

CUVÂNTUL SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 1

**ARĂTAREA ȘI
LUCRAREA LUI DUMNEZEU**

Biserica lui Dumnezeu Atotputernic

Copyright © 2023 The Church of Almighty God
(Biserica lui Dumnezeu Atotputernic)

CUVÂNTUL SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 1

ARĂTAREA ȘI LUCRAREA LUI DUMNEZEU

Cuvântul Se arată în trup (abreviat drept Cuvântul), exprimat de Hristos al zilelor de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, este compus în prezent din șase volume: Volumul unu, Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu; Volumul doi, Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu; Volumul trei, Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă; Volumul patru, Demascarea antihriștilor, Volumul cinci, Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor și Volumul șase, Despre urmărirea adevărului.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau orice sistem de stocare sau de recuperare a informațiilor, fără permisiunea expresă scrisă a proprietarului drepturilor de autor.

Cererile de informații pot fi adresate la:
contact.ro@kingdomsalvation.org

Conținutul acestei cărți a fost tradus și editat în întregime de către lingviști profesioniști. Totuși, s-ar putea să rămână un număr mic de inexactități. Dacă suspectați o astfel de inexactitate, vă rugăm să consultați textul original în limba chineză. De asemenea, vă rugăm să ne contactați, astfel încât cartea să poată fi actualizată atunci când este republicată.

O parte a citatelor din Scriptură reproduse în această publicație sunt din Nouă Traducere În Limba Română (NTLR).

Copyright © 2006 by Biblica, Inc.®.

Used by permission. All rights reserved worldwide.

Publicat de Biserica lui Dumnezeu Atotputernic
<https://ro.godfootsteps.org>

Prefață

Deși mulți oameni cred în Dumnezeu, puțini înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și ce trebuie să facă ei pentru a se conforma voii lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă din cauză că, deși oamenii sunt familiarizați cu cuvântul „Dumnezeu” și cu expresii precum „lucrarea lui Dumnezeu”, ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și cu atât mai puțin Îi cunosc lucrarea. Atunci, nu e de mirare că toți cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu sunt confuzi în credința lor despre El. Oamenii nu iau în serios credința în Dumnezeu, și asta doar deoarece a crede în Dumnezeu este prea nefamiliar, prea ciudat pentru ei. Astfel, ei nu se ridică la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă nu Îi cunosc lucrarea, atunci nu sunt potriviți pentru folosul lui Dumnezeu și cu atât mai puțin sunt ei capabili să-I mulțumească voia. „Credința în Dumnezeu” înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept în ceea ce privește credința în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, Își purifică firea coruptă, îndeplinește voia lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi „credință în Dumnezeu.” Totuși, deseori oamenii percep credința în Dumnezeu ca pe o chestiune simplă și frivolă. Oamenii care cred în Dumnezeu astfel nu mai știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și, cu toate că poate continuă să creadă până la capăt, nu vor dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu, pentru că merg pe calea greșită. Astăzi, încă mai există cei care cred în Dumnezeu după slove și după doctrine fără valoare. Ei nu știu că le lipsește esența credinței în Dumnezeu și că nu pot dobândi aprobarea lui Dumnezeu. Totuși, ei se roagă lui Dumnezeu pentru binecuvântările siguranței și suficient har. Să ne oprim, să ne liniștim inimile și să ne întrebăm: nu cumva a crede în Dumnezeu este cu adevărat cel mai ușor lucru de pe pământ? Nu cumva a crede în Dumnezeu nu înseamnă nimic mai mult decât să primești mult har de la Dumnezeu? Sunt oamenii care cred în Dumnezeu fără a-L cunoaște sau care cred în Dumnezeu și, totuși, I se opun, într-adevăr capabili să mulțumească voia lui Dumnezeu?

Despre Dumnezeu și despre om nu se poate vorbi în aceeași termeni. Esența și lucrarea Lui sunt lucrurile cel mai de nepătruns și de neînțeles pentru om. Dacă Dumnezeu nu Își face personal lucrarea și nu Își rostește cuvintele în lumea omului, atunci omul nu va putea niciodată să înțeleagă voia lui Dumnezeu. Și, astfel, nici măcar cei care și-au devotat întreaga viață lui Dumnezeu nu vor reuși să Îi primească aprobarea. Dacă Dumnezeu nu începe să lucreze, atunci, oricât de mult bine ar face omul, va fi totul degeaba, deoarece gândurile lui Dumnezeu vor fi întotdeauna mai înalte decât gândurile omului, iar înțelepciunea lui Dumnezeu este dincolo de înțelegerea

omului. Și, astfel, spun că aceia care pretind că Îl „înțeleg pe deplin” pe Dumnezeu și lucrarea Lui, sunt o mulțime de inepti; că sunt toți înfumurați și ignoranți. Omul nu ar trebui să definească lucrarea lui Dumnezeu; mai mult, omul nu poate să definească lucrarea lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, omul este la fel de neînsemnat ca o furnică; deci cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Cei cărora le place să declame: „Dumnezeu nu lucrează în felul acesta sau în celălalt” sau „Dumnezeu este așa sau așa” – nu vorbesc ei cu aroganță? Toți ar trebui să știm că omul, care este al trupului, a fost stricat de Satana. Natura adevărată a omenirii este să se opună lui Dumnezeu. Omenirea nu este pe picior de egalitate cu Dumnezeu, și cu atât mai puțin poate omenirea spera să dea sfaturi pentru lucrarea lui Dumnezeu. Cât despre cum călăuzește Dumnezeu omul, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Este de cuviință ca omul să se supună, fără a profesa cutare și cutare perspectivă, pentru că omul este doar țărână. De vreme ce este intenția noastră să-L căutăm pe Dumnezeu, nu ar trebui să ne suprapunem noțiunile noastre peste lucrarea lui Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să le ia în considerare, cu atât mai puțin ar trebui să ne folosim firea stricată cât ne stă în putință pentru a ne împotrivi în mod voit lucrării lui Dumnezeu. Nu ne-ar face aceasta antihriști? Cum ar putea astfel de oameni să creadă în Dumnezeu? De vreme ce noi credem că există un Dumnezeu și de vreme ce ne dorim să-L mulțumim și să-L vedem, ar trebui să căutăm calea adevărului și să căutăm o cale de a fi compatibili cu Dumnezeu. Nu ar trebui să ne împotrivim Lui cu trufie. Ce bine ar putea să rezulte vreodată din astfel de acțiuni?

Astăzi, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare. Poate că nu ești capabil să accepți aceste cuvinte și poate că ți se par ciudate, dar te-aș sfătui să nu îți expui naturalețea, căci doar cei care într-adevăr flămânzesc și însetează după dreptate în fața lui Dumnezeu pot să dobândească adevărul și doar cei care sunt cu adevărat evlavioși pot fi luminați și călăuziți de El. Se dobândesc rezultate prin căutarea adevărului cu liniște cumpătată, nu prin certuri și controverse. Când spun că: „astăzi, Dumnezeu a făcut o lucrare nouă”, Mă refer la chestiunea reînțoarcerii lui Dumnezeu în trup. Poate că aceste cuvinte nu te deranjează; poate că le disprețuiești; sau poate chiar sunt de mare interes pentru tine. Indiferent de situație, sper că toți aceia care își doresc într-adevăr ca Dumnezeu să Se arate pot să recunoască acest fapt și să îi acorde o cercetare atentă, în loc să tragă concluzii pripite despre el; așa ar trebui să acționeze o persoană înțeleaptă.

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui

Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte) mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfațișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfațișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu noțiunile omului? Nu-i așa că înfațișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu l s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfațișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui? Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată. Ar trebui să ne gândim la lucrarea practică a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la aspectul practic al lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru și vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut niciodată și care nu știți cum să Îi faceți voia. E mai bine să vă gândiți la lucruri mai practice!

Poate ai deschis cartea aceasta cu scopul de a cerceta sau cu intenția de a accepta; oricare ar fi atitudinea ta, sper că o vei citi până la final și că nu o vei lăsa deoparte cu ușurință. Poate că, după ce vei citi aceste cuvinte, atitudinea ta se va schimba, dar asta depinde de motivația ta și de gradul tău de înțelegere. Cu toate acestea, există un lucru pe care ar trebui să îl știi: cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi zugrăvit drept cuvântul omului și cu atât mai puțin poate cineva să facă astfel încât cuvântul omului să fie cuvântul lui Dumnezeu. Un om folosit de Dumnezeu nu este Dumnezeul întrupat, iar Dumnezeul întrupat nu este un om folosit de Dumnezeu. În asta, există o diferență esențială. Poate că, după ce vei citi aceste cuvinte, nu le vei recunoaște ca pe cuvintele lui Dumnezeu, ci doar ca pe lumina pe care a dobândit-o omul. În cazul acela, ești orbit de ignoranță. Cum pot cuvintele lui Dumnezeu să fie aceleași cu lumina pe care a dobândit-o omul? Cuvintele lui Dumnezeu întrupat deschid o nouă epocă, îndrumă toată omenirea, dezvăluie taine și îi arată omului direcția pe care trebuie să o ia în noua epocă. Lumina obținută de om nu reprezintă altceva decât simple instrucțiuni pentru practicare sau cunoaștere. Aceasta nu poate îndruma toată omenirea într-o nouă epocă

sau dezvălui tainele lui Dumnezeu Însuși. La urma urmei, Dumnezeu este Dumnezeu, iar omul este om. Dumnezeu are esența lui Dumnezeu, iar omul are esența omului. Dacă omul percepe cuvintele spuse de Dumnezeu drept simplă luminare de la Duhul Sfânt și ia cuvintele apostolilor și ale profeților drept cuvinte rostite personal de Dumnezeu, aceasta ar fi o greșeală a omului. Orice-ar fi, nu ar trebui să amesteci niciodată binele cu răul sau să înfățișezi ceea ce este înalt drept ceea ce este jos ori să confunzi profundul cu superficialul; orice-ar fi, nu ar trebui niciodată să respingi în mod voit ceea ce știi că este adevărul. Toți cei care cred că există un Dumnezeu ar trebui să cerceteze problemele din punctul corect de vedere și să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu și noile Lui cuvinte din perspectiva unei ființe create a Sa; altfel, vor fi alungați de Dumnezeu.

După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum l se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor

primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

Dacă oamenii rămân blocați în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin vor cunoaște firea inherentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar nu au calea vieții care le permite să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să-L mulțumească, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu adevărat în credința lor în El. Acest tip de credință e de-a dreptul deplorabil. După ce vei fi terminat de citit această carte, după ce vei fi trăit fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că dorințele pe care le-ai avut ani la rând s-au realizat în sfârșit. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum L-ai zărit înfățișarea, L-ai auzit cuvântările personale, ai apreciat înțelepciunea lucrării Lui și ai simțit cu adevărat cât de real și atotputernic este El. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din vremurile trecute nici nu le-au văzut, nici nu le-au avut vreodată. În clipa aceea, vei ști clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să te conformezi voii lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei rămâne cu mâna goală, fără a obține nimic și, în cele din urmă, vei fi declarat vinovat de a l te împotrivi lui Dumnezeu. Cei care sunt capabili să asculte adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu vor fi revendicați sub numele celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Atotputernicul. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu, dobândind adevăruri din ce în ce mai înalte, precum și viață adevărată. Vor vedea viziunea ce nu a fost văzută vreodată de oamenii din trecut: „M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-l ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16). Viziunea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu, iar expresia întregii Sale firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu în întruparea Sa prezentă. În torenții muștrărilor și ai judecăților, Fiul Omului Își exprimă firea inherentă prin intermediul cuvântărilor, permițându-le tuturor celor care Îi acceptă pedeapsa și judecata să vadă adevăratul chip al Fiului Omului, care este o descriere fidelă a chipului Fiului Omului văzut de Ioan. (Bineînțeles, toate acestea vor fi invizibile pentru cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.) Adevăratul chip al lui Dumnezeu nu poate fi pe deplin descris folosind limbajul omenesc, așa că Dumnezeu folosește mijloace prin care Își exprimă firea inherentă pentru a-i arăta omului adevăratul Său chip. Ceea ce înseamnă că toți cei care au apreciat firea inherentă a Fiului Omului au văzut adevărata față a Fiului Omului, căci Dumnezeu este prea măreț și nu poate fi descris pe deplin folosind limbajul

uman. Odată ce omul a experimentat fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției, atunci va ști adevăratul înțeles al cuvintelor lui Ioan când a vorbit despre Fiul Omului printre sfeșnice: „Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui.” În acea clipă, vei ști fără nicio îndoială că acest trup obișnuit care a spus atât de multe este într-adevăr al doilea Dumnezeu întrupat. Mai mult, vei simți cu adevărat cât ești de binecuvântat și te vei simți cel mai norocos. Ești dornic să primești această binecuvântare?

Prima parte a acestei cărți este „Cuvântări ale lui Hristos la început”. Aceste cuvinte reprezintă tranziția de la sfârșitul Epocii Harului către începutul Epocii Împărăției și sunt mărturia publică a Duhului Sfânt pentru Fiul Omului către biserici. Ele sunt și împlinirea cuvintelor din Apocalipsa: „Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!” Aceste cuvinte reprezintă etapa inițială a lucrării pe care Dumnezeu a început-o în Epoca Împărăției. A doua parte a acestei cărți este compusă din cuvintele pe care le-a rostit personal Fiul Omului după ce S-a revelat oficial. Include mai multe tipuri de cuvântări și cuvinte precum profeții, revelarea misterelor și calea vieții, al căror conținut este foarte bogat – există previziuni pentru viitorul Împărăției, revelații ale tainelor planului de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu, analize ale naturii umane, îndemnuri și avertismente, judecăți austere, cuvinte sincere de mângâiere, discuții despre viață, discurs despre intrare și așa mai departe. Pe scurt, ce are Dumnezeu și ce este El, precum și firea lui Dumnezeu, sunt toate exprimate în lucrarea Lui și în cuvintele Lui. Bineînțeles, lucrarea lui Dumnezeu în întruparea prezentă e pentru a-Și exprima firea în primul rând prin pedeapsă și judecată. Construind pe această temelie, El îi aduce mai mult adevăr omului și îi arată mai multe moduri de practică, atingându-Și astfel obiectivul de a-l cuceri și de a-l mântui de propria-i fire stricată. Acestea se află în spatele lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției. Îți dorești să intri în noua epocă? Îți dorești să te descotorosești de firea ta stricată? Îți dorești să dobândești mai înalt adevăr? Îți dorești să vezi adevărata față a Fiului Omului? Îți dorești să faci să conteze această viață? Îți dorești să fii desăvârșit de Dumnezeu? Atunci, cum ai de gând să întâmpini întoarcerea lui Isus?

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

CUVÂNTĂRI ALE LUI HRISTOS LA ÎNCEPUT

CUVINTELE DUHULUI SFÂNT CĂTRE BISERICI

(DE LA 11 FEBRUARIE 1991 LA 20 NOIEMBRIE 1991)

Introducere	2
Capitolul 1	8
Capitolul 2	9
Capitolul 3	11
Capitolul 4	11
Capitolul 5	12
Capitolul 6	13
Capitolul 7	14
Capitolul 8	16
Capitolul 9	18
Capitolul 10	21
Capitolul 11	21
Capitolul 12	22
Capitolul 13	24
Capitolul 14	28
Capitolul 15	30
Capitolul 16	33
Capitolul 17	33
Capitolul 18	36
Capitolul 19	37
Capitolul 20	39
Capitolul 21	41
Capitolul 22	42
Capitolul 23	44
Capitolul 24	45
Capitolul 25	46
Capitolul 26	47
Capitolul 27	48

Capitolul 28	48
Capitolul 29	50
Capitolul 30	50
Capitolul 31	51
Capitolul 32	52
Capitolul 33	52
Capitolul 34	53
Capitolul 35	55
Capitolul 36	58
Capitolul 37	59
Capitolul 38	61
Capitolul 39	61
Capitolul 40	62
Capitolul 41	63
Capitolul 42	64
Capitolul 43	65
Capitolul 44	66
Capitolul 45	68
Capitolul 46	69
Capitolul 47	70
Capitolul 48	71
Capitolul 49	72
Capitolul 50	73
Capitolul 51	74
Capitolul 52	75
Capitolul 53	76
Capitolul 54	76
Capitolul 55	77
Capitolul 56	78
Capitolul 57	80
Capitolul 58	81
Capitolul 59	82
Capitolul 60	83
Capitolul 61	84
Capitolul 62	86

Capitolul 63	87
Capitolul 64	89
Capitolul 65	91
Capitolul 66	93
Capitolul 67	94
Capitolul 68	96
Capitolul 69	97
Capitolul 70	99
Capitolul 71	101
Capitolul 72	103
Capitolul 73	105
Capitolul 74	107
Capitolul 75	108
Capitolul 76	110
Capitolul 77	112
Capitolul 78	115
Capitolul 79	117
Capitolul 80	119
Capitolul 81	122
Capitolul 82	125
Capitolul 83	128
Capitolul 84	130
Capitolul 85	133
Capitolul 86	136
Capitolul 87	137
Capitolul 88	140
Capitolul 89	143
Capitolul 90	145
Capitolul 91	148
Capitolul 92	150
Capitolul 93	153
Capitolul 94	155
Capitolul 95	158
Capitolul 96	162
Capitolul 97	165

Capitolul 98	168
Capitolul 99	172
Capitolul 100	175
Capitolul 101	178
Capitolul 102	181
Capitolul 103	185
Capitolul 104	188
Capitolul 105	191
Capitolul 106	193
Capitolul 107	197
Capitolul 108	201
Capitolul 109	204
Capitolul 110	207
Capitolul 111	211
Capitolul 112	215
Capitolul 113	218
Capitolul 114	221
Capitolul 115	224
Capitolul 116	227
Capitolul 117	230
Capitolul 118	232
Capitolul 119	234
Capitolul 120	237

PARTEA A DOUA

CUVINTELE LUI DUMNEZEU CĂTRE ÎNTREGUL UNIVERS

(DE LA 20 FEBRUARIE 1992 LA 1 Iunie 1992)

Introducere	242
Capitolul 1	243
Capitolul 2	245
Capitolul 3	246
Capitolul 4	248
Capitolul 5	251

Capitolul 6	254
Capitolul 7	256
Capitolul 8	258
Capitolul 9	261
Capitolul 10	264
Imnul Împărăției.....	267
Capitolul 11	269
Capitolul 12	272
Capitolul 13	274
Capitolul 14	277
Capitolul 15	280
Capitolul 16	283
Capitolul 17	286
Capitolul 18	289
Capitolul 19	293
Capitolul 20	296
Capitolul 21	299
Capitolul 22	302
Capitolul 23	305
Capitolul 24	308
Capitolul 25	311
Veseliți-vă, oamenilor!	314
Capitolul 26	315
Capitolul 27	318
Capitolul 28	321
Capitolul 29	324
Capitolul 30	327
Capitolul 31	330
Capitolul 32	333
Capitolul 33	336
Capitolul 34	339
Capitolul 35	342
Capitolul 36	345
Capitolul 37	348
Capitolul 38	350

Capitolul 39	353
Capitolul 40	356
Capitolul 41	359
Capitolul 42	361
Capitolul 43	364
Capitolul 44	367
Capitolul 45	370
Capitolul 46	373
Capitolul 47	376

ANEXĂ

INTERPRETĂRI ALE TAINELOR „CUVINTELOR LUI DUMNEZEU CĂTRE ÎNTREGUL UNIVERS”

Capitolul 1	381
Capitolul 3	385
Capitolul 4	390
Capitolul 5	396
Capitolul 6	399
Despre viața lui Petru	405
Capitolul 8	410
Capitolul 9	413
Anexă: Capitolul 1	418
Capitolul 10	420
Capitolul 11	425
Anexă: Capitolul 2	430
Capitolul 12	431
Capitolul 13	438
Capitolul 14	442
Capitolul 15	446
Capitolul 16	451
Capitolul 17	457
Capitolul 18	462
Capitolul 19	466
Capitolul 20	470

Capitolul 21	473
Capitolele 22 și 23	476
Capitolele 24 și 25	480
Capitolul 26	483
Capitolul 27	487
Capitolul 28	491
Capitolul 29	494
Capitolul 30	497
Capitolul 31	501
Capitolul 32	504
Capitolul 33	508
Capitolul 35	510
Capitolul 36	515
Capitolul 38	519
Capitolul 39	523
Capitolul 40	525
Capitolul 41	528
Capitolul 42	532
Capitolele 44 și 45	537
Capitolul 46	538

PARTEA A TREIA

CUVINTELE LUI HRISTOS CÂND A MERS ÎN BISERICI

(DIN IUNIE 1992 PÂNĂ PE 23 MARTIE 2010)

Introducere	542
--------------------------	------------

I

(DIN IUNIE 1992 PÂNĂ ÎN OCTOMBRIE 1992)

Calea... (1)	548
Calea... (2)	551
Calea... (3)	555
Calea... (4)	558
Calea... (5)	562

Calea... (6).....	565
Calea... (7).....	569
Calea... (8).....	572
Ce perspectivă trebuie să aibă credincioșii	576
Despre etapele lucrării lui Dumnezeu	578
Omul corupt este incapabil să-L reprezinte pe Dumnezeu	579
Slujirea religioasă trebuie curățită	581
În credința ta în Dumnezeu ar trebui să ascuți de Dumnezeu.....	584
Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu	586
O viață spirituală normală îi conduce pe oameni pe calea cea dreaptă	590
Promisiunile către cei care au fost desăvârșiți	592
Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți	596
Cum să intrați într-o stare normală.....	598
Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui.....	601
Cum să cunoști realitatea.....	605
Despre o viață spirituală normală.....	608
Discuție despre viața bisericească și viața reală	611
Despre toată lumea care își îndeplinește funcția	615
Cu privire la folosirea omului de către Dumnezeu.....	617
Odată ce înțelegem adevărul, ar trebui să-l punem în practică	618
Persoana care ajunge la mântuire este persoana care este dispusă să practice adevărul.....	622
Cu ce ar trebui să fie înzestrat un păstor potrivit.....	625
Despre experiență	626
Poruncile noii epoci	628
Împărăția Milenară a sosit	632
Cum este relația ta cu Dumnezeu?	635
Concentrează-te mai mult asupra realității.....	640
Respectarea poruncilor și practicarea adevărului	644
Ar trebui să știi că Dumnezeu practic este Dumnezeu Însuși	648
Doar punerea adevărului în practică înseamnă să ai realitatea	652
Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi.....	655
Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?.....	661
Ar trebui să trăiești pentru adevăr întrucât crezi în Dumnezeu	664
Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul.....	666

Diferența esențială dintre Dumnezeuul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu	669
Scapă de influența întunericului și vei fi câștigat de Dumnezeu	675
În credință, ar trebui să ne concentrăm pe realitate – implicarea în ritualuri religioase nu este credință	679
Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu	681
Iubirea autentică față de Dumnezeu este spontană	685
Despre practica rugăciunii	691
Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii	696
Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu	704
Despre a-ți liniști inima înaintea lui Dumnezeu	710
Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea	715
Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt pe placul inimii Sale	720
Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu	724
Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului	729
Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu	738
Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu sunt cei care se pot supune în mod absolut practicității Lui	747
Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării	753
Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu	764
Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu	770
O scurtă discuție despre „Împărăția Milenară a sosit”	777
Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El	781
Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus	787
Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire	794
Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui	799
Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți	806
Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei	813
Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul	818
Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu	822
Ești o persoană care a prins viață?	830
A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu	833
Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care l se împotrivesc lui Dumnezeu	838

II

(DIN NOIEMBRIE 1992 PÂNĂ ÎN IUNIE 1993)

Lucrarea și intrarea (1)	845
Lucrarea și intrarea (2)	847
Lucrarea și intrarea (3)	851
Lucrarea și intrarea (4)	856
Lucrarea și intrarea (5)	861
Lucrarea și intrarea (6)	866
Lucrarea și intrarea (7)	872
Lucrarea și intrarea (8)	878
Lucrarea și intrarea (9)	884
Lucrarea și intrarea (10)	890
Viziunea lucrării lui Dumnezeu (1)	898
Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)	902
Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)	908
Despre Biblie (1)	923
Despre Biblie (2)	930
Despre Biblie (3)	933
Despre Biblie (4)	938
Practica (1)	942
Practica (2)	951
Taina întrupării (1)	957
Taina întrupării (2)	968
Taina întrupării (3)	973
Taina întrupării (4)	979
Cele două întrupări încheie semnificația întrupării	993
Oare există Treimea?	1000
Practica (3)	1009
Practica (4)	1014
Practica (5)	1019
Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)	1023
De ce nu ești dispus să fii un contrast?	1031
Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire	1042
Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (2)	1049

Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)	1053
Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)	1060
Practica (6)	1065
Practica (7)	1070
Practica (8)	1083
Slujiți așa cum au slujit israeliții	1086
Creșterea calibrului este pentru a primi mântuirea lui Dumnezeu	1091
Semnificația mântuirii descendenților lui Moab	1094
Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată	1105
Trebuie să înțelegeți lucrarea – nu cercetați confuzi!	1123
Cum ar trebui să parcurgi porțiunea finală a căii	1127

III

(DIN IULIE 1993 PÂNĂ ÎN MARTIE 1994)

Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?	1138
Scopul gestionării omenirii	1139
Esența și identitatea omului	1141
Identitatea inerentă a omului și valoarea lui: ce sunt ele cu adevărat?	1144
Cei care nu învață și rămân neștiutori, nu sunt ei fiare?	1144
Poporul ales al Chinei nu poate reprezenta nicio seminție a lui Israel	1147
Care este înțelegerea voastră despre binecuvântări?	1149
Ce înțelegi despre Dumnezeu?	1151
Ce înseamnă să fii o persoană adevărată	1155
Ce știi despre credință?	1160
Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut	1165
Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei	1169
Mântuitorul S-a întors deja pe un „nor alb”	1174
Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului	1177
Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!	1180
Lucrarea în Epoca Legii	1184
Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării	1188
Cuvinte pentru cei tineri și cei vârstnici	1192
Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi	1197

Referitor la apelative și identitate	1210
Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens	1223
Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului	1231
Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?	1237
Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi	1241
Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului	1248
Dumnezeu este Domnul întregii creații	1256
Unde te situezi cu privire la cele treisprezece epistole?.....	1260
Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul	1265
Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului	1279
Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu	1295
Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat	1310
Esența trupului locuit de Dumnezeu.....	1326
Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului	1336
Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc	1353
Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată ...	1360
Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună.....	1376

IV

(DIN 1994 PÂNĂ PE 23 MARTIE 2010)

Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul	1393
Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu	1396
Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși.....	1400
Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos.....	1403
Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?.....	1406
Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr	1409
Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor.....	1413
Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice	1417
Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta	1421
Cui îi ești credincios?	1424

Despre destinație	1427
Trei avertismente	1430
Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad	1433
Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu	1437
Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeu de pe pământ.....	1441
O problemă foarte serioasă: trădarea (1)	1445
O problemă foarte serioasă: trădarea (2)	1448
Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre	1451
Dumnezeu este sursa vieții omului.....	1455
Suspinul Celui Atotputernic	1458
Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.....	1461
Anexa 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă.....	1463
Anexa 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri	1466
Anexa 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu	1471
Anexa 4: Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa	1478
Epilog	1486

Această carte conține două tipuri de note de subsol. Cele marcate cu numere (astfel¹) sunt note de subsol din textul original, iar cele marcate cu litere (astfel^a) sunt note privind traducerea.

PARTEA ÎNTÂI
CUVÂNTĂRI ALE LUI HRISTOS
LA ÎNCEPUT

CUVINTELE DUHULUI SFÂNT
CĂTRE BISERICI

(DE LA 11 FEBRUARIE 1991 LA 20 NOIEMBRIE 1991)

Introducere

Pe 11 februarie, 1991, Dumnezeu a rostit în biserică prima cuvântare, iar aceasta a avut un efect extraordinar asupra fiecărei persoane care, la acea vreme, trăia în curentul Duhului Sfânt. Cuvântarea menționa următoarele: „iar sălașul lui Dumnezeu s-a arătat” și „Conducătorul universului, Hristos al zilelor de pe urmă – El este Soarele strălucitor”. Cu aceste cuvinte profund semnificative, toți oamenii au fost aduși într-un nou tărâm. Toți cei care au citit această cuvântare au simțit un suflu al noii lucrări, a măreței lucrări pe care Dumnezeu era pe cale să o inițieze. A fost această minunată, plăcută la auz și concisă cuvântare care a pus întreaga omenire în legătură cu noua lucrare a lui Dumnezeu și într-o nouă epocă, și care a pus bazele și a pregătit terenul pentru lucrarea lui Dumnezeu în această întrupare. S-ar putea spune că această cuvântare pe care Dumnezeu ținut-o atunci este cea care face legătura dintre epoci; că este prima dată de la începutul Epocii Harului când Dumnezeu i s-a adresat public rasei umane, că este pentru prima dată când El a vorbit după ce a rămas tăinuit timp de două mii de ani și, în plus, că aceasta este o introducere, un punct de pornire vital pentru lucrarea pe care Dumnezeu este pe cale să o întreprindă în Epoca Împărăției.

Prima dată când Dumnezeu a ținut o cuvântare, a făcut-o sub formă de gloriificare din perspectiva unei terțe persoane, într-un limbaj care era în același timp elegant și simplu, precum și o rânduială de viață care era promptă și ușor de înțeles. Cu aceasta, El a luat acest mic grup de oameni, care știau numai cum să se bucure de harul Lui, în vreme ce așteptau cu o nerăbdare febrilă întoarcerea Domnului Isus, și i-a adus pe tăcute într-o altă etapă a lucrării planului lui Dumnezeu de mântuire. În aceste împrejurări, omenirea nu a știut și cu atât mai puțin a cutezat să-și închipuie ce fel de lucrare avea Dumnezeu de gând să înfăptuiască ori ce le mai rezerva pe calea ce urma. Ulterior, Dumnezeu a continuat să rostească mai multe cuvântări pentru a aduce omenirea, pas cu pas, în noua epocă. În mod surprinzător, toate cuvântările lui Dumnezeu au un conținut diferit și, mai mult decât atât, folosesc diverse forme de gloriificare și moduri de exprimare. Aceste cuvântări, similare ca ton, dar diferite în privința conținutului, sunt, în mod invariabil pline de sentimentele lui Dumnezeu de atenție și preocupare și aproape fiecare conține rânduiele de viață cu diferite conținuturi, precum și cuvinte de aducere-aminte, îndemnuri și mângâiere de la Dumnezeu pentru oameni. În aceste cuvântări, pasaje ca acesta apar în mod repetat: „Unicul Dumnezeu adevărat S-a întrupat și El este Conducătorul Universului, care comandă peste toate lucrurile”; „Regele triumfător stă pe tronul Său glorios”; „Ține universul în mâinile Sale”; și așa mai departe. În aceste pasaje un mesaj este transmis sau s-ar putea spune că aceste pasaje transmit un mesaj rasei umane: Dumnezeu S-a pogorât deja în lumea oamenilor, Dumnezeu are de gând să inițieze o lucrare și mai importantă, împărăția lui Dumnezeu a pogorât deja în mijlocul unui anumit grup de oameni, iar Dumnezeu a câștigat deja slavă și a înfrânt gloata dușmanilor Săi. Toate cuvântările lui Dumnezeu

captează inimile tuturor oamenilor. Toată omenirea așteaptă nerăbdătoare ca Dumnezeu să rostească și mai multe cuvinte, căci de fiecare dată când Dumnezeu vorbește, El le mișcă inimile oamenilor până în străfunduri și, mai mult, El îi conduce pe oameni și îi susține la fiecare mișcare și la fiecare sentiment, astfel încât omenirea începe să aibă încredere și să chiar să admire cuvintele lui Dumnezeu... În acest fel, fără să-și dea seama, mulți oameni uitaseră, în esență, Biblia, și luaseră și mai puțin în seamă predicile demodate și scrierile persoanelor spirituale, deoarece nu puteau să găsească în scrierile din trecut nicio bază pentru aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și nici nu puteau să descopere nicăieri scopul lui Dumnezeu în a ține aceste cuvântări. Așa stând lucrurile, cu atât mai mult i-a fost necesar omenirii să recunoască faptul că aceste cuvântări sunt vocea lui Dumnezeu nevăzut și neauzit încă de la începutul timpului, că acestea se află dincolo de posibilitatea de înțelegere a oricărei persoane care crede în Dumnezeu și că întrec orice a fost spus de către persoanele spirituale din epocile trecute sau cuvântările lui Dumnezeu din trecut. Îndemnată de fiecare dintre aceste cuvântări în parte, omenirea a intrat, fără să știe, în aura lucrării Duhului Sfânt, în viața din primele rânduri ale noii epoci. Îndemnată de cuvintele lui Dumnezeu, omenirea, plină de speranțe, a gustat dulceața de a fi condusă în persoană de cuvintele lui Dumnezeu. Consider această perioadă trecătoare a fi o vreme la care toate ființele umane vor privi înapoi cu solidă aducere-aminte, când de fapt, ceea ce a avut omenirea în această perioadă a fost nu mai mult de o adiere a lucrării Duhului Sfânt, ori care ar putea fi numită gustul dulce al zahărului care acoperă pastila de dedesubt. Aceasta deoarece, începând de atunci, în continuare călăuzită de cuvintele lui Dumnezeu, în continuare în aura lucrării Duhului Sfânt, omenirea a fost condusă, pe neștiute, într-o altă etapă a cuvintelor lui Dumnezeu, care a constituit primul pas al lucrării și cuvântărilor lui Dumnezeu în Epoca Împărăției – încercarea făcătorilor de servicii.

Cuvintele rostite înainte de încercarea făcătorilor de servicii au fost, de cele mai multe ori, sub formă de învățătură, povețe, observații și disciplină, iar în unele locuri acestea au fost folosite în vechea formă de adresare utilizată în Epoca Harului – folosind „Fiii Mei” în cazul celor care Îl urmau pe Dumnezeu, pentru a face ca omenirii să-i fie mai ușor să vină mai aproape de Dumnezeu, sau astfel încât omenirea să fi putut să privească relația ei cu Dumnezeu ca fiind apropiată. În acest fel, orice judecată ar fi făcută de Dumnezeu asupra trufiei, aroganței și altor firi corupte, omul să poată să aibă de a face cu aceasta și să o accepte în identitatea lui de „fiu”, fără să poarte pică cuvântărilor lui „Dumnezeu Tatăl”, mai presus de toate fiind făgăduiala pe care „Dumnezeu Tatăl” a făcut-o către „fiii” Lui, care n-a fost niciodată pusă la îndoială. În această perioadă, toată omenirea s-a bucurat de o existență la fel de lipsită de griji ca aceea a unui prunc, iar aceasta împlinea scopul lui Dumnezeu, adică, atunci când ei vor ajunge la vârsta „maturității”, El avea să înceapă să facă judecata asupra lor. Aceasta, de asemenea, a pus bazele pentru lucrarea de judecare a rasei umane, pe care Dumnezeu o lansează oficial în Epoca Împărăției. Deoarece lucrarea lui Dumnezeu în

această întrupare este, în principal, de a judeca și de a cuceri întreaga rasă umană, de îndată ce omul a pus piciorul pe pământ, Dumnezeu, imediat, a intrat în atmosfera lucrării Lui – lucrarea în care El judecă omul și îl mustră. Evident, toate cuvântările de înainte de încercarea făcătorilor de servicii au fost făcute pentru a trece prin perioada de tranziție, adevăratul țel fiind altul decât cel ce părea a fi. Intenția entuziastă a lui Dumnezeu a fost ca El să poată, cât mai curând cu putință, să-Și lanseze oficial lucrarea în Epoca Împărăției. În niciun caz nu a dorit să continue să convingă omenirea să meargă înainte hrănind-o cu pastile învelite în zahăr; mai degrabă, El era nerăbdător să vadă adevăratul chip al fiecărei ființe omenești dinaintea tronului Său de judecată și, chiar cu și mai multă nerăbdare, El dorea să vadă adevărata atitudine pe care întreaga omenire avea să o aibă față de El după ce Își va pierde Harul. El dorea doar să vadă rezultatele, nu procesul. Însă în momentul acela nu exista nimeni care să înțeleagă intenția plină de nerăbdare a lui Dumnezeu, căci inima omenească era preocupată doar de destinația sa și de viitoarele sale perspective. Nu e de mirare că judecata lui Dumnezeu fusese îndreptată, de nenumărate ori, asupra întregii rase umane. Numai atunci când umanitatea, sub călăuzirea lui Dumnezeu, a început să trăiască viața normală a ființelor umane, atitudinea lui Dumnezeu față de omenire s-a schimbat.

1991 a fost un an neobișnuit; haideți să numim acest an un „an de aur”. Dumnezeu a lansat noua lucrarea a Epocii Împărăției și Și-a direcționat cuvântarea spre întreaga rasă umană. În același timp, omenirea s-a bucurat de o căldură fără precedent și, mai mult decât atât, a resimțit durerea care derivă din nemaipomenita judecată a omului de către Dumnezeu. Rasa omenească a gustat o dulceață până acum necunoscută și a simțit, de asemenea, până în prezent neștiute, judecata și părăsirea, de parcă L-ar fi câștigat pe Dumnezeu și iarăși L-ar fi pierdut. Suferind în stăpânire și suferind în absență – aceste trăiri sunt cunoscute numai de cei care le-au cunoscut personal; acestea sunt ceva ce omul nu are nici abilitatea, nici mijloacele de a le descrie. Rănile de acest fel sunt ceea ce Dumnezeu îi dă fiecărui om sub formă de experiențe și lucruri de preț intangibile. Conținutul cuvântărilor pe care Dumnezeu le-a făcut în acest an se înscriu, de fapt, în două secțiuni majore: prima este cea în care Dumnezeu a pogorât în lumea oamenilor pentru a invita omenirea să vină în fața tronului Său ca oaspeți; a doua, cea în care omenirea, după ce a mâncat și băut pe săturate, a fost folosită de către Dumnezeu drept făcători de servicii. Firește că se înțelege de la sine că prima parte este cea mai dragă și cea mai arzătoare dorință a omenirii, cu atât mai mult cu cât ființele umane au fost de mult obișnuite să transforme din posesia a orice de la Dumnezeu obiectul credinței lor în El. De aceea, de îndată ce Dumnezeu a început să dea glas cuvântărilor Lui, omenirea a fost toată gata să intre în împărăție și să aștepte acolo ca Dumnezeu să îi dea diferite recompense. În aceste împrejurări, oamenii pur și simplu nu au plătit prețul corect prin transformarea firilor lor, căutând să-L mulțumească pe Dumnezeu, arătând considerație pentru voia lui Dumnezeu și așa mai departe. La o privire superficială, ființele umane păreau să se agite constant în timp ce se epuizau

Întru totul și munceau pentru Dumnezeu, în vreme ce, de fapt, evaluau în tainițele inimilor lor pasul următor pe care ar fi trebuit să-l facă pentru a câștiga binecuvântări sau a domni ca împărați. S-ar putea spune că, în timp ce inima omenească se bucura de Dumnezeu, în același timp, era calculată față de Dumnezeu. Omenirea, în asemenea condiții, primește cea mai profundă aversiune și scârbă din partea lui Dumnezeu; firea lui Dumnezeu nu tolerează ca vreo ființă omenească să-L înșele sau să se folosească de El. Însă înțelepciunea lui Dumnezeu este inaccesibilă oricărei ființe umane. În timp ce suporta toate aceste suferințe a rostit El prima parte a cuvântărilor Lui. Cât de multă suferință a îndurat Dumnezeu și cât de multă atenție și grijă a cheltuit El atunci, nicio ființă omenească nu este capabilă să-și imagineze. Scopul primei părți a acestor cuvântări este de a expune toate formele diferite de urâtenie de care omul dă dovadă atunci când este pus în fața unei situații frumoase și a unui profit și de a da în vileag lăcomia și caracterul nedemn al omului. Cu toate că și în vorbire Dumnezeu își formulează cuvintele pe cel mai sincer și cel mai onorabil ton al unei mame iubitoare, mânia din străfundul inimii Lui arde asemenea soarelui de amiază, de parcă ar fi îndreptată împotriva dușmanilor Lui. Dumnezeu nu este dispus în nicio împrejurare să vorbească unui grup de oameni cărora le lipsește înfățișarea normală a rasei umane și, astfel, ori de câte ori vorbește, El își înăbușă mânia dinlăuntrul inimii Lui, în același timp silindu-se să dea glas cuvântărilor Sale. Mai mult decât atât, El îi vorbește unei rase omenești lipsite de umanitate normală, lipsite de rațiune, pervertite până la extrem, cu lăcomia sădită ca a doua ei natură, și nesupuse și răzvrătite împotriva lui Dumnezeu până în pânzele albe. Abisurile în care rasa umană a căzut și amplexarea dezgustului lui Dumnezeu pot fi cu ușurință imaginate; însă rasa umană are dificultăți în a-și imagina durerea pe care i-a produs-o lui Dumnezeu – asta este imposibil de descris în cuvinte. Dar tocmai pe fondul acesta – unde nimeni n-a putut să afle cum suferea inima lui Dumnezeu și, mai mult, nimeni nu a descoperit cât de lipsită de rațiune și de incorigibilă era rasa umană – toate persoanele, fără un dram de rușine sau niciun fel de scrupule, au considerat ca fiind de la sine înțeles că aveau un drept, în calitate de fii ai lui Dumnezeu, să primească toate recompensele pe care El le pregătise pentru om, chiar până în punctul de a se lupta una cu cealaltă, fără ca vreuna să dorească să rămână în urmă, și cu toate temându-se foarte tare să nu piardă. Se cuvine să fi știut până acum ce fel de poziție au ocupat acei oameni în ochii lui Dumnezeu. Cum poate o rasă de oameni ca aceasta să obțină recompensele lui Dumnezeu? Dar ceea ce omul primește de la Dumnezeu este întotdeauna cea mai prețioasă comoară și, dimpotrivă, ceea ce Dumnezeu primește de la om este durerea supremă. Încă de la începutul relației dintre Dumnezeu și om, aceasta este ceea ce omul a primit dintotdeauna de la Dumnezeu și aceasta este ceea ce el l-a dat mereu în schimb lui Dumnezeu.

Chiar dacă Dumnezeu ardea de neliniște, când a văzut această rasă de ființe omenești, coruptă până în măduva oaselor, El nu a avut altă opțiune decât să le arunce în iazul de foc astfel încât să poată fi purificate. Aceasta este cea de a doua parte a

cuvântărilor lui Dumnezeu, în care Dumnezeu a folosit omenirea drept făcătorii Lui de servicii. În această parte, Dumnezeu a trecut de la blândețe la asprime și de la câțiva la mulți în ceea ce privește metoda și lungimea, folosind poziția de „persoana lui Dumnezeu” drept nadă pentru a da în vileag natura coruptă a omului, în același timp, punând în discuție diferitele categorii de^a făcători de servicii, oameni ai lui Dumnezeu și fii ai lui Dumnezeu din care omenirea să aleagă. După cum era de așteptat, exact cum Dumnezeu a prezis, nimeni nu a ales să fie un făcător de servicii pentru Dumnezeu și, în schimb, cu toții s-au străduit să devină persoana lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în timpul acestei perioade, severitatea cu care a vorbit Dumnezeu a fost ceva la ce ființele omenești nu se așteptaseră niciodată și cu atât mai puțin despre care nu au auziseră niciodată, totuși, fiind excesiv de interesați de poziție și, mai presus de aceasta, fiind cu înfrigurare preocupați de a căpăta binecuvântări, ei nu au avut timp să-și formeze o noțiune despre tonul vorbirii lui Dumnezeu și despre modul Lui de a vorbi, ci în schimb, propriul lor statut și ce le-ar putea rezerva viitorul apăsau mereu în mințile lor. În acest fel, omenirea a fost adusă pe nesimțite de cuvântările lui Dumnezeu în „labirintul” pe care El îl întinsese în fața lor. Ademenite, vrând-nevrând, de farmecul viitorului și al destinului lor, ființele umane și-au dat seama că sunt nepotrivite să devină persoana lui Dumnezeu și totuși, au fost reticente în a acționa ca făcătorii Lui de servicii. Fiind obligați să aleagă între aceste mentalități contradictorii, oamenii au acceptat în mod inconștient o judecată și o pedeapsă fără precedent pe care Dumnezeu le-a împărțit umanității. În mod natural, această formă de judecată și rafinare a fost ceva ce omenirea nu era cu niciun chip dispusă să accepte. Cu toate acestea, numai Dumnezeu are înțelepciunea și numai El are puterea de a cere supunere umilă acestei rase de ființe umane pervertite, astfel că, de bunăvoie sau fără de voie, cu toate au cedat în cele din urmă. Omenirea nu avea alternative din care să aleagă. Numai Dumnezeu are ultimul cuvânt și numai Dumnezeu poate să folosească o metodă ca aceasta pentru a-i da omului adevăr și viață și pentru a-i arăta direcția. Această metodă constituie inevitabilitatea lucrării lui Dumnezeu asupra omului și este, de asemenea, dincolo de orice îndoială sau controversă, necesitatea indispensabilă a omului. Dumnezeu vorbește și lucrează într-o astfel de metodă pentru a comunica acest fapt omenirii: în mântuirea omenirii, Dumnezeu procedează astfel din iubirea și din îndurarea Lui și pentru planul Lui de mântuire; primind mântuirea lui Dumnezeu, rasa umană procedează astfel deoarece a decăzut până în punctul în care Dumnezeu nu poate decât să vorbească personal. Când omul primește mântuirea lui Dumnezeu, acesta este cel mai mare har și, de asemenea, este o favoare specială, adică, dacă nu ar fi fost ca Dumnezeu să-Și rostească în persoană cuvântările, soarta rasei umane ar fi fost dispariția. În același timp în care detestă rasa umană, Dumnezeu este încă gata și dispus să plătească orice preț pentru mântuirea omului. Între timp, în vreme ce omul stăruie asupra iubirii sale pentru

^a Textul original nu include expresia „diferitele categorii de”.

Dumnezeu și a modului cum îi consacră totul lui Dumnezeu, el se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu și smulge orice fel de har de la Dumnezeu, în vreme ce chiar Îl rănește pe Dumnezeu și Îi produce o durere de nedescris în inima Lui. Acesta este contrastul net între generos și egoist dintre Dumnezeu și om!

În lucrare și în vorbire, Dumnezeu nu este constrâns să urmeze o anumită metodă, dar Își face un scop din a obține rezultate. Din acest motiv, în această parte a cuvântărilor Lui, Dumnezeu nu a făcut niciun efort considerabil în a-Și dezvălui identitatea în mod clar, ci doar să destăinuiască niște termeni cum ar fi „Hristos din zilele de pe urmă”, „Conducătorul universului” și așa mai departe. Aceasta, nu afectează câtuși de puțin nici lucrarea de slujire a lui Hristos și nici cunoștințele omenirii despre Dumnezeu, mai ales de vreme ce omenirea, în acele zile de început, era complet ignorantă în privința conceptelor despre „Hristos” și „Întrupare”, astfel încât Dumnezeu a trebuit să Se umilească să fie o persoană cu o „funcție specială” pentru a-Și rosti cuvântările. Acestea au fost grija și gândul minuțios al lui Dumnezeu, deoarece oamenii din acele timpuri puteau numai să accepte această formă de adresare. Indiferent de forma de adresare pe care o folosește Dumnezeu, rezultatele lucrării Lui nu sunt afectate, deoarece în tot ce El face, Dumnezeu are ca scop să-i dea omului posibilitatea să se schimbe, să-i dea omului posibilitatea de a căpăta mântuirea lui Dumnezeu. Indiferent ce face El, Dumnezeu se gândește întotdeauna la nevoile omului. Aceasta este intenția din spatele lucrării și vorbirii lui Dumnezeu. Deși Dumnezeu este atât de riguros de atent în considerarea tuturor aspectelor umanității și este atât de perfect de înțelept în tot ceea ce face El, aş putea spune așa: dacă Dumnezeu nu ar fi martor Sieși, nu ar mai fi fost nicio rasă de ființe omenești create care să fie capabilă să-L recunoască pe Dumnezeu Însuși sau care să se ridice și să fie martoră lui Dumnezeu Însuși. Dacă Dumnezeu ar fi continuat să folosească „o persoană cu o funcție specială” drept formă de adresare în lucrarea Lui, nu ar fi fost nicio singură ființă umană care să fi putut să-L privească pe Dumnezeu drept Dumnezeu – aceasta este amărăciunea omenirii. Adică, în cadrul rasei de ființe omenești create nu există niciuna care să fie capabilă să-L cunoască pe Dumnezeu, cu atât mai puțin există vreuna care să-L iubească pe Dumnezeu, căreia să-i pese de Dumnezeu și să se apropie de Dumnezeu. Soarta omului este exclusiv pentru a câștiga binecuvântări. Identitatea lui Dumnezeu ca persoană cu o funcție specială a făcut aluzie la fiecare ființă omenească în parte: omenirii îi este ușor să-L considere pe Dumnezeu drept unul din cadrul rasei de ființe omenești create; cea mai mare durere și cea mai mare umilință pe care omenirea i le provoacă lui Dumnezeu se manifestă tocmai prin faptul că, atunci când El apare în mod deschis sau lucrează, Dumnezeu este în continuare respins de către om, ba chiar și uitat de el. Dumnezeu îndură cea mai mare umilință pentru a mântui rasa umană; în a da totul, scopul Lui este să mântuiască omenirea, să obțină recunoașterea omenirii. Prețul pe care l-a plătit Dumnezeu pentru toți este ceva ce toți cei care au conștiință ar trebui să fie capabili să aprecieze. Rasa umană a câștigat cuvântările și lucrarea lui Dumnezeu și a câștigat mântuirea lui Dumnezeu. În același timp, nimănui nu

i-a trecut prin minte să întrebe aceasta: ce a câștigat Dumnezeu de la omenire? Din absolut fiecare cuvântare a lui Dumnezeu, umanitatea a câștigat adevărul, a reușit să se schimbe, și-a găsit direcția în viață; dar ce a câștigat Dumnezeu nu este nimic mai mult decât cuvintele pe care omenirea le folosește ca să-și exprime îndatorarea față de Dumnezeu și câteva șoapte slabe de preamărire. Cu siguranță nu aceasta este răsplata pe care o pretinde Dumnezeu de la om?

Deși multe dintre cuvântările lui Dumnezeu au fost acum exprimate, marea majoritate a oamenilor încă sunt opriți la etapa reprezentată de cuvintele lui Dumnezeu la început în cadrul cunoașterii și înțelegerii lor în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, din care nu au mai înaintat – acesta este un subiect cu adevărat dureros. Această parte a „Cuvântărilor lui Hristos la început” este doar o cheie pentru a deschide inima umană; a te opri aici înseamnă a nu împlini nici pe departe intenția lui Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu în rostirea acestei părți a cuvântărilor Lui este numai de a aduce umanitatea din Epoca Harului în Epoca Împărăției; cu niciun chip El nu dorește ca omenirea să stagneze în această parte a cuvântărilor Lui și nici măcar să ia această parte a cuvântărilor Lui drept îndrumare, altminteri viitoarele cuvântări ale lui Dumnezeu nu ar fi nici necesare, nici semnificative. Dacă ar fi cineva până în prezent incapabil să intre în ceea ce Dumnezeu cere ca omul să atingă în această parte a cuvântărilor Lui, atunci intrarea acestei persoane rămâne o necunoscută. Această parte a cuvântărilor lui Dumnezeu constituie cea mai elementară cerință pe care Dumnezeu o are față de om în Epoca Împărăției și este singura modalitate prin care omenirea va intra vreodată pe cale cea dreaptă. Dacă ești o persoană care nu înțelege nimic, atunci mai bine ai începe să citești cuvintele din această parte!

Capitolul 1

Slava a sosit la Sion, iar sălașul lui Dumnezeu s-a arătat. Gloriosul nume sfânt, preamărit de toate popoarele, se răspândește. Ah, Dumnezeu Atotputernic! Conducătorul universului, Hristos al zilelor de pe urmă – El este Soarele strălucitor care S-a înălțat peste Muntele Sion, ce se înalță ca un turn în măreție și grandoare peste întregul univers...

Dumnezeule Atotputernic! Strigăm către Tine sărbătorind; dansăm și cântăm. Ești cu adevărat Răscumpărătorul nostru, marele Împărat al universului! Ai făcut un grup de biruitori și ai îndeplinit planul de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii). Toate popoarele se vor revărsa spre acest munte. Toate popoarele vor îngenunchea înaintea tronului! Tu ești singurul Dumnezeu adevărat și meriți slavă și onoare. Fie toată slava, lauda și autoritatea aduse tronului! Primăvara vieții curge din tron, udând și hrănind mulțimile oamenilor lui Dumnezeu. Viața se schimbă zi după zi; lumină nouă și revelații noi ne urmează, oferind neconținut noi perspective despre Dumnezeu. Prin experiențe,

ajungem la deplina certitudine cu privire la Dumnezeu; cuvintele Lui se manifestă neîncetat, se manifestă în cei care sunt drepti. Suntem într-adevăr atât de binecuvântați! Îl întâlnim pe Dumnezeu față în față în fiecare zi, comunicăm cu Dumnezeu în toate lucrurile și Îi dăm suveranitate peste toate. Cugetăm cu atenție la cuvântul lui Dumnezeu, inimile noastre se odihnesc liniștite întru Dumnezeu și, în acest fel, venim înaintea Lui, unde-I primim lumina. În fiecare zi, în viețile, acțiunile, cuvintele, gândurile și ideile noastre, trăim în cuvântul lui Dumnezeu, capabili întotdeauna să discernem. Cuvântul lui Dumnezeu ghidează ața prin ac; pe neașteptate, lucrurile ascunse în noi ies la lumină, unul după altul. Părtașia cu Dumnezeu nu suportă nicio amânare; gândurile și ideile noastre sunt descoperite de Dumnezeu. În fiecare moment, trăim înaintea scaunului lui Hristos, unde suntem supuși judecății. Fiecare loc din corpurile noastre rămâne ocupat de Satana. Astăzi, pentru a recupera suveranitatea lui Dumnezeu, templul Lui trebuie curățit. Pentru a fi în întregime în posesia lui Dumnezeu, trebuie să ne angajăm într-o luptă pe viață și pe moarte. Doar când vechiul nostru sine a fost răstignit, viața înviată a lui Hristos poate domni supremă.

Acum, Duhul Sfânt pregătește un atac în fiecare colț al nostru, ca să lupte pentru recuperarea noastră! Atât timp cât suntem gata să ne negăm pe noi înșine și suntem dispuși să cooperăm cu Dumnezeu, El ne va ilumina și ne va purifica cu siguranță din interior în orice moment și va revendica din nou ceea ce Satana a ocupat, pentru ca noi să putem fi făcuți compleți de Dumnezeu cât mai repede posibil. Nu pierde timpul, ci trăiește fiecare moment în cuvântul lui Dumnezeu. Fii zidit împreună cu sfinții, lasă-te adus în Împărăție și intră în slavă împreună cu Dumnezeu.

Capitolul 2

Biserica din Filadelfia a prins formă, ceea ce se datorează în întregime harului și milei lui Dumnezeu. Dragostea pentru Dumnezeu se naște în inimile nenumăraților sfinți, care nu ezită în călătoria lor spirituală. Sunt de neclintit în credința lor că unicul Dumnezeu adevărat S-a întrupat, că El este Conducătorul Universului, care comandă peste toate lucrurile: acest lucru este confirmat de Duhul Sfânt, este de neclintit precum munții! Și nu se va schimba niciodată!

O, Dumnezeule Atotputernic! Astăzi, ne-ai deschis ochii spirituali, îngăduind ca orbii să vadă, ca ologii să meargă și ca leproșii să fie vindecați. Ești Tu cel ce a deschis fereastră către ceruri, îngăduindu-ne să percepem tainele tărâmului spiritual. Suntem pătrunși de cuvintele Tale sfinte și mântuiți de umanitatea noastră, care a fost coruptă de Satana – aceasta este lucrarea Ta inestimabil de măreață și mila Ta inestimabil de mare. Noi suntem martorii Tăi!

Timp îndelungat ai rămas ascuns, smerit și în liniște. Ai trecut prin învierea din morți, prin suferința răstignirii, prin bucuriile și tristețile vieții omenești și prin persecuție și

greutăți; ai trăit și ai gustat durerea lumii omenești și ai fost părăsit de epocă. Dumnezeu întrupat este Dumnezeu Însuși. De dragul voii lui Dumnezeu, ne-ai salvat din mormanul de bălegar, susținându-ne cu mâna Ta dreaptă și dăruindu-ne cu mărinimie harul Tău. Fără a-Ți cruța vreo suferință, ai forjat viața Ta în noi; prețul pe care l-ai plătit cu sângele, cu sudoarea și lacrimile Tale este concretizat în sfinți. Suntem produsul^a eforturilor Tale minuțioase; noi suntem prețul pe care l-ai plătit.

O Dumnezeule Atotputernic! Doar datorită milei și bunătății Tale iubitoare, a dreptății și a măreției Tale, a sfințeniei și a smereniei Tale, toți oamenii se vor închina înaintea Ta și Te vor venera pe vecie.

Astăzi, ai făcut complete toate bisericile – biserica din Filadelfia – și astfel, Ți-ai îndeplinit planul de gestionare de 6000 de ani (planul mântuirii). Sfinții pot acum să se supună cu smerenie înaintea Ta, legați unul de altul în duh și întovărășiți în iubire, reuniți cu sursa fântânii. Apa vie a vieții curge fără încetare, spălând și înlăturând tot noroiul și apa murdară din biserică, purificând încă odată templul Tău. Am ajuns să-L cunoaștem pe Dumnezeu concret și adevărat, am pășit printre cuvintele Sale, ne-am recunoscut propriile funcții și datorii și am făcut tot ce am putut pentru a ne sacrifica de dragul bisericii. Pururi tăcuți înaintea Ta, trebuie să luăm aminte la lucrarea Duhului Sfânt, astfel încât voia Ta să nu fie îngrădită în noi. Printre sfinți există dragoste reciprocă, iar punctele forte ale unora vor compensa cusururile altora. Ei pot umbla în duh în orice moment, iluminați și luminați de Duhul Sfânt. Ei pun adevărul în practică imediat ce îl înțeleg. Țin pasul cu noua lumină și calcă pe urmele lui Dumnezeu.

Cooperează activ cu Dumnezeu; să Îl lași pe El să preia controlul înseamnă să mergi cu El. Toate ideile, noțiunile și părerile noastre și toate complicațiile laice se risipesc în aer precum fumul. Îl lăsăm pe Dumnezeu să domnească suprem în duhurile noastre, mergem cu El și, astfel, dobândim transcendență, biruim lumea, iar duhurile noastre zboară libere și ating eliberarea: acesta este rezultatul când Dumnezeu Atotputernic devine Rege. Cum să nu dansăm și să cântăm laude, sa ne oferim laudele și să oferim noi imnuri?

Există cu adevărat multe moduri de a-L slăvi pe Dumnezeu: să Îi strigăm numele, să ne apropiem de El, să ne gândim la El, să ne rugăm și să citim, să avem părtășie, să contemplăm și să chibzuim, precum și rugăciunea și cântecele de slavă. În aceste feluri de a slăvi există bucurie și există ungere; este putere în slavă, și este și o povară. Este credință în slavă, și este o nouă perspectivă.

Cooperează activ cu Dumnezeu, colaborează în slujire și devino una, îndeplinește intențiile lui Dumnezeu Atotputernic, grăbește-te să devii un corp spiritual sfânt, calcă-l în picioare pe Satana și pune capăt destinului Satanei. Biserica din Filadelfia a fost răpită în prezența lui Dumnezeu și se manifestă în gloria Lui.

^a Textul original nu include cuvintele „produsul”.

Capitolul 3

Regele triumfător stă pe tronul Său glorios. A înfăptuit răscumpărarea și Și-a condus toți oamenii ca să apară în slavă. Ține universul în mâinile Sale, iar cu înțelepciunea și puterea Lui divină a construit și consolidat Sionul. Cu măreția Lui, El judecă lumea cea păcătoasă; a judecat toate națiunile și toate popoarele, pământul și mările și toate viețuitoarele din ele, cât și pe cei îmbătați de vinul promiscuității. Cu siguranță Dumnezeu îi va judeca și sigur va fi furios pe ei și astfel se va dezvălui măreția lui Dumnezeu, a cărei judecată este instantanee și oferită fără amânare. Focul mâniei Sale le va incinera cu siguranță crimele abominabile, iar calamitatea se va abate în orice clipă asupra lor; ei nu vor cunoaște nicio cale de scăpare și nu vor avea unde să se ascundă; vor plânge și vor scrâșni din dinți și vor atrage distrugerea asupra lor.

Fiii iubiți și triumfători ai lui Dumnezeu vor sta cu siguranță în Sion, ca să nu-l părăsească niciodată. Multele popoare Îi vor asculta cu atenție glasul, vor ține cu grijă seama de acțiunile Lui, iar sunetele laudelor acestora nu vor înceta niciodată. Singurul Dumnezeu adevărat S-a arătat! Vom fi siguri de El în spirit și Îl vom urma îndeaproape; ne vom grăbi înainte cu toată puterea noastră și nu vom mai ezita. Sfârșitul lumii se arată înaintea noastră; viața potrivită a bisericii, cât și oamenii, problemele și lucrurile care ne înconjoară ne intensifică instruirea chiar și acum. Haideți să ne grăbim să ne luăm înapoi inimile care iubesc lumea atât de mult! Haideți să ne grăbim să ne luăm înapoi viziunea atât de nedeslușită! Haideți să nu pășim mai departe, ca să nu depășim granițele. Să ne ținem gura ca să putem păși în cuvântul lui Dumnezeu și să nu ne mai tăgăduim propriile câștiguri și pierderi. A, renunță la dragostea ta ahtiată după lumea laică și bogăție! A, eliberați-vă de atașamentul strâns față de soți, fiice și fii! Întoarce spatele opiniilor și prejudecăților tale! Trezește-te, timpul este scurt! Privește în sus, privește în sus dinlăuntrul duhului și lasă-L pe Dumnezeu să preia controlul. Orice s-ar întâmpla, nu deveni ca soția lui Lot. Cât de jalnic este să fii aruncat în lături! Cât de jalnic, într-adevăr! A, trezește-te!

Capitolul 4

Din moment în moment, vom urmări și vom aștepta, tăcuți în duh și căutând cu o inimă pură. Orice s-ar abate asupra noastră, nu trebuie să ne angajăm orbește în părtașie. Trebuie doar să fim tăcuți înaintea lui Dumnezeu și să rămânem în permanentă părtașie cu El, și atunci intențiile Lui ni se vor dezvălui cu siguranță. În duh, trebuie să fim gata să diferențiem oricând și trebuie să avem un duh care este ascuțit și de neabătut. Trebuie să tragem din apa vie înaintea lui Dumnezeu, apa care ne hrănește și ne realimentează duhul însetat. Trebuie să fim gata oricând să ne curățim de firea noastră satanică, care este neprihănită de sine, arogantă, îngâmfată și mulțumită de

sine. Trebuie să ne deschidem inimile pentru a primi cuvântul lui Dumnezeu și să acționăm pe baza cuvântului Său. Trebuie să experimentăm și să fim siguri de cuvântul Lui și să atingem o înțelegere a cuvântului Lui, permițând cuvântului Său să fie viața noastră. Aceasta este chemarea noastră trimisă din ceruri! Doar atunci când trăim după cuvântul lui Dumnezeu putem fi biruitori!

Acum, noțiunile noastre sunt prea apăsătoare și vorbim abil și acționăm pripit, incapabili să ne purtăm în conformitate cu Duhul. Astăzi nu este cum a fost în trecut. Lucrarea Duhului Sfânt înaintează cu mare viteză. Trebuie să experimentăm cuvântul lui Dumnezeu în detaliu; trebuie să fim capabili să distingem clar în inimile noastre fiecare idee și gând, fiecare mișcare și reacție. Nimic din ceea ce îi facem cuiva pe față sau pe la spatele lor nu poate scăpa de judecata în fața scaunului lui Hristos. Duhul Sfânt este pe cale să ne călăuzească în tărâmul unei experiențe mai profunde, în care ne vom apropia de certitudine în privința Atotputernicului.

Dumnezeul universului ne-a deschis ochii spirituali și tainele duhului ne sunt dezvăluite neconținut. Căutați cu o inimă pură! Fiți dispuși să plătiți prețul, avansați cu toată ființa, fiți însetați să vă negați pe voi înșivă, nu mai fiți râvnitori, urmați-L pe Duhul Sfânt și bucurați-vă de cuvântul lui Dumnezeu și atunci va apărea un om complet nou, universal. Se apropie vremea când Satana își va întâlni sfârșitul și voia lui Dumnezeu se va împlini, toate națiunile lumii vor deveni regatul lui Hristos, iar Hristos va stăpâni ca Rege pe pământ în vecii vecilor!

Capitolul 5

Munții și râurile se schimbă, apele își urmează cursul și viața omului este mai puțin trainică decât cerul și pământul. Doar Dumnezeu Atotputernic este viața eternă reînviată, care continuă generații la rând, pentru totdeauna! Toate lucrurile și evenimentele sunt în mâinile Sale, iar Satana este sub piciorul Său.

Astăzi, prin selecția predestinată a lui Dumnezeu, El ne salvează din prinsoarea Satanei. Este cu adevărat Răscumpărătorul nostru. Eterna viață reînviată a lui Hristos a fost cu adevărat înrădăcinată în noi, sorocind să ne conectăm cu viața lui Dumnezeu, ca într-adevăr să putem fi față în față cu El, să Îl mâncăm, să Îl bem și să ne bucurăm de El. Aceasta este jertfa altruistă pe care Dumnezeu a făcut-o cu prețul sângelui inimii Sale.

Anotimpurile vin și pleacă, prin vânt și îngheț, întâlnind atât de multe dureri, persecuții și nenorociri ale vieții, atât de multe respingeri și ponegriri din partea lumii și atât de multe acuzații false de-ale guvernului și, totuși, nici hotărârea și nici credința lui Dumnezeu nu se diminuează câtuși de puțin. Cu toată inima dedicată voii lui Dumnezeu și gestionării și planului Său, ca acestea să se poată împlini, El Și-a lăsat la o parte propria viață. Pentru toți oamenii Lui, nu precupețește niciun efort, hrănindu-i și udându-i cu grijă. Indiferent cât de ignoranți sau cât de dificili suntem, noi trebuie doar să ne

supunem înaintea Lui și viața reînviată a lui Hristos ne va schimba vechea natură... Pentru toți acești fii întâi născuți, El muncește neobosit, renunțând la mâncare și somn. De-a lungul multor zile și nopți, prin numeroase vipii arzătoare și geruri, El ne veghează cu toată inima în Sion.

Lumea, casa, munca și toate celelalte sunt pe deplin uitate cu bucurie, de bunăvoie, iar plăcerile lumești n-au nicio legătură cu El... Cuvintele din gura Lui lovesc în noi, scoțând la iveală lucruri ascunse adânc în inimile noastre. Cum să nu fim convinși? Fiecare propoziție ce iese din gura Lui se poate adevăra în orice moment în noi. Orice facem, în prezența Lui sau în taină față de El, nu există niciun lucru pe care El să nu-l știe, nimic ce nu înțelege. Totul va fi într-adevăr dezvăluit înaintea Sa, în ciuda planurilor și aranjamentelor noastre.

Stând înaintea Lui, bucurându-ne în duhul nostru, suntem liniștiți și calmi, dar întotdeauna ne simțim goi pe dinăuntru și cu adevărat îndatorați lui Dumnezeu: aceasta este o minune inimaginabilă și imposibil de împlinit. Duhul Sfânt e suficient pentru a dovedi că Dumnezeu Atotputernic este singurul Dumnezeu adevărat! Este o dovadă incontestabilă! Noi, din acest grup, suntem nespuse de binecuvântați! Dacă nu ar fi harul și mila lui Dumnezeu, am putea doar să ne ducem înspre pierzanie și să îl urmăm pe Satana. Doar Dumnezeu Atotputernic ne poate mântui!

O! Dumnezeule Atotputernic, Dumnezeule practic! Tu ești Cel care ne-ai deschis ochii spirituali, permițându-ne să vedem tainele lumii spirituale. Perspectivele Împărăției sunt nesfârșite. Haideți să fim atenți cât așteptăm. Ziua nu poate fi prea departe.

Focurile războiului se învâlburează, fumul de tun umple aerul, vremea se încălzește, clima se schimbă, o ciumă se va răspândi și oamenii pot doar să moară, cu puține speranțe de supraviețuire.

O! Dumnezeule Atotputernic, Dumnezeule practic! Tu ești cetatea noastră de necucerit. Tu ești refugiul nostru. Ne ghemuim sub aripile Tale și calamitatea nu ne poate ajunge. Aceasta este protecția și grija Ta divină.

Noi toți ne ridicăm vocile în cântec; cântăm întru laudă, iar sunetul laudelor noastre răsună în tot Sionul! Dumnezeu Atotputernic, Dumnezeul practic, ne-a pregătit acea destinație glorioasă. Fiți atenți – o, stați de veghe! Deocamdată, ora nu este prea departe.

Capitolul 6

Dumnezeu Atotputernic, Conducătorul tuturor lucrurilor, Își exercită puterea regească de pe tronul Său. El stăpânește peste tot universul și toate lucrurile și ne călăuzește pe tot Pământul. Vom fi în fiecare clipă aproape de El și vom veni înaintea Lui în tăcere, fără să ratăm vreodată o clipă și mereu cu lecții pe care să le învățăm. Totul, de la mediul din jurul nostru, la oameni, situații și lucruri, există datorită permisiunii tronului Său. Să nu permiți, în niciun caz, ca nemulțumirile să se nască în inima ta, sau

Dumnezeu nu-Și va pogorî harul asupra ta. Apariția bolii se datorează iubirii lui Dumnezeu și cu siguranță bunele Lui intenții se află în spatele acesteia. Deși s-ar putea ca trupul tău să îndure un pic de suferință, nu pleca urechea la Satana. Preamărește-L pe Dumnezeu în toiul bolii și bucură-te de Dumnezeu în toiul laudelor tale. Nu te descuraja în fața bolii, continuă să cauți și nu renunța, iar Dumnezeu te va ilumina cu lumina Lui. Cum era credința lui Iov? Dumnezeu Atotputernic este un doctor omnipotent! Să trăiești în boală înseamnă să fii bolnav, dar să trăiești în spirit înseamnă să fii bine. Câtă vreme mai ai suflare, Dumnezeu nu te va lăsa să mori.

Avem în noi viața lui Hristos cel înviat. Indiscutabil, în prezența lui Dumnezeu, credința ne lipsește: să sperăm că Dumnezeu ne va da credință adevărată. Cuvântul lui Dumnezeu este într-adevăr dulce! Cuvântul lui Dumnezeu este un remediu puternic! Îi face de rușine pe diavoli și pe Satana! Înțelegerea cuvântului Său ne oferă sprijin. Cuvântul Său acționează rapid ca să ne salveze inimile! Împrăstie toate lucrurile și aduce pacea în toate. Credința este ca un pod dintr-un singur buștean: cei care se agață în mod abject de viață vor avea dificultăți în a-l traversa, dar cei care sunt gata să se sacrifice pot să-l traverseze siguri pe picioare și fără griji. Dacă oamenii au gânduri sfioase și pline de frică, asta se datorează faptului că Satana i-a păcălit, de teamă că vom traversa podul credinței pentru a pătrunde în Dumnezeu. Satana încearcă prin orice mod posibil să ne transmită gândurile sale. În orice moment, ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ilumineze cu lumina Sa și să ne biziim pe El să ne scape de otrava Satanei din noi, să practicăm mereu în duhurile noastre apropierea de Dumnezeu și să-L lăsam pe Dumnezeu să ne stăpânească întreaga ființă.

Capitolul 7

Ivirea mediilor din jurul nostru ne grăbește retragerea în spirit. Nu acționa cu o inimă împietrită, nu nesocoti dacă Duhul Sfânt este sau nu îngrijorat și nu încerca să fii isteț. Să nu te complaci, să nu fii mulțumit de sine și să nu-ți exagerezi greutatea. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să te închini lui Dumnezeu în spirit și în adevăr. Nu poți să lași cuvintele lui Dumnezeu în urmă sau să refuzi să le ascuți; trebuie să le descifrezi cu atenție, să repeți cititul cu rugăciune și să înțelegi viața din aceste cuvinte. Să nu te dedai deșertăciunii, înfulecându-le lacom, fără a-ți oferi timp pentru a le digera. Te bazezi pe cuvintele lui Dumnezeu în tot ceea ce faci? Să nu vorbești lăudăros, ca un copil, iar apoi să te zăpăcești de fiecare dată când se ivește o problemă. Trebuie să-ți antrenezi duhul în fiecare oră din fiecare zi; să nu te relaxezi nici măcar o clipă. Trebuie să ai un duh ascuțit. Indiferent ce persoană, eveniment sau lucru ai putea întâmpina, dacă vii înaintea lui Dumnezeu, vei avea o cale de urmat. Trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi, să le descifrezi înțelesul fără să fii neglijent, să depui mai mult efort, să înțelegi bine lucrurile, până la ultimul detaliu, și să te înarmezi

cu adevărul complet ca să eviți să înțelegi greșit voia lui Dumnezeu. Trebuie să îți lărgiești aria de experiență și să te concentrezi asupra experimentării cuvintelor lui Dumnezeu. Prin experiență, vei putea fi mai sigur cu privire la Dumnezeu; fără experiență, să pretinzi că ești sigur în ceea ce-L privește înseamnă să spui doar vorbe goale. Trebuie să fim lucizi! Trezește-te! Nu mai fi neglijent; dacă faci lucrurile de mântuială, fără să te străduiești să progresezi, atunci ești, într-adevăr, orb. Trebuie să te concentrezi asupra lucrării Duhului Sfânt, să asculți cu atenție glasul Duhului Sfânt, să îți deschizi urechile la cuvintele lui Dumnezeu, să prețuiești timpul rămas și să plătești prețul, oricare ar fi acesta. Când ai oțel, folosește-l acolo unde contează – ca să faci o sabie de neînvins; înțelege bine ce este important și concentrează-te să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică. Dacă ai părăsit cuvintele lui Dumnezeu, indiferent cât de bine te-ai descurca în exterior, totul va fi zadarnic. A practica arătându-ți devotamentul numai cu buzele este inacceptabil pentru Dumnezeu; schimbarea trebuie să vină prin propriul comportament, propria fire, credință, percepție și prin curajul tău.

Timpul este atât de aproape! Până și cele mai bune lucruri ale acestei lumi trebuie să fie aruncate deoparte. Nenumăratele dificultăți sau pericole nu ne pot descuraja, și nici nu putem fi copleșiți, chiar de cerul ar fi să se prăbușească. Fără o astfel de hotărâre, îți va fi pur și simplu prea greu să devii cineva important. Cei care sunt slabi de înger și care se agață de viață cu lașitate nu sunt vrednici să stea înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu Atotputernic este un Dumnezeu concret. Indiferent cât de ignoranți am fi, Lui tot I se va face milă de noi, mâinile Sale ne vor mântui cu siguranță și El tot ne va face compleți. Atât timp cât avem o inimă care Îl dorește cu adevărat pe Dumnezeu, atât timp cât Îl urmărim îndeaproape și nu ne descurajăm și căutăm cu un simț al urgenței, atunci El cu siguranță nu va trata pe niciunul dintre noi în mod nedrept; El va compensa cu siguranță ceea ce ne lipsește și ne va mulțumi. Toate acestea sunt bunătatea lui Dumnezeu Atotputernic.

Pentru un om care este lacom și leneș, ce duce o viață în care are grijă ca burta să-i fie mereu plină și care este indiferent față de tot, evitarea pierderilor va părea un lucru dificil. Dumnezeu Atotputernic domină toate lucrurile și evenimentele! Atât timp cât în inimile noastre privim la El în orice moment și intrăm în duh și avem părtășie cu El, El ne va arăta toate lucrurile pe care le căutăm și voia Lui ne va fi dezvăluită cu siguranță. Inimile noastre vor fi bucuroase și împăcate, stabile, cu o claritate perfectă. Este crucial să fii în stare să acționezi potrivit cuvintelor Sale. Doar să fii în stare să-l înțelegi voia și să trăiești depinzând de cuvintele Lui se consideră a fi o adevărată experiență.

Adevărul cuvintelor lui Dumnezeu va putea să intre în noi și să devină viața noastră doar dacă înțelegem cuvintele Sale. Fără nicio experiență concretă, cum poți să intri în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu? Dacă nu poți să primești cuvintele lui Dumnezeu drept viață a ta, atunci firea ta nu va putea să se schimbe.

Lucrarea Duhului Sfânt avansează acum în salturi! Dacă nu urmezi îndeaproape și nu primești pregătire, îți va fi greu să ții pasul cu ritmul alert al Duhului Sfânt în timp ce

înautează. Grăbește-te și produ schimbări radicale, ca nu cumva să fii călcat în picioare de Satana și să intri în iazul de foc și pucioasă din care nu există scăpare. Du-te acum să cauți cât de bine poți, ca să nu fii dat la o parte.

Capitolul 8

Din vremea în care Dumnezeu Atotputernic – Regele Împărăției – a fost mărturisit, sfera gestionării lui Dumnezeu s-a desfășurat, pe deplin, în întregul univers. Nu numai că arătarea lui Dumnezeu a fost mărturisită în China, dar numele lui Dumnezeu Atotputernic a fost mărturisit în toate națiunile și toate ținuturile. Toți cheamă acest nume sfânt, căutând să aibă părtășie cu Dumnezeu prin toate mijloacele posibile, înțelegând voia lui Dumnezeu Atotputernic și slujind în coordonare în biserică. Duhul Sfânt lucrează în acest mod minunat.

Limbile feluritelor națiuni sunt diferite una de cealaltă, dar există un singur Duh. Acest Duh unește bisericile din tot universul și este una cu Dumnezeu, fără cea mai mică diferență, iar acest lucru este dincolo de orice îndoială. Duhul Sfânt le cheamă acum și vocea Lui le trezește. Este vocea milei lui Dumnezeu. Ele toate strigă numele sfânt al lui Dumnezeu Atotputernic! Ele oferă, de asemenea, slavă și cântă. Nu poate exista niciodată vreo abatere în lucrarea Duhului Sfânt, iar acești oameni fac orice pentru a avansa pe calea cea bună, ei nu dau înapoi și minunile se înmulțesc tot mai mult. Este ceva ce oamenii cu greu își pot imagina și ceva imposibil de ghicit.

Dumnezeu Atotputernic este Împăratul vieții în univers! El stă pe tronul glorios și judecă lumea, domină totul, conduce toate națiunile; toate popoarele îngenunchează înaintea Lui, l se roagă, se apropie de El și comunică cu El. Indiferent de cât timp credeți în Dumnezeu, cât de important este statutul vostru sau cât de mare vechimea voastră, dacă vă împotriviți lui Dumnezeu în inimile voastre, atunci trebuie să fiți judecați și trebuie să vă prosternați înaintea Lui, glăsuindu-vă cu durere rugămințile stăruitoare; acest lucru înseamnă, cu adevărat, culegerea roadelor propriilor voastre acțiuni. Această tânguire este sunetul chinurii în iazul de foc și pucioasă și este strigătul ce însoțește mustrea toiaului de fier al lui Dumnezeu; aceasta este judecata înaintea scaunului lui Hristos.

Unii se tem, în unii sălășluiesc conștiințe vinovate, unii sunt treji, unii au grijă să asculte cu atenție, unii simt cele mai profunde remușcări, se pocăiesc și o iau de la capăt, unii plâng cu amărăciune, îndurerați, unii renunță la tot și caută disperați, unii se cercetează și nu îndrăznesc să mai acționeze nebunește, unii caută urgent să se apropie de Dumnezeu, unii își examinează propria conștiință, întrebându-se de ce viețile lor nu pot progresa. Unii sunt confuzi încă, unii își descătușează picioarele și avansează curajos, apucând cheia și, fără a pierde timpul, ocupându-se de viețile lor. Unii încă ezită și viziunile le sunt neclare, iar povara pe care o duc și o poartă în inimile lor este, într-adevăr, grea.

Dacă mintea voastră nu este limpede, atunci Duhul Sfânt nu are cum să lucreze în voi. Toate cele asupra cărora te concentrezi, calea pe care mergi și toate lucrurile după care tânjește inima ta sunt pline de noțiunile tale și de propria ta neprihănire! Eu ard de nerăbdare – cum aș vrea să vă pot face compleți pe toți, imediat, ca să Îmi puteți fi în curând de folos și ca povara Mea grea să poată fi ușurată. Dar, văzându-vă astfel, Mi se pare nerealist să fiu nerăbdător să obțin rezultate. Nu pot decât să aștept cu răbdare, să merg, să vă sprijin și să vă conduc încet. Ah, ar trebui să vă limpeziți mințile! Ce ar trebui să fie lepădat, care sunt comorile tale, care sunt slăbiciunile tale fatale, care sunt obstacolele tale? Gândește-te mai mult la aceste întrebări în spiritul tău și ai părtășie cu Mine! Ceea ce vreau este ca inimile voastre să Mă admire în tăcere; nu vreau serviciul buzelor voastre. Celor care caută cu adevărat înaintea Mea le voi revela totul. Ritmul Meu se accelerează; atât timp cât inima ta Mă admiră și tu urmezi în orice moment, atunci voia Mea îți poate fi dată prin inspirație divină și dezvăluită în orice moment. Cei care au grijă să aștepte vor obține hrană și vor avea o cale pe care să înainteze. Celor care sunt nehibzuiți le va fi greu să-Mi înțeleagă inima și vor ajunge într-o fundătură.

Îmi doresc ca voi toți să vă ridicați repede, să cooperați cu Mine și să vă apropiați mereu de Mine, nu doar pentru o zi și o noapte. Mâna Mea trebuie să vă tragă întotdeauna și să vă impulsioneze, să vă grăbească, să vă convingă să continuați și să facă apel ca să progresați! Voi pur și simplu nu înțelegeți voia Mea. Obstacolele propriilor voastre noțiuni și obstacolele încurcăturilor lumești sunt prea grave și apropierea voastră de Mine nu poate să fie prea profundă. Să fiu sincer, veniți la Mine atunci când aveți o problemă, dar când nu aveți nicio problemă, inimile voastre se neliniștesc. Ele devin ca o piață liberă și sunt pline de firi satanice; inimile voastre sunt ocupate de lucruri lumești și nu știți cum să aveți părtășie cu Mine. Cum aș putea să nu Mă îngrijorez pentru voi? Dar nu va ajuta la nimic să-Mi fac griji. Timpul este prea presant și sarcina este prea obositoare. Pașii Mei zboară mai departe; trebuie să țineți strâns de tot ceea ce aveți, să Mă respectați în fiecare moment, să aveți părtășie intimă cu Mine și, atunci, voia Mea îți va fi cu siguranță dezvăluită în orice moment. Când Îmi înțelegeți inima, atunci aveți o cale pe care să înaintați. Nu trebuie să mai ezitați. Să aveți părtășie adevărată cu Mine și nu recurgeți la înșelăciune, nu încercați să fiți isteți; aceasta ar însemna doar să vă înșelați pe voi înșivă și acest fapt ar fi dezvăluit în orice moment înaintea scaunului lui Hristos. Aurul adevărat nu se teme să fie încercat în foc – acesta este adevărul! Să nu eziți, să nu fii descurajat sau slab. Să ai mai multă părtășie direct cu Mine în duhul tău, așteaptă cu răbdare și îți voi dezvălui, cu siguranță, atunci când Mă voi hotărî. Tu trebuie indiscutabil să ai grijă și să nu lași ca efortul Meu să fie irosit pe tine și să nu pierzi niciun moment. Când inima ta este în părtășie constantă cu Mine, când inima ta trăiește în mod constant înaintea Mea, atunci nimeni, niciun eveniment, niciun lucru, niciun soț, niciun fiu sau nicio fiică nu poate perturba părtășia cu Mine în inima ta. Când inima ta este în mod constant limitată de Duhul Sfânt și atunci când ai părtășie cu Mine în fiecare moment, voia Mea îți va fi dezvăluită cu siguranță. Atunci când te apropii constant de

Mine în acest fel, indiferent în ce împrejurare te afli și indiferent cine sau ce îți iese în cale, tu nu vei deveni confuz, și vei avea o cale pe care să înaintezi.

Dacă, în mod obișnuit, nu lași nimic să se strecoare în lucruri mari sau mici, dacă inima și mintea ta sunt purificate și dacă ești liniștit în duhul tău, atunci, ori de câte ori întâlnești o problemă, cuvintele Mele vor fi imediat inspirate în tine, ca o oglindă strălucitoare în care să te verifici, iar apoi vei avea o cale pe care să înaintezi. Aceasta înseamnă să ai medicamentul potrivit pentru afecțiunea potrivită! Și orice afecțiune va fi cu siguranță vindecată – aceasta este atotputernicia lui Dumnezeu. Cu siguranță voi ilumina și lumina pe toți cei care sunt înfometăți și însetați de dreptate și care caută cu sinceritate. Vă voi arăta tuturor toate tainele lumii spirituale și vă voi arăta calea înainte, făcându-vă să renunțați cât mai curând la firile voastre vechi, corupte, astfel încât să puteți atinge maturitatea vieții și să Îmi fiți Mie de folos și pentru ca lucrarea Evangheliei să poată începe în curând fără obstacole. Numai atunci voia Mea va fi satisfăcută, numai atunci planul de gestionare (mântuire) al lui Dumnezeu de șase mii de ani va fi îndeplinit cât mai curând posibil. Dumnezeu va câștiga Împărăția și aceasta va coborî pe pământ și împreună vom intra în slavă!

Capitolul 9

Vreau să îți reamintesc faptul că, în privința cuvântului Meu, nici măcar un pic de ambiguitate sau neglijență nu este acceptabilă; tu trebuie să ții seama de cuvântul Meu și să te supui lui și să practici în conformitate cu intențiile Mele. Trebuie să fii mereu în alertă și să nu afișezi niciodată o fire arogantă sau neprihănită de sine; trebuie să te bazezi întotdeauna pe Mine pentru a te lepăda de vechea fire naturală care a sălășluit în tine. Înaintea Mea, ar trebui să fii întotdeauna în stare să menții o stare normală și să ai o fire stabilă. Gândirea ta trebuie să fie lucidă și clară, și nu ar trebui să fie influențată sau controlată de nicio persoană și de niciun eveniment sau lucru. În prezența Mea, ar trebui mereu să poți să fii liniștit și să păstrezi întotdeauna o apropiere și o părtășie continuă cu Mine. Trebuie să dai dovadă de curaj și tărie de caracter și să rămâi neclintit în mărturia ta pentru Mine; ridică-te și vorbește pentru binele Meu și nu te teme de ceea ce ar putea să spună ceilalți. Doar îndeplinește-Mi intențiile și nu lăsa pe nimeni să te controleze. Ceea ce îți dezvălui Eu trebuie respectat în conformitate cu intențiile Mele și nu poate fi amânat. Cum te simți în sinea ta? Ești stânjenit, nu-i așa? Vei înțelege. De ce nu poți să te ridici și să vorbești pentru binele Meu și să fii și atent la povara Mea? Continui să te implic în uneltiri mărunte, dar Eu văd totul clar. Eu sunt sprijinul tău și scutul tău și totul este în mâinile Mele. Așadar, de ce te temi? Nu cumva ești prea emotiv? Trebuie să te descotorosești cât mai repede posibil de emoțiile tale; Eu nu acționez pe baza emoțiilor, ci, în schimb, exercit dreptatea. Dacă părinții tăi fac un lucru care nu este de niciun folos pentru biserică, nu

pot să scape. Intențiile Mele ți-au fost dezvăluite, iar tu nu ai voie să le ignori. În schimb, trebuie să îți concentrezi toată atenția asupra lor și să te lepezi de orice altceva pentru a urma din toată inima. Te voi ține mereu în mâinile Mele. Să nu dai niciodată dovadă de timiditate și să nu permiți ca soțul sau soția ta să te controleze; trebuie să permiți îndeplinirea voii Mele.

Ai credință! Ai credință! Eu sunt atotputernicul tău. Poate că înțelegi întrucâtva acest lucru, dar tot trebuie să fii vigilent. Pentru binele bisericii, al voii și al gestionării Mele, trebuie să fii pe deplin devotat, iar toate tainele și sfârșiturile îți vor fi arătate în mod clar. Nu va mai exista nicio întârziere; zilele se apropie de sfârșit. Ce ar trebui să faci? Cum ar trebui să cauți să crești și să te maturizezi în viață? Cum Mi te poți face util mai curând? Cum vei permite ca voia Mea să fie împlinită? Aceste întrebări necesită multă gândire și o părtășie mai profundă cu Mine. Bazează-te pe Mine, crede în Mine, nu fi niciodată nepăsător, și fii capabil să abordezi lucrurile în conformitate cu îndrumarea Mea. Trebuie să fii bine echipat cu adevărul și trebuie să îl mănânci și să îl bei mai des. Fiecare adevăr trebuie să fie pus în practică înainte de a fi înțeles în mod clar.

Simți acum că nu ai suficient timp? Simți și că, în sinea ta, nu mai ești ca înainte și că povara ta pare foarte grea? Intențiile Mele sunt asupra ta; tu trebuie să ai o minte clară, să nu te desparți de ele și să rămâi mereu în legătură cu Mine. Rămâneți aproape de Mine, comunicați cu Mine, fiți atenți față de inima Mea și fiți capabili să slujiți în coordonare cu alții, astfel încât intențiile Mele să vă fie întotdeauna dezvăluite. Fii foarte atent întotdeauna! Foarte atent! Nu fi delăsător nici măcar un pic; asta este datoria ta, iar în aceasta se află lucrarea Mea.

În acest moment, e posibil să fi dobândit un strop de înțelegere și simți că acest lucru este pe deplin minunat. În trecut, s-ar putea să fi avut unele îndoieli și să fi simțit că această înțelegere este complet diferită de conceptele, ideile și gândurile omului, dar, acum, o înțelegi în mod esențial. Aceasta este lucrarea Mea minunată și este și lucrarea minunată a lui Dumnezeu; tu trebuie să fii absolut treaz și să aștepti când pășești în ea. Timpul este în mâinile Mele; nu-l irosi și nu încetini nici măcar pentru o clipă; pierderea timpului Îmi întârzie lucrarea și Îmi împiedică voia în tine. Tu trebuie să cugeți și să ai adesea părtășie cu Mine. De asemenea, trebuie să aduci înaintea Mea toate acțiunile tale, mișcările, gândurile, ideile, familia ta, soțul tău, fiii și fiicele tale. Nu te baza pe sine în practica ta, altfel, Mă voi înfuria și, atunci, pierderile tale vor fi prea mari.

Controlează-ți pașii în orice moment și mergi mereu în limitele cuvintelor Mele. Trebuie să ai înțelepciunea Mea. Vino înaintea Mea dacă întâmpini dificultăți, iar Eu te voi îndruma. Nu cauza probleme și nu comunica haotic. Dacă viața ta nu primește niciun beneficiu, asta se întâmplă deoarece ești lipsit de cunoaștere și nu poți să faci diferența dintre cuvintele bune și cele rele. Nu îți vei dai seama de asta înainte să fii rănit, să ai o stare proastă și să îți lipsească prezența Duhului Sfânt, dar, până atunci, va fi prea târziu. Timpul este foarte presant acum, deci, în cursa vieții, nu trebuie să rămâi în urmă nici măcar puțin; trebuie să-Mi urmezi pașii îndeaproape. Când apar dificultăți, să meditezi

adesea stând aproape de Mine și să ai direct părtășie cu Mine. Dacă poți să înțelegi această cale, asta îți va ușura intrarea dinaintea ta.

Cuvintele Mele nu sunt îndreptate doar spre tine; toată lumea din biserică are neajunsuri în diferite privințe. Trebuie să comunicați mai mult, să puteți să mâncați și să beți în mod independent în timpul devoțiunilor voastre spirituale și să fiți în stare să înțelegeți adevărurile cheie și să le puneți imediat în practică. Trebuie să vă familiarizați cu realitatea cuvântului Meu; înțelegeți-i însăși esența și principiile și nu vă slăbiți prinsoarea. Contemplați întotdeauna și comunicați mereu cu Mine și, treptat, lucrurile vor fi dezvăluite. Nu puteți să vă apropiați de Dumnezeu pentru un moment, iar apoi, fără să așteptați ca inima voastră să se liniștească înaintea Lui, să fiți deranjați când altceva vi se întâmplă. Ești întotdeauna confuz și nesigur în ceea ce privește lucrurile și nu ești în stare să-Mi vezi chipul; ca atare, nu Îmi poți înțelege în mod clar inima – și, chiar dacă poți să o înțelegi puțin, ești nesigur și încă te îndoiești. Numai când îți voi stăpâni pe deplin inima, iar mintea nu va mai fi deranjată de toate lucrurile lumești și când vei putea să aștepti cu o minte clară și liniștită vă voi face dezvăluiri, una câte una, în conformitate cu intențiile Mele. Trebuie să înțelegeți această cale a apropierei de Mine. Oricine te lovește sau te blestemă, sau indiferent cât de frumoase sunt lucrurile pe care ți le oferă oamenii, este inacceptabil dacă te împiedică să fii aproape de Dumnezeu. Lasă-ți inima să fie în mâna Mea și să nu Mă părăsești niciodată. Cu o astfel de apropiere și părtășie, părinții tăi, soțul, copiii, alte rude și complicațiile lumești vor dispărea toate. În inima ta, te vei bucura de o dulceață aproape de nedescris și vei simți un gust parfumat și delicios; în plus, vei fi cu adevărat nedespărțit de Mine. Dacă veți continua în maniera aceasta, veți înțelege ce este în inima Mea. Nu vă veți pierde niciodată calea în timp ce continuați să progresați, căci Eu sunt calea voastră și totul există datorită Mie. Cât de matură este viața voastră, când veți putea să vă despărțiți de lumea seculară, când veți putea să vă lepădați de emoții, când veți putea să vă lăsați în urmă soțul și copiii, când viața voastră va fi matură... toate aceste lucruri se vor întâmpla potrivit timpului Meu. Nu este nevoie să fiți neliniștiți.

Trebuie să dobândești intrarea din partea pozitivă. Dacă aștepti pasiv, atunci încă ești negativ. Trebuie să fii proactiv în cooperarea cu Mine; să fii sânguincios și niciodată leneș. Să ai mereu părtășie cu Mine și să ajungi la o intimă și mai profundă cu Mine. Dacă nu înțelegi, nu fi nerăbdător după rezultate rapide. Nu este că nu îți voi spune; vreau să văd dacă te bazezi pe Mine atunci când ești în prezența Mea și dacă depinzi de Mine cu încredere. Trebuie să rămâi întotdeauna aproape de Mine și să pui toate lucrurile în mâinile Mele. Nu te întoarce în zadar. După ce o vreme, fără să îți fi dat seama, ai fost aproape de Mine, intențiile Mele îți vor fi dezvăluite. Dacă le înțelegi, atunci vei ajunge cu adevărat față în față cu Mine și Îmi vei fi găsit într-adevăr chipul. În tine, vei avea multă claritate și statornicie și ceva pe care să te bazezi. De asemenea, vei avea putere, cât și încredere, și vei avea o cale înainte. Totul îți va fi ușor.

Capitolul 10

Nu ar trebui să îți fie frică de una și de alta; indiferent cu cât de multe dificultăți și pericole ai putea să te confrunți, ești în stare să rămâi neclintit înaintea Mea, fără să te împiedice nimic, pentru ca voia Mea să poată fi nestingherit îndeplinită. Aceasta este datoria ta; altfel, Îmi voi aduce mânia asupra ta, iar cu mâna Mea voi... Atunci, vei răbda suferințe mentale interminabile. Tu trebuie să suporti totul; pentru Mine, trebuie să fii pregătit să renunți la tot ce ai și să faci tot ce poți ca să Mă urmezi, și să fii gata să sacrifici tot ce ai. Acesta este momentul în care te voi încerca: Îmi vei oferi loialitatea ta? Poți să Mă urmezi până la capătul drumului cu loialitate? Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul? Ține minte asta! Nu uita! Tot ceea ce se întâmplă este prin buna Mea intenție și totul este sub observația Mea. Poți să-Mi urmezi cuvântul în tot ce spui și faci? Când încercările de foc vor veni asupra ta, vei înngenunchea și vei striga? Sau vei tremura, incapabil să mergi mai departe?

Trebuie să ai curajul Meu în tine și trebuie să ai principii când te confrunți cu rudele care nu cred. Dar, de dragul Meu, nu trebuie să cedezi în fața niciunei forțe întunecate. Bizuie-te pe înțelepciunea Mea pentru a merge pe calea perfectă; nu permite niciuneia dintre conspirațiile Satanei să preia controlul. Depune toate eforturile pentru a-ți pune inima înaintea Mea, iar Eu te voi alina și îți voi aduce pace și fericire. Nu te strădui să fii într-un fel anume în fața altor oameni; nu este mai valoros și mai important să Mă mulțumești pe Mine? Mulțumindu-Mă pe Mine, nu vei avea și mai multă pace și fericire veșnică de-a lungul vieții? Suferința prezentă arată cât de mari vor fi binecuvântările tale viitoare; sunt de nedescris. Nu știi mărirea binecuvântărilor pe care le vei avea; nici măcar nu ai putea să o visezi. Astăzi, a devenit reală; atât de reală! Acest lucru nu este atât de departe – poți să-l vezi? Fiecare fărâmbă din acest lucru este în Mine; cât de strălucitor este drumul înainte! Șterge-ți lacrimile și nu mai simți durerea sau tristețea. Toate lucrurile sunt rânduite de mâinile Mele, iar scopul Meu este să vă fac biruitori, în curând, și să vă aduc în slavă cu Mine. Pentru tot ce ți se întâmplă, ar trebui să fii recunoscător în mod corespunzător și plin de laude; asta Îmi va aduce o profundă mulțumire.

Viața transcendentă a lui Hristos a apărut deja; nu ai de ce să te temi. Satanele sunt sub picioarele noastre, iar timpul lor nu se va mai scurge mult. Trezește-te! Leapădă lumea desfrâului; eliberează-te din abisul morții! Fi-Mi loial orice s-ar întâmpla și mergi mai departe cu curaj; Eu sunt stânca ta puternică, deci bizuie-te pe Mine!

Capitolul 11

Sunt Eu Dumnezeuul tău? Sunt Eu Împăratul tău? Mi-ai permis cu adevărat să domnesc ca Împărat în tine? Ar trebui să reflectezi asupra ta cu atenție: nu ai cercetat tu amănunțit și nu ai respins lumina cea nouă când a venit, mergând chiar până acolo

Încât să încetezi să o mai urmezi? Pentru aceasta vei fi supus judecății și vei ajunge la osânda ta; vei fi judecat și biciuit de toiagul de fier și nu vei simți lucrarea Duhului Sfânt. Vei plânge curând și îți vei pleca genunchii în închinare, jelindu-te în gura mare. V-am spus întotdeauna și v-am vorbit mereu; nu v-am ascuns niciodată cuvintele Mele. Gândește-te în urmă: când nu am reușit Eu să-ți spun ceva? Totuși, există unii oameni care persistă în a face lucrurile în mod greșit. Ei se pierd într-o negură de îndoieli, care întunecă soarele, și nu văd niciodată lumina. Nu este aceasta deoarece conștiința lor de „sine” este prea puternică și noțiunile proprii sunt prea mari? De când ai vreo considerație pentru Mine? De când ai avut loc pentru Mine în inima ta? Când ai eșuat, când te-ai trezit că ești incapabil și când nu mai ai deloc opțiuni, doar atunci te rogi Mie. Ei bine, atunci: de ce nu faci lucruri pe cont propriu acum? Voi, oamenii! Vechiul sine este cel care v-a ruinat!

Unii oameni nu pot găsi calea și nu pot ține pasul cu noua lumină. Ei au părtășie numai despre acele lucruri pe care le-au văzut înainte; nu este nimic nou pentru ei. De ce aceasta? Locuiți în interiorul vostru și Mi-ați închis ușa în față. Văzând că metodele de lucru ale Duhului Sfânt se schimbă, în inima ta ești întotdeauna precaut să nu greșești. Unde este venerația ta pentru Dumnezeu? Ai căutat aceasta în liniștea prezenței lui Dumnezeu? Tu doar te întrebi: „Duhul Sfânt chiar lucrează așa?” Ceea ce au văzut unii oameni este lucrarea Duhului Sfânt, dar totuși ei încă au lucruri de spus despre El; alții recunosc că este cuvântul lui Dumnezeu, dar totuși nu îl acceptă. Diferite noțiuni răbufnesc în fiecare dintre ei și ei nu înțeleg lucrarea Duhului Sfânt. Sunt indolenți și neglijenți și nedispuși să plătească prețul și să fie sinceri în prezența Mea. Duhul Sfânt i-a luminat, dar ei nu vor veni înaintea Mea să comunice sau să caute. În schimb, ei își urmează propriile dorințe, făcând ce le place; ce fel de intenție este aceasta?

Capitolul 12

Dacă ai o fire instabilă, șovăind într-o parte și-n alta ca vântul și ca ploaia, dacă nu ești în stare să mergi mai departe cu toată puterea ta, atunci toiagul Meu nu va fi niciodată departe de tine. Atunci când ești tratat, cu cât este mai nefavorabil mediul înconjurător și cu cât ești mai persecutat, cu atât dragostea ta pentru Dumnezeu va deveni mai mare și vei înceta să te agăți de lume. Fără o cale alternativă înainte, vei veni la Mine și îți vei recâștiga puterea și încrederea. Cu toate acestea, în medii ușoare, te-ai descurca pe dibuite. Trebuie să intri de pe latura pozitivității; fii activ, iar nu pasiv. Trebuie să nu te lași clintit de nimeni și de nimic, în nicio situație, și nu trebuie să fii influențat de cuvintele nimănui. Trebuie să ai o fire stabilă; indiferent ce spun oamenii, trebuie să pui imediat în practică ceea ce știi că este adevărul. Trebuie să ai întotdeauna cuvintele Mele și lucrarea Mea înăuntrul tău, indiferent cu cine te confrunți; trebuie să fii capabil să rămâi ferm în mărturia ta pentru Mine și să arăți considerație față de poverile Mele. Nu trebuie să fii de

acord orbește cu alții, fără a avea propriile idei; dimpotrivă, trebuie să ai curajul de a te ridica și de a obiecta față de lucrurile care nu sunt în conformitate cu adevărul. Dacă știi clar că ceva nu e în regulă, dar totuși îți lipsește curajul de a expune acel lucru, atunci nu ești o persoană care practică adevărul. Vrei să spui ceva, dar nu îndrăznești să ieși în față cu acest lucru, așa că te învârti în jurul cozii și apoi schimbi subiectul; Satana este în interiorul tău, trăgându-te înapoi, făcându-te să vorbești fără nici un efect și să nu poți persevera până la sfârșit. Încă mai porți frica în inima ta și nu cumva acest lucru se întâmplă pentru că inima ta e încă plină de ideile Satanei?

Ce este un biruitor? Bunii soldați ai lui Hristos trebuie să fie curajoși și să se bazeze pe Mine pentru a fi puternici din punct de vedere spiritual; ei trebuie să lupte pentru a deveni războinici și a combate cu Satana până la moarte. Trebuie să rămâi mereu treaz, și de aceea îți cer să cooperezi activ cu Mine în fiecare moment și să înveți să te apropii de Mine. Dacă, în orice moment și în orice situație, ești în stare să rămâi liniștit înaintea Mea, ascultând discursul Meu și concentrându-te pe cuvintele și acțiunile Mele, atunci nu vei fi influențat și nu vei pierde teren. Orice primești de la Mine poate fi practicat. Toate cuvintele Mele sunt îndreptate spre starea ta și îți străpung inima. Chiar dacă poate le negi cu vorba, nu le poți nega cu inima. În plus, dacă-Mi vei iscodi cuvintele, vei fi judecat. Altfel spus, cuvintele Mele sunt adevărul, viața și calea; sunt o sabie ascuțită, cu două tăișuri și îl pot învinge pe Satana. Cei care înțeleg și au o cale de a pune cuvintele Mele în practică sunt binecuvântați, iar cei care nu le practică vor fi în mod incontestabil judecați; acest lucru e atât de concret. Acum, rândurile celor pe care-i judec Eu au sporit. Nu vor fi judecați înaintea Mea numai cei care Mă cunosc, ci și cei care nu cred în Mine și care fac tot ce pot pentru a se împotrivi și a împiedica lucrarea Duhului Sfânt. Toți cei din fața Mea care Îmi urmează pașii vor vedea că Dumnezeu este un foc înfricoșător! Dumnezeu este măreție! El Își înfăptuiește judecățile și îi condamnă la moarte. Cei din biserică ce nu acordă atenție urmării lucrării Duhului Sfânt, care întrerup acea lucrare, care se laudă, care au intenții și scopuri incorecte, care nu depun efortul de a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, care sunt confuzi și suspicioși, care iscodesc lucrarea Duhului Sfânt – cuvintele judecății vor veni la acești oameni în orice moment. Toate acțiunile oamenilor vor fi dezvăluite. Duhul Sfânt cercetează adâncul inimilor oamenilor, așa că nu fii necugetat; fii atent și precaut. Nu acționa orbește de unul singur. Dacă acțiunile tale nu-Mi urmează cuvintele, atunci vei fi judecat. Nu va funcționa dacă vei imita, dacă vei fi amăgitor sau dacă nu vei înțelege cu adevărat; trebuie să vii înaintea Mea și să comunici cu Mine deseori.

Orice ai lua de la Mine, îți va da o cale pentru a practica. De asemenea, vei fi însoțit de puterile Mele, vei avea prezența Mea și vei merge mereu în cuvintele Mele; vei transcende toate lucrurile lumești și vei avea puterea învierii. Dacă nu ai cuvintele Mele și prezența Mea în vorbele, comportamentul și acțiunile tale, dacă te îndepărtezi de Mine și trăiești în interiorul tău, stăruind în noțiunile minții și în doctrine și reguli, atunci asta e dovada că ți-ai îndreptat gândurile asupra păcatelor. Cu alte cuvinte, continui să-ți

păstrezi vechiul sine și nu permiți altora să te rănească nici măcar un pic sau să-ți rănească sufletul câtuși de puțin. Oamenii care fac asta sunt de calibru extrem de slab, sunt chiar absurzi și nu pot vedea harul lui Dumnezeu sau recunoaște binecuvântările Lui. Oare când vei fi în stare să Mă lași să lucrez în tine, dacă vei continua să te porți așa de evaziv? Când termin de vorbit, ai ascultat, dar n-ai reținut nimic, și devii deosebit de slab atunci când problemele tale sunt puse într-adevăr în evidență. Ce fel de statură e aceasta? Când pot să te fac complet, dacă trebuie mereu să fii convins? Dacă ți-e frică de cucuie și zgârieturi, atunci ar trebui să te grăbești să-i avertizezi pe ceilalți: „Nu voi lăsa pe nimeni să trateze cu mine; pot să scap de vechea mea fire naturală de unul singur”. Deci, nimeni nu te va critica sau atinge și vei fi liber să crezi în orice fel dorești, fără ca cineva să-ți ducă grija. Poți să-Mi urmezi pașii în felul acesta? Sunt doar vorbe goale să pretinzi că ești sigur că Eu sunt Dumnezeul tău și Domnul tău. Dacă ești cu adevărat lipsit de îndoieli, aceste lucruri nu vor fi o problemă și vei crede că reprezintă dragostea și binecuvântările lui Dumnezeu ce s-au revărsat asupra ta. Când vorbesc, o fac pentru fiii Mei, iar cuvintele Mele ar trebui să fie întâmpinate cu mulțumiri și laude.

Capitolul 13

În condiția voastră actuală, adevărați excesiv la noțiunile sinelui, iar în voi există tulburări religioase destul de grave. Nu puteți să acționați în duh, nu puteți înțelege lucrarea Duhului Sfânt și respingeți noua lumină. Nu poți să vezi soarele în timpul zilei pentru că ești orb, nu-i cunoști pe oameni, nu poți să-ți părăsești „părinții” niciodată, îți lipsește discernământul spiritual, nu recunoști lucrarea Duhului Sfânt și habar nu ai cum să mănânci și să bei din cuvântul Meu. Faptul că nu știi cum să-l mănânci și să-l bei de unul singur este o problemă. Lucrarea Duhului Sfânt înaintea cu o viteză uluitoare, zi de zi; există o lumină nouă în fiecare zi și, în fiecare zi, există și lucruri noi și proaspete. Totuși, nu înțelegi. În schimb, îți place să faci cercetări, să privești lucrurile prin lentila preferințelor tale personale, fără să le chibzuiești cu grijă, și ascuți cu uimire. Tu nu te rogi cu sânguință în duh, nici nu te uiți la Mine și nu cugeți mai mult la cuvintele Mele. Așadar, tot ceea ce ai tu sunt doar litere, reguli și doctrine. Trebuie să ai o idee clară despre cum să mănânci și să bei din cuvântul Meu și trebuie să aduci cuvântul Meu mai des înaintea Mea.

În ziua de astăzi, oamenii nu sunt în stare să renunțe la ei înșiși; cred întotdeauna că au dreptate. Ei sunt înțepeniți în propriile lumi mărunte și nu sunt oameni corecți. Au intenții și scopuri greșite și, dacă persistă în aceste lucruri, atunci cu siguranță vor fi judecați și, în cazuri grave, vor fi alungați. Trebuie să depui mai mult efort pentru a păstra o părtășie continuă cu Mine și nu doar să ai părtășie cu oricine vrei tu. Trebuie să îi înțelegi pe oamenii cu care ai părtășie și trebuie să ai părtășie despre chestiuni spirituale în viață; doar atunci poți să le oferi altora viață și să compensezi pentru neajunsurile lor.

Nu ar trebui să le vorbești pe un ton moralizator; este absolut greșit să adopți o astfel de poziție. În părtășie, trebuie să ai o înțelegere a problemelor spirituale, trebuie să ai înțelepciune și să fii capabil să înțelegi ce este în inimile oamenilor. Dacă vrei să îi slujești pe alții, atunci trebuie să fii corect și să ai părtășie cu tot ceea ce ai.

Acum, crucial este să poți să ai părtășie cu Mine, să comunici îndeaproape cu Mine, să mănânci și să bei de unul singur și să te apropii de Dumnezeu. Trebuie să ajungi să înțelegi problemele spirituale cât mai repede posibil și să poți să-ți înțelegi clar mediul înconjurător și ceea ce a fost orânduit împrejurul tău. Ești capabil să înțelegi ce sunt Eu? Este esențial să mănânci și să bei în funcție de ceea ce îți lipsește și să trăiești după cuvântul Meu! Recunoaște-Mi mâinile și nu te plânge. Dacă te plângi și te desprinzi, poți pierde ocazia de a primi harul lui Dumnezeu. Începe prin a te apropia de Mine: ce îți lipsește și cum ar trebui să te apropii de Mine și să-Mi înțelegi inima? Oamenilor le este dificil să se apropie de Mine, pentru că nu pot renunța la ei înșiși. Firile lor sunt întotdeauna instabile, ezitând mereu, iar acești oameni devin încrezuți și mulțumiți de ei înșiși în clipa în care gustă puțină dulceață. Unii oameni nu s-au trezit încă; cât de mult din ceea ce spui întruchipează ceea ce ești? Cât de mult din spusele tale reprezintă autoapărarea, cât de mult reprezintă imitarea altora și cât de mult reprezintă respectarea regulilor? Motivul pentru care nu poți înțelege sau sesiza lucrarea Duhului Sfânt este că nu știi cum să te apropii de Mine. Pe dinafară, cântărești mereu lucrurile, bazându-te pe noțiunile sinelui și ale minții tale; cercetezi în secret și te implici în uneltiri mărunte, și nici măcar nu poți să le scoți la lumină. Aceasta arată că nu înțelegi cu adevărat lucrarea Duhului Sfânt. Dacă știi cu adevărat că un lucru nu vine de la Dumnezeu, atunci de ce te temi să te ridici și să îl respingi? Câți s-au putut ridica și vorbi pentru Mine? Îți lipsește chiar și cea mai mică parte din tăria de caracter a unui băiețel.

Scopul tuturor lucrurilor care sunt orânduite în prezent este de a vă antrena astfel încât să vă puteți dezvolta în viață, să vă faceți spiritele dornice și aprige, să vă deschideți ochii spirituali ca să recunoașteți ce lucruri vin de la Dumnezeu. Ceea ce vine de la Dumnezeu îți permite să slujești cu pricepere și povară și să fii statornic în duh. Toate lucrurile care nu vin de la Mine sunt goale; nu îți dau nimic, creează un gol în duhul tău și te fac să îți pierzi credința și să te distanțezi de Mine, închizându-te în propria-ți minte. Acum poți să transcenzi tot din lumea seculară când trăiești în duh, dar să trăiești în mintea ta înseamnă să fii luat de Satana; aceasta este o fundătură. Este foarte simplu acum: privește spre Mine cu inima, iar duhul tău va deveni imediat puternic. Vei avea o cale de a practica, iar Eu îți voi îndruma fiecare pas. Cuvântul Meu îți va fi dezvăluit în orice moment și peste tot. Indiferent unde, când, ori cât de nefavorabil va fi mediul înconjurător, te voi face să vezi limpede, iar inima Mea îți va fi dezvăluită, dacă te vei uita la Mine cu a ta; astfel, vei alerga pe drumul din față și nu te vei rătăci niciodată. Unii oameni încearcă să își caute drumul dinspre exterior și, totuși, niciodată din duhurile lor. Deseori, ei nu pot înțelege lucrarea Duhului Sfânt. Atunci când au părtășie cu alții, doar devin mai confuzi, neavând o cale de urmat și neștiind ce să facă. Oamenii aceștia

nu știu ce îi tulbură; poate că au multe lucruri și sunt plini de bogăție lăuntric, dar le este de vreun folos? Tu ai, într-adevăr, o cale de urmat? Ai vreo iluminare sau luminare? Ai percepții noi? Ai făcut progrese sau ai regresat? Poți să îți pasul cu noua lumină? Nu ai niciun fel de supunere; supunerea pe care deseori o menționezi nu reprezintă decât vorbe. Ai trăit o viață în ascultare?

Cât de mare este obstacolul pe care îl prezintă neprihănirea de sine a omului, automulțumirea, satisfacția de sine și aroganța? Cine e de vină, când nu poți intra în realitate? Ar trebui să te cercetezi cu atenție, pentru a vedea dacă ești o persoană corectă. Sunt țelurile și intențiile tale realizate cu Mine în minte? Sunt toate cuvintele și acțiunile tale făcute și spuse în prezența Mea? Îți examinez toate gândurile și ideile. Nu te simți vinovat? Afișezi o altă față pe care alții să o vadă și îți asumi calm un aer de neprihănire de sine; faci asta pentru a te proteja. Faci acest lucru pentru a-ți ascunde răul și chiar te gândești la modalități de a împinge acel rău asupra altcuiva. Ce trădare sălășluiește în inima ta! Gândește-te la tot ce ai spus. Nu pentru binele tău, temător că sufletul tău va ajunge să facă rău, l-ai ascuns pe Satana și, apoi, ți-ai jefuit cu forță frații și surorile de mâncatul și de băutul lor? Ce ai de spus în apărarea ta? Crezi că, data viitoare, vei fi capabil să compensezi mâncatul și băutul pe care Satana le-a luat cu sine de data aceasta? Așadar, acum vezi clar; este acest lucru unul pe care-l poți compensa? Poți compensa timpul pierdut? Trebuie să vă examinați cu sârguință ca să vedeți de ce la ultimele câteva întâlniri nu s-a mâncat și nu s-a băut și cine a provocat acest necaz. Trebuie să aveți părtașie unul câte unul, până când va fi clar. Dacă o astfel de persoană nu este constrânsă cu hotărâre, atunci frații și surorile tale nu vor înțelege, iar, apoi, se va întâmpla din nou. Ochii voștri spirituali sunt închiși; prea mulți dintre voi sunteți orbi! În plus, cei care văd sunt lipsiți de griji în privința asta. Ei nu se ridică să-și spună cuvântul și sunt, de asemenea, orbi. Cei care văd, dar nu vorbesc, sunt muți. Există mulți cu handicapuri aici.

Unii oameni nu înțeleg ce este adevărul, ce este viața și ce este calea, și nu înțeleg duhul. Ei îmi consideră cuvântul doar o formulă. Acest lucru este mult prea rigid. Ei nu înțeleg ce sunt adevărata recunoștință și laudă. Unii oameni nu reușesc să înțeleagă lucrurile cruciale și primare; în schimb, înțeleg doar ce este secundar. Ce înseamnă să întrerupi gestionarea lui Dumnezeu? Ce înseamnă să demolezi edificiul Bisericii? Ce înseamnă să întrerupi lucrarea Duhului Sfânt? Ce este o slugă a Satanei? Aceste adevăruri trebuie să fie clar înțelese, și nu doar vag comentate. Care este motivul pentru care nu s-a mâncat și nu s-a băut de data asta? Unii oameni simt că ar trebui să-L laude pe Dumnezeu în gura mare astăzi, dar cum ar trebui să-L laude? Ar trebui să o facă dansând și cântând imnuri? Alte metode nu sunt socotite drept laude? Unii oameni vin la întâlniri cu noțiunea că lauda triumfătoare este calea de a-L slăvi pe Dumnezeu. Oamenii au aceste noțiuni și nu acordă atenție lucrării Duhului Sfânt; rezultatul final al acestui lucru este că încă au loc întreruperi. Nu s-a mâncat și nu s-a băut la această întâlnire; toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar

cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea? Întreabă-te și gândește-te des la asta. Darurile Satanei sunt în tine și tu ești de vină pentru asta – fiindcă nu înțelegi oamenii și nu reușești să recunoști otrava Satanei; te conduci singur spre moarte. Satana te-a înșelat profund, până în punctul în care ești complet uluit; te-ai îmbătat cu vinul promiscuității și te legeni înainte și înapoi, incapabil să păstrezi un punct de vedere ferm, și nu ai nicio cale pentru practica ta. Nu mănânci și nu bei în mod corespunzător, te implici în lupte sălbatice și certuri, nu deosebești binele de rău și urmezi pe oricine conduce. Deții vreun adevăr? Unii oameni se apără și chiar se dedau înșelăciunii. Au părtășie cu ceilalți, dar asta nu face decât să-i conducă spre o fundătură. De la Mine își obțin acești oameni intențiile, scopurile, motivațiile și sursa? Crezi că poți să-ți compensezi frații și surorile pentru că li s-au luat mâncatul și băutul? Găsește câțiva oameni cu care să ai părtășie și întreabă-i; lasă-i să vorbească în numele lor: li s-a oferit ceva? Sau le-au fost burțile umplute cu apă murdară și gunoi, fiind lăsați fără vreo cale de urmat? Nu ar demola lucrul acesta Biserica? Unde este iubirea dintre frați și surori? Tu cercetezi în taină cine are dreptate și cine nu, dar de ce nu suporti o povară pentru Biserică? De obicei, te pricepi să strigi lozinci, dar când lucrurile se întâmplă cu adevărat, ești nesigur în privința lor. Unii oameni înțeleg, însă doar murmură în liniște, în timp ce alții spun cu voce tare ce înțeleg, dar nimeni altcineva nu spune un cuvânt. Ei nu știu ce vine de la Dumnezeu și care este lucrarea Satanei. Unde sunt sentimentele voastre lăuntrice despre viață? Pur și simplu nu poți înțelege lucrarea Duhului Sfânt și nici nu o recunoști, și îți este greu să accepți lucruri noi. Accepți numai lucrurile religioase și laice care se conformează concepțiilor oamenilor. Drept urmare, lupți fără cauză. Câți oameni pot înțelege lucrarea Duhului Sfânt? Câți au purtat cu adevărat o povară pentru Biserică? Înțelegi? Cântarea imnurilor este o modalitate de a-L lăuda pe Dumnezeu, dar nu înțelegi clar adevărul lăudării lui Dumnezeu. În plus, ești rigid în felul în care Îl lauzi. Nu este asta o noțiune de-a ta? Te agăți mereu, neîncetat, de propriile tale noțiuni și nu te poți concentra la ceea ce va face Duhul Sfânt astăzi, incapabil să simți ce simt frații și surorile tale și să cauți voia lui Dumnezeu în liniște. Faci lucrurile orbește; poate cânti bine cântecele, dar rezultatul este un dezastru. Asta înseamnă să mănânci și să bei cu adevărat? Vezi, de fapt, cine provoacă întreruperile? Categoriec nu trăiești în duh; mai degrabă, te agăți de diverse noțiuni. Cum este acesta un mod de a purta o povară pentru Biserică? Trebuie să vedeți că lucrarea Duhului Sfânt progresează și mai repede acum. Așadar, nu sunteți orbi dacă vă agățați strâns de propriile noțiuni și vă împotriviti lucrării Duhului Sfânt? Nu semeni cu o muscă ce se lovește de pereți și bâzâie în jur? Dacă persisti în acest mod, vei fi dat deoparte.

Cei care sunt făcuți compleți înaintea dezastrului sunt supuși înaintea lui Dumnezeu. Ei se bizuie pe Hristos, sunt martori pentru El și Îl preamăresc. Ei sunt copiii victorioși de parte bărbătească și soldații cei buni ai lui Hristos. Este crucial acum să te liniștești, să te apropii de Dumnezeu și să ai părtășie cu El. Dacă nu ești în stare să te apropii de Dumnezeu, există riscul de a fi capturat de Satana. Dacă poți să te apropii de Mine și să ai părtășie cu Mine, atunci toate adevărurile îți vor fi dezvăluite și vei avea un standard conform căruia să trăiești și să te porți. Pentru că ești unul care este aproape de Mine, cuvântul Meu nu te va părăsi niciodată și, de-a lungul vieții tale, nici tu nu te vei îndepărta de cuvântul Meu; Satana nu va avea cum să profite de tine, și, în schimb, va fi făcut de rușine și va da bir cu fugiții. Dacă tu cauți în exterior ceea ce lipsește înlăuntrul tău, s-ar putea să găsești câte ceva în anumite momente, dar o mare parte din ce vei găsi vor fi reguli și lucruri de care nu ai nevoie. Trebuie să renunți la tine însuți, să mănânci și să bei mai mult din cuvintele Mele și să știi cum să cugeți la ele. Dacă nu înțelegi ceva, apropie-te de Mine și comunică adesea cu Mine; în acest fel, lucrurile pe care le înțelegi vor fi reale și adevărate. Trebuie să începi prin a fi aproape de Mine. Acest lucru este crucial! În caz contrar, nu vei ști cum să mănânci și să bei. Nu poți mânca și bea de unul singur; statura ta este, într-adevăr, prea mică.

Capitolul 14

Acum, timpul este într-adevăr presant. Duhul Sfânt folosește multe metode diferite pentru a ne conduce în cuvintele lui Dumnezeu. Ar trebui să fii echipat cu toate adevărurile, să fii sfințit, să fii cu adevărat aproape de Mine și să te întovărășești cu Mine și nu îți va fi permis să alegi. Lucrarea Duhului Sfânt este lipsită de emoție și nu ia în considerare ce tip de persoană ești. Atâta vreme cât ești dispus să cauți și să urmezi – fără să oferi scuze și fără să te cerți din cauza propriilor câștiguri și pierderi – dar să cauți cu foame și sete de dreptate, atunci te voi lumina. Oricât de nesăbuit și ignorant ești, Eu nu Mă concentrez asupra acestor lucruri. Mă uit să văd cât de mult lucrezi la aspectul pozitiv. Dacă încă te mai ții bine de noțiunea de sine, învârtindu-te în cercuri în lumea ta mică, atunci cred că ești în pericol... Ce este răpirea? Ce înseamnă să fii lepădat? Cum ar trebui să trăiești înaintea lui Dumnezeu astăzi? Cum ar trebui să cooperezi în mod activ cu Mine? Să te debarasezi de propriile noțiuni, să te analizezi, să-ți scoți masca, să-ți vezi clar adevărata lumină, să te detești, să ai o inimă care caută dreptatea cu foame și sete, să crezi cu adevărat că tu însuți nu valorezi nimic, să fii dispus să te abandonezi, să fii capabil să îți oprești toate modurile de a face lucrurile, să te liniștești înaintea Mea, să oferi mai multe rugăciuni, să te sprijini sincer de Mine, să privești spre Mine cu admirație și să nu încetezi niciodată să te apropii de Mine și să ai părtășie cu Mine – în aceste lucruri se găsește cheia. Oamenii trăiesc adesea în ei înșiși și, astfel, nu sunt înaintea lui Dumnezeu.

Lucrarea actuală a Duhului Sfânt este într-adevăr greu de imaginat pentru oameni și toată intră în realitate; să fii nepăsător în privința asta chiar nu îți va fi de folos. Dacă inima și mintea ta nu se află unde trebuie, nu vei avea cum să înaintezi. De la început până la sfârșit, trebuie să fii atent în permanență și să te asiguri că rămâi vigilent în fața neglijenței. Ferice de cei care tot timpul veghează și așteaptă și care sunt liniștiți înaintea Mea! Binecuvântați sunt aceia care, în inima lor, Mă privesc mereu admirativ, care au grijă să asculte cu atenție glasul Meu, care acordă atenție acțiunilor Mele și-Mi pun cuvintele în practică! Timpul chiar nu mai suportă amânare; tot felul de urgii se vor înlănțui violent, deschizându-și gurile feroce și sângeroase pentru a vă devora cu totul, ca un potop. Fiii Mei! A sosit timpul! Nu mai e vreme de gândit. Singura cale de scăpare ce vă va aduce sub protecția Mea este să vă întoarceți înaintea Mea. Trebuie să aveți tăria de caracter a copilului de parte bărbătească; să nu fiți slabi sau descurajați. Trebuie să țineți pasul cu Mine, să nu refuzați lumina nouă și, când vă spun cum să mâncați și să beți cuvintele Mele, ar trebui să vă supuneți și să le mâncați și să le beți cum se cuvine. Mai este timp să vă certați sau să vă întreceți unii cu alții în mod arbitrar? Poți să faci război dacă nu mănânci pe săturate și nu ești complet echipat cu adevărul? Dacă doriți să depășiți religia, trebuie să fiți complet echipați cu adevărul. Mâncați și beți mai mult din cuvintele Mele și cugetați mai mult asupra lor. Trebuie să mâncați și să beți cuvintele Mele în mod independent și să începeți prin a vă apropia de Dumnezeu. Acest lucru să vă servească drept avertisment! Trebuie să iei aminte! Cei care sunt inteligenți ar trebui să se trezească rapid la adevăr! Renunță la toate lucrurile de care nu vrei să te desparți. Îți spun încă o dată că aceste lucruri sunt într-adevăr dăunătoare pentru viața ta și nu au niciun folos! Sper să te poți bizui pe Mine în acțiunile tale; în caz contrar, singura cale înainte va fi calea morții – așadar, unde vei merge să cauți calea vieții? Retrage-ți inima care adoră să-și găsească ocupație cu lucrurile exterioare! Retrage-ți inima care nu se supune altor oameni! Dacă viața ta nu se poate maturiza și ești lepădat, nu tu vei fi cel care și-a pus piedică? Lucrarea actuală a Duhului Sfânt nu este ce îți imaginezi. Dacă nu îți poți abandona noțiunile, vei suferi o mare pierdere. Dacă lucrarea ar fi în conformitate cu noțiunile omului, ar ieși la lumină noțiunile și vechea ta natură? Ai fi capabil să te cunoști? Poate mai crezi că nu ai concepții, dar, de data asta, toate fețele tale urâte vor ieși la iveală. Întreabă-te cu atenție:

Ești un om care Mi se supune?

Ești dispus și pregătit să renunți la sinele tău și să Mă urmezi?

Ești un om care-Mi caută fața cu o inimă curată?

Știi cum să te apropii de Mine și să comunic cu Mine?

Poți să te liniștești înaintea Mea și să-Mi cauți voia?

Pui în practică acele cuvinte pe care ți le dezvălui?

Poți să păstrezi o condiție normală înaintea Mea?

Ești capabil să vezi schemele viclene ale Satanei? Îndrăznești să le expui?

Cum ești atent la povara lui Dumnezeu?

Ești un om atent la povara lui Dumnezeu?

Cum înțelegi lucrarea Duhului Sfânt?

Cum slujești în coordonare în familia lui Dumnezeu?

Cum ești mărturie puternică pentru Mine?

Cum duci lupta cea bună pentru adevăr?

Trebuie să vă faceți timp să meditați în profunzime la aceste adevăruri. Faptele sunt suficiente pentru a dovedi că ziua este foarte aproape. Trebuie să fiți făcuți compleți înainte să vină dezastrele – este o chestiune de mare importanță care trebuie rezolvată urgent! Vreau să vă fac compleți, dar văd că voi sunteți într-adevăr oarecum neînfrânați. Aveți râvnă, dar nu o folosiți în mod optim și nu ați înțeles cele mai importante lucruri; în schimb înțelegeți doar chestiuni banale. Ce rost are discutarea acestor lucruri? Nu este o pierdere de timp? Vă arăt bunătate în acest fel, dar voi nu reușiți să arătați nicio apreciere; doar vă luptați unii cu alții – așadar, oare nu s-au irosit toate eforturile Mele minuțioase? Dacă veți continua astfel, nu-Mi voi face timp să vă conving! Eu vă spun că, dacă nu vă treziți la adevăr, lucrarea Duhului Sfânt va fi retrasă de la voi! Nu vi se va mai da mâncare și puteți crede după cum vă convine. Mi-am rostit exhaustiv cuvintele; ascultați sau nu, de voi depinde. Mă veți învinui când va veni vremea în care veți fi confuzi, nu veți avea nicio cale de urmat și nu veți putea vedea adevărata lumină? Câtă ignoranță! Care ar trebui să fie consecința, dacă voi vă agățați atât de strâns de sinele vostru și refuzați să-i dați drumul? Oare lucrarea voastră nu va fi fost un exercițiu inutil? Ce jalnic este să fii alungat când dezastrele se abat!

Acum este faza crucială a construirii bisericii. Dacă nu sunteți capabili să cooperați cu Mine în mod proactiv și să vă oferiți Mie din toată inima și dacă nu vă puteți lepăda de toate, atunci veți suferi pierderi. Mai puteți să aveți alte intenții? V-am arătat indulgență în acest fel, așteptându-vă să vă pocăiți și să începeți din nou. Totuși, timpul chiar nu mai permite acest lucru, iar Eu trebuie să Mă gândesc la imaginea de ansamblu. De dragul scopului planului de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu, totul se mișcă înainte și pașii Mei înaintează zi de zi, oră de oră și moment de moment – cei care nu pot ține pasul vor fi lepădați. În fiecare zi există lumină nouă; în fiecare zi se fac noi fapte. Lucruri noi apar în fiecare zi, iar cei care nu pot să vadă lumina sunt orbi! Cei care nu vor ține urma vor fi alungați...

Capitolul 15

Arătarea lui Dumnezeu s-a produs deja în toate bisericile. Duhul este Cel care vorbește; El este un foc înfricoșător, este măreț și judecă; El este Fiul Omului, îmbrăcat cu un veșmânt ce-l atârână până la picioare, iar la piept e încins cu un brâu de aur. Capul și părul Lui sunt albe ca lâna și ochii Lui sunt ca para focului; picioarele Lui sunt ca arama curată, de parcă ar fi fost forjate într-un cuptor, iar glasul Lui e ca sunetul multor

ape. El ține în mâna dreaptă șapte stele și în gură o sabie ascuțită cu două tășuri, iar chipul Lui strălucește aprig ca soarele arzător!

Fiul Omului a fost mărturisit și Dumnezeu Însuși a fost dezvăluit în mod deschis. Slava lui Dumnezeu a sosit, strălucind aprig precum soarele arzător. Chipul Lui glorios strălucește cu lumină orbitoare; ai cui ochi îndrăznesc să-L trateze cu împotrivire? Împotrivirea duce la moarte! Nu există nici cea mai mică urmă de milă față de orice credeți în inimile voastre, orice cuvânt roștiți sau orice faceți. Voi toți veți ajunge să înțelegeți și să vedeți ce anume ați obținut – nimic altceva decât judecata Mea! Pot oare să îndur atunci când nu depuneți efortul de a mânca și de a-Mi bea cuvintele, ci întrerupeți construcția Mea în mod arbitrar și o distrugeți? Nu voi fi blând cu o astfel de persoană! Dacă purtarea ta se înrăutățește în mod mai serios, vei fi mistuit de flăcări! Dumnezeuul atotputernic Se manifestă într-un corp spiritual, fără nici cea mai mică fărâmbă de trup sau sânge care să conecteze capul de picioare. El transcende universul-lume, așezat pe tronul slăvit în cel de-al treilea Cer, administrând toate lucrurile! Universul și toate lucrurile sunt în mâinile Mele. Dacă Eu vorbesc, așa va fi. Dacă Eu poruncesc, așa va fi. Satana este sub picioarele Mele, este în Adânc! Atunci când vocea Mea răsună, cerul și pământul vor pieri și se vor reduce la zero! Toate lucrurile vor fi reînnoite; acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat, care este absolut corect. Am biruit lumea și am biruit toate cele rele. Stau aici vorbind cu voi, și toți cei care au urechi ar trebui să asculte și toți cei care trăiesc ar trebui să accepte.

Zilele vor ajunge la sfârșit; toate lucrurile din lume se vor reduce la zero și toate lucrurile se vor naște din nou. Țineți minte asta! Să nu uitați! Nu poate exista nicio ambiguitate! Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele vor rămâne! Lăsați-Mă să vă îndemn din nou: nu fugiți în zadar! Treziți-vă! Pocăiți-vă, și mântuirea este la îndemână! M-am arătat deja printre voi și glasul Meu s-a înălțat. Glasul Meu s-a înălțat înaintea voastră; vă înfruntă zi de zi, față în față, și zi de zi este proaspătă și nouă. Tu Mă vezi și Eu te văd, îți vorbesc neîncetat și sunt față în față cu tine. Cu toate acestea, tu Mă respingi și nu Mă cunoști. Oile Mele pot auzi glasul Meu și, totuși, voi tot ezitați! Voi ezitați! Inima voastră s-a împietrit, ochii voștri au fost orbiți de Satana și nu puteți vedea chipul Meu glorios – ce jalnici sunteți! Ce jalnici!

Cele șapte Duhuri dinaintea tronului Meu sunt trimise în toate colțurile pământului, iar Eu Îmi voi trimite Mesagerul să vorbească bisericilor. Sunt drept și credincios; Eu sunt Dumnezeuul care examinează cele mai profunde părți ale inimii omului. Duhul zice bisericilor, iar cuvintele Mele sunt cele care se revarsă din Fiul Meu; toți cei care au urechi ar trebui să asculte! Toți cei care trăiesc ar trebui să accepte! Pur și simplu, mâncați-le și beți-le și nu vă îndoiiți! Toți cei care se supun și iau în seamă cuvintele Mele vor primi mari binecuvântări! Toți cei care Îmi caută cu sinceritate chipul vor avea, cu siguranță, o lumină nouă, o nouă luminare și o nouă înțelegere; toate vor fi proaspete și noi. Cuvintele Mele ți se vor arăta în orice moment și vor deschide ochii duhului tău, ca să poți vedea toate tainele ținutului spiritual și că Împărăția se află printre oameni. Intră

În refugiu și tot harul și binecuvântările vor fi asupra ta; foametea și ciurma nu vor putea să te atingă, lupii, șerpii, tigrii și leoparzii nu vor putea să-ți facă rău. Tu vei păși cu Mine și vei merge cu Mine și vei intra împreună cu Mine în slavă!

Dumnezeu Atotputernic! Trupul Său glorios se arată în mod deschis, corpul spiritual sfânt apare, și El este Însuși Dumnezeu complet! Atât lumea, cât și trupul sunt schimbate, iar schimbarea Sa la față, pe munte, este persoana lui Dumnezeu. Își poartă coroana aurită pe capul Lui, îmbrăcămintea Lui este alb pur, peste piept are un brâu de aur, iar lumea și toate lucrurile sunt la picioarele Lui. Ochii Lui sunt ca flăcările, ține în gură o sabie ascuțită cu două tăișuri și are în mâna Sa dreaptă cele șapte stele. Calea către Împărăție este de o strălucire nemărginită, iar slava Lui apare și strălucește; munții sunt plini de bucurie și apele râd, soarele, luna și stelele se învârt toate în aranjamentul lor ordonat, întâmpinându-L pe Dumnezeu unic, adevărat, a cărui întoarcere triumfătoare vestește încheierea planului Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani. Săriți și dansați toți cu bucurie! Vivat! Dumnezeu atotputernic stă pe tronul Său slăvit! Cântați! Steagul învingător al Celui Atotputernic este ridicat pe mărețul și magnificul Munte Sion! Toate națiunile ovaționează, toate popoarele cântă, Muntele Sion râde cu bucurie și slava lui Dumnezeu a apărut! Nici în vise n-am crezut vreodată că voi vedea chipul lui Dumnezeu, dar astăzi, iată, l-am văzut. Față în față cu El, în fiecare zi, îmi dezvălui Lui inima. El oferă, cu mărinimie, mâncare și băutură. Viața, cuvintele, acțiunile, gândurile, ideile – lumina Lui slăvită le iluminează pe toate. El conduce fiecare pas din drum, iar judecata Lui se abate imediat asupra inimilor răzvrătite.

Să mâncați și să locuiți împreună, să trăiți împreună cu Dumnezeu, să fiți împreună cu El, să mergeți împreună, să vă bucurați împreună, să câștigați împreună slavă și binecuvântări, împărțășind cârmuirea cu El și fiind împreună în Împărăție – o, ce plăcere! O, cât de dulce! Suntem față în față cu El în fiecare zi, vorbind cu El în fiecare zi, discutând în mod constant, având o nouă luminare și o nouă înțelegere în fiecare zi. Ochii noștri spirituali sunt deschiși și vedem totul, toate tainele duhului ne sunt dezvăluite. Viața sfântă este atât de lipsită de griji; fugiți și nu vă opriți, avansați continuu – există o viață mai minunată înainte. Nu fiți mulțumiți doar cu un gust dulce; căutați întotdeauna să intrați în Dumnezeu. El este atotcuprinzător și mărinimos, și are tot felul de lucruri care nouă ne lipsesc. Cooperati proactiv, intrați în El și nimic nu va mai fi la fel din nou. Viața noastră va fi transcendentă și nicio persoană, chestiune sau lucru nu ne vor putea deranja.

Transcendență! Transcendență! Adevărata transcendență! Viața transcendentă a lui Dumnezeu este în interior și toate lucrurile devin cu adevărat relaxate! Transcendem lumea și lucrurile lumești, nu ne simțim atașați de soți sau de copii. Depășim controlul bolilor și al mediului. Satana nu îndrăznește să ne deranjeze. Depășim în mod complet toate dezastrele. Acest lucru Îi permite lui Dumnezeu să preia cârmuirea. Îl călcăm pe Satana în picioare, mărturisim ferm pentru Biserică și expunem cu desăvârșire fața urâtă a Satanei. Construirea Bisericii este în Hristos, corpul glorios a apărut – aceasta este trăirea în răpire!

Capitolul 16

După mărturisirea Fiului Omului, Dumnezeu Atotputernic ni S-a dezvăluit pe Sine în mod public ca Soarele dreptății. Aceasta este schimbarea la față de pe munte! Acum ea devine tot mai reală, mai realistă. Am văzut cum lucrează Duhul Sfânt și Dumnezeu Însuși a ieșit din trup. El nu este nici sub controlul omului, nici al spațiului, nici al geografiei; El transcende granițele pământului și ale mării, Se extinde în tot universul și până la capătul pământului, iar toate națiunile și toate popoarele ascultă în tăcere vocea Lui. Pe măsură ce ne deschidem ochii duhovnicești, vedem că, din corpul slăvit al lui Dumnezeu, a emanat cuvântul Său; Acesta este Dumnezeu Însuși ieșind din trup. El este Dumnezeu Însuși real și complet. El ne vorbește în mod public, El este față în față cu noi, El ne sfătuiește, El are milă de noi, El ne așteaptă, El ne mângâie, El ne disciplinează și El ne judecă. El ne conduce de mână, iar preocuparea Lui față de noi arde ca o flacără în El; cu o inimă nerăbdătoare, El ne îndeamnă să ne trezim și să intrăm în El. Viața Lui transcendentă a fost lucrată cu grijă în noi toți, iar toți cei care intră în El vor dobândi transcendența și vor birui lumea și pe toți cei răi și vor conduce ca regii împreună cu El. Dumnezeu Atotputernic este corpul duhovnicesc al lui Dumnezeu. Dacă El hotărăște, atunci așa va fi; dacă El spune, atunci așa va fi, iar dacă El poruncește, atunci așa este. El este singurul Dumnezeu adevărat! Satana este sub picioarele Lui, în Adânc. Universul și toate lucrurile sunt în mâinile Sale; a venit timpul și toți se vor întoarce în neant și se vor naște din nou.

Capitolul 17

Biserica se zidește și Satana încearcă tot ce îi stă în putință să o dărâme. El vrea să-Mi dărâme construcția prin orice mijloace posibile; din acest motiv, Biserica trebuie să fie purificată grabnic. Nu trebuie să rămână nici cele mai mici resturi ale răului; Biserica trebuie purificată astfel încât să devină fără cusur și să rămână la fel de curată ca în trecut. Voi trebuie să fiți treji și să așteptați în fiecare moment și trebuie să vă rugați mai mult înaintea Mea. Trebuie să recunoașteți diferitele uneltiri și planuri viclene ale Satanei, să recunoașteți spiritele, să cunoașteți oamenii și să fiți capabili să deosebiți toate felurile de oameni, evenimente și lucruri; de asemenea, trebuie să mâncați și să beți mai mult din cuvintele Mele și, mai important, trebuie să fiți capabili să le mâncați și să le beți singuri. Echipați-vă cu tot adevărul și veniți înaintea Mea pentru ca Eu să vă pot deschide ochii spirituali și pentru a vă permite să vedeți toate tainele care se află în duh... Când Biserica intră în faza construcției sale, sfinții pornesc la luptă. Multele trăsături hidoase ale Satanei vă sunt puse înaintea; vă opriți și decădeți, sau vă ridicați și, bazându-vă pe Mine, mergeți mai departe? Expuneți complet trăsăturile corupte și urâte ale Satanei, nu precupețiți niciun sentiment și nu arătați nicio îndurare! Luptați cu Satana

până la moarte! Eu sunt întărirea ta și trebuie să ai duhul copilului de parte bărbătească! Satana se zbate în ultimele chinuri ale morții, dar tot nu va putea să scape judecății Mele. Satana este sub picioarele Mele și este, de asemenea, călcat sub picioarele voastre – este adevărat!

Toți cei din religie care aduc tulburări și cei care dărmă zidirea Bisericii nu trebuie să fie tolerați câtuși de puțin, ci vor fi judecați imediat; Satana va fi călcat în picioare, distrus complet și lăsat fără niciun loc unde să se ascundă. Toate felurile de demoni și fantome își vor dezvălui cu siguranță adevăratele forme în fața Mea și îi voi arunca pe toți în Adâncul din care nu vor scăpa niciodată; ei vor fi toți sub picioarele noastre. Dacă vreți să luptați lupta cea dreaptă pentru adevăr, atunci, mai întâi de toate, nu trebuie să-i dați Satanei nicio șansă de a lucra – pentru a face acest lucru, va fi nevoie să fiți într-un singur gând și să puteți sluji coordonat, să renunțați la toate noțiunile proprii, părerile, punctele de vedere și modurile de a face lucrurile, să vă liniștiți inima în Mine, să vă concentrați asupra glasului Duhului Sfânt, să fiți atenți la lucrarea Duhului Sfânt și să experimentați cuvintele lui Dumnezeu în detaliu. Trebuie să aveți doar o singură intenție și anume aceea ca voia Mea să se facă. Nu ar trebui să aveți nicio altă intenție în afară de aceasta. Trebuie să priviți la Mine cu toată inima voastră, să priviți îndeaproape acțiunile Mele și felul în care fac lucrurile și să nu fiți deloc nepăsători. Duhul vostru trebuie să fie ascuțit, ochii voștri să fie deschiși. În mod obișnuit, când vine vorba despre cei ale căror intenții și obiective nu sunt corecte, precum și cei care iubesc să fie văzuți de alții, care sunt nerăbdători să facă lucruri, care sunt predispuși să provoace tulburări, care se pricep să declame doctrina religioasă, care sunt slugile Satanei și așa mai departe – când acești oameni se ridică, ei devin piedici pentru Biserică, iar asta face ca faptul că frații și surorile mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu să nu ducă la nimic. Atunci când găsiți o astfel de persoană prefăcându-se, înlăturați-o imediat. Dacă nu se schimbă, în ciuda avertizărilor repetate, atunci va suferi pierderi. Dacă aceia care stăruie cu încăpățănare în căile lor își iau apărarea și încearcă să-și ascundă păcatele, Biserica ar trebui să-i excludă imediat și să nu le lase deloc spațiu de manevră. Nu pierdeți mult încercând să salvați puțin; fiți cu ochii pe imaginea de ansamblu.

Ochii tăi spirituali trebuie să fie deschiși acum și să poată distinge câteva tipuri de oameni în Biserică:

Ce fel de om înțelege chestiunile spirituale și cunoaște duhul?

Ce fel de om nu înțelege chestiunile spirituale?

Ce fel de om are un duh rău în el?

Ce fel de om are lucrarea Satanei în el?

Ce fel de om este predispus să cauzeze tulburări?

Ce fel de om are lucrarea Duhului Sfânt în el?

Ce fel de om arată considerație față de povara lui Dumnezeu?

Ce fel de om poate să-Mi facă voia?

Cine sunt martorii Mei loiali?

Să știți că cea mai înaltă viziune de astăzi este luminarea pe care Duhul Sfânt o aduce bisericilor. Nu fiți niște aiuriți în privința acestor lucruri; mai degrabă, să vă faceți timp să le înțelegeți complet – este extrem de important pentru progresul vieții voastre! Dacă nu înțelegeți aceste lucruri care sunt chiar înaintea ochilor voștri, atunci nu veți fi capabili să mergeți pe calea care vă așteaptă; veți fi constant în pericol de a cădea în ispită și captivitate și puteți fi devorați. Principalele lucruri de făcut acum sunt să te concentrezi pe a reuși să te apropii de Mine în inima ta și să comunici mai mult cu Mine. Orice îți lipsește sau cauți va fi întregit printr-o astfel de apropiere și părtășie. Viața ta va fi cu siguranță alimentată și tu vei avea o nouă luminare. Nu Mă uit niciodată la cât de neștiutor ai fost înainte, nici nu zăbovesc cu mintea la fărădelegile voastre din trecut. Mă uit la cum Mă iubești: Mă poți iubi mai mult decât orice altceva? Mă uit să văd dacă poți sau nu să te întorci și să te bazezi pe Mine pentru a scăpa de ignoranța ta. Unii oameni îmi țin piept, Mă sfidează deschis și îi judecă pe alții; ei nu-Mi cunosc cuvintele și au chiar mai puține șanse să-Mi găsească înfățișarea. Toți cei dinaintea Mea care Mă caută cu sinceritate, care au inimi ce flămânzesc și însetează după dreptate – Eu te voi lumina, Mă voi dezvălui ție, îți voi permite să Mă vezi cu proprii tăi ochi și să înțelegi în persoană voia Mea; inima Mea îți va fi dezvăluită cu siguranță ca să poți înțelege. Trebuie să practici ceea ce Eu luminez în tine potrivit cuvintelor Mele; altfel, vei fi judecat. Urmează voia Mea și nu te vei rătăci.

Pentru toți cei care caută să intre în cuvintele Mele, harul și binecuvântările se vor dubla, ei vor dobândi nouă luminare și înțelegere în fiecare zi și se vor simți mai proaspeți mâncând și bând cuvintele Mele în fiecare zi. Le vor gusta cu propriile guri: cât de dulci sunt!... Trebuie să fiți prudenți și să nu fiți mulțumiți când ați dobândit o oarecare înțelegere și ați gustat din dulceață; cheia este să continuați să căutați! Unii oameni cred că lucrarea Duhului Sfânt este cu adevărat minunată și reală – aceasta este într-adevăr persoana lui Dumnezeu Atotputernic care este dezvăluită în mod deschis, iar semne și minuni mai mari se află înainte. Fiți atenți și treji în permanență, păstrați-vă ochii ațintiți asupra sursei, fiți liniștiți înaintea Mea, luați seama și ascultați cu atenție și fiți siguri de cuvintele Mele. Nu poate exista nicio ambiguitate; dacă vă îndoiiți câtuși de puțin, atunci Mă tem că veți fi lepădați în afara porților. Aveți viziuni clare, stați pe teren solid, urmați acest curent al vieții și urmați îndeaproape oriunde el poate să curgă; să nu interiorizați nici cea mai mică ezitare omenească. Doar mâncați, beți și aduceți laudă, căutați cu o inimă pură și nu renunțați niciodată. Aduceți des înaintea Mea tot ce nu înțelegeți și asigurați-vă că nu aveți o inimă îndoielnică, pentru a evita să suferiți mari pierderi. Continuați! Continuați! Stați aproape! Scăpați de obstacole și nu fiți destrăbălați. Mergeți înainte și căutați fără rezerve și nu vă retrageți. Trebuie să-ți oferi inima în permanență și să nu pierzi niciodată niciun singur moment. Duhul Sfânt are în mod constant o nouă lucrare de făcut, face lucruri noi și are noi luminări în fiecare zi; schimbarea la față de pe munte, corpul spiritual sfânt al lui Dumnezeu s-a arătat! Soarele dreptății emană lumină și strălucește; toate națiunile și toate popoarele au văzut chipul Tău glorios. Lumina Mea

va străluci peste toți cei care vin în fața Mea. Cuvintele Mele sunt lumină, conducându-vă înainte. Nu veți vira la stânga sau la dreapta în timp ce mergeți, ci veți merge în lumina Mea, iar alergarea voastră nu va fi o muncă fără roade. Trebuie să vedeți clar lucrarea Duhului Sfânt; voia Mea este acolo, în ea. Toate tainele sunt ascunse și îți vor fi descoperite treptat. Păstrează cuvintele Mele în minte în orice moment și vino înaintea Mea pentru a comunica mai mult cu Mine. Lucrarea Duhului Sfânt avansează. Mergi pe urmele pașilor Mei; mari minuni sunt înainte și îți vor fi dezvăluite una câte una. Numai cei care au grijă, care așteaptă și care sunt treji le vor vedea. Asigură-te că nu încetinești. Planul de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu se apropie de etapa sa finală; zidirea Bisericii va reuși, numărul celor biruitori este deja stabilit, va fi făcut copilul biruitor de parte bărbătească, iar ei vor intra în Împărăție cu Mine, vor prelua domnia cu Mine, vor conduce toate națiunile cu toiagul de fier și vom fi în slavă împreună!

Capitolul 18

Zidirea bisericii chiar nu este un lucru ușor de făcut! Îmi pun toată inima în construirea ei și Satana ar face tot ce-i stă în putere pentru a o dărâma. Dacă vreți să fiți zidiți, trebuie să fiți persoane care au viziune; trebuie să trăiți bizuindu-vă pe Mine, să fiți martori pentru Hristos, să-L țineți la înălțime și să-Mi fiți loiali Mie. Nu ar trebui să căutați scuze; în schimb, ar trebui să vă supuneți necondiționat. Trebuie să îndurați orice încercări și să acceptați tot ce vine de la Mine. Trebuie să urmați Duhul Sfânt, indiferent cum vă conduce. Trebuie să aveți un duh pătrunzător și capacitatea de a distinge lucrurile. Trebuie să înțelegeți oamenii și să nu-i urmați orbește; să vă păstrați luminoși ochii spirituali și să aveți o cunoaștere aprofundată a tuturor lucrurilor. Oamenii care sunt în asentiment cu Mine trebuie să-Mi fie martori și să lupte bătălia decisivă împotriva Satanei. Trebuie, deopotrivă, să fiți zidiți și luați parte la bătălie. Eu sunt printre voi; vă sprijin și sunt scăparea voastră.

Primele lucruri pe care trebuie să le faceți sunt să vă purificați pe voi înșivă, să deveniți persoane schimbate și să aveți un temperament stabil. În viața voastră, trebuie să vă bizuiți pe Mine, indiferent dacă mediul vostru e bun sau rău; dacă vă aflați sau nu acasă sau în orice alt loc, nu trebuie să șovăiți din cauza altcuiva sau din cauza vreunei întâmplări sau chestiuni. În plus, trebuie să rămâneți fermi și, ca de obicei, să Îl trăiți pe Hristos și să-L manifestați pe Dumnezeu Însuși. Trebuie să vă îndepliniți funcția și să vă îndepliniți îndatoririle ca de obicei; acest lucru nu poate fi făcut doar o dată, ci trebuie să fie susținut pe termen lung. Trebuie să luați inima Mea drept a voastră, intențiile Mele trebuie să devină gândurile voastre, trebuie să luați în considerare imaginea de ansamblu, să-l permiteți lui Hristos să vină din voi și să slujiți în coordonare cu ceilalți. Voi trebuie să țineți pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și să vă aruncați în practica mântuirii Sale. Trebuie să vă eliberați pe voi înșivă și să deveniți persoane nevinovate și deschise.

Trebuie să aveți părtășie și să interacționați cu frații și surorile voastre în mod obișnuit, să puteți să faceți lucruri în duh, să vă iubiți unii pe alții, să permiteți ca tăria lor să echilibreze slăbiciunile voastre și să căutați să fiți zidiți în biserică. Numai atunci veți avea cu adevărat o parte în Împărăție.

Capitolul 19

Pe măsură ce lucrarea Duhului Sfânt înaintază, Dumnezeu ne-a adus încă o dată într-o nouă metodă prin care lucrează Duhul Sfânt. Ca urmare, unii oameni inevitabil M-au înțeles greșit și Mi s-au plâns. Unii Mi s-au împotrivit și Mi s-au opus și M-au cercetat cu atenție. Cu toate acestea, Eu încă aștept cu milă ca voi să vă căiți și să vă îndreptați. Schimbarea din metoda lucrării Duhului Sfânt este că Dumnezeu Însuși S-a arătat în mod deschis. Cuvântul Meu va rămâne neschimbat! Din moment ce tu ești acela pe care îl mântui, nu Îmi doresc să te părăsesc la jumătatea drumului. Doar că voi nutriți îndoieli și vreți să vă întoarceți înapoi cu mâna goală. Unii dintre voi ați încetat să mergeți înainte, în timp ce ceilalți nu fac decât să observe și să aștepte. Totuși, alții tratează pasiv situația, iar unii se dedau, pur și simplu, imitării. V-ați împietrit cu adevărat inimile! Ai luat ceea ce v-am spus și ai transformat asta în ceva de care ești mândru sau cu care te lauzi. Meditați mai mult la acest lucru: acestea nu sunt altceva decât cuvintele de milă și judecată care se pogoară asupra voastră. Văzând că sunteți într-adevăr răzvrătiți, Duhul Sfânt vorbește și analizează direct. Ar trebui să vă fie frică. Nu acționați necugetat, nu faceți nimic în grabă și nu fiți orgolioși, aroganți sau pedanți! Ar trebui să te concentrezi mai mult pe punerea în practică a cuvintelor Meu și să le trăiești oriunde te-ai aduce, astfel încât ele să te poată transforma cu adevărat din interior și ca tu să poți avea firea Mea. Numai astfel de rezultate sunt reale.

Pentru ca Biserica să fie zidită, trebuie să aveți o statură specială și să căutați fără ezitare și neîncetat. Mai mult, trebuie să acceptați arderea și curățirea din partea Duhului Sfânt pentru a deveni o persoană transformată. Biserica poate fi zidită numai în astfel de condiții. Lucrarea Duhului Sfânt v-a condus acum să începeți zidirea Bisericii. Dacă tu continui să te porți la fel de confuz și leneș, așa cum ai făcut în trecut, atunci pentru tine nu există nicio speranță. Trebuie să vă echipați cu tot adevărul, trebuie să aveți înțelegere duhovnicească și să mergeți pe calea cea desăvârșită, potrivit înțelepciunii Mele. Pentru ca Biserica să fie zidită, trebuie să fiți înălăuntrul duhului vieții, și nu doar să imitați în mod superficial. Procesul de creștere în viața voastră este același proces în care sunteți clădiți. Totuși, rețineți că aceia care se bazează pe daruri sau cei care nu sunt în stare să înțeleagă problemele spirituale sau cărora le lipsește realitatea nu pot fi zidiți, și nici cei care nu sunt capabili să-Mi fie mereu aproape și să comunice cu Mine nu pot fi zidiți. Oamenii care își preocupă mințile cu noțiuni sau trăiesc după doctrine nu pot fi zidiți, precum nu pot fi zidiți nici cei care sunt ghidați de emoțiile lor.

Indiferent de modul în care Dumnezeu te tratează, trebuie să l te supui întru totul; altfel, nu poți fi zidit. Cei care sunt absorbiți în propria autoimportanță, în neprihănire de sine, în mândrie și în mulțumire și cărora le place foarte mult să fie condescendenți și să se fălească nu pot fi zidiți. Nici aceia care nu pot sluji în coordonare cu ceilalți nu pot fi zidiți, iar același lucru este adevărat și în cazul oamenilor care nu au înțelegere spirituală și urmează orbește pe oricine conduce. De asemenea, nici cei care eșuează în a-Mi înțelege intențiile și care trăiesc în condiții depășite nu pot fi zidiți, cum nu pot fi zidiți nici cei care sunt prea înceți pentru a prinde din urmă lumina nouă și care nu au nicio viziune drept temelie.

Biserica ar trebui să fie zidită fără întârziere; pentru Mine, aceasta este o chestiune urgentă. Ar trebui să începeți prin a vă concentra asupra lucrurilor pozitive și să vă alăturați curentului clădirii oferindu-vă pe voi înșivă cu toată puterea voastră. Altfel, veți fi respinși. Ar trebui să vă lepădați cu totul de ceea ce ar trebui să fie lepădat și să mâncați și să beți în mod corespunzător ceea ce ar trebui să fie mâncat și băut. Ar trebui să trăiți realitatea cuvântului Meu și ar trebui să încetați să vă concentrați asupra problemelor superficiale și neimportante. Întreabă-te pe tine însuși: cât de mult ai înțeles din cuvântul Meu? Cât de mult trăiești din acesta? Ar trebui să rămâi cu mintea limpede și să te abții să faci orice în grabă; altfel, un asemenea comportament nu te va ajuta să dobândești creșterea în viață, ci, de fapt, va dăuna creșterii tale. Ar trebui să înțelegi adevărul, să știi cum să îl pui în practică și să permiți cuvântului Meu să devină cu adevărat viața ta. Aceasta este esența problemei!

Deoarece zidirea Bisericii a ajuns acum într-un moment crucial, Satana elaborează planuri și face tot posibilul pentru a o dărâma. Voi nu ar trebui să fiți neglijenți, ci să continuați cu prudență și să exercitați discernământul în duh. Fără un astfel de discernământ, veți suferi pierderi mari. Aceasta nu este o problemă neînsemnată; ar trebui să o priviți drept o problemă de mare importanță. Și Satana este capabil să creeze impresii false și să vândă imitații, însă calitatea intrinsecă a acestor lucruri este diferită. Oamenii sunt atât de nesăbuiți și de neatenți și nu pot să vadă diferența. Lucrul acesta arată și că ei sunt incapabili să-și păstreze limpezimea minții și seninătatea tot timpul. Inima voastră nu este de găsit nicăieri. Pe de o parte, slujirea este o onoare și, pe de altă parte, poate fi și o pierdere. Poate duce fie la binecuvântare, fie la nenorocire. Rămâneți liniștiți în prezența Mea și trăiți potrivit cuvântului Meu și, din punct de vedere spiritual, veți rămâne într-adevăr vigilenți și vă veți exercita discernământul. Când Satana va veni, veți fi imediat capabili să vă păziți împotriva lui și să-i simțiți venirea; veți simți o neliniște reală în duhul vostru. Lucrarea actuală a Satanei se adaptează pe măsură ce tendințele se schimbă. Când oamenii se comportă aiurit și vigilența le lipsește, vor rămâne în captivitate. Ar trebui să rămâi vigilent tot timpul și să-ți ții ochii larg deschiși. Nu vă ciondăniți pentru propriile voastre câștiguri și pierderi și nu faceți calcule de dragul propriului folos. Mai degrabă, căutați să se facă voia Mea.

Obiectele pot părea identice, dar calitatea lor poate fi diferită. Prin urmare, ar trebui

să recunoașteți indivizii, precum și duhurile. Ar trebui să exersați discernământul și să rămâneți, spiritual, cu mintea limpede. Când se arată veninul Satanei, ar trebui să fiți capabili să-l recunoașteți imediat; acesta nu poate scăpa de lumina judecății lui Dumnezeu. Ar trebui să acordați mai multă atenție ascultării vocii Duhului Sfânt în duhul vostru; nu-i urmați pe alții orbește și nu confundați ce este fals cu ceva adevărat. Nu urma pur și simplu pe oricine preia conducerea, ca să nu suferi pierderi mari. Cum te face să te simți acest lucru? Ați simțit consecințele? Nu ar trebui să stânjenești în mod aleatoriu slujirea sau să-ți introduci propriile opinii în aceasta, altfel, te voi doborî. Mai rău încă, dacă refuzi să te supui și în continuare spui și faci cum dorești, te voi tăia! Biserica nu are nevoie să adune mai mulți oameni; îi vrea doar pe cei care Îl iubesc cu sinceritate pe Dumnezeu și trăiesc într-adevăr potrivit cuvântului Meu. Ar trebui să fiți conștienți de propriile voastre condiții existente. Nu este oare autoamăgire când săracii se consideră bogați? Pentru ca Biserica să fie zidită, trebuie să urmați Duhul; nu continuați acționând orbește. Rămâneți mai degrabă la locul vostru și îndepliniți-vă funcțiile. Nu ar trebui să ieșiți din rolurile voastre; ar trebui să faceți tot posibilul să îndepliniți orice funcție puteți îndeplini și, atunci, inima Mea va fi mulțumită. Nu toți veți sluji aceleași funcții. Mai degrabă, fiecare dintre voi ar trebui să își joace propriul rol și să își dedice slujirea în coordonare cu ceilalți în Biserică. Slujirea voastră nu ar trebui să se abată în nicio altă direcție.

Capitolul 20

Lucrarea Duhului Sfânt se grăbește înainte, aducându-vă într-un tărâm complet nou, adică realitatea vieții Împărăției s-a arătat înaintea voastră. Cuvintele rostite de Duhul Sfânt au dezvăluit în mod direct profunzimea în inima ta și o imagine după alta se arată înaintea voastră. Toți cei care au foame și sete de dreptate și care au intenția de a se supune vor rămâne cu siguranță în Sion și vor sta în Noul Ierusalim; ei cu siguranță vor câștiga slavă și onoare și vor împărtăși binecuvântări frumoase câtă vreme vor fi cu Mine. În prezent, există câteva taine ale lumii spirituale pe care nu le-ați văzut încă, întrucât ochii voștri spirituali nu sunt deschiși. Toate lucrurile sunt absolut minunate; semnele și minunile și lucrurile la care oamenii nici măcar nu s-au gândit vreodată, treptat vor ajunge să se împlinească. Dumnezeuul atotputernic Își va arăta cele mai mari minuni, astfel încât universul, marginile pământului și toate națiunile și toate popoarele să le poată vedea cu proprii lor ochi și, de asemenea, să vadă în ce constă măreția, dreptatea și atotputernicia Mea. Ziua se apropie! Acesta este un moment extrem de critic: te vei retrage sau vei persevera până la sfârșit, fără să te întorci vreodată înapoi? Nu vă uitați la nicio persoană, niciun eveniment sau lucru; nu vă uitați la lume, la soți, la copiii voștri sau la îndoielile voastre despre viață. Uitați-vă doar la iubirea și mila Mea și vedeți ce preț am plătit pentru a vă câștiga, precum și

ce sunt Eu. Aceste lucruri vor fi îndeajuns pentru a vă încuraja.

Timpul este atât de aproape și iminent, iar voia Mea trebuie să fie împlinită cu toată graba. Nu-i voi părăsi pe cei care sunt în numele Meu, ci vă voi aduce pe toți în slavă. Totuși, uitându-ne acum la asta, este un moment decisiv; toți cei incapabili să facă acel următor pas își vor plânge de milă tot restul vieții și vor regreta, deși va fi deja prea târziu pentru un asemenea sentiment. Acum, staturile voastre sunt puse la o încercare practică pentru a vedea dacă biserica poate fi zidită și dacă puteți sau nu să ascultați unul de celălalt. Privită din această perspectivă, ascultarea ta este una în care selectezi și alegi; deși poți fi capabil să ascuți o persoană, tot îți este greu să ascuți de altcineva. Nu există, într-adevăr, nicio cale să poți fi ascultător atunci când te bazezi pe noțiuni umane. Cu toate acestea, gândurile lui Dumnezeu le depășesc întotdeauna pe cele ale omului! Hristos S-a supus până la moarte și a murit pe cruce. El nu a spus nimic despre nicio condiție sau rațiune; atât timp cât era voia Tatălui Său, El asculta de bunăvoie. Nivelul tău actual de ascultare este mult prea limitat. Eu vă spun vouă, tuturor, că ascultarea nu înseamnă ascultarea oamenilor; mai degrabă, înseamnă ascultarea în fața lucrării Duhului Sfânt și ascultarea față de Dumnezeu Însuși. Cuvintele Mele vă reînnoiesc și vă schimbă din interior; dacă nu ar face asta, cine ar asculta pe cine? Sunteți cu toții neascultători față de alți oameni. Trebuie să vă faceți timp pentru a vă da seama ce înseamnă ascultarea și cum puteți trăi o viață în ascultare. Trebuie să veniți înaintea Mea mai mult și să aveți părtășie despre această problemă și, treptat, veți ajunge să o înțelegeți, prin urmare renunțând la noțiunile și alegerile care sunt în voi. Este dificil ca oamenii să înțeleagă întru totul modul acesta în care fac Eu lucrurile. Nu este vorba despre modul în care oamenii sunt buni sau capabili; Eu îi folosesc până și pe cei mai neștiutori și neînsemnați pentru a dezvălui atotputernicia lui Dumnezeu în vreme ce, totodată, răstorn unele dintre noțiunile, opiniile și alegerile oamenilor. Faptele lui Dumnezeu sunt atât de minunate; depășesc abilitatea minții umane de a înțelege!

Dacă vrei să devii cu adevărat unul care este martor pentru Mine, trebuie să primești adevărul în mod curat și nu în mod greșit. Trebuie să vă concentrați mai mult pe punerea în practică a cuvintelor Mele și să căutați să vă faceți viața să se maturizeze repede. Nu căutați lucruri care sunt fără valoare; acelea nu sunt de niciun folos pentru progresul vieții voastre. Puteți fi zidiți doar atunci când viețile voastre s-au maturizat; doar atunci puteți fi aduși în Împărăție – acest lucru este indiscutabil. Încă Îmi doresc să-ți spun mai multe. Ți-am dat multe, dar cât de mult înțelegi de fapt? Cât de mult din ceea ce spun Eu a devenit realitatea vieții tale? Cât de mult din ceea ce spun Eu trăiești tu? Nu încercați să scoateți apă cu un coș de bambus; nu veți obține nimic în cele din urmă, doar deșertăciune. Alții au câștigat beneficii reale foarte ușor; dar tu? Poți să-l învingi pe Satana, dacă ești neînarmat și nu porți nicio armă? Trebuie să depinzi mai mult de cuvintele Mele, căci ele sunt cele mai bune arme pentru autoapărare. Ar trebui să iei aminte: nu considera cuvintele Mele drept bunuri ale tale; dacă nu le înțelegi, dacă nu le cauți și dacă nu încerci să le deslușești sau să ai părtășie cu Mine despre ele, dar, în

schimb, ești satisfăcut și mulțumit de tine, atunci vei suferi pierderi. Acum, ar trebui să înveți din această lecție și trebuie să te lași deoparte și să valorifici puterea altora pentru a compensa propriile tale neajunsuri; nu face, pur și simplu, orice vrei tu. Timpul nu așteaptă pe nimeni. Viețile fraților și surorilor tale cresc zi de zi; ei toți experimentează schimbarea și sunt reînnoiți zilnic. Puterea fraților și surorilor crește și acesta este un lucru minunat! Alergați repede către linia de sosire; nimeni nu va fi capabil să participe pentru altcineva. Depuneți pur și simplu eforturi subiective pentru a coopera cu Mine. Cei care au viziuni, care au o cale înainte, care nu sunt demoralizați și care întotdeauna așteaptă cu nerăbdare, sunt, în mod garantat, învingători, fără nicio îndoială. Acesta este un moment decisiv. Asigurați-vă că nu sunteți demoralizați sau descurajați; trebuie să așteptați cu nerăbdare în toate și să nu vă întoarceți. Trebuie să sacrificați totul, să abandonați toate încurcăturile și să continuați cu toată puterea voastră. Atât timp cât îți rămâne o suflare, trebuie să perseverezi până la sfârșitul sfârșitului; aceasta e singura cale prin care vei deveni vrednic de laudă.

Capitolul 21

Lucrarea Duhului Sfânt v-a adus acum într-un cer nou și un pământ nou. Totul este reînnoit, totul este în mâinile Mele, totul începe din nou! Cu noțiunile lor, oamenii nu sunt capabili să înțeleagă acest lucru și, pentru ei, nu are sens, însă Eu sunt Cel care înfăptuiește lucrarea, iar înțelepciunea Mea este înlăuntrul acesteia. Prin urmare, singura voastră preocupare ar trebui să fie aceea de a renunța la toate noțiunile și opiniile voastre și de a mânca și bea cuvântul lui Dumnezeu în supunere; să nu aveți niciun fel de îndoială. Din moment ce lucrez astfel, Îmi voi asuma o responsabilitate sacră. De fapt, oamenii nu trebuie să fie într-un fel anume. Mai degrabă, Dumnezeu este Cel care face lucruri miraculoase, manifestându-Și omnipotența. Oamenii nu se pot lăuda dacă nu se laudă cu Dumnezeu. Altfel, vei suferi pierderi. Dumnezeu îi ridică pe cei nevoiași din praf; cei umili trebuie înălțați. Îmi folosesc înțelepciunea în toate formele ei pentru a guverna Biserica universală, pentru a guverna toate națiunile și toate popoarele, astfel ca ele să fie toate înlăuntrul Meu și astfel încât voi, toți cei din Biserică, să vă puteți supune Mie. Cei care nu au ascultat înainte trebuie acum să fie supuși înaintea Mea, trebuie să se supună unii altora, să se controleze unul față de celălalt; viețile voastre trebuie să fie interconectate, iar voi trebuie să vă iubiți unul pe altul, toți inspirându-vă din punctele forte ale altuia ca să vă compensați propriile slăbiciuni, și să slujiți în coordonare. În felul acesta, Biserica va fi construită, iar Satana nu va avea ce oportunitate să exploateze. Doar atunci planul Meu de gestionare (planul mântuirii) nu va fi eșuat. Permiteți-Mi să vă ofer un alt memento aici. Nu permiteți să apară neînțelegeri în voi, deoarece cutare sau cutare persoană este într-un anumit fel sau a acționat în cutare sau cutare mod și, astfel, să deveniți degenerați în starea voastră

spirituală. După cum văd Eu, acest lucru nu este potrivit și este un lucru lipsit de valoare. Cel în care crezi nu este Dumnezeu? Nu este o persoană oarecare. Funcțiile nu sunt aceleași. Există un singur trup. Fiecare își îndeplinește datoria, fiecare în dreptul său și făcând tot ce-i stă în putință – pentru fiecare scânteie există un fulger de lumină – și căutând maturitatea în viață. Astfel, Eu voi fi mulțumit.

Trebuie să vă preocupați doar de a fi pașnici înaintea Mea. Păstrați o părtășie strânsă cu Mine, căutați mai mult acolo unde nu înțelegeți, rugați-vă și așteptați timpul Meu. Vedeți totul clar prin duh. Nu acționați în mod nesăbuit, ca să evitați să vă rătăciți. Doar în felul acesta faptul că mâncați și beți cuvintele Mele va da cu adevărat roade. Mâncați și beți cuvintele Mele des, cugetați la ceea ce am spus, acordați atenție practicării cuvintelor Mele și trăiți realitatea cuvintelor Mele; aceasta este cheiul esențială. Procesul de construire a Bisericii este, de asemenea, procesul de creștere a vieții. Dacă viața ta nu mai crește, nu poți fi clădit. Te bazezi pe naturalețe, pe trup, pe zel, pe contribuții, pe calificări; oricât de bun ai fi, dacă te bazezi pe aceste lucruri, nu vei fi clădit. Trebuie să trăiești în cuvintele vieții, să trăiești în lumina și iluminarea de la Duhul Sfânt, să-ți cunoști situația actuală și să fii o persoană schimbată. Trebuie să ai aceeași perspicacitate în duh, să ai o nouă luminare și să fii capabil să ții pasul cu lumina nouă. Trebuie să fii capabil să te apropii fără încetare de Mine și să comunici cu Mine, să îți poți baza acțiunile din viața de zi cu zi pe cuvintele Mele, să fii capabil să te ocupi în mod corespunzător de tot felul de oameni, evenimente și lucruri pe baza cuvintelor Mele, având cuvintele Mele ca standard al tău și trăind firea Mea în toate activitățile din viața ta.

Dacă doriți să înțelegeți și să vă îngrijiți de voia Mea, trebuie să fiți atenți la cuvintele Mele. Nu faceți lucrurile în pripă. Tot ceea ce Eu nu aprob va avea un sfârșit rău. Binecuvântarea vine numai în ceea ce am lăudat. Dacă vorbesc, va fi. Dacă ordon, va rămâne ferm. Ca să evitați să Mă înfuriați, în mod categoric nu trebuie să faceți ceea ce nu am permis. Dacă faci acest lucru, nu vei avea timp să regreti!

Capitolul 22

Să crezi în Dumnezeu nu este un lucru ușor de făcut. Umbli dezorientat, mâncând de toate și gândind că totul este atât de interesant, atât de gustos! Există unii care încă aplaudă – duhul lor este lipsit de discernământ. Merită să vă faceți timp să analizați în detaliu această experiență. În zilele de pe urmă, tot felul de duhuri ies pentru a-și juca rolurile, împotriva lui Dumnezeu și luând parte la sabotajul clădirii Bisericii. Dacă tratați acest lucru cu ușurință și îi oferiți Satanei ocazii să lucreze, el va face neorânduială în Biserică, oamenii se vor panica și se vor simți deznădăjduiți și, în cazuri grave, își vor pierde viziunile. În acest fel, prețul dureros pe care Eu l-am plătit de-a lungul multor ani va fi fost în zadar.

Momentul în care Biserica urmează să fie construită este, de asemenea, momentul în care frenezia Satanei atinge cel mai înalt nivel. Satana provoacă frecvent tulburări și întreruperi prin câțiva oameni, iar cei care joacă rolul Satanei cel mai ușor sunt aceia care nu cunosc duhul și acei noi credincioși. Adesea, deoarece oamenii nu înțeleg lucrarea Duhului Sfânt, acționează la întâmplare, întru totul în funcție de propriile lor preferințe, de propriile moduri de a face lucrurile și de propriile lor noțiuni. Ține-ți gura – este pentru propria ta protecție. Ascultă și supune-te cum se cuvine. Biserica și societatea sunt diferite. Nu poți pur și simplu să spui ce-ți place ție sau orice gândești. Asta nu va merge aici, pentru că aceasta este casa lui Dumnezeu. Dumnezeu nu acceptă modul în care oamenii fac lucrurile. Trebuie să faci lucrurile urmând Duhul; trebuie să trăiești cuvintele lui Dumnezeu și, atunci, alții te vor admira. Mai întâi trebuie să rezolvi toate dificultățile din tine, bizuindu-te pe Dumnezeu. Pune capăt firii tale degenerate și fii capabil să-ți înțelegi, cu adevărat, propria condiție și să știi cum ar trebui să acționezi; continuă să ai părtașie despre orice nu înțelegi. Este inacceptabil să nu te cunoști pe tine însuși. Mai întâi, vindecă-ți propria boală și, mâncând și bând mai des cuvintele Mele și contemplându-le, trăiește-ți viața și fă lucruri potrivit cuvintelor Mele; indiferent dacă ești acasă sau altundeva, ar trebui să-l permiți lui Dumnezeu să folosească puterea înlăuntrul tău. Leapădă-te de trup și de ce-ți este natural. Lasă întotdeauna cuvintele lui Dumnezeu să aibă stăpânire în tine. Nu este nevoie să-ți faci griji că viața ta nu se schimbă; cu timpul, vei ajunge să simți că firea ta s-a schimbat foarte mult. Înainte, erai dornic să fii în lumina reflectoarelor; fie nu ascultai de nimeni, fie erai ambițios, neprihănit de sine sau trufaș – acestea sunt lucruri de care, treptat, vei scăpa. Dacă îți dorești să scapi de ele chiar acum, atunci acest lucru nu este posibil! Aceasta este din cauză că vechiul tău sine nu le va permite altora să-l atingă – atât de adânc înrădăcinat este în tine. Așadar, trebuie să faci eforturi subiective, să ascuți în mod pozitiv și activ de lucrarea Duhului Sfânt, să-ți folosești voința pentru a colabora cu Dumnezeu și să fii dispus să-Mi pui cuvintele în practică. Dacă faci un păcat, Dumnezeu te va disciplina. Când te vei întoarce și vei ajunge să înțelegi, totul va fi deodată bine înlăuntrul tău. Dacă vorbești cu indulgență, atunci vei fi imediat disciplinat în sinea ta. Vezi că lui Dumnezeu nu-I plac astfel de lucruri, deci, dacă te oprești imediat, vei experimenta pacea interioară. Există unii credincioși noi care nu înțeleg ce sunt sentimentele vieții sau cum să trăiască înlăuntrul acelor sentimente. Deși nu ai spus nimic, uneori te întrebi de ce te simți atât de neliniștit în sinea ta? În astfel de momente, gândurile și mintea ta sunt cele care sunt rătăcite. Uneori, ai propriile tale alegeri, propriile tale noțiuni și opinii; uneori, îi consideri pe alții ca fiind mai neînsemnați decât tine; uneori, îți faci propriile calcule egoiste și nu te rogi și nici nu te examinezi. De aceea te simți neliniștit în sinea ta. Poate că știi care este problema, așadar, strigă imediat numele lui Dumnezeu în inima ta, apropie-te de Dumnezeu și îți vei reveni. Când inima ta devine din ce în ce mai agitată și neliniștită, nu trebuie să crezi, cu niciun chip, că Dumnezeu îți permite să vorbești. În această privință, noii credincioși ar trebui să acorde

o deosebită atenție ascultării de Dumnezeu. Sentimentele pe care Dumnezeu le pune în om sunt pacea, bucuria, claritatea și siguranța. Adeseori, există oameni care nu înțeleg, vor încurca lucrurile și vor acționa la întâmplare – toate acestea sunt întreruperi; să fii deosebit de atent la acest lucru. Dacă ești predispus la această condiție, ar trebui să iei niște „medicamente preventive” ca să-i împiedici apariția; altfel, vei crea întreruperi și Dumnezeu te va lovi. Nu fi neprihănit de sine; ia puterile altora ca să îți compensezi neajunsurile, privește cum trăiesc alții respectând cuvintele lui Dumnezeu și vezi dacă merită sau nu să le imiți viețile, acțiunile și vorbele. Dacă îi consideri pe alții mai neînsemnați decât tine, atunci ești neprihănit de sine, vanitos și de niciun folos nimănui. Acum, vital este să te concentrezi asupra vieții, să mănânci și să bei mai mult din cuvintele Mele, să-Mi experimentezi cuvintele, să-Mi cunoști cuvintele, să faci cuvintele Mele să devină cu adevărat viața ta – acestea sunt lucrurile principale. Poate să se maturizeze viața cuiva care nu poate trăi după cuvintele lui Dumnezeu? Nu, nu poate. Trebuie să trăiești după cuvintele Mele tot timpul și să le consideri drept codul de conduită pentru viață, astfel încât să simți că a acționa conform acestui cod e ceea ce-L bucură pe Dumnezeu și că a acționa altfel este ceea ce urăște Dumnezeu; și, încet, vei ajunge să mergi pe calea cea dreaptă. Trebuie să înțelegi ce lucruri vin de la Dumnezeu și ce lucruri vin de la Satana. Ceea ce vine de la Dumnezeu îți oferă viziuni din ce în ce mai clare și te apropie tot mai mult de Dumnezeu; împărtășești o dragoste sinceră cu frații și surorile tale, ești capabil să dai dovadă de apreciere față de povara lui Dumnezeu și să ai o inimă iubitoare de Dumnezeu, care nu se domolește. Există un drum înainte pe care să mergi. Ceea ce vine de la Satana te face să pierzi viziunile și tot ce ai avut înainte; te înstrăinezi de Dumnezeu, nu ai nicio dragoste pentru frații și surorile tale și ai o inimă plină de ură. Devii deznădăjduit, nu-ți mai dorești să trăiești viața bisericească, iar inima ta iubitoare de Dumnezeu nu mai există. Aceasta este lucrarea Satanei și, de asemenea, consecința provocată de lucrarea duhurilor rele.

Momentul de față este unul decisiv. Trebuie să continuați să munciți din greu, până în ultima clipă, să vă limpeziți ochii duhului ca să puteți să distingeți între bine și rău, și să depuneți toate eforturile posibile pentru zidirea Bisericii. Scăpați de lacheii Satanei, de tulburările religioase și de lucrarea duhurilor rele. Purificați Biserica, faceți ca voia Mea să se îndeplinească nestingherită, iar Eu, într-adevăr, în acest timp foarte scurt, care precedă catastrofele, vă voi face compleți cât de repede posibil și vă voi aduce către glorie.

Capitolul 23

Către toți frații și surorile care Mi-au auzit vocea: ați auzit vocea severei Mele judecăți și ați îndurat suferință extremă. Cu toate acestea, ar trebui să știți că, dincolo de vocea Mea aspră se ascund intențiile Mele! Vă disciplinez ca să puteți fi salvați. Ar trebui să

știți că pentru fiii Mei iubiți, vă voi disciplina și vă voi emonda și vă voi face compleți în curând. Inima Mea este atât de dornică, dar voi nu-Mi înțelegeți inima și nu acționați conform cuvântului Meu. Cuvintele Mele vin astăzi la voi, făcându-vă să recunoașteți cu adevărat că Dumnezeu este un Dumnezeu iubitor și să experimentați cu toții dragostea sinceră a lui Dumnezeu. Totuși, există și un număr mic de oameni care se prefac. Atunci când văd necazul altor oameni, îi imită, lăcrimând și ei. Sunt alții care – la suprafață – par a-l fi datori lui Dumnezeu și par plini de remușcări, dar înlăuntrul lor, ei nu Îl înțeleg cu adevărat pe Dumnezeu și nici nu sunt siguri de El; mai degrabă, ei prezintă doar o fațadă. Pe acești oameni îi detest cel mai tare! Mai devreme sau mai târziu, acești oameni vor fi eliminați din orașul Meu. Intenția Mea este aceasta: Îi vreau pe aceia care Mă vor cu ardoare, și numai aceia care Mă urmează cu o inimă sinceră Mă pot mulțumi. Aceștia sunt oamenii pe care am să-i sprijin cu siguranță cu propriile Mele mâini și am să Mă asigur că nu se confruntă cu calamități. Oamenii care Îl vor cu adevărat pe Dumnezeu vor fi dispuși să fie atenți cu inima lui Dumnezeu și să facă voia Mea. Așadar, voi ar trebui să pătrundeți în realitate curând și să-Mi acceptați cuvântul drept viață a voastră – aceasta este cea mai mare povară a Mea. Dacă bisericile și sfinții pătrund cu toții în realitate și sunt toți capabili să aibă părtășie cu Mine direct, să vină față în față cu Mine și să practice adevărul și dreptatea, doar atunci vor fi ei fiii Mei iubiți, cei de care sunt mulțumit. Acestor oameni le voi acorda toate binecuvântările mărețe.

Capitolul 24

Se apropie timpul. Treziți-vă! Toți sfinții! Voi grai către voi și toți aceia care aud se vor trezi. Sunt Dumnezeul în care ați avut credință în toți acești mulți ani. Astăzi M-am întrupat și am venit în fața ochilor voștri, dezvăluind astfel cine Mă dorește cu adevărat, cine este dispus să plătească orice preț pentru Mine, cine ascultă cu adevărat cuvântul Meu și cine este dispus să pună adevărul în practică. Pentru că Eu sunt Dumnezeul atotputernic – pot vedea toate secretele omului ascunse în întuneric, știu cine Mă dorește cu adevărat și știu cine Îmi opune rezistență. Observ toate lucrurile.

Acum, cât mai curând posibil, Îmi doresc să fac un grup de oameni care sunt după inima Mea, un grup de oameni care sunt în stare să fie atenți la poverile Mele. Cu toate acestea, nu pot să Mă abțin să nu-Mi curăț și să nu-Mi purific biserica; biserica este inima Mea. Îi disprețuiesc pe toți oamenii răi care vă împiedică să beți și să mâncați din cuvântul Meu. Asta pentru că există alți oameni care nu Mă doresc cu adevărat. Acești oameni sunt plini de înșelăciune, ei nu se apropie de Mine cu inima lor adevărată; sunt răi și sunt oameni care împiedică aducerea la îndeplinire a voinței Mele; nu sunt oameni care pun adevărul în practică. Acești oameni sunt plini de neprihănire de sine și aroganță, sunt nebunește de ambițioși, iubesc să fie condescendenți și, deși cuvintele pe care le rostesc sunt plăcute auzului, pe ascuns ei nu practică adevărul. Acești oameni

răi vor fi cu toții separați și măturați; se vor chinui în toiul dezastrelor. Aceste cuvinte sunt ca să vă amintească și să vă avertizeze să vă țineți picioarele pe cărarea care e după inima Mea. Întoarce-te mereu la duhul tău, pentru că îi iubesc pe aceia care Mă iubesc pe Mine cu toată inima lor. Pentru că vă apropiați de Mine, vă voi proteja și vă voi ține la distanță de cei răi, vă voi face să stați drepti în casa Mea și vă voi păzi până la sfârșit.

Capitolul 25

Dumnezeule Atotputernic, Tată Veșnic, Prinț al Păcii, Dumnezeul nostru este Rege! Dumnezeule Atotputernic pășește pe Muntele Măslinilor. Cât de minunat e acest lucru! Ascultați! Noi, veghetorii, ne înălțăm glasurile; cu vocile noastre cântăm laolaltă, pentru că Dumnezeule S-a întors în Sion. Vedem cu ochii noștri pustiirea Ierusalimului. Bucurați-vă și cântați la unison, pentru că Dumnezeule ne-a adus alinarea și a răscumpărat Ierusalimul. Dumnezeule Și-a dezvelit brațul sfânt sub privirile tuturor națiunilor, adevărata persoană a lui Dumnezeu S-a arătat! Toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru.

O, Dumnezeule Atotputernic! Cele șapte duhuri au fost trimise de la tronul Tău către toate bisericile pentru a dezvălui toate tainele Tale. Tu stai pe tronul Tău de glorie și Ți-ai gestionat Împărăția și ai întemeiat-o și întărit-o cu dreptate și virtute și ai îngenunchat toate neamurile înaintea Ta. O, Dumnezeule Atotputernic! Tu ai slăbit armura regilor, Tu ai făcut ca porțile orașului să se deschidă larg înaintea Ta, ca niciodată să nu se închidă. Căci lumina Ta s-a pogorât și harul Tău se înalță și radiază în strălucirea Sa. Întunericul acoperă pământul și negura densă cade peste popoare. O, Dumnezeule! Tu, însă, Te-ai arătat și ai făcut ca lumina Ta să strălucească peste noi, iar slava Ta se va vedea peste noi; toate națiunile vor veni la lumina Ta și regii la strălucirea Ta. Tu îți ridici ochii și Te uiți în jur: fiii Tăi se adună înaintea Ta și vin de departe; fiicele Tale sunt purtate pe brațe. O, Dumnezeule Atotputernic! Iubirea Ta cea mare ne-a cuprins; Tu ești Cel care ne călăuzește înainte pe drumul către Împărăția Ta și cuvintele Tale sfinte sunt cele ce ne pătrund.

O, Dumnezeule Atotputernic! Ție Îți mulțumim și pe Tine Te slăvim! Lasă-ne să privim la Tine, să fim martori pentru Tine, să Te înălțăm și să-Ți cântăm cu o inimă sinceră, liniștită și neclintită. Să fim o singură minte și să fim clădiți împreună, și fie ca în curând Tu să ne transformi în cei ce sunt plăcuți inimii Tale ca să fim folosiți de Tine. Fie ca voia Ta să se împlinească nestingherită pretutindeni pe pământ.

Capitolul 26

Fiii mei, fiți atenți la cuvintele Mele, ascultați-Mi în liniște glasul și vă voi oferi revelații. Fiți liniștiți înăuntrul Meu, pentru că Eu sunt Dumnezeuul vostru, singurul vostru Răscumpărător. Trebuie să vă liniștiți inimile tot timpul și să trăiți înăuntrul Meu; Eu sunt stânca voastră, sprijinul vostru. Nu vă gândiți la altceva, ci bazați-vă cu toată inima pe Mine și Mă voi arăta cu siguranță vouă – Eu sunt Dumnezeuul vostru! Ah, scepticii aceia! Ei cu siguranță nu pot rămâne neclintiți și nu vor câștiga nimic. Trebuie să știți ce moment este acum, ce moment crucial este acesta! Cât este de crucial! Nu vă agitați pentru lucruri fără niciun folos; apropiați-vă grabnic de Mine, aveți părtășie cu Mine, iar Eu vă voi revela toate tainele.

Trebuie să ascultați toate cuvintele de îndrumare de la Duhul Sfânt și să puneți pe fiecare la inimă. De atâtea ori Mi-ați auzit cuvintele și apoi le-ați uitat. O, nesocotiților! Ați pierdut atât de multe binecuvântări! Trebuie să ascultați acum cu atenție și să Îmi luați în seamă cuvintele, să aveți mai multă părtășie cu Mine și să vă apropiați mai mult de Mine. Vă voi călăuzi în tot ceea ce nu înțelegeți și vă voi conduce înainte. Nu dați multă atenție părtășiei cu alții. Sunt mulți acum care predică slove și doctrine și prea puțini care au cu adevărat realitatea Mea. Părtășia lor te va face confuz și amortit, neștiind cum să progresezi. Chiar dacă îi asculți, nu ajungi decât să înțelegi ceva mai mult despre slove și doctrine. Trebuie să aveți grijă ce faceți, să vă mențineți inima în fața Mea întotdeauna; trebuie să comunicați cu Mine și să vă apropiați de Mine, iar Eu vă voi lăsa să vedeți ceea ce nu înțelegeți. Aveți grijă ce spuneți, observați-vă inima tot timpul și mergeți pe calea pe care merg Eu.

Nu va mai dura mult; mai este încă puțin timp. Grăbiți-vă să renunțați la tot în afară de Mine și veniți să Mă urmați! Nu vă voi maltrata. De atâtea ori Mi-ați înțeles greșit acțiunile, dar știți cât de mult vă iubesc? Ah, pur și simplu nu-Mi înțelegeți inima. Indiferent cum v-ați îndoit, indiferent cât de datori Mi-ați fost, nu-Mi voi aminti, și totuși, v-am ales pe voi să mergeți mai departe și să acționați conform voii Mele.

Astăzi nu e vremea de a zăbovi. De acum încolo, dacă veți avea motive ascunse, atunci judecata Mea se va abate asupra voastră. Dacă Mă părăsești fie și doar pentru o clipă, atunci vei ajunge ca soția lui Lot. Acum, ritmul lucrării Duhului Sfânt se accelerează, iar cei care nu pot ține pasul cu noua lumină sunt în pericol. Cei care nu sunt atenți vor fi părăsiți; trebuie să vă protejați. Știi că toate lucrurile din mediul ce te înconjoară sunt acolo cu permisiunea Mea, toate plănuite de Mine. Vezi cu claritate și mulțumește-Mi inima în mediul pe care ți l-am dat. Nu te teme, Dumnezeuul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut. Astăzi oamenii au prea multe noțiuni, ceea ce Mă forțează să-Mi exprim voia doar prin aceia la care alții se uită de sus, spre rușinea celor care sunt îngâmfați și neprihăniți de sine, mândri, ambițioși și de rang înalt. Atât timp cât dovediți o considerație sinceră față de povara Mea, voi pregăti totul pentru voi. Doar urmați-Mă!

Capitolul 27

Singurul Dumnezeu adevărat care domnește peste univers și toate lucrurile – Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă! Aceasta este mărturia Duhului Sfânt, dovadă incontestabilă! Duhul Sfânt lucrează ca să fie mărturie peste tot, ca nimeni să nu aibă vreo îndoială. Regele triumfător, Dumnezeu Atotputernic! El a triumfat asupra lumii, a triumfat asupra păcatului și Și-a dus la bun sfârșit răscumpărarea! El ne-a mântuit pe noi, acest grup de oameni corupți de către Satana și ne-a făcut compleți pentru a face voia Lui. El Își exercită puterea regală peste întreg pământul, recuperând acest ținut și fugărindu-l pe Satana în Adânc. El judecă lumea și nimeni nu poate scăpa din mâinile Lui. El domnește ca Rege.

Pământul întreg strigă de veselie! Îl laudă pe Regele triumfător – Dumnezeu Atotputernic! În vecii vecilor! Demn ești de onoare și laudă. Autoritate și glorie mărețului Rege al universului!

Nu mai este mult timp. Urmează pașii lui Dumnezeu Atotputernic și mergi mai departe. Fii meticulos cu greșelile, acordă atenție poverii Lui, fii în asentiment cu El și sacrifică-te pentru planul Lui de gestionare (planul mântuirii). Nu trebuie să-ți păstrezi bunurile. Așadar, rămâne puțin timp. Oferă-le! Nu te agăța de ele! Oferă-le! Nu te agăța de ele!

Capitolul 28

Când vezi că timpul trece atât de repede și lucrarea Duhului Sfânt se grăbește înainte, făcându-te să obții binecuvântări atât de mărețe și să-L primești pe Regele universului, Dumnezeu Atotputernic, care este Soarele strălucitor, Regele Împărăției – toate acestea sunt harul și mila Mea. Ce mai există care te-ar putea îndepărta de iubirea Mea? Cumpănește cu atenție, nu încerca să scapi, așteaptă în tăcere înaintea Mea în orice clipă și nu hoinări mereu pe afară. Inima ta trebuie să stea aproape de inima Mea și, indiferent ce se poate întâmpla, nu acționa orbește sau în mod arbitrar. Trebuie să vezi voia Mea, să faci orice doresc Eu și să fii hotărât să abandonezi ceea ce nu doresc. Nu trebuie să acționezi potrivit emoțiilor tale, ci, în schimb, să practici dreptatea ca Mine, fără sentimente nici măcar pentru părinții tăi. Trebuie să abandonezi tot ceea ce nu este conform cu adevărul și trebuie să te oferi și să te sacrifici pentru Mine cu o inimă pură care Mă iubește. Nu permite să fii controlat de nicio persoană, de nicio chestiune sau de niciun lucru; atât timp cât este conform voii Mele, practică potrivit cuvintelor Mele. Nu te teme, căci mâinile Mele te sprijină, iar Eu te voi ține departe de toți răufăcătorii. Ar trebui să îți păzești inima, să fii tot timpul înlăuntrul Meu, pentru că existența vieții tale depinde de a Mea; dacă Mă părăsești, te vei ofili imediat.

Ar trebui să știi că acestea sunt zilele de pe urmă. Diavolul Satana, ca un leu care

răcnește, umblă de colo-colo, căutând oameni pe care să-i devoreze. Tot felul de năpaste izbucnesc acum și există multe din toate felurile de spirite malefice. Numai Eu sunt Dumnezeu adevărat; numai Eu sunt refugiul tău. Acum nu poți decât să te ascunzi în locul Meu secret, numai înlăuntrul Meu, iar dezastrele nu se vor abate asupra ta și nicio calamitate nu se va apropia de cortul tău. Trebuie să te apropii mai des de Mine și să ai părtășie cu Mine în locul secret; să nu ai părtășie cu ușurință cu alții. Trebuie să înțelegi semnificația cuvintelor Mele – nu spun că nu ți se permite să ai părtășie, doar că încă nu ai discernământ. În aceste vremuri, lucrarea spiritelor rele este frenetică. Ele se folosesc de tot felul de oameni ca să aibă părtășie cu tine. Cuvintele lor sună foarte plăcut, dar conțin otravă. Sunt gloanțe învelite în zahăr și, înainte să-ți dai seama, își vor lăsa otrava în tine. Ar trebui să știi că majoritatea oamenilor de astăzi sunt instabili, ca și cum ar fi beți. Când ai părtășie cu alții despre dificultățile tale, ceea ce îți spun ei sunt doar reguli și doctrine, și nu este atât de bine ca atunci când ai părtășie direct cu Mine. Vino înaintea Mea și varsă vechile lucruri dinlăuntrul tău; deschide-ți inima spre Mine și inima Mea ți se va revela cu siguranță. Inima ta trebuie să fie sânguincioasă înaintea Mea. Nu fi leneș, ci apropie-te des de Mine – aceasta este cea mai rapidă cale ca viața ta să crească. Trebuie să trăiești înlăuntrul Meu, iar Eu voi trăi înlăuntrul tău și, în tine, voi fi Rege, călăuzindu-te în toate, iar tu vei avea o parte din Împărăție.

Nu te subaprecia pentru că ești tânăr. Ar trebui să Mi te oferi. Nu Mă gândesc la cum par oamenii la suprafață și nici la ce vârstă au. Văd numai dacă Mă iubesc sincer și dacă Îmi urmează calea și practică adevărul, ignorând toate celelalte lucruri. Nu te îngrijora despre cum va fi ziua de mâine și nici despre cum va fi viitorul. Atât timp cât te bizui pe Mine ca să trăiești zi de zi, Eu te voi îndruma cu siguranță. Nu insista pe ideea că „Viața mea este prea neînsemnată, nu înțeleg nimic”, care este un gând trimis de Satana. Trebuie doar să-ți folosești inima pentru a te apropia tot timpul de Mine și a-Mi urma pașii până la capătul drumului. Când Îmi auzi cuvintele de reproș și avertizare, trezește-te și aleargă imediat înainte; apropie-te neîncetat de Mine, ține pasul cu turma și continuă să privești în față. În prezența Mea, trebuie să Îl iubești pe Dumnezeuul tău din toată inima și din tot sufletul tău. Gândește-te mai mult la cuvintele Mele pe cărarea slujirii. În practicarea adevărului, să nu fii slab de înger – să ai o inimă măreață și hotărârea și fermitatea copilului de parte bărbătească; să ai o inimă formidabilă. Dacă vrei să Mă iubești, atunci trebuie să Mă mulțumești cu toate lucrurile pe care vreau să le realizez în tine. Dacă vrei să Mă urmezi, atunci trebuie să renunți la tot ce ai, la tot ce iubești; trebuie să te supui cu smerenie înaintea Mea, cu o minte simplă. Să nu cercetezi și să nu gândești, ci să ții pasul cu lucrarea Duhului Sfânt.

Iată sfatul pe care ți-l dau: asigură-te că te ții strâns de tot ce luminez în tine și asigură-te că pui totul în practică!

Capitolul 29

Știi că timpul e presant? Prin urmare, în scurt timp, trebuie să te bizui pe Mine și să alungi de la tine toate lucrurile care sunt incompatibile cu firea Mea: ignoranță, încetineală de reacție, gânduri neclare, slăbiciune a inimii, o voință slabă, absurditate, emoții exagerate, confuzie și o lipsă de discernământ. Acestea trebuie alungate cât mai curând cu putință. Eu sunt Dumnezeu Atotputernic! Atât timp cât ești dispus să cooperezi cu Mine, te pot vindeca de tot ceea ce te doare. Eu sunt Dumnezeul care privește profund în inimile oamenilor; îți știu toate suferințele și unde îți sălășluiesc defectele. Acestea sunt lucrurile care te împiedică să progresezi în viață și trebuie înlăturate curând. Altfel, voința Mea nu poate fi dusă la bun sfârșit în tine. Bizuiește-te pe Mine să alung tot ce Eu luminez în tine, trăiește mereu lângă Mine, fii aproape de Mine și întreprinde toate acțiunile și comportamentele cu asemănarea Mea. Ai părtășie cu Mine mai des despre ce nu înțelegi și Eu o să te conduc ca să poți merge înainte. Dacă ești nesigur, nu acționa în pripă, ci așteaptă timpul Meu. Menține un temperament stabil și nu-ți lăsa pasiunile să se aprindă și să se răcească; trebuie să ai o inimă care Mă venerează întotdeauna. Ceea ce faci în fața Mea și când nu te văd trebuie să fie mereu în concordanță cu voia Mea. Nu fi indulgent cu nimeni în numele Meu, fie că e soțul tău sau familia ta; este inacceptabil, indiferent cât de buni sunt. Trebuie să acționezi pe baza adevărului. Dacă Mă iubești, îți voi acorda mari binecuvântări. Nu voi tolera pe nimeni care opune rezistență. Iubește-i pe cei pe care îi iubesc Eu și urăște-i pe cei pe care îi urăsc Eu. Nu da atenție niciunui om, eveniment sau lucru. Privește cu duhul și vezi clar oamenii pe care îi folosesc; intră mai des în contact cu oameni duhovnicești. Nu fi ignorant – trebuie să faci diferența. Grâul va fi mereu grâu și neghina nu va deveni niciodată grâu – trebuie să recunoști diferite tipuri de oameni. Trebuie să fii atent, în special, în vorbirea ta și să-ți ții picioarele pe calea intenției Mele. Gândește-te cu atenție la toate aceste cuvinte. Trebuie să-ți alungi rebeliunea imediat și să devii potrivit pentru folosința Mea, ca să-Mi poți mulțumi inima.

Capitolul 30

Treziți-vă, fraților! Treziți-vă, surorilor! Ziua Mea nu va fi amânată; timpul înseamnă viață, iar a profita de timp înseamnă a salva viața! Timpul nu este departe! Dacă nu reușiți să luați examenul de admitere la facultate, puteți să studiați și să-l dați de câte ori vreți. Totuși, ziua Mea nu va accepta să mai fie amânată. Țineți minte! Țineți minte! Vă îndemn cu aceste cuvinte bune. Sfârșitul lumii se desfășoară chiar în fața ochilor voștri, iar marile dezastre se apropie cu repeziciune. Viața voastră sau somnul vostru, mâncarea, băutura și hainele – care dintre aceste lucruri e mai important? A sosit timpul să cântăriți aceste lucruri. Nu mai fiți neîncrezători și nu vă feriți să fiți siguri!

Cât de jalnică! Cât de sărmană! Cât de oarbă! Cât de crudă este omenirea! Voi chiar Îmi ignorați cuvântul – vă vorbesc în zadar? Încă sunteți atât de indolenți – de ce? De ce? Nu v-ați mai gândit la asta până acum? Pentru cine spun aceste lucruri? Credeți în Mine! Eu sunt Mântuitorul vostru! Eu sunt Atotputernicul vostru! Vegheați! Vegheați! Timpul pierdut nu se va întoarce niciodată – să nu uitați acest lucru! În lume nu există niciun medicament care să vindece regretul! Așadar, cum ar trebui să vă vorbesc? Nu este cuvântul Meu demn de atenția voastră deosebită și repetată? Sunteți atât de nepăsători față de cuvântul Meu și atât de iresponsabili cu viața voastră; cum aș putea să suport asta? Cum aș putea?

De ce, în tot acest timp, nu a reușit să se nască printre voi o viață bisericească potrivită? Pentru că vă lipsește credința; nu sunteți dispuși să plătiți prețul, să vă oferiți și să vă sacrificați înaintea Mea. Treziți-vă, fiii Mei! Credeți în Mine, fiii Mei! Iubiții Mei, de ce nu vreți să luați în considerare ce este în inima Mea?

Capitolul 31

Îi iubesc pe toți cei care Mă doresc sincer. Dacă vă concentrați asupra iubirii pentru Mine, vă voi binecuvânta cu siguranță în mod extraordinar. Îmi înțelegeți intențiile? În casa Mea, nu există distincție între statut înalt și jos. Fiecare este fiul Meu, iar Eu sunt Tatăl vostru, Dumnezeuul vostru. Eu sunt suprem și unic. Eu controlez universul și toate lucrurile!

Se cuvine să „Mă slujești cu umilință și în anonimat” în casa Mea. Această expresie trebuie să-ți servească drept deviză. Nu fi o frunză dintr-un copac, ci fii rădăcina copacului și înfinge-te adânc în viață. Intră într-o experiență autentică a vieții, trăiește după cuvintele Mele, caută-Mă mai mult în fiecare lucru și apropie-te de Mine și ai părtășie cu Mine. Nu da atenție niciunui lucru din exterior și nu fi controlat de nicio persoană, eveniment sau lucru, ci ai părtășie doar cu oameni duhovnicești despre ceea ce sunt Eu. Înțelege-Mi intențiile, lasă viața Mea să curgă în tine și trăiește-Mi cuvintele și supune-te cerințelor Mele.

Dedică-ți întreaga forță lucrurilor cu care te-am însărcinat; fă tot ce poți să-Mi mulțumești inima. Eu sunt puterea ta și Eu sunt bucuria ta... Eu sunt totul pentru tine. Doar urmează-Mă. Cunosc dorințele adevărate ale inimii tale și că te sacrifici cu sinceritate pentru Mine, dar ar trebui să știi cum să-Mi arăți loialitate în casa Mea și cum să Mă urmezi până la sfârșit.

Biserica este inima Mea și ard de nerăbdare pentru construcția bisericii Mele. Ar trebui să te sacrifici pentru Mine oferindu-te fără cea mai mică rezervă și să dai dovadă de considerație față de intențiile Mele pentru ca inima Mea să poată fi mulțumită.

Capitolul 32

Ce este lumina? În trecut, voi efectiv ați privit drept lumină transformarea lucrării Duhului Sfânt. Există în orice moment lumină adevărată: adică, realizarea a ceea ce este Dumnezeu prin apropierea de Mine și părtășia cu Mine. A înțelege cuvintele lui Dumnezeu și a pricepe voia lui Dumnezeu în cuvintele Lui – adică, în timp ce mâncați și beți, a simți Duhul în cuvintele lui Dumnezeu și a primi cuvintele lui Dumnezeu înlăuntrul vostru; pricepeți ceea ce este El prin experiență și primiți iluminarea lui Dumnezeu în timpul comunicării cu El; totul este lumină. Puteți să fiți luminați și să dobândiți o nouă perspectivă asupra cuvintelor lui Dumnezeu în orice moment în timpul contemplației și cumpănirii. Dacă înțelegi cuvântul lui Dumnezeu și simți o nouă lumină, atunci nu vei avea putere în slujirea ta? Vă îngrijorați atât de mult în timp ce slujiți! Asta pentru că nu ați atins realitatea și nu aveți experiență sau pătrundere reală. Dacă ai avea pătrundere reală, atunci nu ai ști cum să slujești? Când anumite lucruri se abat asupra ta, trebuie să le experimentezi cu sârguință. Dacă, într-un mediu lejer și confortabil, poți trăi și în lumina chipului lui Dumnezeu, atunci vei vedea chipul lui Dumnezeu în fiecare zi. Dacă l-ai vedea fața lui Dumnezeu și ai comunica cu Dumnezeu, nu ai avea lumină? Voi nu pătrundeți în realitate și sunteți întotdeauna în căutări la exterior; ca urmare, nu găsiți nimic și progresul vostru în viață se amână.

Nu te concentra asupra exteriorului; în schimb, doar apropie-te de Dumnezeu în sinea ta, comunică suficient de profund și pricepe voia lui Dumnezeu; nu ai avea, atunci, o cărare în slujirea ta? Trebuie să acordați atenție și să vă supuneți cu sârguință. Dacă faceți totul doar potrivit cuvintelor Mele și intrați pe cărările pe care vi le indic Eu, atunci nu ați avea o cale? Dacă găsești calea de a pătrunde în realitate, atunci ai și o cale de a-L sluji pe Dumnezeu. Este simplu! Vino mai mult spre prezența lui Dumnezeu, cumpănește mai mult cuvintele lui Dumnezeu și vei obține ceea ce îți lipsește. Vei avea și o nouă pătrundere, o nouă luminare și vei avea lumina.

Capitolul 33

Împărăția Mea are nevoie de cei care sunt sinceri, de cei care nu sunt ipocriți sau amăgitori. Nu sunt oamenii sinceri și onești nepopulari în lume? Eu sunt chiar opusul. Este acceptabil ca oamenii onești să vină la Mine; tipul acesta de persoană Mă încântă și, în plus, am nevoie de tipul acesta de persoană. Chiar aceasta este dreptatea Mea. Unii oameni sunt ignoranți; ei nu pot să simtă lucrarea Duhului Sfânt și nu pot să Îmi înțeleagă voia. Ei nu pot să vadă clar mediul în care există familia lor și mediul ce îi înconjoară, fac lucruri orbește și pierd multe oportunități de a dobândi har. Își regretă acțiunile în repetate rânduri și, când dau de o problemă, iarăși nu pot să o vadă limpede. Uneori, sunt capabili să se bazeze pe Dumnezeu ca să găsească un mijloc de a obține

o victorie, dar când se întâlnesc mai apoi cu același tip de problemă, vechea boală recidivează, iar ei nu pot să Îmi înțeleagă voia. Dar Eu nu Mă uit la aceste lucruri și nu Îmi amintesc de fărădelegile voastre. Mai degrabă, Îmi doresc să vă mântuiesc de pe acest pământ promiscuu și să vă permit să vă reînnoiți viețile. V-am iertat de nenumărate ori. Cu toate acestea, acum este pasul cel mai critic. Nu mai puteți fi confuzi și nu mai puteți să înaintați, tot mergând și oprindu-vă. Când veți fi capabili să ajungeți la destinație? Trebuie să faceți tot posibilul ca să alergați spre linia de sosire fără a vă opri. Nu încetiniți în cel mai critic moment, avansați cu curaj, și un festin îmbelșugat se va afla în fața voastră. Îmbrăcați iute straiile de nuntă și veșmintele cele drepte și participați la masa nunții lui Hristos; bucurați-vă de extazul familiei pentru eternitate! Nu vei mai fi deprimat, trist și plin de oftaturi, ca înainte. Totul din acea vreme se va fi risipit ca fumul, și numai viața lui Hristos Cel reînviat va avea putere în tine. În tine va fi un templu purificat prin curățire și spălare, iar viața învierii pe care ai câștigat-o va sălășlui în tine în vecii vecilor!

Capitolul 34

Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeul omnipotent, atotfăcător și complet adevărat! Nu doar că ține cele șapte stele, este înzestrat cu cele șapte Duhuri, are șapte ochi, deschide cele șapte peceti și deschide cartea, dar, mai mult decât atât, El administrează cele șapte urgii și șapte vase și dezvăluie cele șapte tunete. Tot cu mult timp în urmă, El a sunat din cele șapte trâmbițe! Toate lucrurile pe care El le-a creat și le-a făcut complete ar trebui să-L preamărească, să-L ofere glorie și să-L slăvească tronul. O, Dumnezeule Atotputernic! Tu ești totul. Tu ai realizat totul și cu Tine totul este complet, strălucitor, emancipat, liber, puternic și viguros! Nu există nimic tănuit sau ascuns; cu Tine, toate tainele sunt revelate. Mai mult, Tu ai judecat multitudinea vrășmașilor Tăi, Tu Îți dezvălui măreția, Îți manifesti focul mistuitor, Îți arăți mânia și, chiar mai mult, Îți expui gloria absolut infinită, veșnică, fără precedent! Toate popoarele ar trebui să se trezească pentru a întâmpina cu urale și a cânta fără rezerve, preamărindu-L pe acest Dumnezeu atotputernic, cu totul autentic, viu, mărinimos, glorios și adevărat, care este din veșnicie în veșnicie. Tronul Său ar trebui să fie slăvit constant, iar sfântul Lui nume preamărit și glorificat. Aceasta este voia Mea eternă – a lui Dumnezeu – și este o binecuvântare infinită pe care El ne-o dezvăluie și ne-o oferă! Cine dintre noi nu o moștenește? Pentru a moșteni binecuvântarea lui Dumnezeu, oamenii trebuie să-L preaslăvească numele sfânt și să vină să-L înconjoare tronul, prosternându-se. Toți aceia care merg înaintea Lui cu alte motive și alte intenții vor fi topiți de focul Său mistuitor. Astăzi este ziua în care vrășmașii Lui vor fi judecați și tot ziua în care aceștia vor pieri. Mai mult chiar, este și ziua în care Eu, Dumnezeu Atotputernic, voi fi revelat și voi obține gloria și onoarea. O, popoarelor, voi toate!

Ridicați-vă iute să-L preaslăviți și să-L întâmpinați pe Dumnezeu Atotputernic care, din timpuri imemorale până pe vecie, ne trimite bunătate plină de iubire, duce la bun sfârșit mântuirea și ne acordă binecuvântări, Își face fiii compleți și Își înfăptuiește cu succes Împărăția! Aceasta este fapta minunată a lui Dumnezeu! Aceasta este predestinarea eternă și acesta e aranjamentul lui Dumnezeu – acela că El Însuși vine să ne mântuiască, să ne facă compleți și să ne aducă în glorie.

Toți aceia care nu se ridică și nu sunt martori sunt strămoșii orbilor și regii ignoranței. Vor deveni ignoranții veșnici, nesăbuiții eterni și morții orbi pe vecie. Din acest motiv ar trebui duhurile noastre să se trezească! Toți oamenii ar trebui să se ridice! Întâmpinați-L cu urale, preamăriți-L și preaslăviți fără încetare pe Regele gloriei, pe Tatăl milei, pe Fiul răscumpărării, pe cele șapte Duhuri mărinimoase și pe Dumnezeu Atotputernic care aduce foc mistuitor măreț și dreaptă judecată și care este absolut suficient, mărinimos, atotputernic și complet. Tronul Său va fi preaslăvit pe vecie! Toți oamenii ar trebui să vadă că aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu; este calea Lui minunată spre mântuire și împlinirea voii Lui glorioase. Dacă nu ne ridicăm și nu suntem martori, odată ce momentul trece, nu mai există cale de întoarcere. Dacă vom obține binecuvântări sau nefericire se decide în etapa actuală a călătoriei noastre, pe baza a ceea ce facem, gândim și trăim în acest moment. Cum ar trebui să acționăm? Fiți martori pentru Dumnezeu și preamăriți-L pentru eternitate; preamăriți-L pe Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă – Dumnezeul cel adevărat, unic și etern!

De acum înainte, ar trebui să vedeți clar că toți cei care nu sunt martori pentru Dumnezeu – care nu sunt martori pentru acest Dumnezeu unic și adevărat, precum cei care nutresc îndoieli în privința Lui – sunt bolnavi, morți și sunt cei care Îl sfidează pe Dumnezeu! Cuvintele lui Dumnezeu au fost deja dovedite din timpuri străvechi: toți aceia care nu se adună cu Mine se risipesc și cei care nu sunt cu Mine sunt împotriva Mea; acesta este un adevăr de neschimbat, cioplit în piatră! Cei care nu sunt martori pentru Dumnezeu sunt lacheii Satanei. Acești oameni au venit să-i tulbure și să-i înșele pe copiii lui Dumnezeu și să întrerupă gestionarea Sa; trebuie trecuți prin sabie! Toți cei care le arată acestora intenții bune își caută propria distrugere. Ar trebui să auziți și să credeți cuvântările Duhului lui Dumnezeu, să mergeți pe calea Duhului lui Dumnezeu și să trăiți cuvintele Duhului lui Dumnezeu. Mai mult, ar trebuit să preamăriți tronul lui Dumnezeu cel atotputernic pe vecie!

Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeul celor șapte Duhuri! Este și Dumnezeul celor șapte ochi și șapte stele; El deschide cele șapte peceti și El a deschis întreaga carte! A sunat din cele șapte trâmbițe, iar cele șapte vase și șapte urgii sunt în mâna Lui, ca să fie dezlănțuite după voia Lui. O, cele șapte tunete care au fost mereu pecetluite! A sosit timpul să fie dezvăluite! Cel ce va aduce cele șapte tunete S-a arătat deja înaintea ochilor noștri!

Dumnezeule Atotputernic! Cu Tine totul este emancipat și liber; nu există dificultăți

și totul curge lin! Nimic nu îndrăznește să Te împiedice sau să Te stânjenească, și toate se supun înaintea Ta. Cine nu se supune va muri!

Dumnezeule Atotputernic, Dumnezeul cu șapte ochi! Totul este perfect clar, totul este strălucitor și descoperit, totul este revelat și la vedere. Cu El, totul este clar ca lumina zilei și nu doar Dumnezeu Însuși este astfel, ci și fiii Lui sunt așa. Nimeni, niciun obiect și nicio chestiune nu pot fi ascunse înaintea Lui și a fiilor Săi!

Cele șapte stele ale lui Dumnezeu Atotputernic sunt strălucitoare! Biserica a fost desăvârșită de El; El stabilește mesagerii Bisericii Lui și întreaga Biserică este în provizia Lui. El deschide toate cele șapte peceti și El Însuși Își aduce la îndeplinire planul de gestionare (planul mântuirii) și voia. Pergamentul este limbajul spiritual misterios al gestionării Lui și El l-a desfășurat și l-a revelat!

Toți oamenii ar trebui să asculte cele șapte trâmbițe răsunătoare ale Lui. Cu El totul este făcut cunoscut, ca să nu mai fie vreodată ascuns, iar durerea nu mai există. Totul este revelat și totul este victorios!

Cele șapte trâmbițe ale lui Dumnezeu Atotputernic sunt trâmbițe deschise, glorioase și victorioase! Ele sunt și trâmbițele care îi judecă pe vrășmașii Lui! În toiul victoriei Sale, cornul Lui este preaslăvit! El domnește asupra întregului univers!

El a pregătit cele șapte vase cu urgii, vrășmașii Lui sunt vizați, și acestea sunt dezlănțuite într-un torent extrem, iar acei dușmani vor arde în flăcările focurilor Lui mistuitoare. Dumnezeu Atotputernic arată măreția autorității Sale și toți vrășmașii Lui pier. Cele șapte tunete finale nu vor mai fi pecetluite înaintea lui Dumnezeu Atotputernic; sunt toate dezvăluite! Toate sunt dezvăluite! El Își omoară vrășmașii cu cele șapte tunete, stabilizând pământul și făcându-l să-L servească, nicidecum să nu mai fie devastat!

Dumnezeu Atotputernic cel drept! Te preamărim pe vecie! Tu meriți preaslăvire nesfârșită, aclamare eternă și slăvire! Cele șapte tunete ale Tale nu sunt doar pentru folosul judecății Tale, ci mai mult pentru gloria și autoritatea Ta, pentru a împlini toate lucrurile!

Toate popoarele celebrează înaintea tronului, proslăvindu-L și preamărindu-L pe Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă! Vocile lor zguduie întregul univers, ca tunetul! Absolut toate lucrurile există datorită Lui și apar datorită Lui. Cine îndrăznește să nu atribuie toată gloria, onoarea, autoritatea, înțelepciunea, sfințenia, victoria și revelațiile numai Lui? Aceasta este împlinirea voii Lui și îndeplinirea finală a construcției gestionării Sale!

Capitolul 35

Șapte fulgere vin de la tron, zguduie universul, răstoarnă cerul și pământul și răsună prin ceruri! Sunetul străpunge urechile, iar oamenii nici nu pot scăpa, nici nu se pot ascunde de el. Izbucnesc tunete și fulgere și, într-o clipă, cerul și pământul se transformă, iar oamenii sunt în pragul morții. Apoi, cu viteza luminii, întregul cosmos e

învăluit de o furtună violentă ce cade din ceruri! În cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, minuțioasă ca un duș, ea nu tolerează nicio pată în timp ce spală tot, din cap până în picioare; nimic nu poate fi ascuns de ea și nicio persoană nu se poate adăposti de ea. Bubuiturile de tunet, ca și scânteierile de fulger, sclipesc cu o lumină rece și îi fac pe oameni să tremure de frică! Ascuțita sabie cu două tăișuri îi lovește pe fiii răzvrătirii, iar dușmanii înfruntă catastrofa, fără niciun loc unde să se ascundă; devin năucii în șuierul vântului și al ploii și, clătînându-se din cauza rafalelor, cad dintr-o dată morți în apele ce curg și sunt duși departe. Există doar moarte și nu au cum să supraviețuiască. Cele șapte tunete se revarsă de la Mine și comunică intenția Mea, aceea de a-i doborî pe fiii cei mai în vârstă ai Egiptului, de a-i pedepsi pe cei răi și de a-Mi curăți bisericile, astfel încât să poată exista afinități între ele toate, să acționeze sincer pentru ele însele și să fie într-o inimă cu Mine, și astfel încât toate bisericile din cosmos să poată fi clădite într-una singură. Acesta este scopul Meu.

Tunetul răsună, iar bocete de jale izbucnesc în urma lui. Unii sunt treziți din moțăială și, nespun de alarmați, își caută adânc în suflete și se grăbesc înapoi în fața tronului. Ei încetează cu viclenia lor nestăpânită și cu acțiunile lor scandaloase; nu e prea târziu ca asemenea oameni să fie treziți. Eu privesc de pe tron. Mă uit adânc în inimile oamenilor. Îi mântuiesc pe cei care Mă doresc sincer și cu ardoare și Mi se face milă de ei. Îi voi mântui în eternitate pe cei care Mă iubesc în inimile lor mai mult decât orice altceva, pe cei care Îmi înțeleg voia și Mă urmează până la capătul drumului. Mâna Mea îi va ține teferi, astfel încât să nu înfrunte această scenă și să nu pățească niciun rău. Unii, la vederea fulgerului strălucitor, simt o nefericire de nespun în inimile lor și regretă amarnic. Dacă se încăpățânează să se comporte astfel, e prea târziu pentru ei. O, oricine și orice! Totul se va sfârși. Și acesta este unul dintre mijloacele Mele de mântuire. Îi mântuiesc pe cei ce Mă iubesc și îi dobor pe cei răi, Îmi fac Împărăția să fie statornică și stabilă pe pământ și fac încât toate națiunile și toate popoarele, totul din univers și de la capetele pământului să știe că Eu sunt măreție, că Eu sunt foc mistuitor, Eu sunt Dumnezeu care cercetează cel mai profund inima fiecărui om. De acum înainte, judecata marelui tron alb este dezvăluită public maselor, iar tuturor popoarelor li se dă de veste că judecata a început! Este dincolo de orice îndoială că toți cei ale căror cuvinte nu sunt sincere, cei care au îndoieli și îndrăznesc să nu fie siguri, cei care pierd vremea, care Îmi înțeleg dorințele, dar nu vor să le pună în practică – cu toții trebuie judecați. Voi trebuie să aveți grijă să vă cercetați propriile intenții și motive și să vă luați locul cuvenit; practicați temeinic cuvintele Mele, dați importanță experiențelor voastre de viață și nu acționați cu entuziasm superficial, ci faceți ca viețile voastre să crească, să fie mature, stabile și experimentate – abia atunci veți fi pe placul Meu.

Nu lăsați ca lacheii Satanei și duhurile rele care perturbă și distrug ceea ce construiesc Eu să aibă vreo ocazie de a exploata lucrurile în avantajul lor. Trebuie să fie sever limitați și înfrânați; pot fi tratați doar prin folosirea unei săbii ascuțite. Cei mai răi trebuie stârpiți imediat pentru a evita neazuri viitoare. Iar Biserica va fi desăvârșită,

liberă de orice diformitate și va fi sănătoasă, plină de vitalitate și energie. În urma strălucirii fulgerului, izbucnește bubuitul puternic al tunetului. Nu trebuie să fiți neglijenți și nu trebuie să renunțați, ci să faceți tot ce puteți să ajungeți din urmă, și sigur veți putea vedea ceea ce face mâna Mea, ce vreau Eu să câștig, ce vreau să arunc, ce vreau să desăvârșesc, ce să stârpesc și ce să dobor – toate acestea se vor desfășura înaintea ochilor voștri, îngăduindu-vă să-Mi vedeți limpede omnipotența.

De la tron până la marginile universului și la capetele pământului, cele șapte tunete răsună. Un mare grup de oameni va fi mântuit și se va supune înaintea tronului Meu. Urmând această lumină a vieții, oamenii caută o cale de a supraviețui și nu pot să nu vină la Mine pentru a îngenunchea în venerație și să nu strige cu gurile lor numele atotputernicului adevărat Dumnezeu și să dea glas rugămintelor lor. Cât despre cei care Mi se împotrivesc, cei care își împietresc inimile, tunetul le răsună în urechi și, fără îndoială, ei trebuie să piară. Acesta este pur și simplu sfârșitul care îi așteaptă. Fiii Mei iubiți, ce sunt victorioși, vor sta în Sion și toate popoarele vor vedea ce vor câștiga ei, iar glorie imensă va apărea în fața voastră. Cu adevărat, aceasta e o binecuvântare măreață și este o dulceață greu de exprimat în cuvinte.

Bubuitul celor șapte tunete ce răsună este mântuirea pentru cei care Mă iubesc, care Mă doresc cu inimi sincere. Aceia care Îmi aparțin și pe care i-am predestinat și ales sunt cu toții în stare să vină sub numele Meu. Ei Îmi pot auzi glasul, care este chemarea lui Dumnezeu. Fie ca cei de la marginile pământului să vadă că Eu sunt drept, Eu sunt credincios, Eu sunt iubire, Eu sunt milă, sunt măreție, sunt foc mistuitor și, în cele din urmă, Eu sunt judecată neîndurătoare.

Fie ca toți cei de pe lume să vadă că Eu sunt Dumnezeu Însuși adevărat și complet. Toți oamenii sunt pe deplin convinși și nimeni nu îndrăznește să Mi se împotrivească din nou, nici să Mă judece sau să Mă defăimeze din nou. Altfel, blestemele vin deodată asupra lor, iar dezastrul se abate peste ei. Aceștia pot doar să plângă și să scrâșnească din dinți, căci și-au pricinuit singuri distrugerea.

Fie ca toate popoarele să știe, să se știe în tot universul și la capetele pământului, în fiecare gospodărie și de către toți oamenii: Dumnezeu Atotputernic este unicul Dumnezeu adevărat. Toți, unul după altul, vor cădea în genunchi și Mă vor venera, și chiar și copiii care abia au învățat să vorbească vor striga: „Dumnezeu Atotputernic”! De asemenea, acei funcționari care își exercită puterea Îl vor vedea cu proprii lor ochi pe adevăratul Dumnezeu arătându-Se înaintea lor și se vor prosterna și ei în venerare, implorând milă și iertare, dar e cu adevărat prea târziu, pentru că timpul pieirii lor a sosit. Pot doar să fie distruși și condamnați la incomensurabilul abis. Voi pune capăt întregii epoci și Îmi voi întări Împărăția și mai mult. Toate națiunile și popoarele se vor supune înaintea Mea pentru întreaga veșnicie!

Capitolul 36

Atotputernicul adevărat Dumnezeu, Împăratul întronat, conduce întregul univers, cu privirea îndreptată către toate națiunile și toate popoarele, iar tot ce este sub cer strălucește cu gloria lui Dumnezeu. Toate lucrurile vii din univers și până la capetele pământului vor vedea. Munții, râurile, lacurile, pământurile, oceanele și toate ființele vii și-au deschis cortinele în lumina chipului adevăratului Dumnezeu și au reînviat, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis, de parcă ar fi vlăstari care ies din pământ!

Ah! Singurul Dumnezeu adevărat apare în fața lumii. Cine îndrăznește să Îl abordeze cu împotrivire? Toți tremură de teamă. Toți sunt absolut convinși și toți imploră răbdare în mod repetat. Toți oamenii cad în genunchi înaintea Lui și toate gurile Îl venerează! Continentele și oceanele, munții, râurile – toate lucrurile Îl slăvesc la nesfârșit! Primăvara vine cu brizele-i calde, aducând ploaia delicată de primăvară. Asemenea oamenilor, curenții apelor curgătoare sunt plini de durere și bucurie, vărsând lacrimi de îndatorare și învinovățire. Toate râurile, lacurile, valurile și undele cântă, laudând numele sfânt al adevăratului Dumnezeu! Laudele răsună atât de clar! Fiecare dintre toate lucrurile vechi, odată corupte de Satana, va renaște, se va schimba și va intra într-un tărâm cu totul nou...

Aceasta este trâmbița sfântă și a început să răsunе! Ascult-o. Sunetul acela, atât de dulce, este cuvântarea tronului, anunțând tuturor națiunilor și popoarelor că a sosit timpul, că a venit sfârșitul decisiv. Planul Meu de gestionare (planul mântuirii) s-a încheiat. Împărăția Mea a apărut public pe pământ. Împărățiile pământești au devenit împărăția Mea, a lui Dumnezeu. Cele șapte trâmbițe ale Mele sună dinspre tron și lucruri atât de minunate se vor întâmpla! Oamenii de la capetele pământului se vor grăbi împreună din toate direcțiile cu forța unei avalanșe și cu puterea fulgerelor, unii navigând pe mări, unii zburând cu avioane, unii venind cu mașini de toate formele și mărimile, iar alții venind călare. Privește atent. Ascultă cu atenție. Acești călăreți de cai de toate culorile, spirite trezite, puternice și magnifice, ca și cum ar lua câmpul de luptă, sunt indiferenți la moarte. În toiul nechezatului cailor și al zarvei oamenilor care strigă pentru adevăratul Dumnezeu, foarte multe femei și foarte mulți bărbați și copii vor fi călcați în picioare de copite într-o clipă. Unii vor fi morți, unii își vor da ultima suflare, unii vor fi schilodiți, fără să-i îngrijească nimeni, strigând isteric, urlând de durere. Fii ai răzvrătirii! Nu e acesta sfârșitul vostru decisiv?

Mă uit cu bucurie la poporul Meu, care Îmi aude glasul și se adună din toate națiunile și ținuturile. Toți oamenii, păstrând mereu pe adevăratul Dumnezeu pe buzele lor, laudă și sar de bucurie la nesfârșit! Ei sunt martori lumii, iar sunetul mărturiei lor pentru adevăratul Dumnezeu este ca sunetul asurzitor al multor ape. Toți oamenii se vor îmbulzi în împărăția Mea.

Cele șapte trâmbițe ale Mele sună, trezindu-i pe cei care dorm! Ridică-te repede, nu este prea târziu. Uită-te la viața ta! Deschide ochii și vezi ce moment este acum. Ce ai de căutat? La ce trebuie să te gândești? Și de ce anume trebuie să te agăți? Nu ai luat

niciodată în considerare diferența de valoare dintre câștigarea vieții Mele și câștigarea tuturor lucrurilor pe care le iubești și de care te agăți? Nu mai fi încăpățânat și nestăpânit. Nu pierde această ocazie. Acest timp nu se va întoarce! Ridică-te chiar acum, practică instruirea duhului tău, folosește diferite instrumente ca să-ți dai seama de toate trucurile și urzelile Satanei și să le dai peste cap, și învinge-l pe Satana ca experiența ta de viață să fie mai profundă și să poți să-Mi trăiești firea, astfel încât viața ta să poată fi mai matură și călită și ca tu să-Mi poți urma pașii mereu. Brav, nu slab, înaintând mereu pas cu pas, până chiar la capătul drumului!

Când cele șapte trâmbițe vor suna din nou, va fi chemarea la judecată, judecata fiilor răzvrătirii, judecata tuturor națiunilor și a tuturor popoarelor și fiecare națiune se va preda înaintea lui Dumnezeu. Chipul glorios al lui Dumnezeu va apărea cu siguranță în fața tuturor națiunilor și a tuturor popoarelor. Toată lumea va fi pe deplin convinsă și va striga fără încetare către adevăratul Dumnezeu. Dumnezeu Cel Atotputernic va fi mai glorios, iar fiii Mei și cu Mine vom împărtăși slava și împărăția, judecând toate neamurile și toate popoarele, pedepsind răul, mântuind și având milă de oamenii care Îmi aparțin Mie, și făcând Împărăția puternică și trainică. Prin sunetul celor șapte trâmbițe, o mare mulțime de oameni vor fi mântuiți, întorcându-se înaintea Mea să îngenuncheze și să se închine cu laude constante!

Când cele șapte trâmbițe vor suna din nou, va fi coda epocii, sunetul de trâmbiță al victoriei asupra diavolului Satana, salutul care vestește începutul vieții deschise în Împărăția pe pământ! Ce impunător este acest sunet ce reverberează în jurul tronului, acest sunet de trâmbiță care scutură cerul și pământul, semnul victoriei planului Meu de gestionare (planul mântuirii) care e judecata Satanei; condamnă această lume veche la moarte, la întoarcerea în Adânc! Acest sunet al trâmbițelor înseamnă că poarta harului e pe cale să se închidă, că viața Împărăției va începe pe pământ, ceea ce este corect și cuviincios. Dumnezeu îi mântuiește pe cei care Îl iubesc. Odată ce se vor întoarce în Împărăția Sa, oamenii de pe pământ se vor confrunta cu foametea și ciurma, iar cele șapte vase și șapte urgii ale lui Dumnezeu vor avea, succesiv, efect. Cerul și pământul vor pieri, dar cuvântul Meu nu va pieri!

Capitolul 37

Vă lipsește cu adevărat credința în prezența Mea și adesea vă bazați pe voi înșivă să acționați. „Nu puteți face nimic fără Mine!” Totuși, voi, oamenii stricați, Îmi lăsați mereu cuvintele să vă intre pe o ureche și să vă iasă pe cealaltă. Viața în zilele noastre este o viață de cuvinte; fără cuvinte, nu există viață și nu există experiență, și cu atât mai puțin merită să menționez că nu există credință. Credința este în cuvinte; numai dedicându-vă mai mult cuvintelor lui Dumnezeu puteți avea totul. Nu vă faceți griji că nu vă veți maturiza: viața se maturizează, și nu prin grijile oamenilor.

Sunteți întotdeauna apti să deveniți nerăbdători și nu-Mi ascultați instrucțiunile. Vreți întotdeauna să-Mi depășiți ritmul. Ce este asta? Este ambiția omenească. Ar trebui să distingeți clar ce vine de la Dumnezeu și ce vine de la voi înșivă. Entuziasmul nu va fi niciodată slăvit în prezența Mea. Vreau ca voi să fiți capabili să Mă urmați până la sfârșit, mereu cu o loialitate neschimbată. Voi credeți că această purtare este devotament față de Dumnezeu. Oameni orbi! De ce nu veniți mai des în prezența Mea, să căutați, ci doar vă zăpăciți de unii singuri? Trebuie să vedeți clar! Cel care lucrează acum cu siguranță nu este un om, ci, mai degrabă, Suveranul tuturor lucrurilor, singurul Dumnezeu adevărat – Cel Atotputernic! Nu trebuie să fiți neglijenți, ci, mai degrabă, ci să vă țineți constant de tot ce aveți, pentru că ziua Mea este aproape. Chiar tot nu v-ați trezi nici într-un asemenea moment? Încă nu ați văzut clar? Încă vă mai însoțiți cu lumea; nu vă puteți despărți de ea. De ce? Mă iubiți cu adevărat? Sunteți în stare să vă dezvăluiți inimile ca să le văd? Sunteți în stare să-Mi oferiți întreaga voastră ființă?

Să vă gândiți mai mult la cuvintele Mele și să aveți întotdeauna o înțelegere clară a lor. Nu fiți confuzi sau ezitanți. Petreceți mai mult timp în prezența Mea, primiți-Mi mai mult cuvintele pure și nu-Mi înțelegeți greșit intențiile. Ce ați vrea să vă spun mai mult? Inimile oamenilor sunt întărite; oamenii sunt prea împovărați de noțiuni. Ei cred întotdeauna că este suficient doar să se descurce și își bat întotdeauna joc de viețile lor. Copii nesăbuiți! Este târziu; nu aveți timp să căutați distracția. Ar trebui să deschideți ochii și să vedeți cât e ceasul. Soarele este pe cale să traverseze orizontul și să ilumineze pământul. Deschideți ochii mari și priviți; nu fiți nepăsători.

Aceasta este o chestiune măreață și, totuși, o tratați cu ușurință și o tratați astfel! Sunt nerăbdător, dar sunt puțini cei care sunt atenți cu inima Mea și care sunt capabili să audă povețele Mele bune și să-Mi asculte sfatul! Misiunea este anevoioasă, dar sunt puțini printre voi cei care își pot împărți povara de dragul Meu. Încă păstrați o asemenea atitudine. Totuși, în comparație cu trecutul, ați făcut un oarecare progres, nu puteți să rămâneți mereu în această etapă! Pașii Mei avansează cu repeziciune, dar vitează voastră rămâne aceeași. Cum puteți ține ritmul cu lumina de astăzi și cu pașii Mei? Nu mai șovăiți. V-am subliniat de nenumărate ori: ziua Mea nu va mai fi amânată!

Lumina zilei de astăzi, care aparține, așadar, zilei de astăzi, nu poate fi comparată cu lumina zilei de ieri, și nici cu lumina zilei de mâine. Cu fiecare zi ce trece, noile revelații și noua lumină devin mai puternice și mai strălucitoare. Nu mai fiți uluiți; nu mai fiți nesăbuiți; nu vă mai agățați de vechile căi și nu-Mi mai amânați sau pierdeți timpul.

Fiți vigilenți! Fiți vigilenți! Rugați-vă Mie mai mult și petreceți mai mult timp în prezența Mea și veți obține cu siguranță totul! Să credeți că, procedând astfel, sigur veți obține totul!

Capitolul 38

Nu credința ta este bună sau pură, ci, mai degrabă, lucrarea Mea este minunată. Totul se datorează milei Mele! Nu trebuie să ai nici cea mai mică fire coruptă de egoism sau aroganță, altfel nu voi lucra asupra ta. Trebuie să înțelegi clar că, dacă oamenii cad sau rămân puternici, nu este din cauza lor, este din cauza Mea. Astăzi, dacă nu înțelegi clar acest pas, cu siguranță nu vei reuși să intri în Împărăție! Trebuie să înțelegi că, ceea ce se face astăzi, este lucrarea minunată a lui Dumnezeu; nu are nimic de-a face cu omul. Ce importanță au acțiunile omului? Atunci când nu sunt egoiști, aroganți și trufași, ei întrerup gestionarea lui Dumnezeu și Îi distrug planurile. O, voi, cei corupți! Trebuie să ajungi să te bazezi pe Mine astăzi; dacă nu faci acest lucru, astăzi îți voi spune că nu vei obține nimic niciodată! Totul va fi în van și acțiunile tale vor fi lipsite de valoare!

Nu tărăgăna sau ezita; astăzi, fiecare dintre cei care Mă iubesc va avea lucrarea Mea minunată desfășurată asupra lor. Nu am ce să fac cu cei care nu se smeresc, și astăzi îi folosesc doar pe aceia care sunt complet smeriți. Mă voi deschide întru totul numai pentru aceia dintre voi care Mă iubesc cu o inimă sinceră, care sunt priviți de sus de ceilalți și care sunt capabili să se deschidă complet în fața Mea. Am să te las să-Mi înțelegi intențiile și tot timpul vei fi în fața Mea, primindu-Mi binecuvântările. Cu siguranță nu Mă voi purta urât cu aceia care se sacrifică pentru Mine astăzi, care se jertfesc pentru Mine astăzi și care poartă poveri pentru Mine astăzi – astfel, dreptatea Mea este dezvăluită. Nu vă plângeți de Mine; harul Meu este suficient pentru voi. Poți la fel de bine să vii și să-l iei ca să poți gusta dulceața incomparabilă. Aceasta nu doar că va crea iubire pentru Mine în tine, ci va adânci iubirea ta.

Lucrarea Mea este îndeplinită pas cu pas și nu este sub nicio formă nepăsătoare sau ambiguă. Pentru a Mă urma pe Mine, trebuie să faceți lucrurile în felul acesta. Să vedeți purtarea Mea și să învățați de la Mine; astfel, dacă Îmi urmați pașii, veți fi aduși în manifestarea împărăției. Aclamați într-un glas! Fiii Mei! Lucrarea lui Dumnezeu va fi realizată asupra voastră, asupra acestui grup de oameni. Nu vă simțiți binecuvântați?

Este, într-adevăr, greu de înțeles! V-am adus aici astăzi ca să-Mi puteți vedea lucrarea minunată!

Capitolul 39

Deschide ochii și privește și poți vedea oriunde marea Mea putere! Poți fi sigur de Mine oriunde. Cosmosul și cerul Îmi răspândesc marea putere. Cuvintele pe care le-am rostit s-au adevărit în încălzirea vremii, în schimbarea climatică, în anomaliiile din oameni, în tulburarea dinamicii sociale și înșelăciunea din inimile oamenilor. Soarele se albește și luna se înroșește; totul este în dezechilibru. Chiar nu vedeți aceste lucruri?

Marea putere a lui Dumnezeu este dezvăluită în aceasta. Fără îndoială, El este

singurul Dumnezeu adevărat – Cel Atotputernic – pe care oamenii L-au urmat de mulți ani! Cine poate da viață lucrurilor doar rostind cuvinte? Numai Dumnezeu nostru Atotputernic. De îndată ce El vorbește, adevărul apare. Cum ai putea să nu spui că El este Dumnezeu adevărat?

Știi în adâncul sufletul că toți sunteți dispuși să cooperați cu Mine și cred că aleșii Mei, iubiții Mei frați și surori, au cu toții genul acesta de aspirație, dar pur și simplu nu pot intra sau practica efectiv și nu pot rămâne calmi și liniștiți când întâmpină apariția realităților. Nu dați nicio atenție intențiilor lui Dumnezeu și vă puneți interesele personale pe primul plan și acționați de unii singuri, fără să așteptați. Dați-Mi voie să vă spun, modul acesta nu-Mi va satisface niciodată intențiile! Copile! Dăruiește-Mi, doar, inima ta cu totul! Fii clar! Nu-ți vreau banii, nici bunurile, și nici ca tu să vii zelos, amăgitor și mărginit în fața Mea ca să slujești. Fii liniștit și cu inima pură, așteaptă și caută când apar probleme, iar Eu am să-ți dau un răspuns. Nu te îndoii! De ce nu crezi niciodată în adevărul cuvintelor Mele? De ce nu poți crede în cuvintele Mele? Ești extrem de încăpățânat și, chiar și într-un asemenea moment, ești tot așa; ești prea ignorant și pur și simplu deloc luminat! Cât de mult vă amintiți din adevărul vital? L-ați experimentat cu adevărat? Deveniți confuzi și vă purtați nesocotit și pripit atunci când întâmpinați probleme! Lucrul principal astăzi este că pătrundeți în duh și comunicați mai mult cu Mine, ca și cum propriile voastre inimi ar medita adeseori la întrebări. Înțelegeți? Aceasta este cheia! Practica amânată este cu adevărat o problemă. Grăbiți-vă, și nu amânați! Oamenii care Îmi aud cuvintele și nu amână, ci le practică imediat, vor fi extrem de binecuvântați! Vă voi dăruia îndoii! Nu vă îngrijorați! Acționați așa cum spun Eu, fără o secundă de amânare! Noțiunile voastre omenești sunt adesea astfel, iar voi sunteți predispuși să amânați, lăsând mereu pe mâine ceea ce ar trebui făcut astăzi. Ce leneși și ce stângaci. Nu se poate descrie în cuvinte! Nu exagerez – aceasta e realitatea. Dacă nu credeți, atunci cercetați-vă cu atenție și verificați-vă situația și veți descoperi că într-adevăr asta e situația!

Capitolul 40

De ce sunteți atât de înceți la minte? De ce sunteți atât de amorțiți? Câteva mementouri nu v-au trezit și acest lucru este tulburător pentru Mine. Chiar nu am inima să-Mi văd fiii așa. Cum poate inima Mea să îndure asta? Ah! Trebuie să vă învăț cu mâna Mea. Ritmul Meu continuă să se accelereze. Fiii Mei! Ridicați-vă repede și cooperați cu Mine. Cine se sacrifică sincer pentru Mine acum? Cine este capabil să se dedice complet, fără vreun cuvânt de nemulțumire? Sunteți mereu atât de amorțiți și de săraci cu duhul! Câți sunteți în stare să fiți atenți cu sentimentele Mele și cine poate cuprinde cu adevărat Duhul cuvintelor Mele? Tot ceea ce pot să fac este să aștept nerăbdător și să sper; văzând că nicio mișcare a voastră nu-Mi poate mulțumi inima, ce

pot să spun? Fiii Mei! Tot ceea ce face Tatăl vostru astăzi este pentru fiii Lui. De ce nu pot fiii Mei să-Mi înțeleagă inima vreodată și de ce fiii Mei Mă fac întotdeauna pe Mine, Tatăl vostru, să Mă îngrijorez? Când se vor maturiza fiii Mei, nu-Mi vor mai produce îngrijorare și Îmi vor permite să fiu relaxat în privința lor? Când vor fi fiii Mei în stare să trăiască independent, să stea drepti și să ușureze povara de pe umerii Tatălui lor? Doar am vărsat în liniște lacrimi pentru fiii Mei și ofer totul pentru finalizarea planului de gestionare al lui Dumnezeu și ca să-i salvez pe fiii Mei, pe iubiții Mei. Nu am altă opțiune.

Promisiunile mele au ajuns să se îndeplinească și se manifestă în fața ochilor voștri. De ce nu puteți să fiți atenți la inima Mea? De ce? De ce? Până acum, ați socotit: câte lucruri ați făcut care Mi-au mulțumit inima și câte ați făcut care au alimentat și hrănit biserica? Cugetați cu atenție la acest lucru; nu fiți nepăsători. Nu renunțați nici măcar la un singur crâmpei de adevăr. Nu puteți pur și simplu să vă concentrați asupra aparențelor și să treceți cu vederea esența. În orice moment, trebuie să cercetați dacă fiecare cuvânt al vostru și acțiune a voastră, precum și fiecare mișcare au fost supuse judecății dinaintea tronului lui Hristos și dacă v-ați transformat în imaginea unei noi persoane – nu în imitație, ci, mai degrabă, emanând din interior cu expresia vieții. Nu vă amânați viața, ca să evitați să suferiți pierderi. Grăbiți-vă și remediați această situație, mulțumiți-Mi inima și păstrați în minte principiile purtării: faceți lucrurile cu dreptate și integritate și mulțumiți-Mi inima. Nu fiți nesocotiți. Puteți să țineți minte asta?

Capitolul 41

Cu privire la problemele care apar în Biserică, nu fiți plini de atâtea presimțiri rele. Pe parcursul construirii Bisericii, greșelile sunt inevitabile, dar nu vă panicați când întâmpinați probleme; mai degrabă, fiți calmi și stăpâni pe voi. Nu v-am spus deja asta? Vino des înaintea mea și roagă-te, iar Eu îți voi arăta clar intențiile Mele. Biserica este inima Mea și este țelul meu suprem, deci cum aș putea să nu o iubesc? Nu te teme – când asemenea lucruri se petrec în Biserică, se petrec cu permisiunea Mea. Ridică-te și vorbește în numele Meu. Ai credință că toate lucrurile și chestiunile sunt permise de tronul Meu și toate conțin în ele intențiile Mele. Dacă vei continua să ai părtășie fără noimă, vor apărea probleme. Te-ai gândit la consecințe? Satana va profita de astfel de lucruri. Vino adesea înaintea Mea. Am să vorbesc deslușit: dacă ai de gând să faci vreun lucru fără să vii înaintea Mea, atunci să nu-ți închipui că vei reuși să-l duci la bun sfârșit. Voi sunteți cei care M-ați adus cu forța în această poziție.

Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu! Vrei ca binecuvântările să vină ușor, nu-i așa? Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o aveți pentru Mine nu se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe minore, fiecare

trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană. Încercările sunt o binecuvântare de la Mine, și cât de mulți dintre voi vin adesea înaintea Mea, implorându-Mi în genunchi binecuvântările? Copii prostuți! Credeți mereu că ceva cuvinte prielnice pot fi considerate binecuvântarea Mea, totuși nu recunoașteți că amărăciunea este una dintre binecuvântările Mele. Cei ce-Mi împărtășesc amărăciunea, Îmi vor împărtăși cu siguranță și dulceața. Aceasta este promisiunea și binecuvântarea Mea pentru voi. Nu ezitați să mâncați și să beți cuvintele Mele și să vă bucurați de ele. Când întunericul trece, lumina strălucește. Înaintea zorilor este cel mai întunecat; după acest moment, cerul se luminează treptat, iar apoi soarele răsare. Nu fiți înfricoșați sau șovăielnici. Astăzi, îi sprijin pe fiii Mei și Îmi exercit puterea pentru ei.

Când vine vorba despre treburile Bisericii, nu te sustrage mereu de la responsabilitatea ta. Dacă aduci chestiunea înaintea Mea în mod conștiincios, vei găsi o cale. Când se întâmplă un lucru mărunț ca acesta, te sperii și te cuprinde panica, neștiind ce să faci? Am spus de numeroase ori: „Vino adesea aproape de Mine!” Ați pus în mod conștiincios în practică lucrurile pe care v-am cerut să le faceți? De câte ori ați cugetat la cuvintele Mele? Dacă nu ați făcut astfel, atunci nu aveți nicio înțelegere clară. Nu e ceva ce voi singuri ați cauzat? Îi învinuiți pe alții, însă de ce nu simțiți în schimb repulsie pentru voi înșivă? Stricați lucrurile și după aceea rămâneți nepăsători și superficiali; trebuie să luați seama la cuvintele Mele.

Cei ascultători și supuși vor primi binecuvântări mărețe. În Biserică, rămâneți fermi în mărturia voastră față de Mine, susțineți adevărul; ce e corect e corect și ce e greșit e greșit. Nu confundați albul cu negrul. Veți fi în război cu Satana și trebuie să-l înfrângeți complet ca să nu se mai ridice vreodată. Trebuie să dați tot ce aveți ca să-Mi protejați mărturia. Acesta va fi scopul acțiunilor voastre – nu uitați asta. Dar acum, vă lipsesc credința și abilitatea de a distinge lucrurile și sunteți mereu incapabili să-Mi înțelegeți cuvintele și intențiile. Cu toate acestea, nu fiți nerăbdători; totul se petrece conform pașilor Mei, iar nerăbdarea nu creează decât probleme. Petrece mai mult timp înaintea Mea și nu da importanță mâncării și hainelor, care sunt pentru trupul fizic. Caută-Mi des intențiile și Eu am să-ți arăt clar care sunt acestea. Treptat, vei găsi intențiile Mele în tot, astfel că, pentru toate ființele umane, Eu voi avea o cale de intrare, fără nicio piedică. Asta Îmi va mulțumi inima și toți veți primi binecuvântări cu Mine pe vecie!

Capitolul 42

Mărețe sunt faptele lui Dumnezeu Atotputernic! Cât de minunate! Cât de nemaipomenite! Cele șapte trâmbițe sună, cele șapte tunete se răspândesc, iar cele șapte vase sunt vărsate – acestea vor fi dezvăluite public numaidecât, și nu poate exista nicio îndoială. Dragostea lui Dumnezeu vine în fiecare zi la noi. Numai Dumnezeu

Atotputernic ne poate mântui; că înfruntăm nenorociri sau primim binecuvântări depinde numai de El, iar noi, ființele umane, nu avem cum să decidem asta. Cei care se oferă cu toată inima sigur vor primi multe binecuvântări, în timp ce aceia care caută să-și păstreze viața doar și-o vor pierde; toate lucrurile și toate problemele se află în mâinile lui Dumnezeu Atotputernic. Nu-ți mai opri pașii. Peste cer și pământ vine o schimbare uriașă de care omul nu are cum să se ascundă. Nu va avea altă alegere, decât să se tânguiască în dureri amare. Urmează lucrarea pe care o face astăzi Duhul Sfânt. În sinea ta, ar trebui să-ți fie clară etapa spre care a avansat lucrarea Lui, fără să mai fie nevoie să-ți amintească alții. Întoarce-te acum, cât poți de des, în prezența lui Dumnezeu Atotputernic. Cere-I totul. El cu siguranță te va lumina lăuntric și, în momente cruciale, te va proteja. Nu te teme! Întreaga ta ființă Îi aparține deja întru totul. Cu protecția și grija Lui, de ce anume ai putea să te temi? Astăzi, împlinirea voii lui Dumnezeu este aproape, iar cine este fricos are doar de pierdut. Ceea ce îți spun Eu este adevărul. Deschide-ți ochii spirituali: cerul se poate schimba într-o clipă, dar există ceva de care să te temi? Cu cea mai ușoară mișcare a mâinii Sale, cerul și pământul sunt distruse imediat. Ce rost are ca omul să se îngrijoreze? Oare nu totul este în mâinile lui Dumnezeu? Dacă El poruncește cerului și pământului să se schimbe, atunci se vor schimba. Dacă El spune că vom fi făcuți compleți, atunci vom fi făcuți compleți. Omul nu ar trebui să se îngrijoreze, ci ar trebui să acționeze liniștit. Totuși, pe cât de mult posibil, trebuie să iei aminte și să fii atent. Cerul se poate schimba într-o clipă! Oricât de larg și-ar putea omul deschide ochii goi, nu va putea să vadă prea multe. Fii atent acum! Voia lui Dumnezeu s-a împlinit, proiectul Său a fost finalizat, planul Său a reușit, iar toți fiii Lui au ajuns la tronul Său. Împreună cu Dumnezeu Atotputernic, vin să judece toate națiunile și toate popoarele. Aceia care au prigonit Biserica și i-au rănit pe fiii lui Dumnezeu cu siguranță vor fi pedepsiți aspru! Pe aceia care se dăruiesc sincer lui Dumnezeu și susțin totul, El cu siguranță Îi va iubi pentru totdeauna, fără să Se schimbe vreodată!

Capitolul 43

Nu v-am amintit Eu oare? Nu vă îngrijorați; voi pur și simplu nu Mă ascultați, atât de neghiobi sunteți! Când veți fi în stare să-Mi înțelegeți inima? În fiecare zi există o nouă luminare și în fiecare zi există o nouă lumină. De câte ori ați luat-o cu de-a sila pentru voi înșivă? Nu v-am spus Eu Însumi? Încă sunteți pasivi, ca insectele care se mișcă doar când sunt înghiontite, și sunteți incapabili să luați inițiativa de a coopera cu Mine și de a arăta respect față de povara Mea. Mi-ar plăcea să văd toate zâmbetele voastre frumoase și pline de viață, să văd purtarea vioaie și activă a fiilor Mei, dar nu pot. În schimb, sunteți slabi de minte – prostuți și nesăbuiți. Voi ar trebui să luați inițiativa de a căuta. Urmați cu îndrăzneală! Deschideți-vă doar inima și lăsați-Mă să trăiesc înlăuntrul vostru. Fiți precauți și vigilenți! Unii oameni din biserică Îi înșală pe alții, iar voi trebuie să acordați

mereu o mare însemnătate acestor cuvinte, ca nu cumva să vă fie afectată viața sau să suferiți vreo pierdere. Stai liniștit – atât timp cât ai curajul de a te ridica și de a vorbi pentru Mine, Eu voi purta toată povara și îți voi da putere! Atât timp cât faci pe placul inimii Mele, îți voi arăta întotdeauna zâmbetul și voia Mea. Atât timp cât ai un caracter puternic și trăiești firea unui copil de parte bărbătească, te voi susține și te voi pune într-o funcție importantă. Când vii înaintea Mea, pur și simplu apropie-te de Mine. Nu îți fie teamă, dacă nu poți vorbi. Câtă vreme ai o inimă care caută, Eu îți voi da cuvintele. Nu-Mi trebuie cuvinte ce sună frumos și nu am nevoie de lingușelile tale; cel mai mult urăsc acest fel de lucruri. La acest tip de persoană Mă încrunt cel mai mult. Ei sunt ca o așchie în ochiul Meu sau ca un ghimpe în trupul Meu ce trebuie îndepărtat. În caz contrar, fiii Mei nu pot să-și exercite puterea pentru Mine și vor fi supuși unui control sufocant. De ce am venit? Am venit pentru a-i susține și încuraja pe fiii Mei, pentru ca zilele în care ei îndură persecuții, hărțuire, tratament indiferent și abuz să dispară pentru totdeauna!

Fii curajos. Eu voi umbla întotdeauna cu tine, voi locui cu tine, voi vorbi cu tine și voi acționa cu tine. Nu-ți fie teamă. Nu ezita să vorbești. Voi sunteți întotdeauna sentimentali, timizi și temători. Aceia care nu sunt de folos în construirea bisericii trebuie să fie îndepărtați. Aici sunt incluși aceia din biserică a căror stare nu este bună și aceia care nu pot acționa conform cuvintelor Mele, ca să nu mai vorbim de tatăl și mama voastră care sunt necredincioși. Eu nu vreau acele lucruri. Ei trebuie eradicați și niciunul să nu rămână. Eliberează-te, doar, de legăturile de la mâinile și picioarele tale. Atât timp cât îți cercetezi propriile intenții, iar acestea nu se preocupă cu câștiguri și pierderi, nici cu faimă și bogăție, nici cu relații personale, atunci Eu te voi însoți, îți voi atrage atenția asupra unor lucruri și îți voi da îndrumări clare în orice moment.

Ah, fiii Mei! Ce ar trebui să spun? Deși Eu spun aceste lucruri, voi tot nu aveți respect față de inima Mea și încă sunteți prea timizi. De ce vă este teamă? De ce mai sunteți încă legați de legi și reguli? Eu v-am eliberat, însă încă nu aveți libertate. De ce oare? Comunică mai mult cu Mine și îți voi spune. Nu Mă pune la încercare. Eu sunt real. Nimic nu este prefăcătorie cu Mine; totul este real! Ceea ce spun este adevărat. Eu niciodată nu-Mi retrag cuvântul.

Capitolul 44

Eu sunt drept, Eu sunt demn de încredere și Eu sunt Dumnezeu care cercetează tainele inimii omului! Voi dezvălui de îndată cine este sincer și cine este fals. Nu vă alarmați; toate lucrurile merg după timpul Meu. Vă voi spune, rând pe rând, cine Mă vrea cu sinceritate și cine nu Mă vrea cu sinceritate. Voi doar îngrijiți-vă să mâncați bine, să beți bine și să vă apropiați de Mine când veniți în prezența Mea, iar Eu Însumi Îmi voi face lucrarea. Nu fiți prea nerăbdători să vedeți rezultate rapide; lucrarea Mea nu este ceva ce poate fi săvârșit dintr-o dată. În ea se află pașii și înțelepciunea Mea, și de aceea

Înțelepciunea Mea poate fi revelată. Vă voi permite să vedeți ceea ce este făcut de mâinile Mele – pedepsirea răului și răsplătirea binelui. Cu siguranță nu favorizez pe nimeni. Eu te voi iubi sincer pe tine, cel care Mă iubești sincer, iar mânia Mea va fi totdeauna cu cei care nu Mă iubesc sincer, ca ei să-și poată aduce aminte pentru totdeauna că Eu sunt Dumnezeu adevărat, Dumnezeu care cercetează tainele inimii omului. Nu te purta într-un fel în fața unora și într-un alt fel pe la spatele lor; Eu văd clar tot ceea ce faci și, cu toate că pe alții îi poți păcăli, pe Mine nu Mă poți păcăli. Eu văd totul clar. Nu ai cum să ascunzi nimic; totul se află în mâinile Mele. Nu te crede foarte isteț pentru că ai făcut ca toate micile tale calcule meschine să te avantajeze. Eu îți zic: indiferent câte planuri pot face oamenii, fie că sunt mii sau zeci de mii, până la urmă, ei nu pot scăpa din palma mâinii Mele. Toate lucrurile și obiectele sunt controlate de mâinile Mele, ca să nu mai spun o persoană! Nu încerca să Mă eviți sau să te ascunzi, nu încerca să înșeli sau să tăinuiești ceva. Oare tot nu poți să vezi că înfățișarea Mea glorioasă și mânia și judecata Mea au fost public dezvăluite? Voi judeca îndată și fără milă pe cine nu Mă vrea în mod sincer. Compasiunea Mea a ajuns la sfârșit; nu a mai rămas nimic din ea. Nu mai fiți fățarnici și puneți capăt căilor voastre necontrolate și nesăbuite.

Fiul Meu, ai grijă; petrece mai mult timp în prezența Mea, iar Eu te voi sprijini. Nu te teme, adu-Mi sabia ascuțită cu două tăișuri și – potrivit voii Mele – luptă împotriva Satanei până la sfârșit. Eu te voi proteja; nu te îngrijora. Toate lucrurile ascunse vor fi deschise și dezvăluite. Eu sunt Soarele ce dă lumina, luminând fără milă tot întunericul. Judecata Mea s-a pogorât întru totul; Biserica este un câmp de luptă. Ar trebui să vă pregătiți cu toții, iar tu ar trebui să îți dedici întreaga ființă ultimei bătălii decisive; te voi proteja cu siguranță ca să poți duce pentru Mine lupta cea bună și victorioasă.

Ai grijă – astăzi, inimile oamenilor sunt înșelătoare și imprevizibile și nu au cum să câștige încrederea altor oameni. Doar Eu sunt cu totul pentru voi. Nu există înșelătorie în Mine; bizuiți-vă pe Mine! Fiii Mei vor fi cu siguranță victorioși în bătălia finală decisivă, iar Satana cu siguranță va duce lupte disperate. Nu te teme! Eu sunt puterea ta, Eu sunt totul pentru tine. Nu te gândi la lucruri la nesfârșit, nu te poți ocupa de atât de multe gânduri. Am mai spus înainte că nu vă voi mai trage de-a lungul căii, deoarece timpul este prea presant. Nu mai am timp să vă atrag atenția și să vă avertizez – nu este posibil! Doar termină-ți pregătirile pentru luptă. Îmi asum întreaga responsabilitate pentru tine; toate lucrurile sunt în mâinile Mele. Aceasta este o luptă până la moarte și o parte sau alta sigur va pieri. Dar lucrul acesta trebuie să îți fie clar: Eu sunt victorios și neînvins pentru totdeauna, iar Satana va pieri cu siguranță. Aceasta este abordarea Mea, lucrarea Mea, voia Mea și planul Meu!

S-a terminat! Totul s-a terminat! Nu fi slab de inimă sau fricos. Eu cu tine și tu cu Mine vom fi regi pentru veșnicie! Cuvintele Mele, odată rostite, nu se vor schimba niciodată, iar evenimentele se vor abate în curând asupra voastră. Vegheați! Ar trebui să cântăriți bine fiecare cuvânt; nu mai fiți vagi cu privire la cuvintele Mele. Trebuie să vă fie clare! Trebuie să vă aduceți aminte – petreceți cât mai mult timp posibil în prezența Mea!

Capitolul 45

Vă judecați în mod public frații și surorile ca și cum ar fi nimic. Chiar nu deosebiți binele de rău; nu știți ce este rușinea! Nu este acest comportament extrem de îndrăzneț și arbitrar? Fiecare dintre voi este confuz și are inima grea; porți atât de mult bagaj și nu este loc pentru Mine în tine. Oameni orbi! Cruzimea voastră a devenit extremă – când se va termina?

Vă vorbesc din inimă iar și iar și vă dau tot ceea ce am, însă voi sunteți atât de zgârciți și lipsiți de cea mai mică urmă de umanitate; aceasta este cu adevărat greu de înțeles. De ce te agăți de propriile tale noțiuni? De ce nu Mă poți lăsa să am vreun loc în tine? Cum aș putea să vă rănesc? Trebuie să încetați să vă mai purtați în felul acesta – ziua Mea este într-adevăr aproape. Nu vorbiți cu nepăsare, nu vă purtați în mod nesăbuit sau certându-vă și provocând probleme; ce bine poate aduce aceasta în viața voastră? Adevărat vă spun, chiar dacă nicio singură persoană nu va fi mântuită când va veni ziua Mea, tot Mă voi ocupa de lucruri conform planului Meu. Trebuie să știți că Eu sunt Dumnezeuul atotputernic! Niciun obiect, nicio persoană, nicio problemă nu îndrăznește să îngreuneze înaintarea pașilor Mei. Nu ar trebui să vă gândiți că Eu nu am cum să Îmi îndeplinesc voința fără voi. Îți pot spune că dacă îți tratezi viața în această manieră negativă, nu vei face decât să ți-o ruinezi; aceasta nu Mă va privi pe Mine.

Lucrarea Duhului Sfânt a avansat până la un anumit stadiu, iar mărturia a ajuns la un apogeu. Acesta este purul adevăr. Repede, deschideți-vă ochii încețoșați; nu îngăduiți ca eforturile Mele minuțioase în voi să fie în zadar, și nu vă mai faceți pe plac. Sunteți fericiți să faceți fapte bune în fața Mea, însă când nu sunt prezent, ar putea oare acțiunile și comportamentele voastre să fie ridicate înaintea Mea, ca să le văd? Voi nu știți să deosebiți binele de rău! Voi nu Mă ascultați, faceți un lucru în fața Mea și un altul pe la spatele Meu. Voi încă nu v-ați dat seama că Eu sunt Dumnezeuul care privește adânc în inima omului. Sunteți ignoranți până la extrem!

Mai târziu, pe drumul ce urmează, nu trebuie să faceți șiretlicuri sau să vă implicați în înșelătorie și necinste, altminteri consecințele vor fi de neimaginat! Voi toți încă nu înțelegeți ce sunt înșelătoria și necinstea. Orice acțiuni sau comportamente pe care nu puteți să Mă lăsați să le văd, pe care nu le puteți scoate la lumină, sunt înșelătorie și necinste. Acum ar trebui să înțelegeți aceasta! Dacă vă implicați în înșelătorie și necinste în viitor, să nu pretindeți că nu înțelegeți – dacă procedați astfel, știți că faceți rău și sunteți de două ori mai vinovați. Aceasta va duce doar la arderea voastră în foc, sau chiar mai rău, la ruinarea voastră. Trebuie să înțelegeți! Ceea ce înfrunțați astăzi este mustrarea dragostei; cu siguranță nu este o judecată nemiloasă. Dacă nu puteți vedea asta, atunci sunteți prea jalnici și sunteți pur și simplu dincolo de orice speranță. Dacă nu sunteți dispuși să acceptați mustrarea dragostei, atunci tot ceea ce poate cădea asupra voastră este o judecată nemiloasă. Când se va întâmpla acest lucru, să nu vă plângeți că nu v-am spus. Nu sunt Eu cel ce s-a eschivat de responsabilități, ci voi, cei

care nu Mi-ați ascultat cuvintele și nu Mi-ați realizat cuvintele. Vă spun asta acum, ca nu cumva oamenii să Mă învinuiască mai târziu.

Capitolul 46

Oricine Mi se dedică și Mi se oferă în mod sincer va fi, cu siguranță, sub protecția Mea până la sfârșit; mâna Mea te va ține cu siguranță astfel încât să fii întotdeauna împăcat și mereu vesel și să ai zilnic lumina și revelația Mea. Îmi voi dubla cu siguranță binecuvântările asupra ta, pentru ca tu să ai ceea ce Eu am și să dispui de ceea ce Eu sunt. Ceea ce este dat înlăuntrul tău este viața ta și nimeni nu ți-o poate lua. Să nu aduci necazuri asupra ta sau să cazi în depresie; în Mine există doar pace și bucurie. Eu te iubesc sincer, copile care iei aminte la Mine și Mă ascuți cu sinceritate. Cei pe care îi urăsc cel mai mult sunt ipocriții; Eu îi voi nimici cu siguranță. Voi elimina orice urmă a lumii din casa Mea și voi elimina toate acele lucruri pe care nu suport să le văd.

În inima Mea, știu exact cine Mă vrea cu sinceritate și cine nu. Deși s-ar putea să se deghizeze bine și să-i prindă de minune și s-ar putea chiar spune că sunt cei mai buni actori din lume, Eu văd clar tot ce se află în inima lor. Să nu crezi că nu știu ce este în inima ta; în realitate, nu este nimeni care să înțeleagă mai clar ca Mine. Eu știu ce se află în inima ta; ești dispus să te oferi lui Dumnezeu și să te sacrifici pentru Dumnezeu, doar că nu dorești să folosești vorbe dulci pentru a-i face pe alții să se bucure. Vezi clar! Împărăția de azi nu este clădită de puterea omului, ci va fi clădită cu succes folosind în întregime înțelepciunea Mea felurită și efortul Meu minuțios. Orice persoană care este înzestrată cu înțelepciune și are înlăuntrul său ceea ce este Dumnezeu, va avea o parte în construirea Împărăției. Nu te mai îngrijora; te îngrijorezi întotdeauna foarte mult, fără să ții cont de revelația sau de iluminarea voii Mele înlăuntrul tău. Nu mai face asta. Oricare ar fi problema, ai mai multă părtașie cu Mine ca să poți evita suferința din cauza propriilor tale acțiuni.

Poate că la suprafață pare că Eu sunt indiferent față de toți, însă știi tu ce gândesc în sinea Mea? Eu îi ridic întotdeauna pe cei umili și îi cobor mereu pe cei ce sunt îngâmfați și plini de sine. Cei care nu înțeleg voia Mea vor suferi mari pierderi. Trebuie să știi că așa sunt Eu și că aceasta este firea Mea – nimeni nu o poate schimba și nimeni nu o poate înțelege pe deplin. Doar prin revelația Mea poți înțelege, altfel nici tu nu o vei înțelege întru totul; nu fi încrezut. Deși unii oameni pot vorbi bine, inima lor nu Îmi este loială niciodată și Mă contrazic întotdeauna pe ascuns; Eu voi judeca o astfel de persoană.

Nu te concentra doar la a urma sfaturile altora, ar trebui să fii atent la purtarea Mea și stilul Meu. Doar în felul acesta vei ajunge să-Mi înțelegi în mod treptat voia. Atunci, acțiunile tale se vor conforma voii Mele și nu vei face greșeli. Nu plânge și nu fi trist; Eu văd clar tot ceea ce faci, toată purtarea ta și tot ce gândești și-ți știu dorințele și speranțele sincere; te voi folosi. Acum este o perioadă crucială; a venit momentul să te testez. Încă

nu ai văzut? Încă nu ți-ai dat seama? De ce adopt o astfel de atitudine față de tine? Știi? Ți-am dezvăluit aceste lucruri și ai un pic de înțelegere. Însă nu te opri – continuă să mergi înainte cu pătrunderea ta, iar Eu voi continua să te luminez. Ți-ai dat seama că, cu cât Mă asculți mai mult și iei aminte la Mine, cu atât mai luminat și cu atât mai multă revelație ai pe dinăuntru? Ești conștient că, cu cât Mă asculți mai mult și iei aminte la Mine, cu atât mai mult Mă cunoști și cu atât mai multă experiență dobândești? Nu te agăța întotdeauna de noțiunile tale; lucrul acesta va bloca cursul apei Mele vii și va împiedica îndeplinirea voii Mele. Trebuie să știi că a câștiga întru totul o persoană nu este un lucru ușor. Nu gândește într-un mod complicat. Pur și simplu urmează și nu mai cumpăni!

Capitolul 47

Dumnezeule Atotputernic al dreptății – Cel Atotputernic! În Tine absolut nimic nu este ascuns. Fiecare taină în parte, din vremuri imemorabile până în eternitate, nicicând dezvăluită de către oameni, în Tine se manifestă și este complet clară. Nu mai e nevoie să căutăm și să orbecăim, pentru că astăzi persoana Ta se manifestă deschis pentru noi, Tu ești taina care a fost revelată și Tu ești Dumnezeu practic Însuși; căci astăzi Tu ai venit față în față cu noi și, întrucât Îți vedem persoana, noi vedem fiecare taină a tărâmului spiritual. Cu adevărat acest lucru e ceva ce nimeni nu și-ar putea imagina! Tu ești printre noi astăzi, chiar înăuntrul nostru, atât de nespus de aproape de noi; lucrul acesta sfidează descrierea! Incomparabilă e taina din asta!

Dumnezeu Atotputernic Și-a finalizat planul de gestionare (planul mântuirii). El este Regele victorios al universului. Toate lucrurile și toate chestiunile sunt controlate în mâinile Lui. Toți oamenii îngenunchează în venerație, strigând numele adevăratului Dumnezeu – Atotputernicul. După cuvintele din gura Lui, toate lucrurile se fac. De ce sunteți atât de delăsători, incapabili în mod serios să vă faceți să lucrați cu El, să vă uniți cu El și să mergeți cu El în slavă? Poate fi pentru că sunteți dispuși să suferiți? Dispuși să fiți alungați? Credeți că nu știu cine Îmi este sincer devotat și cine s-a sacrificat cu sinceritate pentru Mine? Ignoranță! Neghiobilor! Nu-Mi puteți înțelege intențiile și cu atât mai puțin puteți arăta considerație pentru poverile Mele, făcându-Mă mereu să Mă îngrijorez în privința voastră, să trudes pentru voi. Când se va sfârși?

Să Mă trăiți în toate lucrurile, să-Mi fiți martori în toate lucrurile – să faceți asta e oare doar o chestiune de genul să deschideți gura și să înșirați câteva cuvinte laolaltă? Voi nu cunoașteți diferența dintre bine și rău! Sunteți fără Mine în ceea ce faceți și cu atât mai puțin sunt prezent în viețile voastre cotidiene. Știu că nu considerați credința în Dumnezeu o chestiune serioasă, așa că acestea sunt roadele pe care le dați! Încă nu sunteți treji și, dacă veți continua așa, Îmi veți face numele de ocară.

Întreabă-te, când vorbești, sunt Eu acolo cu tine? Când mănânci sau te îmbraci, este promisiunea Mea acolo? Într-adevăr, sunteți nesocotiți! Ori de câte ori problemele tale

nu sunt menționate direct, îți arăți adevărata natură, și niciunul dintre voi nu e docil. Dacă n-ar fi așa, v-ați crede grozavi și ați crede că dețineți multe lucruri în sinea voastră. Nu știi că înlăuntrul tău, umplându-te, se află chipul urât al Satanei? Lucrează cu Mine ca să verși afară toate aceste lucruri. Lasă ceea ce sunt Eu și ceea ce am să te ocupe complet în interior; doar astfel poți să Mă trăiești, să Mă mărturisești cu mai multă realitate și să fii motivul pentru care mai mulți oameni se supun înaintea tronului Meu. Trebuie să știi cât de grea este povara de pe umerii voștri: să-L înălțați pe Hristos, să-L manifestați pe Hristos, să-L mărturisiți pe Hristos pentru ca miriade de oameni să obțină mântuirea, ca Împărăția Mea să poată rămâne fermă și nezdruncinată. Vă indic toate acestea ca să nu vă descurcați orbecăind, fără a înțelege importanța lucrării de astăzi.

Neajutorați când sunteți confrunțați cu probleme, ca furnicile într-o tigaie încinsă, alergând de colo colo în cercuri: aceasta este firea voastră. La exterior, semănați cu niște adulți, dar viețile voastre interioare cele ale unui copil; tot ce știți cum să faceți e să creați necazuri și să-Mi sporiti povara. Dacă există lucrul cel mai mărunț de care nu Mă îngrijesc, voi creați necazuri. Nu-i așa? Nu fiți neprihăniți de sine. Ceea ce spun este adevărul. Să nu credeți mereu că vă fac morală constant, ca și cum doar aș folosi cuvinte răsunătoare; aceasta este condiția voastră reală.

Capitolul 48

Sunt neliniștit, însă câți dintre voi sunteți în stare să fiți de acord cu mine și să gândiți ca Mine? Voi pur și simplu nu luați aminte la cuvintele Mele, ignorându-le cu totul și nereușind să vă concentrați asupra lor, concentrându-vă mai degrabă asupra lucrurilor voastre superficiale. Voi considerați grija și efortul Meu minuțios ca fiind o risipă; nu este conștiința voastră condamnată? Sunteți neștiutori și vă lipsește rațiunea; toți sunteți nesăbuiți și nu puteți să Îmi faceți pe plac deloc. Eu sunt în întregime pentru voi – cât de mult puteți fi pentru Mine? Mi-ați înțeles greșit intenția și aceasta este cu adevărat orbirea voastră și incapacitatea de a înțelege lucruri, făcându-Mă întotdeauna să Mă îngrijorez în privința voastră și să petrec timpul cu voi. Acum, cât din timpul vostru puteți să vi-l sacrificați pentru Mine și să Mi-l dedicați? Ar trebui să vă puneți aceste întrebări mai des.

Intenția Mea vă privește în totalitate – înțelegeți voi cu adevărat acest lucru? Dacă l-ați fi înțeles cu adevărat, Mi-ați fi priceput de mult intenția și ați fi devenit atenți în ceea ce privește povara Mea. Nu fiți nepăsători din nou, altfel Duhul Sfânt nu va lucra în voi, ceea ce va face ca duhul vostru să moară și să cadă în Infern. Nu este acest lucru prea teribil pentru voi? Nu este nevoie să vă reamintesc. Ar trebui să vă cercetați conștiința și să vă întrebați: este oare pentru că Îmi este prea milă de voi toți sau pentru că Îmi datorați prea multe? Nu confundați ce e bine și ce e greșit; nu fiți lipsiți de sens! Acum nu este vremea să luptați pentru putere și profit sau să vă implicați în intrigă. Mai degrabă, trebuie să lăsați repede deoparte aceste lucruri care sunt atât de dăunătoare

vieții și să căutați să pătrundeți în realitate. Sunteți atât de nepăsători! Nu puteți să-Mi înțelegeți inima sau să vă dați seama de intenția Mea. Sunt multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să fiu nevoit să le spun, însă voi sunteți niște oameni atât de confuzi, care nu înțeleg, așa că a trebuit să le spun iar și iar și, chiar și așa, voi tot nu i-ați făcut pe plac inimii Mele.

Numărându-vă pe unul câte unul, câți dintre voi pot să fie cu adevărat atenți cu inima Mea?

Capitolul 49

Pentru a sluji în coordonare, oamenii trebuie să se coordoneze în mod corect, cu energie și vivacitate. În plus, trebuie să aibă vitalitate, vigoare și să debordeze de încredere, astfel încât ceilalți, atunci când văd, să fie aprovizionați și să fie îndestulați. Pentru a Mă sluji, tu trebuie să mă slujești după cum intenționez Eu, nu doar conformându-te inimii Mele ci, mai mult decât atât, satisfăcându-Mi intențiile, ca să fiu mulțumit de ceea ce realizez în tine. Uplete-ți viața de cuvântul Meu, umple-ți vorba cu puterea Mea – asta e ceea ce îți cer. Oare să-ți urmezi propriile dorințe dezvăluie asemănarea Mea? Îmi va mulțumi asta inima? Ești tu cineva care Mi-a respectat sincer intențiile? Ești tu un om care a încercat cu adevărat să-Mi înțeleagă inima? Mi te-ai oferit într-adevăr? Te-ai sacrificat într-adevăr pentru Mine? Mi-ai contemplat cuvintele?

Oamenii trebuie să întrebuițeze înțelepciunea în fiecare aspect și să folosească înțelepciunea pentru a merge pe calea Mea desăvârșită. Cei care acționează după cuvântul Meu sunt cei mai înțelepți dintre toți, iar cei care acționează conform cuvântului Meu sunt cei mai ascultători. Se face cum spun Eu, și nu trebuie să dezbați cu Mine sau să încerci să Mă convingi. Tot ceea ce spun, spun gândindu-Mă la tine (nu contează dacă sunt sever sau blând). Dacă te concentrezi să fii ascultător, va fi bine și aceasta este calea adevăratei înțelepciuni (și de a evita ca judecata lui Dumnezeu să cadă asupra ta). Astăzi, în casa Mea, să nu fii politicos în fața Mea și pe la spatele Meu, să spui alte lucruri. Vreau să fii practic; nu trebuie să folosești retorica înflorită. Pentru cei care sunt practici, există totul. Pentru cei care nu sunt, nu există nimic. Chiar și corpurile lor se vor întoarce cu ei în neexistență pentru că, fără practicitate, există doar deșertăciune; nu există nicio altă explicație.

În credința voastră în Dumnezeu, aș vrea să fiți sinceri și să nu vă gândiți la ce ați putea câștiga ori pierde, nici la tot ce aveți; ar trebui doar să căutați să pășiți pe calea adevărată și să nu vă lăsați influențați de nimeni și controlați de nimeni. Asta este ceea ce e cunoscut ca a fi un stâlp al bisericii, un biruitor al Împărăției; a face altfel înseamnă a nu fi vrednic de a trăi înaintea Mea.

În situații diferite, căile de a fi aproape de Mine sunt și ele diferite. Unora le face mare plăcere să spună cuvinte drăguțe și să se poarte evlavios înaintea Mea. Totuși, în spatele scenei, ei sunt în dezordine totală, iar cuvintele Mele sunt total absente din ei.

Ei sunt dezgustători și iritanți; nici nu se pune problema de a putea să edifice pe cineva sau de a aproviziona pe cineva. Voi nu sunteți în stare să fiți atenți la inima Mea doar pentru că nu puteți avea mai multă apropiere sau părtășie cu Mine; Mă faceți să Mă îngrijorez constant pentru voi și să trudesec pentru voi constant.

Capitolul 50

Toate bisericile și toți sfinții ar trebui să se gândească la trecut și să spere la viitor: câte dintre acțiunile voastre trecute sunt calificate și câte dintre acestea au contribuit la construirea Împărăției? Să nu vă credeți isteți! Ar trebui să vă vedeți clar neajunsurile și ar trebui să vă înțelegeți natura. Știu că niciunul dintre voi nu este dispus să depună vreun efort sau să sacrifice vreun moment în această privință, deci nu sunteți în stare să aveți niciun rezultat. Vă petreceți tot timpul mâncând, bând și distrându-vă. Când unii dintre voi vă adunați, vă pierdeți vremea, fără să acordați atenție comunicării problemelor spirituale de viață sau să vă oferiți viață unul altuia. Nu pot suporta să vă văd râzând și glumind când vorbiți, și, totuși, sunteți atât de nesăbuiți. Am spus de multe ori, dar voi pur și simplu nu înțelegeți ceea ce spun – nu este acest lucru atât de evident încât e chiar sub nasul vostru? Am mai spus astfel de lucruri înainte și, totuși, voi încă nu sunteți convinși și nu recunoașteți ceea ce spun, considerând că vă înțeleg greșit, că ceea ce spun Eu nu este real. Sau nu așa stau lucrurile?

Dacă faci totul mecanic cu Mine, atunci te voi da deoparte. Îndrăznește numai să fii din nou superficial! Îndrăznește numai să fii din nou ușuratic și nepăsător! Cuvintele mele sunt un cuțit care sculptează; orice lucru care nu se potrivește cu voia Mea va fi înlăturat cu acest cuțit și tu nu trebuie să acorzi prea multă atenție propriului respect de sine. Te cioplesc astfel încât să poți să capeți formă și să te conformezi voinței Mele. Să nu-Mi înțelegi greșit inima; numai dacă ești cât mai atent posibil la inima Mea, acest lucru va fi acceptabil. Dacă arăți chiar și cel mai mic respect, nu Mă voi îndepărta de tine cu dispreț. Să nu o ignori mereu cu nepăsare; permite-i voinței Mele să se îndeplinească asupra ta.

Mulțimile de sfinți sunt toate situate în diferite poziții, deci cu siguranță aveți cu toții diferite roluri. Dar ar trebui să faceți tot ce vă stă în putere pentru a vă sacrifica sincer pentru Mine; datoria voastră este să faceți tot ce este posibil. Ar trebui să fiți loiali în privința aceasta și să v-o doriți cu bucurie. Chiar nu trebuie să fiți șovăielnici! În caz contrar, judecata Mea se va abate la un moment dat asupra voastră, trupurile, spiritele și sufletele voastre nu vor putea să o îndure, iar voi veți vărsa lacrimi și veți scrâșni din dinți.

Capitolul 51

O! Dumnezeu Atotputernic! Amin! În Tine totul este eliberat, totul este deschis, totul este dezvăluit și totul este luminos, neascuns ori câtuși de puțin tănuit. Tu ești Dumnezeu Atotputernic întrupat. Ai domnit ca Rege. Ai fost dezvăluit – nu mai ești o taină, ci ești dezvăluit întru totul, pe vecie! Am fost cu adevărat și cu desăvârșire dezvăluit, am sosit public și am apărut ca Soarele dreptății, pentru că acum nu mai este era în care apare Luceafărul, nici nu mai este faza ascunzișului. Lucrarea Mea este ca fulgerul strălucitor; se realizează la fel de rapid ca bubuitul brusc al tunetului. Lucrarea Mea a avansat până la stadiul de astăzi și oricine trândăvește sau e leneș va întâlni doar judecata nemiloasă. Trebuie, mai ales, să înțelegi limpede că Eu sunt măreție și judecată și că nu mai sunt îndurare și iubire, așa cum v-ați putea imagina voi. Dacă încă nu îți este clar acest aspect, atunci ceea ce vei primi este doar judecata, pentru că tu însuși vei gusta din ceea ce nu ai recunoscut; altfel vei continua să ai îndoieli și nu vei îndrăzni să fii ferm în credința ta.

Sunteți în stare să finalizați cu abnegație ceea ce v-am încredințat? Spun că orice întreprindere necesită înțelepciune și, totuși, cât de des Mi-ați cercetat cu mai multă considerație, atenție și-n mod repetat îndemnul când ați făcut ceva? Chiar dacă ai o oarecare înțelegere a unui cuvânt din îndemnul Mele și crezi că sună frumos când îl auzi, pe urmă îl desconsideri. Când îl auzi, îl îndrepti spre situația ta actuală și te disprețuiești – dar, mai târziu, îl consideri o chestiune banală. Întrebarea de astăzi este dacă viața ta poate evolua; nu este o chestiune care ține de frumusețea exteriorului tău. Niciunul dintre voi nu are hotărâre și nu sunteți dispuși să fiți hotărâți. Nu vă doriți să plătiți prețul și nu vreți să lăsați deoparte plăcerea pământească trecătoare, dar vă temeți să pierdeți binecuvântările din cer. Ce fel de persoană ești? Ești un nesăbuit! N-ar trebui să vă simțiți jigniți; nu este un fapt ceea ce am spus? Nu a evidențiat pur și simplu ceea ce ai gândit deja în sinea ta? Nu ai umanitate! Nici măcar nu ai calitatea unei persoane normale. Mai mult, deși e așa cum e, încă nu te vezi săracit. Ești tihnit și lipsit de griji cât e ziua de lungă, extrem de mulțumit de sine! Nu știi cât de vaste îți sunt carențele sau ceea ce-ți lipsește! Ce nesăbuiță!

Nu vedeți că lucrarea Mea a ajuns deja la un asemenea punct? Toată voia Mea este în voi. Când veți fi capabili să o înțelegeți și să îi arătați o oarecare considerație? Sunteți leneși! Nu sunteți dispuși să plătiți prețul, nu sunteți dispuși să faceți munca grea, nu sunteți dispuși să vă dedicați timpul și nu sunteți dispuși să depuneți efortul. Lasă-Mă să-ți spun ceva! Cu cât te temi mai tare că vei suferi lovituri ale sorții, cu atât mai puține beneficii va culege viața ta și, în plus, cu atât mai multe obstacole vei întâlni pe măsură ce viața ta avansează și cu atât mai improbabil îi va fi să avanseze. Permite-Mi să-ți mai amintesc o dată (n-am să mai repet)! Voi fi indiferent față de oricine nu-și asumă responsabilitatea pentru propria sa viață și îl voi abandona. Am început deja să pun în practică acest lucru: nu ai văzut limpede asta? Nu mai este o tranzacție de afaceri, nici comerț nu este; este viață. E clar?

Capitolul 52

Răsar ca Soarele dreptății, iar noi, voi împreună cu Mine, împărtășim slava și binecuvântările bune, pe vecie! Acesta este un fapt indiscutabil și a început deja să se confirme în voi. Asta pentru că voi îndeplini pentru voi tot ce am promis; tot ceea ce spun este realitate și nu se întoarce niciodată fără rod. Aceste binecuvântări bune sunt asupra voastră și nimeni altcineva nu le poate pretinde; sunt fructele slujirii voastre făcute în coordonare cu Mine, în asentiment. Dați-vă deoparte ideile religioase; credeți în veridicitatea cuvintelor Mele și nu vă îndoiiți. Nu glumesc cu voi, vorbesc serios. Cei cărora le acord binecuvântări le primesc astfel, în vreme ce aceia cărora nu le acord binecuvântări nu primesc niciuna. Acest lucru este hotărât numai de Mine. Averea pământească este pur și simplu nesemnificativă! În viziunea Mea, nu este altceva decât balegă, nu face doi bani. Așadar, nu ar trebui să prețuiți prea mult plăcerile pământești. A te bucura de binecuvântările cerești împreună cu Mine nu este mult mai semnificativ și mai satisfăcător?

Înainte, adevărul nu fusese revelat și Eu nu apărusem la vedere; pe atunci, v-ați îndoit de Mine și ați îndrăznit să nu vă simțiți siguri de Mine. Cu toate acestea, acum toate lucrurile au fost dezvăluite și Eu am răsărit ca Soarele dreptății – așadar, dacă încă vă îndoiiți, ce aveți de spus în această privință? Când întunericul acoperea pământul, era scuzabil faptul că nu puteați vedea lumina, dar acum că soarele a luminat toate colțurile întunecate, ascunsul nu mai este ascuns și tănuitul nu mai este tănuit – dacă încă vă îndoiiți, atunci nu vă voi ierta cu ușurință! Acum este timpul să fiți absolut siguri de Mine, timpul să fiți dispuși să vă dedicați Mie și să vă sacrificați pentru Mine. Oricine Mi se opune câtuși de puțin va fi lovit numaidecât de flăcările judecății, fără ezitare sau întârziere – pentru că acum este timpul în care a sosit judecata nemiloasă și pentru aceia ale căror minți și inimi nu sunt drepte, judecata va fi grabnică. Acesta este sensul adevărat al cuvintelor: „Lucrarea Mea este ca fulgerul strălucitor”, așa cum se spune.

Avansează rapid; nu poate decât să-i surprindă pe oameni, nu poate decât să-i facă pe oameni să se teamă, nu mai poate fi amânată și nu mai poate fi oprită. Cu cât se derulează lucrarea Mea, cu atât mai repede avansează; cine nu este vigilent și pregătit riscă mereu să fie alungat. Nu mai poți să cedezi impulsului ispitei. Lucrarea Mea a început cu totul și se extinde spre națiunile străine și spre universul-lume. Flăcările judecății sunt necruțătoare și fără milă sau iubire față de nimeni. Cei care Îi sunt loiali lui Dumnezeu, dar care totuși nutresc gânduri sau idei incorecte sau doar opun o mică rezistență, vor fi și ei judecați; nu există nicio îndoială. Cei asupra cărora va cădea lumina Mea vor trăi în lumină, vor acționa în lumină și Mă vor sluji până la capătul drumului. Cei care nu trăiesc în lumină trăiesc în beznă. Voi lua o decizie după judecarea lor, în funcție de atitudinile pe care le au față de propria vinovăție.

A sosit ziua Mea. „Ziua Mea”, pe care am menționat-o în trecut, este acum în fața ochilor voștri, pentru că voi ați coborât odată cu Mine. Eu cu voi și voi cu Mine; ne-am întâlnit în văzduh și împărtășim slava împreună. Ziua Mea a sosit, într-adevăr, cu totul!

Capitolul 53

Eu sunt Începutul și Eu sunt Sfârșitul. Eu sunt unicul Dumnezeu adevărat complet și înviat. Rostesc cuvintele Mele înaintea voastră, iar voi trebuie să credeți cu tărie ceea ce vă spun. Cerul și pământul poate vor trece, însă nicio literă sau rând din ceea ce spun nu va trece niciodată. Țineți minte acest lucru! Țineți-l minte! Odată ce l-am rostit, niciun cuvânt nu a fost niciodată retras și fiecare va fi împlinit. Acum, a venit vremea, iar voi trebuie să pătrundeți repede realitatea. Nu este mult timp. Îi voi conduce pe fiii Mei în împărăția glorioasă și lucrul pentru care v-ați luptat și după care ați tânjit va fi realizat. Fiii Mei! Ridicați-vă repede și urmați-Mă! Nu este timp suficient ca să cugetați la asta. Timpul pierdut nu se va întoarce niciodată; după întuneric este lumină, iar răpirea este aici, înaintea ochilor voștri. Înțelegeți? Deschideți-vă ochii! Treziți-vă grabnic! Nu vă este permis acum, în timp ce comunicați între voi, să vă angajați în discuții inutile sau să spuneți ceva ce nu este prielnic construirii bisericii. Ceea ce este important este să le oferi fraților și surorilor tale experiențele tale practice sau relatările tale despre modul în care ai fost iluminat înaintea lui Dumnezeu și în care te cunoști pe tine însuși. Oricine este capabil să furnizeze aceste lucruri va avea statură! În zilele noastre, unii dintre voi nu sunteți încă temători și, indiferent de ce spun Eu sau de cât de mult Mă îngrijorez, tu rămâi neînfricat; vechiul tău sine nu permite să fie atins deloc. Ei bine, atunci continuă tot așa! Așteaptă și vezi cine va fi ruinat! Tu te gândești întotdeauna să te agăți de lume, tânjind după bogăție și simțind un atașament puternic față de fiii și fiicele tale și de soțul tău. Ei bine, poți să continui să te simți atașat! Nu e ca și cum nu v-am adresat cuvintele Mele și puteți să mergeți pur și simplu mai departe, după cum doriți! În viitorul apropiat, veți înțelege totul, dar pe atunci va fi deja prea târziu. Tot ce vă așteaptă este judecata.

Capitolul 54

Știi foarte bine situația fiecărei biserici. Să nu credeți că nu o înțeleg sau că nu Mi-e clară. Pe diferiții oameni ai bisericilor îi înțeleg și-i cunosc și mai bine. Acum voia Mea urgentă este să te instruiesc, ca să poți ajunge mai repede la maturitate; în așa fel încât ziua în care Îmi vei fi de folos să poată veni mai curând; și pentru ca acțiunile voastre să poată fi pline de înțelepciunea Mea, ca voi să-L puteți manifesta pe Dumnezeu oriunde ați fi. Astfel, obiectivul Meu suprem va fi atins. Fiii Mei! Ar trebui să arătați considerație față de voia Mea. Nu Mă faceți să vă țin de mână în timp ce vă învăț. Trebuie să învățați să-Mi pricepeți voia și să vedeți esența chestiunilor. Acest lucru vă va da posibilitatea să tratați orice chestiune întâlniți cu ușurință, ca și cum ați pocni din degete. În instruirea voastră, s-ar putea să nu înțelegeți acest lucru de prima dată – dar, după a doua și a treia oară și așa mai departe, în cele din urmă veți fi capabili să-Mi pricepeți voia.

Cuvintele voastre au întotdeauna o trăsătură de nepătruns. Credeți că aceasta este

înțelepciune, nu-i așa? Uneori, cuvintele voastre sunt nesupuse; alteori, vorbiți în glumă; și, uneori, vorbiți cu un element al noțiunilor omenești și gelozie... Pe scurt, vorbiți fără statornicie, neștiind cum să oferiți viață altora sau cum să le pricepeți condițiile, dar comunicați neglijent. Gândirea voastră nu este limpede și habar nu aveți ce este înțelepciunea și ce este înșelăciunea. Ce confuzi sunteți! Considerați înșelăciunea și necinstea înțelepciune; nu Îmi face acest lucru numele de rușine? Nu e o blasfemie la adresa Mea? Nu Îmi aduce o falsă acuzație? Așadar, care e scopul pe care îl urmăriți? V-ați gândit cu atenție la acest lucru? Ați cercetat vreun pic această chestiune? Vă spun, voia Mea este direcția și obiectivul pe care le urmăriți. Dacă nu ar fi așa, totul ar fi în van. Aceia care nu Îmi cunosc voia sunt cei care nu știu cum să caute și cei care vor fi abandonați, alungați! În mod clar, a-Mi pricepe voia este prima lecție pe care trebuie să o învățați. Este sarcina cea mai urgentă și nu suferă amânare! Nu așteptați să vă critic pe fiecare în parte! Vă petreceți zile întregi într-o stare stare confuză de amortire indiferentă. Ce ridicol! Neghiobia voastră este uluitoare; nu arătați considerație față de voia Mea! Întrebați-vă: de câte ori Mi-ați înțeles voia când ați acționat? Acum este momentul să vă instruiți singuri! Să Mă ocup de voi, unul câte unul, este o imposibilitate! Ar trebui să învățați să dobândiți experiență, cunoaștere și înțelepciune pe măsură ce acționați. Cuvintele din gura voastră sunt bune și potrivite, dar care este realitatea? Când dați piept cu realitatea, nu sunteți în stare să faceți nimic în privința asta. Ceea ce spuneți nu se potrivește niciodată cu realitatea. Sincer, nu pot să suport să văd ce faceți; când privesc, Mă întristez teribil. Țineți minte! Pe viitor, învățați să-Mi pricepeți voia!

Capitolul 55

Așa-zisa umanitate normală nu este atât de supranaturală pe cât își imaginează oamenii. Mai degrabă, poate să transcendă legăturile tuturor oamenilor, evenimentelor și obiectelor și persecuțiile care apar în mediul lor. Poate să se apropie de Mine și să aibă părtășie cu Mine în orice loc și în orice împrejurare. Voi oamenii Îmi interpretați mereu greșit intențiile. Când spun că ar trebui să trăiți o umanitate normală, practicați stăpânirea de sine și vă îmblânziți trupul, dar nu acordați nicio atenție căutării atente în spiritul vostru. Vă concentrați numai la înfățișarea voastră exterioară, ignorând revelațiile și emoțiile pe care le stârnesc în voi. Cât sunteți de nepăsători! Prea nepăsători! Poate fi faptul că voi considerați a fi vreo mare realizare îndeplinirea a ceea ce-am încredințat? Sunteți nesăbuiți! Nu acordați atenție înrădăcinării profunde! „Nu fi o frunză în copac, fii rădăcina copacului” – este într-adevăr aceasta deviza ta? Nesocotit! Nepăsător! Ești mulțumit de îndată ce gândești că ai dobândit un mic câștig. Cât de puțin îți pasă de voia Mea! De acum înainte, fii atent, nu fi pasiv și nu fi negativ! În timp ce slujești, apropie-te mai des de Mine și comunică mai mult cu Mine: este singura ta scăpare. Știi că deja te-ai lepădat de tine, că îți cunoști lipsurile și ești conștient de slăbiciunile tale. Totuși, nu

este suficient doar să le cunoști. Trebuie să cooperezi cu mine și, odată ce Îmi înțelegi intențiile, să le implementezi imediat. Este cea mai bună cale de arăta considerație față de povara Mea, cât și cea mai bună cale de a te supune.

Indiferent cum Mă tratezi, Îmi doresc să-Mi împlinesc voia în tine și în toți sfinții și vreau să fie împlinită fără obstacole pe întreg pământul. Să fii pe deplin conștient de acest lucru! Are legătură cu decretele Mele administrative! Nu te temi niciun pic? Nu tremuri de frică din cauza propriilor tale acțiuni și purtări? Dintre toți sfinții, abia dacă e vreunul care să-Mi poată simți intențiile. Nu îți dorești să ieși în evidență ca o persoană care e cu adevărat atentă la voia Mea? Ești conștient? Intenția Mea urgentă în acest moment este aceea de a căuta un grup de oameni capabili să fie întru totul atenți la voia Mea. Nu vrei să fii unul dintre ei? Nu vrei să te sacrifici de dragul Meu și să Mi te oferi? Nu ești dispus să plătești nici cel mai mic preț sau să depui cel mai mic efort! Dacă lucrurile continuă să stea astfel, eforturile Mele minuțioase se vor irosi pe voi. Acum că ți-am indicat acest lucru, tot nu înțelegi gravitatea acestei chestiuni?

„Pe cei care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate îi voi binecuvânta, cu siguranță, din belșug.” Vezi! Ți-am spus de câteva ori acest lucru, dar încă mai ai atâtea îndoieli și temeri legate de circumstanțele familiei tale și mediul extern. Chiar nu știi ce este bine pentru tine! Eu nu folosesc decât oameni onești, simpli și deschiși. Ai fost fericit și dispus ca Eu să te folosesc, dar de ce încă îți faci atâtea griji? Să fie din cauză că, asupra ta, cuvintele Mele nu au avut absolut niciun efect? Am spus că te folosesc, dar tu nu ești în stare să ai încredere fermă în acest lucru. Te îndoiești mereu, temându-te că te voi abandona. Noțiunile tale sunt atât de înrădăcinate! Când spun că te folosesc, înseamnă că te folosesc. De ce te îndoiești mereu? Oare nu am vorbit suficient de clar? Fiecare cuvânt pe care l-am rostit este adevărat; nici măcar o singură cuvântare nu este falsă. Fiul Meu! Ai încredere în Mine! Dedică-te în numele Meu și Eu Mă voi dedica ție cu siguranță!

Capitolul 56

Am început să acționez pentru a-i pedepsi pe cei care fac rău și pe cei care exercită puterea și care îi persecută pe fiii lui Dumnezeu. De acum înainte, mâna decretelor Mele administrative va fi mereu asupra oricui Mă contrazice în inima sa. Să știți acest lucru! Acesta este începutul judecății Mele și nu va fi arătată milă nimănui și nimeni nu va fi cruțat, pentru că Eu sunt Dumnezeul imperturbabil care practică dreptatea și ar fi bine ca voi toți să recunoașteți acest lucru.

Nu este vorba că Îmi doresc să-i pedepsesc pe cei care fac rău; mai degrabă, este pedeapsa pe care și-au atras-o asupra lor prin propriile ticăloșii. Nu Mă grăbesc să pedepsesc pe nimeni, și nici nu tratez pe nimeni pe nedrept – sunt drept față de toți. Cu siguranță Îmi iubesc fiii și cu siguranță îi urăsc pe cei răi care Mă sfidează; acesta este principiul din spatele acțiunilor Mele. Fiecare dintre voi ar trebui să-Mi înțeleagă

decretele administrative; dacă nu, nu veți avea nici cea mai mică urmă de teamă și vă veți purta cu nepăsare înaintea Mea. În plus, nu veți ști ce vreau să fac, ce vreau să duc la bun sfârșit, ce vreau să obțin sau de ce fel de persoană are nevoie Împărăția Mea.

Decretele Mele administrative sunt:

1. Oricine ai fi, dacă Mă contrazici în inima ta, vei fi judecat.
2. Cei pe care i-am ales vor fi disciplinați imediat dacă au idei greșite.
3. Îi voi așeza într-o parte pe cei care nu cred în Mine. Îi voi lăsa să vorbească și să se poarte cu nepăsare până la sfârșit, când îi voi pedepsi riguros și îi voi disciplina.
4. Voi avea grijă de cei care cred în Mine și îi voi proteja tot timpul. Îi voi aproviziona cu viață, folosind calea mântuirii. Acești oameni vor avea iubirea Mea și cu siguranță nu vor cădea și nu-și vor pierde calea. Orice slăbiciune ar avea va fi doar temporară și cu siguranță nu-Mi voi aminti de ea.

5. Cei care par să creadă, dar nu cred cu adevărat – adică aceia care cred că există un Dumnezeu, însă nu Îl caută pe Hristos, dar care nici nu opun rezistență – sunt cei mai demni de milă oameni și, prin faptele Mele, îi voi face să vadă limpede. Prin acțiunile Mele, voi salva astfel de oameni și îi voi aduce înapoi.

6. Fiii întâi născuți, primii care Mi-au acceptat numele, vor fi binecuvântați! Cu siguranță vă voi acorda cele mai bune binecuvântări, permițându-vă să vă bucurați de ele spre mulțumirea inimilor voastre; nimeni nu va îndrăzni să stea în calea acestui lucru. Totul este complet pregătit pentru voi, pentru că acesta este decretul Meu administrativ.

În toate privințele ar trebui să puteți vedea ce face mâna Mea și toate gândurile din inima Mea. Nu sunt toate pentru voi? Care dintre voi este pentru Mine? Ați analizat gândurile din inimile voastre sau cuvintele pe care le spuneți? Ați abordat conștiincios aceste aspecte? Netoților! Desfrânaților! Nu acceptați constrângerile Duhului Sfânt! Mi-am eliberat iar și iar glasul înlăuntrul tău și, totuși, nu ți-a provocat absolut nicio reacție. Nu mai fi obtuz! Datoria ta este să-Mi înțelegi voia; mai mult, este calea pe care ar trebui să apuci. Ești derutat, nu ai discernământ, nu vezi limpede ce vreau să realizez în tine sau ce vreau să obțin de la tine! Ca să-Mi înțelegi voia, trebuie mai întâi să începi prin a te apropia de Mine și a comunica mai mult cu Mine. Spui mereu că nu ești capabil să-Mi înțelegi voia. Dacă ești deja plin de propriile lucruri, atunci cum pot Eu să lucrez asupra ta? Nu iei inițiativa să vii înaintea Mea, ci doar aștepti, pasiv. Eu spun că ești ca un vierme și, totuși, te simți nedreptățit și nu accepți acest lucru. De data aceasta, ar trebui să te ridici și să cooperezi cu Mine! Nu fi pasiv! Asta va încetini progresul vieții tale. A fi proactiv îți aduce beneficii ție, nu altora. Încă nu ai recunoscut și înțeles acest lucru? Voia Mea se dezvăluie constant în tine. Nu ai perceput acest lucru? De ce nu i-ai dat atenție niciodată? De ce nu ai fost niciodată în stare să-Mi înțelegi voia? Oare e posibil ca înțelegerea voii Mele să nu-ți aducă, într-adevăr, niciun avantaj?

Îmi doresc să poți să acorzi atenție voii Mele în toate privințele ca, prin tine, să am o cale pe care să merg înainte și o casă în care să Mă odihnesc. Nu Mă mai împiedica – este prea crud! Nu Îmi înțelegi cuvintele și nu ai nicio reacție față de ele. Uită-te în ce

moment ne aflăm acum; nu mai poți aștepta! Dacă nu-Mi urmezi pașii îndeaproape, atunci va fi prea târziu, și cu atât mai puțin va exista vreo cale prin care să poți îndrepta lucrurile!

Capitolul 57

Ți-ai analizat fiecare gând, fiecare idee și fiecare faptă? Ai o idee clară despre care dintre ele sunt în concordanță cu voia Mea și care nu? Ești absolut incapabil să discerzi acest lucru! De ce nu ai venit înaintea Mea? Pentru că n-am să-ți spun sau ai alt motiv? Tu ar trebui să știi acest lucru! Să știi că aceia care sunt neglijenți nu-Mi pot, sub nicio formă, înțelege voia și nici nu primi nicio iluminare sau revelație.

Ai descoperit motivele pentru care biserica nu e în stare să obțină hrană și pentru care îi lipsește adevărata părtășie? Ești conștient de cât de mulți factori care au condus la asta au legătură cu tine? Te-am instruit să oferi viață și să-Mi eliberezi vocea. Ai făcut aceste lucruri? Poți să-ți asumi responsabilitatea pentru întârzierea progresului în viața fraților și surorilor tale? Când dai peste probleme, în loc să fii calm și stăpânit, ești tulburat. Chiar ești ignorant! Vocea Mea ar trebui eliberată spre sfinți. Nu înăbuși lucrarea Duhului Sfânt și nu Mă împiedica prin amânare; nimic din toate acestea nu este de folos nimănui. Vreau să Mi te dedici cu totul, cu trup și cu suflet, astfel încât toate gândurile și ideile tale să fie pentru Mine, ca tu să-Mi împărtășești gândurile și grijile și ca tot ceea ce faci să fie pentru binele Împărăției de astăzi și pentru gestionarea Mea, și nu pentru tine. Numai acest lucru va fi pe placul inimii Mele.

Nimic din ceea ce am făcut nu este lipsit de dovadă. De ce nu M-ai imitat? De ce nu ai căutat dovezi pentru ceea ce faci? Ce ai vrea să-ți mai spun? Te-am luat de mână ca să te învăț, totuși, tu nu ai fost în stare să înveți. Ești atât de prost! Îți dorești să o iei de la capăt? Nu te descuraja. Trebuie să te aduni încă o dată și să te dedici în întregime în numele speranțelor și dorințelor comune ale sfinților. Ține minte aceste cuvinte: „Pe cei care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate îi voi binecuvânta, cu siguranță, din belșug”.

Orice faci trebuie să fie făcut ordonat, nu la întâmplare. Chiar îndrăznești să pretinzi că știi starea sfinților ca-n palmă? Acest lucru arată că îți lipsește înțelepciunea, că nu ai luat deloc în serios această chestiune și că nu i-ai acordat deloc timp. Dacă ai putea cu adevărat să încerci să-ți petreci tot timpul pentru aceasta, atunci ai vedea exact cum ar fi starea ta interioară. Nu încerci să faci eforturi subiective; doar cauți motive obiective, fără să manifesti nicio fărămă de considerație față de voia Mea. Acest lucru M-a rănit profund! Nu continua astfel! Să fie oare din cauză că nu accepți binecuvântările pe care ți le-am dat?

O, Dumnezeule! Copilul Tău Îți este îndatorat. Nu Ți-am luat lucrarea în serios, nici nu am arătat considerație față de voia Ta, nici nu am fost credincios îndemnurilor Tale. Copilul Tău dorește să schimbe toate acestea. Fie ca Tu să nu mă abandonezi și fie ca Tu să continui să-Ți desfășori lucrarea prin mine. O, Dumnezeule! Nu-Ți lăsa copilul

singur! Mai degrabă, Te rog, însoțește-mă în orice clipă. O, Dumnezeu! Copilul Tău știe că mă iubești, totuși, nu-Ți pot înțelege voia; nu știu cum să arăt considerație față de povara Ta sau cum să îndeplinesc sarcina pe care mi-ai încredințat-o. Cu atât mai puțin știu cum să păstoresc biserica. Ești conștient că sunt nemângâiat și mâhnit din acest motiv. O, Dumnezeu! Te rog să mă îndrumi tot timpul. Numai acum simt cât de mult îmi lipsește îndrumarea Ta – îmi lipsește mult prea mult! Pur și simplu nu pot descrie cât de mult. Lasă-Ți mâna atotputernică să arate har copilului Tău, sprijină-mă tot timpul și fă-mă capabil să mă prosternez cu totul înaintea Ta, să nu mai fac propriile alegeri și să nu mai am propriile gânduri și idei. O, Dumnezeu! Știi că al Tău copil dorește să facă totul numai de dragul Tău și numai de dragul Împărăției de astăzi. Știi ce gândesc și ce fac în clipa aceasta. O, Dumnezeu! Cercetează-mă Tu Însuși. Îți cer numai să mergi cu mine și să rămâi cu mine în viață tot timpul, astfel încât puterea Ta să însoțească tot ce fac.

Capitolul 58

După ce Mi-ai priceput intenția, vei deveni capabil să ai considerație pentru povara Mea și poți să câștigi lumină și revelație, să obții eliberare și libertate. Asta Mă va face mulțumit și va face ca voia Mea pentru tine să fie îndeplinită, aducând edificare tuturor sfinților și întărind și consolidând Împărăția Mea pe pământ. Lucrul crucial acum este să-Mi înțelegeți intenția; aceasta este calea pe care ar trebui să intrați și, mai mult, este datoria pe care fiecare persoană ar trebui să o îndeplinească.

Cuvântul Meu este un medicament bun ce vindecă tot felul de boli. Atât timp cât ești dispus să vii înaintea Mea, Eu te voi vindeca și îți voi îngădui să vezi omnipotența Mea, faptele Mele minunate, dreptatea și maiestatea Mea. Mai mult decât atât, vă voi face să aruncați o privire propriei voastre stricăciuni și slăbiciuni. Înțeleg cu totul fiecare stare dinăuntrul tău; tu faci mereu lucruri în inima ta și nu le arăți pe dinafară. Sunt și mai lămurit despre fiecare lucru pe care îl faci. Totuși, ar trebui să știi ce lucruri laud și ce lucruri nu laud; ar trebui să faci o diferență clară între acestea două și să nu adopți o atitudine nepăsătoare față de asta.

Când spuneți „Trebuie să arătăm considerație față de povara lui Dumnezeu”, voi doar dați din gură. Totuși, când vă confrunțați cu faptele, cu toate că știți mult prea bine care este povara lui Dumnezeu, voi nu îi dați nicio atenție. Sunteți într-adevăr nespuse de confuzi și nesăbuiți și, chiar mai mult, ignoranți până la extrem. Asta explică de ce este atât de greu să te ocupi de oameni; tot ce fac ei este să dea glas unor cuvinte ce sună frumos, precum „Pur și simplu nu pot înțelege intenția lui Dumnezeu, dar dacă voi reuși totuși să o înțeleg, voi acționa cu siguranță în conformitate cu aceasta”. Nu este aceasta condiția voastră reală? Deși cunoașteți cu toții intenția lui Dumnezeu și știți care este cauza bolii voastre, chestiunea crucială este că nu sunteți deloc dispuși să practicați;

aceasta este cea mai mare dificultate a voastră. Dacă nu rezolvați acest lucru imediat, va fi cel mai mare impediment pentru viața voastră.

Capitolul 59

Caută voia Mea mai mult în mediile pe care le întâlnești și vei dobândi, cu siguranță, aprobarea Mea. Atât timp cât ești dispus să cauți și să păstrezi venerația pentru Mine, îți voi oferi tot ceea ce îți lipsește. Biserica intră acum într-o instruire oficială și totul este pe făgașul potrivit. Lucrurile nu mai sunt așa cum erau când erau o prevestire a lucrurilor ce aveau să vină; nu mai trebuie să fiți confuzi sau să vă lipsească discernământul. De ce vă cer să pătrundeți în realitate în toate? Ai experimentat cu adevărat asta? Puteți cu adevărat să Mă mulțumiți în ceea ce vă cer, așa cum vă mulțumesc Eu pe voi? Eu pur și simplu continuu să vă tolerez iar și iar și, totuși, în repetate rânduri, nu reușiți să vă dați seama care este diferența dintre bine și rău și să vă arătați aprecierea!

Dreptatea Mea, măreția Mea, judecata Mea și iubirea Mea – toate aceste lucruri pe care le am, lucrurile care sunt Eu – le-ați gustat cu adevărat? Chiar sunteți atât de nesocotiți și chiar stăruieți în a nu-Mi pricepe voia. V-am spus în mod repetat că voi înșivă trebuie să gustați ospetele pe care le pregătesc Eu și, totuși, voi le ignorați iar și iar și nu puteți distinge un mediu bun de unul rău. Care dintre aceste medii au fost create de voi înșivă? Care au fost aranjate de mâinile Mele? Nu vă mai apărați! Văd totul cât se poate de limpede și realitatea este că pur și simplu nu căutați. Ce mai pot să spun?

Îi voi alina mereu pe toți aceia care Îmi percep voia și nu le voi permite să sufere sau să dea de necaz. Lucrul crucial acum este să fii în stare să acționezi conform voii Mele. Cei care fac acest lucru vor primi în mod cert binecuvântările Mele și voi veni sub protecția Mea. Cine poate să se sacrifice cu adevărat și complet pentru Mine și să-și ofere totul de dragul Meu? Sunteți cu toții fără tragere de inimă, gândurile vă umblă de colo colo, vă gândiți la casă, la lumea de afară, la mâncare și îmbrăcăminte. În ciuda faptului că te afli aici, înaintea Mea, făcând lucruri pentru Mine, adânc în sinea ta încă te mai gândești la soția ta, la copiii tăi și la părinții tăi de acasă. Sunt toate aceste lucruri proprietatea ta? De ce nu îi încredințezi mâinilor Mele? Nu ai suficientă credință în Mine? Sau te temi cumva că voi face aranjamente nepotrivite pentru tine? De ce te-ngrijorezi mereu de familia trupului tău? Mereu tânjești după cei dragi ție! Am Eu un anumit loc în inima ta? Încă mai vorbești despre a-Mi permite să am stăpânire în interiorul tău și să-ți ocup întreaga ființă – toate acestea sunt minciuni înșelătoare! Câți dintre voi sunt dedicați bisericii cu toată inima? Și câți dintre voi nu vă gândiți la voi înșivă, ci acționați de dragul Împărăției de astăzi? Gândiți-vă cu mare atenție la acest lucru.

M-ați provocat în măsura în care nu pot decât să-Mi folosesc mâinile să vă lovesc și să vă împing înainte; nu vă voi mai convinge. Asta pentru că sunt Dumnezeuul înțelept și tratez oameni diferiți în moduri diferite, în funcție de cât Îmi sunteți de credincioși. Eu

sunt Dumnezeuul atotputernic – cine ar îndrăzni să-Mi împiedice pașii înainte? De acum înainte, toți cei care îndrăznesc să Mă trateze cu necredință cu siguranță vor ajunge sub mâna decretelor Mele administrative, ca să fie făcuți să-Mi cunoască atotputernicia. Nu vreau un număr mare de oameni, ci excelență. Îi voi abandona și pedepsi pe cei necredincioși, necinstiți și pe cei care se angajează în purtări necinstite și înșelăciune. Nu te mai gândi că sunt milostiv sau că sunt iubitor și bun; asemenea gânduri sunt doar îngăduințele sinelui. Știu că, cu cât mai mult îți fac pe plac, cu atât devii mai pasiv, mai negativ și cu atât mai refractar ești să renunți la tine. Când oamenii sunt atât de dificili, nu pot decât să-i îmboldesc și să-i târăsc mereu înainte. Să știți acest lucru! De acum înainte, sunt Dumnezeuul care judecă; nu mai sunt Dumnezeuul milos, bun și iubitor, așa cum își imaginează oamenii!

Capitolul 60

Nu e ușor ca viața să crească; este nevoie de un proces și, mai mult, trebuie să fiți capabili să plătiți prețul și să cooperați cu aceeași inimă ca Mine, și, astfel, veți primi lauda Mea. Cerurile și pământul și toate lucrurile sunt înființate și desăvârșite de cuvintele pe care le rostesc și, cu Mine, orice poate fi realizat. Singura Mea dorință este ca voi să vă maturizați repede, să luați povara de pe umerii Mei, să o așezați pe ai voștri și să-Mi faceți munca în numele Meu; numai atunci voi fi mulțumit. Ce fiu ar refuza poverile tatălui său? Ce tată nu ar trudi zi și noapte pentru fiul său? Totuși, voi pur și simplu nu aveți nicio înțelegere despre voia Mea și nu aveți considerație față de poverile Mele; cuvintele Mele nu au greutate pentru voi și nu faceți așa cum vă spun Eu. Sunteți mereu stăpânii voștri; cât de egoist! Nu vă gândiți decât la voi!

Îmi înțelegi, de fapt, voința sau te prefaci că nu? De ce te angajezi mereu într-un comportament atât de desfrânat? Îți spune conștiința că, acționând așa, ești corect față de Mine? Când ai descoperit cauza bolii, de ce nu comunică cu Mine pentru leac? Am să-ți spun: de azi înainte, nu veți mai avea boli ale trupului. Dacă vreo parte din voi nu se simte bine, nu vă faceți de lucru căutând o cauză externă; mai degrabă, veniți înaintea Mea și încercați să-Mi cunoașteți intenția. O să rețineți acest lucru? Aceasta este promisiunea Mea: de azi înainte, vă veți îndepărta complet de trupul fizic și veți veni înspre lumea spirituală, adică, trupurile voastre nu vor mai fi împovărate de boală. Sunteți fericiți cu acest lucru? Vă simțiți bucurători? Aceasta este promisiunea Mea. Ba mai mult, este aceea la care ați sperat de multă vreme. Astăzi, se împlinește în voi, cei binecuvântați. Cât de minunat și de profund!

Lucrarea Mea avansează zi și noapte, clipă de clipă, nu se oprește niciodată. Asta pentru că dorința Mea presantă este să te fac după propria Mea inimă și inima Mea va fi în curând alinată de voi. Fiii Mei! A sosit timpul ca voi să împărtășiți binecuvântările Mele de bunătate! În trecut, ați suferit pentru numele Meu, dar acum zilele încercărilor

voastre s-au sfârșit. Dacă ar îndrăzni cineva să se atingă de un fir de păr de pe capul fiilor Mei, nu i-aș ierta cu ușurință și nici ar putea să se mai ridice vreodată. Acesta este decretul Meu administrativ și oricine îl încalcă, face acest lucru pe riscul său. Fiii Mei! Desfățați-vă spre mulțumirea inimii voastre! Cântați și strigați de bucurie! Nu veți mai fi agresați și oprimați și nu veți mai fi supuși persecuției. Nu mai trebuie să fiți temători față de credința voastră în Mine; ar trebui să vă declarați public credința. Strigați-Mi numele cel sfânt suficient de tare încât să zguduie universul și capătul pământului. Lăsați-i să vadă că aceia pe care i-au privit de sus, care au fost ruinați și torturați de ei stau astăzi deasupra lor și îi conduc, îi stăpânesc și, mai important, îi judecă.

Preocupați-vă numai de intrare și Eu am să vă acord binecuvântări și mai bune, care vă așteaptă să vă bucurați de ele, și veți putea să gustați mai bine din dulceața incomparabilă, tainele nemărginite și profunzimea impenetrabilă!

Capitolul 61

Când ești conștient de propria ta condiție, atunci Îmi împlinești voia. De fapt, voia Mea nu este dificil de înțeles; doar că, în trecut, tu nu ai căutat niciodată conform intențiilor Mele. Nu vreau noțiunile sau gândurile oamenilor, cu atât mai puțin banii sau averile tale. Ceea ce vreau Eu este inima ta. Înțelegi? Aceasta este voia Mea; mai mult, este ceea ce Îmi doresc să obțin. Oamenii se folosesc mereu de propriile noțiuni ca să Mă judece și de criteriile lor ca să-Mi evalueze statura. În cazul rasei umane, acesta este cel mai dificil lucru cu care am de-a face și este ceea ce urăsc și detest cel mai mult. Înțelegi acum? Pentru că aceasta este firea cea mai vizibilă a Satanei. În plus, staturile voastre sunt atât de mici, încât vă lăsați adesea păcăliți de uneltirile șirete ale Satanei. Pur și simplu nu sunteți în stare să le discerneți! V-am spus de multe ori să fiți atenți tot timpul și în toate privințele, ca să nu fiți păcăliți de Satana. Cu toate acestea, voi nu ascultați și, în schimb, ignorați cu seninătate ceea ce vă spun. Drept urmare, ajungeți să suferiți pierderi în viață și apoi este prea târziu pentru regrete. Nu ar fi o idee bună să iei acest lucru drept lecție pentru căutările tale viitoare? Îți spun! A fi predispus la negativitate îți va aduce în viață cele mai cumplite pierderi. Știind aceasta, nu este vremea să te trezești?

Oamenii sunt nerăbdători să aibă rezultate rapide și nu văd decât ceea ce este chiar înaintea lor. Când spun că am început să-i pedepsesc pe cei aflați la putere, deveniți și mai nerăbdători, întrebând: „De ce sunt oamenii aceștia încă la putere? Nu înseamnă că sunt goale cuvintele lui Dumnezeu?” Noțiunile oamenilor sunt atât de înrădăcinate! Nu înțelegeți sensul spuselor Mele. Oamenii pe care îi pedepsesc sunt cei răi, cei care Mă sfidează și cei care nu Mă cunosc, iar Eu îi ignor pe aceia care doar cred în Mine, fără să caute adevărul. Sunteți cu adevărat ignoranți! Nu ați înțeles nicio iotă din ceea ce am spus! Cu toate acestea, încă vă mai încurajați, gândindu-vă că v-ați maturizat, că

pricepeți lucruri și că sunteți în stare să-Mi înțelegeți voia. Spun adeseori că toate lucrurile și chestiunile Îl slujesc pe Hristos, dar înțelegeți cu adevărat aceste cuvinte? Chiar știi cu adevărat ce înseamnă? Am spus înainte că nu pedepsesc pe nimeni în pripă. Fiecare persoană din universul-lume Îmi urmează aranjamentele potrivite. Cei care sunt obiectele pedepsei Mele, cei care Îl slujesc pe Hristos (pe care nu îi voi mântui), cei care sunt aleși de către Mine, dar care vor fi alungați după aceea – pe toți aceștia îi țin în mâinile Mele, ca să nu mai pomenesc de tine, unul dintre cei aleși, pe care te înțeleg chiar mai mult. Toate lucrurile pe care le fac în timpul acestei etape și în etapa următoare Îmi respectă aranjamentele înțelepte. Nu ești nevoit să faci aranjamente pentru Mine în avans; doar așteaptă și te bucură! O meriți. Domin ceea ce Îmi aparține și nu îi las să scape cu ușurință pe aceia care îndrăznesc să se plângă sau au alte opinii despre Mine. Deseori Mă aprind de furie în aceste zile, programul decretelor administrative pe care le-am rânduit avansând până în acest stadiu. Să nu presupui că nu am sentimente. Asta pentru că, așa cum am zis înainte, niciun obiect, nicio persoană, niciun eveniment nu îndrăznește să-Mi împiedice pașii înainte. Fac ceea ce spun și acesta sunt; mai mult, aceasta este manifestarea cea mai vizibilă a firii Mele. Îi tratez la fel pe toți oamenii, căci toți sunteți fiii Mei și iubesc pe fiecare dintre voi. Ce tată nu-și asumă responsabilitatea pentru viața fiului său? Ce tată nu lucrează din greu, zi și noapte, pentru viitorul fiului său? Cine dintre voi recunoaște asta? Cine poate arăta considerație inimii Mele? Faceți constant planuri și aranjamente pentru propriile plăceri carnale și nu aveți niciun fel de înțelegere a inimii Mele. Îmi fac griji din toată inima pentru voi, dar voi tânjiți constant după plăceri carnale, mâncare și băutură, somn și haine. Nu aveți nici cea mai mică urmă de conștiință? Dacă așa este, atunci nu sunteți decât fiare în veșminte omenești. Ceea ce spun nu este exagerat și ar trebui să fiți capabili să îndurați aceste cuvinte. Aceasta este cea mai bună cale de a vă mântui și, mai mult chiar, este sălașul înțelepciunii Mele: lovește în slăbiciunea vitală a Satanei, o înfrânge de tot și o lasă complet distrusă. Atât timp cât te căiești și te asiguri că te bazezi pe Mine ca să-ți elimini vechea natură și să trăiești imaginea unei persoane noi, Eu voi fi pe deplin mulțumit, pentru că aceasta înseamnă să trăiești o umanitate normală, și să fii martor numelui Meu. Nimic nu Mă face mai fericit.

Trebuie să rămâi mereu aproape de Mine. Este evident că ritmul Meu se accelerează cu fiecare zi. Dacă îți lipsește părtășia spirituală chiar și pentru o clipă, atunci judecata Mea va fi imediat adusă asupra ta. În acest punct, ai dobândit o înțelegere profundă. Te mustru nu pentru că nu te iubesc; mai degrabă, te disciplinez din dragoste. Altfel nu te-ai maturiza și ai fi mereu depravat fără constrângerile Duhului Sfânt. Aceasta demonstrează și mai mult înțelepciunea Mea.

Capitolul 62

Să-Mi înțelegi voia nu este doar ca să poți să o cunoști, ci ca să poți acționa conform intențiilor Mele. Oamenii pur și simplu nu-Mi înțeleg inima. Când Eu spun că o direcție este estul, ei nu au cum să nu delibereze, întrebându-se: „Acela chiar este estul? Poate că nu este. Nu pot să merg pe încredere; trebuie să mă uit cu ochii mei”. În așa măsură de greu de gestionat sunteți voi, oamenii; nu știți ce este adevărata supunere. Când Îmi cunoașteți intențiile, ocupați-vă doar să le duceți la îndeplinire – nu vă gândiți! Tratezi întotdeauna cu neîncredere tot ceea ce spun și ai un mod absurd de a accepta. Cum poate să aducă asta vreo înțelegere reală? Nu-Mi pătrunzi niciodată cuvintele. Așa cum am mai spus, ceea ce Îmi doresc este excelența în oameni, mai degrabă decât mărimea numărului lor. Oricine nu se concentrează pe a pătrunde în cuvintele Mele nu merită să fie un bun soldat al lui Hristos; în schimb, ei acționează ca lachei ai Satanei și Îmi întrerup lucrarea. Să nu crezi că e puțin lucru. Oricine Îmi întrerupe lucrarea Îmi încalcă decretele administrative și e sigur că voi disciplina aspru astfel de oameni. Asta înseamnă că, de acum înainte, dacă te îndepărtezi de Mine pentru un moment, judecata se va abate asupra ta. Dacă nu Îmi crezi cuvintele, atunci vezi singur ce stare este să trăiești în lumina chipului Meu și ce stare este să Mă fi părăsit.

Nu Mă preocup dacă nu trăiești în spirit. Lucrarea Mea a progresat până în stadiul actual, deci ce poți să faci? Nu fi neliniștit, căci tot ceea ce fac este treptat și Îmi voi face singur lucrarea. Imediat ce acționez, toți sunt convinși pe deplin; dacă nu ar fi, i-aș muștra cu severitate sporită, ceea ce privește și mai mult decretele Mele administrative. Se poate vedea că decretele Mele administrative au început deja să fie promulgate și implementate și nu mai sunt ascunse. Trebuie să vezi limpede acest lucru! Acum totul are de-a face cu decretele Mele administrative, iar oricine le încalcă trebuie să sufere pierderi. Aceasta nu e o chestiune mărunță. Aveți cu adevărat o oarecare înțelegere a acestui fapt? Vedeți asta în mod clar? Voi începe părtășia: toate națiunile și toate popoarele lumii sunt administrate în mâinile Mele și, indiferent de religia lor, trebuie să se reverse înapoi spre tronul Meu. Bineînțeles, unii, după ce au fost judecați, vor fi azvârliți în groapa fără fund (fiind obiecte ale ruinării care vor fi complet arse și nu vor mai dăinui), pe când alții, după ce au fost judecați, Îmi vor accepta numele și vor deveni oameni ai Împărăției Mele (de care se vor bucura numai vreme de o mie de ani). Voi, cu toate acestea, veți păstra regalitatea împreună cu Mine pentru eternitate și, pentru că ați suferit înainte pentru Mine, vă voi înlocui suferințele cu binecuvântări pe care vi le voi acorda fără încheiere. Aceia care sunt oamenii Mei vor continua pur și simplu să-l aducă serviciu lui Hristos. Ceea ce se numește bucurie aici nu înseamnă doar bucurie, ci și că acei oameni vor fi împiedicați să îndure dezastre. Acesta este sensul lăuntric al faptului că cererile Mele de la voi sunt acum atât de stricte și a tot ceea ce privește acum decretele Mele administrative. Motivul acestui lucru este că, dacă nu Mi-ați accepta învățătura, nu ar fi nicio cale ca Eu să vă dau ceea ce sunteți meniți să moșteniți. Chiar

și așa, încă vă este frică de suferință și vă temeți că sufletele vă vor fi rănite, gândindu-vă mereu pentru trup și făcând neconținut planuri și aranjamente pentru voi înșivă. Sunt oare nepotrivite aranjamentele Mele pentru voi? Atunci, de ce continui să îți faci în mod repetat aranjamente singur? Mă denigrezi! Nu-i așa? Eu aranjez ceva pentru tine, apoi tu respingi complet acel lucru și îți faci propriile planuri.

Poate că sunteți elocvenți, dar, în realitate, nu Îmi respectați sub nicio formă voia. Ascultați-Mă! Desigur nu aș spune că există unul printre voi în stare să arate considerație adevărată pentru voia Mea. Cu toate că acțiunile tale pot fi conforme cu voia Mea, cu siguranță nu am să te laud. Aceasta este metoda Mea de mântuire. Chiar și așa, încă sunteți mulțumiți de voi uneori, crezându-vă uimitori în timp ce disprețuiți pe oricine altcineva. Acesta este un aspect al firii corupte a omului. Faptul că recunoașteți cu toții ceea ce vreau să spun este ceva superficial. Pentru a fi cu adevărat în stare să te schimbi, trebuie să te apropii de Mine. Ai părtășie cu Mine, iar Eu voi revărsa asupra ta harul. Unii oameni vor doar să stea liniștiți și să culeagă ceea ce au semănat alții, simțind că, pentru a se îmbrăca, trebuie doar să-și întindă mâinile, iar pentru a fi hrăniți, trebuie doar să-și deschidă gurile, chiar așteptând ca altcineva să le mestece mâncarea și să le-o pună în gură înainte să o înghită. Asemenea oameni sunt cei mai nesocotiți, adorând să mănânce ce a fost mestecat de alții. Și aceasta este o manifestare a celui mai leneș aspect al omului. Odată ce ai auzit aceste cuvinte ale Mele, nu mai trebuie să le ignori. Vei face bine doar sporindu-ți atenția, și doar atunci Îmi vei mulțumi voia. Acesta este cel mai bun fel de supunere și ascultare.

Capitolul 63

Trebuie să-ți înțelegi condiția și, mai mult, să fii lămurit în legătură cu calea pe care trebuie să o urmezi; nu mai aștepta ca Eu să îți deschid urechile și să îți atrag atenția asupra lucrurilor. Eu sunt Dumnezeu care observă adâncul inimii omului și îți cunosc fiecare gând și idee. Mai mult, îți înțeleg acțiunile și comportamentul – dar conțin toate acestea promisiunea Mea? Conțin ele, toate, voia Mea? Ai căutat vreodată cu adevărat aceste lucruri? Ți-ai dedicat cu adevărat vreun moment acestui lucru? Ai făcut într-adevăr vreun efort? Nu te critic; voi pur și simplu ați ignorat acest aspect! Sunteți întotdeauna atât de confuzi și nu vedeți nimic clar. Tu știi care este cauza acestui lucru? Este aceea că gândurile voastre sunt neclare și noțiunile voastre sunt prea ferm înrădăcinate; mai mult, nu arătați nicio considerație voii Mele. Unii oameni vor spune: „Cum poți să afirmi că nu arătăm nicio considerație voii Tale? Încercăm în mod constant să înțelegem voia Ta, dar nu reușim niciodată – așadar, ce putem face? Poți să spui cu adevărat că nu facem niciun efort?” Lasă-Mă să te întreb asta: ai îndrăzni să afirmi că ești cu adevărat loial față de Mine? Și cine îndrăznește să spună că se oferă Mie cu o loialitate perfectă? Mă tem că niciunul dintre voi nu poate spune acest lucru deoarece,

inutil pentru Mine să spun, fiecare dintre voi are alegerile sale, propriile sale plăceri și, cu atât mai mult, intențiile sale proprii. Nu fiți înșelători! Cu mult timp în urmă am dobândit o înțelegere profundă a tuturor celor mai ascunse gânduri ale voastre. Mai trebuie să clarific acest lucru? Trebuie să examinezi mai mult din fiecare aspect (gândurile și ideile tale, tot ceea ce spui, fiecare cuvânt și fiecare intenție și motivație din spatele fiecărei mișcări pe care o faci); în acest fel vei reuși să intri în fiecare aspect. Mai mult, vei fi capabil să te echipezi cu adevărul complet.

Dacă nu v-aș fi spus astfel de lucruri, ați fi fost încă dezorientați, năzuind la plăcerile carnale toată ziua, și fără nicio dorință de a arăta vreo considerație voii Mele. Îmi folosesc în continuare mâna iubitoare pentru a vă mântui. Știți asta? Ați ajuns să realizați asta? Eu te iubesc sincer. Îndrăznești să-Mi spui că Mă iubești sincer? Întreabă-te frecvent: ești cu adevărat capabil să vii înaintea Mea ca să-ți supui fiecare acțiune cercetării Mele? Mă poți lăsa, cu adevărat, să-ți examinez fiecare acțiune? Eu îți spun că ești desfrânat și tu sari în apărarea ta. Judecata Mea vine asupra ta; acum ar trebui să te trezești la adevăr! Tot ce vorbesc este adevărul; cuvintele Mele subliniază actuala ta stare lăuntrică. Ah, omenire! Ești atât de dificil de gestionat. Numai atunci când subliniez condiția voastră actuală acceptați cu toată inima ceea ce spun. Dacă nu aș face acest lucru, v-ați ține bine mereu de setul vostru demodat de idei și v-ați agăța de modurile voastre de gândire, presupunând că nimeni pe pământ nu este mai inteligent decât voi. În aceasta, nu sunteți pur și simplu neprihăniți de sine? Nu vă complaceți în autosatisfacție și automulțumire și sunteți aroganți și îngâmfați? Ar trebui să recunoașteți asta deja! Nu ar trebui să vă credeți inteligenți sau extraordinari; mai degrabă, trebuie să fiți în permanentă conștienți de propriile deficiențe și de propriile puncte slabe. În acest fel, hotărârea voastră de a Mă iubi nu se va diminua și, în schimb, va deveni din ce în ce mai puternică și condiția voastră va continua să se îmbunătățească. Mai important, viața voastră va progresa din ce în ce mai mult, zi de zi.

Când vei ajunge să înțelegi voia Mea, vei ajunge să te cunoști, dobândind, astfel, o mai bună înțelegere a Mea și progresând în certitudinea ta despre Mine. În prezent, dacă cineva nu poate atinge certitudinea într-un procent de nouăzeci la sută în legătură cu Mine, dar, în schimb, continuă să se ridice un minut și apoi să cadă în următorul, schimbător ca vântul, atunci spun că acea persoană este cu siguranță una care va fi alungată. Restul de zece la sută se bazează în totalitate pe luminarea și iluminarea Mea; cu acestea, oamenii pot atinge o siguranță de sută la sută în legătură cu Mine. Chiar acum – adică astăzi – câți pot obține acest tip de statură? Îmi dezvălui în mod constant voia față de tine și sentimentele vieții se desfășoară în mod continuu în tine. Atunci, de ce nu acționezi în conformitate cu Duhul? Ți-e frică să faci greșeli? Dacă da, de ce nu te concentrezi deloc asupra pregătirii? Eu îți spun că oamenii nu pot să-Mi înțeleagă voia pur și simplu încercând o dată sau de două ori; ei trebuie să fie supuși unui proces. Am scos în evidență acest lucru de multe ori, deci, de ce nu îl pui în practică? Nu crezi că ești neascultător? Îți dorești să termini totul într-o clipă și nu ești niciodată dispus să

faci vreun efort sau să-ți petreci timpul făcând ceva. Cât de nesăbuit ești și, mai mult, cât de ignorant!

Nu sunteți conștienți de faptul că vorbesc mereu despre lucruri fără ocolișuri? De ce sunteți în continuare obtuși, amorțiți și tonți? Ar trebui să vă examinați mai mult și, dacă există ceva ce nu înțelegeți, ar trebui să veniți mai des înaintea Mea. Eu îți spun asta: faptul că Eu în acest fel sau în altul are scopul de a vă conduce înaintea Mea. De ce, după atât timp, voi încă nu vă dați seama de acest lucru? Este pentru că ale Mele cuvinte v-au zăpăcit de tot? Sau pentru că nu ați luat în serios fiecare dintre cuvintele Mele? Când le citiți, dobândiți o bună cunoaștere despre voi înșivă și începeți să spuneți că Îmi sunteți datori și că nu puteți să-Mi înțelegeți voia. Totuși, ce se întâmplă după aceea? E ca și cum n-ai fi avut nimic de-a face cu aceste lucruri; ca și cum, pur și simplu, nu ai fi cineva care crede în Dumnezeu. Oare nu faci, pur și simplu, decât să înfuleci informații fără a-ți oferi timp să le digeri? Când te bucuri de cuvintele Mele, este ca și cum ai arunca o privire rapidă florilor când treci pe lângă ele la galop; niciodată nu încerci cu adevărat să înțelegi care e voia Mea, din cuvintele Mele. Așa sunt oamenii: întotdeauna le place să pară umili. Așa sunt cei mai odioși oameni. Când se întâlnesc să aibă părtășie cu alții, întotdeauna le place să-și împărtășească cunoștințele despre ei înșiși în fața altora, făcându-i pe alții să vadă că sunt oameni care arată considerație pentru povara Mea – când, de fapt, sunt cei mai nesăbuiți. (Ei nu-și împărtășesc adevărata lor înțelepciune sau cunoaștere despre Mine cu frații și surorile lor; în schimb, se afișează și se laudă înaintea altor oameni; Mi-e cel mai scârbă de astfel de oameni, căci ei Mă înjosesc și Mă discreditează).

Eu, adesea, fac cele mai mari minuni ale Mele să se manifeste în voi. Nu le puteți vedea? Așa-numita „realitate” este trăită de cei care Mă iubesc sincer. Nu ați văzut asta? Nu este aceasta cea mai bună dovadă prin care Mă puteți cunoaște? Oare nu este aceasta un martor mai bun pentru Mine? Și, totuși, nu o recunoașteți. Spuneți-Mi: cine poate trăi realitatea pe acest pământ tulbure care este atât de murdar, spurcat și corupt de Satana? Nu toți oamenii sunt corupți și goi? În orice caz, cuvintele Mele au ajuns la apogeu; alte cuvinte care să fie mai ușor de înțeles decât acestea nu există. Chiar și un imbecil complet ar putea să citească cuvintele Mele și să le înțeleagă – deci, nu-i așa că nu ați făcut, pur și simplu, destul efort?

Capitolul 64

Nu trebuie să-Mi înțelegi cuvintele într-un mod denaturat și eronat; ar trebui să le înțelegi sub toate aspectele și să încerci să le pătrunzi mai mult și să chibzuiești la ele în mod repetat – nu doar pentru o zi sau pentru o noapte. Nu știi unde stă voia Mea sau în ce privințe am plătit un preț usturător; cum poți arăta considerație voii Mele? Așa sunteți voi, oamenii – cu totul incapabili să intrați în detalii, concentrându-vă doar la

suprafață, și capabili doar de imitare. Cum se poate numi aceasta spiritualitate? Este doar entuziasmul omului; este ceva ce Eu nu apreciez și, mai mult, ceva ce detest. Îți spun: toate lucrurile pe care le detest trebuie să fie eliminate, să lăncezească în calamități și să cedeze arderii și judecății Mele. Altfel, oamenii nu vor ști ce înseamnă să fie temători și vor fi atât de depravați, privindu-Mă mereu cu ochi omenești – sunt atât de nesăbuiți! Cea mai bună metodă de a vă descotorosi de ideile Satanei este să vă apropiați de Mine și să comunicați cu Mine. Mi-aș dori ca toți să acționați conform acestei reguli astfel încât să puteți evita să fiți judecați și să suferiți pierderi în viața voastră.

Este atât de dificil să ai de-a face cu oamenii, mereu sub controlul unor persoane, evenimente sau lucruri din exterior, cât și sub controlul propriilor noțiuni. Prin urmare, încât sunt incapabili să fie martori buni pentru Mine și să coopereze foarte bine cu Mine. Eu vă susțin constant și vă îngrijesc, dar voi pur și simplu nu sunteți capabili să faceți tot ce vă stă în puteri ca să cooperați cu Mine. Toate aceste lucruri indică detaliat lipsa ta de înțelegere față de Mine. Când va sosi timpul – când nu vei mai avea absolut nicio îndoială în privința Mea – atunci nimeni nu va putea să te împiedice să pășești pe adevărata cale și nicio noțiune omenească nu te va stăpâni. De ce spun asta? Înțelegi cu adevărat sensul cuvântărilor Mele? Numai când clarific cuvinte ca acestea dobândești un pic de înțelegere. Oamenii sunt atât de proști și slabi la minte. Numai când acul atinge osul încep și ei să simtă cea mai mică durere. Adică, numai când cuvintele Mele indică sursa bolii tale ești complet convins. Cu toate acestea, uneori tot nu sunteți dispuși să-Mi puneți cuvintele în practică sau să vă cunoașteți pe voi înșivă. De ce, în acest punct, încă nu ați perceput cât de greu este să ai de-a face cu oamenii? Oare pentru că vorbele Mele nu sunt evidente sau suficient de clare? Ceea ce vreau este ca voi să cooperați cu Mine sincer și cu toată convingerea; indiferent dacă rostești sau nu cuvinte care sună plăcut, atât timp cât ești dispus să cooperezi cu Mine și Mă poți venera, vei intra sub protecția Mea. Chiar dacă o asemenea persoană este foarte ignorantă, Eu o voi lumina ca să-și poată alunga ignoranța. Asta pentru că acțiunile Mele sunt în mod necesar conform cuvintelor Mele; Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care nu face niciodată o promisiune pe care nu o poate ține.

Îmi voi dezvălui imediat voia tuturor bisericilor și tuturor fiilor întâi născuți și nimic nu va mai fi ascuns vreodată, pentru că ziua în care totul se dezvăluie a sosit. De acum, cuvântul „ascuns” nu va mai fi folosit din nou, cu atât mai puțin va continua să existe ceva ascuns. Toți oamenii, toate evenimentele și lucrurile ascunse vor fi cu siguranță expuse unul câte unul. Eu sunt Dumnezeu înțelept care deține întreaga autoritate. Toate evenimentele, toate lucrurile și fiecare persoană în parte sunt ținute în mâinile Mele. Fac proprii Mei pași ca să îi dau în vileag și îi voi da în vileag unul câte unul, într-un mod ordonat. De cei care îndrăznesc să Mă lingusească sau încearcă să ascundă orice de Mine voi avea grijă să nu se mai ridice niciodată. Voi acționa în acest mod astfel încât să vedeți limpede acest lucru. Aruncați o privire clară! Prețul plin de strădanie pe care l-am plătit nu a fost în van; va rodi. Cine nu ține seamă și nu se supune va da imediat

peste judecata Mea. Cine mai îndrăznește să Mi se împotrivească? Trebuie să vă supuneți Mie cu toții. Îți spun: tot ceea ce spun și fac și fiecare mișcare, fiecare idee, gând sau plan pe care îl am astăzi sunt într-un totu corecte; nu lasă omului absolut niciun loc pentru alte gânduri. De ce vă spun în mod repetat că tot ceea ce trebuie să faceți este să urmați și că nu e nevoie să vă mai gândiți la acest lucru? Acesta este motivul. Mai aveți nevoie să vă clarific acest lucru?

Noțiunile voastre vă stăpânesc, dar voi nu vă gândiți că asta se întâmplă pentru că nu ați depus suficient efort. În schimb, vă uitați la Mine pentru cauze, spunând că Eu nu v-am luminat. Ce fel de vorbă este aceasta? Nu vă asumați nicio responsabilitate și mereu vă plângeți la Mine. Te avertizez! Dacă mai continui așa, neplătind niciun preț, atunci vei fi alungat! Nu spun vorbe mari toată ziua ca să vă intimidez. Aceasta este realitatea: fac ceea ce spun. Imediat ce cuvintele Îmi ies din gură, ele încep pe dată să se împlinească. Înainte, cuvintele pe care le rosteam se împlineau cu încetineală; acum, totuși, lucrurile stau altfel și nu se vor mai petrece cu încetineală. Ca să fie clar, nu vă mai împing sau conving; în schimb, vă îmboldesc și vă silesc. Ca să o spun și mai simplu, cei care pot ține pasul o vor face, în timp ce aceia care nu pot ține pasul și care nu pot înainta vor fi alungați. Eu obișnuiam să încerc să vă vorbesc răbdător prin toate mijloacele posibile, dar voi pur și simplu nu ați ascultat. Acum că lucrarea a continuat până la acest stadiu, ce veți face? Chiar veți continua să vă complăceți? Asemenea oameni nu pot fi făcuți compleți, dar cu siguranță vor fi alungați de Mine!

Capitolul 65

Cuvintele Mele ating constant ținta punctelor voastre vulnerabile, adică vă indică slăbiciunile fatale; altfel, v-ați târî în continuare picioarele, neavând idee ce moment este acum. Să știți acest lucru! Eu folosesc calea iubirii ca să vă mântuiesc. Indiferent cum acționați, voi finaliza cu siguranță lucrurile pe care le-am aprobat, fără a face nici cea mai mică greșală. Pot vreodată Eu, Dumnezeu Atotputernic cel drept, să fac o greșală? Nu este aceasta o noțiune omenească? Spuneți-Mi, nu este tot ceea ce fac și spun de dragul vostru? Unii oameni vor spune cu umilință: „O, Dumnezeule! Tu faci totul de dragul nostru, dar noi nu știm cum să acționăm în armonie cu Tine”. Câtă ignoranță! Chiar ajungeți atât de departe încât să spuneți că nu știți cum să colaborați cu Mine! Toate acestea sunt minciuni nerușinate! Din moment ce ați dat glas unor asemenea lucruri, de ce, în realitate, arătați considerație trupului în mod repetat? Cuvintele voastre sună bine, dar nu acționați într-o manieră ușoară și plăcută. Trebuie să înțelegeți acest lucru: nu vă cer multe astăzi, iar cerințele Mele nu sunt de neatins; dimpotrivă, pot fi îndeplinite de către om. Nu vă supraapreciez câtuși de puțin. Nu sunt Eu oare conștient de limitele capacităților omenești? Le înțeleg perfect.

Cuvintele Mele vă luminează constant, totuși inimile voastre sunt prea împietrite și,

În sufletele voastre, nu sunteți în stare să-Mi înțelegeți voia! Spuneți-Mi: de câte ori v-am reamintit să nu vă concentrați asupra mâncării, îmbrăcăminte sau aspectului vostru, ci, în schimb, să vă concentrați asupra vieții lăuntrice? Dar voi pur și simplu nu ascultați. M-am săturat să vorbesc. Ați devenit atât de nesimțitori? Sunteți complet lipsiți de rațiune? Cumva cuvintele Mele au fost rostite în van? Am spus ceva greșit? Fiii Mei! Aveți considerație față de intențiile Mele cele mai sincere! Când viețile voastre s-au maturizat, nu va mai fi nevoie să vă faceți griji și totul vă va fi oferit. Nu are nicio valoare să vă concentrați asupra acelor lucruri acum. Împărăția Mea a fost pe deplin împlinită și s-a pogorât în lume în mod public; asta înseamnă cu atât mai mult că judecata Mea a sosit într-un tot. Ați experimentat-o? Nu am tragere de inimă să vă judec, dar voi nu arătați nici cea mai mică urmă de considerație inimii Mele. Este dorința Mea să vă fie oferite neconținut grija și protecția iubirii Mele, iar nu judecata nemiloasă. Sunteți oare dornici să fiți judecați? Dacă nu, atunci de ce nu vă apropiați de Mine, de ce nu aveți părtășie cu Mine și nu vă alăturați Mie în mod repetat? Mă tratați cu atâta răceală, iar când Satana vă dă idei, vă simțiți în culmea fericirii, crezând că acestea corespund propriei voastre voințe – dar nimic din ceea ce faceți nu este de dragul Meu. Doriți să Mă tratați mereu cu asemenea cruzime?

Nu e vorba că nu vreau să vă ofer acest lucru, dar voi nu sunteți dispuși să plătiți prețul. Ca atare, rămâneți cu mâna goală, fără a ține absolut nimic. Nu vedeți cât de repede progresează lucrarea Duhului Sfânt? Nu vedeți că inima Mea arde de nerăbdare? Vă cer să colaborați cu Mine, dar voi rămâneți reticenți. Tot felul de dezastre se vor abate unul după altul; toate națiunile și toate locurile vor trăi calamități: ciuma, foametea, potopul, seceta și cutremurele sunt peste tot. Aceste dezastre nu se petrec doar într-un loc sau două, nici nu se vor termina într-o zi sau două; dimpotrivă, se vor extinde pe o arie din ce în ce mai mare și vor deveni din ce în ce mai grave. În acest timp, tot felul de invazii de insecte vor apărea unele după altele, iar fenomenul canibalismului se va ivi pretutindeni. Aceasta este judecata Mea asupra tuturor națiunilor și popoarelor. Fiii Mei! Nu trebuie să suferiți durerea și greutatea dezastrelor. Îmi doresc să vă maturizați curând și să luați povara de pe umerii Mei cât se poate de repede. De ce nu-Mi înțelegeți voia? Lucrarea din față va deveni din ce în ce mai extenuantă. Sunteți atât de împietriți încât să Mă lăsați cu mâinile pline, trebuind să lucrez din greu de unul singur? Voi vorbi mai pe înțeles: cei ale căror vieți se maturizează vor intra în refugiu și nu vor suferi durere sau greutate; cei ale căror vieți nu se maturizează trebuie să sufere durere și vătămare. Cuvintele Mele sunt suficient de clare, nu-i așa?

Numele Meu trebuie să se întindă în toate direcțiile și în toate locurile, ca fiecare să-Mi poată cunoaște numele cel sfânt și să Mă poată cunoaște pe Mine. Oameni din toate categoriile sociale din Statele Unite, Japonia, Canada, Singapore, Uniunea Sovietică, Macao, Hong Kong și din alte țări se vor îngrămădi imediat laolaltă în China, căutând adevărata cale. Numele Meu le-a fost deja mărturisit; tot ce rămâne este ca voi să vă maturizați cât mai curând cu putință, ca să îi puteți păstori și conduce. De aceea spun

că mai este multă lucrare de făcut. Numele Meu va circula intens în urma dezastrelor, și, dacă nu sunteți atenți, vă veți pierde porția de drept. Nu vă este teamă? Numele Meu se întinde către toate religiile, toate categoriile sociale, toate națiunile și toate confesiunile. Aceasta este lucrarea Mea realizată în mod ordonat, în strânsă legătură; totul se întâmplă conform rânduirii Mele înțelepte. Mi-aș dori numai să fiți în stare să avansați cu fiecare pas, urmând îndeaproape pașii Mei.

Capitolul 66

Lucrarea Mea a continuat până în acest stadiu și toată a urmat aranjamentele înțelepte ale mâinii Mele, fiind un mare succes al Meu. Cine din rândul omenirii ar putea face un asemenea lucru? Nu cumva, în schimb, oamenii Îmi întrerup gestionarea? Cu toate acestea, trebuie să știi că nu nimeni nu poate să-Mi facă lucrarea în locul Meu, cu atât mai puțin să o împiedice, după cum nu există nici măcar o persoană care să poată spune sau face lucrurile pe care le spun sau le fac Eu. Cu toate că așa stau lucrurile, oamenii tot nu Mă cunosc pe Mine, care sunt înțeleptul Dumnezeu Atotputernic! La exterior, nu ați îndrăzni să Mă sfidați fățiș, dar, totuși, vă împotriviți Mie în inimile și în mințile voastre. Nesăbuiților! Nu știi că Eu sunt Dumnezeul care veghează inima cea mai ascunsă a omului? Nu știi că îți urmăresc fiecare cuvânt și faptă? Îți spun: niciodată nu voi mai rosti cuvinte blânde cu buzele Mele. În schimb, toate vor fi cuvinte de aspră judecată și voi vedea dacă le poți suporta sau nu. De acum încolo, cei ale căror inimi nu sunt aproape de Mine – adică aceia care nu au dragoste sinceră față de Mine – sunt cei care Mă sfidează fățiș.

Astăzi, lucrarea Duhului Sfânt a ajuns într-un punct în care metoda anterioară nu va mai fi folosită; în schimb, o nouă metodă este implementată. Aceia care nu colaborează cu Mine în mod pozitiv și activ vor cădea în Infern, un abis al morții (și acei oameni vor suferi pierzania pe vecie). Noua metodă este următoarea: dacă inima și mintea ta nu sunt drepte, atunci judecata Mea se va abate imediat asupra ta. Aceasta include să te agăți de lume, de avere, de familia ta, de soț, soție, copii, părinți, mâncare și băutură, haine și de toate lucrurile de acest fel care nu fac parte din țărâmul spiritual. Luminarea sfinților va deveni din ce în ce mai vizibilă; adică, sentimentele vieții vor deveni din ce în ce mai evidente și vor fi permanent în mișcare. Oricine cauzează cea mai mică întrerupere va suferi o cădere dezastruoasă, rămânând cu mult în urmă în cursa vieții. Pe cei care sunt indiferenți, care nu caută cu devotament, îi voi abandona complet și îi voi ignora pe toți, fără excepție. Vor fi făcuți să se chinuiască în dezastre vreme de o mie de ani. Celor care caută cu ardoare – adică celor care provoacă mereu întreruperi – le voi alunga ignoranța și Mi-i voi face credincioși. Mai mult, vor avea înțelepciune și inteligență și, ca atare, vor căuta cu o credință încă și mai mare. Îmi dublez binecuvântările asupra tuturor primilor născuți fii ai Mei și iubirea Mea se pogoară asupra

voastră tot timpul. Mereu am grijă de voi și vă protejerez și nu vă voi permite să cădeți în plasa Satanei. Am început să-Mi lansez lucrarea printre toate popoarele; adică, am adăugat un alt proiect de lucru. Aceștia sunt cei care Îl vor sluji pe Hristos vreme de o mie de ani și un număr mare de oameni se vor îmbulzi în Împărăția Mea.

Fiii Mei, trebuie să vă intensificați pregătirea. Vă așteaptă multă lucrare pe care trebuie să v-o asumați și să o finalizați. Nu-Mi doresc decât ca voi să vă grăbiți să vă maturizați, ca să puteți termina lucrarea pe care v-am încredințat-o. Aceasta este responsabilitatea voastră sacră și este datoria care ar trebui împlinită de voi, care sunteți fiii Mei întâi născuți. Vă voi proteja până veți ajunge la capătul drumului și vă voi păzi astfel încât să vă puteți bucura pe vecie de extaz alături de Mine! Fiecare dintre voi ar trebui să înțeleagă faptul că am pus la cale multe sacrificii și multe medii, totul ca să vă desăvârșesc. Știți că toate acestea sunt binecuvântările Mele, nu-i așa? Sunteți cu toții fiii Mei iubiți. Atât timp cât voi Mă iubiți sincer, Eu nu voi părăsi pe niciunul dintre voi – cu toate că acest lucru depinde de capacitatea voastră de a coopera sau nu cu Mine în mod armonios.

Capitolul 67

Fiii Mei apar în public și în fața tuturor popoarelor. Îi voi pedepsi aspru pe cei care îndrăznesc să Îi sfideze față; acest lucru este sigur. Astăzi, toți cei care pot să se ridice și să păstorească Biserica au obținut statutul de fiu întâi născut și sunt acum împreună cu Mine în slavă – tot ceea ce este al Meu este și al vostru. Ofer har din plin tuturor celor care Mi se supun sincer, ca să poți deveni mare, peste puterea altor oameni. Voia Mea se arată întru totul vouă, fiilor întâi născuți, iar Eu nu-Mi doresc decât ca voi să vă maturizați cât mai curând cu putință și să finalizați ceea ce v-am încredințat. Să știți acest lucru! Ceea ce v-am încredințat este proiectul final al planului Meu de gestionare (planul mântuirii). Sper doar să fiți în stare să-Mi oferiți întreaga voastră ființă din toată inima, cu toată mintea și cu toată puterea, și să sacrificați totul pentru Mine. Timpul chiar nu așteaptă pe nimeni, și niciun om, eveniment sau lucru nu-Mi poate împiedica lucrarea. Să știți asta! Lucrarea Mea avansează lin cu fiecare pas, fără piedici.

Pașii Mei traversează tot universul și ajung până la capetele pământului, ochii Mei cercetează constant fiecare persoană în parte și, chiar mai mult, privesc universul ca pe un întreg. Cuvintele Mele lucrează practic în fiecare colț al universului. Oricine îndrăznește să nu Îmi facă servicii, oricine îndrăznește să-Mi fie necredincios, oricine îndrăznește să-Mi judece numele și oricine îndrăznește să-Mi ponegrească și să-Mi defăimeze fiii – cei cu adevărat capabili de aceste lucruri trebuie să fie supuși unei judecăți aspre. Judecata Mea se va abate întru totul, adică acum este era judecății, și, observând atent, vei afla că judecata Mea se întinde în întregul univers-lume. Desigur, casa Mea nu este scutită; judecata va ajunge la cei ale căror gânduri, cuvinte și fapte nu

sunt conform voii Mele. Înțelege lucrul acesta! Judecata Mea este îndreptată asupra întregului univers-lume, nu doar asupra unui grup de oameni sau lucruri. Ai ajuns să înțelegi acest lucru? Dacă, în sinea ta, te lupți cu gândurile tale despre Mine, atunci de îndată vei fi judecat lăuntric.

Judecata Mea vine în toate chipurile și formele. Să știți acest lucru! Eu sunt Dumnezeu unic și înțelept al universului-lume! Nimic nu este dincolo de puterea Mea. Toate judecățile Mele vi se revelează: dacă te îndoiești de Mine în gândurile tale, am să te inspir, ca să te avertizez. Dacă nu ascuți, am să te abandonez imediat (nu Mă refer la faptul de a te îndoii de numele Meu, ci, mai degrabă, la alte comportamente exterioare care au legătură cu plăcerile carnale). Dacă gândurile tale sunt sfidătoare față de Mine, dacă Mi te plângi, dacă accepți în mod repetat ideile Satanei și nu urmezi sentimentele vieții, atunci duhul tău va fi în întuneric și trupul tău va suferi durere. Trebuie să fii mai apropiat de Mine. Este imposibil să revii la starea ta normală în doar una sau două zile, iar viața ta va rămâne vizibil în urmă. Celor desfrânați în vorbire am să le pedepsesc gura și limba, pentru ca limba lor să sufere tratarea. Pe cei nestăpânit de desfrânați în faptă am să-i avertizez în sufletul lor și am să-i mustru aspru pe cei care nu ascultă. Pe cei care Mă judecă și Mă sfidează fățiș, adică pe aceia care arată nesupunere în vorbă sau faptă, îi voi alunga și părăsi cu totul, făcându-i să piară și să piardă binecuvântările cele mai înalte; aceștia sunt cei care vor fi alungați după ce au fost aleși. Pe cei care sunt ignoranți, adică pe cei ale căror viziuni nu sunt limpezi, voi continua să îi luminez și să îi mântuiesc; totuși, cei care înțeleg adevărul, dar nu îl practică, vor fi gestionați conform regulilor menționate mai sus, indiferent dacă sunt sau nu ignoranți. Pe oamenii care au avut intenții greșite de la început îi voi face pe veci incapabili să înțeleagă realitatea și, în cele din urmă, vor fi alungați treptat, unul câte unul. Nu va rămâne niciunul, deși acum rămân, conform aranjamentului Meu (pentru că Eu nu fac lucrurile în pripă, ci în mod ordonat).

Judecata Mea este complet dezvăluită; ea țintește diferiți oameni, și aceștia trebuie să-și ocupe cu toții locurile potrivite. Îi voi gestiona și judeca pe oameni în conformitate cu regulile pe care le-au încălcat. În ceea ce-i privește pe cei care nu sunt în acest nume și care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă, se aplică o singură regulă: voi lua imediat spiritele, sufletele și trupurile tuturor celor care Mă sfidează și le voi arunca în Infern; pe cei care nu Mă sfidează am să-l aștept să se maturizeze înainte de a desfășura o a doua judecată. Cuvintele Mele explică tot cu o claritate absolută și nimic nu este ascuns. Sper doar ca voi să fiți capabili să le țineți minte tot timpul!

Capitolul 68

Cuvântul Meu este implementat în fiecare țară, loc, națiune și confesiune și este îndeplinit în orice colț și în orice moment. Dezastrele care apar peste tot nu sunt bătălii între oameni, nici nu sunt lupte armate. După aceea, nu vor mai exista războaie. Toți sunt la îndemâna Mea. Toți vor înfrunta judecata Mea și vor suferi în toiul dezastrului. Fie ca aceia care Mi se împotrivesc, precum și aceia care nu iau inițiativa de a colabora cu Mine să sufere durerea diferitelor dezastre; fie să plângă și să scrâșnească din dinți pe vecie, rămânând pentru totdeauna în beznă. Ei nu vor supraviețui. Acționez direct și cu agilitate și nu iau în considerare cât de credincios Mi-ai fost în trecut; atât timp cât Mi te împotrivești, mâna judecății Mele va dezlănțui grabnic mânia asupra ta, fără nici cea mai mică amânare – nici măcar o secundă – și fără vreo fărâmbă de milă. Am spus tot timpul că Eu sunt Dumnezeuul care Își ține cuvântul. Fiecare cuvânt pe care îl rostesc va fi împlinit și vă voi face să-l vedeți pe fiecare. Asta înseamnă cu adevărat a intra în realitate în toate lucrurile.

Marile dezastre nu se vor abate cu siguranță asupra fiilor Mei, asupra celor dragi Mie; voi veghea asupra fiilor Mei în fiecare moment și în fiecare secundă. Voi cu siguranță nu va trebui să îndurați o asemenea durere și suferință. În schimb, rostul acestui lucru este să-Mi desăvârșesc fiii și să-Mi împlinesc cuvântul în ei. Ca urmare, voi puteți să-Mi recunoașteți omnipotența, să continuați să creșteți în viață, să purtați mai curând poveri pentru Mine și să vă dedicați întreaga ființă finalizării planului Meu de gestionare (planul mântuirii). Ar trebui să vă înveseliți, să fiți bucuroși și fericiți din acest motiv. Vă voi înmâna totul, permițându-vă să preluați controlul; voi așeza totul în mâinile voastre. Dacă este adevărat că un fiu moștenește întreaga proprietate a tatălui său, atunci cu cât va fi mai adevărat acest lucru în cazul vostru, fiii Mei întâi născuți? Sunteți cu adevărat binecuvântați. În loc să suferiți de pe urma marilor dezastre, vă veți bucura de binecuvântări eterne. Ce slavă! Ce slavă!

Grăbiți ritmul și urmați-Mi pașii în orice loc și în orice moment; nu rămâneți în urmă. Lăsați-vă inimile să urmeze inima Mea și lăsați-vă mințile să urmeze mintea Mea. Colaborați cu Mine ca o singură inimă și o singură minte. Mâncați împreună cu Mine, trăiți cu Mine și bucurați-vă cu Mine. Binecuvântări minunate vă așteaptă să le luați și să vă bucurați de ele. În Mine există o asemenea abundență incomparabilă. Nici măcar puțin din ea nu a fost pregătită pentru altcineva; fac acest lucru în întregime pentru fiii Mei.

În prezent, ceea ce am în minte este ceea ce se va împlini. Odată ce am terminat de vorbit cu voi, aceste chestiuni se vor fi finalizat deja. Lucrarea avansează cu adevărat atât de repede și se schimbă cu fiecare clipă. Dacă atenția voastră se abate doar pentru o clipă, va avea loc un fenomen de „centrifugare” și veți fi aruncați la mare distanță, îndepărtându-vă astfel de acest curent. Dacă nu căutați cu toată sinceritatea, veți face ca eforturile Mele chinuitoare să fie în van. În viitor, oameni din diferite națiuni se vor îngâmădi în orice clipă: la nivelul vostru actual, veți fi în stare să-i conduceți? Vă voi

antrena foarte bine ca să deveniți soldați buni în această scurtă perioadă pentru a-Mi îndeplini însărcinarea. Doresc să-Mi slăviți numele în toate privințele și să fiți mărturii minunate pentru Mine. Fie ca aceia pe care ei i-au disprețuit să se ridice astăzi deasupra lor și să-i conducă și să îi stăpânească. Îmi înțelegeți intențiile? Ați priceput eforturile chinuitoare pe care le-am făcut? Eu fac toate acestea pentru voi. Depinde doar dacă sunteți sau nu în stare să vă bucurați de binecuvântările Mele.

Eu, Dumnezeu care cercetează mintea și inima omului, călătoresc până la marginile pământului. Cine îndrăznește să nu Îmi facă servicii? Există tensiuni ridicate în toate națiunile, și toate națiunile se luptă amarnic; totuși, în final, nu vor scăpa de strânsoarea Mea. Cu siguranță nu le voi da drumul cu ușurință. Îi voi aduce la judecată unul câte unul, conform acțiunilor lor, statutelor lor pământești și plăcerilor lor pământești. Nu voi scuti pe nimeni. Mânia Mea a început să se dezvăluie și se va abate toată asupra lor. Totul se va împlini în ei, unul câte unul, iar toate acestea le vor fi adus singuri asupra lor. Cei care nu au reușit să Mă cunoască sau care M-au disprețuit în trecut vor înfrunta acum judecata Mea. Cât despre cei care i-au persecutat pe fiii Mei în trecut, îi voi pedepsi în mod deosebit, în conformitate cu acțiunile și cuvintele lor trecute. Nu-i voi cruța nici măcar pe copii; toți acești oameni sunt din tagma Satanei. Chiar dacă nu fac și nu spun nimic, dacă, în inimile lor, ei îi urăsc pe fiii Mei, nu-l voi ierta nici măcar pe unul dintre ei. Îi voi face pe toți să vadă că noi – acest grup de oameni – domnim și deținem puterea astăzi; cu siguranță nu ei. Din acest motiv, este și mai important să vă dedicați cu cea mai mare putere și să vă sacrificați cu sinceritate pentru Mine, astfel încât să-Mi slăviți numele, să fiți martori pentru el în fiecare loc, colț, religie și confesiune și să-l răspândiți în întregul univers și la capetele pământului!

Capitolul 69

Când voia Mea va ieși la lumină, voi da afară pe dată pe oricine îndrăznește să se opună și pe oricine îndrăznește să judece sau să se îndoiască. Astăzi, cine nu acționează conform voii Mele sau cine Îmi interpretează greșit voia trebuie alungat și aruncat din Împărăția Mea. În Împărăția Mea nu există nimeni altcineva; toți sunt fiii Mei – oamenii pe care îi iubesc și care sunt atenți cu Mine. Mai mult, ei sunt cei care acționează conform cuvântului Meu și sunt în stare să domnească pentru a judeca toate națiunile și toate popoarele în numele Meu. În plus, ei sunt un grup de fii întâi născuți care sunt inocenți și plini de viață, simpli și deschiși, cât și sinceri și înțelepți. Voia Mea se satisface în voi și ceea ce Îmi doresc să fac se împlinește în voi, fără abateri, cu totul deschis și dezvăluit. Pe cei care au intenții și scopuri greșite am început să îi părăsesc și îi voi face să cadă unul câte unul. Îi voi distruge pe rând, până în punctul în care nu vor putea să supraviețuiască – și totul se referă la duhurile, sufletele și trupurile lor.

Înțelege că acțiunile mâinii Mele, toate aceste lucruri – sprijinirea sărmanilor, grija și

protecția celor care Mă iubesc, mântuirea celor ignoranți și zeloși care nu interferează cu gestionarea Mea, pedepsirea celor care Mi se opun și a celor care nu colaborează în mod activ cu Mine – vor fi confirmate unul câte unul, potrivit cuvântărilor Mele. Ești o persoană care Mă iubește cu adevărat? Ești o persoană care se sacrifică plină de credință pentru Mine? Ești o persoană care Îmi ascultă cuvântul și acționează în conformitate cu acesta? Ești o persoană care este împotriva Mea sau una care e compatibilă cu Mine? Adânc în sinea ta, ai o idee clară în privința acestor lucruri? Poți să răspunzi la fiecare dintre lucrurile pe care le-am spus? Dacă nu poți, ești o persoană care caută cu entuziasm, dar care nu Îmi înțelege voia. Asemenea oameni vor interfera cu cea mai mare ușurință cu gestionarea Mea și Îmi vor înțelege greșit voia. Dacă au intenții greșite, chiar și pentru o clipă, vor fi supuse surghiunului și distrugerii Mele.

În Mine există taine nesfârșite, care sunt de nepătruns. Le voi dezvălui oamenilor, una câte una, în conformitate cu planul Meu. Adică, le voi dezvălui fiilor Mei întâi născuți. Celor care sunt necredincioși și care Mi se împotrivesc pur și simplu le voi permite să facă ceea ce fac și ceilalți; în final, totuși, trebuie să îi fac să înțeleagă faptul că Eu sunt măreție și judecată. Necredincioșii de astăzi știu doar ce se întâmplă în fața ochilor lor, dar nu-Mi cunosc voia. Numai fiii Mei – oamenii pe care îi iubesc – Îmi cunosc și înțeleg voia. Sunt dezvăluit în mod deschis față de fiii Mei; pentru Satana sunt măreție și judecată, și deloc ascuns. În prezent, numai fiii Mei întâi născuți sunt vrednici să-Mi cunoască voia; nimeni altcineva nu se califică – și toate acestea sunt lucruri pe care le-am pus la punct înainte de creație. Mai devreme, am rânduit cum se cuvine cine va fi binecuvântat și cine va fi năpăstuit; am fost clar în această privință, și astăzi s-a manifestat deja din plin: cei care sunt binecuvântați au început să se bucure de binecuvântările lor, în timp ce aceia care sunt năpăstuiți au început să îndure dezastre. Cei care nu își doresc să fie năpăstuiți vor fi oricum, căci asta este ceea ce am menit și ceea ce au aranjat mâinile Mele de decrete administrative. Mai exact, ce fel de persoană este binecuvântată și ce tip de persoană este osândită? Am dezvăluit deja aceste lucruri; aceasta nu este o taină pentru voi, ci, în schimb, este la vedere: cei care Mă acceptă, dar care au intenții greșite; cei care Mă acceptă, dar nu Mă caută; cei care Mă cunosc, dar nu Mi se supun; cei care se dedau necinstei și trădării ca să Mă înșele; cei care Îmi citesc cuvintele, dar varsă negativism și cei care nu se cunosc pe ei înșiși, care nu știu ce sunt, care se cred măreți și care presupun că au atins maturitatea (exemplul Satanei) – toți oamenii ca aceștia sunt obiectele năpăstuirii. Cei care Mă acceptă și ale căror intenții sunt de dragul Meu (și, dacă produc întreruperi, nu-Mi voi aminti fărădelegile lor – dar intențiile lor trebuie să fie corecte și ei trebuie să fie mereu precauți, atenți și nu desfrânați; trebuie să nutrească mereu voința de a Mă asculta și de a Mi se supune); cei care sunt puri; cei care sunt deschiși; cei care sunt onești; cei care nu sunt controlați de nicio persoană, de niciun lucru sau de nicio chestiune; și cei care arată ca niște copii, în ciuda faptului că sunt maturi în viață – aceștia sunt iubiții Mei, obiecte ale binecuvântărilor Mele. Acum, fiecare dintre voi își va ocupa locul corespunzător, conform

propriei naturi. Mai mult, vei ști dacă ești binecuvântat sau năpăstuit; nu este nevoie să o spun în mod deslușit. Cei care sunt binecuvântați ar trebui să se bucure și să fie fericiți, în timp ce aceia care vor fi năpăstuiți nu ar trebui să fie tulburați. Ambii au fost aranjați de mâna Mea, deși nu Eu sunt vinovat: e din cauza lipsei tale de cooperare activă cu Mine, cât și a eșecului tău de a înțelege că sunt Dumnezeu care cercetează inima cea mai ascunsă a omului. Asta este ceea ce am hotărât în avans, iar tu ți-ai făcut rău singur cu propriile-ți trucuri meschine; tu ai adus acest lucru asupra ta! Faptul că vei cădea în Infern nu înseamnă că ești maltratat! Acesta ți-este sfârșitul; acesta ți-este finalul!

Fii întâi născuți binecuvântați! Ridicați-vă iute și ovaționați! Ridicați-vă iute și slăviți! De acum încolo, nu va mai exista amărăciune și nu va mai exista suferință; totul este în mâinile noastre. Cel ale cărui gânduri sunt în acord cu ale Mele este o persoană pe care o iubesc și nu va fi nevoită să îndure dezastrul. Orice îți dorește inima, voi îndeplini (deși nu poate fi arbitrar); aceasta este lucrarea Mea.

Capitolul 70

Faptul că tainele Mele sunt revelate și se manifestă deschis, nemaifiind ascunse, se datorează întru totul harului și milei Mele. În plus, faptul că al Meu cuvânt apare printre oameni, nemaifiind ascuns, se datorează tot harului și milei Mele. Îi iubesc pe toți care se sacrifică sincer pentru Mine și care Mi se dedică. Îi urăsc pe toți care sunt născuți din Mine, dar nu Mă cunosc, și chiar Mi se împotrivesc. Nu voi abandona pe nimeni care este sincer pentru Mine; mai degrabă, voi dubla binecuvântările acelei persoane. Îi voi pedepsi de două ori mai mult pe cei care nu sunt recunoscători și Îmi necinstesc bunătatea și nu îi voi lăsa să scape cu ușurință. În Împărăția Mea, nu există necinste sau înșelăciune, și nu există deșertăciune lumească; adică, nu există mirosul morților. Mai degrabă, totul este corectitudine și dreptate; totul este puritate și deschidere, nimic nefiind ascuns ori tănuit. Totul este proaspăt, totul este bucurie și totul este edificare. Nimeni care mai miroase a mort nu poate rămâne în Împărăția Mea, ci, în schimb, va fi condus de toiagul Meu din fier. Toate tainele nesfârșite, din timpuri imemorabile până în ziua de azi, vi se dezvăluie complet vouă – grupului de oameni pe care îi câștig în zilele de pe urmă. Nu vă simțiți binecuvântați? Zilele în care totul este dezvăluit public sunt, mai mult, zilele în care veți împărți domnia cu Mine.

Grupul de oameni care domnesc cu adevărat ca regi depind de predestinarea și selecția Mea, și în lucrul acesta nu există absolut nicio voință omenească. Oricine îndrăznește să ia parte la asta trebuie să îndure o lovitură a mâinii Mele, iar acești oameni vor fi țintele focului Meu furios; aceasta este o altă latură a dreptății și măreției Mele. Am spus că stăpânesc toate lucrurile, că Eu sunt Dumnezeu înțelept care deține întreaga autoritate și nu sunt îngăduitor față de nimeni; sunt extrem de aspru, complet lipsit de sentimente personale. Tratez pe oricine (indiferent cât de bine vorbește, nu îl

voi ierta) cu dreptatea, corectitudinea și măreția Mea, în același timp permițând tuturor să vadă mai bine minunile faptelor Mele, cât și ce înseamnă faptele Mele. Rând pe rând, am pedepsit toate duhurile rele pentru tot felul de acțiuni pe care le săvârșesc, aruncându-le pe toate în Adânc. Am finalizat această lucrare înainte de începutul timpului, lăsându-le fără poziție, nelăsându-le niciun loc în care să-și facă lucrarea. Niciunul dintre aleșii Mei – cei predestinați și selectați de Mine – nu poate fi nicicând posedat de duhurile rele, ci, în schimb, va fi mereu sfânt. Pe aceia pe care nu i-am predestinat și selectat îi voi preda Satanei și nu le voi mai permite să mai rămână. În toate privințele, decretele Mele administrative implică dreptatea și măreția Mea. Nu voi lăsa să scape nici măcar pe unul dintre aceia asupra cărora lucrează Satana, ci îi voi azvârli împreună cu trupurile lor în Infern, pentru că Eu îl urăsc pe Satana. Nu-l voi ierta cu ușurință sub nicio formă, ci îl voi distruge cu totul, nelăsându-i nici cea mai mică șansă să-și facă lucrarea. Cei pe care Satana i-a corupt într-o oarecare măsură (adică, aceia care sunt țintele dezastrului) sunt sub aranjamentul înțelept al propriei Mele mâini. Să nu crezi că acest lucru s-a întâmplat din cauza ferocității Satanei; să știi că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care domnește în univers și asupra tuturor lucrurilor! Pentru Mine, nu există probleme care nu pot fi rezolvate, și cu atât mai puțin nu există nimic care să nu poată fi realizat sau vreun cuvânt care să nu poată fi rostit. Oamenii nu trebuie să acționeze ca sfetnici ai Mei. Ferește-te să fii lovit de mâna Mea și aruncat în Infern. Îți spun asta! Cei care colaborează în mod proactiv cu Mine astăzi sunt cei mai deștepți, iar ei vor evita pierderile și vor scăpa de durerea judecății. Toate acestea sunt aranjamentele Mele, predestinate de Mine. Nu face remarci indiscrete și nu vorbi bombastic, crezând că ești atât de măreț. Nu se datorează toate acestea predestinării Mele? Voi, cei care ați fi sfetnicii Mei, nu cunoașteți rușinea! Nu vă cunoașteți propria statură; cât de jalnic de mărunț este! Chiar și așa, nu credeți că este mare lucru și nu vă cunoașteți pe voi înșivă. Îmi ignorați cuvintele în repetate rânduri, făcând ca eforturile Mele meticuloase să fie în van și fără să vă dați seama că ele sunt manifestările harului și milei Mele. Mai degrabă, încercați să vă afișați propria deșteptăciune în mod repetat. Țineți minte acest lucru? Ce mustrare trebuie să primească oamenii care se cred atât de deștepți? Indiferenți și necredincioși față de cuvintele Mele și fără să vi le întipăriți în inimi, Mă folosiți drept scuză pentru a face una sau alta. Răufăcătorilor! Când veți putea să Îmi luați inima în considerare pe deplin? Nu aveți pic de respect pentru ea, așadar, să vă numesc „răufăcători” nu înseamnă că vă nedreptățesc. Vi se potrivește perfect!

Astăzi vă arăt, unul câte unul, lucruri care au fost odinioară ascunse. Marele balaur roșu este azvârlit în Adânc și complet distrus, pentru că n-ar fi de niciun folos să-l păstrez; asta înseamnă că nu Îi poate face un serviciu lui Hristos. De acum înainte, lucrurile roșii nu vor mai exista; treptat, ele trebuie să se transforme în nulități. Fac ceea ce spun; aceasta este finalizarea lucrării Mele. Înlătură noțiunile omenești; am făcut tot ceea ce am spus. Oricine încearcă să fie deștept nu face decât să atragă asupra sa distrugerea și disprețul și nu vrea să trăiască. Prin urmare, te voi mulțumi și cu siguranță

nu voi păstra asemenea oameni. De acum, populația va spori în excelență, în timp ce aceia care nu colaborează proactiv cu Mine vor fi eliminați în neant. Cei pe care i-am aprobat sunt cei pe care îi voi desăvârși și nu voi azvârli nici măcar pe unul. Nu există contradicții în ceea ce spun. Cei care nu colaborează proactiv cu Mine vor suferi mai multă mustrare, deși, în cele din urmă, îi voi mântui cu siguranță. Până atunci, totuși, măsura vieților lor va fi destul de diferită. Vrei să fii o astfel de persoană? Ridică-te și colaborează cu Mine! Cu siguranță nu-i voi trata cu zgârcenie pe cei care se sacrifică sincer pentru Mine. Celor care Mi se dedică sincer le voi acorda toate binecuvântările Mele. Oferă-te Mie în întregime! Ceea ce mănânci, ceea ce porți și viitorul tău sunt toate în mâinile Mele; voi aranja totul cum se cuvine, ca să ai parte de bucurie nesfârșită, pe care nu o vei epuiza niciodată. Asta pentru că am spus că „Pe cei care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate îi voi binecuvânta, cu siguranță, din belșug”. Toate binecuvântările vor ajunge la fiecare persoană care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate.

Capitolul 71

Am făcut ca întreaga Mea ființă să Se manifeste pentru voi toți, dar de ce nu puteți cugeta la cuvintele Mele din toată inima și din tot sufletul vostru? De ce Îmi considerați cuvintele prostii? Este incorect ceea ce spun? V-au lovit cuvintele Mele părțile vulnerabile? Mereu amânați și ezitați. De ce vă purtați astfel? Nu am vorbit limpede? Am spus de atâtea ori că ar trebui cumpănite cu grijă cuvintele Mele și că ar trebui să le acordați mare atenție. Sunt vreunii dintre voi copii supuși și ascultători? Au fost în van cuvintele Mele? Nu au avut chiar niciun efect? În ce măsură te poți conforma vocii Mele? Dacă, preț și de o clipă, acționezi fără să ți se vorbească, vei deveni desfrânat și necontrolat. Dacă nu exprim clar cum să te porți și să vorbești, s-ar putea, oare, ca adânc în sinea ta să nu ai habar? Permite-Mi să îți spun! Cine suferă pierderi este neascultător, un om care nu se supune și care crede necugetat! Oamenii care nu acordă atenție spuselor Mele și care nu pot înțelege detaliile nu vor fi în stare să-Mi priceapă intențiile și nici nu vor fi în stare să Mă slujească. Asemenea oameni vor fi tratați de Mine și vor avea de-a face cu judecata Mea. Să nu pricepi detaliile înseamnă să fii extrem de insolent, cât și pripit cu bună știință; așadar, urâsc asemenea oameni și nu voi fi blând cu ei. Nu le voi arăta milă; le voi arăta doar măreția și judecata Mea. Vezi apoi dacă mai îndrăznești să Mă înșeli. Eu sunt Dumnezeu care cercetează cele mai profunde adâncuri ale inimii omului. Acest aspect ar trebui să fie evident pentru toți; altfel, își vor continua, pur și simplu, lucrarea într-o manieră relaxată și Mă vor trata superficial. Acesta este motivul pentru care unii oameni sunt, fără să știe, doborâți de Mine. Am spus că nu voi trata pe nimeni nedrept, că nu fac lucruri greșite și că toate acțiunile Mele sunt săvârșite în conformitate cu aranjamentele înțelepte ale mâinii Mele.

Judecata Mea s-a abătut asupra tuturor oamenilor care nu Mă iubesc cu adevărat.

Exact în acest moment devine limpede pe cine am predestinat și ales să fie alungat. Toate aceste lucruri vor fi dezvăluite unul câte unul și nimic nu va rămâne ascuns. Toți oamenii, toate evenimentele și lucrurile rezistă și există ca să aducă la împlinire cuvintele Mele și toate sunt ocupate cu adevărarea cuvintelor rostite de gura Mea. Universul și marginile pământului sunt controlate doar de Mine. Trebuie să lovesc pe oricine îndrăznește să nu se supună cuvintelor Mele sau care refuză să-Mi pună în aplicare faptele, făcând ca acea persoană să se scufunde în Infern și să nu mai existe. Toate cuvintele Mele sunt potrivite și adecvate și lipsite de vreo impuritate. Poate modul vostru de a vorbi să semene cu al Meu? Sunteți atât de plictisitori; nu aveți nicio logică și nu vă explicați limpede – și, totuși, credeți că ați obținut câte ceva și că aproape ați prins ideea. Permite-Mi să-ți spun! Cu cât mai mulțumiți de sine sunt oamenii, cu atât mai departe sunt de a întruni standardele Mele. Ei nu țin cont de voia Mea și Mă înșală și Îmi dezonoarează numele în cel mai grav mod. Câtă nerușinare! Nu vă uitați deloc la ce statură aveți. Cât de nesăbuiți și de ignoranți sunteți!

Cuvintele Mele indică lucruri tot timpul și în toate domeniile. Se poate ca încă să nu pricepi? Tot nu înțelegi? Este intenția ta să Mă dezamăgești? Mobilizează-te și adună-ți curajul. Nu tratez în mod meschin nicio persoană care Mă iubește. Cercetez cele mai ascunse adâncimi ale inimii omului și știu tot ce există în inimile tuturor oamenilor. Toate aceste lucruri vor fi dezvăluite rând pe rând și toate vor fi cercetate de Mine. Nu voi trece niciodată cu vederea pe nici măcar unul dintre aceia care Mă iubesc cu adevărat; ei sunt cu toții beneficiari ai binecuvântărilor și sunt grupul fiilor întâi născuți, pe care i-am predestinat să fie regi. În ceea ce îi privește pe cei care nu Mă iubesc cu adevărat, aceștia sunt țintele propriilor lor vicleșuguri și vor îndura nenorociri; și lucrul acesta a fost predestinat de Mine. Nu-ți face griji; îi voi dezvălui unul câte unul. Am pregătit această lucrare cu mult înainte și am început deja să o fac. Totul este săvârșit într-un mod ordonat; nimic nu este haotic. Am hotărât deja cine va fi ales și cine va fi alungat. Unul câte unul, vor fi toți dezvăluiți pentru ca voi să îi vedeți. În aceste vremuri, veți vedea ce face mâna Mea. Toți oamenii vor vedea că dreptatea și măreția Mea nu permit nicio jignire sau împotrivire din partea nimănui și că oricine ofensează va fi aspru pedepsit.

Eu sunt Cel care cercetează neînterupt cele mai ascunse adâncimi ale inimilor tuturor. Să nu Mă vedeți numai din exterior. Oameni orbi! Nu ascultați cuvintele pe care le-am rostit atât de limpede și pur și simplu nu Mă credeți pe Mine – Dumnezeuul complet Însuși. Cu siguranță nu voi tolera pe nimeni dintre cei care îndrăznesc să Mă lingusească sau să ascundă ceva de Mine.

Îți amintești fiecare dintre cuvântările Mele? „Să Mă vezi pe Mine este același lucru cu a vedea fiecare taină ascunsă din veșnicie în veșnicie.” Ai cumpănit cu grijă această afirmație? Eu sunt Dumnezeu și tainele Mele vi s-au dezvăluit ca să le vedeți. Nu le-ați văzut? De ce nu-Mi dați atenție? Și de ce Îl venerați atât pe acel Dumnezeu nedeslușit din mintea ta? Cum aș putea Eu – singurul Dumnezeu adevărat – să fac vreo greșală? Să îți fie limpede acest lucru! Fii sigur de el! Fiecare cuvânt al Meu și fiecare acțiune a

Mea, fiecare faptă și fiecare mișcare, zâmbetul Meu, mâncarea Mea, hainele Mele, tot ce este al Meu este săvârșit de către Dumnezeu Însuși. Voi Mă judecați: oare din cauză că L-ați văzut deja pe Dumnezeu înainte de venirea Mea? Dacă nu, atunci de ce în mintea ta Mă compari mereu cu Dumnezeul tău? Acest lucru e într-un tot un produs al noțiunilor omenești! Acțiunile și comportamentele Mele nu sunt în conformitate cu închipuirile tale, nu-i așa? Nu permit niciunei persoane să-și dea cu părerea dacă acțiunile și comportamentele Mele sunt sau nu corecte. Eu sunt singurul Dumnezeu adevărat și acesta este adevărul inalterabil, indiscutabil! Nu fiți victimele propriilor voastre vicleșuguri. Cuvintele Mele au scos acest lucru în evidență cu absolută claritate. Nu există nicio fărămă de om în Mine; sunt în totalitate Dumnezeu Însuși, manifestat în întregime vouă, fără niciun singur lucru ascuns!

Capitolul 72

Dacă descoperi vreun neajuns sau vreo slăbiciune în tine, trebuie să te bizui imediat pe Mine ca să te scap de acestea. Nu amâna; altfel, lucrarea Duhului Sfânt va fi prea departe de tine și vei rămâne foarte mult în urmă. Lucrarea pe care ți-am încredințat-o poate fi realizată numai prin apropiere frecventă, prin rugăciune și prin a avea părtășie în prezența Mea. Dacă nu faci aceste lucruri, nu se va obține niciun rezultat și totul va fi fost făcut în zadar. Lucrarea Mea de astăzi nu este ca în trecut; durata vieții oamenilor pe care îi iubesc e foarte diferită de ceea ce era înainte. Ei toți au o înțelegere clară a cuvintelor Mele, cât și o percepție pătrunzătoare a lor. Acesta este aspectul cel mai evident, este cel mai în măsură să reflecte miracolul lucrării Mele. Ritmul lucrării Mele s-a accelerat, și această lucrare diferă cu siguranță de trecut. Oamenilor le este dificil să-și imagineze și, mai mult, le este imposibil să înțeleagă. Nimic nu mai este o taină pentru voi; mai degrabă, totul a fost făcut cunoscut și manifestat. Este transparent, este eliberat și, mai important, este complet liber. Cei pe care îi iubesc nu vor fi cu siguranță constrânși de vreo persoană, vreun eveniment sau lucru și nici de vreun spațiu sau de geografie; vor transcende controlul impus de toate mediile și se vor ivi din trup. Aceasta este finalizarea lucrării Mele mărețe. Nu va mai fi nimic de făcut după aceea; va fi complet finalizată.

Finalizarea lucrării celei mărețe e menționată cu referire la toți fiii întâi-născuți și la toți oamenii pe care îi iubesc. De acum înainte nu veți mai fi controlați de nicio persoană, de niciun eveniment sau lucru. Veți călători de la un capăt la altul al diferitelor nații ale universului, traversând întreg cosmosul și lăsând urmele pașilor voștri peste tot. Nu considerați acest lucru ca fiind foarte îndepărtat; este ceva ce se va adevăra foarte curând, chiar în fața ochilor voștri. Ceea ce fac vă va fi încredințat și locurile pe unde umblu vor avea urmele pașilor voștri. Mai mult, acesta este cu adevărat înțelesul faptului că noi – voi și cu Mine – vom domni împreună ca regi. V-ați gândit de ce revelațiile pe

care le ofer sunt din ce în ce mai limpezi, din ce în ce mai evidente, fără a fi ascunse măcar vreun pic? De ce am depus cea mai înaltă mărturie și v-am spus vouă toate aceste taine și toate aceste cuvinte? Motivul nu este altul decât lucrarea menționată anterior. Cu toate acestea, progresul lucrării voastre este prea lent în prezent. Nu sunteți în stare să țineți pasul cu Mine, nu puteți colabora foarte bine cu Mine și, deocamdată, încă nu sunteți în stare să-Mi îndepliniți voia. Trebuie să vă educ mai intens și să grăbesc completarea voastră de către Mine, astfel încât să puteți să-Mi mulțumiți inima cât mai curând cu putință.

În prezent, cel mai evident lucru este că grupul fiilor întâi-născuți s-a format complet. Toți au fost aprobați de către Mine și chiar predestinați și aleși de Mine încă de la facerea lumii. Fiecare dintre ei a fost promovat de propria-Mi mână. Nu e loc de vreo considerație omenească aici. Este dincolo de controlul tău. Nu fi mândru; totul este bunătatea și mila Mea. Din punctul Meu de vedere, totul s-a împlinit deja. Pur și simplu, ochii voștri sunt prea încețoșați și nici măcar acum nu puteți să dobândiți o imagine clară a miracolului faptelor Mele. Niciunul dintre voi nu înțelege clar sau cu adevărat atotputernicia Mea, înțelepciunea Mea, fiecare acțiune a Mea sau fiecare cuvânt al Meu și faptă a Mea. Din acest motiv, grăiesc limpede. Pentru fiii Mei, iubii Mei, sunt dispus să plătesc toate costurile, să trudes și să Mă sacrific. Mă cunoști prin cuvintele Mele? Trebuie să ți le spun mai clar? Nu mai fi desfrânat; arată considerație față de inima Mea! Acum, că o taină atât de măreață v-a fost împărtășită, ce aveți de spus? Încă mai aveți nemulțumiri? Dacă nu plătiți prețul și nu munciți din greu, puteți fi demni de toate eforturile minuțioase pe care le-am făcut?

Oamenii din ziua de azi nu se pot controla. Dragostea pentru Mine nu se poate naște în cei pe care nu-i favorizez, chiar dacă ei vor. Totuși, oamenii pe care i-am predestinat și ales nu vor putea să scape chiar dacă poate vor dori acest lucru; oriunde se duc, nu pot să scape de palma mâinii Mele. Astfel este măreția Mea și, cu atât mai mult, judecata Mea. Toți oamenii trebuie să-și vadă de treburile lor conform planului Meu și voii Mele. De azi înainte, absolut totul se întoarce în mâna Mea și este dincolo de controlul lor. Totul este controlat și aranjat de Mine. Dacă oamenii participă în mică măsură, nu îi voi ierta cu ușurință. Începând de astăzi, le voi permite tuturor oamenilor să înceapă să Mă cunoască – singurul Dumnezeu adevărat care a creat totul, care a venit printre oameni și a fost respins și defăimat de ei, și care controlează și aranjează totul, în întregime; Regele care răspunde de împărăție; Dumnezeul Însuși care gestionează cosmosul; și, mai mult, Dumnezeul care controlează viața și moartea ființelor omenești și care ține cheile Gheenei. Voi permite tuturor oamenilor (adulți și copii, indiferent dacă au sau nu spirit și indiferent dacă sunt proști sau au dizabilități etc.) să Mă cunoască. Nu voi scuti pe nimeni de această sarcină; este cea mai severă lucrare, o sarcină pe care am pregătit-o bine și una care se desfășoară începând de acum. Ceea ce spun se va împlini. Deschide-ți ochii spirituali, renunță la noțiunile individuale și recunoaște că Eu sunt singurul Dumnezeu adevărat care gestionează universul! Nu Mă ascund de

nimeni și Eu Îmi duc la îndeplinire decretele administrative asupra tuturor.

Lasă-ți deoparte toate lucrurile proprii. Nu sunt lucrurile pe care le câștigi de la Mine de mai mare valoare și mult mai semnificative? Nu e o diferență enormă între ele și acele gunoaie ale tale? Grăbește-te și debarasează-te de toate lucrurile care nu au niciun folos! Acum se hotărăște dacă vei câștiga binecuvântări sau vei da de necaz. Acesta este un moment crucial; este chiar momentul cel mai critic. Ești cu adevărat în stare să vezi asta?

Capitolul 73

Cuvintele Mele se împlinesc imediat ce le-am rostit; ele nu se schimbă niciodată și sunt absolut corecte. Amintește-ți acest lucru! Trebuie să iei în considerare fiecare cuvânt și frază în parte care ies din gura Mea. Fii extrem de atent, ca să nu suferi pierderi și să primești doar judecata Mea, mânia Mea și incinerarea Mea. Lucrarea Mea înaintea într-un ritm foarte rapid acum, deși nu este sumară; este atât de subtil rafinată încât, practic, este invizibilă cu ochiul liber și nu poate fi pricepută de mâinile omenești. Este deosebit de meticuloasă. Eu nu rostesc niciodată cuvinte goale; tot ceea ce spun este adevărat. Ar trebui să crezi că fiecare cuvânt al Meu este autentic și corect. Nu fi nepăsător; acesta este un moment crucial! Dacă dobândești binecuvântări sau nenorociri se va decide chiar în acest moment, iar diferența este ca aceea dintre cer și pământ. Dacă vei merge în rai sau în Gheena stă cu totul în controlul Meu. Cei care se îndreaptă spre Gheena se angajează în ultima lor luptă de muribunzi, în timp ce aceia care merg în rai sunt prinși în fărâma lor finală de suferință și sacrificiu pentru Mine pentru ultima dată. În viitor, tot ceea ce fac va presupune bucurie și slavă, fără toate lucrurile banale care îi tulbură pe oameni (căsnicie, serviciu, avere problematică, statut și așa mai departe). Totuși, în privința celor care merg în Gheena, suferința lor este eternă (acest lucru se referă la duhurile, sufletele și corpurile lor lor); nu vor scăpa niciodată din mâna Mea de pedepsire. Aceste două părți sunt la del de incompatibile ca apa și focul. Nu sunt deloc amestecate laolaltă: cei care suferă nenorocirea vor continua să sufere nenorocirea, în timp ce aceia care sunt binecuvântați vor întâmpina bucurii spre mulțumirea inimilor lor.

Toate evenimentele și lucrurile sunt controlate de Mine, ca să nu mai spun că, și mai mult, voi – fiii Mei, iubii Mei – Îmi aparțineți Mie. Voi sunteți cristalizarea planului Meu de gestionare de șase mii de ani; voi sunteți comorile Mele. Toți cei pe care îi iubesc Îmi sunt plăcuți ochilor, pentru că Mă manifestă pe Mine; pe toți cei pe care îi urăsc, îi disprețuiesc fără a Mă uita măcar la ei, căci sunt urmașii Satanei și aparțin Satanei. Astăzi, oamenii toți ar trebui să se examineze: dacă intențiile tale sunt drepte și Mă iubești sincer, atunci vei fi cu siguranță iubit de Mine. Trebuie să Mă iubești cu adevărat și să nu Mă înșeli! Eu sunt Dumnezeu care cercetează profunzimile cele mai adânci ale

inimilor oamenilor! Dacă intențiile tale sunt greșite și dacă ești rece și neloial față de Mine, atunci cu siguranță că vei fi urât de Mine; nici nu te-am ales, nici nu te-am predestinat. Continuă pur și simplu să aștepti să ajungi în iad! Alți oameni ar putea să nu fie în stare să vadă aceste lucruri, dar numai tu și Eu, Dumnezeu care privește adânc în inimile oamenilor, le cunoaștem. Ele vor fi revelate toate la un moment anume. Cei sinceri nu trebuie să fie neliniștiți, iar cei nesinceri nu trebuie să se teamă. Toate acestea fac parte din rânduielile Meu cele înțelepte.

Sarcina iminentă este urgentă și împovărătoare și cere să vă mai sacrificați o ultimă dată pentru Mine pentru a completa această lucrare finală. Cerințele Mele nu sunt de fapt foarte pretențioase: am doar nevoie să fiți capabili să faceți o treabă bună în a vă coordona cu Mine, să Mă mulțumiți în toate privințele și să-Mi urmați călăuzirea pe care v-o dau dinăuntru. Să nu fiți orbi; să aveți un scop și să-Mi simțiți intențiile sub toate aspectele și în tot. Asta pentru că nu mai sunt un Dumnezeu ascuns pentru voi și trebuie să vă fie foarte limpede acest lucru pentru a-Mi înțelege intențiile. Într-un timp foarte scurt, nu doar că vă veți întâlni cu străini care caută adevărata cale, ci, mai important, va trebui să aveți capacitatea să-i păstoriți. Aceasta este intenția Mea urgentă; nu va merge dacă nu puteți vedea acest lucru. Cu toate acestea, trebuie să credeți în omnipotența Mea. Atât timp cât oamenii sunt drepti, cu siguranță îi voi antrena ca să fie buni soldați. Totul a fost aranjat în mod corespunzător de către Mine. Trebuie să aspirați să suferiți pentru Mine. Acesta este momentul-cheie. Nu-l ratați! Nu voi zăbovi asupra lucrurilor pe care le-ați făcut în trecut. Trebuie să te rogi și să pledezi des înaintea Mea; îți voi acorda suficient har spre bucuria și folosul tău. Harul și binecuvântările nu sunt același lucru. Cel de care vă bucurați acum este harul Meu, iar în ochii Mei, nu merită menționat, în timp ce binecuvântările sunt ceva de care vă veți bucura la infinit în viitor. Sunt binecuvântări care nu s-au întâmplat oamenilor și pe care nu și le pot imagina. Acesta e motivul pentru care spun că sunteți binecuvântați, iar aceste binecuvântări nu au fost savurate de om vreodată, din vremea creației.

M-am revelat vouă deja întru toate ale Mele. Sper doar că puteți să aveți considerație pentru inima Mea, să-Mi dedicați gândurile voastre în tot ce faceți și să aveți considerație față de Mine în toate privințele, și că ceea ce văd mereu sunt chipurile voastre zâmbitoare. De acum înainte, cei care obțin statutul de fii întâi născuți sunt aceia care vor domni ca regi alături de Mine. Ei nu vor fi persecutați de niciun frate, nici nu vor fi certați sau tratați de Mine, întrucât acesta este principiul după care acționez: cei din grupul fiilor întâi născuți sunt oameni care au fost priviți de sus și au fost persecutați de ceilalți și care au suferit toate vicisitudinile vieții. (Ei au fost tratați și frânți de Mine în avans și au fost, de asemenea, făcuți compleți în avans.) Acești oameni deja s-au bucurat cu Mine, în avans, de binecuvântările care li se cuvin. Eu sunt drept și nicicând părtinitor față de cineva.

Capitolul 74

Binecuvântați sunt cei care Mi-au citit cuvintele și cred că se vor împlini. Nu Mă voi purta urât cu tine; voi face să se îplinească în tine ceea ce crezi. Aceasta este binecuvântarea Mea care se revarsă asupra ta. Cuvintele Mele ating secretele ascunse în fiecare persoană; toată lumea are răni mortale, iar Eu sunt bunul medic care le vindecă: este suficient să vii în prezența Mea. De ce am spus că în viitor nu vor mai fi supărări și lacrimi? Din acest motiv. În Mine, totul este desăvârșit, dar, în oameni, toate lucrurile sunt stricate, zadarnice și înșelătoare pentru oameni. În prezența Mea, cu siguranță vei primi de toate și sigur vei vedea și te vei bucura de toate binecuvântările pe care nu ți le-ai putut imagina vreodată. Cei care nu vin dinaintea Mea sunt cu siguranță răzvrățiți și sunt, categoric, cei care Mi se împotrivesc. Cu siguranță nu îi voi lăsa să scape ușor; voi mostra aspru acest tip de oameni. Ține minte asta! Cu cât mai mulți oameni vin înaintea Mea, cu atât vor câștiga mai mult – deși va fi doar har. Mai târziu, vor primi binecuvântări și mai mari.

De la crearea lumii, am început să predestinez și să aleg acest grup de oameni – adică pe voi, cei de astăzi. Temperamentul, calibrul, înfățișarea, statura, familia în care te-ai născut, slujba și căsnicia ta – tu în întregime, chiar și culoarea părului și a pielii, și momentul nașterii tale – au fost rânduite toate de mâinile Mele. Chiar și lucrurile pe care le faci și persoanele pe care le întâlnești în fiecare zi sunt rânduite de mâinile Mele, ca să nu mai spun că, de fapt, tot rânduiala Mea te-a adus astăzi în prezența Mea. Nu te tulbura; ar trebui să acționezi calm. Lucrul de care îți permit astăzi să te bucuri este o parte din ceea ce meriți, și ți-a fost predestinat de Mine de la crearea lumii. Toți oamenii se situează la extreme: sunt fie excesiv de încăpățânați, fie complet lipsiți de rușine. Nu sunt în stare să-și vadă de treburile lor în conformitate cu planul Meu și cu rânduielile Mele. Să nu mai faci asta. În Mine, totul este eliberat; să nu ai rețineri, deoarece, în viața ta, vei avea pierderi. Ține minte asta!

Să credeți că totul este în mâinile Mele. Toate lucrurile pe care în trecut le-ați considerat drept taine vă sunt astăzi dezvăluite public; nu mai sunt ascunse (pentru că am spus că, în viitor, nimic nu va fi ascuns). Oamenii sunt adesea nerăbdători; sunt prea dornici să termine lucrurile și nu iau în considerare ce este în inima Mea. Vă pregătesc ca să puteți împărți povara Mea și să-Mi gestionați gospodăria. Vreau să vă maturizați rapid ca să-i puteți conduce pe frații voștri mai tineri decât voi și astfel încât noi, Tatăl și fiii, să ne putem reuni în curând și să nu ne mai despărțim niciodată. Acest lucru Îmi va împlini intențiile. Tainele au fost deja revelate tuturor oamenilor și absolut nimic nu rămâne ascuns: Eu – Dumnezeu cel complet Însuși, care are atât o umanitate normală, cât și o divinitate deplină – am fost revelat astăzi, chiar în fața ochilor voștri. Întreaga Mea ființă (ținuta, aspectul fizic și forma corpului) este o manifestare desăvârșită a lui Dumnezeu Însuși; este o întruchipare a persoanei lui Dumnezeu pe care oamenii și-au imaginat-o de la crearea lumii, dar pe care nimeni nu a văzut-o. Motivul pentru care

acțiunile Mele sunt la fel de bune ca și cuvintele Mele este că umanitatea Mea normală și divinitatea Mea divină se completează una pe cealaltă; mai mult decât atât, lucrul acesta le permite tuturor oamenilor să vadă că o persoană obișnuită chiar are o putere extraordinară. Aceia dintre voi care cred cu adevărat în Mine fac acest lucru pentru că le-am dat o inimă sinceră ca să Mă poată iubi. Când te tratez, revărs lumină asupra ta și te luminez și, prin asta, îți permit să Mă cunoști. Drept urmare, indiferent cum te tratez, tu nu vei fugi; mai degrabă, vei deveni din ce în ce mai sigur de Mine. Și când ești slab, tot rânduiala Mea face să fii astfel, iar asta îți permite să vezi că, dacă Mă părăsești, vei muri și te vei ofili. Din asta, poți afla că Eu sunt viața ta. Pe măsură ce devii puternic după ce ai fost slab, ți se va permite să vezi că a fi slab sau puternic nu depinde de tine; totul depinde numai de Mine.

Toate tainele sunt pe deplin revelate. În activitățile voastre viitoare, vă voi da instrucțiunile Mele, una câte una. Nu voi fi neclar; voi fi extrem de explicit și chiar vă voi vorbi direct, astfel încât să nu fie nevoie să reflectați pe cont propriu, și ca nu cumva să-Mi perturbați gestionarea. De aceea tot subliniez în repetate rânduri că, de acum, nimic nu va mai fi ascuns.

Capitolul 75

Totul se va împlini imediat ce cuvintele Mele sunt rostite, fără cea mai mică abatere. De acum înainte, niciuna dintre tainele ascunse nu va mai fi deloc pusă în umbră sau ascunsă, și vi se va revela vouă – fiilor Mei iubiți. Te voi face să vezi semne și miracole și mai mărețe în Mine și taine încă și mai mărețe. Aceste lucruri vă vor ului cu siguranță și vă vor oferi o înțelegere mai clară asupra Mea, Dumnezeu atotputernic, și vă vor permite să-Mi apreciați înțelepciunea în această privință. Astăzi sunteți aduși față în față cu singurul Dumnezeu adevărat pe care oamenii nu L-au văzut niciodată de la facerea lumii și nu am nimic special. Mănânc, trăiesc, vorbesc și râd împreună cu voi și trăiesc mereu înăuntrul vostru, mișcându-Mă printre voi în același timp. Pentru cei care nu cred sau care au idei deplorabile proprii, aceasta este o piatră de încercare. Aceasta este înțelepciunea Mea. Voi dezvălui de asemenea unor oameni lucruri pe care umanitatea Mea normală nu le cunoaște, dar acest lucru nu înseamnă că nu sunt Dumnezeu Însuși. Dimpotrivă, acest aspect este suficient să dovedească faptul că sunt Dumnezeu atotputernic. Pentru oamenii care cred, acest aspect are un efect decisiv și numai datorită acestui aspect au ei siguranță sută la sută în ceea ce Mă privește. Nu fi exagerat de nerăbdător; am să-ți dezvălui lucrurile unul câte unul.

Pentru voi sunt deschis și neascuns. Cu toate acestea, pentru necredincioși – cei ce sunt trădători, care au fost pervertiți de Satana într-o anumită măsură – voi rămâne ascuns. Totuși, când am vorbit înainte de revelarea Mea în fața tuturor popoarelor, Mă refeream la dreptatea, judecata și măreția Mea, ca ei să poată ști după rezultatul pe care

Îl primesc că Eu sunt responsabil de univers și de toate lucrurile. Portați-vă curajos! Țineți-vă capetele ridicate! Nu vă temeți: Eu – Tatăl vostru – sunt aici ca să vă sprijin și nu veți suferi. Atât timp cât vă rugați în fața Mea și Îmi cereți frecvent îndurare, vă voi acorda întreaga credință. Cei aflați la putere pot părea răi din afară, dar nu vă temeți, pentru că aceasta se datorează faptului că aveți puțină credință. Atât timp cât credința voastră sporește, nimic nu va fi prea dificil. Aplaudați și săriți după pofta inimii! Totul este la picioarele voastre și în puterea Mea. Nu este realizarea sau distrugerea hotărâtă de un singur cuvânt al Meu?

Cei pe care îi folosesc acum au fost aprobați de Mine cu mult timp în urmă, unul câte unul. Adică, oamenii aceia din grupul fiilor întâi-născuți au fost deja deciziși și au fost deciziși încă de când am creat lumea. Nimeni nu poate schimba acest lucru și totul trebuie să fie la porunca Mea. Nicio ființă omenească nu o poate face; toate acestea sunt aranjamentele Mele. Cu Mine, totul va fi stabil și sigur; cu Mine, totul va fi realizat corect și corespunzător, fără consumul celui mai mic efort. Eu vorbesc și este stabilit; vorbesc și se face. Cu situația internațională agitată, de ce nu v-ați grăbit să începeți antrenamentul? Până când veți aștepta? Veți aștepta până în ziua în care străinii vor inunda China ca să vă întâlnească? Poate că ați fost puțin cam lenți înainte, dar nu mai puteți continua să vă complăceți. Aveți considerație față de intențiile Mele pline de osteneală! Cei care se apropie mai des de Mine vor câștiga totul. Nu aveți încredere în Mine?

Ritmul lucrării Mele este un fulger, dar cu siguranță nu și sunetul asurzitor al tunetului. Înțelegeți adevăratul sens al acestor cuvinte? Trebuie să fiți capabili să vă coordonați mai bine cu Mine și să aveți considerație față de intențiile Mele. Vreți să primiți binecuvântări, dar vă și temeți de suferință; nu este aceasta ambivalența voastră? Dă-Mi voie să-ți spun! Dacă cineva dorește să obțină binecuvântări astăzi, dar nu face toate sacrificiile în acest sens, atunci nu va primi decât pedeapsa și judecata Mea. Totuși, cei care fac toate sacrificiile vor experimenta pacea în toate și vor avea totul din abundență, și tot ce primesc ei vor fi binecuvântările Mele. Urgența absolut necesară astăzi este credința voastră și ca voi să plătiți prețul. Nu-Mi interpretați greșit intențiile. Totul se va întâmpla și veți vedea cu proprii voștri ochi și veți experimenta personal acest lucru. Cu Mine, nu există nici măcar un cuvânt fals sau minciună; tot ceea ce spun este complet adevărat și nu este lipsit de înțelepciune. Nu credeți pe jumătate și nu vă îndoiiți pe jumătate. Eu sunt Cel care realizează totul printre voi și tot Eu sunt Cel care îi judecă și le vine de hac celor care fac rău. Pe voi vă iubesc și vă desăvârșesc. Pentru ei, însă, sunt total opusul: ură și distrugere, fără nicio toleranță și fără a lăsa vreo urmă. Abundența Mea este inerentă în tot ceea ce spun și fac. Ați studiat aceste aspecte bucată cu bucată? Am spus de multe ori unele cuvinte, așadar, de ce nu înțelegeți ce vreau să spun? După ce Îmi citiți cuvintele, va fi totul exact așa cum ar trebui să fie? Se îndeplinește totul atunci? Nu ai nicio intenție să ai considerație față de inima Mea. De ce spun că sunt singurul Dumnezeu adevărat, cu toată autoritatea și toată înțelepciunea, care privește în profunzimile inimilor oamenilor? Tot nu pricepi sensul acestor cuvinte?

Ai memorat fiecare dintre cuvintele pe care le-am accentuat? Au devenit, în fapt, principiile purtării tale?

Stau deasupra tuturor lucrurilor, observând întregul univers. Îmi voi demonstra marea putere și întreaga Mea înțelepciune în fața fiecărei națiuni și a fiecărui popor. Nu faceți pur și simplu ceea ce vă stă în puteri să căutați acum bucuria. Când se vor uni toate națiunile lumii, ce nu va fi al vostru? Cu toate acestea, nu vă voi lăsa acum să aveți lipsuri, nici nu voi permite să suferiți. Credeți că Eu sunt Dumnezeu atotputernic! Totul se va realiza și va deveni din ce în ce mai bun! Fiii Mei întâi-născuți! Toate binecuvântările vor ajunge la voi! Vă veți bucura de ele la nesfârșit, vor fi inepuizabile, bogate, din abundență și complete.

Capitolul 76

Toate cuvântările Mele sunt expresii ale vocii Mele. Cine poate avea considerație față de povara Mea? Cine Îmi poate înțelege intenția? V-ați gândit la fiecare dintre întrebările pe care vi le-am adresat? Atâta nepăsare! Cum îndrăzniți să-Mi tulburați planurile? Ați scăpat de sub control! Dacă o asemenea lucrare a duhurilor rele continuă, le voi arunca imediat în Adânc ca să moară! Am văzut de mult limpede diferitele fapte ale duhurilor rele. Și oamenii folosiți de către duhurile rele (cei cu intenții greșite, cei care râvnesc după trup sau avere, cei care se preamăresc pe ei înșiși, cei care perturbă biserica etc.) au fost de asemenea văzuți de către Mine. Nu presupune că totul va fi terminat odată ce spiritele rele au fost alungate. Dă-Mi voie să-ți spun! De acum înainte, voi scăpa de acei oameni unul câte unul, pentru a nu-i mai folosi vreodată. Adică, nicio persoană pervertită de duhurile rele nu va fi folosită de Mine și va fi azvârlită afară! Să nu crezi că nu am sentimente! Să știi acest lucru! Eu sunt Dumnezeu Cel sfânt și nu voi domicilia într-un templu murdar! Nu folosesc decât oameni sinceri și înțelepți care Îmi sunt complet credincioși și pot avea considerație față de povara Mea. Asta se datorează faptului că asemenea oameni au fost predestinați de către Mine și absolut niciun duh rău nu lucrează deloc asupra lor. Dă-Mi voie să clarific un aspect: de acum încolo, toți cei lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt au lucrarea duhurilor rele. Lasă-Mă să repet: nu vreau nici măcar o singură persoană asupra căreia lucrează duhurile rele. Vor fi aruncate toate în Gheenă odată cu trupurile lor!

Cerințele Mele față de voi au fost un pic cam lejere în trecut și voi ați fost desfrânați în ceea ce privește trupul. De azi înainte, nu vă voi mai permite să continuați așa. Dacă acțiunile și cuvintele voastre nu Mă manifestă în orice chip sau dacă sunt fie și doar puțin diferite de imaginea Mea, atunci cu siguranță nu vă voi ierta cu ușurință. Altfel, ați râde și ați glumi întotdeauna, v-ați prăpădi de râs, fără constrângere. Când faci ceva greșit, nu simți că te-am părăsit? De vreme ce știi, de ce mai ești desfrânat? Aștepti atingerea mâinii Mele de pedepsire? De astăzi, voi pedepsi imediat pe oricine nu concordă cu

intenția Mea, fie și doar pentru o clipă. Dacă vă adunați laolaltă la bârfă, atunci am să te părăsesc. Nu vorbi dacă nu oferi hrană spirituală. Nu spun acest lucru ca să vă constrâng, dar vreau să spun că, din moment ce lucrarea Mea a avansat până la punctul în care se află acum, o voi continua conform planului Meu. Dacă stați laolaltă și comunicați despre aspectele spirituale ale vieții, atunci cu siguranță voi fi alături de voi. Nu îl voi trata nedrept pe niciunul dintre voi. Dacă deschizi gura, îți voi oferi cuvintele potrivite. Trebuie să-Mi apreciezi inima din cuvintele Mele. Nu vă spun să vă prefaceți că sunteți muți, nici nu vă spun să vă angajați în discuții neînsemnate.

De ce continui să spun că nu mai este mult timp și că ziua Mea nu trebuie să fie amânată? V-ați gândit cu atenție la acest lucru? Înțelegeți cu adevărat sensul cuvintelor Mele? Adică, am lucrat încă de când am început să vorbesc. Fiecare dintre voi a fost obiectul lucrării Mele. Nu orice persoană în particular; și, mai mult chiar, nu altcineva. Voi vă faceți griji doar că nu vă bucurați de binecuvântări, dar nu vă gândiți la viețile voastre. Cât de nesăbuiți sunteți! Cât de demni de milă sunteți! Nu aveți deloc considerație față de povara Mea!

Toate eforturile Mele chinuitoare și prețul pe care l-am plătit au fost de dragul vostru. Dacă nu aveți considerație față de povara Mea, atunci nu v-ați ridicat la nivelul așteptărilor pe care le am de la voi. Toate națiunile vă așteaptă să le guvernați și toate popoarele așteaptă să le conduceți. Am trecut totul în mâinile voastre. Acum, cei aflați la putere au început cu toții să se retragă și s-au prăbușit și așteaptă doar ca judecata Mea să se abată asupra lor. Vedeți limpede! Lumea se prăbușește acum, în timp ce împărăția Mea a fost clădită cu succes. Fiii Mei au apărut și fiii Mei întâi-născuți domnesc împreună cu Mine ca regi, conducând diferite națiuni și popoare. Să nu credeți că acesta este un lucru nedeslușit; este adevărul adevărat. Nu-i așa? Imediat ce vă rugați și Mă implorați, voi acționa și îi voi pedepsi pe cei care vă persecută, Mă voi ocupa de cei care vă deranjează, îi voi distruge pe cei pe care îi urâți și voi gestiona acele persoane, evenimente și lucruri care vă slujesc. Am spus-o de multe ori: nu voi aduce mântuirea nimănui care Îl slujește pe Hristos (adică, nimănui care Îl slujește pe Fiul Meu.) Faptul că Îl slujesc pe Fiul Meu nu înseamnă că sunt oameni buni; este în întregime rezultatul puterii Mele mărețe și a faptelor Mele minunate. Nu acordați prea multă importanță omenirii. Asemenea oameni nu au cu siguranță lucrarea Duhului Sfânt și nu înțeleg absolut deloc lucrurile spirituale. Ei nu vor avea nicio utilitate după ce termin cu ei. Nu uitați! Aceasta este confirmarea pe care vi-o ofer. Nu o percepeți nebunește, înțelegeți?

Sunt din ce în ce mai puțini oameni, dar membrii sunt din ce în ce mai rafinați. Aceasta este lucrarea Mea, planul Meu de gestionare și, mai mult decât atât, înțelepciunea și atotputernicia Mea. Este coordonarea umanității Mele normale și a divinității Mele complete. Vedeți clar acest lucru? Aveți vreo înțelegere reală a acestui aspect? Unul câte unul voi realiza, prin divinitatea Mea, toate lucrurile despre care am vorbit din umanitatea Mea normală. De aceea continui să repet că ceea ce spun se va întâmpla fără nicio ambiguitate; mai degrabă, totul va fi foarte limpede și evident. Tot

ceea ce spun se va împlini și, cu siguranță, nu cu nepăsare. Nu rostesc vorbe goale și nu fac greșeli. Oricine îndrăznește să Mă măsoare va fi judecat și cu siguranță nu va fi în stare să scape de palma mâinii Mele. De îndată ce sunt rostite cuvintele Mele, cine îndrăznește să opună rezistență? Cine îndrăznește să Mă lingușească sau să ascundă ceva de Mine? Am mai spus-o înainte: Eu sunt un Dumnezeu înțelept. Îmi folosesc umanitatea normală pentru a dezvălui toți oamenii și comportamentul satanic, pentru a-i expune pe aceia cu intenții greșite, pe aceia care se poartă într-un fel în fața altora și altfel pe la spatele lor, pe aceia care Mi se împotrivesc, pe aceia care nu-Mi sunt credincioși, pe aceia care tânjesc după bani, pe aceia care nu au considerație față de povara Mea, pe aceia care se ocupă de înșelăciune și viclenie cu frații și surorile lor, pe aceia care lingușesc ca să-i facă pe oameni să se bucure și pe aceia care nu se pot coordona unanim în inimă și minte cu frații și cu surorile lor. Atâția oameni, din cauza umanității Mele normale, Mi se împotrivesc în secret și se ocupă de înșelăciune și viclenie, presupunând că umanitatea Mea normală nu știe. Și atâția oameni acordă atenție specială umanității Mele normale, oferindu-Mi lucruri bune de mâncat și de băut, slujindu-Mă ca niște servitori și spunându-Mi ce se află în inimile lor, în tot acest timp acționând complet diferit pe la spatele Meu. Oameni orbi! Ce puține știți despre Mine – Dumnezeul care privește în profunzimile inimii omului. Nici acum nu Mă cunoști, încă mai crezi că nu știu ce faci. Amintește-ți: câți oameni s-au ruinat din cauza umanității Mele normale? Trezește-te! Nu Mă mai înșela. Trebuie să-ți așezi întreaga purtare și întregul comportament, fiecare cuvânt și faptă înaintea Mea și să-Mi accepți examinarea.

Capitolul 77

A fi nesiguri de cuvintele Mele este echivalent cu a avea o atitudine de negare față de acțiunile Mele. Altfel spus, cuvintele Mele s-au revărsat din Fiul Meu, totuși voi nu le acordați nicio importanță. Sunteți așa de frivoli! Multe cuvinte s-au revărsat din Fiul Meu, totuși voi rămâneți șovăielnici și nesiguri. Sunteți orbi! Nu înțelegeți scopul din spatele fiecărui lucru pe care l-am făcut. Oare cuvintele pe care le exprim prin Fiul Meu nu sunt cuvintele Mele? Există unele lucruri pe care nu sunt dispus să le spun direct, așa că vorbesc prin Fiul Meu. Așadar, de ce sunteți atât de absurzi încât insistați să vorbesc direct? Nu Mă înțelegeți și întotdeauna aveți dubii despre acțiunile și faptele Mele! N-am mai spus înainte că fiecare mișcare, fiecare acțiune și faptă a Mea este corectă? Oamenii trebuie să înceteze să le scruteze. Retrage-ți mâinile murdare! Lasă-Mi să-ți spun un lucru: toți oamenii pe care îi folosesc au fost determinați înainte de a crea lumea și sunt, de asemenea, aprobați de Mine și astăzi. Voi întotdeauna depuneți eforturi în astfel de lucruri, cercetând persoana care sunt și studiindu-Mi acțiunile. Toți aveți o mentalitate de negustori. Dacă se întâmplă din nou, cu siguranță veți fi loviți de mâna Mea. Ceea ce spun Eu este: nu vă îndoiiți de Mine și nu analizați sau cercetați

lucrurile pe care le-am făcut. Cu atât mai mult, nu ar trebui să vă amestecați în astfel de lucruri, deoarece asta are legătură cu decretele Mele administrative. Aceasta nu e o chestiune neînsemnată!

Folosiți timpul pe care-l aveți ca să faceți tot ce v-am instruit. Permiteți-Mi să vă spun din nou, și ca avertisment: străinii sunt pe punctul de a invada China. Acest lucru este absolut adevărat! Știu că majoritatea oamenilor au îndoieli în legătură asta și nu sunt siguri, așa că vă aduc aminte iar și iar, astfel încât să puteți căuta rapid creșterea în viață și să reușiți să-Mi mulțumiți voia mai curând. De azi înainte, situația internațională va deveni chiar și mai tensionată, iar diferite țări vor începe să se prăbușească din interior. În China, s-a terminat cu zilele fericite. Asta înseamnă că muncitorii vor intra în grevă, studenții vor renunța la studii, oamenii de afaceri vor înceta să facă afaceri, iar fabricile se vor închide toate și nu vor putea supraviețui. Cei din forțele armate vor începe să pregătească fonduri pentru a scăpa (asta, de asemenea, va servi planului Meu de gestionare, planul mântuirii), iar liderii guvernelor centrale de la toate nivelurile vor fi prea ocupați să se concentreze pe alte lucruri pe cheltuiala altora pe măsură ce fac pregătiri (aceasta este pentru a servi etapa următoare). Uitați-vă bine! E ceva ce implică întregul univers, nu doar China, deoarece lucrarea Mea este orientată către întreaga lume. Totuși, este și în slujba faptului de a face regi pe cei din grupul de fii întâi născuți. Vedeți clar asta? Grăbiți-vă și căutați! Nu vă voi trata nedrept; vă voi permite să trăiți bucuria spre mulțumirea inimilor voastre.

Acțiunile Mele sunt minunate. Pe măsură ce se petrec nenumărate dezastre în lume, când toți răufăcătorii și conducătorii primesc pedeapsa – sau, pentru a fi mai clar, când răufăcătorii, care sunt cu toții în afara numelui Meu, suferă – Eu voi începe să vă ofer binecuvântările Mele. Acesta este sensul lăuntric al cuvintelor „Cu siguranță, nu veți suferi durerea sau greutățile dezastrelor” pe care le-am spus în repetate rânduri în trecut. Înțelegeți acest lucru? „Acele vremuri” despre care vorbesc Eu se referă la vremea în care cuvintele ies din gura Mea. Lucrarea Duhului Sfânt este făcută într-un ritm foarte rapid; nu voi amâna și nu voi pierde niciun minut, nicio secundă măcar. Dimpotrivă, voi acționa conform cuvintelor Mele de îndată ce vor fi rostite. Dacă spun că astăzi alung pe cineva sau disprețuiesc pe cineva, pentru acea persoană se va termina dintr-o dată. Cu alte cuvinte, Duhul Meu Sfânt va fi imediat retras de la ei și vor deveni morți umblători, total inutili. Poate că astfel de oameni încă mai respiră, merg și vorbesc, poate se mai roagă încă înaintea Mea, dar nu-și vor da niciodată seama că i-am părăsit. Vor fi, în esență, oameni inutili. Acest lucru este absolut adevărat și autentic!

Cuvintele mele reprezintă ființa umană care sunt Eu. Țineți minte asta! Să nu aveți îndoieli; trebuie neapărat să fiți siguri. E o chestiune de viață și de moarte! Este un lucru teribil! De îndată ce cuvintele Mele sunt rostite, ceea ce vreau să fac a ajuns deja să se întâmple. Toate aceste cuvinte trebuie să fie rostite prin Fiul Meu. Cine dintre voi s-a gândit serios la această chestiune? Cum altfel aș putea să explic? Încetați să fiți întotdeauna speriați și timizi. Chiar sunt Eu cineva care nu respectă deloc sentimentele

oamenilor? Voi izgoni nepăsător pe cei pe care îi aprob? Tot ceea ce fac Eu este principal. Nu voi rupe legământul pe care Eu Însumi l-am stabilit; nu Îmi voi perturba propriul Meu plan. Nu sunt naiv ca voi. Lucrarea Mea este un lucru mare; este ceva ce nicio ființă umană nu poate îndeplini. Am spus că sunt drept și că, față de cei care Mă iubesc, Eu sunt iubire. Nu crezi că este adevărat? Continui să ai îndoieli! Dacă ai conștiința curată în privința tuturor lucrurilor, atunci de ce ți-e atât de frică? Este tocmai pentru că te-ai legat singur. Fiul Meu! Ți-am amintit de multe ori să nu fii trist sau să verși lacrimi și că nu te voi înlătura. Încă nu ești capabil să ai încredere în Mine? Nu voi renunța la tine și nu-ți voi da drumul; mereu te voi îmbrățișa în dragostea Mea. Voi avea grijă de tine, te voi proteja și, în toate, îți voi da revelații și înțelegere, astfel încât să poți să vezi că Eu sunt Tatăl tău și că Eu sunt Cel ce te susține. Știi că te întrebi mereu cum ai putea ușura povara de pe umerii Tatălui tău. Aceasta este povara pe care ți-am dat-o. Nu încerca să nu ții seama de ea! Câți oameni din ziua de astăzi Îmi pot fi loiali? Sper să poți să-ți grăbești formarea și să crești rapid pentru a-Mi mulțumi inima. Tatăl trudește pentru fiu zi și noapte, deci și fiul ar trebui să ia în considerare planul de gestionare al Tatălui, în fiecare minut și în fiecare secundă. Aceasta este cooperarea proactivă cu Mine despre care vorbeam.

Totul este făcut de Mine. Voi pune o povară asupra oamenilor pe care îi folosesc astăzi și le voi da înțelepciune, astfel că toate acțiunile lor să se conformeze voii Mele, Împărăția Mea să fie realizată și să apară un nou cer și un nou pământ. Persoanele pe care nu le folosesc sunt exact opusul; sunt întotdeauna într-o stare de zăpăceală, dorm după ce mănâncă și mănâncă după ce dorm, fără să știe câtuși de puțin ce înseamnă povara. Astfel de oameni sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt și ar trebui să fie dați afară din biserica Mea cât mai curând posibil. Acum voi comunica unele chestiuni cu privire la viziuni: biserica este o condiție prealabilă pentru Împărăție; oamenii pot intra în Împărăție doar odată ce biserica a fost construită într-o anumită măsură. Nimeni nu poate intra în Împărăție direct (dacă nu este promis de Mine). Biserica este primul pas, dar Împărăția este scopul planului Meu de gestionare. Totul va prinde formă odată ce oamenii vor intra în Împărăție și nu va mai fi de ce să le fie frică. În prezent, numai fiii Mei întâi născuți și cu Mine am intrat în Împărăție și am început să guvernăm toate națiunile și popoarele. Adică, Împărăția Mea începe să organizeze, iar toți cei ce vor fi împărați sau oameni ai Mei au fost anunțați public. Despre evenimentele viitoare vi se va spune pas cu pas și în ordine; nu fi prea îngrijorat sau nerăbdător. Îți amintești fiecare cuvânt pe care ți l-am spus? Dacă ești cu adevărat pentru Mine, atunci voi vorbi sincer cu tine. Cât despre cei care practică înșelăciunea și necinstea, îi voi trata, în schimb, superficial și îi voi lăsa să vadă limpede cine va fi dus la ruină de un astfel de comportament!

Capitolul 78

Am mai spus înainte că Eu sunt Cel care face lucrarea, nu vreo ființă umană. Cu Mine, totul este relaxat și fericit, dar cu voi lucrurile sunt foarte diferite; întâlniți dificultăți extreme în tot ce faceți. Tot ce aprob voi împlini cu siguranță; voi desăvârși pe oricine aprob. Ființe umane: nu vă amestecați în lucrarea Mea! Trebuie doar să acționați în timp ce urmați conducerea Mea, să faceți ceea ce iubesc, respingând tot ce urăsc, scoțându-vă din păcat și aruncându-vă în îmbrățișarea Mea iubitoare. Nu Mă laud vouă, nici nu exagerez; chiar acesta este adevărul. Dacă spun că voi distruge lumea, atunci cât veți clipiți din ochi, lumea se va transforma în cenușă. Voi sunteți adesea prea îngrijorați și vă înmulțiți poverile, profund înfricoșați că sunt goale cuvintele Mele. Astfel, alergați de colo-colo încercând să „găsiți o ieșire” pentru Mine. Orbule! Ce prostesc! Nici măcar nu-ți cunoști propria valoare și, totuși, încerci să fii sfătuitorul Meu. Ești demn? Uită-te bine în oglindă!

Permite-Mi să îți spun ceva! Cei timizi trebuie să fie muștrați pentru timiditatea lor, în timp ce credincioșii cei mai de seamă vor câștiga binecuvântări pentru credința lor. Pentru a fi clar, elementul cel mai important chiar acum este „credința”. Înainte ca binecuvântările care vor veni asupra voastră să fie dezvăluite, voi trebuie – chiar acum – să jertifiți totul ca să vă sacrificați pentru Mine în acest moment. Tocmai acesta e aspectul la care se referă expresiile „a dobândi binecuvântări” și „a suferi calamități”. Fiii Mei! Mai sunt cuvintele Mele întipărite în inima voastră? „Pe cei care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate îi voi binecuvânta, cu siguranță, din belșug.” Astăzi pricepi cu adevărat înțelesul care sălășluiește înăuntru? Nu spun cuvinte goale; de acum înainte, nu va fi nimic tănuț. Adică, lucrurile care erau cândva ascunse în cuvintele Mele vor fi acum supuse vouă unul câte unul, fără nicio tănuire. Mai mult, fiecare cuvânt va fi adevăratul Meu înțeles, ca să nu menționez că dezvăluirea tuturor oamenilor, a evenimentelor și a lucrurilor ascunse în fața Mea va fi ușor făcut și deloc dificil pentru Mine. Tot ce fac Eu conține un aspect al umanității Mele normale, cât și un aspect al divinității Mele complete. Înțelegeți cu adevărat clar aceste cuvinte? De aceea tot repet că nu ar trebui să vă grăbiți atât de mult. Dezvăluirea unei persoane sau a unui lucru nu este dificilă pentru Mine, iar pentru aceasta există întotdeauna un timp. Nu-i așa? Atât de multor oameni li s-au arătat adevăratele lor forme înaintea Mea. Fie că sunt spirite de vulpe, câini sau lupi, toți își dezvăluie adevăratele forme la un moment pe care Eu îl stabilesc, pentru că tot ceea ce fac este parte din planul Meu. Înțelegerea voastră în acest sens trebuie să fie perfect clară!

Înțelegi cu adevărat la ce se referă zicala „Timpul nu este prea departe”? În trecut, ați crezut dintotdeauna că se referea la ziua Mea, dar voi toți Mi-ați interpretat cuvintele pe baza noțiunilor voastre. Permite-Mi să îți spun! De acum înainte, oricine interpretează greșit cuvintele Mele este, fără îndoială, absurd! Cuvintele pe care le-am rostit, „Timpul nu este prea departe”, se referă la zilele voastre în care vă bucurați binecuvântări; adică

zilele în care toate spiritele rele vor fi distruse și date afară din biserica Mea și în care toate căile omenești de a face lucrurile vor fi respinse. În plus, această expresie se referă la zilele în care toate marile dezastre vor coborî. Ține minte asta! Spun marile dezastre; nu mai interpretați greșit acest lucru. Marile Mele dezastre vor coborî deodată în întreaga lume. Cei care au câștigat numele Meu vor fi binecuvântați și cu siguranță nu vor fi nevoiți să îndure atâtea suferințe. Îți mai amintești asta? Înțelegi despre ce vorbesc? Momentul în care vorbesc este exact momentul în care încep să lucrez (când marile dezastre s-au pogorât, tocmai într-un asemenea moment). Voi nu înțelegeți cu adevărat intențiile Mele. Știți voi de ce vă impun cerințe atât de stricte, fără să vă arăt vreun pic de indulgență? Chiar clipa în care situația internațională este tensionată și când (așa-numiții) cei de la putere din China fac toate pregătirile este exact același moment în care o bombă cu ceas este pe punctul de a exploda. Cei din cele șapte națiuni care caută adevărata cale vor inunda cu disperare în China, ca apa prin diguri, indiferent de cost. Unii au fost aleși de Mine, iar alții sunt meniți să-Mi facă servicii, dar printre ei nu este niciun fiu întâi născut. Aceasta este lucrarea Mea! Acest lucru era deja stabilit când am creat lumea. Scapă de noțiunile tale umane. Nu presupune că vorbesc prostii! La ce Mă gândesc e ceea ce am împlinit deja, iar planul Meu este, de asemenea, ceva pe care l-am realizat deja. Ți-e totul clar în această privință?

Totul se bazează pe gândurile Mele și pe planul Meu. Fiul Meu! Te-am ales pe tine pentru binele tău și, mai mult, pentru că te iubesc. Oricine îndrăznește să nu se supună în gând sau să devină gelos va muri de blestemul și arderea Mea. Aceasta implică decretele administrative ale Împărăției Mele, deoarece Împărăția din ziua de astăzi a fost deja formată. Totuși, fiul Meu, trebuie să fii precaut și să nu tratezi acest lucru ca pe un tip de capital. Ar trebui să fii atent la inima Tatălui tău și, prin aceasta, să apreciezi eforturile minuțioase ale Tatălui tău. Din acest motiv, fiul Meu trebuie să înțeleagă ce fel de persoană iubesc cel mai mult, ce fel de persoană Îmi place în al doilea rând, ce fel de persoană urăsc cel mai mult și ce fel de persoană detest. Nu mai exercita presiune asupra ta. Indiferent de firea pe care o ai, totul a fost predeterminat de Mine și este o dezvăluire a unui aspect al firii Mele divine. Renunță la îndoielile tale! Eu nu nutresc ură față de tine. Cum ar trebui să spun aceasta? Încă nu înțelegi? Încă ești constrâns de fricile tale? Cine este loial, cine este pasionat, cine este cinstit, cine este înșelător – știu totul căci, așa cum am spus mai înainte, știu situația sfinților ca pe dosul palmei Mele.

În ochii Mei, totul a fost realizat și dezvăluit acum mult timp. (Eu sunt Dumnezeuul care cercetează cele mai ascunse inimi ale oamenilor; scopul Meu este doar de a vă arăta aspectul umanității Mele normale.) Totuși, din perspectiva voastră, totul este încă ascuns și nu s-a împlinit. Acest lucru e în întregime cauzat de faptul că voi nu Mă cunoașteți. Totul este în mâinile Mele, totul este sub picioarele Mele și ochii Mei analizează toate lucrurile; cine poate scăpa de judecata Mea? Toți cei care sunt necurați, cei care au lucruri de ascuns, cei care judecă pe la spatele Meu, cei care nutresc împotrivire în inimile lor, și așa mai departe – toți acești oameni pe care nu îi consider

cu ochii Mei ca fiind prețioși trebuie să îngenuncheze înaintea Mea și să se destăinuie. Poate că după ce aud acest lucru, unii vor fi ușor motivați, în timp ce alții nu vor considera că acest lucru este atât de grav. Vă avertizez! Fie ca înțelepții să se grăbească a se pocăi! Dacă sunteți nesăbuiți, atunci doar așteptați! Vedeți cine va suferi calamități când va veni timpul!

Cerul este încă cerul original, iar pământul este încă pământul original, dar, în viziunea Mea, amândouă s-au schimbat deja și nu mai sunt cerul și pământul care au fost odată. La ce se referă cerul? Voi știți? Și la ce se referă cerul de astăzi? La ce se referea cerul din trecut? Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: cerul din trecut se referă la Dumnezeu în care ați crezut, dar pe care nimeni nu L-a văzut, și El a fost Dumnezeu în care oamenii au crezut cu sinceritate autentică (pentru că ei nu puteau să-L vadă). Cerul de astăzi, pe de altă parte, se referă la umanitatea Mea normală, cât și la divinitatea Mea completă; adică, se referă la acest Dumnezeu practic Însuși. Amândoi sunt același Dumnezeu, așa că de ce spun că Eu sunt noul cer? Toate acestea sunt îndreptate spre noțiunile omului. Pământul de astăzi se referă la locul în care vă aflați. Pământul din trecut nu avea niciun singur loc sfânt, în timp ce locurile pe care le vizitați voi astăzi au fost considerate ca fiind sfinte. De aceea spun că acesta este un pământ nou. „Noul” aici înseamnă „sfânt”. Noul cer și noul pământ au fost acum complet înfăptuite. Înțelegeți acum? Vă voi dezvălui toate tainele, pagină cu pagină. Nu vă grăbiți, și mistere chiar și mai mari vi se vor dezvălui!

Capitolul 79

Orbi! Ignoranți! O grămadă de gunoaie fără valoare! Voi separați umanitatea Mea normală de divinitatea Mea deplină! Nu credeți că este un păcat împotriva Mea? Mai mult, este ceva greu de iertat! Dumnezeu cel practic a venit printre voi astăzi, dar voi doar cunoașteți acea parte a Mea – umanitatea Mea normală – și nu Mi-ați văzut deloc partea complet divină. Crezi că nu știu cine încearcă să Mă înșele pe la spate? Eu nu te critic; Eu doar urmăresc să văd la ce nivel poți ajunge și să văd cum vei sfârși până la urmă. Cuvintele Mele au fost rostite cu sutele de mii, cu toate acestea, voi ați făcut o mulțime de lucruri rele. De ce încerci în mod repetat să Mă înșeli? Păzește-te de a-ți pierde viața! Dacă Îmi provoci mânia la un anumit nivel, atunci nu îți voi arăta nicio milă și vei fi dat afară. Nu voi lua în considerare cum ai fost înainte, dacă ai fost loial sau zelos, cât de mult ai alergat sau cât de mult te-ai sacrificat pentru Mine; nu Mă voi uita deloc la aceste lucruri. Tu nu trebuie decât să Mă provoci acum și te voi arunca în Adânc. Cine îndrăznește încă să încerce să Mă înșele? Ține minte asta! De acum încolo, când Mă voi înfuria, indiferent de cine e vorba, te voi înlătura imediat, astfel încât să nu mai existe probleme viitoare și să nu fiu nevoit să te mai văd. Dacă Mă sfidezi, te voi pedepsi instantaneu. O să țițeneți minte asta? Cei dintre voi care sunt inteligenți ar trebui să se căiască imediat.

Astăzi – adică acum – sunt mânios. Toți ar trebui să fiți loiali față de Mine și să-Mi oferiți întreaga voastră ființă. Nu trebuie să mai amânați. Dacă nu ții seama de cuvintele Mele, Îmi voi întinde mâna și te voi doborî. Prin asta, Mă voi face cunoscut tuturor; în această zi, sunt mânios și maiestuos față de toți (ceea ce este și mai sever decât judecata Mea). Am rostit atât de multe cuvinte, totuși voi nu ați reacționat deloc; sunteți într-adevăr atât de tonți? Nu cred că sunteți. Este vechiul diavol din voi care pune la cale ceva rău. Vedeți acest lucru în mod clar? Grăbiți-vă să aduceți o schimbare radicală! Astăzi, lucrarea Duhului Sfânt a progresat în această etapă; nu ați văzut? Numele Meu se va răspândi din casă în casă, în toate națiunile și în toate direcțiile și va fi strigat deopotrivă de gurile adulților și ale copiilor pretutindeni în universul-lume; acesta este un adevăr absolut. Eu sunt unicul Dumnezeu Însuși și, în plus, Eu sunt singura persoană a lui Dumnezeu. Cu atât mai mult, Eu, întregimea trupului, sunt manifestarea completă a lui Dumnezeu. Oricine îndrăznește să nu Mă venereze, oricine îndrăznește să arate împotrivire în priviri, oricine îndrăznește să spună cuvinte de sfidare împotriva Mea va muri cu siguranță de blestemele și mânia Mea (va fi blestemat din cauza mâniei Mele). În plus, oricine îndrăznește să nu fie loial sau filial față de Mine și oricine îndrăznește să încerce să Mă înșele va muri negreșit din cauza urii Mele. Dreptatea, măreția și judecata Mea vor dăinui în vecii vecilor. La început, am fost iubitor și milostiv, dar aceasta nu este firea divinității Mele complete; dreptatea, maiestatea și judecata sunt doar cuprinse în firea Mea, întregul Dumnezeu Însuși. În timpul Epocii Harului, am fost iubitor și milostiv. Datorită lucrării pe care trebuia să o închei, aveam bunătate iubitoare și milă; dar după aceea nu a mai fost nevoie de asemenea lucruri (și de atunci, nu au mai existat vreodată). Totul este dreptate, măreție și judecată și aceasta este firea completă a umanității Mele normale combinate cu divinitatea Mea completă.

Cei care nu Mă cunosc vor pieri în Adânc, iar cei care sunt siguri în privința Mea vor trăi pentru totdeauna, pentru a fi îngrijiți și protejați în dragostea Mea. În clipa în care Eu rostesc un singur cuvânt, tremură întregul univers și pământul de la un capăt la altul. Cine poate să-Mi audă cuvintele și să nu tremure de teamă? Cine poate să nu debordeze de venerație pentru Mine? Cine poate să nu-Mi cunoască dreptatea și măreția din faptele Mele! Și cine nu-Mi poate vedea puterea și înțelepciunea din faptele Mele! Oricine nu este atent va muri cu siguranță. Asta pentru că aceia care nu sunt atenți sunt aceia care Mi se împotrivesc și care nu Mă cunosc; ei sunt arhanghelul și sunt cei mai nesăbuiți. Cercetați-vă: oricine este nesăbuit, neprihănit de sine, îngâmfat și arogant este, cu siguranță, un obiect al urii Mele și e sortit pieirii!

Pronunț acum decretele administrative ale Împărăției Mele: toate lucrurile sunt înăuntrul judecății Mele, toate sunt în dreptatea Mea, toate sunt înăuntrul măreției Mele, iar Eu Îmi practic dreptatea către toți. Cei care spun că ei cred în Mine, dar care în adâncul sufletului Mă contrazic sau ale căror inimi M-au abandonat, vor fi dați afară – dar toate la vremea potrivită. Oamenii care vorbesc sarcastic despre Mine, dar într-un mod pe care ceilalți nu-l observă, vor muri imediat (vor pieri în spirit, în trup și în suflet).

Cei care îi asupresc pe îndrăgiții mei sau le întorc spatele vor fi judecați imediat de mânia Mea. Asta înseamnă că oamenii care sunt geloși pe cei pe care Eu îi iubesc și care Mă consideră nedrept vor fi predați spre judecată celor pe care Eu îi îndrăgesc. Toți cei care se comportă bine, sunt simpli și cinstiți (inclusiv cei cărora le lipsește înțelepciunea) și care Mă tratează cu sinceritate de neclintit vor rămâne cu toții în Împărăția Mea. Cei care nu au fost instruiți – adică acei oameni cinstiți cărora le lipsesc înțelepciunea și înțelegerea – vor avea putere în Împărăția Mea. Cu toate acestea, și ei au trecut prin tratare și frângere. Faptul că nu au fost supuși instruirii nu este absolut. Mai degrabă, prin aceste lucruri le voi arăta tuturor atotputernicia și înțelepciunea Mea. Îi voi da afară pe cei care încă se mai îndoiesc de Mine; nu-l vreau pe nici unul dintre ei (îi detest pe oamenii care încă se mai îndoiesc de Mine într-un astfel de moment). Prin intermediul faptelor pe care le fac în întregul univers, voi arăta oamenilor cinstiți minunăția acțiunilor Mele, făcând imediat ca înțelepciunea, înțelegerea și discernământul lor să sporească. Totodată, voi face ca oamenii înșelători să fie distruși într-o clipă ca urmare a faptelor Mele minunate. Toți fiii întâi născuți care au fost primii ce Mi-au acceptat numele (adică acei oameni cinstiți, sfinți și neîntinați) vor fi primii care vor dobândi intrarea în Împărăție și vor cârmui peste toate națiunile și toate popoarele alături de Mine, domnind ca și regi în Împărăție și judecând toate națiunile și toate popoarele (acest lucru se referă la toți fiii întâi născuți din Împărăție și nimeni altcineva). Cei din rândul tuturor națiunilor și popoarelor care au fost judecați și s-au căit vor intra în Împărăția Mea și vor deveni poporul Meu, pe când cei care sunt încăpățânați și care nu regretă nimic vor fi aruncați în Adânc (pentru a pieri pe veci). Judecata din Împărăție va fi cea din urmă și va fi curățirea temeinică a lumii de către Mine. Atunci nu va mai exista nicio nedreptate, nicio durere, nicio lacrimă, niciun oftat și, chiar mai mult, nu va mai exista o lume. Totul va fi o manifestare a lui Hristos și totul va fi Împărăția lui Hristos. Ce glorie! Ce glorie!

Capitolul 80

Comunicarea reală cu Mine e necesară în toate lucrurile ca omul să fie iluminat și luminat; numai prin aceasta spiritul poate fi împăcat. Altfel, spiritul nu va avea pace. În prezent, cea mai gravă boală printre voi este separarea umanității Mele normale de divinitatea Mea completă; în plus, majoritatea dintre voi scoateți în evidență umanitatea Mea normală, ca și cum nu ați știut niciodată că Eu am și divinitate completă. Asta e o blasfemie la adresa Mea! Voi știți? Boala voastră este atât de gravă încât, dacă nu vă grăbiți să vă recuperați, veți fi uciși de mâna Mea. În fața Mea vă comportați într-un fel (înfățișându-vă ca o persoană de onoare, umilă și răbdătoare), dar, pe la spatele Meu vă comportați total diferit (cu totul ipocriți, dezmațați și fără limite, făcând orice vreți să faceți, creând zăzanie, întemeind regate independente, dorind să Mă trădați). Ești orb! Deschide ochii care au fost amăgiți de către Satana! Uită-te la cine sunt cu adevărat! Nu

ai nicio rușine! Nu știi că acțiunile Mele sunt minunate! Nu-Mi cunoști atotputernicia! Despre cine se poate spune că face un serviciu pentru Hristos, deși încă nu este mântuit? Nu știi ce fel de rol joci! Tu, de fapt, vii înaintea Mea deghizat, etalându-ți farmecele – nenorocitele! Te voi da afară din casa Mea; nu folosesc acest tip de persoană pentru că nu am predestinat-o și nici nu am ales-o.

Eu fac ceea ce spun. Cei care fac rău nu trebuie să se teamă; nu nedreptățesc nicio persoană. Eu întotdeauna acționez conform planului Meu și fac lucrurile în conformitate cu dreptatea Mea. Întrucât cei care fac rău au fost descendenții Satanei de la creație, nu i-am ales; aceasta se înțelege prin „deși munții și râurile se pot schimba și transforma, natura omului nu se va schimba”. În privința chestiunilor pe care omenirea nu le poate înțelege, totul a fost lămurit și nimic nu este ascuns Mie. S-ar putea să poți să ascunzi ceva de ochii unui număr mic de oameni și chiar să câștigi încrederea câtorva oameni, dar cu Mine nu este așa de ușor. În cele din urmă, nu poți scăpa de judecata Mea. Privirea omenirii este limitată și chiar și cei care înțeleg o mică parte din situația actuală sunt considerați ca având o oarecare abilitate. Pentru Mine totul continuă lin și nimic nu-Mi stă în cale câtuși de puțin, căci totul este sub controlul și aranjamentul Meu. Cine ar îndrăzni să nu se supună controlului Meu? Cine ar îndrăzni să-Mi întrerupă gestionarea! Cine ar îndrăzni să fie neloial sau ingrât față de Mine? Cine ar îndrăzni să-Mi spună ceva care nu este adevărat și, în schimb, să-mi spună o grămadă de minciuni? Niciunul dintre ei nu va scăpa de mâna Mea furioasă. Chiar dacă acum ai recunoaște înfrângerea și ai fi dispus să fii muștrat și să intri în Adânc, Eu tot nu te voi cruța cu ușurință. Trebuie să te recuperez din Adânc, pentru ca din nou să fii supus pedepsei Mele mânioase (dezgustul extrem). Mai ai unde să fugi? Lucrul pe care îl urăsc cel mai mult este atunci când oamenii separă umanitatea Mea normală de divinitatea Mea completă.

Binecuvântați sunt cei loiali față de Mine; adică, binecuvântați sunt cei care Mă identifică cu adevărat ca Dumnezeu Însuși, care cercetează îndeaproape inima omenească. Eu voi înmulți cu siguranță binecuvântările tale, permițându-ți să te bucuri de binecuvântări bune în Împărăția Mea pentru totdeauna. Aceasta este și cea mai eficientă modalitate de a-l ocări pe Satana. Cu toate acestea, nu fi prea nerăbdător sau anxios; am stabilit un timp pentru toate. Dacă timpul pe care l-am predeterminat nu a venit încă, atunci, chiar dacă este și doar cu o secundă mai devreme, nu voi acționa. Eu acționez exact și conform unui ritm; nu acționez fără motiv. Dintr-o perspectivă umană, nu sunt deloc chinuit de anxietate; sunt la fel de neclintit ca muntele Tai – dar nu știi că Eu sunt atotputernicul Dumnezeu Însuși? Nu fi prea nerăbdător; totul este în mâinile Mele. Totul a fost pregătit acum mult timp și nimic nu poate să aștepte să Îmi facă servicii. Întregul univers-lume pare să fie în haos din afară, dar, din perspectiva Mea, totul e în ordine. Ceea ce am pregătit pentru voi este doar pentru bucuria voastră. Vă dați seama de acest lucru? Nu vă băgați în gestionarea Mea. Voi lăsa toate popoarele și toate națiunile să vadă atotputernicia Mea din faptele Mele și le voi permite să binecuvânteze și să laude numele Meu cel sfânt pentru faptele Mele minunate. Asta

pentru că, așa cum am spus, nimic din ce fac nu este nefondat; mai degrabă, totul este umplut de înțelepciunea și puterea Mea, de dreptatea și de măreția Mea și, cu atât mai mult, de mânia Mea.

Cei care se trezesc imediat după ce au auzit cuvintele Mele vor primi cu siguranță binecuvântările Mele și vor primi precis protecția și grija Mea. Nu vor trăi suferința muștrării; mai degrabă, se vor bucura de fericirea familiei. Știi asta? Suferința este veșnică și bucuria este și mai eternă; ambele vor fi experimentate începând de acum. Dacă suferi sau experimentezi bucuria depinde de atitudinea pe care o ai când îți recunoști păcatul. Cât despre faptul dacă ești sau nu unul dintre cei predestinați și aleși ai Mei, trebuie să fii sigur de aceasta în lumina a ceea ce ai spus. Poți păcăli pe oameni, dar nu Mă poți păcăli pe Mine. Cei pe care i-am predestinat și ales vor fi foarte binecuvântați de acum înainte; pe cei pe care nu i-am predestinat și ales îi voi muștra aspru începând de acum. Aceasta va fi dovada Mea pentru voi. Cei care sunt acum binecuvântați sunt, fără îndoială, cei pe care îi iubesc; e de la sine înțeles că aceia care sunt muștrați sunt predestinați și aleși de Mine. Ar trebui să-ți fie clar lucrul acesta! Adică, dacă să fii tratat de Mine e ceea ce primești acum și dacă primești cuvintele Mele de judecată aspră, atunci ești urât și detestat în inima Mea și tu vei unul dintre cei pe care îi voi lăsa deoparte. Dacă primești mângâierea Mea și provizia cu viață din partea Mea, atunci ești în posesia Mea; ești unul dintre cei pe care îi iubesc. Nu poți determina acest lucru pe baza aspectului Meu exterior. Nu îți pierde mintea din cauza acestui lucru!

Cuvintele Mele se referă la condiția reală a fiecărei persoane. Credeți că doar port discuții despre subiecte aleatorii sau că spun, pur și simplu, orice am chef să spun? Categorie nu! Înțelepciunea Mea e ascunsă în fiecare cuvânt al Meu. Ar trebui doar să luați cuvintele Mele ca fiind adevărul. Într-un timp foarte scurt, străinii care caută adevărata cale vor intra. Când se va întâmpla asta, voi veți fi uimiți și totul va fi realizat fără nicio dificultate. Voi nu știți că Eu sunt Dumnezeuul atotputernic? Auzind cuvintele Mele, le credeți cu tărie, nu-i așa? Eu nu fac greșeli, să nu mai vorbim de declarații false. Știți asta? Prin urmare, am subliniat în repetate rânduri că trebuie să-Mi acceptați rapid instruirea pentru a-i conduce și a-i păstori. Știți aceasta? Prin voi îi voi desăvârși. Și mai important, prin voi am să manifest semnele și minunile Mele imense; adică, dintre cei pe care omenirea îi privește de sus, am ales un grup de oameni care să Mă manifeste, să-Mi slăvească numele, să aibă grijă de toate pentru Mine și să domnească alături de Mine ca împărați. Astfel, faptul că vă pregătesc acum este cea mai mare gestionare a lumii; acesta este un lucru uimitor pe care omenirea nu îl poate îndeplini. Prin desăvârșirea voastră îl voi arunca pe Satana în iazul de foc și pucioasă și în Adânc, descurajându-l pe deplin pe marele balaur roșu până la moartea sa, ca niciodată să nu se mai ridice. Prin urmare, toți cei care sunt aruncați în Adânc sunt descendenți ai marelui balaur roșu. Pe aceia îi urăsc într-o măsură extremă. Am înfăptuit acest lucru. Nu vă puteți da seama? Toți cei care sunt neloiali și toți cei care apelează la necinste și înșelăciune au fost demascați. Cei mândri, cei orgolioși, neprihăniți de sine și cei nerușinați sunt

descendenți ai arhanghelului și sunt, în cel mai tipic mod, ai Satanei – toți sunt vrăjmașii Mei jurați, adversarii Mei. Trebuie să îi pedepsesc unul câte unul pentru a stinge ura din inima Mea. Voi face toate acestea rând pe rând, rezolvându-le pe toate una câte una.

Acum, ce sunt, mai exact, lacul de foc și pucioasă și Adâncul? În imaginația umană iazul de foc și pucioasă este un lucru material, dar omenirea nu știe că aceasta este o explicație foarte greșită. Totuși, încă ocupă o anumită poziție în mintea oamenilor. Lacul de foc și pucioasă este mâna Mea care împarte mustrarea asupra omenirii; oricine este aruncat în iazul de foc și pucioasă a fost răpus de mâna Mea. Spiritele, sufletele și trupurile acestor oameni suferă pentru vecie. Acesta este sensul adevărat al cuvintelor Mele când am spus că totul este în mâinile Mele. Așadar, la ce se referă Adâncul? Oamenii îl conceptualizează ca fiind un abis imens, nesfârșit și insondabil de adânc. Adevăratul Adânc este influența Satanei. Dacă o persoană cade în mâinile Satanei, această persoană se află în Adânc; chiar dacă ar fi să îi crească aripi, nu ar putea zbura afară. De aceea se numește Adâncul. Asemenea oameni vor fi toți supuși mustrării veșnice; acesta e felul în care am aranjat lucrurile.

Capitolul 81

Ce rea și imorală este această epocă veche! Te voi înghiți! Munte Sion! Înălță-te pentru a Mă saluta! Pentru finalizarea planului Meu de gestionare (planul mântuirii), pentru desăvârșirea cu succes a lucrării Mele mărețe, cine îndrăznește să nu se ridice și să aclame! Cine îndrăznește să nu se ridice și să sară de bucurie la nesfârșit? Ei își vor vedea moartea de mâna Mea! Eu fac dreptate tuturor, fără pic de milă sau iubire și lipsit de absolut orice emoție. Toate popoarele! Ridicați-vă ca să Mă lăudați și să Mă slăviți! Toată slava nesfârșită, din veșnicie în veșnicie, există datorită Mie și a fost stabilită de Mine. Cine ar îndrăzni să-și ia slavă pentru sine însuși? Cine ar îndrăzni să trateze slava Mea ca pe un lucru material? Va fi răpus de mâna Mea! O, oameni cruzi! Eu v-am creat și v-am îngrijit, și v-am călăuzit până astăzi, totuși voi nu știți nici cel mai mic lucru despre Mine și nu Mă iubiți deloc. Cum pot să vă arăt din nou milă? Cum să vă pot mântui? Vă pot trata numai cu mânia Mea! Vă voi răsplăti cu distrugere și cu mustrare veșnică. Aceasta este dreptatea; nu poate fi decât în acest fel.

Împărăția Mea este trainică și fermă; nu se va prăbuși niciodată. Va exista în veșnicie! Fiii Mei, fiii Mei întâi născuți și poporul Meu se vor bucura de binecuvântări cu Mine în vecii vecilor! Cei care nu înțeleg lucrurile spirituale și cărora Duhul Sfânt nu le oferă revelații vor fi, mai devreme sau mai târziu, îndepărtați din Împărăția Mea. Ei nu vor pleca de bunăvoie, ci vor fi forțați să iasă prin legea toiagului Meu de fier și prin măreția Mea; mai mult, vor fi dați afară de piciorul Meu. Cei care au fost posedați de spiritele rele pentru un timp (adică de la naștere) vor fi dați în vileag acum. Te voi da afară! Îți mai amintești ce am spus? Eu – Dumnezeu sfânt și neîntinat – nu locuiesc

Într-un templu detestabil și murdar. Cei care au fost posedați de spiritele rele știu asta de la sine, și nu trebuie să clarific. Nu te-am predestinat pe tine! Tu ești vechiul Satana și, totuși, vrei să te streкори în împărăția Mea! Categorie nu! Îți spun Eu! Astăzi o voi explica foarte clar pentru tine: celor pe care i-am ales în momentul creării omenirii le-am insuflat calitatea și firea Mea; de aceea, astăzi sunt loiali numai Mie, pot să suporte o povară pentru biserică și sunt dispuși să se sacrifice pentru Mine și să-Mi ofere întreaga lor ființă. Cei pe care nu i-am ales, prin urmare, au fost corupți de Satana într-o anumită măsură, și nu au nimic din calitatea Mea și nimic din firea Mea. Voi credeți că ale Mele cuvinte sunt contradictorii, însă cuvintele „Voi sunteți predestinați și aleși de Mine, dar suportați consecințele pentru acțiunile voastre”, se referă toate la Satana. Acum voi explica o chestiune: astăzi, nici măcar unul dintre acei oameni care pot să se ridice și să-și asume autoritatea asupra bisericilor, păstoresc bisericile, sunt atenți la povara Mea și îndeplinesc funcții speciale nu este în slujba lui Hristos; toți sunt cei pe care i-am predestinat și ales. Eu vă spun acest lucru, astfel încât să nu vă îngrijorați prea mult și să întârziați progresul vieții voastre. Câți pot câștiga statutul de fiu întâi născut? Ar putea să fie la fel de ușor ca oferirea unei diplome? Imposibil! Dacă nu v-aș fi desăvârșit, ați fi fost de mult timp corupți, într-o anumită măsură, de Satana. De aceea am subliniat în repetate rânduri că voi avea întotdeauna grijă și îi voi proteja pe cei loiali față de Mine și că îi voi feri de rău și suferință. Cei pe care nu i-am predestinat sunt cei pe care i-au posedat spiritele rele; sunt cei indiferenți, înceți la minte și opriți din creștere din punct de vedere spiritual și care nu pot păstori bisericile (adică cei cu entuziasm, dar care nu sunt siguri în ceea ce privește viziunile). Tu ar trebui să fii îndepărtat repede din ochii Mei și, cu cât mai repede cu atât mai bine, ca nu cumva să devin dezgustat și supărat văzându-te. Dacă vei pleca repede, vei fi mai puțin muștrat, dar, cu cât vei aștepta mai mult, cu atât mai aspră va fi muștrarea. Înțelegi? Nu te mai purta cu atâta nerușinare! Ești desfrânat și neastâmpărat, pripit și neglijent și pur și simplu habar nu ai ce fel de gunoi ești! Ești orb!

Cei care dețin putere în împărăția Mea sunt toți aleși cu grijă de Mine și au fost supuși la încercări repetate; nimeni nu îi poate învinge. Le-am dat putere, ca să nu cadă și nici să nu se rătăcească niciodată. Ei au câștigat aprobarea Mea. Începând cu această zi, ipocriții își vor da arama pe față. Ei sunt capabili de tot felul de lucruri rușinoase, dar, în cele din urmă, nu vor scăpa de mâna Mea care muștră și arde pe Satana. Templul Meu va fi sfânt și fără pată. Totul este o mărturie pentru Mine, o manifestare a Mea, și slavă pentru numele Meu. Templul Meu e sălașul Meu veșnic și obiectul iubirii Mele veșnice; de multe ori îl mângâi cu mâna dragostei, îl alin cu limbajul dragostei, îl îngrijesc cu ochii iubirii, și îl îmbrățișez în sânul dragostei, ca să nu cadă în capcanele celor răi sau să fie înșelat de Satana. Astăzi, aceia care Mă slujesc, dar care nu sunt mântuiți vor fi folosiți de Mine o ultimă dată. De ce Mă grăbesc să îndepărtez aceste treburi din împărăția Mea? De ce trebuie să îi alung din fața Mea? Îi urăsc până în măduva spinării! De ce nu îi mântuiesc? De ce îi detest atât de mult? De ce trebuie să îi răpun? De ce

trebuie să îi distrug? (Niciunul dintre ei nu poate rămâne în ochii Mei, nici măcar cenușa lor.) De ce? Până și marele balaur roșu, vechiul șarpe, și chiar vechiul Satana caută sprijin nemeritat în Împărăția Mea! Nu mai fantaza! Toți vor ajunge un nimic și vor fi transformați în cenușă!

Voi distruge această epocă, o voi transforma în Împărăția Mea și voi trăi și Mă voi bucura întru veșnicie cu oamenii pe care îi iubesc. Acele treburi necurate nu ar trebui să presupună că pot rămâne în Împărăția Mea. Tu crezi că poți pescui în ape tulburi? Uită de astfel de fantezii! Tu nu știi că ochii Mei sunt atotvăzători! Nu știi că totul este aranjat de mâna Mea! Să nu credeți că sunteți atât de mult apreciați! Fiecare dintre voi trebuie să își ocupe locul potrivit. Nu vă prefaceți că sunteți smeriți (Mă refer la cei care sunt binecuvântați) sau cutremurați și temători (Mă refer la cei care suferă nenorociri). Acum, toți oamenii ar trebui să știe pentru ei înșiși în inimile lor. Chiar dacă nu-ți menționez numele, tot ar trebui să te simți sigur, căci Eu Mi-am îndreptat cuvintele spre fiecare individ în parte. Indiferent dacă sunteți aleșii Mei sau nu, cuvintele Mele sunt îndreptate spre toate stările voastre curente. Adică, dacă sunteți printre aleșii Mei, atunci vorbesc despre starea celor pe care i-am ales în funcție de cum s-au prezentat; cât despre cei care nu sunt aleșii Mei vorbesc, de asemenea, și în funcție de stările lor. Prin urmare, cuvintele Mele au fost rostite până într-un anumit punct; fiecare dintre voi ar trebui să înțeleagă bine acest lucru. Nu vă înșelați! Nu vă temeți! Deoarece numărul de persoane este limitat doar la câțiva, înșelăciunea nu va funcționa! Cine spun Eu că este ales, este ales, și, indiferent cât de bun ai fi la a te preface, fără calitatea Mea, vei eșua. Pentru că Eu Mă țin de cuvânt, nu Îmi întrerup în mod obișnuit propriile planuri; fac ceea ce vreau să fac pentru că tot ceea ce fac este corect. Sunt suprem și sunt unic. Îți este clar lucrul acesta? Înțelegi?

Acum, după citirea cuvintele Mele, și cei care fac rău și care sunt necinstiți și înșelători muncesc din greu pentru a căuta progresul și a depune propriile eforturi. Ei doresc să plătească numai un preț mic pentru a intra târându-se ca un vierme în Împărăția Mea. Ar trebui să lase deoparte astfel de gânduri! (Acești oameni nu au nicio speranță pentru că nu le-am dat ocazia de a se pocăi.) Eu păzesc poarta spre Împărăția Mea. Crezi că oamenii pot intra în Împărăția Mea după cum doresc ei? Crezi că Împărăția Mea va accepta orice fel de nimicuri? Că Împărăția Mea va primi orice fel de gunoi fără valoare? Tu greșești! Astăzi, cei din Împărăție sunt aceia care dețin puterea împărătească alături de Mine; i-am educat cu atenție. Aceasta nu este ceva care poate fi obținut doar prin dorință; trebuie să câștigați aprobarea Mea. Mai mult, acest lucru nu este ceva care se discută cu oricine; este ceva ce Eu aranjez. Orice spun Eu se întâmplă. Tainele Mele sunt descoperite celor pe care îi iubesc. Cei care fac rău – adică cei pe care nu i-am ales – nu au dreptul să le primească. Chiar dacă ar auzi aceste taine, nu le-ar înțelege, pentru că Satana le-a acoperit ochii și le-a cucerit inima, distrugându-le întreaga ființă. De ce se spune că acțiunile Mele sunt uimitoare și înțelepte și că mobilizez totul în serviciul Meu? Pe cei care nu au fost predestinați și aleși de Mine îi voi

înmâna Satanei, pentru a-i pedepsi și a-i corupe, iar Eu nu voi face nimic pentru a-i pedepsi; atât de înțelept sunt! Cine s-a gândit vreodată la aceasta? Măreția Mea lucrare a fost îndeplinită fără niciun efort, nu-i așa?

Capitolul 82

Auzind cuvintele Mele, toți sunt îngroziți; fiecare persoană în parte este plină de trepidație. De ce vă este frică? Nu vă voi ucide! E că aveți o conștiință vinovată; ceea ce faceți pe la spatele Meu este atât de frivol și de lipsit de valoare. Acest lucru M-a făcut să vă urăsc atât de mult, încât Îmi doresc cu tărie să-i fi aruncat pe toți cei pe care nu i-am predestinat și selectat în Adânc, pentru a fi zdrobiți în bucăți. Cu toate acestea, am planul Meu; am scopurile Mele. Îți voi cruța viața amărâtă pentru moment și Mă voi abține să te dau afară până când serviciul tău pentru Mine se va fi terminat. Nu vreau să văd astfel de creaturi; sunt o rușine pentru numele Meu! Știi asta? Înțelegeți? Ticăloși buni de nimic! Bagă-ți asta în cap! Când tu ești folosit, Eu sunt acela care face acest lucru și, atunci când nu ești folosit, și asta e din cauza Mea. Totul este orchestrat de Mine, iar în mâinile Mele, totul este cuminte și ordonat. Oricine îndrăznește să se mute din rândul său va fi imediat doborât de mâna Mea. Eu adesea spun „doborât”; crezi că Eu chiar fac asta cu propria-Mi mână? Nu am nevoie! Acțiunile Mele nu sunt atât de nesăbuite cum își imaginează oamenii. Ce se înțelege când spun că totul este stabilit și realizat de cuvintele Mele? Totul este realizat fără ca Eu să ridic măcar un singur deget. Înțelegeți adevăratul sens al cuvintelor Mele?

Nu voi aduce niciodată mântuirea vreunuia dintre cei care Îmi fac un serviciu; ei nu au niciun loc în Împărăția Mea. Acest lucru se întâmplă deoarece acești oameni se ocupă doar de chestiuni externe, în loc să-Mi facă voia. Deși Mă folosesc de ei acum, în realitate sunt oamenii pe care îi urăsc cel mai mult; oamenii pe care îi detest cel mai mult. Astăzi, iubesc pe oricine poate să-Mi facă voia, pe oricine poate arăta considerație pentru poverile Mele și pe oricine poate să dea totul pentru Mine cu o inimă adevărată și cu sinceritate. Îi voi lumina în mod constant și nu-i voi lăsa să se strecoare de lângă Mine. Eu zic deseori „Pe cei care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate îi voi binecuvânta, cu siguranță, din belșug”. La ce se referă „binecuvântare”? Știi? În contextul lucrării actuale a Duhului Sfânt, se referă la poverile pe care ți le dau. Pentru toți cei care sunt capabili să poarte o povară pentru biserică și care se oferă sincer de dragul Meu, poverile și corectitudinea lor sunt ambele binecuvântări ce vin de la Mine. În plus, revelațiile Mele către ei sunt, de asemenea, o binecuvântare de la Mine. Asta fiindcă aceia care în prezent nu au o povară nu au fost predestinați și selectați de Mine; blestemele Mele s-au abătut deja asupra lor. Cu alte cuvinte, cei pe care i-am predestinat și selectat au o parte din aspectele pozitive ale celor spuse de Mine, în timp ce aceia pe care nu i-am predestinat și selectat pot doar împărtăși aspectele negative ale

cuvântărilor Mele. Cu cât cuvintele Mele sunt spuse mai mult, cu atât mai clar este înțelesul lor; cu cât le spun mai mult, cu atât devin mai transparente. Fiecare dintre cei care sunt necinstiți și înșelători și pe care nu i-am predestinat a fost blestemat de Mine înainte de crearea lumii. De ce se spune că anul, luna, ziua și chiar ora, minutul și secunda nașterilor voastre au fost toate planificate cum se cuvine de către Mine? Cu mult timp în urmă am predeterminat cine sunt aceia care vor dobândi statutul de fii întâi născuți. Ei sunt în ochii Mei; ei au fost de mult timp considerați prețioși de către Mine și au avut de mult timp un loc în inima Mea. Fiecare cuvânt pe care-l spun are greutate și poartă ideile Mele. Ce este omul? Cu excepția celor câtorva pe care îi iubesc, care dețin statutul de fii întâi născuți, cât de puțini sunt cei care arată vreo considerație pentru voia Mea? Cât valorează fiii Mei? Cât valorează oamenii Mei? În trecut, termenul „fiii Mei” a fost o denumire pentru fiii Mei întâi născuți, dar cei dintre fiii Mei și din poporul Meu care nu au cunoscut nicio rușine au crezut că este un titlu onorific pentru ei. Nu juca fără rușine rolul fiilor Mei întâi născuți. Meriți tu acest titlu? Astăzi, singurii care au fost verificați sunt cei care au fost plasați în poziții importante înaintea Mea; acești oameni au obținut statutul de fii întâi născuți. Ei au deja o parte în tronul Meu, coroana Mea, slava Mea și Împărăția Mea. Totul a fost aranjat meticolos de Mine. Toți cei care au primit astăzi statutul de fii întâi născuți au suferit cu toții mari dureri, persecuții și adversități, inclusiv ceea ce au experimentat în familiile lor de la naștere, propriile perspective individuale, munca și căsătoria. Acești fii întâi născuți nu au câștigat acest statut fără a plăti un preț; mai degrabă, au trecut deja prin toate aspectele vieții: cele bune și cele rele, sușurile și coborâșurile. Toți cei care au fost anterior foarte respectați de către oamenii lumii și care trăiau acasă în confort nu au nimic de-a face cu fiii întâi născuți. Ei nu merită să fie fiii întâi născuți; ei îmi fac numele de rușine și categoric nu îi vreau. Fiii Mei și poporul Meu, pe care i-am ales, au, de asemenea, o bună reputație în lume, dar nu sunt nici pe departe la înălțimea fiilor Mei întâi născuți. În momentul de față, Eu folosesc anumiți oameni, dar, din rândul lor, mulți nu se califică nici măcar pentru a fi poporul Meu. Ei sunt doar obiecte ale pierzaniei eterne; ei sunt folosiți pentru a-Mi oferi servicii pentru un timp, dar nu sunt mențiți folosirii pe termen lung. Deja, în adâncul inimii Mele, am decis cine sunt aceia ce vor fi folosiți pe termen lung. Adică, cei pe care i-am pus în poziții importante sunt cei pe care îi iubesc, și am început să îi folosesc cu mult timp în urmă. Cu alte cuvinte, funcțiile lor au fost deja stabilite. Cât despre oamenii pe care îi detest, în stadiul actual, ei sunt pur și simplu folosiți în mod temporar. Când vor veni străinii, atunci fiii întâi născuți vă vor fi revelați în mod clar.

În momentul de față, vă cer să creșteți grabnic și să arătați considerație față de povara Mea. Această povară nu este prea mare și vă voi pune să faceți numai ceea ce stă în capacitatea voastră. Vă știu statura; știu ce funcții puteți să îndepliniți. Știu toate acestea și înțeleg aceste lucruri; doar doresc ca voi, fiii Mei, să vă renegați de bunăvoie și să reușiți cu adevărat să iubiți ceea ce iubesc Eu, să urâți ceea ce urăsc Eu, să faceți ceea ce fac Eu și să spuneți ceea ce spun Eu. Nu fiți controlați de spațiu, geografie, timp

sau de vreo altă persoană. E dorința Mea ca duhurile voastre să fie libere, peste tot, și ca fiecare dintre voi să poată să stea în poziția fiilor Mei întâi născuți. Cine Îmi oferă astăzi întreaga sa ființă? Cine se sacrifică cu loialitate pentru Mine? Cine este treaz zi și noapte de dragul Meu? Cine se ocupă de treburile gospodăriei Mele pentru Mine? Cine ușurează poverile de pe umerii Mei pentru Mine? Nu sunt ei fiii Mei? Tot ce fac este pentru a-Mi desăvârși fiii și este făcut în serviciul fiilor Mei. Înțelegeți? Totul este pentru fiii Mei întâi născuți, iar Eu nu fac greșeli. Să nu trudești cu înțelegerea eronată că judec greșit oamenii și să nu crezi că te privesc de sus. Să nu presupui că nu utilizez destul un mare talent sau că am făcut o greșeală în a nu te predestina. Nu e asta; e că tu nu o meriți! Știi tu asta? Acum voi confirma câteva lucruri pentru voi: oricine Îmi stârnește frecvent mânia și este adesea ținta criticii sau a tratării Mele este cu siguranță ținta urii Mele. Astfel de oameni vor muri cu siguranță – asta e scris în piatră. Am spus că nu Mă voi mai ocupa de fiii Mei întâi născuți, deoarece acești oameni au trecut deja prin testele Mele severe și Mi-au obținut aprobarea. La oricine Mă uit cu o expresie aspră se află în pericol. Nu-ți este frică? Mulți vor muri de îndată ce cuvintele Mele vor ieși din gura Mea. Cu toate acestea, unii își vor păstra încă trupul; doar că duhurile lor vor fi moarte. Cel mai clar indicator în privința lor este că nu dețin lucrarea Duhului Sfânt și că nu au nimic care să îi rețină. (Ei au fost deja corupți de Satana într-o mare măsură.) Ori de câte ori trupul lor se stinge, se întâmplă după planificarea adecvată din partea Mea și la un moment pe care Eu l-am specificat. Moartea lor spirituală nu Îmi poate face niciun mare serviciu; Mă voi folosi de trupul lor pentru a demonstra minunăția faptelor Mele. Din aceasta, oamenii vor fi convinși; vor aduce laudă nesfârșită și nu va fi nimeni care să nu Mă adore și să nu se teamă de Mine. Nu tratez niciun detaliu în mod superficial; toți trebuie să trăiască sau să moară pentru Mine și nimeni nu poate pleca până când nu și-a îndeplinit serviciul pentru Mine. Nici măcar Satana nu se poate retrage în Adânc până când nu și-a îndeplinit serviciul pentru Mine. Fiecare pas pe care îl fac este stabil și sigur, și pe teren solid; niciun pas pe care îl fac nu este nepractic – câtuși de puțin.

Cine ar îndrăzni să se compare cu Mine? Cine ar îndrăzni să se opună Mie? Te voi doborî imediat! Nu voi lăsa nicio urmă, iar trupul tău va fi distrus; acest lucru este absolut adevărat. Când spun aceste lucruri, acționez imediat conform lor și nu va mai exista cale de întoarcere. Lumea se destramă zi de zi, și zi de zi omenirea piere. Cu fiecare zi ce trece, Împărăția Mea prinde formă, iar fiii Mei întâi născuți cresc. Zi de zi, furia Mea crește, muștrările Mele devin din ce în ce mai severe, iar cuvintele Mele devin din ce în ce mai aspre. Încă așteptați ca Eu să vă vorbesc mai blând și ca tonul Meu să se destindă, dar mai gândiți-vă! Tonul Meu depinde de oamenii cu care am de-a face. Pentru cei pe care îi iubesc, tonul Meu este blând și întotdeauna mângâietor, însă față de voi nu pot decât să arăt asprime și judecată, adăugând pe deasupra muștrare și furie. Fără ca nimeni să-și dea seama, situația din fiecare țară a lumii devine din ce în ce mai tensionată, prăbușindu-se și căzând în haos zi de zi. Conducătorii fiecărei țări speră toți să câștige puterea în cele din urmă. Chiar nu și-au dat seama că muștrarea Mea este

deja asupra lor. Ei caută să pună mâna pe puterea Mea – însă visul lor e doar o himeră! Până și liderul Națiunilor Unite trebuie să-Mi implore iertarea. Faptele rele pe care le-a comis sunt numeroase. Acum este timpul pentru muștrare și nu-l voi lăsa să scape ușor. Toți cei de la putere trebuie să-și scoată coroanele; numai Eu merit să domnesc peste toate lucrurile. Totul depinde de Mine – totul, inclusiv o mână de străini. Voi doborî imediat pe oricine Mă cercetează, pentru că atât de departe a ajuns lucrarea Mea. În fiecare zi se vede o nouă revelație; în fiecare zi există o nouă lumină. Totul devine din ce în ce mai complet. Ziua din urmă a Satanei este din ce în ce mai aproape și din ce în ce mai evidentă.

Capitolul 83

Tu nu știi că Eu sunt Dumnezeuul atotputernic, și nici faptul că toate evenimentele și lucrurile sunt sub controlul Meu! Ce înseamnă că totul este hotărât și isprăvit de Mine? Binecuvântările sau nenorocirile fiecărei persoane depind de împlinirea Mea și de acțiunile Mele. Ce poate face omul? Ce poate realiza omul prin gândire? În această epocă finală, în această epocă decăzută, în această lume întunecată, pe care Satana a corupt-o atât de mult, cât de puțini pot fi în armonie cu voia Mea? Fie astăzi, ieri sau în viitorul apropiat, viața tuturor este hotărâtă de Mine. Am hotărât totul, cu exactitate, dintr-o singură lovitură: dacă primesc binecuvântări sau suferă nenorociri și dacă sunt iubiți sau urâți de Mine. Care dintre voi îndrăznește să afirme că ritmul său este determinat de sinele propriu și că își controlează destinul? Cine îndrăznește să spună asta? Cine îndrăznește să fie atât de sfidător? Cine nu se teme de Mine? Cine, în inima sa, este neascultător față de Mine? Cine îndrăznește să acționeze așa cum îi place? Îi voi muștra la fața locului și cu siguranță nu Îmi va mai fi milă de omenire și nu îi voi mai acorda o altă șansă la mântuire. Data aceasta – adică momentul în care Mi-ați acceptat numele – este ultima oară când voi arăta vreun strop de îngăduință omenirii. Adică am ales o parte a omenirii care, deși s-ar putea să nu aibă parte de binecuvântări veșnice, s-a bucurat considerabil de harul Meu; prin urmare, chiar dacă nu este predestinat ca tu să fii binecuvântat pentru veșnicie, nu înseamnă că ai să fii tratat urât, iar ție îți este mult mai bine decât celor care vor suferi nenorociri directe.

Într-adevăr, judecata Mea a ajuns deja într-un punct maxim și intră pe un teritoriu fără precedent. Judecata Mea se abate asupra fiecărui individ și acum este o judecată mâniaasă. În trecut era o judecată măreață, dar acum este foarte diferită. În trecut, oamenii nu au simțit niciun pic de frică până nu s-au confruntat cu judecata Mea; acum, totuși, de îndată ce aud un singur cuvânt, sunt înfricoșați până în măduva oaselor. Unii chiar se sperie când doar deschid gura. Dacă vocea Mi se aude în continuare, atunci când încep să vorbesc, se tem atât de mult, că nu știu ce să facă, în acel moment dorindu-și sincer să se vâre într-o gaură în pământ sau să rămână ascunși în cele mai

întunecate colțuri. Asemenea oameni nu pot fi mântuiți pentru că sunt posedați de spiritele rele. Când judec pe marele balaur roșu și pe șarpele străvechi, aceștia se intimidază și chiar se tem să fie văzuți de alții; sunt într-adevăr descendenții Satanei, născuți în întuneric.

Obişnuiam să rostesc adesea cuvintele „predestinare și selecție”. Ce înseamnă acestea, mai exact? Cum predestinez și selectez? De ce nu s-ar număra cineva printre cei predestinați și selectați? Cum puteți să înțelegeți acest lucru? Aceste lucruri necesită o explicație clară din partea Mea și ca Eu să vă vorbesc direct. Dacă aş dezvălui acest lucru în voi, atunci cei care înțeleg greu ar crede greșit că a fost un gând dat de Satana! Aș fi defăimat pe nedrept! Acum voi vorbi direct și fără niciun fel de rezerve: când am creat toate lucrurile, am creat mai întâi acele materiale care servesc omenirii (flori, iarbă, copaci, lemn, munți, râuri, lacuri, pământul, marea și oceanul, tot felul de insecte, păsările și animalele; unele sunt ca omenirea să le mănânce și unele ca omenirea să le privească). Diferite tipuri de cereale au fost create pentru omenire, în funcție de deosebirile dintre diverse zone; numai după ce am făcut toate aceste lucruri am început să creez oamenii. Există două tipuri de oameni: primii sunt cei selectați și predestinați de Mine; cei din a doua categorie au însușirile Satanei. Acest tip a fost creat înainte de a face lumea, dar, întrucât au fost complet corupți de Satana, i-am abandonat. Am creat apoi un tip selectat și predestinat de Mine, fiecare dintre oamenii de tipul acesta având calitățile Mele în grade diferite; prin urmare, fiecare dintre cei aleși de Mine astăzi are calitățile Mele în grade diferite. Deși au fost corupți de Satana, ei încă Îmi aparțin; fiecare pas este o parte a planului Meu de gestionare. Cei cinstiți domnesc în Împărăție pentru că Eu am planificat dinainte acest lucru. Cei care sunt necinstiți și înșelători nu pot fi niciodată onești, pentru că sunt odraslele Satanei și posedați de Satana; sunt slujitori ai Satanei, sub conducerea lui, de la început până la sfârșit. Totuși, scopul tuturor acestor lucruri este de a împlini voia Mea. Am clarificat lucrul acesta pentru a evita speculațiile voastre. De cei pe care îi desăvârșesc voi avea grijă și îi voi proteja; cât despre cei pe care îi detest, aceștia vor ieși din locul Meu de îndată ce își vor încheia serviciul. Când se vorbește despre acești oameni, Mă înfurii; la simpla lor menționare, Îmi doresc foarte mult să Mă ocup de ei imediat. Cu toate acestea, sunt reținut în acțiunile Mele; sunt reținut în acțiunile și vorbirea Mea. Pot persecuta lumea într-un moment de mânie, dar cei pe care i-am predestinat sunt excepția; după ce Mă calmez, pot să țin lumea în palma mâinii Mele. Cu alte cuvinte, Eu controlez totul. Când voi vedea că lumea a fost coruptă într-o asemenea măsură încât oamenii nu o pot suporta, o voi distruge imediat. Nu aş putea să o fac, foarte simplu, doar rostind un singur cuvânt?

Eu sunt Dumnezeuul practic Însuși; nu fac semne sau minuni supranaturale, dar lucrările Mele minunate sunt peste tot. Drumul din față va deveni incomparabil mai radiant. Fiecare pas pe care vi-l revelez Eu este modul în care vă explic și este planul Meu de gestionare. Adică, în viitor, aceste revelații vor fi și mai numeroase și din ce în ce mai clare. Chiar și în Împărăția Milenară – în viitorul apropiat – voi trebuie să avansați

în funcție de revelațiile Mele și urmându-Mi pașii. Totul a luat formă și toate au fost pregătite; binecuvântări veșnice vă așteaptă printre cei binecuvântați, dar pe cei năpăstuiți îi așteaptă o pedeapsă veșnică. Tainele Mele sunt prea numeroase pentru voi; ce pentru Mine sunt cele mai simple dintre cuvinte, pentru voi sunt cele mai dificile. De aceea, Eu rostesc tot mai multe și mai multe, căci voi înțelegeți prea puțin și aveți nevoie ca Eu să vă explic fiecare cuvânt în parte. Totuși, nu vă faceți prea multe griji; vă voi vorbi în conformitate cu lucrarea Mea.

Capitolul 84

Din cauza lipsei de cunoaștere în ceea ce Mă privește, oamenii Mi-au întrerupt gestionarea și Mi-au subminat planurile de nenumărate ori, dar ei nu au fost niciodată capabili să-Mi obstrucționeze pașii care avansează. Aceasta este pentru că Eu sunt un Dumnezeu al înțelepciunii. În Mine există înțelepciune infinită și în Mine există taine nemărginite și de nepătruns. Din timpuri imemorabile, oamenii nu au fost niciodată capabili să cerceteze și să înțeleagă pe deplin aceste lucruri. Nu este așa? Nu numai că există înțelepciune în fiecare cuvânt pe care-l rostesc, dar fiecare cuvânt conține, de asemenea, tainele Mele ascunse. Cu Mine, totul este o taină; fiecare parte a Mea este o taină. Astăzi voi abia ați văzut taina, adică Mi-ați văzut persoana, dar încă nu ați deslușit această taină ascunsă lăuntric. Oamenii pot intra în Împărăția Mea doar urmând conducerea Mea; în caz contrar, ei vor pieri împreună cu lumea și se vor transforma în cenușă. Eu sunt Dumnezeul complet Însuși; nu sunt nimeni altul decât Dumnezeu Însuși. Zicalele anterioare, cum ar fi „manifestarea lui Dumnezeu”, sunt deja depășite; sunt lucruri vechi și uzate care nu mai sunt aplicabile. Câți dintre voi au ajuns să înțeleagă acest lucru? Câți dintre voi ați fost siguri de Mine în această măsură? Totul trebuie să fie clar explicat și instruit de către Mine.

Împărăția Satanei a fost distrusă și poporul său își va termina în curând serviciul pentru Mine. Ei vor fi scoși unul câte unul din casa Mea, adică tuturor celor care s-au ascuns în diferite roluri li s-au dat în vileag adevăratele fețe și toți vor fi îndepărtați din Împărăția Mea. Nu uitați! De azi, toți cei pe care-i părăsesc, inclusiv cei pe care i-am părăsit în trecut, sunt cei care doar se prefac și sunt niște impostori; nu au făcut decât să pregătească un spectacol pentru Mine și, odată ce această piesă se termină, trebuie să părăsească scena. Cei care sunt cu adevărat fiii Mei vor fi oficial în Împărăția Mea pentru a primi dragostea Mea și pentru a se bucura de binecuvântările pe care le-am pregătit deja pentru voi. Binecuvântați sunt fiii întâi născuți! Întrucât Eu v-am pregătit în avans, acum sunteți gata să vă folosesc. Să credeți că Eu sunt Dumnezeul atotputernic. Lucrurile pe care oamenii nu le pot îndeplini Eu pot să le fac fără niciun efort și nu există absolut niciun loc pentru concurență. Să nu presupuneți că voi nu puteți face nimic sau că nu sunteți pregătiți să fiți fiii Mei întâi născuți. Sunteți categoric vrednici! Aceasta este

pentru că toate lucrurile depind de Mine pentru a fi făcute; toate se bazează pe Mine pentru a fi îndeplinite. Eu sunt Cel care face și realizează toate lucrurile. De ce simțiți acum că sunteți de o asemenea statură? Aceasta este doar pentru că timpul de a vă folosi cu adevărat nu a sosit încă. Marile talente nu pot fi folosite în scopuri banale; înțelegeți? În tot universul-lume, sunteți limitați doar la o mărunță China? Adică, toți oamenii din întregul univers-lume vi se vor da vouă pentru a-i păstori și conduce, deoarece voi sunteți fiii întâi născuți și îndrumarea fraților voștri este datoria pe care trebuie să o împliniți. Să știți asta! Eu sunt Dumnezeuul atotputernic! Subliniez din nou că vă permit să vă bucurați. Eu sunt Cel care lucrează – Duhul Sfânt lucrează peste tot și preia personal conducerea.

Oamenii nu au înțeles mântuirea Mea în trecut. Înțelegeți acum? Mântuirea Mea are mai multe aspecte: unul este că, pentru unii oameni, nu există absolut nicio predestinare, ceea ce înseamnă că ei nu se pot bucura deloc de harul Meu; altul este că sunt și cei care sunt predestinați inițial, care se bucură de harul Meu pentru o perioadă, dar pe care, după un anumit timp, un timp pe care l-am predeterminat, îi voi alunga, iar apoi viața lor se va termina cu totul. Dar, un alt aspect este că există aceia pe care i-am predestinat și ales și care se bucură de binecuvântări veșnice; ei se bucură de harul Meu de la început până la sfârșit, inclusiv de greutățile pe care le-au suferit înainte și după ce M-au acceptat, precum și de iluminarea și luminarea pe care le-au primit după ce M-au acceptat. De acum înainte, ei vor începe să se bucure de binecuvântări – adică ei sunt cei pe care îi mântuiesc pe deplin. Aceasta este cea mai evidentă expresie a finalizării lucrării Mele mărețe. Așadar, la ce se referă binecuvântările? Permiteți-Mi să vă întreb: ce vreți cel mai mult să faceți? Ce urâți cel mai mult? Ce sperați cel mai mult să primiți? Ați trecut prin dureri și greutăți în trecut, totul pentru a Mă câștiga și ca viețile voastre să poată să crească; acestea includ o parte din har. „Binecuvântările” înseamnă că, în viitor, nu veți mai avea lucrurile pe care le urâți, ceea ce înseamnă că aceste lucruri nu vor mai fi prezente în viața voastră efectivă; vor fi fost eliminate complet, chiar înaintea ochilor voștri. Familia, munca, soția, soțul, copiii, prietenii și rudele și chiar și cele trei mese zilnice pe care voi le urâți în fiecare zi vor dispărea (Acest lucru înseamnă a nu fi limitat de timp și a ieși complet în afara trupului. Doar spiritul tău saturat îți poate menține corpul, dar asta se referă la corpul tău, nu la carne. Vei fi complet liber și transcendent. Aceasta este cea mai mare și cea mai evidentă minune pe care Dumnezeu a manifestat-o de la crearea lumii.) Toate particulele de sol vor fi eliminate din corpul vostru și veți fi întru totul trupuri spirituale care sunt sfinte și neîntinate, capabili să călătoriți prin tot universul și până la marginile pământului. Din acel moment, veți scăpa și de toate spălăturile și exfolierile acelea problematice și, pur și simplu, vă veți bucura la maxim. Din acel moment, nu vă veți mai gândi la căsătorie (pentru că pun capăt unei epoci, nu creez lumea) și durerile facerii, care sunt cele mai chinuitoare pentru femei, nu vor mai exista. Nici nu veți mai lucra sau trudi în viitor. Vă veți cufunda complet în îmbrățișarea Mea de iubire, bucurându-vă de binecuvântările pe care vi le-am oferit. Acest lucru este absolut. În timp ce vă bucurați de aceste binecuvântări, harul va continua să vă urmeze.

Tot ce am pregătit pentru voi – și anume comori rare și prețioase din întreaga lume – vă va fi oferit. Acum, nu puteți nici să concepeți și nici să vă imaginați toate acestea, și nimeni nu s-a bucurat de ele înainte. Când aceste binecuvântări vor veni asupra voastră, veți fi extaziați pe vecie, dar nu uitați că toate acestea se datorează puterii Mele, acțiunilor Mele, dreptății Mele și, chiar mai mult, măreției Mele. (Voi fi îngăduitor și milostiv cu cei față de care aleg să fiu astfel). În acel moment voi nu veți avea părinți și nu va mai exista nicio relație de sânge. Sunteți toți oameni pe care îi iubesc, fiii Mei iubiți. Începând cu acel moment, nimeni nu va îndrăzni să vă asuprească. Va fi momentul ca voi să deveniți adulți, cât și momentul în care să conduceți națiunile cu un toiag de fier! Cine îndrăznește să-i împiedice pe fiii Mei preaiubiți? Cine îndrăznește să-i atace? Toți se vor închina fiilor Mei preaiubiți, pentru că Tatăl a dobândit gloria. Toate lucrurile pe care nimeni nu și le-ar putea imagina vreodată vor apărea înaintea ochilor voștri; vor fi nelimitate, inepuizabile și nesfârșite. În scurtă vreme, cu siguranță nu va mai trebui să fiți pârloliți de soare sau să îndurați căldura chinuitoare, nici nu va trebui să suferiți frigul sau să simțiți atingerea ploii, a zăpezii sau a vântului. Aceasta este pentru că vă iubesc și va fi în întregime o lume a iubirii Mele. Vă voi da tot ce vreți și vă voi pregăti tot ce aveți nevoie. Cine îndrăznește să afirme că nu sunt drept? Te voi ucide imediat, pentru că am spus mai înainte că mânia Mea (împotriva celor răi) va dura pe veșnicie și nu Mă voi înduioșa nici măcar un pic. Cu toate acestea, dragostea Mea (pentru fiii Mei iubiți) va dura, de asemenea, pentru totdeauna; nu o voi reține câtuși de puțin.

Astăzi, oamenii care aud cuvintele Mele ca pe o judecată sunt aceia care nu sunt în starea corectă. Totuși, înainte să descopere aceasta, Duhul Sfânt îi va fi abandonat deja. Din întregul univers-lume, fiii întâi născuți sunt aleși din rândul vostru, în timp ce fiii și oamenii sunt doar o mică parte din voi. Accentul Meu este pe întregul univers-lume, ceea ce înseamnă că fiii și oamenii sunt aleși din toate națiunile lumii. Înțelegeți? De ce tot scot în evidență că fiii întâi născuți ar trebui să se maturizeze rapid și să se ducă să-i conducă pe acei străini? Înțelegeți adevăratul sens din spatele cuvintelor Mele? Acest lucru e din cauza faptului că o națiune pe care am blestemat-o este China; M-a persecutat cel mai mult și o urăsc cel mai mult. Trebuie să știți că fiii Mei întâi născuți și cu Mine venim din cer și suntem oameni universali; noi nu aparținem niciunei națiuni. Nu vă mai agățați de noțiunile umane! Acest lucru se datorează faptului că v-am dezvăluit persoana Mea. Totul depinde de Mine. Vă puteți aminti cuvintele Mele? De ce spun că există din ce în ce mai puțini oameni printre voi și că populația a devenit din ce în ce mai rafinată? Acest lucru se datorează faptului că mântuirea Mea se îndreaptă treptat către universul-lume. Cei care sunt alungați, care au acceptat numele Meu, sunt cei care au făcut servicii pentru desăvârșirea fiilor întâi născuți. Înțelegeți? De ce spun că aceia sunt toți cei care fac servicii pentru fiii Mei întâi născuți? Acum înțelegeți cu adevărat, nu-i așa? Numărul este într-adevăr insuficient; cu siguranță există câțiva. Totuși, acei oameni au beneficiat considerabil datorită fiilor Mei și s-au bucurat de mult din harul Meu, și de aceea am spus că mântuiesc rasa umană pentru

ultima oară. Acum știți adevăratul sens al cuvintelor Mele! Voi muștra cu asprime pe oricine Mi se împotrivesc și Îmi voi întoarce fața spre cel ce Mă apără. Aceasta e pentru că, de la bun început, am fost mereu un Dumnezeu mareț și drept, și totul vă va fi revelat. Lucrez rapid în moduri minunate și, în curând, se vor întâmpla lucruri nemaipomenit care sunt de neimaginat pentru oameni. Vreau să spun imediat și în curând. Înțelegeți? Căutați intrarea în viață, fără să mai amânați! Fiii Mei iubiți, toate lucrurile sunt aici pentru voi și toate lucrurile există de dragul vostru.

Capitolul 85

Folosesc oameni diferiți pentru a-Mi împlini voia: blestemele Mele sunt înfăptuite asupra celor pe care îi muștru, la fel ca binecuvântările Mele asupra celor pe care îi iubesc. Acum, întrebarea privind cine dintre voi Îmi va primi binecuvântările și cine va suferi blestemele Mele depinde complet de un singur cuvânt de-al Meu; totul e determinat de cuvântările Mele. Tu știi că oricărei persoane față de care sunt bun acum întotdeauna i se vor acorda negreșit binecuvântările Mele (adică va ajunge treptat să Mă cunoască și va deveni din ce în ce mai sigură în privința Mea, dobândind lumină și revelații noi și putând ține pasul cu ritmul lucrării Mele). Pe oricine detest (asta este ceva în Mine, pe care oamenii nu-l pot vedea din afară) reprezintă oameni care vor suferi cu siguranță blestemele Mele și sunt, fără îndoială, din rândul urmașilor marelui balaur roșu; ca atare, vor avea o parte din blestemul Meu asupra acestuia. Cât despre aceia pe care nu suport să îi văd, ale căror calități văd că sunt deficiente și care nu pot fi desăvârșiți sau folosiți de Mine, tot vor avea o șansă de a fi mântuiți și vor fi unul dintre fiii Mei. Dacă cineva nu are niciuna dintre calitățile Mele, nu poate pricepe lucrurile spirituale și nu Mă cunoaște, dar are o mentalitate înflăcărată, atunci acea persoană va fi desemnată ca una din poporul Meu. Consider că aceia care împărtășesc blestemele Mele sunt dincolo de mântuire și ei sunt cei care au fost posedați de dureri rele. Sunt dornic să-i dau afară. Ei au fost născuți de marele balaur roșu și sunt cei pe care îi urăsc cel mai mult. Din acest moment înainte, nu am nevoie ca ei să facă un serviciu pentru Mine. Pur și simplu nu îi mai vreau! Nu vreau pe niciunul dintre ei! Nici măcar plânsul și scrâșnirea dinților lor înaintea Mea nu au niciun efect; nu Mă uit la niciunul dintre ei. Eu doar îi dau afară. Ce fel de lucru ești tu? Meriți tu să fii înaintea Mea? Ești vrednic? Încă pretindeți că sunteți oameni buni și simulați umilința! După ce ai făcut toate acele nenumărate fapte rele, pot Eu să te cruț? Și apoi, imediat ce te ridici înaintea Mea, începi să Mă înfrunți din nou. Tu nu ai avut niciodată intenții bune; vrei doar să Mă păcălești! Poți cu adevărat să devii bun când ești un descendent al marelui balaur roșu? Imposibil! Tu ai fost deja blestemat de Mine și te judec cu minuțiozitate! Fă-Mi servicii din toată inima, cinstit și într-un mod disciplinat, iar apoi întoarce-te la Adâncul tău! Vrei un loc în Împărăția Mea? Visezi! Ce nerușinare! Tu, cu trupul tău spurcat și murdar, ai fost corupt într-o anumită măsură și

totuși mai ai obrăznicia să stai înaintea Mea! Fă loc! Dacă mai amâni vreun pic, te voi pedepsi sever! Toți aceia care se implică în necinste și înșelăciune înaintea Mea trebuie să fie demascați. Unde te poți ascunde? Unde te poți deghiza? Indiferent de cât de mult te ferești sau te adăpostești, poți cu adevărat să scapi de controlul Meu? Dacă nu-Mi faci servicii cum se cuvine, atunci vei fi și mai puțin longeviv; se va termina cu tine imediat!

Eu vă spun cu toată claritatea ce fel de oameni sunt fiii Mei întâi născuți și vă dau dovada precisă. Altfel, nu ați fi capabili să vă luați locurile potrivite și ați lua, în schimb, hotărâri aleatorii pentru voi înșivă în privința locurilor în care ar trebui să vă aflați. Unii vor fi prea umili, iar alții vor fi prea neînfrânați; iar cei care nu au calitatea Mea sau a căror calitate este prea deficientă vor dori toți să fie fiii Mei întâi născuți. Care sunt expresiile făcute de cei care sunt fiii Mei întâi născuți? În primul rând, ei se concentrează asupra înțelegerii voii Mele și arată considerație față de aceasta. Mai mult, toți au Duhul Sfânt care lucrează asupra lor. În al doilea rând, ei caută în mod persistent în duhurile lor, se înfrânează de la dezmăț și se mențin în limitele Mele în orice moment; ei sunt extrem de normali. Mai mult decât atât, comportându-se astfel, ei nu copiază. (Deoarece se concentrează pe a simți lucrarea Duhului Sfânt și sunt grijulii față de iubirea Mea pentru ei, sunt mereu prudenți și se tem profund să nu pice într-o mentalitate de trădare sau sfidare la adresa Mea). În al treilea rând, ei acționează din toată inima pentru Mine, sunt capabili să-și ofere întregul lor sine și au abolit deja orice idee despre propriile perspective de viitor, despre viețile lor, despre ceea ce mănâncă, poartă și utilizează și unde trăiesc. În al patrulea rând, flămânzesc și însetează permanent pentru dreptate și cred că le lipsesc prea multe și că sunt prea imaturi ca statură. În al cincilea rând, așa cum am menționat înainte, au o bună reputație în lume, dar au fost alungați de oamenii din lume. În relațiile lor cu sexul opus, ei au integritate morală. Toate acestea sunt dovezi, dar acum nu vi le pot dezvălui complet, deoarece lucrarea Mea nu a ajuns încă în acea etapă. Fii întâi născuți, amintiți-vă! Sentimentele de viață din tine, venerația ta pentru Mine, iubirea ta pentru Mine, cunoașterea ta despre Mine, faptul că Mă cauți, credința ta – toate aceste lucruri întruchipează dragostea Mea pentru voi; sunt toate dovezi pe care vi le dau ca să puteți deveni cu adevărat fiii Mei iubiți și să fiți la fel ca Mine, mâncând, trăind și bucurându-vă de binecuvântări alături de Mine în slavă incomensurabilă.

Nu pot să arăt indulgență față de niciunul dintre cei care M-au persecutat, dintre cei care nu M-au cunoscut (inclusiv înainte ca numele Meu să fie mărturisit), cei care au crezut că sunt om, sau față de vreunii dintre cei care au hulit împotriva Mea și M-au defăimat în trecut. Chiar dacă ar fi mărturia cea mai răsunătoare pentru Mine chiar acum, tot nu aș face-o. Faptul că M-au persecutat în trecut a fost o cale de a face un serviciu pentru Mine, iar dacă acei oameni ar fi mărturie pentru Mine astăzi, ei tot ar fi instrumentele Mele. Doar cei care sunt cu adevărat desăvârșiți de către Mine astăzi Îmi sunt de vreun folos, căci Eu sunt Însuși Dumnezeu cel drept și am ieșit din trup și M-am desprins de toate relațiile pământești. Eu sunt Dumnezeu Însuși și toți oamenii, chestiunile și lucrurile care obișnuiau

să fie în jurul Meu sunt în mâinile Mele. Eu sunt lipsit de emoție și practic dreptatea în privința tuturor lucrurilor. Sunt integru și nu sunt întinat nici de cea mai mică murdărie. Înțelegeți sensul cuvintelor Mele? Puteți să realizați și acest lucru? Oamenii cred că Eu dețin și umanitate normală și am o familie și emoții – dar știți voi că vă înșelați complet? Eu sunt Dumnezeu! Ați uitat acest lucru? Sunteți derutați? Voi tot nu Mă cunoașteți!

Dreptatea Mea v-a fost complet dezvăluită. Orice mod în care tratez orice fel de persoană dezvăluie atât dreptatea, cât și măreția Mea. Pentru că Eu sunt Dumnezeu Însuși care aduce cu El mânie, nu voi lăsa să scape nici măcar o singură persoană care M-a persecutat sau M-a insultat. Sub o astfel de cerință strictă, recunoașteți voi asta? Cei pe care i-am ales și i-am predestinat sunt ca perlele rare sau ca bucăți de agată; sunt puțini și foarte îndepărtați unul de celălalt. Asta deoarece e sigur că vor fi mult mai puțini oameni care vor domni ca împărați decât cei care vor fi poporul Meu, iar acest lucru arată puterea Mea și faptele Mele minunate. Eu spun adesea că vă voi răsplăti și vă voi dăruia coroane și că prin Mine există slavă fără sfârșit. Ce vreau să spun prin recompense, coroane și slavă? Oamenii trăiesc cu noțiunea că recompensele sunt lucruri materiale precum hrana, hainele sau alte lucruri care pot fi folosite, dar acesta este într-un totu un mod de gândire învechit; nu la asta Mă refer prin acei termeni și este, dimpotrivă, o neînțelegere. Recompensele sunt lucruri obținute chiar acum și ele fac parte din har. Totuși, există și unele recompense care sunt legate de plăcerile carnale, iar aceia care fac un serviciu pentru Mine, dar pe care nu îi voi mântui pot, de asemenea, să obțină o oarecare bucurie materială (deși acelea sunt tot doar lucruri materiale care fac un serviciu pentru Mine). O coroană nu este un ecuson de birou; adică, nu este un lucru material pe care vi-l acord ca să vă puteți bucura de el. Mai degrabă, este un nume nou pe care vi-l dăruiesc, iar oricine e capabil să fie vrednic de noul nume va fi o persoană care a câștigat o coroană, ceea ce înseamnă că a câștigat binecuvântările Mele. Recompensele și coroanele fac parte din binecuvântări, dar, comparate cu binecuvântările, sunt la fel de diferite ca cerul și pământul. Slava pur și simplu nu poate fi imaginată cu noțiuni umane, deoarece slava nu este un lucru material. Pentru ei, este un concept extrem de abstract. Ce anume este, atunci, slava? Ce înseamnă a spune că veți coborî în slavă împreună cu Mine? Întregimea Mea – adică ceea ce sunt Eu și ceea ce am, milă și iubire (față de fiii Mei) și dreptate, măreție, judecată, mânie, blestem și ardere (față de toți oamenii) – persoana Mea este slavă. De ce spun că împreună cu Mine există slavă fără sfârșit? Este pentru că împreună cu Mine există înțelepciune fără sfârșit, precum și abundență incomparabilă. De aceea, coborârea în slavă alături de Mine înseamnă că voi ați fost deja făcuți compleți de Mine, dețineți ceea ce sunt Eu și ceea ce am, ați fost completați de către Mine, Mă adorați și nu vă opuneți Mie. Cu siguranță acest lucru vă este clar de pe acum!

Situația tensionată a tuturor națiunilor de pe pământ a ajuns la un punct culminant și toți se pregătesc în mod constant să facă un serviciu pentru Mine și a accepta incinerarea pe care le-o aduc. Când mânia și arderea Mea vor veni, nu va fi existat vreun

indiciu prealabil. Totuși, Eu știu ce fac și Îmi este absolut clar. Ar trebui să fiți siguri de cuvintele Mele și trebuie să vă grăbiți să puneți totul la punct. Fiți pregătiți să-i păstoriți pe cei care vin să caute din străinătate. Ține minte asta! China – adică fiecare persoană și loc din China – este obiectul blestemelor Mele. Înțelegi sensul cuvintelor Mele?

Capitolul 86

Oamenii spun că sunt un Dumnezeu milostiv; ei spun că Eu voi aduce mântuirea pentru tot ceea ce am creat. Toate aceste lucruri sunt spuse pe baza noțiunilor oamenilor. Faptul că sunt un Dumnezeu milostiv e spus fiilor Mei întâi născuți și că voi aduce mântuirea tuturor se spune fiilor Mei și poporului Meu. Pentru că sunt un Dumnezeu înțelept, în mintea Mea este clar ce oameni iubesc și ce oameni urăsc. Pe cei pe care îi iubesc, îi voi iubi întotdeauna până la sfârșit, iar dragostea aceea nu se va schimba niciodată. În cazul celor pe care îi urăsc, nu sunt deloc mișcat, indiferent cât de bine se poartă. Aceasta deoarece ei nu s-au născut din Mine și nu au calitățile Mele sau viața Mea. Cu alte cuvinte, ei nu au fost predestinați și selectați de Mine, fiindcă Eu sunt infailibil. Adică toate faptele Mele sunt numite sfinte și onorabile, iar Eu nu am niciodată regrete. În ochii oamenilor, sunt extrem de împietrit, dar nu recunoști că Eu sunt Dumnezeul drept și maiestuos Însuși? Tot ce este al Meu este corect; aceia pe care îi urăsc cu siguranță vor primi blestemele Mele și aceia pe care îi iubesc cu siguranță vor primi binecuvântările Mele. Aceasta este firea Mea sfântă și sacră și nimeni nu o va schimba. Acest lucru este absolut!

Astăzi, cei care sunt cu adevărat conform intențiilor Mele vor fi cu siguranță făcuți compleți de Mine, pentru că lucrarea Mea este atât dreaptă, cât și profundă, și deoarece nu las treburile neterminate. Cei pe care îi blestem vor fi arși. Așadar, de ce atunci majoritatea oamenilor au fost blestemați de Mine și, totuși, Duhul Sfânt continuă să-Și facă lucrarea asupra lor (acest lucru este spus cu privire la faptul că nu locuiesc într-un templu întinat)? Înțelegeți adevărata semnificație din spatele zicalei conform căreia toate lucrurile și chestiunile Îl slujesc pe Hristos? Duhul Sfânt Își face lucrarea prin ele când Eu Mă folosesc de serviciul lor, dar, de obicei, când nu sunt în serviciul Meu, nu sunt luminate spiritual. Chiar dacă ei caută, o fac din zel, iar aceasta este un șiretlic de-al Satanei, căci în vremurile obișnuite, ei nu acordă atenție lucrării Mele și sunt complet nepăsători față de poverile Mele. Acum că fiii Mei întâi născuți au crescut, îi alung; din acest motiv, Duhul Meu s-a retras de peste tot și un accent deosebit s-a pus pe fiii Mei întâi născuți. Înțelegeți? Toate lucrurile se bazează pe faptele Mele, pe predestinarea Mea și pe toate cuvintele care ies din gura Mea. Toate locațiile care au primit binecuvântările Mele sunt obligatoriu locuri unde lucrez și în care se desfășoară lucrarea Mea. China este națiunea în care Satana este cel mai venerat și, astfel, a fost blestemată de Mine. În plus, este națiunea care a făcut cele mai multe pentru a Mă prizoni. Cu siguranță nu voi face

lucrarea Mea asupra oamenilor care sunt sub influența marelui balaur roșu. Înțelegeți adevăratul sens al cuvintelor Mele? La urma urmei, poporul Meu și fiii Mei sunt puțini. Absolut totul stă în mâinile Mele; energia ar trebui să fie concentrată, și mai mult efort ar trebui depus pentru aceia pe care i-am ales și predestinat. Cu alte cuvinte, cei care sunt fiii Mei întâi născuți ar trebui să se grăbească și să practice, astfel încât să poată împărți poverile Mele cât mai curând posibil, și să-și dedice toate eforturile pentru lucrarea Mea.

Aceia dintre voi care Îmi faceți un serviciu, ascultați! Puteți primi o parte din harul Meu când Îmi faceți un serviciu. Adică, voi veți cunoaște temporar lucrarea Mea ulterioară și lucrurile care se vor întâmpla în viitor, dar nu vă veți bucura de ele. Acesta este harul Meu. După ce vă terminați slujirea, plecați imediat, și nu mai zăboviți. Aceia dintre voi care sunt fiii Mei întâi născuți nu ar trebui să fie aroganți, dar vouă vi se permite să fiți mândri, căci v-am oferit binecuvântări nesfârșite. Aceia dintre voi care sunt ținta distrugerii nu ar trebui să vă cauzeze probleme sau să se mâhnească pentru destinul vostru. Nu ești un urmaș al Satanei? După ce Îmi vei fi făcut un serviciu, poți să te întorci în Adânc, pentru că tu nu Îmi vei mai fi de niciun folos. Voi începe apoi să te tratez cu mustrarea Mea. Odată ce încep să lucrez, voi termina; faptele Mele se vor împlini și realizările Mele vor dura pentru totdeauna. Toate acestea sunt valabile pentru fiii Mei întâi născuți, fiii Mei și poporul Meu, cât și pentru voi: mustrările Mele pentru voi vor fi veșnice. V-am spus de mai multe ori și înainte că aceia răi care Mi se împotrivesc vor fi cu siguranță pedepsiți de Mine. Dacă nu ești dojenit de Duhul Sfânt după ce Mi te-ai împotrivit, atunci ai fost deja blestemat și, prin urmare, vei fi doborât de mâna Mea. Dacă ești disciplinat de Duhul Sfânt în timp ce ai gânduri rele despre Mine, atunci ai primit binecuvântările Mele; cu toate acestea, trebuie să fii întotdeauna prudent, niciodată neglijent, și niciodată nepăsător.

Capitolul 87

Trebuie să grăbiți ritmul și să faceți ceea ce vreau Eu să fie făcut – aceasta este intenția Mea plină de ardoare pentru voi. Oare nici acum nu ați înțeles sensul cuvintelor Mele? Oare încă nu-Mi cunoașteți intenția? Am vorbit din ce în ce mai clar și am spus din ce în ce mai multe, dar încă nu ați făcut niciun efort de a încerca să înțelegeți semnificația cuvintelor Mele? Satană, să nu-ți închipui că-Mi poți distruge planul! Cei care fac serviciu lui Satana – adică odraslele Satanei (acest lucru se referă la cei care sunt posedați de Satana, care, prin urmare, au mai mult ca sigur viața Satanei și, așa, se spune că sunt odraslele lui) – imploră milă la picioarele Mele, plângând și scrâșnind dinții. Totuși, nu aș face un lucru atât de stupid! Pot să-l iert pe Satana? Pot să-i aduc mântuirea Satanei? Asta ar fi imposibil! Fac ceea ce spun și nu voi regreta niciodată!

Orice spun Eu se întâmplă. Nu-i așa? Cu toate acestea, voi continuați să nu aveți încredere în Mine, vă îndoiiți de cuvintele Mele și credeți că doar glumesc cu voi. Asta e

pur și simplu ridicol. Eu sunt Dumnezeu Însuși! Înțelegeți? Eu sunt Dumnezeu Însuși! Dacă nu aveam deloc înțelepciune sau putere, aș putea pur și simplu să fac și să spun după placul Meu? Totuși, voi încă nu aveți încredere în Mine. V-am subliniat în mod repetat aceste lucruri și vi le-am spus în repetate rânduri. De ce majoritatea voastră încă nu crede? De ce mai aveți încă îndoieli? De ce vă agățați cu toată puterea de propriile voastre noțiuni? Te pot mântui ele? Eu fac ceea ce spun. V-am spus de mai multe ori: considerați cuvintele Mele ca fiind adevărate și nu vă îndoiiți. Le-ați luat în serios? Pe cont propriu, nu poți face nimic, totuși nu ești în stare să crezi în ceea ce fac Eu. Ce se poate spune despre o astfel de persoană? Ca să fiu direct, este ca și cum nu v-am creat niciodată. Cu alte cuvinte, sunteți necalificați din toate punctele de vedere pentru a-Mi fi făcători de servicii. Toată lumea trebuie să creadă cuvintele Mele! Toți trebuie să treacă prin acest test; nu voi lăsa pe nimeni să scape. Bineînțeles, excepțiile sunt cei care cred. Oamenii care au încredere în cuvintele Mele vor primi cu siguranță binecuvântările Mele, care vor fi revărsate asupra ta și împlinite în tine în conformitate cu ceea ce crezi. Fiii Mei întâi născuți! Acum, încep să vă acord toate binecuvântările Mele. Puțin câte puțin, veți începe să înlăturați toate acele legături detestabile ale trupului: căsnicie, familie, mâncare, îmbrăcăminte, somn și toate dezastrele naturale (vânt, soare, ploaie, vijeliile usturătoare, nenorocirea ninsorilor și toate celelalte lucruri pe care voi le urăți). Veți călători peste ocean, pe uscat și prin aer fără a fi afectați de vreo restricție de spațiu, de timp ori geografică, bucurându-vă din toată inima în îmbrățișarea Mea iubitoare și ocupându-vă de tot ce se află sub îngrijirea Mea blândă.

Cine nu este mândru de fiii întâi născuți pe care i-am făcut compleți? Cine nu va lăuda numele Meu de dragul lor? De ce doresc Eu acum să vă dezvălui atât de multe taine? De ce acum, și nu în trecut? Acest lucru este, de asemenea, o taină în sine; știi tu asta? De ce nu am menționat în trecut despre China că este o națiune pe care am blestemat-o? Și de ce nu i-am înștiințat pe cei care fac serviciu pentru Mine? Astăzi, vă voi mai spune asta: azi, în opinia Mea, totul a fost împlinit, și spun acest lucru cu privire la fiii Mei întâi născuți. (Căci astăzi, fiii Mei întâi născuți au venit să domnească alături de Mine – și ei nu doar că au luat formă, ba chiar domnesc efectiv împreună cu Mine. În prezent, cei în care lucrează Duhul Sfânt domnesc cu siguranță alături de Mine – iar acest lucru este dezvăluit chiar acum; nu ieri, și nici mâine.) Astăzi, Eu aduc la lumină toate tainele umanității normale, pentru că acei oameni pe care doresc să îi dezvălui au fost dezvăluiți, și aceasta este înțelepciunea Mea. Lucrarea Mea a progresat spre această etapă: adică, în acest moment, trebuie să pun în aplicare planul decretelor administrative asupra cărora am decis anume pentru această perioadă. Ca atare, Eu pur și simplu acord verificările convenite fiilor întâi născuți, fiilor, oamenilor și făcătorilor de servicii, pentru că Eu am autoritate și voi săvârși judecata și voi conduce cu toiagul de fier. Cine îndrăznește să nu Îmi facă ascultător servicii? Cine îndrăznește să Mi se plângă? Cine ar îndrăzni să spună că nu sunt Dumnezeul dreptății? Știu, natura voastră demonică a fost dezvăluită de mult înaintea Mea: voi simțiți gelozie și ură pentru toți cu

care sunt bun. Aceasta este absolut natura Satanei! Sunt bun cu fiii Mei; ai îndrăzni să pretinzi că sunt nedrept? Aș putea să te dau de tot afară, însă, din fericire, tu faci serviciu pentru Mine, și acum nu este momentul; altfel, te-aș fi dat afară!

Tagmă a Satanei! Nu mai fi sălbatic! Nu mai vorbi! Nu mai acționa! Lucrarea Mea a început deja să se desfășoare în fiii și oamenii Mei aleși și se răspândește deja în toate națiunile, în toate confesiunile, în toate religiile și în toate categoriile sociale din afara Chinei. Oare de ce aceia care Îmi fac un serviciu sunt întotdeauna blocați spiritual? De ce nu pricep ei niciodată chestiunile spirituale? De ce se întâmplă că Duhul Meu nu lucrează niciodată în acești oameni? În general vorbind, pur și simplu nu pot să depun prea mult efort pentru aceia pe care nici nu i-am predestinat, nici nu i-am ales. Toată suferința Mea anterioară și toată grija și eforturile Mele minuțioase au fost pentru fiii Mei întâi născuți și o mică parte a fiilor și a oamenilor; în plus, am făcut aceste lucruri astfel încât lucrarea mea viitoare să poată fi completată fără nicio piedică și astfel încât voia Mea să fie nestingherită. Pentru că Eu sunt înțeleptul Dumnezeu Însuși, am făcut rânduielile convenite pentru fiecare etapă. Nu fac niciun efort pentru a reține vreo persoană (asta se adresează celor care nu au fost aleși sau predestinați) nici nu dobor pe cineva în mod accidental (acest lucru se adresează celor aleși și predestinați): acesta este decretul Meu administrativ, pe care nimeni nu-l poate schimba! Cu cei pe care îi urăsc, sunt nemilos; cu cei pe care îi iubesc, sunt atent și protector. Astfel, Eu fac ceea ce spun (cei pe care îi aleg Eu, sunt aleși; cei pe care îi predestinez Eu, sunt predestinați; treburile Mele au fost rânduite de Mine înainte de creație).

Cine Îmi poate schimba inima? În afară de faptul că Eu acționez în conformitate cu planurile pe care le fac așa cum doresc, cine ar îndrăzni să acționeze pripit și să nu asculte de ordinele Mele? Acestea sunt toate decretele Mele administrative; cine ar îndrăzni să îndepărteze de la Mine măcar și unul singur dintre ele? Toți trebuie să fie la porunca Mea. Unii oameni spun că o anumită persoană a suferit atât de mult și este sinceră și cu atenție față de inima Mea. De ce atunci nu am ales-o pe ea? Și acesta este un decret administrativ al Meu. Dacă spun că cineva este în sintonie cu intențiile Mele, atunci acea persoană este în sintonie cu intențiile Mele și este una pe care o iubesc; dacă spun că cineva este copil al Satanei, atunci acea persoană este una pe care o urăsc. Să nu faci favoruri nimănui! Poți să vezi cu adevărat în adâncul acelei persoane? Toate aceste lucruri sunt hotărâte de Mine. Un fiu va fi întotdeauna un fiu, iar Satana va fi întotdeauna Satana; cu alte cuvinte, natura oamenilor nu se schimbă. Dacă nu îi fac Eu să se schimbe, toți își vor urma propriul fel și toți sunt imutabili!

Vă dezvălui tainele Mele pe măsură ce lucrarea Mea progresa. Știți cu adevărat la ce etapă a progresat lucrarea Mea? Veți urma cu adevărat conducerea Duhului Meu pentru a face ceea ce fac Eu și pentru a spune ceea ce spun Eu? De ce menționez despre China că este o națiune pe care am blestemat-o? În primul rând, am creat poporul chinez de astăzi după chipul Meu. Ei nu aveau spirit și, de vreme ce erau corupți de Satana, nu puteau fi mântuiți. Din această cauză, M-am supărat pe acești oameni și

i-am blestemat. Pe acești oameni îi urăsc cel mai mult și Mă înfurie până și când sunt menționați, deoarece sunt copiii marelui balaur roșu. Asta ne face să ne amintim era în care țările lumii anexaseră China. Este la fel până în ziua de astăzi, și totul a fost blestemul Meu – cea mai puternică judecată a Mea împotriva marelui balaur roșu. În cele din urmă, am făcut un alt fel de oameni, în rândul cărora i-am predestinat pe fiii Mei întâi născuți, pe fii Mei, pe oamenii Mei și pe aceia care sunt în serviciul Meu. Așadar, tot ceea ce fac astăzi a fost rânduit de Mine cu mult timp în urmă. De ce aceia care sunt la putere în China vă persecută și vă asupresc în mod repetat? Este pentru că marele balaur roșu este nemulțumit de blestemul Meu și Mi se împotrivește. Totuși, tocmai sub acest tip de persecuție și de amenințare îi fac compleți pe fiii Mei întâi născuți, astfel ca acesta să poată fi un puternic contraatac împotriva marelui balaur roșu și a copiilor săi. Îi voi sorta mai târziu. Acum, după ce ați ascultat cuvintele Mele, înțelegeți într-adevăr semnificația îngăduinței Mele de a domni alături de Mine? Momentul când spun că marele balaur roșu a fost complet nimicit, până la moarte, este și momentul când fiii Mei întâi născuți domnesc alături de Mine. Persecuția marelui balaur roșu asupra fiilor întâi născuți Îmi slujește foarte mult, iar odată ce fiii Mei au crescut și pot să gestioneze treburile casei Mele, acei servitori nelegiuți (făcătorii de servicii) vor fi aruncați deoparte. Fiindcă fiii Mei întâi născuți vor domni cu Mine și Îmi vor fi împlinit intențiile, Eu voi împinge făcătorii de servicii în iazul de foc și pucioasă unul câte unul: trebuie să plece cu orice preț! Sunt pe deplin conștient că și tagma Satanei vrea să se bucure de binecuvântările Mele și că nu dorește să se întoarcă sub domeniul Satanei; totuși, Eu am decretele Mele administrative, pe care toți trebuie să le respecte și care trebuie executate – și nimeni nu va fi scutit. Mai târziu, vă voi spune decretele Mele administrative rând pe rând pentru a vă împiedica să le încălcați.

Capitolul 88

Oamenii pur și simplu nu își pot imagina în ce măsură a crescut ritmul Meu: este o minune care a apărut și care este de nepătruns pentru om. Ritmul Meu a continuat de la crearea lumii și lucrarea Mea nu s-a oprit niciodată. Întregul univers-lume se schimbă de la o zi la alta, iar oamenii, de asemenea, se schimbă neîncetat. Toate acestea fac parte din lucrarea Mea, toate fac parte din planul Meu și, mai mult decât atât, aparțin gestionării Mele și niciun om nu știe și nu înțelege aceste lucruri. Doar atunci când Eu Însumi vă spun, doar când comunic cu voi față în față, veți cunoaște chiar și cel mai mic aspect; în caz contrar, nimeni nu poate avea nici o idee despre modelul planului Meu de gestionare (planul mântuirii). Aceasta este marea Mea putere și, în plus, acestea sunt acțiunile Mele minunate. Sunt lucruri pe care nimeni nu le poate schimba. Prin urmare, ceea ce spun astăzi e valabil și acest lucru pur și simplu nu se poate schimba. Noțiunile umane nu conțin nici cea mai mică urmă de cunoștințe despre Mine – nu sunt decât

vorbe fără noimă! Să nu credeți că v-a ajuns sau că sunteți satisfăcuți! Eu vă spun asta: mai aveți cale lungă de străbătut! Din întregul Meu plan de gestionare, nu știți decât puțin, așa că trebuie să ascultați ce spun și să faceți tot ceea ce vă spun să faceți. Acționați în conformitate cu dorințele Mele în orice, și sigur veți avea binecuvântările Mele; oricine crede, poate primi, pe când cel care nu crede va avea acel „nimic” pe care și-l imagina împlinit în el. Aceasta este dreptatea Mea și, cu atât mai mult, este măreția Mea, mânia Mea și mustrarea Mea. Nu voi lăsa pe nimeni să scape nici măcar cu un singur gând sau acțiune.

Auzind cuvintele Mele, majoritatea oamenilor se tem și tremură, cu fețele încrețite și încruntate de îngrijorare. Chiar v-am nedreptățit? E posibil să nu fii un copil al marelui balaur roșu? Te prefaci chiar și că ești bun! Te prefaci chiar și că ești fiul Meu întâi născut! Crezi că sunt orb? Crezi că nu pot face deosebirea între oameni? Eu sunt Dumnezeu care cercetează în profunzime inimile oamenilor: asta e ceea ce le spun Eu fiilor Mei și ceea ce vă spun și vouă, copiii marelui balaur roșu. Văd totul clar, fără să fac cea mai mică greșală. Cum să nu știu ce fac? Îmi este foarte clar ceea ce fac! De ce spun că sunt Însuși Dumnezeu, Creatorul universului și al tuturor lucrurilor? De ce spun că Eu sunt Dumnezeu care examinează în profunzime inimile oamenilor? Sunt foarte conștient de situația fiecărei persoane. Credeți că nu știu ce să fac sau ce să spun? Asta nu vă privește. Aveți grijă să nu fiți uciși de mâna Mea; în felul acesta, ați suferi pierderi. Decretele Mele administrative sunt neiertătoare. Înțelegeți? Toate cele de mai sus sunt părți din decretele Mele administrative. Din ziua în care vi le spun, în cazul în care comiteți alte fărădelegi, va exista răsplată, deoarece înainte nu ați înțeles.

Acum promulg decretele Mele administrative pentru voi (în vigoare din ziua promulgării lor, alocând diferite mustrări diferiților oameni):

Îmi țin promisiunile și totul este în mâinile Mele: oricine se îndoiește va fi cu siguranță ucis. Nu există loc pentru nicio considerație; ei vor fi exterminați imediat, eliberându-Mi astfel inima de ură. (De acum încolo, se confirmă faptul că oricine este ucis nu trebuie neapărat să fie membru al Împărăției Mele și trebuie să fie descendent al Satanei.)

În calitate de fii întâi născuți, ar trebui să vă păstrați propriile poziții, să vă îndepliniți bine îndatoririle și să nu fiți băgăcioși. Ar trebui să vă oferiți pentru planul Meu de gestionare și, oriunde mergeți, ar trebui să fiți mărturie bună pentru Mine și să-Mi slăviți numele. Nu comiteți fapte rușinoase; fiți exemple pentru toți fiii și poporul Meu. Nu fiți desfrânați nici măcar pentru o clipă: trebuie să apăreți întotdeauna înaintea tuturor purtând identitatea fiilor întâi născuți și să nu fiți servili; mai degrabă, ar trebui să mergeți mai departe cu capul sus. Vă cer să-Mi slăviți numele, să nu-Mi faceți numele de rușine. Cei care sunt fii întâi născuți au fiecare funcția lor individuală și nu pot face totul. Aceasta este responsabilitatea pe care v-am dat-o și nu trebuie să vă sustrageți. Trebuie să vă dedicați din toată inima, cu toată mintea și toată puterea voastră pentru a îndeplini ceea ce v-am încredințat.

Începând din această zi, pretutindeni în universul-lume, datoria de păstorire a tuturor

fiilor Mei și a întregului Meu popor va fi încredințată fiilor Mei întâi născuți pentru a o îndeplini și voi mostra pe oricine nu-și poate dedica toată inima și mintea pentru a o împlini. Aceasta este dreptatea Mea. Nu îi voi cruța și nu voi fi blând nici măcar cu fiii Mei întâi născuți.

Dacă vreunul dintre fiii Mei sau dintre oamenii Mei îl ridiculizează și îl insultă pe unul dintre fiii Mei întâi născuți, îl voi pedepsi aspru, pentru că întâii Mei născuți Mă reprezintă pe Mine; ceea ce le face acel cineva lor, același lucru mi-l face și Mie. Acesta este cel mai sever dintre decretele Mele administrative. Voi permite întâilor Mei născuți, în conformitate cu dorințele lor, să-Mi administreze dreptatea împotriva oricărui dintre fiii Mei și oamenii Mei care încalcă acest decret.

Voi abandona treptat pe oricine Mă privește în mod frivol și se concentrează doar pe mâncarea, îmbrăcămintea și somnul Meu, participă doar la treburile Mele externe, nu are în vedere sarcina Mea și nu acordă atenție îndeplinirii corecte a propriilor funcții. Acest lucru se adresează tuturor celor care au urechi.

Cine termină să-și facă serviciul pentru Mine, trebuie să se retragă ascultător, fără zarvă. Fii atent, altfel te voi alunga. (Acesta este un decret suplimentar.)

De acum încolo, fiii Mei întâi născuți vor ridica toiagul de fier și vor începe să-Mi execute autoritatea pentru a guverna toate națiunile și popoarele, să meargă printre toate națiunile și popoarele și să îndeplinească judecata, dreptatea și măreția Mea între toate națiunile și popoarele. Fiii mei și poporul Meu se vor teme de mine, Mă vor lăuda, Mă vor aclama și Mă vor proslăvi fără încetare, pentru că planul Meu de gestionare este împlinit și fiii Mei întâi născuți pot domni cu Mine.

Aceasta este o parte a decretelor Mele administrative; după asta, vi le voi spune pe măsură ce lucrarea progresează. Din decretele administrative de mai sus, veți vedea ritmul în care Îmi fac lucrarea, precum și ce etapă a atins lucrarea Mea. Aceasta va fi o confirmare.

L-am judecat deja pe Satana. Pentru că voia Mea este nestingherită și pentru că fiii Mei întâi născuți au câștigat gloria alături de Mine, Eu Mi-am exercitat deja dreptatea și măreția asupra lumii și a tuturor lucrurilor care aparțin Satanei. Nu ridic niciun deget și nu acord deloc atenție Satanei (pentru că nici nu merită să converseze cu Mine). Doar fac în continuare ceea ce vreau să fac. Lucrarea Mea se desfășoară lin, pas cu pas, iar voia Mea este neîngrădită pe întregul pământ. Asta l-a rușinat pe Satana într-o anumită măsură și acesta a fost distrus complet, dar acest lucru în sine nu Mi-a îndeplinit voia. De asemenea, Eu le permit întâilor Mei născuți să-Mi ducă la îndeplinire decretele administrative asupra lor. Pe de o parte, ceea ce îl las pe Satana să vadă este mânia Mea față de el; pe de altă parte, îl las să vadă gloria Mea (să vadă că fiii Mei întâi născuți sunt martorii cei mai răsunători ai umilinței Satanei). Nu îl pedepsesc în persoană; mai degrabă, îi las pe fiii Mei întâi născuți să-Mi ducă la îndeplinire dreptatea și măreția. Pentru că Satana obișnuia să-Mi maltrateze fiii, să-i persecute și să-i asuprească, astăzi, după ce serviciul lui s-a încheiat, voi permite întâilor Mei născuți maturi să rezolve acest lucru. Satana a fost neputincios în fața căderii. Paralizia tuturor națiunilor din lume este cea mai

bună mărturie; oamenii care luptă și țările aflate în război sunt manifestările evidente ale prăbușirii regatului Satanei. Motivul pentru care nu am arătat semne și minuni în trecut a fost să aduc umilință asupra Satanei și să slăvesc numele Meu, pas cu pas. Când Satana este complet terminat, Eu încep să-Mi arăt puterea: ceea ce spun se realizează, iar lucrurile supranaturale care nu sunt conforme cu noțiunile umane vor fi îndeplinite (acestea se referă la binecuvântările care vor veni în curând). Pentru că Eu sunt Însuși Dumnezeu practic și nu am nicio regulă și pentru că vorbesc în funcție de schimbările din planul Meu de gestionare, ceea ce am spus în trecut nu se aplică în mod necesar în prezent. Nu vă agățați de propriile voastre noțiuni! Nu sunt un Dumnezeu care respectă regulile; cu Mine, totul este liber, transcendent și complet eliberat. Poate că ceea ce s-a spus ieri este demodat astăzi, sau, eventual, ar putea fi respins astăzi (cu toate acestea, decretele Mele administrative, întrucât sunt promulgate, nu se vor schimba niciodată). Aceștia sunt pașii din planul Meu de gestionare. Nu vă agățați de regulamente. În fiecare zi există lumină nouă și apar noi revelații, și acesta este planul Meu. În fiecare zi, lumina Mea va fi dezvăluită în tine și glasul Meu va fi eliberat în universul-lume. Înțelegi? Aceasta este datoria ta, responsabilitatea pe care ți-am încredințat-o. Nu trebuie să o neglijezi nici măcar o clipă. Îi voi folosi până la capăt oamenii pe care îi aprob, iar acest lucru nu se va schimba niciodată. Pentru că Eu sunt atotputernicul Dumnezeu, știu ce fel de persoană trebuie să facă un anumit lucru, precum și ce fel de persoană este capabilă să facă acel lucru. Aceasta este omnipotența Mea.

Capitolul 89

Nu este ușor să faci totul în conformitate cu intențiile Mele. Nu e o chestiune de a te forța să te prefaci; mai degrabă, depinde de faptul dacă te-am înzestrat cu calitățile Mele înainte de crearea lumii de către Mine. Toate aceste lucruri depind de Mine. Nu sunt lucruri pe care oamenii le pot împlini. Iubesc pe cine doresc să iubesc și oricine spun Eu că este fiul întâi născut este cu siguranță fiul întâi născut. Asta e perfect corect! Ai putea să vrei să te prefaci, dar să faci asta ar fi în zadar! Crezi că nu pot să te recunosc pentru ceea ce ești? E oare suficient de bine pentru tine doar să afișezi o oarecare bună purtare când ești înaintea Mea? E oare atât de simplu? Categorie nu este; trebuie să ai făgăduința Mea și trebuie să ai predestinarea Mea. Tu crezi că nu sunt conștient de ceea ce faci pe la spatele Meu? Ești desfrânat! De îndată ce serviciul tău pentru Mine se termină, grăbește-te înapoi la iazul de foc și pucioasă! Sunt dezgustat; sunt plin de ură când te văd. Voi toți cei aflați în serviciul Meu, toți cei care nu vă sacrificați cu loialitate pentru Mine, toți cei care sunteți depravați și neînfrânați, toți cei care nu-Mi pricepeți intențiile – după ce v-ați terminat serviciul, grăbiți-vă și dispăreți din ochii Mei! În caz contrar, te voi da afară! Acești oameni nu au voie să rămână în casa Mea (și anume, biserica) nici măcar o singură clipă în plus. Trebuie să plece de aici cu toții, astfel încât

să nu-Mi facă numele de rușine și să-Mi distrugă reputația. Acești oameni sunt toți descendenți ai marelui balaur roșu; au fost trimiși de marele balaur roșu pentru a-Mi perturba gestionarea. Ei se specializează în înșelăciune pentru a-Mi tulbura lucrarea. Fiul Meu! Nu trebuie să te lași păcălit de asta! Nu te asocia cu astfel de oameni. Când vezi astfel de oameni, îndepărtează-te repede de ei, ca să eviți să cazi în capcanele lor; asta ar aduce daune vieții tale! Cel mai mult îi detest pe acei oameni care vorbesc nehibzuit, care acționează fără să gândească, care doar se țin de glume și râd, care se implică în pălăvrăgeli ușurate. Nu vreau niciunul dintre acei oameni; toți sunt de-o teapă cu Satana! Se dedau tachinărilor fără absolut niciun motiv. Ce sunt aceste creaturi? Vorbesc prostii și umblă razna. Tot nu simt nicio rușine? De fapt, acest tip de persoană are cea mai puțină valoare, iar Eu Mi-am dat seama ce e cu ei și i-am abandonat de mult. Dacă nu aș fi făcut-o, de ce ar vorbi mereu prostii fără a se supune disciplinei Mele? Sunt cu adevărat descendenți ai marelui balaur roșu! Acum, am început să elimin aceste lucruri unul câte unul. Aș putea să-i folosesc pe urmașii Satanei ca pe fii Mei întâi născuți, ca pe fiii Mei și poporul Meu? Nu aș fi atunci confuz? Cu siguranță nu voi face asta. Aveți o înțelegere clară a acestui lucru?

Tot ceea ce întâlniți astăzi, fie bun sau rău, a fost aranjat cu totul de mâinile Mele înțelepte; toate sunt orchestrate de Mine și sub controlul Meu. Acest lucru nu este, cu siguranță, un lucru pe care omenirea îl poate îndeplini cu ușurință. Unor oameni încă le mai transpiră palmele din cauza îngrijorării pentru Mine, dar chiar nu trebuie să își facă griji! Ei își neglijează sarcina principală și nu caută să intre în duh, însă tot își doresc o creștere în viață. Ei speră în zadar! Nu sunt deloc îngrijorați, totuși încă vor să-Mi mulțumească voia! Îți faci griji în numele Meu, dar Eu nu-Mi fac griji. Pentru ce ești îngrijorat? Lucrarea ta pentru Mine e superficială, iar tu minți cu nerușinare. Îți spun! Din acest moment înainte, îi voi da afară din casa Mea pe oamenii ca tine. Astfel de oameni nu sunt demni să Mă slujească în casa Mea. Îi detest pentru că Mă hulesc cu acțiunile lor. Când s-a spus că „hula împotriva Mea este un păcat de neiertat”, la cine se referea asta? Sunteți lămurii în privința aceasta? O astfel de persoană consideră că problema nu s-a agravat încă atât de mult, chiar dacă a comis deja acest păcat. Cu adevărat, această persoană zăpăcită este oarbă și ignorantă, iar duhul său este blocat! Te voi alunga! (Pentru că aceasta este ispita Satanei pentru Mine, urăsc asta atât de mult, iar acest subiect a fost menționat în mod repetat, înfuriindu-Mă de fiecare dată. Nu-Mi pot reprima furia și nimeni nu o poate opri. Încă nu a venit timpul, altminteri M-aș fi ocupat de mult de acea persoană!) (Asta se referă la faptul că, în prezent, există mulți oameni care încă nu cred că străinii vor căuta să se adune în China; nu cred nici măcar acum, iar asta face ca furia Mea să clocotească și să fiarbă.)

În cadrul casei Mele, care anume fel de persoană este după placul inimii Mele? Adică, înainte de creație, ce fel de oameni am predestinat să trăiască în casa Mea pentru totdeauna? Știți? Ați luat în considerare ce fel de oameni iubesc și ce fel de oameni urăsc Eu? Casa Mea este pentru aceia care sunt în asentiment cu Mine și care

împărtășesc vremuri bune și greutăți cu Mine – cu alte cuvinte, oameni care împărtășesc atât binecuvântările, cât și dificultățile. Toți acești oameni pot iubi ceea ce Eu iubesc și pot să urască ceea ce Eu urăsc. Ei sunt capabili să abandoneze ceea ce detest. Dacă Eu spun că ei nu pot mânca, atunci sunt dispuși să rămână pe stomacul gol pentru a-Mi satisface intențiile. Acest fel de persoană este dispusă să-Mi rămână loială și să se sacrifice pentru Mine și poate arăta considerație pentru eforturile Mele minuțioase, muncind mereu din greu de dragul Meu. Prin urmare, unor astfel de oameni, Eu le acord statutul de fii întâi născuți, dându-le tot ce am: am capacitatea de a conduce toate bisericile și le-o dau lor; am înțelepciune, și le dau și asta; Eu pot suferi de dragul practicării adevărului, și le voi da acestor oameni și hotărâre, făcându-i capabili să sufere totul de dragul Meu; am calități bune și le voi da lor, făcându-i exact ca Mine, fără nici cea mai mică diferență, astfel încât ceilalți să Mă vadă pe Mine când îi văd pe acești oameni. Acum, Îmi pun divinitatea completă în acești oameni pentru a le permite să trăiască un aspect al divinității Mele complete, astfel încât să Mă poată manifesta pe deplin; aceasta este intenția Mea. Nu căutați să fiți ca Mine în ceea ce privește lucrurile exterioare (să mâncați la fel ca Mine ori să purtați aceleași haine ca Mine); toate acestea sunt inutile și doar vă veți ruina dacă veți căuta astfel de lucruri. Asta pentru că aceia care încearcă să Mă imite în afară sunt slugile Satanei și acest gen de efort este o uneltire a Satanei; reflectă ambiția Satanei. Cauți să fii la fel ca Mine, dar ești tu demn? Te voi călca în picioare până la moarte! Lucrarea Mea se desfășoară în permanență, extinzându-se spre fiecare națiune pretutindeni în lume. Repede, urmează-Mi pașii!

Capitolul 90

Toți aceia care sunt orbi trebuie să plece de la Mine și nu trebuie să rămână nicio secundă în plus, căci cei pe care îi vreau sunt cei care Mă cunosc, care Mă pot vedea și care pot să câștige toate lucrurile de la Mine. Și cine poate câștiga cu adevărat toate lucrurile de la Mine? Există cu siguranță foarte puține persoane de acest fel, și cu siguranță vor primi binecuvântările Mele. Îi iubesc pe acești oameni și îi voi alege unul câte unul pentru a fi mâna Mea dreaptă, pentru a fi manifestarea Mea. Voi face toate neamurile și toate popoarele să Mă laude fără încetare, continuând să aclame de dragul acestor oameni. O, Munte Sion! Ridică steagul victoriei și înveșelește-te pentru Mine! Căci Eu merg prin univers și până la marginile pământului, acoperind fiecare ungher al munților, al râurilor și al tuturor lucrurilor, înainte de a Mă întoarce din nou aici. Mă întorc victorios cu dreptate, judecată, mânie și ardere și, cu atât mai mult, cu fiii Mei întâi născuți. Toate lucrurile de care Mi-e silă și toți oamenii, lucrurile și obiectele pe care le detest le arunc departe. Sunt victorios și am desăvârșit tot ce vreau să fac. Cine îndrăznește să spună că nu Mi-am terminat lucrarea? Cine îndrăznește să spună că n-am câștigat pe fiii Mei întâi născuți? Cine îndrăznește să spună că nu M-am întors

triumfător? Asemenea oameni sunt, cu siguranță, neamul Satanei; sunt cei cărora le este greu să-Mi câștige iertarea. Ei sunt orbi, sunt demoni murdari și îi detest cel mai mult. Pe baza acestor chestiuni voi începe să Îmi dezvălui mânia și toată judecata Mea și, prin focul Meu arzător, voi aprinde universul și pământul de la un capăt la celălalt, iluminând fiecare colț – acesta este decretul Meu administrativ.

Odată ce ați înțeles cuvintele Mele, ar trebui să găsiți în ele mângâiere; nu trebuie să le lăsați să treacă neobservate. Exprimarea judecății se întâmplă în fiecare zi, deci de ce sunteți atât de tonți și de indiferenți? De ce nu cooperați cu Mine? Sunteți atât de dispuși să mergeți în iad? Eu spun că sunt Dumnezeuul milei pentru fiii Mei întâi născuți, fii și oameni ai Mei, deci cum înțelegeți voi acest lucru? Aceasta nu este o simplă declarație și ar trebui înțeleasă dintr-o perspectivă pozitivă. O, lume oarbă! Eu v-am salvat de multe ori, scoțându-vă de multe ori din strânsoarea lui Satana și din muștrare pentru a putea obține promisiunea Mea, așadar, de ce nu-Mi respectați deloc inima? Poate vreunul dintre voi să fie mântuit în acest fel? Dreptatea, măreția și judecata Mea nu arată nicio milă față de Satana. Dar, din punctul vostru de vedere, scopul acestor lucruri este de a vă salva și, totuși, pur și simplu nu puteți să înțelegeți firea Mea și nici nu știți principiile din spatele acțiunilor Mele. Voi ați crezut că nu fac nicio deosebire în legătură cu severitatea diverselor Mele acțiuni și că nu fac distincții între obiectivelor acțiunilor Mele – cât sunteți de ignoranți! Sunt capabil să văd în mod clar toți oamenii, toate evenimentele și lucrurile. Înțeleg cu toată claritatea esența fiecărei persoane, adică, înțeleg pe deplin lucrurile pe care o persoană le nutrește în sine. Pot vedea clar dacă o persoană este o ticăloasă sau o prostituată și știu cine ce face în secret. Nu-ți flutura farmecele înaintea Mea, nenorocitele! Pleacă de aici acum! Așadar, pentru a evita ca numele Meu să fie făcut de rușine, nu Mă folosesc de astfel de persoane! Ei nu pot fi mărturie pentru numele Meu și, în schimb, acționează contraproductiv și aduc ocară asupra familiei Mele! Ei vor fi imediat alungați din casa Mea. Nu îi doresc. Nu voi tolera o amânare de nici măcar o secundă! Pentru acei oameni, indiferent de modul în care caută, este inutil, pentru că în împărăția Mea toți sunt sfinți și neîntinați. Dacă spun că nu vreau pe cineva – și aici sunt incluși și oamenii Mei – atunci vorbesc serios; nu aștepta ca Eu să mă răzgândesc. Nu-mi pasă cât de bun ai fost cu Mine înainte!

Vă dezvălui taine zi de zi. Îmi cunoașteți metoda de vorbire? Care e baza pe care Îmi dezvălui misterele? Știți? Voi adesea spuneți că Eu sunt Dumnezeuul care are grijă de voi la timpul potrivit, așadar, cum înțelegeți aceste aspecte? Eu vă dezvălui misterele Mele unul câte unul, în conformitate cu pașii lucrării Mele, și vă aprovizionez în conformitate cu planul Meu și, chiar mai mult, potrivit staturii voastre reale (ori de câte ori este menționată aprovizionarea Mea, e cu referire la fiecare persoană din împărăție). Metoda Mea de a vorbi este astfel: oamenilor din casa Mea le ofer mângâiere – îi aprovizionez și îi judec; Satanei nu îi arăt niciun pic de milă, și totul este mânie și ardere. Voi folosi decretele Mele administrative pentru a-i alunga pe rând din casa Mea pe aceia pe care nu i-am predestinat sau nu i-am ales. Nu este nevoie să vă simțiți neliniștiți.

După ce îi voi face să-și demaște formele originale (după ce îi vor sluji pe fiii Mei când va veni sfârșitul), ei se vor întoarce în Adânc, altfel nu voi mai lăsa niciodată această chestiune la o parte și nu voi renunța niciodată. Oamenii menționează adesea iadul și Infernul. Dar la ce se referă aceste două cuvinte și care este diferența dintre ele? Se referă cu adevărat la vreun colț rece și întunecat? Mințile umane Îmi întrerup mereu gestionarea, gândindu-se că propriile-i cugetări întâmplătoare sunt perfect de bune! Dar toate acestea sunt doar propriile lor închipuiri. Atât Infernul cât și iadul se referă la un templu al murdăriei în care Satana sau duhurile rele au locuit anterior. Adică, toți cei care au fost ocupați înainte de Satana sau de duhurile rele – ei sunt cei care sunt Hades și cei care sunt iadul – nu există nicio greșeală! Acesta e motivul pentru care am subliniat în mod repetat în trecut că nu trăiesc într-un templu al murdăriei. Pot Eu (Dumnezeu Însuși) să trăiesc în Infern sau în iad? Nu ar fi un nonsens ridicol? Am spus acest lucru de mai multe ori, dar voi încă nu înțelegeți ce vreau să spun. Comparativ cu iadul, Infernul este mai sever corupt de Satana. Cei care sunt pentru Infern sunt cele mai grave cazuri și pur și simplu nu i-am predestinat pe acești oameni; cei care sunt pentru iad sunt cei pe care i-am predestinat și pe care apoi i-am alungat. Spus într-un mod simplu, nu am ales nici măcar unul dintre acești oameni.

Oamenii se arată frecvent ca experți în a-Mi înțelege greșit cuvintele. Dacă nu aș lămuri și clarifica lucrurile puțin câte puțin, cine dintre voi ar putea înțelege? Voi doar credeți pe jumătate chiar și cuvintele pe care le spun, ca să nu mai spun de lucrurile care nu au fost menționate înainte. Acum, conflictele interne au început în cadrul tuturor națiunilor: muncitorii se ceartă cu șefii lor, studenții cu profesorii, cetățenii cu oficialii guvernamentali și toate activitățile ca acestea care provoacă tulburări apar mai întâi în cadrul fiecărei națiuni, și totul este o parte care Îmi slujește. Și de ce spun că Îmi slujește? Îmi găsesc plăcerea în nefericirea oamenilor? Rămân nepăsător? Cu siguranță nu! Căci acesta este Satana înflăcărat în agonia sa de moarte, iar scopul tuturor acestor lucruri este să-i mâne pe cei negativi să acționeze ca un contrast pentru puterea Mea și pentru faptele Mele minunate. Totul este o dovadă importantă care e mărturie pentru Mine și o armă pentru a ataca pe Satana. Doar când toate națiunile lumii se luptă pentru pământ și influență, Eu și fiii Mei întâi născuți domnim împreună ca împărați și le tratăm, și faptul că, în aceste condiții deplorabile de mediu, împărăția Mea este realizată pe deplin printre oameni le depășește absolut imaginația. Mai mult, atunci când se luptă pentru putere și doresc să judece pe alții, alții îi judecă și ei sunt arși de mânia Mea – cât de jalnic! Cât de jalnic! Împărăția Mea se realizează în rândul oamenilor – ce eveniment glorios este acesta!

Ca să fiți umani (fie că este vorba de poporul împărăției Mele sau de urmașii Satanei), toți trebuie să vedeți faptele Mele minunate, altfel această problemă nu se va sfârși niciodată. Chiar dacă ești dispus să-Mi accepți judecata, tot nu va funcționa dacă nu ai văzut faptele Mele minunate. Toți oamenii trebuie să fie convinși din inimă, prin cuvânt și prin vedere, și nimeni nu poate scăpa cu ușurință. Toți oamenii trebuie să-Mi

dea slavă. În cele din urmă, îl voi face chiar și pe marele balaur roșu să se ridice și să Mă laude pentru victoria Mea. Acesta este decretul Meu administrativ – ți-l vei aminti? Toți oamenii trebuie să Mă laude neîncetat și să Mă cinstească!

Capitolul 91

Duhul Meu vorbește și rostește constant vocea Mea – câți dintre voi Mă pot cunoaște? De ce trebuie să devin trup și să vin printre voi? Aceasta este o mare taină. Voi vă gândiți la Mine și tânjiți după Mine cât e ziua de lungă și Mă lăudați, vă bucurați de Mine, mâncați și beți din Mine în fiecare zi și, totuși, astăzi, încă nu Mă cunoașteți. Cât de ignoranți și de orbi sunteți! Cât de puțin Mă cunoașteți! Câți din rândul vostru pot fi atenți la voia Mea? Altfel spus, câți din rândul vostru Mă pot cunoaște? Toți sunteți tipuri diavolești, totuși, încă vreți să-Mi mulțumiți voia? Lăsați-o baltă! Dă-Mi voi să-ți spun: indiferent de cât de bune sunt acțiunile Satanei, ele sunt menite să-Mi dărâme construcția și să-Mi întrerupă gestionarea. Indiferent cât de bune îi sunt acțiunile, substanța nu i se schimbă – Mă înfruntă. De aceea, pe neștiute, mulți oameni sunt doborâți de mâna Mea și, pe neștiute, sunt izgoniți din familia Mea. Astăzi, nici măcar un lucru (fie el mare sau mic) nu este orchestrat de om; totul e în mâinile Mele. Dacă spune cineva că toate lucrurile se află sub controlul omului, atunci îți spun că Mă înfrunți și, negreșit, te voi muștra aspru și te voi lăsa pentru totdeauna fără un loc unde să-ți odihnești capul. Dintre toate evenimentele și lucrurile, ce nu este ținut în mâinile Mele? Ce nu este stabilit de Mine sau hotărât de Mine? Și mai ziceți că Mă cunoașteți! Acestea sunt cuvinte diavolești. I-ați înșelat pe alții, deci credeți că Mă puteți înșela și pe Mine? Crezi că, dacă nimeni nu știe ce ai făcut, atunci nu se va întâmpla nimic? Nu te gândi că vei scăpa ușor! Trebuie să te fac să îngenunchezi dinaintea Mea și să vorbești. Este inacceptabil să nu vorbești; acesta este decretul Meu administrativ!

Oare înțelegeți cu adevărat cine este Duhul Meu și cine este sinele Meu trupesc? Care este semnificația întrupării Mele? Cine dintre voi a cântărit cu atenție această chestiune importantă și a primit vreo revelație de la Mine? Vă amăgiți singuri cu toții! De ce spun Eu că ești vlăstarul marelui balaur roșu? Astăzi, vă revelez taina Întrupării Mele, o taină pe care omul a fost incapabil să o dezlege de la crearea lumii și care a dus la ruină atât de multe obiecte ale urii Mele. Și așa este astăzi. Datorită trupului Meu, mulți pe care îi iubesc au fost desăvârșiți. De ce anume trebuie să devin trup? Și de ce Mă arăt așa cum o fac (în toate lucrurile, inclusiv înălțimea, înfățișarea și statura Mea și așa mai departe)? Cine are ceva de spus despre asta? Există o atât de mare semnificație în întruparea Mea, încât, pur și simplu, nu se poate spune tot. Acum am să vă spun doar o parte a ei (de vreme ce pașii lucrării Mele au ajuns atât de departe, trebuie să fac și să spun asta): întruparea Mea este, în primul rând, îndreptată spre fiii Mei întâi născuți, astfel încât să-i pot păstori și să poată discuta și vorbi cu Mine față în față; mai departe,

ea arată că Eu și fiii Mei întâi născuți suntem apropiați unul cu altul (adică mâncăm împreună, stăm împreună, trăim împreună și acționăm împreună), astfel ca ei să poată fi hrăniți de Mine în realitate – acestea nu sunt vorbe goale, ci realitatea. Înainte, oamenii credeau în Mine, dar nu puteau înțelege realitatea, iar asta era din cauză că Eu nu fusesem încă întrupat. Astăzi, întruparea Mea vă îngăduie tuturor să înțelegeți realitatea și le permite celor care Mă iubesc sincer să Mă cunoască pe Mine – Însuși Dumnezeu cel înțelept – prin discursul și comportamentul Meu și prin principiile din spatele modului în care Mă ocup de chestiuni. Le permite, de asemenea, celor care nu Mă caută sincer, să vadă în acțiunile Mele imperceptibile acel aspect al Meu care este umanitatea Mea și, astfel, să Mă înfrunte, iar apoi să moară „absolut fără motiv”, doborâți fiind de către Mine. Umilindu-l pe Satana, întruparea este cea mai răsunătoare mărturie pentru Mine; nu numai că sunt capabil să apar din trup, dar pot și să trăiesc în trup. Nu sufăr nicio limitare spațială sau geografică; pentru Mine, nu există niciun fel de obstrucții și totul curge lin. Tocmai în asta Satana e cel mai rușinat, iar când Eu apar din trup, tot Îmi fac lucrarea în trupul Meu și nu sunt afectat deloc. Pășesc încă peste munți, râuri, lacuri și peste fiecare colț din univers, cât și peste multitudinea de lucruri din el. Am fost întrupat pentru a-i dezvălui pe toți cei care au fost născuți din Mine, dar s-au ridicat să Mă înfrunte. Dacă nu aș deveni trup, nu ar exista nicio cale de a-i dezvălui (cu referire la cei care acționează într-un fel în fața Mea și în altul pe la spatele Meu). Dacă aș rămâne Duh, oamenii Mi s-ar închina în noțiunile lor și ar gândi că sunt un Dumnezeu fără formă și de neatins. Întruparea Mea de astăzi e tocmai opusul noțiunilor oamenilor (vorbind despre înălțimea și înfățișarea Mea), întrucât El arată obișnuit și nu este foarte înalt. Tocmai acest punct îl umilește cel mai mult pe Satana și este cea mai puternică contracarare a noțiunilor oamenilor (blasfemia Satanei). Dacă înfățișarea Mea ar fi diferită de a tuturor celorlalți, atunci acest lucru ar fi supărător – toți ar ajunge să Mi se închine și să Mă înțeleagă prin propriile lor noțiuni și nu ar fi în stare să fie frumoasă mărturie pentru Mine. Astfel, am luat chipul pe care îl am astăzi, ceea ce nu e deloc greu de înțeles. Toți ar trebui să depășească noțiunile umane și să nu fie păcăliți de uneltirile viclene ale Satanei. Am să vă spun mai multe în viitor, bucătică cu bucătică, în conformitate cu nevoile lucrării Mele.

Astăzi, marea Mea lucrare a dobândit succes și planul Meu este realizat. Am câștigat un grup de oameni care cooperează cu Mine într-o singură, unificată minte. Acesta este momentul cel mai glorios pentru Mine. Fiii Mei iubiți (toți cei care Mă iubesc) sunt în stare să fie într-o singură inimă și minte cu Mine pentru a finaliza, împreună cu Mine, toate lucrurile pe care trebuie să le fac. Acesta este un lucru minunat. După ziua de astăzi, cei pe care îi privesc nefavorabil nu vor avea lucrarea Duhului Sfânt, adică îi voi arunca pe cei care nu se conformează celor spuse de Mine în trecut. Oamenii trebuie să se conformeze perfect celor spuse de Mine. Țineți minte asta! Trebuie să vă conformați perfect. Nu înțelegeți greșit; totul depinde de Mine. Oamenilor – nu discutați despre condiții cu Mine. Dacă spun că ești calificat, atunci e scris în piatră; dacă spun

că nu ești calificat, să nu arăți îndurerat, învinuind Cerul și pământul. Toate sunt aranjamentul Meu. Cine a spus că ar trebui să nu te respecti pe tine însuși? Cine a spus că ar trebui să faci acea nebulie rușinoasă? Chiar dacă nu zici nimic, nu poți ascunde de Mine adevărul. Pentru cine sunt menite cuvintele Mele când spun că Eu sunt Dumnezeu Însuși care cercetează cea mai lăuntrică inimă a omului? O spun celor care sunt necinstiți. Ce nerușinare – să faceți așa ceva pe la spatele Meu. Vreți să Mă trageți pe sfoară? Nu este așa de ușor! Leși imediat afară de aici! Fiu al răzvrătirii! Nu te iubești pe tine însuși și nu te respecti! Nu-ți pasă de tine însuși și, totuși, încă vrei ca Eu să te iubesc? Las-o baltă! Nu vreau nici măcar un singur nenorocit cu o astfel de asemănare. Plecați de lângă Mine, toți! Acest lucru aduce cea mai serioasă rușine asupra numelui Meu; dacă nu vedeți limpede acest lucru, nu va merge. Trebuie să vă păziți de a fi contaminați de orice murdărie din această veche eră, rea și promiscuă; trebuie să fiți complet sfinți și fără pată. Astăzi, cei care sunt calificați pentru a conduce ca împărați cu Mine sunt cei care sunt necontaminați de vreo murdărie, căci Eu sunt Însuși Dumnezeu Cel sfânt și nu vreau pe nimeni care Îmi face de rușine numele. Astfel de oameni sunt trimiși de Satana ca să Mă testeze și, cu adevărat, ei sunt lacheii Satanei care trebuie respinși (aruncându-i în Adânc).

Familia Mea este sfântă și fără pată, iar templul Meu este somptuos și măreț (adică aceia care posedă ceea ce sunt Eu și ceea ce am). Cine îndrăznește să intre și să provoace deranj după bunul plac? Cu siguranță, nu îi voi ierta. Vor fi complet distruși și făcuți de toată rușinea. Eu acționez înțelept. Fără o sabie, fără pistol și fără să ridic un deget, îi voi învinge complet pe cei care Mă înfruntă și Îmi fac de rușine numele. Eu sunt mărinimos și Îmi continuu lucrarea cu un ritm constant, chiar și când Satana creează tulburare într-o asemenea măsură; nu-i dau atenție și îl voi învinge odată cu definitivarea planului Meu de gestionare. Aceasta este puterea și înțelepciunea Mea și, mai mult decât atât, este o mică parte din slava Mea fără de sfârșit. În ochii Mei, cei care Mă înfruntă sunt ca niște gândaci care se târăsc în țărână și pe care oricând pot să-i omor strivindu-i sub picioare, potrivit intențiilor Mele. Totuși, Eu fac lucrurile cu înțelepciune. Îi voi pune pe fiii Mei întâi născuți să se ocupe de ei; nu Mă grăbesc. Eu acționez metodic, într-un mod ordonat și fără nici cea mai mică greșeală. Acei fii întâi născuți care sunt născuți din Mine ar trebui să aibă ceea ce sunt Eu și să fie în stare să vadă înțelepciunea Mea fără de sfârșit în faptele Mele!

Capitolul 92

Fiecare persoană poate vedea atotputernicia Mea și înțelepciunea Mea în cuvintele Mele și în acțiunile Mele. Oriunde merg Eu, lucrarea Mea e acolo. Urmele pașilor Mei nu sunt doar în China; ce e mai important este că sunt în toate națiunile lumii. Totuși, primele care vor primi acest nume sunt doar cele șapte națiuni despre care s-a discutat

anterior, întrucât aceasta e succesiunea lucrării Mele; în viitorul apropiat, veți ajunge să vă fie foarte clar acest lucru, înțelegându-l în profunzime. Dacă vă spun acum, Mă tem că majoritatea se va prăbuși drept rezultat, căci v-am mai spus că vă vorbesc și dau glas vocii Mele în funcție de statura voastră, și tot ce fac conține înțelepciunea Mea nesfârșită, pe care nimeni n-o poate pătrunde; singura cale este să v-o spun în serii. Să știți asta! Sunteți veșnic copii în ochii Mei; în fiecare pas pe care îl faceți, trebuie să fiți conduși de Mine și inițiați de Mine. Oamenilor – doar sub îndrumarea Mea puteți să vă trăiți până la capăt vieții; fără aceasta, nimeni nu ar putea să continue să trăiască. Întregul univers-lume este în mâinile Mele, totuși nu Mă vezi agitându-Mă. Dimpotrivă, sunt relaxat și fericit. Oamenii nu-Mi cunosc atotputernicia și s-ar simți neliniștiți pentru Mine – cât de puțin vă cunoașteți! Încă vă făliți cu fleacurile voastre fără valoare înaintea Mea, admirându-vă de unii singuri! Mi-am dat seama de asta demult. Și voi vă țineți de șiretlicuri înaintea Mea, ticăloși demn de dispreț ce sunteți! Leșiți din casa Mea chiar acum! Eu nu vreau lucruri ticăloase ca voi. Mai bine să nu fie nimeni în Împărăția Mea, decât să fie de soiul vostru – ticăloși demni de dispreț! Știi oare că am încetat deja lucrez în tine, în ciuda faptului că încă mănânci și te îmbraci ca de obicei? Dar știai că trăiești pentru Satana și că îi faci un serviciu Satanei? Cu toate acestea, încă mai ai tupeul să stai înaintea Mea! Ești într-adevăr nerușinat!

În trecut, spuneam adesea: „Dezastrele cele mari vor veni curând; dezastrele cele mari deja au căzut din mâinile Mele”. La ce se referă „dezastrele cele mari” și cum ar trebui acest „căzut” să fie explicat? Voi credeți că aceste mari dezastre se referă la dezastre inevitabile care rănesc duhul, sufletul și corpul omului și vă gândiți că tocmai „cutremurele, foametea și epidemiile” despre care vorbesc sunt aceste dezastre mari. Dar nu știți că Mi-ați interpretat greșit cuvintele. Și credeți că acest „căzut” înseamnă că necazurile cele mari au început – e de tot râsul! Voi de fapt chiar așa înțelegeți și, odată ce vă aud explicațiile, Mă mânii cu adevărat. Taina pe care oamenii au fost incapabili să o dezvăluie (care e cea mai secretă taină) este și aceea care a fost interpretată în modul cel mai greșit de-a lungul vremurilor și este o taină a cărei experiență personală nu a avut-o nimeni (căci este dusă la îndeplinire doar în zilele de pe urmă, și doar în epoca finală omul va putea să o vadă, cu toate că nu o va recunoaște), pentru că am sigilat-o foarte bine, în așa fel încât omul să nu poată s-o pătrundă (nici măcar să vadă cea mai mică parte a ei). Acum că lucrarea Mea a fost desfășurată până în această etapă, vă luminez conform celor necesare pentru lucrarea Mea; altfel, oamenii nu ar avea cum să înțeleagă. Acum încep să am părtașie; toți ar trebui să fie atenți, pentru că oricine nu e prudent, inclusiv fiii Mei întâi născuți, va suferi judecata Mea, iar în cazurile cele mai grave, va fi doborât de mâna Mea (ceea ce înseamnă că duhul, sufletul și corpul său vor fi luate). Dezastrele cele mari sunt menționate cu privire la fiecare dintre decretul administrative ale Împărăției Mele, iar fiecare dintre decretul Mele administrative este o parte a dezastrelor celor mari. (Decretul Mele administrative nu v-au fost dezvăluite pe deplin, dar nu vă îngrijorați și nu vă neliniștiți din această cauză; există anumite lucruri

care vă vor aduce puține beneficii dacă le veți afla prea devreme. Țineți minte! Eu sunt un Dumnezeu înțelept.) Atunci, care este cealaltă parte? Necazurile cele mari au două părți: decretele Mele administrative și mânia Mea. Momentul când sosesc dezastrele cele mari va fi și momentul când încep să Mă aprind de mânie și să-Mi pun în aplicare decretele administrative. Aici le spun fiilor Mei întâi născuți: trebuie să nu deveniți degenerați din această cauză. Ați uitat oare că toate lucrurile și toate chestiunile sunt predestinate de Mine? Fiul Meu, nu te teme! Eu te voi proteja, cu siguranță; te vei bucura de multe binecuvântări cu Mine pe veșnicie și vei fi împreună cu Mine pentru eternitate. Pentru că te iubesc, nu te voi părăsi. Eu nu fac lucruri nesăbuite, însă dacă aș dăruia un lucru care a fost finalizat cu o asemenea dificultate, nu Mi-aș tăia craca de sub picioare? Știi ce gândești tu în inima ta. Ți-ai amintit? Ce altceva ai vrea să îți spun? Voi spune mai multe despre dezastrele cele mari. Când marile dezastre vor veni, va fi cel mai înfricoșător moment și vor arăta urâtenia omului în cea mai mare măsură. Toate felurile de figuri demonice vor fi demascate în lumina feței Mele și nu vor avea unde să se ascundă, unde să găsească adăpost; vor fi expuse complet. Efectul marilor dezastre va fi să-i facă pe toți cei care nu sunt aleșii sau predestinații Mei să îngenuncheze înaintea Mea și să cerșească iertare, cu bocet și scrâșnit din dinți. Aceasta va fi judeca Mea asupra Satanei, judecata Mea plină de mânie. Acum sunt implicat în această lucrare și poate există unii oameni care doresc să pretindă că au calificări și să-și croiască drum blufând; cu cât mai mult fac astfel, cu atât Satana mai mult va lucra asupra lor, până când, într-un anume punct, formele lor originale vor fi dezvăluite.

Nu Mă grăbesc să-Mi fac lucrarea și orchestrez fiecare persoană Eu Însumi (aceasta este o derâdere la adresa lor, dovedind că sunt descendenții marelui balaur roșu, iar Eu nu le acord niciun pic de atenție, deci nu este exagerat să folosesc cuvântul „orchestrez”) și fac fiecare faptă Eu Însumi. Cu Mine, totul reușește și este un succes sigur și garantat; tot ce fac Eu este deja rânduit pas cu pas. Eu vă spun despre voia Mea și povara Mea câte puțin de fiecare dată. Din acest moment înainte, cuvintele Mele încep să le apară tuturor popoarelor și tuturor oamenilor. Pentru că fiii Mei întâi născuți sunt deja făcuți compleți (cuvintele Mele se concentrează pe fiii Mei și pe poporul Meu), modul în care Eu lucrez a început din nou să se schimbe. Vedeți asta clar? Ați simțit tonul cuvintelor Mele în aceste ultime câteva zile? Eu îi mângâi pe fiii Mei întâi născuți la fiecare pas pe cale, dar, de acum înainte (pentru că fiii Mei întâi născuți sunt deja făcuți compleți), Eu voi ține un cuțit în mână („cuțit” însemnând „cuvinte de cea mai mare asprime”). Oricine pe care îl privesc nefavorabil pentru moment (asta se referă la cei care nu au fost predestinați sau aleși, și astfel, nu există nicio contradicție), nu-Mi pasă dacă Îmi este făcător de servicii sau dacă este altceva; îl voi distruge imediat. Eu sunt Dumnezeul atotputernic și îi pot face pe toți oamenii să-Mi facă servicii. Nu am nicio reținere în a Mă despărți de astfel de oameni; dacă spun că nu îi vreau, atunci nu îi vreau. Acum că acest moment a sosit, Îmi e de ajuns să văd pe cineva care nu-Mi place și îl voi arunca imediat, fără să-l cercetez, pentru că sunt Dumnezeul care Își ține cuvântul. Cât despre cei pe

care i-am predestinat să fie în serviciul Meu – indiferent de cât de bun ești, indiferent dacă ai făcut ceva care să Mă sfideze, dacă Mă vei nemulțumi, atunci o să te dau afară. Nu-Mi e teamă de niciun necaz viitor. Am decretul Mele administrative, Îmi țin cuvântul și cuvântul Meu se va împlini. L-aș lăsa pe Satana să rămână? Ascultați-Mă, voi, oameni! Nu trebuie să vă temeți; tu trebuie să ieși de fiecare dată când îți cer să ieși. Nu-Mi oferi scuze; nu am ce cuvinte să-ți spun! Căci am avut atâta răbdare, iar momentul punerii în aplicare a decretelor Mele administrative a sosit, și a sosit și ziua voastră de pe urmă. Timp de mii de ani, ați fost depravați și ați făcut mereu lucrurile cu încăpățănare și deliberat, dar Eu am fost întotdeauna tolerant (pentru că sunt mărinimos și îi permit corupției tale să ajungă la un anumit nivel). Dar, acum, îngăduința Mea a ajuns la limită și a sosit momentul să fiți posedați și aruncați în iazul de foc și pucioasă. Grăbiți-vă și dați-vă din cale. Încep în mod formal să-Mi pun în aplicare judecata și încep să-Mi descătușez mânia.

În toate națiile și în toate locurile din lume, au loc frecvent cutremure, foamete, epidemii și tot felul de dezastre. Pe măsură ce Îmi fac lucrarea cea măreață în toate națiile și toate locurile, aceste dezastre se vor isca cu mai multă severitate decât în orice alt moment de la crearea lumii. Acesta este începutul judecății Mele a tuturor popoarelor, dar fiii Mei pot sta liniștiți; niciun dezastru nu se va abate asupra voastră și Eu vă voi proteja. (Asta înseamnă că veți trăi după aceea în corp, dar nu în trup, deci nu veți suferi durerea niciunui dezastru). Împreună cu Mine, veți domni pur și simplu ca împărați și veți judeca toate națiunile și toate popoarele, bucurând-vă de multe binecuvântări împreună cu Mine pentru totdeauna, în univers și până la marginile pământului. Aceste cuvinte se vor împlini toate și, în curând, vor deveni realitate sub ochii voștri. Nu întârzii nici măcar cu o singură oră sau o singură zi; Eu fac lucrurile incredibil de rapid. Nu fiți îngrijorați sau neliniștiți; binecuvântarea pe care Eu ți-o dau e ceva ce nu-ți poate lua nimeni – acesta este decretul Meu administrativ. Toți oamenii vor fi ascultători față de Mine datorită faptelor Mele; vor aclama fără încetare și, mai mult decât atât, vor sări neconținut de bucurie.

Capitolul 93

Realitatea este realizată dinaintea ochilor, iar fiecare lucru în parte a fost deja realizat; ritmul lucrării mele se întetește, înălțându-se, asemenea unei rachete după lansare. Nimeni nu s-a așteptat vreodată la asta. Numai după ce lucrurile ajung să se întâmple, veți înțelege adevărata semnificație a cuvintelor Mele. Vlăstarele marelui balaur roșu nu fac excepție și trebuie făcute să fie martorii faptelor Mele minunate cu ochii lor. Să nu crezi că, deoarece ești sigur de Mine după ce Mi-ai văzut faptele, nu Mă voi lepăda de tine – nu-i așa simplu! Voi împlini negreșit cuvintele pe care le-am spus și evenimentele pe care le-am hotărât și nu se vor întoarce la Mine fără să dea rod. În China, afară de minoritatea care sunt fiii Mei întâi născuți, puțini sunt oamenii Mei.

Așadar, astăzi, vă spun limpede vouă (vlăstarele marelui balaur roșu, care M-ați prigonit cel mai crâncen) că nu trebuie să vă agățați de mari speranțe și că lucrarea Mea (încă de la crearea lumii) s-a concentrat pe fiii Mei întâi născuți și pe câteva națiuni, pe lângă China. Din acest motiv, când fiii Mei întâi născuți vor fi crescut, voia Mea se va împlini. (Odată ce fiii Mei întâi născuți vor fi crescut, toate lucrurile se vor face, căci sarcina viitoare le este dată lor.) Le îngădui acum acestor oameni să vadă o parte din faptele Mele minunate doar pentru a-l face de rușine pe marele balaur roșu. Acești oameni pur și simplu nu sunt capabili să găsească plăcere în asta, ci pot doar să fie fericiți că fac un serviciu pentru Mine. Și nu au alternativă, căci Eu am decretul Mele administrative și niciunul nu cutează să le ofenseze.

Voi avea părtășie acum despre unele situații care implică venirea străinilor, astfel încât să puteți avea preștiință despre acest lucru, să pregătiți totul cum se cuvine ca să fiți martori numelui Meu și să mergeți să stați deasupra lor și să îi conduceți. (Spun „să stați deasupra lor și să îi conduceți” fiindcă cel mai mare dintre ei este totuși cel mai mic dintre voi.) Acești oameni au dobândit toți revelația Duhului Sfânt, iar în viitor, cu toții se vor înghesui laolaltă în China, ca înțeleși dinainte. Marele balaur roșu e luat prin surprindere și încearcă să facă tot posibilul să se împotrivească, dar țineți minte un lucru! Planul Meu de gestionare a fost realizat complet și nimic și niciun om nu cutează să Îmi împiedice pașii. Le dau revelație neconținut și ei acționează urmând călăuzirea Duhului Sfânt. Cu siguranță ei nu vor îndura robia marelui balaur roșu, căci în Mine totul este dezrobuit și eliberat. Am orânduit toate lucrurile după cum se cuvine, așteptând să faceți lucrarea preparatoare spre a-i păstori. Am spus asta tot timpul, dar cei mai mulți dintre voi credeți în continuare doar pe jumătate. Iar acum? Sunteți uluiți, nu-i așa?

Toate aceste lucruri sunt secundare; lucrul principal este ca voi să completați toată lucrarea preparatoare cât mai repede cu putință. Nu fiți alarmați. Cel care face lucrarea sunt Eu și, când vine vremea, Îmi voi face Eu Însumi lucrarea. L-am zdrobit în bucăți pe marele balaur roșu. Cu alte cuvinte, Duhul Meu S-a retras din toți oamenii, cu excepția fiilor Mei întâi născuți (iar acum este mai ușor de revelat cine sunt vlăstarele marelui balaur roșu). Acești oameni au încetat să-Mi facă servicii și Eu îi voi trimite înapoi în Adânc. (Asta înseamnă că nu îl voi întrebuița pe niciunul dintre ei. De acum încolo, fiii Mei întâi născuți vor fi revelați pe deplin, iar cei care sunt de partea Mea și care sunt potriviți spre folosul Meu vor fi fiii Mei întâi născuți.) Fiii Mei întâi născuți, voi vă bucurați oficial de binecuvântările pe care vi le acord (căci toți cei pe care-i disprețuiesc și-au arătat adevărata față) și, de aici înainte, nu vor mai fi printre voi cazuri de sfidare la adresa Mea. Voi sunteți sincer convinși de Mine, sută la sută. (Abia astăzi s-a săvârșit asta pe deplin, iar Eu am dispus dinainte acest moment.) Tot ce păstrați în inimile și mințile voastre e dragoste și venerație nesfârșită pentru Mine, și Mă lăudați și Mă slăviți neconținut. Voi trăiți cu adevărat sub grija și ocrotirea dragostei Mele, în al treilea Cer. Ce beatitudine și fericire fără seamăn! Este un alt tărâm, unul pe care oamenilor le vine greu să și-l imagineze – adevărata lume spirituală!

Toate dezastrele pornesc în succesiune, fiecare mai grav decât ultimul, iar situația devine tot mai tensionată zi de zi. Acesta e doar începutul dezastrelor; dezastrele mai grave care au să vină sunt de neînchipuit pentru om. Să le pună în ordine Fiii Mei; acesta este decretul Meu administrativ și l-am rânduit cu mult timp în urmă. Toate semnele și minunile, nevăzute de om vreodată înainte, pornesc de la Mine, apărându-le unul după altul tuturor popoarelor (însemnând toți oamenii Împărăției Mele). Însă aceasta e ceva ce se va întâmpla în viitorul apropiat. Nu fiți neliniștiți. Această intrare în Împărăție, despre care toți au vorbit – ce stare este necesară pentru a intra în Împărăție? Și ce este Împărăția? E un oraș fizic? Voi înțelegeți greșit. Împărăția nu este nici pe pământ, nici în cerul fizic, ci lumea spirituală pe care omul nu o poate vedea ori atinge. Doar cei care, după ce Mi-au acceptat numele, sunt făcuți în întregime compleți de către Mine și se bucură de binecuvântările Mele, vor fi capabili să intre în ea. Lumea spirituală, care a fost menționată deseori înainte, este suprafața Împărăției. Însă a intra cu adevărat în Împărăție nu e o chestiune simplă. Cei care intră în ea trebuie să obțină făgăduința Mea și trebuie să fie oameni pe care i-am predestinat și i-am ales Eu Însumi. Prin urmare, lumea spirituală nu e un loc unde oamenii pot veni și pleca după bunul plac. Înțelegerea oamenilor despre asta obișnuia să fie atât de superficială și consta exclusiv în noțiunile omului. Doar cei ce intră în Împărăție se pot bucura de binecuvântări, așadar, nu numai că omul este incapabil să se bucure de aceste binecuvântări, dar, mai mult decât atât, este incapabil să le vadă. Acesta este decretul Meu administrativ final.

Capitolul 94

Mă întorc în Sion cu fiii Mei întâi născuți – înțelegeți cu adevărat semnificația reală a acestor cuvinte? Precum v-am reamintit iar și iar, vreau ca voi să creșteți repede și să domniți împreună cu Mine. Vă amintiți? Aceste lucruri sunt toate legate direct de întruparea Mea: din Sion, am venit în lume în trup pentru a câștiga prin trup un grup de oameni care sunt în asentiment cu Mine și, făcute acestea, Mă voi întoarce în Sion. Asta înseamnă că încă trebuie să ne întoarcem din trup la corpul original. Acesta este adevăratul înțeles al „întoarcerii în Sion”. Acesta este și adevăratul înțeles și punct central al întregului Meu plan de gestionare (planul mântuirii) și, chiar mai mult, este cea mai importantă parte a planului Meu de gestionare, pe care nimeni nu îl poate împiedica și care va fi împlinit imediat. Când ești în trup, nu te poți lepăda niciodată de gândirea și noțiunile omenești și cu atât mai puțin te poți lepăda de aerul lumesc sau scutura praful, și întotdeauna vei fi lut; doar în corp poți să te califici pentru a te bucura de binecuvântări. Ce sunt binecuvântările? Vă amintiți? În trup, nu se pot lua în considerare binecuvântările, deci calea de la trup către corp e una pe care fiecare fiu întâi născut trebuie să o urmeze. În trup, ești asuprit și persecutat de marele balaur roșu (ceea ce se întâmplă deoarece nu ai nicio putere și nu ai câștigat deloc glorie), dar în corp, va fi

foarte diferit și vei fi mândru și euforic. Zilele asupririi se vor sfârși cu totul și vei fi eliberat și pus în libertate pentru totdeauna. Doar în acest fel pot să îmbin ceea ce sunt Eu și ceea ce am în voi. Altfel, veți avea doar calitatea Mea. Indiferent cum o persoană imită o altă persoană în exterior, ele nu pot fi exact la fel. Doar în sfântul corp spiritual (însemnând corpul) putem fi exact la fel (ceea ce se referă la a avea aceleași calități, aceeași ființă, aceleași posesiuni și a putea fi în asentiment, uniți, nedivizați și neîmpărțiți, deoarece totul este sfântul corp spiritual).

De ce ați început acum să detestați lumea, să fiți dezgustați de mâncat, de îmbrăcăminte și tot felul de astfel de lucruri iritante și, mai mult, abia așteptați să vă descotorosiți de ele? Acesta e un semn că veți intra în lumea spirituală (corpul). Aveți cu toții premoniții ale acestui lucru (deși ele diferă ca măsură). Mă voi folosi de diferiți oameni, diferite evenimente și lucruri, toate în serviciul pasului Meu cel mai important, și toate acestea vor face un serviciu pentru Mine. Trebuie să fac așa. (Desigur, nu pot împlini acest lucru în trup și doar Duhul Meu Însuși poate face această lucrare, deoarece nu a sosit încă momentul.) Aceasta este ultima parte de funcție la care întregul univers-lume servește. Toată lumea Mă va lăuda și aclama cu bucurie. Măreața Mea lucrare este completă. Cele șapte potire cu urgii se varsă din mâna Mea, cele șapte tunete bubuie, cele șapte trâmbițe sună și cele șapte peceti sunt deschise – universului-lume, tuturor națiunilor și tuturor popoarelor, munților și râurilor și tuturor lucrurilor. Ce sunt cele șapte potire cu urgii? Care este ținta lor precisă? De ce spun că se vor vărsa din mâna Mea? Multă vreme va trece înainte ca toți oamenii să fie convinși pe deplin, înainte ca toată lumea să înțeleagă complet. Chiar dacă v-aș spune acum, ați înțelege doar o mică parte. Conform imaginației umane, cele șapte potire cu urgii sunt îndreptate către toate țările și popoarele lumii, dar de fapt nu este așa. „Șapte potire cu urgii” se referă la influența Satanei, diavolul, și la conspirația marelui balaur roșu (obiectul pe care îl folosesc pentru a face servicii pentru Mine). În acel moment, îi voi elibera pe Satana și pe marele balaur roșu ca să mustre fiii și oamenii și astfel, se va dezvălui cine sunt fiii și cine sunt oamenii. Cei înșelați sunt cei care nu au fost ținte ale predestinării Mele, pe când fiii Mei întâi născuți vor domni cu Mine în acel moment. În felul acesta, îi voi face compleți pe fii și pe oameni. Revărsarea celor șapte potire cu urgii nu se va referi la toate națiunile și toate popoarele, ci doar la fiii și oamenii Mei. Binecuvântările nu se capătă ușor; trebuie plătit un preț integral. Când fiii și oamenii vor crește, cele șapte potire cu urgii vor fi înlăturate în întregime și după aceea, nu vor exista. Ce reprezintă „bubuitul celor șapte tunete”? Acest lucru nu este greu de înțeles. În momentul când fiii Mei întâi născuți și cu Mine vom deveni corpul, vor bubui cele șapte tunete. Asta va zgudui întreg universul, ca și cum cerul și pământul ar fi răsturnate. Toată lumea va ști asta; nimeni nu va continua să o ignore. În acel moment, fiii Mei întâi născuți și cu Mine vom fi împreună în glorie și vom începe următorul pas al lucrării. Mulți oameni vor cădea în genunchi pentru milă și iertare din cauza bubuitului celor șapte tunete. Dar nu va mai fi Epoca Harului: va fi timpul pentru

mânie. Cât despre toți cei care fac fapte rele (adică cei care curvesc sau fac afaceri cu bani murdari sau au granițe neclare cu sexul opus, care întrerup și dăunează gestionării Mele sau care nu înțeleg chestiunile spirituale sau care sunt posedați de spirite rele și așa mai departe – toți în afara aleșilor Mei), niciunul dintre ei nu va fi scutit, nici iertat, ci vor fi azvârliți, fiecare dintre ei, în Infern, unde vor pieri pentru totdeauna! „Cele șapte trâmbițe care răsună” nu se referă la un mediu grozav și ostil, nici nu se referă la vreo declarație către lume; acestea sunt în întregime noțiuni umane. „Cele șapte trâmbițe” se referă la cuvântarea Mea mînioasă. Când se va auzi vocea Mea (judecată măreață și judecată mînioasă), vor răsună cele șapte trâmbițe. (În contextul momentului de față, în casa Mea, acesta este cel mai sever lucru, și nimeni nu poate scăpa de el.) Iar toți demonii din Infern și din iad, mari și mici, își vor lua capetele în mâini și vor fugi în toate direcțiile, plângând și scrâșnind din dinți, rușinați și fără un loc în care să se ascundă. Momentan, nu sunt cele șapte trâmbițe care încep să sune, ci furia Mea dezlănțuită și cea mai severă judecată a Mea, de care nimeni nu poate scăpa și prin care toți trebuie să treacă. În acest moment, ceea ce a fost dezvăluit nu este conținutul celor șapte peceti. Cele șapte peceti sunt binecuvântările de care vă veți bucura în viitor. „Deschiderea” acestora se referă doar la a vă informa despre ele, dar nu v-ați bucurat încă de aceste binecuvântări. Când vă veți bucura de aceste binecuvântări, atunci veți cunoaște conținutul celor șapte peceti. Acum atingeți doar o parte care nu este completă încă. Pot doar să vă spun fiecare pas pe măsură ce ia naștere în timpul lucrării viitoare, deci o veți experimenta personal și veți simți o glorie incomparabilă și veți trăi într-o stare de extaz nesfârșit.

A fi capabil să te bucuri de binecuvântările fiilor întâi născuți nu este nici un lucru ușor, nici ceva ce poate obține o persoană de rând. Voi accentua încă odată și voi spune cu mai multă forță că trebuie să am cerințe stricte de la fiii Mei întâi născuți. Altfel, ei nu Mi-ar putea cinsti numele. Resping cu fermitate pe oricine este rău-famat în lume și, chiar mai mult, resping pe oricine este promiscuu. (Ei nu au niciun rol în a deveni oamenii lui Dumnezeu – pe asta, pun un accent special.) Să nu credeți că ceea ce ați făcut în trecut s-a terminat cu totul – cum ar putea exista un lucru atât de bun! Este atât de simplu să obții statutul de fiu întâi născut? Îi resping în același mod pe cei care sunt împotriva Mea și care nu Mă recunosc în trupul Meu, pe oricine interferează cu Mine când Îmi fac voia și pe oricine care Mă persecută – iată cât de aspru sunt (deoarece Mi-am luat complet puterea înapoi)! În final, în același mod, resping pe oricine nu a avut niciodată vreun obstacol în viață. Îi vreau pe cei care, la fel ca Mine, au ieșit din dificultățile lor, chiar dacă sunt dificultăți mici. Dacă nu au făcut-o, sunt de tipul pe care îi voi da afară. Nu fii nerușinat, voind să fii fiul Meu întâi născut, defilând în fața Mea. Plecați de lângă Mine, grabnic! Anterior, Mi-ați spus chestiuni triviale, încercând să-Mi câștigați favorul! Asta este orbire! Nu știi că te urăsc, nenorocitul bun de nimic! Crezi că nu îți cunosc afacerile necurate? Te ascunzi din nou și din nou! Nu știi că ți-ai arătat fața de demon? Deși oamenii nu o pot vedea, crezi că Eu nu pot să o văd? Cei care fac servicii pentru

Mine nu sunt buni; sunt o adunătură de nenorociți buni de nimic. Trebuie să Mă ocup de ei. Îi voi arunca în Adânc și îi voi arde!

Vorbești într-o manieră lipsită de evlavie, acționezi cu necredință și nu cooperezi corespunzător cu ceilalți; ca o asemenea persoană să dorească încă să fie împărat – nu visezi tu oare? Nu ești plin de iluzii? Nu vezi ce ești? Ești un nenorocit bun de nimic! Există vreun folos pentru o asemenea persoană? Grăbește-te și dispari din fața ochilor Mei! Toți ar trebui să înțeleagă clar ceea ce spun, să fie inspirați de cuvintele Mele, să-Mi recunoască omnipotența și să-Mi cunoască înțelepciunea. Deseori, s-a spus că sfântul corp spiritual s-a arătat. Până la urmă, ați spune că s-a arătat sfântul corp spiritual sau nu? Ceea ce spun Eu sunt vorbe goale? Ce e sfântul corp spiritual? În ce circumstanțe există sfântul corp spiritual? Pentru oameni este de neimaginat și nu poate fi înțeles. Vă spun: Eu sunt fără de greșală și în Mine totul este deschis și totul este eliberat (deoarece Eu acționez înțelept și vorbesc liber). Printre acțiunile Mele, niciuna nu este rușinoasă și toate sunt făcute la lumină, astfel încât toți oamenii să poată fi convinși pe deplin. În plus, nimeni nu poate pune mâna pe ceva dinăuntrul lor care să fie folosit împotriva Mea. Asta este explicația cuvântului „sfânt” din „sfântul corp spiritual”. Așadar, am insistat în mod repetat asupra faptului că nu îi vreau pe niciunul dintre cei care fac lucruri rușinoase. Acesta este un element al decretelor Mele administrative și este și o parte a firii Mele. „Corpul spiritual” se referă la cuvântările Mele. Ceea ce spun are întotdeauna scop, are întotdeauna înțelepciune, dar nu se supune controlului. (Spun ce vreau să spun și Duhul Meu este cel care Își face auzită vocea, iar persoana Mea este cea care vorbește.) Ceea ce spun este emis fără restricții și când nu se potrivește cu noțiunile oamenilor, atunci acela este momentul pentru a-i revela pe oameni. Acesta este aranjamentul Meu corespunzător. De aceea, de câte ori persoana care sunt Eu vorbește sau acționează, este întotdeauna o bună oportunitate pentru a expune substanța Satanei. Când persoana care sunt Eu a fost unsă, se ivește sfântul corp spiritual. În viitor, „sfântul corp spiritual” se va referi la corp și există două aspecte ale acestui înțeles. Există un aspect al înțelesului în prezent și există un alt aspect al înțelesului în viitor. Dar, în viitor, sfântul corp spiritual va fi foarte diferit de cel din prezent – diferența va fi ca aceea dintre cer și pământ. Nimeni nu o poate pătrunde și va trebui să v-o dezvălui Eu personal.

Capitolul 95

Oamenii își imaginează că totul este extrem de simplu, când, de fapt, nu este cazul. Există mistere ascunse în toate lucrurile, precum și înțelepciunea și rânduielile Mele. Niciun detaliu nu este trecut cu vederea și toate sunt rânduite de Mine. Judecata din ziua cea mare se abate asupra tuturor celor care nu Mă iubesc cu sinceritate (amintiți-vă că judecata din ziua cea mare vizează pe oricine primește acest nume) și îi va face

să plângă amarnic și să scrâșnească din dinți. Acest sunet de jale vine din Infern și din iad; nu este tânguirea oamenilor, ci a demonilor. Judecata Mea este cea care produce această tânguire, care aduce mântuirea ultimă a oamenilor din planul Meu de gestionare. Înainte aveam ceva speranță pentru unii oameni. Dar uitându-Mă acum, sunt nevoit să Mă lepăd pe acești oameni unul câte unul, pentru că aceasta este etapa în care a ajuns lucrarea Mea și este ceva ce nimeni nu poate schimba. Toți cei care nu sunt fiii Mei întâi născuți sau oamenii Mei trebuie lepădați și trebuie să plece de lângă Mine! Trebuie să înțelegeți că, în China, în afară de fiii Mei întâi născuți și oamenii Mei, toți ceilalți sunt urmașii marelui balaur roșu și trebuie înlăturați. Toți trebuie să înțelegeți – China este la urma urmei o națiune blestemată de Mine și câțiva dintre oamenii Mei de acolo nu sunt altceva decât cei care slujesc pentru lucrarea Mea din viitor. Altfel spus, în afară de fiii Mei întâi născuți, nu mai este nimeni altcineva – toți sunt destinați pierzării. Să nu credeți că sunt prea sever în faptele Mele – acesta este decretul Meu administrativ. Cei care au parte de blestemele Mele sunt ținte ale urii Mele și acest lucru este bătut în cuie. Nu fac nicio greșală; dacă văd pe cineva care nu Îmi este plăcut, îl voi da afară; aceasta este o dovadă suficientă să demonstreze că sunteți blestemați de Mine și sunteți descendenți ai marelui balaur roșu. Dați-Mi voie să vă fac să înțelegeți din nou – în China nu sunt decât fiii Mei întâi născuți (pe lângă oamenii Mei care fac servicii) și acesta este decretul Meu administrativ. Dar fiii Mei întâi născuți sunt foarte puțini la număr și toți au fost predestinați de Mine – Eu știu ce fac. Nu Mă tem de negativitatea voastră și nu Mă tem că vă veți întoarce să Mă mușcați, pentru că am decrete administrative și mânie. Cu alte cuvinte, țin în mâna Mea cele mai mari dezastre și nu Mă tem de nimic pentru că, din punctul Meu de vedere, toate lucrurile sunt deja împlinite și, când va veni ziua, vă voi pedepsi temeinic. Nimeni nu poate fi desăvârșit, nici nu poate fi înălțat de oameni ca să ajungă un fiu întâi născut de-al Meu – acest lucru depinde în totalitate de predestinarea Mea. Oricine spun că este un fiu întâi născut, este un fiu întâi născut; nu încercați să concurați pentru această poziție, nici să puneți mâna pe ea. Toate lucrurile depind de Mine, Dumnezeuul Atotputernic Însuși.

Într-o bună zi, vă voi permite să vedeți ce sunt decretele Mele administrative și ce este mânia Mea (toți își vor pleca genunchiul înaintea Mea, toți Mi se vor închina, toți Mă vor ruga stăruitor să îi iert și toți vor umbla în ascultare; acum nu le permit decât fiilor Mei întâi născuți să vadă o parte din acestea). Voi face ca tot neamul marelui balaur roșu să vadă că am ales pe mulți să fie sacrificați (cu excepția fiilor Mei întâi născuți) pentru a-i desăvârși pe fiii Mei întâi născuți și că l-am făcut pe marele balaur roșu să cadă pradă propriilor uneltiri viclene. (În planul Meu de gestionare, marele balaur roșu îi trimite înainte pe cei care vor face servicii pentru Mine – adică pe toți cu excepția fiilor Mei întâi născuți – ca să Îmi perturbe planul de gestionare; cu toate acestea, el a căzut pradă propriilor sale uneltiri viclene, și toți fac servicii în lucrarea Mea. Aceasta face parte din adevăratul înțeles a ce înseamnă că îi mobilizez pe toți să facă servicii pentru Mine.) Astăzi, când toate lucrurile au fost împlinite, voi scăpa de ei toți, îi voi zdrobi sub tălpile

Mele și prin asta îl voi umili pe marele balaur roșu și îl voi face de rușine pe de-a-ntregul (ei încearcă să se fofileze cu prefăcătorie ca să primească binecuvântări, dar niciodată nu le-a trecut prin cap că Îmi vor face servicii) – aceasta este înțelepciunea Mea. Când aud așa ceva, oamenii cred că nu am sentimente sau milă și că nu am pic de umanitate. Într-adevăr, nu am sentimente sau milă față de Satana și, mai mult decât atât, sunt Dumnezeu Însuși care transcende umanitatea. Cum poți spune că sunt un Dumnezeu cu umanitate? Nu știi că Eu nu aparțin lumii? Nu știi că sunt deasupra tuturor lucrurilor? În afară de fiii Mei întâi născuți, nimeni altcineva nu este ca Mine, nimeni nu are firea Mea (o fire care nu este omenească, ci divină) și nimeni nu are calitățile Mele.

Când poarta spre lumea spirituală este deschisă, veți vedea toate tainele; veți putea să intrați complet pe un tărâm liber, să intrați în îmbrățișarea Mea plină de dragoste și în binecuvântările Mele veșnice. Măinile Mele au susținut întotdeauna omenirea. Dar există o parte din omenire pe care o voi mântui și o parte pe care nu o voi mântui. (Spun „susținut” pentru că, fără susținerea Mea, lumea întreagă s-ar fi prăbușit de mult în Infern.) Realizează acest lucru! Acesta este planul Meu de gestionare. Ce este planul Meu de gestionare? Am creat omenirea, dar nu am intenționat niciodată să câștig fiecare persoană în parte, ci numai o mică parte din omenire. Atunci, de ce am creat atât de mulți oameni? Am spus înainte că, în cazul Meu, totul este libertate și eliberare și Eu fac orice doresc. Când am creat oamenii, a fost numai ca ei să poată duce o viață normală și ca mai apoi, din rândul omenirii, să se ridice o mică parte care să fie fiii Mei întâi născuți, fiii Mei și oamenii Mei. Se poate spune că toți oamenii, toate evenimentele și obiectele – în afară de fiii Mei întâi născuți, fiii Mei și oamenii Mei – sunt făcători de servicii și trebuie să piară. Astfel, întregul Meu plan de gestionare va fi dus la bun sfârșit. Acesta este planul Meu de gestionare, este lucrarea Mea și aceștia sunt pașii după care acționez. Când totul se va sfârși, Mă voi odihni pe deplin. La acea vreme, totul va fi bine; totul va fi pașnic și sigur.

Ritmul lucrării Mele este atât de rapid încât depășește imaginația umană. Se schimbă de la o zi la alta și cine nu poate ține pasul va suferi pierderi; omul nu poate decât să se țină de lumina nouă din fiecare zi (cu toate că nu există niciodată nicio schimbare în decretele Mele administrative, nici în adevărul și viziunile despre care am părtășie). De ce vorbesc în fiecare zi? De ce te luminez în mod continuu? Înțelegi adevăratul sens lăuntric? Cei mai mulți oameni încă râd și glumesc și nu pot fi serioși. Pur și simplu, nu iau aminte deloc la cuvintele Mele și doar simt o neliniște în treacăt când le aud. După aceea, la scurt timp, cuvintele Mele sunt date uitării și, curând, oamenii nu mai sunt conștienți de propria identitate și devin nepăsători. Știi care este statutul tău? Dacă cineva Îmi face servicii sau este predestinat și ales de Mine este decis numai de mâna Mea; nimeni nu poate schimba asta – Eu Însumi trebuie să fac acest lucru, trebuie să îi aleg și să îi predestinez Eu Însumi. Cine îndrăznește să spună că sunt un Dumnezeu nechibzuit? Fiecare cuvânt pe care îl spun și toate lucrurile pe care le fac sunt înțelepciunea Mea. Cine îndrăznește încă o dată să Îmi perturbe gestionarea și să

Îmi nimicească planurile? Cu siguranță nu îi voi ierta! Timpul se află în mâinile Mele și nu Mă tem de nicio întârziere; nu sunt Eu Cel care decide momentul când planul Meu de gestionare se va sfârși? Oare nu depinde totul de un singur gând de-al Meu? Când spun că s-a împlinit, s-a împlinit și când spun că se sfârșește, se sfârșește. Nu Mă grăbesc și voi face rânduieli adecvate. Oamenii nu trebuie să își vâre nasul în lucrarea Mea și nu trebuie să facă lucruri pentru Mine oricum doresc ei. Blestem pe oricine își vâre nasul – acesta este unul dintre decretul Mele administrative. Eu Însumi Îmi fac lucrarea și nu am nevoie de nimeni altcineva (le permit acestor făcători de servicii să acționeze, altfel nu ar îndrăzni să acționeze în pripă sau orbește). Toată lucrarea este rânduită de Mine și decisă de Mine, pentru că Eu sunt singurul Dumnezeu Însuși.

Toate națiunile lumii concurează una cu alta pentru putere și profit și se luptă pentru pământ, dar nu vă alarmați, deoarece toate aceste lucruri sunt în serviciul Meu. De ce spun că sunt în serviciul Meu? Eu fac lucruri fără să ridic un deget. Pentru a le judeca pe satane, mai întâi le fac să se lupte unele cu altele și, în final, le distrug și le fac să cadă pradă propriilor tertipuri înșelătoare (își doresc să se lupte cu Mine pentru putere, dar sfârșesc prin a-Mi face servicii). Eu doar vorbesc și dau ordinele Mele și fiecare face ce-ți spun Eu să faci; altfel, te voi distruge de îndată. Toate aceste lucruri fac parte din judecata Mea deoarece Eu poruncesc toate lucrurile și toate lucrurile sunt rânduite de Mine. Cine face ceva, o face în mod involuntar și o face potrivit rânduielilor Mele. Eu sper că voi puteți fi plini de înțelepciunea Mea în evenimentele care se vor întâmpla curând. Să nu aveți o abordare nesăbuită, ci apropiați-vă de Mine mai des când lucrurile se abat asupra voastră; fiți mai atenți și precauți în toate privințele pentru a evita să-Mi ofensați mustrarea și a evita să cădeți pradă uneltirilor înșelătoare ale Satanei. Ar trebui să primiți revelații din cuvintele Mele, să știți cine sunt și să vedeți ce am. Trebuie să faceți lucrurile potrivit înfățișării Mele semnificative și să nu acționați nesăbuit. Faceți ce fac Eu și spuneți ce spun Eu. Vă zic aceste lucruri în prealabil, ca să vă puteți feri de a face greșeli și de a fi ispitiți. La ce se referă „ființa Mea” și „bunurile Mele”? Oare chiar știți? Durerea pe care o sufăr face parte din ființa Mea, fiindcă ea aparține umanității Mele normale, iar ființa Mea se poate găsi, de asemenea, în divinitatea Mea completă – știți voi asta? Ființa Mea cuprinde două aspecte: un aspect este umanitatea Mea, în timp ce divinitatea Mea completă este celălalt. Doar aceste două aspecte combinate Îl alcătuiesc pe Dumnezeul complet Însuși. Ceea ce este divinitatea Mea completă include, de asemenea, foarte multe lucruri bune: nu sunt încorsetat de nicio persoană, chestiune sau lucru; transcend toate mediile; exist dincolo de orice limitare de timp, spațiu sau geografie; cunosc toți oamenii, toate chestiunile și lucrurile ca pe dosul palmei Mele; cu toate acestea, sunt încă în carne și oase și exist într-o formă tangibilă; sunt încă această persoană în ochii oamenilor, dar natura s-a schimbat – nu este carne, ci trup. Aceste lucruri sunt doar o mică parte din ce Mă reprezintă. Toți fiii Mei întâi născuți vor fi și ei la fel în viitor; aceasta este calea care trebuie bătătorită și cei care au fost osândiți nu pot scăpa. În timp ce fac aceasta, toți cei care nu au fost predestinați vor fi

dați afară (deoarece Satana Mă pune la încercare să vadă dacă sunt precise cuvintele Mele). Cei predestinați nu pot scăpa de aceasta indiferent unde se duc și voi veți vedea astfel principiile din spatele faptei Mele. „Bunurile Mele” se referă la înțelepciunea Mea, cunoștințele Mele, ingeniozitatea Mea și la fiecare cuvânt pe care-l spun. Atât umanitatea Mea cât și divinitatea Mea le au. Cu alte cuvinte, tot ceea ce este făcut de umanitatea Mea, precum și ceea ce este făcut de divinitatea Mea sunt bunurile Mele; nimeni nu poate lua aceste lucruri, nici nu le poate îndepărta; ele se află în posesia Mea și nimeni nu le poate schimba. Acesta este decretul Meu administrativ cel mai aspru (deoarece în noțiunile omului, multe dintre lucrurile pe care le fac nu sunt conforme noțiunilor lor și ele depășesc înțelegerea umană; acesta este decretul pe care fiecare om îl nesocotește cu cea mai mare ușurință și, de asemenea, este cel mai aspru. De aceea, viețile lor vor suferi pierderi în această privință). Voi spune din nou, trebuie să abordați în mod conștiincios ceea ce vă îndemn să faceți – nu trebuie să fiți nepăsători!

Capitolul 96

Îi voi mostra pe toți cei născuți din Mine, care încă nu Mă cunosc, pentru a-Mi manifesta toată mânia, marea Mea putere și întreaga Mea înțelepciune. Întru Mine, totul este drept și nu există absolut nicio nedreptate, nicio înșelăciune și nicio necinste; oricine este necinstit și înșelător trebuie să fie un fiu al iadului, născut în Infern. Întru Mine, totul este deschis; orice spun va fi împlinit, va fi într-adevăr împlinit; orice spun va fi stabilit, și nimeni nu poate schimba sau imita aceste lucruri, deoarece Eu sunt unicul Dumnezeu Însuși. În ceea ce urmează să vină, toți cei care sunt în grupul fiilor Mei întâi născuți predestinați și aleși vor fi dezvăluiți unul câte unul și toți care nu sunt în grupul fiilor întâi născuți vor fi alungați de Mine prin aceasta. Astfel Îmi înfăptuiesc și Îmi împlinesc lucrarea. Chiar acum demasc niște oameni doar pentru ca fiii Mei întâi născuți să-Mi poată vedea faptele minunate, dar mai târziu nu voi lucra astfel. Mai degrabă voi porni de la situația generală în loc să-i las să-și arate adevăratele naturi, unul câte unul (deoarece demonii sunt, în principiu, identici, este suficient să aleg doar câțiva pentru a servi drept exemplu). Toți fiii Mei întâi născuți au inima limpede și nu trebuie să intru în detalii (deoarece, la momentul hotărât, cu siguranță ei vor fi dezvăluiți unul câte unul).

Este în firea Mea să-Mi țin promisiunile și, în Mine, nimic nu este ascuns ori acoperit. Vă voi spune despre fiecare lucru în parte pe care trebuie să-l înțelegeți și sub niciun chip nu vă voi spune nimic din ce nu ar trebui să știți, ca să nu deveniți incapabili să rămâneți fermi. Nu vă agățați de lucruri mici, pierzând astfel lucrurile importante – chiar nu merită. Crede că Eu sunt Dumnezeu atotputernic și atunci totul va fi împlinit, va deveni ușor și plăcut. Așa procedez Eu. Oricui crede îi permit să vadă, iar oricui nu crede, nu-i permit să cunoască și nu-l las niciodată să înțeleagă. Întru Mine nu există simțire sau îndurare și cu siguranță voi ucide fără ezitare pe oricine Îmi jignește mustrarea și îi voi trata pe toți în

același fel. Sunt la fel față de toți – nu am sentimente personale și nu acționez în niciun fel sub impulsul emoțiilor. Cum pot oamenii să nu-Mi vadă dreptatea și măreția prin asta? Acestea sunt înțelepciunea și firea Mea, pe care nimeni nu le poate schimba și nimeni nu le poate cunoaște în întregime. Măinile Mele stăpânesc întotdeauna totul, în toate momentele, și rânduiesc întotdeauna totul pentru a-Mi servi după bunul Meu plac. Mulți oameni fac servicii în numele Meu pentru a-Mi îndeplini planul de gestionare (planul mântuirii), dar, în cele din urmă, ei văd binecuvântările, dar nu se pot bucura de ele – ce jalnic! Dar nimeni nu-Mi poate schimba inima. Acesta este decretul Meu administrativ (ori de câte ori se menționează decretele administrative, acest lucru se referă la ceva ce nimeni nu poate schimba, așadar, când vorbesc în viitor, dacă Mi-am pus ceva în gând, atunci acesta este, cu siguranță, decretul Meu administrativ. Țineți minte! Nu aduceți ofensă împotriva acestui lucru, altfel veți pierde) care face, de asemenea, parte din planul Meu de gestionare (planul mântuirii). Este propria Mea lucrare, nu ceva ce poate face orice om. Trebuie să fac asta – trebuie să rânduiesc asta, ceea ce este suficient pentru a-Mi arăta omnipotența și a-Mi manifesta mânia.

Majorității oamenilor nu le este cunoscută și nu le este clară umanitatea Mea. Am spus-o de câteva ori, dar voi încă nu sunteți lămurii și nu înțelegeți mult. Dar aceasta este lucrarea Mea și, acum, în acest moment, oricine știe, știe și pe oricine nu știe, nu îl forțez. Poate fi doar astfel. Am vorbit clar despre asta și nu voi vorbi mai târziu despre asta (pentru că am spus prea mult și am vorbit foarte clar. Cine Mă cunoaște, cu siguranță are lucrarea Duhului Sfânt și, fără îndoială, este unul dintre fiii Mei întâi născuți. Cine nu Mă cunoaște, cu siguranță nu este, dovedind că deja Mi-am retras Duhul de la el). Însă, în cele din urmă, îi voi face pe toți să Mă cunoască – să Mă cunoască în întregime, atât în umanitatea, cât și în divinitatea Mea. Acestea sunt etapele lucrării Mele și trebuie să Îmi fac lucrarea astfel. Acesta este, de asemenea, decretul Meu administrativ. Toată lumea trebuie să Mă numească unicul Dumnezeu adevărat, să Mă slăvească și să Mă aclame cu veselie, neîncetat.

Planul Meu de gestionare (planul mântuirii) a fost deja finalizat în întregime și totul a fost demult împlinit. În ochii oamenilor, pare că o mare parte din lucrarea Mea este încă în desfășurare, dar Eu deja am aranjat-o cum se cuvine și tot ce mai rămâne este finalizarea acesteia conform etapelor Mele, câte o sarcină odată (asta deoarece, înainte de crearea lumii, am predestinat cine poate rămâne neclintit în încercare, cine nu poate fi ales și predestinat de Mine și cine nu poate suferi alături de Mine. Pe cei care Îmi pot împărtăși suferința, adică pe aceia predestinați și aleși de Mine, cu siguranță îi voi ține și le voi permite să transcendă totul). Îmi este clar în inimă cui îi aparține fiecare rol. Sunt foarte conștient cine Îmi face servicii, cine este un fiu întâi născut și cine face parte din fiii Mei și din oamenii Mei. Știu lucrul acesta și cu ochii închiși. Despre oricine am spus în trecut că este fiu întâi născut, încă este un fiu întâi născut și acum și despre oricine am spus în trecut că nu este fiu întâi născut, nu este un fiu întâi născut nici acum. Orice fac, nu regret și nu schimb cu ușurință. Spun ceea ce vreau să spun (nimic nu este frivol

în Mine) și acest lucru nu se schimbă niciodată! Cei care Îmi fac servicii întotdeauna Mi le fac: ei sunt vitele Mele; ei sunt caii Mei (dar acești oameni nu sunt niciodată luminați în duhul lor; când Mă folosesc de ei, sunt utili, dar, când nu Mă folosesc de ei, îi ucid. Când vorbesc de vite și de cai, Mă refer la cei care nu sunt luminați în duhul lor, care nu Mă cunosc și care nu Mi se supun, și chiar dacă sunt ascultători și supuși, simpli și cinstiți, tot sunt adevărate vite și cai). Acum, majoritatea oamenilor sunt lascivi și neîngrădiți în fața Mea, vorbind și râzând necontrolat, comportându-se ireverențios – ei Îmi văd doar umanitatea, nu și divinitatea. În umanitatea Mea, aceste comportamente pot fi acceptate și Mă forțez să le iert, dar, în divinitatea Mea, nu este așa de ușor. În viitor, voi decide că tu ai comis păcatul blasfemiei. Cu alte cuvinte, umanitatea Mea poate fi jignită, dar divinitatea Mea nu, și pe oricine intră câtuși de puțin în conflict cu Mine voi judeca imediat, fără nicio întârziere. Să nu crezi că, datorită faptului că te-ai asociat timp de mulți ani cu această persoană care sunt Eu și ai devenit familiarizat cu Mine, poți să vorbești și să te porți cu neseriozitate. Chiar nu Îmi pasă! Indiferent despre cine este vorba, îl voi trata cu dreptate. Asta este dreptatea Mea.

Tainele Mele sunt dezvăluite oamenilor zi de zi și devin mai clare pe zi ce trece, urmând etapele revelației, ceea ce este suficient pentru a demonstra ritmul lucrării Mele. Aceasta este înțelepciunea Mea (nu o spun direct. Îi luminez pe fii Mei întâi născuți și orbesc progeniturile marelui balaur roșu). Mai mult decât atât, astăzi vă voi dezvălui taina Mea prin Fiul Meu. Lucrurile care sunt inimaginabile oamenilor vi le voi dezvălui astăzi pentru a vă încunoștința în detaliu și pentru a avea o înțelegere clară. Mai mult decât atât, această taină există în fiecare, cu excepția fiilor Mei întâi născuți, dar nimeni nu o poate înțelege. Deși este prezentă în fiecare persoană, nimeni nu o poate recunoaște. Ce spun? În lucrarea Mea și în cuvântările Mele din această perioadă, deseori menționez marele balaur roșu, Satana, diavolul și arhanghelul. Ce sunt ei? Care sunt relațiile lor? Ce este manifestat în aceste lucruri? Manifestările marelui balaur roșu reprezintă rezistența împotriva Mea, lipsa de înțelegere și pricepere a sensurilor cuvintelor Mele, frecventa persecutare a Mea și încercarea de a folosi tertipuri pentru a-Mi întrerupe gestionarea. Satana se manifestă astfel: se luptă cu Mine pentru putere, vrând să posede aleșii Mei și emițând cuvinte negative pentru a-Mi înșela oamenii. Manifestările diavolului (cei care nu Îmi acceptă numele, care nu cred, sunt diavoli cu toții) sunt următoarele: râvnesc plăcerile trupești, se complac în plăceri malefice, trăiesc în robia Satanei, unii Mi se împotrivesc și unii Mă sprijină (dar fără a dovedi că sunt fiii Mei iubiți). Manifestările arhanghelului sunt următoarele: vorbesc insolent, sunt lipsiți de evlavie, deseori adoptă tonul Meu pentru a predica oamenilor, se concentrează să Mă imite doar în exterior, mâncând ce mănânc Eu și folosind ce folosesc Eu; pe scurt, dorind să fie pe picior de egalitate cu Mine, fiind ambițioși, dar lipsindu-le calibrul Meu și neavând viața Mea, și fiind un eșec. Satana, diavolul și arhanghelul sunt, toate, demonstrații tipice ale marelui balaur roșu, astfel că aceia care nu sunt predestinați și aleși de Mine sunt, toți, progeniturile marelui balaur roșu: așa este, negreșit! Aceștia

sunt, cu toții, dușmanii Mei. (Totuși, tulburările Satanei sunt excluse. Dacă natura ta este calitatea Mea, nimeni nu o poate schimba. Deoarece acum încă trăiești în trup, uneori te vei confrunta cu tentațiile Satanei – acest lucru este inevitabil – dar trebuie să fii întotdeauna atent.) Așadar, voi abandona toate progeniturile marelui balaur roșu din afara fiilor Mei întâi născuți. Natura lor nu poate fi schimbată vreodată – este calitatea Satanei. Diavolul este cel pe care îl manifestă și arhanghelul este cel pe care îl trăiesc. Este complet adevărat. Marele balaur roșu despre care vorbesc nu este un balaur roșu mare, ci, mai degrabă, este duhul rău care Mi se opune, sinonim cu „marele balaur roșu”. Așadar, toate duhurile în afară de Duhul Sfânt sunt duhuri rele și se poate spune și că sunt progeniturile marelui balaur roșu. Acest lucru ar trebui să le fie perfect clar tuturor.

Capitolul 97

Îi voi face pe toți să Îmi vadă faptele minunate și să-Mi audă cuvintele înțelepte. Lucrul acesta trebuie să includă fiecare persoană și trebuie să se întâmple cu toate lucrurile. Acesta este decretul Meu administrativ, iar aceasta este mânia Mea. Voi atinge fiecare persoană și fiecare chestiune astfel încât toți oamenii din tot universul și până la capătul lumii să vadă cu proprii ochi; nu Mă voi opri niciodată până când nu s-a împlinit acest lucru. Mi-am revărsat mânia întru totul, fără să rețin vreo strop. Este îndreptată asupra fiecărei persoane care acceptă acest nume (curând, va fi întoarsă asupra tuturor națiunilor lumii). Și ce este mânia Mea? Cât de cumplită este? Asupra cărui fel de persoană se revărsă mânia Mea? Majoritatea oamenilor cred că mânia este cel mai sever grad de furie, dar lucrul acesta nu o explică în întregime. Mânia Mea și decretul Meu administrativ sunt două părți inseparabile; când Îmi promulg decretul administrativ, mânia le urmează. Așadar, ce anume este mânia? Mânia este un grad de judecată pe care o împart oamenilor și este principiul din spatele promulgării fiecăruia dintre decretul Meu administrativ. În cazul în care cineva Îmi încalcă unul dintre decretul, mânia Mea va avea o amplitudine corespunzătoare, în funcție de decretul care a fost încălcat. Când mânia Mea este prezentă, e sigur că și decretul Meu administrativ sunt prezente, și invers. Decretul Meu administrativ și mânia Mea formează un întreg inseparabil. Este cea mai aspră dintre judecăți, pe care nimeni nu o poate ofensa. Toți oamenii trebuie să o respecte sau, altfel, nu vor evita cu ușurință să fie doborâți de mâna Mea. Oamenii nu au cunoscut-o niciodată de-a lungul veacurilor (deși au existat unii care au suferit durerea cauzată de mari dezastre, tot nu au aflat-o; totuși, executarea acestui decret administrativ începe, în principal, de acum), dar astăzi v-o dezvălui în întregime, ca să puteți evita cauzarea ofenselor.

Toți oamenii ar trebui să-Mi audă vocea și să creadă în cuvintele Mele. Altfel, nu voi acționa, și nici nu voi face nicio lucrare. Toate cuvintele și acțiunile Mele sunt exemple pe care ar trebui să le urmați; acestea sunt exemplarul vostru și un model de urmat

pentru voi. Motivul pentru care am devenit trup este ca voi să puteți vedea ce sunt și ce am în umanitatea Mea. În viitor, vă voi permite să fiți martori la ceea ce sunt și ce am în divinitatea Mea. Lucrurile trebuie să se desfășoare pas cu pas, în acest mod. Altfel, oamenii pur și simplu nu Mă vor putea crede și nu Mă vor cunoaște. În schimb, vor avea doar viziuni neclare și confuze și nu vor putea să aibă o înțelegere clară în ceea ce Mă privește. Cuvintele Mele au arătat că persoana Mea vi S-a arătat întru totul, totuși, oamenii îmi aud cuvintele și tot nu Mă cunosc – din simplul motiv că sunt nesăbuiți și ignoranți. Chiar și acum că M-am întrupat, oamenii tot Mă sfidează și, prin urmare, Îmi folosesc mânia și decretele Mele administrative pentru a pedepsi această veche epocă păcătoasă și promiscuă și a-i face întru totul de rușine pe Satana și pe diavoli. Aceasta este singura cale; este destinația omenirii și este finalul care îi așteaptă pe oameni. Rezultatul este o concluzie inevitabilă pe care nimeni nu o poate schimba și de la care nimeni nu se poate sustrage prin vorbe. Doar Eu am ultimul cuvânt; aceasta este gestionarea Mea și acesta este planul Meu. Toți oamenii trebuie să creadă și să fie convinși în inimă și în cuvânt. Cei care obțin noroc în această viață vor suferi cu siguranță pentru totdeauna, în timp ce aceia care suferă în această viață vor fi cu siguranță binecuvântați pentru totdeauna – am predeterminat acest lucru și nimeni nu îl poate schimba. Nu există nimeni care să-Mi poată schimba inima și nu există nimeni care să poată adăuga măcar o vorbă în plus cuvintelor Mele, și cu atât mai puțin le este permis să înlăture arbitrar chiar și un singur cuvânt; dacă cineva încalcă acest lucru, cu siguranță îl voi muștra.

Tainele Mele vă sunt dezvăluite zilnic – le înțelegeți cu adevărat? Ești cu adevărat sigur în privința acestora? Când Satana te înșală, ești capabil să îți dai seama? Acest lucru este stabilit conform staturilor voastre în viață. Din moment ce spun că toate lucrurile sunt predeterminate de Mine, de ce atunci M-am întrupat personal pentru a-Mi desăvârși fiii întâi născuți? În plus, de ce am făcut atât de multe lucrări pe care oamenii le consideră inutile? Eu sunt Cel confuz? Ține minte aceasta! Tot ce fac nu este doar pentru a-i câștiga pe fiii Mei întâi născuți, ci, mai important, pentru a-l rușina pe Satana. Deși Satana Mă sfidează, am totuși puterea să-i fac odraslele să se răzvrătească împotriva lui și să se întoarcă să Mă slăvească. În plus, tot ceea ce fac este ca următorul pas al lucrării să se desfășoare ușor și ca întreaga lume să se bucure și să-Mi aducă laudă și ca toate lucrurile care respiră să îngenuncheze în fața Mea și să Mă slăvească; acea zi va fi cu adevărat o zi a gloriei. Țin toate lucrurile în mâinile Mele și când vor izbucni cele șapte tunete, toate lucrurile vor fi împlinite în întregime, neschimbătoare și toate stabilite. Din acel moment se va intra în noua viață a noului cer și a noului pământ, în circumstanțe complet noi, iar viața Împărăției va începe. Dar cum este în Împărăție? Oamenii pur și simplu nu pot percepe clar acest lucru (deoarece nimeni nu a gustat vreodată din viața Împărăției, și astfel oamenii doar și-au imaginat-o și au cugetat la aceasta în inimile lor). În acest timp, în trecerea de la viața bisericii la viața Împărăției, ceea ce înseamnă a trece din starea prezentă în starea viitoare, se vor petrece multe

lucruri pe care oamenii nu și le-au imaginat vreodată. Viața bisericească este precursora intrării în viața Împărăției; așadar, înainte ca viața Împărăției să apară, nu voi cruța niciun efort pentru a avea grijă de viața bisericii. Ce reprezintă viața bisericii? Lucrurile stau astfel; toată lumea, inclusiv fiii Mei întâi născuți, mănâncă, bea și bucură de cuvintele Mele și Mă cunosc, astfel primind arderea și purificarea Mea ca să-Mi poată înțelege decretele administrative, judecata și mânia și să poată evita să aducă ofensă vieții Împărăției. Și ce reprezintă „viața Împărăției”? Viața Împărăției este locul unde fiii Mei întâi născuți domnesc ca regi împreună cu Mine, stăpânind toate popoarele și toate națiunile (doar fiii Mei întâi născuți și cu Mine putem să ne bucurăm de viața împărăției). Deși fiii Mei și oamenii Mei din toate națiunile și toate popoarele intră în Împărăție, ei nu pot să se bucure de viața Împărăției. De aceasta se pot bucura doar cei care intră în lumea spirituală. Deci doar fiii Mei întâi născuți și cu Mine putem trăi în corp, în timp ce fiii Mei și poporul Meu continuă să trăiască în trup. (Totuși, acesta nu este trupul care a fost corupt de Satana. Acesta este înțelesul faptului că fiii Mei întâi născuți domnesc împreună cu Mine ca regi.) Duhurile, sufletele și corpurile tuturor celorlalți oameni vor fi luate și aruncate în Infern. Asta înseamnă că acești oameni vor pieri cu totul și vor înceta să existe (totuși, ei trebuie să treacă prin toate legăturile și cruzimile Satanei, ca greutățile și dezastrele). Odată ce acest lucru este împlinit, viața Împărăției va fi oficial pe făgașul cel bun, iar Eu voi începe oficial să Îmi dezvălui faptele (ca să fie dezvăluite în mod deschis, și nu ascunse). De atunci înainte, cu siguranță nu vor mai exista suspine și lacrimi. (Căci nu va mai exista nimic care să-i poată răni pe oameni sau care să-i facă să plângă sau să le provoace suferință, iar acest lucru este valabil și pentru fiii Mei și poporul Meu; dar există un punct care trebuie scos în evidență, și anume că fiii Mei și poporul Meu vor fi trup pentru totdeauna.) Totul va fi vesel – o viziune a desfătării. Nu va fi ceva fizic, ci, mai degrabă, ceva care nu poate fi văzut cu ochii fizici. Vor putea să se bucure de aceasta și cei care sunt fiii Mei întâi născuți; aceasta este fapta Mea minunată și aceasta este puterea Mea măreață.

Îmi doresc să puteți să-Mi căutați voia și să aveți considerație față de inima Mea tot timpul. Plăcerile trecătoare îți pot distruge întreaga viață, în timp ce suferința trecătoare poate aduce o eternitate de binecuvântări. Nu fi neconsolat; aceasta este calea care trebuie străbătută. Înainte, am spus deseori: „Pe cei care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate îi voi binecuvânta, cu siguranță, din belșug”. Și ce sunt „binecuvântările”? Acestea nu sunt numai cele obținute astăzi, ci cu atât mai mult sunt cele care vor fi savurate în viitor – doar acestea sunt binecuvântări adevărate. Când vă întoarceți în Muntele Sion, veți arăta o recunoștință fără margini pentru suferința voastră actuală, căci aceasta este binecuvântarea Mea. A trăi acum în trup înseamnă a fi pe Muntele Sion (adică trăiești în Mine), în timp ce a trăi mâine în corp va fi ziua gloriei și acest lucru, chiar mai mult, înseamnă a fi pe Muntele Sion. După auzirea acestor cuvinte pe care le spun, veți înțelege ce înseamnă „Muntele Sion”. Muntele Sion este un sinonim pentru Împărăție și este, de asemenea, lumea spirituală. Pe Muntele Sion de astăzi, sunteți în trup primind consolare și

obținând harul Meu; pe Muntele Sion al viitorului, veți fi în corp bucurându-vă de binecuvântarea de a domni ca regi. Acest lucru, în mod categoric, nu trebuie să fie ignorat. Și în niciun caz să nu permiteți să treacă pe lângă voi momente în care puteți câștiga binecuvântări; ziua de astăzi este ziua de astăzi, până la urmă, și este foarte diferită de cea de mâine. Când vei ajunge să te bucuri de binecuvântări, vei crede că harul de astăzi nu merită menționat. Acesta este lucrul pe care ți-l încredințez și acesta este sfatul Meu final.

Capitolul 98

Toate lucrurile vor veni asupra fiecăruia dintre voi și vă vor permite să știți mai multe despre Mine și să fiți mai siguri de Mine. Ele vă vor permite să Mă cunoașteți pe Mine, unul Dumnezeu Însuși, să Mă cunoașteți pe Mine, Cel Atotputernic, să Mă cunoașteți pe Mine, Dumnezeuul întrupat Însuși. Apoi, voi ieși din trup, Mă voi reîntoarce în Sion, în buna țară a Canaanului care Îmi este reședința și destinația, baza unde am creat toate lucrurile. Acum, niciunul dintre voi nu înțelege sensul cuvintelor pe care le spun; nu există nicio persoană care să poată înțelege sensul acestor cuvinte. Doar când totul vă va fi dezvăluit veți înțelege de ce spun aceste cuvinte. Nu sunt al lumii și cu atât mai puțin sunt al universului, deoarece Eu sunt unul Dumnezeu Însuși. Țin întregul univers-lume în mâna Mea, Eu însumi Mă ocup de el, iar oamenii pot doar să se supună autorității Mele, să-Mi rostească numele sfânt, să Mă aclame și să Mă slăvească. Totul vă va fi dezvăluit treptat. Deși nimic nu este ascuns, voi încă nu Îmi puteți desluși modul de a vorbi sau tonul cuvintelor Mele. Voi încă nu înțelegeți la ce se referă planul Meu de gestionare (planul mântuirii). Așadar, vă voi spune mai târziu toate lucrurile pe care nu le înțelegeți din ceea ce am spus, deoarece, pentru Mine, totul este simplu și clar, iar pentru voi este extrem de dificil și pur și simplu nu înțelegeți deloc. În acest scop, Îmi voi schimba metoda de a vorbi și nu voi mai face legătura între lucruri când voi vorbi, dar voi clarifica fiecare chestiune pe rând.

Ce înseamnă să învii din morți? Înseamnă să mori în trup și apoi să te întorci în corp după moarte? Asta înseamnă să învii din morți? Este atât de simplu? Sunt Dumnezeuul atotputernic; ce știți voi despre asta? Cum înțelegeți voi acest lucru? Ar putea fi luată literalmente învierea Mea din morți din timpul primei Mele întrupări? A avut loc procesul chiar așa cum a fost descris în acele texte? Am spus că, dacă nu vorbesc sincer și dacă nu spun oamenilor clar, atunci nimeni nu va putea să înțeleagă sensul cuvintelor Mele. În decursul epocilor, nu a existat nicio persoană care să nu fi crezut că învierea din morți este astfel. Din momentul facerii lumii, nimeni nu i-a înțeles adevăratul sens. Chiar am fost ținut pe cruce? Și, după moarte, am ieșit din mormânt? Chiar așa s-a întâmplat? Chiar ar putea fi adevărat lucrul acesta? În decursul epocilor, nimeni nu a depus niciun efort pentru acest lucru, nimeni nu a ajuns să Mă cunoască din acest fapt și nu există nicio persoană care să nu-l creadă; toți cred că este adevărat. Ei nu știu că fiecare cuvânt

al Meu are un înțeles lăuntric. Atunci, ce este, mai exact, învierea din morți? (În viitorul apropiat, veți avea această experiență, așa că vă spun despre asta dinainte.) Nicio ființă creată nu e dornică să moară; toate vor să trăiască. Din punctul Meu de vedere, moartea trupului nu este o moarte reală. Când Duhul Meu este recuperat de la o persoană, acea persoană moare. Așadar, pe toți acei demoni stricați de Satana (cei care nu au credință, toți necredincioșii) îi numesc morți. Din momentul facerii lumii, Mi-am oferit Duhul tuturor pe care i-am ales. Cu toate acestea, după o etapă care a urmat momentului facerii, oamenii au fost ocupați de Satana o vreme. Așa că am plecat și oamenii au început să sufere (suferința pe care am îndurat-o Eu când eram întrupat și ținut pe cruce, după cum s-a vorbit despre aceasta). Totuși, la momentul stabilit de Mine dinainte (momentul în care s-a încheiat abandonul oamenilor de către Mine), i-am recuperat pe oamenii pe care îi predestinasem și Mi-am pus din nou Duhul în voi, astfel încât să reveniți la viață. Aceasta se numește „înviere din morți”. Acum, toți cei care chiar trăiesc în Duhul Meu sunt deja transcendenți și cu toții trăiesc în corp. Totuși, în scurt timp, vă veți lepăda de concepțiile voastre, de noțiunile voastre și de toate legăturile pământești. Dar aceasta nu este o înviere din morți după suferință, așa cum își imaginează oamenii. Faptul că trăiți acum este condiția prealabilă a traiului în corp; este calea necesară pentru a intra în lumea spirituală. Transcenderea umanității normale la care Mă refer înseamnă să nu ai familie, soție, copii și nevoi umane. Înseamnă a vă concentra doar la a trăi sub chipul Meu, a vă concentra doar la a intra în Mine și de a nu vă gândi la alte lucruri în afara Mea; oriunde mergeți este casa voastră. Asta înseamnă a transcende umanitatea normală. Ați înțeles complet greșit aceste cuvinte ale Mele; înțelegerea voastră este prea superficială. Cum Mă voi arăta, mai exact, tuturor națiunilor și tuturor popoarelor? În corp, astăzi? Nu! Când va veni timpul, Mă voi arăta în corpul Meu, în fiecare națiune din univers. Momentul în care străinii vor avea nevoie de voi să-i păstoriți nu a sosit încă. În acel moment, va trebui să ieșiți din corp și să intrați în corp pentru a-i păstori. Acesta este adevărul, dar nu este „învierea din morți” pe care oamenii și-o imaginează. La momentul stabilit, veți ieși din trup fără știre, veți intra în lumea spirituală și veți conduce toate națiunile cu Mine. Nu este încă timpul. Când voi avea nevoie să fiți în corp, veți fi în corp (conform cerințelor lucrării Mele, trebuie să aveți gândire acum și să trăiți în corp, încă, deci încă ar trebui să faceți lucrurile pe care trebuie să le faceți în trup conform etapelor Mele; nu așteptați pasiv, deoarece aceasta va cauza întârzieri). Când voi avea nevoie de voi să acționați în corp drept păstori ai bisericii, veți ieși din corp, vă veți lepăda de gândirea voastră și vă veți baza în întregime pe Mine pentru a trăi. Aveți încredere în puterea Mea și în înțelepciunea Mea. Totul va fi făcut de Mine personal. Voi trebuie doar să așteptați și să vă bucurați. Toate binecuvântările vor veni la voi și veți avea provizii inepuizabile și nesfârșite. Când va veni ziua aceea, veți înțelege principiul modului în care fac acest lucru, Îmi veți cunoaște faptele minunate și veți înțelege cum îi duc înapoi în Sion pe fiii Mei întâi născuți. Acest lucru nu este atât de complicat pe cât vă imaginați, dar, de asemenea, nu este nici atât de simplu pe cât credeți.

Știu că, atunci când spun asta, deveniți chiar și mai puțin capabili să înțelegeți scopul din spatele cuvintelor Mele și chiar și mai nelămuriți. Le veți confunda cu spusele Mele de mai devreme, astfel că nu puteți înțelege nimic, și vi se va părea că nu este cale de scăpare. Cu toate acestea, nu vă faceți griji. Vă voi spune totul. Tot ce spun are sens. Am spus că pot face ca lucrurile existente să se întoarcă în nimic și că pot face o multitudine de lucruri din nimic. În imaginația umană, pentru a intra în corp, din corp, trebuie să învii din morți. În trecut, am folosit această metodă și Mi-am manifestat cea mai mare minune, dar astăzi nu este ca în trecut. Vă voi duce direct din corp, în corp. Nu este acesta un semn și o minune chiar mai mare? Nu este aceasta o manifestare mai mare a omnipotenței Mele? Am planul Meu și am intențiile Mele. Cine nu este în mâinile Mele? Știu lucrarea pe care o fac. Metodele Mele de lucru de astăzi sunt, la urma urmelor, diferite de trecut. Îmi ajustez metodele de lucru conform schimbării epocilor. Când am fost ținut pe cruce, aceea a fost Epoca Harului, dar acum este epoca finală. Ritmul lucrării Mele accelerează; nu înaintează cu aceeași viteză ca în trecut și cu atât mai puțin este mai lent decât în trecut. Mai degrabă, înaintează mult mai rapid decât în trecut. Pur și simplu nu există un mod de a îl descrie și nu e nevoie de atât de multe procese complexe. Sunt liber să fac orice. Nu este adevărat că nu este nevoie decât de un singur cuvânt plin de autoritate din partea Mea pentru a determina modul în care voia Mea va fi împlinită și cum vă voi desăvârși? Tot ceea ce spun va fi împlinit, cu siguranță. În trecut, am spus deseori că voi suferi și nu le-am permis oamenilor să menționeze suferința pe care am îndurat-o înainte; să menționezi acest lucru era o blasfemie față de Mine. Aceasta deoarece Eu sunt Dumnezeu Însuși și pentru Mine nu este nicio greutate; când menționezi această suferință, îi faci pe oameni să plângă. Am spus că, în viitor, nu vor exista suspine și lacrimi. Lucrul acesta ar trebui explicat din această privință și, apoi, sensul cuvintelor Mele poate fi înțeles. Sensul spuselor „oamenii pur și simplu nu pot suporta această suferință” este acela că Eu Mă pot elibera de toate noțiunile și gândirea omenească, Mă pot elibera de emoțiile trupului, Mă pot elibera de tot ce înseamnă să fiu lumesc, pot ieși din trup și pot încă să rămân în picioare când toți Mă resping. Acest lucru este o dovadă suficientă că sunt unul Dumnezeu Însuși. Am spus că „Fiecare fiu întâi născut trebuie să intre în lumea spirituală din corp; aceasta este calea pe care ei trebuie să meargă pentru a domni alături de Mine ca regi”. Sensul acestui enunț este acela că, atunci când întâlniți lucrul pe care vi l-ați imaginat în trecut, veți ieși oficial din corp și veți intra în corp pentru a începe, oficial, să-i judecați pe acei prinți și regi. Aceștia vor fi judecați în funcție de lucrurile care au loc în acest moment. Totuși, nu este atât de complicat pe cât vă imaginați – se va săvârși într-o clipită. Nu veți fi nevoiți să înviați din morți și nici nu va fi nevoie să suferiți (deoarece suferința și greutățile voastre de pe pământ au ajuns deja la final și am spus deja că nu Îmi voi mai trata după aceea fiii întâi născuți). Fiii întâi născuți se vor bucura de binecuvântările lor, după cum s-a discutat, prin faptul că veți intra fără știință în lumea spirituală. De ce spun că acestea

sunt mila și harul Meu? Dacă s-ar putea intra în lumea spirituală doar după învierea din morți, acest lucru nu ar reprezenta nici pe departe mila sau harul. Așadar, aceasta este cea mai evidentă expresie a milei și harului Meu și, mai mult decât atât, dezvăluie predestinarea și selecția oamenilor de către Mine. Este suficient de capabilă pentru a arăta cât de stricte sunt decretul Mele administrative. Voi fi îndurător față de oricine doresc și voi fi milostiv față de oricine doresc. Nimeni nu va disputa și nu se va certa cu privire la acest lucru. Eu voi decide toate aceste lucruri.

Oamenii nu pot să-și dea seama de acest lucru, pun presiune asupra lor înșiși până se sufocă și, cu toate acestea, tot ei se înlănțuie singuri. Gândirea oamenilor este cu adevărat limitată, deci trebuie să se lepede de gândirea și noțiunile umane. Așadar, trebuie să ies din trup și să intru în lumea spirituală, pentru a lua totul sub control, pentru a gestiona tot. Acesta este singurul mod de a conduce toate popoarele și toate națiunile și de a-Mi îndeplini voia. Nu este departe. Voi nu aveți încredere în omnipotența Mea și nu știți cine sunt. Credeți că sunt doar o ființă omenească și nu-Mi puteți vedea deloc divinitatea. Lucrurile vor fi împlinite oricând voi vrea ca ele să fie împlinite. Tot ceea ce este necesar este un singur cuvânt rostit de Mine. Voi ați fost atenți doar la aspectul umanității Mele din ceea ce am spus recent și din fiecare mișcare a Mea, dar nu ați fost atenți la aspectul divinității Mele. Adică voi credeți că și Eu am gândire și noțiuni. Dar Eu am spus că gândurile, ideile și mintea Mea, fiecare mișcare a Mea, tot ce fac și tot ce spun, sunt manifestarea completă a lui Dumnezeu Însuși. Ați uitat toate acestea? Sunteți cu toții oameni confuzi! Nu înțelegeți sensul cuvintelor Mele. V-am permis să vedeți aspectul umanității Mele normale din ceea ce am spus (v-am permis să-Mi vedeți umanitatea normală în viața Mea de zi cu zi, în realitate, deoarece încă nu înțelegeți aspectul umanității Mele normale din ce am spus în această perioadă), totuși nu înțelegeți umanitatea Mea normală și doar încercați să vă agățați de ceva care poate fi folosit împotriva Mea și sunteți neînfrânați înaintea Mea. Sunteți orbi! Sunteți ignoranți! Nu Mă cunoașteți! Am vorbit degeaba atâta timp, nu Mă cunoașteți deloc și pur și simplu nu Îmi considerați umanitatea normală drept parte a lui Dumnezeu Însuși complet. Cum pot să nu fiu supărat? Cum pot să fiu milos din nou? Pot doar să răspund acestor copii nesupuși prin mânia Mea. Sunteți atât de îngâmfați, nu Mă cunoașteți deloc! Credeți că am procedat greșit! Aș putea Eu să procedez incorect? Aș alege cu nepăsare să Îmi asum orice trup în care să Mă întrupez? Umanitatea și divinitatea Mea sunt două părți inseparabile care Îl formează pe Dumnezeu Însuși complet. Acum trebuie să vă fie foarte clar acest lucru! Cuvintele Mele și-au atins deja apogeul și nu pot fi explicate mai pe larg!

Capitolul 99

Deoarece ritmul lucrării Mele se întetește, nimeni nu poate ține pasul cu Mine și nimeni nu Îmi poate pătrunde gândurile, însă aceasta este singura cale înainte. Asta reprezintă „morții” (referindu-se la a nu putea pricepe voia Mea, la a nu putea înțelege la ce Mă refer în cuvintele Mele; aceasta este o altă explicație a termenului „morți” și nu înseamnă „a fi părăsit de Duhul Meu”) din fraza „a învia din morți” despre care s-a vorbit deja. Când voi și cu Mine am făcut tranziția din această fază în corp, atunci înțelesul real al „învierii din morți” se va împlini (adică acesta este înțelesul real al învierii din morți). Acum, aceasta este condiția în care existați cu toții: nu-Mi puteți pricepe voia și nu puteți da de urmele pașilor Mei. Mai mult, nu puteți fi calmi în duhurile voastre, deci vă simțiți agitați în cugete. Acest fel de condiție este exact „suferința” despre care am pomenit, iar în această suferință, pe care oamenii nu o pot îndura, voi vă gândiți la viitorul vostru pe de o parte, iar pe de altă parte, acceptați arderea Mea și judecata Mea, care vă vânează și vă lovesc din toate direcțiile. În plus, nu puteți să pricepeți nicio regulă din tonul și felul Meu de a vorbi, iar într-o zi de cuvântare există mai multe tonuri diferite, așa că suferiți mult. Acestea sunt etapele din lucrarea Mea. Aceasta este înțelepciunea Mea. În viitor, veți avea parte de suferință mai mare în privința asta, care este toată pentru a-i da în vileag pe toți oamenii ipocriți – acest lucru ar trebui să fie limpede acum! Acesta este modul în care lucrez. Cu motivația acestui fel de suferință și după ce ați experimentat această durere care este echivalentă cu moartea, veți intra pe un alt tărâm. Veți intra în corp și veți domni cu Mine peste toate națiunile și popoarele.

De ce am vorbit în ultima vreme pe un ton mai grav? De ce s-a schimbat tonul vocii Mele atât de frecvent și de ce s-a schimbat și modul Meu de lucru atât de frecvent? Am făcut aceste lucruri cu înțelepciune. Cuvintele Mele sunt rostite pentru oricine a acceptat acest nume (indiferent de cred sau nu că vorbele Mele se pot împlini), așadar cuvintele Mele ar trebui auzite și văzute de toată lumea și nu trebuie suprimate, deoarece am felul Meu de a lucra și am înțelepciunea Mea. Îmi folosesc cuvintele pentru a judeca oamenii, pentru a-i da în vileag și pentru a expune natura omenească. Drept urmare, îi selectez pe cei care au fost aleși de Mine și îi alung pe cei care nu au fost predestinați sau aleși de Mine. Toată aceasta este înțelepciunea Mea și este minunăția lucrării Mele. Aceasta e metoda Mea din această fază a lucrării Mele. În rândul oamenilor, este vreunul care să poată să priceapă voia Mea? În rândul oamenilor, este vreunul care poate fi preocupat de povara Mea? Singurul care face lucrarea sunt Eu, Dumnezeu Însuși. Va veni o zi în care veți înțelege pe deplin semnificația acestor cuvinte ale Mele și veți fi complet lămurii în ce privește motivul pentru care doresc să rostesc aceste cuvinte. Înțelepciunea Mea este nemărginită, infinită și incomensurabilă și e complet de nepătruns pentru oameni. Oamenii nu pot să o vadă decât în parte din lucrurile pe care le fac Eu, dar ceea ce văd ei este încă eronat și incomplet. Când ați trecut complet de la această fază la următoarea, atunci veți putea vedea clar lucrurile. Țineți minte! Acum este era cea mai

de preț – este ultima etapă în care sunteți în trup. Viața voastră de acum este ultima din viața voastră fizică. Atunci când intrați în lumea spirituală din trup, în acel moment toată durerea vă va părăsi. Vă veți bucura nespus de mult, veți jubila și veți sări în sus de bucurie fără încetare. Dar trebuie să înțelegeți clar că aceste cuvinte pe care le rostesc sunt numai pentru fiii întâi născuți, deoarece numai fiii întâi născuți sunt vrednici de această binecuvântare. Intrarea în lumea spirituală este cea mai mare binecuvântare, cea mai înaltă binecuvântare și lucrul cel mai valoros de care să vă bucurați. Lucrurile pe care le obțineți acum pentru a le mânca și a le purta nu sunt nimic altceva decât plăceri ale trupului; sunt har, iar Eu pur și simplu nu pun niciun preț pe aceste lucruri. Lucrarea Mea se concentrează asupra următoarei faze (intrarea în lumea spirituală și înfruntarea universului-lume).

Am spus că marele balaur roșu a fost deja doborât de Mine și nimic. Cum de nu puteți crede cuvintele Mele? De ce încă doriți să suferiți persecuție și nenorocire pentru Mine? Nu este acesta un preț inutil pe care îl plătiți? V-am reamintit de multe ori că nu trebuie decât să vă bucurați, în timp ce Eu Însumi, personal, fac lucrarea. De ce sunteți atât de nerăbdători să treceți la fapte? Chiar nu știți cum să vă bucurați! Am pregătit complet totul pentru voi – de ce nu a venit niciunul din voi la Mine să le pretindă? Încă sunteți nesiguri de ceea ce am spus! Voi nu Mă înțelegeți! Credeți vă spun vorbe goale; într-adevăr, sunteți confuzi! (Pregătirile complete despre care vorbesc se referă la faptul că ar trebui să priviți la Mine mai mult și să vă rugați mai mult înaintea Mea, în timp ce Eu voi lucra personal să blestem pe oricine Mi se împotrivesc și să pedepsesc pe oricine vă prigonește.) Nu știți nimic despre cuvintele Mele! Vă revelez toate misterele Mele, dar câți dintre voi le înțeleg cu adevărat? Câți dintre voi le înțeleg profund? Ce este tronul Meu? Ce este toiagul Meu de fier? Cine dintre voi știe? Când este menționat tronul Meu, cei mai mulți oameni cred că se referă la locul în care șed sau la locuința Mea, sau că se referă la Mine, la persoana care sunt Eu. Toate acestea sunt înțelegeri greșite – sunt pur și simplu o harababură de neînțelegere! Niciuna dintre aceste interpretări nu este corectă, nu-i așa? Acesta este felul în care voi toți înțelegeți și pricepeți – aceasta este pur și simplu o deviere extremă a înțelegerii! Ce este autoritatea? Care este relația dintre autoritate și tron? Tronul este autoritatea Mea. Când fiii Mei întâi născuți au mare respect pentru tronul Meu, atunci este vremea la care vor primi autoritatea din partea Mea. Numai Eu am autoritate, deci numai Eu am tronul. Cu alte cuvinte, după ce fiii Mei întâi născuți au suferit în același fel în care Eu am suferit, vor accepta ceea ce sunt Eu și ceea ce am și vor primi totul din partea Mea; acesta este procesul prin care vor obține statutul de fiu întâi născut. Va fi timpul în care fiii Mei întâi născuți vor avea mult respect pentru tronul Meu și va fi timpul în care vor accepta autoritatea din partea Mea. Acum ar trebui să înțelegeți asta! Orice lucru pe care-l spun este clar și lipsit de orice ambiguitate, pentru ca fiecare să-l înțeleagă. Dați-vă de-o parte propriile noțiuni și așteptați să primiți misterele pe care vi le revelez! Așadar, ce este toiagul de fier? În etapa anterioară, se referea la cuvintele Mele aspre, dar acum e diferit față de trecut: acum, toiagul de fier se

referă la faptele Mele, care sunt mari dezastre impregnate de autoritate. Astfel, oricând este menționat toiagul de fier, se referă întotdeauna și la autoritate. Înțelesul original al toiagului de fier este menționat cu referire la dezastre mari – el face parte din autoritate. Toți trebuie să vadă clar acest lucru și numai astfel pot pricepe voia Mea și pot primi revelație din cuvintele Mele. Oricine are lucrarea Duhului Sfânt ține toiagul de fier în mâna sa, este investit cu autoritate și are dreptul să execute oricare dintre marile dezastre. Acesta este unul din decretele Mele administrative.

Totul și toate lucrurile vă sunt descoperite (asta se referă la porțiunea care v-a fost făcută cunoscută în mod clar) și totul și toate lucrurile vă sunt ascunse (asta se referă la porțiunea ascunsă a cuvintelor Mele). Vorbesc cu înțelepciune: vă las să înțelegeți numai înțelesul literal al unora dintre cuvintele Mele, în timp ce vă las să pricepeți înțelesul altora (dar cei mai mulți oameni sunt incapabili de a înțelege), deoarece acesta este succesiunea lucrării Mele. Vă pot spune adevăratul înțeles al cuvintelor Mele numai atunci când ajungeți la o anumită statură. Aceasta este înțelepciunea Mea și acestea sunt faptele Mele minunate (ca să vă desăvârșesc, să îl înving pe deplin pe Satana și să umilesc diavolii.) Numai după ce intrați pe un alt tărâm veți putea înțelege pe deplin. Trebuie să acționez astfel deoarece în noțiunile omenești există multe lucruri pe care oamenii pur și simplu nu le pot pătrunde și, chiar dacă vorbesc deslușit, tot nu le veți înțelege. La urma urmei, mințile oamenilor sunt limitate și sunt multe lucruri pe care nu vi le pot explica decât după ce ați intrat în lumea spirituală; altfel, trupul omenesc nu e la înălțimea sarcinii, iar asta nu poate decât să-Mi perturbeze gestionarea. Acesta este înțelesul adevărat al expresiei „succesiunea lucrării Mele” despre care vă vorbesc. În noțiunile voastre, cât de bine Mă înțelegeți? Este înțelegerea voastră fără cusur? Este cunoaștere înăuntrul duhului? De aceea, trebuie să vă las să treceți pe un alt tărâm ca să-Mi completați lucrarea și să-Mi faceți voia. Deci, ce anume este acest alt tărâm? Este într-adevăr, așa cum cred oamenii, un fel de priveliște transcendentă? Este într-adevăr ceva ca aerul, care nu poate fi văzut sau simțit și totuși există? După cum am spus, starea ființei în corp este una de a avea trup și oase, de a avea o formă și o figură. Acest lucru este cât se poate de adevărat și indubitabil și fiecare trebuie să îl creadă. Aceasta este starea adevărată în corp. Mai mult decât atât, în corp nu există chestiuni pe care oamenii le urăsc. Dar ce anume este această stare? Când oamenii trec de la trup la corp, un mare grup trebuie să apară. Cu alte cuvinte, ei se vor elibera de locuința trupească și se poate spune că fiecare își va urma propriul fel: trupul se alipește de trup și corpul se alipește de corp. Acum, cei care fug de acasă, de părinți, de soții, de soți, de fii și fiice, încep să intre în lumea spirituală. În cele din urmă, este astfel: situația din lumea spirituală e aceea că fiii întâi născuți sunt strânși laolaltă, cântând și dansând, aplaudând și lăudându-Mi numele sfânt. Acesta este un tablou frumos și mereu nou. Toți sunt fiii Mei preaiubiți care Mă laudă veșnic, fără încetare, și Îmi onorează veșnic numele sfânt. Aceasta este situația ulterioară intrării în lumea spirituală, și, de asemenea, lucrarea ulterioară intrării în lumea spirituală, precum și situația despre care

am vorbit, de a păstori biserica din lumea spirituală. În plus, persoana Mea apare în fiecare națiune din univers și în mijlocul tuturor națiunilor și popoarelor, purtând autoritatea Mea, mânia Mea și judecata Mea și, chiar mai mult, purtând toiagul Meu de fier pentru a guverna toate națiunile și popoarele. Aceasta aduce mărturie despre Mine în mijlocul tuturor oamenilor și al întregului univers, mărturie care zguduie cerul și pământul, făcând toți oamenii și toate lucrurile de pe munți, din râuri, din lacuri și de la capetele pământului să Mă laude și să Mă slăvească, să Mă cunoască pe Mine, singurul Dumnezeu Însuși, care este Creatorul tuturor lucrurilor, care călăuzește totul, gestionează totul, judecă totul, împlinește totul, pedepsește totul și distruge totul. Astfel, aceasta este adevărata arătare a persoanei Mele.

Capitolul 100

Îi detest pe toți cei care nu au fost predestinați și aleși de Mine. În consecință, trebuie să-i dau afară din casa Mea pe acești oameni, unul câte unul, făcând astfel ca templul Meu să fie sfânt și fără pată, casa Mea să fie întotdeauna nouă și niciodată veche, numele Meu sfânt să fie răspândit veșnic și oamenii Mei sfinți să devină cei pe care îi iubesc. O astfel de scenă, o astfel de casă, o astfel de Împărăție sunt scopul și sălașul Meu; aceasta este temelia pe care am creat toate lucrurile. Nimeni nu poate influența sau schimba acest lucru. Numai Eu și fiii Mei preaiubiți vom locui împreună acolo, și nimănui nu i se va permite să-l calce în picioare, niciunui lucru nu-i va fi îngăduit să-l ocupe și, mai mult decât atât, niciun lucru neplăcut nu va avea voie să se întâmple. Toți vor aduce laude și se vor bucura, totul va fi o scenă de neimaginat pentru om. Doresc doar ca voi să-Mi oferiți toată tăria voastră, cu toată inima și mintea voastră, și să faceți lucrurile cât de bine puteți. Indiferent dacă astăzi sau mâine, indiferent dacă ești unul care Mă servește sau unul care dobândește binecuvântări, toți ar trebui să vă străduiți după puterea proprie în Împărăția Mea. Aceasta este o îndatorire pe care toți oamenii creați ar trebui să o îmbrățișeze, și trebuie făcută și implementată în acest fel. Voi pune toate lucrurile în mișcare ca să servească, așa încât frumusețea Împărăției Mele să fie mereu reînnoită, iar casa Mea să devină armonioasă și unită. Nimănui nu i se permite să Mă sfideze, iar oricine face asta, trebuie să îndure judecata și să fie blestemat. Acum blestemele Mele încep să se abată asupra tuturor națiunilor și popoarelor, iar blestemele Mele sunt și mai aspre decât judecata Mea. Acum este vremea să încep să-i condamn pe toți oamenii, deci se spune că sunt blesteme. Asta din cauză că acum este epoca finală, iar nu vremea creației. Deoarece epocile s-au schimbat, ritmul lucrării Mele este acum foarte diferit. Datorită nevoilor lucrării Mele, oamenii de care am nevoie sunt și ei diferiți; cei care ar trebui abandonați, vor fi abandonați; cei care ar trebui tăiați, vor fi tăiați; cei care ar trebui uciși, vor fi uciși, iar cei care ar trebui lăsați să rămână, vor fi lăsați să rămână. Acesta este mersul inevitabil al lucrurilor, independent de voința

omului, și niciun om nu-l poate schimba. Trebuie împlinit în conformitate cu voia Mea! Renunț la cine vreau să renunț și alung pe cine vreau să alung; nimeni nu va acționa în mod arbitrar. Îi las să rămână pe cei pe care doresc să-i las să rămână și îi iubesc pe cei pe care doresc să-i iubesc; acest lucru trebuie făcut în conformitate cu voia Mea! Nu acționez pe baza emoțiilor; în Mine există doar dreptate, judecată și mânie – nu există niciun fel de emoție. Nu există nici cea mai mică urmă a omului în Mine, pentru că Eu sunt Dumnezeu Însuși, persoana lui Dumnezeu. Asta pentru că oamenii toți văd partea din Mine care este umanitatea Mea și nu au văzut partea care este divinitatea Mea. Sunt cu adevărat atât de orbi și de confuzi!

Voi trebuie să păstrați în inimile voastre ce vă spun, trebuie să-Mi înțelegeți inima prin cuvintele Mele și să aveți respect pentru povara Mea. Apoi, veți ajunge să-Mi cunoașteți atotputernicia și să vedeți persoana Mea. Deoarece cuvintele Mele sunt cuvinte înțelepte și nimeni nu poate pricepe principiile sau legile din spatele acestora. Oamenii cred că Eu practic înșelătoria și necinstea și nu Mă cunosc prin cuvintele Mele ci, dimpotrivă, Mă hulesc. Sunt atât de orbi și de ignoranți! Nu au niciun dram de discernământ. Fiecare propoziție pe care o rostesc este plină de autoritate și judecată, și nimeni nu-Mi poate schimba cuvintele. Odată ce cuvintele Mele sunt rostite, lucrurile se vor întâmpla negreșit în conformitate cu cuvintele Mele; aceasta este firea Mea. Cuvintele Mele sunt autoritatea, iar oricine le rectifică, Îmi jignește mustrea și pe acel om trebuie să îl dobor. În cazuri grave, ei atrag pieirea asupra propriilor vieți și merg în Gheenă sau în Adânc. Acesta este singurul fel în care tratez omenirea, iar omul nu îl poate schimba nicidecum – acesta este decretul Meu administrativ. Amintiți-vă acest lucru! Nimănui nu i se permite să-Mi încalce decretul; acesta trebuie împlinit potrivit voii Mele! În trecut, am fost prea îngăduitor cu voi și ați avut parte doar de cuvintele Mele. Cuvintele pe care le-am rostit despre a-i doborî pe oameni nu s-au împlinit încă. Dar, de azi înainte, toate dezastrele (legate de decretele Mele administrative) se vor abate unul după altul spre pedepsirea tuturor celor care nu se aliniază voii Mele. Faptele trebuie să se întâmple – pentru că altfel, oamenii nu ar putea să-Mi vadă mânia, ci s-ar deprava neconținut. Acesta este un pas din planul Meu de gestionare (planul mântuirii) și este felul în care voi înfăptui următoarea etapă din lucrarea Mea. Vă spun anticipat acest lucru, pentru a putea evita să comiteți păcate și să aveți parte de pierzania veșnică. Cu alte cuvinte, de azi înainte, în afară de fiii Mei întâi născuți, îi voi face pe toți oamenii să-și ocupe pozițiile cuvenite conform voii Mele și voi muștra pe fiecare, pe rând. Nu voi cruța pe niciunul dintre ei. Îndrăzniți numai să vă depravați din nou! Îndrăzniți numai să vă răzvrățiți din nou! Am mai spus în trecut că sunt drept față de toți și sunt lipsit de sentimente, iar acest lucru servește pentru a demonstra că firea Mea nu trebuie ofensată. Aceasta este persoana Mea. Nimeni nu poate schimba acest lucru. Toți oamenii Îmi aud cuvintele și toți oamenii Îmi văd înfățișarea plină de slavă. Toți oamenii trebuie să asculte de Mine pe deplin și în mod absolut – acesta este decretul Meu administrativ. Toți oamenii din întregul univers și de la capetele pământului ar trebui să

Mă laude și să Mă slăvească pentru că Eu sunt Dumnezeu Însuși, unicul, pentru că sunt persoana lui Dumnezeu. Nimeni nu-Mi poate schimba cuvintele și cuvântările, limbajul și comportamentul, deoarece acestea Mă privesc doar pe Mine și sunt lucruri pe care le-am avut din vremuri străvechi și care vor exista veșnic.

Oamenii intenționează să Mă pună la încercare și vor să găsească în cuvintele Mele ceva pe care să-l folosească împotriva Mea ca să Mă defăimeze. Trebuie să fiu defăimat de voi? Să fiu judecat la întâmplare? Este treaba Mea să fiu adus în discuție în mod nepăsător? Chiar sunteți o grămadă de oameni care nu știu ce e bine pentru ei! Nu Mă cunoașteți defel! Ce este Muntele Sion? Ce este sălașul Meu? Ce este țara bună a Canaanului? Care este temelia creației? De ce am tot repetat aceste lucruri de câteva zile încoace? Muntele Sion, sălașul Meu, țara bună a Canaanului, temelia creației – sunt toate menționate în legătură cu persoana Mea (în legătură cu trupul). Toți oamenii cred că sunt locuri care există fizic. Persoana Mea este Muntele Sion; este sălașul Meu. Oricine intră în lumea spirituală va escalada Muntele Sion și va intra în sălașul Meu. Am creat toate lucrurile în persoana Mea; adică, toate lucrurile au fost create înăuntrul trupului, de aceea este temelia. De ce spun că voi vă veți întoarce în trup împreună cu Mine? În asta constă înțelesul original. Asemenea apelativului „Dumnezeu”, aceste substantive nu au niciun înțeles ca atare, ci sunt mai degrabă diferite nume pe care le dau Eu diferitelor locuri. Prin urmare, nu acordați prea multă atenție înțelesului lor literal, ci concentrați-vă numai asupra auzirii cuvintelor Mele. Trebuie să le vedeți în acest fel, iar mai apoi veți putea să înțelegeți voia Mea. De ce vă reamintesc iar și iar că există înțelepciune în cuvintele Mele? Câți dintre voi au încercat să afle înțelesul din spatele acestui lucru? Toți analizați orbește și sunteți lipsiți de logică!

Voi încă nu înțelegeți majoritatea lucrurilor pe care le-am spus în trecut. Rămâneți într-o stare de îndoială și nu-Mi puteți mulțumi inima. Momentul în care puteți ajunge să fiți siguri de fiecare propoziție pe care o rostesc va fi momentul în care viața voastră se maturizează. Pentru Mine, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi; ce credeți despre timpul de care vorbesc? Cum îl explicați? Îl interpretați greșit! Și, în plus, cei mai mulți oameni încă se sfădesc cu Mine din cauza aceasta, dorind să găsească un lucru pe care să-l folosească împotriva Mea – nu știți ce-i bine pentru voi! Ai grijă, altfel te voi doborî! Când va veni ziua în care totul va fi clarificat, veți înțelege pe deplin. Încă nu vă spun acum (acum este vremea să îi demasc pe oameni; toți trebuie să fie atenți și precauți ca să-Mi poată împlini voia). Îi voi demasca pe toți oamenii prin cuvintele Mele, iar forma lor inițială va fi dezvăluită pentru a arăta dacă sunt sau nu adevărați. Dacă o persoană este desfrânată sau e o femeie stricată, trebuie să o dau în vileag. Am mai spus că fac lucruri fără să ridic un deget și Îmi folosesc doar cuvintele pentru a-i demasca pe oameni. Nu Mă tem de nicio deghizare; odată ce cuvintele Mele sunt rostite, trebuie să-ți arăți forma originală și, indiferent cât de bine te deghizezi, Eu voi putea negreșit să Îmi dau seama. Acesta este principiul faptelor Mele – folosesc doar cuvântări și nu cheltuiesc niciun strop de putere. Oamenii se ostenesc să vadă dacă se

vor împlini cuvintele Mele sau nu, se neliniștesc de dragul Meu și se îngrijorează pentru Mine, dar aceste eforturi chiar nu sunt necesare; sunt un preț ce nu trebuie plătit. Vă îngrijorați pentru Mine, dar s-a maturizat oare propria voastră viață? Ce ziceți de propriul vostru destin? Întrebați-vă adesea și nu fiți neglijenți. Toți oamenii ar trebui să ia în considerare lucrarea Mea și – prin faptele și cuvintele Mele – să vadă persoana Mea, să Mă cunoască mai bine, să-Mi cunoască atotputernicia și înțelepciunea și să cunoască mijloacele și metodele prin care am creat toate lucrurile și, astfel, să Mă laude la nesfârșit. Voi face ca toți oamenii să-i vadă pe cei asupra cărora pun mâinile decretelor Mele administrative, pe cei în care lucrez, ce anume vreau să fac și ce anume vreau să duc la bun sfârșit. Acesta e un lucru pe care fiecare persoană trebuie să-l afle, pentru că este decretul Meu administrativ. Voi îndeplini ceea ce spun. Nimeni nu ar trebui să-Mi analizeze cuvintele la întâmplare; toți trebuie să vadă principiile din spatele faptelor Mele prin cuvintele Mele și să știe din cuvintele Mele ce este mânia Mea, ce este blestemul Meu și ce este judecata Mea. Toate aceste lucruri se bazează pe cuvintele Mele și sunt lucruri care ar trebui văzute de către fiecare persoană în fiecare dintre cuvintele Mele.

Capitolul 101

Nu voi fi câtuși de puțin îngăduitor față de niciunul care Îmi întrerupe gestionarea sau care caută să Îmi ruineze planurile. Fiecare ar trebui să priceapă înțelesul din cuvintele pe care le rostesc și ar trebui să aibă o înțelegere clară a lucrurilor despre care vorbesc. În vederea situației curente, fiecare dintre voi ar trebui să se cerceteze pe sine: ce fel de rol joci? Trăiești de dragul Meu sau îi faci un serviciu Satanei? Fiecare dintre acțiunile voastre provine de la Mine sau de la diavol? Ar trebui să fiți lămurii în privința tuturor acestor lucruri pentru a evita să-Mi încălcați decretul administrativ și, drept urmare, să atrageți asupra voastră furia Mea dezlănțuită. Gândindu-se la trecut, oamenii au fost întotdeauna neloiali și lipsiți de sentimente filiale față de Mine; au fost nerespectuoși și, mai mult decât atât, M-au trădat. Din aceste motive, oamenii aceștia au parte de judecata Mea astăzi. Cu toate că par a fi doar un om, toți cei pe care Eu nu îi aprob (ar trebui să înțelegi la ce Mă refer aici; nu e vorba despre cât de bine arăți sau cât de șarmant ești, ci despre faptul că te-am predestinat și ales) urmează să fie alungați de către Mine. Acest lucru este absolut adevărat. Asta deoarece pot părea uman pe dinafară, dar trebuie să vezi dincolo de umanitatea Mea pentru a-Mi percepe divinitatea. Așa cum am spus de multe ori, „Umanitatea normală și divinitatea completă sunt două părți inseparabile ale Însuși Dumnezeuului complet”. Cu toate acestea, voi încă nu Mă înțelegeți; tu dai importanță numai acelui Dumnezeu nedeslușit al tău. Sunteți oameni care nu înțeleg chestiuni spirituale. Cu toate acestea, astfel de oameni încă doresc să fie fiii Mei întâi născuți. Câtă nerușinare! Nu văd care este adevăratul lor statut! Nici

măcar nu au statutul de a sluji ca oameni ai Mei, deci cum ar putea să fie fiii Mei întâi născuți și să fie împărați alături de Mine? Astfel de oameni nu se cunosc pe ei înșiși; sunt de teapa Satanei și nu sunt vrednici de a fi stâlpi în gospodăria Mea, cu atât mai puțin de a sluji înaintea Mea. Îi voi alunga așadar unul câte unul, și, unul câte unul, le voi da în vileag adevăratele fețe.

Lucrarea Mea se desfășoară pas cu pas, nestingherită și fără nici cea mai mică piedică, deoarece am obținut victoria și deoarece am domnit ca Împărat peste întregul univers. (La ce mă refer este că, de când l-am învins pe diavolul Satana, Mi-am recuperat puterea din nou.) Pe măsură ce îi câștig pe toți fiii întâi născuți, stindardul biruinței se va ridica pe Muntele Sion. Cu alte cuvinte, fiii Mei întâi născuți sunt steagul biruinței Mele, slava Mea și cei cu care Mă fălesc; ei sunt semn că l-am umilit pe Satana și sunt metoda prin care lucrez. (Printr-un grup de oameni care au fost corupți de Satana după ce-i predestinasem, dar care s-au întors de partea Mea încă o dată, îl umilesc pe marele balaur roșu și îi conduc pe toți fiii răzvrătiți.) Fiii Mei întâi născuți sunt cei în care stă atotputernicia Mea; sunt reușita Mea cea mai mare, de nealterat și de nedisputat. Prin ei Îmi voi duce la bun sfârșit planul de gestionare. Acesta este lucrul la care M-am referit în trecut când am spus: „Prin voi am să fac toate națiunile și toate popoarele să se întoarcă înaintea tronului Meu”. Tot la asta M-am referit când am rostit cuvintele „povara grea de pe umerii voștri”. E clar? Înțelegeți? Fiii întâi născuți sunt cristalizarea întregului Meu plan de gestionare; din acest motiv, nu am tratat niciodată cu blândețe acest grup și l-am disciplinat aspru întotdeauna (această disciplinare aspră însemnând necazurile suferite în lume, neplăcerile din familii, abandonarea de către părinți, soți, soții și copii – pe scurt, abandonare de către lume și faptul că au fost lepădați de către epocă), și din acest motiv aveți marele noroc de a veni înaintea Mea astăzi. Acesta este răspunsul la întrebarea la care ați chibzuit atât de des: „De ce alți oameni nu au acceptat acest nume, dar eu l-am acceptat?” Acum știți!

Astăzi, nimic nu e ca în trecut. Planul Meu de gestionare a adoptat metode noi, lucrarea Mea este și mai diferită de cum a fost în prealabil, iar cuvântările Mele sunt acum și mai fără precedent. Am pus așadar accentul în mod repetat pe faptul că ar trebui să Mă serviți în mod adecvat (asta li se spune făcătorilor de servicii). Nu vă purtați cu voi înșivă într-o manieră negativă, ci mențineți o urmărire sinceră. Nu este plăcut să obțineți un oarece har? E mult mai bine decât să suferiți în lume. Îți spun! Dacă nu Mă servești din toată inima și, în schimb, te plângi că am fost nedrept, atunci mâine te vei pogorî în iad și în gheenă. Nicio persoană nu-și dorește să moară înainte de vreme – nu-i așa? Chiar și numai o zi de viață în plus e o zi care contează, deci te vei dedica în întregime planului Meu de gestionare și, mai apoi, vei aștepta să te judec și vei aștepta ca muștrarea Mea dreaptă să vină asupra ta. Să nu presupui că ceea ce spun e un nonsens; vorbesc din dreptatea Mea și din firea Mea. În plus, acționez cu măreția și dreptatea Mea. Faptul că oamenii spun că nu sunt drept e din cauză că nu Mă cunosc; asta e o exprimare clară a firilor lor răzvrătite. Cât despre Mine, nu există emoție; mai

degrabă, există doar dreptate, măreție, judecată și mânie. Cu cât trece mai mult timp, cu atât mai bine Îmi veți vedea firea. Prezentul este o etapă de tranziție și voi puteți vedea numai o părticică din aceasta; puteți să vedeți doar unele lucruri manifestate în exterior. Când fiii Mei întâi născuți se arată, vă voi îngădui să vedeți totul și să înțelegeți totul. Fiecare va fi convins în inima lui și în cuvintele lui. Vă voi face să vorbiți ca să Mă mărturisiți, să Mă lăudați veșnic și să Mă preamăriți veșnic. Acest lucru este inevitabil și nu poate fi schimbat de către nimeni. Oamenilor le este greu să și-l imagineze, darămite să îl creadă.

Cei ce sunt fiii întâi născuți sunt tot mai lămurii în privința viziunilor, iar dragostea lor pentru mine devine tot mai măreață. (Nu e dragostea romantică, cu care Mă ispitește Satana și care trebuie văzută deslușit. Din acest motiv, am menționat în prealabil faptul că există oameni care își etalează farmecul înaintea Mea. Astfel de oameni sunt lacheii Satanei, care cred că înfățișarea lor M-ar atrage. Nerușinați! Sunt cei mai josnici dintre nenorociți!) Cu toate acestea, oamenii care nu sunt fiii întâi născuți au devenit, prin aceste cuvinte pe care le-am rostit în această perioadă, tot mai confuzi în privința viziunilor și și-au pierdut credința în persoana care sunt Eu. După aceea, treptat, ajung indiferenți, până când, în cele din urmă, cad. Astfel de oameni nu se pot abține. Acesta este scopul a ceea ce spun Eu în această perioadă; toți ar trebui să vadă asta (vorbesc fiilor întâi născuți) și, prin cuvântările și acțiunile Mele, să Îmi privească minunăția. De ce se spune că sunt Prințul Păcii, Tatăl Veșnic, că sunt Minunatul, că sunt Sfetnicul? Să explic asta din perspectiva identității Mele, a cuvântărilor Mele sau a ceea ce fac ar fi prea superficial: nici n-ar merita pomenit. Faptul că Mi se spune Prințul Păcii izvorăște din puterea Mea de a-i face compleți pe fiii întâi născuți, din judecata Mea asupra Satanei și din binecuvântările nemăsurate pe care le-am acordat fiilor întâi născuți. Cu alte cuvinte, numai fiii întâi născuți sunt calificați să Îmi spună Prințul Păcii, deoarece Eu Îmi iubesc fiii întâi născuți, iar epitetul „Prinț al Păcii” ar trebui rostit de gurile lor. Pentru ei, Eu sunt Prințul Păcii. Fiii Mei și oamenii Mei Mă cunosc drept Tatăl Veșnic. Datorită existenței fiilor Mei întâi născuți și pentru că ei pot deține puterea de a împărăți împreună cu Mine și de a guverna toate națiunile și toate popoarele (adică, fiii și oamenii), de aceea, fiii și oamenii ar trebui să Îmi spună Tatăl Veșnic – însemnând Dumnezeu Însuși, care este mai presus de fiii întâi născuți. Sunt Cel Minunat pentru aceia care nu sunt fiii, oamenii și fiii întâi născuți ai Mei. Datorită minunăției lucrării Mele, necredincioșii nu Mă pot vedea deloc (pentru că le-am acoperit ochii cu un vâl) și nu au o perspectivă clară a lucrării Mele. Pentru ei, așadar, Eu sunt Cel Minunat. Pentru toți dracii și pentru Satana, sunt Sfetnicul, pentru că tot ceea ce fac Eu servește să-i facă de rușine; toate acțiunile Mele sunt de dragul fiilor Mei întâi născuți. Fiecare pas al Meu se petrece fără piedici și obțin victoria la fiecare pas. Mai mult decât atât, pot să întrezăresc toate tertipurile Satanei și să le folosesc în serviciul Meu, făcând din ele un obiect prin care să Îmi ating scopurile din partea negativă. Acesta este înțelesul faptului că sunt „Sfetnicul”, lucru pe care nimeni nu îl poate schimba și pe care nimeni nu îl poate înțelege complet. Totuși, în ce privește

persoana Mea, sunt Prințul Păcii și Tatăl Veșnic, precum și Sfetnicul și Minunatul. Nu e nimic în asta care să fie neadevărat. Este un adevăr de necontestat și neschimbător!

Am atâtea de spus; pur și simplu, nu se poate face nicio analogie. Prin urmare, vă cer să aveți răbdare și să așteptați. Orice faceți, nu plecați dintr-un moft. Fiindcă ce ați înțeles în trecut e acum depășit, nu mai este aplicabil, iar prezentul este un moment al schimbării – ca o tranziție de la o dinastie la alta. Din acest motiv, doresc să vă modificați gândirea și să vă înlăturați vechile noțiuni. Acesta este adevărata semnificație a faptului de „a îmbrăca haina sfântă a dreptății”. Numai Eu Îmi pot explica propriile cuvinte și numai Eu Însumi știu ce M-am angajat să fac. De aceea, numai cuvintele Mele sunt lipsite de impuritate și sunt în întregime ceea ce intenționez Eu, și de aceea semnifică a îmbrăca haina sfântă a dreptății. Înțelegerea minții omenești este simplă imaginație; înțelegerea omenească este impură și incapabilă să-Mi realizeze intențiile. Astfel, Eu Însumi vorbesc și Eu Însumi explic, și la asta M-am referit când am spus „Eu Însumi fac lucrarea”. Este o parte indispensabilă a planului Meu de gestionare și toți oamenii trebuie să Mă slăvească și să Mă laude. Cu privire la înțelegerea cuvintelor Mele, nu le-am dat niciodată oamenilor acea putere și ei nu dețin nici pe departe facultățile necesare pentru acest lucru. Aceasta e una din metodele Mele de a-l umili pe diavol. (Dacă oamenii ar înțelege cuvântările Mele și Mi-ar putea verifica intențiile la fiecare pas, atunci Satana ar putea pune stăpânire pe oameni oricând ar vrea și, ca rezultat, ei s-ar întoarce împotriva Mea și ar face imposibilă realizarea scopului Meu de a-i selecta pe fiii întâi născuți. Dacă aș înțelege toate tainele și dacă persoana care sunt Eu ar putea rosti cuvântări pe care nimeni nu le-ar putea înțelege, atunci și Eu aș putea fi posedat de Satana. Acesta este motivul pentru care, în timp ce sunt în trup, nu sunt câtuși de puțin supranatural.) E necesar ca fiecare să aibă o înțelegere clară a semnificației acestor cuvinte și să-Mi urmeze călăuzirea. Nu încercați să înțelegeți cuvinte și învățături profunde de unii singuri.

Capitolul 102

Am vorbit într-o anumită măsură și lucrarea Mea a ajuns într-un anumit punct; fiecare dintre voi ar trebui să-Mi înțeleagă voia și, în diferite grade, să fie atent la povara Mea. Acum este punctul de cotitură când trupul trece în lumea spirituală – voi sunteți înaintașii care traversează epocile, oamenii universali care traversează universul și marginile pământului. Voi sunteți cei mai dragi Mie; voi sunteți cei pe care îi iubesc. Se poate spune că nu vă iubesc decât pe voi, pentru că toate eforturile Mele intense au fost de dragul vostru. Oare nu știți asta? De ce aș crea toate lucrurile? De ce le-aș mișca pentru a vă servi? Toate aceste acțiuni au fost expresii ale iubirii Mele pentru voi. Munții și toate lucrurile din munți și pământul și toate lucrurile de pe pământ Mă laudă și Mă proslăvesc pentru că v-am câștigat. Cu adevărat, totul a fost făcut; în plus, totul a fost făcut amănunțit. Voi Mi-ați fost martori răsunători și i-ați umilit pe diavoli și pe Satana pentru

Mine. Toți oamenii, toate chestiunile și lucrurile din afara Mea se supun autorității Mele și toate, datorită finalizării planului Meu de gestionare (planul mântuirii), își urmează propriul fel (oamenii Mei Îmi aparțin Mie și oamenii Satanei aparțin iazului de foc – cad în Adânc, unde se vor tângui veșnic și vor pieri pentru totdeauna). Când spun „pieire” și „începând cu acel moment, le voi lua spiritul, sufletul și trupul”, Mă refer la a-i preda Satanei și a permite să fie călcați în picioare. Cu alte cuvinte, toți cei care nu sunt din casa Mea vor fi țintele distrugerii și vor înceta să mai existe. Aceasta nu înseamnă, așa cum își imaginează oamenii, că vor dispărea. Se poate spune, de asemenea, că orice lucru din afara Mea, în opinia Mea, nu există, și acesta este adevăratul sens al pierzaniei. În ochii oamenilor, aceste lucruri tot par să existe, dar, în viziunea Mea, s-au transformat în nimic și vor pieri pentru toată eternitatea. (Scot în evidență faptul că pe cei asupra cărora nu mai lucrez sunt în afara Mea.) În cazul oamenilor, indiferent de modul în care gândesc, ei nu pot să-și dea seama de asta și, indiferent cât de bine văd, nu pot să-l pătrundă. Oamenii nu pot să înțeleagă în mod clar dacă nu-l luminez, nu-l iluminez și nu le arăt în mod explicit. Mai mult, toți devin din ce în ce mai confuzi în legătură cu aceasta, simțind că sunt mai goi și, din ce în ce mai mult, că nu există nicio cale de urmat – sunt aproape ca oamenii morți. Chiar acum, majoritatea oamenilor (adică toți, cu excepția fiilor întâi născuți) sunt în această stare. Eu am scos aceste lucruri în evidență cu foarte mare claritate, dar acești oameni nu au nicio reacție și încă sunt interesați de plăcerile lor trupesti. Mănâncă și apoi dorm; dorm, apoi mănâncă. Nu se gândesc la cuvintele Mele. Chiar și atunci când au energie, este doar pentru un timp; după aceea sunt tot așa cum erau, complet neschimbați, ca și când nu M-ar fi ascultat deloc. Aceștia sunt oamenii inutili tipici, care nu au poveri; sunt cei mai evidenți linge-blide. Mai târziu, îi voi părăsi unul câte unul; nu vă faceți griji! Unul câte unul, îi voi trimite înapoi în Adânc. Duhul Sfânt nu a lucrat niciodată asupra unor astfel de oameni și tot ce fac ei derivă din darurile pe care le-au primit. Când vorbesc despre daruri, vreau să spun că aceștia sunt oameni fără viață, făcătorii Mei de servicii; nu vreau pe nici unul dintre aceștia și îi voi alunga (dar, acum, sunt încă puțin utili). Voi, care sunteți făcători de servicii, ascultați! Să nu crezi că, dacă Mă folosesc de tine, înseamnă că te favorizez; nu este așa de ușor. Dacă vrei să te favorizez, atunci trebuie să fii cineva pe care îl aprob și pe care îl desăvârșesc personal. Acesta este genul de persoană pe care o iubesc. Chiar dacă oamenii spun că am făcut o greșală, nu voi renunța niciodată. Știi asta? Cei care oferă servicii sunt doar bovine și cai; cum pot fi ei fiii Mei întâi născuți? Nu ar fi o absurditate? Nu ar fi o încălcare a legilor naturii? Fiii Mei întâi născuți sunt toți cei care au viața Mea și calitatea Mea. Acesta este un lucru rezonabil; nimeni nu îl poate respinge. Trebuie să fie așa; altfel, nu ar exista nimeni care să poată juca rolul acesta și nimeni care să poată fi înlocuitor. Aceasta nu este o chestiune asupra căreia se acționează din emoție, căci Eu sunt Dumnezeu cel drept Însuși; Eu sunt Dumnezeuul sfânt Însuși. Eu sunt Însuși Dumnezeuul măreț, de neofensat!

Tot ceea ce este imposibil pentru oameni decurge lin și liber pentru Mine. Nimeni nu

poate opri și nimeni nu poate schimba lucrul acesta. Această lume, în imensitatea ei, este cu totul în mâinile Mele, ca să nu mai vorbim de micul diavol Satana. Dacă nu ar fi fost planul Meu de gestionare și dacă nu ar fi fost fiii Mei întâi născuți, cu mult timp în urmă aș fi distrus această epocă veche, rea, cât și promiscuă, care este atât de pătrunsă de duhoarea morții. Totuși, Eu acționez cu corectitudine și nu vorbesc ușor. Odată ce spun ceva, se va împlini; chiar dacă nu ar fi așa, este întotdeauna aspectul înțelepciunii Mele, care va realiza totul pentru Mine și va deschide calea pentru acțiunile Mele. Aceasta întrucât cuvintele Mele sunt înțelepciunea Mea; cuvintele Mele sunt totul. Oamenii nu reușesc esențialmente să le înțeleagă și nu le pot pricepe. Adeseori Mă refer la „iazul de foc”. Ce înseamnă asta? Cum diferă de iazul de foc și pucioasă? Iazul de foc și pucioasă se referă la influența Satanei, în timp ce iazul de foc se referă la întreaga lume sub domeniul Satanei. Toți oamenii din lume sunt supuși nimicirii în iazul de foc (adică, devin din ce în ce mai stricați și, odată ce stricăciunea lor ajunge la un anumit nivel, ei vor fi distruși de Mine unul câte unul, ceea ce pot face cu ușurință, rostind un singur cuvânt). Cu cât mai mare este mânia Mea, cu atât mai mult se înalță flăcările în întregul iaz de foc. Acest lucru se referă la modul în care oamenii devin din ce în ce mai răi. Momentul în care izbucnește mânia Mea este, de asemenea, momentul în care iazul de foc explodează; adică, va fi momentul în care întregul univers-lume va dispărea. În acea zi, Împărăția Mea va fi pe deplin realizată pe pământ și va începe o nouă viață. Acesta este un lucru care va fi îndeplinit în curând. Când îl voi rosti, totul va fi la vedere. Aceasta este viziunea omenească asupra acestei chestiuni, dar, în opinia Mea, lucrurile au fost deja finalizate în avans, deoarece pentru Mine totul este ușor. Vorbesc și se face; vorbesc și este stabilit.

În fiecare zi mâncați din cuvintele Mele; vă bucurați de belșugul din templul Meu; beți apă din al Meu râu al vieții și culegeți rodul din al Meu pom al vieții. Care este, prin urmare, belșugul din templul Meu? Care este apa din râul Meu al vieții? Care este pomul vieții? Care este fructul pomului vieții? Cu toate că aceste expresii pot fi comune, acestea sunt, însă, de neînțeles tuturor oamenilor, care sunt toți confuzi. Ei le rostesc iresponsabil, le folosesc fără prudență și le aplică în mod aleatoriu. Belșugul din templu nu se referă nici la cuvintele pe care le-am spus, nici la harul pe care vi l-am oferit. Așadar, ce înseamnă, de fapt? Din timpuri străvechi, nimeni nu a fost suficient de norocos să se bucure de belșugul din templul Meu. Numai în zilele de pe urmă, printre fiii Mei întâi născuți, pot vedea oamenii ce este acest belșug din templul Meu. „Templul” din această expresie se referă la persoana Mea; se referă la Muntele Sion, locuința Mea. Fără permisiunea Mea, nimeni nu poate intra sau ieși din ea. La ce se referă „belșugul”? Se referă la binecuvântarea de a putea domni împreună cu Mine în trup. În general vorbind, se referă la binecuvântarea fiilor Mei întâi născuți de a putea domni cu Mine în trup, și acest lucru nu este greu de înțeles. Apa râului vieții are două sensuri: pe de o parte, se referă la apa vie care curge din inima Mea – adică fiecare cuvânt care iese din gura Mea. Pe de altă parte, se referă la înțelepciunea și strategia din spatele acțiunilor

Mele, precum și la ceea ce sunt Eu și la ce am Eu. Cuvintele Mele conțin taine nesfârșite și ascunse (și faptul că tainele nu mai sunt ascunse e menționat în comparație cu trecutul, dar când se compară cu revelația publică din viitor, ele sunt încă ascunse. Aici, „a fi ascunse” nu reprezintă un fapt absolut; mai degrabă, este relativ). Cu alte cuvinte, apa râului vieții curge într-una. În Mine există o înțelepciune infinită și oamenii categoric nu pot înțelege ceea ce sunt Eu și ce am Eu; adică apa râului vieții curge mereu. În viziunea omului, există multe tipuri de copaci fizici, dar nimeni nu a văzut vreodată pomul vieții. Cu toate acestea, în ciuda faptului că astăzi l-au văzut, oamenii tot nu îl recunosc – dar chiar vorbesc despre a mânca din pomul vieții. Este cu adevărat ridicol! Ar mânca din acesta fără a ține seama de nimic! De ce spun că astăzi oamenii îl văd, dar nu îl recunosc? De ce spun asta? Înțelegeți sensul cuvintelor Mele? Dumnezeuul practic Însuși al zilelor noastre este persoana care sunt Eu, și El este pomul vieții. Nu utilizați noțiunile umane pentru a Mă măsura. Din exterior, nu semăn cu un copac, dar știți într-adevăr că Eu sunt pomul vieții? Fiecare mișcare a Mea, vorbirea și comportamentul Meu sunt rodul pomului vieții și sunt persoana Mea – sunt ceea ce ar trebui să mănânce fiii Mei întâi născuți așa că, în cele din urmă, doar fiii Mei întâi născuți și cu Mine vom fi exact la fel. Ei vor putea să Mă trăiască și să fie martori pentru Mine. (Acestea sunt lucruri care vor avea loc după ce intrăm în lumea spirituală. Numai în trup putem fi exact la fel; în trup putem fi doar aproximativ la fel, dar avem, totuși, propriile noastre preferințe.)

Nu numai că-Mi voi dezvălui puterea în fiii Mei întâi născuți, dar o voi arăta și în guvernarea lor asupra tuturor neamurilor și tuturor popoarelor. Aceasta este o etapă a lucrării Mele. Acum este momentul esențial și, mai mult, punctul de cotitură. Când totul se va împlini, voi veți vedea ce lucrează mâinile Mele și veți vedea cum planific și cum gestionez – totuși, acest lucru nu este unul vag. În lumina dinamicii fiecărei țări din lume, nu este prea departe; este ceva pe care oamenii nu și-l pot imagina și, mai mult, ceva ce nu pot să prevadă. Categoric, nu trebuie să fiți neatenți sau neglijenți, pentru a nu pierde ocazia de a fi binecuvântați și răsplătiți. Perspectiva Împărăției este la orizont și întreaga lume moare treptat. Din Adânc și din iazul de foc și pucioasă se aud sunete tânguitoare, îngrozindu-i pe oameni și făcându-i să se simtă înspăimântați și că nu au unde să se ascundă. Oricine este ales în numele Meu și apoi alungat va ajunge în Adânc. Astfel, așa cum am spus de mai multe ori, îi voi arunca pe cei pe care am să-i alung în Adânc. Când întreaga lume va fi distrusă, tot ce a fost distrus va cădea în iazul de foc și pucioasă. Cu alte cuvinte, aceste lucruri vor fi transferate din iazul de foc în iazul de foc și pucioasă. În acel moment, toți vor fi fost aleși fie pentru distrugerea veșnică (adică toți cei care sunt în afara Mea), fie pentru viața veșnică (adică toți cei care sunt cu Mine). În acel moment, Eu și fiii Mei întâi născuți vom ieși din Împărăție și vom intra în veșnicie. Asta este ceva ce se va împlini mai târziu; chiar dacă v-aș spune acum, nu ați înțelege. Puteți doar să-Mi urmați conducerea, să umblați în lumina Mea, să Mă însoțiți în dragostea Mea, să experimentați bucuria cu Mine în casa Mea, să

domniți cu Mine în Împărăția Mea și să domniți cu Mine peste toate națiunile și toate popoarele supuse autorității Mele. Tot ceea ce am descris mai sus include binecuvântările nesfârșite pe care vi le ofer.

Capitolul 103

O voce tunătoare răsună, zdruncinând întregul univers. Este atât de asurzitoare, încât oamenii nu pot să se ferească la timp din drum. Unii sunt uciși, unii sunt distruși, iar unii sunt judecați. Este cu adevărat un spectacol cum nimeni nu a mai văzut până acum. Ascultă îndeaproape: tunetele sunt însoțite de sunetele plânsetului, iar acest sunet vine din Infern; vine din iad. Este sunetul amar al acelor fii ai răzvrătirii care au fost judecați de Mine. Cei care nu au ascultat ceea ce spun Eu și nu Mi-au pus cuvintele în practică au fost judecați cu asprime și au primit blestemul mâniei Mele. Glasul Meu este judecată și mânie; nu sunt blând cu nimeni și nu arăt milă nimănui, căci Eu sunt Dumnezeuul Însuși cel drept, și posed mânie; posed ardere, curățire și distrugere. În Mine nimic nu este ascuns ori emoțional, ci, dimpotrivă, totul este deschis, drept și imparțial. Pentru că fiii Mei întâi născuți sunt deja cu Mine pe tron, conducând toate națiunile și toate popoarele, lucrurile și oamenii nedreți și nelegiuți încep să fie judecați. Îi voi cerceta unul câte unul, fără să-Mi scape nimic, dezvăluindu-i complet. Căci judecata Mea a fost revelată pe deplin și complet deschisă și nu am reținut absolut nimic; voi arunca tot ceea ce nu corespunde vocii Mele și voi lăsa să piară aceste lucruri pe vecie, în Adânc. Acolo, le voi lăsa să ardă veșnic. Aceasta este dreptatea Mea; aceasta este corectitudinea Mea. Nimeni nu poate schimba acest lucru și totul trebuie să fie sub comanda Mea.

Cei mai mulți oameni Îmi ignoră cuvântările și cred că sunt simple cuvinte și că faptele sunt fapte. Sunt orbi! Nu știu ei că Eu sunt Însuși Dumnezeuul credincios? Cuvintele și faptele Mele se întâmplă simultan. Nu este adevărat acest lucru? Oamenii pur și simplu nu-Mi înțeleg cuvintele și numai cei care au fost luminați pot înțelege cu adevărat. Acesta este un fapt. De îndată ce oamenii Îmi văd cuvintele, se înfricoșează de moarte și se grăbesc să se ascundă peste tot. Ba chiar mai mult atunci când judecata Mea se abate asupra lor. Când am creat toate lucrurile, când distrug lumea și când îi fac compleți pe fiii Mei întâi născuți – toate aceste lucruri se realizează printr-un singur cuvânt din gura Mea. Asta se întâmplă deoarece cuvântul Meu însuși este autoritatea; este judecata. Se poate spune că persoana care sunt Eu este judecata și măreția; acest lucru nu poate fi schimbat. Aceasta este o latură a decretelor Mele administrative; este o cale prin care Eu judec oamenii. În ochii Mei, totul – inclusiv toți oamenii, toate treburile și toate lucrurile – este în mâinile Mele și sub judecata Mea. Nimeni și nimic nu îndrăznește să se comporte frenetic sau îndărătnic și toate trebuie să fie realizate potrivit cuvintelor pe care le rostesc. Din perspectiva noțiunilor oamenilor, toată lumea crede

cuvintele persoanei care sunt. Când Duhul Meu glăsuiește, toată lumea este neîncrezătoare. Oamenii nu Îmi cunosc deloc omnipotența Mea și chiar aduc acuzații împotriva Mea. Îți spun acum că, aceia care se îndoiesc de cuvintele Mele și care Îmi nesocotesc cuvintele sunt cei care vor fi distruși; ei sunt fiii veșnici ai pierzaniei. De aici, se poate vedea că foarte puțini sunt fii întâi născuți, pentru că acesta este modul Meu de lucru. Așa cum am spus înainte, Eu înfăptuiesc totul fără să mișc un deget; Îmi folosesc doar cuvintele. Acesta este, așadar, locul unde se află omnipotența Mea. În cuvintele Mele, nimeni nu poate găsi sursa și scopul a ceea ce spun. Oamenii nu pot realiza acest lucru și pot să acționeze doar în timp ce-Mi urmează conducerea și să facă totul în conformitate cu voia Mea, potrivit dreptății Mele, pentru ca familia Mea să aibă dreptate și pace, să trăiască pentru totdeauna și să fie veșnic fermă și neclintită.

Judecata Mea vine la toată lumea, decretul Mele administrative ating pe toată lumea, iar cuvintele Mele și persoana Mea sunt revelate tuturor. Acesta este momentul pentru marea lucrare a Duhului Meu (în acest moment, cei care vor fi binecuvântați și cei care vor suferi nenorociri se deosebesc unii de ceilalți). De îndată ce cuvintele Mele ies, îi deosebesc pe cei care vor fi binecuvântați, cât și pe aceia care vor suferi nenorociri. Totul este foarte limpede, iar Eu pot vedea asta dintr-o privire. (Spun asta în legătură cu umanitatea Mea; așadar, aceste cuvinte nu-Mi contrazic predestinarea și alegerea.) Cutreier munții și râurile și, în mijlocul tuturor lucrurilor, în spațiile universului, observ și curăț fiecare loc, astfel încât toate acele locuri necurate și acele ținuturi promiscue să înceteze să existe și să fie incinerate în nimicnicie ca urmare a cuvintelor Mele. Pentru Mine, totul este ușor. Dacă acum ar fi momentul în care să hotărâsc distrugerea lumii, aș putea să o înghit rostind un singur cuvânt. Cu toate acestea, nu acum e momentul. Totul trebuie să fie pregătit înainte să fac această lucrare, ca planul Meu să nu fie deranjat, iar gestionarea Mea să nu fie întreruptă. Știu cum să o fac în mod rezonabil: am înțelepciunea Mea și aranjamentele Mele. Oamenii nu trebuie să miște un deget; aveți grijă să nu fiți uciși de mâna Mea. Acest lucru are deja legătură cu decretul Mele administrative. Din acesta, se pot vedea asprimea decretelor Mele administrative și principiile decretelor din spatele lor, care au două aspecte: pe de o parte, îi omor pe toți cei care nu sunt în conformitate cu voia Mea și care Îmi încalcă decretul administrativ; pe de altă parte, în mânia Mea, îi blestem pe toți cei care Îmi încalcă decretul administrativ. Aceste două aspecte sunt indispensabile și sunt principiile executive din spatele decretelor Mele administrative. Toți sunt tratați în conformitate cu aceste două principii, fără emoție, indiferent de cât de loiali ar putea fi. Acest lucru este suficient pentru a-Mi arăta dreptatea, măreția și mânia care vor arde toate lucrurile pământești, toate lucrurile lumești și toate lucrurile care nu sunt în conformitate cu voia Mea. În cuvintele Mele există taine care rămân ascunse și tot în cuvintele Mele există taine care au fost dezvăluite. Așadar, potrivit noțiunilor oamenilor și în mintea lor, cuvintele Mele sunt pentru totdeauna de neînțeles, iar inima Mea este pentru totdeauna de nepătruns. Cu alte cuvinte, trebuie să-i fac pe oameni să se lepede

de noțiunile și gândirea lor. Acesta este cel mai important element al planului Meu de gestionare. Trebuie să procedez astfel pentru a-i câștiga pe fiii Mei întâi născuți și pentru a împlini lucrurile pe care vreau să le fac.

Dezastrele lumii se intensifică pe zi ce trece, iar în casa Mea, dezastrele catastrofale devin din ce în ce mai puternice. Oamenii chiar nu au unde să se ascundă, unde să se tăinuiască. Deoarece tranziția are loc acum, oamenii nu știu unde își vor petrece etapa următoare. Acest lucru va deveni evident numai după judecata Mea. Țineți minte! Acestea sunt etapele lucrării Mele și acesta e modul în care lucrez. Pe toți fiii Mei întâi născuți îi voi mângâia unul câte unul și îi voi ridica pas cu pas; iar pe făcătorii de servicii îi voi alunga și îi voi abandona pe toți, rând pe rând. Aceasta este o parte a planului Meu de gestionare. După ce toți făcătorii de servicii au fost dezvăluiți, fiii Mei întâi născuți vor fi, de asemenea, dezvăluiți. (Pentru Mine, acest lucru este extrem de ușor. După ce aud cuvintele Mele, toți acei făcători de servicii se vor retrage treptat din fața judecății și amenințării cuvintelor Mele, și doar fiii Mei întâi născuți vor rămâne. Acesta nu este un lucru voluntar, și nici nu este ceva ce voința umană poate schimba; mai degrabă, este Duhul Meu care lucrează personal.) Nu este un eveniment îndepărtat, iar voi ar trebui, într-o oarecare măsură, să îl puteți percepe din această etapă a lucrării Mele și a cuvintelor Mele. Motivul pentru care aș spune atât de multe și natura imprevizibilă a cuvântărilor Mele sunt de nepătruns pentru oameni. Eu le vorbesc fiilor Mei întâi născuți cu tonuri de mângâiere, milă și iubire (căci mereu îi luminez pe acești oameni și nu îi voi lăsa, pentru că Eu i-am predestinat), în timp ce pe alți oameni, care nu sunt fiii Mei întâi născuți, îi tratez cu judecată aspră, amenințări și intimidare, făcându-i să fie mereu speriați, până în punctul în care nervii lor lucrează mereu. După ce situația se va schimba într-o oarecare măsură, ei vor scăpa din această stare (atunci când voi distruge lumea, acești oameni vor fi în Adânc), dar nu vor scăpa niciodată de judecata mâinii Mele, și nici nu se vor elibera din această situație. Aceasta este, deci, judecata lor; aceasta este muștrarea lor. În ziua în care vor sosi străinii, îi voi dezvălui pe acești oameni unul câte unul. Acestea sunt etapele lucrării Mele. Acum înțelegeți intenția din spatele cuvintelor pe care le-am rostit anterior? În opinia Mea, ceva neîmplinit este și ceva care s-a împlinit, dar ceva care s-a împlinit nu este neapărat ceva care a fost dus la bun sfârșit. Așa stau lucrurile pentru că am înțelepciunea Mea și modul Meu de lucru care, pur și simplu, sunt de nepătruns pentru oameni. Odată ce voi avea rezultate în această etapă (după ce îi voi da în vileag pe toți cei răi care Mi se împotrivesc), voi începe următoarea etapă, pentru că voia Mea este nestingherită și nimeni nu îndrăznește să-Mi zădărnicească planul de gestionare și nimic nu îndrăznește să ridice obstacole – toți trebuie să se dea la o parte! Copii ai marelui balaur roșu, ascultați-Mă! Am venit din Sion și am devenit trup în lume pentru a-i câștiga pe fiii Mei întâi născuți, pentru a-l umili pe tatăl vostru (aceste cuvinte sunt îndreptate spre descendenții marelui balaur roșu), pentru a-i susține pe fiii Mei întâi născuți și pentru a îndrepta relele făcute fiilor Mei întâi născuți. Așadar, nu fiți din nou sălbatici; îi voi lăsa pe fiii Mei întâi născuți să vă trateze. În trecut, fiii Mei

au fost hărțuiți și asupriți și, din moment ce Tatăl exercită puterea pentru fiii Săi, fiii Mei se vor întoarce în îmbrățișarea Mea iubitoare, ca să nu mai fie hărțuiți și asupriți. Eu nu sunt nedrept; asta arată dreptatea Mea și înseamnă, cu adevărat, că „iubesc pe cine iubesc și urăsc pe cine urăsc”. Dacă spuneți că sunt nedrept, ar trebui să vă grăbiți să plecați. Nu fiți nerușinați și profitori în casa Mea. Ar trebui să te întorci repede acasă, astfel încât să nu mai fiu nevoit să te văd. Adâncul este destinația voastră și acela este locul unde vă veți odihni. Dacă sunteți în casa Mea, nu va fi loc pentru voi căci sunteți animale de povară; sunteți uneltele pe care le folosesc. Când nu Îmi veți mai fi de folos, vă voi arunca în foc pentru a vă arde. Acesta este decretul Meu administrativ; trebuie să procedez astfel și numai asta arată modul în care lucrez și dezvăluie dreptatea și măreția Mea. Mai important, doar astfel li se va permite fiilor Mei întâi născuți să domnească alături de Mine la putere.

Capitolul 104

Toți oamenii, evenimentele și lucrurile dinafara Mea vor trece în nimicnicie, în timp ce toți oamenii, evenimentele și lucrurile dinăuntru Meu vor dobândi totul de la Mine și vor intra în slavă împreună cu Mine, vor intra în Muntele Sion al Meu, reședința Mea, și vor coexista cu Mine pe vecie. Am creat toate lucrurile la început și Îmi voi completa lucrarea la sfârșit. De asemenea, voi exista și voi domni pe vecie ca Împărat. În acest răstimp, conduc și stăpânesc și întregul univers. Nimeni nu-Mi poate lua autoritatea, căci Eu sunt Dumnezeu Însuși. Pe lângă asta, am puterea de a transmite mai departe autoritatea Mea fiilor Mei întâi născuți, astfel încât ei să poată să domnească alături de Mine. Aceste lucruri vor exista pentru totdeauna și nu pot fi schimbate niciodată. Acesta este decretul Meu administrativ. (Oriunde discut despre decretul Meu administrativ, Mă refer la ceea ce se întâmplă în Împărăția Mea și la ce va exista veșnic și nu poate fi niciodată schimbat.) Toți trebuie să fie convinși din toată inima și trebuie să vadă marea Mea putere în cei pe care îi iubesc. Nimeni nu poate să-Mi necinstească numele; oricine face asta, trebuie să plece de aici! Nu e vorba că sunt Eu neîndurător, ci că tu ești nedrept. Dacă Îmi încalci mustrarea, atunci te voi trata și te voi face să pieri pentru toată eternitatea. (Firește, acest lucru se adresează oamenilor care nu sunt fiii Mei întâi născuți.) Asemenea gunoi nu e bine venit în casa Mea, așa că grăbește-te și pleacă de aici! Nu pregeta niciun minut, nici măcar o secundă! Trebuie să faci ce îți spun sau, altminteri, te voi distruge cu un singur cuvânt. Ai face mai bine să nu mai șovăi și ai face mai bine să nu mai încerci să înșeli. Când ești înaintea Mea, născocoști aiureli și Mă minți în față. Grăbește-te și pleacă! Timpul pe care îl am pentru asemenea lucruri e limitat. (Când e vremea să facă un serviciu, acești oameni vor face un serviciu, iar când e vremea să plece, vor pleca. Eu fac lucrurile cu înțelepciune, niciodată vreun minut sau chiar vreo secundă în întârziere; niciodată cea mai mică amânare. Toate acțiunile Mele

sunt drepte și absolut corecte.) Când e vorba de fiii Mei întâi născuți, sunt totuși infinit de tolerant, iar dragostea Mea pentru voi e eternă, permițându-vă să vă bucurați pururi de binecuvântări și de viață veșnică alături de Mine. Între timp, nu veți suferi niciodată vreun eșec și nu va trebui să fiți supuși judecății Mele. (Acest lucru face referire la momentul când începeți să vă bucurați de binecuvântări.) Aceasta este binecuvântarea infinită și promisiunea pe care am făcut-o fiilor Mei întâi născuți atunci când am creat lumea. Voi ar trebui să-Mi vedeți dreptatea în aceasta: Eu îi iubesc pe cei pe care i-am predestinat și îi urăsc pe cei pe care i-am abandonat și i-am alungat, în vecii vecilor.

Ca fii ai Mei întâi născuți, ar trebui să vă vedeți cu toții de îndatoririle voastre și să stați neclintiți pe propriile voastre poziții. Fiți primele roade pârguite aduse sus dinaintea Mea și acceptați să vă cercetez personal, astfel încât să puteți să trăiți chipul Meu glorios și astfel încât lumina slavei Mele să poată să strălucească pe chipurile voastre, astfel încât cuvântările Mele să poată fi răspândite din gurile voastre, încât Împărăția Mea să poată fi cârmuită de voi, încât poporul Meu să poată fi condus de voi. Aici menționez „primele roade pârguite” precum și termeni ca „aduse sus”. Ce sunt „primele roade pârguite”? Conform noțiunilor oamenilor, ei se gândesc la ele ca la primul lot de oameni aduși sus, sau ca la biruitori sau oameni care sunt fii întâi născuți. Toate acestea sunt falsități și interpretări eronate ale cuvintelor Mele. Primele roade pârguite sunt oamenii care au primit revelații de la Mine și cărora li s-a acordat autoritate de către Mine. Cuvintele „primele pârguite” se referă la a fi în posesia Mea și la a fi predestinați și aleși de către Mine. „Primele pârguite” nu înseamnă „primele dintr-o serie”. „Primele roade pârguite” nu sunt lucruri materiale văzute de ochi omenești. Aceste așa-zise „roade” se referă la lucruri ce împrăstie mireasmă (acesta este un înțeles simbolic); adică, se referă la oamenii care pot să Mă trăiască, să Mă manifeste și să trăiască cu Mine veșnic. Când vorbesc despre „roade”, Mă refer la toți fiii și oamenii Mei, pe când „primele roade pârguite” se referă la fiii întâi născuți care vor domni alături de Mine ca împărați. Prin urmare, „primele pârguite” ar trebui să fie explicate ca fiind purtătoare de autoritate; acesta este adevăratul înțeles. „A fi adus sus” nu înseamnă a fi adus dintr-un loc jos într-un loc înalt, după cum și-ar putea închipui oamenii; aceasta e o neînțelegere uriașă. „A fi adus sus” se referă la predestinarea și apoi selectarea înfăptuite de Mine. Este îndreptat către toți cei pe care Eu i-am predestinat și i-am ales. Toți cei sunt aduși sus sunt oameni care au dobândit statutul de fii întâi născuți ori de fii, sau care sunt poporul lui Dumnezeu. Acest lucru este cel mai incompatibil cu noțiunile oamenilor. Cei care vor avea o parte în casa Mea în viitor sunt toți aceia care au fost aduși sus dinaintea Mea. Acest lucru este absolut adevărat, pe veci neschimbător și irefutabil. E un contraatac împotriva Satanei. Oricine este predestinat de Mine va fi adus sus dinaintea Mea.

Cum explică cineva „trâmbița sfântă”? Ce înțelegeți voi prin aceasta? De ce se spune că este sfântă și că deja a sunat? Acest lucru ar trebui să fie explicat prin etapele lucrării Mele și înțeles din metoda în care lucrez. Timpul când judecata Mea e anunțată public este când firea Mea e revelată tuturor națiunilor și popoarelor. Acela este timpul când se

sună din trâmbița sfântă. Adică, Eu spun adesea că firea Mea e sfântă și de neofensat, motiv pentru care „sfântă” se folosește pentru a descrie „trâmbița”. Din asta e evident că „trâmbița” se referă la firea Mea și reprezintă ceea ce sunt și am Eu. Se mai poate spune că judecata Mea este în curs de desfășurare în fiecare zi, mânia Mea este descătușată zilnic, iar blestemul Meu se abate în fiecare zi asupra fiecărui lucru care nu este în acord cu firea Mea. Atunci se poate spune că momentul când începe judecata Mea este momentul în care se va suna din trâmbița sfântă, iar ea continuă să răsunе zilnic, fără a înceta o clipă și fără a se opri măcar pentru un minut sau o secundă. De acum încolo, trâmbița sfântă va suna din ce în ce mai tare, alături de coborârea treptată a marilor dezastre. Cu alte cuvinte, împreună cu revelarea dreptei Mele judecăți, firea Mea va fi făcută publică tot mai mult, iar ceea ce sunt și am Eu va fi adăugat în fiii Mei întâi născuți tot mai mult. Iată cum voi lucra în viitor: pe de o parte, susținându-i și mântuindu-i pe cei pe care îi iubesc, iar pe de alta, folosindu-Mi cuvintele pentru a-i da în vileag pe toți cei pe care îi disprețuiesc. Țineți minte! Aceasta este metoda lucrării Mele, acestea sunt etapele lucrării Mele, ceea ce e absolut adevărat. Eu plănuiesc acest lucru încă de la creație și nu poate fi schimbat de către nimeni.

Există încă multe secțiuni ale cuvintelor Mele care sunt dificil de înțeles de către oameni, așa că Mi-am îmbunătățit și mai mult stilul de a vorbi și metodele prin care dezvălui tainele. Adică, stilul Meu de a vorbi se schimbă și se îmbunătățește în fiecare zi, cu noi forme și metode zilnic. Acestea sunt etapele lucrării Mele și ele nu pot fi schimbate de nimeni. Oamenii pot doar să vorbească și să acționeze în concordanță cu ceea ce spun Eu. Acesta este, în mod indiscutabil, adevărul. Am făcut aranjamentele potrivite atât în persoana Mea, cât și în trupul Meu. În fiecare acțiune și faptă a umanității Mele se află un aspect al înțelepciunii divinității Mele. (Întrucât omenirea nu deține niciun pic de înțelepciune, a spune că fiii întâi născuți au înțelepciunea Mea se referă la faptul că ei au firea Mea divină în ei.) Atunci când fiii întâi născuți fac lucruri nesăbuite, este din cauză că încă aveți în voi elemente omenești. Trebuie, prin urmare, să vă descotorosiți de o astfel de nesăbuită omenească și să faceți ce-Mi este pe plac Mie și să respingeți ceea ce urăsc Eu. Oricine vine de la Mine trebuie să se întoarcă la a fi în lăuntrul Meu, iar oricine este născut din Mine trebuie să se întoarcă la a fi în slava Mea. Cei pe care îi urăsc trebuie să fie abandonați și retezați de la Mine, unul câte unul. Acestea sunt etapele lucrării Mele; este gestionarea Mea și este planul creației Mele de șase mii de ani. Cei pe care îi abandonez ar trebui să se supună cu toții și, ascultători, să Mă părăsească. Cei pe care îi iubesc ar trebui toți, datorită binecuvântărilor pe care le-am revărsat asupra lor, să Mă proslăvească astfel încât numele Meu să ajungă și mai slăvit și astfel încât lumină slăvită să poată fi adăugată chipului Meu glorios, pentru ca ei să fie plini de înțelepciunea Mea întru slava Mea și să-Mi preamărească numele și mai mult în glorioasa Mea lumină!

Capitolul 105

Datorită principiilor din spatele cuvintelor Mele și datorită modului în care lucrez, oamenii se leapădă de Mine; acesta este scopul din spatele cuvântărilor Mele de atât de mult timp (acest lucru e îndreptat către toți descendenții marelui balaur roșu). Aceasta este metoda înțeleaptă a lucrării Mele; este judecarea marelui balaur roșu de către Mine. Aceasta este strategia Mea și nicio persoană nu poate să o înțeleagă pe deplin. La fiecare punct de cotitură – adică, la fiecare etapă de tranziție a planului Meu de gestionare (planul mântuirii) – unii oameni trebuie să fie alungați; ei sunt alungați potrivit succesiunii lucrării Mele. Acesta și doar acesta e modul în care funcționează întregul Meu plan de gestionare. După ce i-am dat afară, unul câte unul, pe oamenii pe care vreau să-i alung, trec apoi la următorul pas al lucrării Mele. Totuși, aceasta este alungarea finală (adică în bisericile din China) și este, de asemenea, timpul când cel mai mare număr de oameni va fi fost alungat într-o etapă tranzițională, încă de la facerea lumii. În decursul istoriei, de fiecare dată când oamenii au fost alungați, a existat o parte rămasă pentru a oferi servicii pentru lucrarea ulterioară. Totuși, data aceasta nu este la fel precum cele anterioare; este curată și eficientă. Este cea mai importantă și cea mai vastă din toate timpurile. Chiar dacă majoritatea oamenilor, după ce-Mi citesc cuvintele, încearcă să forțeze îndoiala din mințile lor, în cele din urmă, nu pot să o înfrângă și, în final, cad în luptele lor. Nu oamenii decid acest lucru, întrucât cei pe care i-am predestinat nu pot să scape, iar pe cei pe care nu i-am predestinat nu pot decât să-i disprețuiesc. Singurii oameni pe care îi iubesc sunt cei pe care îi privesc cu bunăvoință; nici măcar o persoană nu poate să plece nestingherită și să intre în Împărăția Mea. Acesta este toiagul Meu de fier și numai aceasta este puternica mărturie și deplina manifestare a ducerii la bun sfârșit a decretelor Mele administrative. Acest lucru, cu certitudine, nu este o chestiune doar de a fi însuflețit. De ce am spus că Satana a fost neputincios în fața căderii? La început, a avut forță, dar este în mâinile Mele; dacă îi cer să se întindă, trebuie să se întindă; dacă îi cer să se ridice pentru a-Mi face un serviciu, tot așa de bine, trebuie să se ridice și să-Mi facă bine un serviciu. Nu e vorba că Satana este dispus să facă acest lucru, ci faptul că toiagul Meu de fier îl conduce pe Satana și numai în acest fel este convins în inimă și în cuvânt. Decretele Mele administrative îl guvernează și Eu am puterea Mea, așa că Satana nu poate să fie decât absolut convins; trebuie să fie zdrobit sub scăunașul Meu, fără urmă de împotrivire. În trecut, când le făcea servicii fiilor Mei, Satana era extrem de insolent și îi intimida intenționat, sperând ca prin aceasta să Mă facă de ocară și pretinzând că eram incapabil. Cât de orb! Te voi călca în picioare până vei muri! Îndrăznește; te provoc să mai fii o dată sălbatic! Te provoc să-Mi tratezi fiii cu o indiferență rece din nou! Cu cât sunt mai sinceri oamenii și cu cât ascultă mai mult cuvintele Mele și Mi se supun, cu atât mai mult îi intimidezi și îi izolezi (aici Mă refer la faptul că-ți aduni complici ca să formezi o facțiune). Acum, zilele tale de bestialitate au ajuns la final și, puțin câte puțin, Eu Îmi reglez conturile cu tine; nu

Îți voi permite să scapi cu nicio iotă din ceea ce ai făcut. Acum nu tu ești – Satană – cel care a preluat puterea; mai degrabă, Eu Mi-am luat acea putere înapoi și a sosit vremea să-Mi chem fiii să se ocupe de tine. Trebuie să fii supus și să nu te împotrivești câtuși de puțin. Nu contează cât de bine te-ai purtat în fața Mea în trecut, astăzi nu te va ajuta. Dacă nu ești unul dintre cei pe care îi iubesc, atunci nu te vreau. Cu unul mai mult este de neacceptat; trebuie să fie numărul pe care l-am stabilit dinainte, și cu unul mai puțin este chiar și mai rău. Satană – nu fi distrugător! Oare nu Mi-e clar în inima Mea pe cine iubesc și pe cine urăsc? Am nevoie să-Mi amintești tu? Ar putea Satana să dea naștere fiilor Mei? Toate sunt absurde! Toate sunt abjecte! Voi renunța absolut la toți, până la capăt. Nici măcar unul singur nu este dorit; toți trebuie să plece! Planul de gestionare de șase mii de ani este pe sfârșite, lucrarea Mea este înfăptuită, iar Eu trebuie să îndepărtiez această turmă de bestii și brute!

Cei care cred în cuvintele Mele și le duc la bun sfârșit trebuie să fie cei pe care îi iubesc; nu voi abandona nici măcar unul dintre ei și nu voi renunța la niciunul. Așadar, cei care sunt fiii întâi născuți nu trebuie să se îngrijoreze. De vreme ce este conferită de Mine, nimeni nu o poate lua și sunt hotărât să le-o dau celor pe care îi binecuvântează. Pe cei pe care i-am aprobat (înainte de facerea lumii), îi binecuvântează (azi). Acesta este felul în care lucrez și este, de asemenea, și principiul esențial din spatele fiecărei clauze din decretul Mele administrativ, și nimeni nu poate schimba acest lucru; nici măcar un cuvânt nu mai poate fi adăugat, și nicio propoziție, și niciun singur cuvânt nu poate fi omis, și nicio propoziție. În trecut am spus adeseori că persoana Mea vi se arată. Așadar, ce este, atunci, „persoana” Mea și cum apare ea? Oare acest lucru se referă, pur și simplu, la persoana care sunt Eu? Înseamnă, pur și simplu, fiecare propoziție pe care o spun? Aceste două aspecte, deși indispensabile, ocupă alcătuiesc o mică parte; adică, nu cuprind o explicație completă a persoanei Mele. Persoana Mea include sinele Meu trupesc, cuvintele Mele și, de asemenea, acțiunile Mele, dar explicația cea mai exactă este că fiii Mei întâi născuți și cu Mine suntem persoana Mea. Altfel spus, un grup de oameni creștini asociați, care stăpânesc și dețin puterea, constituie persoana Mea. În consecință, fiecare dintre fiii Mei întâi născuți este indispensabil și este o parte din persoana Mea, și, prin urmare, accentuez faptul că numărul oamenilor nu poate fi nici cu unul mai mult (înjosindu-Mi, astfel, numele), și, mai important, nici cu unul mai puțin (incapabil, astfel, să Mă manifeste pe deplin). De asemenea, subliniez, iarăși și iarăși, că fiii Mei întâi născuți Îmi sunt cei mai dragi, comorile Mele și cristalizarea planului Meu de gestionare de șase mii de ani; numai ei pot întruchipa perfectă și deplina Mea manifestare. Eu Însumi pot doar să fiu o deplină manifestare a persoanei Mele; numai împreună cu fiii Mei întâi născuți se poate spune că Eu Însumi sunt o manifestare perfectă și deplină. Așadar, am cerințe stricte pentru fiii Mei întâi născuți, fără să trec niciun lucru cu vederea, și îi elimin și îi ucid, iar și iar, pe toți aceia în afară de fiii Mei întâi născuți; acesta este fundamentul a tot ceea ce am spus și este țelul suprem a tot ceea ce am spus. Mai mult, determin și subliniez din nou faptul că ei trebuie să oameni pe care i-am

acceptat, pe care i-am ales personal încă de la facerea lumii. Așadar, cum poate fi explicat cuvântul „arătare”? Se referă la timpul intrării în lumea spirituală? Cei mai mulți oameni cred că este momentul în care sinele Meu trupesc a fost uns sau în care au văzut sinele Meu trupesc, dar toate acestea sunt false; explicația nu e nici măcar pe aproape. „Arătarea”, potrivit înțelesului original, nu este deloc dificil de înțeles, dar să fie înțeleasă potrivit intenției Mele este mult mai greu. Se poate spune astfel: când am creat omenirea, Mi-am pus calitatea în acest grup de oameni pe care îi iubeam, iar acest grup de oameni era persoana Mea. Altfel spus, persoana Mea Se arătase deja la acea vreme. Nu este vorba că persoana Mea S-a arătat după ce acest nume a fost primit; mai degrabă, înseamnă că S-a arătat după ce am predestinat acest grup de oameni, deoarece ei conțineau calitatea Mea (natura lor nu se schimbă și încă sunt o parte din persoana Mea). Astfel, persoana Mea, din momentul facerii lumii și până în ziua de astăzi, S-a arătat întotdeauna. Majoritatea oamenilor cred noțiunea conform căreia sinele Meu trupesc este persoana Mea, ceea ce nu este câtuși de puțin așa; acea idee doar apare în gândurile și noțiunile lor. Dacă doar sinele Meu trupesc ar fi persoana Mea, atunci aceasta nu ar fi îndeajuns să-l facă de rușine pe Satana. Nu ar putea să-Mi slăvească numele și, de fapt, ar avea un efect contrar, făcându-Mi astfel numele de rușine și devenind o marcă a Satanei care Îmi face numele de rușine de-a lungul epocilor. Eu sunt înțeleptul Dumnezeu Însuși și nu aș face niciodată un asemenea lucru prostesc.

Lucrarea Mea trebuie să aibă rezultate și, mai mult, trebuie să rostesc cuvinte cu metode; toate cuvintele și cuvântările Mele sunt rostite odată cu Duhul Meu, iar Eu vorbesc în funcție de ce face Duhul Meu. Așadar, toți ar trebui, prin cuvintele Mele, să-Mi simtă Duhul, să vadă ceea ce face Duhul Meu; ar trebui să vadă exact ce anume vreau Eu să fac, ar trebui, în baza cuvintelor Mele, să vadă metoda prin care lucrez și care sunt principiile întregului Meu plan de gestionare. Veghez întreaga imagine a universului: toate persoanele, toate evenimentele și toate locurile intră sub porunca Mea. Nu există niciunul care să îndrăznească să-Mi încalce planul; totul avansează pas cu pas în ordinea pe care am impus-o. Aceasta este puterea Mea; aici se află înțelepciunea de a gestiona întregul Meu plan. Nimeni nu poate înțelege pe deplin și nimeni nu poate vorbi clar; totul este făcut personal de Mine și controlat exclusiv de Mine.

Capitolul 106

Cei care nu-Mi cunosc cuvintele, cei care nu-Mi cunosc umanitatea normală și cei care Îmi sfidează divinitatea vor fi zdrobiți în nimicnicie. Nimeni nu va fi scutit de acest lucru și toți trebuie să iasă bine în această privință, căci este decretul Meu administrativ și acesta este cel mai important de pus în practică. Cei care nu-Mi cunosc cuvintele sunt cei care au ascultat lucrurile pe care le-am arătat în mod clar și totuși încă nu le cunosc; cu alte cuvinte, ei sunt oameni care nu înțeleg chestiunile spirituale (întrucât nu am creat

o facultate umană care corespunde chestiunilor spirituale, nu pretind mult de la ei; le cer doar să-Mi asculte cuvintele și să poată să le pună în practică). Aceia nu sunt oamenii casei Mele, și nici nu sunt de același tip ca Mine; ei aparțin tărâmului Satanei. Prin urmare, nu vreau nici măcar un singur om dintre aceștia care nu înțeleg chestiunile spirituale. Înainte, ați crezut că mersesem prea departe, dar, până acum, ar fi trebuit să înțelegeți. Cum ar putea fiarele să stea de vorbă cu Dumnezeu? Nu ar fi absurd acest lucru? Oamenii care nu-Mi cunosc umanitatea normală sunt cei care își folosesc noțiunile proprii pentru a evalua ce fac Eu în umanitatea Mea. În loc de supunere, ei, cu ochii lor de muritori, încearcă să-Mi caute nod în papură. Poate am vorbit în van? Am spus că umanitatea Mea normală este o parte indispensabilă din Mine, Dumnezeuul complet Însuși, și că aceasta este modalitatea adecvată prin care umanitatea Mea normală și divinitatea completă lucrează de comun acord una cu cealaltă: când lucrurile pe care le fac prin intermediul umanității Mele normale nu se potrivesc cu noțiunile oamenilor, cei care Mă sfidează și cei care nu sunt compatibili cu Mine sunt dați în vileag. După aceea, divinitatea Mea completă vorbește în întreaga omenire și, în acest fel, M-am ocupat de unii oameni. Dacă nu înțelegi ce fac, dar poți, totuși, să te supui, atunci ești tipul de persoană pe care nu o condamn; Eu doar luminez asemenea oameni. Iubesc astfel de oameni și, datorită supunerii tale, te luminez. Cei care Îmi sfidează umanitatea îi includ pe cei care nu-Mi cunosc cuvintele, care sunt incompatibili cu umanitatea Mea normală și care nu sunt de acord cu ceea ce fac în divinitate (de exemplu, mânia Mea sau construirea bisericii și așa mai departe). Acestea sunt toate expresii ale împotrivirii față de divinitatea Mea. Totuși, există un singur lucru pe care trebuie să îl subliniez și fiecare dintre voi ar trebui să fie atent: cei care sunt incompatibili cu persoana care sunt astăzi se împotrivesc divinității Mele. De ce tot spun că persoana care sunt Eu este Dumnezeuul complet Însuși? Firea persoanei care sunt cuprinde totalitatea firii divine; nu Mă evaluați folosind noțiuni umane. Chiar și acum, mulți oameni încă spun că am umanitate normală și că nu toate lucrurile pe care le fac sunt neapărat corecte. Când oamenii sunt așa, oare pur și simplu nu cauți tu să mori? Ei nu știu un singur cuvânt din ceea ce spun și sunt, categoric, descendenții neamului orb și odraslele marelui balaur roșu! Voi spune tuturor încă o dată (și nu voi mai spune iar acest lucru după aceea și toți care săvârșesc această ofensă din nou cu siguranță vor fi blestemați): cuvintele Mele, râsetul Meu, mâncatul Meu, traiul Meu, vorbirea și purtarea Mea sunt toate făcute de Mine – Dumnezeuul Însuși – și nu există nici cea mai mică urmă a omenirii amestecată în acest lucru. Niciuna! Deloc! Toți oamenii trebuie să înceteze să mai joace jocuri ale minții și să pună punct calculelor meschine. Cu cât oamenii continuă să facă aceste lucruri, cu atât mai condamnați vor fi. Ascultați-Mi sfatul!

Întotdeauna cercetez cele mai tainice cotloane ale inimilor tuturor, cercetez toate acțiunile și cuvintele fiecărui individ. Îi văd clar, unul câte unul, pe cei pe care îi plac și pe cei pe care nu îi plac. Acest lucru este ceva ce oamenii nu-și pot imagina și, mai mult, ceva ce ei nu pot înfăptui. Am spus foarte mult și am făcut foarte multe lucruri; cine ar fi

În stare să indice precis care e scopul cuvintelor Mele și al lucrurilor pe care le fac? Nimeni nu ar putea. Așadar, voi rosti și mai multe cuvinte; pe de o parte, aceasta va alunga toți pe oamenii pe care nu îi plac în timp ce, pe de altă parte, vă va face să suferiți încă un pic în această privință, astfel încât să gustați încă o dată învierea din morți, dar cu mai multă severitate. Acest lucru nu poate fi determinat de către oameni și nimeni nu va putea să împiedice să se întâmple. Chiar dacă știți despre acest lucru acum, când va veni vremea, tot nu veți putea să vă feriți de acest soi de suferință, căci aceasta e metoda lucrării Mele. Trebuie să lucrez așa pentru a-Mi atinge scopurile și pentru ca voia Mea să poată fi împlinită asupra voastră. De aceea i se spune „ultima suferință pe care trebuie să o îndurați”. Trupurile voastre nu vor mai suferi niciodată după aceea, căci marele balaur roșu va fi fost anihilat de Mine și nu va îndrăzni să se răzvrătească din nou. Acesta este pasul final înainte de a intra în trup; este etapa tranzițională. Dar nu vă temeți – cu siguranță vă voi conduce prin dificultate după dificultate. Să credeți că sunt Dumnezeu Cel drept Însuși și ceea ce spun se va împlini cu siguranță. Sunt Dumnezeu Însuși demn de crezare. Toate țările, toate teritoriile și toate confesiunile se vor întoarce la Mine și se vor îngrămădi în fața tronului Meu. Aceasta este marea Mea putere și voi judeca pe fiecare copil al rebeliunii în parte și-l voi arunca în iazul de foc și pucioasă, fără nicio excepție. Toți trebuie să se retragă. Acesta este pasul final al planului Meu de gestionare (planul mântuirii) și, când va fi încheiat, voi intra în repaus, căci totul va fi fost făcut și planul Meu de gestionare va fi ajuns la final.

Deoarece ritmul lucrării Mele a crescut (deși nu Mă simt deloc nerăbdător), vă revelez cuvintele Mele în fiecare zi și vă dezvălui tainele pe care le țin față de voi în fiecare zi, astfel încât să puteți să-Mi urmați îndeaproape pașii. (Aceasta este înțelepciunea Mea; cuvintele Mele le folosesc pentru a-i desăvârși pe oameni, dar și pentru a-i doborî. Toți Îmi citesc cuvintele și sunt capabili să acționeze în concordanță cu voia Mea din cuvintele Mele. Cei care sunt negativi vor fi negativi și cei care trebuie dați în vileag își vor arăta adevărata față; sfidătorii se vor împotrivi, iar cei care Mă iubesc cu loialitate vor deveni și mai loiali. Astfel, toți vor putea să meargă pe urmele Mele. Toate aceste situații pe care le-am descris sunt metode prin care lucrez și obiectivele pe care vreau să le ating.) În trecut, am spus așa ceva: oricum v-aș conduce, ar trebui să căutați în același fel; orice v-aș spune, ar trebui să ascultați. Ce vreau să spun prin asta? Știți? Care sunt scopul și semnificația cuvântului Meu? Înțelegeți? Câți oameni pot să articuleze cu adevărat aceasta? Când spun „Oricum v-aș conduce, ar trebui să căutați în același fel”, nu Mă refer doar la călăuzirea pe care v-o ofer ca persoana care sunt; în plus, Mă refer la cuvintele pe care le rostesc și la calea pe care o aleg. Astăzi, aceste cuvinte s-au împlinit într-adevăr. De îndată Îmi rostesc cuvintele, tot soiul de chipuri demonice sunt dezvăluite în fața luminii prezenței Mele, oferindu-vă o vedere clară asupra tuturor. Aceste cuvântări ale Mele nu sunt numai un anunț către Satana, ci și o însărcinare pentru voi toți. Cei mai mulți dintre voi ignoră aceste cuvinte, crezând că sunt o însărcinare pentru voi; nu vă dați seama că sunt cuvinte de judecată și cuvinte care

poartă autoritate. Scopul cuvintelor Mele este să-i poruncesc Satanei să-Mi facă servicii cum se cuvine și să Mi se supună complet. Dintre tainele pe care vi le-am dezvăluit în trecut, există încă multe pe care nu le înțelegeți încă. Ca atare, pe viitor vă voi revela mai multe, astfel încât să puteți dobândi o înțelegere mai clară și mai profundă.

Când se abat catastrofele, toți sunt îngroziți. Toți oamenii plâng cu amărăciune și se scârbesc de lucrurile malefice pe care le-au făcut în trecut, însă, atunci, este prea târziu căci aceasta este epoca mâniei. Nu este timpul să mântuiesc oamenii și să le ofer har, ci este timpul să-i îndepărtiez pe toți făcătorii de servicii și să-i las pe fiii Mei să conducă pentru Mine. Acest lucru este, într-adevăr, diferit față de trecut; este fără precedent încă de la facerea lumii. Deoarece am creat lumea cândva, o voi distruge cândva, și ceea ce am predestinat nu poate fi schimbat de nimeni. Cei doi termeni „oamenii creștini corporatiști” și „noii oameni universali corporatiști” au fost destul de des menționați anterior. Cum ar trebui să fie explicați? Oare „oamenii creștini corporatiști” se referă la fiii întâi născuți? „Noii oameni universali corporatiști” se referă, de asemenea, la fiii întâi născuți? Nu; oamenii nu au interpretat corect aceste expresii. Deoarece noțiunile umane îi pot ajuta să înțeleagă lucrurile numai în această măsură, vi le voi clarifica acest lucru aici și acum. Oamenii creștini corporatiști și noii oameni universali corporatiști nu sunt unul și același lucru; înțelesurile lor sunt aparte. Cu toate că formularea acestor doi termeni este foarte asemănătoare și aceștia ar putea să pară același lucru, adevărata situație este exact contrariul. La cine anume se referă „oamenii creștini corporatiști”? Sau la ce se referă? Vorbind despre oamenii creștini, toată lumea s-ar gândi în mod unanim la Mine. Nu greșesc deloc să facă astfel. Mai mult, în noțiunile umane, termenul „oameni” s-ar referi, categoric, la omenire; nici măcar o singură persoană nu l-ar asocia cu altceva. Când vorbim de termenul „corporatiști”, oamenii s-ar gândi că înseamnă o adunare de mulți oameni care, practic, sunt o singură unitate și, de aici, denumirea de „corporatiști”. Aici se poate vedea că mințile umane sunt mult prea simple; acestea nu pot cuprinde deloc înțelesul Meu. Acum, voi începe în mod oficial să am părtaşie despre ce sunt oamenii creștini corporatiști (însă toți oamenii trebuie să-și lase deoparte propriile noțiuni; altminteri, niciunul dintre ei nu va fi în stare să înțeleagă și chiar dacă aş explica termenul, ei nici nu l-ar crede, nici nu l-ar pricepe): de îndată ce cuvintele Mele sunt rostite, fiii Mei întâi născuți vor fi cu toții capabili să acționeze în conformitate cu voia Mea și să-Mi exprime voia, astfel încât ei să fie de o singură inimă și o singură gură. În timp ce vor judeca toate națiunile și toate popoarele, ei vor fi capabili să ducă la bun sfârșit dreptatea Mea și să-Mi implementeze decretul administrativ; ei constituie o expresie a Mea și sunt manifestarea Mea. Astfel, se poate spune că oamenii creștini corporatiști sunt realitatea fiilor întâi născuți care Îmi implementează decretul administrativ; ei sunt autoritatea în mâinile fiilor întâi născuți. Toate acestea sunt legate de Hristos – de aici și termenul „oameni creștini”. În plus, toți fiii întâi născuți pot să acționeze potrivit voii Mele și, din acest motiv, voi folosi termenul „corporatiști”. „Noii oameni universali corporatiști” înseamnă toți oamenii în numele Meu; cu alte cuvinte, fiii

Mei întâi născuți, fiii Mei și poporul Meu. „Noi” este în legătură cu numele Meu. Deoarece ei sunt în numele Meu (numele Meu cuprinde totul și este veșnic nou și niciodată vechi; nu poate fi schimbat de către om) și pentru că ei vor rămâne vii pe vecie în viitor, ei sunt noii oameni universali. Aici, cuvântul „corporatiști” se referă la numărul de oameni și nu este același ca în cazul anterior. Atunci când este rostit cuvântul Meu, toți ar trebui să creadă în el. Să nu vă îndoiiți. Dezbărați-vă de noțiunile și gândurile voastre omenești. Procesul Meu actual de dezvăluire a tainelor este întocmai procesul înlăturării noțiunilor și gândurilor omenești (căci oamenii își folosesc propriile noțiuni pentru a Mă evalua și a măsura ce spun, Îmi folosesc propriile taine dezvăluite pentru a înlătura noțiunile și gândurile omenești). Această lucrare se va încheia în curând. Când tainele Mele vor fi dezvăluite într-o anumită măsură, oamenii nu vor mai avea aproape deloc procese de gândire în ceea ce privește cuvintele Mele și vor înceta să Mă evalueze cu noțiunile lor omenești. Ce gândesc ei zilnic Eu voi revela, și voi riposta. La un moment dat, oamenii nu vor mai gândi; mințile lor vor fi golite de toate gândurile și ei se vor supune întru totul cuvintelor Mele. Acesta va fi momentul în care veți intra pe tărâmul spiritual. Aceasta este o etapă din lucrarea Mea care se petrece înainte de a vă îngădui să intrați pe tărâmul spiritual. Trebuie să vă lepădați de toate noțiunile umane înainte să puteți fi sfinți și fără pată și să intrați pe tărâmul spiritual. Aceasta se înțelege prin sintagma „Eu sunt un trup sfânt spiritual”. Totuși, voi trebuie să acționați în concordanță cu pașii Mei și, înainte să vă dați seama, vremea Mea va sosi.

Capitolul 107

Când cuvintele Mele ating un anumit nivel de strictețe, cei mai mulți oameni se retrag din cauza acestora – și tocmai în acest moment fiii Mei întâi născuți sunt dezvăluiți. Am spus că nu mișc un deget, ci doar Îmi folosesc cuvintele pentru a împlini toate lucrurile. Cu ale Mele cuvinte, nimicesc tot ceea ce urăsc și, de asemenea, le folosesc pentru a-i desăvârși pe fiii Mei întâi născuți. (Când cuvintele Mele sunt rostite, cele șapte tunete vor răsună și, în acel moment, fiii Mei întâi născuți împreună cu Mine ne vom preschimba forma și vom pătrunde pe tărâmul spiritual.) Când am spus că Duhul Meu lucrează în mod personal, M-am referit la faptul că toate sunt realizate prin cuvintele Mele și, din asta, este evident că sunt atotputernic. De aceea, se poate vedea cu și mai mare claritate obiectivul și scopul din spatele fiecărei propoziții pe care o rostesc. După cum am spus mai înainte, tot ce glăsuiesc în cadrul umanității Mele este un aspect al manifestării Mele. Așadar, acei oameni care nu pot fi siguri și care nu cred cu adevărat în ceea ce spun în cadrul umanității Mele normale trebuie înlăturați! Am evidențiat în mod repetat că umanitatea Mea normală este un aspect indispensabil al divinității Mele complete, dar, cu toate acestea, mulți oameni continuă să se concentreze la cea din urmă, în timp ce o ignoră pe cea dintâi. Ești orb! Spui că nu sunt conform noțiunilor tale

și că omul care sunt Eu nu este conform Dumnezeului tău. Pot acești oameni să rămână în Împărăția Mea? Te voi călca în picioare! Te provoc să te răzvrătești mai mult împotriva Mea! Te provoc să continui cu o asemenea încăpățânare! Zâmbetul Meu nu se potrivește noțiunilor tale, vorbirea Mea nu este plăcută urechilor tale și faptele Mele nu-ți aduc foloase – am dreptate? Toate aceste lucruri trebuie să fie după placul tău. Așa este Dumnezeu? Și încă vor acești oameni să rămână în casa Mea și să primească binecuvântări în Împărăția Mea? Nu visezi cu ochii deschiși? De când sunt lucrurile atât de minunate! Vrei să fii neascultător față de Mine, dar tot îți dorești să primești binecuvântări din partea Mea. Îți spun: categoric nu! După cum am spus de multe ori, cei care intră în Împărăția Mea și primesc binecuvântări trebuie să fie oameni pe care îi iubesc. De ce pun accentul pe aceste cuvinte? Știu și înțeleg ce gândesc toți; nu este nevoie să precizez toate gândurile lor, unul câte unul. Adevăratele lor forme vor fi revelate prin cuvintele Mele de judecată și toți vor plânge cu durere înaintea scaunului Meu de judecată. Acesta este un fapt evident pe care nimeni nu îl poate schimba! În cele din urmă, îi voi face să intre în Adânc unul câte unul. Acesta este rezultatul final pe care doresc să-L obțin cu judecata Mea asupra diavolului Satana. Trebuie să folosesc judecata și decretul administrative pentru a trata fiecare individ și așa mustru Eu oamenii. Aveți vreo pătrundere adevărată asupra acestui lucru? Nu este nevoie să îi dau Satanei explicații; Eu pur și simplu Îmi folosesc toiagul de fier să îl ciomănesc până ajunge la un pas de moarte și imploră îndurare în mod repetat. Așadar, când oamenii citesc cuvintele Mele de judecată, nu le pot înțelege câtuși de puțin, dar, din perspectiva Mea, fiecare rând și fiecare propoziție reprezintă o implementare a decretelor Mele administrative. Acesta este un fapt evident.

Deoarece astăzi am menționat judecata, acest subiect atinge scaunul de judecată. În trecut, ați spus deseori că veți fi judecați înaintea scaunului lui Hristos. Înțelegeți întrucâtva judecata, însă nu vă puteți imagina scaunul de judecată. Poate că unii oameni cred că scaunul de judecată este un obiect fizic sau poate că-și imaginează că este o masă întinsă sau poate îl vizualizează ca pe un scaun de judecată asemănător celor din lumea seculară. Desigur, în explicația Mea de acum, nu voi nega ceea ce ați spus, dar, pentru Mine, lucrurile din imaginația oamenilor încă au un înțeles simbolic. Așadar, prăpastia dintre ceea ce-și imaginează oamenii și semnificația Mea este încă la fel de mare precum cea de la cer la pământ. În noțiunile oamenilor, sunt mulți oameni ce se prosternă înaintea scaunului de judecată, plângând cu părere de rău și cerșind îndurare. Acesta este punctul culminant al imaginației omenești și nimeni nu-și poate imagina nimic mai mult. Așadar, ce este, atunci, scaunul de judecată? Înainte să vă dezvălui această taină, trebuie să respingeți toate concepțiile greșite anterioare; doar atunci poate fi împlinit scopul Meu. Acesta este singurul mod prin care noțiunile și gândurile voastre despre acest subiect pot fi înlăturate. Trebuie să fiți atenți ori de câte ori când vorbesc. Nu trebuie să mai fiți nepăsători. Scaunul Meu de judecată a fost instaurat de la crearea lumii. În veacurile și generațiile trecute, mulți au murit înaintea lui

și, de asemenea, mulți s-au ridicat înaintea lui, revenind la viață. Se mai poate spune că, de la început până la sfârșit, judecata Mea nu încetează niciodată și, astfel, scaunul Meu de judecată există întotdeauna. Ori de câte ori este pomenit scaunul de judecată, toți oamenii simt o fărâmbă de teamă. Bineînțeles, din ceea ce am spus mai sus, habar nu aveți ce este acest scaun de judecată. Scaunul de judecată coexistă cu judecata, dar sunt două tipuri diferite de substanță. (Aici, „substanța” nu se referă la un obiect fizic, ci la cuvinte. Oamenii nu pot vedea deloc această substanță.) Judecata se referă la cuvintele Mele. (Indiferent dacă sunt aspre sau blânde, toate fac parte din judecata Mea. Astfel, tot ceea ce iese din Mea este judecată.) Înainte, oamenii Mi-au împărțit cuvintele în multe categorii diferite, inclusiv cuvinte de judecată, cuvinte de blândețe și cuvinte dătătoare de viață. Astăzi, vă voi explica faptul că judecata și cuvântările Mele sunt interconectate. Adică, judecata înseamnă cuvintele Mele și cuvintele Mele înseamnă judecată; categoric nu trebuie să vorbești despre ele în mod separat. Oamenii își imaginează că vorbele aspre sunt judecată, dar înțelegerea lor nu este deplină. Tot ceea ce spun este judecată. Începutul judecății despre care s-a vorbit în trecut se referea la momentul în care Duhul Meu a început în mod oficial să lucreze în fiecare loc și să implementeze decretele Mele administrative. În această propoziție, „judecata” se referă la realitatea propriu-zisă. Acum voi explica scaunul de judecată: de ce spun că scaunul de judecată există din veșnicie în veșnicie și că-Mi însoțește judecata? Ați dobândit o oarecare înțelegere a acestui lucru din explicația Mea cu privire la judecată? Scaunul de judecată se referă la ființa umană care sunt Eu. Din veșnicie în veșnicie, Eu vestesc și vorbesc întotdeauna. Trăiesc veșnic, deci scaunul Meu de judecată și judecata Mea coexistă veșnic. Acest lucru ar trebui să fie clar până acum! În imaginația lor, oamenii Mă tratează ca pe un obiect, dar în această privință nici nu vă învinovățesc, și nici nu vă condamnez. Sper numai ca voi să fiți ascultători și să primiți revelația Mea și să știți din aceasta că Eu sunt Însuși Dumnezeuul atotcuprinzător.

Pentru oameni, cuvintele Mele sunt cu totul de neînțeles, urmele pașilor Mei sunt imposibil de găsit și voia Mea este imposibil de priceput. Astfel, starea în care vă aflați astăzi (de a fi capabili să primiți revelația Mea, să înțelegeți voia Mea dinăuntrul ei și să pășiți pe urmele pașilor Mei prin ea) este totalmente un rezultat al acțiunilor Mele minunate, al harului Meu și al compasiunii Mele. Într-o bună zi, chiar vă voi permite să vedeți înțelepciunea Mea, să vedeți ce am făcut cu mâinile Mele și să zăriți minunăția lucrării Mele. Când va veni acel moment, schițele întregului Meu plan de gestionare (planul mântuirii) vor fi dezvăluite în întregime înaintea ochilor voștri. De la un capăt la altul al universului și în fiecare zi, se manifestă părți ale acțiunilor Mele minunate și toate fac servicii pentru ca planul Meu de gestionare să poată fi împlinit. Când acesta va fi dezvăluit pe deplin, veți vedea ce fel de oameni am rânduit să facă servicii, ce fel de oameni am rânduit să Îmi facă voia, ce am realizat prin exploatarea Satanei, ce am realizat de unul singur, ce fel de oameni plâng, ce fel de oameni scrâșnesc din dinți, ce fel de oameni vor avea parte de nimicire, ce fel de oameni vor avea parte de pierzanie.

Prin „nimicire”, Mă refer la cei care vor fi aruncați în iazul de foc și de pucioasă și vor arde în totalitate; prin „pierzanie”, Mă refer la cei care vor fi aruncați în Adânc pentru a suferi acolo pentru totdeauna. Prin urmare, nu confundați nimicirea cu pierzania ca fiind unul și același lucru; dimpotrivă, cele două sunt foarte diferite. Făcătorii de servicii care Îmi părăsesc numele astăzi vor suferi pierzania și cei care nu țin de numele Meu vor suferi nimicirea. Acesta e motivul pentru care spun că cei care sunt dați pierzaniei Îmi vor aduce laude veșnic după judecata Mea; totuși, acei oameni nu vor scăpa niciodată de mustrarea Mea și vor accepta întotdeauna stăpânirea Mea. De aceea spun că Adâncul este mâna pe care o folosesc pentru a-i mustra pe oameni. Mai spun și că totul este în mâinile Mele. Chiar dacă am spus că „Adâncul” se referă la influența Satanei, acesta este de asemenea în mâinile Mele și îl folosesc să mustru oamenii. Așadar, totul este în mâinile Mele și nu există contradicții. Cuvintele Mele nu sunt iresponsabile; toate sunt adecvate și coerente. Nu sunt nici inventate, nici lipsite de sens și toți ar trebui să creadă cuvântările Mele. În viitor, veți suferi din cauza asta. Din cauza cuvintelor Mele, mulți oameni se vor răci, vor ajunge la disperare sau vor deveni dezamăgiți, vor plânge amarnic sau se vor tângui. Vor fi tot felul de reacții. Într-o zi, când toți oamenii pe care-i urăsc se vor retrage, marea Mea lucrare va fi îndeplinită. În viitor, mulți oameni vor cădea din pricina fiilor întâi născuți și, în cele din urmă, toți vor pleca pas cu pas. Cu alte cuvinte, casa Mea va deveni treptat sfântă și tot felul de demoni vor pleca succesiv de lângă Mine, în liniște, supuși și fără să se plângă deloc. După aceea, toți fiii Mei întâi născuți vor fi descoperiți, iar Eu voi începe următorul pas al lucrării Mele. Doar atunci fiii Mei întâi născuți vor fi regi împreună cu Mine și vor domni peste tot universul. Aceștia sunt pașii lucrării Mele și ei alcătuiesc o parte importantă din planul Meu de gestionare. Nu treceți cu vederea peste aceasta; altfel, veți comite o greșeală.

Vremea în care cuvintele Mele vă vor fi descoperite va fi timpul în care Îmi voi începe lucrarea. Niciunul din cuvintele Mele nu va rămâne neîmplinit. Pentru Mine, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi. Cum vedeți voi aceasta? Conceptul vostru de timp este foarte diferit de al Meu, deoarece Eu controlez lumea universului și împlinesc toate lucrurile. Lucrarea Mea este făcută zi de zi, pas cu pas și etapă cu etapă; mai mult, marșul înainte al lucrării Mele nu se oprește nicio singură secundă: aceasta se săvârșește constant. De la crearea lumii, cuvintele Mele nu au fost niciodată întrerupte. Am continuat să vorbesc și să rostesc cuvântările Mele până astăzi; lucrul acesta va rămâne la fel în viitor. Totuși, timpul Meu este rânduit și organizat cu grijă și ordonat. Voi face ce trebuie să fac, când trebuie să fac (cu Mine, toți vor fi eliberați; toți vor fi liberi) și nu sunt perturbat câtuși de puțin în ceea ce privește pașii lucrării Mele. Pot rândui pe fiecare în casa Mea; pot rândui pe fiecare din lume – totuși, Eu nu sunt deloc ocupat, deoarece Duhul Meu lucrează. Duhul Meu umple fiecare loc, pentru că Eu sunt unicul Dumnezeu Însuși și întregul univers este în mâinile Mele. Astfel, se poate vedea că sunt atotputernic, că sunt înțelept și că slava Mea umple fiecare ungher al universului.

Capitolul 108

În Mine, toți puteți să găsiți odihna și toți puteți să dobândiți libertatea. Cei care sunt în afara Mea nu pot dobândi nici libertatea, și nici fericirea, pentru că Duhul Meu nu este cu ei. Astfel de oameni sunt numiți morții fără duh, însă, pe cei care sunt în Mine, Eu îi numesc „ființe vii înzestrate cu duh”. Ei Îmi aparțin și sunt obligați să se întoarcă la tronul Meu. Cei care fac servicii și cei care-i aparțin diavolului sunt morții fără duh, iar ei toți trebuie să fie zdrobiți și transformați în nimic. Aceasta este o taină a planului Meu de gestionare (a planului mântuirii) și o parte a gestionării Mele pe care omenirea nu o poate înțelege; însă, totodată, am făcut public acest lucru tuturor. Cei care nu-Mi aparțin sunt împotriva Mea; cei care-Mi aparțin sunt cei compatibili cu Mine. Acest lucru este absolut indiscutabil și acesta este principiul judecății Mele asupra Satanei. Acest principiu ar trebui să fie cunoscut tuturor, pentru ca ei să-Mi poată vedea dreptatea și justetea. Toți cei care vin de la Satana vor fi judecați, arși și transformați în cenușă. Și aceasta este mânia Mea, iar acest lucru face firea Mea să fie și mai evidentă. De acum înainte, firea Mea va fi anunțată în mod public; va fi treptat dezvăluită tuturor popoarelor, tuturor națiunilor, tuturor religiilor și confesiunilor și tuturor categoriilor sociale. Nimic nu va fi ascuns; totul va fi dezvăluit. Eu trebuie să fac acest lucru deoarece firea Mea și principiul din spatele acțiunilor Mele sunt cele mai ascunse taine pentru omenire (pentru ca fiii Mei întâi născuți să nu-Mi offenseze decretele administrative și, de asemenea, pentru a-Mi folosi firea revelată ca să judec toate popoarele și națiunile). Acesta este planul Meu de gestionare, iar aceștia sunt pașii lucrării Mele. Nimeni nu va schimba cu ușurință acest lucru. Am trăit deja întreaga fire a divinității Mele în umanitatea Mea, așa că nu permit nimănui să-Mi offenseze umanitatea. (Tot ceea ce trăiesc este firea divină; de aceea am spus mai înainte că Eu sunt Dumnezeu Însuși care a depășit umanitatea normală.) Cu siguranță nu voi ierta pe nimeni care Mă jignește și îl voi lăsa să piară pentru totdeauna! Țineți minte! Asta este ceea ce am hotărât; cu alte cuvinte, este o parte indispensabilă a decretelor Mele administrative. Toată lumea ar trebui să vadă lucrul acesta: persoana care sunt Eu este Dumnezeu și, mai mult, Dumnezeu Însuși. Acest lucru ar trebui să fie clar acum! Eu nu spun nimic cu nepăsare. Spun și subliniez totul în mod clar, până vei dobândi o înțelegere deplină.

Situația este foarte tensionată; nu doar în casa Mea, dar, chiar mai mult în afara acesteia, vă cer să-Mi mărturișiți numele, să Mă trăiți și să Mă mărturișiți în toate privințele. Deoarece acestea sunt vremurile de pe urmă, totul este gata acum și totul își păstrează înfățișarea originală și nimic nu se va schimba niciodată. Cei care ar trebui să fie aruncați vor fi aruncați, iar cei care ar trebui păstrați vor fi păstrați. Nu încercați să rezistați cu forță sau să vă îndepărtați; nu încercați să-Mi întrerupeți gestionarea sau să-Mi distrugeți planul. Din perspectiva oamenilor, Eu sunt tot timpul iubitor și milostiv față de omenire, dar, din perspectiva Mea, firea Mea este diferențiată în funcție de stadiile lucrării Mele, pentru că Eu sunt Însuși Dumnezeu cel real! Sunt Însuși Dumnezeul unic!

Sunt atât neschimbător, cât și veșnic schimbător. Acesta este un lucru pe care nimeni nu-l poate înțelege. Numai atunci când vi-l voi spune și vi-l voi explica veți avea o înțelegere clară și veți fi în stare să-l pricepeți. Pentru fiii Mei, sunt iubitor, milostiv, drept și Cel ce disciplinează, dar nu critic (și, prin aceasta, vreau să spun că nu-i distrug pe fiii întâi născuți). Pentru alții decât fiii Mei, Mă schimb în orice moment, în funcție de schimbarea epocilor: pot să fiu iubitor, milostiv, drept, măreț, critic, plin de mânie, să aduc blesteme, să îi ard, și, în cele din urmă, să le distrug trupul. Cei distruși vor pieri odată cu duhurile și sufletele lor. Totuși, în cazul celor care fac servicii, doar duhurile și sufletele lor vor fi păstrate (despre modul specific în care pun în practică acest lucru vă voi spune mai târziu, ca să puteți înțelege). Cu toate acestea, ei nu vor avea niciodată libertate și nu vor fi eliberați vreodată, deoarece sunt sub poporul Meu și sub controlul acestuia. Motivul pentru care i-am detestat atât pe făcătorii de servicii este că toți sunt descendenții marelui balaur roșu, iar cei care nu sunt făcători de servicii sunt, de asemenea, urmașii lui. Cu alte cuvinte, toți cei care nu sunt fii întâi născuți sunt urmași ai marelui balaur roșu. Când spun că cei în pierzanie Îmi oferă preamărire eternă, Mă refer la faptul că ei Îmi vor face servicii pentru totdeauna. Acest lucru este bătut în cuie. Acei oameni vor fi întotdeauna sclavi, vite și cai. Îi pot sacrifica în orice moment și-i pot stăpâni după cum doresc, pentru că sunt urmași ai marelui balaur roșu și nu au firea Mea. Și fiindcă sunt urmașii acestuia, au firea lui, adică firea fiarelor. Acest lucru este absolut adevărat și veșnic neschimbător! Este așa pentru că totul a fost predestinat de către Mine. Nimeni nu poate schimba acest lucru (adică nu voi permite nimănui să acționeze împotriva acestei reguli); dacă încerci, te voi răpune!

Ca să vedeți în ce etapă au ajuns planul Meu de gestionare și lucrarea Mea, ar trebui să vă uitați la tainele pe care Eu le-am dezvăluit. Să vedeți ce fac cu mâinile Mele și să vedeți asupra căror oameni se abat judecățile Mele și mânia Mea. Aceasta este dreptatea Mea. Îmi expun lucrarea și-Mi gestionez planul potrivit tainelor pe care le-am dezvăluit. Nimeni nu poate schimba acest lucru; trebuie făcut pas cu pas, potrivit dorinței Mele. Tainele sunt cărarea de-a lungul căreia acționează lucrarea Mea și semnele pașilor din planul Meu de gestionare. Nimeni nu va adăuga ceva tainelor Mele, și nici nu va scădea nimic din acestea, pentru că, dacă taina este greșită, atunci și cărarea este greșită. De ce vă dezvălui acum tainele Mele? Care este motivul? Care dintre voi poate spune clar? În plus, am zis că tainele sunt cărarea, deci la ce se referă această cale? Este procesul prin care treceți din trup în corp, iar aceasta este o etapă importantă. După ce-Mi dezvălui tainele, noțiunile oamenilor sunt îndepărtate treptat, iar gândurile lor sunt slăbite treptat. Acesta este procesul de intrare în tărâmul spiritual. Așadar, spun că lucrarea Mea se desfășoară pe etape și că nu este nedeslușită; aceasta este realitatea și acesta este modul Meu de a lucra. Nimeni nu poate să schimbe sau să facă acest lucru pentru că Eu sunt Dumnezeu Însuși, Unicul! Lucrarea Mea este încheiată de Mine personal. Eu singur controlez și rânduiesc întregul univers-lume. Cine îndrăznește să nu Mă asculte? (Prin „Eu singur”, Mă refer la Dumnezeu Însuși, pentru că persoana care

sunt Eu este Dumnezeu Însuși – deci nu vă agățați atât de strâns de noțiunile voastre.) Cine îndrăznește să Mi se împotrivească? Aceia vor fi aspru pedepsiți! Ați văzut sfârșitul marelui balaur roșu! Acesta este sfârșitul său, dar este și un lucru inevitabil. Lucrarea trebuie să fie făcută de Mine Însumi, astfel încât marele balaur roșu să fie rușinat. Nu se va putea ridica vreodată și va fi distrus pe veci! Acum, Eu încep să dezvălui taine. (Țineți minte! Cele mai multe dintre tainele dezvăluite sunt lucruri cărora le dați glas deseori, dar pe care nu le înțelege nimeni.) Am spus că toate lucrurile pe care oamenii le văd ca fiind neterminate au fost, în ochii Mei, deja încheiate, iar lucrurile pe care le văd ca abia începând, oamenilor li se par a fi deja încheiate. Este paradoxal acest lucru? Nu este. Oamenii gândesc astfel pentru că au propriile lor noțiuni și gânduri. Lucrurile pe care Eu le plănuiesc se desăvârșesc prin cuvintele Mele (acestea sunt stabilite și se încheie atunci când spun Eu). Totuși, nu Mi se pare că lucrurile pe care le-am spus au fost finalizate. Asta se întâmplă deoarece există o limită de timp pentru lucrurile pe care le fac. Așadar, văd aceste lucruri ca fiind incomplete, dar, în ochii lumești ai oamenilor (din cauză că ei percep diferit conceptul de timp), acestea au fost deja îndeplinite. Astăzi, majoritatea oamenilor sunt bănuitori în privința Mea din cauza tainelor pe care le dezvălui. Datorită sosirii realității și pentru că intențiile Mele nu se potrivesc cu noțiunile oamenilor, ei Mi se împotrivesc și Mă tăgăduiesc. Acesta este Satana care se prinde singur în propriile comploturi. (Ei vor să primească binecuvântări, dar nu s-au așteptat ca Dumnezeu să Se abată de la propriile lor noțiuni într-o asemenea măsură, așa că se retrag.) Și acesta este un efect al lucrării Mele. Toți oamenii ar trebui să Mă preamărească, să Mă aclame și să-Mi ofere glorie. Absolut totul este în mâinile Mele și totul este în judecata Mea. Când toate popoarele vor veni spre muntele Meu și când fiii întâi născuți se vor întoarce învingători, acela va fi punctul final al planului Meu de gestionare. Va fi momentul încheierii planului Meu de gestionare de șase mii de ani. Totul este aranjat de Mine personal; deja am spus acest lucru de multe ori. De vreme ce încă trăiți în noțiunile voastre, Eu trebuie să subliniez acest lucru în mod repetat, ca să nu faceți aici greșeli care să-Mi tulbure planul. Oamenii nu pot să Mă ajute și nici nu pot să participe la gestionarea Mea, pentru că, acum, sunteți încă trup și sânge (deși Îmi aparțineți Mie, tot mai trăiți în trup). Astfel, Eu spun că aceia care sunt făcuți din trup și sânge nu pot primi moștenirea Mea. Acesta este, de asemenea, principalul motiv pentru care vă permit să intrați pe tărâmul spiritual.

În lume, cutremurele sunt începutul dezastrului. Mai întâi, Eu fac lumea – adică pământul – să se schimbe și, apoi, urmează năpastele și foametea. Acesta este planul Meu și aceștia sunt pașii Mei, iar Eu voi mobiliza totul ca să Mă slujească, pentru a-Mi încheia planul de gestionare. Astfel, întregul univers-lume va fi distrus, chiar și fără intervenția Mea directă. Când am devenit trup pentru prima dată și am fost pironit pe cruce, pământul s-a cutremurat îngrozitor, și la fel va fi când va veni sfârșitul. Cutremurele vor începe chiar în momentul în care Eu voi intra, din trup, în tărâmul spiritual. Așadar, indiscutabil, fiii întâi născuți nu vor suferi din cauza dezastrului, în

vreme ce oamenii care nu sunt fii întâi născuți vor fi lăsați să sufere în toiul dezastrelor. Deci, dintr-o perspectivă umană, toată lumea este dornică să fie un fiu întâi născut. În premonițiile oamenilor, lucrul acesta nu se întâmplă pentru a se bucura de binecuvântări, ci pentru a scăpa de suferințele cauzate de dezastru. Acesta este complotul marelui balaur roșu. Totuși, Eu nu-l voi lăsa niciodată să scape; îl voi face să-Mi îndure pedeapsa severă și, apoi, să se ridice și să-Mi facă servicii (aceasta se referă la a-Mi face fiii și poporul compleți), ca să fie înșelat mereu de propriile lui intrigi și să accepte pe vecie judecata Mea și arderea Mea. Acesta este adevăratul înțeles al faptului că făcătorii de servicii Mă preamăresc (adică îi folosesc pentru a-Mi dezvălui marea putere). Nu-i voi permite marelui balaur roșu să se strecoare în Împărăția Mea, și nici nu-i voi acorda acestuia dreptul să Mă preamărească! (Pentru că nu este vrednic; niciodată nu va fi vrednic!) Pe marele balaur roșu îl voi obliga doar să-Mi facă servicii în veci! Îl voi lăsa doar să se prosterneze înaintea Mea. (Celor care sunt distruși le este mai bine decât celor ce sunt în pierzanie; distrugerea este doar o formă temporară de pedeapsă severă, dar oamenii care sunt în pierzanie vor îndura în veci pedepse aspre. Din acest motiv folosesc Eu cuvintele „să se prosterneze”. Folosesc pedepse aspre deoarece acești oameni se strecoară în casa Mea și se bucură de o mare parte din harul Meu și au o oarecare cunoaștere despre Mine. Cât despre cei din afara casei Mele, ai putea spune că neștiutorii nu vor suferi.) În noțiunile lor, oamenii cred că aceia care sunt distruși o duc mai rău decât cei în pierzanie, dar, dimpotrivă, aceștia din urmă trebuie să fie întotdeauna aspru pedepsiți, iar cei distruși se vor întoarce în neant pentru totdeauna.

Capitolul 109

În fiecare zi rostesc cuvântări, vorbind și făcându-Mi cunoscute mărețele semne și minuni. Toate aceste lucruri alcătuiesc lucrarea Duhului Meu. În ochii oamenilor sunt doar un om, dar tocmai în acest om revelez tot ce am și puterea Mea cea mare.

Deoarece oamenii ignoră omul care sunt și trec cu vederea peste acțiunile Mele, ei presupun că acestea sunt lucruri făcute de un om. Totuși, de ce nu te oprești să te întrebi dacă un om poate să facă ceea ce fac Eu? Oamenii nu Mă cunosc în așa măsură; nu înțeleg cuvintele Mele și nici nu pricep faptele Mele. Oameni corupți, răi! Când te voi înghiți? Când te voi îngropa în iazul de foc și pucioasă? De atât de multe ori am fost alungat din grupul vostru, de atât de multe ori oamenii M-au jignit, ridiculizat și denigrat și de atât de multe ori oamenii M-au judecat și M-au sfidat fățiș. Oameni orbi! Nu știți că sunteți doar un pumn de noroi în palma Mea? Nu știți că sunteți obiectele creației Mele? Mânia Mea este dezlănțuită acum și nimeni nu se poate apăra împotriva ei. Oamenii nu pot decât să cerșească milă în mod repetat. Totuși, întrucât lucrarea Mea a progresat în această măsură, nimeni nu o poate schimba. Cei care au fost creați trebuie să se întoarcă în noroi. Asta nu pentru că Eu sunt nedrept, ci pentru că voi sunteți prea corupți

și depravați și este din cauză că ați fost luați prizonieri de Satana și ați devenit uneltele lui. Eu sunt Dumnezeu sfânt Însuși; nu pot fi murdărit și nici nu pot avea un templu necurat. De acum înainte, furia Mea dezlănțuită (mai gravă decât mânia) va începe să se reverse asupra tuturor națiunilor și popoarelor și să mustre toate lepădăturile care vin de la Mine, dar care nu Mă cunosc. Urăsc oamenii până la extrem și nu voi mai avea niciun pic de milă; în schimb, voi revărsa asupra lor blestemele Mele. Categorie, nu va mai fi compasiune și dragoste, totul va fi redus la nimic prin ardere și numai Împărăția Mea va rămâne, pentru ca poporul Meu să Mă laude în casa Mea, să-Mi dea slavă și să Mă aclame veșnic (aceasta este funcția pe care o are poporul Meu). Mâna Mea va începe oficial să mustre atât pe cei din casa Mea, cât și pe cei din afara ei. Niciun răufăcător nu va putea scăpa din mâinile Mele și de judecata Mea; fiecare trebuie să treacă prin acest necaz și trebuie să Mi se închine. Aceasta este măreția Mea și, mai mult decât atât, este un decret administrativ pe care-l vestesc răufăcătorilor. Nimeni nu poate mântui pe altcineva. Oamenii pot numai să aibă grijă de ei înșiși, dar, indiferent de ceea ce fac, nu vor putea să scape de mâna muștrării Mele. Aici se dezvăluie motivul pentru care s-a spus că decretul Mele administrative sunt aspre; acesta este un fapt pe care toți oamenii îl pot vedea cu proprii ochi.

Când încep să Mă mânie, toți demonii, mari și mici, vor fugi în haos, cuprinși de o mare teamă că mâna Mea îi va lovi de moarte – dar niciunul nu poate scăpa de mâna Mea. Țin toate uneltele de pedeapsă în mâna Mea; mâna Mea controlează totul, orice lucru este în strânsoarea Mea și nimeni nu poate scăpa. Aceasta este înțelepciunea Mea. Când am venit pe pământul omenesc, deja terminasem tot felul de lucrări pregătitoare, punând temelii de începere a lucrării Mele în rândul oamenilor (aceasta deoarece sunt Dumnezeu înțelept și Mă ocup în mod adecvat de ceea ce ar trebui făcut și de ceea ce nu ar trebui făcut). După ce toate lucrurile au fost pregătite în mod adecvat, am devenit trup și am venit în lumea omenească. Totuși, nimeni nu M-a recunoscut. În afara celor pe care i-am luminat, toți fiii răzvrătirii Mă sfidează, Mă umilesc și Mă tratează cu răceală. Dar, în cele din urmă, îi voi face să se poarte cuviincios și să fie supuși. Cu toate că oamenilor li se pare că Eu nu fac prea multe, marea Mea lucrare a fost deja terminată. (Toți oamenii ascultă pe deplin omul care sunt prin vorbă și prin faptă; acesta este un semn.) Astăzi, Mă ridic și muștru tot felul de duhuri rele care Mă sfidează. Indiferent cât de mult timp M-au urmat, trebuie să plece de lângă Mine. Nu vreau pe nimeni care este împotriva Mea (aceștia sunt cei cărora le lipsește înțelegerea spirituală, cei care au fost posedați de duhuri rele o vreme și cei care nu Mă cunosc.) Nu vreau pe niciunul dintre ei! Toți vor fi dați la o parte și vor deveni fii ai pierzaniei! După ce fac servicii pentru Mine astăzi, trebuie să plece cu toții! Nu zăboviți în casa Mea; nu mai fiți nerușinați și nu mai trăiți pe spinarea altora! Cei care îi aparțin Satanei sunt toți fii ai diavolului și vor pieri pentru totdeauna. Toți cei care Mă sfidează vor pleca de lângă Mine fără zarvă, astfel încât ritmul lucrării Mele să devină mai lipsit de perturbări și să nu mai fie întrerupt. Toate lucrurile vor fi făcute la porunca Mea, fără obstacole sau

bariere. Toți vor cădea înaintea ochilor Mei și vor fi distruși prin incinerarea Mea. Aceasta arată atotputernicia Mea și înțelepciunea Mea desăvârșită (ceea ce am făcut în fiii Mei întâi născuți). Aceasta va aduce slavă mai mare numelui Meu și Îmi va aduce glorie mai mare. Din ceea ce fac și din tonul vocii Mele, toți puteți să vedeți că Mi-am împlinit pe deplin lucrarea în casa Mea și am început să Mă întorc spre neamuri. Îmi încep lucrarea acolo și efectuez următorul pas al lucrării Mele.

Cele mai multe din cuvintele Mele nu corespund noțiunilor voastre, dar, fiii Mei, nu plecați. Faptul că nu corespund noțiunilor omenești nu înseamnă că nu sunt cuvântările Mele. Tocmai acest lucru demonstrează că le rostesc într-adevăr. Dacă ar corespunde noțiunilor omenești cuvintele Mele, atunci aceea ar fi lucrarea duhurilor rele. Așadar, trebuie să depuneți mai mult efort în cuvintele Mele, să faceți ce fac Eu și să iubiți ce iubesc Eu. Această epocă finală este, de asemenea, epoca în care toate dezastrele se vor abate din nou și, mai mult decât atât, epoca în care Îmi revelez toate firile. Când toate trâmbițele Mele sfinte vor începe să sune, oamenilor le va fi într-adevăr frică; în acel moment, nimeni nu va îndrăzni să facă răul, ci se va prosterna înaintea Mea, apreciind înțelepciunea și atotputernicia Mea. Sunt, la urma urmei, Dumnezeu înțelept Înșuși! Cine Mă poate combate? Cine îndrăznește să se ridice împotriva Mea? Cine îndrăznește să nu recunoască înțelepciunea Mea? Cine îndrăznește să nu-Mi cunoască atotputernicia? Când Duhul Meu face lucrări mărețe în toate locurile, toți Îmi cunosc atotputernicia, dar scopul Meu nu a fost încă atins. Vreau ca oamenii, în urma mâniei Mele, să vadă atotputernicia, înțelepciunea și slava persoanei Mele. (Toate acestea sunt manifestate în fiii întâi născuți; acest lucru e absolut adevărat. În afară de ei, nimeni nu poate face parte din persoana Mea; acest lucru a fost rânduit de Mine.) În casa Mea, sunt taine nesfârșite pe care oamenii nu le pot pătrunde. Când vorbesc, oamenii spun că sunt prea nemilos. Ei spun că atât de mulți oameni deja Mă iubesc într-o oarecare măsură. Atunci, de ce scot Eu în evidență că aceia sunt descendenții marelui balaur roșu? Mai mult, de ce îi voi abandona unul câte unul? Nu este mai bine să am mai mulți oameni în casa Mea? Totuși, continuu să Mă port în acest mod. Nu poate fi nici cu unul mai mult, nici cu unul mai puțin decât numărul pe care l-am predestinat. (Acesta este decretul Meu administrativ. Nu numai că acesta nu poate fi schimbat de niciun om, dar nici Eu Însumi nu îl pot schimba deoarece nu trebuie să cedez înaintea Satanei. Acest lucru este suficient pentru a-Mi face evidente înțelepciunea și măreția. Eu sunt singurul Dumnezeu Înșuși. Oamenii se pleacă înaintea Mea; Eu nu cedez înaintea oamenilor.) Acesta este întocmai chestiunea care îl umilește cel mai mult pe Satana. Toți oamenii pe care i-am ales sunt smeriți, supuși, ascultători și cinstiți și Mă pot sluji cu smerenie și în anonim. (Satana a dorit să folosească acest fapt pentru a Mă umili, dar Eu l-am învins.) Firea Mea se poate vedea în acești oameni. Când Mă voi fi întors victorios din luptă, voi unge pe fiii Mei întâi născuți ca împărați în Împărăția Mea și numai atunci voi începe să Mă odihnesc, deoarece ei vor fi domni ca împărați alături de Mine. Fiii Mei întâi născuți Mă reprezintă pe Mine și Mă exprimă pe Mine. În slujirea lor smerită și obscură, ei Mă ascultă; în onestitatea lor, ei

împlinesc cuvintele Mele; în onestitatea lor, ei spun ceea ce spun Eu și în smerenia lor ei aduc slavă numelui Meu (fără obraznicie sau sălbăticie, ci cu măreție și mânie). Fiii Mei întâi născuți! Este vremea de judecată a universului-lume! Vă ofer fericire, vă dau autoritate și vă răsplătesc cu o parte din binecuvântări! Totul este deja împlinit și totul e controlat și rânduit de voi, pentru că Eu sunt Tatăl vostru; sunt turnul vostru tare, sunt adăpostul vostru, sunt sprijinul vostru. Mai mult decât atât, sunt Atotputernicul vostru; sunt totul pentru voi! Totul este în mâinile Mele și totul este și în mâinile voastre. Nu numai astăzi, ci și ieri și chiar și mâine! Nu este acest lucru vrednic de sărbătorit? Nu este vrednic de ovațiile voastre? Voi toți, acceptați din partea mea lotul pe care-l meritați! Vă dau tot ce am, fără să păstrez pentru Mine nici măcar un lucru, pentru că toată averea Mea este a voastră și bogățiile Mele sunt revărsate asupra voastră. Din acest motiv am spus „este foarte bine” după ce v-am creat.

Știți cine vă călăuzește în ceea ce faceți, ce gândiți și ce spuneți astăzi? Care e scopul din spatele acțiunilor voastre? Vă întreb: cum participați la ospățul nunții Mielului? Este astăzi? Sau va fi în viitor? Ce este ospățul nunții Mielului? Nu știți, nu-i așa? Ei bine, atunci vă voi explica: când am venit pe tărâmul uman, rânduisem tot felul de oameni, chestiuni și lucruri care să slujească omului care Eu sunt astăzi. Acum că totul este terminat, îi dau la o parte pe făcătorii de servicii. Ce au acestea a face cu ospățul nunții? Când acești oameni fac servicii pentru Mine – anume, când Eu devin Mielul – Eu simt gustul ospățului nunții. Cu alte cuvinte, toată durerea pe care am îndurat-o, toate lucrurile pe care le-am făcut, tot ceea ce am spus, toți cei pe care i-am întâlnit și tot ce am făcut în timpul vieții Mele au constituit ospățul nunții. După ce omul care sunt a fost uns, voi ați început să Mă urmați (și în acest moment am devenit Mielul); așadar, sub conducerea Mea, ați experimentat tot felul de durere și dezastre, ați fost abandonați și denigrați de lume, ați fost abandonați de familie și ați trăit sub binecuvântările Mele. Toate aceste lucruri sunt părți din ospățul nunții Mielului. Folosesc expresia „ospățul nunții” deoarece toate lucrurile pe care vă călăuzesc să le faceți sunt cu scopul de a vă câștiga. Dar toate acestea fac parte din ospățul nunții. În viitor – sau astăzi, ar putea spune cineva – toate lucrurile de care vă bucurați, toate lucrurile pe care le câștigați și toată puterea împărătească pe care o împărțiți cu Mine sunt parte din ospăț. Dragostea Mea vine la toți cei care Mă iubesc. Cei pe care îi iubesc vor dăinui veșnic, nu vor fi dați la o parte niciodată și vor rămâne pentru totdeauna în dragostea Mea. Este pentru totdeauna!

Capitolul 110

Când totul va fi dezvăluit, acela va fi momentul în care Mă voi odihni și, în plus, în care totul va fi în ordine. Eu Îmi fac personal propria lucrare; orchestrez și aranjez totul singur. Când voi ieși din Sion și când Mă voi întoarce, când fiii Mei întâi născuți vor fi fost făcuți compleți de Mine, Îmi voi fi terminat lucrarea cea mare. În noțiunile oamenilor,

ceva ce este făcut trebuie să poată fi vizibil și palpabil, dar după cum văd Eu, totul este complet în momentul în care îl plănuiesc. Sionul este sălașul Meu și destinația Mea; acolo Îmi dezvălui atotputernicia și acolo fiii Mei întâi născuți și cu Mine vom împărtăși fericirea noastră ca o familie. Acolo voi trăi cu ei pentru toată veșnicia. Sion, acel loc frumos după care oamenii tânjesc. Nenumărați oameni au aspirat la Sion de-a lungul veacurilor, dar de la început nici măcar unul nu a intrat în el. (Nici măcar unul dintre sfinții și profeții din veacurile trecute nu a intrat în Sion; acest lucru se datorează faptului că Eu aleg fiii Mei întâi născuți în zilele de pe urmă și toți se nasc în timpul acesta; prin aceasta, mila și harul Meu, despre care am vorbit, devin mai evidente.) Fiecare persoană care este acum un fiu întâi născut va intra în Sion cu Mine și se va bucura de această binecuvântare. Îi înalț pe fiii Mei întâi născuți într-o oarecare măsură, pentru că ei au calibrul Meu și chipul Meu glorios și pot să fie martori pentru Mine, să Mă glorifice și să Mă trăiască. Mai mult, ei sunt în stare să învingă pe Satana și să îl umilească pe marele balaur roșu. Aceasta este pentru că fiii Mei întâi născuți sunt fecioare pure; ei sunt cei pe care îi iubesc și cei pe care i-am ales și favorizat. Motivul pentru care îi înalț este că ei pot să stea în pozițiile lor și sunt în stare să-Mi slujească în mod umil și în anonim și să fie martori puternici pentru Mine. Mi-am cheltuit toată energia pe fiii Mei întâi născuți și am pregătit cu atenție tot felul de oameni, evenimente și lucruri pentru slujirea lor. În final, voi face pe toată lumea să-Mi vadă slava deplină prin fiii Mei întâi născuți și voi convinge pe toți pe deplin de Mine datorită lor. Nu voi forța niciun demon și nu Mă tem de faptul că ei se răzvrătesc sau de nehibzuința lor, pentru că Eu am martori și am autoritate în mâinile Mele. Ascultați-Mă acum, voi, oamenii din tagma Satanei! Scopul din spatele fiecărui cuvânt pe care-l rostesc și tot ceea ce fac este pentru a-i desăvârși pe fiii Mei întâi născuți. Așadar, trebuie să ții seama de poruncile Mele și să-i ascuți pe fiii Mei întâi-născuți; altfel, te voi trata făcându-te să suferi pierzania imediată! Fiii Mei întâi născuți au început deja să ducă la împlinire decretele Mele administrative, pentru că ei sunt cei vrednici să-Mi susțină tronul; i-am uns deja. Cei care nu se supun fiilor Mei întâi născuți cu siguranță nu sunt buni și, fără îndoială, au fost trimiși de marele balaur roșu pentru a-Mi deranja planul de gestionare (planul mântuirii). Asemenea ticăloși vor fi împinși imediat afară din casa Mea. Nu vreau ca o astfel de persoană să Îmi facă servicii; se va confrunta cu distrugere veșnică – se va confrunta cu ea foarte curând, fără întârziere! Cei care sunt în slujba Mea trebuie să fi primit deja aprobarea Mea; ei trebuie să fie ascultători și să nu își facă griji pentru prețul pe care s-ar putea să fie nevoiți să îl plătească. Dacă sunt răzvrățiți, atunci nu sunt vrednici să Mă slujească; nu am nevoie de asemenea ființe. Ei ar trebui să se grăbească și să plece de aici; Eu categoric nu îi vreau! Trebuie să îți fie clar acest lucru acum! Cei care Îmi fac servicii trebuie să le facă bine și să nu provoace probleme. Dacă simți că nu ai nicio speranță și începi să faci probleme, te voi elimina fără să ezit! Vă e clar acest lucru vouă, celor care Mă slujiți? Acesta este decretul Meu administrativ.

A fi mărturie pentru Mine este datoria fiilor Mei întâi născuți, așa că nu vă cer să

faceți nimic pentru Mine; voi fi mulțumit câtă vreme vă îndepliniți îndatoririle în mod corespunzător și vă bucurați de binecuvântările pe care vi le ofer. Când am călătorit prin întregul univers și până la marginile pământului, i-am selectat pe fiii Mei întâi născuți și i-am făcut compleți. Acesta este un lucru pe care l-am terminat înainte de a crea lumea; nimeni dintre oameni nu știe asta, dar lucrarea Mea a fost realizată în liniște. Acest fapt nu este în conformitate cu noțiunile umane! Totuși, faptele sunt fapte și nimeni nu le poate schimba. Demonii, atât cei mari cât și cei mici, și-au dezvăluit adevăratele forme prin prefăcătoriile lor și au fost supuși pedepsei Mele în grade diferite. Există pași în lucrarea Mea și înțelepciune în cuvintele Mele. Ați văzut ceva din acțiunile și cuvintele Mele? Pur și simplu fac și spun lucruri? Sunt cuvintele Mele doar dure, critice sau mângâietoare? Acest lucru este mult prea simplist, dar pentru omenire, a vedea aceasta este orice, numai simplu nu. În cuvintele Mele nu există numai înțelepciune, judecată, dreptate, măreție și mângâiere, dar, mai mult decât atât, ele conțin ceea ce am Eu și sunt. Fiecare dintre cuvintele Mele este o taină care nu poate fi dezvăluită de omenire; cuvintele Mele sunt cu totul de nepătruns și, deși tainele au fost dezvăluite, acestea încă se află în afara sferei de imaginație și înțelegere a omenirii, bazate pe abilitățile oamenilor. Cuvântul cel mai simplu de înțeles pentru Mine este lucrul cel mai dificil de înțeles pentru oameni, deci diferența dintre Mine și ei este ca diferența dintre cer și pământ. De aceea vreau să schimb complet formele fiilor Mei întâi născuți și să îi fac să intre cu totul în corp. În viitor, nu numai că vor intra în trup din trup, ci își vor schimba forma în grade diferite câtă vreme vor fi în el. Acesta este planul Meu. Este un lucru pe care oamenii nu-l pot face; categoric nu au cum să facă asta. Așadar, chiar dacă v-aș explica în detaliu, voi tot nu ați înțelege; ați putea doar pătrunde un sens al supranaturalului. Aceasta este pentru că Eu sunt înțeleptul Dumnezeu Însuși.

Atunci când vedeți taine, toți reacționați într-un fel. Chiar dacă în sinea voastră nu acceptați sau nu recunoașteți aceste taine, le recunoașteți prin viu grai. Oamenii ca aceștia sunt cei mai înșelători, iar când voi dezvălui tainele, voi alunga și voi părăsi aceste persoane rând pe rând. Totuși, în etape fac tot ceea ce fac. Eu nu săvârșesc lucrurile în grabă și nici nu ajung orbește la concluzii; aceasta este pentru că Eu am o fire divină. Oamenii sunt absolut incapabili să dobândească o perspectivă clară asupra lucrurilor pe care le fac în prezent sau asupra a ceea ce voi face în următorul Meu pas. Doar atunci când vorbesc despre cuvintele dintr-o etapă, felul în care lucrez înaintează un pas cu Mine. Totul se întâmplă în cadrul cuvintelor Mele și totul este dezvăluit în cuvintele Mele, deci nimeni nu ar trebui să fie nerăbdător; a Mi se face servicii în mod corespunzător este suficient. Înainte de veacuri, am făcut o profeție despre un smochin, dar, de-a lungul veacurilor, nimeni nu a văzut un smochin și nimeni nu a putut să o explice, și chiar dacă aceste cuvinte fuseseră menționate în laudele anterioare, nimeni nu știa adevăratul lor înțeles. Aceste cuvinte i-au bulversat pe oameni la fel ca expresia „marea catastrofă”, și acest lucru a adus în discuție o taină pe care nu am dezvăluit-o niciodată omenirii. Oamenii credeau că un smochin era probabil un tip bun de pom fructifer sau poate că, făcând un

pas mai departe, se referea la sfinți – totuși, ei erau încă foarte departe de sensul adevărat al acestor cuvinte. Am să vi-l spun când Îmi voi deschide pergamentul în zilele de pe urmă. („Pergamentul” se referă la toate cuvintele pe care le-am spus – la cuvintele Mele din zilele de pe urmă; le conține pe toate.) „Smochinul” se referă la decretele Mele administrative – la fiecare dintre ele. Însă acest lucru este doar o parte din ce înseamnă. Înmugurirea smochinului se referă la faptul că am început să lucrez și să vorbesc în trup, dar decretele Mele administrative nu fuseseră încă făcute cunoscute (și asta pentru că, pe atunci, nimeni nu fusese martor pentru numele Meu și nimeni nu știa despre decretele Mele administrative). Când numele Meu este mărturisit și răspândit, când este lăudat de toți oamenii și atunci când decretele Mele administrative dau rod, atunci va fi momentul când smochinul va rodi. Aceasta este explicația completă, fără nicio omisiune; totul este dezvăluit aici. (Spun asta pentru că, în cuvintele Mele anterioare, a existat o parte pe care nu o revelasem complet; de aceea trebuia să așteptați și să căutați cu răbdare.)

Când îi voi face compleți pe fiii întâi născuți, Îmi voi revela gloria deplină și întreaga arătare înaintea universului-lume. Acest lucru se va săvârși în trup și va fi mai presus de toți oamenii, în propria Mea persoană; va fi pe muntele Meu Sion și în slava Mea și, în mod deosebit, se va face în mijlocul strigătelor de laudă. În plus, vrăjmașii Mei se vor retrage din jurul Meu, coborând în Adânc și în iazul de foc și pucioasă. Ceea ce astăzi oamenii sunt capabili să-și imagineze este limitat și nu este conform intenției Mele inițiale; acesta este motivul pentru care vizez noțiunile și gândurile oamenilor în fiecare zi când vorbesc. Va veni o zi (ziua intrării în trup) când ceea ce vă spun va fi în întregime potrivit pentru voi și voi nu vă veți mai împotrivi deloc. Atunci, nu veți mai avea gândurile voastre, iar Eu nu voi mai face cuvântări. Întrucât nu veți mai gândi singuri, vă voi lumina direct – aceasta este binecuvântarea de care se vor bucura fiii întâi născuți și se va petrece când vor domni alături de Mine ca regi. Ființele umane nu cred în lucruri pe care nu și le pot imagina și chiar dacă există unii care o fac, asta este datorită faptului că i-am luminat în mod deosebit. În caz contrar, nimeni nu ar crede, iar acest lucru este ceva ce trebuie experimentat. (Fără a trece prin această etapă, marea Mea putere nu ar putea fi dezvăluită, iar asta înseamnă că, prin simpla rostire a cuvintelor Mele, îi scap pe oameni de propriile noțiuni. Nimeni altcineva nu poate face această lucrare și nimeni nu Mă poate înlocui. Eu sunt singurul care o poate duce la bun sfârșit; totuși, acest lucru nu este absolut. Trebuie să fac această lucrare prin intermediul omenirii.) Oamenii se simt energizați după ce aud cuvintele Mele, dar, în cele din urmă, ei se retrag cu toții. Nu se pot abține. Între timp, există taine pe care oamenii nu le pot înțelege. Nimeni nu-și poate imagina ce se va întâmpla, iar Eu vă voi permite să vedeți acest lucru în ceea ce vă dezvălui. Prin aceasta adevăratul sens al cuvintelor Mele va fi evident: „Voi dezrădăcina pe toți cei care nu sunt potriviți pentru folosul Meu”. Fiii Mei întâi născuți au o varietate de manifestări, ca și dușmanii Mei. Toate aceste lucruri vă vor fi arătate, unul câte unul. Țineți minte! Oricine, în afară de fiii întâi născuți, are lucrarea duhurilor rele; toți sunt lacheii Satanei. (În curând vor fi dezvăluiți rând pe rând, dar sunt unii care trebuie să

facă servicii chiar până la sfârșit și unii care trebuie să slujească doar pentru o perioadă de timp.) Sub lucrarea cuvintelor Mele, toți își vor arăta adevăratele forme.

Fiecare națiune, fiecare loc și fiecare confesiune se bucură de bogățiile numelui Meu. Deoarece în momentul de față se apropie catastrofa și este la îndemâna Mea și Mă pregătesc să o fac treptat să se abată, toți caută urgent adevărata cale, care trebuie căutată chiar dacă a face asta înseamnă a renunța la tot. În toate lucrurile am propriul Meu timp. Ori de câte ori spun că un lucru va fi completat, atunci va fi completat, la minut și chiar la secundă. Nimeni nu poate să-l împiedice sau să-l oprească. La urma urmei, marele balaur roșu este dușmanul Meu învins; este un făcător de servicii pentru Mine și face tot ce-i spun fără a se împotrivi câtuși de puțin. Este cu adevărat animalul Meu de povară. Când lucrarea Mea va fi terminată, îl voi arunca în Adânc și în iazul de foc și pucioasă (Mă refer la cei distruși). Cei distruși nu doar vor gusta moartea, ci, de asemenea, vor fi pedepsiți sever pentru că M-au persecutat. Aceasta este o lucrare pe care o voi face în continuare prin făcători de servicii. Îl voi face pe Satana să se măcelărească și să se distrugă singur, nimicind pe deplin pe descendenții marelui balaur roșu. Aceasta este o parte a lucrării Mele; după aceea, Mă voi întoarce spre neamuri. Aceștia sunt pașii lucrării Mele.

Capitolul 111

Toate națiunile vor fi cu siguranță binecuvântate datorită Ție; toate popoarele Mă vor aclama și Mă vor lăuda datorită Ție. Împărăția Mea va înflori, se va dezvolta și va dăinui veșnic. Nimănui nu i se va permite să o calce în picioare și nu va fi îngăduită existența niciunui lucru care nu Mi se conformează, deoarece Eu sunt mărețul Dumnezeu Însuși, care nu acceptă nicio ofensă. Nu permit nimănui să Mă judece și nu permit nimănui să fie incompatibil cu Mine. Acest lucru este suficient pentru a-Mi arăta firea și măreția. Când cineva Mi se împotrivește, îl voi pedepsi la vremea hotărâtă de Mine. De ce nu M-a văzut nimeni pedepsind pe cineva? Doar pentru că vremea Mea nu a sosit încă și mâna Mea nu a acționat cu adevărat încă. Chiar dacă s-au revărsat dezastre mari, acest lucru nu a constatat decât din discuția despre ceea ce înseamnă marile dezastre, în timp ce realitatea lor încă nu s-a abătut asupra niciunui om. Ați înțeles ceva din cuvintele Mele? Astăzi, voi începe să revărs realitatea marilor dezastre. După aceasta, oricine Mi se împotrivește va fi doborât de mâna Mea. În trecut, nu am făcut decât să dezvălui doar câțiva oameni; niciun dezastru mare nu a avut loc încă. Astăzi este diferit decât în trecut. Din moment ce v-am spus tuturor ce înseamnă dezastrele mari, la un moment stabilit, voi face cunoscută publicului realitatea marilor dezastre. Înainte de aceasta, nimeni nu a fost atins de un mare dezastru, deci, cei mai mulți oameni (adică fiii marelui balaur roșu) au continuat să se poarte nesăbuit și arbitrar. Când realitatea va sosi, aceste creaturi nenorocite vor fi pe deplin convinse. Altminteri, toți ar fi nesiguri de Mine și

nimeni nu ar fi lămurit în privința Mea. Acesta este decretul Meu administrativ. De aici se poate vedea că modul Meu de lucru (referitor la felul în care lucrez în toți oamenii) a început să se schimbe: Îmi arăt mânia, judecata și blestemul prin descendenții marelui balaur roșu, iar mâna Mea a început să mustre pe toți cei care Mi se împotrivesc. Îmi arăt mila și bunătatea iubitoare prin fiii Mei întâi născuți. Cu atât mai mult, prin fiii Mei întâi născuți Îmi arăt firea sfântă care nu acceptă nicio ofensă; Îmi arăt autoritatea și Îmi arăt persoana. Făcătorii de servicii s-au apucat să Îmi facă servicii și, din ce în ce mai mult, fiii Mei întâi născuți devin cunoscuți. Lovindu-i pe cei care Mi se împotrivesc, le arăt făcătorilor de servicii mâna Mea necruțătoare, ca ei să Îmi facă servicii cu frică și tremurând. De asemenea, le permit fiilor întâi născuți să vadă autoritatea Mea și să Mă înțeleagă mai bine pentru a crește în viață. Cuvintele pe care le-am rostit în ultima vreme (inclusiv decretele administrative, profețiile și judecata multor feluri de oameni) încep să se împlinească în ordine; adică, oamenii vor vedea în fața ochilor împlinirea cuvintelor Mele, vor vedea că niciunul dintre cuvintele Mele nu este neroditor, ci faptul că fiecare dintre ele este practic. Înainte de a se împlini cuvintele Mele, mulți oameni vor pleca pentru că ele nu s-au împlinit. Acesta este felul în care lucrez – nu este numai rolul toiagului Meu de fier, dar, mai mult decât atât, este înțelepciunea cuvintelor Mele. Din acestea, se pot vedea omnipotența Mea și ura Mea față de marele balaur roșu. (Acest lucru se poate vedea numai după ce Îmi încep lucrarea. Acum, unii oameni sunt revelați – este doar o mică parte din mustrea Mea, dar ea nu poate fi inclusă în marile dezastre. Nu este greu de înțeles. Astfel, se poate vedea că, de acum încolo, oamenilor le va fi și mai greu să înțeleagă modul în care lucrez. Vă spun astăzi ca să nu fiți slabi din această cauză când vine vremea. Asta e ceea ce vă încredințez deoarece se vor întâmpla lucruri pe care oamenii nu le-au văzut din vremuri străvechi și care vor face ca oamenilor să le fie dificil să-și lase deoparte emoțiile și neprihănirea de sine.) Folosesc diferite mijloace de a-l pedepsi pe marele balaur roșu deoarece este dușmanul și potrivnicul Meu. Trebuie să-i distrug pe toți descendenții lui – numai atunci pot să îndepărtez ura din inima Mea și numai atunci pot să-l umilesc așa cum se cuvine pe marele balaur roșu. Numai aceasta înseamnă distrugerea totală a marelui balaur roșu și aruncarea lui în iazul de foc și pucioasă, în Adânc.

Nu doar ieri i-am lăsat pe fiii Mei întâi născuți să domnească împreună cu Mine și să Mi se alăture în guvernarea tuturor națiunilor și în delectarea cu binecuvântări; fac asta și astăzi și, mai important, o voi face și mâine. Mi-am împlinit lucrarea cu succes – am spus aceasta tot timpul și se poate spune, de asemenea, că am început să spun astfel din momentul creației, dar oamenii nu înțeleg ce spun. Din momentul creației și până acum nu am lucrat personal; cu alte cuvinte, Duhul Meu nu S-a pogorât niciodată pe deplin asupra omului ca să vorbească și să lucreze. Dar astăzi este diferit de trecut: Duhul Meu lucrează în mod personal peste tot în universul-lume. Deoarece în zilele de pe urmă vreau să câștig un grup de oameni care vor domni la putere împreună cu Mine, mai întâi găsesc un om care este în asentiment cu Mine, unul care poate să ia aminte la povara Mea. După

aceea, Duhul Meu Se va pogori în toată plinătatea asupra Lui, ca să-Mi exprime glasul și să-Mi emită decretele administrative și să reveleze tainele Mele universului-lume. Duhul Meu Îl va desăvârși personal; Duhul Meu Îl va disciplina personal. Deoarece El trăiește într-o umanitate normală, nimeni nu poate vedea clar. Când fiii Mei întâi născuți pătrund în trup, se va vedea clar dacă ceea ce fac Eu acum este realitate. Bineînțeles, în ochii omului, în noțiunile omului, nimeni nu crede și nimeni nu poate fi ascultător. Dar astfel este toleranța Mea față de oameni. Deoarece realitatea nu a sosit încă, de aceea oamenii nu pot să creadă sau să înțeleagă. Nu a fost niciodată vreunul care să creadă cuvintele Mele prin prisma noțiunilor sale omenești. Oamenii sunt toți astfel: fie cred numai ce spune Sinele Meu trupesc, fie cred numai vocea Duhului Meu. Acesta este lucrul cel mai dificil de tratat în cazul oamenilor. Dacă nu văd cu proprii ochi un lucru întâmplându-se, niciunul nu poate renunța la propriile noțiuni și niciunul nu poate crede ceea ce spun. De aceea Îmi folosesc decretele administrative să îi pedepsesc pe acei fii ai neascultării.

Am spus și înainte astfel de lucruri: Eu sunt Primul și Ultimul și sunt Cel care este responsabil pentru toate, de la început până la sfârșit. În zilele de pe urmă, voi obține 144000 de copii de parte bărbătească biruitori. Aveți o anumită înțelegere literală a acestor cuvinte – „copii de parte bărbătească biruitori”, dar nu sunteți lămurii în privința numărului – 144000. În noțiunile oamenilor, un număr trebuie să se refere la un număr de oameni sau la un număr de lucruri. Cu privire la „144000”, care determină expresia „copii de parte bărbătească biruitori” – „144000 de copii de parte bărbătească biruitori” – oamenii cred că sunt 144000 de copii de parte bărbătească biruitori. Mai mult decât atât, unii oameni cred că realitatea acestui număr are un anumit înțeles simbolic și iau 140000 și 4000 ca părți separate. Dar aceste două interpretări sunt greșite. Nu este vorba de un număr propriu-zis și cu atât mai puțin de vreun înțeles simbolic. În rândul omenirii, nu este niciunul care poate înțelege aceasta – toți oamenii din generațiile trecute au crezut s-ar putea să se refere la un înțeles simbolic. Numărul „144000” este asociat cu copiii de parte bărbătească biruitori. Ca atare, cei 144000 se referă la grupul de oameni din zilele de pe urmă care vor domni și pe care-i iubesc. Cu alte cuvinte, 144000 ar trebui să fie înțeles ca grupul de oameni care au venit din Sion și care se vor întoarce în Sion. Explicația completă a celor 144000 de copii de parte bărbătească biruitori este următoarea: ei sunt oamenii care au venit din Sion în lume și au fost corupți de Satana, și cei care vor fi, în cele din urmă, recâștigați de Mine și se vor întoarce cu Mine în Sion. Din cuvintele Mele se pot vedea pașii lucrării Mele, ceea ce înseamnă că momentul în care veți intra în trup nu este atât de departe. De aceea v-am explicat în mod repetat această chestiune și v-am reîmprospătat memoria în această privință. Veți vedea limpede și, din cuvintele Mele, veți afla calea de a practica; din cuvintele Mele veți afla ritmul lucrării Mele. Pentru a afla ritmul lucrării Duhului Sfânt trebuie să îl discernați din tainele pe care vi le revelez (deoarece nimeni nu poate vedea și nimeni nu poate pricepe lucrarea Duhului Sfânt). Din acest motiv revelez tainele în zilele de pe urmă.

În casa Mea nu va fi nimic care să nu Mi se conformeze, iar de acum încolo voi începe

să purific și să curățesc, puțin câte puțin. Niciunul din rândul oamenilor nu poate interveni și nimeni nu poate face această lucrare. Acest lucru dezvăluie de ce Eu lucrez personal în zilele de pe urmă. Din acest motiv v-am spus de multe ori că nu trebuie decât să vă înveseliți și să nu mișcați un deget. Prin aceasta este dezvăluită puterea Mea, sunt dezvăluite dreptatea și măreția Mea și sunt dezvăluite toate tainele Mele pe care oamenii nu le pot dezlega. (Deoarece oamenii nu au avut niciodată cunoștințe despre planul Meu de gestionare și nicio înțelegere despre pașii lucrării Mele, se numesc taine.) Ceea ce voi dobândi și ceea ce voi face în zilele de pe urmă sunt taine. Înainte de momentul în care am creat lumea, nu am făcut niciodată ceea ce fac astăzi și nu le-am arătat oamenilor niciodată fața Mea glorioasă, nici vreo parte din persoana Mea; doar Duhul Meu a lucrat în unii oameni. (Deoarece din momentul creației nimeni nu a putut să Mă manifeste și nimeni nu a putut să Mă exprime, nu le-am permis oamenilor niciodată să Îmi vadă persoana, iar Duhul Meu a lucrat în unii oameni.) Doar astăzi le-am dezvăluit ființelor omenești chipul Meu glorios și persoana Mea și doar acum au văzut aceste lucruri. Dar ceea ce vedeți astăzi este încă incomplet și tot nu este ceea ce vreau să vedeți. Ceea ce vreau să vedeți există numai în trup și, acum, nimeni nu îndeplinește condiția aceasta încă. Cu alte cuvinte, nimeni nu Îmi poate vedea persoana înainte de a intra în trup. De aceea spun că Îmi voi revela persoana universului-lume pe Muntele Sion. De aici se poate vedea că intrarea în Muntele Sion este partea finală a proiectului Meu. La vremea intrării în Muntele Sion, Împărăția Mea va fi întemeiată cu succes. Cu alte cuvinte, persoana Mea este Împărăția. Momentul în care fiii Mei întâi născuți intră în trup este exact momentul în care Împărăția va deveni realitate, de aceea am vorbit în mod repetat despre chestiunea intrării fiilor întâi născuți în Muntele Sion. Acesta este punctul central al întregului Meu plan de gestionare, lucru pe care nimeni nu l-a înțeles vreodată.

Odată ce Îmi schimb felul de a lucra, vor fi și mai multe lucruri care depășesc capacitatea de gândire omenească, deci fiți cu luare aminte în această privință. Sunt lucruri care depășesc capacitatea de gândire a omului, dar aceasta nu înseamnă că ceea ce spun este greșit. Doar că este chiar mai necesar ca oamenii să sufere și este chiar mai necesar ca oamenii să coopereze cu Mine. Nu fiți dezmățați fără motiv și nu vă luați pur și simplu după propriile noțiuni. Majoritatea celor care Îmi fac servicii eșuează în această privință. Îmi folosesc cuvintele ca să dau în vileag natura omenească și să dezvălui noțiunile omenești. (Dar cei care Îmi fac servicii, întrucât nu le schimb noțiunile, vor cădea pur și simplu, pe când celor ce sunt fiii Mei întâi născuți le schimb noțiunile și le înlătur gândirea prin aceasta.) Așadar, în cele din urmă, fiii Mei întâi născuți vor fi cu toții desăvârșiți datorită tainelor pe care le-am dezvăluit.

Capitolul 112

„Cuvintele și realitatea merg mână-n mână” este un lucru ce ține de firea Mea dreaptă. Prin aceste cuvinte, voi arăta cu siguranță tuturor întreaga Mea fire. Oamenii cred că acest lucru nu poate fi împlinit, dar pentru Mine este ușor și plăcut și nu necesită niciun efort. De îndată ce ale Mele cuvinte Îmi ies din gură, imediat apare o realitate pe care oricine o poate vedea. Aceasta este firea Mea. De vreme ce am vorbit despre anume lucruri, acelea se vor împlini cu siguranță. Altfel, nu aş vorbi. În noțiunile oamenilor, cuvântul „mântuire” este rostit pentru toți oamenii, dar aceasta nu corespunde intenției Mele. În trecut, am spus: „Întotdeauna îi mântuiesc pe cei care sunt ignoranți și pe căutătorii plini de râvnă”. Aici, cuvântul „mântuiesc” a fost rostit la adresa celor care Îmi fac servicii și a însemnat că voi acorda un tratament special unor astfel de făcători de servicii. Cu alte cuvinte, voi reduce pedeapsa pentru acei oameni. Totuși, acei făcători de servicii care sunt necinstiți și vicleni fac parte din obiectele nimicirii, ceea ce înseamnă că îi voi supune unei pedepse aspre. (Chiar dacă fac parte din obiectele nimicirii, ei sunt foarte diferiți de cei care urmează să fie nimiciti: vor primi o veșnică pedeapsă aspră, iar pedeapsa pe care o vor primi acei oameni este pedeapsa diavolului, Satana. Acesta este și înțelesul adevărat a ceea ce am vrut să transmit când am zis că acei oameni sunt descendenții marelui balaur roșu.) Dar nu folosesc astfel de cuvinte despre fiii Mei întâi născuți; despre fiii Mei întâi născuți spun că îi voi recupera și că ei se vor întoarce încă o dată în Sion. De aceea am zis întotdeauna că fiii Mei întâi născuți sunt cei predestinați și aleși de Mine. Fiii Mei întâi născuți Mi-au aparținut inițial Mie și au venit de la Mine, deci ei trebuie să se întoarcă la Mine. Comparând fiii și oamenii cu fiii întâi născuți, diferența chiar este ca de la cer la pământ: cu toate că fiii și oamenii sunt mult mai buni decât făcătorii de servicii, totuși, ei nu sunt în niciun caz cei care Îmi aparțin. Se poate spune, de asemenea, că fiii și oamenii sunt aleși în plus din rândul omenirii. De aceea, Mi-am concentrat întotdeauna energia asupra fiilor întâi născuți și, mai apoi, îi voi lăsa pe fiii întâi născuți să îi facă compleți pe acești fii și oameni. Aceștia sunt pașii Mei de lucru viitori. Nu este de niciun folos să vă spun acum, așa că am menționat aceasta foarte rar fiilor și oamenilor, dar numai fiilor întâi născuți le-am vorbit și menționat în mod repetat aceste chestiuni. Acesta este felul în care vorbesc și lucrez. Nimeni nu poate schimba aceasta – Eu singur am ultimul cuvânt cu privire la tot.

În fiecare zi Mă lupt împotriva noțiunilor voastre și zi de zi vă analizez pe fiecare în parte. Când vorbesc până la un anumit punct, voi regresați și separați din nou umanitatea Mea de divinitatea Mea. În momentul de față, a venit vremea ca oamenii să fie dezvăluiți: oamenii cred că Eu încă trăiesc în trup și nu sunt defel Dumnezeu Însuși, că Eu sunt încă om, iar Dumnezeu este încă Dumnezeu și că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu persoana care sunt Eu. Cât de coruptă e această omenire! Am rostit mai înainte atât de multe cuvinte, dar voi de multă vreme le tratați ca și cum nu ar exista, iar asta Mă umple cu o ură pentru voi care Mi se întipărește în oase! Asta chiar Mă face să

vă detest! Cine îndrăznește să Mă ofenseze cu nepăsare pe Mine, care sunt Dumnezeuul desăvârșit Însuși, care am atât umanitate, cât și divinitate deplină? Cine îndrăznește să Mi se împotrivescă în gândurile sale? După ce dezastrul Meu catastrofic începe să se abată, îi voi pedepsi unul câte unul, neiertând pe nimeni, ci, dimpotrivă, pedepsindu-i aspru pe toți. Duhul Meu Însuși lucrează. Asta nu înseamnă că Eu nu sunt Dumnezeu Însuși; dimpotrivă, înseamnă cu atât mai mult că Eu sunt Dumnezeuul atotputernic Însuși. Oamenii nu Mă cunosc – toți Mi se împotrivesc și nu văd omnipotența Mea din cuvintele Mele, ci, în schimb, încearcă să găsească în cuvintele Mele spuse pe care le pot folosi împotriva Mea și încearcă să se plângă de Mine. Când într-o bună zi voi apărea în Sion cu fiii Mei întâi născuți, voi începe să Mă ocup de aceste ființe jalnice. În această perioadă, fac în primul rând această lucrare. Când am vorbit până la un anumit punct, un număr mare de făcători de servicii vor fi bătut în retragere și fiii întâi născuți, de asemenea, vor fi trecut prin tot felul de greutăți. O fază a lucrării Mele se va sfârși cu progresul acestor doi pași ai lucrării. În același timp, îi voi duce pe fiii Mei întâi născuți înapoi în Sion. Aceștia sunt pașii lucrării Mele.

Fiii Mei întâi născuți sunt o parte indispensabilă a Împărăției Mele, de unde se poate vedea că persoana Mea este, de fapt, Împărăția – nașterea Împărăției Mele urmează nașterii fiilor Mei întâi născuți. Cu alte cuvinte, Împărăția Mea a existat de la crearea lumii și a-i câștiga pe fiii Mei întâi născuți (ceea ce înseamnă a-i recupera pe fiii Mei întâi născuți) înseamnă a-Mi restaura Împărăția. Din aceasta, se poate vedea că fiii întâi născuți au o importanță deosebită. Doar odată cu existența fiilor Mei întâi născuți va exista Împărăția, domnia puterii va deveni o realitate, viața nouă va ieși la iveală și epoca veche se va putea încheia pe deplin. Aceasta este tendința inevitabilă. Deoarece fiii întâi născuți sunt în această poziție, ei simbolizează nimicirea lumii, ruina Satanei, descoperirea adevăratului caracter al făcătorilor de servicii și faptul că marele balaur roșu nu va avea niciun descendent și va fi aruncat în iazul de foc și pucioasă – prin urmare, cei care exercită putere și toți cei care sunt descendenți ai marelui balaur roșu se dedau în repetate rânduri piedicilor, împotrivirii și nimicirii. Pe de altă parte, Eu îi înalț pe fiii Mei întâi născuți, le sunt martor și îi revelez de nenumărate ori. Numai cei ce vin de la Mine se califică să-Mi fie martori; numai ei se califică să Mă trăiască și numai ei au temelia necesară pentru a se lupta în bătălie și a câștiga victoria minunată pentru Mine. Cei care sunt despărțiți de Mine nu sunt decât un pic de noroi în mâna Mea și toți sunt lucruri create. Fiii și oamenii nu sunt nimic altceva decât aleșii cei mai buni din rândul făpturilor creației, dar ei nu Îmi aparțin. Așadar, există o mare diferență între fiii întâi născuți și fiii. Fiii nu pot fi comparați deloc cu fiii întâi născuți – toți sunt guvernați și dominați de fiii întâi născuți. Acum ar trebui să vă fie cum nu se poate mai clar! Fiecare cuvânt pe care l-am rostit este adevărat și nicidecum fals. Acestea toate fac parte din exprimarea persoanei Mele și sunt cuvântarea Mea.

Am spus că nu rostesc cuvinte goale și nu fac greșeli; acest lucru este suficient să-Mi demonstreze măreția. Dar oamenii nu sunt capabili să deosebească binele de rău și

numai când musttrarea Mea se abate asupra lor se conving pe deplin; în caz contrar, rămân răzvrătiți și încăpățânați. Din acest motiv folosesc musttrarea ca să răspund printr-o lovitură împotriva întregii omeniri. În noțiunile omenești, de vreme ce nu există decât Dumnezeu Însuși, de ce sunt atât de mulți fii întâi născuți care vin de la Mine? Aș putea prezenta situația în felul următor: despre problemele Mele personale, vorbesc oricum doresc. Ce este omul în stare să-Mi facă? Aș putea s-o prezint și astfel: deși fiii întâi născuți nu se aseamănă cu Mine, avem același Duh și, astfel, toți pot fi în asentiment cu Mine când cooperăm. Motivul pentru care nu avem același chip e ca toți oamenii să poată vedea fiecare aspect al persoanei Mele cu o claritate extraordinară. De aceea îi las pe fiii Mei întâi născuți să aibă autoritate alături de Mine autoritate asupra tuturor națiunilor și tuturor popoarelor. Aceasta este nota finală a decretelor Mele administrative (această „notă finală” despre care vorbesc se referă la faptul că tonul Meu este blând și că Eu am început să le vorbesc fiilor și oamenilor). Cei mai mulți oameni au îndoieli în această privință, dar nu e nevoie să se umple cu atâtea îndoieli. Voi expune toate noțiunile oamenilor una câte una, pentru a-i face pe oameni să se simtă rușinați și fără un loc în care să se ascundă. Călătoresc prin univers și până la marginile pământului și observ întreaga înfățișare a universului. Cercetez cu atenție fiecare tip de persoană – nimeni nu poate scăpa de mâna Mea. Particip la tot felul de lucruri și nu este niciunul de care să nu Mă ocup în mod personal. Cine îndrăznește să-Mi nege omnipotența? Cine îndrăznește să nu fie convins pe deplin în privința Mea? Cine îndrăznește să nu se prosterneze pe deplin înaintea Mea? Toate cerurile se vor schimba din pricina fiilor Mei întâi născuți și, mai mult decât atât, tot pământul se va cutremura violent din cauza Mea și a fiilor Mei întâi născuți. Toți oamenii vor îngenunchea înaintea persoanei Mele și toate lucrurile vor ajunge cu siguranță să fie controlate de mâinile Mele – fără nici cea mai mică abatere. Toți trebuie să fie convinși pe deplin și fiecare lucru va veni la casa Mea și Îmi va face servicii. Aceasta este ultima parte a decretelor Mele administrative. De acum încolo, toate diversele articole ale decretelor Mele administrative, care vizează diferiți oameni, vor începe să dea rezultate (deoarece decretul Mele administrative sunt făcute public pe deplin și aranjamentele corespunzătoare au fost făcute pentru tot felul de persoane și pentru tot felul de lucruri. Fiecare om se va afla în locul corespunzător lui și adevăratul caracter al fiecărei persoane va fi dat la iveală datorită decretelor Mele administrative). Aceasta va fi apariția adevăratelor decrete administrative actuale.

Acum, în conformitate cu pașii lucrării Mele, Eu spun ceea ce vreau să spun, și fiecare trebuie să-Mi ia cuvintele în serios. De-a lungul veacurilor, fiecare sfânt a vorbit despre „Noul Ierusalim” și toți îl cunosc, dar nimeni nu înțelege adevăratul sens al acestui termen. Deoarece lucrarea din ziua de azi a ajuns în această etapă, vă voi dezvălui adevăratul sens al acestui termen ca să puteți să îl înțelegeți. Dar dezvăluirea Mea are o limită – indiferent cum îl explic, indiferent cât de clar vorbesc, voi nu puteți înțelege niciodată pe deplin, deoarece niciun om nu poate atinge realitatea acestui termen. În trecut, Ierusalimul se referea la reședința Mea de pe pământ, adică locul în care umblu

și Mă mișc. Dar cuvântul „nou” schimbă termenul și, acum, nu mai deloc așa cum obișnuia să fie. Oamenii nu-l pot înțelege câtuși de puțin. Unii oameni cred că se referă la împărăția Mea; unii oameni cred că este persoana care sunt; unii oameni cred că este un cer și un pământ nou; iar unii oameni cred că este lumea nouă ce va veni după ce distrug lumea aceasta. Chiar dacă mintea unei persoane este extrem de complexă și capabilă de o imaginație bogată, tot nu poate înțelege nimic despre aceasta. De-a lungul veacurilor, oamenii au sperat să afle sau să vadă adevărata semnificație a acestui termen, dar nu au fost capabili să-și vadă dorințele împlinite – toți au fost dezamăgiți și au murit, lăsându-și în urmă aspirațiile; pentru că vremea Mea nu venise încă, nu am putut să spun oamenilor cu ușurință. Deoarece lucrarea Mea s-a săvârșit până la această etapă, vă voi spune totul. Noul Ierusalim cuprinde patru lucruri: mânia Mea, decretul Mele administrative, Împărăția Mea și binecuvântările nesfârșite pe care le revărs asupra fiilor Mei întâi născuți. Motivul pentru care folosesc termenul „noul” este pentru că aceste patru părți sunt ascunse. Deoarece nimeni nu cunoaște mânia Mea, nimeni nu cunoaște decretul Mele administrative, nimeni nu a văzut Împărăția Mea și nimeni nu s-a bucurat de binecuvântările Mele, „noul” se referă la ceea ce este ascuns. Nimeni nu poate înțelege pe deplin ceea ce am spus deoarece Noul Ierusalim a coborât pe pământ, dar nimeni nu a experimentat în mod personal realitatea Noului Ierusalim. Indiferent cât de amănunțit vorbesc despre el, oamenii nu vor înțelege pe deplin. Chiar dacă cineva înțelege, această înțelegere reprezintă doar cuvintele sale, mintea sa și noțiunile sale. Aceasta este tendința inevitabilă; este singura cale înainte și nimeni nu o poate evita.

Capitolul 113

Înțelepciunea Mea e în fiecare acțiune pe care o întreprind, dar omul nu poate înțelege deloc această înțelepciune; omul poate doar să-Mi vadă acțiunile și cuvintele, nu slava sau arătarea persoanei Mele, întrucât omului îi lipsește această abilitate. Așadar, fără ca Eu să fac schimbări asupra omului, fiii Mei întâi născuți și cu Mine ne vom întoarce în Sion și ne vom schimba forma, ca omul să-Mi poată vedea înțelepciunea și omnipotența. Înțelepciunea și omnipotența Mea pe care le vede acum omul sunt doar o mică parte din slava Mea – nici măcar nu merită menționate. Din asta, se poate vedea că înțelepciunea și slava Mea sunt infinite – incomensurabil de adânci – iar mintea omului este incapabilă să le analizeze sau înțeleagă. Construirea Împărăției este datoria fiilor întâi născuți și este și sarcina Mea. Adică, este un element al planului Meu de gestionare (planul mântuirii). Construirea Împărăției nu este aceeași cu a bisericii; deoarece fiii Mei întâi născuți și cu Mine sunt persoana Mea și Împărăția, atunci când fiii Mei întâi născuți și cu Mine vom intra în Muntele Sion, construirea Împărăției va fi fost îndeplinită. Altfel spus, construirea Împărăției este o etapă a lucrării – etapa intrării în

lumea spirituală. (Cu toate acestea, tot ce am făcut de la crearea lumii a fost de dragul acestei etape. Deși spun că este o etapă, de fapt, nu este deloc.) Așadar, îi folosesc pe toți făcătorii de servicii în slujba acestei etape și, în consecință, în zilele de pe urmă, mulți oameni se vor retrage; ei toți fac servicii fiilor întâi născuți. Oricine le arată bunătate acestor făcători de servicii va muri de blestemele Mele. (Făcătorii de servicii reprezintă cu toții manevrele marelui balaur roșu și sunt toți lachei ai Satanei, așadar, cei care le arată bunătate sunt complici ai marelui balaur roșu și îi aparțin Satanei.) Iubesc tot ce iubesc și disprețuiesc toate țințele blestemelor și arderii Mele. Puteți face și voi acest lucru? Cu siguranță nu voi ierta pe oricine este împotriva Mea, nici nu-l voi cruța! Când fac fiecare faptă, aranjez ca mulți făcători de servicii să Îmi slujească. Astfel, se poate vedea că, pe parcursul istoriei, toți profeții și apostolii au făcut servicii de dragul etapei de astăzi și că aceștia nu sunt după inima Mea, nu sunt de la Mine. (Deși cei mai mulți dintre ei Îmi sunt fideli, niciunul nu Îmi aparține. Așadar, alergătura lor e menită să alcătuiască fundația acestei ultime etape pentru Mine, dar toate eforturile lor sunt inutile în ceea ce-i privește.) Așadar, în zilele de pe urmă, cu atât mai mult va exista un număr mare de oameni care se retrag. (Motivul pentru care vorbesc despre „un număr mare” este acela că planul Meu de gestionare a ajuns la final, construcția Împărăției Mele a avut succes, iar fiii Mei întâi născuți s-au așezat pe tron.) Toate acestea se datorează arătării fiilor întâi născuți. Deoarece fiii întâi născuți s-au arătat, marele balaur roșu încearcă orice mijloc posibil ca să facă stricăciuni și epuizează toate căile. Trimite tot felul de duhuri rele care vin să-Mi facă servicii, care și-au arătat adevăratele fețe în perioada curentă și care au încercat să-Mi întrerupă gestionarea. Acestea nu pot fi văzute cu ochiul liber; sunt toate lucruri ale lumii spirituale. Așadar, oamenii nu cred că vor exista multe persoane care se retrag, totuși, Eu știu ce fac, Îmi înțeleg gestionarea; acesta este motivul pentru care nu las omul să intervină. (Va veni o zi când fiecare tip de duh rău josnic își va dezvălui adevăratul sine și toți oamenii vor fi sincer convinși.)

Îmi iubesc fiii întâi născuți, dar pe aceia care sunt descendenți ai marelui balaur roșu și care Mă iubesc cu mare sinceritate nu-i iubesc deloc; de fapt, îi disprețuiesc și mai mult. (Acești oameni nu sunt de la Mine și, cu toate că dau dovadă de bune intenții și rostesc cuvinte plăcute, totul e o urzeală a marelui balaur roșu, așa că îi urăsc până în măduva oaselor Mele.) Aceasta este firea Mea și aceasta este întreaga Mea dreptate. Omul nu poate înțelege deloc. De ce este revelată aici întreaga Mea dreptate? Din aceasta se poate percepe firea Mea sfântă, care nu acceptă nicio ofensă. Îmi pot iubi fiii întâi născuți și îi pot disprețui pe toți cei care nu sunt fiii Mei întâi născuți (chiar dacă sunt oameni fideli). Aceasta este firea Mea. Nu puteți vedea? În noțiunile oamenilor, Eu sunt întotdeauna un Dumnezeu milos și îi iubesc pe toți cei care Mă iubesc; nu e această interpretare o blasfemie împotriva Mea? Pot să iubesc animalele și fiarele? Pot să îl primesc pe Satana drept fiul Meu întâi născut și să Mă bucur de acest lucru? Prostii! Lucrarea Mea se săvârșește asupra fiilor Mei întâi născuți și, în afară de fiii Mei întâi născuți, nu am nimic altceva de iubit. (Fiii și oamenii sunt o adăugire, dar nu sunt

importanți.) Oamenii spun că obișnuiam să fac atâtea lucrări inutile, însă, după părerea Mea, acele lucrări au fost, de fapt, cele mai valoroase și cele mai semnificative. (Asta se referă cu desăvârșire la lucrarea făcută în timpul celor două întrupări; pentru că vreau să-Mi dezvălui puterea, trebuie să devin trup pentru a-Mi împlini lucrarea). Motivul pentru care spun că Duhul Meu vine în persoană să lucreze este acela că lucrarea Mea este împlinită în trup. Adică fiii Mei întâi născuți și cu Mine începem să ne odihnim. Războiul cu Satana purtat în trup este mai înverșunat decât războiul cu Satana în lumea spirituală; poate fi văzut de toți oamenii, așadar, chiar și descendenții Satanei pot să fie o frumoasă mărturie pentru Mine și nu sunt dornici să plece; acesta este însuși sensul lucrării Mele în trup. Este, în principal, pentru a-i face pe descendenții diavolului să-l dezonoreze pe diavolul însuși; aceasta este cea mai puternică rușine ce se poate aduce diavolului Satana, atât de puternică încât nu are unde să-și ascundă rușinea și imploră în mod repetat milă înaintea Mea. Am câștigat, am depășit toate obstacolele, am străpuns al treilea Cer și am ajuns la Muntele Sion ca să Mă bucur de fericirea în familie alături de fiii Mei întâi născuți, pentru a fi mereu cufundat în marele ospăț din Împărăția cerurilor!

Pentru fiii întâi născuți, am plătit toate costurile și am îndurat toate durerile în efortul Meu. (Omul pur și simplu nu știe că, tot ce am făcut, tot ce am spus, faptul că văd prin fiecare tip de duh rău și că am alungat orice fel de făcător de servicii – au fost toate pentru fiii întâi născuți.) Dar, în multe lucrări ale Mele, aranjamentul Meu este ordonat; lucrarea cu siguranță nu e săvârșită orbește. În cuvintele Mele din fiecare zi, ar trebui să puteți vedea metodele lucrării Mele și etapele sale; în acțiunile Mele din fiecare zi ar trebui să-Mi vedeți înțelepciunea și principiile atunci când tratez lucrurile. După cum am spus, Satana i-a trimis pe aceia care Îmi fac servicii cu scopul de a-Mi întrerupe gestionarea. Acești făcători de servicii sunt neghină, dar cuvântul „grâu” nu se referă la fiii întâi născuți, ci la toți fiii și oamenii care nu sunt fiii întâi născuți. „Grâul va fi întotdeauna grâu, neghina va fi întotdeauna neghină”; aceasta înseamnă că natura celor care sunt ai Satanei nu se poate schimba niciodată. Așadar, pe scurt, ei rămân Satana. „Grâul” se referă la fii și oameni, deoarece acestor oameni le-am insuflat calitatea Mea înainte de facerea lumii. Am spus deja că natura omului nu se schimbă, și de aceea grâul va fi întotdeauna grâu. Atunci, ce sunt fiii întâi născuți? Fiii întâi născuți vin de la Mine; nu sunt creați de Mine, deci nu pot fi numiți grâu (întrucât orice menționare a grâului e mereu legată de cuvintele „a semăna”, iar „a semăna” înseamnă „a crea”; toate neghinele sunt semănate în secret de Satana, pentru a acționa drept făcători de servicii). Se poate spune doar că fiii întâi născuți sunt manifestarea completă și deplină a persoanei Mele; ei ar trebui să fie reprezentați de aur, argint și pietre prețioase. Acest lucru se referă și la faptul că venirea Mea este precum cea a unui hoț, iar Eu am venit să fur aur, argint și pietre prețioase (deoarece acest aurul și argint și aceste pietre prețioase Mi-au aparținut Mie la origine și vreau să le iau înapoi în casa Mea). Când fiii întâi născuți și cu Mine ne vom întoarce împreună la Sion, acest aur, acest argint și aceste pietre prețioase vor fi fost furate de Mine. În acest timp vor exista piedici și perturbări de-ale Satanei, așadar voi lua aurul,

argintul și pietrele prețioase și voi lansa o bătălie decisivă cu Satana. (Aici cu siguranță nu spun o poveste; este un eveniment din lumea spirituală, așadar, în această privință, oamenii sunt cam nedumeriți și nu pot să o asculte decât ca pe o poveste. Dar voi trebuie să vedeți din cuvintele Mele care este planul Meu de gestionare de șase mii de ani și sub niciun chip nu trebuie să-l luați drept o glumă. Altfel, Duhul Meu va pleca din toți oamenii.) Astăzi, această bătălie este complet încheiată și Îmi voi aduce fiii întâi născuți (voi aduce aurul, argintul și pietrele prețioase care Îmi aparțin) cu Mine înapoi la Muntele Meu Sion. Din cauza lipsei de aur, argint și pietre prețioase și pentru prețiozitatea lor, Satana încearcă orice mijloc posibil pentru a le lua înapoi cu forța, dar Eu spun iar și iar că acelea care sunt de la Mine trebuie să se întoarcă la Mine, sensul acestor cuvinte fiind menționat anterior. Faptul că spun că fiii Mei întâi născuți sunt de la Mine și Îmi aparțin este o proclamație în fața Satanei. Nimeni nu înțelege acest lucru și este într-un totu un eveniment al lumii spirituale. Astfel, omul nu înțelege de ce subliniez repetat că fiii întâi născuți Îmi aparțin Mie; astăzi, ar trebui să înțelegeți! Am spus că aceste cuvinte ale Mele au scop și înțelepciune, dar voi înțelegeți acest lucru doar din exterior – nicio persoană nu poate vedea clar acest lucru în spirit.

Vorbesc din ce în ce mai mult și, pe cât vorbesc mai mult, pe atât cuvintele Mele devin mai severe. Când ajung la un anumit nivel, Îmi voi folosi cuvintele pentru a lucra asupra oamenilor până la un anumit nivel, pentru a-i face pe oameni nu doar convinși în inimă și de cuvânt, ci, mai mult, pentru a-i face să planeze între viață și moarte; aceasta este metoda lucrării Mele și acesta e modul în care se desfășoară în etapele sale. Trebuie să fie astfel; doar astfel îl poate rușina pe Satana și îi poate face compleți pe fiii întâi născuți (folosind cuvintele Mele ca să-i desăvârșească în sfârșit pe fiii întâi născuți, pentru a le permite să se elibereze de trup și să intre în lumea spirituală). Omul nu înțelege metoda și tonul cuvintelor Mele. Din explicația Mea, ar trebui să primiți cu toții câteva cunoștințe și ar trebui să-Mi urmați cu toții cuvintele pentru a încheia lucrarea pe care trebuie să o săvârșiți. Asta v-am încredințat. Trebuie să fiți conștienți de acest lucru, și nu doar din lumea exterioară, ci, mai important, din lumea spirituală.

Capitolul 114

Am creat universul-lume; am făcut munții, râurile și toate lucrurile; am modelat universul și marginile pământului; am condus pe fiii Mei și pe poporul Meu; am poruncit tuturor lucrurilor și materiei. Acum, îi voi conduce pe fiii Mei întâi născuți înapoi la Muntele Meu Sion, să se întoarcă unde Eu locuiesc și acesta va fi ultimul pas în lucrarea Mea. Tot ceea ce am făcut (tot ce-a fost făcut din momentul creației până acum) a fost pentru etapa de astăzi a lucrării Mele și, chiar mai mult, este pentru domnia de mâine, Împărăția de mâine, și pentru ca Eu și primii Mei fii întâi născuți să avem o desfătare eternă. Acesta este scopul Meu în crearea tuturor lucrurilor și e ceea ce voi dobândi, în

cele din urmă, prin creația Mea. Există un scop și un plan în tot ceea ce spun și fac; nimic nu se face la întâmplare. Deși spun că la Mine totul este independență și libertate, totuși, tot ceea ce fac este principial, tot ceea ce fac este bazat pe înțelepciunea și firea Mea. Aveți vreo înțelegere privind asta? Din momentul creației și până în ziua de azi, în afară de fiii Mei întâi născuți, nimeni nu a venit să Mă cunoască și nimeni nu Mi-a văzut adevărata față. Excepția pe care am făcut-o pentru fiii Mei întâi născuți se datorează faptului că ei sunt, în esență, o parte a persoanei Mele.

Când am creat lumea, am împărțit oamenii în patru categorii clasificate conform cerințelor Mele, care sunt: fiii Mei, poporul Meu, cei care slujesc și cei care vor fi distruși. De ce nu sunt fiii Mei întâi născuți incluși în lista asta? Deoarece fiii Mei întâi născuți nu sunt ființe ale creației; ei sunt de la Mine, și nu ai omenirii. Am făcut pregătiri pentru fiii Mei întâi născuți înainte să devin trup; în care gospodărie se vor naște și cine va fi acolo pentru a-i sluji – toate acestea au fost planificate de Mine. De asemenea, am planificat la ce oră cine dintre ei va fi recâștigat de Mine. În cele din urmă, ne vom întoarce împreună în Sion. Acest lucru a fost planificat înainte de creație, astfel încât nimeni nu știe de el și nu este consemnat în nicio carte, deoarece acestea sunt treburile Sionului. Mai mult, când M-am întrupat, n-am dat omului această abilitate și, prin urmare, nimeni nu știa aceste lucruri. Când vă veți întoarceți în Sion, veți ști ce ați fost în trecut, ce sunteți acum și ceea ce ați făcut în această viață. Chiar acum, doar vă spun aceste lucruri în mod clar și puțin câte puțin, altfel nu ați înțelege, indiferent cât de mult efort ați depune, și Mi-ați întrerupe gestionarea. Astăzi, chiar dacă sunt separat de majoritatea fiilor Mei întâi născuți în ceea ce privește trupul, suntem un singur Duh și, în timp ce aspectul nostru fizic poate fi diferit, suntem, de la început până la sfârșit, un singur Duh. Cu toate acestea, descendenții Satanei nu trebuie să folosească acest lucru ca pe o oportunitate de a exploata. Indiferent cum te deghizezi, rămâne superficial, și nu voi aproba. Prin urmare, se poate observa din asta că aceia care se concentrează asupra superficialului și caută să Mă imite la exterior sunt sigur, sută la sută, Satana. Fiindcă spiritul lor este diferit și nu se numără printre cei iubiți de Mine, indiferent de modul în care Mă imită, nu Îmi seamănă deloc. Mai mult decât atât, deoarece fiii Mei întâi născuți sunt, în esență, ai unui singur Duh cu Mine, chiar dacă nu Mă imită, vorbesc și acționează în același mod ca și Mine și toți sunt cinstiți, puri și deschiși (acei oameni sunt lipsiți de înțelepciune din cauza experienței lor limitate în lume și, prin urmare, lipsa de înțelepciune nu este un defect al întâilor Mei născuți; atunci când se vor întoarce la trup, totul va fi bine). Așadar, din cauza motivului descris mai sus majoritatea oamenilor încă nu își schimbă vechea lor natură, indiferent de modul în care îi tratez. Totuși, fiii Mei întâi născuți se conformează intenției Mele, fără să fiu nevoit să Mă ocup de ei. Asta pentru că suntem un singur Duh. Ei simt în spiritul lor o dorință de a se dedica total Mie. Deci, în afară de fiii Mei întâi născuți, nu există niciun om care să fie cu adevărat și sincer conștient de intenția Mea; numai după ce îl cuceresc pe Satana sunt dispuși să Îmi slujească.

Înțelepciunea Mea și fiii Mei întâi născuți stau mai presus de toate și domnesc peste

toate, și niciun lucru, nicio persoană sau chestiune nu îndrăznește să le stea în cale. În plus, nu există nicio persoană, situație sau chestiune care să poată prevala asupra lor și, în schimb, toate se supun cu obediență înaintea persoanei Mele. Acesta este un fapt care se petrece în fața ochilor și un lucru pe care L-am realizat deja. Voi nimici pe oricine perseverează în neascultare (cei care sunt neascultători se referă încă la Satana, iar cei ocupați de Satana sunt, fără îndoială, nimeni alții decât Satana) astfel încât să nu existe probleme viitoare; ei vor muri imediat de mustrarea Mea. Acest tip de Satana sunt cei care nu sunt dispuși să Îmi slujească. Aceste lucruri au rămas întotdeauna într-o continuă opoziție față de Mine încă de la creație, și astăzi perseverează în nesupunerea față de Mine. (Oamenii nu sunt în stare să vadă asta pentru că este pur și simplu o chestiune ce privește spiritul. Acest tip de persoană reprezintă acest tip al Satanei.) Îi voi nimici înainte ca orice altceva să fie gata, permițându-le să primească pentru totdeauna disciplina pedepsirii severe (Aici, „a nimici” nu înseamnă „a nu-i mai face să existe”, ci se referă în schimb la amplexarea lipsei de îndurare la care vor fi supuși. Cuvântul „a nimici” este diferit aici de termenul „a distruge”, folosit pentru cei care vor fi distruși.) Ei vor plânge și vor scrâșni din dinți pentru totdeauna, fără vreun sfârșit. E puțin spus că imaginația omului este incapabilă să înfățișeze acea scenă. Cu gândirea muritoare a omenirii, ei nu sunt capabili să conceapă lucruri spirituale și, prin urmare, sunt mai multe lucruri pe care voi le veți înțelege după ce vă întoarceți în Sion.

În viitoarea Mea casă nu va fi nimeni, cu excepția fiilor Mei întâi născuți și a Mea, și numai în acel moment va fi atins scopul Meu și planul Meu va ajunge la deplină rodire, pentru că toate se vor întoarce la starea inițială și toate vor fi sortate după felul lor. Fiii Mei întâi născuți Îmi vor aparține Mie, fiii Mei și poporul Meu vor aparține de ființele create, iar făcătorii de servicii și cei nimiciți vor aparține Satanei. După ce voi judeca lumea, Eu și fiii Mei întâi născuți vom începe din nou viața divină, iar ei nu Mă vor părăsi niciodată și vor fi mereu împreună cu Mine. Toate tainele care pot fi înțelese de mințile umane vă vor fi dezvăluite puțin câte puțin. De-a lungul istoriei, au existat nenumărate persoane care au fost martirizate din cauza Mea, oferindu-se pe ei înșiși pe deplin Mie, dar oamenii sunt ființe create la urma urmelor, și indiferent cât de buni sunt, ei nu pot fi clasificați ca Dumnezeu; acesta este cursul inevitabil al evenimentelor și nu poate fi schimbat de nimeni. La urma urmei, Dumnezeu este Acela care creează toate lucrurile, în timp ce oamenii sunt ființe create, și Satana, în definitiv, întotdeauna ținta nimicirii Mele și dușmanul Meu nesuferit – acesta este adevăratul sens al cuvintelor „deși munții și râurile se pot schimba și transforma, natura unei persoane nu se va schimba”. Să fiu acum în această stare și această etapă este un semn că Eu și fiii Mei întâi născuți vom intra în odihnă. Acest lucru se datorează faptului că munca Mea în lume este cu adevărat completă, iar următorul pas al lucrării Mele va necesita întoarcerea Mea în trup pentru a-l finaliza. Aceștia sunt pașii lucrării Mele pe care i-am plănuir cu mult timp în urmă. Acest punct trebuie să fie văzut în mod clar, altfel, majoritatea oamenilor Îmi vor încălca decretul administrative.

Capitolul 115

Datorită ție, inima Mea se va bucura mult; datorită ție, mâna Mea va dansa de bucurie, iar Eu îți voi oferi nenumărate binecuvântări, deoarece tu ai provenit din Mine înainte de vremea creației. Astăzi trebuie să te întorci lângă Mine, căci tu nu aparții lumii sau pământului, ci Mie. Te voi iubi mereu, te voi binecuvânta mereu și te voi proteja mereu. Doar cei care au provenit din Mine cunosc voia Mea; doar ei Îmi vor lua în considerare povara și doar ei vor face lucrurile pe care le vreau Eu. Astăzi, totul a fost împlinit. Inima Mea e ca o sferă de foc, tânjind ca fiii Mei iubiți să se reunească în curând cu Mine și ca persoana Mea să se întoarcă pe deplin în Sion în curând. Înțelegei oarecum acest aspect. Deși de multe ori nu putem să ne urmăm în spirit unul pe celălalt, adesea putem să ne însoțim spiritual unul pe altul și să ne întâlnim în trup. Tatăl și fiii sunt inseparabili pe veci; sunt profund legați între ei. Nimeni nu te poate lua de lângă Mine până în ziua întoarcerii pe Muntele Sion. Îi iubesc pe toți fiii întâi născuți care provin din Mine și îi urăsc pe toți dușmanii care Mi se opun. Pe cei pe care îi iubesc îi voi aduce înapoi pe Sion, iar pe cei pe care îi urăsc îi voi alunga în Infern, în iad. Acesta e cel mai important principiu al tuturor decretelor Mele administrative. Tot ce spun sau fac fiii Mei întâi născuți reprezintă o exprimare a Duhului Meu. Toată lumea trebuie să fie mărturie pentru fiii Mei întâi născuți cu o înțelegere clară a acestui lucru. Aceasta este următoarea etapă a lucrării Mele și, dacă se împotrivesc cineva, le voi cere fiilor Mei întâi născuți să se ocupe de acela. Acum nu mai este ca înainte. Dacă aceia pe care îi iubesc spun un cuvânt de judecată, Satana va muri de îndată în Infern deoarece le-am oferit deja autoritatea fiilor Mei întâi născuți. Cu alte cuvinte, de acum înainte, este timpul ca Eu și fiii Mei întâi născuți să domnim împreună. (Aceasta e în faza trupului, care e ușor diferită de domnia împreună în trup.) Oricine nu se supune cu gândul va avea aceeași soartă cu cei care se împotrivesc persoanei care sunt Eu. Fiii Mei întâi născuți ar trebui să fie tratați cum sunt Eu tratat, căci suntem din același trup și nu putem fi separați niciodată. Întrucât Mie Mi s-a adus mărturie în trecut, astăzi, și fiilor Mei întâi născuți ar trebui să li se aducă. Acesta e unul dintre decretul Mele administrative; toată lumea trebuie să se ridice și să fie mărturie.

Împărăția Mea se întinde până la capătul pământului și fiii Mei întâi născuți călătoresc cu Mine până la capătul pământului. Din cauza piedicilor trupului vostru, sunt multe cuvinte pe care nu le înțelegeți, deși vi le-am spus, așadar cea mai mare parte a lucrării trebuie să se încheie după întoarcerea în Sion. Se poate înțelege din cuvintele Mele că această întoarcere nu e departe – de fapt, momentul aproape a sosit. De aceea vorbesc mereu despre Sion și despre lucruri din Sion. Știți care este scopul cuvintelor Mele? Știți ce este în inima Mea? În inima Mea, tânjesc să Mă întorc în Sion curând, să pun capăt întregii epoci vechi, să pun capăt vieții noastre de pe pământ (deoarece detest oamenii, chestiunile și lucrurile lumești și urăsc viața în trup și mai mult, iar piedicile trupului sunt mari; totul va deveni prosper doar după întoarcerea în Sion) și să refac

viața noastră din Împărăție. Scopul primei Mele întrupări a fost să pună bazele celei de-a doua. Aceasta era calea care trebuia să fie parcursă. Doar abandonându-Mă complet Satanei am putut să vă răscumpăr, ca să vă puteți întoarce în trupul Meu în timpul etapei finale. (Dacă nu ar fi fost prima Mea întrupare, nu aș fi putut să câștig gloria și nu aș fi putut să iau înapoi jertfa de păcat, așadar voi ați fi venit pe lume păcătoși.) Deoarece am o înțelepciune infinită, faptul că v-am călăuzit în afara Sionului înseamnă că voi avea grijă să vă aduc înapoi în Sion. Încercările Satanei de a bloca drumul nu vor avea succes deoarece marea Mea lucrare a fost înfăptuită de mult timp. Fiii Mei întâi născuți sunt la fel ca Mine – ei sunt sfinți și imaculați, așa că Eu Mă voi întoarce totuși în Sion cu fiii Mei întâi născuți și nu vom fi despărțiți niciodată.

Întregul Meu plan de gestionare (planul mântuirii) vă este dezvăluit treptat. Am început să-Mi înfăptuiesc lucrarea în toate națiunile și printre toate popoarele. Lucrul acesta e suficient ca să dovedească faptul că întoarcerea Mea în Sion nu este prea departe deoarece înfăptuirea lucrării Mele în toate națiunile și printre toate popoarele va avea loc după întoarcerea în Sion. Ritmul Meu este mai rapid. (Deoarece ziua întoarcerii Mele în Sion se apropie, vreau să-Mi termin lucrarea pe pământ înainte să Mă întorc.) Sunt din ce în ce mai ocupat cu lucrarea Mea, dar, totuși, pe pământ este din ce în ce mai puțin de lucru pentru Mine – aproape deloc. (Lucrarea Mea este îndreptată către lucrarea în Duh, care nu poate fi văzută de om cu ochiul liber, dar care poate fi doar spicuită din cuvintele Mele; ocupația Mea nu înseamnă să fiu ocupat în trup, ci se referă la faptul că plănuiesc multe sarcini.) Asta deoarece, așa cum am mai spus, lucrarea Mea pe pământ s-a încheiat deja în întregime, iar restul lucrării Mele trebuie să aștepte până Mă întorc în Sion. (Motivul pentru care trebuie să Mă întorc în Sion ca să lucrez este acela că lucrarea viitoare nu poate fi înfăptuită în trup, iar dacă această lucrare s-ar săvârși în trup, Mi-ar dezonora numele.) Când Îmi voi învinge dușmanii și Mă voi întoarce în Sion, viața va fi mai frumoasă și mai pașnică decât viața de dinaintea epocilor. (Asta deoarece am biruit în întregime lumea și, datorită primei Mele întrupări și celei de-a doua, am dobândit gloria deplină. În prima întrupare, am dobândit doar o parte din gloria Mea, dar, în cea de-a doua, persoana Mea a dobândit gloria deplină, așadar Satana nu mai are oportunități să exploateze. Drept urmare, viața viitoare din Sion va fi și mai frumoasă și mai pașnică.) Persoana Mea Se va arăta cu și mai multă glorie înaintea lumii și a Satanei pentru a-l umili pe marele balaur roșu; acesta este punctul central al întregii Mele înțelepciuni. Cu cât vorbesc mai mult despre lucruri exterioare, cu atât mai mult puteți voi să înțelegeți; cu cât vorbesc mai mult despre lucruri din Sion pe care oamenii nu pot să le vadă, cu atât mai goale veți considera aceste lucruri și cu atât mai greu vă va fi să vi le imaginați; veți crede că spun basme. Cu toate acestea, trebuie să fiți vigilenți. Nu sunt cuvinte goale în gura Mea; cuvintele care ies din gura Mea sunt demne de crezare. Acest lucru e absolut adevărat, deși greu de înțeles cu modul vostru de gândire. (Din cauza limitărilor trupului, oamenii nu pot să înțeleagă, în totalitate și pe deplin, ce spun Eu și multe dintre lucrurile pe care le-am spus nu le-am dezvăluit în totalitate.

Totuși, când ne vom întoarce în Sion, nu voi fi nevoit să le explic; le veți înțelege în mod natural.) Acest lucru nu trebuie tratat cu ușurință.

Deși trupul și noțiunile omenești au limitări, Eu tot vreau să vă îmbunătățesc gândirea lumească și să lupt cu noțiunile voastre prin tainele dezvăluite, deoarece, așa cum am spus de multe ori, aceasta este o etapă a lucrării Mele (și această lucrare nu se va termina până la intrarea în Sion.) Există un „Munte Sion” în mintea fiecărei persoane și este diferit pentru fiecare. Deoarece tot pomenesc Muntele Sion, vă voi oferi câteva informații generale despre el, astfel încât să puteți ști câte ceva despre el. A fi pe Muntele Sion înseamnă să te întorci la lumea duhovnicească. Deși se referă la lumea duhovnicească, nu este un loc pe care oamenii să nu poată să-l vadă sau să-l atingă; acest lucru e valabil în cazul trupului. Nu este absolut invizibil sau intangibil, deoarece, atunci când apare trupul, el are o formă și un aspect, dar atunci când trupul nu apare, el nu are formă sau aspect. Pe Muntele Sion nu vor exista griji pentru mâncare, haine, nevoi zilnice sau adăpost, nici nu va exista căsătorie sau familie și nu vor exista categorii de gen (toți cei de pe Muntele Sion sunt persoana Mea, într-un singur trup, deci nu există căsătorie, familie sau categorii de gen), iar toate despre care vorbește persoana Mea se vor împlini. Când oamenii nu sunt în gardă, persoana Mea va apărea printre ei, iar când oamenii nu vor fi atenți, persoana Mea va dispărea. (E ceva ce oamenii în carne și oase nu pot realiza, așa că vă este greu să vă imaginați acum.) Și în viitor va exista un soare, o lună și un cer și pământ fizic, dar deoarece persoana Mea va fi în Sion, nu va exista nicio pârjolare a soarelui, nici zi și nici suferință în urma dezastrelor naturale. Când am spus că nu vom avea trebuință nici de lumina lămpii, nici de cea a soarelui, pentru că Dumnezeu ne va da lumină, mă refeream la faptul că vom fi în Sion. Conform noțiunilor omenești, tot ce este în univers trebuie eliminat și toți oamenii trebuie să trăiască în lumina Mea. Ei cred că aceasta este adevărata semnificație a frazei „nu vom avea trebuință nici de lumina lămpii, nici de cea a soarelui, pentru că Dumnezeu ne va da lumină”, dar, de fapt, aceasta este o interpretare greșită. Când am spus că „în fiecare lună, pomul va rodi douăsprezece feluri de rod”, Mă refeream la lucrurile din Sion. Această propoziție reprezintă condițiile de viață din Sion, în întregimea lor. În Sion, timpul nu va fi limitat și nici nu vor exista limitări geografice sau spațiale. Din acest motiv am spus „în fiecare lună”. „Douăsprezece feluri de rod” nu reprezintă comportamentul pe care îl aveți astăzi; mai degrabă, se referă la viața liberă din Sion. Aceste cuvinte sunt o generalizare a vieții în Sion. De aici putem înțelege că viața în Sion va fi bogată și variată (deoarece, aici, „douăsprezece” se referă la perfecțiune.) Va fi o viață fără durere și lacrimi și nu va exista exploatare sau opresiune, așa că toți vor fi emancipați și liberi. Asta deoarece totul există în persoana Mea, inseparabil de către nicio persoană, și totul va fi un loc al frumuseții și al noutății eterne. Va fi un moment când totul va fi gata și începutul vieții noastre după întoarcerea noastră în Sion.

Deși lucrarea Mea pe pământ s-a încheiat în totalitate, tot mai am nevoie ca fiii Mei întâi născuți să lucreze pe pământ, așa că, încă nu Mă pot întoarce în Sion. Nu Mă pot

întoarce în Sion singur. Mă voi întoarce în Sion împreună cu fiii Mei întâi născuți după ce își vor termina lucrarea pe pământ. Astfel, se poate spune pe bună dreptate că obținem gloria împreună; aceasta este manifestarea completă a persoanei Mele. (Eu spun că lucrarea fiilor Mei întâi născuți pe pământ nu este încă terminată deoarece fiii Mei întâi născuți nu au fost dezvăluiți încă. Această lucrare tot trebuie înfăptuită de făcători de servicii onești și loiali.)

Capitolul 116

Printre cuvintele Mele, sunt multe care îi fac pe oameni să se teamă. Multe dintre cuvintele Mele îi fac pe oameni să tremure de spaimă și multe îi fac pe oameni să sufere și să deznădăjduiască și încă mai multe duc la nimicirea oamenilor. Nimeni nu poate pricepe sau înțelege limpede abundența cuvintelor Mele. Abia când Eu vă spun cuvintele Mele și vi le dezvălui enunț cu enunț aflați situația generală, deși adevărata față a realităților specifice vă rămâne neclară. De aceea, Mă voi folosi de fapte pentru a vă revela toate cuvintele Mele, permițându-vă, astfel, să înțelegeți mult mai bine. Luând în considerare stilul discursului Meu, Eu nu doar că vorbesc prin cuvintele Mele ci, chiar mai mult, Eu acționez prin cuvintele Mele; aceasta este adevărata semnificație a „cuvintelor și a realizărilor care se petrec simultan”. Căci cu Mine totul este liber și totul este descătușat, iar pe această temelie, tot ceea ce fac Eu este plin de înțelepciune. Eu nu vorbesc imprudent, nici nu acționez neglijent. (În umanitate sau în divinitate, Eu vorbesc și acționez cu înțelepciune, pentru că umanitatea Mea este parte de nedespărțit din Mine.) Totuși, când vorbesc, nimeni nu dă atenție tonului discursului Meu; când acționez, nimeni nu dă atenție metodei lucrării Mele. Acesta e defectul omului. Îmi voi dezvălui puterea asupra tuturor oamenilor, nu numai asupra fiilor Mei întâi născuți, dar cu atât mai mult Îmi voi dezvălui puterea printre toate neamurile și toate popoarele; numai a face asta este o puternică mărturie care-l umilește pe Satana. Eu nu acționez cu nesăbuiță. Cei mai mulți cred că mărturia Mea pentru fiii întâi născuți este o greșeală; ei spun că există și alți Dumnezei în afară de Mine, că acționez necugetat, că Eu Mă înjosesc pe Mine; și, prin aceasta, stricăciunea omului iese și mai mult la iveală. Aș putea oare să Mă înșel fiind martor pentru fiii întâi născuți? Spuneți că greșesc, deci puteți depune mărturie cu privire la asta? Dacă nu ar fi fost înălțarea Mea, mărturia Mea, încă Mi-ați împinge Fiul sub voi, L-ați trata în continuare cu indiferență și L-ați trata în continuare ca pe sluga voastră. Turmă de porci! O să scap de voi, rând pe rând! Nimeni n-o să fie lăsat să scape! Spuneți-Mi, ce fel de lucruri sunt, dacă sunt incompatibile cu o ființă care are umanitate normală? Sunt porci, fără îndoială! Pur și simplu nu pot suporta să îi văd. Dacă aș fi așteptat mărturia voastră, lucrarea Mea ar fi întârziat deja! Turmă de porci! Pur și simplu nu aveți nimic omenesc în voi! N-am nevoie de voi să Mă slujiți! Plecați de aici, chiar în clipa asta! Multă vreme Mi-ați persecutat și prigonit Fiul; o să vă

zdrobesc sub tălpi până veți ajunge una cu pământul! Să vedeți ce se întâmplă dacă îndrăzniți să vă sălbăticiți din nou; să vedeți ce se întâmplă dacă Mă faceți din nou de ocară! Mi-am împlinit deja marea lucrare; s-ar cuveni să Mă întorc și să Mă descotorosesc de această turmă de lighioane!

Totul se înfăptuiește în mâinile Mele (pentru cei pe care îi iubesc) și totul este și nimicit în mâinile Mele (pentru lighioanele acelea pe care le urăsc și acei oameni, acele chestiuni și lucruri pe care le disprețuiesc). Le permit fiilor Mei întâi născuți să vadă tot ce voi face, le permit să înțeleagă amănunțit și, în consecință, să vadă tot ce Eu am înfăptuit de când am plecat din Sion. După aceea, vom pătrunde împreună în Muntele Sion, în locul unde eram înaintea veacurilor, și ne vom trăi viețile într-un chip nou. De atunci înainte, nu va mai fi niciun contact cu lumea și cu turma aceasta de porci, ci libertate totală; toate vor fi nestingerite și ferite de obstacole. Cine îndrăznește să se opună oricăruia dintre fiii Mei întâi născuți? Cine îndrăznește să se opună în continuare fiilor Mei întâi născuți? Nu o să-i las să scape cu ușurință! În orice fel M-ați slăvit în trecut, așa trebuie să-i slăviți astăzi pe fiii Mei întâi născuți. Să nu vă purtați într-un fel în fața Mea și în altul pe la spatele Meu; Eu văd cu o claritate de cristal cum este fiecare persoană. Să nu fiți loiali Fiului Meu înseamnă să nu fiți filiali Mie, ceea ce este un fapt evident, întrucât Noi suntem un singur trup. Dacă cineva este bun cu Mine, dar se poartă diferit cu fiii Mei întâi născuți, atunci, fără îndoială este un urmaș tipic al marelui balaur roșu, căci el a sfâșiat trupul lui Hristos; păcatul acesta nu poate fi iertat vreodată! Fiecare dintre voi trebuie să vadă asta. Este de datoria voastră să Mă mărturisiți și, mai mult decât atât, este obligația voastră să-i mărturisiți pe fiii întâi născuți. Niciunul dintre voi nu se va sustrage de la îndatoririle sale; voi înlătura de îndată pe oricine provoacă tulburări! Nu cumva să crezi că ești special. Eu îți spun acum: cine este așa, va fi ținta pedepsei Mele aspre! Cine este așa, are cea mai puțină speranță și e cu atât mai mult un fiu al pierzaniei. Eu te voi muștra pe veci!

Toată lucrarea Mea e făcută de însuși Duhul Meu, iar Eu nu îngădui să intervină nimeni din tagma Satanei. Asta ca nu cumva planurile Mele să fie tulburate. La sfârșit, le voi îngădui atât adulților, cât și copiilor, să se ridice și să Mă preaslăvească pe Mine și pe fiii Mei întâi născuți, să-Mi preaslăvească faptele minunate și să preaslăvească manifestarea persoanei Mele. Voi permite ca sunetul slavei să răsună în întregul univers și până la marginile pământului, cutremurând munții, râurile și toate lucrurile, și îl voi umili întru totul pe Satana. Îmi voi folosi mărturia ca să nimicesc toată lumea veche, dezmățată și ticăloasă, și să ridic o lume nouă, sfântă și neîntinată. (Când spun că soarele, luna, stelele și corpurile cerești nu se vor schimba în viitor, nu vreau să spun că lumea cea veche va continua să existe, ci că toată lumea va fi nimicită și că lumea cea veche va fi înlocuită. Nu vreau să înlocuiesc universul.) Abia atunci va fi o lume pe potriva voii Mele; nu vor mai exista în ea represiunile de azi, fenomenul actual al exploatării omului de către alt om. Mai degrabă, va fi corectitudine și cumpătate deplină în trup. (Chiar dacă spun că va fi corectitudine și cumpătate, aceasta va fi în trup; va fi foarte

diferit de Împărăția Mea – la fel de diferit precum cerul de pământ; cele două pur și simplu nu se pot compara – la urma urmei, lumea oamenilor e lumea oamenilor, iar tărâmul spiritual e tărâmul spiritual.) La vremea aceea, Eu și fiii Mei întâi născuți vom exercita autoritate asupra unei astfel de lumi (în această lume, nu vor mai fi deloc tulburări din partea Satanei, căci Satana va fi fost cu totul înlăturat de Mine), însă viețile noastre vor fi tot viețile Împărăției, ceea ce nimeni nu poate nega. De-a lungul veacurilor, nu a existat niciun om (oricât de credincios) care a cunoscut acest fel de viață, căci de-a lungul veacurilor nu a fost nimeni care să se poarte ca fiul Meu întâi născut, iar mai târziu tot va face servicii pentru Mine. Chiar dacă acești făcători de servicii sunt credincioși, până la urmă ei sunt urmașii Satanei care au fost cuceriti de Mine, așa că după moartea trupului, ei se nasc în continuare în lumea oamenilor ca să Mă slujească; acesta este adevăratul înțeles al expresiei „la urma urmei, fiii sunt tot fii, și în definitiv, urmașii Satanei sunt tot urmașii Satanei”. De-a lungul veacurilor, nu se știe câți oameni s-au născut ca să-i slujească pe fiii întâi născuți din ziua de azi; dintre toți făcătorii de servicii, niciunul nu poate fugi, iar Eu îi voi face să Mă slujească pe veci. Având în vedere natura lor, toți sunt copiii Satanei și toți Mi se împotrivesc și, chiar dacă Mă slujesc, toți sunt forțați să o facă – niciunul dintre ei nu are altă alternativă. Asta pentru că totul este controlat de mâna Mea și făcătorii de servicii pe care îi folosesc trebuie să Mă slujească până la sfârșit. Astfel, și azi sunt mulți oameni a căror natură este aidoma cu a profeților și a apostolilor din vechime, căci sunt din același duh. Așadar, sunt încă mulți făcători de servicii care se ostenesc pentru Mine, dar, în cele din urmă (șase mii de ani ei M-au slujit neîncetat, așa că acești oameni aparțin făcătorilor de servicii), niciunul nu va putea obține ceea ce a sperat de-a lungul veacurilor, întrucât ceea ce am pregătit nu este pentru ei.

Tot ce-i al Meu s-a împlinit deja în fața ochilor; îi voi face pe fiii Mei întâi născuți să se întoarcă în casa Mea, lângă Mine, ca să fim reuniți. Pentru că M-am întors învingător și victorios și pentru că am dobândit întru totul slava, vin să vă aduc înapoi. În trecut, unii oameni au făcut preziceri despre „cinci fecioare înțelepte și cinci fecioare nechibzuite”. Deși această prezicere nu este exactă, nu este nici întru totul greșită – deci pot să vă ofer câteva explicații. Cele „cinci fecioare înțelepte și cinci fecioare nechibzuite” nu reprezintă împreună nici un număr de oameni, nici un anume tip de persoană. Cele „cinci fecioare înțelepte” se referă la un număr de oameni, iar cele „cinci fecioare nechibzuite” reprezintă un fel de persoană, dar niciuna din cele două categorii nu se referă la fiii întâi născuți. Mai degrabă, reprezintă creația. De aceea li s-a cerut să pregătească uleiul în zilele de pe urmă. (Creația nu are calitatea Mea; dacă vor să fie înțelepte, trebuie să pregătească uleiul și, astfel, trebuie să fie echipate cu cuvintele Mele.) Cele „cinci fecioare înțelepte” îi reprezintă pe fiii Mei și poporul Meu printre oamenii pe care Eu i-am creat. Sunt numite „fecioare” pentru că sunt câștigate de Mine, deși s-au născut pe pământ; ar putea fi numite sfinte, deci sunt numite „fecioare”. Cele „cinci”, menționate mai sus, reprezintă numărul fiilor Mei și al popoarelor pe care le-am predestinat. Cele

„cinci fecioare nechibzuite” se referă la făcătorii de servicii, căci ei Mă slujesc fără să dea nici cea mai mică importanță vieții, urmărind doar lucruri exterioare (întrucât nu au calitatea Mea, orice ar face ei este un lucru exterior), și nu sunt în stare să-Mi fie ajutoare de nădejde, astfel că sunt numiți „fecioare nechibzuite”. Cele „cinci” menționate mai sus îl reprezintă pe Satana, iar faptul că se numesc „fecioare” înseamnă că au fost cucerite de Mine și sunt în stare să Mă slujească – însă asemenea persoane nu sunt sfinte, așa că li se spune făcători de servicii.

Capitolul 117

Tu ești Cel care deschide sulul și Tu ești Cel care rupe cele șapte peceti, pentru că toate tainele vin de la Tine și toate binecuvântările sunt revelate de Tine. Sunt obligat să Te iubesc pentru veșnicie și sunt obligat să fac toate popoarele să se închine Ție, pentru că Tu ești Persoana Mea, Tu ești o parte din manifestarea Mea mărinimoasă și completă, o parte indispensabilă a trupului Meu. Prin urmare, trebuie să depun o mărturie specială. Cine altcineva, în afară de Acela dinăuntrul persoanei Mele, este după inima Mea? Nu ești Tu Însuși Cel care mărturisește pentru Tine, ci Duhul Meu mărturisește pentru Tine și, cu siguranță, nu voi ierta pe oricine îndrăznește să Te sfideze, căci aceasta privește decretele Mele administrative. Tot ceea ce Tu spui voi împlini negreșit și tot ceea ce gândești voi accepta cu siguranță. Dacă cineva nu Ți este loial, atunci ei Mi se împotrivesc în mod deschis și, cu siguranță, nu îi voi ierta. Voi muștra aspru pe toți cei care se împotrivesc Fiului Meu și voi binecuvânta pe cei care sunt compatibili cu Tine. Aceasta este autoritatea pe care Ți-o confer. Cu privire la cele despre care s-a vorbit în trecut – cerințele și standardele impuse fiilor întâi născuți – tu ești exemplarul. Adică, așa cum ești Tu le voi cere fiilor întâi născuți să fie. Asta nu este ceva ce oamenii pot face, ci mai degrabă este ceea ce face Însuși Duhul Meu. Dacă cineva crede că oamenii sunt cei care depun mărturie pentru Tine, acea creatură este, fără îndoială, de teapa Satanei și dușmanul Meu! Prin urmare, mărturia este concludentă, veșnic neschimbătoare și este aceea pe care o confirmă Duhul Sfânt! Nimeni nu o poate modifica ușor și oricine o face nu voi ierta! De vreme ce oamenii nu pot depune mărturie pentru Mine, Eu Însumi mărturisesc pentru persoana Mea și oamenii nu trebuie să intervină în lucrarea Mea! Acestea sunt cuvinte de judecată aspră și fiecare persoană trebuie să fie atentă la ele!

Ar trebui să luați în considerare și să luați notă de fiecare detaliu din ceea ce spun. Nu tratați cuvintele Mele cu indiferență, ci ascultați cu atenție. De ce spun Eu că fiii întâi născuți sunt persoana Mea și o parte indispensabilă a împărăției Mele? Înaintea tuturor veacurilor, noi am trăit împreună și nu am fost despărțiți niciodată. Din cauza tulburărilor Satanei, după ce M-am întrupat prima dată, M-am întors în Sion. Pornind de la asta, noi toți am venit în lume și după ce dobândesc victoria în zilele de pe urmă – adică după ce

vă recâştig din trupul pe care Satana l-a stricat – vă voi aduce înapoi în Sion, astfel încât persoana Mea să Se poată reuni, pentru a nu se mai despărţi niciodată. După aceea, nu voi mai fi întrupat, iar voi, cu siguranţă, nu veţi ieşi din trupul Meu. Adică, după aceea nu voi mai crea din nou lumea, ci voi rămâne pentru totdeauna inseparabil de fiii Mei întâi născuţi în Sion, pentru că totul a fost complet finalizat acum şi Eu sunt pe punctul de a încheia întreaga epocă veche. Numai în Sion există viaţa noului cer şi a noului pământ, pentru că persoana Mea există în Sion. Nu vor mai fi noi ceruri sau noi pământuri în afară de acestea. Eu sunt noul cer şi, de asemenea, noul pământ fiindcă persoana Mea umple tot Sionul. Se poate spune, de asemenea, că fiii Mei întâi născuţi sunt noul cer, fiii Mei întâi născuţi sunt noul pământ. Eu şi cu fiii Mei întâi născuţi suntem dintr-un singur corp, inseparabili. A vorbi despre Mine include neapărat pe fiii întâi născuţi şi cu siguranţă nu voi ierta pe nimeni care încearcă să ne despartă. Când voi face ca toate naţiunile şi popoarele să se întoarcă înaintea tronului Meu, toate Satanele se vor face de ocară şi toţi demonii răi vor da înapoi din faţa Mea. Atunci este cert că neprihănirea va exista în mijlocul tuturor popoarelor (adică printre fiii şi oamenii Mei) şi este sigur că nu va exista nicio tulburare a lui Satana între toate naţiunile, căci Eu voi guverna toate naţiunile şi popoarele, voi exercita puterea asupra întregului univers-lume, iar toate Satanele vor fi complet devastate, învinse în întregime, primind pedeapsa decretelor Mele administrative.

Eu înaintez cu lucrarea Mea în mijlocul tuturor popoarelor, dar ele au doar luminarea Duhului Meu şi nimeni dintre ele nu este calificat să dezvăluie misterele Mele, nimeni nu este calificat să Mă exprime. Numai Cel care vine din Mine este calificat să facă lucrarea Mea, iar în ceea ce-i priveşte pe restul, îi folosesc doar temporar. Duhul Meu nu va coborî asupra unei persoane în mod arbitrar, căci totul în Mine este preţios. Ca Duhul Meu să coboare peste cineva şi ca Duhul Meu să lucreze asupra cuiva sunt lucruri complet diferite. Duhul Meu lucrează asupra oamenilor care sunt în afara Mea, însă Duhul Meu coboară asupra Acelui care vine din Mine. Acestea sunt două chestiuni care nu au nicio legătură. Fiindcă Acela care vine din Mine este sfântă, dar cei care sunt în afara Mea nu sunt sfinţi, indiferent de cât de buni pot fi ei. Duhul Meu nu va coborî asupra cuiva pentru orice motiv mărunţ. Oamenii nu ar trebui să se îngrijoreze. Eu nu fac nicio greşeală şi sunt sigur sută la sută în ceea ce fac! După cum am mărturisit pentru El, cu siguranţă Îl voi şi proteja; acel Cineva vine cu siguranţă din Mine şi este indispensabilă persoanei Mele. Prin urmare, sper ca oamenii să pună deoparte propriile noţiuni, să renunţe la orice idei date de Satana, să creadă că fiecare cuvântare a Mea este adevărată şi să nu cedeze îndoielilor din mintea lor. Aceasta este porunca Mea către omenire, îndemnul Meu către omenire. Toată lumea trebuie să adere la aceste lucruri, toţi trebuie să le asculte sincer şi toţi trebuie să ia ceea ce spun Eu ca fiind standard.

Nu numai că urmează să-Mi încep lucrarea printre toate naţiunile şi popoarele, ci şi să-Mi încep lucrarea peste tot în universul-lume şi asta arată chiar mai mult că ziua întoarcerii Mele în Sion nu este departe (pentru că este necesar să Mă întorc în Sion

Înainte de a putea începe lucrarea printre toate popoarele și întreaga univers-lume). Există cineva care poate înțelege etapele lucrării Mele și modul în care lucrez? Motivele pentru care spun că mă voi întâlni cu străinii în duh sunt că, esențialmente, acest lucru nu se poate face în trup și pentru că nu doresc să risc pericole a doua oară. Acestea sunt motivele pentru care împărtășesc cu străinii în duh. Aceasta urmează să fie în lumea spirituală adevărată, nu într-o lume spirituală vagă așa cum își imaginează cei^a care trăiesc în trup. Ceea ce spun în acel moment va fi diferit doar în modul în care vorbesc, fiindcă voi vorbi într-o epocă diferită. Așadar, amintesc omenirii iar și iar să fie atentă la modul în care vorbesc, și îi amintesc că există și mistere în ceea ce spun, pe care oamenii nu le pot dezvălui. Dar nimeni nu înțelege de ce spun aceste lucruri și doar fiindcă vă spun asta azi sunteți capabili să înțelegeți puțin, dar tot nu complet. După această etapă din lucrarea Mea, vă voi informa pas cu pas. (Încă mai doresc să alung câțiva oameni prin acest lucru, deci nu voi mai spune nimic pentru moment.) Aceasta este metoda următoarei etape în lucrarea Mea. Toată lumea ar trebui să fie atentă și să vadă clar că Eu sunt Însuși Dumnezeu care este înțelept.

Capitolul 118

Voi revărsa har asupra oricui se ridică să fie martor pentru Fiul Meu; voi distruge pe oricine nu se ridică să fie martor pentru Fiul Meu, ci, în schimb, se împotrivesc și folosește noțiunile omenești pentru a-și face propriile evaluări. Toți trebuie să vadă clar! A fi martor pentru Fiul Meu este un act de respect față de Mine și aceasta satisface voia Mea. Nu respectați doar pe Tatăl, în timp ce terorizați și asupriți pe Fiul. Cei care fac asta sunt descendenții marelui balaur roșu. Eu nu am nevoie ca mizerabili ca aceștia să fie martori pentru Fiul Meu; îi voi distruge în Adânc. Eu vreau ca făcătorii de servicii loiali și onești să-L slujească pe Fiul Meu; de restul, nu am nevoie. Aceasta este firea Mea dreaptă și ea servește pentru a arăta că Eu sunt Însuși Dumnezeul sfânt și fără pată. Nu voi ierta pe nimeni care aduce ofensă decretelor Mele administrative. Pe toți care Te-au sfidat sau persecutat în trecut, fie în familie, fie în lume, îi voi muștra unul câte unul și niciunul nu va fi scutit, căci nu este nicio parte din Mine care să fie din carne și sânge. A fi martori pentru Tine astăzi arată că acei făcători de servicii au terminat de făcut servicii pentru Mine, și astfel nu au niciun fel de scrupule sau griji. La urma urmei, ei sunt făcătorii Tăi de servicii și, în definitiv, Tu al cerului și Te vei întoarce în trupul Meu în cele din urmă, pentru că trupul Meu nu poate fi fără Tine. Cei care Te-au sfidat și care nu au fost compatibili cu Tine în trecut (aceasta este ceva ce alții nu pot să vadă; numai Tu știi lucrul acesta în inima Ta) și-au arătat acum formele inițiale și au căzut, pentru că Tu ești Dumnezeu Însuși și nu vei tolera ca nimeni să Te sfideze sau să Te ofenseze. Deși nu

^a Textul original nu include expresia „cum își imaginează cei”.

poate fi văzut deloc din exterior, Duhul Meu este în Tine; acest lucru este dincolo de orice îndoială. Toți oamenii trebuie să creadă acest lucru, ca nu cumva toiagul Meu de fier să lovească pe toți care Mă sfidează! Din moment ce sunt martor pentru Tine, în mod sigur ai autoritate și tot ce spui este exprimarea Mea și tot ce faci este manifestarea Mea, pentru că Tu ești preaiubitul Meu și ești o parte fără de care persoana Mea nu poate fi. Așadar, fiecare acțiune a Ta, ceea ce porți, ceea ce folosești și unde trăiești – sunt cu siguranță și faptele Mele. Nimeni nu trebuie să încerce să găsească ceva împotriva Ta sau să-Ți caute defecte. Dacă cineva face asta, nu-l voi ierta!

Voi alunga pe toți slujitorii răi din casa Mea, și în casa Mea îi voi face pe toți slujitorii loiali să fie martori pentru fiii Mei întâi născuți; acesta este planul Meu și modul în care lucrez. Când slujitorii răi sunt martori pentru Fiul Meu, se simte mirosul morților, iar Eu îl disprețuiesc. Când slujitorii loiali sunt martori pentru Fiul Meu, acest lucru este serios și sincer, și este acceptabil pentru Mine. Așadar, cine nu dorește să fie martor pentru Fiul Meu să iasă de aici chiar acum! Nu te voi forța să o faci – dacă îți cer să pleci, atunci trebuie să pleci! Uită-te la care sunt consecințele pentru tine și la ceea ce te așteaptă; cei care fac servicii înțeleg acest lucru mai mult decât oricine altcineva. Judecata Mea, mânia Mea, blestemele Mele și furia Mea arzătoare și violentă se vor abate în orice moment asupra celor ce Mă sfidează. Mâna Mea nu arată milă nimănui; indiferent cât de loial a fost cândva cineva care face servicii, dacă Îl sfidează pe Fiul Meu astăzi, atunci îl voi nimici imediat și nu-i voi permite să rămână înaintea Mea. Din aceasta se poate vedea mâna Mea nemiloasă. Fiindcă oamenii nu Mă cunosc și pentru că natura lor Mă sfidează, chiar și cei care Îmi sunt loiali o fac de dragul propriei lor plăceri. Dacă se întâmplă ceva care-i afectează negativ, inimile lor se schimbă imediat și vor să se retragă de lângă Mine. Aceasta este natura Satanei. Nu trebuie să fiți înfumurați, crezându-vă loiali! Dacă nu are nimic de câștigat, această turmă de fiare este pur și simplu incapabilă să-Mi fie loială. Dacă nu Mi-aș fi proclamat decretele administrative, v-ați fi retras de mult timp. Acum sunteți cu toții prinși între ciocan și nicovală, nedoritori să Mă slujiți, dar nedoritori să fiți loviți de mâna Mea. Dacă nu aș fi proclamat că mari nenorociri se vor abate în orice moment asupra oricui Mă sfidează, v-ați fi retras demult. Nu știu Eu oare trucurile la care pot recurge oamenii? Majoritatea oamenilor nutresc acum o speranță slabă, dar când acea speranță se transformă în dezamăgire, ei devin nedoritori să meargă mai departe și cer să se întoarcă. Am spus deja că nu țin pe nimeni aici împotriva propriei voințe, dar ai grijă să te gândești la ce consecințe vor fi pentru tine. Nu te ameninț; acest lucru are legătură cu realitatea. Nimeni nu poate înțelege natura omului în afară de Mine; toți oamenii cred că Îmi sunt loiali, neștiind că loialitatea lor este impură. Aceste impurități îi vor ruina pe oameni, pentru că ele sunt o uneltire a marelui balaur roșu. Acest lucru a fost expus de Mine cu mult timp în urmă; Eu sunt Dumnezeuul atotputernic, așadar, cum să nu înțeleg ceva atât de simplu? Eu sunt capabil să pătrund în sângele și trupul tău pentru a-ți vedea intențiile. Nu-Mi este dificil să înțeleg natura omului, însă oamenii se consideră isteți, crezând că nimeni în afară de ei nu le cunoaște intențiile. Nu știu ei că

Dumnezeul atotputernic există în ceruri, pe pământ și în toate lucrurile?

Îl voi iubi pe Fiul Meu până la capăt și voi urî pe marele balaur roșu și pe Satana pentru totdeauna. Mustrarea Mea se va abate asupra tuturor celor care Mă sfidează și niciun dușman nu va fi scutit. Am mai spus, „Pun în Sion o piatră mare. Pentru credincioși, această piatră este temelia construcției lor. Pentru cei care nu cred, aceasta este o piatră de care se împiedică. Pentru fiii diavolului, aceasta este piatra care-i strivește”. Nu numai că am mai rostit aceste cuvinte, ci ele au fost profețite de mulți oameni și mulți oameni au citit cuvintele din acest pasaj în această epocă. Mai mult, unii oameni au încercat să explice aceste cuvinte, însă nimeni nu a dezvăluit vreodată acest mister, deoarece această lucrare este făcută doar în momentul de față al zilelor de pe urmă. Așadar, chiar dacă unii oameni au încercat să explice aceste cuvinte, explicațiile lor sunt toate sofisme. Astăzi, vă dezvălui întreaga semnificație astfel încât să cunoașteți importanța faptului de a fi martor pentru fiii Mei întâi născuți și scopul Meu pentru care fac acest lucru. Pun în Sion o piatră mare și aceasta se referă la fiii Mei întâi născuți pentru care se depune mărturie. Cuvântul „mare” nu înseamnă că această mărturie se depune la o scară gigantică, ci mai degrabă că prin depunerea mărturiei pentru fiii Mei întâi născuți, un mare număr de făcători de servicii se vor retrage. Aici, „cei care nu cred” se referă la cei care se retrag fiindcă se depune mărturie pentru Fiul Meu. Prin urmare, piatra este o stâncă de poticnire pentru acest fel de persoană. Spun că este o stâncă pentru că acest fel de persoană va fi doborâtă de mâna Mea și, așadar, „stânca de poticnire pentru oameni” nu este menționată în relație cu căderea sau slăbirea, ci în relație cu a fi doborât de mâna Mea. „Credincioșii”, din „pentru credincioși, această piatră este temelia construcției lor”, se referă la acei făcători de servicii care sunt loiali, iar „temelia construcției lor” se referă la harul și binecuvântările pe care ei le vor primi după ce M-au slujit cu loialitate. Faptul că s-a depus mărturie pentru fiii întâi născuți arată că această întreagă epocă veche va trece în curând; adică, acest lucru simbolizează distrugerea împărăției Satanei; prin urmare, pentru neamuri, ea este stânca prin care sunt strivite. Așadar, zdrobirea tuturor națiunilor în bucăți se referă la reînnoirea completă a întregii lumii; cea veche va trece și cea nouă va fi întemeiată – aceasta este adevărata semnificație a „zdrobirii”. Înțelegeți? Lucrarea pe care o fac în această ultimă etapă poate fi rezumată în aceste câteva cuvinte. Aceasta este lucrarea Mea minunată, iar voi ar trebui să înțelegeți voia Mea în cuvintele Mele.

Capitolul 119

Toți ar trebui să-Mi înțelegeți intențiile și toți s-ar cuveni să-Mi înțelegeți starea. Acum este vremea să Mă pregătesc să Mă întorc în Sion. Doar asta Mă gândesc să fac. Sper doar să Mă reunesc cu voi într-o zi curând și să petrec fiecare minut și fiecare secundă împreună cu voi, în Sion. Detest lumea, detest trupul și chiar mai mult detest fiecare om

de pe pământ. Nu sunt dispus să îi văd, pentru că toți sunt ca niște demoni, lipsiți de cea mai mică urmă de natură umană. Nu sunt dispus să locuiesc pe pământ; detest toate creaturile, detest tot ce este din carne și sânge. Întregul pământ duhnește a cadavre; doresc să Mă întorc în Sion de îndată, pentru a îndepărta toată duhoarea de cadavre de pe pământ și a umple tot pământul de sunetul laudelor la adresa Mea. Mă voi întoarce în Sion, Mă voi elibera de trup și de lume, și nimeni nu poate să-Mi stea în cale. Mâna Mea care răpune omul nu are nicio emoție! De acum înainte, nimeni nu mai are voie să vorbească despre construcția bisericii. Dacă vorbește cineva, nu îl voi ierta. (Aceasta este din cauză că acum este vremea să fiu martor pentru fiii Mei întâi născuți și este vremea să clădesc Împărăția; oricine vorbește despre construcția bisericii distruge construcția Împărăției și-Mi întrerupe gestionarea.) Totul este gata, totul este pregătit; tot ce rămâne este ca fiii întâi născuți să fie înălțați și mărturisiți. Când se va întâmpla asta, fără nicio amânare și fără a lua în considerare forma, Mă voi întoarce de îndată în Sion – locul pe care îl aveți în minte zi și noapte. Nu vă uitați doar la cum lumea actuală merge mai departe, liniștită și calmă. Toată această lucrare este lucrarea întoarcerii în Sion; așadar, să nu acordați atenție acestor lucruri acum; când va veni ziua întoarcerii în Sion, totul va fi complet. Cine nu își dorește să se întoarcă în Sion numaidecât? Cine nu își dorește ca Tatăl și fiii să se reunească degrabă? Indiferent cât de plăcute sunt plăcerile pământești, ele nu pot să aibă control asupra trupului nostru; ne vom transcende trupul și ne vom întoarce împreună în Sion. Cine îndrăznește să împiedice acest lucru? Cine îndrăznește să ridice obstacole? Eu sigur nu îi voi ierta! Voi înlătura toate pietrele de poticnire. (Acesta este motivul pentru care spun că nu Mă pot întoarce în Sion imediat. Desfășor această lucrare de curățare și, simultan, sunt martor pentru fiii Mei întâi născuți; aceste două lucrări se realizează în același timp. Când lucrarea de curățare se va încheia, va veni vremea să îi dezvălui pe fiii întâi născuți. „Pietrele de poticnire” sunt numărul mare de făcători de servicii, și de aceea spun că aceste două lucrări au loc simultan.) Fiii Mei întâi născuți vor umbla cu Mine prin tot universul și până la capetele pământului, peste munți și râuri și peste toate lucrurile; cine îndrăznește să împiedice acest lucru? Mâna Mea nu dă drumul ușor niciunui om; excepție făcând fiii Mei întâi născuți, Mă înfurii împotriva tuturor și îi blestem pe toți. În tot ținutul, nu este niciun singur muritor care primește binecuvântările Mele; toți se confruntă cu blestemul Meu. De la crearea lumii, nu am binecuvântat pe nimeni; chiar și atunci când am oferit binecuvântări, au fost doar cuvinte, niciodată ceva real, căci îl detest la culme pe Satana; niciodată nu îl voi binecuvânta, doar îl voi blestema. Doar la final, după ce îl voi fi cucerit complet pe Satana și victoria deplină va fi a Mea, voi oferi tuturor făcătorilor de servicii loiali binecuvântări materiale și le voi permite să se bucure lăudându-Mă, pentru că întreaga Mea lucrare se va fi încheiat.

Într-adevăr, vremea Mea nu este departe. Planul de gestionare de șase mii de ani (planul mântuirii) se apropie de încheiere înaintea ochilor voștri. (Este, într-adevăr, înaintea ochilor voștri. Nu este vreo prefigurare; puteți vedea aceasta din starea Mea.)

Îi voi duce îndată acasă, în Sion, pe fiii Mei întâi născuți. Unii vor spune: „Din moment ce este doar pentru fiii întâi născuți, de ce durează șase mii de ani? Și de ce au fost creați atâția oameni?” Am spus înainte că tot ce este al Meu este prețios. Cum să nu fie fiii Mei întâi născuți și mai mult decât atât? Îi voi mobiliza pe toți să Mă slujească și, mai mult, Îmi voi face cunoscută puterea, astfel încât fiecare om să vadă că în tot universul-lume toate obiectele se află în mâinile noastre, toate persoanele se află în slujba noastră și toate lucrurile sunt pentru realizarea noastră. Voi realiza totul. Pentru Mine nu există noțiunea de timp; chiar dacă intenționez să duc planul și lucrarea la îndeplinire în șase mii de ani, pentru Mine totul este emancipat și liber. Chiar dacă durează mai puțin de șase mii de ani, atâta vreme cât în viziunea Mea a venit timpul, cine ar îndrăzni să rostească un cuvânt de împotrivire? Cine ar îndrăzni să se ridice și să judece după bunul plac? Lucrarea Mea o fac Eu Însumi; timpul Meu îl aranjez Eu Însumi. Nicio persoană, nicio situație și niciun lucru nu îndrăznește să acționeze de bunăvoie; îi voi face pe toți să Mă urmeze. Pentru Mine nu există bine sau rău; dacă Eu spun că un lucru este bun, atunci sigur este bun; dacă Eu spun că un lucru este rău, și atunci am dreptate. Nu trebuie să Mă măsurați mereu cu noțiuni omenești! Spun că fiii întâi născuți și cu Mine, împreună, suntem binecuvântați – cine îndrăznește să refuze să se supună? Te voi distruge pe loc! Tu refuzi să te supui! Te răzvrățești! Pur și simplu nu Îmi este milă de niciun om și ura Mea și-a atins deja limita; pur și simplu nu mai pot fi tolerant. În ceea ce Mă privește, întregul univers-lume trebuie exterminat imediat – doar atunci mareața Mea lucrare va fi realizată; doar atunci planul Meu de gestionare (planul mântuirii) va fi încheiat; și doar atunci ura din inima Mea se va risipi. Acum Mă interesează doar să fiu martor pentru fiii Mei întâi născuți. Voi lăsa deoparte toate celelalte lucruri; mai întâi voi face lucrurile importante și apoi pe cele secundare. Aceștia sunt pașii lucrării Mele, pe care nimeni nu ar trebui să-i încalce; toți trebuie să facă așa cum spun, ca nu cumva să ajungă ținte ale blestemului Meu.

Acum, că lucrarea Mea este încheiată, Mă pot odihni. De acum înainte, nu voi mai lucra, ci le voi cere fiilor Mei întâi născuți să facă tot ce vreau să se facă, pentru că fiii Mei întâi născuți Mă reprezintă; fiii Mei întâi născuți reprezintă persoana Mea. Acest lucru nu este deloc greșit; nu folosiți noțiuni pentru a judeca. A-i vedea pe fiii Mei întâi născuți înseamnă a Mă vedea pe Mine, căci noi suntem una și aceeași. Orice persoană care ne separă Mi se împotrivesc astfel și nu o voi ierta. În cuvintele Mele există taine de neînțeles pentru om. Doar cei pe care îi iubesc pot să Mă exprime, și nu alții; acest lucru este stabilit de Mine și nimeni nu îl poate schimba. Cuvintele Mele sunt bogate, cuprinzătoare și de nepătruns. Toți ar trebui să depună eforturi mari asupra cuvintelor Mele, să încerce să mediteze la ele deseori și să nu rateze niciun singur cuvânt sau o singură propoziție – altfel, oamenii vor munci supuși erorii și cuvintele Mele vor fi greșit înțelese. Am spus că firea Mea nu suportă ofensarea, adică fiilor Mei întâi născuți nu li se poate sta împotrivă. Fiii Mei întâi născuți reprezintă fiecare aspect al firii Mele, așadar, când se sună din trâmbița sacră, va fi momentul în care voi începe să fiu martor pentru

fiii întâi născuți și, astfel, trâmbița sacră va fi de acum înainte vestirea treptată a firii Mele înainte mulțimilor. Cu alte cuvinte, când fiii întâi născuți vor fi revelați, acela va fi momentul în care se va dezvălui firea Mea. Cine poate înțelege acest lucru? Eu spun că până și în tainele pe care le-am descoperit mai rămân încă taine pe care oamenii nu le pot descifra. Care dintre voi a încercat cu adevărat să înțeleagă adevăratul sens al acestor cuvinte? Este firea Mea personalitatea unei persoane, așa cum v-ați imaginat? E o greșeală gravă să gândiți astfel! Oricine vede azi pe fiii Mei întâi născuți este obiectul binecuvântării și Îmi vede firea – acest lucru este absolut adevărat. Fiii Mei întâi născuți reprezintă tot ce sunt Eu; reprezintă persoana Mea, fără nicio îndoială. Nimeni nu trebuie să aibă vreo îndoială în privința acestui lucru! Cei supuși sunt binecuvântați cu har, iar cei răzvrățiți sunt blestemați. Aceasta este porunca Mea, și nimeni nu o poate schimba!

Capitolul 120

Sionule! Veselește-te! Sionule! Cântă! M-am întors triumfător, M-am întors victorios! Toate popoarele! Grăbiți-vă să vă aliniați! Toate lucrurile create! Opriți-vă acum, căci persoana Mea stă în fața întregului univers și Se arată în partea de răsărit a lumii! Cine îndrăznește să nu îngenuncheze în închinare? Cine îndrăznește să nu Mă numească Dumnezeu adevărat? Cine îndrăznește să nu își ridice privirea cu venerație? Cine îndrăznește să nu aducă laudă? Cine îndrăznește să nu se veselească? Poporul Meu Îmi va auzi glasul, iar fiii Mei vor supraviețui în Împărăția Mea! Munții, râurile și toate lucrurile vor ovaționa la nesfârșit și vor sălta fără oprire. În aceste momente, nimeni nu va îndrăzni să dea înapoi și nimeni nu va îndrăzni să se ridice și să se împotrivească. Aceasta este fapta Mea minunată și, mai mult, este marea Mea putere! Voi face ca totul să Mă venereze în inimă și, chiar mai presus de atât, voi face ca totul să Mă slăvească! Acesta este scopul suprem al planului Meu de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani și este ceea ce am hotărât. Nicio persoană, niciun obiect, niciun eveniment nu îndrăznește să se ridice și să Mi se împotrivească sau să Mi se opună. Tot poporul Meu se va îndrepta spre muntele Meu (adică, spre lumea pe care o voi crea mai târziu) și Mi se va supune, pentru că am măreție, judecată și autoritate. (Acest lucru se referă la momentul când sunt în trup. Am autoritate și în trup, dar, deoarece limitările temporale și spațiale nu pot fi depășite în trup, nu se poate spune că am dobândit gloria deplină. Deși Eu îi câștig pe fiii întâi născuți în trup, nu se poate spune că am dobândit gloria. Doar când voi reveni în Sion și Îmi voi schimba înfățișarea se va putea spune că am autoritate – adică, am obținut glorie.) Nimic nu va fi dificil pentru Mine. Totul va fi distrus de cuvintele din gura Mea și, prin cuvintele din gura Mea, totul va lua ființă și va fi desăvârșit. Aceasta este marea Mea putere și aceasta este autoritatea Mea. Datorită faptului că sunt plin de putere și de autoritate, nicio persoană nu ar putea îndrăzni să Mă împiedice. Am învins deja totul și deja i-am biruit pe toți fiii răzvrătirii. Îmi aduc fiii întâi

născuți alături de Mine pentru a Mă întoarce în Sion. Nu Mă întorc singur în Sion. Din acest motiv, toți îi vor vedea pe fiii Mei întâi născuți și, prin urmare, vor avea o inimă plină de venerație față de Mine. Acesta este scopul Meu în a-i câștiga pe fiii întâi născuți și acesta a fost planul Meu de la crearea lumii.

Când totul va fi pregătit, aceea va fi ziua în care Mă voi întoarce în Sion și în care voi fi sărbătorit de toate popoarele. Când Mă voi întoarce în Sion, toate lucrurile de pe pământ vor tăcea și își vor găsi pacea. Când Mă voi întoarce în Sion, totul își va recâștiga înfățișarea originală. În acea vreme, Îmi voi începe lucrarea în Sion. Îi voi pedepsi pe cei răi și-i voi răsplăti pe cei buni, Îmi voi pune în aplicare dreptatea și Îmi voi îndeplini judecata. Îmi voi folosi cuvintele pentru a realiza totul, făcând ca toți oamenii și toate lucrurile să experimenteze mâna Mea care mustră, și îi voi face pe toți să vadă întreaga Mea glorie, întreaga Mea înțelepciune și întreaga Mea mărinimie. Nicio persoană nu va îndrăzni să se ridice să judece, întrucât, în Mine, toate lucrurile sunt îndeplinite; și, prin asta, toți vor vedea întreaga Mea demnitate și toți vor gusta întreaga Mea victorie, căci în Mine se manifestă toate lucrurile. Din aceasta, se pot vedea marea Mea putere și autoritatea Mea. Nimeni nu va îndrăzni să Mă offenseze și nimeni nu va îndrăzni să Mă împiedice. Cu Mine, totul este scos la iveală. Cine ar îndrăzni să ascundă ceva? Cu siguranță acelei persoane nu-i voi arăta niciun fel de milă! Astfel de ticăloși trebuie să primească pedeapsa Mea severă și astfel de lepădături trebuie alungate din fața ochilor Mei. Îi voi conduce cu un toiag de fier și Îmi voi folosi autoritatea ca să îi judec, fără a avea câtuși de puțină îndurare și fără să le cruț deloc sentimentele, căci Eu sunt Dumnezeu Înсуși, care este lipsit de emoții și măreț și care nu poate fi ofensat. Acest lucru ar trebui înțeles și văzut de toți, ca nu cumva să ajungă să fie loviți și anihilați de Mine „fără motiv sau temeii”, căci toiagul Meu va lovi pe toți cei care Mă offensează. Nu-Mi pasă dacă ei Îmi cunosc sau nu decretele administrative; pentru Mine acest lucru va fi lipsit de importanță, deoarece persoana Mea nu tolerează ofensa nimănui. Acesta este motivul pentru care se spune că sunt un leu; dobor pe oricine ating. De aceea se spune că, acum, este blasfemie să se spună că Eu sunt Dumnezeul milei și al bunătății iubitoare. În esență, nu sunt miel, ci leu. Nimeni nu îndrăznește să Mă offenseze; voi pedepsi imediat cu moartea și fără milă pe oricine Mă offensează. Lucrul acesta e suficient să-Mi arate firea. De aceea, în epoca finală un grup mare de oameni se va retrage, iar oamenilor le va fi greu să suporte asta, însă, în ceea ce Mă privește, sunt liniștit și fericit, iar această sarcină nu Mi se pare deloc dificilă. Aceasta este firea Mea.

Sper că toți oamenii vor avea o inimă supusă, pentru a asculta de tot ce vine de la Mine; dacă va fi așa, cu siguranță voi binecuvânta foarte mult omenirea întrucât, așa cum am spus, cei care sunt compatibili cu Mine vor fi păstrați, în timp ce aceia care sunt ostili față de Mine vor fi blestemați. Am hotărât acest lucru și nimeni nu îl poate schimba. Lucrurile pe care le-am hotărât sunt lucruri pe care le-am realizat și oricine se ridică împotriva lor va fi muștrat de îndată. Am tot ce Îmi trebuie în Sion și tot ce Îmi doresc. În Sion nu este nicio urmă de ceva lumesc, iar în comparație cu lumea, Sionul este un palat

bogat și măreț; dar nimeni nu a intrat în el și, astfel, în imaginația omului, nu există deloc. Viața din Sion nu se aseamănă cu viața de pe pământ; pe pământ, viața înseamnă mâncare, îmbrăcăminte, joacă și căutarea plăcerilor, în timp ce în Sion este foarte diferită. Este viața Tatălui și a fiilor cufundați în bucurie, umplând întotdeauna întregul spațiu al universului, dar venind întotdeauna împreună la unison. Acum că s-a ajuns în acest punct, vă voi spune unde se află Sionul. Sionul este unde locuiesc Eu; este locul unde se află persoana Mea. Așadar, Sionul trebuie să fie un loc sfânt și trebuie să fie departe de pământ. De aceea spun că disprețuiesc oamenii, lucrurile și ce ține de pământ și că detest mâncatul, băutul, joaca și căutarea plăcerilor trupului, pentru că, indiferent cât sunt de agreabile plăcerile pământești, ele nu se pot compara cu viața din Sion; este diferența dintre cer și pământ, și este imposibil să le compari pe acestea două. Motivul pentru care există multe necunoscute pe care omul nu le poate desluși pe pământ se datorează faptului că oamenii nu au auzit nimic despre Sion. Așadar, unde mai exact este Sionul? Este pe o altă planetă, așa cum și-l imaginează oamenii? Nu! Aceasta este doar o fantezie din mintea omului. Al treilea Cer, pe care l-am menționat, este privit de om ca având o însemnătate simbolică, însă ceea ce înțeleg oamenii prin noțiunile lor este exact opusul a ceea ce vreau Eu să spun. Al treilea Cer menționat aici nu este câtuși de puțin fals. De aceea spun că nu voi distruge soarele, luna, stelele și corpurile cerești și nu voi elimina cerul și pământul. Aș putea să distrug locul în care sălășluiesc? Aș putea să elimin Muntele Sion? Nu e ridicol acest lucru? Al treilea Cer este locuința Mea; este Muntele Sion, iar acest lucru este absolut. (De ce spun că este absolut? Pentru că omul nu poate înțelege deloc ce spun Eu acum; el poate doar să audă ce spun. Sfera gândirii omului pur și simplu nu poate cuprinde acest lucru și, de aceea, acum nu voi mai spune nimic despre Sion, ca nu cumva oamenii să-l considere doar o închipuire.)

După ce Mă voi întoarce în Sion, cei de pe pământ vor continua să Mă slăvească, la fel ca în trecut. Acei făcători de servicii loiali vor aștepta ca întotdeauna pentru a-Mi face servicii, însă rolul lor va fi ajuns la sfârșit. Tot ce pot să facă este să contemple circumstanțele prezenței Mele pe pământ. În acea vreme, voi începe să aduc dezastre asupra celor care vor suferi calamități; totuși, toți cred că sunt un Dumnezeu drept. Cu siguranță nu îi voi pedepsi pe acei făcători de servicii loiali, ci doar le voi permite să primească harul Meu. Pentru că am spus că îi voi pedepsi pe toți făcătorii de rele, iar cei care fac fapte bune vor primi bucuriile materiale oferite de Mine, demonstrând că sunt Însuși Dumnezeuul dreptății și credincioșiei. În momentul întoarcerii Mele în Sion, voi începe să privesc înspre fiecare națiune a lumii; îi voi aduce pe israeliți la mântuire și îi voi muștra pe egipteni. Acesta este următorul pas în lucrarea Mea. Lucrarea Mea din acea vreme nu va fi precum cea din prezent: nu va fi o lucrare în trup, ci va transcende trupul într-un tot – și, așa cum am spus, așa se va face; și așa cum am poruncit, așa va rămâne. Orice aș spune, câtă vreme este rostit de gura Mea, se va împlini imediat în realitate; acesta este adevăratul sens al cuvântului Meu rostit și al faptului că se

împlinește în același timp, întrucât cuvântul Meu în sine reprezintă autoritatea. Acum vorbesc despre unele lucruri generale, pentru a le oferi oamenilor de pe pământ câteva indicii, astfel încât înțelegerea lor să nu fie frenetică. Când va veni acea vreme, totul va fi aranjat de Mine și nimeni nu ar trebui să se comporte cu încăpățânare, ca nu cumva să fie lovit de mâna Mea. În închipuirile omului, tot ce spun este vag pentru că, până la urmă, gândirea omului este la fel de departe de lucrurile despre care am vorbit precum este cerul de pământ. De aceea, nimeni nu poate pricepe lucrul acesta. Ei nu pot decât să se conformeze celor spuse de Mine; aceasta este tendința inevitabilă a lucrurilor. Eu am spus: „În zilele de pe urmă, fiara va apărea ca să-Mi persecute poporul, iar cei care se tem de moarte vor fi însemnați cu o pecete pentru a fi luați de fiară. Cei care M-au văzut vor fi uciși de fiară”. Fără nicio îndoială, „fiara” din aceste cuvinte se referă la Satana, cel care-i înșală pe oameni. Adică, atunci când Mă voi întoarce în Sion, un grup mare de făcători de servicii se va retrage; cu alte cuvinte, vor fi luați de fiară. Toate aceste creaturi vor ajunge în Adânc pentru a primi mustrarea Mea veșnică. „Cei care M-au văzut” se referă la făcătorii de servicii loiali care au fost cuceriti de Mine. „M-au văzut” se referă la faptul că au fost cuceriti de Mine. „Uciși de fiară” se referă la Satana care, fiind cucerit de Mine, nu îndrăznește să Mi se opună. Cu alte cuvinte, Satana nu va îndrăzni să săvârșească nicio lucrare asupra acestor făcători de servicii și, de aceea, sufletele acestor oameni vor fi fost salvate; asta se datorează abilității lor de a-Mi fi loiali și înseamnă că acei făcători de servicii loiali vor putea primi harul Meu și binecuvântarea Mea. De aceea spun că sufletele lor vor fi fost salvate. (Acest lucru nu se referă la înălțarea la al treilea Cer, lucru care este doar o noțiune de-a omului). Dar acei slujitori răi vor fi legați din nou de către Satana și, apoi, aruncați în Adânc. Aceasta este pedeapsa Mea pentru ei; aceasta este recompensa lor și asta este răsplata pentru păcatele lor.

Întrucât ritmului lucrării Mele se iuțește, timpul Meu pe pământ se reduce treptat. Data întoarcerii Mele în Sion se apropie. Când lucrarea Mea pe pământ va ajunge la final, va fi vremea ca Eu să Mă întorc în Sion. Nu-Mi doresc deloc să trăiesc pe pământ, dar, de dragul gestionării Mele, de dragul planului Meu, am îndurat toată suferința. Astăzi, vremea a venit deja. Îmi voi iuți ritmul și nimeni nu va putea să țină pasul cu Mine. Indiferent dacă oamenii pot înțelege sau nu, vă voi spune în detaliu toate lucrurile pe care omul este incapabil să le înțeleagă, dar pe care voi, pe pământ, trebuie să le știți. De aceea, spun că sunt Dumnezeu Însuși, care transcende timpul și spațiul. Dacă scopul Meu nu ar fi fost să-i câștig pe fiii întâi născuți și, astfel, să-l înving pe Satana, M-aș fi întors deja în Sion; dacă lucrurile ar fi fost altfel, pur și simplu nu aș fi creat omenirea. Disprețuiesc lumea omului și pe oamenii care sunt departe de Mine îi detest într-atât încât Mă gândesc să distrug întreaga omenire dintr-o singură lovitură. Totuși, lucrarea Mea are ordine și structură, are un simț al proporției și al moderației și nu este dezordonată. Tot ce fac este pentru a-l înfrânge pe Satana și, mai mult decât atât, pentru a-Mi permite să fiu împreună cu fiii Mei întâi născuți cât mai repede posibil. Acesta este țelul Meu.

PARTEA A DOUA
CUVINTELE LUI DUMNEZEU
CĂTRE ÎNTREGUL UNIVERS

(DE LA 20 FEBRUARIE 1992 LA 1 IUNIE 1992)

Introducere

„Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers” este a doua parte a cuvântărilor exprimate de Hristos sub identitatea lui Dumnezeu Însuși. Ele acoperă perioada cuprinsă între 20 februarie 1992 și 1 iunie 1992 și conțin un total de patruzeci și șapte de capitole. Modul, conținutul și perspectiva cuvintelor lui Dumnezeu în aceste cuvântări sunt complet diferite de „Cuvântări ale lui Hristos la început”. „Cuvântări ale lui Hristos la început” expune și ghidează comportamentul exterior al oamenilor și viețile lor spirituale simple. În cele din urmă, se încheie cu „procesul făcătorilor de servicii”. Totuși, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers” încep cu încheierea identității oamenilor ca făcători de servicii și începutul vieții lor ca popor al lui Dumnezeu. Îi îndrumă pe oameni la cel de-al doilea vârf al lucrării lui Dumnezeu, pe parcursul căreia trec prin încercarea iazului de foc, încercarea morții și vremea iubirii față de Dumnezeu. Acești câțiva pași expun în totalitate urâciunea omului înaintea lui Dumnezeu, precum și adevăratul chip al omului. În cele din urmă, Dumnezeu termină cu un capitol în care El se desparte de om, încheind astfel toate etapele acestei întrupări a cuceririi primului grup de oameni de către Dumnezeu.

În „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Dumnezeu exprimă cuvintele Sale din perspectiva Duhului. Modul în care El vorbește este de neatins de către omenirea creată. În plus, vocabularul și stilul cuvintelor Sale sunt frumoase și în mișcare și nicio formă de literatură umană nu le-ar putea lua locul. Cuvintele cu care El îl expune pe om sunt exacte, sunt incontestabile de orice filozofie și ele îi aduc pe toți oamenii la supunere. Ca o sabie ascuțită, cuvintele cu care Dumnezeu judecă omul taie drept în profunzimile sufletelor oamenilor, tăind atât de adânc încât îi lasă fără niciun loc unde să se ascundă. Cuvintele cu care El îi mângâie pe oameni poartă milă și bunătate plină de iubire, sunt calde ca îmbrățișarea unei mame iubitoare și îi fac pe oameni să se simtă în siguranță ca niciodată până atunci. Singura cea mai mare caracteristică a acestor cuvântări este că, în timpul acestei etape, Dumnezeu nu vorbește folosind identitatea lui Iahve sau a lui Isus Hristos, nici a lui Hristos din zilele de pe urmă. În schimb, folosind identitatea Sa inerentă – Creatorul – El le vorbește și îi învață pe toți cei care Îl urmează pe El și pe toți cei care trebuie încă să-L urmeze pe El. Este corect să spunem că aceasta este prima dată de la crearea lumii când Dumnezeu S-a adresat întregii omeniri. Niciodată înainte Dumnezeu nu a vorbit omenirii create atât de detaliat și atât de sistematic. Desigur, aceasta este și prima dată când El a vorbit atât de mult, și atât de mult timp, întregii omeniri. Este total fără precedent. Mai mult, aceste cuvântări alcătuiesc primul text exprimat de Dumnezeu în rândul omenirii, în care El expune oamenii, îi călăuzește, îi judecă și le vorbește de la inimă la inimă și, de asemenea, acestea sunt primele cuvântări în care Dumnezeu le face cunoscut oamenilor pașii Lui, locul în care El se află, firea lui Dumnezeu, ceea ce Dumnezeu are și este, gândurile lui Dumnezeu și preocuparea Lui pentru omenire. Se poate spune că acestea sunt primele

cuvântări pe care Dumnezeu le-a adresat omenirii din cel de-al treilea cer de la creație și prima dată când Dumnezeu Și-a folosit identitatea Sa inerentă pentru a apărea și a exprima omenirii vocea inimii Lui prin cuvinte.

Aceste cuvântări sunt profunde și de nepătruns; ele nu sunt ușor de înțeles, nici nu este posibil de înțeles originile și scopurile cuvintelor lui Dumnezeu. Astfel, Hristos a adăugat o explicație după fiecare capitol, folosind un limbaj ușor de înțeles de om pentru a aduce claritate în cea mai mare parte a cuvântărilor. Acest lucru, combinat cu înseși cuvântările, face mai ușor pentru toată lumea să înțeleagă și să cunoască cuvintele lui Dumnezeu. Am făcut din aceste cuvinte o anexă la „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”. În ele, Hristos oferă explicații folosind o formulare care este cel mai simplu de înțeles. Combinația celor două este căsătoria perfectă a divinității și a lui Dumnezeu în umanitate. Deși Dumnezeu vorbește în perspectiva celei de-a treia persoane în anexă, nimeni nu poate nega că aceste cuvinte au fost rostite personal de către Dumnezeu, căci niciun om nu poate explica clar cuvintele lui Dumnezeu; doar Dumnezeu Însuși poate elucida originile și scopurile cuvântărilor Sale. Astfel, deși Dumnezeu vorbește folosind multe mijloace, scopurile lucrării Sale nu se schimbă niciodată, nici obiectivul planului Său nu se modifică vreodată.

Deși „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers” se încheie cu un capitol în care Dumnezeu se desparte de om, de fapt, aceasta este atunci când lucrarea lui Dumnezeu de cucerire și mântuire în rândul oamenilor și lucrarea Lui de a-i face pe oameni desăvârșiți, este dezvăluită oficial. Astfel, este mai potrivit pentru noi să considerăm „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers” ca profeția lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Căci numai după acest punct Fiul omului întrupat a început să lucreze în mod oficial și să vorbească folosind identitatea lui Hristos, mergând prin biserici și oferind viață, udând și păstorind tot poporul Său, ceea ce a dus, la rândul său, la numeroasele cuvântări din „Cuvintele lui Hristos când a mers în biserici”.

Capitolul 1

Oare cei care Mi-au văzut cuvintele le acceptă cu adevărat? Mă cunoașteți voi cu adevărat? Ați învățat cu adevărat să ascultați? Vă sacrificați în mod sincer pentru Mine? Mi-ați fost cu adevărat martori puternici și de nezduncinat în fața marelui balaur roșu? Devotamentul vostru îl face cu adevărat de rușine pe marele balaur roșu? Doar prin încercarea cuvintelor Mele pot să-Mi ating scopul de a purifica biserica și de a-i alege pe cei care Mă iubesc sincer. Dacă nu aș lucra în acest fel, ar fi cineva capabil să Mă cunoască? Cine ar putea ajunge să-Mi cunoască măreția, mânia sau înțelepciunea prin cuvintele Mele? Dat fiind că Mi-am început lucrarea, în mod cert o voi încheia, totuși, Eu sunt Cel care sondează inimile oamenilor în profunzimea lor. Ca să spun adevărul, nu există nimeni printre oameni care să Mă cunoască pe deplin, de aceea folosesc cuvinte

pentru a călăuzi oamenii, pentru a-i conduce pe toți într-o nouă eră. Într-un final, voi folosi cuvinte pentru a-Mi îndeplini întreaga lucrare, făcând ca toți cei care Mă iubesc cu adevărat să se întoarcă supuși în Împărăția Mea, ca să trăiască înaintea tronului Meu. Situația acum nu este ce a fost odată, iar lucrarea Mea a ajuns la un nou punct de plecare. Așa stând lucrurile, va exista o nouă abordare: toți cei care văd cuvântul Meu și îl acceptă ca fiind însăși viața lor sunt oamenii din Împărăția Mea și, fiind în Împărăția Mea, ei sunt oamenii Împărăției Mele. Pentru că ei acceptă călăuzirea cuvintelor Mele, chiar dacă sunt denumiți oamenii Mei, acest titlu nu este nicicum secundar faptului de a fi numiți „fiii” Mei. Dat fiind că au fost transformați în poporul lui Dumnezeu, atunci cu toții trebuie să slujească cu devotament deplin în Împărăția Mea și să-și îndeplinească îndatoririle în Împărăția Mea. Oricine săvârșește o jignire la adresa decretelor Mele administrative trebuie să primească pedeapsa Mea. Acesta este sfatul Meu pentru toți.

S-a pătruns acum într-o nouă abordare, iar trecutul nu trebuie menționat iarăși. Totuși, după cum am mai spus: Eu susțin neclintit ceea ce spun, iar ceea ce susțin neclintit, duc întotdeauna la bun sfârșit și nimeni nu poate schimba acest lucru – este absolut. Indiferent dacă este vorba despre cuvinte pe care le-am spus în trecut sau de cuvinte pe care le voi spune în viitor, le voi face pe toate să se adevărească, unul câte unul, și voi îngădui întregii omeniri să le vadă adevărându-se. Acesta este principiul din spatele cuvintelor și lucrării Mele. Întrucât construirea bisericii a fost deja realizată, acum nu mai este era construirii Bisericii, ci mai degrabă era în care Împărăția este clădită cu succes. Totuși, pentru că voi sunteți încă pe pământ, adunările oamenilor pe pământ vor fi cunoscute în continuare ca „biserica”. Cu toate acestea, substanța bisericii nu mai este ce a fost cândva – este o biserică ce a fost clădită cu succes. De aceea, spun că Împărăția Mea s-a pogorât deja pe pământ. Nimeni nu poate înțelege rădăcina cuvintelor Mele, nici nu cunoaște scopul pentru care Eu le rostesc. Din modul în care vorbesc azi, veți experimenta o epifanie. Unii ar putea izbucni într-un plâns tare și amarnic; unii s-ar putea teme că acesta este modul în care vorbesc; alții s-ar putea agăța de propriile perspective conservatoare pe măsură ce-Mi urmăresc fiecare mișcare; alții pot regreta că și-au exprimat nemulțumirile ori Mi s-au împotrivit în acel moment; unii se pot bucura în secret în sinea lor pentru că, neabătându-se vreodată de la Numele Meu, sunt reînviați. Poate că vor exista unii care, „chinuiți” de cuvintele Mele cu mult timp în urmă, până când au fost pe jumătate morți, abătuți și descurajați, nu mai au tragerea de inimă să ia seama la cuvintele pe care Eu le rostesc, cu toate că Mi-am schimbat maniera de exprimare; sau alții care, slujindu-Mă cu devoțiune până la un anumit punct, fără a se plânge vreodată, fără a se îndoii vreodată, sunt astăzi suficient de norocoși să câștige eliberarea și să simtă față de Mine o recunoștință dincolo de cuvinte în inimile lor. Toate circumstanțele de mai sus se aplică, în diferite măsuri, fiecărei ființe umane. Dar din moment ce trecutul e trecut, iar prezentul e deja aici, nu mai este nevoie să tânjim cu nostalgie după trecut sau să ne facem gânduri pentru viitor. Fiind uman, oricine se împotrivesc realității și nu face lucrurile potrivit îndrumărilor Mele nu va avea parte de

un sfârșit bun, ci va atrage asupra sa numai necazuri. Din tot ce are loc în univers, nu există nimic în care Eu să nu am ultimul cuvânt. Există ceva ce nu se află în mâinile Mele? Orice spun Eu se face, și cine dintre ființele umane Mă poate face să Mă răzgândesc? Poate fi legământul pe care l-am încheiat pe pământ? Nimic nu-Mi poate împiedica planul să înainteze; sunt atotprezent în lucrarea Mea, precum și în planul Meu de gestionare (planul mântuirii). Care dintre ființele umane își poate băga mâinile pentru a se amesteca? Nu sunt Eu Cel care a făcut personal aceste aranjamente? Faptul că am intrat în acest țărâm astăzi nu deviază în afara planului Meu sau a ceea ce am prevăzut; totul a fost stabilit de Mine cu mult timp în urmă. Cine dintre voi poate să priceapă acest pas al planului Meu? Poporul Meu va asculta negreșit de glasul Meu, iar fiecare dintre cei care Mă iubesc sincer se va întoarce negreșit înaintea tronului Meu.

20 februarie 1992

Capitolul 2

Împreună cu intrarea în noua abordare, vor exista noi pași în lucrarea Mea. Așa cum este în Împărăție, voi face lucrurile direct prin divinitate, călăuzind fiecare pas, exact până la cel mai mic detaliu și absolut neîntinat de intenții omenești. Ceea ce urmează este o descriere a modalităților actuale de practică: pentru că prin greutate și rafinare și-au câștigat titlul de „popor” și pentru că sunt poporul Împărăției Mele, trebuie să aștept ca ei să îndeplinească niște cerințe riguroase, al căror standard este mai înalt decât cel al metodelor lucrării Mele din generațiile anterioare. Nu este doar realitatea cuvintelor; mai important, este realitatea practicii. Acestea trebuie atinse mai întâi. În toate cuvintele și faptele, ei trebuie să îndeplinească standardele impuse oamenilor Împărăției, și oricine le încalcă trebuie îndepărtat imediat, ca nu cumva să aducă rușine numelui Meu. Însă, cei ignoranți, care nu văd clar sau nu pot să înțeleagă, sunt o excepție. În construirea bisericii Mele, concentrați-vă la a-Mi mânca și bea cuvintele, a-Mi recunoaște înțelepciunea și a găsi confirmare prin lucrarea Mea. Dacă omul acordă atenție altor cărți în afară de acelea care conțin cuvintele Mele, cu siguranță nu îl vreau; asemenea oameni sunt prostituate care Mă sfidează. Precum un apostol, o persoană nu trebuie să stea acasă prea mult. Dacă o face, nu o voi forța, ci voi renunța la acea persoană. Din moment ce apostolii nu stau acasă mult timp, ei își petrec lungi perioade de timp în biserică, pentru a se lămuri. Apostolii trebuie să participe la cel puțin una dintre cele două adunări ale bisericii. Astfel, adunările conlucrătorilor (inclusiv toate adunările apostolilor, toate adunările liderilor bisericii și toate adunările sfinților care au o percepție clară) trebuie să devină frecvente. Cel puțin unii dintre voi trebuie să participe la fiecare adunare, iar apostolii trebuie să se concentreze doar la vegherea asupra bisericilor. Cerințele anterioare făcute sfinților sunt acum mai profunde. Datorită devotamentului

față de Mine, pe cei care au comis ofense înainte ca Eu să fiu martor pentru numele Meu, Eu tot îi voi folosi după ce îi încerc. Totuși, cei care comit alte ofense după mărturia Mea, dar sunt gata să depună eforturi ca să se pocăiască și să o ia de la început, trebuie să rămână doar în cadrul bisericii. Cu toate acestea, ei nu pot fi neglijenți și nesăbuiți, ci, mai degrabă, trebuie să fie și mai reținuți decât alții. Cât despre cei care nu își îndreaptă calea după ce am vorbit, Duhul Meu îi va părăsi de îndată, iar biserica va avea dreptul să îndeplinească judecata Mea și să-i înlăture. Acest lucru este categoric și nu poate exista loc pentru dezbateri. Dacă cineva eșuează pe parcursul încercărilor – adică, dacă pleacă – atunci nimeni să nu-i dea atenție acestei persoane, ca să evite să Mă încerce și să-i permită Satanei să năvălească turbat în biserică. Aceasta este judecata Mea asupra unei astfel de persoane. Dacă cineva acționează fără dreptate și din sentimente față de cel care pleacă, atunci, nu doar că acela care a plecat își va pierde locul, dar și primul va fi alungat dintre oamenii Mei. Un alt rol al apostolilor este de a se concentra pe răspândirea Evangheliei. Bineînțeles, și sfinții pot face această lucrare, însă ei trebuie să facă aceasta cu înțelepciune și trebuie să se stăpânească să nu cauzeze probleme. Cele menționate anterior sunt modalitățile actuale de practică. De asemenea, ca memento, trebuie să fiți atenți să vă faceți predicile să fie mai profunde, astfel încât toți să pătrundă în realitatea cuvintelor Mele. Trebuie să ascultați îndeaproape de cuvintele Mele, făcând ca toți oamenii să le înțeleagă clar și fără ambiguități. Acest lucru este crucial. Aceia din poporul Meu care nutresc gânduri de trădare trebuie excluși și lor nu trebuie să li se permită să stea în casa Mea multă vreme, ca nu cumva să Îmi facă numele de ocară.

21 februarie 1992

Capitolul 3

Deoarece vă numiți poporul Meu, lucrurile nu mai sunt cum erau înainte; voi ar trebui să dați atenție și să vă supuneți cuvântărilor Duhului Meu și să urmăriți îndeaproape lucrarea Mea; nu puteți să separați Duhul Meu de trupul Meu, căci Noi suntem una, în mod inerent, și nedivizați prin natură. Toți cei care despart Duhul de persoană, concentrându-se fie asupra persoanei, fie asupra Duhului, vor suferi pierderi și vor putea doar să bea din propria lor cupă a amărăciunii, fără nicio alternativă. Doar cei care pot să considere Duhul și persoana ca pe un întreg inseparabil vor avea o cunoaștere suficientă despre Mine; viața ce se află în ei va trece printr-o schimbare treptată. Pentru ca următorul pas al lucrării Mele să se realizeze lin și fără piedici, Mă folosesc de rafinarea cuvintelor pentru a-i testa pe toți cei care sunt în casa Mea și folosesc metode de lucru pentru a-i testa pe cei care Mă urmează. În aceste circumstanțe, se poate spune că ei toți își pierd speranța; ca oameni, nu există nici măcar unul printre ei ale cărui

condiții să nu fie negative și pasive, ca și cum întregul spațiu s-ar fi schimbat. Unii oameni blamează Cerul și pământul; alții, în disperarea lor, își fac curaj și acceptă testul cuvintelor Mele; unii privesc către ceruri și oftează adânc, cu ochii plini de lacrimi, ca și când ar fi tulburați de moartea prematură a unui nou-născut; alții chiar simt că e o rușine să trăiască astfel și se roagă la Dumnezeu să îi ia curând; unii își petrec toată ziua într-o stare de confuzie, ca și cum s-ar fi îmbolnăvit grav și încă urmează să-și revină în simțiri; alții, după ce se plâng, pleacă în tăcere; iar unii Mă laudă din locul în care se află, deși rămân oarecum negativi. Azi, când totul este revelat, nu mai e nevoie să vorbesc despre trecut; și mai important este faptul că tot ar trebui să fiți capabili de loialitate absolută din poziția pe care v-o dau azi, astfel încât tot ce faceți să aibă aprobarea Mea, iar tot ce rostiți să fie produsul luminării și iluminării Mele, încât ceea ce trăiți să poată fi în final chipul Meu și în întregime manifestarea Mea.

Cuvintele Mele sunt eliberate și exprimate în orice loc sau timp și, la fel și voi, ar trebui să vă cunoașteți pe voi înșivă înaintea Mea întotdeauna. Căci azi, în definitiv, este altfel decât era înainte, iar tu nu mai poți să realizezi orice îți dorești. În schimb, sub îndrumarea cuvintelor Mele, tu trebuie să fii capabil să-ți supui trupul; trebuie să folosești cuvintele Mele ca pe sprijinul tău și nu poți să te conduci în mod nechibzuit. Toate căile către o practică reală pentru biserică pot fi găsite în cuvintele Mele. Aceia care nu acționează potrivit cuvintelor Mele aduc o jignire directă Duhului Meu, iar Eu îi voi distruge. Din moment ce lucrurile au ajuns la o astfel de situație precum cea de azi, nu trebuie să vă simțiți prea mâhniți și plini de regrete cu privire la faptele și acțiunile voastre din trecut. Generozitatea Mea este nelimitată, întocmai mărilor și cerului – cum ar putea capacitățile omului și cunoașterea sa despre Mine să nu-Mi fie la fel de familiare cum Îmi e de cunoscut podul palmei? Care dintre oameni nu este în mâinile Mele? Crezi că nu știu deloc cât de mare este statura ta, că sunt în întregime neștiutor în privința acestui lucru? Asta e imposibil! Așadar, când toți oamenii se află în cea mai mare disperare a lor, când nu mai pot aștepta și își doresc să o ia de la început, când vor să Mă întrebe ce se întâmplă, când unii se bucură să risipească, iar altora le vine în minte să se revolte, când unii încă slujesc cu loialitate, Eu pornesc a doua parte a epocii judecății: purificarea și judecarea poporului Meu. Ceea ce înseamnă și că încep oficial să-Mi pregătesc poporul, permițându-vă nu doar să fiți mărturii frumoase pentru Mine, ci, mai mult decât atât, să obțineți pentru Mine, de pe tronul poporului Meu, victorii frumoase în bătălii.

Poporul Meu ar trebui să fie întotdeauna în alertă împotriva uneltirilor viclene ale Satanei, păzind poarta casei Mele pentru Mine; ar trebui să fie capabili să se sprijine unii pe alții și să se aprovizioneze unii pe alții, ca să evite să cadă în capcana Satanei, moment în care ar fi prea târziu pentru regrete. De ce vă învăț cu atâta insistență? De ce vă vorbesc despre realitățile lumii spirituale? De ce vă amintesc și vă sfătuiesc din nou și din nou? V-ați gândit vreodată la acest lucru? Chibzuirea voastră v-a adus vreodată claritate? Astfel, trebuie nu doar să fiți capabili să vă maturizați, clădind pe fundația trecutului, ci, mai mult decât atât, să înlăturați impuritățile din interiorul vostru

sub îndrumarea cuvintelor de azi, permițând fiecăruia dintre cuvintele Mele să prindă rădăcini și să înflorească în interiorul duhurilor voastre și, mai important, să aducă mai multă roadă. Asta pentru că ceea ce Eu cer nu sunt flori strălucitoare și luxuriante, ci roade îmbelșugate, roade care nu își pierd pârguirea. Înțelegeți sensul adevărat al cuvintelor Mele? Chiar dacă florile dintr-o seră sunt la fel de nenumărate ca stelele și atrag toată mulțimea plină de admirație, odată ce s-au uscat devin la fel de ponosite precum uneltirile înșelătoare ale Satanei, și nimeni nu se arată interesat de ele. Însă toți cei năpăstuiți de vânturi și pârjoliți de soare care sunt mărturie pentru Mine, chiar dacă înfloriți nu sunt frumoși, vor rodi odată ce florile s-au veștejit, căci Eu cer ca ei să fie așa. Cât de mult înțelegeți când rostesc aceste cuvinte? Când florile se ofilesc și dau roadă și de îndată ce toate aceste roade pot fi aduse pentru bucuria Mea, Îmi voi încheia toată lucrarea pe pământ și voi începe să Mă bucur de cristalizarea înțelepciunii Mele!

22 februarie 1992

Capitolul 4

Toți oamenii Mei care slujesc înaintea Mea ar trebui să se gândească la trecut: a fost iubirea voastră pentru Mine întinată de necurăție? A fost loialitatea voastră pentru Mine curată și din toată inima? A fost cunoașterea voastră despre Mine adevărată? Cât loc am ocupat în inimile voastre? V-am umplut inimile în întregime? Cât de multe au realizat cuvintele Mele în interiorul vostru? Nu Mă luați drept prost! Aceste lucruri sunt perfect clare pentru Mine! Astăzi, când vocea mântuirii Mele se face auzită, a existat o sporire a iubirii voastre pentru Mine? A devenit curată o parte a loialității voastre față de Mine? A devenit mai profundă cunoașterea voastră referitoare la Mine? Slăvirea oferită în trecut a pus o temelie solidă pentru cunoașterea voastră de astăzi? Cât de mult din voi este ocupat de Duhul Meu? Cât loc ocupă imaginea Mea în interiorul vostru? Și-au atins cuvântările Mele scopul în voi? Simțiți cu adevărat că nu aveți unde să vă ascundeți rușinea? Credeți cu adevărat că nu sunteți calificați pentru a fi poporul Meu? Dacă sunteți complet neatenți la întrebările de mai sus, atunci aceasta arată că pescuiești în ape tulburi, că ești prezent doar pentru a înmulți rândurile și că, la momentul prestabilit de Mine, vei fi cu siguranță alungat și aruncat în groapa fără fund pentru a doua oară. Acestea sunt cuvintele Mele de avertizare și oricine nu le ia în serios va fi lovit de judecata Mea și, la momentul stabilit, va întâlni dezastrul. Nu este așa? Trebuie încă să ofer exemple pentru a ilustra lucrul acesta? Trebuie să vorbesc mai simplu pentru a vă oferi un exemplu? De la momentul creației și până astăzi, mulți oameni Mi-au nesocotit cuvintele și, astfel, au fost înlăturați și alungați din curentul Meu de recuperare; în cele din urmă, trupurile lor pier, iar duhurile lor sunt aruncate în Infern și chiar și astăzi ele încă sunt supuse unei pedepse cumplite. Mulți oameni Mi-au urmat cuvintele, dar au

mers împotriva luminării și iluminării Mele și, astfel, au fost dați la o parte de Mine, căzând sub domeniul Satanei și devenind unii dintre cei ce se opun Mie. (Astăzi, toți aceia care Mi se opun în mod direct ascultă doar superficial cuvintele Mele și nesocotesc esența cuvintelor Mele.) Au existat, de asemenea, mulți care doar au ascultat cuvintele pe care le-am rostit ieri, care au păstrat „gunoiul” din trecut și nu au prețuit „roadele” zilei de astăzi. Acești oameni nu doar că au fost luați prizonieri de Satana, dar au devenit păcătoși eterni și dușmani ai Mei și Mi se opun direct. Astfel de oameni sunt obiectele judecății în culmea mâniei Mele și astăzi sunt încă orbi, încă în temnițele întunecoase (adică, astfel de oameni sunt cadavre putrede, inerte, care sunt controlate de Satana; deoarece ochii lor au fost acoperiți de Mine, Eu spun că ei sunt orbi). Ar fi bine să ofer un exemplu pentru ca voi să aveți o referință, astfel încât să puteți învăța din el:

La menționarea lui Pavel, vă veți gândi la istoria sa și la unele povești despre el care nu sunt exacte și care nu corespund cu realitatea. El a fost învățat de către părinții săi de la o vârstă fragedă și a primit viața Mea, iar ca rezultat al predestinării Mele, el avea calibrul pe care Eu îl cer. La vârsta de 19 ani, el a citit diferite cărți despre viață; astfel, nu trebuie să intru în detalii despre cum, datorită calibrului său și datorită luminării și iluminării Mele, el nu numai că putea vorbi cu o anume pricepere despre chestiuni spirituale, dar era, de asemenea, capabil să îmi înțeleagă intențiile. Desigur, aceasta nu exclude combinația de factori interni și externi. Totuși, singura sa imperfecțiune era faptul că, datorită talentelor sale, era deseori lăudăros și superficial. Drept rezultat, datorită neascultării sale, din care o parte îl reprezenta direct pe arhanghel, când Eu am devenit trup pentru prima dată, el a depus toate eforturile pentru a Mă sfida. El era unul dintre aceia care nu cunosc cuvintele Mele, iar locul Meu în inima sa deja dispăruse. Astfel de oameni se opun direct divinității Mele și sunt doborâți de Mine și se pleacă și își mărturisesc păcatele doar la final. Astfel, după ce utilizasem punctele lui forte – adică, după ce el lucrase pentru Mine o perioadă de timp – el a revenit din nou la vechile lui obiceiuri și, deși nu Mi-a nesocotit în mod direct cuvintele, el nu a ascultat îndrumarea interioară și luminarea Mea și, astfel, tot ceea ce făcuse el în trecut era inutil; cu alte cuvinte, coroana slavei, despre care vorbea, devenise cuvinte goale, produsul propriei sale imaginații, căci, chiar și astăzi, el încă este supus judecății Mele, în captivitatea lanțurilor Mele.

Din exemplul de mai sus se poate vedea că oricine Mi se opune (prin opoziția nu numai față de sinele Meu trupesc ci, mai important, față de cuvintele Mele și față de Duhul Meu – adică, față de divinitatea Mea), primește judecata Mea în trupul său. Când Duhul Meu te părăsește, te prăbușești, coborând direct în Infern. Și, deși corpul tău trupesc este pe pământ, ești ca o persoană care suferă de boli mintale: ți-ai pierdut rațiunea și, imediat, te simți ca și cum ai fi un cadavru, astfel încât Mă implori să îți nimicesc trupul fără întârziere. Majoritatea dintre voi, care sunteți stăpâniți de duh, manifestați o apreciere profundă față de aceste circumstanțe și nu este nevoie să intru în alte detalii. În trecut, când am lucrat în umanitatea normală, majoritatea oamenilor se

măsuraseră deja cu mânia și măreția Mea și deja cunoșteau puțin din înțelepciunea și firea Mea. Astăzi, vorbesc și acționez direct în divinitate și există încă unii oameni care vor vedea mânia și judecata Mea cu proprii lor ochi; în plus, principala lucrare a celei de-a doua părți a erei de judecată este de a face tot poporul Meu să Îmi cunoască faptele în trup, în mod direct, și de a vă face pe toți să contemplați firea Mea, în mod direct. Totuși, deoarece Eu sunt în trup, vă înțeleg slăbiciunile. Speranța Mea este ca voi să nu tratați duhul, sufletul și trupul vostru ca pe niște fleacuri dedicându-le, fără să gândiți, Satanei. Este mai bine să prețuiți tot ceea ce aveți și să nu tratați totul precum un joc, căci astfel de lucruri au legătură cu soarta voastră. Sunteți cu adevărat capabili să înțelegeți adevăratul sens al cuvintelor Mele? Sunteți cu adevărat capabili să arătați considerație față de adevăratele Mele sentimente?

Sunteți dispuși să vă bucurați de binecuvântările Mele pe pământ, binecuvântări care sunt asemănătoare celor din cer? Sunteți dispuși să prețuiți faptul că Mă înțelegeți pe Mine, desfătarea cuvintelor Mele și cunoașterea referitoare la Mine ca fiind cele mai valoroase și semnificative lucruri din viața voastră? Sunteți cu adevărat capabili să vă supuneți complet Mie, fără să vă gândiți la propriile voastre perspective? Sunteți cu adevărat capabili să vă permiteți vouă înșivă să fiți omorâți de Mine și conduși de Mine, ca o oaie? Există printre voi vreunul capabil să realizeze astfel de lucruri? Se poate ca toți cei care sunt acceptați de Mine și primesc promisiunile Mele să fie cei care câștigă binecuvântările Mele? Ați înțeles ceva din aceste cuvinte? Dacă vă testez, puteți cu adevărat să vă puneți la mila Mea și, în mijlocul acestor încercări, să căutați intențiile Mele și să înțelegeți inima Mea? Nu doresc ca tu să poți rosti multe cuvinte impresionante sau să spui multe povești palpitate; ci, îți cer să poți fi o bună mărturie pentru Mine și să poți intra complet și profund în realitate. Dacă nu aș vorbi direct, ai putea să abandonezi tot în jurul tău și să-ți permiți ție însuși să fii folosit de Mine? Nu este aceasta realitatea pe care o cer? Cine poate înțelege sensul cuvintelor Mele? Totuși, vă cer să nu mai fiți trași în jos de greșeli, să fiți proactivi în intrarea voastră și să pricepeți esența cuvintelor Mele. Aceasta vă va împiedica să înțelegeți greșit cuvintele Mele și să fiți confuzi față de ce vreau să spun și, astfel, să încălcați decretele Mele administrative. Sper că pricepeți intențiile Mele pentru voi din cuvintele Mele. Nu vă mai gândiți la propriile perspective și acționați așa cum ați decis înaintea Mea să vă supuneți orchestrărilor lui Dumnezeu în toate lucrurile. Toți aceia care stau în casa Mea ar trebui să facă tot ceea ce pot; ar trebui să ofere tot ce ai mai bun ultimei secțiuni a lucrării Mele pe pământ. Ești cu adevărat dispus să pui astfel de lucruri în practică?

23 februarie 1992

Capitolul 5

Glasul Duhului Meu este expresie a întregirii firii Mele. Înțelegeți? A avea nelămuriri asupra acestui punct este echivalent cu a vă împotrivi Mie direct. Ați înțeles în mod autentic importanța care există în aceasta? Știți cu adevărat cât de mult efort, cât de multă energie cheltuiesc Eu pe voi? Îndrăzniți cu adevărat să dezvăluiți ce ați făcut și cum v-ați comportat înaintea Mea? Și aveți tupeul să vă numiți poporul Meu în fața Mea – nu aveți niciun pic de rușine, cu atât mai puțin vreo rațiune! Mai devreme sau mai târziu, oamenii ca voi vor fi alungați din casa Mea. Nu te folosi de autoritatea vechimii în fața Mea, presupunând că ai mărturisit ferm pentru Mine! Este aceasta ceva ce omenirea e capabilă să facă? Dacă nu ar rămâne nimic din intențiile și scopurile tale, ai fi luat-o de mult pe altă cale. Crezi că nu știu cât de mult poate rezista inima omului? De acum înainte, în toate lucrurile trebuie să intri în realitatea practicii; doar să dai din gură, așa cum ai făcut în trecut, nu te va mai ajuta. În trecut, majoritatea dintre voi reușeați să fiți paraziți sub acoperișul Meu; faptul că puteți să stați pe picioarele voastre astăzi se datorează în întregime severității cuvintelor Mele. Crezi că Eu vorbesc aleatoriu și fără scop? Imposibil! Privesc în jos la toate lucrurile din slava cerului și Îmi exercit stăpânirea din slava cerului asupra tuturor lucrurilor. În același mod, am pus în aplicare mântuirea Mea asupra pământului. Nu există moment când nu privesc, din locul Meu secret, fiecare mișcare a oamenilor și tot ce fac și ce spun ei. Oamenii sunt pentru Mine ca niște cărți deschise: îi văd și îi cunosc pe toți și pe fiecare. Locul secret este sălașul Meu și întreaga boltă cerească este patul pe care stau. Forțele Satanei nu Mă pot atinge, căci debordez de măreție, dreptate și judecată. O taină inefabilă sălășluiește în cuvintele Mele. Când vorbesc, deveniți precum păsările de curte care tocmai au fost aruncate în apă, copleșite de confuzie, sau precum bebelușii care tocmai au tras o sperietură, părând că nu știu nimic, deoarece duhurile voastre au căzut într-o stare de stupefacție. De ce spun că locul secret este sălașul Meu? Știi înțelesul profund al cuvintelor Mele? Cine dintre oameni este capabil să Mă cunoască? Cine e capabil să Mă cunoască precum își cunoaște propria mamă și propriul tată? Odihnindu-Mă în sălașul Meu, Eu observ cu atenție: toți oamenii de pe pământ se foiesc, „călătorind în jurul lumii” și alergând încolo și înapoi, toate pentru destinul și viitorul lor. Nici măcar unul singur, însă, nu are energie de acordat construirii Împărăției Mele, nici măcar cât efortul necesar pentru a trage aer în piept. Eu am creat oamenii și i-am salvat de multe ori din necazuri, totuși, acești oameni sunt cu toții nerecunoscători: niciunul dintre ei nu poate să enumere toate instanțele în care i-am mântuit. Au trecut atât de mulți ani – atât de multe secole – de la crearea lumii până astăzi; am lucrat atât de multe miracole și Mi-am făcut înțelepciunea să se manifeste de atât de multe ori. Cu toate acestea, oamenii sunt la fel de demenți și amorțiți ca bolnavii mintal și chiar uneori ca fiarele sălbatice alergând prin pădure, fără cea mai mică intenție de a acorda atenție chestiunilor Mele. De multe ori le-am dat oamenilor pedeapsa capitală și i-am condamnat la moarte, dar planul Meu de gestionare

(planul mântuirii) nu poate fi schimbat de nimeni. Și ca atare, în mâinile Mele, oamenii continuă să dezvăluie aceleași vechi lucruri de care se agață. Datorită etapelor lucrării Mele, v-am salvat din nou pe voi, ființe care v-ați născut într-o mare familie degenerată, depravată, murdară și sordidă.

Lucrarea planificată de Mine continuă să meargă înainte fără a sta pe loc niciun moment. După ce am trecut în Epoca Împărăției și după ce v-am adus în Împărăția Mea ca fiind poporul Meu, voi avea alte cerințe de la voi; adică, voi începe să promulg înaintea voastră constituția cu care voi guverna această epocă:

Din moment ce vă numiți poporul Meu, ar trebui să puteți slăvi numele Meu; adică să mărturisiți ferm în mijlocul încercărilor. Dacă cineva încearcă să Mă flateze și să ascundă adevărul de Mine, sau să facă aranjamente necinstite pe la spatele Meu, astfel de oameni vor fi fără excepție alungați și dați afară din casa Mea să aștepte să-i tratez. Aceia care au fost necredincioși și nefiliali față de Mine în trecut și care se ridică iarăși astăzi pentru a Mă judeca în mod deschis – și ei vor fi alungați din casa Mea. Aceia care sunt poporul Meu trebuie să arate constant considerație față de poverile Mele și, de asemenea, să caute să cunoască ale Mele cuvinte. Doar astfel de oameni vor fi luminați de Mine și ei vor trăi cu siguranță sub îndrumarea și luminarea Mea, neprimind vreodată muștrări. Pe aceia care nu arată considerație față de poverile Mele, se concentrează pe planificarea propriului lor viitor – adică, pe aceia care prin acțiunile lor nu au ca scop să Îmi mulțumească inima, ci, mai degrabă, caută ajutoare bănești – pe aceste fapte asemănătoare cu cerșetorii refuz complet să le folosesc, deoarece din momentul în care s-au născut nu au știut deloc ce înseamnă să arate considerație față de poverile Mele. Ei sunt oameni cărora le lipsește rațiunea normală; astfel de oameni suferă de „subnutriția” creierului și trebuie să meargă acasă pentru niște „hrană”. Nu am niciun folos după asemenea oameni. În rândul poporului Meu, toată lumea va trebui să considere cunoașterea Mea o datorie de respectat până la final, precum mâncatul, îmbrăcatul și dormitul, ceva ce nu se uită niciun moment, astfel ca, în final, cunoașterea Mea să devină familiară precum mâncatul – ceva ce faci fără efort, cu iscusință. Cât despre cuvintele pe care le rostesc, fiecare dintre ele trebuie primit cu credință absolută și asimilat complet; nu pot exista jumătăți de măsură superficiale. Oricine nu acordă atenție cuvintelor Mele va fi privit ca împotrivindu-Mi-se direct; oricine nu mănâncă din cuvintele Mele sau nu caută să le cunoască va fi privit ca cineva care nu Îmi dă atenție și va fi dat direct pe ușă afară din casa Mea. Asta pentru că, așa cum am spus în trecut, ceea ce vreau Eu nu e un număr mare de oameni, ci excelență. Dintr-o sută de oameni, dacă unul singur este capabil să Mă cunoască prin cuvintele Mele, atunci îi voi arunca cu bună-știință pe toți ceilalți pentru a Mă concentra pe luminarea și iluminarea acestuia. Din aceasta, puteți vedea că nu e neapărat adevărat că doar un număr mai mare de oameni Mă pot manifesta și Mă pot trăi. Ceea ce Îmi doresc este grâu (chiar dacă boabele poate nu sunt pline), și nu neghină (chiar atunci când boabele sunt destul de pline încât să fie de admirat). Cât despre cei care nu au grijă să caute, ci care în schimb

se comportă într-o manieră delăsătoare, ei ar trebui să plece de bunăvoie; Eu nu doresc să îi mai văd, ca nu cumva să continue să-Mi facă numele de rușine. Cu privire la ceea ce cer de la poporul Meu, Mă voi opri la aceste precepte momentan și voi aștepta să dau mai multe sancțiuni în funcție de cum se schimbă circumstanțele.

În zilele din trecut, marea majoritate a oamenilor credeau că Eu eram Dumnezeu Însuși al înțelepciunii, că eram Dumnezeul care vedea în adâncul inimilor oamenilor; totuși, asta era doar vorbărie superficială. Dacă oamenii M-ar fi cunoscut cu adevărat, ei nu ar fi tras concluzii greșite, ci ar fi continuat în schimb să încerce să Mă cunoască prin cuvintele Mele. Doar când ei ar fi ajuns la momentul în care să Îmi vadă cu adevărat faptele, ar fi fost vrednici să spună că sunt Înțelept și că sunt Minunat. Cunoștințele voastre despre Mine sunt prea superficiale. De-a lungul veacurilor, atât de mulți oameni Mi-au slujit pentru foarte mulți ani și, văzându-Mi faptele, au ajuns cu adevărat să cunoască ceva despre Mine. Din acest motiv, au avut întotdeauna o inimă supusă față de Mine, neîndrăznind să nutrească nici cea mai mică intenție de a Mi se opune pe motivul dificultății căutării urmelor Mele. Dacă îndrumarea Mea ar fi absentă dintre acești oameni, ei nu ar îndrăzni să acționeze atât de pripit. Așadar, după ce au trecut prin mulți ani de experiență, au generalizat în cele din urmă o parte a cunoașterii despre Mine, spunând că sunt Înțelept, Minunat și Sfătuitor, că vorbele Mele sunt precum o sabie cu două tăișuri, că faptele Mele sunt mărețe, uimitoare și minunate, că sunt înveșmântat în măreție, că Înțelepciunea Mea se înalță mai sus de ceruri și alte observații. Astăzi, însă, voi Mă cunoașteți doar prin temelia pe care au pus-o ei, deci marea majoritate a voastră – precum papagalii – doar roștiți cuvintele pe care le-au rostit ei. Faptul că v-am iertat de atât de multă mustrare este doar pentru că Eu iau în considerare cât de superficial este modul în care Mă cunoașteți și cât de săracă este „educația” voastră. Chiar și așa, marea voastră majoritate încă nu vă cunoașteți pe voi înșivă sau credeți că deja ați aspirat la voia Mea prin faptele voastre și, pentru acest motiv, ați scăpat de judecată; sau că, după ce M-am întrupat, am pierdut din vedere complet faptele omenirii și că, pentru acest motiv, ați scăpat și de mustrare; sau că Dumnezeul în care credeți nu există în spațiile vaste ale universului și, astfel, ați considerat cunoașterea lui Dumnezeu o treabă de făcut în timpul liber în loc să o păstrați în inimile voastre ca pe o datorie de îndeplinit, folosind credința în Dumnezeu ca un mod de a face să treacă timpul care altfel ar fi fost petrecut în trândăvie. Dacă nu mi S-ar face milă de lipsa voastră de calificări, rațiune și înțelegere, atunci toți ați pieri în mijlocul muștrării Mele, șterși de pe fața pământului. Cu toate acestea, până când se va termina lucrarea Mea pe pământ, voi rămâne îngăduitor față de omenire. Aceasta este ceva ce trebuie să cunoașteți cu toții și să încetați să confundați binele și răul.

25 februarie 1992

Capitolul 6

Fii receptiv față de chestiunile spirituale, atent față de cuvintele Mele și capabil să privești Duhul Meu și ființa Mea, și cuvântul Meu și ființa Mea, ca pe un întreg inseparabil, astfel încât toți oamenii să Mă poată mulțumi în prezența Mea. Am pus piciorul peste toate câte sunt, am privit în zare peste nemărginita întindere a universului și am mers printre toți oamenii, gustând dulceața și amărăciunea printre oameni – însă omul nu M-a cunoscut niciodată cu adevărat, nici nu Mi-a dat vreo atenție în timpul călătoriilor Mele. Deoarece am fost tăcut și nu am făcut niciodată fapte supranaturale, nimeni nu M-a văzut vreodată cu adevărat. Astăzi nu mai e ca în trecut: voi face lucruri ce nu s-au văzut vreodată de la începutul creației, voi rosti cuvinte ce nu s-au auzit vreodată de-a lungul veacurilor, pentru că Eu cer ca toți oamenii să ajungă să Mă cunoască întrupat. Acestea sunt etapele gestionării Mele, dar omul nu are nici cea mai vagă idee. Chiar dacă am vorbit pe înțelesul tuturor, oamenii rămân buimaci; e greu să îi lămurești. Nu reprezintă asta josnicia omului? Nu e tocmai asta ceea ce doresc să remediez? Vreme de mulți ani, nu am făcut nimic în om; vreme de mulți ani, cu toate că era în contact direct cu întruparea Mea, nimeni nu a auzit vreodată glasul emis direct din divinitatea Mea. Iată cum, inevitabil, ființelor umane le lipsește cunoașterea despre Mine, cu toate că acest lucru nu a afectat iubirea lor pentru Mine de-a lungul veacurilor. Astăzi, totuși, am înfăptuit în voi o lucrare miraculoasă, o lucrare de nepătruns și fără de măsură și am rostit multe cuvinte. Și totuși, în astfel de circumstanțe, încă mai există mulți care Mi se împotrivesc în mod direct în prezența Mea. Să îți dau acum câteva exemple.

Zilnic, te rogi unui Dumnezeu nedeslușit, încercând să pricepi voia Mea și să-ți faci o idee despre viață. Însă când ești pus față în față cu cuvintele Mele, le privești în mod diferit: te uiți la cuvintele Mele și la Duhul Meu ca la un întreg, totuși dai la o parte ființa Mea, considerând că persoana care sunt Eu este incapabilă în mod fundamental de a rosti asemenea cuvinte, că ele sunt dirijate de Duhul Meu. Cum rămâne cu a ta cunoaștere în asemenea împrejurări? Crezi în cuvintele Mele într-o anumită măsură, însă ai noțiuni de diferită gravitate cu privire la trupul cu care Mă îmbrac. Îți petreci fiecare zi studiindu-l și spui: „De ce face El lucrurile în acel mod? Chiar vin de la Dumnezeu? Imposibil! Nu e cu mult diferit de mine – și El e o persoană normală, obișnuită”. Cum se pot explica astfel de circumstanțe?

Cine dintre voi nu le are pe cele de mai sus? Cine nu se ocupă cu astfel de lucruri? Par a fi lucruri la care ții ca la ceva de proprietate personală, fără să fii vreodată dispus să renunți la ele. Cu atât mai puțin cauți să faci eforturi subiective; de fapt, tu aștepti să fac totul Eu Însumi. Sincer să fiu, nicio ființă umană care nu caută nu ajunge să Mă cunoască cu ușurință. Aceste cuvinte cu care vă învăț nu sunt neînsemnate. Deoarece îți pot da un alt exemplu dintr-o altă perspectivă ca referință.

Imediat ce este menționat Petru, oamenii nu mai termină cu lucrurile bune de spus despre el. Imediat își amintesc de cele trei ori când s-a lepădat de Dumnezeu, cum L-a

testat pe Dumnezeu punându-se în serviciul Satanei și cum, în cele din urmă, el a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu, și așa mai departe. Acum Mă voi concentra pe a descrie cum M-a cunoscut Petru și care a fost sfârșitul lui. Petru avea un calibru bun, dar circumstanțele sale nu au fost precum cele ale lui Pavel; părinții lui M-au persecutat, ei erau demoni care fuseseră posedați de Satana și, ca urmare, nu l-au învățat pe Petru nimic despre Dumnezeu. Petru era isteț, înzestrat și răsfățat de părinții săi încă din copilărie. Însă ca adult, el a devenit dușmanul lor, căci nu a încetat niciodată să caute să Mă cunoască și, prin urmare, le-a întors spatele. Aceasta a fost deoarece, mai presus de orice altceva, el credea că cerul și pământul și toate lucrurile sunt în mâinile Celui Atotputernic și că toate lucrurile pozitive vin de la Dumnezeu și sunt emane direct de la El, fără a fi prelucrate de Satana. Contraexemplul părinților săi i-a dat lui Petru o mai mare cunoaștere a bunătății și milei Mele, sporind astfel dorința sa de a Mă căuta. El s-a concentrat nu numai să mănânce și să bea cuvintele Mele, dar, mai mult, să priceapă voia Mea și a fost veșnic prudent în inima sa. Ca urmare, a fost mereu sensibil în spiritul său și astfel a fost după inima Mea în tot ce făcea. A menținut constant atenția la eșecurile oamenilor din trecut pentru a se autoimpulsiona, profund temător că ar putea cădea în capcana eșecului. De asemenea, s-a concentrat pe asimilarea credinței și dragostei tuturor acelor care Îl iubiseră pe Dumnezeu de-a lungul veacurilor. În acest mod, el și-a grăbit procesul creșterii – nu numai în aspectele negative, ci, mult mai important, în aspectele pozitive – el a crescut mai rapid, astfel că a sa cunoaștere a devenit cea mai mare dintre toate în prezența Mea. Nu este greu de imaginat, așadar, cum a pus tot ceea ce avea în mâinile Mele, cum a renunțat până și la a lua decizii în privința mâncatului, îmbrăcatului, dormitului și a locului unde trăia și s-a bucurat în schimb de bogățiile Mele pe baza faptului de a Mă mulțumi în toate lucrurile. L-am supus la nenumărate încercări – încercări care, evident, l-au lăsat pe jumătate mort – dar, în mijlocul acestor sute de încercări, el nu și-a pierdut nici măcar o dată credința în Mine și nu s-a simțit dezamăgit de Mine. Chiar și când am zis că Mă lepădasem de el, tot nu s-a lăsat descurajat și a continuat să Mă iubească într-un mod practic și în acord cu principiile de practică trecute. L-am spus că nu aveam să îl laud deși Mă iubea, că într-un final îl voi da pe mâna Satanei. Dar, în mijlocul acestor încercări, încercări care nu au venit asupra trupului său, ci au fost prin cuvinte, el încă s-a rugat Mie și a spus: „O, Dumnezeule! În cer și pe pământ și printre toate lucrurile, există vreun om, vreo făptură sau vreun lucru care să nu fie în mâinile Tale, Cel Atotputernic? Când ești milos cu mine, inima mea mult se înveselește datorită milei Tale. Când mă judeci, așa nevrednic cum sunt, simt cu atât mai mult insondabilitatea faptelor Tale, deoarece ești plin de autoritate și înțelepciune. Deși trupul meu îndură greutate, duhul meu este alinat. Cum aș putea să nu aduc slavă înțelepciunii și faptelor Tale? Chiar dacă ar fi să mor după ce Te cunosc, cum să nu fac asta bucuros și fericit? O, Atotputernicule! Chiar nu dorești să mă lași să Te văd? Chiar nu sunt potrivit pentru a-Ți primi judecata? Cumva există ceva în mine ce nu vrei să vezi?” În timpul unor încercări

ca acestea, deși Petru nu a putut să priceapă cu exactitate voia Mea, era evident că era mândru și onorat să fie folosit de Mine (cu toate că a primit judecata Mea, astfel ca omenirea să Îmi vadă măreția și mânia) și că nu era deznădăjduit de aceste încercări. Datorită loialității sale înaintea Mea și datorită binecuvântării Mele asupra lui, el a fost un exemplar și un model pentru om timp de mii de ani. Nu tocmai asta ar trebui să imitați? Gândiți-vă bine și îndelung de ce am oferit o descriere atât de detaliată a lui Petru; acestea ar trebui să fie principiile după care acționați.

Cu toate că puțini oameni Mă cunosc, Eu nu Îmi vărs furia asupra omului, deoarece oamenii au atâtea neajunsuri și le este greu să ajungă la nivelul pe care îl cer de la ei. Astfel, am fost tolerant față de om timp de mii de ani, tocmai până în ziua de astăzi, dar sper că nu veți fi prea îngăduitori cu voi înșivă pe seama toleranței Mele. Prin Petru, ar trebui să ajungeți să Mă cunoașteți și să Mă căutați; din toate faptele lui de vitejie, ar trebui să fiți luminați ca niciodată înainte și, în acest fel, să ajungeți la tărâmurile ce nu au fost vreodată atinse de om înainte. Pretutindeni în cosmos și pe bolta cerească, printre toate cele din cer și de pe pământ, toate lucrurile de pe pământ și din cer depun toate strădaniile pentru ultima Mea etapă a lucrării. Doar nu doriți să fiți spectatori pe margine, comandați încolo și înapoi de forțele Satanei? Satana e veșnic prezent, devorând cunoașterea pe care oamenii o au despre Mine în inimile lor, scrâșnind din dinți și încheștându-și fălcile în ultimele chinuri ale morții. Doriți să cădeți în capcana urzelilor sale înșelătoare de data asta? Doriți să vă distrugeți viața în momentul în care lucrarea Mea este în sfârșit completată? Vă așteptați să Îmi arăt toleranță încă o dată? Să urmăriți să Mă cunoașteți este fundamental, dar să vă concentrați pe practică este indispensabil. Cuvintele Mele vă sunt dezvăluite vouă direct și sper să puteți să-Mi respectați îndrumarea și să nu mai aveți planuri și ambiții pentru voi înșivă.

27 februarie 1992

Capitolul 7

Toate ramurile de vest ar trebui să Îmi asculte vocea:

În trecut, Mi-ați fost voi credincioși? Mi-ați ascultat sfaturile excelente? Sunt speranțele voastre realiste și nu nedeslășite și nesigure? Loialitatea omenirii, iubirea omenirii, credința omenirii – nu există nimic care să nu vină de la Mine, nimic în afară de ceea ce este dat de Mine. Oamenii Mei, când ascultați cuvintele Mele, înțelegeți voia Mea? Îmi vedeți inima? În ciuda faptului că, în trecut, în timp ce străbăteați calea slujirii, ați dat peste sușuri și coborâșuri, progrese și regrese, și ocazii în care ați fost în pericol să cădeți și chiar să Mă trădați, ați știut că în fiecare moment vă măntuiam în mod constant? Că în fiecare moment Îmi foloseam constant vocea pentru a vă chema și pentru a vă salva? De atât de multe ori ați căzut în plasele Satanei; de atât de multe ori

v-ați lăsat prinși în capcanele omenirii; de atât de multe ori nu ați reușit să renunțați la voi înșivă și ați căzut în dispute nesfârșite unul cu celălalt? De atât de multe ori trupurile voastre au fost în casa Mea, în vreme ce inimile voastre nu erau de găsit. Totuși, de atât de multe ori v-am întins mâna Mea salvatoare pentru a vă sprijini și de atât de multe ori v-am aruncat grăunțele milei. De atât de multe ori am fost incapabil să îndur să văd nefericirea voastră după suferință; de atât de multe ori... Știți asta?

Cu toate acestea, astăzi, în grija Mea fiind, ați biruit în sfârșit toate dificultățile și Mă bucur împreună cu voi; aceasta este cristalizarea înțelepciunii Mele. Totuși, rețineți bine asta! Cine a căzut în timp ce voi înșivă ați rezistat? Cine a fost puternic, fără a avea niciun moment de slăbiciune? Printre oameni, cine s-a bucurat de binecuvântări care nu veneau de la Mine? Cine a avut necazuri care nu veneau de la Mine? Este oare posibil ca toți aceia care Mă iubesc să primească doar binecuvântare? Este oare posibil ca necazurile să se fi abătut asupra lui Iov pentru că nu M-a iubit, alegând, în schimb, să Mi se opună? Se poate ca Pavel să Mă fi slujit cu loialitate în prezența Mea deoarece era cu adevărat capabil să Mă iubească? Deși e posibil să rămâneți credincioși mărturiei Mele, se poate ca printre voi să fie unul a cărui mărturie e atât neamestecată cu impurități, precum aurul pur? Sunt oamenii capabili de o loialitate adevărată? Faptul că mărturia voastră Îmi aduce bucurie nu intră în conflict cu „loialitatea” voastră, pentru că Eu nu am cerut mult din partea nimănui niciodată. Dacă aș urma intenția inițială din spatele planului Meu, ați fi cu toții „bunuri defecte” – necorespunzătoare stării normale. Nu este acesta un exemplu privind ceea ce v-am spus despre „aruncarea grăunțelor milei”? Ceea ce vedeți este oare mântuirea Mea?

Ar trebui să vă gândiți cu toții și să vă amintiți: de la întoarcerea în casa Mea, a ajuns vreunul dintre voi să Mă cunoască în felul în care a făcut-o Petru, fără a ține cont deloc de propriile câștiguri și pierderi? Ați memorat perfect părțile superficiale din Biblie, dar i-ați asimilat esența? Ca atare, încă țineți de „capitalul” vostru, refuzând să renunțați cu adevărat la voi înșivă. Când rostesc o cuvântare, când vă vorbesc față în față, care dintre voi și-a lăsat jos pergamentul închis pentru a primi cuvintele vieții pe care vi le dezvălui? Nu vă pasă de cuvintele Mele, nici nu le prețuiți. În schimb, le folosiți ca pe o mitralieră pentru a vă împușca dușmanii și a vă menține propria poziție; nu încercați nici în cea mai mică măsură să acceptați judecata Mea pentru a Mă cunoaște. Fiecare dintre voi îndreaptă o armă către altcineva; cu toții sunteți „altruști” și „gândiți de dragul altora” în fiecare situație. Nu este aceasta exact ceea ce făceați ieri? Și astăzi? „Loialitatea” voastră a crescut cu câteva puncte și sunteți cu toții un pic mai experimentați și un pic mai maturi; din această cauză, „teama” voastră față de Mine a crescut într-o oarecare măsură și nimeni „nu acționează în mod nesăbuit”. De ce vă aflați în această stare de pasivitate perpetuă? Cum se face că aspectele pozitive nu sunt niciodată de găsit nicăieri în voi? O, oamenii Mei! Trecutul s-a dus demult; nu trebuie să vă mai agățați de el. După ce ieri ți-ai menținut ferm poziția, astăzi, ar trebui să-Mi oferi loialitatea ta sinceră; mai mult, ar trebui să fii martor bun pentru Mine mâine și vei moșteni

binecuvântarea Mea în viitor. Aceasta este ceea ce ar trebui să înțelegeți.

Deși nu sunt prezent înaintea voastră, Duhul Meu va trimite cu siguranță har asupra voastră. Sper că Îmi veți prețui binecuvântările și, bazându-vă pe acestea, să puteți să vă cunoașteți pe voi înșivă. Nu le considerați drept capitalul vostru; ci ar trebui să folosiți cuvintele Mele pentru a completa ce lipsește în voi și din aceasta să derivați elementele voastre pozitive. Acesta este mesajul pe care vi-l las vouă!

28 februarie 1992

Capitolul 8

Când revelațiile Mele vor ajunge la punctul culminant și când judecata Mea se va apropia de final, va fi momentul când toți oamenii Mei vor fi dezvăluiți și făcuți compleți. Călătoresc în toate colțurile universului-lume într-o căutare perpetuă a celor care sunt aliniați cu intenția Mea și sunt potriviți pentru folosul Meu. Cine se poate ridica și coopera cu Mine? Iubirea oamenilor pentru Mine este minusculă, iar încrederea lor în Mine este și ea jalnic de mică. Dacă nu aș îndrepta greutatea cuvintelor Mele către slăbiciunile oamenilor, ei s-ar lăuda și ar exagera, dând lecții și născocind teorii pompoase, ca și cum ar fi atotștiutori și atotcunoscători cu privire la chestiunile de pe pământ. Dintre cei care Mi-au fost „loiali” în trecut și dintre cei care astăzi „stau neclintiți” înaintea Mea, cine îndrăznește încă să vorbească arogant? Cine nu este încântat, în secret, de propriile perspective? Când nu am dezvăluit oamenii direct, ei nu au avut unde să se ascundă și au fost chinuiți de rușine. Cu cât mai mult ar fi astfel dacă aș vorbi în manieră diferită? Oamenii s-ar simți și mai îndatorați, ar crede că nimic nu ar putea să îi vindece și ar fi cu toții legați fedeleș de pasivitatea lor. Când oamenii își pierd speranța, salutul Împărăției se aude oficial, moment care este, așa cum au spus oamenii, „momentul când Duhul intensificat de șapte ori începe să lucreze”. Cu alte cuvinte, acesta este momentul când viața Împărăției începe oficial pe pământ; este momentul când divinitatea Mea iese la iveală pentru a acționa direct (fără vreo „procesare” mentală). Toți oamenii zoresc de colo-colo, de parcă ar fi reînviați sau s-ar fi trezit dintr-un vis și, la trezire, sunt uimiți să descopere că se găsesc în astfel de circumstanțe. În trecut, am spus multe despre construirea bisericii; am dezvăluit multe mistere, dar când acea lucrare și-a atins apogeul, s-a terminat brusc. Construirea Împărăției, însă, este diferită. Doar când războiul din ținutul spiritual ajunge la etapa finală, Îmi încep Eu de la capăt lucrarea pe pământ. Adică, doar când toți oamenii sunt în prag de a se retrage, încep Eu în mod oficial și Îmi ridic noua lucrare. Diferența dintre construirea Împărăției și construirea bisericii este că, în construirea bisericii, am lucrat printr-o umanitate care era guvernată de divinitate; M-am ocupat direct de vechea natură a oamenilor, dezvăluind direct sinele lor urât și demascându-le esența. Prin urmare, ei au ajuns să se cunoască pe ei înșiși pe această

bază și, astfel, ei erau convinși în inimile lor și în cuvintele lor. În construirea Împărăției, acționez direct prin divinitatea Mea și permit tuturor oamenilor să cunoască ceea ce am Eu și ceea ce sunt pe temelia cunoașterii cuvintelor Mele de către ei, în final permițându-le să ajungă la Mă cunoaște ca pe trup întrupat. Astfel se încheie căutarea de către întreaga omenire a Dumnezeuului nedeslușit și astfel ei încetează să păstreze în inimile lor un loc pentru Dumnezeu din ceruri; adică, îi permit umanității să cunoască faptele pe care Eu le fac în timp ce sunt trup întrupat, și astfel voi încheia timpul Meu pe pământ.

Construirea Împărăției are ca scop direct tărâmul spiritual. Adică, stadiul luptei din tărâmul spiritual este dezvăluit direct printre toți oamenii Mei și asta e suficient pentru a arăta că, nu doar în biserică, ci cu atât mai mult în Epoca Împărăției, toate persoanele sunt permanente în război. În ciuda corpurilor lor fizice, tărâmul spiritual este dezvăluit direct, iar ele intră în contact cu viața tărâmului spiritual. Astfel, când începeți să fiți credincioși, trebuie să vă pregătiți cum se cuvine pentru următoarea parte a lucrării Mele. Ar trebui să vă dăruiați inima în întregime; doar atunci puteți să Îmi mulțumiți inima. Nu Îmi pasă de ce s-a întâmplat înainte în biserică; astăzi, este în Împărăție. În planul Meu, Satana, de la bun început, a pândit la fiecare pas și, ca termen de contrast al înțelepciunii Mele, a încercat întotdeauna să găsească mijloace de a Îmi perturba planul inițial. Însă puteam Eu să cedez în fața schemelor sale înșelătoare? Toate din cer și de pe pământ Îmi fac servicii; oare uneltirile înșelătoare ale Satanei ar putea face altfel? Tocmai aici se intersectează înțelepciunea Mea; este exact ceea ce e minunat în privința faptelor Mele și este principiul de funcționare a întregului Meu plan de gestionare (planul mântuirii). În era construirii Împărăției, tot nu evit uneltirile înșelătoare ale Satanei, ci continui să fac lucrarea pe care trebuie să o fac. Din univers și dintre toate lucrurile, am ales faptele Satanei drept contrast al Meu. Nu este aceasta o manifestare a înțelepciunii Mele? Nu tocmai asta e minunat în privința lucrării Mele? Cu ocazia intrării în Epoca Împărăției, toate lucrurile din cer și de pe pământ sunt transformate în întregime și sărbătoresc și se bucură. Sunteți voi cu ceva diferiți? În inima cui nu se află dulceața mării? Cine nu debordează de bucurie? Cine nu dansează de încântare? Cine nu rostește cuvinte de laudă?

Pricepeți scopurile și originea celor despre care am vorbit și am discutat anterior, sau nu? Dacă nu aș întreba aceasta, cei mai mulți oameni ar crede că doar turui într-una și nu ar putea să pătrundă sursa cuvintelor Mele. Dacă vă gândiți cu atenție la ele, veți afla importanța lor. Ai face bine să le citești cu atenție: care dintre cuvintele Mele nu îți aduc beneficii? Care nu sunt menite să-ți facă viața să crească? Care nu vorbesc despre realitatea tărâmului spiritual? Cei mai mulți oameni cred că ale Mele cuvinte nu au nicio noimă, că sunt lipsite de explicație și interpretare. Sunt cuvintele Mele chiar atât de abstracte și impenetrabile? Vă supuneți cu adevărat cuvintelor Mele? Acceptați cu adevărat cuvintele Mele? Nu le tratați ca pe niște jucării? Nu le folosești pe post de îmbrăcăminte pentru a-ți acoperi înfățișarea urâtă? În această lume vastă, cine a fost cercetat personal de Mine? Cine a auzit personal cuvintele Duhului Meu? Atât de mulți

oameni bâjbâie și caută în întuneric; atât de mulți se roagă în toiul greutăților; atât de mulți, înfomețați și înfrigurați, privesc cu speranță; și atât de mulți sunt legați de Satana; totuși, atât de mulți nu știu încotro să o ia, atât de mulți Mă trădează când sunt în toiul fericirii, atât de mulți sunt nerecunoscători și atât de mulți sunt loiali uneltirilor înșelătoare ale Satanei. Care dintre voi este Iov? Care este Petru? De ce l-am menționat în mod repetat pe Iov? De ce l-am referit la Petru de atâtea ori? V-a fost vreodată clar care sunt speranțele Mele pentru voi? Ar trebui să petreceți mai mult timp gândindu-vă la astfel de lucruri.

Petru Mi-a fost credincios timp de mulți ani, totuși el nu s-a văitat niciodată, nici nu a avut vreo plângere; nici măcar Iov nu a fost egalul său și, de-a lungul secolelor, toți sfinții au fost mai prejos ca Petru. El nu numai că a căutat să Mă cunoască, ci a și ajuns să Mă cunoască într-un moment în care Satana își punea în aplicare uneltirile înșelătoare. Asta a făcut ca Petru să Mă slujească ani la rând, mereu în acord cu voia Mea și pentru acest motiv, el nu a fost niciodată exploatat de Satana. Petru a învățat o lecție din credința lui Iov, totuși el a perceput clar și lipsurile lui Iov. Deși Iov fusese foarte credincios, îi lipseau cunoștințele despre chestiunile tărâmului spiritual, deci a spus multe cuvinte care nu corespundeau cu realitatea; aceasta arată cum cunoașterea lui Iov era superficială și incapabilă de desăvârșire. Ca atare, Petru s-a concentrat întotdeauna pe a dobândi un simț al duhului și a observat întotdeauna cu atenție dinamica tărâmului spiritual. Prin urmare, el nu numai că fost capabil să deslușească unele dintre dorințele Mele, ci, de asemenea, a avut un dram de cunoaștere a uneltirilor înșelătoare ale Satanei. Din această cauză, cunoașterea sa despre Mine a fost mai mare decât oricare alta de-a lungul veacurilor.

Din experiența lui Petru, nu e greu de văzut că, dacă oamenii doresc să Mă cunoască, ei trebuie să se concentreze pe a cugeta atent în duhurile lor. Nu îți cer să Îmi „dedici” o anumită cantitate în exterior; aceasta este o preocupare secundară. Dacă nu Mă cunoști, atunci toată credința, iubirea și loialitatea despre care vorbești nu sunt decât iluzii; sunt nimicuri, iar tu vei deveni cu siguranță cineva care se laudă grozav de mult înaintea Mea, dar care nu se cunoaște pe sine. Ca atare, vei fi din nou prins în mreje de Satana și nu vei putea să scapi; vei deveni un fiu al pierzării și un obiect al distrugerii. Însă, dacă ești rece și nepăsător față de cuvintele Mele, atunci, fără îndoială, Mi te vei opune. Acesta este un lucru sigur și ai face bine să privești prin poarta tărâmului spiritual la multele și diferitele duhuri care au fost muștrate de Mine. Care dintre ele, în fața cuvintelor Mele, nu au fost pasive, nepăsătoare și potrivnice? Care dintre ele nu au fost cinice cu privire la cuvintele Mele? Care dintre ele nu au încercat să găsească cusur în cuvintele Mele? Care dintre ele nu Mi-au folosit cuvintele ca „arme de apărare” cu care să se „protejeze”? Ele nu au folosit cuvintele Mele ca pe o cale de a Mă cunoaște, ci doar ca pe jucării cu care să se joace. Prin aceasta, nu Mi se împotriveau direct? Cine sunt cuvintele Mele? Cine este Duhul Meu? V-am pus astfel de întrebări de atât de multe ori, totuși ați dobândit vreodată înțelegeri mai înalte și mai clare despre ele? Le-ați

experimentat vreodată cu adevărat? Vă mai aduc o dată aminte: dacă nu veți cunoaște cuvintele Mele, nici nu le veți accepta, nici nu le veți pune în practică, atunci veți deveni în mod inevitabil obiecte ale muștrării Mele! Veți deveni cu siguranță victime ale Satanei!

29 februarie 1992

Capitolul 9

Din moment ce ești printre oamenii din gospodăria Mea și din moment ce ești credincios în Împărăția Mea, trebuie să respecti standardele cerințelor Mele în tot ce faci. Cer nu ca tu să fii nimic mai mult decât un nor în derivă, ci ca tu să fii zăpadă sclipitoare și să ai esența acesteia și, chiar mai mult, valoarea sa. Deoarece vin din pământul sfânt, Eu nu sunt precum lotusul, care are doar un nume și nicio esență, pentru că acesta vine din nămol, și nu din ținutul sfânt. Perioada în care un nou cer coboară asupra pământului și un nou pământ se răspândește peste ceruri este, de asemenea, tocmai perioada în care Eu sunt oficial la lucru printre oameni. Cine din omenire Mă cunoaște? Cine a privit momentul sosirii Mele? Cine a văzut că nu numai că am un nume, ci mai ales, că am și esență? Dau la o parte norii albi cu mâna Mea și observ cu atenție cerurile; nimic din spațiu nu este nerânduit de mâna Mea, iar dedesubtul lui, nu există cineva care să nu contribuie, cu propriile eforturi minuscule ale lui sau ale ei, întru realizarea măreței Mele inițiative. Nu am cerințe împovărătoare față de oamenii de pe pământ, fiindcă întotdeauna am fost Dumnezeu Cel practic și fiindcă Eu sunt Cel Atotputernic care i-a creat pe oameni și îi cunoaște bine. Toți oamenii sunt dinaintea ochilor Celui Atotputernic. Cum ar putea chiar și aceia din cele mai îndepărtate colțuri ale pământului să evite privirea cercetătoare a Duhului Meu? Deși oamenii „cunosc” Duhul Meu, ei tot Îmi ofensează Duhul. Cuvintele Mele dezvăluie fețele hidoase ale tuturor oamenilor, precum și cele mai ascunse gânduri ale lor și îi fac pe toți cei de pe pământ să fie dezvăluiți, în mod limpede, de lumina Mea și să se prăbușească în toiul cercetării Mele. Totuși, în ciuda faptului că se prăbușesc, inimile lor nu îndrăznesc să se îndepărteze prea mult de Mine. Printre obiectele creației, cine nu ajunge, ca rezultat al faptelor Mele, să Mă iubească? Cine nu tânjește după Mine, ca rezultat al cuvintelor Mele? În cine anume nu se nasc sentimente de atașament ca rezultat al iubirii Mele? Doar din cauza corupției Satanei, oamenii au fost incapabili să ajungă la starea pe care o cer Eu. Chiar și cele mai scăzute standarde pe care le cer Eu produc îndoieli în oameni, ca să nu mai menționez ziua de astăzi – această epocă în care Satana își face de cap și este îngrozitor de tiranic – sau perioada când oamenii au fost atât de călcați în picioare de Satana, încât trupurile lor sunt complet acoperite de murdărie. Când oare lipsa de grijă a oamenilor față de inima Mea, ca rezultat al neînfrânării lor, nu Mi-a provocat durere? Nu cumva Eu îl compătimesc pe Satana? Se poate, oare, să Mă înșel în iubirea Mea?

Când oamenii nu ascultă de Mine, inima Mea plânge în secret; când sunt mântuiți de Mine și înviați din morți, îi hrănesc cu deosebită grijă; când Mi se supun, inima Mea este liniștită și, imediat, simt mari schimbări în cer și pe pământ și în toate lucrurile. Când oamenii Mă slăvesc, cum aș putea să nu Mă bucur de aceasta? Când sunt martorii Mei și sunt câștigați de Mine, cum să nu dobândesc Eu gloria? Se poate oare ca, oricum acționează și se comportă oamenii, să nu fie guvernat și furnizat de Mine? Când nu ofer îndrumare, oamenii sunt trândavi și pasivi; mai mult, pe la spatele Meu, se angajează în acele aranjamente murdare „lăudabile”. Crezi că trupul, cu care Mă îmbrac, nu-ți cunoaște acțiunile, comportamentul și cuvintele? Timp de mulți ani am îndurat vântul și ploaia și, de asemenea, am experimentat amărăciunea lumii omenești; totuși, la o cercetare mai atentă, nicio cantitate de suferință nu poate face umanitatea în trup să își piardă speranța în Mine și, cu atât mai puțin, nu poate vreo dulceață să îi facă pe oamenii în trup să devină reci, dezamăgiți sau nepăsători față de Mine. Oare iubirea lor pentru Mine chiar se limitează fie la o lipsă de suferință, fie la o lipsă de dulceață?

Astăzi, Eu locuiesc în trup și am început în mod oficial să împlinesc lucrarea pe care trebuie să o fac. Deși oamenii se tem de glasul Duhului Meu, ei se împotrivesc esenței Duhului Meu. Nu este nevoie să descriu pe larg cât de dificil este pentru umanitate să Îmi cunoască Eul trupesc din cuvintele Mele. Așa cum am mai spus înainte, nu sunt exigent în privința cerințelor Mele și nu este necesar să realizați o cunoaștere completă a Mea (căci oamenii au lipsuri; aceasta este o condiție inerentă și nicio condiție obținută nu poate compensa asta). Trebuie să știi doar tot ceea ce este făcut și spus de Mine în formă trupească. Din moment ce cerințele Mele nu sunt riguroase, speranța Mea este să puteți ajunge toți să cunoașteți aceste fapte și să atingeți realizarea. Trebuie să vă eliberați de impuritățile voastre în această lume murdară, trebuie să vă străduiți să faceți progrese în această „familie de împărați” înapoiată și nu trebuie să vă îngăduiți niciodată vreo poftă. Nu trebuie să fii deloc indulgent față de tine însuși. Ar trebui să dedici mult timp și multe eforturi pentru a cunoaște ceea ce Eu vorbesc într-o singură zi și ar dura o viață întreagă să experimentezi și să dobândești cunoașterea dintr-o singură propoziție rostită de Mine. Cuvintele pe care le rostesc Eu nu sunt nedesluite și abstracte; nu sunt vorbe goale. Mulți oameni speră să obțină cuvintele Mele, dar nu le dau atenție; mulți oameni însetează după abundența Mea, dar Eu nu le dau nici măcar un pic; mulți oameni doresc să Îmi vadă fața, totuși Mi-am ascuns-o întotdeauna; mulți oameni Îmi ascultă cu atenție vocea, dar Eu închid ochii și dau capul pe spate, fără a fi impresionat de „aspirația” lor; mulți oameni se tem de sunetul glasului Meu, dar cuvintele Mele sunt întotdeauna în ofensivă; mulți oameni sunt îngroziți la vederea chipului Meu, dar Eu Mă arăt intenționat, astfel încât să-i dobor la pământ. Oamenii nu Mi-au văzut vreodată fața cu adevărat, nici nu Mi-au auzit vreodată glasul cu adevărat; asta pentru că ei nu Mă cunosc cu adevărat. Chiar dacă ar putea fi puși la pământ de Mine, chiar dacă ar putea să Mă părasească, chiar dacă ar fi muștrați de mâna Mea, ei tot nu știu dacă tot ceea ce fac e într-adevăr pe placul Meu și încă ignoră cui anume Îmi dezvălui Eu inima. Încă

de la crearea lumii, nimeni nu M-a cunoscut vreodată cu adevărat sau nu M-a văzut cu adevărat și, deși am devenit trup astăzi, voi tot nu Mă cunoașteți. Nu e acesta un lucru sigur? Ai privit vreodată vreun pic din firea și din acțiunile Mele în trup?

În cer este locul unde Mă odihnesc și sub cer este locul unde găsesc tihnă. Am un loc în care să locuiesc și am un timp când să Îmi afișez puterile. Dacă nu aș fi pe pământ, dacă nu M-aș ascunde în trup și dacă nu aș fi smerit și ascuns, nu ar fi fost cerul și pământul schimbate demult? Nu ați fi fost voi, oamenii Mei, deja folosiți de Mine? Totuși, există înțelepciune în acțiunile Mele și, deși sunt complet conștient de înșelătoria oamenilor, nu le urmez exemplul, ci, de fapt, le dau ceva în schimb. Înțelepciunea Mea în tărâmul spiritual este inepuizabilă, iar înțelepciunea Mea în trup este veșnică. Nu este aceasta exact clipa în care faptele Mele sunt clarificate? Am iertat și am exonerat oamenii de multe ori, chiar până în ziua de astăzi, în Epoca Împărăției. Aș putea, oare, să Îmi amân momentul și mai mult? Deși am fost cumva mai milos față de oamenii fragili, odată ce lucrarea Mea este finalizată, aș putea, oare, să Mă împovărez în continuare făcând o lucrare veche? I-aș permite oare cu bună-știință Satanei să Mă acuze? Nu am nevoie ca oamenii să facă altceva decât să accepte realitatea cuvintelor Mele și semnificația lor inițială. Deși cuvintele Mele sunt simple, în esență ele sunt complexe, căci voi sunteți prea mărunți și ați devenit prea amorțiți. Când vă dezvălui direct tainele Mele și fac clară voia Mea în trup, voi nu observați; ascultați sunetele, dar nu înțelegeți semnificația lor. Sunt copleșit de tristețe. Deși sunt în trup, nu sunt capabil să fac lucrarea de slujire a trupului.

Cine a ajuns să Îmi cunoască faptele în trup din cuvintele și acțiunile Mele? Când Îmi dezvălui tainele în scris sau le rostesc cu voce tare, oamenii sunt, toți, uluiți; ei închid ochii în tăcere. De ce, oare, ceea ce spun este de neînțeles pentru oameni? Oare de ce cuvintele Mele sunt chiar de nepătruns pentru ei? De ce sunt ei orbi față de faptele Mele? Cine este capabil să Mă vadă și să nu uite niciodată? Care dintre ei este capabil să Îmi audă glasul și să nu-i permită să treacă pe lângă el? Cine este capabil să Îmi simtă voia și să Îmi bucure inima? Trăiesc și Mă mișc printre oameni; am ajuns să le trăiesc viețile – și, deși am simțit că toate erau bune după ce le-am creat pentru omenire, nu am nicio bucurie în viața printre oameni și nu sunt încântat de nicio fericire printre ei. Nu îi detest și nu îi resping, dar nici nu sunt sentimental față de ei – căci oamenii nu Mă cunosc, li se pare greu să Îmi vadă fața în întuneric; cu toată gălăgia, le e greu să-Mi audă glasul și nu sunt capabili să discearnă ce spun Eu. Astfel, la suprafață, tot ceea ce faceți voi este ca supunere față de Mine, dar, în inimile voastre, tot nu Mă ascultați. Se poate spune că întreaga veche natură a omului este astfel. Cine reprezintă o excepție? Cine nu este un obiect al muștrării Mele? Însă cine nu trăiește sub îngăduința Mea? Dacă toată omenirea ar fi distrusă de mânia Mea, care ar fi însemnătatea faptului că Eu am creat cerurile și pământul? Odată, i-am avertizat pe mulți oameni, i-am rugat pe mulți oameni și am judecat, în mod deschis, mulți oameni – nu e asta mult mai bine decât să distrug direct omenirea? Scopul Meu nu este să omor oamenii, ci să îi fac să cunoască

toate faptele Mele în mijlocul judecății Mele. Când vă ridicați din groapa fără fund – cu alte cuvinte, când vă eliberați de judecata Mea – considerațiile și planurile voastre personale vor dispărea toate, iar toți vor aspira să Mă mulțumească. Prin asta, nu Îmi voi fi atins Eu obiectivul?

1 martie 1992

Capitolul 10

Epoca Împărăției este, până la urmă, diferită de cea din vremurile trecute. Nu are legătură cu modul în care se poartă omenirea; mai degrabă, Eu M-am pogorât pe pământ ca să-Mi fac personal lucrarea, lucru pe care ființele umane nici nu îl pot nici concepe, nici realiza. Pentru atât de mulți ani, încă de la creația lumii, lucrarea a privit doar construirea Bisericii, dar nimeni nu a auzit vreodată de construirea Împărăției. Deși vorbesc despre asta cu propria Mea gură, există cineva care cunoaște esența acestui lucru? Odată, am coborât în lumea oamenilor, am experimentat și am observat suferința lor, dar am făcut asta fără a împlini scopul întrupării Mele. Imediat ce construirea Împărăției s-a pornit, trupul Meu întrupat a început oficial să îndeplinească lucrarea Mea de slujire; adică, Regele Împărăției Și-a preluat oficial puterea suverană. Din aceasta, este evident că pogorârea Împărăției în lumea umană – departe de a fi o simplă manifestare literală – este una cu realitate efectivă; acesta este un aspect al înțelesului din „realitatea practicii”. Oamenii nu au văzut niciodată măcar una dintre acțiunile Mele, nici nu au auzit măcar una dintre cuvântările Mele. Chiar dacă ar fi văzut acțiunile Mele, ce ar fi descoperit ei? Iar dacă M-ar fi auzit vorbind, ce ar fi înțeles? De la un capăt la altul al lumii, toți trăiesc în mila Mea și în bunătatea-Mi iubitoare, dar, la fel, întreaga umanitate se află sub judecata Mea și e deopotrivă supusă încercărilor Mele. Am fost milos și iubitor față de oameni, chiar când toți fuseseră corupți într-o anumită măsură; i-am muștrat chiar și atunci când toți se supuseseră înaintea tronului Meu. Dar există vreo ființă umană care să nu fie în mijlocul suferinței și rafinării pe care le-am trimis Eu? Atât de mulți oameni bâjbâie în întuneric după lumină și atât de mulți se chinuie amarnic în încercările lor. Iov a avut credință, totuși nu-și căuta el o cale de scăpare? Deși oamenii Mei pot rămâne neclintiți în fața încercărilor, există cineva care, fără a o spune cu voce tare, are credință și în adâncul sufletului? Nu-i așa că oamenii mai degrabă își declamă credința, deși încă se îndoiesc în inima lor? Nu există ființe umane care să fi rămas neclintite în încercări sau care să se fi supus sincer când au fost puse la încercare. Dacă nu Mi-aș acoperi chipul pentru a evita să privesc această lume, întreaga rasă umană s-ar prăbuși sub privirea Mea arzătoare, căci nu cer nimic din partea omenirii.

Când răsună salutul Împărăției – care este și momentul când se aud cele șapte tunete – acest sunet cutremură cerul și pământul, zdruncinând empireul și făcând să

vibreze coardele inimii fiecărei ființe umane. Imnul Împărăției se înalță ceremonios în tărâmul marelui balaur roșu, dovedind că am distrus națiunea și Mi-am întemeiat Împărăția. Chiar mai important, Împărăția Mea este statornicită pe pământ. În acest moment, încep să-Mi trimit îngerii către fiecare dintre națiunile lumii pentru ca ei să-Mi poată păstori fiii, oamenii Mei; aceasta este, de asemenea, pentru a îndeplini cerințele următoarei etape a lucrării Mele. Totuși, Eu vin personal în locul unde stă încolăcit marele balaur roșu și Mă lupt cu el. Odată ce întreaga omenire ajunge să Mă cunoască în trup și este capabilă să Îmi vadă faptele în trup, bârlogul marelui balaur roșu se va transforma în cenușă și va dispărea fără urmă. Ca oameni ai Împărăției Mele, din moment ce detestați marele balaur roșu din tot sufletul, trebuie să-Mi mulțumiți inima cu acțiunile voastre și astfel, să-l faceți pe balaur de rușine. Simțiți cu adevărat că marele balaur roșu este detestabil? Simțiți cu adevărat că este dușmanul Regelui Împărăției? Aveți cu adevărat credința că puteți fi mărturie minunată pentru Mine? Chiar sunteți încrezători că puteți învinge marele balaur roșu? Asta este ceea ce vă cer; tot ceea ce am nevoie e ca voi să puteți ajunge până la acest pas. Veți fi capabili să o faceți? Aveți credința că puteți obține asta? Ce anume sunt capabili oamenii să facă? Nu e mai bine să o fac Eu Însumi? De ce spun că Eu cobor personal în locul în care se dă bătălia? Ceea ce vreau Eu este credința voastră, nu faptele voastre. Ființele umane sunt incapabile de a-Mi accepta cuvintele într-un mod direct, și în schimb le aruncă doar o privire piezișă. V-a ajutat acest lucru să vă atingeți scopurile? Ați ajuns să Mă cunoașteți astfel? Sincer să fiu, dintre oamenii de pe pământ, niciunul nu este capabil să Mă privească drept în față și niciunul nu este capabil să primească înțelesul pur și nealterat al cuvintelor Mele. Și astfel, am pus în mișcare pe pământ un proiect fără precedent pentru a-Mi atinge scopurile și a statornici imaginea Mea adevărată în inimile oamenilor. În acest mod, voi pune capăt erei în care noțiunile își exercită puterea asupra oamenilor.

Astăzi, nu numai că Mă pogor asupra națiunii marelui balaur roșu, ci Mă și întorc pentru a înfrunta întreg universul, făcând întregul empireu să se cutremure. Există undeva vreun loc care să nu fie supus judecății Mele? E oare vreun loc care să nu existe sub calamitățile pe care le Eu le trimit asupra lui? Oriunde merg, Eu împrăștiu tot felul de „semințe ale dezastrului”. Acesta este unul dintre modurile în care lucrez și este, fără îndoială, un act de mântuire pentru omenire, iar ceea ce îi trimit este tot un fel de iubire. Doresc să îngădui chiar mai multor oameni să ajungă să Mă cunoască și să Mă poată vedea și, în acest fel, să ajungă să preamărească un Dumnezeu pe care nu L-au văzut atât de mulți ani, dar care, în momentul de față, este real. Din ce motiv am creat lumea? De ce oare, după ce oamenii au devenit corupți, nu i-am nimicit complet? Din ce motiv întreaga rasă umană trăiește printre dezastre? Care a fost scopul Meu când M-am înveșmântat în trup? Când Îmi îndeplinesc lucrarea, omenirea cunoaște nu numai gustul celor amare, ci și pe al celor dulci. Dintre toți oamenii din lume, cine nu trăiește în harul Meu? Dacă nu aș fi înzestrat ființele umane cu binecuvântări materiale, cine din lume ar fi putut să se bucure de îndeplinare? Nu cumva a vă permite să vă luați locurile de

oameni ai Mei este o binecuvântare? Dacă nu ați fi fost oamenii Mei, ci mai degrabă făcători de servicii, nu ați trăi printre binecuvântările Mele? Nici măcar unul dintre voi nu este capabil să înțeleagă originea cuvintelor Mele. Oamenii – departe de a prețui titlurile pe care li le-am oferit, atât de mulți dintre ei, la auzul titlului de „făcători de servicii”, nutresc resentimente în inimile lor și așa de mulți, la auzul titlului de „oamenii Mei”, nutresc iubire pentru Mine în inimile lor. Nimeni nu ar trebui să încerce să Mă păcălească; ochii Mei sunt atotvăzători! Care dintre voi primește de bunăvoie, care dintre voi oferă ascultare totală? Dacă salutul Împărăției nu ar răsună, ați fi cu adevărat capabili să vă supuneți până la final? Ceea ce omul este capabil să facă și să gândească și cât de departe poate să meargă – toate acestea le-am prestabilit demult.

Marea majoritate a oamenilor Îmi acceptă mistuirea în lumina înfățișării Mele. Marea majoritate a oamenilor, inspirați de încurajarea Mea, se înflăcărează să înainteze în căutare. Când forțele Satanei Îmi atacă oamenii, Eu sunt acolo să le resping; când uneltirile Satanei fac prăpăd în viețile lor, Eu îl pun pe fugă, să nu se întoarcă niciodată. Pe pământ, tot felul de duhuri rele dau mereu târcoale în căutarea unui loc unde să se odihnească, căutând neîncetat cadavre umane ce pot fi consumate. Oamenii Mei! Trebuie să rămâneți sub grija și protecția Mea. Să nu fiți niciodată desfrânați! Să nu vă purtați niciodată cu nesăbuiță! Ar trebui să-ți oferi loialitatea casei Mele, și doar cu loialitate poți pune la cale un contraatac împotriva vicleniei diavolului. În niciun caz nu trebuie să te porți ca în trecut, făcând un lucru în fața Mea și altul pe la spatele Meu; dacă te porți așa, atunci ești deja dincolo de răscumpărare. Nu am rostit oare cuvinte precum acestea mai mult decât îndeajuns? A trebuit să atrag atenția omului în mod repetat tocmai din cauză că vechea sa natură este incorigibilă. Nu vă plictisiți! Tot ceea ce spun este pentru a vă asigura destinul! Ceea ce îi trebuie Satanei este exact un loc scârbos și mizerabil; cu cât sunteți mai imposibil de răscumpărat și cu cât sunteți mai desfrânați, refuzând să vă supuneți restricțiilor, cu atât mai mult acele duhuri necurate vor profita de orice oportunitate de a se infiltra în voi. Dacă ați ajuns în acest punct, atunci loialitatea voastră va fi doar pălăvrăgeală inutilă, fără urmă realitate în ea, iar spiritele rele vă vor devora hotărârea și o vor transforma în neascultare și-n uneltiri satanice, de utilizat pentru a-Mi perturba lucrarea. De atunci, ați putea fi nimiciți de către Mine în orice clipă. Nimeni nu înțelege gravitatea acestei situații; oamenii pur și simplu se fac că nu aud și nu sunt precauți nici măcar un pic. Nu Îmi amintesc ce a fost făcut în trecut; chiar te mai aștepti ca Eu să fiu indulgent față de tine, „uitând” încă o dată? Deși oamenii Mi s-au împotrivit, nu o să le port pică, căci statura lor este prea mică și, astfel, nu am avut cerințe exagerate de la ei. Tot ceea ce le cer este să nu fie depravați și să se supună constrângerilor. Cu siguranță, nu este dincolo de capacitatea voastră să îndepliniți această singură condiție, așa e? Majoritatea oamenilor se așteaptă ca Eu să le dezvălui și mai multe taine cu care să își bucure ochii. Și totuși, dacă ai ajunge să înțelegi toate tainele cerului, ce anume ai putea face cu acele cunoștințe? M-ai iubi mai mult? Ți-ar spori iubirea pentru mine? Eu nu subestimez omul, nici nu ajung cu ușurință

la un verdict în privința lui. Dacă nu ar fi acestea circumstanțele actuale ale omului, nu aş încorona oamenii cu ușurință cu aceste etichete. Gândiți-vă la trecut: de câte ori v-am defăimat Eu? De câte ori v-am subestimat? De câte ori v-am privit fără a lua în seamă circumstanțele voastre adevărate? De câte ori cuvântările Mele au eșuat să vă câștige din toată inima? De câte ori am vorbit fără a atinge o coardă profund sensibilă din voi? Care dintre voi Mi-a citit cuvintele fără frică și fără să tremure, profund temător că îl voi lovi și-l voi arunca în Adânc? Cine nu îndură încercări din cuvintele Mele? În cuvântările Mele sălășluiește autoritatea, dar aceasta nu este pentru a-l judeca superficial pe om; dimpotrivă, luând în seamă circumstanțele adevărate ale omului, îi demonstrez constant semnificația inerentă a cuvintelor Mele. De fapt, există cineva capabil de a recunoaște măreția omnipotentă din cuvintele Mele? Există cineva care poate primi cel mai curat aur din care sunt făcute cuvintele Mele? Cât de multe cuvinte am rostit? Le-a prețuit vreodată cineva?

3 martie 1992

Imnul Împărăției

Mulțimile Mă aplaudă, mulțimile Mă slăvesc; toate gurile Îl numesc pe singurul Dumnezeu adevărat, toți oamenii își ridică ochii pentru a privi faptele Mele. Împărăția se pogoară în lumea oamenilor, persoana Mea este bogată și îmbelșugată. Cine nu s-ar înveseli pentru asta? Cine nu ar dansa de bucurie? O, Sion! Ridică-ți stindardul triumfător pentru a Mă celebra! Cântă-ți cântecul triumfător al victoriei și răspândește-Mi numele sfânt! Toate lucrurile, de până la capătul pământului! Grăbiți-vă să vă curățiți pentru a putea fi făcuți jertfe pentru Mine! Constelații ale cerurilor! Grăbiți-vă la locurile voastre pentru a arăta pe bolta cerească măreția Mea putere! Îmi plec urechea înspre glasurile oamenilor de pe pământ, care își revarsă dragostea infinită și venerația pentru Mine în cântec! În această zi, când toate lucrurile se întorc la viață, Eu Mă pogor în lumea oamenilor. În acest moment, la această răscruce, florile se împodobesc însuflețite, păsările cântă într-un singur glas, toate lucrurile freamătă pline de bucurie! În sunetul salutului Împărăției, împărăția Satanei se năruiește, nimicită în tunetul răsunător al imnului Împărăției, pentru a nu se mai ridica vreodată!

Cine de pe pământ îndrăznește să se ridice și să se împotrivească? Pe când Mă pogor pe pământ, Eu aduc arderea, aduc mânia, aduc nenorociri de orice fel. Împărățiile lumești sunt acum Împărăția Mea! Sus, în cer, norii se rostogolesc și se umflă; sub cer, lacurile și râurile se umflă și deapănă vesele o melodie mișcătoare. Animalele care se odihnesc ies din bârlogurile lor și toate popoarele sunt trezite de Mine din somnul lor. Ziua pe care multitudinea de popoare o așteaptă a venit în sfârșit! Ei Îmi oferă cele mai frumoase cântece.

În acest moment frumos, în acest timp emoționant,
laudele răsună pretutindeni, în cer și pe pământ. Cine nu ar fi entuziasmat de asta?
A cui inimă nu s-ar lumina? Cine nu ar plânge la această scenă?
Cerul nu mai este cerul de odinioară, acum este cerul Împărăției.
Pământul nu mai este același pământ, acum este pământul sfânt.
După ce ploaia grea a trecut, lumea veche și murdară este total înnoită.
Munții se schimbă... apele se schimbă...
și oamenii se schimbă... toate lucrurile se schimbă...
Munți tăcuți! Ridicați-vă și dansați pentru Mine!
Ape inerte! Curgeți în continuare liber!
Oameni adânciți în vise! Treziți-vă și porniți în urmărire!
Eu am venit... și sunt Rege...
Toți Îmi vor vedea chipul cu proprii lor ochi, toți Îmi vor auzi glasul cu propriile lor urechi,
vor trăi pentru ei înșiși viața în Împărăție...
Atât de dulce... atât de frumoasă...
De neuitat... imposibil de dat uitării...

În arderea mâniei Mele, marele balaur roșu se zbate;
în judecata Mea măreață, diavolii își arată adevăratele forme;
la cuvintele Mele severe, toți simt rușinea și nu au unde să se ascundă.
Își amintesc trecutul, cum M-au batjocorit și au râs.
N-a fost o clipă în care să nu se dea în spectacol, n-a fost o clipă în care să nu
Mă sfideze.

Astăzi, cine nu plânge? Cine nu simte nicio remușcare?
Întregul univers-lume este plin de lacrimi...
Plin de sunetele bucuriei... plin de râsete...
Bucurie fără egal... Bucurie fără seamăn...

O ploaie ușoară răpăie... cade ninsoarea grea...
Oamenii amestecă mâhnire și bucurie... unii râd...
unii suspină... și unii aclamă...
Ca și cum oamenii ar fi uitat... dacă este o primăvară înnorată și ploioasă,
o vară a florilor înflorind, o toamnă a recoltei îmbelșugate,
o iarnă rece ca gheața și chiciura, nimeni nu știe...
În cer norii alunecă, pe pământ, mările se învâlburează.
Fiii își flutură brațele... oamenii își mișcă picioarele în ritm de dans...
Îngerii sunt la lucru... îngerii păstoresc...
Oamenii pământului freamătă toți, toate lucrurile pe pământ sporesc.

Capitolul 11

Fiecare persoană din omenire ar trebui să accepte să fie verificată cu atenție de Duhul Meu, ar trebui să-și cerceteze îndeaproape fiecare cuvânt și acțiune și, în plus, ar trebui să privească faptele Mele minunate. Cum vă simțiți în momentul sosirii Împărăției pe pământ? Când fiii și poporul Meu se adună la tronul Meu, încep în mod oficial judecata înaintea marelui tron alb. Asta înseamnă că, atunci când Îmi încep lucrarea, în persoană, pe pământ și când era judecării se apropie de sfârșit, încep să-Mi îndrept cuvintele către întregul univers și să eliberez vocea Duhului Meu către întregul univers. Prin cuvintele Mele, voi curăța pe toți oamenii și toate lucrurile dintre tot ceea ce este în cer și pe pământ, astfel încât țara să nu mai fie întinată și desfrânată, ci să fie o Împărăție sfântă. Voi reînnoi toate lucrurile, astfel încât ele să fie furnizate pentru folosul Meu, pentru ca ele să nu mai poarte suflarea pământească și să nu mai fie prihănite cu savoarea pământului. Pe pământ, omul a căutat bâjbâind scopul și originile cuvintelor Mele și a observat faptele Mele, totuși, nimeni nu a cunoscut vreodată cu adevărat originile cuvintelor Mele și nimeni n-a văzut vreodată cu adevărat minunăția în faptele Mele. Doar astăzi, când Eu, personal, vin printre oameni și spun cuvintele Mele, omul are puțină cunoaștere despre Mine, înlăturând locul ocupat de „Mine” în gândurile lor și creând, în schimb, un loc pentru Dumnezeu concret în conștiința lor. Omul are noțiuni și este plin de curiozitate; cine n-ar vrea să-L vadă pe Dumnezeu? Cine nu ar dori să-L întâlnească pe Dumnezeu? Totuși, singurul lucru care ocupă un loc precis în inima omului este Dumnezeu pe care omul Îl simte ca fiind nedeslușit și abstract. Cine și-ar da seama de acest lucru dacă Eu nu le-aș spune în mod simplu? Cine ar crede cu adevărat, cu certitudine și fără nicio urmă de îndoială, că Eu exist într-adevăr? Există o mare diferență între „Eu” din inima omului și „Eu” Cel din realitate și nimeni nu este capabil să facă comparații între Ei. Dacă n-aș deveni trup, omul nu M-ar cunoaște niciodată și, chiar dacă ar ajunge să Mă cunoască, nu ar fi tot o noțiune o astfel de cunoaștere? În fiecare zi, umblu în mijlocul fluxului neîncetat de oameni și, în fiecare zi, operez în fiecare persoană. Când omul Mă va vedea cu adevărat, va fi capabil să Mă cunoască în cuvintele Mele și va înțelege mijloacele prin care vorbesc Eu, precum și intențiile Mele.

Ce, dintre toate lucrurile, nu este tăcut, când Împărăția ajunge în mod oficial pe pământ? Cine, dintre toți oamenii, nu se teme? Umblu peste tot în universul-lume și totul este aranjat, personal, de Mine. În acest moment, cine nu știe că faptele Mele sunt minunate? Măinile Mele susțin toate lucrurile, totuși, Eu sunt, de asemenea, mai presus de toate lucrurile. Astăzi, oare nu sunt întruparea Mea și prezența Mea personală printre oameni adevăratul înțeles al umilinței și al tăinicii Mele? Pe dinafară, mulți oameni Mă aplaudă ca fiind bun și Mă laudă ca fiind plăcut, dar cine Mă cunoaște cu adevărat? Astăzi, de ce vă cer să Mă cunoașteți? Nu este oare scopul Meu să-l rușinez pe marele balaur roșu? Nu vreau să-l forțez pe om să Mă laude, ci să-l fac să Mă cunoască, lucru

prin care el va ajunge să Mă iubească și, astfel, să Mă laude. O astfel de laudă este vrednică de numele ei și nu este vorbă goală; doar laude ca aceasta pot ajunge la tronul Meu și se pot înălța la ceruri. Pentru că omul a fost ispitit și corupt de Satana, pentru că a fost preluat de noțiuni și gânduri, Eu am devenit trup pentru a cuceri, personal, întreaga omenire, pentru a expune toate noțiunile omului și pentru a demonta gândirea omului. Ca urmare, omul nu se mai expune în fața Mea și nu Mă mai slujește folosindu-și propriile lui noțiuni și, astfel, „Eu” din noțiunile omului este înlăturat complet. Când vine Împărăția, primul lucru pe care îl fac este să încep această etapă a lucrării și fac acest lucru în rândul poporului Meu. Fiind poporul Meu, care este născut în țara marelui balaur roșu, cu siguranță nu este doar puțin sau o parte din veninul marelui balaur roșu în voi. Astfel, această etapă a lucrării Mele se concentrează în primul rând asupra voastră, iar acesta este un aspect al semnificației întrupării Mele în China. Majoritatea oamenilor sunt incapabili să înțeleagă chiar și un fragment din cuvintele pe care le spun, iar, când o fac, înțelegerea lor este vagă și confuză. Acesta este un punct de cotitură al metodei prin care Eu vorbesc. Dacă toți oamenii ar fi capabili să-Mi citească cuvintele și să înțeleagă sensul lor, atunci, care dintre oameni ar putea fi mântuit și nu aruncat jos, în Infern? Când omul Mă cunoaște și Mă ascultă, acela va fi timpul ca Eu să Mă odihnesc și va fi chiar momentul în care omul este capabil să înțeleagă sensul cuvintelor Mele. Astăzi, statura voastră este prea mică – este aproape jalnic de mică, nici măcar demnă de a fi ridicată – ca să nu mai vorbim despre cunoașterea voastră despre Mine.

Deși spun că îngerii au început să fie trimiși înainte pentru a-i păstori pe fiii și pe poporul Meu, nimeni nu este capabil să înțeleagă sensul cuvintelor Mele. Când Eu, personal, vin printre oameni, îngerii încep, simultan, lucrarea de păstorie, iar în timpul păstoririi de către îngeri, toți fiii și oamenii nu numai că primesc încercări și păstorie, dar sunt, de asemenea, capabili să vadă cu proprii lor ochi apariția tuturor tipurilor de viziuni. Pentru că Eu lucrez direct în divinitate, totul intră într-un nou început și, pentru că această divinitate lucrează în mod direct, ea nu este câtuși de puțin constrânsă de umanitate și îi pare omului că operează liber în condiții supranaturale. Cu toate acestea, pentru Mine, este absolut normal (omul crede că este supranatural pentru că el nu a întâlnit niciodată, în mod direct, divinitatea); ea nu deține niciuna dintre noțiunile omului și este necontaminată de ideile umane. Oamenii vor vedea aceasta doar când vor intra toți pe calea cea dreaptă; pentru că acum este începutul, când vine vorba de intrarea sa, omul are multe lipsuri, iar eșecurile și opacitatea pot fi cu greu evitate. Astăzi, de vreme ce v-am condus până în acest punct, am făcut aranjamente potrivite și am propriile Mele scopuri. Dacă v-aș spune astăzi despre ele, ați fi cu adevărat capabili să le cunoașteți? Sunt bine familiarizat cu gândurile minții omului și cu dorințele inimii omului: cine nu a căutat niciodată o ieșire pentru el însuși? Cine nu s-a gândit niciodată la propriile lui perspective? Totuși, cu toate că omul posedă un intelect bogat și scilpitor, cine a fost capabil să prezică faptul că, de-a lungul veacurilor, prezentul se va dovedi așa cum este? Este acesta, cu adevărat, fructul propriilor tale eforturi subiective? Este

aceasta plata pentru sânguința ta neobosită? Este acesta tabloul frumos înfățișat de mintea ta? Dacă n-aș călăuzi întreaga omenire, cine s-ar putea separa pe sine de aranjamentele Mele și ar găsi o altă cale de ieșire? Sunt închipuirile și dorințele omului cele care l-au adus până astăzi? Mulți oameni își duc întreaga viață fără ca dorințele lor să fie împlinite. Este aceasta, într-adevăr, din cauza unei greșeli în gândirea lor? Viețile multor oameni sunt pline de fericire și satisfacție neașteptată. Este aceasta, într-adevăr, pentru că ei se așteaptă la prea puțin? Cine din întreaga omenire nu este îngrijit în ochii Celui Atotputernic? Cine nu trăiește în mijlocul predestinării Atotputernicului? Oare viața și moartea omului sunt rezultatul propriei alegeri? Își controlează omul propria lui soartă? Mulți oameni strigă după moarte, totuși, ea este departe de ei; mulți oameni vor să fie cei care sunt puternici în viață și se tem de moarte, totuși, necunoscută lor, ziua morții lor se apropie, aruncându-i în abisul morții; mulți oameni se uită la cer și suspină profund; mulți oameni strigă grozav, plângând cu suspine; mulți oameni cad în mijlocul încercărilor; și mulți oameni devin prizonieri ai ispitei. Deși nu Mă arăt în persoană pentru a-i permite omului să Mă vadă clar, mulți oameni se tem să-Mi vadă fața, foarte speriați că îi voi răpune, că îi voi nimici. Omul Mă cunoaște sau nu cu adevărat? Nimeni nu poate spune sigur. Nu este așa? Vă temeți atât de Mine, cât și de mustrarea Mea, totuși, de asemenea, vă ridicați și vă opuneți Mie în mod deschis și Mă judecați. Nu este așa? Faptul că omul nu M-a cunoscut niciodată, este pentru că nu Mi-a văzut niciodată fața sau nu Mi-a auzit vocea. Astfel, chiar dacă sunt în inima omului, există vreunul în a cărui inimă Eu nu sunt vag și obscur? Există vreunul în a cărui inimă Eu sunt perfect clar? Nu doresc, pentru cei care sunt poporul Meu, să Mă vadă, de asemenea, în mod nedeslușit și neclar și, astfel, Eu încep această lucrare mareață.

Eu vin în tăcere în mijlocul oamenilor și apoi Mă îndepărtez. M-a văzut cineva vreodată? Este soarele capabil să Mă vadă din cauza flăcărilor sale arzătoare? Este luna capabilă să Mă vadă datorită clarității sale strălucitoare? Pot constelațiile să Mă vadă datorită locului lor pe cer? Când Eu vin, omul nu știe și toate lucrurile rămân neștiutoare, iar când plec, omul încă nu știe. Cine poate să-Mi fie martor? Ar putea fi lauda oamenilor pe pământ? Ar putea fi crinii înfloriți în sălbăticie? Sunt păsările care zboară pe cer? Sunt leii care rag în munți? Nimeni nu Mă poate mărturisi pe deplin! Nimeni nu poate face lucrarea pe care o voi face Eu! Chiar dacă ar face într-adevăr această lucrare, ce efect ar avea? În fiecare zi, Eu observ fiecare acțiune a multor oameni și, în fiecare zi, cercetez inimile și mințile multor oameni; nimeni nu a scăpat vreodată de judecata Mea și nimeni niciodată nu a scăpat de realitatea judecății Mele. Stau deasupra cerurilor și Mă uit în depărtare: o mulțime de oameni au fost răpuși de Mine, totuși, există și nenumărați oameni care trăiesc în mijlocul îndurării și bunătății Mele iubitoare. Voi, de asemenea, nu trăiți în astfel de condiții?

5 martie 1992

Capitolul 12

Atunci când Fulgerul se ivește de la Răsărit, care este, de asemenea, tocmai momentul în care Eu încep să-Mi rostesc cuvintele – când fulgerul se ivește, întregul univers este iluminat și în toate stelele are loc o transformare. Este ca și cum întreaga rasă umană ar fi fost sortată. Sub strălucirea acestei raze de lumină de la Răsărit, întreaga omenire este dezvăluită în forma sa originală, cu ochii uimiți, nesigură ce să facă și cu atât mai puțin sigură cum să-și ascundă trăsăturile urâte. În plus, oamenii sunt ca animalele care fug de lumina Mea și se refugiază în peșterile din munte – totuși, niciunul dintre ei nu poate fi șters din lumina Mea. Toți oamenii sunt uluiți, toți așteaptă, toți privesc. Odată cu ivirea luminii Mele, toți se bucură de ziua în care s-au născut și, de asemenea, toți blestemă ziua în care s-au născut. Emoțiile contradictorii sunt imposibil de articulat; lacrimi de auto-pedepsire formează râuri și sunt purtate de torentul năvalnic, dispărut fără urmă, într-o clipă. Încă o dată, ziua Mea se apropie de întreaga omenire, trezind-o din nou, oferind omenirii un alt nou început. Inima Mea bate și, urmând ritmurile bătailor inimii Mele, munții saltă de bucurie, apele dansează de bucurie, iar valurile bat pe recifele stâncoase. Este greu să exprim ce este în inima Mea. Vreau să fac toate lucrurile necurate să se facă scrum sub privirea Mea; vreau să fac toți fiii neascultării să dispară din fața ochilor Mei, să nu mai lăncezească în existența lor. Nu numai că am făcut un nou început în sălașul marelui balaur roșu, dar, de asemenea, am început o nouă lucrare în univers. Curând, Împărățiile pământului vor deveni Împărăția Mea; curând, Împărățiile pământului vor înceta pentru totdeauna să existe datorită Împărăției Mele, pentru că am obținut deja biruința, pentru că M-am întors triumfător. Marele balaur roșu a epuizat toate mijloacele imaginabile pentru a perturba planul Meu, sperând să șteargă lucrarea Mea de pe pământ, dar oare pot să Mă demoralizez din cauza stratagemelor sale înșelătoare? Pot Eu fi speriat de amenințările lui ca să-Mi pierd încrederea? Nu a existat niciodată o singură ființă în cer sau pe pământ, pe care nu am ținut-o în palma mâinii Mele; cu cât este mai adevărat acest lucru despre marele balaur roșu, acest instrument care-Mi slujește ca un contrast? Nu este, de asemenea, un obiect care să fie manipulat în mâinile Mele?

În perioada întrupării Mele în lumea umană, omenirea a ajuns fără să știe, până în această zi, sub îndrumarea Mea, și, pe neștiute, a ajuns să Mă cunoască. Dar, în ceea ce privește modul de a merge pe cărarea care se așterne înaintea, nimeni nu are vreo idee, nimeni nu este conștient – și cu atât mai puțin are careva habar în ce direcție îl va duce acea cărare. Numai cu Atotputernicul, care veghează asupra lui, oricine va putea să parcurgă cărarea până la capăt; numai călăuzit de Fulgerul de la Răsărit, oricine va putea să treacă pragul care duce la Împărăția Mea. În rândul oamenilor, nu a fost niciodată cineva care a văzut chipul Meu, cineva care a văzut Fulgerul de la Răsărit; cu atât mai puțin a fost vreunul care a auzit cuvântările din tronul Meu? De fapt, din vremuri străvechi, nicio ființă umană nu a intrat în contact direct cu persoana Mea; doar astăzi,

acum că Eu am venit în lume, oamenii au o șansă să Mă vadă. Dar, chiar și acum, oamenii încă nu Mă cunosc, așa cum doar se uită la fața Mea și doar Îmi aud glasul, însă nu înțeleg ce vreau să spun. Toate ființele umane sunt astfel. Fiind unul dintre popoarele Mele, nu simțiți mândrie profundă când Îmi vedeți chipul? Și nu simțiți rușine demnă de dispreț pentru că nu Mă cunoașteți? Eu umblu printre oameni și trăiesc printre oameni pentru că am devenit trup și am venit în lumea oamenilor. Scopul Meu nu este numai de a permite umanității să privească spre trupul Meu; mai important, este de a permite umanității să Mă cunoască. În plus, prin trupul Meu întrupat, voi osândi umanitatea pentru păcatele sale. Prin trupul Meu întrupat, voi învinge marele balaur roșu și voi anihila bârlogul lui.

Deși ființele umane care populează pământul sunt la fel de numeroase ca stelele, Eu le cunosc pe toate la fel de clar ca pe palma propriei Mele mâini. Și, deși ființele umane care Mă „iubesc” sunt, de asemenea, la fel de nenumărate ca firele de nisip în mare, doar câțiva sunt aleși de către Mine: doar aceia care urmăresc lumina strălucitoare, care sunt osebiți de cei care Mă „iubesc”. Nu-l supraestimez pe om, nici nu-l subestimez; mai degrabă, am cereri de la om potrivit cu atributele sale naturale și, astfel, ceea ce Eu cer este genul de persoană care Mă caută sincer, ca să-Mi pot atinge scopul în alegerea oamenilor. Există în munți fiare sălbatice fără număr, dar toate sunt la fel de docile ca oile înaintea Mea; taine de neînțeles se află sub valuri, dar ele Mi se prezintă la fel de clar ca toate lucrurile de pe fața pământului; în cer sunt târâmurii pe care omul nu le poate niciodată atinge, totuși, Eu mă plimb liber pe acele târâmurii inaccesibile. Omul nu M-a recunoscut niciodată în lumină, ci M-a văzut doar în lumea întunericului. Nu vă aflați, astăzi, exact în aceeași situație? Atunci când a fost apogeul turbării marelui balaur roșu Mi-am luat în mod oficial trup ca să-Mi fac lucrarea. Când marele balaur roșu și-a dezvăluit pentru prima dată forma adevărată, Eu am fost martor pentru numele Meu. Când M-am plimbat pe drumurile omenirii, nicio ființă, nicio persoană nu a fost surprinsă și trezită și, astfel, atunci când Eu am venit întrupat în lumea umană, nimeni nu a știut aceasta. Dar când, în trupul Meu întrupat, am început să-Mi fac lucrarea, atunci umanitatea s-a trezit și a fost luată prin surprindere din visele sale de glasul Meu tunător și, din acest moment, și-a început viața sub îndrumarea Mea. În rândul poporului Meu, am început iarăși o lucrare nouă. După ce am spus că lucrarea Mea pe pământ nu este finalizată, acest lucru este suficient pentru a arăta că oamenii Mei, despre care am vorbit, nu sunt aceia pe care îi cer în inima mea, dar, cu toate acestea, Eu încă îi aleg pe unii dintre ei. Este evident din aceasta că Eu nu doar îi permit poporului Meu să-L cunoască pe Dumnezeu întrupat, dar îl și curățesc. Ținând cont de severitatea decretelor Mele administrative, marea majoritate a oamenilor sunt încă în pericolul de a fi alungați de către Mine. Dacă nu faceți toate eforturile pentru a vă trata pe voi înșivă, pentru a vă supune propriul vostru corp – dacă nu faceți aceasta, cu siguranță veți deveni un obiect pe care Eu îl disprețuiesc și îl resping, urmând a fi aruncat în iad, așa cum Pavel a primit direct mustrare din mâinile Mele, din care nu era nicio scăpare. Ați cules ceva din cuvintele Mele? Ca înainte, intenția Mea este să curăț biserica, să continui purificarea oamenilor de care am

nevoie, pentru că Eu sunt Dumnezeu Însuși, care este cu totul sfânt și neprihănit. Voi face ca templul Meu să nu fie doar irizat în culorile curcubeului, ci și curat și fără pată, cu un interior pe măsura exteriorului. În prezența Mea, fiecare dintre voi ar trebui să se gândească la ceea ce a făcut în trecut și să hotărască dacă poate astăzi să Îmi dea satisfacție deplină în inima Mea.

Nu numai că omul nu Mă cunoaște în trupul Meu; mai mult decât atât, el nu a reușit să-și înțeleagă propriul sine care locuiește într-un corp truesc. Atât de mulți ani, ființele umane M-au înșelat, tratându-Mă ca pe un oaspete din afară. Atât de multe ori M-au închis în afara „ușilor caselor lor”; atât de multe ori, stând înaintea Mea, nu Mi-au dat nicio atenție; atât de multe ori au renunțat la Mine în mijlocul altor oameni; atât de multe ori M-au lepădat în fața diavolului; și de atât de multe ori M-au atacat cu vorbele lor cicălitoare. Cu toate acestea, Eu nu țin cont de slăbiciunile omului și nici nu cer dinte pentru dinte din cauza neascultării sale. Tot ce fac este să aplic medicamente bolilor sale, pentru a-i vindeca bolile incurabile, întorcându-l astfel la sănătate ca să poată să ajungă să Mă cunoască. Oare tot ce am făcut nu a fost de dragul supraviețuirii umanității, de dragul de a-i da o șansă la viață? De multe ori am venit în lumea oamenilor, dar oamenii nu Mi-au dat atenție deoarece venisem în propria Mea persoană în lume; în schimb, fiecare s-a purtat cum a crezut de cuviință și a căutat o ieșire pentru el însuși. Habar nu au că absolut fiecare drum de sub Ceruri provine din mâinile Mele! Habar nu au că absolut fiecare lucru de sub Ceruri este supus orânduielii Mele! Care dintre voi îndrăznește să nutrească resentimente în inima lui? Care dintre voi îndrăznește, cu ușurință, să ajungă la o înțelegere? Eu doar am început, în tăcere, lucrarea Mea în mijlocul umanității – aceasta este tot. Dacă, în timpul întrupării Mele, nu aș fi compătimit slăbiciunea omului, atunci toată umanitatea ar fi fost înspăimântată cumplit doar din cauza întrupării Mele și, prin urmare, ar fi căzut în Infern. Doar pentru că M-am umilit și M-am ascuns, umanitatea a scăpat de catastrofă, a cunoscut izbăvirea de mustrarea Mea și, în acest fel, a ajuns până astăzi. Ținând seama de cât de greu a fost să ajungeți până astăzi, nu ar trebui să prețuiți cu atât mai mult ziua de mâine care urmează să vină?

8 martie 1992

Capitolul 13

Printre cuvintele și cuvântările Mele sunt ascunse o serie din intențiile Mele, dar oamenii nu cunosc și nu înțeleg nimic din acestea; ei continuă să primească cuvintele Mele din afară și să le urmeze din afară și nu pot să-Mi înțeleagă inima sau să-Mi intuiască voia din interiorul cuvintelor Mele. Chiar dacă Îmi fac clare cuvintele, cine le înțelege? Din Sion am venit în omenire. Deoarece Mi-am pus umanitatea normală și am îmbrăcat pielea unui om, oamenii de-abia ajung să-Mi cunoască înfățișarea din

afară – dar ei nu cunosc viața care stă în Mine și nici nu-L recunosc pe Dumnezeu Duhului, ci cunosc doar omul din trup. Ar putea Însuși adevăratul Dumnezeu să nu fie demn de încercarea voastră de a-L cunoaște? Ar putea Însuși adevăratul Dumnezeu să nu fie demn de efortul vostru de a-L „diseca”? Eu urăsc corupția întregii rase umane, dar simt compasiune pentru slăbiciunea ei. De asemenea, am de-a face cu vechea natură a întregii rase umane. Ca unul dintre popoarele Mele în China, nu sunteți și voi o parte a rasei umane? În tot poporul Meu și printre toți fiii Mei, adică, printre cei pe care Eu i-am ales din întreaga rasă umană, voi aparțineți celui mai de jos grup. Din acest motiv, Eu am cheltuit cea mai mare parte din energie pe voi, cel mai mare efort. Voi încă nu prețuiți viața binecuvântată de care vă bucurați astăzi? Încă vă împietriți inimile ca să se răzvrătească împotriva Mea și să hotărască propriile voastre proiecte? Dacă nu ar fi mila și dragostea Mea continue, întreaga omenire ar fi căzut, acum mult timp, în captivitatea Satanei și ar fi devenit „îmbucături delicioase” în gura sa. Astăzi, în mijlocul tuturor oamenilor, cei care se cheltuie pe ei înșiși, în mod autentic, pentru Mine și Mă iubesc autentic sunt încă destul de rari încât să fie numărați pe degetele unei mâini. Ar putea, astăzi, titlul de „poporul Meu” să fie proprietatea voastră personală? A devenit conștiința ta, pur și simplu, rece ca gheața? Ești cu adevărat vrednic să devii poporul pe care îl pretind? Gândiți-vă la trecut și priviți din nou la ziua de azi – care dintre voi a mulțumit inima Mea? Care dintre voi a manifestat o preocupare autentică pentru intențiile Mele? Dacă nu v-aș fi îndemnat, încă nu v-ați fi trezit, ci ați fi rămas ca înghețați și, din nou, de parcă ați fi hibernat.

În mijlocul valurilor agitate, omul vede mânia Mea; în grămada de nori întunecați care se rostogolesc, omul este uluit și îngrozit și nu știe unde să fugă, de parcă s-ar teme că tunetul și ploaia îl vor spulbera. Apoi, după ce furtuna de zăpadă involburată a trecut, starea lor de spirit devine ușoară și lipsită de griji, în timp ce ei se bucură de peisajul frumos al naturii. Dar, în astfel de momente, care dintre ei a experimentat vreodată iubirea nețărmuită pe care Eu o port pentru omenire? În inimile lor este doar înfățișarea Mea și nu esența Duhului Meu. Oare nu Mă sfidează omul în mod fățiș? Când furtuna a trecut, toată omenirea este ca și cum ar fi reînnoită; ca și cum, după rafinare prin nenorociri, ea și-a recăpătat lumina și viața. Nu ați avut și voi norocul, după necazurile cu care v-am lovit, să ajungeți până astăzi? Dar, atunci când astăzi a plecat și mâine vine, veți putea să mențineți puritatea care a urmat ploii torențiale? Veți putea să mențineți devotamentul care a urmat rafinării voastre? Veți fi capabili să mențineți ascultarea de astăzi? Poate devotamentul vostru să rămână statornic și neschimbat? Oare este aceasta o cerere pe care omul nu are capacitatea să o împlinească? Eu trăiesc zilnic printre oameni și acționez împreună cu omenirea, în mijlocul omenirii și totuși, nimeni nu a observat vreodată acest lucru. Dacă nu ar fi îndrumarea Duhului Meu, cine, din întreaga rasă umană, ar mai exista încă în vremurile actuale? Oare exagerez Eu atunci când spun că trăiesc și acționez în compania oamenilor? În trecut, Eu am spus: „Am creat, călăuzit și stăpânit întreaga omenire”. Nu așa a fost, de fapt? E posibil

ca experiența voastră despre aceste lucruri să fie insuficientă? V-ar lua întreaga viață să explicați simpla expresie „făcător de servicii”. Fără experiență reală, o ființă umană nu va ajunge niciodată să Mă cunoască – nu va fi niciodată capabilă să ajungă să Mă cunoască prin cuvintele Mele. Totuși, astăzi, Eu am venit personal în mijlocul vostru – oare acest lucru nu va fi mai benefic pentru înțelegerea voastră? Oare nu este întruparea Mea și mântuire pentru voi? Dacă n-aș coborî în omenire, în propria Mea persoană, întreaga rasă umană ar fi fost, cu mult timp în urmă, impregnată cu noțiuni, adică, ar fi devenit posesiunile Satanei, căci lucrul în care tu crezi este doar chipul Satanei și, oricum, nu are nimic de-a face cu Dumnezeu Însuși. Nu este aceasta mântuirea Mea?

Când Satana vine înaintea Mea, nu Mă feresc de ferocitatea lui sălbatică, nici nu Mă tem de hădoșenia lui: pur și simplu îl ignor. Când Satana Mă ispitește, văd dincolo de înșelăciunea lui, făcând-l să se retragă în rușine și umilință. Când Satana se luptă cu Mine și încearcă să-Mi smulgă poporul ales, pornesc război cu el în trupul Meu. Și, în trupul Meu, Eu Îmi susțin și Îmi păstoresc poporul, astfel încât el să nu cadă cu ușurință sau să se rătăcească și îl conduc pas cu pas. Și, când Satana se retrage înfrânt, Eu voi fi dobândit slavă din partea poporului Meu, iar acesta va fi martor frumos și răsunător pentru Mine. Prin urmare, voi lua contrastele planului Meu de gestionare (planului de mântuire) și le voi arunca, o dată pentru totdeauna, în Adânc. Acesta este planul Meu; aceasta este lucrarea Mea. În viața voastră, poate veni o zi când vă veți întâlni cu o astfel de situație: îți vei îngădui ție însuși, de bunăvoie, să cazi în captivitatea Satanei sau Mă vei lăsa pe Mine să te câștig? Aceasta este propria ta soartă, iar tu trebuie să o iei în considerare cu atenție.

Viața în Împărăție este viața poporului și a lui Dumnezeu Însuși. Întreaga omenire se află sub grija și protecția Mea și toți sunt angajați într-o luptă până la moarte cu marele balaur roșu. Pentru a câștiga această bătălie finală, pentru a-l termina pe marele balaur roșu, toți oamenii ar trebui să-și dăruiască întregile lor ființe Mie, în Împărăția Mea. „Împărăția” despre care se vorbește aici se referă la o viață care este trăită direct sub guvernarea directă a divinității, în care Eu sunt păstor pentru toată omenirea care Îmi acceptă direct pregătirea, astfel încât viețile sale, deși încă pe pământ, sunt ca și cum ar fi în Cer – o adevărată realizare a vieții în al treilea Cer. Deși sunt în trupul Meu, Eu nu sufăr limitările trupului. De atâtea ori am venit Eu în mijlocul oamenilor pentru a le asculta rugăciunile și, de atâtea ori, mergând printre oameni, M-am bucurat de laudele lor; chiar dacă ființele umane nu au fost niciodată conștiente de existența Mea, Eu încă Îmi văd de lucrarea Mea în acest fel. În lăcașul Meu, care este locul unde Eu sunt ascuns – totuși, în lăcașul Meu, Mi-am înfrânt toți vrăjmașii; în lăcașul Meu, am dobândit o experiență reală de a trăi pe pământ; în lăcașul Meu, observ fiecare cuvânt și acțiune a omului, urmărind și conducând întreaga rasă umană. Dacă oamenii s-ar îngriji de intențiile Mele, mulțumindu-Mi, astfel, inima și oferindu-Mi plăcere, atunci, cu siguranță, aș binecuvânta întreaga omenire. Nu asta intenționez Eu pentru oameni?

În timp ce omenirea se află în comă, doar ropotul tunetului Meu o mai trezește din

visele ei. Iar când oamenii deschid ochii, aceste explozii de strălucire rece rănesc mulți ochi de-ai lor, astfel încât își pierd simțul direcției și nu știu de unde vin, nici încotro merg. Majoritatea oamenilor sunt loviți de iradierea ca de laser și se prăbușesc grămadă sub furtună, cu trupurile măturate de torentele care șiroiesc, nelăsând nimic în urmă. În lumină, supraviețuitorii pot, în cele din urmă, să-Mi vadă clar chipul și, doar atunci, ajung ei să cunoască ceva despre arătarea Mea exterioară, astfel încât ei nu mai îndrăznesc să Mă privească direct în față, profund înfricoșați ca nu cumva mustrarea și blestemele Mele să le lovească, încă o dată, trupurile. Atât de mulți oameni se prăbușesc într-un plâns necontrolat; atât de mulți cad în disperare; atât de mulți formează râuri cu sângele lor; atât de mulți devin cadavre, plutind în derivă înapoi și încolo; atât de mulți oameni, găsindu-și propriul loc în lumină, simt un junghi subit în inimă și varsă lacrimi pentru lungii lor ani de nefericire. Atât de mulți oameni, constrânși de lumină, își mărturisesc necurăția și se hotărăsc să se îndrepte. Atât de mulți oameni, orbiți fiind, și-au pierdut deja bucuria de a trăi și, în consecință, nu se gândesc să observe lumina și, astfel, continuă să stagneze, așteptându-și sfârșitul. Și atât de mulți oameni ridică pânzele vieții, iar, sub îndrumarea luminii, anticipează, cu nerăbdare, ziua lor de mâine... Cine, din rândul omenirii, nu există astăzi în această stare? Cine nu există în lumina Mea? Chiar dacă tu ești puternic sau deși poți fi slab, cum poți să eviți venirea luminii Mele?

10 martie 1992

Capitolul 14

De-a lungul veacurilor, niciun om nu a intrat în Împărăție și, astfel, nimeni nu s-a bucurat de harul Epocii Împărăției, și nici nu L-a văzut pe Împăratul Împărăției. În ciuda faptului că sub iluminarea Duhului Meu mulți oameni au profețit frumusețea Împărăției, ei îi cunosc doar exteriorul, însă nu semnificația intrinsecă. Astăzi, când Împărăția își începe existența formală pe pământ, cea mai mare parte a umanității încă nu știe exact ceea ce urmează a fi realizat sau pe ce tărâm urmează a fi aduși oamenii, în cele din urmă, în timpul Epocii Împărăției. În această privință, Mi-e teamă că toți oamenii sunt într-o stare de confuzie. Întrucât nu a sosit pe deplin ziua înfăptuirii complete a Împărăției, toți oamenii sunt zăpăciți și incapabili să o vadă clar. Lucrarea Mea în divinitate începe, în mod oficial, cu Epoca Împărăției, iar firea Mea începe să se manifeste treptat omenirii, odată cu începutul formal al Epocii Împărăției. Astfel, acesta e momentul în care trâmbița sfântă începe oficial să sune și să proclame tuturor. Când Îmi voi lua în mod oficial puterea și voi domni ca Împărat în Împărăție, tot poporul Meu va fi făcut complet de către Mine, de-a lungul vremii. Exact atunci când Împărăția Mea va fi înființată și orânduită și, de asemenea, atunci când Eu Mă voi schimba la față și Mă voi întoarce către întregul univers, toate națiunile lumii vor fi perturbate. În acel moment, toți oamenii Îmi vor vedea

fața glorioasă, vor vedea adevăratul Meu chip. De la crearea lumii, de când oamenii au fost corupți de Satana în măsura în care sunt astăzi, stricăciunea lor e motivul pentru care, din punctul de vedere al oamenilor, Eu am devenit din ce în ce mai ascuns și tot mai de neînțeles. Omenirea nu Mi-a văzut niciodată adevărata față și niciodată nu a interacționat direct cu Mine. Doar în zvonuri și mituri a existat un „Eu” în imaginația omului. Prin urmare, sunt în concordanță cu imaginația umană – și anume cu noțiunile umane – pentru a aborda „Eul” din mintea oamenilor, astfel încât să pot schimba starea „Eului” pe care ei L-au nutrit atâția ani. Acesta este principiul lucrării Mele. Nicio singură persoană nu a fost capabilă să-l cunoască până în cele mai mici detalii. Deși oamenii Mi s-au prosternat și au venit înaintea Mea ca să Mi se închine, Eu nu Mă bucur de astfel de fapte ale oamenilor, deoarece, în inimile lor, ei nu păstrează imaginea Mea, ci o alta decât a Mea. Așadar, pentru că nu Îmi înțeleg firea, oamenii nu Îmi recunosc adevăratul chip. Prin urmare, când ei cred că Mi s-au împotrivit sau că Mi-au încălcat decretele administrative, Eu tot Mă prefac că nu văd – și, prin urmare, în amintirile lor, Eu sunt fie un Dumnezeu care mai degrabă arată milă oamenilor, decât să-i mustre, fie sunt Dumnezeu Însuși, care nu Își respectă cuvântul dat. Acestea sunt toate închipuiri născute din gândirea umană și în neconcordanță cu faptele.

Supraveghez universul zi după zi și Mă ascund cu smerenie în locuința Mea, experimentând viața umană și studiind îndeaproape fiecare faptă a omului. Nimeni nu Mi s-a oferit vreodată cu adevărat; nimeni nu a căutat vreodată adevărul. Nimeni nu a fost vreodată conștiincios pentru Mine și nu a luat vreodată hotărâri înaintea Mea și nici nu s-a ținut apoi de datoria sa. Nimeni nu Mi-a permis vreodată să sălășluiesc înlăuntrul său și nimeni nu M-a prețuit așa cum oamenii și-ar prețui propria viață. Nimeni nu a văzut vreodată, în realitatea concretă, tot ce este divinitatea Mea; nimeni nu a fost vreodată dornic să fie în contact cu Însuși Dumnezeul real. Când apele îi înghit cu totul pe oameni, Eu îi salvez din apele stătătoare și le dau șansa de a trăi din nou. Când oamenii își pierd încrederea de a trăi, Eu îi trag din pragul morții, oferindu-le curajul de a merge mai departe, pentru ca ei să Mă poată folosi ca temelie a existenței lor. Când oamenii nu Mă ascultă, îi fac să Mă cunoască în neascultarea lor. În lumina vechii naturi a omenirii și în lumina îndurării Mele, decât să ucid oamenii, mai degrabă le permit să se căiască și să o ia de la capăt. Când suferă de foame, deși în trup le-a mai rămas o singură suflare, Eu îi smulg de la moarte, împiedicându-i să cadă pradă tertipurilor Satanei. De atâtea ori Mi-au văzut oamenii mâna, de atâtea ori Mi-au văzut expresia blândă și fața zâmbitoare, și de atâtea ori Mi-au văzut măreția și mânia. Deși oamenii nu M-au cunoscut niciodată, Eu nu profit de slăbiciunile lor ca să îi provoc în mod deliberat. Faptul că am experimentat greutățile oamenilor Mi-a permis să am înțelegere pentru slăbiciunea omului. Doar ca răspuns la neascultarea și nerecunoștința oamenilor, le împart mustrarea în diferite grade.

Mă ascund când oamenii sunt ocupați și Mă dezvălui în timpul lor liber. Oamenii își imaginează că Eu știu toate lucrurile; Mă văd ca pe Însuși Dumnezeul care îndeplinește

toate rugămințile. De aceea, cei mai mulți vin înaintea Mea doar pentru a căuta ajutorul lui Dumnezeu, nu datorită vreunei dorințe de a Mă cunoaște. Când se află în chinurile bolii, oamenii Îmi cer urgent ajutorul. Când au necazuri, Îmi mărturisesc greutățile lor, cu toată puterea lor, ca să-și verse mai bine suferința. Cu toate acestea, nicio singură ființă umană nu a fost în stare să Mă iubească și când i-a fost bine; nicio singură persoană nu M-a căutat, în vreme de pace și fericire, pentru a putea lua parte la bucuria ei. Când micile lor familii sunt fericite și bine, oamenii demult S-au lepădat de Mine sau Mi-au închis ușa în față, interzicându-Mi să intru, ca să se poată bucura de fericirea binecuvântată a familiilor lor. Mintea umană este prea îngustă; este prea îngustă chiar și pentru a cuprinde un Dumnezeu atât de iubitor, milostiv și abordabil ca Mine. De atâtea ori am fost respins de oameni în vremurile în care râdeau cu bucurie; de atâtea ori am fost cârja pe care s-au sprijinit oamenii când s-au poticnit; de atâtea ori oamenii care sufereau de o boală M-au forțat în rolul de doctor. Cât de cruzi sunt oamenii! Sunt extrem de iraționali și imorali. Nici măcar sentimentele cu care se presupune că oamenii sunt înzestrați nu pot fi percepute în ei; sunt aproape complet lipsiți de orice urmă de umanitate. Cântăriți trecutul și comparați-l cu prezentul: se petrece vreo schimbare în voi? Ați mai scăpat de câteva dintre lucrurile din trecutul vostru? Sau acel trecut nu a fost încă înlocuit?

Am traversat lanțuri muntoase și văile râurilor, experimentând bucuriile și necazurile lumii. Mulți ani am umblat și am trăit printre oameni, dar se pare că firea oamenilor puțin s-a schimbat. Și este ca și cum vechea natură a omului a prins rădăcini și a încolțit în ei. Nu sunt niciodată capabili să schimbe acea natură veche; doar o îmbunătățesc oarecum, pe temelia inițială. După cum spun oamenii, substanța nu s-a schimbat, dar forma s-a schimbat mult. Se pare că toată lumea încearcă să Mă păcălească și să Mă năucească, astfel încât să poată să scape basma curată și să-Mi câștige aprecierea. Eu nici nu admir și nici nu acord atenție tertipurilor oamenilor. Decât să fiu mistuit de furie, mai degrabă adopt atitudinea celui care privește, dar nu vede. Am de gând să acord omenirii un anumit grad de libertate și, după aceea, să-i tratez pe toți oamenii laolaltă. De vreme ce toți oamenii sunt netrebnici fără valoare care nu se iubesc și nu se prețuiesc pe ei înșiși, atunci, de ce ar mai avea nevoie ca Eu să le arăt, încă o dată, milă și iubire? Fără excepție, oamenii nu se cunosc pe ei înșiși și nici nu știu cât valorează. Ar trebui să se urce pe un cântar ca să fie cântăriți. Oamenii nu țin seama de Mine, așa că nici Eu nu îi iau în serios. Nu-Mi acordă nicio atenție, deci nici Eu nu trebuie să lucrez mai mult asupra lor. Nu este aceasta cea mai bună dintre cele două lumi? Nu vă descrie aceasta pe voi, poporul Meu? Care dintre voi a luat hotărâri înaintea Mea și nu le-a abandonat după aceea? Cine a luat hotărâri pe termen lung înaintea Mea, în loc să ia frecvent decizii în privința lucrurilor? În vreme de pace, oamenii iau mereu hotărâri înaintea Mea și apoi renunță la toate când au necazuri; mai târziu, își reiau hotărârea și o aduc înaintea Mea. Sunt Eu, oare, atât de nedemn de respect încât să accept, la întâmplare, deșeu pe care omul l-a ridicat din mormanul de gunoi? Puțini sunt oamenii care nu renunță la hotărârile

lor, puțini sunt puri și puțini oferă ce au mai prețios ca jertfă pentru Mine. Nu sunteți voi toți la fel? Dacă nu sunteți în stare să vă țineți de datoriile voastre ca membri ai poporului Meu în Împărăție, veți fi detestați și respinși de Mine!

12 martie 1992

Capitolul 15

Toți oamenii sunt creaturi lipsite de autocunoaștere și sunt incapabili de a se cunoaște pe sine. Cu toate acestea, îi cunosc pe toți ceilalți ca pe dosurile propriilor mâini, ca și când tot ceea ce au făcut și spus ceilalți a fost mai întâi „inspectat” de ei, chiar în fața lor, și au primit aprobarea lor înainte de a fi făcut. Prin urmare, este ca și cum i-ar fi înțeles pe de-a întregul pe toți ceilalți, chiar până la stările lor psihologice. Toate ființele umane sunt astfel. Chiar dacă au intrat astăzi în Epoca Împărăției, natura lor rămâne neschimbată. Ei încă mai fac ce fac Eu, înaintea Mea, în timp ce, pe la spatele Meu, încep să-și ridice propria „afacere” unică. Totuși, după aceea, când vin înaintea Mea, sunt ca niște oameni complet diferiți, aparent calmi și neînfricați, cu chipuri senine și un puls stabil. Nu este tocmai asta ceea ce îi face pe oameni atât de josnici? Atât de mulți oameni poartă două fețe complet diferite – una în timp ce se află fața Mea și cealaltă când se află la spatele Meu. Atât de mulți dintre ei se comportă ca niște miei nou-născuți când sunt înaintea Mea, dar când sunt în spatele Meu se transformă în tigri feroce și apoi se comportă ca niște păsările care țâșnesc vesel pe dealuri. Atât de mulți arată că au scop și hotărâre în fața Mea. Foarte mulți vin înaintea Mea, căutând cuvintele Mele cu sete și tânjind, dar când se află în spatele Meu, se satură și se leapădă de ele, ca și cum cuvântările Mele ar fi o povară. De-atât de multe ori, văzând rasa umană coruptă de dușmanul Meu, am renunțat să-Mi pun speranțele în oameni. De-atât de multe ori, văzându-i venind înaintea Mea căutând înlăcrimați iertare, Eu, din cauza lipsei de respect față de sine și a incorigibilității lor încăpățănate, am închis totuși cu mânie ochii la acțiunile lor, chiar și atunci când inimile lor sunt autentice, iar intențiile lor sunt sincere. De-atât de multe ori, am văzut oameni suficient de încrezători să coopereze cu Mine care, atunci când sunt înaintea Mea, par să fie în îmbrățișarea Mea, degustându-i căldura. De-atât de multe ori, asistând la nevinovăția, vivacitatea și adorația aleșilor Mei, cum aș putea să nu Mă bucur din plin de aceste lucruri? Ființele omenești nu știu cum să se bucure de binecuvântările lor predestinate în mâinile Mele, întrucât ei nu înțeleg, în cele din urmă, la ce se referă exact atât „binecuvântările”, cât și „suferința”. Din acest motiv, oamenii sunt departe de a fi sinceri atunci când Mă caută. Dacă ziua de mâine nu ar exista, atunci, care dintre voi, stând înaintea Mea, ar fi la fel de pur ca zăpada și la fel de nepătat ca jadul? S-ar putea spune că iubirea voastră pentru Mine este doar ceva ce poate fi schimbat pentru o masă delicioasă, o ținută vestimentară stilată sau o funcție înaltă cu

remunerații frumoase? Poate fi schimbată pentru iubirea pe care ceilalți o au pentru tine? S-ar putea ca, de fapt, trecerea prin încercări să le dea oamenilor impulsul de a renunța la dragostea lor față de Mine? Suferința și necazurile îi vor face să se plângă de rânduilele Mele? Nimeni nu a apreciat vreodată cu adevărat sabia ascuțită care se află în gura Mea: ei cunosc doar înțelesul ei superficial fără să înțeleagă într-adevăr ce implică. Dacă ființele umane ar fi capabile, într-adevăr, să vadă ascuțimea sabiei Mele, ar fugi ca șobolanii în găurile lor. Din cauza amorțelii lor, oamenii nu înțeleg nimic din sensul adevărat al cuvântărilor Mele și, astfel, nu au nicio idee despre cât de formidabile sunt acestea sau cât dezvăluie din natura umană și cât de mult din corupția lor a fost judecată de acele cuvinte. Din acest motiv, ca rezultat al ideilor lor incomplete despre ceea ce spun Eu, majoritatea oamenilor au adoptat o atitudine lipsită de entuziasm.

În Împărăție, nu numai că ies cuvântări din gura Mea, ci picioarele Mele pășesc ceremonios pretutindeni pe pământ. În acest fel, Eu am triumfat peste toate locurile necurate și murdare, astfel încât, nu doar cerul se schimbă, ci și pământul este, de asemenea, în curs de transformare și ulterior se înnoiește. În cosmos, totul strălucește ca nou în scânteierea slavei Mele, având un aspect emoționant care încântă simțurile și ridică duhurile, ca și cum ar exista acum într-un cer dincolo de ceruri, așa cum a fost conceput în imaginația umană, nestingherit de Satana, eliberat de asalturile dușmanilor din afară. În cele mai înalte întinderi ale universului, nenumăratele stele își ocupă locurile stabilite la porunca Mea, radiind lumina lor prin regiunile astrale în orele întunericului. Nicio singură ființă nu îndrăznește să nutrească gânduri recalcitrante și, astfel, potrivit cu substanța decretelor Mele administrative, întregul univers este bine reglementat și în ordine desăvârșită: nicio tulburare nu a apărut vreodată, nici cosmosul nu a fost vreodată împărțit. Eu execut salturi în zbor, deasupra stelelor, iar când soarele își aruncă razele, Eu le ascund căldura, trimițând rafale uriașe de fulgi de zăpadă la fel de mari ca penele de gâscă ce plutesc în jos din mâinile Mele. Dar, atunci când Mă răzgândesc, toată acea zăpadă se topește, devenind un râu. Într-o clipită, primăvara apare peste tot sub cer, iar verdele smarald transformă întregul peisaj pe pământ. Eu merg hoinărind deasupra bolții cerești și, imediat, pământul este învăluit într-un întuneric beznă, datorită formei Mele: fără avertisment, „noaptea” a sosit și, în întreaga lume, s-a făcut atât de întuneric încât nu-ți poți vedea mâna în fața ochilor. Odată ce lumina dispare, oamenii profită de acest moment să înceapă o dezlănțuire de distrugere reciprocă, smulgând și jefuind unul de la altul. Națiunile pământului cad atunci în dezbinare haotică și intră într-o stare de turbulență confuză, până când depășesc orice răscumpărare. Oamenii se luptă în chinurile suferinței, se tânguiesc și se vaită în mijlocul durerii lor și plâng jalnic în angoasa lor, tânjind ca lumina să vină pe neașteptate, încă o dată, în lumea oamenilor și, astfel, să sfârșească zilele întunericului și să restabilească vitalitatea care a existat cândva. Cu toate acestea, Eu de mult timp am părăsit omenirea cu o mișcare a mânecii Mele, fără să-Mi mai fie milă de ea pentru greșelile lumii: de mult Eu am disprețuit și am respins oamenii de pe întregul pământ, am închis ochii față de condițiile de acolo,

Mi-am întors fața de la orice mișcare și gest al omenirii și am încetat să Mă bucur de imaturitatea și nevinovăția ei. Am început un alt plan pentru a face lumea din nou, astfel încât această nouă lume să poată găsi renașterea mai devreme și să nu mai fie niciodată scufundată. În mijlocul omenirii, atât de multe stări neobișnuite Mă așteaptă să le îndrept, sunt atât de multe greșeli pe care Eu, în persoană, să le împiedic să se întâmple, este atât de mult praf pe care să-l mătur și sunt atât de multe taine pe care să le dezvălui. Întreaga omenire Mă așteaptă și tânjește după venirea Mea.

Pe pământ, Eu sunt Însuși Dumnezeuul practic care sălășluiește în inimile oamenilor; în cer, Eu sunt Stăpânul întregii creații. Eu am urcat munți și am traversat râuri și am venit și am plecat din mijlocul omenirii. Cine îndrăznește să se opună, în mod deschis, Însuși Dumnezeuului practic? Cine îndrăznește să se desprindă de suveranitatea Celui Atotputernic? Cine îndrăznește să afirme că Eu sunt, fără o umbră de îndoială, în cer? Mai mult, cine îndrăznește să afirme că Eu sunt, netăgăduit, pe pământ? Nu există nimeni, din întreaga omenire, capabil să exprime, în fiecare detaliu, locurile în care locuiesc Eu. Nu cumva, oricând sunt în cer, Eu sunt Însuși Dumnezeuul supranatural și oricând sunt pe pământ, Eu sunt Însuși Dumnezeuul practic? Că sunt sau nu Însuși Dumnezeuul practic cu siguranță nu poate fi determinat de faptul că Eu sunt Conducătorul întregii creații sau de faptul că experimentez suferințele lumii umane, nu-i așa? Dacă așa ar sta lucrurile, oamenii nu ar fi, atunci, ignoranți dincolo de orice speranță? Eu sunt în Cer, dar Eu sunt și pe pământ; sunt printre nenumăratele obiecte ale creației și, de asemenea, printre masele de oameni. Oamenii Mă pot atinge în fiecare zi; mai mult, Mă pot vedea în fiecare zi. În ceea ce privește pe oameni, Eu par a fi uneori ascuns și alteori vizibil; par să exist cu adevărat și totuși, de asemenea, par să nu exist. În Mine se găsesc taine de nepătruns pentru omenire. Este ca și cum toți oamenii s-ar uita la Mine printr-un microscop pentru a descoperi în Mine și mai multe taine, sperând, prin aceasta, să risipească acel sentiment incomod din inimile lor. Cu toate acestea, chiar dacă ar fi să folosească raze X, cum ar putea oamenii să dezvăluie vreunul dintre secretele pe care Eu le dețin?

Chiar în momentul în care poporul Meu, ca rezultat al lucrării Mele, va dobândi slavă alături de Mine, bârlogul marelui balaur roșu va fi dezgropat, tot noroiul și toată murdăria vor fi înlăturate și toată apa contaminată, acumulată timp de nenumărați ani, se va usca în focurile Mele care ard, ca să nu mai existe. Apoi, marele balaur roșu va pieri în iazul de foc și pucioasă. Sunteți voi, cu adevărat, dornici să rămâneți sub grija Mea iubitoare pentru a nu fi smulși de către balaur? Oare-i urâți într-adevăr stratagemele înșelătoare? Cine poate să fie martor neclintit pentru Mine? De dragul numelui Meu, de dragul Duhului Meu și de dragul întregului Meu plan de gestionare (plan de mântuire), cine poate să-și ofere toată puterea? Astăzi, când Împărăția se află în lumea oamenilor, este momentul în care Eu, în persoană, vin în mijlocul omenirii. Dacă lucrurile n-ar fi așa, ar exista cineva care ar putea intra, cutezător, pe câmpul de luptă în numele Meu? Pentru ca Împărăția să poată prinde formă, astfel încât inima Mea să poată fi mulțumită și, mai mult, astfel

încât ziua Mea să poată veni și timpul Meu să poată veni când nenumăratele obiecte ale creației renasc și cresc abundent, astfel încât oamenii să poată fi salvați din marea suferinței lor, ca să poată veni ziua de mâine și ca să poată fi minunat, să îmbobocească și să înflorească și, în plus, ca bucuria viitorului să aibă loc, toți oamenii se străduiesc cu toată puterea lor, fără a cruța nimic pentru a se sacrifica pentru Mine. Nu este acesta un semn că biruința este deja a Mea? Nu este un indiciu al finalizării planului Meu?

Cu cât oamenii există mai mult în zilele de pe urmă, cu atât mai mult vor simți pustietatea lumii și cu atât mai puțin vor avea curaj pentru a trăi viața. Din acest motiv, nenumărați oameni au murit dezamăgiți, nenumărați alții au fost dezamăgiți în căutările lor și alții, fără număr, suportă să fie manipulați de mâna Satanei. Am salvat atât de mulți oameni și i-am sprijinit pe atât de mulți dintre ei și, adesea, când oamenii au pierdut lumina, Eu i-am mutat înapoi într-un loc luminos, astfel încât ei să Mă poată cunoaște în lumină și să se bucure de Mine în mijlocul fericirii. Datorită venirii luminii Mele, adorația crește în inimile oamenilor care locuiesc în Împărăția Mea, căci Eu sunt un Dumnezeu pe care să-L iubească oamenii – un Dumnezeu de care oamenii se agață cu un strâns atașament – iar ei sunt plini de o impresie permanentă a formei Mele. Dar, la urma urmei, nu există nimeni care să înțeleagă dacă aceasta este lucrarea Duhului sau o funcție a trupului. Oamenilor le-ar trebui o viață întreagă doar să experimenteze amănunțit acest lucru. Omul nu M-a disprețuit niciodată în cele mai intime unghere ale inimii lui; mai degrabă, se lipește de Mine în profunzimile duhului său. Înțelepciunea Mea le sporește admirația, minunile pe care Eu le fac sunt o delectare pentru ochii lor, iar cuvintele Mele le uimesc mințile și, totuși, ei le prețuiesc cu afecțiune. Realitatea Mea îi face pe oameni dezorientați, uluiți și perplecși și, totuși, ei sunt dornici să o accepte. Nu este tocmai aceasta măsura oamenilor așa cum sunt ei cu adevărat?

13 martie 1992

Capitolul 16

Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să i le spun omului, atât de multe lucruri pe care trebuie să i le spun. Dar omul este prea deficitar în ceea ce privește capacitatea de a accepta; omul este incapabil să înțeleagă pe deplin cuvintele Mele potrivit cu ceea ce furnizez Eu și înțelege doar un aspect, rămânând neștiutor în privința celorlalte. Totuși, Eu nu ucid omul din pricina neputinței lui și nici nu Mă mâhnesc de slăbiciunea lui. Eu Îmi fac numai lucrarea Mea și vorbesc așa cum am făcut-o mereu, chiar dacă omul nu înțelege voia Mea; când va veni ziua, oamenii Mă vor cunoaște în adâncul inimii lor și își vor aminti de Mine în gândurile lor. Când Eu voi pleca de pe acest pământ, va fi exact momentul când voi urca la tron în inima omului, adică, va fi atunci când toți oamenii Mă vor cunoaște. Deci va fi, de asemenea, atunci când fiii Mei și poporul Meu vor domni

peste pământ. Cei care Mă cunosc vor deveni, cu siguranță, stâlpii Împărăției Mele și nimeni alții decât ei vor fi apți să guverneze și să-și exercite puterea în Împărăția Mea. Toți aceia care Mă cunosc sunt în posesia ființei Mele și sunt capabili să Mă trăiască pe Mine printre toți oamenii. Nu Mă interesează în ce măsură Mă cunoaște omul: nimeni nu-Mi poate stânjeni lucrarea, în niciun fel, iar omul nu-Mi poate oferi nicio asistență și nu poate face nimic pentru Mine. Omul poate doar să-Mi urmeze îndrumarea în lumina Mea și să caute voia Mea în această lumină. Astăzi, oamenii au aptitudini și cred că se pot da mari în fața Mea, pot râde și glumi cu Mine fără cea mai mică inhibiție și să Mi se adreseze ca unui egal. Omul încă nu Mă cunoaște, el mai crede că avem o natură similară, că avem amândoi trup și sânge și amândoi locuim în lumea umană. Respectul lui pentru Mine este prea slab; el Mă venerează atunci când este înaintea Mea, dar este incapabil să Mă slujească înaintea Duhului. Este ca și cum, pentru om, Duhul nu există deloc. Ca urmare, niciun om nu a cunoscut vreodată Duhul; în întruparea Mea, oamenii văd doar un corp din carne și sânge și nu percep Duhul lui Dumnezeu. Oare voia Mea poate fi, într-adevăr, îndeplinită într-un asemenea mod? Oamenii sunt experți în a Mă înșela; ei par să fi fost special instruiți de Satana pentru a Mă păcăli. Totuși, Eu sunt netulburat de Satana. Eu încă Îmi voi folosi înțelepciunea pentru a cuceri întreaga omenire și pentru a-l învinge pe corupătorul întregii omeniri pentru ca Împărăția Mea să poată fi întemeiată pe pământ.

Printre oameni, sunt aceia care au încercat să stabilească mărimea stelelor sau dimensiunea spațiului. Cu toate acestea, cercetările lor nu s-au dovedit niciodată productive și nu pot face altceva decât să-și plece descurajați capetele și să se resemneze cu eșecul. Căutând printre toți oamenii și observând dinamica omului în eșecurile sale, Eu nu văd pe niciunul care este total convins în privința Mea, niciunul care Mă ascultă și Mi se supune. Cât de sălbatice sunt ambițiile omului! Când toată fața adâncului era întunecată, printre oameni Eu am început să gust amărăciunea lumii. Duhul Meu călătorește în întreaga lume și privește inimile tuturor oamenilor, totuși, și Eu cuceresc astfel omenirea în trupul Meu întrupat. Omul nu Mă vede, fiindcă este orb; omul nu Mă cunoaște, căci a devenit nesimțitor; el Mi se opune, pentru că este neascultător; omul vine să se închine înaintea Mea, căci a fost cucerit de Mine; el ajunge să Mă iubească, căci Eu sunt, în mod inerent, vrednic de dragostea lui; el Mă trăiește și Mă manifestă, pentru că puterea și înțelepciunea Mea îl fac să fie după inima Mea. Eu am un loc în inima omului, dar niciodată nu am primit de la om dragostea sa față de Mine care sălășluiește în duhul lui. Există, într-adevăr, lucruri în duhul omului pe care el le iubește mai presus de orice altceva, însă Eu nu sunt unul dintre ele și, astfel, dragostea omului este ca un balon de săpun: când suflă vântul, acesta se sparge și dispare fără să mai fie văzut vreodată. Eu întotdeauna am fost constant și neschimbat în atitudinea Mea față de om. Ar putea vreunul dintre oameni să fi făcut la fel? În ochii omului, Eu sunt la fel de intangibil și de nevăzut ca aerul și, pentru acest motiv, marea majoritate a oamenilor caută doar pe cerul nemărginit sau pe marea care se leagănă sau pe lacul

calm sau printre slove și doctrine goale. Nu există nicio singură persoană care să cunoască substanța omenirii, cu atât mai puțin există cineva care poate spune ceva despre taina din Mine și, astfel, Eu nu cer ca omul să atingă cele mai înalte standarde pe care el își imaginează că Eu le cer de la el.

În mijlocul cuvintelor Mele, munții se răstoarnă, apele curg invers, omul devine supus, iar lacurile încep să curgă fără încetare. Deși mările agitate se ridică furioase spre cer, în mijlocul cuvintelor Mele, astfel de mări sunt potolite ca suprafața unui lac. Cu cea mai mică mișcare a mâinii Mele, vijeliile violente se risipesc și se îndepărtează imediat de Mine, iar lumea umană se întoarce imediat la liniște. Însă, când Eu Îmi dezlănțui mânia, imediat munții sunt rușiți în bucăți, pământul începe imediat să se zguduie, apa se usucă repede, iar omul este îndată asaltat de dezastru. Din pricina mâniei Mele, nu dau nicio atenție strigătelor omului, nu-i acord niciun ajutor ca răspuns la strigătele lui, căci mânia Mea crește. Când Eu sunt printre ceruri, stelele nu sunt niciodată cuprinse de panică la prezența Mea. În schimb, ele își pun inimile în lucrarea lor pentru Mine și, astfel, Eu revărs mai multă lumină asupra lor și le fac să strălucească mai clar, pentru ca ele să obțină o slavă mai mare pentru Mine. Cu cât sunt mai strălucitoare cerurile, cu atât este mai întunecată lumea de dedesubt; atât de mulți oameni s-au plâns că aranjamentele Mele sunt nepotrivite, atât de mulți M-au părăsit pentru a-și face propria lor Împărăție, pe care o folosesc pentru a Mă trăda și pentru a inversa starea întunericului. Cu toate acestea, cine a realizat acest lucru prin determinarea sa? Și cine a avut succes în hotărârea sa? Cine poate răsturna ceea ce a fost rânduit de mâna Mea? Când primăvara se răspândește peste pământ, Eu, în secret și în tăcere, trimit lumină lumii, astfel încât, pe pământ, omul are un sentiment brusc de prospețime în aer. Totuși, chiar în acel moment, întunec ochii omului, astfel încât el vede doar o ceață care acoperă pământul, iar omenirea și toate lucrurile devin nedeslușite. Tot ceea ce pot face oamenii este să ofteze în sinea lor și să-și spună: „De ce a durat lumina doar un moment? De ce Dumnezeu îi dăruiește omului doar ceață și nedeslușire?” În mijlocul disperării oamenilor, ceața dispăre într-o clipă, dar când oamenii zăresc o lucire de lumină, Eu dezlănțui un torent de ploaie peste ei, iar timpanele le sunt spulberate de furtuna cu trăsnete în timp ce dorm. Cuprinși de panică, ei nu au deloc timp să se adăpostească și sunt înghițiți de ploaia torențială. Într-o clipă, toate lucrurile de sub ceruri sunt curățite în mijlocul mâniei Mele furioase. Oamenii nu se mai plâng de declanșarea ploii abundente, iar, în ei toți, se naște venerație. Din cauza acestui asalt brusc de ploaie, marea majoritate a oamenilor sunt înecați de apa care cade din cer, devenind cadavre în apă. Eu privesc întregul pământ și văd că mulți se trezesc, că mulți se căiesc, că mulți caută, în bărci mici, izvorul apelor, că mulți Îmi fac plecăciuni pentru a-Mi cere iertarea, că mulți au văzut lumina, că mulți Mi-au văzut fața, că mulți au curajul de a trăi și că întreaga lume a fost transformată. După acest torent imens de ploaie, toate lucrurile s-au întors la felul în care erau în mintea Mea și nu mai sunt neascultătoare. Curând, întregul pământ este plin de sunetul râsetelor, peste tot pe

pământ există o atmosferă de laudă și nicăieri nu lipsește slava Mea. Înțelepciunea Mea este pretutindeni pe pământ și în întregul univers. Printre toate lucrurile sunt roadele înțelepciunii Mele, printre toți oamenii abundă capodoperele înțelepciunii Mele; totul este precum toate lucrurile din Împărăția Mea și toți oamenii locuiesc în odihnă sub cerurile Mele ca oile pe pășunile Mele. Mă mișc deasupra tuturor oamenilor și privesc peste tot. Nimic nu pare vreodată vechi și nicio persoană nu este cum era. Mă odihnesc pe tron, mă sprijin peste întregul univers și sunt complet satisfăcut, căci toate lucrurile și-au recăpătat sfințenia și pot locui din nou în pace în Sion, iar oamenii de pe pământ pot duce vieți liniștite, mulțumitoare sub îndrumarea Mea. Toate popoarele gestionează totul în mâna Mea, toate popoarele și-au recăpătat inteligența anterioară și arătarea inițială; ele nu mai sunt acoperite cu praf, ci, în Împărăția Mea, sunt la fel de sfinte ca jadul, fiecare cu o față precum cea a celui sfânt din inima omului, căci Împărăția Mea a fost înființată printre oameni.

14 martie 1992

Capitolul 17

Cuvântările Mele răsună ca un tunet, împrăștiind lumină în toate cele patru direcții și pe întregul pământ, iar în mijlocul tunetelor și al fulgerelor, umanitatea este doborâtă. Niciun om nu a rămas vreodată ferm în mijlocul tunetelor și al fulgerelor; majoritatea oamenilor sunt cumplit de îngroziți la venirea luminii Mele și nu știu ce să facă. Atunci când o licărire slabă de lumină începe să apară la Răsărit, mulți oameni, mișcați de această luminozitate neclară, se trezesc instantaneu din iluziile lor. Cu toate acestea, nimeni nu și-a dat seama vreodată că a venit ziua când lumina Mea coboară pe pământ. Majoritatea oamenilor sunt uluiți de apariția bruscă a luminii și, unii dintre ei, cu o privire caracterizată de fascinație curioasă, observă mișcările luminii și direcția din care se apropie, în vreme ce unii stau pregătiți în timp ce înfruntă lumina, astfel încât ei să-i poată înțelege mai clar sursa. Oricum ar fi, a descoperit cineva vreodată cât de prețioasă este lumina de astăzi? A conștientizat vreodată cineva unicitatea luminii de astăzi? Majoritatea oamenilor sunt doar nedumeriți; au ochii răniți și sunt aruncați, de lumină, în noroi. Sub această lumină nebuloasă, s-ar putea spune că dezordinea acoperă pământul, o privește insuportabil de tristă, care, examinată îndeaproape, îl asaltează pe om cu o melancolie copleșitoare. Din aceasta se deduce faptul că, atunci când lumina este cea mai puternică, starea pământului va fi mai puțin capabilă să permită oamenilor să se stea înaintea Mea. Umanitatea stă în lumina luminii; din nou, toată umanitatea stă în mântuirea luminii, dar, totodată, și în rănilor provocate de ea. Există oare cineva care nu se află în mijlocul loviturilor ucigătoare ale luminii? Există oare cineva care poate scăpa de arsura luminii? Am străbătut întreg universul,

presărând cu mâinile Mele semințele Duhului Meu, astfel încât toată umanitatea de pe pământ să fie, în acest mod, mișcată de Mine. Din cel mai înalt punct al Cerului, Mă uit în jos la întregul pământ, urmărind fenomenele grotești și fantastice ale creaturilor de pe pământ. Suprafața oceanului pare să sufere șocul unui cutremur: păsările marine zboară înapoi și-n colo, căutând pești pe care să-i înghită. Între timp, fundul mării rămâne în ignoranță, iar condițiile de la suprafață sunt total incapabile să îi trezească conștiința, deoarece fundul oceanului este la fel de senin ca al treilea Cer. Aici, lucrurile vii, mari și mici, coexistă în armonie, fără a se angaja nici măcar o dată în „conflicte ale gurii și limbii”. Printre nenumăratele fenomene bizare și capricioase, cel mai greu îi este umanității să Mă mulțumească. Poziția pe care Eu i-am dat-o omului este prea înaltă, iar ambiția sa este astfel prea mare și, în ochii lui, există întotdeauna o măsură de neascultare. În cadrul disciplinării omului de către Mine, în judecata Mea față de el, au existat multe lucruri care sunt meticuloase, multe care sunt binevoitoare, dar, despre aceste lucruri, omenirea nu are nici cea mai mică bănuială. Eu nu am tratat niciodată cu asprime vreo ființă umană; doar am administrat corecții potrivite când omenirea a fost neascultătoare și doar i-am oferit ajutor adecvat când a fost slabă. Dar, atunci când umanitatea Mă ține la distanță și, în plus, folosește stratagemele înșelătoare ale Satanei ca să se răzvrătească împotriva Mea, voi extermina imediat omenirea, nelăsându-i nicio altă șansă să-și demonstreze cu înfumurare abilitățile înaintea Mea, astfel încât să nu mai poată să se împăuneze cu infatuare, agresându-i pe alții, pe fața pământului.

Eu Îmi exercit autoritatea pe pământ, desfășurându-Mi lucrarea în întregime sa. Tot ce este în lucrarea Mea se reflectă pe fața pământului; omenirea nu a putut niciodată, pe pământ, să înțeleagă mișcările Mele în Cer, nici să cugete amănunțit asupra orbitelor și traiectoriilor Duhului Meu. Majoritatea ființelor umane înțeleg doar detaliile care se află în afara duhului, incapabile să înțeleagă starea reală a acestuia. Cerințele pe care le am de la omenire nu sunt ale sinelui Meu nedeslușit, care este în Cer, sau ale ființei imponderabile care sunt pe pământ; Eu am cerințe adecvate în concordanță cu statura omului de pe pământ. Eu niciodată nu am pus pe cineva în dificultate și nici n-am cerut vreodată cuiva să-și „stoarcă sângele” pentru plăcerea Mea – ar putea oare cerințele Mele să fie limitate doar la asemenea condiții? Din nenumăratele creaturi de pe pământ, care nu se supune dispozițiilor cuvintelor din gura Mea? Care dintre aceste creaturi, care vin înaintea Mea, nu este pe deplin arsă prin cuvintele Mele și focul Meu arzător? Care dintre aceste creaturi îndrăznește „să se fâțâie” cu exaltare mândră înaintea Mea? Care din aceste creaturi nu se pleacă înaintea Mea? Sunt Eu Dumnezeu care impune creației doar tăcerea? Dintre nenumăratele lucruri din creație, Eu le aleg pe cele care Îmi satisfac intenția; din nenumăratele ființe umane din omenire, le aleg pe cele cărora le pasă de inima Mea. Eu aleg cele mai bune dintre toate stelele, adăugând prin aceasta o licărire slabă de lumină Împărăției Mele. Eu umblu pe pământ, împrăștiindu-Mi parfumul pretutindeni și, în fiecare loc, Îmi las în urmă forma. Fiecare loc răsună la sunetul glasului

Meu. Oamenii de peste tot se gândesc la scenele frumoase de ieri, pentru că întreaga umanitate își amintește trecutul...

Întreaga umanitate tânjește să-Mi vadă fața, dar când cobor în persoană pe pământ, toți sunt potrivnici sosirii Mele și toți alungă venirea luminii, ca și cum Eu aș fi dușmanul omului în Cer. Omul Mă întâmpină cu o lumină defensivă în ochi și rămâne constant alert, profund temător că Eu aș putea avea alte planuri pentru el. Deoarece ființele umane Mă privesc ca pe un prieten necunoscut, ele se simt de parcă Eu aș nutri intenția de a le ucide fără discriminare. În ochii omului, Eu sunt un opozant ucigător. Cu toate că a gustat căldura Mea în toiul nenorocirii, omul rămâne în necunoștință de cauză în ceea ce privește dragostea Mea și este încă pornit să se apere de Mine și să Mă sfideze. Departe de a profita de condiția lui pentru a acționa împotriva sa, Eu îl cuprind pe om în căldura îmbrățișării, îi umplu gura cu dulceață și îi pun mâncarea necesară în stomac. Dar, când mânia Mea violentă va scutura munții și râurile, nu îi voi mai dăruia omului, din cauza lașității lui, aceste forme diferite de ajutor. În acest moment, furia Mea va crește, refuzând tuturor lucrurilor vii o șansă să se căiască și, abandonând toate speranțele Mele pentru om, voi administra răsplata pe care el o merită din plin. În acest moment, tunetul vuieste și fulgerul lucește, precum valurile oceanului care se dezlănțuie cu mânie, ca zeci de mii de munți care se prăbușesc. Pentru răzvrătirea sa, omul este doborât de tunet și de fulger și alte creaturi sunt eliminate în explozii de tunete și fulgere, iar întregul univers coboară brusc în haos și creația nu poate să recupereze suflarea primară a vieții. Nenumăratele mulțimi ale omenirii nu pot scăpa de vuietul tunetului; în mijlocul lucrării fulgerului, ființele umane, hoardă după hoardă, se răstoarnă în curentul rapid, ca să fie purtate de torențele care se revarsă din munți. Deodată, lumea „oamenilor” se apropie de locul de „destinație” al omului. Cadavrele plutesc la suprafața oceanului. Întreaga omenire se îndepărtează de Mine din pricina mâniei Mele, căci omul a păcătuia împotriva esenței Duhului Meu și răzvrătirea lui M-a jignit. Dar, în locurile fără apă, alți oameni se bucură încă, printre râsete și cântece, de făgăduințele acordate lor.

Când toți oamenii sunt tăcuți, Eu emit o licărire de lumină în fața ochilor lor. Apoi, mintea oamenilor se limpezește și ochii încep să le strălucească, iar ei nu mai sunt dornici să păstreze tăcerea; astfel, sentimentul spiritual este chemat în inimile lor imediat. Când se întâmplă asta, întreaga umanitate este înviată. Aruncându-și deoparte nemulțumirile nerostite, toți oamenii vin înaintea Mea, câștigând încă o șansă la supraviețuire prin cuvintele pe care Eu le proclam. Acest lucru se întâmplă pentru că toate ființele umane își doresc să trăiască pe fața pământului. Cu toate acestea, care dintre ele a avut vreodată intenția de a trăi de dragul Meu? Care dintre ele a descoperit vreodată lucruri splendide în ele ca să Mi le ofere pentru bucuria Mea? Care dintre ele Mi-a detectat vreodată mireasma îmbătătoare? Toate ființele umane sunt lucruri vulgare și nerafinate: la exterior, par a uimi ochii, dar esența lor este de a nu Mă iubi sincer pentru că, în ungherele adânci ale inimii omenești, niciodată nu a existat niciun element al Meu. Omul este prea deficitar: comparându-l cu Mine, pare că dezvăluie un abis la fel

de mare ca acela dintre pământul și Cer. Chiar și astfel, Eu nu lovesc punctele slabe și vulnerabile ale omului, nici nu-l ridiculizez din cauza neajunsurilor sale. Măinile Mele au fost la lucru pe pământ timp de mii de ani și tot timpul ochii Mei au avut grijă de întreaga omenire. Totuși, Eu n-am luat niciodată, la întâmplare, nicio singură viață umană ca să Mă joc cu ea ca și cum ar fi fost o jucărie. Observ durerile pe care le-a îndurat omul și înțeleg prețul pe care el l-a plătit. În timp ce el stă înaintea Mea, nu doresc să îl iau pe om pe nepregătite pentru a-l muștra și nici nu-Mi doresc să revărs asupra lui lucruri nedorite. În schimb, în tot acest timp, Eu doar i-am furnizat și i-am dat omului. Așadar, tot ceea ce îl bucură pe om este harul Meu, toată răsplata care vine din mâna Mea. Pentru că Eu sunt pe pământ, omul nu a trebuit niciodată să îndure chinurile foamei. Mai degrabă, îi permit omului să primească din mâinile Mele lucrurile de care el se poate bucura și îi permit omenirii să trăiască în binecuvântările Mele. Oare nu trăiește întreaga omenire sub musturarea Mea? Așa cum există belșug în adâncimile munților și o mulțime de lucruri de care să se bucure în ape, oare poporul care trăiește astăzi în cuvintele Mele nu are, cu atât mai mult, mâncare pe care o apreciază și o gustă? Eu sunt pe pământ și omenirea se bucură de binecuvântările Mele pe pământ. Când voi lăsa pământul în urmă, moment în care și lucrarea Mea se va încheia, omenirea nu va mai primi îngăduința Mea din cauza slăbiciunii sale.

16 martie 1992

Capitolul 18

Într-o străfulgerare, fiecare animal este dezvăluit în adevărata sa formă. Tot așa, iluminate de lumina Mea, ființele umane și-au recăpătat sfințenia pe care o aveau odinioară. O, fie ca lumea coruptă a trecutului să se fi răsturnat în sfârșit în apa murdară și, scufundându-se sub suprafață, să se fi dizolvat în noroi! O, întreagă omenire a creației Mele! În sfârșit, s-a întors din nou la viață, în lumină, a găsit temelia existenței și a încetat să se mai zbată în noroi! O, nenumăratele lucruri ale creației pe care le țin în mâinile Mele! Cum pot să nu fie reînnoite prin cuvintele Mele? Cum pot, în lumină, să nu dea curs funcțiilor lor? Pământul nu mai este nemișcat și tăcut, cerul nu mai este pustiu și trist. Cerul și pământul, nemaifiind separate de un gol, sunt unite ca una, pentru a nu mai fi vreodată despărțite. Cu această ocazie triumfătoare, în acest moment de entuziasm, dreptatea și sfințenia Mea s-au extins peste tot în univers și toată omenirea le preamărește fără încetare. Orașele cerului râd de bucurie și împărăția pământului dansează de bucurie. Cine nu se bucură în acest moment și cine nu plânge? Pământul, în starea sa primordială, aparține cerului, iar cerul este unit cu pământul. Omul este cordonul care unește cerul și pământul și, datorită sfințeniei lui, datorită reînnoirii lui, cerul nu mai este ascuns de pământ, iar pământul nu mai este tăcut față de cer. Fețele omenirii

sunt încununute de zâmbete de mulțumire și o dulceață ce nu cunoaște hotare este ascunsă în inimile sale. Omul nu se ceartă cu alți oameni, nici nu ajung oamenii să se bată unul cu altul. Există cineva care, în lumina Mea, să nu trăiască pașnic cu ceilalți? Există cineva care, în ziua Mea, să îmi facă numele de ocară? Toate ființele umane își îndreaptă privirea plină de respect către Mine și, în inima lor, Mă strigă în taină. Am cercetat fiecare acțiune a omenirii: printre oamenii care au fost curățiți, nu există niciunul care să fie neascultător față de Mine, niciunul care să emită judecăți asupra Mea. Toată omenirea este îmbibată de firea Mea. Toți oamenii ajung să Mă cunoască, se apropie de Mine și Mă adoră. Eu stau neclintit în duhul omului, sunt ridicat la cea mai înaltă culme în ochii omului și curg prin sângele din venele omului. Exaltarea voioasă din inima omului umple fiecare loc de pe fața pământului, aerul este înviorător și proaspăt, cețurile dense nu mai învelesc pământul, iar soarele strălucește cu splendoare.

Acum, priviți spre Împărăția Mea, unde Eu sunt Rege peste toate și unde Eu exercit putere peste tot. De la începutul creației și până în ziua de azi, fiii Mei, îndrumați de Mine, au îndurat atâtea greutăți ale vieții, atâtea nedreptăți din partea lumii, atâtea vicisitudini ale târâmului uman, dar, acum, ei sălășluiesc în lumina Mea. Cine nu plânge pentru nedreptățile de ieri? Cine nu varsă lacrimi pentru greutățile suportate ca să ajungă până în ziua de astăzi? Și, din nou, există cineva care nu profită de această ocazie ca să Mi se dedice? Există cineva care nu se folosește de acest prilej pentru a exprima pasiunea care se întetește în inima sa? Există cineva care, în acest moment, să nu dea glas la ceea ce a experimentat? În acest moment, toate ființele umane îmi consacră Mie cea mai bună parte a lor. Câte sunt chinuite de regret pentru nebuniile lor de ieri, câte se detestă pentru îndeletnicirile de ieri! Ființele umane au ajuns, toate, să se cunoască, toate au văzut faptele Satanei și minunăția Mea, iar în inimile lor, a fost statornicit un loc pentru Mine. Nu voi mai întâlni aversiune sau renunțare printre oameni, căci lucrarea Mea cea măreață a fost deja îndeplinită și nu mai este stingherită. Astăzi, printre fiii Împărăției Mele, există vreunul care să nu fi cugetat la propriile preocupări? Există vreunul care să nu aibă mai multă considerație din cauza modalităților prin care este înfăptuită lucrarea Mea? Există cineva care să se fi oferit sincer de dragul Meu? Impuritățile din inimile voastre s-au împuținat? Sau au sporit? Dacă elementele impure din inimile voastre nici nu au scăzut, nici nu au crescut, atunci cu siguranță îi voi arunca pe oamenii asemeni vouă. Ceea ce vreau Eu sunt oameni sfinți care sunt după inima Mea, nu duhuri necurate care se răzvrătesc împotriva Mea. Chiar dacă cererile Mele de la omenire nu sunt mari, lumea lăuntrică din inima lor este atât de complicată, încât omenirea nu poate să se conformeze cu ușurință voii Mele sau să-Mi îndeplinească imediat intențiile. Marea majoritate a ființelor umane se ostenesc în taină cu speranța de a pune mâna pe coroana finală a victoriei. Marea majoritate a oamenilor se străduiesc din răputeri, neîndrăznind să încetinească nici măcar o clipă, profund temători să nu cadă prizonieri Satanei pentru a doua oară. Ei nu mai îndrăznesc să își permită să nutrească nemulțumiri împotriva Mea, ci sunt constanți în a-și arăta

loialitatea față de Mine. Am auzit cuvintele spuse din inimă de atâția oameni, relatările rostite de atâția oameni despre experiențele dureroase din toiul suferinței; am văzut atât de mulți, în necazurile cele mai cumplite, oferindu-Mi fără greș loialitatea lor și pe atât de mulți i-am privit, în timp ce străbăteau cărarea anevoioasă, zbatându-se să găsească o cale de ieșire. În aceste împrejurări, nu s-au plâns niciodată; chiar și atunci când, incapabili de a găsi lumina, s-au descurajat oarecum, nu s-au plâns nici măcar o dată. Dar, totodată, am auzit atât de mulți oameni dând frâu liber blestemelor din adâncul inimii lor, hulind cerul și acuzând pământul și am văzut, de asemenea, atâția oameni abandonându-se disperării în toiul necazurilor, aruncându-se pe ei înșiși ca pe niște gunoaie într-o pubelă, ca să fie acoperiți cu mizerie și murdărie. Am auzit atât de mulți oameni certându-se unul cu altul din cauza unei schimbări de poziție care conduce la o schimbare a înfățișării lor, modificându-le astfel relațiile cu semenii lor, astfel că prietenii încetează să mai fie prieteni și devin dușmani, atacându-se unul pe altul prin vorbe. Marea majoritate a oamenilor se folosesc de cuvintele Mele ca de gloanțele unei mitraliere, deschizând pe nepregătite focul asupra celorlalți, până când lumea oamenilor este pretutindeni plină de o gâlceavă zgomotoasă care spulberă liniștea pașnică. Din fericire, a sosit ziua aceasta; altfel, cine știe câți ar fi putut pieri sub măturarea nestăvilită a acestui foc de mitralieră.

Urmând izvorârea cuvintelor Mele și ținând pasul cu condițiile întregii omeniri, Împărăția Mea coboară, pas cu pas, pe pământ. Omul nu mai nutrește gânduri îngrijorătoare, nu „se preocupă” cu alte persoane sau nu mai „stă pe gânduri” din cauza lor. Iar astfel, disputele controversate nu mai există pe pământ și, urmând cuvintele care izvorăsc din Mine, feluritele „arme” ale epocii moderne sunt, de asemenea, retrase. Omul găsește din nou pacea alături de om, inima omului iradiază încă o dată un spirit de armonie și nimeni nu se mai apără împotriva atacului sub acoperire. Toată omenirea a revenit la normal și a pornit spre o nouă viață. Trăind în noile împrejurimi, un număr considerabil de oameni se uită în jurul lor, simțindu-se ca și cum au intrat într-o lume nou-nouță și, din acest motiv, nu reușesc să se adapteze imediat la mediul lor actual sau să apuce direct pe cărarea cea dreaptă. Și astfel, în ceea ce privește omenirea, este vorba de un caz de tipul: „duhul este plin de sânge, dar trupul este neputincios”. Deși nu am gustat Eu Însumi, precum omul, amărăciunea necazului, cu toate acestea, știu tot ce trebuie să știu despre neajunsurile omului. Sunt familiarizat îndeaproape cu nevoile omului, iar înțelegerea Mea despre slăbiciunile sale este deplină. Din acest motiv, Eu nu râd de om pentru cusururile lui; doar administrez, în funcție de nedreptatea lui, o măsură potrivită de „educație”, cea mai bună pentru a le permite tuturor să se încadreze pe calea cea bună, astfel încât oamenii să înceteze să fie orfani rătăcitori și, în schimb, să devină prunci îndrăgiți, cu un loc pe care să-l poată numi cămin. Cu toate acestea, acțiunile Mele sunt guvernate de principii. Dacă ființele umane nu sunt dornice să se bucure de beatitudinea care este în Mine, tot ce pot face Eu este să fiu de acord cu dorințele lor și să-i trimit în Adânc. În acest moment, nimeni nu ar trebui să mai

nutrească nemulțumiri în inima sa, ci toți ar trebui să poată vedea dreptatea Mea în aranjamentele pe care le-am făcut. Nu oblig omenirea să Mă iubească și nici nu lovesc vreun om ca să Mă iubească. În Mine există libertate totală, eliberare totală. Deși soarta omului zace în mâinile Mele, i-am dat omului un liber arbitru, care nu este supus controlului Meu. În acest fel, ființele umane nu vor născoci moduri de a da de „necaz” ca urmare a decretelor Mele administrative, ci, mai degrabă, bizuindu-se pe mărinimia Mea, vor obține „eliberarea”. Și astfel, mulți oameni caută în eliberarea lor propria cale de ieșire, mai degrabă decât să fie ținuți cu forța lângă Mine.

Am tratat întotdeauna omenirea cu îngăduință, fără a-i încălca vreodată pe oameni cu probleme de nerezolvat, fără a pune vreodată nici măcar o singură persoană în dificultate. Nu e așa? Deși foarte mulți oameni nu Mă iubesc, departe de a fi contrariat de acest gen de atitudine, le-am dat libertate, acordându-le mână liberă, până la a le permite să înoate în voie în marea amărăciunii și suferinței. Căci omul este un vas dezonorant: deși vede binecuvântarea pe care o țin în mâna Mea, el nu este deloc interesat să se bucure de ea, ci mai degrabă ar smulge flagelul din mâna Satanei, osândindu-se astfel să fie consumat de Satana ca „hrană”. Desigur, există unii care au văzut cu ochii lor lumina Mea și astfel, deși trăiesc în negurile obscure ale prezentului, ei nu și-au pierdut credința în lumină din pricina acestor neguri, ci continuă să meargă pe bâjbâite și să caute prin acele neguri – chiar și pe o cale străbătută de obstacole. Când omul se răzvrătește împotriva Mea, Îmi năpustesc furia înverșunată asupra lui și, astfel, omul să piară prin neascultarea sa. Când Mă ascultă, Eu rămân ascuns de el, stârnind, în felul acesta, o iubire în adâncul inimii sale, o iubire care nu caută să Mă lingusească, ci să-Mi îngăduie să Mă veselesc. De atât de multe ori, în timp ce omul Mă căuta, Mi-am închis ochii și am rămas în tăcere pentru a-i stârni adevărata credință. Dar când Eu nu vorbesc, credința omului se schimbă într-o clipă și tot ceea ce văd sunt „bunurile lui false”, pentru că omul nu M-a iubit niciodată sincer. Numai atunci când Mă manifest, oamenii fac un spectacol grozav de „credință”; dar când sunt ascuns în locul Meu secret, ei devin firavi și slabi de inimă, de parcă s-ar teme că Mă jignesc; sunt chiar unii care, incapabili să Îmi vadă fața, Mă supun unei „procesări profunde”, negând astfel adevărul existenței Mele. Atât de mulți oameni rămân în această stare; atât de mulți au această mentalitate. Nu este altceva decât predilecția tuturor oamenilor de a acoperi ceea ce este urât în ei. Din acest motiv, sunt reticente să atragă atenția asupra propriilor lor neajunsuri și doar admit adevărul cuvintelor Mele cu dinți încleștați și chipuri ascunse.

17 martie 1992

Capitolul 19

Să ia cuvintele Mele ca bază pentru supraviețuirea sa – aceasta e obligația omenirii. Oamenii trebuie să-și stabilească porțiunea individuală în fiecare parte a cuvintelor Mele; a nu face acest lucru ar însemna să-și caute distrugerea și să invite sfidarea. Umanitatea nu Mă cunoaște și, din acest motiv, în loc să-și aducă viața la Mine pentru a Mi-o oferi în schimb, tot ceea ce face este să se etaleze înaintea Mea, cu gunoiul în mâini, încercând, astfel, să-Mi dea satisfacție. Totuși, departe de a fi mulțumit de cum stau lucrurile, Eu continui să fac cereri umanității. Iubesc contribuțiile oamenilor, dar urăsc cererile lor. Toți oamenii au inimi pline de lăcomie; este ca și cum inima omenească ar fi în sclavia diavolului și nimeni nu ar putea să se elibereze și să-Mi ofere inima sa. Când vorbesc, omul ascultă glasul Meu cu atenție concentrată; dar când încetez să vorbesc, el începe din nou propria sa „întreprindere” și încetează cu totul să țină cont de cuvintele Mele, ca și când cuvintele Mele ar fi doar o anexă a „întreprinderilor” sale. Nu am fost niciodată permisiv cu umanitatea și totuși, am fost răbdător cu ea și înțelegător față de ea. Și astfel, ca urmare a îngăduinței Mele, toate ființele umane se supraestimează și sunt incapabile de autocunoaștere și auto-reflecție; profită pur și simplu de răbdarea Mea pentru a Mă înșela. Niciuneia dintre ele nu i-a păsat de Mine în mod sincer și niciuna nu M-a prețuit cu adevărat ca pe un obiect drag inimii sale; doar atunci când au momente libere de oferit, Îmi acordă atenție în mod superficial. Efortul pe care l-am cheltuit asupra omenirii este deja peste măsură; mai mult, am lucrat în feluri fără precedent asupra oamenilor și, în afară de aceasta, le-am dat o povară suplimentară pentru ca, din ceea ce Eu am și ce sunt, să poată câștiga o oarecare cunoaștere și să treacă printr-o anumită schimbare. Eu nu cer omului să fie un simplu „consumator”, însă îi cer să fie un „producător” capabil să provoace înfrângerea Satanei. Deși se poate să nu cer umanității să facă ceva, totuși am standarde pentru cerințele pe care le fac, pentru că există un scop în ceea ce fac, precum și o bază pentru acțiunile Mele: Eu nu Mă joc, așa cum își imaginează oamenii, la întâmplare, și nici nu am plăsmuit cerul și pământul și nenumăratele obiecte ale creației după bunul plac. În lucrarea Mea, oamenii ar trebui să poată să vadă și să câștige ceva. Nu ar trebui să-și risipească primăvara tinereții sau să-și trateze viața ca pe haine peste care prafului îi este, fără grijă, îngăduit să se adune; mai degrabă, ar trebui să se păzească în mod strict, luând din belșugul Meu pentru a-și satisface propriile plăceri, până când, datorită Mie, nu se pot întoarce la Satana și, datorită Mie, inițiază un atac împotriva acestuia. Oare nu sunt foarte simple cerințele pe care le am de la omenire?

Atunci când o licărire slabă de lumină începe să se arate la Răsărit, toți oamenii din univers, din acel motiv, își îndreaptă, pentru moment, atenția spre lumina de la Răsărit. Nemaifiind în continuare cufundată în somn, omenirea merge să observe sursa luminii estice, dar, din cauza limitelor puterii umane, nimeni nu poate vedea locul de unde provine lumina. Când totul din univers este complet iluminat, omul se va trezi din somn

și din vis și, doar atunci, își va da seama că ziua Mea se apropie încet în lume. Întreaga umanitate celebrează datorită venirii luminii și, prin urmare, nu mai zace profund adormită și nu mai este apatică. Sub strălucirea luminii Mele, întreaga umanitate devine limpede la minte și la vedere și se trezește, dintr-o dată, la bucuria de a trăi. La adăpostul unei ceți învăluitoare, Mă uit peste lume. Toate animalele se odihnesc; datorită sosirii unei licări slabe de lumină, totul a devenit conștient de apropierea unei noi vieți. Din acest motiv, toate animalele se târâie și ele afară din bârlogurile lor, căutând hrană. Plantele, desigur, nu fac excepție, iar în strălucirea luminii, frunzele lor verzi lucesc cu o sclipire strălucitoare, așteptând să-Mi consacre porțiunea lor individuală, în momentul în care Eu sunt pe pământ. Toate ființele umane doresc venirea luminii și, totuși, se tem de ivirea ei, profund neliniștite de faptul că propria lor urâciune nu va mai găsi tănuire. Asta pentru că oamenii sunt despuiați și nu au cu ce să se acopere. Așadar, foarte mulți oameni s-au panicat în urma venirii luminii și sunt într-o stare de șoc din cauză că s-a arătat. Foarte mulți oameni, văzând lumina, sunt plini de remușcări nemărginite, detestându-și necurăția, însă, fără puterea de a modifica faptul îndeplinit, pot doar să aștepte ca Eu să pronunț sentința. Atât de mulți oameni, rafinați de suferința în întuneric, sunt, la vederea luminii, loviți brusc de semnificația ei profundă și, de atunci înainte, îmbrățișează strâns la sânul lor lumina, profund temători să nu o piardă din nou. Atât de mulți oameni, în loc să fie aruncați afară de pe orbită de arătarea bruscă a luminii, își desfășoară pur și simplu munca actuală de zi cu zi, pentru că au fost orbi timp de mulți ani și, astfel, nu doar că nu observă că lumina a venit, dar nici nu sunt mulțumiți de ea. În inimile oamenilor, Eu nu sunt nici sus, nici jos. În ceea ce-i privește pe oameni, este o chestiune de indiferență dacă Eu exist sau nu; e ca și cum viețile oamenilor nu ar deveni și mai singuratice dacă Eu n-aș exista, iar dacă aș exista, viețile lor nu ar deveni mai vesele. Deoarece ființele umane nu Mă prețuiesc, bucuriile pe care Eu le permit lor sunt puține. Totuși, de îndată ce oamenii Îmi vor oferi măcar un gram în plus de adorare, și Eu voi face o schimbare în atitudinea pe care o am față de ei. Din acest motiv, abia atunci când oamenii vor înțelege această lege vor fi destul de norocoși să Mi se dedice și să ceară lucrurile pe care le țin în mâna Mea. Sigur dragostea lor pentru Mine nu este legată numai de propriile lor interese? Sigur credința lor în Mine nu este legată numai de lucrurile pe care Eu le ofer? Oare dacă oamenii nu văd lumina Mea, nu pot să Mă iubească cu sinceritate cu ajutorul credinței lor? Cu siguranță, puterea și vigoarea lor nu se limitează, cu adevărat, la condițiile de astăzi? Oare omenirea are nevoie de curaj pentru a Mă iubi?

Ca urmare a existenței Mele, nenumăratele obiecte ale creației se supun ascultătoare în locurile în care locuiesc și, în lipsa disciplinei Mele, nu se complac în neînfrânare destrăbălată. De aceea, munții devin granițe între națiuni pe pământ, apele devin bariere pentru a ține oamenii despărțiți între pământuri, iar aerul devine cel care curge de la un om la altul, în spațiul de pe pământ. Doar umanitatea este incapabilă să asculte cu adevărat cerințele voii Mele; acesta e motivul pentru care spun că, dintre toate

creațiile, doar oamenii aparțin categoriei celor neascultători. Omenirea nu Mi s-a supus niciodată cu adevărat și, din acest motiv, i-am ținut tot timpul pe oameni sub o disciplină strictă. Dacă, în mijlocul umanității, s-ar întâmpla ca slava Mea să se întindă peste întregul univers, atunci, cu siguranță Îmi voi lua toată slava și o voi face să se manifeste înaintea omenirii. Pentru că în necurăția lor, oamenii nu sunt potriviți să se uite la slava Mea, timp de mii de ani Eu nu M-am descoperit niciodată, rămânând ascuns în schimb; din această cauză, slava Mea nu a fost niciodată manifestată înaintea lor, iar ei au căzut întotdeauna în abisul păcatului. Eu am iertat oamenii pentru nedreptatea lor, dar ei nu știu cum să se păstreze și, în schimb, sunt întotdeauna deschiși păcatului, permițându-i să îi rănească. Nu arată asta lipsa de respect de sine și iubire de sine a omenirii? În mijlocul umanității, poate iubi cineva cu adevărat? Câte grame poate cântări devotamentul omenirii? Nu există bunuri alterate amestecate în așa-numita autenticitate a oamenilor? Nu este devotamentul lor un talmeș-balmeș desăvârșit? Eu cer dragostea lor întreagă. Oamenii nu Mă cunosc și, deși ar putea căuta să Mă cunoască, nu-Mi vor da inimile lor adevărate și sincere. Eu nu pretind de la oameni ceea ce nu sunt dispuși să dea. Dacă Îmi dăruiesc devotamentul lor, Eu îl voi accepta fără o obiecție politicoasă. Totuși, dacă ei nu au încredere în Mine și refuză să-Mi ofere chiar și o iotă din ei înșiși, mai degrabă decât să devin mai înverșunat în această privință, pur și simplu Mă voi debarasa de ei în alt fel și le voi pregăti o destinație potrivită. Tunetul asurzitor din cer îl doboară pe om; munții înalți, în timp ce se răstoarnă, îl îngroapă; fiarele sălbatice, în foamea lor, îl devorează; și oceanele care se ridică în talazuri se închid peste capul lui. Pe măsură ce omenirea se implică într-un conflict fratricid, toți oamenii își vor căuta propria distrugere în calamitățile care se ridică din mijlocul lor.

Împărăția se extinde în mijlocul umanității, se formează în mijlocul umanității și se ridică în mijlocul umanității; nu există nicio forță care să poată să-Mi distrugă Împărăția. Dintre oamenii Mei care sunt în Împărăția de astăzi, care dintre voi nu este o ființă umană între ființe umane? Care dintre voi se află în afara condiției umane? Când noul Meu punct de început este anunțat mulțimii, cum va reacționa umanitatea? Ați văzut cu ochii voștri starea omenirii; sigur nu mai nutriți speranțe de a rezista pentru totdeauna în această lume? Acum merg în mijlocul poporului Meu și trăiesc în mijlocul său. În prezent, cei care Îmi poartă o iubire sinceră sunt binecuvântați. Binecuvântați sunt cei care Mi se supun, aceștia cu siguranță vor rămâne în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă cunosc, aceștia cu siguranță vor exercita putere în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă urmează, aceștia cu siguranță vor scăpa de robia Satanei și se vor bucura de binecuvântările Mele. Binecuvântați sunt cei capabili să se lepede de ei înșiși, cu siguranță, aceștia vor intra în posesia Mea și vor moșteni abundența Împărăției Mele. Pe cei care aleargă încoace și încolo pentru Mine, Mi-i voi aminti, pe cei care fac eforturi pentru Mine, îi voi îmbrățișa cu bucurie, iar celor care Îmi aduc jertfe, le voi oferi bucurii. Pe cei care găsesc fericirea în cuvintele Mele, îi voi binecuvânta; cu siguranță, ei vor fi stâlpii care vor susține acoperișul Împărăției Mele, cu siguranță ei vor avea un belșug

inegalabil în casa Mea și nimeni nu se poate compara cu ei. Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde lumina care vă ghidează. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca să fiți martori biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în ținutul Sinimului. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers.

19 martie 1992

Capitolul 20

Bogățiile casei Mele sunt nenumărate și de nepătruns, totuși, omul nu a venit niciodată la Mine să se bucure de ele. Omul este incapabil să se bucure de unul singur, nici să se protejeze prin propriile eforturi; în schimb, el și-a pus întotdeauna încrederea în ceilalți. Dintre toți cei pe care îi consider, nimeni nu M-a căutat vreodată în mod intenționat și direct. Toți vin înaintea Mea, la îndemnul celorlalți, urmând majoritatea și nu sunt dispuși să plătească prețul sau să-și petreacă timpul îmbogățindu-și viețile. Prin urmare, printre oameni, nimeni nu a trăit vreodată în realitate, iar toți oamenii trăiesc vieți care sunt fără sens. Din cauza căilor și obiceiurilor de mult stabilite ale omului, corpurile tuturor oamenilor sunt îmbibate cu mirosul de sol pământesc. Ca urmare, omul a devenit indiferent, insensibil la dezolarea lumii și, în schimb, este ocupat cu lucrarea de a se bucura în această lume înghețată. Viața omului nu are nici un strop de căldură și este lipsită de orice urmă de umanitate sau lumină – totuși, el a fost mereu indulgent cu sine, tolerând o viață lipsită de valoare, în care el se grăbește fără a obține nimic. Cât ai clipi din ochi, se apropie ziua morții, iar omul moare de o moarte amară. În această lume, el nu a realizat niciodată nimic, nici nu a câștigat nimic – el sosește aici în grabă și pleacă în grabă. În ochii Mei, niciunul dintre acei oameni nu a adus niciodată nimic sau nu a luat nimic și, astfel, omul simte că lumea este nedreaptă. Cu toate acestea, niciunul nu este dispus să plece în grabă. Ei doar așteaptă ziua în care făgăduința Mea din Cer va veni brusc printre oameni, permițându-le, în momentul în care ei s-au rătăcit, să vadă încă o dată calea vieții veșnice. Astfel, omul se fixează asupra fiecărei fapte și acțiuni ale Mele pentru a vedea dacă Mi-am ținut, cu adevărat, făgăduința Mea față de el. Când se află în mijlocul nenorocirii sau cuprins de o durere extremă sau asaltat de încercări și gata să cadă, omul blestemă ziua nașterii sale astfel încât el să poată scăpa mai devreme de necazurile sale și să se mute într-un alt loc ideal. Dar când încercările au trecut, omul este plin de bucurie. El sărbătorește ziua nașterii sale pe pământ și cere să-i binecuvânteze ziua de naștere; în

acest moment, omul nu mai pomenește jurămintele trecutului, profund îngrozit că moartea va veni asupra lui a doua oară. Când mâinile Mele ridică lumea, oamenii dansează de bucurie, nu mai sunt îndurerați și toți se bazează pe Mine. Când Îmi acopăr fața cu mâinile și împing oamenii sub pământ, ei simt imediat că nu mai au aer și cu greu mai pot supraviețui. Toți strigă către Mine, înspăimântați că îi voi distruge, căci toți doresc să vadă ziua în care Eu sunt slăvit. Omul consideră ziua Mea ca fiind fundamentul existenței sale, iar omenirea a supraviețuit până astăzi doar pentru că oamenii tânjesc după ziua în care voi câștiga slava. Binecuvântarea hotărâtă de gura Mea este că aceia care se nasc în zilele de pe urmă sunt destul de norocoși să vadă toată slava Mea.

De-a lungul veacurilor, mulți au plecat din această lume cu dezamăgire și cu reticență și mulți au venit în ea cu speranță și credință. Am aranjat ca mulți să vină și i-am îndepărtat pe mulți. Numeroși oameni au trecut prin mâinile Mele. Multe duhuri au fost aruncate în Infern, mulți au trăit în trup și mulți au murit și au renăscut pe pământ. Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu a avut niciodată ocazia să se bucure de binecuvântările Împărăției astăzi. I-am dat omului atât de mult, dar el a câștigat puțin, pentru că atacul forțelor lui Satana l-a lăsat în imposibilitatea de a se bucura de toate bogățiile Mele. El a avut doar norocul să le vadă, dar nu a putut niciodată să se bucure pe deplin de ele. Omul nu a descoperit niciodată tezaurul din corpul său pentru a primi bogățiile Cerului și, astfel, el a pierdut binecuvântările pe care Eu le-am revărsat asupra lui. Oare nu este duhul omului chiar capacitatea care îl conectează la Duhul Meu? De ce nu M-a urmat niciodată omul cu duhul lui? De ce se apropie de Mine în trup, dar este incapabil să facă acest lucru în duh? Este adevărata Mea față una a trupului? De ce omul nu-Mi cunoaște substanța? Nu a fost într-adevăr, niciodată, nicio urmă din Mine în duhul omului? Am dispărut Eu complet din duhul omului? Dacă omul nu intră în tărâmul spiritual, cum poate el să-Mi înțeleagă intențiile? Există, în ochii omului, ceea ce poate pătrunde direct în tărâmul spiritual? Multe sunt vremurile în care l-am strigat pe om cu Duhul Meu, dar omul acționează ca și cum ar fi fost înțepat de Mine, privindu-Mă de la depărtare, cu mare spaimă că îl voi conduce într-o altă lume. Multe sunt vremurile în care am cercetat în duhul omului, totuși el rămâne complet nepăsător, profund temător că voi intra în casa lui și voi profita de ocazie pentru a-l priva de toate bunurile sale. Astfel, el Mă închide afară, lăsându-Mă în față cu nimic altceva decât o ușă rece și închisă ermetic. Multe sunt vremurile în care omul a căzut, iar Eu l-am mântuit, totuși, după trezire, M-a părăsit imediat și, neatins de dragostea Mea, Îmi aruncă o privire grijulie; Eu niciodată nu am încălzit inima omului. Omul este un animal fără sentimente și cu sânge rece. Chiar dacă el este încălzit de îmbrățișarea Mea, niciodată nu a fost profund mișcat de ea. Omul este ca un sălbatic al muntelui. El niciodată nu a apreciat toată prețuirea Mea față de omenire. El nu dorește să se apropie de Mine, preferând să locuiască printre munți, unde îndură amenințarea fiarelor sălbatice – dar, totuși, el nu este dornic să se refugieze în Mine. Eu nu oblig niciun om: Eu doar Îmi fac lucrarea. Va veni ziua când omul va înota de partea Mea din mijlocul oceanului puternic, astfel încât

el se va putea bucura de toate bogățiile de pe pământ și va lăsa în urmă riscul de a fi înghițit de mare.

În timp ce cuvintele Mele sunt îndeplinite, Împărăția este treptat formată pe pământ și omul este treptat reîntors la normalitate și, astfel, se întemeiază pe pământ Împărăția din inima Mea. În Împărăție, toți oamenii lui Dumnezeu își recapătă viața omului normal. Dusă este iarna geroasă, înlocuită de o lume a orașelor primăverii, unde primăvara durează tot anul. Oamenii nu se mai confruntă cu întunecata, jalnica lume a omului și nu mai îndură gerul rece al lumii lui. Oamenii nu se luptă unii cu ceilalți, țările nu mai merg la război una împotriva celeilalte, nu mai există măcel și sângele care curge din măcel; toate pământurile sunt pline de fericire și peste tot abundă căldura între oameni. Eu Mă mișc prin lume, Mă bucur din înălțimea tronului Meu și trăiesc printre stele. Îngerii Îmi oferă noi cântece și dansuri. Fragilitatea lor nu mai face ca lacrimile să le curgă pe obraji. Nu mai aud, înaintea Mea, sunetul plânsului îngerilor și nu Mi se mai plânge nimeni de greutate. Astăzi, trăiți cu toții înaintea Mea; mâine, veți exista cu toții în Împărăția Mea. Nu este oare aceasta cea mai mare binecuvântare pe care o acord omului? Datorită prețului pe care îl plătiți astăzi, veți moșteni binecuvântările viitorului și veți trăi în slava Mea. Încă nu vreți să vă implicați în substanța Duhului Meu? Încă doriți să vă ucideți pe voi înșivă? Oamenii sunt dornici să urmărească făgăduințele pe care le pot vedea, chiar dacă sunt efemere, dar niciunul nu este dornic să accepte făgăduințele de mâine, chiar dacă acestea vor dura o veșnicie. Lucrurile care sunt vizibile pentru om sunt lucrurile pe care Eu le voi nimici, iar lucrurile care sunt de neatins pentru om sunt lucrurile pe care le voi împlini. Aceasta este diferența dintre Dumnezeu și om.

Omul a calculat când va veni ziua Mea, dar nimeni nu a cunoscut vreodată data exactă și, astfel, omul poate trăi numai în mijlocul stuporii. Deoarece dorințele omului răsună peste cerurile fără margini și apoi dispar, omul și-a pierdut speranța, iar și iar, astfel încât el a coborât la condițiile actuale. Scopul vorbirilor Mele nu este acela de a-l face pe om să urmărească date, nici să-l ducă la propria sa distrugere, ca rezultat al disperării lui. Doresc să-l fac pe om să accepte făgăduința Mea și vreau ca oamenii din întreaga lume să aibă o parte din făgăduința Mea. Ceea ce Eu vreau sunt creaturi vii, care sunt pline de viață, nu cadavre care au fost cufundate în moarte. De vreme ce Mă odihnesc la masa Împărăției, voi porunci tuturor oamenilor de pe pământ să primească cercetarea Mea. Eu nu permit prezența niciunui lucru necurat înaintea Mea. Nu îngădui amestecul niciunui om în lucrarea Mea; toți cei care se amestecă în lucrarea Mea sunt aruncați în temnițe și, după ce sunt eliberați, sunt încă asaltați de catastrofă, primind flăcările arzătoare ale pământului. Când sunt în trupul Meu întrupat, oricine va dezbate lucrarea Mea cu trupul Meu, va fi detestat de către Mine. De multe ori le-am reamintit tuturor oamenilor căci Eu nu am familie pe pământ și oricine Mă consideră ca pe un egal și Mă trage spre el, ca să-și poată aminti despre vremuri trecute cu Mine, va fi supus la nimicire. Aceasta este ceea ce Eu poruncesc. În astfel de chestiuni, nu sunt cătuși de puțin indulgent față de om. Toți cei care se amestecă în lucrarea Mea și Îmi oferă Mie

sfaturi, sunt muștrați și nu vor fi niciodată iertați de către Mine. Dacă nu vorbesc pe înțelesul tuturor, omul nu-și va veni niciodată în simțiri și va cădea fără voie în muștrarea Mea – căci omul nu Mă cunoaște în trupul Meu.

20 martie 1992

Capitolul 21

Omul coboară în mijlocul luminii Mele și rămâne de neclintit datorită faptului că Eu îl mântuiesc. Când Eu aduc mântuire întregului univers, omul încearcă să găsească modalități de a intra în cursul reîntoarcerii Mele, totuși sunt mulți care sunt spălați fără urmă de acest torent al reîntoarcerii; există mulți care sunt înecați și înghițiți de apele torențiale; și, sunt, de asemenea, mulți care rămân neclintiți în mijlocul torentului, care nu și-au pierdut niciodată simțul orientării și care au urmat astfel torentul până astăzi. Eu avansează la pas cu omul, dar totuși, omul nu M-a cunoscut niciodată; el cunoaște numai hainele pe care Eu le port la exterior, dar nu știe de bogățiile ascunse în Mine. Deși îi port de grijă omului și îi dau în fiecare zi, el este incapabil să accepte cu adevărat, este incapabil să primească toate bogățiile date de Mine. Nimic din stricăciunea omului nu scapă observației Mele; pentru Mine, lumea sa interioară este clară ca luna luminoasă pe apă. Nu tratez omul în mod pripit, nici nu fac ceva de mântuială cu el; este doar faptul că omul nu poate să-și asume responsabilitatea pentru el însuși și, astfel, întreaga omenire a fost dintotdeauna pervertită și chiar și astăzi rămâne incapabilă de a se elibera de asemenea depravare. Biata, jalnica omenire! De ce oare omul Mă iubește, dar este incapabil de a urma intențiile Duhului Meu? Oare nu M-am revelat într-adevăr omenirii? Omenirea nu Mi-a văzut niciodată cu adevărat fața? Ar putea fi faptul că am arătat prea puțină milă față de omenire? O, rebeli ai întregii omeniri! Ei trebuie să fie striviți sub picioarele Mele, trebuie să dispară în mijlocul muștrării Mele și trebuie, în ziua în care extraordinara Mea sarcină este completă, să fie aruncați din rândul omenirii, astfel încât întreaga omenire să cunoască fața lor urâtă. Faptul că omul rareori Îmi vede fața sau Îmi aude vocea este din cauză că întreaga lume este prea tulbură și vociferarea ei este prea zgomotoasă și astfel omul este prea leneș să-Mi caute fața și să încerce să-Mi înțeleagă inima. Nu este aceasta cauza stricăciunii omului? Nu este aceasta cauza pentru care omul este în nevoie? Întreaga omenire a fost întotdeauna printre dispozițiile Mele; dacă nu ar fi așa, dacă n-aș fi milostiv, cine ar fi supraviețuit până astăzi? Bogățiile din Mine sunt fără egal, totuși toate catastrofele sunt, de asemenea, ținute în mâinile Mele – și cine este capabil să scape din catastrofă ori de câte ori îi place? Oare rugăciunile omului sau plânsul din inima lui îi permit să facă astfel? Omul nu s-a rugat niciodată cu adevărat Mie și, astfel, în întreaga omenire, nimeni nu și-a trăit vreodată întreaga viață în mijlocul luminii adevărului; oamenii doar

trăiesc într-o lumină care pâlpâie sporadic. Aceasta este ceea ce a dus astăzi la neajunsurile omenirii.

Toată lumea aşteaptă cu nerăbdare, dorindu-şi să ajungă la Mine pentru a obţine ceva şi, astfel, potrivit cu psihologia omului, îi fac promisiuni pentru a inspira dragostea adevărată în el. Este oare cu adevărat dragostea omului cea care îi dă putere? Este oare loialitatea omului faţă de Mine cea care a mişcat Duhul Meu în ceruri? Cerul nu a fost niciodată afectat câtuşi de puţin de acţiunile omului, iar dacă tratamentul Meu faţă de om ar fi bazat pe fiecare acţiune a lui, atunci întreaga omenire ar trăi în mijlocul muştrării Mele. Am văzut mulţi oameni cu lacrimi care le curgeau pe obraji şi am văzut mulţi oameni care îşi ofereau inimile în schimbul bogăţiilor Mele. În ciuda unei astfel de „pioşenii”, nu am dat niciodată pe degeaba omului tot ce am Eu ca urmare a dorinţelor lui grabnice, pentru că omul nu a fost niciodată dornic să se dedice cu bucurie înaintea Mea. Am smuls măştile tuturor oamenilor şi am aruncat aceste măşti în iazul de foc şi, ca urmare, presupusa loialitate şi rugăminţile omului nu M-au făcut să Mă răzgândesc. Omul este ca un nor pe cer: când vântul vâjâie, el se teme de puterea forţei sale şi, astfel, pluteşte în grabă după el, profund înfricoşat că va fi doborât pentru neascultarea lui. Nu este aceasta faţa urâtă a omului? Nu este aceasta aşa-numita ascultare a omului? Nu sunt acestea „sentimentul adevărat” şi bunăvoinţa falsă a omului? Mulţi oameni refuză să fie convinşi de cuvântările care provin de la Mine şi mulţi nu acceptă evaluarea Mea şi, prin urmare, cuvintele şi acţiunile lor le dezvăluie intenţiile rebele. Este ceea ce spun Eu contrar vechii naturi a omului? Nu am dat Eu omului o definiţie potrivită, conform cu „legile naturii”? Omul nu Mă ascultă cu adevărat; dacă M-ar căuta cu adevărat, nu ar trebui să spun atât de multe. Omul este un gunoi fără valoare şi trebuie să folosesc muştrarea Mea ca să-l forţez tot înainte; dacă nu aş face astfel, cum – chiar dacă promisiunile pe care i le dau sunt suficiente pentru bucuria lui – ar putea fi mişcată inima lui? Omul a trăit mereu în mijlocul luptei dureroase timp de mulţi ani; se poate spune că el a trăit mereu în disperare. Ca urmare, el a rămas deznădăjduit, epuizat fizic şi psihic şi, astfel, el nu acceptă cu bucurie bogăţiile pe care Eu i le dau. Chiar şi astăzi, nimeni nu poate accepta de la Mine toată dulceaţa duhului. Oamenii pot doar să rămână săraci şi să aştepte ziua de pe urmă.

Mulţi oameni doresc să Mă iubească cu adevărat, dar, deoarece inimile lor nu le aparţin, ei nu au niciun control asupra lor înşişi; mulţi oameni Mă iubesc cu adevărat pe măsură ce experimentează încercările date de Mine, dar sunt incapabili să înţeleagă că Eu exist cu adevărat şi Mă iubesc doar în deşertăciune şi nu datorită existenţei Mele reale; mulţi oameni, îşi aştern inimile înaintea Mea, iar apoi nu le dau nicio atenţie şi, astfel, Satana pune stăpânire pe inimile lor ori de câte ori are ocazia, iar apoi Mă părăsesc; mulţi oameni Mă iubesc în mod autentic atunci când le ofer cuvintele Mele, totuşi ei nu-Mi preţuiesc cuvintele în duhurile lor, ci le folosesc întâmplător ca proprietate publică şi le aruncă înapoi de unde provin ori de câte ori ei simt astfel. Omul Mă caută în mijlocul durerii şi ridică privirea la Mine printre încercări. În timp de pace se bucură

de Mine, pe când în primejdie Mă neagă, când este ocupat, el Mă uită, iar când este leneș, face lucrurile de mântuială pentru Mine – totuși niciodată nu M-a iubit nimeni de-a lungul întregii sale vieți. Îmi doresc ca omul să fie sincer înaintea Mea: nu cer să-Mi dea nimic, ci doar ca toți oamenii să Mă ia în serios, ca, în loc să Mă lingusească, să-Mi permită să aduc înapoi sinceritatea omului. Luminarea Mea, iluminarea Mea și costul eforturilor Mele se răspândesc printre toți oamenii, totuși astfel și adevăratul fapt al fiecărei acțiuni a omului se răspândește printre toți oamenii, precum și înșelăciunea lor față de Mine. Este ca și cum ingredientele înșelăciunii omului l-ar fi însoțit încă din pânțe, de parcă ar fi avut aceste abilități speciale de înșelătorie de la naștere. În plus, el nu s-a dat niciodată de gol; nimeni nu a perceput vreodată sursa acestor abilități înșelătoare. Ca urmare, omul trăiește în mijlocul înșelăciunii fără a-și da seama și este ca și când s-ar ierta pe sine, ca și cum ar fi aranjamentele lui Dumnezeu mai degrabă decât înșelăciunea lui intenționată față de Mine. Nu este aceasta tocmai sursa înșelăciunii omului față de Mine? Nu este acesta planul lui viclean? Niciodată n-am fost dezorientat de lingșirile și tertipurile omului, pentru că Mi-am dat seama de substanța lui cu mult timp în urmă. Cine știe cât de multă necurătenie este în sângele lui și cât de mult din veninul Satanei este în măduva lui? Omul devine mai obișnuit cu acesta în fiecare zi care trece, astfel încât nu simte răul făcut de Satana și, astfel, nu are niciun interes să afle „arta unei existențe sănătoase”.

Când omul este depărtat de Mine și când Mă testează, Mă ascund de el printre nori. Ca urmare, el nu este capabil să găsească nicio urmă a Mea și trăiește numai prin mâna celor răi, făcând tot ce cer ei. Când omul este aproape de Mine, îi apar lui și nu-Mi ascund fața de el și, în acest moment, omul Îmi vede chipul Meu binevoitor. El își vine brusc în simțiri și, deși nu-și dă seama de aceasta, în el se naște dragostea față de Mine. În inima lui, simte dintr-o dată o dulceață incomparabilă și se întreabă cum a putut să nu fi știut despre existența Mea în univers. Astfel, omul Îmi percepe mai bine frumusețea și, mai mult, valoarea Mea. Ca urmare, el vrea să nu Mă mai părăsească niciodată, Mă vede ca pe lumina supraviețuirii sale și, profund temător de faptul că îl voi părăsi, Mă îmbrățișează strâns. Nu sunt mișcat de râvna omului, dar sunt milostiv față de el datorită dragostei sale. În prezent, omul trăiește direct în mijlocul încercărilor date de Mine. Fața Mea dispare din inima lui și el imediat simte că viața lui este goală și gândurile sale se îndreaptă spre scăpare. În acest moment, inima omului este descoperită. El nu Mă îmbrățișează datorită firii Mele, dar cere să-l protejez datorită dragostei Mele. Cu toate acestea, când dragostea Mea revine la om, el se răzgândește imediat; el își rupe legământul cu Mine și se îndepărtează de judecata Mea, nedorind să privească din nou fața Mea milostivă și, astfel, el își schimbă punctul de vedere asupra Mea și spune că nu l-am salvat niciodată pe om. Oare dragostea adevărată nu implică nimic altceva decât îndurare? Oare omul Mă iubește doar dacă trăiește sub lumina Mea strălucitoare? El se uită înapoi la ziua de ieri, dar trăiește în ziua de astăzi – nu este oare aceasta soarta omului? Veți fi voi, cu adevărat, astfel și mâine? Ceea ce vreau este ca

omul să aibă o inimă care tânjește după Mine chiar în adâncurile sale, nu una care Mă mulțumește cu superficialități.

21 martie 1992

Capitolul 22

Omul trăiește în mijlocul luminii, însă nu este conștient de prețiozitatea luminii. El nu cunoaște esența și sursa luminii și, mai mult, cui îi aparține lumina. Când acord omului lumina, Eu examinez imediat condițiile printre oameni: datorită luminii, toți oamenii se schimbă și cresc și au părăsit întunericul. Eu privesc la fiecare colț al universului și văd că munții sunt înconjurați de ceață, că apele au înghețat în frig și că, datorită venirii luminii, oamenii privesc spre Răsărit pentru a putea descoperi ceva mai prețios – totuși, omul rămâne incapabil să distingă, prin păclă, o direcție clară. Deoarece întreaga lume este acoperită de ceață, când Eu privesc dintre nori, niciun om nu-Mi descoperă existența. Omul caută ceva pe pământ; pare să caute hrană; intenționează, se pare, să aștepte sosirea Mea – totuși, el nu cunoaște ziua Mea și poate doar să privească deseori la strălucirea luminii în Răsărit. Între toate popoarele, Eu le caut pe acelea care sunt, cu adevărat, în acord cu inima Mea. Eu umblu printre toate popoarele și trăiesc printre ele, dar omul este teafăr și nevătămat pe pământ și, astfel, nu există niciunul care să fie cu adevărat în acord cu inima Mea. Oamenii nu știu cum să se îngrijească de voia Mea, ei nu pot vedea acțiunile Mele și nu se pot mișca prin lumină și să primească strălucirea luminii asupra lor. Deși omul Îmi prețuiește întotdeauna cuvintele, el este incapabil să vadă prin tertipurile Satanei; deoarece statura omului este prea mică, el nu poate face așa cum îi dorește inima. Omul nu M-a iubit niciodată cu sinceritate. Când Eu îl înalț, el se simte nevrednic, dar aceasta nu-l face să încerce să Mă mulțumească. El deține numai, în mâinile sale, „poziția” pe care Eu i-am dat-o și o cercetează; insensibil la frumusețea Mea, el, în schimb, persistă în a se umfla cu beneficiile poziției sale. Nu este acesta neajunsul omului? Când munții se mișcă, ar putea ei face un ocol de dragul poziției voastre? Când apele curg, ar putea ele să se oprească înaintea poziției omului? Ar putea fi inversate cerurile și pământul de poziția omului? Cândva, Eu am fost milostiv față de om, de nenumărate ori – dar nimănui nu-i pasă sau nu prețuiește aceasta. Ei doar ascultă aceasta ca pe o poveste sau o citesc ca pe un roman. Oare, cu adevărat, cuvintele Mele nu ating inima omului? Cuvântările Mele nu au niciun efect? Ar putea fi faptul că nimeni nu crede în existența Mea? Omul nu se iubește pe sine; în schimb, el se unește cu Satana ca să Mă atace și îl folosește pe Satana ca pe un „bun” cu care să Mă slujească. Eu voi pătrunde în toate tertipurile Satanei și voi opri oamenii de pe pământ să accepte înșelătoriile lui, astfel încât ei să nu Mi se opună din cauza existenței sale.

În Împărăție, Eu sunt Împărat – dar, în loc să Mă trateze pe Mine ca Împăratul

acesteia, omul Mă tratează ca pe Mântuitorul care a coborât din cer. Ca urmare, el tânjește după Mine să-i dau pomană și nu urmărește cunoașterea Mea. Atât de mulți au implorat înaintea Mea ca niște cerșetori; atât de mulți și-au deschis „sacii” înaintea Mea și M-au implorat să le dau mâncare pentru a supraviețui; atât de mulți M-au fixat cu ochi lacomi, ca lupii flămânzi, dorindu-și să Mă poată înfuleca și să-și umple burțile; atât de mulți și-au plecat capetele, în tăcere, din cauza fărădelegilor lor și s-au simțit rușinați, rugându-se pentru îndurarea Mea sau acceptând, de bunăvoie, mustrarea Mea. Când Îmi emit cuvântările, diferitele nebunii ale omului par absurde, iar adevărata lui formă este dezvăluită în lumină; iar, în lumina strălucitoare, omul nu este capabil să se ierte pe el însuși. Astfel, el se grăbește înaintea Mea să se închine și să-și mărturisească păcatele. Din pricina „onestității” omului, Eu îl trag, încă o dată, în carul mântuirii și, prin urmare, el Îmi este recunoscător și-Mi aruncă o privire iubitoare. Cu toate acestea, tot nu este dornic să se refugieze cu adevărat în Mine și nu Mi-a dat, pe deplin, inima lui. El numai se laudă cu Mine, dar nu Mă iubește cu adevărat, pentru că nu și-a întors mintea la Mine; trupul său este înaintea Mea, dar inima lui este în spatele Meu. Deoarece înțelegerea regulilor de către om este prea superficială, iar el nu are niciun interes să vină înaintea Mea, Eu îi furnizez sprijinul adecvat, astfel încât el să se poată întoarce spre Mine din mijlocul ignoranței sale încăpățănate. Aceasta este tocmai mila pe care o dau omului și metoda prin care Mă străduiesc să îl mântuiesc.

Oamenii din tot universul sărbătoresc venirea zilei Mele, iar îngerii umblă printre toți oamenii Mei. Când Satana provoacă necazuri, îngerii, datorită slujirii lor în cer, îl ajută mereu pe poporul Meu. Ei nu sunt înșelați de diavol din cauza slăbiciunii umane, ci din cauza atacului forțelor întunericului, el se străduiește, cu atât mai mult, să experimenteze, prin ceață, viața omului. Toți oamenii se supun sub numele Meu și, niciodată, nimeni nu se ridică să Mi se opună în mod deschis. Datorită muncii îngerilor, omul acceptă numele Meu și toți sunt în mijlocul curentului lucrării Mele. Lumea se prăbușește! Babilonul este paralizat! O! Oare cum ar putea lumea religioasă să nu fie distrusă de autoritatea Mea pe pământ? Cine îndrăznește încă să nu Mă asculte și să Mi se opună? Cărturarii? Toți oficialii religioși? Conducătorii și autoritățile de pe pământ? Îngerii? Cine nu celebrează perfecțiunea și plinătatea corpului Meu? Printre toate popoarele, care nu-Mi cântă, fără încetare, laude, care nu este, în mod constant, fericit? Locuiesc în țara unde este bârlogul marelui balaur roșu, dar aceasta nu Mă face să tremur de frică sau să fug, căci toți oamenii lui au început deja să-l deteste. Niciodată nimic nu și-a făcut „datoria” înaintea balaurului, de dragul său; în schimb, toate lucrurile acționează după cum cred de cuviință și toate merg pe drumul lor. Cum ar putea să nu piară țările de pe pământ? Cum ar putea ele să nu cadă? Cum ar putea poporul Meu să nu se înveselească? Cum ar putea ei să nu cânte de bucurie? Este aceasta lucrarea omului? Este ea fapta mâinilor omului? Eu i-am dat omului rădăcina existenței sale și i-am furnizat lucruri materiale, totuși, el este nemulțumit de condițiile sale actuale și cere să intre în Împărăția Mea. Dar cum ar putea el să intre în Împărăția Mea atât de ușor,

fără să fi plătit un preț, fără să dorească să-și ofere devotamentul său altruist? În loc să pretind ceva de la om, îi stabilesc cerințe, astfel încât Împărăția Mea pe pământ să poată fi umplută de slavă. Omul a fost călăuzit de către Mine în epoca actuală, el există în această condiție și trăiește în mijlocul îndrumării luminii Mele. Dacă nu ar fi astfel, care dintre oamenii de pe pământ și-ar cunoaște perspectivele? Cine ar înțelege voia Mea? Eu adaug prevederile Mele la cerințele omului; nu este acest lucru în concordanță cu legile naturii?

Ieri, voi ați trăit în mijlocul vântului și al ploii; astăzi ați intrat în Împărăția Mea și ați devenit poporul ei; iar mâine, vă veți bucura de binecuvântările Mele. Cine și-a imaginat vreodată astfel de lucruri? Știți voi cât de multe necazuri și greutăți veți experimenta în viața voastră? Eu avansează în mijlocul vântului și al ploii și am petrecut an după an în rândul oamenilor și am ajuns, în timp, până în ziua de astăzi. Nu sunt întocmai aceștia pașii planului Meu de gestionare (planul mântuirii)? Cine a sporit vreodată planul Meu? Cine poate să se desprindă de pașii planului Meu? Eu locuiesc în inimile a sute de milioane de oameni, sunt Împărat printre sute de milioane de oameni și am fost respins și ponegrit de sute de milioane de oameni. Chipul Meu nu este, cu adevărat, în inima omului. Omul percepe doar vag, în cuvintele Mele, înfățișarea Mea slăvită, dar, din cauza amestecului gândurilor sale, el nu are încredere în propriile sale sentimente; în inima lui există doar un Eu nedeslușit, dar Acesta nu rămâne acolo mult timp. Și deci, dragostea lui față de Mine este, de asemenea, astfel: dragostea lui înaintea Mea se arată, în mod sporadic, ca și când fiecare om M-ar iubi conform propriului temperament, ca și cum dragostea lui ar apărea și dispărea din vedere sub lumina neclară a lunii. Astăzi, doar datorită dragostei Mele, omul rămâne și are norocul să supraviețuiască. Dacă nu ar fi astfel, care dintre oameni nu ar fi tăiat de laser ca urmare a corpului său descărnat? Omul încă nu se cunoaște pe el însuși. El se dă mare în fața Mea și se laudă în spatele Meu, dar nimeni nu îndrăznește, înaintea Mea, să Mi se opună. Cu toate acestea, omul nu cunoaște înțelesul opoziției despre care Eu vorbesc; în schimb, el continuă să Mă păcălească și continuă să se înalțe pe el însuși – prin aceasta, nu Mi se opune el în mod deschis? Eu tolerez slăbiciunea omului, dar nu Mă simt câtuși de puțin îngăduitor față de opoziția realizată de el. Deși îi cunoaște înțelesul, el nu dorește să acționeze potrivit cu acest înțeles și doar acționează în conformitate cu propriile lui preferințe, înșelându-Mă. Eu, în permanență, Îmi fac clar înțeleasă firea în cuvintele Mele, dar omul nu este împăcat cu înfrângerea – în același timp, el își dezvăluie firea. În mijlocul judecății Mele, omul va fi cu totul convins, iar în mijlocul muștrării Mele, el va trăi, în cele din urmă, chipul Meu și va deveni o manifestarea Mea pe pământ!

22 martie 1992

Capitolul 23

În timp ce glasul Meu rezonază, în timp ce ochii Mei aruncă foc, Eu privesc peste întreg pământul, observ întregul univers. Întreaga umanitate se roagă Mie, întorcându-și privirea spre Mine, implorându-Mă să-Mi încetez mânia și jurând să nu se mai răzvrătească împotriva Mea. Dar acest lucru nu mai este trecutul; este acum. Cine poate întoarce înapoi voia Mea? Cu siguranță nu rugăciunile din inimile oamenilor ori cuvintele din gura lor? Cine ar fi reușit să supraviețuiască până în prezent dacă nu eram Eu? Cine supraviețuiește fără cuvintele din gura Mea? Cine nu este supravegheat de ochiul Meu vigilent? Îmi desfășor noua lucrare pe întreg pământul și cine a reușit vreodată să scape de ea? Pot munții să scape datorită înălțimii lor? Pot apele, prin imensitatea lor nemăsurată, să fie în stare să o evite? În planul Meu, n-am lăsat vreodată să treacă ceva cu ușurință și, astfel, n-a existat niciodată vreo persoană sau vreun lucru care a scăpat din strânsoarea mâinilor Mele. Astăzi, numele Meu sfânt este preamărit în întreaga umanitate și, din nou, aici apar cuvinte de protest împotriva Mea, iar legende despre faptul că Eu sunt pe pământ sunt răspândite în întreaga umanitate. Nu tolerez ca oamenii să Mă judece și nici nu tolerez faptul că ei Îmi divizează corpul, și cu atât mai puțin le îngădui defăimările împotriva Mea. Deoarece nu M-a cunoscut niciodată cu adevărat, omul întotdeauna Mi s-a împotrivit și M-a înșelat, nereușind să-Mi prețuiască Duhul sau să-Mi aprecieze cuvintele. Pentru fiecare faptă și acțiune a sa și pentru atitudinea pe care el o are față de Mine, îi dau omului „răsplata” datorată. Și, astfel, toți oamenii acționează cu ochii la răsplata lor și niciunul nu a făcut vreodată vreo lucrare care să implice sacrificiul de sine. Ființele omenești nu sunt dornice să ofere dăruire altruistă, ci, în schimb, se desfată în recompense care pot fi obținute pentru nimic. Deși Petru s-a dedicat înaintea Mea, nu a fost de dragul recompensei de mâine, ci de dragul cunoașterii de astăzi. Umanitatea nu a avut niciodată o comuniune autentică cu Mine, dar, în repetate rânduri, M-a tratat într-o manieră superficială, gândindu-se astfel să câștige aprobarea Mea fără efort. M-am uitat adânc în inima omului, astfel încât am dezgropat, în cele mai intime unghere ale acesteia, „o mină cu multe bogății”, ceva despre care nici măcar omul însuși nu este conștient încă, dar pe care Eu am descoperit-o din nou. Și astfel, doar când văd „dovezile materiale”, ființele umane încetează auto-umilirea evlavioasă și, cu palmele întinse, își recunosc starea lor necurată. Printre oameni, sunt mult mai multe lucruri noi care Mă așteaptă să le „extrag” pentru bucuria întregii umanități. Depart de a-Mi opri lucrarea din cauza incapacității omului, Eu continui să-l emondez potrivit cu planul Meu inițial. Omul este ca un pom fructifer: fără emondare, copacul nu va putea să dea rod și, în final, tot ceea ce se poate vedea sunt ramuri uscate și frunze căzute, fără niciun fruct care să cadă pe pământ.

Pe măsură ce decorez, zi de zi, „camera interioară” a Împărăției Mele, nimeni nu a dat vreodată, pe neașteptate, buzna în „sala Mea de lucru” pentru a-Mi întrerupe lucrarea. Toți oamenii fac tot posibilul pentru a coopera cu Mine, profund temători să nu

fie „concediați” și să nu-și „piardă postul”, ajungând, astfel, într-un impas în viețile lor, unde ei pot chiar să cadă în „deșertul” pe care l-a ocupat Satana. Din cauza temerilor omului, Eu îl alin și îl fac să iubească în fiecare zi și, în plus, îl instruiesc în toiul vieții sale cotidiene. Este ca și cum toate ființele umane ar fi prunci care tocmai s-au născut; dacă nu sunt alimentați cu lapte, vor pleca în curând de pe acest pământ, pentru a nu mai fi văzuți. În mijlocul rugăciunilor umanității, Eu vin în lumea oamenilor și, imediat, umanitatea trăiește într-o lume a luminii, care nu mai este sigilată în interiorul unei „încăperi” din care ei își strigă rugăciunile la Cer. De îndată ce Mă văd, oamenii se plâng, în mod insistent, de „nemulțumirile” păstrate în inimile lor, deschizându-și gurile înaintea Mea pentru a implora ca mâncarea aceea să fie aruncată în interiorul lor. Dar, după aceea, cu temerile potolite și calmul restaurat, ei nu mai cer nimic de la Mine, ci adorm profund sau, în caz contrar, negându-Mi existența, ei pleacă să-și vadă de propriile treburi. În „abandonul” omenirii, este evident cum ființele umane, lipsite de „sentiment”, își îndeplinesc „dreptatea lor imparțială” față de Mine. De aceea, văzând omul în aspectul său neplăcut, Eu plec în tăcere și nu voi mai coborî, din nou, cu dragă inimă, la rugămintea lui sinceră. Neștiute de om, necazurile sale cresc zi de zi și, astfel, în mijlocul trudei lui, atunci când descoperă brusc existența Mea, refuză să accepte „nu” ca răspuns și se apucă strâns de reverul Meu și Mă conduce în casa lui ca oaspete. Dar, deși poate să-Mi prezinte o mâncare somptuoasă pentru a Mă bucura de ea, el nu M-a considerat niciodată ca fiind unul de-ai lui, tratându-Mă, în schimb, ca pe un oaspete pentru a obține un minimum de ajutor de la Mine. Și astfel, în acest moment, omul își prezintă înaintea Mea, fără ceremonie, starea lui jalnică, sperând să obțină „semnătura” Mea și, ca unul care are nevoie de un împrumut pentru afacerea lui, el Mă „abordează” cu toată puterea lui. În fiecare gest și mișcare a sa, Eu surprind o licărire trecătoare a intenției omului: este ca și cum, în opinia lui, Eu nu aș ști cum să citesc înțelesul ascuns în expresia feței unei persoane sau dosit în spatele cuvintelor sale sau cum să privesc adânc în inima unei persoane. Și, astfel, omul Îmi încredințează fiecare experiență din fiecare întâlnire pe care a avut-o vreodată, fără o greșală sau omisiune și, apoi, își începe cererile înaintea Mea. Urăsc și disprețuiesc fiecare faptă și acțiune a omului. În mijlocul umanității, nu a existat niciodată un singur om care a făcut o lucrare pe care să o iubesc Eu, ca și când umanitatea, în mod intenționat, ar atrage ostilitatea și mânia Mea: toți defilează înainte și înapoi în fața Mea, făcându-și propria voie înaintea ochilor Mei. Absolut nimeni din rândul umanității nu trăiește de dragul Meu și, prin urmare, existența întregii rase umane nu are nici valoare, nici însemnătate, făcând umanitatea să trăiască într-un vid. Chiar și așa, umanitatea încă refuză să se trezească, dar continuă să se răzvrătească împotriva Mea, persistând în vanitatea ei.

În toate încercările prin care au trecut, ființele umane nu M-au mulțumit niciodată. Din cauza nelegiuirii ei crude, omenirea nu intenționează să fie martoră pentru numele Meu; mai degrabă, „fuge în direcția opusă” în timp ce se bazează pe Mine pentru susținere. Inima omului nu se întoarce în întregime la Mine și, astfel, Satana îl

devastează până când el este plin de răni, iar corpul acoperit de murdărie. Însă omul încă nu-și dă seama cât de respingător este chipul lui: în tot acest timp, el a continuat să îl venereze pe Satana, pe la spatele Meu. Din acest motiv, Eu îl arunc pe om, cu mânie, în Adânc, făcând-o în așa fel încât el să nu se poată elibera niciodată. Chiar și așa, în toiul bocetului său demn de milă, omul încă refuză să-și îmbunătățească gândirea, hotărât să Mi se opună până la capăt și sperând, prin aceasta, să-Mi provoace, în mod intenționat, mânia. Din pricina a ceea ce a făcut, Eu îl tratez ca pe păcătosul care este și îi refuz căldura îmbrățișării Mele. De la început, îngerii M-au slujit și M-au ascultat fără nicio schimbare sau întrerupere, însă omul a făcut mereu exact opusul, ca și când nu ar fi venit de la Mine, ci s-ar fi născut din Satana. Toți îngerii, fiecare la locul său, Îmi dau devotamentul lor cel mai mare; sunt neafecțați de forțele Satanei și doar își îndeplinesc datoria. Alăptați și hrăniți de îngeri, mulțimile fiilor Mei și ale poporului Meu cresc toate puternice și sănătoase, niciuna dintre ele slabă sau firavă. Aceasta este acțiunea Mea, minunea Mea. În timp ce, salvă după salvă de foc de tun inaugurează întemeierea Împărăției Mele, îngerii, mergând în acompaniamentul ritmic, vin înaintea tribunei Mele să se supună cercetării Mele, deoarece inimile lor sunt lipsite de necurăție și idoli, iar ei nu se feresc de cercetarea Mea.

La șuieratul vijeliei, cerurile coboară apăsătoare într-o clipă, sufocând întreaga omenire, astfel încât oamenii nu mai sunt capabili să apeleze la Mine după cum doresc. Fără să știe, întreaga umanitate s-a prăbușit. Copacii se leagănă înainte și înapoi în vânt, din când în când se aude cum se rup ramuri, iar toate frunzele uscate sunt spulberate. Pământul pare, dintr-o dată, sumbru și pustiu, iar oamenii se îmbrățișează strâns, pregătiți ca dezastrul ce urmează toamnei să îi lovească în orice moment. Păsările de pe dealuri zboară încoace și încolo, ca și cum și-ar striga tristețea cuiva; în peșterile montane, leii rag, îngrozind oamenii cu sunetul, făcând să le înghețe măduva și să li se zbârlească părul și este ca și cum ar exista un sentiment de rău augur, o prevestire a sfârșitului omenirii. Nedorind să aștepte momentul în care Mie să-Mi facă plăcere să scap de ei, toți oamenii se roagă, în tăcere, Domnului Suveran din cer. Dar cum poate o vijelie să fie blocată de zgomotul apei care curge într-un mic pârau? Cum poate fi ea oprită brusc de sunetul rugămintilor oamenilor? Cum poate furia din inima loviturii de trăsnet să fie controlată de dragul sfiei omului? Omul se mișcă înainte și înapoi în vânt; el aleargă încoace și încolo ca să se ascundă de ploaie. Și, în toiul mâniei Mele, ființele umane se cutremură și tremură, profund înfricoșate că Îmi voi pune mâna pe corpurile lor, ca și când aș fi țeava unei arme îndreptate în permanență spre pieptul omului și, din nou, ca și cum el ar fi dușmanul Meu; și, totuși, el este prietenul Meu. Omul nu a descoperit niciodată adevăratele Mele intenții pentru el, nu Mi-a înțeles niciodată adevăratele scopuri și, astfel, pe neașteptate, el comite un delict împotriva Mea; Mi se opune fără să știe; dar, totuși, fără să intenționeze, a văzut, de asemenea, dragostea Mea. Este greu ca omul să-Mi vadă fața în mijlocul mâniei Mele. Eu sunt ascuns în norii negri ai mâniei Mele și stau, în mijlocul loviturilor de trăsnet, deasupra întregului univers,

trimițându-Mi mila spre om. Deoarece omul nu Mă cunoaște, Eu nu-l mustru pentru că dă greș în a-Mi înțelege intenția. În ochii oamenilor, Îmi descarc mânia și Îmi arăt zâmbetul, din când în când, dar, chiar și atunci când Mă vede, omul nu-Mi vede niciodată cu adevărat întreaga fire și este încă incapabil să audă zgomotul dulceag al goanei, pentru că a devenit prea amortit și nesimțitor. Este ca și cum chipul Meu există în amintirile omului, iar forma Mea există în gândurile lui. Cu toate acestea, de-a lungul progresului omenirii până în ziua de astăzi, nu a existat nici măcar o singură persoană care să Mă vadă cu adevărat, deoarece creierul omului este prea sărac. În ciuda faptului că omul M-a „analizat”, pentru că știința lui este atât de inadecvat dezvoltată, cercetarea sa științifică nu a dat până acum niciun rezultat. Și, astfel, subiectul „chipului Meu” a fost întotdeauna un gol complet, fără ca nimeni să-l poată umple, nimeni care să doboare un record mondial, căci până și sprijinul pe care i-l păstrează omenirea este deja o consolare de neprețuit, în mijlocul marii neșanse.

23 martie 1992

Capitolul 24

Mustrarea Mea se abate asupra tuturor persoanelor, totuși rămâne, de asemenea, distantă față de toți oamenii. Întreaga viață a fiecărei persoane este plină de iubire și ură față de Mine și nimeni nu M-a cunoscut vreodată – și astfel atitudinea omului față de Mine trece de la o extremă la cealaltă și este incapabilă de a fi normală. Cu toate acestea, întotdeauna am avut grijă de om și l-am protejat și numai din pricina faptului că este încet la minte nu este în stare să vadă toate faptele Mele și să-Mi înțeleagă intențiile înflăcărate. Eu sunt Conducătorul între națiuni și Cel Preaînalt printre oameni; pur și simplu omul nu Mă cunoaște. Timp de mulți ani, am trăit printre oameni și am experimentat viața în lumea omului, totuși el M-a ignorat dintotdeauna și M-a tratat ca pe o ființă din spațiul cosmic. În consecință, din cauza diferențelor de fire și limbă, oamenii Mă tratează ca pe un străin de pe stradă. Îmbrăcămintea Mea, se pare, este, de asemenea, mult prea neconvențională, drept pentru care omului îi lipsește încrederea să se apropie de Mine. Numai atunci simt dezolarea vieții printre oameni și numai atunci simt nedreptatea lumii omului. Merg printre trecători, scrutându-le chipurile. Este ca și când ei ar trăi cu o boală, o boală care le umple chipurile cu melancolie; este ca și când ar trăi cu mustrarea, care le împiedică eliberarea. Omul se încătușează singur și face un spectacol din modestie. Cei mai mulți oameni creează o falsă impresie despre ei înșiși înaintea Mea, ca să-i pot aplauda și cei mai mulți oameni, în mod deliberat, se fac să pară vrednici de milă înaintea Mea, astfel încât să-Mi poată dobândi ajutorul. Pe la spatele Meu, oamenii Mă lingușesc cu toții și nu-Mi dau ascultare. N-am Eu dreptate? Oare nu este aceasta strategia de supraviețuire a omului? Cine M-a reflectat vreodată

în viața sa? Cine M-a preamărit vreodată printre alții? Cine a fost vreodată constrâns înaintea Duhului? Cine a mărturisit ferm pentru Mine în fața Satanei? Cine a adăugat vreodată onestitate „loialității” pe care o au față de Mine? Cine a fost vreodată izgonit de marele balaur roșu din pricina Mea? Oamenii și-au unit soarta cu Satana și acum se bălăcesc cu el în mocirlă; ei sunt experți în a Mă sfida, sunt inventatorii împotrivirii față de Mine și sunt „studenți avansați” în modurile lor superficiale de a Mă trata. De dragul propriului destin, omul caută pe ici pe colo pe pământ și, când îi fac semn, rămâne incapabil să-Mi simtă prețiozitatea și continuă să „se încreadă” în forțele proprii, nedorind să fie o „povară” pentru ceilalți. „Aspirațiile” omului sunt valoroase, totuși niciodată aspirațiile cuiva nu au atins cote maxime: ele se prăbușesc toate înaintea Mea, răsturnându-se fără sunet.

Vorbesc în fiecare zi și în fiecare zi fac lucruri noi. Dacă omul nu apelează la toată puterea lui, atunci va avea dificultăți în a-Mi auzi glasul și îi va fi greu să-Mi vadă chipul. Cel iubit poate să fie extrem de bun, iar vorba Lui de cea mai mare blândețe, dar omul este incapabil să-l vadă cu ușurință slăvitul chip și să-l audă glasul. De-a lungul veacurilor, nimeni nu Mi-a privit cu ușurință chipul. Cândva, i-am vorbit lui Petru și M-am „arătat” lui Pavel, dar nimeni altcineva – cu excepția israeliților – nu Mi-a văzut cu adevărat chipul. Astăzi, am venit personal printre oameni ca să trăiesc laolaltă cu ei. Este posibil ca acest lucru să nu vi se pară rar și de preț? Nu aveți dorința de a vă folosi cât mai bine timpul? Vreți să îl lăsați să treacă pe lângă voi în acest fel? Ar putea oare arătătoarele timpului să se oprească brusc în mințile oamenilor? Sau ar putea timpul să se scurgă înapoi? Ori ar putea omul să redevină tânăr? Ar putea viața binecuvântată de astăzi să se întoarcă din nou? Nu-i dau omului o „recompensă” potrivită pentru „risipa” lui. Doar persist în a-Mi face lucrarea, detașat de orice altceva, și nu opresc curgerea timpului fiindcă omul este ocupat sau din pricina zgomotului strigătelor lui. Timp de mai multe mii de ani, nimeni nu a putut să-Mi divizeze puterea și nimeni nu a putut să-Mi dea peste cap planul original. Eu voi transcende spațiul, voi cuprinde epocile și Mă voi lansa în profunzimea întregului Meu plan, atât mai presus, cât și printre toate lucrurile. Nici măcar o persoană nu a fost în stare să primească un tratament special din partea Mea sau „recompensă” din mâinile Mele, deși își deschid gura și se roagă pentru aceste lucruri și chiar dacă își întind mâinile și, uitând de orice altceva, Îmi cer aceste lucruri. Nici măcar unul dintre acești oameni nu M-a făcut să Mă emoționez și cu toții au fost respinși de glasul Meu „nemilos”. Cei mai mulți oameni cred în continuare că sunt „prea tineri” și astfel așteaptă ca Eu să dau dovadă de mare milă, să fiu plin de compasiune față de ei pentru a doua oară, iar ei să ceară să le îngădui să intre pe ușa din spate. Și totuși cum aş putea să interferez la întâmplare cu planul Meu? Aş putea să opresc pământul să se rotească de dragul tinereții omului, astfel încât el să poată să trăiască câțiva ani în plus pe pământ? Creierul omului este atât de complex, totuși se pare că există și lucruri care îi lipsesc. În consecință, în mintea omului, adeseori apar „minunate modalități” de a-Mi întrerupe lucrarea, în mod intenționat.

Cu toate că multe sunt dățile în care i-am iertat omului păcatele și i-am arătat o îngăduință deosebită din pricina slăbiciunii sale, multe sunt și dățile când l-am tratat corespunzător din pricina ignoranței sale. Pur și simplu, omul nu a știut niciodată cum să-Mi aprecieze bunătatea, astfel încât el s-a cufundat în actuala sa situație: plin de praf, cu hainele zdrențuite, cu părul acoperindu-i capul asemenea unei culturi de buruieni, cu fața acoperită de jeg, picioarele, cu încălțări grosolane, făcute de el, cu mâinile precum ghearele unui vultur mort, atârându-i neputincioase pe lângă corp. Când deschid ochii și privesc, este ca și când omul tocmai s-ar fi cățarat ieșind din fântâna Adâncului. Nu pot decât să fiu furios: întotdeauna am fost tolerant față de om, totuși cum aş putea să-i îngădui diavolului să vină și să plece după cum dorește din sfânta Mea Împărăție? Cum aş putea îngădui unui cerșetor să mănânce gratis în gospodăria Mea? Cum aş putea tolera să am un demon necurat drept oaspete în gospodăria Mea? Omul a fost dintotdeauna „riguros cu el însuși” și „binevoitor față de ceilalți”, totuși nu a fost niciodată câtuși de puțin politicos față de Mine, căci Eu sunt Dumnezeu din cer și, astfel, Mă tratează în mod diferit și nu a avut nicicând nici cea mai mică afecțiune pentru Mine. Este ca și cum ochii omului ar fi deosebit de ageri: de îndată ce Mă întâlnește, expresia de pe chipul său se schimbă imediat, iar el adaugă puțin mai multă mină înfățișării sale reci, impasibile. Eu nu impun sancțiuni adecvate asupra omului din cauza atitudinii sale față de Mine, ci doar, de deasupra universurilor, privesc cerurile și, prin urmare, Îmi duc la bun sfârșit lucrarea pe pământ. În amintirile omului, nu am dat niciodată dovadă de bunătate față de nicio persoană, dar nici nu M-am purtat urât cu nimeni. Deoarece omul nu lasă un „loc liber” pentru Mine în inima lui, când azvârl în vânt prudența și locuiesc înăuntrul lui, fără menajamente, el Mă forțează să ies, iar apoi folosește vorbe mieroase și lingușiri pentru a se scuza, spunând că este prea deficient și incapabil să se ofere pentru stăpânirea Mea. În timp ce vorbește, chipul lui devine frecvent înnegurat de „nori negri”, de parcă nenorocirea ar putea veni oricând printre oameni. Și totuși el tot Îmi cere să plec, fără să ia în considerare primejdiile implicate. Cu toate că îi dăruiesc omului prin cuvintele și căldura îmbrățișării Mele, el pare să nu aibă niciun organ al auzului, și astfel, nu acordă nici cea mai mică atenție glasului Meu, apucându-se, în schimb, de cap cu mâinile în timp ce pleacă. Mă depărtez de om simțindu-Mă puțin dezamăgit, dar și un pic mânios. Omul, între timp, dispare imediat în mijlocul atacului violent al furtunilor uriașe și al valurilor puternice. Curând după aceea, el Mă strigă, dar cum ar putea el să afecteze mișcarea vântului și a valurilor? Treptat, toate urmele omului se pierd, până ce el nu e de găsit nicăieri.

Înainte de epocilor, am privit, de deasupra universurilor, la toate țările. Am plănuit o mare acțiune pe pământ: crearea unei omeniri care să fie pe placul inimii Mele și clădirea unei împărății pe pământ aidoma celei din cer, îngăduindu-i puterii Mele să umple cerurile și înțelepciunii Mele să se răspândească în întregul univers. Și astfel, astăzi, mii de ani mai târziu, continui cu planul Meu. Totuși nimeni nu știe despre planul sau despre gestionarea Mea pe pământ și, cu atât mai puțin văd ei cu adevărat Împărăția Mea pe

pământ. Prin urmare, omul vânează umbre și vine înaintea Mea să încerce să Mă înșele, vrând să plătească un „preț tăcut” pentru binecuvântările Mele în cer. În consecință, el Îmi stârnește mânia și îl supun judecății Mele, totuși el nu se trezește. Ca și când ar lucra sub pământ, complet ignorant cu privire la ceea ce este pe pământ, în timp ce nu urmărește nimic altceva decât propriile planuri. Printre toți oamenii, nu am văzut niciodată pe cineva care să trăiască sub lumina Mea strălucitoare. Ei trăiesc într-o lume de întuneric și par să se fi obișnuit să trăiască în beznă. Când lumina sosește, ei se țin deoparte și este ca și când lumina le-ar fi tulburat lucrul; drept rezultat, ei par puțin sâcâți, de parcă lumina le-ar fi spulberat toată tihna și i-ar fi lăsat incapabili să doarmă profund. Prin urmare, omul își adună toată puterea pentru a alunga lumina. Și luminii pare să-i lipsească sensibilitatea, așa că îl deșteaptă pe om din somnul lui, iar când el se trezește, închide ochii, copleșit de furie. El este cumva nemulțumit de Mine, totuși, în inima Mea, Eu știu cum stau lucrurile. Treptat intensific lumina, făcându-i pe toți oamenii să trăiască în mijlocul luminii Mele, în așa fel încât, în scurtă vreme, ei să devină adepții asocierii cu lumina, și, mai mult, toți să prețuiască lumina. În acel moment, Împărăția Mea a venit printre oameni, toți oamenii dansează de bucurie și sărbătoresc, pământul este, deodată, plin de jubilarie, iar o tăcere de mai multe mii de ani este ruptă de sosirea luminii...

26 martie 1992

Capitolul 25

Timpul trece și cât ai clipi din ochi, ziua de azi a și sosit. Sub călăuzirea Duhului Meu, toți oamenii trăiesc în mijlocul luminii Mele și nu se mai gândește nimeni la trecut și nici nu mai acordă nicio atenție zilei de ieri. Cine nu a trăit și nu a existat vreodată în ziua prezentă? Cine nu a petrecut zile și luni minunate în Împărăție? Cine nu a trăit sub soare? Cu toate că Împărăția a coborât printre oameni, nimeni nu i-a simțit cu adevărat căldura; omul o privește doar din afară, incapabil să-i înțeleagă esența. În timpul formării Împărăției Mele, cine nu se veselește datorită acestui lucru? Pot țările de pe pământ să scape cu adevărat? Este marele balaur roșu cu adevărat capabil să scape datorită vicleniei sale? Decretele Mele administrative sunt anunțate în tot universul, acestea instituie autoritatea Mea printre toți oamenii și ele intră în vigoare în întreg cosmosul; cu toate acestea, omul nu a știut niciodată cu adevărat acest lucru. Când decretele Mele administrative sunt dezvăluite universului, acesta constituie și momentul când lucrarea Mea pe pământ e pe cale să fie încheiată. Când voi cârmui și Îmi voi exercita puterea printre toți oamenii și voi fi recunoscut drept Dumnezeu Însuși, Împărăția Mea va coborî cu totul pe pământ. Astăzi, toți oamenii au parte de un nou început pe o nouă cale. Ei au început o viață nouă, totuși nimeni nu a trăit cu adevărat o viață pe pământ asemănătoare cu cerul. Trăiți voi, cu adevărat, în lumina Mea? Trăiți voi, într-adevăr,

printre cuvintele Mele? Cine nu reflectează la propriile perspective? Cine nu este tulburat de propria soartă? Cine nu se zbate în mijlocul unei mări de chin? Cine nu dorește să se elibereze? Sunt binecuvântările Împărăției date la schimb pentru munca grea a omului pe pământ? Ar putea fi îndeplinite toate dorințele omului exact așa cum își dorește? Cândva, i-am prezentat omului priveliștea minunată a Împărăției, și totuși el de-abia și-a ațintit privirile lacome asupra ei și n-a existat nimeni care să aspire cu adevărat să intre în ea. Odată, i-am „expus” omului adevărata situație de pe pământ, însă el nu a făcut nimic mai mult decât să asculte și nu a primit cu inima cuvintele care ieșeau din gura Mea; altădată, i-am spus omului despre condițiile din rai, și cu toate acestea el a tratat vorbele Mele drept povești minunate; și nu a acceptat cu adevărat ceea ce gura Mea descria. Astăzi, scene ale Împărăției strălucesc printre oameni, dar cineva a „traversat munți și văi” vreodată în căutarea acesteia? Fără imboldul Meu, omul încă nu s-ar fi trezit din visele lui. Este el cu adevărat atât de fermecat de viața sa pe pământ? Chiar nu există standarde înalte în inima lui?

Cei pe care i-am predestinat drept poporul Meu sunt capabili să se Mi se dedice și să trăiască în armonie cu Mine. Ei sunt prețioși în ochii Mei și strălucesc cu iubire pentru Mine în Împărăția Mea. Printre oamenii de astăzi, cine îndeplinește asemenea condiții? Cine este în stare să ajungă la nivelul cerut, conform cerințelor Mele? Îi produc, într-adevăr, cerințele Mele dificultăți omului? Îl fac Eu, în mod intenționat, să comită greșeli? Sunt tolerant cu toți oamenii și le acord tratament preferențial. Totuși, acest lucru este valabil numai pentru poporul Meu din China. Nu este din cauză că vă subestimez și nici că Mă uit la voi bănuitor, ci pentru că sunt practic și realist față de voi. În mod inevitabil oamenii întâlnesc impedimente în viețile lor, fie în ceea ce privește familiile lor, fie lumea largă. Și totuși, ale cui greutăți au fost rânduite cu propria mână? Omul este incapabil să Mă cunoască. El are o oarecare înțelegere cu privire la înfățișarea Mea exterioară, dar este neștiutor în privința esenței Mele; el nu cunoaște ingredientele mâncării pe care o mănâncă. Cine este capabil să-Mi perceapă cu grijă inima? Cine este capabil să-Mi înțeleagă cu adevărat voia în prezența Mea? Când Mă pogor pe pământ, acesta este învăluit în întuneric, iar omul „doarme profund”. Merg prin toate locurile și tot ce văd este sfâșiat și zdrențuit și insuportabil de privit. De parcă omul este doar dispus să se delecteze și nu are nicio dorință să acorde atenție „lucrurilor din restul lumii”. Fără știrea oamenilor, cuprind cu privirea întregul pământ, și totuși nu văd nicăieri să fie plin de viață. Imediat, aprind mai departe lumină și căldură și privesc pământul din al treilea Cer. Cu toate că lumina cade pe pământ și căldura se răspândește peste acesta, numai lumina și căldura par să se veselească; acestea nu trezesc nimic în om, care se delectează în confort. Văzând aceasta, imediat cobor asupra oamenilor „toiagul” pe care l-am pregătit. În timp ce toiagul cade, lumina și căldura sunt treptat dispersate și pământul devine imediat sterp și întunecat – și din pricina întunericului, omul se folosește de oportunitate pentru a continua să se delecteze. Omul conștientizează vag sosirea toiagului Meu, însă nu reacționează și continuă să se delecteze cu fericirile lui de pe

pământ. Apoi, gura Mea proclamă mustrarea tuturor oamenilor, iar oamenii din întreg universul sunt răstigniți pe cruce cu capul în jos. Când pedeapsa Mea vine, omul este zguduit de zgomotul munților care se prăbușesc și al pământului care se rupe în bucăți, după care este trezit. Șocat și terifiat, își dorește să fugă, însă este prea târziu. Pe măsură ce pedeapsa Mea cade, Împărăția Mea coboară pe pământ și toate țările sunt zdrobite, dispărând fără urmă și nelăsând nimic în urmă.

În fiecare zi privesc chipul universului și în fiecare zi Îmi fac noua lucrare printre oameni. Cu toate acestea, toți oamenii se pierd în munca lor și nimeni nu acordă atenție dinamicii lucrării Mele sau nu iau în seamă starea lucrurilor de dincolo de ei. Este ca și cum oamenii ar trăi într-un nou cer și pe un nou pământ creat de ei și nu vor ca nimeni altcineva să se amestece. Sunt prinși cu toții în lucrarea de a se delecta și de a se admira în timp ce își fac „exercițiile de antrenament fizic”. Chiar nu este niciun loc pentru Mine în inima omului? Sunt Eu realmente incapabil să fiu Cărmuitorul inimii omului? Oare spiritul omului l-a părăsit cu adevărat? Cine a chibzuit vreodată cu grijă asupra cuvintelor din gura Mea? Cine a perceput vreodată dorința inimii Mele? Oare inima omului a fost într-adevăr luată în stăpânire de un alt lucru? Multe sunt dățile în care am strigat la om, și totuși a simțit cineva vreodată compasiune? A trăit vreodată cineva în umanitate? Omul poate trăi în trup, dar este lipsit de umanitate. S-a născut el în regnul animal? Ori s-a născut în cer și posedă divinitate? Îi fac cerințe omului, totuși este ca și când el nu-Mi înțelege cuvintele, ca și când aș fi un monstru de care nu te poți apropia și care îi este străin. De atâtea ori am fost dezamăgit de către om de atâtea ori M-am înfuriat din pricina slabei sale realizări și de foarte multe ori am fost mâhnit de slăbiciunea lui. De ce nu reușesc să trezesc sentimentul spiritual în inima omului? De ce nu reușesc să inspir iubire în inima omului? De ce nu este omul dispus să Mă trateze ca pe lumina ochilor lui? Oare inima omului nu-i aparține? Să se fi instalat alt lucru în spiritul lui? De ce bocește omul fără încetare? De ce este nefericit? De ce, când este mâhnit, Îmi ignoră existența? Oare l-am înțepat cu vorbe usturătoare? Se poate ca eu să-L fi abandonat în mod deliberat?

În ochii Mei, omul este stăpânitorul tuturor lucrurilor. Autoritatea pe care i-am dat-o nu a fost mică, îngăduindu-i să stăpânească toate lucrurile de pe pământ – iarba de pe munți, animalele din păduri și peștii din apă. Și totuși, în loc să fie fericit datorită acestui lucru, omul este cuprins de neliniște. Întreaga sa viață este una de suferință, de alergătură, de distracție adăugată deșertăciunii; în toată viața lui nu există noi invenții sau creații. Nimeni nu este capabil să scape din această viață goală, nimeni nu a descoperit vreodată o viață plină de însemnătate și nimeni nu a trăit o viață adevărată. Cu toate că oamenii de astăzi trăiesc toți în lumina Mea strălucitoare, nu cunosc nimic despre viața din cer. Dacă nu sunt milostiv față de om și nu mântuiesc omenirea, atunci toți oamenii au venit în zadar, viețile lor pe pământ sunt fără rost și vor muri în zadar, fără nimic de care să fie mândri. Oamenii din toate religiile, din toate sectoarele societății, toate națiunile și toate confesiunile religioase cunosc cu toții deșertăciunea pe pământ

și cu toții Mă caută și așteaptă întoarcerea Mea – totuși, cine este capabil să Mă cunoască atunci când sosesc? Eu am creat toate lucrurile, am creat omenirea și astăzi M-am pogorât printre oameni. Omul, totuși, Îmi dă o ripostă și se răzbună pe Mine. Oare lucrarea pe care am făcut-o asupra omului nu îi este de niciun folos? Sunt Eu realmente incapabil să-l mulțumesc pe om? De ce Mă respinge omul? De ce este omul atât de rece și de indiferent față de Mine? De ce este pământul acoperit de cadavre? Este oare aceasta, într-adevăr, starea lumii pe care am făcut-o pentru om? Cum se face că i-am dat omului bogății fără seamăn, și totuși, în schimbul lor, el Îmi oferă două mâini goale? De ce omul nu Mă iubește cu adevărat? De ce nu vine niciodată înaintea Mea? Să fi fost într-adevăr toate vorbele Mele degeaba? Să fi pierit cuvintele Mele asemenea căldurii din apă? De ce este omul nedoritor să coopereze cu Mine? Este sosirea zilei Mele într-adevăr momentul morții omului? Aș putea cu adevărat să distrug omul în momentul când Împărăția Mea este formată? De ce, în timpul întregului Meu plan de gestionare (planul mântuirii), nu a priceput nimeni niciodată intențiile Mele? De ce, în loc să țină la cuvântările din gura Mea, omul le detestă și le respinge? Nu condamn pe nimeni, ci doar îi fac pe oameni să redevină calmi și să-și ducă la bun sfârșit lucrarea de introspecție.

27 martie 1992

Veseliți-vă, oamenilor!

În lumina Mea, oamenii văd din nou lumina. În cuvântul Meu, oamenii găsesc lucrurile care îi bucură. Am venit din Răsărit, din Răsărit Mi-e originea. Când slava Mea strălucește, toate națiunile sunt luminate, totul este adus în lumină, nimic nu rămâne în beznă. În Împărăție, viața pe care poporul lui Dumnezeu o trăiește alături de Dumnezeu este peste măsură de fericită. Apele dansează de bucurie față de viețile binecuvântate ale oamenilor, munții se bucură de belșugul Meu împreună cu oamenii. Toți oamenii se străduiesc, muncesc din greu, dovedindu-și devotamentul în Împărăția Mea. În Împărăție, nu mai există rebeliune, nu mai există împotrivire; cerul și pământul depind unul de altul, Eu și omul ne apropiem în simțăminte profunde, prin dulcile beatitudini ale vieții, sprijinindu-ne unul pe altul... În acest moment, Îmi încep formal viața în ceruri. Tulburarea Satanei nu mai există, iar oamenii intră în odihnă. În întregul univers, aleșii Mei trăiesc în slava Mea, binecuvântați fără egal, nu ca oameni care trăiesc printre oameni, ci ca oameni care trăiesc cu Dumnezeu. Întreaga umanitate a trecut prin coruperea Satanei și a băut până la fund din amărăciunea și din dulceața vieții. Acum, trăind în lumina Mea, cum poate cineva să nu se veselească? Cum poate cineva să renunțe ușor la acest moment minunat și să-l lase să-i scape? Oamenilor! Cântați cântecul din inimile voastre și dansați de bucurie pentru Mine! Înălțați-vă inimile sincere și oferiți-Mi-le Mie! Bateți tobele și cântați plini de veselie pentru Mine! Îmi radiez

încântarea peste întregul univers! Oamenilor le arăt chipul Meu splendid! Voi striga cu un glas puternic! Voi transcende universul! Deja domnesc printre oameni! Oamenii Mă preamăresc! Plutesc în cerurile albastre de deasupra și oamenii merg împreună cu Mine. Merg printre oameni și oamenii Mei Mă înconjoară! Inimile oamenilor sunt voioase, cântecele lor zguduie universul, făcând să trosnească bolțile cerești! Universul nu mai este învăluit în ceață; nu mai este noroi și nici reziduuri menajere nu mai sunt. Oameni sfinți ai universului! Sub examinarea Mea, vă arătați adevăratul chip. Nu sunteți oameni plini de scârnăvie, ci sfinți puri ca jadul, sunteți toți preaiubiții Mei, sunteți toți încântarea Mea! Toate lucrurile se reîntorc la viață! Toți sfinții s-au întors ca să Mă slujească în ceruri, intrând în îmbrățișarea Mea caldă, fără a mai plânge, fără a mai fi neliniștiți, oferindu-Mi-se, întorcându-se în casa Mea, și în patria lor Mă vor iubi fără încetare! Neschimbători de-a pururi! Unde este durerea! Unde sunt lacrimile! Unde este trupul! Pământul este trecător, dar cerul este etern. Eu apar în fața tuturor popoarelor și toate Mă slăvesc. Viața aceasta, frumusețea aceasta, din vremuri imemorale și până la sfârșitul timpului, nu se va schimba. Aceasta este viața Împărăției.

Capitolul 26

Cine a sălășluit în casa Mea? Cine s-a ridicat pentru Mine? Cine a suferit în numele Meu? Cine și-a dat cuvântul înaintea Mea? Cine M-a urmat până acum și cu toate acestea nu a devenit indiferent? De ce sunt toate ființele umane reci și nesimțitoare? De ce M-a abandonat omenirea? De ce a devenit omenirea plictisită de Mine? De ce nu există căldură în lumea umană? Cât am fost în Sion, am gustat căldura care este în ceruri și M-am bucurat de binecuvântarea care este în ceruri. Din nou, am trăit în mijlocul omenirii, am gustat amărăciunea lumii umane și am văzut cu ochii Mei toate stările diferite care există între oameni. Pe neașteptate, omul s-a schimbat deoarece Eu M-am „schimbat” și numai în felul acesta a ajuns în ziua de azi. Nu cer ca omul să poată face orice de dragul Meu, și nici nu cer ca el să facă vreo creștere pentru Mine. Vreau doar să fie în stare să acționeze în conformitate cu planul Meu și să Mă asculte și să nu fie un semn de rușine pentru Mine, ci să-Mi aducă mărturie răsunătoare. Printre oameni, au fost aceia care Mi-au adus o mărturie bună și Mi-au slăvit numele, dar cum pot practicile omului sau comportamentul lui să-Mi mulțumească inima? Cum poate oare el să se alinieze cu inima Mea sau să-Mi satisfacă voia? Din munții și apele de pe pământ și din flori, iarbă și copaci, totul arată lucrarea mâinilor Mele, totul există pentru numele Meu. Totuși, de ce nu poate omul să atingă standardul cererii Mele? Oare din cauza cumplitei sale inferiorități? Oare pentru că Eu l-am înălțat? Oare din cauză că sunt prea crud față de el? De ce este omul mereu înfricoșat de cererile Mele? Astăzi, printre mulțimile din împărăție, de ce ascultați doar glasul Meu, dar nu vreți să-Mi vedeți fața? De ce priviți doar la cuvintele Mele, fără să le potriviți cu Duhul Meu? De ce Mă țineți

separat cerul de deasupra și pe pământul de jos? Oare pentru că Eu, când sunt pe pământ, nu sunt la fel cum sunt în ceruri? Oare pentru că Eu, când sunt în ceruri, nu pot să cobor pe pământ? Oare pentru că Eu, când sunt pe pământ, nu sunt demn să fiu înălțat la cer? Este ca și cum Eu, când sunt pe pământ, sunt o creatură inferioară, la fel cum atunci când sunt în ceruri, sunt o ființă solemnă și de parcă între cer și pământ se află o prăpastie de netrecut. Totuși, în lumea oamenilor, ei par să nu știe nimic despre originile acestor lucruri, dar Mi s-au împotrivit mereu, ca și cum cuvintele Mele au doar sunete și niciun înțeles. Toată omenirea depune eforturi pentru cuvintele Mele, făcând cercetări proprii cu privire la înfățișarea Mea exterioară, dar toți se lovesc de eșec, eforturile lor neavând niciun rezultat și, în schimb, sunt loviți de cuvintele Mele și nu îndrăznesc să se ridice din nou.

Când pun la încercare credința omenirii, nicio ființă umană nu este mărturie adevărată, niciuna nu poate să ofere totul; mai degrabă, omul continuă să se ascundă și refuză să se deschidă, ca și cum aș vrea să-i prădez inima. Nici măcar Iov nu a rămas ferm cu adevărat în timpul judecății lui, și nici nu a emanat dulceață în mijlocul suferinței. Toți oamenii produc o slabă aluzie de verde în căldura primăverii; ei nu rămân niciodată veșnic verzi sub rafalele reci ale iernii. Cu statura lui osoasă și sfrijită, omul nu poate împlini intenția Mea. În întreaga omenire, nu există nimeni care să poată servi drept model pentru alții, pentru că toți oamenii sunt în esență asemănători și nu sunt diferiți unul de celălalt, cu puține lucruri care să-i deosebească între ei. Din acest motiv, oamenii nici măcar astăzi nu reușesc să-Mi cunoască pe deplin lucrările. Numai când mustrarea Mea va coborî asupra întregii omeniri, oamenii, fără știrea lor, vor deveni conștienți de lucrările Mele și fără să fac nimic sau să constrâng pe cineva, oamenii vor ajunge să Mă cunoască și, astfel, să fie martorii lucrărilor Mele. Acesta este planul Meu, este aspectul lucrărilor Mele care se manifestă și ceea ce ar trebui să știe omul. În Împărăție, nenumăratele lucruri ale creației încep să se revigoreze și să-și recapete forța vieții. Datorită schimbărilor în starea pământului, granițele dintre un ținut și altul încep să se schimbe. Am prorocit: atunci când pământul se va separa de pământ și ținutul se va uni cu ținutul, va fi momentul în care voi face fărâme toate națiunile. În acel moment, voi reînnoi toată creația și voi repartiza întregul univers, punând astfel universul în ordine și transformând vechea lui stare într-una nouă – acesta este planul Meu și acestea sunt lucrările Mele. Când națiunile și popoarele lumii se vor întoarce înaintea tronului Meu, voi lua atunci toată abundența cerului și o voi da omenirii pentru ca, mulțumită Mie, lumea să se umple de o nemaipomenită mărinimie. Dar atât timp cât vechea lume continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care Mi se opun cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită

Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o națiune care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi muștra multe popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriiți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi muștrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea mării Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

Pe măsură ce vocea Mea se adâncește în intensitate, observ și starea universului. Prin cuvintele Mele, mulțimea de lucruri ale creației sunt toate făcute noi. Cerul se schimbă, ca și pământul. Omenirea este expusă în forma sa originală și, încet, fiecare persoană este separată după neamul său și își găsește pe neașteptate drumul în sânul familiei sale. Acest lucru Mă va mulțumi foarte mult. Eu sunt neîntrerupt și, imperceptibil, marea Mea lucrare este îndeplinită, iar nenumăratele lucruri ale creației sunt transformate. Când am creat lumea, am modelat toate lucrurile după felul lor, plasând toate lucrurile cu forme laolaltă, după felul lor. Pe măsură ce se apropie sfârșitul planului Meu de gestionare (planul mântuirii), voi restabili starea anterioară a creației; voi restaura totul așa cum a fost inițial, schimbând profund totul, astfel încât totul să se întoarcă la sânul planului Meu. A sosit timpul! Ultima etapă a planului Meu urmează să fie realizată. Of, lume veche necurată! Vei cădea cu siguranță sub cuvintele Mele! Cu siguranță vei fi redusă la nimic de planul Meu! Of, nenumăratele lucruri ale creației! Veți câștiga cu toții viață nouă în cuvintele Mele – veți avea Domnul vostru suveran! Of, lume nouă și pură! Cu siguranță vei reînvia în slava Mea! Of, Munte Sion! Să nu mai taci – M-am întors în triumf! Din mijlocul creației, Eu cercetez întregul pământ. Pe pământ, omenirea a început o nouă viață și a câștigat o nouă speranță. Of, oamenii Mei! Cum să nu vă puteți întoarce la viață în lumina Mea? Cum să nu puteți sări de bucurie sub îndrumarea Mea? Țările strigă în triumf, apele sunt răgușite de râs vesel! Of, Israelul renăscut! Cum de nu te simți mândru de predestinarea Mea? Cine a plâns? Cine a jelit? Israelul din vechime a încetat să mai fie, iar Israelul de astăzi s-a înălțat, drept și semeț în lume și s-a ridicat în inimile întregii omeniri. Israelul de astăzi va obține cu siguranță izvorul existenței prin poporul Meu! Of, nesuferitul Egipt! Cu siguranță nu Mi te mai

împotrivești? Cum poți să profiți de mila Mea și să încerci să scapi de mustrarea Mea? Cum de nu poți exista în mustrarea Mea? Toți cei pe care îi iubesc vor trăi cu siguranță pentru veșnicie și toți cei care Mi se împotrivesc vor fi cu siguranță muștrați de Mine pentru veșnicie. Pentru că Eu sunt un Dumnezeu gelos și nu-i voi cruța cu ușurință pe oameni pentru tot ceea ce au făcut. Voi veghea asupra întregului pământ și, apărând în Răsăritul lumii cu dreptate, măreție, mânie și mustrare, Mă voi arăta nenumăratelor mulțimi de oameni!

29 martie 1992

Capitolul 27

Nicicând purtarea oamenilor nu M-a impresionat și nici nu M-a frapat ca fiind valoroasă. În ochii omului, Eu sunt întotdeauna foarte strict față de el și întotdeauna Îmi exercit autoritatea asupra lui. În toate acțiunile omului, nu prea există ceva care să fie făcut de dragul Meu, nu prea există ceva care să stea ferm înaintea ochilor Mei. În cele din urmă, tot ce are legătură cu omul se răstoarnă înaintea Mea fără o șoaptă; abia după aceea voi face Eu ca acțiunile Mele să se manifeste, făcându-i pe toți să Mă cunoască prin eșecul lor. Natura omenească rămâne neschimbată. Ce este în inimile lor nu este în concordanță cu voia Mea – nu e ceea ce am Eu nevoie. Ceea ce detest cel mai mult este îndărătnicia și recidivismul oamenilor, însă care este forța care provoacă omenirea să continue să eșueze în a Mă cunoaște, să Mă țină mereu la distanță și să nu acționeze niciodată potrivit voii Mele înaintea Mea, ci mai degrabă să Mi se împotrivescă pe la spate? Aceasta le este loialitatea? Aceasta le este iubirea pentru Mine? De ce nu pot să se căiască și să se nască din nou? De ce sunt oamenii veșnic dispuși să trăiască în mlaștină în loc să trăiască într-un loc fără noroi? Oare să Mă fi purtat rău cu ei? Oare să îi fi îndrumat în direcția greșită? Oare îi conduc Eu spre iad? Toți sunt dispuși să trăiască în „iad”. Când se face lumină, ochii lor orbesc pe loc, căci totul din ei vine din iad. Totuși oamenii ignoră asta și pur și simplu se bucură de aceste „binecuvântări infernale”. Ba chiar le țin strâns la pieptul lor ca pe niște comori, îngroziți că Eu le voi smulge aceste comori, lăsându-i fără „rădăcina existenței lor”. Oamenii se tem de Mine, de aceea, când Eu vin pe pământ, ei stau departe de Mine, displăcându-le să se apropie de Mine, căci nu sunt dispuși să „aducă necazul asupra lor”, dar doresc în schimb să-și păstreze armonia în familie, astfel încât să poată să se bucure de „fericire pe pământ”. Dar Eu nu pot îngădui ca omenirea să facă precum vrea, dat fiind că distrugerea familiei omului este exact lucrul pe care sunt aici să-l fac. Din clipa în care Eu vin, pacea dispare din căminele lor. Intenționez să fărâm în țândări toate națiile, ca să nu mai vorbesc de familia omului. Cine va putea să scape din strânsoarea Mea? E oare cu puțință ca cei care capătă binecuvântări să poată să scape în virtutea reticenței lor? E oare cu puțință ca

cei care îndură mustrare să poată să-Mi câștige compasiunea în virtutea fricii lor? În toate cuvintele Mele, oamenii au văzut voia Mea și acțiunile Mele, dar cine se poate elibera din încurcătura propriilor gânduri? Cine poate găsi vreodată o cale de ieșire fie dinăuntru, fie dinafara cuvintelor Mele?

Omul a experimentat căldura Mea, omul M-a slujit cu seriozitate și s-a supus cu seriozitate înaintea Mea, făcând totul pentru Mine în prezența Mea. Însă asta e de nerealizat de către oamenii de azi; ei nu fac altceva decât să jelească în spiritul lor ca și cum ar fi fost înșfăcați de un lup înfometat și nu pot decât să privească neajutorați la Mine, strigându-Mă neîncetat. Dar la sfârșit, nu sunt capabili să scape din situația lor grea. Mă gândesc cum oamenii din trecut au făcut promisiuni în prezența Mea, jurând pe cer și pământ în prezența Mea să-Mi răsplătească bunătatea cu afecțiunea lor. Au plâns cu mâhnire înaintea Mea și sunetul plânsetelor lor a fost sfâșietor, greu de suportat. Datorită hotărârii lor, adeseori am oferit ajutor oamenilor. De nenumărate ori, oamenii au venit înaintea Mea să Mi se supună, cu maniere încântătoare greu de uitat. De nenumărate ori, M-au iubit, neabătuți în loialitatea lor, cu o sinceritate admirabilă. De nenumărate ori, M-au iubit într-atât încât să-și sacrifice propriile vieți, M-au iubit mai mult decât pe ei înșiși – și, văzându-le onestitatea, le-am acceptat iubirea. De nenumărate ori, s-au oferit pe sine în prezența Mea, de dragul Meu, nepăsători în fața morții, iar Eu le-am descrețit frunțile de griji și, cu băgare de seamă, le-am cercetat chipurile. Au existat nenumărate ocazii când i-am iubit ca pe o comoară neprețuită și au existat nenumărate ocazii când i-am urât ca pe propriii dușmani. Cu toate acestea, ce este în mintea Mea rămâne dincolo de înțelegerea omului. Când oamenii sunt triști, Eu vin să-i mângâi, iar când sunt slabi, Eu vin să îi ajut. Când se rătăcesc, Eu îi călăuzesc. Când plâng, Eu le șterg lacrimile. Dar când Eu sunt trist, cine Mă poate alina cu inima sa? Când sunt extrem de îngrijorat, cine este atent la simțămintele Mele? Când sunt mâhnit, cine poate remedia rănilor din inima Mea? Când Eu am nevoie de cineva, cine se oferă voluntar să coopereze cu Mine? Oare atitudinea din trecut a oamenilor față de Mine să fie pierdută acum pentru totdeauna? Cum se face că nimic din ea nu rămâne în amintirile lor? Cum de au uitat oamenii toate aceste lucruri? Nu e totul din cauza corupției omenirii de către dușmanul ei?

Când îngerii cântă cântece întru slava Mea, asta nu poate decât să-Mi stârnească mila pentru oameni. Inima Mea se umple deodată de tristețe și Îmi este imposibil să Mă eliberez de această emoție dureroasă. În bucuriile și necazurile de a fi despărțit și apoi reunit cu oamenii, noi suntem incapabili să facem schimb de sentimente. Separați deasupra în cer și dedesubt pe pământ, sunt rare clipele când Eu și omul putem să ne întâlnim. Cine se poate elibera de nostalgia pentru simțămintele trecutului? Cine poate să înceteze să se lase în voia amintirilor despre trecut? Cine nu ar spera într-o continuare a simțămintelor trecutului? Cine nu ar tânji după întoarcerea Mea? Cine nu și-ar dori mult reunirea Mea cu oamenii? Inima Mea este profund tulburată, iar spiritul oamenilor este profund îngrijorat. Deși asemănători în spirit, adesea nu putem să fim laolaltă și adeseori

nu putem să ne vedem. Astfel, viața întregii omeniri este încărcată de mâhnire și lipsită de vitalitate, căci oamenii au tânjit mereu după Mine. Este ca și când ființele omenești ar fi niște obiecte doborâte din cer; Îmi strigă numele pe pământ, ridicându-și privirea spre Mine de pe pământ – dar cum pot să scape din fălcile lupului hămesit? Cum pot să scape de amenințările și ispitirile lui? Cum pot ființele omenești să nu se sacrifice datorită supunerii la rânduiala planului Meu? Când se roagă fierbinte cu glas tare, Îmi întorc fața de la ei, nu pot să suport să mai privesc; dar cum aș putea să nu le aud strigătele înlăcrimate? Voi îndrepta nedreptățile lumii omenești. Îmi voi face lucrarea Mea cu propriile mâini în întreaga lume, împiedicându-l pe Satana să-i facă iarăși rău poporului Meu, interzicându-le tuturor dușmanilor Mei să facă din nou orice le este pe plac. Voi deveni Împărat pe pământ și Îmi voi muta tronul acolo, făcându-i pe toți dușmanii Mei să cadă la pământ și să-și mărturisească fărădelegile înaintea Mea. În tristețea Mea, mânia este amestecată, voi călca în picioare întregul univers, fără să cruț pe nimeni și voi lovi cu groază în inimile dușmanilor Mei. Voi preface tot pământul în ruine și îi voi face pe dușmanii Mei să se prăbușească printre ruine, astfel încât de atunci încolo să nu mai poată să-i corupă pe oameni. Planul Meu este deja stabilit și nimeni, oricine ar fi, nu trebuie să-l schimbe. În vreme ce Eu voi cutreiera cu o splendoare măreață deasupra universului, toată omenirea va fi înnoită și totul va fi reînviat. Omul nu va mai plânge și nu Mă va mai striga să-l ajut. Atunci inima Mea se va veseli, iar oamenii se vor întoarce spre a Mă celebra. Întregul univers, de sus până jos, va fremăta în jubilar...

Azi, printre națiile lumii, Îmi fac lucrarea pe care am pornit să o înfăptuiesc. Mă mișc încoace și încolo printre oameni, făcând toată lucrarea cuprinsă în planul Meu, și întreaga omenire se destramă în diferitele nații ale lumii, potrivit voii Mele. Oamenii de pe pământ își au atenția fixată asupra propriei destinații, căci ziua într-adevăr se apropie și îngerii vor suna din trâmbițele lor. Nu vor mai exista amânări și toată creația va începe, după asta, să danseze jubilând. Cine poate să prelungească ziua Mea după placul său? Un muritor? Sau stelele de pe cer? Sau îngerii? Când voi rosti o cuvântare pentru a iniția mântuirea poporului lui Israel, ziua Mea se va năpusti peste întreaga omenire. Toți oamenii se tem de întoarcerea lui Israel. Când Israel se va întoarce, aceea va fi ziua Mea de slavă, și tot la fel, va fi ziua când totul se va preface și va deveni reînnoit. Pe măsură ce dreapta judecată se apropie în mod iminent de întregul univers, toți oamenii devin sfioși și temători, deoarece în lumea oamenilor nu s-a auzit de dreptate. Când Soarele dreptății va apărea, Răsăritul va fi iluminat și atunci, la rândul-i, va ilumina întregul univers, atingându-i pe toți. Dacă oamenii ar putea într-adevăr să ducă la bun sfârșit dreptatea Mea, atunci de ce ar avea a se teme? Tot poporul Meu așteaptă sosirea zilei Mele, cu toții tânjesc după venirea zilei Mele. Ei așteaptă ca Eu să aduc osânda asupra întregii omeniri și să aranjez destinația omenirii în rolul Meu de Soare al dreptății. Împărăția Mea prinde contur deasupra întregului univers, iar tronul Meu stăpânește în inimile a sute de milioane de oameni. Cu ajutorul îngerilor, marea Mea realizare va da roade în curând. Toți fiii Mei și poporul Meu Îmi așteaptă întoarcerea cu nerăbdare,

tânjind după reunirea Mea cu ei, pentru a nu mai fi vreodată despărțiți. Cum ar putea populația nenumărată a Împărăției Mele să nu alerge unii spre alții în fericită celebrare datorită faptului că Eu sunt împreună cu ei? Poate aceasta să fie o reunire pentru care să nu trebuiască plătit nici un preț? Eu sunt vrednic de respect în ochii tuturor oamenilor, Eu sunt proclamat în cuvintele tuturor. Când Mă voi întoarce, în plus, voi cuceri toate forțele dușmane. A sosit vremea! Îmi voi pune lucrarea în mișcare, voi domni ca Împărat printre oameni! Sunt pe cale de a Mă întoarce! Și sunt gata să pornesc! Aceasta este ceea ce speră cu toții, este ceea ce își doresc. Voi lăsa ca întreaga omenire să vadă venirea zilei Mele și cu toții vor întâmpina venirea zilei Mele cu bucurie!

2 aprilie 1992

Capitolul 28

Când am venit din Sion, am fost așteptat de toate lucrurile, și când M-am întors în Sion, am fost întâmpinat de toți oamenii. Venind și mergând, pașii Mei n-au fost niciodată împiedicați de lucruri care Îmi erau ostile și, prin urmare, lucrarea Mea a progresat fără probleme. Astăzi, când vin printre toate făpturile, toate lucrurile Mă întâmpină cu tăcere, profund îngrozite de faptul că voi pleca din nou și că, astfel, își vor pierde lucrul pe care se bazează pentru sprijin. Toate lucrurile urmează îndrumarea Mea și toți urmăresc direcția indicată de mâna Mea. Cuvintele din gura Mea au desăvârșit multe creaturi și au mustrat mulți fii ai neascultării. Astfel, toți oamenii se uită cu atenție la cuvintele Mele și ascultă îndeaproape rostirile din gura Mea și se tem profund de ratarea acestei ocazii bune. Din acest motiv, am continuat să vorbesc, astfel încât lucrarea Mea să poată fi îndeplinită mai repede, astfel încât să poată apărea mai repede condiții plăcute pe pământ și să remediez scenele pustiirii de pe pământ. Când privesc cerurile, atunci este momentul când Îmi întorc încă o dată chipul spre omenire; toate pământurile sunt umplute instantaneu de viață, praful nu mai rămâne în aer și nămolul nu mai învelește pământul. Ochii îmi strălucesc imediat, făcând oamenii din toate ținuturile să Mă admire și să se refugieze în Mine. Dintre oamenii din lumea de astăzi – inclusiv toți cei care sunt prezenți în casa Mea – cine se refugiază cu adevărat în Mine? Cine își dă inima în schimbul prețului pe care l-am plătit? Cine a locuit vreodată în pace în casa Mea? Cine s-a oferit vreodată cu adevărat înaintea Mea? Când fac cerințe omului, el își închide imediat „mica magazie”. Când îi dau omului, el își deschide repede gura pentru a lua pe ascuns bogățiile Mele și în inima lui tremură adesea, profund temător că îi voi răspunde cu o lovitură. Astfel, gura omului este pe jumătate deschisă și pe jumătate închisă și este incapabil să se bucure cu adevărat de bogățiile pe care i le dau. Nu condamn cu ușurință omul, totuși acesta Mă trage mereu de mână și Îmi cere să am milă de el; numai când omul Mă imploră din nou, las „milă” asupra lui și îi dau cele mai dure cuvinte ale gurii

Mele, astfel încât el se simte imediat rușinat și, fiind incapabil să primească direct „mila” Mea, îi face pe alții în schimb să i-o transfere lui. Când a înțeles cu desăvârșire toate cuvintele Mele, statura omului este proporțională cu dorințele Mele, iar pledoariile sale sunt rodnice și nu zadarnice sau inutile; Eu binecuvântez rugămintele omenirii care sunt sincere și nu o prefăcătorie.

Am acționat și am vorbit de-a lungul veacurilor, dar omul nu a auzit niciodată astfel de rostiri precum cele care le spun astăzi și niciodată nu a simțit gustul măreției și judecății Mele. Deși unii oameni din lumea trecutului au auzit legende despre Mine, nimeni nu a descoperit cu adevărat întinderea bogățiilor Mele. Deși oamenii de azi aud cuvintele din gura Mea, ei rămân ignoranți cu privire la câte mistere sunt în gura Mea și, astfel, Îmi consideră gura drept un corn al abundenței. Toți oamenii doresc să obțină ceva din gura Mea. Fie că este vorba de secretele de stat, de misterele cerului, de dinamica lumii spirituale sau de destinația omenirii, toți oamenii doresc să primească astfel de lucruri. Așadar, dacă ar fi să adun oameni împreună și să le spun „povești”, ei s-ar ridica imediat din „patul de boală” pentru a auzi calea Mea. Omului îi lipsesc prea multe: el nu are nevoie doar de „suplimente nutritive”, ci, mai mult decât atât, are nevoie de „sprijin mental” și o „aprovizionare spirituală”. Acestea lipsesc în toți oamenii; aceasta este „boala” tuturor oamenilor. Ofer un leac pentru boala omului ca efecte mai bune să poată fi obținute, astfel încât tuturor să le poată fi redată starea de sănătate și, astfel, datorită leacului Meu, ei să se poată întoarce la normalitate. Urâți cu adevărat marele balaur roșu? Îl urâți cu adevărat, sincer? De ce v-am întrebat de atâtea ori? De ce vă pun această întrebare din nou și din nou? Ce imagine a marelui balaur roșu există în inimile voastre? A fost într-adevăr eliminată? Cu adevărat nu-l considerați a fi tatăl vostru? Toți oamenii ar trebui să perceapă intenția Mea din întrebările Mele. Nu este de a provoca mânia oamenilor, nici de a instiga răzvrătirea printre oameni și nici ca omul să-și găsească propria ieșire, ci de a permite tuturor oamenilor să se elibereze de robia marelui balaur roșu. Cu toate acestea, nimeni nu ar trebui să fie neliniștit. Totul se va împlini prin cuvintele Mele; niciun om nu poate lua parte, și niciun om nu poate face lucrarea pe care o voi îndeplini Eu. Voi curăța aerul din toate ținuturile și voi eradica orice urmă a demonilor de pe pământ. Am început deja și voi iniția prima etapă a lucrării mele de mustrare în locuința marelui balaur roșu. Astfel, se poate vedea că mustrarea Mea s-a abătut asupra întregului univers și că marele balaur roșu și toate felurile de spirite necurate vor fi incapabile să scape de mustrarea mea, căci Eu privesc asupra tuturor ținuturilor. Când lucrarea Mea pe pământ se va încheia, adică atunci când epoca judecății se va termina, voi mostra oficial pe marele balaur roșu. Poporul Meu cu siguranță va vedea mustrarea Mea dreaptă a marelui balaur roșu, cu siguranță va revărsa laudă din pricina neprihănirii Mele și cu siguranță va preamări pentru totdeauna Numele Meu cel sfânt din pricina neprihănirii Mele. Prin urmare, vă veți îndeplini în mod oficial datoria și Mă veți lauda în mod oficial în toate ținuturile pentru totdeauna!

Când epoca judecății va atinge punctul culminant, nu Mă voi grăbi să închei lucrarea

Mea, ci voi integra în ea dovezile epocii mustrării și voi permite ca aceste dovezi să fie văzute de tot poporul Meu; prin acest lucru se vor da roade mai mari. Aceste dovezi sunt mijlocul prin care îl mustru pe marele balaur roșu și voi face pe poporul Meu să-l vadă cu ochii lor, pentru ca ei să cunoască mai mult firea Mea. Timpul în care poporul Meu se va bucura de Mine va fi când marele balaur roșu va fi mustrat. A face ca poporul marelui balaur roșu să se ridice și să se răzvrătească împotriva lui este planul Meu și metoda prin care Îmi fac poporul Meu desăvârșit și este o mare oportunitate pentru tot poporul Meu să crească în viață. Când se înalță luna strălucitoare, noaptea liniștită este spulberată dintr-o dată. Deși luna este zdrențuită, omul este vesel și stă liniștit sub lumina lunii, admirând scena frumoasă în lumina ei. Omul nu-și poate descrie emoțiile; este ca și cum și-ar dori să-și arunce gândurile înapoi în trecut, ca și când și-ar dori să privească înainte spre viitor, ca și când s-ar bucura de prezent. Pe față îi apare un zâmbet, iar în aerul plăcut pătrunde un miros proaspăt; în timp ce o briză blândă începe să sufle, omul îi descoperă parfumul bogat și pare a fi intoxicat de el, incapabil să se trezească. Acesta este chiar momentul în care am venit personal printre oameni, iar omul percepe sporit aroma puternică și, astfel, toți oamenii trăiesc în mijlocul acestui parfum. Sunt în relații de pace cu omul, acesta trăiește în armonie cu Mine, nu mai este deviant în privința Mea, nu mai retez deficiențele omului, omul nu mai are o privire îndurerată pe față și moartea nu mai amenință întreaga omenire. Astăzi avansează împreună cu omul în epoca mustrării, mergând înainte cu el alături. Eu fac lucrarea Mea, și anume: lovesc cu nuiua printre oameni și se năpustește asupra a ceea ce se răzvrătește în om. În ochii omului, nuiua Mea pare să aibă puteri deosebite: vine peste toți aceia care sunt dușmanii Mei și nu-i cruță cu ușurință; printre toți cei care Mi se opun, nuiua își îndeplinește funcția inerentă; toți cei care sunt în mâinile Mele își îndeplinesc datoria potrivit intenției Mele și niciodată nu Mi-au sfidat dorințele Mele sau nu și-au schimbat esența. Drept urmare, apele vor vui, munții se vor răsturna, marile râuri se vor dezintegra, omul se va schimba mereu, soarele va lumina mai puțin, luna va deveni mai întunecoasă, omul nu va mai avea zile în care să trăiască în pace, nu vor mai fi vremuri de liniște pe pământ, cerurile niciodată nu vor mai rămâne calme și liniștite și nu vor mai îndura. Toate lucrurile vor fi reînnoite și își vor redobândi aspectul original. Toate gospodăriile de pe pământ vor fi zdruncinate și toate națiunile de pe pământ vor fi despicate; zilele reuniunii dintre soț și soție vor fi de mult uitate, mama și fiul nu se vor mai întâlni niciodată, tatăl și fiica nu se vor mai întâlni niciodată. Tot ce obișnuia să fie pe pământ va fi nimicit de Mine. Nu dau oamenilor ocazia de a-și elibera emoțiile, pentru că Eu nu am emoții și am ajuns să detest emoțiile oamenilor într-un grad extrem. Din cauza emoțiilor dintre oameni am fost aruncat la o parte și astfel am devenit un „altul” în ochii lor; din cauza emoțiilor dintre oameni am fost Eu uitat; din cauza emoțiilor omului el folosește ocazia de a-și recăpăta „conștiința”; din cauza emoțiilor omului, el este întotdeauna obosit de mustrarea Mea; din cauza emoțiilor omului, el Îmi spune că sunt nedrept și injust și că sunt nepăsător față de sentimentele omului în gestionarea Mea.

Am și Eu rude pe pământ? Cine a lucrat vreodată, ca și Mine, zi și noapte, fără să se gândească la mâncare sau la somn, de dragul întregului Meu plan de gestionare (plan de mântuire)? Cum ar putea fi omul comparabil cu Dumnezeu? Cum ar putea fi omul compatibil cu Dumnezeu? Cum ar putea Dumnezeu, care creează, fi de același fel cu omul, care este creat? Cum aș putea să trăiesc mereu și să acționez împreună cu omul, pe pământ? Cine este capabil să se simtă îngrijorat pentru inima Mea? Oare rugăciunile omului? Odată am acceptat să Mă alătur omului și să merg împreună cu el – și da, până în ziua de azi, omul a trăit sub grija și protecția Mea, dar va veni vreodată o zi în care omul să se poată separa de grija Mea? Deși omul nu s-a încărcat niciodată de grijă pentru inima Mea, cine poate trăi în continuare pe un pământ fără lumină? Doar datorită binecuvântărilor Mele a trăit omul până astăzi.

4 aprilie 1992

Capitolul 29

În ziua în care toate lucrurile au fost înviate, am venit printre oameni și am petrecut zile și nopți minunate cu ei. Doar în acest moment simt oamenii puțin din accesibilitatea Mea și, pe măsură ce interacțiunea lor cu Mine devine mai frecventă, ei văd puțin din ceea ce am și ceea ce sunt – drept urmare, dobândesc ceva cunoștințe despre Mine. Între toți oamenii, Îmi înalț capul și privesc, iar ei Mă văd cu toții. Cu toate acestea, când lumea este lovită de dezastru, ei se neliniștesc imediat, iar imaginea Mea se șterge din inimile lor; cuprinși de panică la sosirea dezastrului, ei nu mai țin seama de îndemnul Mele. Mulți ani am petrecut printre oameni, dar ei au rămas mereu neștiutori și nu M-au cunoscut niciodată. Astăzi, le spun asta cu gura Mea și îi fac pe toți oamenii să vină înaintea Mea pentru a primi ceva de la Mine, dar ei tot păstrează distanța față de Mine și, în felul acesta, nu Mă cunosc. Când pașii Mei vor traversa universul și vor ajunge la marginile pământului, omul va începe să reflecte asupra lui însuși și toți oamenii vor veni la Mine și se vor închina în fața Mea și Mă vor preamări. Aceasta va fi ziua în care voi câștiga gloria, ziua întoarcerii Mele și, de asemenea, ziua plecării Mele. Acum, Mi-am început lucrarea în toată omenirea, am început oficial în întregul univers ultima parte a planului Meu de gestionare (planul mântuirii). De acum înainte, oricine nu este precaut poate fi aruncat în mijlocul unei muștrări nemiloase, iar asta se poate întâmpla în orice clipă. Asta nu din cruzime; mai degrabă, este un pas din planul Meu de gestionare (planul mântuirii); totul trebuie să se întâmple conform pașilor planului Meu și niciun om nu poate schimba asta. Când Îmi încep oficial lucrarea, toți oamenii se mișcă odată cu Mine, astfel încât oamenii din tot universul au grijă să fie în pas cu Mine, este „jubilar” peste tot în univers, iar omul este îndemnat înainte de Mine. În consecință, însuși marele balaur roșu este împins de către Mine într-o stare de frenezie și năuceală, servește

lucrarea Mea și, chiar dacă se împotrivește, nu-și poate urma propriile dorințe, și nu are de ales decât să se supună controlului Meu. În toate planurile Mele, marele balaur roșu este contrastul Meu, inamicul Meu, dar și servitorul Meu; ca atare, nu i-am ușurat niciodată „însărcinările”. Așadar, ultima etapă a lucrării întrupării Mele se încheie în casa acestuia. În felul acesta, marele balaur roșu e mai capabil să-Mi facă un serviciu cum se cuvine prin care îl voi cuceri și Îmi voi încheia planul. Pe măsură ce Îmi fac lucrarea, toți îngerii Mi se alătură în bătălia decisivă și se hotărăsc să-Mi îndeplinească dorințele în etapa finală, astfel încât oamenii de pe pământ se închină în fața Mea la fel ca îngerii, nu vor deloc să Mi se împotrivească și nu fac nimic să se răzvrătească împotriva Mea. Aceasta este dinamica lucrării Mele în univers.

Scopul și însemnătatea venirii Mele printre oameni este de a mântui omenirea, de a aduce toată omenirea înapoi în casa Mea, de a reuni cerurile cu pământul și de a-l face pe om să transmită „semnalele” dintre cer și pământ, căci aceasta este menirea inerentă a omului. Atunci când am creat omenirea, i-am pus toate lucrurile la dispoziție, iar mai târziu, i-am permis omenirii să primească, potrivit cerințelor Mele, bogățiile pe care i le-am dat. Așadar, spun că sub îndrumarea Mea omenirea întreagă a ajuns să vadă ziua de astăzi. Și toate acestea sunt planul Meu. În întreaga omenire, nenumărați oameni există sub protecția iubirii Mele și nenumărați oameni trăiesc sub muștrarea urii Mele. Deși toți oamenii Mi se roagă, ei totuși nu-și pot schimba circumstanțele actuale; odată ce și-au pierdut speranța, ei nu pot decât să lase natura să-și urmeze cursul și să înceteze să se răzvrătească împotriva Mea, căci aceasta este tot ceea ce poate omul realiza. Când vine vorba de starea vieții omului, omul încă trebuie să găsească viața reală, el încă nu a înțeles nedreptatea, dezolarea și condițiile mizerabile ale lumii – și, astfel, dacă nu ar fi fost vorba de sosirea dezastrului, cei mai mulți oameni încă ar îmbrățișa Mama Natură și ar fi în continuare absorbiți de aromele „vieții”. Nu este aceasta realitatea lumii? Nu este aceasta vocea mântuirii pe care o grăiesc omului? De ce, din rândul omenirii, nimeni nu M-a iubit vreodată cu adevărat? De ce Mă iubește omul doar când e în toiul muștrării și al încercărilor, dar nimeni nu Mă iubește cât se află sub protecția Mea? I-am dat omenirii de multe ori muștrarea Mea. Ei îi aruncă o privire, dar apoi o ignoră, n-o studiază și n-o contemplă în acest moment, așa că tot ceea ce vine asupra omului este judecata nemiloasă. Aceasta este doar una dintre metodele Mele de a lucra, dar este tot pentru a schimba omul și a-l face să Mă iubească.

Eu domnesc în împărăție și, în plus, domnesc în tot universul; Eu sunt atât Împăratul Împărăției, cât și Stăpânul universului. De acum înainte, îi voi aduna pe toți care nu sunt cei aleși, Îmi voi începe lucrarea printre neamuri și Îmi voi proclama decretul administrative întregului univers, astfel încât să pot face următorul pas al lucrării Mele cu succes. Voi folosi muștrarea pentru a răspândi lucrarea Mea printre neamuri, adică voi folosi forța împotriva tuturor celor ce sunt neamuri. Firește, această lucrare se va desfășura în același timp cu lucrarea Mea printre cei aleși. Când poporul Meu va conduce și va exercita puterea pe pământ, aceea va fi și ziua în care toți oamenii de pe

pământ au fost cuceriti și, în plus, va fi vremea când Mă voi odihni – și numai atunci voi apărea tuturor celor care au fost cuceriti. Voi apărea Sfintei Împărății și Mă voi ascunde de ținutul murdăriei. Toți cei care au fost cuceriti și au devenit supuși înaintea Mea pot să-Mi vadă fața cu ochii lor și pot să-Mi audă glasul cu urechile lor. Aceasta este binecuvântarea celor care s-au născut în zilele de pe urmă, aceasta este binecuvântarea hotărâtă dinainte de Mine și acest lucru nu poate fi schimbat de niciun om. Astăzi, Îmi fac lucrarea în acest fel de dragul lucrării din viitor. Toate lucrările Mele sunt interdependente, în toate există o chemare și un răspuns: niciun pas nu s-a oprit vreodată brusc și niciun pas nu s-a făcut independent de ceilalți pași. Nu este așa? Nu este lucrarea din trecut temelia lucrării de astăzi? Nu sunt cuvintele din trecut precursorile cuvintelor de astăzi? Nu sunt pașii din trecut originea pașilor de astăzi? Când voi desfășura în mod oficial sulul, acela este momentul când oamenii din tot universul vor fi muștrați, când oamenii din toată lumea sunt supuși încercărilor, și este punctul culminant al lucrării Mele; toți oamenii trăiesc într-un ținut fără lumină și toți oamenii trăiesc în mijlocul amenințărilor din mediul lor. Cu alte cuvinte, este viața pe care omul nu a experimentat-o niciodată din momentul Creației până în prezent și nimeni nu „s-a bucurat”, de-a lungul veacurilor, de acest fel de viață, așa că Eu spun că am făcut o lucrare care nu s-a mai făcut niciodată. Aceasta este adevărata stare de fapt și acesta este sensul lăuntric. Fiindcă ziua Mea se apropie pentru întreaga omenire, fiindcă nu pare îndepărtată, ci este chiar în fața ochilor omului; prin urmare, cine ar putea să nu se teamă? Și cine n-ar putea fi încântat de aceasta? Orașul spurcat al Babilonului și-a găsit, în cele din urmă, sfârșitul; omul s-a întâlnit iarăși cu o lume nouă, iar cerul și pământul au fost schimbate și reînnoite.

Când apar tuturor națiunilor și popoarelor, norii albi se înspumează pe cer și Mă învăluie. De asemenea, păsările de pe pământ cântă și dansează cu bucurie pentru Mine, scoțând în evidență atmosfera de pe pământ și, astfel, făcând toate lucrurile de pe pământ să se trezească la viață, să nu mai „plutească încet în jos”, ci să trăiască în schimb într-o atmosferă de vitalitate. Când Mă aflu printre nori, omul Îmi percepe vag fața și ochii, iar în acest moment se simte puțin temător. În trecut, el a auzit consemnări istorice despre Mine în legende și, prin urmare, crede doar pe jumătate în Mine și pe jumătate se îndoiește de Mine. El nu știe unde sunt sau cât de mare Îmi este fața – este la fel de întinsă ca marea sau nemărginită ca pășunile verzi? Nimeni nu știe aceste lucruri. Doar astăzi, când omul Îmi vede fața în nori, el simte că Eu, cel din legende, sunt real și, astfel, devine puțin mai binevoitor față de Mine și numai datorită faptelor Mele, admirația sa pentru Mine mai sporește un pic. Cu toate acestea, omul încă nu Mă cunoaște și vede doar o parte a Mea în nori. După aceea, Îmi întind brațele și le arăt oamenilor. Omul este uluit și își bate mâinile peste gură, profund temător de a fi doborât de mâna Mea și, astfel, adaugă puțin respect admirației lui. Omul își fixează ochii asupra fiecărei mișcări ale Mele, profund înfricoșat că va fi doborât de Mine atunci când nu e atent – totuși, a fi urmărit de om nu Mă limitează și continuu să fac lucrarea din mâinile

Mele. Doar în toate faptele pe care le fac are omul puțină bunăvoință față de Mine și, astfel, treptat, vine în fața Mea să se asocieze cu Mine. Când Mă voi revela omului în deplinătatea Mea, el Îmi va vedea fața și, de atunci încolo, nu Mă voi mai feri și nu Mă voi mai ascunde de om. În întreg universul, voi apărea public tuturor oamenilor și toți cei care sunt ai trupului vor vedea toate faptele Mele. Toți cei care sunt ai duhului vor sălășlui, cu siguranță, în pace în casa Mea și se vor bucura, fără îndoială, de minunate binecuvântări împreună cu Mine. Toți cei de care am grijă vor scăpa, cu siguranță, de muștrare și vor evita, fără îndoială, durerea duhului și agonia trupului. Voi apărea public tuturor popoarelor, voi domni și-Mi voi exercita puterea, astfel încât mirosul cadavrelor nu va mai pătrunde în univers; în schimb, parfumul Meu proaspăt se va răspândi în întreaga lume, fiindcă ziua Mea se apropie, omul se trezește, totul e în ordine pe pământ și zilele supraviețuirii pe pământ nu mai există, pentru ca Eu am sosit!

6 aprilie 1992

Capitolul 30

Printre oameni, am rezumat odată nesupunerea și slăbiciunea omului și, astfel, am înțeles slăbiciunea omului și i-am aflat nesupunerea. Înainte de a ajunge printre oameni, ajunsesem de mult să le înțeleg bucuriile și durerile – și, din această cauză, pot să fac ceea ce omul nu poate face și să spun ceea ce omul nu poate spune, și fac asta cu ușurință. Nu este aceasta diferența dintre Mine și om? Și nu este o diferență clară? Ar putea lucrarea Mea să fie realizabilă de către oameni în carne și oase? Aș putea Eu să fiu din același soi ca ființele create? Oamenii M-au clasificat ca fiind „ca ei” – și nu este aceasta din cauză că nu Mă cunosc? De ce, în loc să Mă înalț deasupra oamenilor, trebuie să Mă înjosesc? De ce continuă omenirea să renunțe la Mine, de ce este omenirea incapabilă să-Mi proclame numele? Este o mare durere în inima Mea, dar cum ar putea oamenii să știe? Cum ar putea să vadă? Faptul că nu tratează niciodată ceea ce are legătură cu Mine ca pe lucrul de cea mai mare importanță în toată viața lor a făcut oamenii zăpăciți și confuzi, ca și cum tocmai ar fi luat un somnifer; când îi strig, ei continuă pur și simplu să viseze și, așa, nimeni nu a fost vreodată conștient de faptele Mele. Astăzi, majoritatea oamenilor sunt încă adormiți buștean. Numai când răsună imnul împărăției deschid ochii somnoroși și simt un pic de melancolie în inimile lor. Când toiagul Meu lovește printre oameni, ei tot acordă puțină atenție, ca și cum soarta lor este la fel de lipsită de valoare ca nisipul din mare. Cu toate că majoritatea dintre ei sunt oarecum conștienți, ei tot nu știu cât de departe au ajuns pașii Mei – pentru că oamenilor nu le pasă să-Mi înțeleagă inima și, astfel, nu au fost niciodată în stare să se elibereze din robia Satanei. Eu Mă mișc deasupra tuturor lucrurilor și trăiesc în mijlocul tuturor lucrurilor și, în același timp, ocup poziția centrală în inimile tuturor oamenilor. Din acest

motiv, oamenii Mă privesc ca fiind diferit, crezând că sunt extraordinar sau că sunt de nepătruns – și, în consecință, încrederea lor în Mine devine tot mai puternică pe zi ce trece. M-am odihnit odată în al treilea cer, observând toți oamenii și toate lucrurile din univers. Când Eu dorm, oamenii fac liniște, temându-se profund să nu-Mi tulbure odihna. Când Mă trezesc, se animă imediat, de parcă ar face lucrarea de a-Mi aduce Mie bucurie în mod intenționat. Nu e aceasta atitudinea oamenilor de pe pământ față de Mine? Cine dintre oamenii din ziua de azi Mă vede pe Mine Cel din cer și Cel de pe pământ ca unul? Cine nu Mă venerează pe Mine, Cel din cer? Și cine nu se uită de sus la Mine, Cel de pe pământ? De ce Mă rupe omul mereu în două? De ce are omul mereu două atitudini diferite față de Mine? Nu este Dumnezeu Cel întrupat pe pământ Dumnezeul care stăpânește totul în cer? Nu sunt Eu, Cel din cer, pe pământ acum? De ce oamenii Mă văd, dar nu Mă cunosc? De ce este o distanță atât de mare între cer și pământ? Nu sunt aceste lucruri demne de a fi cercetate mai în profunzime de către om?

Când Îmi fac lucrarea și în timp ce fac cuvântări, oamenii își doresc mereu să îi adauge „arome”, ca și cum simțul mirosului lor este mai acut decât al Meu, ca și cum ar prefera esențele tari și ca și cum Eu nu aș fi conștient de ceea ce îi trebuie omului și, astfel, trebuie să îl „deranjez” pe om ca să-Mi „suplimenteze” lucrarea. Nu domolesc intenționat pozitivismul oamenilor, dar le cer să se purifice, pe baza cunoașterii Mele. Pentru că le lipsește prea mult, le sugerez să depună mai mult efort și, astfel, să-și compenseze deficiențele pentru a-Mi mulțumi inima. Oamenii Mă cunoșteau odinioară în noțiunile lor, totuși erau profund inconștienți de acest lucru și, astfel, prețuirea lor era ca și cum ar fi tratat nisipul ca pe aur. Când le-am reamintit, nu s-au dispensat decât parțial de acest lucru, dar în loc să înlocuiască partea care dispăruse cu lucruri din argint și aur, ei au continuat să se bucure de partea care încă rămâne în mâinile lor – și, ca atare, ei sunt întotdeauna umili și răbdători înaintea Mea; sunt incapabili să fie compatibili cu Mine, pentru că au prea multe noțiuni. Astfel, M-am hotărât să iau tot ceea ce are omul și ceea ce este și să arunc departe, ca să poată toți trăi cu Mine și să nu mai fie separați de Mine. Din cauza lucrării Mele omul nu-Mi înțelege voia. Unii cred că Îmi voi finaliza lucrarea pentru a doua oară și îi voi arunca în iad. Unii cred că voi adopta un nou mod de a vorbi și majoritatea tremură de frică: se tem profund că Îmi voi finaliza lucrarea și îi voi lăsa fără niciun loc în care să se ducă și se tem profund că îi voi abandona încă o dată. Oamenii folosesc mereu noțiuni vechi ca să-Mi măsoare noua lucrare. Am spus că oamenii nu au înțeles niciodată metoda prin care lucrez – ar putea ei să facă lucrurile bine de data aceasta? Nu sunt vechile noțiuni ale oamenilor armele care Îmi tulbură lucrarea? Când le vorbesc oamenilor, ei Îmi evită întotdeauna privirea, temându-se profund că ochii Mei se vor aținti asupra lor. Astfel, ei își lasă capetele în jos, ca și cum ar accepta o inspecție din partea Mea – și nu este acest fapt cauzat de noțiunile lor? De ce M-am înjosit până astăzi, dar nimeni nu a observat? Trebuie să Mă înclin în fața omului? Am venit din cer pe pământ, am coborât din înalt într-un loc secret și am venit printre oameni și le-am dezvăluit tot ceea ce am și sunt. Cuvintele Mele sunt

sincere și onorabile, răbdătoare și bune – dar cine a văzut vreodată ce sunt și ce am? Încă mai sunt ascuns omului? De ce îmi este atât de dificil să Mă întâlnesc cu omul? Pentru că oamenii sunt prea ocupați cu lucrarea lor? Pentru că Eu îmi neglijez îndatoririle și oamenii sunt cu toții absorbiți de căutarea succesului?

În mințile oamenilor, Dumnezeu este Dumnezeu și nu e ușor să te conectezi cu El, în timp ce omul este om și nu ar trebui să ajungă cu ușurință desfrânat – totuși, faptele oamenilor încă nu pot fi aduse înaintea Mea. Ar putea însemna că cerințele Mele sunt prea ridicate? Ar putea însemna că omul este prea slab? De ce se uită oamenii mereu de la distanță la standardele pe care le cer de la ei? Chiar sunt de neatins pentru om? Cerințele Mele sunt calculate pe baza „constituției” oamenilor și, ca atare, nu au depășit niciodată statura omului – dar chiar și așa, oamenii rămân incapabili să atingă standardele pe care le cer. De nenumărate ori am fost părăsit printre oameni, de nenumărate ori oamenii s-au uitat la Mine cu ochi batjocoritori, ca și cum trupul Meu ar fi fost acoperit de spini și ar fi fost dezgustător pentru ei, și astfel oamenii Mă detestă și cred că nu am nicio valoare. Astfel, sunt aruncat înapoi și înapoi de către om. De nenumărate ori oamenii M-au luat pe un preț mic și de nenumărate ori M-au vândut pe un preț mare și, din acest motiv, Mă găsesc în situația în care sunt astăzi. Este ca și cum oamenii încă ar mai coace uneltiri pentru Mine; majoritatea lor încă mai vor să Mă vândă cu un profit de sute de milioane de dolari, pentru că omul nu M-a prețuit niciodată. Este ca și cum aș fi devenit un intermediar între oameni sau o armă nucleară cu care se luptă unii cu alții, ori un contract încheiat între ei – și, ca rezultat, Eu sunt, pe scurt, complet lipsit de valoare în inima omului, sunt un bun dispensabil din gospodăria lui. Și totuși Eu nu-l condamn pe om din această cauză: nu fac decât să-l mântuiesc pe om și am fost întotdeauna milos față de om.

Oamenii cred că Eu Mă simt în largul Meu când azvârl oameni în iad, ca și cum aș face special o înțelegere cu iadul și ca și cum aș fi un fel de departament specializat în vânzarea oamenilor, ca și cum aș fi specialist în înșelarea oamenilor și îi voi vinde pe un preț mare imediat ce îi am în mâinile Mele. Gurile oamenilor nu spun acest lucru, dar, în inimile lor, asta cred. Cu toate că Mă iubesc cu toții, ei fac acest lucru în secret. Am plătit un preț atât de mare și am sacrificat atât de mult ca să primesc în schimb atât de puțină dragoste din partea lor? Oamenii sunt șarlatani și Eu joc întotdeauna rolul celui păcălit. Este ca și cum aș fi prea inocent: odată ce au văzut acest punct slab, continuă să Mă păcălească. Cuvintele din gura Mea nu vor să omoare oamenii sau să le atribuie etichete la întâmplare – ele sunt realitatea omului. Probabil că unele dintre cuvintele Mele „merg prea departe”, caz în care pot doar să „împlor” iertarea oamenilor; pentru că nu sunt „priceput” la limbajul oamenilor, mult din ceea ce spun nu poate satisface pretențiile oamenilor. Poate că unele dintre cuvintele Mele străpung inimile oamenilor, așa că pot doar să „împlor” să fie toleranți; pentru că nu sunt expert în filosofia de viață a omului și nu sunt precis în privința modului în care vorbesc, multe dintre cuvintele Mele pot să-i stânjenească pe oameni. Poate că unele dintre cuvintele mele vorbesc rădăcinii bolii

oamenilor și le expun boala, așa că te sfătuiesc să iei câteva dintre medicamentele pe care ți le-am pregătit, pentru că nu am nicio intenție să te rănesc, și acest medicament nu are efecte secundare. Poate că unele dintre cuvintele Mele nu sună „realist”, dar îi „implor” pe oameni să nu intre în panică – nu sunt „iute” de mână sau de picior, astfel că vorbele Mele trebuie încă să fie aduse la îndeplinire. Solicit ca oamenii să fie „îndurători” față de Mine. Sunt acestea cuvinte de ajutor pentru om? Sper că oamenii pot dobândi ceva din aceste cuvinte, astfel ca vorbele Mele să nu fie mereu în van!

9 aprilie 1992

Capitolul 31

N-am avut niciodată un loc în inimile oamenilor. Când îi caut cu adevărat pe oameni, ei își închid ochii strâns și Îmi ignoră acțiunile, ca și cum tot ce fac este o încercare de a le face pe plac, al cărei rezultat este că ei sunt întotdeauna dezgustați de faptele Mele. E ca și cum Mi-ar lipsi orice conștiință de sine, ca și cum M-aș etala întotdeauna dinaintea omului și astfel, aș provoca furie în om, care este „cinstit și drept”. Și totuși, Eu îndur chiar și în asemenea condiții potrivnice și Îmi continui lucrarea. Astfel, spun că am gustat aromele dulci, acre, amare și iuți ale experienței umane și vin cu vântul și plec cu ploaia; spun că am experimentat persecuția familiei, am experimentat sușurile și coborâșurile vieții și am experimentat durerea despărțirii de trup. Totuși, când am venit pe pământ, în loc să-Mi ureze bun-venit pentru greutățile pe care le suferisem pentru ei, oamenii Mi-au refuzat „politicos” bunele intenții. Cum aș putea să nu fiu îndurerat din cauza asta? Cum aș putea să nu fiu profund mâhnit? Oare am devenit trup doar pentru ca totul să se sfârșească astfel? De ce nu Mă iubește omul? De ce a fost iubirea Mea răsplătită cu ura omului? Cumva se presupune că trebuie să sufăr în acest fel? Oamenii au vărsat lacrimi de compasiune din cauza greutăților Mele pe pământ și oamenii au blestemat nedreptatea nenorocirii Mele. Totuși, cine Mi-a cunoscut vreodată, cu adevărat, inima? Cine poate să-mi perceapă vreodată sentimentele? Omul avea odată o afecțiune profundă pentru Mine și, odată, tânjea des după Mine în visele lui – dar cum ar putea oamenii de pe pământ să înțeleagă voia Mea din Cer? Deși oamenii Mi-au perceput odată sentimentele de întristare, cine a avut vreodată compasiune, ca un tovarăș de suferință, pentru pătimirile Mele? Oare conștiința oamenilor de pe pământ Îmi poate mișca și schimba inima îndurerată? Sunt oamenii de pe pământ incapabili de a-Mi povesti despre greutățile de nespus din inimile lor? Duhurile și Duhul sunt dependenți unul de celălalt, dar, din cauza barierelor trupului, creierele oamenilor „au pierdut controlul”. Le-am amintit odată oamenilor să vină înaintea Mea, însă chemările Mele nu i-au făcut pe oameni să împlinească ce am cerut; de-abia dacă au privit spre cer, cu ochii plini de lacrimi, ca și cum ar fi purtat greutăți de nespus, ca și cum ceva

le-ar fi stat în cale. Astfel, și-au împreunat strâns mâinile și s-au închinat sub Cer implorându-Mă. Fiindcă sunt milos, dăruiesc binecuvântările Mele oamenilor și, cât ai clipi din ochi, momentul venirii Mele în persoană, printre oameni, sosește – totuși omul a uitat demult jurământul făcut Cerului. Nu este aceasta însăși neascultarea a omului? De ce suferă omul mereu de „amnezie”? L-am înjunghiat? L-am doborât trupul? Îi spun omului despre sentimentele din inima Mea; de ce Mă evită întotdeauna? În amintirile oamenilor, e ca și cum ar fi pierdut ceva și nu e de găsit nicăieri, dar este și ca și cum amintirile lor ar fi inexacte. Astfel, oamenii suferă întotdeauna de uitare în viețile lor, iar zilele vieții întregii omeniri sunt în neorânduială. Totuși, nimeni nu face ceva ca să abordeze acest lucru; oamenii nu fac altceva decât să se calce unii pe alții în picioare și să se omoare unii pe alții, ceea ce a dus la starea de înfrângere dezastruoasă de astăzi și a făcut ca totul din univers să se prăbușească în apa murdară și în noroi, fără vreo șansă de mântuire.

Când am venit printre toți oamenii, acela a fost însuși momentul în care oamenii Mi-au devenit loiali. În acest moment, și marele balaur roșu a început să-și pună mâinile ucigașe asupra oamenilor. Am acceptat „invitația” și am venit „să Mă așez la masa ospățului” printre oameni, ținând în mână „scrisoarea de invitație” dată de omenire. Când M-au văzut, oamenii nu Mi-au dat nicio atenție, fiindcă nu M-am împodobit cu straie bogate și Mi-am adus numai „cartea de identitate” ca să stau la masă cu omul. Nu exista niciun fard scump pe fața Mea, nicio coroană pe capul Meu, iar în picioare purtam doar o pereche de încălțări obișnuite, lucrate în casă. Ce i-a dezamăgit pe cei mai mulți oameni a fost absența rujului pe gura Mea. În plus, nu spuneam cuvinte politicoase, iar limba Mea nu era pana unui scriitor priceput; în schimb, fiecare dintre cuvintele Mele străpungea inima cea mai intimă a omului, ceea ce a adăugat ceva la impresia „favorabilă” a oamenilor despre gura Mea. Apariția menționată anterior au fost de-ajuns pentru ca oamenii să-Mi acorde un „tratament special” și, astfel, M-au tratat ca pe un om simplu, de la țară, lipsit de cunoașterea lumii și de înțelepciune. Totuși, când toți au dat „daruri de bani”, oamenii tot nu M-au privit drept onorabil, ci de-abia au venit înaintea Mea fără niciun respect, târându-și picioarele și scoși din fire. Când mâna Mea s-a întins, au fost imediat uimiți și au îngenuncheat și-au scos strigăte puternice. Au strâns toate „darurile Mele bănești”. Fiindcă suma era mare, M-au crezut pe loc milionar și Mi-au rupt straiele zdrențuite de pe trup fără încuviințarea Mea, înlocuindu-le cu haine noi – totuși asta nu M-a făcut fericit. Pentru că nu eram obișnuit cu o asemenea viață ușoară și disprețuiam acest tratament de „primă clasă”, fiindcă eram născut în casa sfântă și, poate fi spus, fiindcă eram născut în „sărăcie”, nu eram obișnuit cu o viață luxoasă cu oameni care să-Mi pună totul pe tavă. Doresc doar ca oamenii să poată să înțeleagă sentimentele din inima Mea, să poată să îndure puțină greutate pentru a accepta adevărurile incomode din gura Mea. Fiindcă nu am fost niciodată în stare să discut despre teorie, nici nu am fost în stare să folosesc modurile secrete ale omenirii de a se purta în societate pentru a Mă asocia cu oamenii și, pentru că sunt incapabil de a-Mi croi

cuvintele după chipul oamenilor sau după psihologia lor, oamenii M-au detestat mereu, M-au socotit nedemn de interacțiune și au spus că am o limbă ascuțită că și îi rănesc întotdeauna pe oameni. Totuși, nu am de ales: „am studiat” cândva psihologia omului, am „imitat” cândva filosofia de viață a omului și odată, am mers la „facultatea de limbi” ca să învăț limba omului, pentru a putea stăpâni mijloacele prin care vorbesc oamenii și să vorbesc după chipul lor – dar, deși am depus mult efort și am vizitat mulți „experți”, nu s-a ajuns la nimic. Niciodată nu a existat ceva din umanitate în Mine. În toți acești ani, eforturile Mele nu au avut niciodată nici cel mai mic efect și nu am avut niciodată nici cea mai mică aptitudine pentru limba omului. Astfel, cuvintele omului că „munca grea e răsplătită” au „ricșat” de la Mine și drept rezultat, aceste cuvinte ajung la final pe pământ. Fără ca oamenii să-și dea seama, acest aforism a fost dezaprobat de Dumnezeu din Cer, demonstrând îndeajuns că asemenea cuvinte sunt de nesusținut. Astfel, îi cer iertare omului, dar nu e nimic de făcut – cu asta Mă aleg pentru că sunt atât de „prost”. Sunt incapabil de a învăța limba omului, de a deveni expert în filosofie de viață, de a socializa cu oamenii. Eu doar îi sfătuiesc pe oameni să fie îngăduitori, să înăbușe mânia în inimile lor, să nu-și facă rău lor înșiși din cauza Mea. Cine ne-a făcut să interacționăm unii cu alții? Cine ne-a făcut să ne întâlnim în acest moment? Cine ne-a făcut să împărtășim aceleași idealuri?

Firea Mea curge prin toate cuvintele Mele și totuși, oamenii sunt incapabili de a o înțelege în cuvintele Mele. Ei doar despică firul în patru cu privire la ce spun Eu – la ce bun asta? Pot noțiunile lor despre Mine să-i desăvârșească? Ar putea lucrurile de pe pământ să-Mi împlinească voia? Am continuat să încerc să-i învăț pe oameni cum să rostească cuvintele Mele, dar era ca și cum omul avea limba legată și nu era niciodată în stare să învețe să rostească cuvintele Mele după cum Îmi doream. L-am învățat gură la gură, totuși el nu a fost niciodată în stare să învețe. Numai după aceea, am făcut o nouă descoperire: cum ar putea oamenii de pe pământ să spună cuvintele cerului? Nu încalcă asta legile naturii? Dar, din cauza zelului oamenilor și a spiritului lor iscoditor față de Mine, M-am angajat într-o altă parte a lucrării asupra omului. Nu l-am făcut niciodată de rușine pe om din cauza deficiențelor lui, ci, în schimb, îl aprovizionez în conformitate cu ceea ce îi lipsește. Doar din cauza acestui lucru oamenii au o impresie oarecum favorabilă despre Mine, iar Eu folosesc acest prilej ca să-i adun pe oameni laolaltă încă o dată, pentru ca ei să se poată bucura de o altă parte a bogăției Mele. În acest moment, oamenii sunt din nou scufundați în bucurie, urale și râsete plutind în jurul norilor pastelați de pe cer. Deschid inima omului, iar omul are imediat o nouă vitalitate și nu mai e dispus să se ascundă de Mine, pentru că a încercat gustul dulce al mării, astfel că își scoate afară toate vechiturile ca să fie schimbate – ca și cum Eu am devenit un punct de colectare a gunoierului sau o platformă de colectare a deșeurilor. Astfel, după ce văd „reclamele” care au fost postate, oamenii vin înaintea Mea și participă cu nerăbdare, fiindcă par să creadă că pot dobândi câteva „suveniruri” așa că toți Îmi trimit „scrisori”, astfel încât să poată lua parte la evenimentele pe care le-am început. În acest moment, ei nu se tem de pierderi, deoarece

„capitalul” acestor activități nu este mare, așa că îndrăznesc să riște să participe. Dacă nu ar exista suveniruri de câștigat din participare, oamenii ar părăsi arena și și-ar cere banii înapoi, și ar mai și calcula „dobânda” pe care le-o datorez. Deoarece standardele de viață de astăzi au crescut, atingând un „nivel modest de prosperitate” și realizând „modernizarea”, cu „funcționarii superiori” „mergând la țară” în persoană ca să rânduiască munca, de aceea credința oamenilor s-a înmulțit imediat de mai multe ori – și, deoarece „constituția” lor devine din ce în ce mai bună, ei Mă privesc cu admirație și sunt dispuși să se implice cu Mine pentru a-Mi câștiga încrederea.

11 aprilie 1992

Capitolul 32

Când oamenii se adună împreună cu Mine, inima Mea este plină de bucurie. Imediat, revărs binecuvântările din mâna Mea printre oameni, pentru ca oamenii să se poată reuni cu Mine și să nu fie dușmani care nu Mi se supun, ci prieteni care sunt compatibili cu Mine. De aceea, și pe om îl tratez sincer. În lucrarea Mea, omul este văzut ca membru al unei organizații de nivel înalt, așa că îi acord mai multă atenție, pentru că el a fost întotdeauna obiectul muncii Mele. Eu Mi-am așezat locul în inimile oamenilor, pentru ca inima lor să poată privi spre Mine – dar ei rămân total ignoranți cu privire la motivul pentru care fac aceasta, și nu fac altceva decât să aștepte. Deși există un loc pe care l-am așezat în inimile oamenilor, ei nu cer ca Eu să locuiesc acolo. În schimb, ei așteaptă ca „Sfântul” să sosească brusc în inimile lor. Pentru că identitatea Mea este prea „umilă”, nu Mă potrivesc cu cererile oamenilor și, astfel, sunt alungat de ei. Ceea ce ei vor este „Eu” care este înalt și puternic, dar când am venit, nu M-am arătat în acest fel omului, așa că au privit în depărtare, așteptându-l pe acela în inimile lor. Când am venit în fața oamenilor, M-au respins în fața maselor. Nu puteam decât să stau deoparte, așteptând „să fiu tratat” de către om, uitându-Mă să văd ce urmau să facă oamenii cu Mine, acest „produs” deficient. Eu nu mă uit la cicatricile oamenilor, ci la acea parte din ei care nu este cicatrizată, și din asta câștig mulțumire. În ochii oamenilor, Eu sunt doar o „mică stea” care a coborât din cer; sunt pur și simplu cel mai mic în cer, iar sosirea Mea pe pământ astăzi a fost comandată de Dumnezeu. Prin urmare, oamenii au născocit mai multe interpretări ale cuvintelor „Eu” și „Dumnezeu”, profund îngrijorați de a-L considera pe Dumnezeu și pe Mine ca fiind unul și același. Pentru că chipul Meu nu aduce deloc cu înfățișarea lui Dumnezeu, toți oamenii cred că sunt un servitor care nu este din familia lui Dumnezeu și spun că acesta nu este chipul lui Dumnezeu. Poate că există oameni care L-au văzut pe Dumnezeu – dar din cauza lipsei Mele de percepție pe pământ, Dumnezeu nu Mi s-a „arătat” niciodată. Poate că am prea puțină „credință” și, astfel, oamenii Mă văd ca smerit. Oamenii își imaginează că dacă cineva este cu adevărat

Dumnezeu, atunci cu siguranță va fi expert în limbajul omului, pentru că Dumnezeu este Creatorul. Însă faptele sunt tocmai opusul: nu numai că nu sunt expert în limbajul omului, dar sunt momente când nu pot nici măcar să „Mă îngrijesc” de „deficiențele” omului. Drept rezultat, Mă simt puțin „vinovat”, pentru că nu acționez așa cum „cer” oamenii, ci doar pregătesc materialele și lucrez în conformitate cu ceea ce le „lipsește”. Cererile pe care le fac de la om nu sunt defel mari, dar oamenii cred contrariul. Astfel, „umilința” lor se arată în fiecare mișcare a lor. Ei sunt întotdeauna predispuși să umble înaintea Mea, arătându-Mi calea, profund temători că Mă voi rătăci, îngroziți că voi rătăci în pădurile bătrâne din munți. Drept urmare, oamenii M-au condus întotdeauna înainte, profund temători că voi intra în închisoarea subterană. Am o oarecare „impresie favorabilă” despre credința oamenilor, pentru că s-au ostenit pentru Mine fără să se gândească la mâncare sau la somn, până în punctul în care lucrările lor pentru Mine i-au lăsat fără somn zi și noapte și chiar cu părul alb – asta este suficient să arate că credința lor „a străbătut” universurile și i-a „depășit” pe apostoli și pe profeți de-a lungul veacurilor.

Eu nu aplaud cu bucurie datorită îndemnării mari a oamenilor, și nici nu-i privesc cu răceală din pricina neajunsurilor lor. Eu fac doar ceea ce este în mâinile Mele. Nu acord nimănui un tratament special, ci, pur și simplu, lucrez conform planului Meu. Cu toate acestea, oamenii nu cunosc voia Mea și continuă să se roage pentru lucruri de la Mine, ca și cum bogățiile pe care li le-am dat sunt incapabile să le îndeplinească cerințele, ca și cum cererea depășește oferta. Dar, în epoca actuală, oamenii simt cu toții că există „inflație” – prin urmare, mâinile lor sunt pline de ceea ce le-am dat pentru a se bucura. Din acest motiv, ei se plictisesc de Mine, și astfel, viețile lor sunt pline de haos și sunt ignoranți cu privire la ce ar trebui și ce nu ar trebui să mănânce. Unii chiar țin strâns lucrurile pe care li le-am dat pentru a se bucura, supraveghindu-le îndeaproape. Pentru că oamenii au suferit de foame și nu este un lucru ușor ca ei să dea peste bucuriile de astăzi, toți sunt „infiniți recunoscători”, și a existat o oarecare schimbare în atitudinea lor față de Mine. Ei continuă să plângă înaintea Mea; pentru că le-am dat atât de mult, ei continuă să-Mi ia mâna și să scoată „sunete de recunoștință”. Mă mișc deasupra universurilor și, în timp ce merg, observ oamenii întregului univers. Printre mulțimile de oameni de pe pământ, nu au existat niciodată unii care sunt potriviți pentru lucrarea Mea sau care Mă iubesc cu adevărat. Astfel, în acest moment, oftez cu disperare, și oamenii se dispersează imediat, spre a nu se mai aduna, profund îngrijorați de faptul că îi voi „prinde pe toți într-o singură plasă”. Folosesc această șansă să vin printre oameni, să-Mi fac lucrarea – lucrare care este potrivită – printre acești oameni dispersați, selectându-i pe cei potriviți pentru Mine ca să lucrez în ei. Nu vreau să-i „rețin” pe oameni în mijlocul muștrării Mele, ca să nu poată să scape niciodată. Pur și simplu fac lucrarea pe care trebuie să o fac. Am venit să cer „ajutorul” omului; deoarece gestionării Mele îi lipsesc faptele omului, nu este posibil să-Mi finalizez cu succes lucrarea, ceea ce împiedică lucrarea Mea să continue eficient. Sper, totuși, ca oamenii să aibă determinarea să coopereze cu Mine. Eu nu cer ca ei să-Mi gătească mâncare

bună sau să aranjeze undeva un loc potrivit pentru Mine să-Mi pun capul, sau să-Mi facă haine frumoase – nu am nici cea mai neînsemnată considerație pentru aceste lucruri. Când oamenii pot să înțeleagă voia Mea și să avanseze alături de Mine, voi fi mulțumit în inima Mea.

Cine pe pământ M-a primit vreodată cu toată inima? Cine M-a iubit vreodată cu toată inima? Dragostea oamenilor este întotdeauna diluată; nici Eu „nu știu” de ce dragostea lor nu poate fi uscată și nediluată. Astfel, există, de asemenea, multe „mistere” cuprinse în om. Printre ființele create, omul este văzut ca cel care este „miraculos” și „de nepătruns” și, astfel, are „calificări” înaintea Mea, ca și cum este de un statut egal cu Mine – dar el nu vede nimic ciudat la acest „statut” al lui. În acest caz, nu este vorba că Eu nu permit oamenilor să stea în această poziție și să se bucure de ea, ci Îmi doresc ca ei să aibă un simț al proprietății, să nu gândească prea sus despre ei înșiși; există o distanță între cer și pământ, ca să nu spunem nimic despre cea dintre Dumnezeu și om. Oare distanța dintre Dumnezeu și om nu e și mai mare? Pe pământ, omul și cu Mine suntem „în aceeași barcă” și noi „înfruntăm furtuna împreună”. Identitatea Mea nu Mă scutește de experimentarea greutăților lumii umane și, din acest motiv, am fost prins în această situație în care Mă aflu astăzi. Nu am avut niciodată un loc pe pământ unde să locuiesc în pace, și de aceea oamenii spun: „Fiul Omului nu a avut niciodată un loc unde să-Și pună capul”. Prin urmare, oamenii au stors, de asemenea, lacrimi de milă pentru Mine și au pus de o parte câteva zeci de yuani pentru un „fond de rezervă” pentru Mine. Numai din acest motiv am un loc de odihnă; dacă nu ar fi „ajutorul” oamenilor, cine știe unde aș fi ajuns!

Când lucrarea Mea se termină, nu voi mai căuta această „rezervă financiară” de la om; în schimb, voi îndeplini funcția Mea inherentă și voi aduce jos oamenilor toate „lucrurile din casa Mea” pentru bucuria lor. Astăzi, toată lumea este testată în mijlocul încercărilor Mele. Când mâna Mea vine în mod oficial asupra oamenilor, ei nu se vor mai uita la Mine cu ochi plini de admirație, ci Mă vor trata cu ură și, în acel moment, inimile lor vor fi imediat scoase de Mine pentru a servi ca exemplu. Eu cercetez inima omului sub un „microscop” – nu există dragoste adevărată pentru Mine acolo. Ani de zile, oamenii M-au înșelat și M-au păcălit – se pare că atât atriul lor stâng, cât și ventriculul lor drept conțin veninul urii față de Mine. Nu e de mirare, așadar, că am o astfel de atitudine față de ei. Și, totuși, ei rămân total ignoranți în această privință și nici măcar nu o recunosc. Când le arăt rezultatele cercetării Mele, ei tot nu se trezesc; este ca și cum, în mințile lor, toate acestea sunt chestiuni ale trecutului și nu ar trebui să fie aduse din nou astăzi. Astfel, oamenii privesc doar „rezultatele de laborator” cu indiferență. Ei dau foaia de calcul înapoi și se îndepărtează. Mai mult, ei spun lucruri de genul: „Acestea nu sunt importante, ele nu au niciun efect asupra sănătății mele”. Ei schițează un zâmbet mic de dispreț și apoi există un aspect ușor amenințător în ochii lor, ca și cum ar lăsa să se înțeleagă că nu ar trebui să fiu atât de ingenuu, că trebuie să fiu indiferent. Este ca și cum dezvăluirea Mea cu privire la secretele lor interioare a

încălcă „legile” omului și, astfel, ei devin mai plini de ură față de Mine. Numai atunci văd sursa urii oamenilor. Aceasta pentru că atunci când mă uit, sângele lor curge, iar după ce trece prin arterele din corpul lor, intră în inimă și numai în acest moment am o nouă „descoperire”. Totuși, oamenii nu dau doi bani pe asta. Ei sunt complet neglijenți și nu se gândesc la ceea ce câștigă sau pierde, ceea ce este suficient pentru a arăta spiritul lor de devotament „altruist”. Ei nu acordă atenție propriei lor stări de sănătate și „se grăbesc” spre Mine. Aceasta este și „credințioșia” lor și ceea ce este „lăudabil” despre ei, așa că le trimit încă o dată o scrisoare de „laudă”, pentru ca ei să poată fi fericiți de acest lucru. Dar când ei citesc această „scrisoare”, se simt imediat puțin iritați, pentru că tot ce fac ei a fost respins de scrisoarea Mea tăcută. Întotdeauna i-am îndrumat pe oameni în timp ce acționează, totuși, se pare că ei detestă cuvintele Mele; astfel încât, de îndată ce Îmi deschid gura, își închid ochii și își pun mâinile peste urechi. Ei nu Mă privesc cu respect datorită iubirii Mele, ci întotdeauna M-au urât, căci am scos în evidență defectele lor, demascând toate bunurile aflate în posesia lor, și, astfel, au suferit pierderi în afacerea lor, iar mijloacele lor de trai au dispărut. Ca atare, ura lor pentru Mine crește drept consecință.

14 aprilie 1992

Capitolul 33

În casa Mea, au existat odată cei care Mi-au proslăvit numele sfânt, care au lucrat neobosit pentru ca slava Mea pe pământ să umple firmamentul. Datorită acestui lucru, am fost nespus de bucuros și inima Mea s-a umplut de încântare – totuși, cine ar putea lucra în locul Meu, renunțând zi și noapte la somn? Hotărârea omului înaintea Mea Îmi face plăcere, dar răzvrătirea lui Îmi stârnește mânia și, astfel, din cauză că omul nu poate rămâne niciodată fidel datoriei lui, părerea Mea de rău pentru el devine mai mare. De ce sunt oamenii mereu incapabili de a Mi se dedica? De ce încearcă ei mereu să se târguiască cu Mine? Sunt Eu directorul general al unui centru comercial? De ce Eu împlinesc din toată inima ceea ce cer oamenii de la Mine, totuși ce-i cer Eu de la om nu duce la nimic? Oare din cauză că nu sunt priceput la afaceri, iar omul este? De ce Mă amăgesc, întotdeauna, oamenii cu vorbe mieroase și lingușeli? De ce vin oamenii, întotdeauna, cu „daruri”, cerând o cale de întoarcere? Oare asta l-am învățat Eu pe om să facă? De ce fac oamenii asemenea lucruri rapid și curat? De ce sunt oamenii întotdeauna motivați să Mă amăgească? Când sunt printre oameni, oamenii Mă privesc ca pe o ființă creată; când sunt în al treilea cer, Mă privesc ca pe Cel Atotputernic care are stăpânire asupra tuturor lucrurilor; când sunt pe firmament, Mă văd ca pe Duhul care umple toate lucrurile. Pe scurt, nu există niciun loc potrivit pentru Mine în inimile oamenilor. E ca și cum aș fi un musafir nepoftit, oamenii Mă detestă și, astfel, când aleg

un bilet și Îmi ocup locul, Mă dau afară și spun că nu există aici un loc unde să Mă pot așeza și că am venit într-un loc greșit și, astfel, nu am de ales decât să plec furios. Mă hotărâsc să nu Mă mai încurc cu omul niciodată, fiindcă oamenii sunt prea meschini, mărinimia lor este prea săracă. Nu am să mai mănânc la aceeași masă cu ei, n-am să-Mi mai petrec timpul cu ei pe pământ. Dar, când vorbesc, oamenii sunt uimiți, se tem că voi pleca, așa că Mă tot rețin. Văzându-le afectarea, Mă simt, imediat, oarecum posomorât și oropsit în inima Mea. Oamenii se tem că-i voi părăsi și, astfel, când Mă despart de ei, hohotele de plâns umplu imediat ținutul, iar fețele oamenilor sunt scăldate în lacrimi. Le șterg lacrimile, îi mai ridic o dată, iar ei se uită lung la Mine, ochii lor rugători părănd să Mă implore să nu plec și, datorită „sincerității” lor, sunt cu ei. Totuși, cine poate înțelege durerea din inima Mea? Cine este conștient de lucrurile care Mă privesc despre care nu se poate vorbi? În ochii oamenilor, este ca și cum nu aș avea emoții și, astfel, am făcut mereu parte din două familii diferite. Cum ar putea ei vedea sentimentul de mâhnire din inima Mea? Oamenii doresc cu înfocare doar plăcerile lor și nu sunt atenți la voia Mea, deoarece, până în prezent, oamenii au rămas neștiutori cu privire la scopul planului Meu de gestionare și, astfel, astăzi încă adresează rugăminți tăcute – dar la ce bun acest lucru?

Când trăiesc în mijlocul oamenilor, ocup un anumit loc în inima lor; fiindcă am apărut în trup, iar oamenii trăiesc în vechiul trup, ei Mă tratează, întotdeauna, cu trupul. Fiindcă oamenii posedă doar trup și nu au alte ajutoare, Mi-au dat Mie „tot ce au”. Totuși, ei nu știu nimic, doar își „oferă devoțiunea” dinaintea Mea. Ce culeg Eu este gunoi fără valoare – totuși, oamenii nu cred așa. Când compar „darurile” pe care le-au dat ei cu lucrurile Mele, oamenii recunosc imediat cât sunt de neprețuit și numai atunci Îmi văd incommensurabilitatea. Nu Mă simt mândru datorită laudei lor, dar continui să Mă arăt omului, pentru ca toți oamenii să Mă poată cunoaște pe deplin. Când le arăt totalitatea Mea, se uită la Mine cu ochi mari, stând nemișcați dinaintea Mea ca un stâlp de sare. Iar Eu, când le privesc ciudățenia, de-abia Mă pot opri să nu râd. Fiindcă întind mâna ca să ceară lucruri de la Mine, le dau lucrurile din mâna Mea, iar ei le strâng la piept, prețuindu-le ca pe un copil nou-născut, o mișcare în care se angajează doar momentan. Când le schimb mediul în care locuiesc, ei aruncă imediat „copilul” și fug, cu capetele între mâini. În ochii oamenilor, Eu sunt ajutorul care e prezent, indiferent de timp sau loc; este de parcă aș fi un chelner care vine de îndată ce este chemat. Astfel, oamenii M-au „admirat” întotdeauna ca pe deținătorul unei puteri fără margini de a lupta cu catastrofa și, astfel, M-au ținut întotdeauna de mână, ducându-Mă în călătorii de-a lungul țării, pentru ca toate lucrurile să poată vedea că ei au un Conducător, pentru ca nimeni să nu îndrăznească să îi amăgească. Mi-am dat seama, demult, de șmecheria omului cu „vulpea care își asumă măreția tigrlui”, pentru că toți „își deschid prăvălie”, dorind să profite prin înșelăciune. Mi-am dat seama, demult, de schema lor insidioasă și malițioasă, doar că nu vreau să dăunez relației noastre. Eu nu isc pricină din nimic – nu există nici valoare, nici importanță în așa ceva. Eu doar fac lucrarea pe care trebuie să

o fac, având în vedere slăbiciunile oamenilor; altfel, i-aș transforma în cenușă și nu le-aș mai îngădui să existe. Dar lucrarea pe care o fac are sens, așa că Eu nu îl mustru pe om cu ușurință. Din acest motiv, oamenii și-au dat, întotdeauna, frâu liber trupului. Ei nu Îmi respectă voia, dar M-au lingușit întotdeauna dinaintea scaunului Meu de judecată. Oamenii sunt atât de bravi: când toate „uneltele de tortură” îi amenință, nu tremură deloc. În fața faptelor, rămân incapabili de a veni să furnizeze alte fapte și nu fac altceva decât să-Mi reziste cu încăpățănare. Când le cer să scoată la suprafață tot ce este murdar, ei Îmi arată încă mâinile goale – cum ar putea să nu folosească alții acest lucru drept „exemplu”? Deoarece „credința” oamenilor este atât de mare, sunt ei „demni de admirat”.

Mi-am început lucrarea de-a lungul și de-a latul universului; oamenii universului se trezesc brusc și se mișcă în jurul unui nucleu care este lucrarea Mea și, când Eu „călătoresc” în interiorul lor, totul scapă robiei Satanei, iar ei nu sunt chinuți în mijlocul caznelor Satanei. Datorită venirii zilei Mele, oamenii sunt plini de fericire, mâhnirea din inimile lor dispare, norii de tristețe din cer se transformă în oxigen, în aer, și plutesc acolo și, în acest moment, Eu mă bucur de fericirea de a fi împreună cu omul. Acțiunile omului Îmi dau ceva de savurat și, astfel, nu mai sunt îndurerat. Și, însoțind venirea zilei Mele, lucrurile de pe pământ care au vitalitate își recâștigă rădăcina existenței, toate lucrurile de pe pământ reînvie și Mă consideră drept fundament al existenței lor, căci Eu fac toate lucrurile să strălucească de viață și, tot așa, le fac să dispară în tăcere. Astfel, toate lucrurile așteaptă poruncile din gura Mea și le face plăcere ceea ce fac și spun Eu. În mijlocul tuturor lucrurilor, Eu sunt Cel mai Înalt – cu toate acestea, trăiesc și printre toți oamenii și folosesc faptele omului ca manifestări ale creării de către Mine a cerului și pământului. Când oamenii înalță laude mari dinaintea Mea, Eu sunt slăvit între toate lucrurile și, astfel, florile de pe pământ cresc mai frumoase sub soarele fierbinte, iarba se face mai verde, iar norii de pe cer par mai albaștri. Datorită glasului Meu, oamenii aleargă încoace și încolo; astăzi, chipurile oamenilor din împărăția Mea sunt pline de bucurie, iar viața lor crește. Lucrez printre toți oamenii Mei aleși și nu îngădui ca lucrarea Mea să fie întinată de idei omenești, pentru că Eu în persoană Îmi împlinesc propria Mea lucrare. Când lucrez, cerurile și pământul, precum și tot ce se află în ele se schimbă și sunt reînnoite, iar când Îmi închei lucrarea, omul este complet reînnoit, nu mai trăiește în suferință din cauza a ceea ce cer Eu, pentru că sunetele de bucurie pot fi auzite pe tot pământul și Mă folosesc de această ocazie ca să-i acord omului binecuvântările pe care i le dau. Când sunt Împăratul împărăției, oamenii se tem de Mine, totuși, când sunt Împărat printre oameni și trăiesc între oameni, oamenii nu-și găsesc nicio bucurie în Mine, deoarece noțiunile lor despre Mine sunt prea dureroase, astfel că ele sunt atât de adânc încastrate ca să fie greu de îndepărtat. Din cauza manifestării omului, Îmi fac lucrarea care este potrivită, iar, când Mă înalț sus, în cer, și Îmi dezlănțui mânia asupra omului, diversele păreri ale oamenilor despre Mine se prefac, imediat, în cenușă. Cer ca ei să vorbească mai mult despre noțiunile lor despre Mine, dar ei sunt împietriți ca și cum nu ar avea nimic, ca și cum ar fi smeriți. Cu cât trăiesc mai mult în noțiunile

oamenilor, cu atât mai mult ajung ei să Mă iubească și, cu cât trăiesc mai mult în afara noțiunilor oamenilor, cu atât mai mult se îndepărtează de Mine și au mai multe păreri despre Mine, căci, de când am creat lumea și până astăzi, Eu am trăit întotdeauna în noțiunile oamenilor. Când vin printre oameni astăzi, risipesc toate noțiunile oamenilor și, astfel, oamenii, pur și simplu, refuză – totuși, Eu am metode potrivite prin care să tratez cu noțiunile lor. Oamenii nu ar trebui să fie îngrijorați sau neliniștiți; voi mântui omenirea întreagă prin propriile Mele metode, făcându-i pe toți oamenii să Mă iubească și îngăduindu-le să se bucure de binecuvântările Mele în Cer.

17 aprilie 1992

Capitolul 34

Am invitat odată omul ca oaspete în casa Mea, totuși, el a fugit înapoi și încolo din cauza chemărilor Mele – ca și cum, în loc să-l invit ca oaspete, l-aș fi adus la locul de execuție. Astfel, casa Mea a rămas goală, pentru că omul întotdeauna M-a ocolit și s-a ferit de Mine. Acest lucru M-a lăsat fără mijloace prin care să-Mi îndeplinesc o parte din lucrare, adică, am renunțat la ospățul pe care l-am pregătit pentru el, deoarece omul nu era doritor să se bucure de acest ospăț, așadar, nu l-am forțat să o facă. Totuși, dintr-o dată, omul se găsește copleșit de foame, așa că, vine să bată la ușa Mea, cerându-Mi ajutorul – văzându-l într-o astfel de situație disperată, cum să nu-l salvez? De aceea, întind din nou o masă pentru om, ca să se bucure de ea; și numai atunci simte cât sunt de admirabil și, astfel, ajunge să depindă de Mine. Treptat, datorită atitudinii Mele față de el, ajunge să Mă iubească „fără rezerve” și nu mai suspectează că îl voi trimite în „tărâmul pucioasei”, căci nu aceasta este voia Mea. Și, astfel, doar după ce Îmi vede inima, omul depinde de Mine cu adevărat, ceea ce arată cât este de „prudent”. Totuși, nu sunt neîncredător față de om din cauza înșelăciunii sale, ci mai degrabă mișc inimile oamenilor prin îmbrățișarea Mea caldă. Nu asta fac în prezent? Nu se manifestă acest lucru în oameni în etapa actuală? De ce sunt capabili de astfel de lucruri? De ce sunt cuprinși de un astfel de sentiment? Oare pentru că Mă cunosc cu adevărat? Oare pentru că au o iubire nețărmuită pentru Mine? Nu forțez pe nimeni să Mă iubească, ci pur și simplu le ofer libertatea să aleagă singuri; nu intervin și nici nu îi ajut să facă alegeri cu privire la soarta lor. Oamenii au venit cu deciziile înaintea Mea, le-au adus înaintea Mea ca să le verific, și când am deschis punga care conținea „deciziile omului”, am văzut lucruri înăuntru care, deși amestecate, erau totuși destul de „bogate”. Oamenii M-au privit cu ochi mari, foarte temători că le voi smulge hotărârile. Însă, din pricina slăbiciunii omului, nu am judecat chiar de la început. În schimb, am închis punga și am continuat să fac lucrarea pe care trebuie să o fac. Totuși, omul nu se alătură îndrumării Mele la începutul lucrării Mele, ci continuă să se îngrijoreze dacă decizia lui este lăudată de

Mine. Am lucrat atât de mult și am rostit atât de multe cuvinte, însă până la această dată, omul rămâne incapabil să înțeleagă voia Mea. De aceea, fiecare acțiune derutantă a sa Mă face să ameteșc. De ce este în permanență incapabil să înțeleagă voia Mea și face lucrurile în pripă, după cum îi place? A suferit creierul lui vreun șoc? Este posibil să nu înțeleagă cuvintele pe care le spun? De ce acționează întotdeauna cu privirea înainte, dar e incapabil să bătătorească o cale și să dea un exemplu pentru oamenii din viitor? A existat vreunul care să fie un exemplu înainte de Petru? Nu sub îndrumarea Mea a reușit Petru să supraviețuiască? De ce oamenii din ziua de azi sunt incapabili de acest lucru? De ce, având un model de urmat, sunt încă incapabili să îmi împlinescă voia? Asta arată că, în continuare, omul nu are încredere în Mine, ceea ce a condus la circumstanțele mizerabile din zilele noastre.

Mă delectez privind păsărelele cum zboară pe cer. Chiar dacă ele nu și-au expus hotărârile înaintea Mea și nu au niciun fel de cuvinte pe care să Mi le „ofere”, se bucură de lumea pe care le-am oferit-o. Însă, omul este incapabil de acest lucru, iar fața sa este plină de melancolie – oare am o datorie la el ce nu poate fi plătită? De ce este fața lui tot timpul brăzdată de lacrimi? Admir crinii înfloriți de pe dealuri; florile și ierburile se întind peste coline, însă, înainte de apariția primăverii, crinii adaugă splendoare slavei Mele de pe pământ – poate omul să realizeze asemenea lucruri? Ar putea să Mă mărturisească pe pământ înainte de revenirea Mea? S-ar putea consacra pe sine însuși de dragul Numelui Meu în țara marelui balaur roșu? E ca și cum cuvântările Mele sunt pline de cerințe pentru om – el mă detestă din cauza acestor cerințe; se teme de cuvintele Mele pentru că trupul său este prea slab și pentru că este fundamental incapabil să realizeze ceea ce îi cer. Când deschid gura, văd cum oamenii de pe pământ fug în toate direcțiile, ca și cum ar încerca să scape de o foamete. Când Îmi acopăr fața și când Îmi întorc trupul, oamenii intră imediat în panică. Nu știu ce să facă, deoarece le este teamă de plecarea Mea; în noțiunile lor, ziua în care voi pleca are să fie ziua în care dezastrul va coborî din cer, în care va începe pedeapsa lor. Totuși, ce fac Eu este complet opusul noțiunile omului. Nu am acționat niciodată conform noțiunilor oamenilor și niciodată nu am permis noțiunilor omului să rezoneze cu Mine. Momentul în care Eu acționez este exact momentul în care omul este revelat. Cu alte cuvinte, acțiunile Mele nu pot fi măsurate potrivit noțiunilor omului. Din momentul Creației și până azi, nimeni nu a descoperit un „continent nou” în ceea ce fac; nimeni nu a înțeles vreodată legile după care Eu acționez și nimeni nu a deschis o nouă cale de ieșire. De aceea, oamenii continuă astăzi să fie incapabili să meargă pe drumul cel bun – asta este exact ceea ce le lipsește și unde trebuie să ajungă. Din momentul Creației și până azi, nu am mai întreprins un asemenea lucru, ci doar am adăugat câteva elemente noi lucrării Mele din zilele de pe urmă. Și chiar în astfel de circumstanțe evidente, oamenii sunt în continuare incapabili să-Mi înțeleagă voia – nu este acesta exact lucrul de care ei duc lipsă?

După ce intru în noua lucrare, voi avea noi cerințe pentru om. Pentru om e ca și cum cerințele din trecut nu au avut niciun efect, motiv pentru care uită de ele. Care sunt noile

modalități prin care lucrez? Ce cer de la om? Oamenii înșiși sunt capabili să măsoare dacă ceea ce au făcut în trecut a fost în concordanță cu voia Mea și dacă acțiunile lor s-au încadrat în limitele a ceea ce am cerut. Nu e nevoie ca Eu să verific totul în mod individual; ei își înțeleg propriile staturi și, astfel, le este clar în minte cât de departe pot să acționeze, și nu e nevoie ca Eu să le spun în mod explicit. Poate că atunci când vorbesc, unii oameni se vor poticni; de aceea, am evitat să rostesc această parte a cuvintelor Mele, pentru a evita ca oamenii să devină slabi din cauza lor. Nu-i este acest lucru de mai mare ajutor omului în căutările lui? Nu este mai benefic pentru progresul omului? Cine nu dorește să-și uite trecutul și să se străduiască să meargă înainte? Datorită „nepăsării” Mele, nu știu dacă oamenii înțeleg că mijloacele prin care vorbesc au intrat într-un tărâm nou. Mai mult, pentru că lucrarea Mea Mă ține atât de „ocupat”, nu am avut timp să Mă interesez dacă oamenii înțeleg tonul cu care vorbesc. De aceea, cer doar ca oamenii să fie mai înțelegători cu Mine. Din cauză că lucrarea Mea Mă ține atât de „ocupat”, nu pot să vizitez personal bazele lucrării Mele pentru a-i îndruma pe oameni, de aceea îi „înțeleg puțin”. Pe scurt, fără a ține cont de orice altceva, am început să-l conduc pe om pentru a păși oficial într-un nou început și într-o nouă metodă. Oamenii au văzut că în toate cuvântările Mele există ceva nostim, umor, și un ton deosebit de ridiculare în ceea ce spun. De aceea, armonia dintre Mine și om este perturbată în mod neintenționat, provocând o perdea densă de nori să vină pe fețele oamenilor. Totuși, Eu nu sunt constrâns de aceasta, ci Îmi continui lucrarea, căci tot ceea ce spun și fac este o parte necesară a planului Meu; tot ceea ce este rostit de gura Mea ajută omul și nimic din ceea ce fac nu este lipsit de importanță; tot ceea ce fac este edificator pentru toți oamenii. Pentru că omul are lipsuri, de aceea o las mai lejer și continui să vorbesc. Poate că unii oameni așteaptă cu disperare să am noi cerințe pentru ei. Dacă este așa, am să le satisfac nevoile. Dar este un lucru pe care trebuie să vi-l reamintesc: atunci când Eu vorbesc, sper ca oamenii să capete o mai bună înțelegere. Sper să ajungă să discearnă mai bine, astfel încât să câștige mai mult de pe urma cuvintelor Mele, îndeplinind în acest fel cerințele Mele. Înainte, atenția oamenilor în biserici era orientată spre a fi pedepsiți și zdrobiți. A mânca și a bea cuvintele Mele reprezintă lucruri care s-au făcut pe baza înțelegerii scopurilor și sursei lor – azi însă e altfel decât în trecut și oamenii sunt absolut incapabili să înțeleagă sursa cuvântărilor Mele și, de aceea, nu au nicio șansă să fie pedepsiți și zdrobiți de Mine, pentru că ei și-au consumat toată energia doar ca să-Mi mănânce și să-Mi bea cuvintele. Dar, chiar și în aceste circumstanțe, ei continuă să fie incapabili să-Mi îndeplinească cerințele, așadar, le dau noi cerințe: le cer să intre în încercări împreună cu Mine, să intre în mustrare. Însă, aș vrea să vă reamintesc un lucru: aceasta nu înseamnă a-l trimite pe om la moarte, ci, mai degrabă, este ceea ce cere lucrarea Mea, căci, în etapa actuală, cuvintele Mele sunt prea de neînțeles pentru om, iar omul este incapabil de a coopera cu Mine – nu e nimic de făcut! Nu pot decât să-l fac pe om să intre împreună cu Mine în noua metodă. Ce altceva se poate face? Din cauza defectelor omului și Eu trebuie să intru în cursul în care intră omul – nu sunt Eu Cel care

Îi va desăvârși pe oameni? Nu sunt Eu Cel care a conceput acest plan? Chiar dacă cealaltă cerință nu este dificilă, ea nu este secundară primei. Lucrarea Mea în mijlocul grupului de oameni din zilele de pe urmă este o acțiune fără precedent și, de aceea, toți oamenii trebuie să îndure ultima dificultate pentru Mine, astfel încât gloria Mea să umple întregul cosmos. Înțelegeți voia Mea? Acesta este ultimul lucru pe care i-l cer omului, adică, sper ca toți oamenii să-Mi poată fi mărturie puternică și răsunătoare în fața marelui balaur roșu, să se poată da pe ei înșiși pentru Mine pentru o ultimă oară și să-Mi îndeplinească cerințele într-o ultimă dată. Puteți face voi cu adevărat acest lucru? În trecut, ați fost incapabili să-Mi mulțumiți inima – puteți rupe acest tipar la final? Le ofer oamenilor șansa să reflecteze, îi las să chibzuiască bine înainte să-Mi dea un răspuns – este greșit să fac acest lucru? Aștept răspunsul omului, aștept „scrisoarea de răspuns” – aveți credința să Îmi îndepliniți cerințele?

20 aprilie 1992

Capitolul 35

Am început să-Mi îndeplinesc lucrarea printre oameni, îngăduindu-le să trăiască în același curent ca Mine. Când Îmi voi finaliza lucrarea, voi rămâne în continuare printre oameni, pentru că ei sunt cei gestionați pe parcursul întregului Meu plan de gestionare (planul mântuirii), și este a Mea dorință ca ei să devină stăpâni peste toate lucrurile. Din acest motiv, Eu umblu în continuare printre oameni. Pe măsură ce omenirea și cu Mine intrăm în era actuală, Mă simt destul de ușurat, deoarece ritmul lucrării Mele s-a întetit. Cum pot oamenii să țină pasul? Am făcut multă lucrare asupra unor oameni amorțiți și grei de cap, însă ei nu au câștigat aproape nimic, pentru că nu Mă prețuiesc. Am trăit în rândul tuturor oamenilor și le-am observat fiecare mișcare, oriunde ar fi, atât deasupra pământului, cât și dedesubt. Toți cei clasificați ca „oameni” Mi se împotrivesc, de parcă „a Mi se împotrivi” ar fi lucrarea oamenilor, de parcă, nefăcând această lucrare, ar ajunge orfani rătăcitori, neadoptati de nimeni. Cu toate acestea, Eu nu îi condamn pe oameni la întâmplare, pe baza acțiunilor și comportamentului lor. Mai degrabă, îi susțin și îi aprovizionez în conformitate cu statura lor. Deoarece oamenii sunt personajele centrale ale întregului Meu plan de gestionare, Eu ofer mai multă îndrumare celor cărora li s-a acordat rolul de „om”, astfel încât să poată juca acest rol din toată inima și la maximul capacității lor și ca piesa pe care o regizez să fie un succes răsunător. Acesta este apelul Meu către omenire. Dacă nu M-aș ruga Eu pentru omenire, oare oamenii ar fi incapabili să-și joace rolul? Nu cumva ar fi adevărat, atunci, că Eu pot îndeplini ceea ce oamenii cer de la Mine, dar ei nu pot îndeplini ceea ce Eu cer de la ei? Se poate spune că nu-Mi folosesc puterea pentru a asupri omenirea. Dimpotrivă, aceasta este cererea Mea finală, pentru care o implor cu toată seriozitatea și sinceritatea. Chiar nu este capabilă să facă

ce-i cer? De mulți ani, Eu le dau oamenilor și, totuși, nu am primit nimic în schimb. Cine Mi-a dat vreodată ceva? Oare sângele, sudoarea și lacrimile Mele vor fi ca ceața de munte? Le-am oferit oamenilor „vaccinări” de multe ori și le-am spus că cerințele Mele de la ei nu erau exigente. Atunci, de ce oamenii Mă evită în permanență? Oare pentru că îi voi trata ca pe puii de găină, pentru a fi uciși imediat ce sunt prinși? Sunt într-adevăr atât de brutal și inuman? Oamenii Mă măsoară întotdeauna cu propriile lor noțiuni. Sunt Eu, așa cum sunt în noțiunile lor, la fel cum sunt în ceruri? Nu consider că noțiunile oamenilor sunt obiecte pentru plăcerea Mea. Mai degrabă, văd inimile lor ca pe lucruri care trebuie apreciate. Cu toate acestea, Mă simt destul de exasperat de conștiințele lor, pentru că, potrivit lor, Eu însumi nu am una. Prin urmare, am mai multe opinii despre conștiințele lor. Cu toate acestea, refuz să le critic conștiințele direct; mai degrabă, continuu să îi călăuzesc cu răbdare și sistematic. La urma urmei, oamenii sunt slabi și incapabili să facă vreo lucrare.

Astăzi, pășesc oficial pe tărâmul muștrării nemărginite, de care Mă bucur alături de omenire. Cu mâna Mea, dau și comenzi, iar sub comanda Mea, omenirea se comportă bine; nimeni nu îndrăznește să Mi se împotrivescă. Toți sunt sub îndrumarea Mea, îndeplinind lucrarea pe care le-am atribuit-o, pentru că aceasta este „lucrarea” lor. Dintre toate lucrurile din ceruri și de sub ceruri, cine nu se supune planurilor Mele? Cine nu este în puterea Mea? Cine nu rostește laude și preamăriri pentru cuvintele Mele și pentru lucrarea Mea? Oamenii Îmi admiră faptele și acțiunile și astfel, datorită fiecărei mișcări ale Mele, ei se revarsă în curentul lucrării Mele. Cine se poate sustrage? Cine poate scăpa de lucrarea pe care am rânduit-o? Prin decretul Meu administrativ, oamenii sunt obligați să rămână; fără el, toți s-ar fi strecurat înapoi de pe „linia frontului” și ar fi devenit „dezertori”. Cine nu se teme de moarte? Oare oamenii își pot pune cu adevărat viața la bătaie? Nu Mă impun asupra nimănui, pentru că am dobândit o înțelegere minuțioasă a naturii umane cu mult timp în urmă. Astfel, am întreprins întotdeauna proiecte pe care oamenii nu le-au făcut niciodată înainte. Deoarece nimeni nu Mi-ar putea îndeplini lucrarea, am pus personal piciorul pe terenul de luptă pentru a Mă angaja într-o luptă pe viață și pe moarte cu Satana. În zilele noastre, Satana este extrem de năvalnic. De ce nu profit de această ocazie pentru a Mă lăuda cu punctul central al lucrării Mele și a-Mi dezvălui puterea? Așa cum am mai spus, Eu folosesc viclenia Satanei drept contrast al Meu; nu e aceasta cea mai bună ocazie? Abia acum dezvălui un zâmbet mulțumit, căci Mi-am atins scopul. Nu voi mai alerga întruna, cerând oamenilor „ajutor”. Am încetat să Mă agit încoace și încolo și nu mai trăiesc viața unui pribeag. De acum înainte, voi trăi în pace. Oamenii, de asemenea, vor fi teferi și nevătămați, căci ziua Mea a venit. Pe pământ, am dus viața ocupată a unui om, o viață în care se pare că au avut loc multe nedreptăți. În ochii oamenilor, le-am împărtășit bucuriile și întristările, precum și necazurile. La fel ca oamenii, și Eu am trăit pe pământ și sub ceruri. De aceea, M-au văzut întotdeauna ca pe o ființă creată. Deoarece oamenii nu M-au văzut așa cum sunt în ceruri, nu au depus niciodată mult efort în numele Meu. Totuși, având în vedere

situația de astăzi, oamenii nu au de ales decât să admită că Eu sunt Stăpânul sortii lor și vorbitorul care cuvântează din nori. Prin urmare, oamenii și-au plecat capetele la pământ înaintea Mea, în închinare. Nu este aceasta dovada întoarcerii Mele triumfătoare? Nu este aceasta o portretizare a victoriei Mele asupra tuturor forțelor ostile? Toți oamenii au avut premoniții că lumea se apropie de sfârșit, că umanitatea va fi supusă unei mari curățiri. Cu toate acestea, ei nu pot face cu adevărat, în mod conștient, ceea ce Eu le cer, așa că nu au de ales decât să plângă sub musturarea Mea. Ce se poate face? Cine le-a spus oamenilor să fie neascultători? Cine le-a spus să intre în epoca finală? De ce s-au născut în lumea umană în zilele de pe urmă? Fiecare lucru în parte este rânduit și planificat de Mine personal. Cine poate să se plângă?

De la crearea lumii, am rătăcit printre oameni, ținându-le companie în existența lor pământească. Cu toate acestea, în generațiile anterioare, nici măcar o persoană nu a fost aleasă vreodată de Mine; toți au fost respinși de scrisoarea Mea tăcută. Asta deoarece oamenii din trecut nu M-au slujit doar pe Mine, așa că Eu, la rândul Meu, nu i-am iubit doar pe ei. Au luat „darurile” Satanei și apoi s-au întors și Mi le-au oferit Mie. Nu a fost aceasta o calomnie împotriva Mea? Iar în timp ce își ofereau jertfele, Eu nu Mi-am dezvăluit dezgustul; mai degrabă, le-am transformat uneltirile spre folosul Meu, adăugând aceste „daruri” la materialele gestionării Mele. Mai târziu, odată ce au fost prelucrate de mașini, voi arde zgura dinăuntru. În epoca actuală, oamenii nu Mi-au oferit multe „cadouri” și, totuși, nu le reproșez acest lucru. Acești oameni au fost întotdeauna sărmani și cu mâinile goale; astfel, observând realitatea situației lor, nu i-am supus niciodată vreunor cereri irezonabile de când am venit în lumea oamenilor. Dimpotrivă, după ce le-am oferit „materiale”, am căutat „produsul finit” pe care Mi-l doresc, deoarece aceasta este amplexarea a ceea ce pot realiza oamenii. Înainte de a face o cerere adecvată, am petrecut foarte mulți ani în greutate, învățând ce înseamnă să trăiești ca om. Dacă nu aș fi experimentat viața umană, cum aș fi putut înțelege problemele care oamenilor li se par greu de discutat? Cu toate acestea, oamenii nu văd lucrurile așa; ei spun că Eu sunt Însuși Dumnezeu omnipotent, supranatural. Nu este tocmai aceasta noțiunea pe care toți oamenii au nutrit-o de-a lungul istoriei, pe care o nutresc chiar și astăzi? Am spus că, pe pământ, nu există nimeni care să Mă cunoască cu adevărat și pe deplin. Această observație are implicațiile ei; nu e doar vorbărie goală. Am experimentat și am observat acest lucru Eu Însuși, așa că înțeleg detaliile. Dacă nu aș fi coborât în lumea umană, cine ar avea o șansă să Mă cunoască? Cine Mi-ar putea asculta cuvintele în persoană? Cine Mi-ar putea vedea chipul printre ei? De-a lungul veacurilor, am rămas întotdeauna ascuns în nori. Mai devreme, am făcut o predicție: „Voi coborî în lumea oamenilor în zilele de pe urmă pentru a le servi drept exemplar”. Iată de ce doar oamenii de astăzi au norocul de a-și putea lărgi orizonturile. Nu este aceasta o bunătate pe care am revărsat-o asupra lor? Ar putea ei să nu-Mi înțeleagă deloc harul? De ce sunt oamenii atât de amorțiți și grei de cap? Au ajuns până acum; de ce nu s-au trezit încă? Eu sunt în această lume de mulți ani, dar cine Mă cunoaște? Nu

este de mirare că-i mustru pe oameni. Se pare că sunt obiectele asupra cărora să-Mi exercit autoritatea; se pare că sunt gloanțe în arma Mea, care, după ce au fost trase, vor „scăpa” toate. Asta își închipuie oamenii. Eu i-am respectat întotdeauna; nu i-am exploatat niciodată în mod arbitrar și nu i-am dat la schimb, ca pe sclavi. Acest lucru se întâmplă pentru că Eu nu-i pot părăsi pe ei, și nici ei nu Mă pot părăsi pe Mine. Astfel, între noi s-a format o legătură pe viață și pe moarte. Întotdeauna am prețuit omenirea. Deși oamenii nu M-au prețuit niciodată, ei au privit întotdeauna la Mine, motiv pentru care Eu depun în continuare eforturi pentru ei. Îi iubesc pe oameni ca pe propria Mea comoară, pentru că ei sunt „capitalul” gestionării Mele pe pământ; prin urmare, cu siguranță nu îi voi alunga. Voia Mea față de oameni nu se va schimba niciodată. Pot ei să aibă cu adevărat încredere în jurământul Meu? Cum pot ei să Mă mulțumească, de dragul Meu? Aceasta e sarcina ce a fost stabilită pentru toți oamenii; este „tema pentru acasă” pe care le-am dat-o. Speranța Mea este că vor lucra din greu pentru a o finaliza.

23 aprilie 1992

Capitolul 36

Toate lucrurile sunt rânduite de mâna Mea. Cine îndrăznește să facă după bunu-i plac? Cine le poate schimba cu ușurință? Oamenii plutesc prin văzduh, mișcându-se aidoma prafului, cu fețele mânjite făcându-i respingători din cap până-n picioare. Eu privesc dintre nori cu inima grea: de ce omul, odată plin de vitalitate, a devenit astfel? Și de ce nu-și dă seama de asta și este insensibil în privința aceasta? De ce „se lasă în voia sortii” și își îngăduie să ajungă acoperit de murdărie? Astfel este lipsa de iubire și de respect pentru el însuși. De ce evită omul, întotdeauna, ce întreb Eu? Sunt Eu, oare, cu adevărat, crud și inuman față de el? Sunt Eu, într-adevăr, poruncitor și irațional? Și atunci, de ce se uită oamenii mereu la Mine cu ochi dușmănoși? De ce Mă urăsc mereu? I-am adus Eu la capătul drumului? Omul nu a descoperit niciodată nimic în mustrea Mea, căci nu face altceva decât să-și înșface cu amândouă mâinile jugul din jurul grumazului, cu amândoi ochii ațintiți asupra Mea, ca și cum ar urmări un dușman – și doar în acest moment simt cât de vlăguit este. Din această pricină spun că nimeni nu s-a ținut niciodată tare în mijlocul încercărilor. Nu este exact așa statura omului? E nevoie ca Eu să-i spun cifrele „măsurilor” lui? „Înălțimea” omului nu este mai mare decât aceea a unui viermișor care șerpuiește pe pământ, iar „pieptul” lui este de lățimea unui șarpe. Prin aceasta, nu îl minimalizez pe om – nu sunt acestea măsurile precise ale staturii lui? L-am degradat Eu pe om? Omul e ca un copil jucăuș. Există chiar momente când se joacă cu animalele, totuși rămâne fericit; e ca o pisică, trăindu-și viața fără să-i pese sau să-și facă griji. Poate din cauza controlului Duhului sau a rolului lui Dumnezeu în Cer, Mă simt Eu profund dezgustat de stilurile extravagante de

viață ale oamenilor pe pământ. Din cauza vieții omului – care este la fel ca aceea a unui parazit – „interesul” Meu pentru cuvintele „viață omenească” a crescut oarecum și, astfel, am devenit puțin mai „respectuos” față de viața omenească. Căci ar părea că numai omul este în stare de a crea o viață care are sens, pe câtă vreme Eu nu sunt capabil de acest lucru. Astfel, pot doar să Mă retrag în „munți”, fiindcă nu sunt în stare de a experimenta și observa greutățile printre oameni. Totuși, omul Mă forțează cu urgență să o fac – nu am de ales! Nu pot decât să dau ascultare rânduieților omului, recapitulând experiențe împreună cu el și trecând prin viața omenească alături de el. În Cer, o dată am făcut înconjurul întregii cetăți și, dedesubtul Cerului, am făcut, o dată, înconjurul tuturor țărilor. Totuși, nimeni nu M-a descoperit vreodată, de-abia au auzit sunetul mișcării Mele încoace și-ncolo. În ochii oamenilor, Eu vin și plec fără urmă sau umbră. Este ca și cum aș fi devenit un idol invizibil în inimile lor, totuși oamenii nu cred așa. S-ar putea ca toate acestea să nu fie fapte mărturisite de gura omului? În acest punct, cine nu recunoaște că ar trebui muștrați? Ar putea oamenii să mai stea cu fruntea sus în fața unei dovezi concrete?

Fac „o afacere” printre oameni, îi șterg omului toată necurătenia și nedreptatea și, astfel, îl „procesez” ca să poată fi după propria Mea inimă. Totuși, cooperarea omului este indispensabilă acestei etape a lucrării, căci el țopăie și saltă mereu ca un pește care tocmai a fost prins. Așa că, pentru a preveni orice accident, am omorât toți „peștii” care fuseseră prinși, după care peștele a devenit ascultător și nu a avut nici cel mai mic motiv de nemulțumire. Când am nevoie de om, e întotdeauna ascuns. De parcă n-ar fi văzut niciodată scene uimitoare, de parcă s-ar fi născut la țară și nu ar ști nimic despre treburile orașului. Aaug înțelepciunea Mea părților care lipsesc ale omului și îl fac să Mă cunoască; fiindcă omul este prea sărac, vin, în persoană, printre oameni și îi dau „calea spre bogăție”, făcându-l să deschidă ochii. Prin aceasta, nu îl salvez? Nu este asta compasiunea Mea față de om? Este iubire dăruită fără condiții? Este ura atunci muștrare? I-am explicat omului, din diferite perspective, dar el tratează acest lucru doar drept cuvinte și doctrine. Este ca și cum cuvântările Mele ar fi bunuri defecte, vândute ca solduri, în mâinile omului. Astfel, atunci când le spun oamenilor că o furtună mare vine să înghită satul de munte, nimeni nu gândește nimic despre asta, doar câțiva dintre ei își mută casele, cu inimile îndoite. Restul nu se mută, ca și cum ar fi indiferenți, ca și cum aș fi o rândunică din cer – nu înțeleg nimic din cele ce spun. Numai când munții se răstoarnă și pământul este făcut bucăți se gândesc oamenii la cuvintele Mele, numai atunci se trezesc din visurile lor, dar timpul a venit deja, ei sunt înghițiți de marele potop, cadavrele lor plutesc la suprafața apei. Văzând mizeria din lume, Îmi scapă un suspin pentru nenorocirea omului. Am cheltuit mult timp și am plătit un preț mare de dragul sorții omului. În mintea oamenilor, nu am canale lacrimale – dar Eu, acest „monstru” fără canale lacrimale, am vărsat multe lacrimi pentru om. Omul, totuși, nu știe nimic despre asta, se joacă, doar, în țărână, cu jucăriile din mâinile lui, de parcă Eu nu exist. Astfel, în împrejurările de astăzi, oamenii rămân amorțiți și tonți, sunt încă „înghetați” în beciuri,

de parcă s-ar afla încă într-o peșteră. Văzând acțiunile omului, singura Mea opțiune este să plec...

În ochii oamenilor, am făcut mult bine pentru om și, astfel, ei Mă privesc ca pe un model al epocii actuale. Totuși, ei nu M-au privit niciodată ca pe Suveranul sortii omului și Creatorul tuturor lucrurilor. De parcă nu Mă înțeleg. Deși oamenii au strigat odată „Trăiască înțelegerea”, nimeni n-a pierdut multă vreme cu analizarea cuvântului „înțelegere”, arătând că oamenii nu au nicio dorință să Mă iubească. În vremurile de azi, oamenii nu M-au prețuit niciodată, nu am niciun loc în inimile lor. Ar putea ei arăta o iubire adevărată pentru Mine, în zilele de suferință ce vor veni? Dreptatea omului rămâne ceva fără formă, ceva ce nu poate fi văzut sau atins. Ce vreau Eu este inima omului, fiindcă, în corpul omenesc, inima e cea mai de preț. Nu sunt, oare, faptele Mele potrivite pentru a fi răsplătite cu inima omului? De ce nu-Mi dau oamenii inimile lor? De ce le strâng ei, mereu, la propriile lor piepturi, nevrând să le dea drumul? Poate inima omului asigura pacea și fericirea, de-a lungul vieților oamenilor? De ce, atunci când emit cereri la adresa oamenilor, iau ei un pumn de țărână de pe jos și-L aruncă spre Mine? Este aceasta schema vicleană a omului? De parcă încearcă să păcălească un trecător care nu are unde se duce, momindu-l să se întoarcă la ei acasă, unde devin josnici și îl omoară. Oamenii au vrut să-Mi facă și Mie asemenea lucruri. De parcă ar fi călăul care omoară pe cineva fără să clipească din ochi, de parcă ar fi împăratul diavolilor, a cărui a doua natură este să ucidă oameni. Dar, acum, oamenii vin dinaintea Mea, dorind încă să folosească astfel de mijloace – totuși, ei își au planurile lor, iar Eu am contra-măsurile Mele. Chiar dacă oamenii nu Mă iubesc, cum aș putea Eu să nu-Mi fac publice omului contra-măsurile, în acest moment? Am un meșteșug infinit, nemăsurat, în a-l manevra pe om; fiecare parte a lui este manevrată de Mine personal și procesată de Mine personal. În cele din urmă, îl voi face pe om să îndure durerea despărțirii de ceea ce iubește și îl voi face să se supună rânduielilor Mele și, în acel moment, de ce o să mai aibă oamenii a se plânge? Oare tot ce fac Eu nu e de dragul omului? În timpuri trecute, nu i-am spus niciodată omului despre pașii lucrării Mele – dar azi, într-un timp diferit de trecut, deoarece conținutul lucrării Mele este diferit, le-am vorbit în avans oamenilor despre lucrarea Mea, ca să-i împiedic să cadă ca rezultat al acesteia. Nu este acesta vaccinul pe care l-am inoculat în om? Dintr-un motiv sau altul, oamenii nu s-au gândit niciodată serios la cuvintele Mele; de parcă burțile le sunt flămânde și nu sunt pretențioși cu privire la ce mănâncă, ceea ce le-a slăbit stomacurile. Dar oamenii consideră „constituția lor sănătoasă” drept capitală și nu iau notă de avertismentele „doctorului”. Văzându-le insensibilitatea, Mă simt îngrijorat pentru om. Fiindcă oamenii sunt imaturi și au încă de experimentat viața omenească, nu au nicio teamă; în inimile lor, cuvintele „viață omenească” nu există, ei nu au nicio considerație pentru ele și doar se plictisesc de cuvintele Mele, de parcă aș fi devenit o bătrână care bate câmpii. Pe scurt, în orice caz, sper ca oamenii să-Mi poată înțelege inima, căci nu am nicio dorință de a-l trimite pe om în ținutul morții. Sper ca omul să poată înțelege

care este starea Mea sufletească, în acest moment, și să fie atent cu povara pe care o port chiar acum.

26 aprilie 1992

Capitolul 37

De-a lungul epocilor, în toată lucrarea pe care am făcut-o, fiecare etapă a acesteia a implicat metodele Mele de lucru potrivite. Din acest motiv, oamenii Mei iubiți au fost făcuți din ce în ce mai puri și din ce în ce mai potriviți pentru folosul Meu. Din același motiv, totuși, „lucrul nefericit” este că, pe măsură ce metodele Mele de lucru se înmulțesc, numărul oamenilor scade, iar asta îi face să se cufunde în contemplație profundă. Desigur, lucrarea aceasta de astăzi tot nu constituie o excepție, iar cei mai mulți dintre oameni au fost din nou prinși în contemplație; ca atare, datorită schimbărilor aduse metodelor Mele, mai există unii care va trebui să se retragă. Acest lucru ar putea fi descris astfel: a fost ceva predestinat de Mine, dar nu ceva ce Eu am făcut. Din vremea creației și până astăzi, atât de mulți oameni au căzut și atât de mulți au rătăcit drumul ca rezultat al metodelor lucrării Mele. Însă Mie nu-Mi pasă ce fac oamenii – indiferent dacă ei simt că nu sunt afectuos sau că sunt prea crud – indiferent dacă înțelegerea lor e corectă sau nu, Eu evit să dau o explicație. Haideți să avem, mai întâi, părtașie despre punctul principal al acestei discuții, pentru ca toți să poată dobândi o înțelegere cuprinzătoare și, astfel, să îi împiedic să nu înțeleagă de ce suferă. Nu-i voi sili pe oameni să sufere în tăcere ca mușii; mai degrabă, voi descrie totul limpede pentru a-i împiedica să se plângă de Mine. Într-o zi, voi face ca toți să rostească laude sincere în mijlocul mustrării lor. Agreeți această metodă? Este conformă cu cerințele oamenilor?

În prologul la era mustrării, le voi spune oamenilor mai întâi sensul general din spatele aceste „ere”, astfel încât să nu Mă offenseze. Adică, voi face rânduieli pentru lucrarea Mea care nu vor fi schimbate de nimeni, și nu voi ierta cu ușurință pe nimeni care le va altera: îl voi condamna. Veți ține minte acest lucru? Toate acestea sunt „vaccinări”. În noile metode, toți oamenii trebuie să priceapă, mai întâi, că primul și cel mai important obiectiv de realizat este să câștige o înțelegere a propriilor condiții actuale. Înainte de a fi dobândit o oarecare înțelegere de sine, nimănui nu i se va îngădui să vorbească neglijent în biserică și voi mostra, cu siguranță, pe oricine încalcă această regulă. Din această zi înainte, toți apostolii vor fi înscrși în biserici și li se va interzice să se mute ici și colo după bunul plac – acest lucru va da puține roade. Ei păreau, toți, să-și îndeplinească îndatoririle, dar, de fapt, Mă amăgeau. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, astăzi e totul în trecut și nu mai trebuie adus în discuție. De acum încolo, termenul de „apostol” va fi desființat și nu va mai fi folosit niciodată, astfel încât toți oamenii să poată coborî din „pozițiile” lor și să ajungă să se cunoască pe ei înșiși. Acest lucru este, firește,

de dragul mântuirii lor. O „poziție” nu e o coroană, este doar un termen de adresare. Pricepeți ce spun? Cei care conduc bisericile tot vor trăi viața bisericească în interiorul propriilor biserici, deși, bineînțeles, aceasta nu este o regulă rigidă. Când va fi nevoie, ei vor putea vizita bisericile în coordonare cu alți foști apostoli. Cel mai hotărâtor lucru este că părtășia bisericilor trebuie sporită – în afară de cazul în care niciunul dintre membrii acestora nu trăiește, de fapt, viața bisericii. Cu toate acestea, trebuie să subliniez că trebuie să fiți cu toții uniți în cunoașterea de sine și în răzvrătirea împotriva marelui balaur roșu: aceasta este voia Mea. Nu este important câte spun oamenii; mai degrabă, este de vitală importanță ca toți oamenii Mei să fie în stare să vină laolaltă ca unul, întrucât acesta este unicul mod de a fi, cu adevărat, martori. În trecut, toți oamenii spuneau că vor ajunge să se cunoască pe ei înșiși, însă Eu am rostit nenumărate cuvinte – și cât de mult ați ajuns să înțelegeți despre voi înșivă? Cu cât le este mai înaltă poziția, cu atât le este mai greu să se lepede de ei înșiși, cu cât le sunt mai mari speranțele, cu atât vor suferi mai mult când vor fi muștrați. Aceasta este mântuirea omenirii de către Mine. Pricepeți? Nu vă luați pur și simplu după aparențe; să faceți asta ar fi prea superficial și nu ar avea nicio valoare. Înțelegeți conotațiile de bază aici? Dacă membrii bisericii sunt cu adevărat în stare să se înțeleagă pe ei înșiși, atunci asta va demonstra că acest fel de oameni Mă iubesc cu adevărat. Altfel spus, dacă nu împarți pâinea împreună cu oamenii, nu le vei înțelege greutățile. Cum interpretați voi această zicală? La sfârșit, îi voi face pe toți oamenii să se cunoască pe ei înșiși în timpul muștrării și îi voi face să cânte și să râdă în timp ce se întâmplă. Veți avea cu adevărat credință pentru a Mă mulțumi? Așadar, ce ar trebui să faceți în practica voastră? De acum înainte, treburile fiecărei biserici vor fi dirijate de persoanele potrivite din acea biserică, iar apostolii doar vor trăi viața bisericii. Asta se numește „experimentarea vieții”. Pricepeți?

Înainte ca muștrarea să vină în mod oficial asupra umanității, voi face, mai întâi, „lucrarea de întâmpinare” asupra oamenilor astfel încât, la sfârșit, ei toți să Mă poată mulțumi. Chiar și aceia care se vor retrage trebuie să sufere și să-și termine mărturia înainte să plece, altfel nu am să-i iert cu ușurință. Acest lucru arată firea Mea de intoleranță față de ofensele oamenilor, precum și firea Mea de a realiza ceea ce spun. Ca atare, Mi-am îndeplinit promisiunea că: „Eu vorbesc serios și ceea ce spun va fi făcut, iar ceea ce fac va dura în veci”. Așa cum cuvintele Îmi părăsesc gura, tot așa Își începe Duhul Meu lucrarea. Cine ar îndrăzni să se joace dinadins cu „jucăriile” pe care le ține în mâini? Toți trebuie să-Mi accepte muștrarea, cu respect și ascultare. Cine ar putea scăpa de ea? Ar putea exista o altă cale în afară de a Mea? Astăzi, ți-am îngăduit să fii pe pământ, și te bucuri; mâine, îți voi da voie în Cer și vei aduce laude. În ziua următoare, te voi pune sub pământ, unde vei fi muștrat. Nu sunt toate acestea cerințe ale lucrării Mele? Cine nu pătimește nenorociri și cine nu primește binecuvântări de dragul cerințelor Mele? Ați putea fi voi excepțiile? Ca oameni ai Mei pe pământ, ce ar trebui să faceți de dragul cerințelor Mele și al voii Mele? Se poate, oare, să-Mi lăudați numele sfânt cu vorba în timp ce Mă detestați în inima voastră? Să lucrați pentru Mine și să-Mi

mulțumiți inima, precum și să vă înțelegeți pe voi înșivă și să vă răzvrătiți împotriva marelui balaur roșu – acestea nu sunt sarcini ușoare și trebuie să plătiți prețul pentru a face astfel. Când spun „preț”, ce credeți că vreau să zic? Nu voi discuta acum despre acest lucru și nu le voi da oamenilor răspunsuri directe. Mai degrabă, le îngădui tuturor să cugete la asta singuri și, după aceea, să răspundă întrebărilor Mele în mod practic prin intermediul acțiunilor și comportamentului lor. Sunteți în stare să faceți aceasta?

27 aprilie 1992

Capitolul 38

Nicicând nu a existat vreo urmă a Mea, nicicând nu a existat călăuzirea cuvintelor Mele în ceea ce este experimentat de om. Drept rezultat, am ținut întotdeauna oamenii la distanță, iar mai apoi, i-am părăsit. Disprețuiesc neascultarea omenirii. Nu știu de ce; se pare că i-am urât pe oameni de la început și, totuși, simt o profundă simpatie pentru ei. Astfel, oamenii au avut mereu două atitudini față de Mine – căci îi iubesc pe oameni și, de asemenea, îi urăsc. Cine dintre oameni e cu adevărat atent la dragostea Mea? Și cine e atent la ura Mea? În ochii Mei, omul este un lucru mort, lipsit de viață, ca o statuie de lut în mijlocul tuturor lucrurilor. Din cauza acestei neascultări, omul Îmi provoacă mânia din când în când. Când trăiesc printre oameni, Îmi oferă un zâmbet plăpând când Eu ajung brusc, pentru că ei Mă „caută” mereu conștient, ca și cum M-aș juca cu omenirea pe pământ. Ei nu Mă iau niciodată în serios și, din cauza atitudinii lor față de Mine, nu am de ales decât să Mă „pensionează” de la „unitatea de lucru” a omenirii. Cu toate acestea, vreau să afirm că, deși Mă „pensionează”, „pensia” Mea nu se poate lipsi de niciun singur ban. Din cauza „vechimii” Mele în „unitatea de lucru” a omenirii, continui să solicit de la ei plata care încă Mi se datorează. Deși M-au părăsit, cum ar putea să scape de strânsoarea Mea? Mi-am slăbit odată strânsoarea asupra oamenilor într-o oarecare măsură, permițându-le să se răsfete fără restricții în dorințele lor carnale – iar din acest motiv, ei au îndrăznit să se comporte într-o manieră neînfrânată, fără nicio reținere, lucru din care se poate vedea că nu Mă iubesc cu adevărat, pentru că ei toți trăiesc în trup. Cumva adevărata iubire e dată în schimbul trupului? Cumva tot ceea ce solicit de la oameni este doar „dragostea” trupului? Dacă așa ar sta cu adevărat lucrurile, atunci ce valoare ar avea omul? Ființele umane sunt toate gunoaie fără valoare! Dacă nu ar fi fost „puterile speciale” de a îndura pe care le am, aș fi părăsit omenirea acum mult timp – de ce M-aș deranja să rămân cu ei ca să fiu „hărțuit”? Totuși, Eu îndur. Vreau să ajung la fondul „chestiunii” omului. Odată ce lucrarea Mea pe pământ este terminată, Mă voi înălța în cer pentru a judeca „stăpânul” tuturor lucrurilor; aceasta este lucrarea Mea principală, pentru că aversiunea Mea față de oameni a atins deja un anumit grad. Cine nu și-ar urî inamicul? Cine nu și-ar

extermina inamicul? În cer, Satana este dușmanul Meu; pe pământ, omul este vrășmașul Meu. Din cauza unirii dintre cer și pământ, îi consider pe toți vinovați, până la al nouălea grad de rudenie, și nici măcar unul nu va fi scuzat. Cine le-a spus să Mi se împotrivească? Cine le-a spus să nu asculte de Mine? De ce oare oamenii sunt incapabili să rezeze legăturile de durată cu vechea lor natură? De ce trupul lor prosperă întotdeauna în ei? Toate acestea sunt dovezi ale judecății Mele asupra omului. Cine nu îndrăznește să nu se supună faptelor? Cine îndrăznește să spună că judecata Mea este influențată de emoție? Sunt diferit de oameni, așa că îi părăsesc, căci Eu pur și simplu nu sunt unul din rasa umană.

Există o bază, o fundație pentru tot ce fac Eu; când oamenii Îmi „dezvăluie” „faptele adevărate” cu gura lor, Eu îi însoțesc pe „terenul de execuție”, căci jignirea omenirii este suficientă pentru a merita mustrarea Mea. Și așa, nu aplic mustrarea orbește, ci îi mustru pe oameni potrivit cu circumstanțele adevărate ale jignirii lor. Dacă nu, din cauza răzvrătirii sale, omenirea nu s-ar închina niciodată și nu și-ar recunoaște vina în fața Mea. Doar pentru că au ajuns în situația actuală, oamenii își pleacă toți capul cu reticență – dar în inimile lor, ei rămân plini de îndoială. Le-am dat oamenilor „bariu” de băut, astfel încât organele lor interne să apară frumos și clar sub „fluoroscop”. Murdăria și impuritatea nu au fost extirpate din pânțelele omului; tot felul de lucruri murdare curg prin venele lor și, astfel, otrava din corpurile lor crește tot mai mult. Deoarece oamenii au trăit în astfel de circumstanțe mulți ani, ei s-au obișnuit cu ele și nu li se mai par ciudate. Drept urmare, germenii din corpurile lor se maturizează, devenind natura lor, și toți trăiesc sub dominația acestora. De aceea oamenii se apucă să alerge peste tot ca niște cai sălbatici. Totuși, ei niciodată nu admit pe deplin acest lucru; doar dau din cap ca să-și arate consimțământul. Adevărul este că omenirea nu-Mi pune cuvintele la inimă. Dacă Mi-ar lua cuvintele ca pe un leac bun, atunci ar „urma indicațiile medicului” și ar permite acestui leac să vindece boala din interiorul lor. Cu toate acestea, după mintea Mea, modul în care se comportă nu poate îndeplini această dorință, așa că tot ce pot să fac e să „strâng din dinți” și să continui să le vorbesc indiferent dacă ascultă sau nu: Eu doar Îmi fac datoria. Omenirea nu e dispusă să se bucure de binecuvântările Mele, ci ar suferi mai degrabă chinurile iadului – așa că tot ce pot face e să le accept cererea. Totuși, pentru ca numele Meu și Duhul Meu să nu fie făcute de rușine în iad, îi voi disciplina mai întâi și apoi Mă voi „supune” dorințelor lor, făcând astfel încât să fie „plini de încântare”. Nu sunt dispus să le îngădui oamenilor, nicicând și niciunde, să Mă facă de rușine în timp ce Îmi flutură steagul, motiv pentru care îi disciplinez iar și iar. Fără constrângerile cuvântărilor Mele stricte, cum ar fi reușit oamenii să continue să stea înaintea Mea până astăzi? Nu se abțin oamenii de la păcat numai pentru că se tem că voi pleca? Nu e adevărat că ei nu se plâng numai pentru că se tem de mustrare? Există vreunul ale cărui hotărâri să fie luate numai de dragul planului Meu? Oamenii toți cred că natura Mea este una divină, care nu are „calitatea intelectului”, dar cine poate să priceapă că sunt capabil să văd totul din umanitatea Mea? După cum spun oamenii, „De

ce să folosim un baros ca să batem un cui?” Oamenii „Mă iubesc” nu pentru că dragostea lor față de Mine este înăscută, ci pentru că se tem de mustrare. Cine dintre oameni s-a născut iubindu-Mă pe Mine? Există cineva care Mă tratează cum Își tratează propria inimă? Și așa, rezum acest lucru cu o maximă pentru lumea umană: Printre oameni, nu există niciunul care să Mă iubească.

Doar din cauză că vreau să-Mi aduc lucrarea pe pământ la bun sfârșit, Eu am grăbit ritmul lucrării Mele, ca nu cumva oamenii să fie azvârliți departe de Mine, atât de departe încât să cadă în oceanul fără margini. Tocmai pentru că le-am spus adevărul chestiunii în prealabil, ei sunt într-o oarecare măsură în gardă. Dacă nu pentru asta, e cineva care ar ridica pânzele când vremea de furtună e la un pas? Toată lumea este la lucru luându-și precauții. Este ca și cum, în inimile lor, am devenit un hoț. Ei se tem că voi înșfăca totul din casele lor, așa că toți Își împing ușile cu toată puterea pe care pot să o adune, de teama profundă că Mă voi năpusti înăuntru. Văzându-i cum se comportă ca niște șobolani lași, plec în tăcere. În imaginația oamenilor, se pare că lumea e pe cale să sufere o apocalipsă, așa că toți fug în dezordine, speriați până în măduva oaselor. Numai în acest moment văd Eu fantomele care rătăcesc pretutindeni pe pământ. Nu pot face altceva decât să râd și, printre sunetele râsului Meu, omul este uluit și îngrozit. Doar atunci Îmi dau seama de adevărul chestiunii, așa că Îmi reprim zâmbetul și încetez să Mă mai uit la ce se întâmplă pe pământ, revenind în schimb la lucru conform planului Meu inițial. Nu mai privesc omenirea ca pe un model care servește drept specimen pentru cercetarea Mea, pentru că ei nu sunt altceva decât resturi. Odată ce-i înlătur, nu mai sunt de niciun folos – sunt frânturi de deșeuri. În această conjunctură, îi anihilez și îi arunc în foc. În mintea omenirii, mila și bunătatea Mea sunt cuprinse în judecata, măreția și mânia Mea. Dar prea puțin știu ei că de mult timp le-am ignorat slăbiciunile și că Mi-am retras de mult mila și iubirea, și de aceea se află în starea în care se află acum. Nimeni nu e capabil să Mă cunoască, nici nu poate să-Mi înțeleagă cuvintele sau să-Mi vadă fața ori să priceapă voia Mea. Nu sunt acestea stările în care se află oamenii acum? Atunci, cum se poate spune că am milă și bunătate iubitoare? Nu iau în considerare slăbiciunile oamenilor și nici nu „am grijă” de imperfecțiunile lor. Ar mai putea să fie asta mila și bunătatea Mea iubitoare? Sau ar mai putea să fie dragostea Mea pentru omenire? Oamenii toți cred că Eu rostesc „amabilități goale” și deci nu cred cuvintele pe care le vorbesc. Dar există cineva care să știe că, „Fiind aceasta o epocă diferită, mila și iubirea Mea nu există în ziua de azi; cu toate acestea, Eu sunt întotdeauna un Dumnezeu care face așa cum spune că va face”? Când sunt în mijlocul omenirii, oamenii Mă văd în mintea lor ca pe Cel Preaînalt și astfel, ei cred că Îmi place să vorbesc din înțelepciunea Mea. Asta îi face să Îmi ia întotdeauna cuvântul cu un strop de scepticism. Dar există cineva care să poată pricepe regulile din spatele discursului Meu? Sau originile cuvintelor Mele? Există cineva care poate înțelege ceea ce anume doresc să aduc la îndeplinire? Sau care poate pătrunde detaliile încheierii planului Meu de gestionare? Cine e capabil să devină

un confident al Meu? Între toate lucrurile, cine în afară de Mine poate ști ce anume fac Eu? Și cine poate ști care este scopul Meu final?

30 aprilie 1992

Capitolul 39

În fiecare zi, Eu Mă mișc deasupra universurilor, observând toate lucrurile create de mâna Mea. Deasupra cerurilor este locul Meu de odihnă și dedesubt este ținutul în care Mă mișc. Eu cârmuiesc totul între toate lucrurile, Eu comand totul între toate lucrurile, făcând ca tot ce există să urmeze cursul naturii și să se supună poruncii naturii. Fiindcă îi disprețuiesc pe cei care sunt neascultători și îi detest pe cei care Mi se opun și nu se încadrează în propria clasificare, voi face ca totul să se supună rânduielilor Mele, fără împotrivire, voi face ca totul de deasupra universului și din univers să fie ordonat. Cine va mai îndrăzni să Mi se împotrivescă arbitrar? Cine va îndrăzni să nu dea ascultare rânduielilor mâinii Mele? Cum ar putea omul avea un „interes” în a se răzvrăti împotriva Mea? Îi voi aduce pe oameni dinaintea „întaișilor” lor, îi voi face pe înaintașii lor să-i conducă înapoi la familiile lor, și nu li se va îngădui să se răzvrătească împotriva înaintașilor lor și să se întoarcă de partea Mea. Astfel este planul Meu. Astăzi, Duhul Meu se mișcă de la un capăt la celălalt al pământului, atribuind numere pentru toate categoriile de oameni, făcând semne diferite asupra fiecărui tip de persoană, astfel încât strămoșii lor să-i poată călăuzi cu succes înapoi la familiile lor, iar Eu să nu continuu „să-Mi fac griji” pentru ei, ceea ce este prea supărător; astfel, Eu împart și munca și distribui și eforturile. Acest lucru face parte din planul Meu și nu poate fi subminat de niciun om. Voi alege reprezentanți potriviți, din tot ceea ce există, ca să gestioneze toate lucrurile, determinând supunerea ordonată a tuturor dinaintea Mea. Eu cutreier adesea pe deasupra cerurilor și deseori merg pe dedesubtul lor. Privind lumea cea mare unde oamenii vin și pleacă, observând omenirea înghesuită pe pământ și văzând păsările și animalele care trăiesc pe planetă, nu Mă pot abține să nu Mă simt emoționat în inima Mea. Deoarece, în momentul creației, am făcut toate lucrurile, iar absolut tot ce există își face datoria la locul său sub rânduielile Mele, râd din înalt și, când toate lucrurile de sub ceruri aud sunetul râsului Meu, sunt imediat inspirate, căci, în acel moment, marele Meu proiect este terminat. Adaug înțelepciunea cerului în om, făcându-l să Mă reprezinte între toate lucrurile, căci l-am creat pe om ca să fie reprezentantul Meu, nu neascultându-Mă, ci slăvindu-Mă în adâncul inimii lui. Dar cine este în stare să împlinească aceste cuvinte simple? De ce își păstrează mereu omul inima pentru el însuși? Nu este inima lui pentru Mine? Nu e că cer omului lucruri în mod necondiționat, ci că el Mi-a aparținut dintotdeauna Mie. Cum aş putea Eu da la întâmplare, altora, lucrurile care îmi aparțin Mie? Cum aş putea da altora să poarte „hainele” pe care le-am făcut Eu? În ochii

oamenilor, e ca și cum Mi-aș fi pierdut mințile, suferind de o boală mintală, și nu aș înțelege nimic din felul de a fi al oamenilor; e ca și cum aș fi un imbecil. Și, astfel, oamenii Mă privesc mereu ca pe un naiv, dar nu Mă iubesc niciodată cu adevărat. Pentru că tot ceea ce face omul e ca să Mă prostească dinadins, Eu nimicesc întreaga omenire într-o izbucnire de mânie. Între toate lucrurile pe care le-am creat, doar oamenii încearcă mereu să vină cu mijloace de a Mă păcăli și doar de aceea spun Eu că omul este „cârmuitorul” tuturor lucrurilor.

Astăzi, îi arunc pe toți oamenii în „cuptorul cel mare” ca să fie rafinați. Mă ridic în sus privind atent, în timp ce oamenii ard în foc și, obligați de flăcări, oamenii își oferă faptele. Acesta este unul dintre mijloacele prin care lucrez. Dacă nu ar fi așa, oamenii ar pretinde că sunt „smeriți” și nimeni nu ar fi dispus să fie primul care să deschidă gura să vorbească despre propriile experiențe, ci toți s-ar uita, doar, unii la alții. Tocmai aceasta este cristalizarea înțelepciunii Mele, căci am predestinat lucrurile de astăzi înainte de veacuri. Astfel, oamenii intră fără să-și dea seama în cuptor, ca și cum ar fi fost trași înăuntru de o funie, ca și cum ar fi amortit. Nimeni nu poate scăpa de atacul violent al vâlvătăii, ei se „atacă” unul pe altul, „se grăbesc bucurându-se”, încă neliniștiți cu privire la propriul destin în cuptor, profund înfricoșați că vor fi mistuiți de flăcări. Când atât focul, el crește pe dată, înălțându-se până la cer, iar flăcările Îmi ating straietele, de parcă ar încerca să le tragă în cuptor. Oamenii Mă privesc cu ochi mari. Imediat, urmez focul în cuptor și, în acest moment, flăcările cresc, iar oamenii strigă. Eu umblu în mijlocul vâlvătăii. Flăcările abundă, dar nu au nicio intenție de a-Mi face rău, iar Eu predau încă o dată flăcărilor straietele de pe trupul Meu – cu toate acestea, ele păstrează distanța față de Mine. Doar atunci Îmi văd oamenii limpede adevăratul chip, la lumina flăcărilor. Fiindcă sunt în mijlocul pârjolului din cuptor, ei fug în toate direcțiile din cauza chipului Meu, iar cuptorul începe imediat să „fiarbă”. Toți cei din flăcări îl văd pe Fiul Omului, care este rafinat în vâlvătaie. Deși straietele de pe trupul Lui sunt obișnuite, ele sunt de cea mai mare frumusețe; deși încălțările din picioarele Lui nu sunt cu nimic ieșite din comun, ele stârnesc o mare invidie; chipul Lui radiază o strălucire incandescentă, ochii Îi scânteiază și se pare că din cauza luminii din ochii Lui oamenii Îi văd limpede adevăratul chip. Oamenii sunt cuprinși de venerație și văd un strai alb pe trupul Lui, iar părul Lui, alb ca lâna, Îi atârnă pe umeri. Mai ales, un brâu de aur în jurul pieptului Lui strălucește cu o lumină orbitoare, în timp ce încălțările din picioarele Lui sunt încă și mai impresionante. Și, pentru că încălțările purtate de Fiul Omului rămân în mijlocul focului, oamenii le cred minunate. Numai în timpul izbucnirilor de durere văd oamenii gura Fiului Omului. Deși se află în mijlocul rafinării prin foc, ei nu înțeleg niciun cuvânt din gura Fiului Omului și, astfel, în acest moment, ei nu mai aud nimic din glasul plăcut al Fiului Omului, ci văd o spadă ascuțită în gura Lui, iar El nu mai rostește nimic, dar spada Lui îl rănește pe om. Asediați de flăcări, oamenii pătimesc durere. Din cauza curiozității lor, ei continuă să se uite la înfățișarea extraordinară a Fiului Omului și numai în acest moment descoperă ei că cele șapte stele din mâna Lui au dispărut. Fiindcă Fiul Omului este în cuptor, nu pe pământ, cele șapte stele din mâna Lui sunt luate, fiindcă

ele sunt doar o metaforă. În acest moment, ele nu mai sunt menționate, ci sunt alocate diferitelor părți ale Fiului Omului. În amintirile oamenilor, existența celor șapte stele aduce disconfort. Astăzi, Eu nu mai îngreunez lucrurile pentru om, iau cele șapte stele de la Fiul Omului și combin toate părțile Fiului Omului într-un întreg. Doar în acest moment vede omul întreaga Mea înfățișare. Oamenii nu vor mai separa Duhul Meu de trupul Meu, căci M-am ridicat de pe pământ în înaltul cerului. Oamenii Mi-au văzut adevăratul chip, ei nu Mă mai rup în bucăți, iar Eu nu mai îndur defăimarea omului. Fiindcă pășesc în cuptorul cel mare alături de om, el încă se bazează pe Mine, Îmi simte existența în conștiința lui. Astfel, tot ce este aur pur se adună, treptat, cu Mine, în mijlocul focului arzând, care este tocmai momentul când fiecare este clasificat după categorie. Clasific fiecare „tip” de metal, făcându-i pe toți să se întoarcă la familiile lor, și numai acum încep toate lucrurile să fie întinse...

Din cauză că omul este atât de întinat îl arunc Eu în cuptor ca să fie ars. Totuși, el nu este nimicit de flăcări, ci rafinat, ca să-Mi pot afla plăcerea în el – căci, ceea ce vreau este ceva făcut din aur curat, lipsit de impurități, nu lucruri murdare, contaminate. Oamenii nu-Mi înțeleg starea sufletească, așa că, înainte de a se urca pe „masa de operație”, sunt copleșiți de neliniște, de parcă, după ce îi disec, o să-i omor atunci și acolo, în timp ce zac pe masa de operație. Înțeleg starea sufletească a oamenilor și, astfel, par să fiu un membru al omenirii. Am o mare compasiune pentru „nenorocirea” omului și nu știu de ce omul „s-a îmbolnăvit”. Dacă ar fi sănătos și fără dizabilități, ce nevoie ar fi să plătească un preț și să petreacă un timp pe masa de operație? Dar faptele nu pot fi retractate – cine i-a spus omului să nu dea nicio atenție „igienei alimentare”? Cine i-a spus să nu dea nicio atenție sănătății lui? Astăzi, ce alte mijloace am Eu? Pentru a-Mi arăta compasiunea față de om, intru în „sala de operație” împreună cu el – și cine Mi-a spus să-l iubesc pe om? Astfel, Eu Însumi iau „bisturiul” și încep „să-l operez” pe om, pentru a preveni orice sechele. Datorită loialității Mele față de om, oamenii varsă lacrimi în mijlocul durerii, pentru a-și arăta recunoștința față de Mine. Oamenii cred că Eu apreciez loialitatea personală, că voi da o mână de ajutor atunci când „prietanii” Mei vor fi în dificultate, iar oamenii sunt încă și mai recunoscători pentru bunătatea Mea și spun că-mi vor trimite „daruri” când boala va fi vindecată – dar Eu nu dau nicio atenție unor astfel de exprimări ale intenției și Mă concentrez, în schimb, pe operarea omului. Din cauza slăbiciunii fizice a omului, el închide ochii, sub efectul bisturiului, și zace în stare de șoc pe masa de operație – totuși, Eu nu dau atenție, pur și simplu continuu să fac lucrarea ce e la îndemână. Când operația s-a încheiat, oamenii au scăpat dintre „fălcile tigrului” și îi hrănesc cu nutrienți bogați și, chiar dacă ei nu știu, nutrienții din ei sporesc în mod treptat. Apoi le zâmbesc, iar ei văd clar numai chipul Meu adevărat după ce și-au recăpătat sănătatea și, astfel, Mă iubesc mai mult, Mă iau drept tată al lor – și nu este aceasta legătura dintre Cer și pământ?

4 mai 1992

Capitolul 40

Oamenii îmi urmăresc cu atenție fiecare mișcare, ca și cum aș fi pe punctul de a prăbuși cerurile, și sunt întotdeauna uluiți de cele făcute de Mine, ca și cum faptele Mele ar fi complet de neînțeles pentru ei. Astfel, ei Mă imită în tot ceea ce fac, profund înfricoșați că vor ofensa Cerul și că vor fi aruncați în „lumea muritorilor”. Eu nu încerc să găsesc ceva ce pot folosi împotriva oamenilor sau să fac din deficiențele lor ținta lucrării Mele. În acest moment, ei sunt foarte fericiți și ajung să se bazeze pe Mine. Când îi dau omului, oamenii Mă iubesc așa cum își iubesc propriile vieți, dar, când cer ceva de la ei, Mă ocolesc. De ce? Nu pot să pună în practică „imparțialitatea și echitabilitatea” lumii omului? De ce le adresez Eu astfel de cereri, iar și iar? Este adevărat că nu am nimic? Oamenii Mă tratează ca pe un cerșetor. Când cer lucruri de la ei, își expun „resturile” dinaintea Mea ca să Mă „bucur” de ele și chiar spun că au o grijă deosebită față de Mine. Mă uit la fețele lor urâte și la stările lor ciudate și plec, încă o dată, de lângă om. În aceste împrejurări, oamenii rămân lipsiți de înțelegere și, încă o dată, iau înapoi lucrurile pe care li le-am refuzat, așteptând întoarcerea Mea. Am cheltuit mult timp și am plătit un preț mare de dragul omului – dar, în acest moment, dintr-un motiv necunoscut, conștiințele oamenilor rămân mereu incapabile de a-și îndeplini funcția inițială. Ca rezultat, înregistrez această „îndoială persistentă” între „cuvintele de taină”, ca să slujească drept „referințe” pentru generațiile viitoare, fiindcă acestea sunt „rezultatele cercetării științifice” născute din „truda” oamenilor; cum aș putea să le șterg din întâmplare? Nu ar însemna asta „să dezamăgesc” intențiile bune ale oamenilor? La urma urmei, am conștiință, așa că nu Mă angajez în acțiuni viclene, de conivență, cu oamenii – nu sunt faptele Mele astfel? Nu este aceasta „imparțialitatea și echitabilitatea” despre care vorbește omul? Printre oameni, am lucrat fără încetare până în prezent. Odată cu venirea unor timpuri cum sunt cele de astăzi, oamenii încă nu Mă cunosc, ei încă Mă tratează ca pe un străin și chiar devin mai plini de ură față de Mine fiindcă i-am dus într-o „fundătură”. În acest moment, iubirea din inimile lor a dispărut demult, fără urmă. Nu Mă mândresc, și cu atât mai puțin îl minimizez pe om. Îl pot iubi pe om pe vecie și pot și să-l urăsc pe vecie, iar acest lucru nu se va schimba niciodată, fiindcă am perseverență. Totuși, omul nu are această perseverență, își schimbă mereu atitudinea față de Mine, îmi dă mereu doar o atenție limitată când deschid gura, iar când închid gura și nu spun nimic, ajunge, curând, să se piardă printre valurile lumii celei mari. Astfel, condensez aceasta într-un alt aforism: oamenilor le lipsește perseverența și, astfel, sunt incapabili de a-Mi împlini inima.

În timp ce oamenii visează, Eu călătoresc în țările lumii, răspândind printre oameni „mirosul morții” din mâinile Mele. Toți oamenii lasă imediat în urmă vitalitatea și intră în următorul strat al vieții omenești. Printre oameni, niciun lucru viu nu mai poate fi văzut, cadavre sunt împrăștiate peste tot, lucrurile care sunt pline de vitalitate dispar imediat, fără urmă, iar mirosul sufocant al leșurilor umple pământul. Eu îmi acopăr imediat fața și

plec de lângă om, căci încep următoarea etapă a lucrării, dându-le celor care au prins viață un loc de trăit și făcându-i pe toți oamenii să trăiască într-un ținut ideal. Acesta este pământul binecuvântat – un pământ fără întristare sau suspine – pe care l-am pregătit pentru om. Apa care țâșnește din izvoarele din vale este limpede precum cristalul până la fund, curge neîncetat și nu seacă niciodată; oamenii trăiesc în armonie cu Dumnezeu, păsările cântă și, sub adierea blândă și soarele cald, atât Cerul cât și pământul se odihnesc. Astăzi, aici, cadavrele tuturor oamenilor zac peste tot, în neorânduială. Fără ca oamenii să știe, Eu eliberez pestilența din mâinile Mele, iar trupurile oamenilor putrezesc, nelăsând urmă de carne din cap până-n picioare, iar Eu plec departe de om. Niciodată nu Mă voi mai aduna cu omul, niciodată nu voi mai veni printre oameni, pentru că etapa finală a întregului Meu plan de gestionare (de mântuire) a ajuns la sfârșit, și nu voi mai crea omenirea din nou, nu-i voi mai da omului nicio atenție. După citirea cuvintelor din gura Mea, toți oamenii își pierd speranța, fiindcă nu vor să moară – dar cine nu „moare” pentru „a prinde viață”? Când le spun oamenilor că Îmi lipsește magia de a-i face să prindă viață, ei izbucnesc în lacrimi de durere; într-adevăr, deși sunt Creatorul, am doar puterea de a-i face pe oameni să moară și Îmi lipsește capacitatea de a-i face să prindă viață. Din această cauză, îi cer scuze omului. Astfel, i-am spus dinainte omului că „am o datorie neplătită față de el” – dar el a crezut că eram politicos. Astăzi, odată cu apariția faptelor, încă spun aceasta. Nu voi încălca faptele, când voi vorbi. În noțiunile lor, oamenii cred că există prea multe căi prin care vorbesc Eu, astfel încât apucă strâns mereu cuvintele pe care li le dau, în timp ce speră la altceva. Nu sunt acestea, oare, motivațiile greșite ale omului? Tocmai în aceste împrejurări îndrăznesc să spun „cu curaj” că omul nu Mă iubește cu adevărat. Nu aș întoarce spatele conștiinței, distorsionând faptele, căci nu i-aș duce pe oameni în țara lor ideală; la sfârșit, când lucrarea Mea se va încheia, îi voi conduce în țara morții. Așa că oamenii ar face bine să nu se plângă de Mine. Nu pentru că oamenii Mă iubesc? Nu pentru că dorința lor de binecuvântări este prea puternică? Dacă oamenii nu ar vrea să caute binecuvântări, cum ar putea exista această „nenorocire”? Datorită „loialității” oamenilor față de Mine, pentru că M-au urmat timp de mulți ani, lucrând din greu, în ciuda faptului că nu au contribuit niciodată, Eu le dezvălui câte ceva din ceea ce se întâmplă în „camera secretă”: dat fiind că, astăzi, lucrarea Mea are încă de atins un anumit punct și oamenii trebuie, încă, să fie aruncați în groapa de foc, îi sfătuiesc să plece cât de repede pot – toți cei care rămân vor suferi, foarte probabil, nenorociri și vor avea parte de puțin noroc, și tot nu vor fi în stare să evite moartea în cele din urmă. Eu deschid larg pentru ei „ușa către bogăție”; oricine este dispus să plece ar trebui s-o pornească din loc cât de repede poate – dacă vor aștepta până la sosirea muștrării, va fi prea târziu. Aceste cuvinte nu sunt o glumă – sunt adevărul adevărat. Cuvintele Mele le sunt rostite oamenilor cu toată conștiința și, dacă nu plecați acum, când o veți face? Sunt oamenii cu adevărat în stare să se încreadă în cuvintele Mele?

Nu M-am gândit mult la soarta omului; Eu, pur și simplu, Îmi urmez propria Mea voie,

neconstrâns de oameni. Cum aş putea să-Mi retrag mâna din cauza temerilor lor? De-a lungul întregului Meu plan de mântuire niciodată nu am făcut alte aranjamente suplimentare pentru experienţele omului. Eu doar acţionez conform planului Meu iniţial. În trecut, oamenii „s-au oferit” pentru Mine, iar Eu nu am fost nici cald, nici rece faţă de ei. Astăzi, ei s-au „sacrificat” pentru Mine, iar Eu rămân nici cald, nici rece faţă de ei. Nu sunt complăcut pentru că oamenii îşi sacrifică vieţile pentru Mine, nici nu sunt copleşit de o bucurie extraordinară, ci continuu să-i trimit la locul de execuţie în conformitate cu planul Meu. Nu dau nicio atenţie atitudinii lor în timpul mărturisirii – cum ar putea inima Mea geroasă şi rece să fie mişcată de inimile oamenilor? Sunt Eu unul dintre animalele emoţionale din sânul omenirii? De multe ori le-am amintit oamenilor că nu am emoţii, dar ei zâmbesc numai, crezând că sunt doar politicios. Am spus că „nu cunosc filosofii omenirii cu privire la viaţă”, dar oamenii nu au crezut niciodată asta şi au spus că mijloacele prin care vorbesc Eu sunt atât de multe. Din cauza constrângerilor acestei noţiuni a omului, nu ştiu pe ce ton şi prin ce mijloace să le vorbesc oamenilor – şi, astfel, neavând de ales, nu pot decât să vorbesc răspicat. Ce altceva pot să fac? Mijloacele prin care vorbesc oamenii sunt atât de multe – ei spun „nu ar trebui să ne bazăm pe emoţii, ci să practicăm dreptatea”, acesta este tipul de lozincă pe care au strigat-o timp de mulţi ani, dar ei sunt incapabili de a acţiona conform vorbelor lor, vorbele lor sunt goale – astfel că Eu spun că oamenilor le lipseşte abilitatea de a face ca „vorbele şi faptele lor să aibă loc simultan”. În inimile lor, oamenii cred că, acţionând astfel, înseamnă să rivalizeze cu Mine – totuşi Eu nu am niciun interes pentru emulaţia lor, Mi-e lehamite de ea. De ce se întorc oamenii, întotdeauna, împotriva Celui care îi hrăneşte? I-am dat omului prea puţin? De ce i se închină, întotdeauna oamenii în taină Satanei, pe la spatele Meu? De parcă lucrează pentru Mine, iar salariul lunar, pe care li-l dau, este insuficient pentru a le acoperi costurile vieţii, din care cauză ei caută un alt serviciu în afara orelor de program pentru a-şi dubla lefurile – fiindcă cheltuielile oamenilor sunt prea mari, iar ei nu par să ştie cum să se descurce. Dacă ar fi într-adevăr aşa, le-aş cere să plece din „fabrica” Mea. Demult, i-am explicat omului că a lucra pentru Mine nu implică niciun tratament special: fără excepţii, Eu îi tratez pe oameni în mod echitabil şi raţional, adoptând un sistem conform căruia „munceşti din greu, câştigi mai mult, munceşti mai puţin, câştigi mai puţin şi nu munceşti, nu câştigi nimic”. Când vorbesc, Eu nu ţin nimic ascuns; dacă cineva crede că „regulile fabricii” Mele sunt prea stricte, ar trebui să plece imediat, le voi plăti „tariful” de deplasare din oraş. Mă port cu „îngăduinţă” cu astfel de oameni, nu-i oblig să stea. Printre aceşti nenumăraţi oameni, nu aş putea găsi Eu un „muncitor” care să fie după propria Mea inimă? Oamenii nu ar trebui să Mă subestimeze! Dacă oamenii tot nu-Mi vor da ascultare şi vor vrea să-şi caute „serviciu” în altă parte, nu-i voi obliga – aş accepta cu bucurie, nu am de ales! Nu este aceasta din cauză că am prea multe „reguli şi regulamente”?

8 mai 1992

Capitolul 41

Cândva, Mi-am asumat un mare efort printre oameni, însă ei nu au băgat de seamă și așa, a trebuit să-Mi folosesc cuvintele pentru a-l revela lor, pas cu pas. Cu toate acestea, omul tot nu a putut să-Mi înțeleagă cuvintele și a rămas neștiutor cu privire la scopul planului Meu. Și astfel, din cauza neajunsurilor și defectelor, oamenii au făcut lucruri care Mi-au perturbat gestionarea, iar acest lucru a oferit diverselor tipuri de spirite necurate ocazia de a intra, astfel încât oamenii au devenit victimele lor și au fost torturați de către aceste spirite necurate până când au fost întinați în întregime. Doar atunci am văzut clar intențiile și scopurile omului. Am oftat dintre nori: de ce oamenii acționează întotdeauna pentru ei înșiși? Oare muștrările Mele nu sunt menite să-i desăvârșească? Le critic Eu dinadins atitudinea pozitivă? Limbajul omului este foarte frumos și delicat, în timp ce faptele sale sunt în completă dezordine. Cum se face că cerințele pe care le am de la om nu se realizează niciodată? Cumva îi cer unui câine să se cațare într-un copac? Cumva fac mult zgomot pentru nimic? Pe parcursul întregului Meu plan de gestionare, am creat o varietate de „parcele experimentale”; cu toate acestea, din cauza terenului aflat în stare proastă și din cauza lipsei luminii soarelui timp de prea mulți ani, pământul se schimbă constant, ceea ce conduce la o „cădere” a pământului. Și astfel, în amintirea Mea, am renunțat la nenumărate parcele de acest tip. Chiar și acum, mare parte din pământ continuă să se schimbe. Dacă, într-o zi, pământul se schimbă cu adevărat într-un alt tip, îl voi arunca deoparte cu o mișcare a mâinii Mele – nu e tocmai asta lucrarea Mea în etapa actuală? Dar omenirea nu este câtuși de puțin conștientă de acest lucru; ea este doar „muștrată” sub „călăuzirea” Mea. Ce bine face asta? Aș putea fi Eu un Dumnezeu care vine în mod special pentru a-l muștra pe om? În cerul de mai sus, am plănuit cândva ca, atunci când voi veni printre oameni, să Mă unesc cu ei, astfel încât toți cei pe care îi iubesc să poată să fie aproape de Mine. Totuși, acum, ajungând astăzi în această etapă, nu numai că omul nu ține legătura cu Mine, ci în schimb, Mă ține la distanță din cauza muștrării Mele. Nu plâng din cauza evitării lui. Ce se poate face în legătură cu asta? Oamenii sunt cu toții interpreți care cântă pe orice melodie se pune. Sunt încrezător în capacitatea Mea de a-i lăsa pe oameni să-Mi „scape” din strânsoare și sunt chiar mai încrezător în capacitatea Mea de a-i aduce înapoi în „fabrica” Mea din „alte părți”. În acest moment, ce plângeri ar putea avea omul? Și ce ar putea omul să-Mi facă Mie? Oare nu sunt oamenii iarba care crește pe un zid? Și totuși, nu le fac rău oamenilor pentru acest defect, ci mai degrabă le dau nutrienții Mei. Oamenii sunt slabi și lipsiți de putere și de nutrienți; exact așa sunt ei. Transform inimile reci ale oamenilor cu îmbrățișarea Mea caldă. Cine altcineva poate să facă un asemenea lucru? De ce Mi-am asumat o asemenea lucrare printre oameni? Poate oare omul să-Mi înțeleagă într-adevăr inima?

Printre toți pe care i-am ales, M-am implicat într-o „afacere” și astfel întotdeauna există un du-te vino de oameni în casa Mea, într-un șuvoi fără sfârșit. Ei toți sunt implicați

În diferite formalități în locuința Mea, ca și când ar discuta afaceri cu Mine, ceea ce face ca lucrarea Mea să fie copleșitor de agitată uneori, încât nu am nicio șansă să Mă ocup de toate ciorovăielile dintre ei. Îi îndemn pe oameni să nu-Mi înmulțească poverile; ar fi bine să-și aleagă singuri drumul, decât să se bizuie în mod constant pe Mine. Ei nu pot să fie întotdeauna copii în casa Mea; ce beneficiu ar aduce acest lucru? Ceea ce fac Eu este o treabă foarte importantă; Eu nu conduc un „magazin de cartier cu gustări” sau vreun alt fel de „magazin mic”. Niciun om nu izbutește să-Mi înțeleagă starea sufletească, de parcă ar glumi cu Mine în mod deliberat, de parcă ar fi toți niște copii obraznici, cu o poftă nesătulă de joacă, neluând niciodată în considerare treburile serioase și făcându-i astfel pe mulți să nu izbutească să-și termine „temele” pe care Eu le-am repartizat lor. Cum ar putea avea astfel de oameni îndrăzneala să-și arate chipurile în fața „învățătorului” lor? De ce nu se ocupă niciodată de ceea ce ar trebui să facă? Ce fel de obiect este inima omului? Acest lucru nu-Mi este clar nici în ziua de astăzi. De ce inima omului se schimbă neîncetat? Este ca într-o zi de iunie: acum soarele este arzător, acum norii sunt denși și acum urlă vântul aprig. Așadar, de ce este omul incapabil să învețe din experiența sa? Poate ceea ce am spus este o exagerare. Oamenii nu știu nici măcar să-și ia o umbrelă la ei în timpul sezonului ploios și astfel, din pricina neștiinței lor, au fost udați până la piele de nenumărate ori din cauza ploilor care s-au ivit neașteptat, ca și când Eu i-aș fi necăjit în mod deliberat, iar ei ar fi fost mereu asaltați de ploaia din cer. Ori poate că sunt Eu prea „crud”, făcându-i pe oameni distrași și ca atare mereu împrăștiați, neștiind niciodată ce să facă. Niciun om nu a înțeles cu adevărat scopul sau semnificația lucrării Mele. Având în vedere acest lucru, toți fac această muncă de a se perturba și muștra singuri Chiar Îmi propun să pedepsesc omul? De ce oamenii își pricinuiesc singuri necazuri? De ce întotdeauna intră în capcane? De ce nu negociază cu Mine, ci în schimb își găsesc singuri metode pentru a-și face de lucru? Oare tot ceea ce ofer Eu omului nu este suficient?

Mi-am publicat „lucrarea de debut” printre toți oamenii și pentru că publicația Mea stârnește o mare admirație în oameni, o supun cu toții analizei și studiului atent și, prin acest studiu atent, ei au avut mult de câștigat. Lucrarea Mea scrisă pare a fi un roman uimitor, foarte întortocheat; pare a fi un romantic poem în proză; pare a fi o discuție din cadrul unui program politic; pare a fi un compendiu de înțelepciune economică. În vreme ce lucrarea Mea scrisă este atât de bogată, există multe opinii diferite despre aceasta și nimeni nu ar putea să facă o prefață care să rezume această lucrare a Mea. Oamenii pot avea cunoștințe „remarcabile” și talent, dar această lucrare a Mea este suficientă cât să-i pună în încurcătură pe toți cei capabili și talentați. Chiar dacă oamenii spun „Sângele poată să curgă, lacrimile pot fi vărsate, dar nimeni nu trebuie să-și plece capul”, ei și-au plecat deja capetele în mod inconștient, pentru a-și exprima abandonarea în fața lucrării Mele scrise. Din lecțiile experiențelor sale, omul Mi-a rezumat lucrarea scrisă de parcă ar fi o carte divină care a căzut din cer. Totuși, Eu îl îndemn să nu fie prea sensibil. După părerea Mea, ceea ce am spus este foarte

obișnuit; totuși, sper ca în Enciclopedia vieții pe care o conține lucrarea Mea, oamenii vor putea să-și găsească oarecum modul de viață; în Destinația omului, ei ar putea căuta rostul vieții; în Secretele cerului, ar putea căuta voia Mea; iar în Calea omenirii, ar putea căuta arta de a trăi. Nu ar fi mai bine așa? Eu nu-l oblig pe om; dacă cineva „nu este interesat” de lucrarea Mea scrisă, îi voi „returna banii” pentru cartea Mea, plus o „taxă pentru servicii”. Eu nu forțez pe nimeni. În calitate de autor al cărții, singura Mea speranță este că cititorilor le va plăcea cartea Mea, dar gusturile oamenilor sunt mereu diferite. Și astfel, îi îndemn pe oameni să nu își compromită viitoarele planuri de viață doar pentru că ei nu pot îndura să renunțe la grija pentru imagine. Dacă ar proceda așa, cum aș putea Eu, bun la suflet precum sunt, să îndur o asemenea mare umilință? Dacă sunteți cititori cărora le place lucrarea Mea, sper că voi Îmi veți trimite valoroasele voastre sugestii, astfel încât să-Mi îmbunătățesc scrisul și ca atare, prin intermediul greșelilor omului, să ameliores conținutul scrisului Meu. Acest lucru ar fi atât în beneficiul autorului, cât și al cititorului, nu-i așa? Nu știu dacă faptul că spun asta este sau nu corect și poate în acest fel pot să-Mi îmbunătățesc abilitatea de a scrie și, probabil, să consolidez prietenia dintre noi. În ansamblu, Eu sper ca toți oamenii să poată coopera cu lucrarea Mea, fără să o întrerupă, astfel încât cuvântul Meu să poată fi transmis în fiecare familie și cămin, și așa toți oamenii de pe pământ să poată trăi în cuvintele Mele. Acesta este țelul Meu. Sper ca lecturând Capitolul despre viață din cuvintele Mele toți să poată să aibă ceva de câștigat, fie maxime despre viață, fie cunoștințe despre erorile care se abat asupra lumii oamenilor, ori ce îi solicit Eu omului, ori despre „secretele” oamenilor Împărăției de azi. Oricum, Eu îi îndemn pe oameni să se uite la Scandalurile oamenilor de azi; aceasta ar putea fi de folos tuturor. N-ar strica nici să citiți adesea din Cele mai noi secrete, ceea ce ar putea fi și mai de folos pentru viețile oamenilor. Din nou, citiți deseori rubrica Subiecte fierbinți – nu ar fi aceasta și mai folositoare pentru viețile oamenilor? Nu se întâmplă nimic rău dacă Îmi urmați sfatul, vedeți dacă are vreun efect și apoi Îmi relatați cum vă simțiți după citirea acesteia, astfel încât să fiu mai capabil să vă pot prescrie medicamentul corect și, în cele din urmă, să eradicez complet maladiile omenirii. Nu știu ce părere aveți despre sugestiile Mele, dar sper că le veți privi drept materiale de referință. Cum ar fi asta?

12 mai 1992

Capitolul 42

De îndată ce începe lucrarea nouă, toți oamenii au o nouă intrare și avansează cu Mine mână în mână. Mergem împreună pe marele drum al Împărăției și există o mare intimitate între om și Mine. Pentru a-Mi arăta sentimentele și pentru a-Mi demonstra atitudinea față de om, Eu am vorbit întotdeauna omului. Totuși, o parte din aceste cuvinte

pot răni oamenii, în timp ce unele pot fi de mare ajutor pentru ei, și astfel Eu îi sfătuiesc pe oameni să asculte mai des cuvintele ce ies din gura Mea. Cuvântările Mele s-ar putea să nu fie deosebit de elegante, dar sunt toate cuvinte ce vin din adâncul inimii Mele. Deoarece omenirea este prietena Meu, Eu am continuat să-Mi îndeplinesc lucrarea printre oameni, iar omul, de asemenea, face tot ce-i stă în putință pentru a colabora cu Mine, temându-se profund să nu-Mi întrerupă lucrarea. În acest moment, inima Mea este plină de o mare încântare, pentru că am câștigat o parte din oameni, și astfel „proiectul” Meu nu mai este în recesiune; nu mai constă în cuvinte goale și „piața Mea de produse de specialitate” nu mai funcționează anevoios. La urma urmei, oamenii sunt sensibili – ei sunt dispuși „să se ofere” pentru numele Meu și slava Mea, și doar în felul acesta „magazinul Meu de specialități” câștigă câteva „bunuri” noi și astfel, în târâmul spiritual mulți „clienți” vin să cumpere „bunurile” Mele. Numai din acest moment înainte Eu câștig glorie; numai atunci cuvintele rostite din gura Mea nu mai sunt vorbe goale. Am fost triumfător și M-am întors victorios, iar toți oamenii Mă sărbătoresc. În acest moment, marele balaur roșu vine și el să „celebreze”, să-și arate admirația pentru Mine, să arate că se dă bătut la picioarele Mele, lucru pe care Eu îl văd drept slavă. Din vremea creației până astăzi, am dus multe bătălii victorioase și am făcut multe lucruri admirabile. Mulți oameni M-au sărbătorit cândva, Mi-au adus laudă și au dansat pentru Mine. Deși acestea erau scene emoționante și de neuitat, niciodată nu am zâmbit, căci trebuia încă să cuceresc omul și doar făceam o parte din lucrare asemănătoare creației. Astăzi este diferit de trecut. Zâmbesc de pe tron, am cucerit omul, iar toți oamenii se pleacă în închinare înaintea Mea. Oamenii de astăzi nu sunt oamenii din trecut. Cum putea lucrarea Mea să fie de dragul altui lucru decât al prezentului? Cum putea să fie pentru altceva decât pentru slava Mea? De dragul unui viitor mai strălucit, voi clarifica toată lucrarea Mea în om de mai multe ori, pentru ca toată slava Mea să se poată „odihni” în om, care a fost creat. Voi lua acest lucru ca principiu al lucrării Mele. Cei care sunt dispuși să coopereze cu Mine se ridică și muncesc din greu, astfel încât mai mult din slava Mea să poată umple bolta cerească. Acum este timpul să îndeplinesc planuri mari. Toți cei care sunt sub îngrijirea și protecția iubirii Mele au șansa de a-și folosi abilitățile aici, cu Mine, iar Eu voi manevra toate lucrurile să se „învârtă” pentru lucrarea Mea. Păsările care zboară pe cer sunt slava Mea pe cer, mărele de pe pământ sunt faptele Mele pe pământ, stăpânul tuturor lucrurilor este manifestarea Mea printre toate lucrurile, iar Eu întrebuițez tot ce există pe pământ ca și capital pentru gestionarea Mea, făcând ca toate lucrurile să se înmulțească, să înflorească și să strălucească de viață.

În vremea creației, hotărâsem deja că lucrarea Mea pe pământ se va încheia complet în epoca finală. Momentul când se va termina lucrarea Mea va fi tocmai momentul când toate faptele Mele se vor manifesta pe bolta cerească. Voi face ca oamenii de pe pământ să-Mi recunoască faptele, iar înaintea „scaunului de judecată” vor fi dovedite faptele Mele, astfel încât să fie recunoscute printre oamenii de pe pământ, care vor ceda cu toții. Astfel, după aceea, voi începe o lucrare care nu a mai fost realizată

niciodată în epocile trecute. De astăzi înainte, voi face clare faptele Mele pas cu pas, astfel încât înțelepciunea, minunăția și insondabilitatea Mea să fie recunoscute și dovedite în toate sferile societății. În special, toate partidele conducătoare de pe pământ vor fi făcute să-Mi recunoască faptele, astfel că faptele Mele vor fi judecate de „judecători” și „apărate” de „avocați” și vor fi recunoscute, făcându-i pe toți oamenii să-și plece capul și să se predea. Din acest moment înainte, acțiunile Mele vor fi recunoscute de toate sferile societății și aceasta va fi clipa când voi câștiga toată gloria pe pământ. În acel moment, Mă voi arăta omului și nu voi mai fi ascuns. În prezent, faptele Mele încă nu au ajuns la punctul lor culminant. Lucrarea Mea progresează în continuare, iar când va atinge apogeul, se va termina. Voi cuceri cu desăvârșire oamenii tuturor națiunilor și voi face ca bestiile feroce să devină blânde ca mieii înaintea Mea și voi face ca marele balaur roșu să se supună înaintea Mea precum oamenii de pe pământ. Voi înfrânge toți dușmanii Mei din cer și voi face ca toți adversarii Mei de pe pământ să fie cucerți. Acesta este planul Meu și aceasta este minunăția faptelor Mele. Omul poate doar să trăiască sub influența naturii, sub călăuzirea Mea – el nu poate lua propriile decizii! Cine poate scăpa de mâna Mea? Eu am repartizat toată natura în diferite categorii, făcând-o să existe în cadrul legilor și numai din acest motiv există pe pământ legi precum căldura primăverii și răcoarea toamnei. Motivul pentru care florile de pe pământ se veștejesc iarna și înfloresc vara este minunăția mâinii Mele; motivul pentru care găștele zboară spre sud iarna este că Eu reglez temperatura; iar motivul pentru care mărele vuiesc este că vreau să înec lucrurile de la suprafața apei. Ce nu e rânduit de Mine? Din acest moment înainte, „economii naturale” ale omului sunt înfrânate complet de cuvintele Mele, iar oamenii nu-Mi mai anihilează prezența datorită existenței „legilor naturale”. Cine va mai nega vreodată existența Conducătorului tuturor lucrurilor? În ceruri, Eu sunt Șef; printre toate lucrurile, Eu sunt Domnul; și printre toți oamenii, Eu sunt cel mai important. Cine îndrăznește cu ușurință să mânjească acest lucru cu „vopsea”? Ar putea falsitățile să perturbe existența adevărului? Cu această oportunitate prețioasă, încep din nou lucrarea din mâinile Mele, fără să mai sufăr amestecul omului și „menținând în mișcare” mașinile.

Am adăugat diverse „condimente” printre cuvintele Mele și, astfel, ar putea să pară că sunt bucătarul distins al omului. Deși oamenii nu știu cum să-și condimenteze mâncarea, ei îi savurează gustul; ținând „farfuria”, ei toți savurează „felurile de mâncare” pe care le-am pregătit. Nu știu de ce, dar oamenii vor să mănânce mereu mai mult din felurile de mâncare pe care le pregătesc personal. Este ca și cum ei Mă văd prea sus, ca și cum Mă văd ca pe cel mai bun dintre toate condimentele și nu au niciun respect pentru alți oameni. Pentru că am prea mult respect de sine, nu vreau să sparg „castronul din fier pentru orez” al altora din propriile Mele motive. Astfel, profit de ocazie să ies din „bucătărie” și să ofer altora ocazia să se distingă. Numai în felul acesta inima Mea este neclintită; nu vreau să-i fac pe oameni să Mă admire pe Mine și să-i privească de sus pe alții; asta nu ar fi corect. Care e valoarea faptului de a avea un statut în inimile

oamenilor? Sunt Eu chiar atât de grosolan și nerezonabil? Chiar doresc să pretind un statut? Dacă da, atunci de ce Mă angajez într-o lucrare atât de mare? Eu nu doresc să Mă lupt pentru faimă și avere împotriva altora și disprețuiesc faima și averea lumească; nu asta urmăresc. Nu văd omul ca pe un model de urmat, nu lupt și nu smulg, ci trăiesc bazându-Mă pe „meșteșugul” Meu și nu comit acte inadmisibile. Astfel, când Mă plimb pe pământ, mai întâi acționez și cer „plata pentru produsul meșteșugăresc” mai târziu – doar aceasta este corectitudinea și justetea despre care vorbește omul. Nu există nicio exagerare în asta, nu e câtuși de puțin ceva minimalizat; Eu vorbesc conform sensului adevărat al faptelor. Mă plimb înainte și înapoi printre oameni, căutându-i pe cei care sunt cinstiți și rezonabili, totuși nu a existat încă niciun rezultat. Iar pentru că oamenilor le place să negocieze, prețul este fie prea mare, fie prea mic și astfel, Eu încă îndeplinesc lucrarea din mâinile Mele ce „Mi-a revenit de făcut”. Astăzi, încă nu știu de ce omul nu-și respectă datoria, de ce nu știe cât de mare este statura sa. Oamenii nici măcar nu știu dacă statura lor cântărește câteva grame sau câteva liang.^a Și astfel, ei încă Mă lingușesc. Este ca și cum toată lucrarea Mea ar fi fost în zadar, ca și cum cuvintele Mele sunt doar un ecou în munții cei mari și nimeni nu a perceput vreodată esența cuvintelor și cuvântărilor Mele. Și astfel, Eu folosesc asta ca temelie pentru a rezuma al treilea aforism: „Oamenii nu Mă cunosc pentru că nu Mă văd”. Este ca și cum, după ce au mâncat cuvintele Mele, oamenii beau un medicament care să ajute la digestie și, pentru că efectele secundare ale medicamentului sunt atât de puternice, ei suferă pierderi de memorie și astfel, cuvintele Mele ajung să fie uitate de omenire, iar locul unde sunt Eu devine colțul pe care ei îl uită. Din cauza aceasta, Eu oftez. De ce am făcut atât de multă lucrare și, totuși, nu există nicio dovadă a acesteia în oameni? Nu am depus efort suficient? Sau este pentru că nu am priceput ce are nevoie omul? Deja nu mai este nimic ce pot să fac în această privință, iar singura Mea alegere este să-Mi folosesc decretele administrative ca să cuceresc toți oamenii. Nu voi mai fi o mamă iubitoare, ci voi gestiona toată omenirea ca un tată aspru!

15 mai 1992

Capitolul 43

Poate că oamenii au arătat un „mare interes” pentru cuvintele Mele numai din cauza decretelor Mele administrative. Dacă nu ar fi guvernați de decretele Mele administrative, ei ar rage toți ca tigrii care tocmai au fost tulburați. Zi de zi, Eu cutreier printre nori, privind omenirea care acoperă pământul cum umblă de colo până colo, înfrânată de Mine prin intermediul decretelor Mele administrative. În acest fel, rasa umană este ținută în ordine,

^a „Liangul” este o unitate chinezească de măsurare a greutateii; un liang este 50 de grame.

iar Eu îmi perpetuez decretul administrativ. Începând din acest moment, cei de pe pământ primesc tot felul de muștrări din cauza decretelor Mele administrative și, în timp ce aceste muștrări coboară asupra lor, întreaga omenire protestează zgomotos și fuge în toate direcțiile. În acest moment, națiunile pământului pier imediat, hotarele dintre ele încetează să mai existe, un loc nu mai este despărțit de altul și nu mai există înstrăinare printre oameni. Încep să fac o „lucrare ideologică” printre oameni, pentru ca ei să poată coexista pașnic, unul alături de altul, fără să se mai lupte și, dat fiind că Eu îmbunătățesc relațiile dintre oameni și stabilesc legături în mijlocul omenirii, oamenii devin uniți. Voi umple empireul cu manifestările acțiunilor Mele și voi face ca totul pe pământ să se prostorneze sub puterea Mea, punându-Mi astfel în aplicare planul pentru „unitatea globală” și aducând la îndeplinire această unică dorință a Mea, în așa fel încât omenirea să nu mai „umble de colo până colo” pe fața pământului, ci să găsească neîntârziat o destinație potrivită. Mă gândesc la specia umană în toate chipurile, făcând ca toată omenirea să ajungă curând să trăiască într-un ținut al păcii și fericirii, ca zilele vieții lor să nu mai fie triste și dezolate, iar planul Meu să nu eșueze pe pământ. Fiindcă omul există acolo, Îmi voi construi națiunea pe pământ, căci o parte a manifestării slavei Mele este pe pământ. Deasupra, în ceruri, Îmi voi rândui cetățile și, astfel, voi înnoi totul și deasupra, și dedesubt. Voi aduce tot ce există deasupra cerurilor și sub ceruri într-o singură unitate, astfel încât toate lucrurile de pe pământ să fie unite cu tot ce este în ceruri. Acesta este planul Meu; este ceea ce voi realiza în epoca finală – să nu se amestece nimeni în această parte a lucrării Mele! Răspândirea lucrării Mele printre națiunile neamurilor este ultima parte a lucrării Mele pe pământ. Nimeni nu este în stare să înțeleagă lucrarea pe care o voi face și, din acest motiv, oamenii sunt complet amețiți. Și, pentru că sunt activ ocupat cu lucrarea Mea pe pământ, oamenii se folosesc de ocazie pentru „a-și face de cap”. Ca să-i împiedic să fie prea turbulenți, i-am plasat mai întâi sub muștrarea Mea ca să îndure disciplina iazului de foc. Acesta este o etapă în lucrarea Mea și voi folosi puterea iazului de foc pentru a realiza această etapă din lucrarea Mea; altfel, ar fi imposibil să-Mi îndeplinesc lucrarea. Le voi face pe ființele omenești de peste tot din univers să se supună dinaintea tronului Meu, împărțindu-le în categorii diferite, în conformitate cu judecata Mea, clasificându-le conform acestor categorii și sortându-le mai departe în familiile lor, astfel încât întreaga omenire va înceta să nu-Mi dea ascultare, căzând, în schimb, într-o rânduală curată și ordonată, conform categoriilor pe care le-am numit – nimeni să nu se miște la întâmplare! Pretutindeni în univers, am făurit o nouă lucrare; pretutindeni în univers, toată omenirea este uluită și consternată de arătarea Mea bruscă, orizonturile lor s-au extins cu mult prin arătarea Mea în mod deschis. Nu e astăzi exact așa?

Am făcut primul pas printre toate națiunile și toate popoarele și am început prima parte a lucrării Mele. Nu-Mi voi tulbura planul ca să o iau de la capăt: ordinea lucrării între neamuri este bazată pe procedura lucrării Mele în ceruri. În momentul în care toate ființele omenești își înalță ochii ca să-Mi privească fiecare gest și acțiune, Eu arunc o

ceață asupra lumii. Ochii oamenilor slăbesc dintr-o dată și ei nu sunt în stare să priceapă nicio îndrumare, ca oile în pustiul deșertului, iar când vijelia începe să urle, țipetele lor sunt înăbușite de vântul șuierător. În mijlocul rafalelor de vânt, formele omeniești pot fi văzute vag, dar niciun glas omenesc nu poate fi auzit și, chiar dacă oamenii țipă din toate puterile, efortul este zadarnic. În acest moment, omenirea plânge și se vaită cu voce tare, sperând ca un mântuitor să pice brusc din cer ca să-i conducă afară din deșertul nemărginit. Dar, oricât de mare le e credința, mântuitorul rămâne nemișcat, iar speranțele omului sunt spulberate: focul credinței, care a fost aprins, este stins de furtuna din deșert, iar omul zace la pământ, într-un loc pustiu și nelocuit, fără a mai putea înălța vreodată o torță aprinsă, și cade fără simțiri... Profitând de moment, Eu fac să apară o oază dinaintea ochilor lui. Dar, în timp ce inima omului ar putea fi nespus de fericită, trupul lui este prea fragil ca să reacționeze, slab și șchiopătând; și, chiar dacă vede fructele cele frumoase crescând în oază, îi lipsește puterea de a le culege deoarece „resursele interne” ale omului s-au epuizat în întregime. Eu iau lucrurile de care are nevoie omul și i le ofer, dar tot ce face el este să arunce un zâmbet trecător, cu chipul complet posomorât: fiecare strop din puterea omenirii a dispărut fără urmă, dispându-se în văzduh. Din acest motiv, chipul omului este pe deplin inexpressiv și doar o singură rază de afecțiune radiază din ochii lui congestionați, cu bunăvoința blândă ca a unei mame păzindu-și copilul. Din când în când, buzele uscate și crăpate ale omului freamătă, de parcă ar fi pe punctul de a vorbi însă nu are puterea de a o face. Îi dau puțină apă, dar el nu face altceva decât să scuture din cap. Din aceste acțiuni eratice și imprevizibile, aflu că omul și-a pierdut deja toată speranța în sine și doar Mă urmărește cu o privire imploratoare în ochi, ca și când ar pleda pentru ceva. Dar, neștiind obiceiurile și moravurile omenirii, sunt uluit de expresiile faciale și de acțiunile oamenilor. Doar în acest moment descopăr Eu brusc că zilele existenței omului se apropie iute de sfârșit și întorc o privire compătimitoare spre el. Și, doar în acest moment, omul etalează un zâmbet de plăcere, dând din cap înspre Mine, de parcă fiecare dorință a sa ar fi fost îndeplinită. Omenirea nu mai este tristă; pe pământ, oamenii nu se mai plâng de deșertăciunea vieții și renunță la toate legăturile cu „viața”. De atunci înainte nu vor mai fi suspine pe pământ, iar zilele pe care le va trăi rasa umană vor fi pline de încântare...

Mă voi ocupa cum se cuvine de treburile omului înainte de a-Mi vedea de propria-Mi lucrare, ca nu cumva omenirea să se amestece neconținut în lucrarea Mea. Pentru Mine, treburile omului nu sunt chestiunea principală; treburile omenirii sunt lipsite de urmărire. Deoarece spiritul omului este așa meschin – se pare că omenirea nu dorește să arate milă nici măcar unei furnici sau că furnicile sunt dușmanele omenirii – există întotdeauna discordie între oameni. Auzind discordia dintre oameni, plec din nou și nu mai dau nicio atenție poveștilor lor. În ochii omenirii, Eu sunt un „comitet cetățenesc”, specializat în rezolvarea „disputelor familiale” dintre „rezidenți”. Când oamenii vin înaintea Mea, îmi aduc, în mod invariabil, motivele personale și, cu un zel autoritar, relatează în detaliu „experiențele lor neobișnuite”, adăugând comentarii proprii pe măsură ce-i dau înainte.

Mă uit la extraordinarul comportament al oamenilor: chipurile lor sunt acoperite de praf – un praf care, „irigat” de sudoare, își pierde „independența” în timp ce se amestecă cu transpirația, iar chipurile oamenilor devin și mai „îmbogățite”, ca suprafața nisipoasă a unei plaje, pe care urmele de pași pot fi văzute uneori. Părul lor seamănă cu acela al strigoilor, lipsit de luciu, cu firele ridicate drept în sus, aidoma unor paie înfipite într-un glob. Pentru că temperamentul îi este prea fierbinte, de parcă și părul îi e zburlit de furie, chipul lui degajă sporadic „abur”, de parcă sudoarea i-ar „fierbe”. Scrutându-l îndeaproape, văd că fața omului este acoperită de „flăcări” ca un soare aprins, motiv pentru care un gaz fierbinte se înalță din el și chiar Mă îngrijorez că mânia lui ar putea să-i mistuie chipul, chiar dacă el însuși nu ia în seamă acest lucru. În această conjunctură, îl îndemn să-și mai domolească furia, căci la ce bun toate astea? De ce să te torturezi astfel? Din cauza furiei, firele de paie de pe suprafața „globului” său sunt, practic, mistuite de flăcările soarelui; în împrejurări ca acestea, până și „luna” se înroșește. Îl îndemn pe om să-și modereze temperamentul – e important să-și păzească sănătatea. Dar omul nu-Mi ascultă sfatul; mai degrabă, continuă să „depună plângeri” la Mine. Ce rost are asta? Este oare răsplata Mea neîndestulătoare pentru desfătarea omenirii? Sau omul refuză ce îi dau Eu? Într-un acces brusc de furie, răstorn masa, iar omul nu mai îndrăznește să istorisească alte episoade incitante din povestea lui; se teme că aş putea să-l conduc la un „centru de detenție” ca să se răcorească pentru câteva zile și profită de ocazia oferită de furia Mea ca să se furișeze afară. Altfel, omul nu ar fi niciodată dispus să lase lucrurile în pace, ci ar continua să turuie despre propriile griji. Până și sunetul lui Mă irită. De ce e omenirea atât de complicată în străfundul inimii ei? Cumva am pus prea multe „componente” în structura omului? De ce se dă întotdeauna în spectacol în fața Mea? Sigur nu pentru că sunt un „consultant” pentru rezolvarea „disputelor civile”? I-am cerut Eu omului să vină la Mine? Sigur nu sunt un magistrat districtual? De ce chestiunile dintre oameni sunt aduse întotdeauna înaintea Mea? Sper că omul va considera potrivit să-și asume controlul asupra propriului sine și să nu Mă tulbure, fiindcă am prea multă lucrare de făcut.

18 mai 1992

Capitolul 44

Oamenii Îmi tratează lucrarea ca pe ceva suplimentar; nu renunță la mâncare sau somn de dragul ei, așa că nu am de ales decât să-i cer omului ceea ce se potrivește cu atitudinea lui față de Mine. Îmi amintesc că, odată, am dat omului mult har și multe binecuvântări, dar, după ce a înhățat aceste lucruri, a plecat imediat. Era ca și cum i le-aș fi dăruit în mod inconștient. Astfel, omul M-a iubit întotdeauna prin propriile sale noțiuni. Vreau ca omul să Mă iubească cu adevărat, dar astăzi, oamenii tot lenevesc,

incapabili să-Mi dea iubire adevărată. În imaginația lor, ei cred că dacă Îmi dau adevărata lor iubire, vor rămâne fără nimic. Când obiectez, trupurile le tremură – totuși, ei nu sunt dispuși să-Mi dea dragostea lor adevărată. Este ca și cum ei așteaptă ceva, așa că privesc înainte, fără să-Mi spună niciodată adevărul cu privire la ce se întâmplă. Este ca și cum gurile le-ar fi fost pecetluite cu un autocolant, așa că vorbesc mereu bolborosit. Înaintea omului, se pare că am devenit un capitalist nemilos. Oamenii se tem întotdeauna de Mine: când Mă văd, ei dispar imediat fără urmă, îngroziți de ceea ce îi voi întreba despre circumstanțele lor. Nu știu de ce oamenii sunt capabili de iubire sinceră față de „consătenii lor”, dar nu sunt capabili să Mă iubească pe Mine, care sunt cinstiți în duh. Din cauza aceasta, oftez: de ce oamenii își eliberează întotdeauna dragostea în lumea omului? De ce nu pot gusta Eu dragostea omului? Pentru că nu fac parte din rândul oamenilor? Oamenii Mă tratează mereu ca pe un sălbatic din munți. Este ca și cum Mi-ar lipsi toate componentele care alcătuiesc o persoană normală și, astfel, în fața Mea, oamenii afișează întotdeauna un ton moral ridicat. Ei Mă târâie de multe ori înaintea lor ca să Mă ocărăască, dojenindu-Mă ca pe un copil de vârstă preșcolară; oamenii joacă mereu rolul de educator în fața Mea pentru că, în amintirile lor, Eu sunt o persoană care este irațională și needucată. Eu nu mustru oamenii pentru eșecurile lor, ci le ofer ajutor potrivit, permițându-le să primească „ajutor economic” periodic. Pentru că omul a trăit dintotdeauna în mijlocul catastrofei și îi este greu să scape și, deoarece, în mijlocul acestui dezastru, a strigat mereu la Mine, Eu livrez în mod punctual „provizii de cereale” în mâinile lui, permițând tuturor oamenilor să trăiască în marea familie a noii epoci și să experimenteze căldura familiei mari. Când observ lucrarea printre oameni, descopăr multe defecte ale lor și, prin urmare, le ofer ajutor. Chiar și în acest moment, există încă o sărăcie neobișnuită în rândul oamenilor și, astfel, am acordat îngrijire adecvată „zonelor sărace”, ridicându-le din sărăcie. Acesta este mijlocul prin care lucrez, permițând tuturor oamenilor să se bucure de harul Meu cât de mult pot.

Oamenii de pe pământ suferă în mod inconștient mustrarea, așa că Îmi desfac mâna măreață și îi trag de partea Mea, dându-le șansa să se bucure de harul Meu pe pământ. Ce anume de pe pământ nu este gol și fără valoare? Mă plimb în toate locurile din lumea omului și, deși există o mulțime de monumente faimoase și peisaje naturale care sunt pe placul omului, oriunde Mă duc, toate locurile și-au pierdut demult vitalitatea. Numai atunci simt că pământul este sumbru și pustiit: pe pământ, viața a dispărut demult. Există numai mirosul morții și, prin urmare, l-am chemat întotdeauna pe om să se grăbească să părăsească acest ținut al suferinței. Tot ceea ce văd amintește de deșertăciune. Profit de ocazie să arunc viața din mâna Mea către aceia pe care i-am ales; numaidecât, există un petic de verdeță pe pământ. Oamenii sunt dispuși să se bucure de lucrurile de vitalitate pe pământ, dar Eu nu găsesc nicio plăcere în acest lucru; oamenii prețuiesc întotdeauna lucrurile de pe pământ și nu le văd niciodată deșertăciunea, încât, după ce au ajuns în acest punct astăzi, ei tot nu înțeleg de ce nu există nicio viață pe pământ.

Astăzi, în timp ce Mă plimb prin univers, toți oamenii se pot bucura de harul locului în care Mă aflu, și folosesc acest lucru ca pe un atu, fără să urmărească niciodată sursa vieții. Ei toți folosesc ceea ce Eu dau drept venit, dar niciunul dintre ei nu încearcă să îndeplinească funcția inițială a vitalității. Ei nu știu cum să folosească sau să dezvolte resursele naturale și sunt lăsați, astfel, fără mijloace. Eu locuiesc printre oameni, trăiesc în mijlocul oamenilor, și totuși omul încă nu Mă cunoaște astăzi. Deși oamenii Mi-au oferit mult ajutor ca urmare a faptului că sunt atât de departe de casă, acest lucru este ca și cum Eu încă aș mai avea de pus bazele prieteniei potrivite cu omul și, astfel, încă mai simt nedreptatea lumii omului; în ochii Mei, omenirea, la urma urmei, este goală și nu există nicio comoară de valoare printre oameni. Nu știu ce părere au oamenii despre viața umană, dar, pe scurt, propria Mea părere este inseparabilă de cuvântul „goală”. Sper ca oamenii să nu gândească rău despre Mine din cauza asta, întrucât Eu sunt destul de direct și nu încerc să fiu politicos. Totuși, i-aș sfătui pe oameni să acorde mai multă atenție celor pe care le gândesc Eu, deoarece, la urma urmei, cuvintele Mele îi ajută. Nu știu ce înțelegere au oamenii despre „deșertăciune”. Speranța Mea este ca ei să depună un efort mic pentru această lucrare. Ei ar face bine să experimenteze viața umană într-o manieră practică și să vadă dacă pot găsi în ea valoroase „vene ascunse de minereu”. Nu încerc să descumpănesc pozitivitatea oamenilor; Eu vreau, pur și simplu, ca ei să obțină niște cunoștințe din cuvintele Mele. Mereu Mă grăbesc de dragul chestiunilor omenești, dar acum, așa cum sunt lucrurile, oamenii tot nu au spus un cuvânt de mulțumire, de parcă ar fi fost prea ocupați și ar fi uitat să facă asta. Chiar și astăzi, tot nu înțeleg ce efect a avut faptul că omul se grăbește toată ziua. Chiar și în prezent, nu rămâne niciun loc pentru Mine în inimile oamenilor și, astfel, încă o dată, cad profund pe gânduri. Am început să Mă ocup de lucrarea care cercetează „de ce oamenii nu au o inimă care să Mă iubească cu adevărat”. Voi ridica omul pe „masa de operație”, îi voi diseca inima și Mă voi uita la ce blochează drumul în inima lui și-l oprește să Mă iubească cu adevărat. Sub efectul „cuțitului”, oamenii închid ochii, așteptându-Mă să încep, căci, în acest moment, ei au cedat complet; în inimile lor, Eu găsesc multe alte falsificări. Principale printre acestea sunt lucrurile oamenilor. Deși pot avea doar câteva lucruri în afara corpului lor, cele din corpurile lor sunt nenumărate. Este ca și cum inima omului ar fi fost o cutie de depozitare, plină de bogății și cu tot ceea ce oamenii ar avea nevoie vreodată. Numai în acest moment înțeleg de ce oamenii nu-Mi acordă considerație niciodată: pentru că au o mare independență – ce nevoie au ei de ajutorul Meu? Deci, Mă îndepărtez de om, pentru că oamenii nu au nevoie de ajutorul Meu; de ce să Mă „port fără rușine” și să le provoc dezgustul?

Cine știe de ce, dar Eu am fost mereu dispus să vorbesc printre oameni, ca și cum nu aș putea să Mă abțin. Prin urmare, oamenii Mă văd ca lipsit de valoare și Mă tratează de parcă aș valora chiar mai puțin decât o monedă de cupru; nu Mă tratează ca pe ceva ce trebuie respectat. Ei nu Mă prețuiesc și Mă târâie acasă oricând doresc și apoi Mă dau afară din nou, „expunându-Mă” în fața publicului. Am cea mai mare scârbă față de

comportamentul înjositor al omului și, astfel, spun fățiș că omul nu are conștiință. Dar oamenii sunt intransigenți; își iau „săbiile și sulilele” și se luptă cu Mine, spunând că ale Mele cuvinte sunt contradictorii realității, spunând că Eu i-am umilit – dar Eu nu Mă răzbun pe ei ca urmare a comportamentului lor violent. Eu doar Îmi folosesc adevărurile pentru a câștiga oamenii de partea Mea și pentru a-i face să se simtă rușinați de ei înșiși, după care ei se retrag în tăcere. Eu nu concurez cu omul, pentru că nu există niciun beneficiu în asta. Eu Îmi voi respecta datoria și sper ca și omul să poată să și-o respecte pe a lui și să nu acționeze împotriva Mea. Nu ar fi mai bine să ne înțelegem pașnic în acest fel? De ce să ne rănim relația? Ne-am înțeles bine în toți acești ani – de ce să provocăm probleme pentru amândoi? Nu ar fi lucrul acesta fără absolut niciun folos pentru reputația niciunuia din noi? Prietenia noastră este o „prietenie veche” de ani de zile, o „veche cunoștință” – de ce să ne despărțim în condiții aspre? Ar fi bine să procedăm astfel? Sper ca oamenii să acorde atenție impactului, că știu ce este bun pentru ei. Atitudinea Mea față de om astăzi este suficientă pentru o discuție de o viață – de ce oamenii nu reușesc întotdeauna să recunoască bunătatea Mea? Este din cauza lipsei puterii de exprimare? Le lipsește un vocabular suficient? De ce nu-și găsesc cuvintele mereu? Cine nu cunoaște modul în care Mă comport? Oamenii sunt conștienți pe deplin de faptele Mele, doar că lor le place întotdeauna să profite de ceilalți, astfel încât niciodată nu sunt dispuși să-și lase deoparte interesele. Dacă o propoziție le atinge interesele, ei refuză să se relaxeze înainte să obțină un avantaj – și ce rost are? Oamenii nu pot să concureze pentru ceea ce pot contribui, ci se luptă pentru ceea ce pot obține. Deși statutul lor nu le aduce nicio bucurie, ei prețuiesc foarte mult acest lucru, privindu-l chiar ca pe o comoară neprețuită – și astfel, mai degrabă ar îndura mustrarea Mea decât să renunțe la beneficiile statutului. Oamenii au o părere prea bună despre ei înșiși și, astfel, nu sunt niciodată dispuși să se lase deoparte. Poate că există unele mici inexactități în evaluarea Mea făcută omului sau poate că i-am pus o etichetă care nu e nici dură, nici îngăduitoare – dar, pe scurt, speranța Mea este ca oamenii să ia acest lucru ca pe un avertisment.

21 mai 1992

Capitolul 45

Odată am ales bunuri frumoase să fie păstrate în casa Mea, pentru ca în ea să existe bogății de neegalat și să fie astfel împodobită și din acest lucru am obținut bucurie. Dar din cauza atitudinii omului față de Mine și din cauza motivațiilor oamenilor, nu am avut de ales decât să las această lucrare la o parte și să fac altceva. Voi folosi motivațiile omului pentru a-Mi împlini lucrarea, voi manevra toate lucrurile pentru a Mă sluji și voi face ca a Mea casă să nu mai fie sumbră și părăsită, în consecință. M-am uitat odată

printre oameni: tot ceea ce era din carne și sânge era într-o stupoare și niciun lucru nu experimenta binecuvântarea existenței Mele. Oamenii trăiesc în mijlocul binecuvântărilor, dar nu știu cât de binecuvântați sunt. Dacă binecuvântările Mele față de omenire nu ar fi existat până astăzi, cine dintre oameni ar fi fost capabil să reziste până în prezent și nu ar fi pierit? Faptul că omul trăiește este binecuvântarea Mea și aceasta înseamnă că el trăiește în mijlocul binecuvântărilor Mele, pentru că el nu a avut nimic la început și pentru că la început i-a lipsit capacitatea de a trăi pe pământ și sub cer; astăzi Eu continui să ajut omul și numai din acest motiv omul stă înaintea Mea, destul de norocos să scape de moarte. Oamenii au rezumat secretele existenței omului, dar nimeni nu a perceput vreodată că aceasta este binecuvântarea Mea. Drept rezultat, toți oamenii blestemă nedreptatea din lume și toți se plâng de Mine din cauza nefericirii din viețile lor. Dacă nu ar fi fost binecuvântările Mele, cine ar fi văzut ziua de azi? Oamenii toți se plâng de Mine pentru că ei nu sunt în stare să trăiască în mijlocul confortului. Dacă viața omului ar fi strălucitoare și luminoasă, dacă o caldă „adiere de primăvară” ar fi trimisă în inima omului, provocându-i o plăcere de neegalat în tot corpul și lăsându-l fără nici cea mai mică durere, atunci cine dintre oameni ar muri plângându-se? Am mari dificultăți în a obține sinceritatea absolută a omului pentru că oamenii au prea multe scheme viclene – destule, pur și simplu, pentru a amăgi pe cineva. Dar când obiectez împotriva lor, ei sunt neprietenoși față de Mine și nu-Mi acordă nicio atenție, pentru că obiecțiile Mele le-au atins sufletele, lăsându-i incapabili să fie edificați din cap până în picioare, și astfel oamenii urăsc existența Mea, pentru că Mie îmi place întotdeauna să-i „chinuiesc”. Datorită cuvintelor Mele, oamenii cântă și dansează; datorită cuvintelor Mele, își înclină capul în tăcere; și, datorită cuvintelor Mele, izbucnesc în plâns. În cuvintele Mele, oamenii disperă; în cuvintele Mele, ei câștigă lumina pentru supraviețuire. Din cauza cuvintelor Mele, ei se agită încolo și înapoi, zi și noapte fără somn, și din cauza cuvintelor Mele se grăbesc peste tot. Cuvintele Mele aruncă oamenii în Infern și apoi îi aruncă în mustrare – dar, fără să-și dea seama, oamenii se bucură și de binecuvântările Mele. Este realizabil acest lucru de către om? Ar putea să vină aceasta în schimbul eforturilor neobosite ale oamenilor? Cine poate scăpa de orchestrarea cuvintelor Mele? Astfel, din cauza eșecurilor omului, dau cuvintele Mele omenirii, făcând ca deficiențele omului să fie hrănite datorită cuvintelor Mele, aducând bogății de neegalat vieții omenirii.

De multe ori analizez cuvintele și acțiunile oamenilor. În comportamentul lor și în expresiile lor faciale, am descoperit multe „mistere”. În interacțiunile oamenilor cu ceilalți, practic, „rețetele secrete” se mândresc cu locul – și astfel, când Mă angajez într-o discuție cu omul, ceea ce câștig sunt „rețetele secrete ale interacțiunii umane”, ceea ce arată că omul nu Mă iubește. De multe ori îl dojenesc pe om din cauza eșecurilor lui și, totuși, nu sunt în stare să-i câștig încrederea. Omul nu este dispus să Mă lase să-l omor, deoarece în „rețetele secrete ale interacțiunii umane” nu s-a descoperit niciodată că omul a suferit un dezastru fatal – el a suferit doar câteva eșecuri în timpul nenorocirii.

Oamenii strigă din cauza cuvintelor Mele și rugămintile lor conțin mereu nemulțumiri legate de cruzimea Mea. Este ca și cum toți ar căuta adevărata Mea „dragoste” față de om – dar cum ar putea ei să-Mi găsească dragostea în cuvintele Mele severe? Drept urmare, ei își pierd mereu speranța din cauza cuvintelor Mele. Este ca și cum, de îndată ce Îmi citesc cuvintele, îl văd pe „secerătorul neîndurător” și astfel tremură de frică. Acest lucru Mă face nefericit: de ce oamenilor trupului, care trăiesc în mijlocul morții, le este frică mereu de moarte? Sunt dușmani înverșunați omul și moartea? De ce frica de moarte provoacă întotdeauna suferință oamenilor? De-a lungul experiențelor „excepționale” din viața lor, experimentează ei doar un pic de moarte? De ce, în ceea ce spun ei, oamenii se plâng mereu de Mine? Astfel, rezum cel de-al patrulea aforism pentru viața umană: oamenii sunt foarte puțin ascultători față de Mine și astfel Mă urăsc mereu. Din cauza urii omului, plec de multe ori. De ce trebuie să Mă supun Eu la așa ceva? De ce trebuie să provoc întotdeauna dezgustul oamenilor? Din moment ce oamenii nu-Mi întâmpină cu bucurie existența, de ce trebuie să trăiesc cu nerușinare în casa omului? Nu am altă alegere decât să-Mi iau „bagajele” și să părăsesc omul. Dar oamenii nu pot suporta să Mă lase să plec și ei nu vor niciodată să Mă lase să plec. Ei plâng și suspină, foarte temători că voi pleca și că își vor pierde mijloacele de trai. Văzându-le privirea rugătoare, inima Mea se înmoaie. În mijlocul tuturor oceanelor lumii, cine este capabil să Mă iubească? Omul este acoperit cu apă murdară, înconjurat de forța mării. Eu detest neascultarea omului, dar totuși simt și milă pentru nenorocirea întregii omeniri – căci omul, la urma urmei, este tot o victimă. Cum pot să arunc omul în ape, când este slab și fără putere? Sunt așa de crud încât să-l lovesc cu piciorul când e la pământ? Este inima Mea atât de nemiloasă? Datorită atitudinii Mele față de omenire omul intră în această epocă alături de Mine și datorită acestui lucru și-a petrecut împreună cu Mine aceste zile și nopți excepționale. Astăzi, oamenii sunt într-o agonie de bucurie, au un sentiment mai mare al afecțiunii Mele și Mă iubesc cu mare vigoare, pentru că în viețile lor există vitalitate și ei încetează să mai fie fii risipitori, care pribegesc până la marginile pământului.

În zilele în care trăiesc cu omul, oamenii se bazează pe Mine și, pentru că sunt atent cu omul în toate lucrurile și meticulos în grija Mea pentru el, oamenii trăiesc mereu în îmbrățișarea Mea caldă, fără a îndura vântul care bate, ploaia involburată sau soarele arzător; oamenii trăiesc în mijlocul fericirii și Mă tratează ca pe o mamă iubitoare. Oamenii sunt ca niște flori într-o seră, cu totul incapabili să reziste atacului „dezastrelor naturale”, niciodată incapabili să rămână fermi. Astfel, îi pun în mijlocul încercărilor mărilor involburate și ei nu pot decât să „să se clatine” neîncetat. Ei nu au practic nicio putere de a rezista – și pentru că statura lor este prea deficitară și trupurile lor sunt prea slabe, Eu am un sentiment de povară. Astfel, fără să realizeze acest lucru, oamenii sunt supuși încercărilor Mele, pentru că sunt prea fragili și nu pot rezista vânturilor cumplite și soarelui arzător. Nu este aceasta lucrarea Mea din prezent? De ce, atunci când se confruntă cu încercările Mele, oamenii întotdeauna izbucnesc în lacrimi? Le fac o

nedreptate? Îi omor în mod deliberat? De ce moare starea omului care este iubitor, ca să nu mai învie niciodată? Oamenii Mă înșfacă întotdeauna și nu-Mi dau drumul; pentru că nu au fost niciodată capabili să trăiască pe cont propriu, ei și-au permis întotdeauna să fie conduși de mâna Mea, profund temători că vor fi luați de altcineva. Nu sunt ghidate toate viețile lor de Mine? În timpul vieții lor tumultuoase, în timp ce trec prin sușuri și coborâșuri, ei au experimentat mult tumult – nu a venit acest lucru din mâna Mea? De ce nu-Mi pot înțelege oamenii niciodată inima? De ce sunt bunele Mele intenții mereu înțelese greșit de ei? De ce lucrarea Mea nu poate decurge cu ușurință pe pământ? Din cauza slăbiciunii omului, l-am evitat întotdeauna, ceea ce Mă umple de amărăciune: de ce nu poate fi îndeplinită următoarea etapă a lucrării Mele în om? Astfel, am tăcut, cântărindu-l cu atenție: de ce sunt constrâns întotdeauna de defectele omului? De ce există întotdeauna obstacole în calea lucrării Mele? Astăzi, tot mai trebuie să găsesc un răspuns complet în om, căci omul oscilează mereu, nu este niciodată normal, el fie Mă urăște până în adâncul ființei lui, fie are cea mai mare iubire pentru Mine. Eu, Însumi Dumnezeu normal, nu pot suporta un astfel de chin din partea omului. Pentru că oamenii sunt mereu anormali din punct de vedere mental, aparent Mi-e puțin teamă de om și, faptul că îi urmăresc astfel fiecare mișcare, Mă face să mă gândesc la anormalitatea lui. Am descoperit în mod neintenționat misterul din om: se pare că există un intelect superior în spatele lui; drept urmare, oamenii sunt întotdeauna îndrăzneți și încrezători, ca și cum ar fi făcut ceva justificat. Astfel, oamenii pretind mereu că sunt adulți și linguesc „copilul mic”. Urmărind șarada omului, nu Mă pot abține să nu Mă enervez: de ce sunt oamenii atât de ne iubitori și lipsiți de respect față de ei înșiși? De ce nu se cunosc pe ei înșiși? S-au sfârșit cuvintele Mele? Sunt cuvintele Mele dușmanul omului? De ce, când Îmi citesc cuvintele, oamenii sunt plini de resentimente față de Mine? De ce oamenii își adaugă întotdeauna propriile gânduri cuvintelor Mele? Sunt Eu prea absurd față de om? Toți oamenii ar trebui să se gândească mult la acest lucru, la ceea ce este cuprins în cuvintele Mele.

24 mai 1992

Capitolul 46

Nu știu cât de bine procedează oamenii prin faptul că fac din cuvintele Mele baza existenței lor. M-am simțit mereu îngrijorat de soarta omului și totuși oamenii nu par să înțeleagă acest lucru – prin urmare, ei nu au acordat niciodată atenție faptelor Mele și nu au dezvoltat niciodată nicio adorație pentru Mine rezultată din atitudinea Mea față de om. Este ca și cum ei s-ar fi descotorosit de emoții cu mult timp în urmă pentru a-Mi satisface inima. Confruntat cu astfel de circumstanțe, tac încă o dată. De ce nu sunt vrednice cuvintele Mele de respectul oamenilor, de o intrare ulterioară? Oare pentru că

nu am „nicio realitate” și încerc să găsesc ceva ce pot folosi împotriva oamenilor? De ce oamenii îmi acordă întotdeauna „un tratament special”? Sunt un invalid care se află în propriul salon special? De ce, când lucrurile au ajuns în punctul în care sunt astăzi, oamenii tot se uită la Mine în mod diferit? Există vreo greșeală în atitudinea Mea față de om? Astăzi, am început o nouă lucrare deasupra universurilor. Le-am oferit oamenilor de pe pământ un nou început și le-am cerut tuturor să se mute din casa Mea. Și pentru că oamenilor le place întotdeauna să se complacă, Eu îi sfătuiesc să fie conștienți și să nu-Mi tulbure mereu lucrarea. În „casa de oaspeți” pe care am deschis-o, nimic nu-Mi inspiră dezgustul mai mult decât omul, pentru că oamenii Îmi provoacă întotdeauna necazuri și Mă dezamăgesc. Comportamentul lor aduce rușine asupra Mea și niciodată nu am putut să-Mi țin capul sus. Astfel, Eu vorbesc calm cu ei, cerându-le să-Mi părăsească casa cât mai curând posibil și să nu-Mi mai mănânce mâncarea gratuit. Dacă doresc să rămână, atunci trebuie să suporte suferințe și să rabde mustrarea Mea. În mintea lor, Eu sunt total inconștient și ignorant cu privire la faptele lor și, astfel, ei au stat mereu mândri înaintea Mea, fără să dea vreun semn că ar cădea, pur și simplu pretinzând că sunt umani pentru a ajunge la un număr suficient. Când am cerințe pentru oameni, ei sunt uimiți: ei nu crezuseră niciodată că Dumnezeu, care a fost bun la suflet și îngăduitor atât de mulți ani, ar putea spune astfel de cuvinte, cuvinte care sunt fără inimă și nejustificate și, astfel, ei sunt fără grai. În astfel de momente, văd că ura față de Mine din inimile oamenilor a crescut din nou, pentru că au început din nou lucrarea de plângere. Ei critică întotdeauna pământul și blestemă Cerul. Totuși, nu găsesc nimic în cuvintele lor care să-i blesteme, pentru că dragostea lor de sine este atât de mare. Așadar, rezum sensul vieții umane: pentru că oamenii se iubesc prea mult pe ei înșiși, toată viața lor este chinuită și goală și aduc ruina asupra propriilor capete din cauza urii lor față de Mine.

Deși există o „iubire” nespusă pentru Mine în cuvintele omului, când iau aceste cuvinte în „laborator” pentru a le testa și a le observa sub microscop, tot ceea ce este conținut în ele este dezvăluit cu o claritate absolută. În acest moment, vin încă o dată printre oameni pentru a le permite să se uite la „fișele lor medicale”, astfel încât să-i fac să fie convinși în mod sincer. Când oamenii le văd, fețele li se umplu de tristețe, simt regret în inimile lor și sunt chiar atât de îngrijorați încât sunt nerăbdători să-și abandoneze imediat căile rele și să se întoarcă pe calea cea dreaptă pentru a Mă face fericit. Văzând hotărârea lor, sunt extrem de încântat; sunt cuprins de bucurie: „Pe pământ, cine, în afară de om, ar putea împărtăși bucuria, tristețea și greutățile cu Mine? Nu este oare omul singurul?” Dar, când plec, oamenii își rup în bucăți fișele medicale și le aruncă pe podea înainte de a le călca în picioare. În zilele de atunci, am văzut puține în acțiunile oamenilor care sunt după inima Mea. Cu toate acestea, hotărârile lor înaintea Mea s-au acumulat considerabil și, uitându-Mă la hotărârile, Mă simt dezgustat, căci în ele nu există nimic care să poată fi păstrat pentru plăcerea Mea; sunt prea întinate. Văzându-Mi indiferența față de hotărârea lor, oamenii se răcesc. După aceea, rar mai

depun vreo „cerere” deoarece inima omului nu a fost lăudată niciodată înaintea Mea și s-a lovit mereu doar de respingere din partea Mea – nu mai există niciun sprijin spiritual în viețile oamenilor și, astfel, zelul lor dispare și Eu nu mai simt că vremea este „teribil de arzătoare”. Oamenii suferă mult pe tot parcursul vieții lor, până în măsura în care, odată cu apariția situației de astăzi, ei sunt așa de „chinuiți” de Mine încât oscilează între viață și moarte. Prin urmare, lumina de pe chipurile lor se diminuează și își pierde „vioiciunea”, căci toți „s-au maturizat”. Nu pot suporta să văd starea jalnică a oamenilor când sunt rafinați în timpul muștrării – totuși, cine poate răscumpăra jalnica înfrângere a omenirii? Cine poate salva omul din viața umană jalnică? De ce oamenii nu au fost niciodată în stare să scape din abisul mării de suferință? Prind Eu oare oamenii în capcană în mod deliberat? Oamenii n-au înțeles niciodată starea Mea de spirit și, astfel, Eu Mă plâng universului că, dintre toate lucrurile din cer și de pe pământ, nimic nu Mi-a perceput vreodată inima și nimic nu Mă iubește cu adevărat. Chiar și astăzi, încă nu știu de ce oamenii sunt incapabili să Mă iubească. Ei pot să-Mi dea inima, sunt capabili să-și sacrifice destinul pentru Mine, dar de ce nu pot să-Mi dea dragostea lor? Nu au ei oare ceea ce cer Eu? Oamenii sunt în stare să iubească totul, în afară de Mine – deci de ce nu Mă pot iubi? De ce este dragostea lor întotdeauna ascunsă? De ce, de vreme ce au stat înaintea Mea până astăzi, n-am văzut niciodată dragostea lor? Este aceasta ceva ce le lipsește? Fac Eu oare în mod deliberat lucrurile dificile pentru oameni? Mai au ei scrupule în inimile lor? Se tem ei de a iubi persoana greșită și de a nu fi în stare să se lecuiească? În oameni există nenumărate mistere de nepătruns și, astfel, Eu sunt întotdeauna „timid și temător” în fața omului.

Astăzi, în momentul avansării către poarta Împărăției, toți oamenii încep să se grăbească – dar, când ajung în fața porții, Eu închid poarta, închid oamenii pe dinafară și le cer să arate permisele de acces. O astfel de mișcare ciudată este complet contrară așteptărilor oamenilor și toți sunt uimiți. De ce poarta – care a fost întotdeauna larg deschisă – a fost azi brusc închisă ermetic? Oamenii bat din picioare și merg înapoi și încolo. Ei își închipuie că pot să găsească drumul ca un vierme, dar când Îmi dau permisele lor false de intrare, le arunc în groapa de foc atunci și acolo și, văzându-și propriile „eforturi sânguincioase” în flăcări, ei își pierd speranța. Se prind de cap, plângând, urmărind scene frumoase din Împărăție, dar incapabili să intre. Totuși, nu-i las să intre din cauza stării lor jalnice – cine ar putea să-Mi dea peste cap planul așa cum vrea? Sunt oare binecuvântările viitorului oferite în schimbul zelului oamenilor? Constă oare sensul existenței omenești în a intra în Împărăția Mea așa cum dorește oricine? Sunt așa de umil? Dacă nu ar fi fost cuvintele Mele aspre, nu ar fi intrat oamenii în Împărăție cu mult timp în urmă? Astfel, oamenii Mă urăsc mereu din cauza tuturor problemelor pe care le provoacă existența Mea. Dacă n-aș exista, ei ar fi capabili să se bucure de binecuvântările Împărăției în timpul zilei de azi – atunci de ce ar mai fi nevoie să suporte această suferință? Și, astfel, le spun oamenilor că ar face mai bine să plece, că ar trebui să profite de cât de bine merg lucrurile în prezent pentru a găsi o ieșire pentru

ei înșiși; ei ar trebui să profite de prezent, cât sunt încă tineri, să-și însușească unele abilități. Dacă nu, atunci, în viitor, va fi prea târziu. În casa Mea, nimeni nu a primit vreodată binecuvântări. Le spun oamenilor să se grăbească și să plece, să nu se limiteze la a trăi în „sărăcie”; în viitor va fi prea târziu pentru regrete. Nu fiți prea duri față de voi înșivă; de ce să complicați lucrurile pentru voi? Totuși, le mai spun oamenilor că, atunci când nu reușesc să obțină binecuvântări, nimeni nu se poate plânge de Mine. Nu am timp să-Mi irosc cuvintele pe om. Sper ca acest lucru să rămână în mintea oamenilor, să nu-l uite – aceste cuvinte reprezintă adevărul incomod pe care îl ofer. De mult timp Mi-am pierdut încrederea în om și Mi-am pierdut de mult speranța în oameni, pentru că le lipsește ambiția, niciodată nu au putut să-Mi dea o inimă care-L iubește pe Dumnezeu și întotdeauna Îmi oferă în schimb motivațiile lor. Am spus multe omului și, din moment ce oamenii tot Îmi ignoră sfatul astăzi, le spun punctul Meu de vedere pentru a-i împiedica să-Mi înțeleagă greșit inima în viitor; dacă ei trăiesc sau mor în vremurile viitoare este treaba lor; nu am niciun control asupra acestui lucru. Sper ca ei să-și găsească propria cale spre supraviețuire. Eu sunt lipsit de putere în privința acestui lucru. Din moment ce omul nu Mă iubește cu adevărat, pur și simplu ne despărțim; în viitor nu vor mai exista cuvinte între noi, nu vom mai avea nimic de discutat, nu ne vom mai intersecta unul cu celălalt, vom merge fiecare pe drumul lui, oamenii nu trebuie să vină să Mă caute și niciodată nu voi mai cere „ajutorul” omului. Acesta este un lucru care este între noi și am vorbit fără echivoc pentru a preveni existența unor probleme în viitor. Nu face aceasta lucrurile mai ușoare? Fiecare merge pe drumul lui și nu avem nimic de-a face unul cu celălalt – ce e în neregulă cu asta? Sper ca oamenii să se gândească la asta.

28 mai 1992

Capitolul 47

Pentru a determina ca viața omenirii să se maturizeze și ca omenirea și cu Mine să putem, împărțășind o ambiție comună, să obținem rezultate, am făcut întotdeauna concesii oamenilor, îngăduindu-le să dobândească hrană și susținere din cuvântul Meu și să primească toată abundența Mea. Niciodată nu i-am dat omenirii motiv de stânjenală, și totuși oamenii nu țin niciodată cont de sentimentele Mele. Asta e din cauză că oamenii sunt nesimțitori și „disprețuiesc” toate lucrurile în afară de Mine. Din cauza neajunsurilor lor, Eu simpatizez foarte mult cu ei; așadar, am depus un foarte mare efort pentru oameni astfel încât să se poată bucura, întru mulțumirea inimii lor, de toată îmbelșugarea pământului în timpul petrecut pe lume. Eu nu îi tratez pe oameni în mod nedrept și, din considerație pentru faptul că M-au urmat timp de mulți ani, inima Mea s-a înduplecat față de ei. Parcă nu pot suporta să-Mi îndeplinesc lucrarea asupra acestor oameni. Așadar, văzându-i pe acești pe oamenii firavi care Mă iubesc așa cum

se iubesc pe ei înșiși, în inima Mea există întotdeauna un sentiment inexplicabil de durere. Dar cine poate încălca convenția din această cauză? Cine se va tulbura din cauza acestui lucru? Cu toate acestea, Mi-am revărsat tot belșugul asupra omenirii, pentru ca ea să se poată bucura de el pe deplin și nu M-am purtat urât cu oamenii din cauza acestei chestiuni. Iată de ce omenirea vede încă fața Mea milostivă și binevoitoare. Am fost întotdeauna răbdător și întotdeauna am așteptat. Când oamenii se vor fi bucurat destul și se vor plictisi, în acea clipă voi începe să le „satisfac” cererile și să le îngădui să scape de viețile lor deșarte și nu voi mai avea de-a face cu umanitatea. Pe pământ, am folosit apa mării pentru a înghiți omenirea, am controlat-o prin foamete, am amenințat-o cu urgiile insectelor și am folosit ploi torențiale ca să o „ud”, cu toate acestea nu a simțit niciodată deșertăciunea vieții. Chiar și acum, oamenii tot nu înțeleg semnificația viețuirii pe pământ. Oare viețuirea în prezența Mea este semnificația cea mai profundă a vieții omenești? Faptul de a fi cu Mine îi îngăduie omului să scape de amenințarea dezastrului? Câte trupuri lumești, pe pământ, au trăit într-o stare de libertate de a se bucura de ele însele? Cine a scăpat de deșertăciunea vieții în trup? Totuși, cine poate să recunoască asta? De când am creat omenirea, nimeni nu a fost capabil să trăiască o viață de mare însemnătate pe pământ și, astfel, omenirea a petrecut întotdeauna, trădăvind, o viață complet lipsită de sens. Însă nimeni nu e dispus să scape din acest soi de situație neplăcută și nimeni nu e dispus să evite această viață deșartă și istovitoare. În experiența omenirii, niciunul dintre cei ce trăiesc în trup nu a scăpat de obiceiurile lumii omenești, chiar dacă beneficiază de pe urma faptului de a se bucura de Mine. În schimb, doar au lăsat întotdeauna natura să-și urmeze cursul și au continuat să se înșele singuri.

Odată ce voi fi încheiat complet existența omenirii, nu va mai rămâne nimeni pe pământ care să îndure „persecuția” pământului; doar atunci se va putea spune că marea Mea lucrare a fost pe deplin realizată. În zilele de pe urmă, când voi fi întrupat, lucrarea pe care vreau să o realizez este să-i fac pe oameni să înțeleagă deșertăciunea viețuirii în trup și voi folosi această ocazie pentru a nimici trupul. Din acel moment, nu va mai exista niciun om pe pământ, nimeni nu se va mai văita vreodată cu privire la deșertăciunea pământului, nimeni nu va mai vorbi vreodată despre greutățile trupului, nimeni nu se va mai plânge vreodată că sunt nedrept și toți oamenii și toate lucrurile vor intra în odihnă. După aceea, oamenii nu se vor mai grăbi, veșnic ocupați, nici nu vor mai căuta încoace și-ncolo pe pământ, căci își vor fi găsit o destinație potrivită pentru ei înșiși. În acel moment, un zâmbet va apărea pe fețele tuturor. Atunci nu voi mai cere nimic de la omenire și nu voi mai avea nicio dispută cu ea; nu va mai exista un tratat de pace între noi. Eu exist pe pământ și oamenii trăiesc pe pământ; Eu trăiesc și locuiesc împreună cu ei. Ei simt cu toții bucuria prezenței Mele, și deci nu sunt dispuși să plece fără motiv, ci, în schimb, ar prefera ca Eu să mai rămân puțin. Cum pot Eu suporta să fiu martor la scenele de dezolare de pe pământ, fără să ridic un deget ca să ajut? Eu nu sunt al pământului; prin răbdare M-am forțat să rămân aici până în această zi. Dacă nu

ar fi fost implorările fără de sfârșit ale omenirii, aş fi plecat demult. Astăzi, oamenii pot să aibă grijă de ei şi nu au nevoie de asistenţa Mea, pentru că s-au maturizat şi nu au nevoie de Mine să îi hrănesc. De aceea, plănuiesc să țin o „celebrare a victoriei” cu omenirea, după care îi voi spune adio, astfel încât oamenii să nu fie inconștienți de acest lucru. Desigur, să ne despărțim în condiții nefavorabile nu ar fi un lucru bun, fiindcă nu există ranchiună între noi. Astfel, prietenia dintre noi va fi veșnică. Sper că, după ce drumurile ni se vor despărți, oamenii vor fi în stare să-Mi ducă mai departe „moștenirea” şi să nu uite de învățăturile pe care le-am dat în timpul vieții Mele. Sper ca ei să nu facă nimic ce ar aduce dezonoare numelui Meu şi să fie atenți la cuvântul Meu. Sper că oamenii vor face tot posibilul să Mă mulțumească după ce voi fi plecat; sper ca ei să folosească cuvântul Meu drept temelie pentru viețile lor şi să nu eşueze să trăiască la nivelul speranțelor Mele, căci inima Mea a fost întotdeauna preocupată de oameni şi Eu am fost mereu atașat de ei. Omenirea şi cu Mine, ne-am adunat odată laolaltă şi ne-am bucurat pe pământ de aceleaşi binecuvântări care sunt în Cer. Am trăit împreună cu oamenii şi am locuit împreună cu ei; oamenii M-au iubit întotdeauna şi Eu i-am iubit întotdeauna. Am avut o afinitate unul pentru altul. Aducându-Mi aminte de timpul Meu împreună cu oamenii, Îmi amintesc că zilele noastre erau pline de râsete şi bucurie şi că existau şi certuri. Cu toate acestea, iubirea dintre noi s-a stabilit pe această bază, iar legăturile noastre nu au fost niciodată rupte. De-a lungul multilor noştri ani de contact, omenirea Mi-a lăsat o impresie profundă, iar Eu, de asemenea, le-am dat oamenilor o mulțime lucruri de care să se bucure, pentru care au fost întotdeauna dublu recunoscători. Acum, adunările noastre nu vor mai fi nicicând precum înainte; cine ar putea fugi de acest moment al despărțirii noastre? Oamenii au o afecțiune profundă pentru Mine, iar Eu am o iubire fără de sfârșit pentru ei – dar ce poți să faci? Cine ar îndrăzni să încalce cerințele Tatălui ceresc? Eu Mă voi întoarce în locuința Mea, unde voi termina o altă parte a lucrării Mele. Poate vom avea șansa de a ne întâlni din nou. Speranța Mea este că oamenii nu se vor simți triști peste măsură şi că Mă vor mulțumi pe pământ; Duhul Meu din Cer le va dăruia, adesea, har.

În vremea facerii, prorocisem că, în zilele de pe urmă, voi alcătui un grup de persoane care sunt în acelaşi asentiment cu Mine. Prezisesem că, după statornicirea unui exemplar pe pământ în zilele de pe urmă, aveam să Mă întorc în locuința Mea. Odată ce toată omenirea Mă va fi mulțumit, ea va fi îndeplinit ceea ce i-am cerut, iar Eu nu îi voi mai cere să facă nimic. În schimb, oamenii şi cu Mine vom face schimb de povești despre zilele noastre de demult şi, după aceea, ne vom despărți. Eu am început această lucrare şi le-am îngăduit oamenilor să se pregătească psihologic şi să-Mi priceapă intențiile, ca nu cumva să Mă înțeleagă greșit şi să Mă considere crud ori fără inimă, ceea ce nu este intenția Mea. Oare oamenii Mă iubesc, însă refuză să-Mi permită un loc de odihnă potrivit? Nu sunt ei dispuși să-L implore pe Tatăl ceresc din partea Mea? Nu au vărsat oamenii lacrimi de compătimire pentru Mine? Nu au ajutat ei la realizarea unei revederi timpurii între Noi – Tatăl şi Fiul? De ce atunci nu sunt ei dispuși

acum? Lucrarea Mea de slujire pe pământ a fost împlinită și, după despărțirea de omenire, voi continua încă să o asist; nu este bine? Pentru ca lucrarea Mea să obțină rezultate mai bune și ca să fie reciproc benefică, trebuie să ne despărțim, cu toate că este dureros. Fie ca lacrimile noastre să curgă în tăcere; Eu nu voi mai face reproșuri omenirii. În trecut, am spus multe lucruri oamenilor, care toate le-au făcut însăși inima să se strângă, făcându-i să verse lacrimi de mâhnire. Pentru asta, cer scuze omenirii și îi cer să Mă ierte. Îi cer să nu Mă urască, pentru că totul este pentru binele omenirii. Așadar, sper că oamenii îmi vor înțelege inima. În trecut, am avut disputele noastre, dar, privind în urmă, am avut amândoi de câștigat. Din cauza acestor dispute, Dumnezeu și omenirea au construit un pod de prietenie. Nu este acesta rodul eforturilor noastre de colaborare? Ar trebui, toți, să ne bucurăm de aceasta. Le cer oamenilor să-Mi ierte „greșelile” anterioare. Fărădelegile lor vor fi și ele iertate. Atât timp cât ei vor fi în stare să-Mi dea în schimb iubirea în viitor, atunci acest lucru va oferi alinare Duhului Meu în Cer. Nu știu care este hotărârea omenirii în această privință – dacă oamenii sunt dispuși sau nu să Mă mulțumească privind cerința Mea finală. Nu le cer nimic altceva, decât să Mă iubească. Asta e destul. Poate fi realizat acest lucru? Lăsați toate lucrurile neplăcute care s-au întâmplat între noi să rămână în trecut; lăsați să existe mereu iubire între noi. Eu le-am dat oamenilor atât de multă iubire, iar ei au plătit un atât de mare preț ca să Mă iubească. Astfel, sper ca omenirea să prețuiască iubirea nediluată și pură dintre noi, pentru ca iubirea noastră să se răspândească în toată lumea omenească și să fie transmisă generațiilor viitoare, în veci. Când ne vom întâlni din nou, hai să fim încă uniți în iubire, astfel încât iubirea noastră să poată continua pe vecie și să fie slăvită și răspândită de toți oamenii. Acest lucru M-ar mulțumi și i-aș arăta omenirii chipul Meu surâzător. Sper că oamenii își vor aminti îndemnul Mele.

1 iunie 1992

ANEXĂ

INTERPRETĂRI ALE TAINELOR
„CUVINTELOR LUI DUMNEZEU CĂTRE
ÎNTREGUL UNIVERS”

Capitolul 1

Așa cum a spus Dumnezeu: „Nimeni nu poate pricepe sursa cuvintelor Mele, nici nu știe scopul pentru care le rostesc”, dacă nu ar fi călăuzirea Duhului lui Dumnezeu și dacă nu ar exista sosirea cuvântărilor Lui, toți oamenii ar pieri sub mustrea Lui. De ce l-a luat lui Dumnezeu o vreme așa îndelungată să-i testeze pe toți oamenii? Și timp de cinci luni? Acesta este tocmai punctul central al părtășiei noastre, precum și un punct central al înțelepciunii lui Dumnezeu. Putem postula următoarele: fără această perioadă de a-l pune pe om la încercare și fără ca Dumnezeu să fi lovit, să fi ucis și să fi nimicit rasa umană cea coruptă, în cazul în care construirea Bisericii ar fi continuat până azi, atunci care ar fi fost rezultatul? Astfel, Dumnezeu intră direct în subiect încă din prima propoziție, indicând direct efectul dorit al lucrării din aceste câteva luni – El pune punctul pe „i”! Asta e suficient să arate înțelepciunea faptelor lui Dumnezeu de-a lungul acestei perioade de câteva luni: ele au îngăduit tuturor să învețe, prin încercări, cum să se supună și cum să se sacrifice cu sinceritate, precum și cum să ajungă să-L înțeleagă pe Dumnezeu mai bine prin rafinare dureroasă. Cu cât este mai mare disperarea pe care oamenii o experimentează, cu atât ajung să se înțeleagă mai bine pe ei înșiși. Și adevărul este că, cu cât înfruntă mai mult rafinare încărcată de suferință, cu atât mai mult ajung să-și cunoască propria lor corupție, până la punctul de a recunoaște că sunt nevrednici până și să fie făcători de servicii ai lui Dumnezeu și că a presta serviciu înseamnă a fi înălțați de El. Și astfel, după ce acest rezultat a fost atins, când omul a epuizat fiecare parte a sa, Dumnezeu dă glas direct sunetului milei, fără a ascunde nimic. Se poate vedea imediat că metoda de lucru a lui Dumnezeu, după aceste câteva luni, ia ca punct de pornire ziua de astăzi; El a făcut ca asta să fie limpede pentru toată lumea. Deoarece, în trecut, Dumnezeu a spus deseori: „Nu este ușor să vă câștigați dreptul să vă numiți poporul lui Dumnezeu”, El a confirmat aceste cuvinte în oamenii care sunt numiți făcători de servicii, ceea ce e suficient pentru a arăta că Dumnezeu e demn de încredere fără umbră de îndoială. Orice spune Dumnezeu se va adeveri în diferite măsuri, și nicidecum nu sunt vorbe goale.

Când toți oamenii sunt plini de mâhnire și suferință până în culmea emoției, cuvinte ca acestea de la Dumnezeu ajung unde trebuie, reînviindu-i pe toți în toiul deznădejdiei lor. Pentru a îndepărta orice altă îndoială din mințile oamenilor, Dumnezeu a adăugat următoarele: „Chiar dacă sunt denumiți oamenii Mei, acest titlu nu este nicidecum secundar faptului de a fi numiți «fiii» Mei”. Asta e suficient pentru a arăta că doar Dumnezeu este capabil să-și protejeze propria autoritate, iar odată ce oamenii au citit asta, vor crede și mai cu tărie că, departe de a fi o metodă de a lucra, este un fapt. Mergând un pas mai departe, pentru ca viziunile oamenilor să poată rămâne limpezi, identitatea fiecăruia este clarificată în noua Lui abordare. Acest lucru este suficient pentru a arăta înțelepciunea lui Dumnezeu și le permite oamenilor să știe mai bine că Dumnezeu poate vedea în inima oamenilor; în gândurile și acțiunile lor, oamenii sunt

precum marionetele, cu Dumnezeu care trage sforile, iar acest lucru e sigur și dincolo de orice îndoială.

Întorcându-ne la începuturi, ceea ce a făcut Dumnezeu din start a fost să indice direct că primul pas al lucrării Sale, acela de „purificare a Bisericii”, a fost deja încheiat. „Situația acum nu este ce a fost odată, iar lucrarea Mea a ajuns la un nou punct de plecare.” În această afirmație se poate vedea că lucrarea lui Dumnezeu a ajuns într-un nou punct de plecare și, imediat după aceea, El ne-a indicat planul pentru următorul pas al lucrării Sale – odată ce construirea Bisericii se va încheia, va începe viața Epocii Împărăției, „căci acum nu mai este era construirii bisericii, ci mai degrabă era în care Împărăția este clădită cu succes”. Mai mult decât atât, El a afirmat că, în timp ce oamenii sunt încă pe pământ, adunările lor vor continua să se numească biserici, evitând astfel realizarea unei „Împărății” nerealistice așa cum și-a imaginat-o toată lumea. Mai departe, urmează părtășia pe subiectul viziunilor.

Cum se face că, deși acum este epoca construirii Împărăției și sfârșitul construirii Bisericii, toate adunările sunt numite în continuare „biserici”? În trecut, s-a spus că Biserica este precursorul Împărăției, iar fără Biserică nu se poate vorbi de Împărăție. Începutul Epocii Împărăției este începutul lucrării de slujire a lui Dumnezeu în trup, iar Epoca Împărăției este inaugurată de Dumnezeu întrupat. Ce aduce El este Epoca Împărăției, iar nu pogorârea oficială a Împărăției. Nu este dificil să ne imaginăm acest lucru; ceea ce indic prin oamenii lui Dumnezeu sunt oamenii Epocii Împărăției, nu oamenii Împărăției în sine. Iată de ce ar avea sens să spunem că adunările de pe pământ ar trebui să poarte în continuare denumirea de „Biserică”. În trecut, El a acționat în umanitatea Sa normală, când încă nu I se adusesse mărturie ca Dumnezeu Însuși, și astfel, Epoca Împărăției încă nu începuse atunci printre oameni; iată de ce, așa cum am spus, Duhul Meu încă nu începuse oficial să lucreze în trupul Meu întrupat. Acum, că lui Dumnezeu Însuși I S-a adus mărturie, Împărăția este realizată printre oameni. Acest lucru înseamnă că voi începe să lucrez în divinitatea Mea, astfel că ființele umane care pot să aprecieze cuvintele pe care le rostesc și faptele la care lucrez în divinitatea Mea sunt cunoscute ca popor al Meu din Epoca Împărăției. Din asta a luat ființă „poporul lui Dumnezeu”. În această etapă, este în principal divinitatea Mea cea care vorbește și acționează. Omul pur și simplu nu se poate amesteca și nici nu-Mi poate tulbura planul. Odată ce Dumnezeu a atins un anumit punct în vorbirea Sa, numele Lui este mărturisit, iar din acest punct, judecata Lui asupra omenirii va începe. Acesta este apogeul înțelepciunii din lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru fixează o temelie fermă și stabilește rădăcinile pentru începutul pasului următor, precum și sfârșitul ultimului pas. Acest lucru este ceva pe care nimeni, ca ființă umană, nu ar fi putut vreodată să-l prevadă; este punctul de întâlnire al primei și celei de a doua părți a epocii judecății. Fără cele câteva luni în care l-am rafinat pe om, divinitatea Mea nu ar fi avut cum să lucreze. Acele câteva luni de rafinare au deschis calea pentru următorul pas al lucrării Mele. Încheierea acestor câteva luni de lucrare e semn că etapa următoare a lucrării are să fie mai profundă. Dacă

cineva înțelege cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu, atunci poate fi în stare să priceapă faptul că El folosește această perioadă de câteva luni pentru a începe următorul pas din lucrarea Sa, permițând ca aceasta să obțină rezultate mai bune. Deoarece obstrucția umanității Mele a creat o piedică pentru următorul pas al lucrării Mele, prin aceste câteva luni de rafinare prin suferință, ambele părți sunt deci edificate și au obținut beneficii substanțiale. Doar acum, ca urmare a acestui lucru, omul începe să prețuiască felul Meu de a face referire la el. Așadar, când Dumnezeu, printr-o mișcare a condeiului Lui, a spus că nu-i va mai numi pe oameni „făcători de servicii”, ci „poporul lui Dumnezeu”, cu toții au fost copleșiți de bucurie. Acesta a fost călcâiul lui Ahile al omului. Tocmai pentru a găsi această slăbiciune vitală a omului, Dumnezeu a vorbit așa cum a vorbit.

Pentru a cuceri toți oamenii și a câștiga credința lor sinceră și pentru a atrage atenția asupra faptului că devotamentul unor oameni este denaturat de impurități, Dumnezeu a făcut pasul suplimentar de a atrage atenția asupra diferitelor feluri de urâtenie umană și, făcând astfel, a împlinit cuvintele Sale: „Câți sunt sinceri în iubirea pentru Mine? Cine nu acționează din considerație pentru propriul viitor? Cine nu s-a plâns niciodată în timpul încercărilor?” Din astfel de cuvinte, toți pot să-și recunoască propria neascultare, lipsa de loialitate și lipsa de devotament filial și prin aceasta să ajungă să vadă că mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu îi însoțesc pe toți cei care Îl caută la fiecare pas. Acest lucru poate fi văzut din următoarele cuvinte: „Când cineva este aproape să se retragă, când toți cei care, sperând ca Eu să-Mi schimb modul de a vorbi, și-au pierdut speranța, în acea clipă Eu dau glas cuvintelor de mântuire, aducându-i pe toți cei care Mă iubesc sincer înapoi în Împărăția Mea, înaintea tronului Meu”. Aici, sintagma „cei care Mă iubesc sincer” și întrebarea retorică „Oare câți Mă iubesc sincer?” nu se contrazic reciproc. Ele ilustrează cum „sinceritatea”, în acest context, conține impurități. Nu e că Dumnezeu nu știe nimic; mai degrabă, tocmai pentru că Dumnezeu poate să vadă în cele mai adânci locuri ale inimii omului, El folosește cuvinte precum „sinceritate”, ceea ce este un sarcasm la adresa rasei umane corupte, pentru a-i face pe toți să simtă mai profund cât Îi sunt de datori lui Dumnezeu și să-și facă reproșuri mai aspre, precum și să recunoască faptul că nemulțumirile din inimile lor vin în întregime de la Satana. Toți sunt surprinși când văd un termen precum „devotament”, gândind în sinea lor: „De multe ori am blamat Cerul și pământul și de multe ori am vrut să plec, dar, din cauză că îmi era teamă de decretul administrativ al lui Dumnezeu, mă ocupam de chestiuni oricum ar fi fost, doar ca să le termin și mergeam cu mulțimea, așteptând ca Dumnezeu să mă trateze, crezând că, dacă lucrurile chiar se dovedeau a fi fără speranță, tot îmi va mai rămâne destul timp să mă retrag încet. Dar acum Dumnezeu ne cheamă oamenii Lui devotați. Poate Dumnezeu să fie cu adevărat un Dumnezeu care vede în adâncimile inimii oamenilor?” Tocmai pentru a evita acest tip de neînțelegere, Dumnezeu a atras atenția asupra stărilor psihologice ale diferitelor tipuri de oameni doar la sfârșit, determinând pe toți să treacă de la o stare în care se îndoiau în interior, în timp ce în exterior exprimau încântarea, la o stare în care sunt convinși cu inima, cu vorba și cu

vederea. În acest fel, impresia omului despre cuvântul lui Dumnezeu a devenit mai profundă și, ca urmare naturală a acestui lucru, omul a devenit un pic mai temător, un pic mai respectuos și, în plus, a dobândit o înțelegere mai bună a lui Dumnezeu. În sfârșit, pentru a potoli grijile omului, Dumnezeu a spus: „Dar din moment ce trecutul e trecut, iar prezentul e deja aici, nu mai este nevoie să tânjim cu nostalgie după trecut sau să ne facem gânduri pentru viitor”. Acest tip de cuvântare încordată, armonioasă și totuși succintă are un efect și mai mare, determinându-i pe toți cei care citesc cuvintele Sale să vadă din nou lumina în mijlocul disperării trecutului, până când vor vedea înțelepciunea și faptele lui Dumnezeu, vor câștiga titlul de „popor al lui Dumnezeu”, vor elimina norii îndoielii din inimile lor, iar apoi vor ajunge să se cunoască pe ei înșiși din schimbarea tiparelor stărilor lor psihologice. Aceste stări se retrag și revin pe rând, dând naștere suferinței și durerii, fericirii și veseliei. În acest capitol, Dumnezeu a conturat o descriere a oamenilor atât de realistă și vie în fiecare detaliu al său, că a atins punctul desăvârșirii. Este cu adevărat ceva ce omul nu poate atinge, ceva ce expune cu adevărat secretele din ungherele cele mai ascunse ale inimii omului. Ar putea să fie acesta un lucru pe care omul are capacitatea să îl facă?

Imediat după asta, și chiar de mai mare importanță, este pasajul de mai jos, care îi dezvăluie omului în mod direct decretul administrativ al lui Dumnezeu și care, în plus, este cea mai importantă parte: „Fiind uman, oricine se împotrivesc realității și nu face lucrurile potrivit îndrumărilor Mele nu va avea parte de un sfârșit bun, ci va atrage asupra sa numai necazuri. Din tot ce are loc în univers, nu există nimic în care Eu să nu am ultimul cuvânt”. Nu este acesta decretul administrativ al lui Dumnezeu? Asta e suficient pentru a arăta că exemplele celor care încalcă acest decret administrativ sunt nenumărate. Pe baza celor de mai sus, Dumnezeu continuă să îi avertizeze pe toți să nu-și facă gânduri pentru propriul destin. Dacă cineva ar îndrăzni să-și dorească să se elibereze de orchestrarea lui Dumnezeu, consecințele ar fi teribile dincolo de orice închipuire. Acest lucru le permite apoi celor care au experimentat luminarea și iluminarea din aceste cuvinte să înțeleagă mai bine decretul administrativ al lui Dumnezeu, precum și să înțeleagă faptul că măreția Sa nu poate fi ofensată și astfel să devină mai experimentați și mai statornici, la fel de verzi precum un pin care, bătut de vânt și de îngheț, se înalță sfidător sub amenințarea gerului năprasnic, continuând să contribuie la vitalitatea verde și viguroasă a naturii. Majoritatea oamenilor, dând peste acest pasaj, se simt atât de consternați de parcă ar fi intrat într-un fel de labirint; acest lucru se întâmplă deoarece conținutul cuvintelor lui Dumnezeu se modifică relativ repede și astfel, nouă persoane din zece intră într-un labirint când încearcă să-și înțeleagă propriile firi corupte. Pentru ca lucrarea să poată merge mai ușor în viitor, pentru ca îndoielile din inimile tuturor oamenilor să poată fi eliminate și pentru ca toți să poată face un pas înainte în credința lor în loialitatea lui Dumnezeu, El pune accentul la finalul pasajului: „fiecare dintre cei care Mă iubesc sincer se va întoarce negreșit înaintea tronului Meu”. Astfel, mințile oamenilor care au trecut prin mai multe luni de zile ale

lucrării Lui sunt despovărate într-o clipă de o parte din spaima lor. Mai mult decât atât, inimile lor, care fuseseră atârinate în văzduh, se întorc la ceea ce fuseseră odată, de parcă o piatră grea ar fi căzut pe pământ. Nu trebuie să-și mai facă gânduri pentru soarta lor; mai mult, ei cred că Dumnezeu nu va mai rosti vorbe goale. Deoarece oamenii sunt neprihăniți de sine, nu este niciunul care să nu creadă că demonstrează cel mai înalt grad de devotament față de Dumnezeu; de aceea Dumnezeu pune în mod voit accentul pe „sincer” – pentru a obține un rezultat mai bun. Aceasta este pentru a pava calea și a pune fundația pentru următorul pas al lucrării Lui.

Capitolul 3

Azi nu mai este Epoca Harului, nici epoca milei, ci Epoca Împărăției, în care oamenii lui Dumnezeu sunt dezvăluiți, epoca în care Dumnezeu face lucruri direct prin divinitate. Așadar, în acest capitol al cuvintelor lui Dumnezeu, El îi conduce pe toți cei care acceptă cuvintele Sale în tărâmul spiritual. În paragraful de deschidere, El face aceste pregătiri în avans, iar dacă cineva deține cunoașterea cuvintelor lui Dumnezeu, acesta va urma indiciile ca să ajungă la rezultat și va înțelege direct ce dorește Dumnezeu să realizeze în poporul Său. Înainte, oamenii erau testați aplicându-le apelativul de „făcători de servicii”, iar azi, după ce au fost supuși încercării, pregătirea lor începe în mod formal. Pe lângă aceasta, oamenii trebuie să aibă o înțelegere mai mare a lucrării lui Dumnezeu, bazată pe temelia cuvintelor din trecut, și trebuie să se uite la cuvinte și persoană, și la Duh și la persoană ca la un întreg inseparabil – ca la o singură gură, o singură inimă, o singură acțiune și o singură sursă. Această cerință este cea mai mare cerință pe care a adresat-o Dumnezeu omului de la creație. Din asta, se poate vedea că Dumnezeu dorește să-Și folosească o parte din eforturi asupra poporului Său, că dorește să arate unele semne și minuni în ei și, mai important, că dorește să îi facă pe toți oamenii să se supună întregimii lucrării și cuvintelor Lui. Într-o privință, Dumnezeu Însuși Își susține mărturia, iar în altă privință, a făcut cereri poporului Său și a emis direct decretele administrative ale lui Dumnezeu către mase: așadar, deoarece vă numiți poporul Meu, lucrurile nu mai sunt cum erau înainte; voi ar trebui să dați atenție și să vă supuneți cuvântărilor Duhului Meu și să urmăriți îndeaproape lucrarea Mea; nu puteți să separați Duhul Meu de trupul Meu, căci Noi suntem una, în mod inerent, și nedivizați prin natură. În aceasta, pentru a-i împiedica pe oameni să-L neglijeze pe Dumnezeu întrupat, există din nou un accent pe cuvintele: „căci Noi suntem una, în mod inerent, și nedivizați prin natură”; pentru că o astfel de neglijare este eșecul omului, aceasta este menționată din nou în decretele administrative ale lui Dumnezeu. Apoi, Dumnezeu îi înștiințează pe oameni despre consecințele încălcării decretelor Lui administrative, fără să ascundă nimic, spunând: „Vor suferi pierderi și vor putea doar să bea din propria lor cupă a amărăciunii”. Pentru că omul este slab, după ce aude aceste cuvinte, nu poate decât să

devină și mai circumspect în inima lui în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, căci „cupa amărăciunii” este suficientă să-i facă pe oameni să stea în cumpănă o perioadă. Oamenii au multe interpretări ale acestei „cupe a amărăciunii” despre care vorbește Dumnezeu: a fi judecat de cuvinte sau alungat din Împărăție, ori a fi izolat pentru o vreme, a avea trupul unei persoane pângărite de Satana și posedate de duhuri rele, a fi lepădat de către Duhul lui Dumnezeu sau a avea trupul unei persoane nimicite și izgonite în Infern. La aceste interpretări poate ajunge gândirea omului și, astfel, în imaginația lui, omul este incapabil să le depășească. Însă gândurile lui Dumnezeu se deosebesc de cele ale omului; cu alte cuvinte, „cupa amărăciunii” nu se referă la niciunul dintre lucrurile de mai sus, ci la măsura cunoașterii de Dumnezeu a oamenilor după ce au primit tratarea lui Dumnezeu. Pentru a fi și mai clar, când cineva desparte în mod aleatoriu Duhul lui Dumnezeu de cuvintele Sale sau separă cuvintele de persoană sau Duhul de trupul cu care El Se îmbracă, această persoană nu doar că e incapabilă să-L cunoască pe Dumnezeu din cuvintele lui Dumnezeu ci, în plus, dacă devine puțin suspicioasă față de Dumnezeu, va orbi la fiecare cotitură. Nu este cum își imaginează oamenii, că sunt îndepărtați direct; ci, mai degrabă, ei ajung treptat să fie muștrați de Dumnezeu – adică, ajung în mijlocul unor mari catastrofe și nimeni nu poate fi compatibil cu ei, ca și cum ar fi fost posedați de duhuri rele și ca și cum ar fi muște fără cap, lovindu-se de lucruri pe oriunde merg. În ciuda acestui lucru, încă sunt incapabili să plece. În inimile lor, lucrurile sunt nedescris de grele, ca și cum există o suferință de nespus în inimile lor – și totuși, nu pot să-și deschidă gurile, și își petrec întreaga zi în transă, incapabili să-L simtă pe Dumnezeu. În aceste circumstanțe, decretul administrativ ale lui Dumnezeu îi amenință, ei neîndrăznind să părăsească biserica, în ciuda faptului că nu au nicio bucurie – asta e ceea ce se numește „atac intern și extern”, și oamenilor le este teribil de greu să îndure. Ce s-a spus aici este diferit de noțiunile oamenilor – și asta e din cauză că, în aceste circumstanțe, ei totuși știu să-L caute pe Dumnezeu, iar acest lucru se întâmplă când Dumnezeu le întoarce spatele, iar ce e și mai important este faptul că ei, tocmai ca un necredincios, sunt total incapabili să-L simtă pe Dumnezeu. Pe astfel de oameni Dumnezeu nu-i mântuiește în mod direct; când cupa amărăciunii lor este golită, acela e momentul când ultima lor zi a sosit. Însă, în acest moment, ei tot caută voia lui Dumnezeu, dorindu-și să se bucure încă puțin – dar, de data aceasta, este diferit față de ce a fost în trecut, cu excepția cazului în care există circumstanțe speciale.

După aceasta, Dumnezeu le explică tuturor aspectele pozitive și, astfel, dobândesc viață încă o dată – căci, în trecut, Dumnezeu a spus că făcătorii de servicii nu aveau viață, însă azi, Dumnezeu vorbește dintr-o dată despre „viața ce se află în ei”. Doar vorbind despre viață, oamenii pot ști cu adevărat că încă poate exista viața lui Dumnezeu în ei. În acest fel, dragostea lor pentru Dumnezeu crește cu câteva unități și dobândesc o cunoaștere mai mare a iubirii și milei Lui. De aceea, după ce contemplă aceste cuvinte, toți oamenii se căiesc de greșelile lor anterioare și varsă în taină lacrimi de regret. Și, în liniște, majoritatea oamenilor decid în mintea lor că trebuie să-L mulțumească pe

Dumnezeu. Uneori, cuvintele lui Dumnezeu străpung inima cea mai tainică a oamenilor, făcând să le fie greu oamenilor să le accepte și să le fie greu să se simtă împăcați. Uneori, cuvintele lui Dumnezeu sunt sincere și convingătoare și încălzesc inimile oamenilor, astfel încât, după ce le citesc, este ca atunci când mielul își vede mama din nou după ani în care a fost pierdut. Lacrimile le umplu ochii, sunt copleșiți de emoție și ard de nerăbdare să se arunce în îmbrățișarea lui Dumnezeu, apăsăți de suspine, eliberând durerea de nedescris care a fost în inimile lor ani de zile, pentru a-și arăta devotamentul față de Dumnezeu. Din cauza mai multor luni de testare au devenit puțin prea sensibili, ca și cum tocmai ar fi suferit un atac nervos, ca o persoană invalidă care a stat la pat ani de zile. Pentru a-i face tari în credința lor în cuvintele lui Dumnezeu, El pune de multe ori accentul pe următoarele cuvinte: „Pentru ca următorul pas al lucrării Mele să se realizeze lin și fără piedici, Mă folosesc de rafinarea cuvintelor pentru a-i testa pe toți cei care sunt în casa Mea”. Aici, Dumnezeu spune: „pentru a-i testa pe toți cei care sunt în casa Mea”; o lectură atentă a acestor cuvinte ne spune că, atunci când oamenii acționează ca făcători de servicii, ei sunt în continuare oameni din interiorul casei lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, aceste cuvinte accentuează loialitatea lui Dumnezeu față de titulatura „oamenii lui Dumnezeu”, oferind oamenilor un gram de ușurare în inimile lor. Și atunci, de ce Dumnezeu subliniază în mod repetat manifestările nenumărate din oameni după ce au citit cuvintele lui Dumnezeu sau când titlul „oamenii lui Dumnezeu” încă așteaptă să fie adus la lumină? Este aceasta doar pentru a arăta că Dumnezeu este Dumnezeul care privește adânc în inima omului? Aceasta este doar o parte din motiv – iar aici, are doar o importanță secundară. Dumnezeu acționează în acest fel pentru a-i convinge în mod categoric pe toți oamenii astfel încât, din cuvintele lui Dumnezeu, fiecare persoană să-și cunoască propria imperfecțiune și să-și cunoască propriile neajunsuri anterioare cu privire la viață și, mai important, să pună bazele fundației pentru următoarea etapă a lucrării. Oamenii doar se pot strădui să-L cunoască pe Dumnezeu și să caute să-L copieze pe Dumnezeu, bazându-se pe fundația cunoașterii de sine. Datorită acestor cuvinte, oamenii se schimbă din a fi negativi și pasivi, în a fi pozitivi și proactivi, iar aceasta îngăduie celei de-a doua părți a lucrării lui Dumnezeu să prindă rădăcini. Se poate spune că, odată cu această etapă ca fundație a lucrării, a doua parte a lucrării lui Dumnezeu devine o chestiune simplă, necesitând doar un efort minim. De aceea, când oamenii înlătură tristețea din inimile lor și devin pozitivi și proactivi, Dumnezeu profită de această oportunitate pentru a emite alte cerințe către poporul Său: „Cuvintele Mele sunt eliberate și exprimate în orice loc sau timp și, la fel și voi, ar trebui să vă cunoașteți pe voi înșivă înaintea Mea întotdeauna. Căci azi, în definitiv, este altfel decât era înainte, iar tu nu mai poți să realizezi orice îți dorești. În schimb, sub îndrumarea cuvintelor Mele, tu trebuie să fii capabil să-ți supui trupul; trebuie să folosești cuvintele Mele ca pe sprijinul tău și nu poți să te porți în mod nechibzuit”. Aici, Dumnezeu pune în principal accentul pe „cuvintele Mele”. Și în trecut El a făcut referire de multe ori la „cuvintele Mele”. De aceea, fiecare persoană nu poate

decât să acorde o oarecare atenție acestui lucru. Astfel, se indică esența următorului pas al lucrării lui Dumnezeu: toți oamenii își vor îndrepta atenția spre cuvintele lui Dumnezeu și nu vor avea niciun alt fel de afinități. Cu toții trebuie să prețuiască cuvintele venite din gura lui Dumnezeu, și să nu le trateze cu ușurință. Și astfel, se vor sfârși circumstanțele anterioare din biserică, când o persoană citea cuvintele lui Dumnezeu, iar mulți rosteau „amin” și erau ascultători. În acea vreme, oamenii nu cunoșteau cuvintele lui Dumnezeu, ci le foloseau ca pe o armă cu care să se apere. Pentru a schimba acest lucru, Dumnezeu are pe pământ pentru om cerințe noi, mai înalte. Pentru a-i împiedica pe oameni să devină negativi și pasivi după ce vor fi văzut standardele înalte și cerințele stricte ale lui Dumnezeu, El îi încurajează pe oameni de multe ori, spunând: „Din moment ce lucrurile au ajuns la o astfel de situație precum cea de azi, nu trebuie să vă simțiți prea mâhniți și plini de regrete cu privire la faptele și acțiunile voastre din trecut. Generozitatea Mea este nelimitată, întocmai mărilor și cerului – cum ar putea capacitățile omului și cunoașterea sa despre Mine să nu-Mi fie la fel de familiare cum Îmi e de cunoscut podul palmei?” Aceste cuvinte sincere și convingătoare deschid dintr-o dată mintea oamenilor și îi duc imediat de la disperare la dragoste de Dumnezeu, la a fi pozitivi și proactivi, căci Dumnezeu vorbește prin înșfăcărea slăbiciunii din inimile oamenilor. Fără să fie conștienți de lucrul acesta, oamenii se simt întotdeauna rușinați înaintea lui Dumnezeu din cauza acțiunilor lor din trecut, și exprimă remușcări din nou și din nou. De aceea, Dumnezeu descoperă aceste cuvinte cu precădere în mod natural și normal, astfel încât oamenii să nu simtă că cuvintele lui Dumnezeu sunt rigide și plictisitoare, ci tari și calme, vii și pline de viață.

De la creație și până acum, Dumnezeu a aranjat totul pentru om din lumea spirituală, în tăcere, și nu i-a descris niciodată omului adevărul despre lumea spirituală. Și totuși, azi, Dumnezeu oferă subit o privire de ansamblu a bătăliei care vinuește în interiorul ei și care, în mod firesc, îi lasă pe oameni nedumeriți, le adâncește sentimentul că Dumnezeu este profund și de nepătruns și face și mai dificil pentru oameni să localizeze sursa cuvintelor lui Dumnezeu. Se poate spune că starea înarmată a lumii spirituale îi adună pe toți oamenii în duh. Aceasta este prima etapă crucială a lucrării viitorului și este indiciul care le permite oamenilor să intre în tărâmul spiritual. De aici, se poate vedea că următorul pas al lucrării lui Dumnezeu este îndreptat în special înspre duh, al cărui scop principal este de a oferi oamenilor o mai amplă cunoaștere a faptelor miraculoase ale Duhului lui Dumnezeu în trup, oferind tuturor celor care Îi sunt loiali lui Dumnezeu o cunoaștere mai bună a nesăbuinței și a naturii Satanei. Chiar dacă ei nu s-au născut în tărâmul spiritual, ei simt ca și cum l-au zărit pe Satana și, de îndată ce au acest sentiment, Dumnezeu trece la un alt mijloc de comunicare – și, de îndată ce oamenii și-au însușit acest mod de gândire, Dumnezeu spune: „De ce vă învăț cu atâta insistență? De ce vă vorbesc despre realitățile lumii spirituale? De ce vă amintesc și vă sfătuiesc din nou și din nou?” Și așa mai departe – este o întreagă serie de întrebări care stârnesc multe altele în mințile oamenilor: de ce vorbește Dumnezeu pe tonul acesta? De ce, în

timpul zidirii bisericii, El vorbește despre chestiuni ce țin de lumea spirituală, și nu despre cerințele Lui pentru oameni? De ce Dumnezeu nu lovește în noțiunile oamenilor, revelând mistere? Gândindu-se pur și simplu mai mult, oamenii capătă o oarecare cunoștință despre etapele lucrării lui Dumnezeu și, astfel, când în viitor se vor confrunta cu ispite, în ei se va naște un sentiment real de dispreț față de Satana. Și chiar când în viitor vor veni încercări în calea lor, ei tot vor fi în stare să-L cunoască pe Dumnezeu și să-L deteste pe Satana mai profund, blestemându-L astfel pe Satana.

La final, voia lui Dumnezeu este complet revelată omului: „Permițând fiecăruia dintre cuvintele Mele să prindă rădăcini și să dea rod în interiorul duhurilor voastre și, mai important, să aducă mai multă roadă. Asta pentru că ceea ce Eu cer nu sunt flori strălucitoare și luxuriante, ci roade îmbelșugate, roade care nu își pierd pârguirea”. Dintre cerințele repetate ale lui Dumnezeu pentru oamenii Săi, aceasta este cea mai cuprinzătoare dintre toate, este punctul central și este prezentată în mod direct. Am trecut de la a lucra în umanitatea normală, la a lucra în divinitatea deplină; astfel că, în trecut, în cuvintele Mele rostite clar, nu era nevoie să adaug alte explicații, iar majoritatea oamenilor puteau să înțeleagă sensul cuvintelor Mele. Rezultatul a fost că, atunci, tot ce era necesar era ca oamenii să cunoască cuvintele Mele și să fie capabili să vorbească despre realitate. Însă, această etapă este extrem de diferită. Divinitatea Mea a preluat complet controlul și nu a lăsat loc pentru ca umanitatea să aibă un rol. Astfel că, dacă cei din mijlocul poporului Meu doresc să înțeleagă adevăratul sens al cuvintelor Mele, au parte de cele mai mari dificultăți. Doar prin cuvântările Mele pot ei să primească iluminare și luminare, iar dacă nu se realizează prin acest canal, orice gânduri de a înțelege scopul cuvintelor Mele sunt doar niște închipuiri fără temeii. Când toți oamenii ajung să Mă cunoască mai bine, după ce Mi-au acceptat cuvântările, este vremea când poporul Meu va pune în practică, este vremea când lucrarea Mea în trup va fi încheiată și vremea când divinitatea Mea va fi trăită la maxim în trup. În acest moment, toți oamenii Mă vor cunoaște în trup și vor putea să spună cu adevărat că Dumnezeu Își face apariția în trup, iar aceasta va reprezenta roada. Aceasta este o altă dovadă că Dumnezeu S-a săturat să zidească biserica – și anume: „chiar dacă florile dintr-o seră sunt la fel de nenumărate ca stelele și atrag toată mulțimea plină de admirație, odată ce s-au uscat devin la fel de ponosite precum uneltirile înșelătoare ale Satanei, și nimeni nu se arată interesat de ele”. Cu toate că Dumnezeu a lucrat și El personal în timpul zidirii bisericii, pentru că El este Dumnezeu, care este întotdeauna nou și niciodată vechi, El nu simte niciun fel de nostalgie față de trecut. Pentru a-i opri pe oameni să se gândească la trecut, El a folosit cuvintele „la fel de ponosite precum uneltirile înșelătoare ale Satanei”, ceea ce arată că Dumnezeu nu se supune doctrinei. E posibil ca unii să interpreteze în mod eronat care este voia lui Dumnezeu și să întrebe: De ce, din moment ce este o lucrare făcută de Dumnezeu Însuși, El a spus „când florile se ofilesc, nimeni nu se arată interesat de ele”? Aceste cuvinte oferă oamenilor o revelație. Ce este cel mai important e faptul că ele permit tuturor oamenilor să aibă un punct de pornire nou și corect; doar atunci vor

fi capabili să mulțumească voia lui Dumnezeu. În cele din urmă, oamenii lui Dumnezeu vor putea să-L slăvească pe Dumnezeu într-un mod real, nu forțat, și care vine din inima lor. Asta e ceea ce se găsește la baza planului de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu. Adică, este cristalizarea acestui plan de gestionare de 6000 de ani: de a le spune tuturor oamenilor despre semnificația întrupării lui Dumnezeu – de a-i face să-L cunoască în mod practic pe Dumnezeu devenit trup, adică faptele lui Dumnezeu în trup – astfel încât să nege Dumnezeul nedeslușit și să Îl cunoască pe Dumnezeul zilei de azi, zilei de ieri și, mai mult decât atât, al zilei de mâine, care a existat în fapt și de fapt din veșnicie în veșnicie. Doar atunci va intra Dumnezeu în odihnă!

Capitolul 4

Pentru a împiedica toți oamenii să devină aroganți și să fie luați de val după ce au trecut de la negativitate la pozitivitate, în ultimul capitol al cuvântării lui Dumnezeu, odată ce Dumnezeu a vorbit despre cele mai exigente cerințe ale Sale pentru oamenii Săi – odată ce le-a spus oamenilor voia Sa în această etapă a planului Său de gestionare (de mântuire) – El le dă oportunitatea de a cugeta la cuvintele Lui, pentru a-i ajuta să ia hotărârea de a mulțumi voia lui Dumnezeu în final. Când condițiile oamenilor sunt pozitive, Dumnezeu începe imediat să le pună întrebări despre cealaltă parte a chestiunii. El pune o serie de întrebări care, pentru oameni, sunt greu de deslușit: „A fost iubirea voastră pentru Mine întinată de necurăție? A fost loialitatea voastră pentru Mine curată și din toată inima? A fost cunoașterea voastră despre Mine adevărată? Cât loc am ocupat în inimile voastre?” Și așa mai departe. În prima jumătate a acestui paragraf, cu excepția a două dojeniri, restul sunt toate întrebări. O întrebare în special, „Și-au atins cuvântările Mele scopul în voi?”, este foarte potrivită. Chiar atinge cele mai ascunse lucruri din adâncurile inimii oamenilor, ceea ce îi face să se întrebe în mod inconștient: „Sunt cu adevărat credincios în iubirea mea față de Dumnezeu?” În inimile lor, oamenii își amintesc în mod inconștient experiențele lor din trecut în slujire: ei erau mistuiți de iertare de sine, neprihănire de sine, autoimportantă, automulțumire, mulțumire de sine și mândrie. Ei erau precum un pește mare prins într-o plasă – după ce au căzut în plasă, nu le-a fost ușor să se elibereze. În plus, erau frecvent neînfrânați, primeau deseori umanitatea normală a lui Dumnezeu și se puneau pe ei primii în tot ceea ce făceau. Înainte de a fi numiți „făcători de servicii”, erau ca un pui de tigru nou-născut, plini de energie. Deși își concentrau atenția într-o anumită măsură asupra vieții, câteodată făceau lucrurile doar de mântuială; ca sclavii, se purtau neglijent față de Dumnezeu. În perioada în care au fost expuși ca făcători de servicii, ei erau negativi, nu țineau pasul, erau plini de amărăciune, se plângeau de Dumnezeu, își țineau demoralizați capetele plecate și așa mai departe. Fiecare etapă a propriilor povești minunate și impresionante stăruie în mințile lor. Devine chiar dificil pentru ei să doarmă și își petrec zilele în apatie.

Ei par să fi fost alungați a doua oară de Dumnezeu, să fi căzut în Infern, incapabili să scape. Deși Dumnezeu nu a făcut nimic mai mult decât să pună câteva întrebări dificile în primul paragraf, citite cu atenție, ele arată că scopul lui Dumnezeu nu este să pună aceste întrebări doar de dragul de a le pune; ele includ un nivel mai profund de înțelegere, unul care trebuie explicat mai în detaliu.

De ce a spus Dumnezeu odată că astăzi, până la urmă, este astăzi, și de vreme ce ziua de ieri a trecut deja, nostalgia nu își are rostul și totuși, în prima propoziție aici, El le pune oamenilor întrebări și îi face să se gândească la trecut? Gândiți-vă la asta: de ce le cere Dumnezeu oamenilor să nu fie nostalgici în privința trecutului, dar să se și gândească la trecut? Ar putea exista oare o greșeală în cuvintele lui Dumnezeu? Ar putea fi greșită sursa acestor cuvinte? În mod normal, aceia care nu dau atenție cuvintelor lui Dumnezeu nu ar pune asemenea întrebări profunde. Dar pentru moment, nu e nevoie să vorbim despre aceasta. Mai întâi, permiteți-Mi să vă explic prima întrebare de mai sus – „de ce”-ul. Desigur, toată lumea e conștientă că Dumnezeu a spus că El nu rostește vorbe goale. Dacă cuvintele sunt rostite de gura lui Dumnezeu, atunci există un scop și o semnificație a lor – aceasta face referire la partea centrală a întrebării. Cel mai mare defect al oamenilor este inabilitatea lor de a-și schimba căile greșite și neputința vechii lor naturi. Pentru a le permite tuturor oamenilor să se cunoască mai profund și într-un mod mai realist, Dumnezeu îi face mai întâi să se gândească la trecut, pentru ca ei să poată reflecta la ei înșiși mai profund și astfel să ajungă să cunoască faptul că niciunul dintre cuvintele lui Dumnezeu nu este lipsit de însemnătate și că toate cuvintele lui Dumnezeu se împlinesc în diferiți oameni în măsuri diferite. În trecut, modul în care Dumnezeu îi trata pe oameni le oferea un strop de cunoaștere de Dumnezeu și făcea sinceritatea lor față de Dumnezeu să fie mai din suflet. Cuvântul „Dumnezeu” ocupă doar 0,1 la sută din oameni și din inimile lor. A realiza atât de mult arată că Dumnezeu a mântuit enorm de mulți oameni. E corect să spunem că faptul că Dumnezeu a realizat atât de multe lucruri cu acest grup de oameni – un grup care este exploatat de marele balaur roșu și stăpânit de Satana – este de asemenea natură încât ei nu îndrăznesc, pur și simplu, să facă cum vor. Motivul e că lui Dumnezeu Îi este imposibil să ocupe sută la sută din inimile celor care au fost stăpâniți de Satana. Pentru a spori cunoașterea oamenilor de Dumnezeu în timpul următorului pas, Dumnezeu compară condiția făcătorilor de servicii din trecut cu a oamenilor lui Dumnezeu de astăzi, creând astfel un contrast clar care îi face pe oameni să se simtă mai rușinați. Așa cum Dumnezeu a spus, nu aveți „unde să vă ascundeți rușinea”.

Deci, de ce am spus că Dumnezeu nu pune întrebări doar de dragul de a le pune? O lecturare atentă de la început la sfârșit arată că, deși întrebările puse de Dumnezeu nu au fost explicate în detaliu, toate se referă la măsura loialității oamenilor față de Dumnezeu și cunoașterii de Dumnezeu; ele se referă, cu alte cuvinte, la condițiile actuale ale oamenilor, care sunt demne de milă și despre care le este dificil să vorbească. Din lucrul acesta, se poate vedea că statura oamenilor este prea insuficientă,

că este prea superficială cunoașterea lor de Dumnezeu și că loialitatea lor față de El este prea întinată și necurată. Așa cum a spus Dumnezeu, aproape toți oamenii pescuiesc în ape tulburi și se află acolo doar pentru a înmulți rândurile. Când Dumnezeu spune „Credeți cu adevărat că nu sunteți calificați pentru a fi poporul Meu?” adevăratul înțeles al acestor cuvinte este că, dintre toți oamenii, niciunii nu sunt potriviți pentru a fi oamenii lui Dumnezeu. Dar, pentru a avea un impact și mai mare, Dumnezeu utilizează metoda adresării întrebărilor. Această metodă este mult mai eficientă decât cuvintele din trecut, care au atacat, au ciopârțit și au omorât oamenii fără milă, până în punctul de a le străpunge inimile. Să presupunem că Dumnezeu ar fi spus direct ceva plictisitor și insipid precum: „Nu Îmi sunteți credincioși, iar loialitatea voastră este întinată, nu am un loc absolut în inimile voastre... Nu vă voi lăsa niciun loc unde să vă ascundeți de voi înșivă, căci niciunul dintre voi nu este mulțumitor pentru a fi dintre oamenii Mei”. Ați putea să le comparați pe cele două: deși conținutul lor este același, tonul fiecăreia este diferit. Folosirea întrebărilor este mult mai eficientă. Astfel, Dumnezeul Cel înțelept folosește primul ton, care arată măiestria cu care vorbește El. Aceasta nu poate fi obținută de om și, astfel, nu este de mirare că Dumnezeu a spus: „Oamenii sunt doar ustensile folosite de Mine. Unica diferență dintre ei este că unii sunt josnici, iar unii sunt prețioși”.

Pe măsură ce oamenii citesc, cuvintele lui Dumnezeu vin unul după altul, abia lăsându-le timp să își tragă respirația, căci Dumnezeu în niciun caz nu Se poartă cu mânuși cu omul. Când oamenii simt cel mai mare regret, Dumnezeu îi avertizează încă o dată: „Dacă sunteți complet neatenți la întrebările de mai sus, atunci aceasta arată că pescuiești în ape tulburi, că ești prezent doar pentru a înmulți rândurile și că, la momentul prestabilit de Mine, vei fi cu siguranță alungat și aruncat în groapa fără fund pentru a doua oară. Acestea sunt cuvintele Mele de avertizare și oricine nu le ia în serios va fi lovit de judecata Mea și, la momentul stabilit, va întâlni dezastrul”. Citind astfel de cuvinte, oamenii nu se pot abține să nu se gândească la momentul în care au fost aruncați în Adânc: amenințați de catastrofă, guvernați de decretele administrative ale lui Dumnezeu, cu propriul sfârșit care îi aștepta, mult timp simțindu-se amărâți, deprimați, stânjeniți, neputând să vorbească de melancolia din inima lor cu nimeni – în comparație cu aceasta, simt că le-ar fi fost mai bine cu trupurile curățite... Când gândirea lor ajunge în acest punct, ei nu au cum să nu se simtă tulburați. Gândindu-se la cum erau în trecut, la cum sunt astăzi și la cum vor fi mâine, mâhnirea din inima lor crește, încep să tremure în mod inconștient și, astfel, devin mai înfricoșați de decretele administrative ale lui Dumnezeu. Când își dau seama că termenul „oamenii lui Dumnezeu” poate fi, de asemenea, doar un mod de a vorbi, bucuria din inimile lor se transformă imediat în tulburare. Dumnezeu folosește slăbiciunea lor fatală pentru a-i lovi și, în acest punct, El începe următorul pas al lucrării Sale, făcând ca nervii oamenilor să fie stimulați și intensificându-le sentimentul că faptele lui Dumnezeu sunt de nepătruns, că Dumnezeu este de neatins, că Dumnezeu este sfânt și pur și că ei nu sunt potriviți pentru a fi oamenii lui Dumnezeu. Drept rezultat, își dublează eforturile de a se îmbunătăți, fără a îndrăzni să nu țină pasul.

Apoi, pentru a le da oamenilor o lecție și pentru a-i face să se cunoască pe sine înșiși, să-L venereze pe Dumnezeu și să se teamă de El, Dumnezeu Își începe noul plan: „De la momentul creației și până astăzi, mulți oameni Mi-au nesocotit cuvintele și, astfel, au fost înlăturați și alungați din curentul Meu de recuperare; în cele din urmă, trupurile lor pier, iar duhurile lor sunt aruncate în Infern și chiar și astăzi ele încă sunt supuse unei pedepse cumplite. Mulți oameni Mi-au urmat cuvintele, dar au mers împotriva luminării și iluminării Mele [...] și unii [...]”. Acestea sunt exemple adevărate. Cu aceste cuvinte, Dumnezeu nu numai că le dă tuturor oamenilor lui Dumnezeu un avertisment real pentru a-i face să cunoască faptele lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor, ci, de asemenea, oferă o reprezentare piezișă a unei părți din ceea ce se întâmplă în lumea spirituală. Aceasta permite oamenilor să știe că nimic bun nu poate să iasă din nesupunerea lor față de Dumnezeu. Ei vor deveni un semn veșnic al rușinii și vor deveni întruparea Satanei și o copie a Satanei. În inima lui Dumnezeu, acest aspect al semnificației este de o importanță secundară, căci aceste cuvinte i-au făcut deja pe oameni să tremure și să fie confuzați în privința acțiunilor lor. Partea pozitivă a acestui lucru este că, atunci când oamenii tremură de frică, ei obțin și niște detalii ale lumii spirituale – însă doar câteva, deci trebuie să ofer o oarecare explicație. De la poarta lumii spirituale se poate vedea că există tot felul de duhuri. Unele, totuși, sunt în Infern, unele sunt în iad, unele sunt în iazul de foc și unele sunt în Adânc. Am ceva de adăugat aici. Superficial vorbind, aceste duhuri pot fi împărțite conform locului; în mod specific vorbind, totuși, unele sunt tratate direct de mustrarea lui Dumnezeu și unele sunt în robia Satanei, pe care-l folosește Dumnezeu. Mai precis, mustrarea lor diferă conform gravității circumstanțelor lor. În acest punct, permiteți-Mi să vă explic un pic mai mult. Aceia care sunt muștrați direct de mâna lui Dumnezeu nu au duh pe pământ, ceea ce înseamnă că nu au nicio șansă de a se renaște. Duhurile aflate sub domeniul Satanei – dușmanii despre care vorbește Dumnezeu când spune „au devenit dușmani ai Mei” – sunt legate de chestiuni pământești. Diversele duhuri rele de pe pământ sunt dușmani ai lui Dumnezeu cu toții, slujitorii Satanei, iar motivul existenței lor este să facă servicii, să facă servicii astfel încât să poată fi contraste pentru faptele lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu spune: „Acești oameni nu doar că au fost luați prizonieri de Satana, dar au devenit păcătoși eterni și dușmani ai Mei și Mi se opun direct”. În continuare, Dumnezeu le spune oamenilor ce fel de sfârșit este pentru acest tip de duh: „Ei sunt obiectele judecății în culmea mâniei Mele”. Dumnezeu clarifică, de asemenea, condițiile lor din prezent: „Astăzi sunt încă orbi, încă în temnițele întunecoase”.

Pentru a le arăta oamenilor sinceritatea cuvintelor lui Dumnezeu, El utilizează un exemplu real ca dovadă (cazul lui Pavel despre care vorbește El), astfel încât avertismentul Lui să îi impresioneze mai mult pe oameni. Pentru a împiedica oamenii să trateze ceea ce se spune despre Pavel ca pe o poveste și pentru a-i împiedica să se considere drept spectatori – și, în plus, pentru a-i împiedica să se laude cu lucrurile care s-au întâmplat cu câteva mii de ani în urmă și pe care le-au aflat de la El – Dumnezeu

nu Se concentrează pe experiențele lui Pavel de-a lungul vieții sale. În schimb, Se concentrează pe consecințele lui Pavel și sfârșitul pe care l-a avut, pe motivul pentru care el l-a opus lui Dumnezeu și modul în care acesta a ajuns cum era. Dumnezeu Se concentrează pe a scoate în evidență cum, în cele din urmă, a negat speranțele iluzorii ale lui Pavel și i-a dezvăluit direct situația în ținutul spiritual: „Pavel este muștrat direct de Dumnezeu”. Deoarece oamenii sunt amorțiți și incapabili să priceapă ceva din cuvintele lui Dumnezeu, Dumnezeu adaugă o explicație (următoarea parte a cuvântării) și începe să vorbească despre o chestiune ce are legătură cu un alt aspect: „Oricine Mi se opune (prin opoziția nu numai față de sinele Meu trupesc ci, mai important, față de cuvintele Mele și față de Duhul Meu – adică, față de divinitatea Mea), primește judecata Mea în trupul său”. Deși, superficial vorbind, aceste cuvinte par să nu aibă legătură cu cele de mai sus și nu pare să existe nicio corelație între cele două, nu vă speriați: Dumnezeu are propriile Sale scopuri; simplele cuvinte „exemplul de mai sus dovedește că” combină, în mod organic, două chestiuni care par să nu aibă legătură – asta reprezintă ingeniozitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Așadar, oamenii sunt luminați prin relatarea lui Pavel și, astfel, datorită legăturii dintre textul anterior și următorul, prin lecția lui Pavel, caută și mai mult să-L cunoască pe Dumnezeu, ceea ce este exact efectul pe care dorea să-L obțină Dumnezeu rostind acele cuvinte. În continuare, Dumnezeu rostește niște cuvinte care oferă ajutor și luminare pentru intrarea în viață a oamenilor. Nu e nevoie ca Eu să mai vorbesc despre asta; vei simți că aceste lucruri sunt ușor de înțeles. Ceea ce trebuie să explic, însă, este când Dumnezeu spune: „Când am lucrat în umanitatea normală, majoritatea oamenilor se măsuraseră deja cu mânia și marea Mea și deja cunoșteau puțin din înțelepciunea și firea Mea. Astăzi, vorbesc și acționez direct în divinitate și există încă unii oameni care vor vedea mânia și judecata Mea cu proprii lor ochi; în plus, principala lucrare a celei de-a doua părți a erei de judecată este de a face tot poporul Meu să Îmi cunoască faptele în trup, în mod direct, și de a vă face pe toți să contemplați firea Mea, în mod direct”. Aceste câteva cuvinte încheie lucrarea lui Dumnezeu în umanitatea normală și încep oficial a doua parte a lucrării lui Dumnezeu din epoca judecării, care este îndeplinită în divinitate și prezice sfârșitul unui grup de oameni. În acest stadiu, merită explicat că Dumnezeu nu le-a spus oamenilor că aceasta era a doua parte a epocii judecării când ei au devenit poporul lui Dumnezeu. În schimb, El explică doar faptul că aceasta este a doua parte a epocii judecării după ce le-a spus oamenilor despre voia lui Dumnezeu și scopurile pe care Dumnezeu dorește să le obțină în această perioadă și despre ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Este de la sine înțeles că există înțelepciunea lui Dumnezeu și în aceasta. Când oamenii abia s-au ridicat din paturile lor de boală, singurul lucru de care le pasă este dacă vor muri sau nu, sau dacă boala le poate fi alungată din trup. Lor nu le pasă dacă se vor îngrășa sau dacă vor îmbrăca hainele potrivite. Astfel, doar când oamenii cred pe deplin că fac parte din poporul lui Dumnezeu, vorbește Dumnezeu de cerințele Sale, pas cu pas, și le spune oamenilor ce epocă este în prezent. Aceasta deoarece oamenii au energie să se

concentreze la pașii gestionării lui Dumnezeu doar câteva zile după ce și-au revenit și, astfel, acesta este cel mai potrivit moment pentru a le spune. Abia după ce oamenii înțeleg, încep ei să analizeze: din moment ce aceasta este a doua parte a epocii judecății, cerințele lui Dumnezeu au devenit mai stricte și eu am devenit unul dintre oamenii lui Dumnezeu. Este corect să analizeze astfel și acest mod de analiză e realizabil pentru om; de aceea Dumnezeu folosește această metodă de a vorbi.

Odată ce oamenii înțeleg puțin, Dumnezeu intră încă o dată în ținutul spiritual pentru a vorbi și, așadar, ei sunt încă o dată supuși unei ambuscade. În timpul acestei serii de întrebări, toți oamenii se scarpină în cap, confuzi, neștiind în ce constă voia lui Dumnezeu, neștiind la care din întrebările lui Dumnezeu să răspundă și, în plus, neștiind ce limbaj să utilizeze pentru a răspunde întrebărilor lui Dumnezeu. Nu știi dacă să plângă sau să râdă. Pentru oameni, aceste cuvinte par să conțină taine foarte profunde – dar faptele sunt exact invers. Aș putea chiar să adaug o mică explicație pentru tine aici – îți va oferi o pauză creierului tău și vei simți că este un lucru simplu și că nu e nevoie să te gândești la acesta. De fapt, deși sunt multe cuvinte, ele conțin doar un singur scop al lui Dumnezeu: câștigarea loialității oamenilor prin aceste întrebări. Dar nu este eficient să spună aceasta direct, deci Dumnezeu utilizează din nou întrebări. Totuși, tonul pe care vorbește El este deosebit de blând, foarte diferit de cel de la început. Deși ei sunt întrebați de Dumnezeu, acest tip de contrast le aduce oamenilor un sentiment de ușurare. Ai putea foarte bine să citești fiecare întrebare una câte una; nu s-a vorbit despre aceste lucruri deseori în trecut? În aceste întrebări simple, există un conținut bogat. Unele reprezintă o descriere a mentalității oamenilor: „Sunteți dispuși să vă bucurați de o viață pe pământ care este asemănătoare celei din cer?” Unele sunt „jurământul războinicului”, pe care ei îl depun înaintea lui Dumnezeu: „Sunteți cu adevărat capabili să vă permiteți vouă înșivă să fiți omorâți de Mine și conduși de Mine, ca o oaie?” Și unele dintre ele sunt cerințele lui Dumnezeu pentru om: „Dacă nu aș vorbi direct, ai putea să abandonezi tot în jurul tău și să-ți permiți ție însuși să fii folosit de Mine? Nu este aceasta realitatea pe care o cer? [...]” De asemenea, includ îndemnurile și asigurările lui Dumnezeu pentru om: „Totuși, vă cer să nu mai fiți trași în jos de greșeli, să fiți proactivi în intrarea voastră și să pricepeți cele mai absconse profunzimi ale cuvintelor Mele. Aceasta vă va împiedica să înțelegeți greșit cuvintele Mele și să fiți confuzi față de ce vreau să spun și, astfel, să încălcați decretul Mele administrative”. În final, Dumnezeu vorbește despre speranțele Sale pentru oameni: „Sper că pricepeți intențiile Mele pentru voi din cuvintele Mele. Nu vă mai gândiți la propriile perspective și acționați așa cum ați decis înaintea Mea să vă supuneți orchestrărilor lui Dumnezeu în toate lucrurile”. Ultima întrebare are un înțeles profund. Dă de gândit, se întipărește în inimile oamenilor și este greu de uitat, răsunând fără încetare precum un clopot aproape de urechile lor...

Cele de mai sus reprezintă o serie de explicații pe care să le folosești ca referință.

Capitolul 5

Când Dumnezeu are de la oameni cerințe care pentru ei sunt greu de explicat și când cuvintele Sale lovesc direct în inima omului, iar oamenii își oferă inimile lor sincere pentru ca El să Se bucure de ele, Dumnezeu le dă atunci șansa de a cugeta, de a lua o hotărâre și de a căuta o cale de a practica. În acest mod, toți aceia care sunt oamenii Săi își vor oferi, încă o dată, întreaga ființă lui Dumnezeu, cu pumnii strânși de determinare. Unii, poate, vor face un plan și își vor stabili un program zilnic, pregătindu-se să se mobilizeze pentru a lucra din greu, dedicându-și fărăna de putere planului de gestionare al lui Dumnezeu, pentru a-i aduce acestuia slavă și a-i accelera încheierea. Tocmai când oamenii nutresc această mentalitate, păstrând aceste lucruri în mintea lor în timp ce își văd de treburile lor, în timp ce vorbesc și în timp ce lucrează, Dumnezeu începe să vorbească din nou: „Glasul Duhului Meu este expresie a întregirii firii Mele. Înțelegeți?” Cu cât ființele umane sunt mai hotărâte, cu atât vor tânji cu mai multă disperare să înțeleagă voia lui Dumnezeu și cu atât vor tânji cu mai multă seriozitate ca Dumnezeu să aibă cerințe de la ele. Din acest motiv, Dumnezeu va da oamenilor ceea ce își doresc, profitând de această oportunitate pentru a împărtăși cuvintele Sale, demult pregătite, în colțișoarele cele mai ascunse ale ființei lor. Deși aceste cuvinte pot părea un pic dure sau severe, pentru omenire ele sună neasemuit de dulce. Brusc, inimile lor înfloresc de bucurie, ca și cum ar fi în rai sau ar fi fost transportați către un alt tărâm – un adevărat paradis al imaginației – unde treburile lumii exterioare nu mai apasă asupra omenirii. Pentru a evita eventualitatea ca oamenii, așa cum aveau obiceiul să facă în trecut, să vorbească din exterior și să acționeze din exterior, eșuând astfel să stabilească o bază corespunzătoare, odată ce oamenii au obținut ceea ce își doresc în inimile lor și, mai ales, odată ce se pregătesc să meargă la lucru cu un entuziasm pasionat, Dumnezeu își adaptează din nou modul de a vorbi la mentalitatea lor și, rapid și fără reținere, dezmințe toată ardoarea și ceremonia religioasă pe care o au în inimi. Așa cum a spus Dumnezeu: „Ați înțeles în mod autentic importanța care există în aceasta?” Fie înainte sau fie după ce oamenii se hotărăsc asupra a ceva, ei nu acordă mare importanță cunoașterii lui Dumnezeu în acțiunile Lui sau în cuvintele Lui, ci mai degrabă continuă să se gândească la întrebarea: „Ce pot face pentru Dumnezeu? Asta e chestiunea esențială!” De aceea, Dumnezeu spune: „Și aveți tupeul să vă numiți poporul Meu în fața Mea – nu aveți niciun pic de rușine, cu atât mai puțin vreo rațiune!” De îndată ce Dumnezeu a rostit aceste cuvinte, oamenii imediat ajung să le realizeze și, ca și cum ar suferi un șoc electric, ei se grăbesc să își retragă mâinile în siguranța sânelor lor, temându-se profund să provoace mânia lui Dumnezeu a doua oară. În afară de asta, Dumnezeu a mai spus: „Mai devreme sau mai târziu, oamenii ca voi vor fi alungați din casa Mea. Nu te folosi de autoritatea vechimii în fața Mea, presupunând că ai mărturisit ferm pentru Mine!” Auzind cuvinte ca acestea, oamenii sunt chiar mai înfricoșați, ca și cum ar fi zărit un leu. Ei știu prea bine în inimile lor. Nu doresc să fie

mâncăți de leu, însă pe de altă parte, habar nu au cum să scape. Chiar în această clipă, planul din interiorul inimii umane dispare fără urmă, absolut și complet. Prin cuvintele lui Dumnezeu, Eu simt ca și cum pot vedea fiecare aspect al nerușinării omenirii: capetele plecate și o purtare demoralizată, ca un candidat care a picat examenul de intrare la facultate, cu idealurile lui așa de înălțătoare, familia fericită, viitorul strălucit și așa mai departe, împreună cu Cele patru direcții de modernizare până în anul 2000 – toate s-au transformat în simple vorbe goale, creând un scenariu imaginar dintr-un film științifico-fantastic. Asta pentru a schimba elemente pasive cu elemente active, făcând oamenii, în mijlocul pasivității lor, să stea în poziția pe care le-a atribuit-o Dumnezeu. Este excepțional de important faptul că ființele umane sunt profund înfricoșate de pierderea acestei denumiri; ca atare, se agață cu dinții de legitimațiile de birou, profund temători că cineva ar putea încerca să le ia cu forța. Când omenirea are această stare mentală, Dumnezeu nu Se îngrijorează că oamenii vor deveni pasivi și astfel, El schimbă în mod corespunzător cuvintele Sale de judecată în cuvinte de interogare. Nu numai că El le dă oamenilor șansa de a-și trage sufletul, dar le dă și șansa de a lua aspirațiile pe care le-au avut până acum și de a le pune în ordine pentru viitor: orice este nepotrivit poate fi modificat. Asta fiindcă Dumnezeu încă nu Și-a început lucrarea – e un noroc în mijlocul unei mari nenorociri – și mai ales, nu îi condamnă. Deci, să continui să Îi ofer tot devotamentul meu!

Apoi, nu trebuie să dai la o parte cuvintele lui Dumnezeu din cauza fricii tale. Uită-te să vezi dacă Dumnezeu are cerințe noi. Cu siguranță, vei descoperi una ca aceasta: „De acum înainte, în toate lucrurile trebuie să intri în realitatea practicii; doar să dai din gură, așa cum ai făcut în trecut, nu te va mai ajuta”. Aici încă se manifestă înțelepciunea lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a păzit întotdeauna proprii martori, iar când realitatea cuvintelor din trecut a ajuns la final, nimeni, oricine-ar fi, nu poate să pătrundă cunoașterea „realității practicii”. Aceasta este suficient pentru a dovedi adevărul a ceea ce Dumnezeu a spus: „Mă angajez să fac lucrarea Eu Însumi”. Are legătură cu adevăratul înțeles al lucrării în divinitate, precum și cu motivul pentru care omenirea, după ce a ajuns la un nou punct de început este, totuși, încă incapabilă să pătrundă adevăratul înțeles al cuvintelor lui Dumnezeu. Asta pentru că, în trecut, marea majoritate a oamenilor se țineau strâns de realitatea din cuvintele lui Dumnezeu, în timp ce astăzi ei nu au habar despre realitatea practicii, înțelegând doar aspectele superficiale ale acestor cuvinte, dar nu esența lor. Și mai important este că, astăzi, în clădirea Împărăției, nimănui nu i se permite să intervină, ci doar să se supună poruncii lui Dumnezeu, executând precum roboții. Ține minte bine acest lucru! De fiecare dată când Dumnezeu reamintește trecutul, El începe să vorbească despre situația concretă de astăzi; aceasta este o formă de a vorbi care creează un contrast puternic între ceea ce vine înainte și ceea ce vine după și, din acest motiv, poate să obțină roade și mai bune, permițând oamenilor să juxtapună prezentul și trecutul și, în acest fel, să evite să le confunde pe cele două. Aceasta este o fațetă a înțelepciunii lui Dumnezeu și scopul acesteia este de

a obține roadele lucrării. După aceasta, Dumnezeu dezvăluie încă o dată urâtenia omenirii, pentru ca omenirea să nu uite niciodată să mănânce și să bea cuvintele Lui în fiecare zi și, chiar mai important, pentru ca să se cunoască pe sine și să ia acest lucru drept o lecție din care trebuie să învețe în fiecare zi.

După ce a rostit aceste cuvinte, Dumnezeu a obținut efectele care erau scopul Său inițial. Și astfel, fără a-l mai păsa dacă omenirea L-a înțeles sau nu, El trece de acest lucru în câteva propoziții, deoarece lucrarea Satanei nu are nimic de-a face cu omenirea – despre acest lucru, omenirea nu are nici cea mai mică idee. Acum, lăsând în urmă lumea spirituală, priviți mai departe la modul în care Dumnezeu Își rostește cerințele pentru omenire: „Odihnindu-Mă în sălașul Meu, Eu observ cu atenție: toți oamenii de pe pământ se foiesc, «călătorind în jurul lumii» și alergând încolo și încoace, toate pentru destinul și viitorul lor. Nici măcar unul singur, însă, nu are energie de acordat construirii Împărăției Mele, nici măcar cât efortul necesar pentru a trage aer în piept”. După acest schimb de formalități cu oamenii, Dumnezeu încă nu le dă atenție, ci continuă să vorbească din perspectiva Duhului și, prin aceste cuvinte, dezvăluie circumstanțele generale ale vieții rasei umane în totalitatea ei. Este evident, din „călătorind în jurul lumii” și „alergând încolo și încoace”, că viața umană este complet lipsită de conținut. Dacă nu ar fi mântuirea atotputernică a lui Dumnezeu, mai ales pentru cei născuți în marea familie în declin a liniei imperiale a Chinei, oamenii ar fi și mai înclinați să-și trăiască întreaga viață în zadar, și ar face mai bine să cadă în infern și iad în loc să vină pe această lume. Sub dominarea marelui balaur roșu, ei L-au ofensat pe Dumnezeu fără a-și da seama și, ca urmare, în mod natural și pe neștiute, au căzut sub mustrea lui Dumnezeu. Din acest motiv, Dumnezeu îi ia pe „cei salvați” și pe „nerecunoscători” și îi pune în contrast unul față de celălalt, astfel ca ființele umane să se cunoască pe sine mult mai clar, creând din aceasta un contrast față de harul Său mântuitor. Nu creează asta oare un rezultat și mai eficace? Desigur, este evident fără a o spune Eu atât de răspicat că oamenii pot deduce, din conținutul cuvântărilor lui Dumnezeu, un element de reproș, un element de mântuire și de apel și o ușoară urmă de tristețe. Citind aceste cuvinte, oamenii încep să se simtă, în mod inconștient, îndurerați și nu pot să nu verse lacrimi... Totuși, Dumnezeu nu va fi reținut pe motivul unor sentimente de tristețe, și nici nu Își va abandona, din cauza corupției întregii rase umane, lucrarea de disciplinare a oamenilor Săi și emiterea de cerințe față de ei. Din această cauză, subiectele Sale se referă din start la circumstanțe precum cele de astăzi și, mai ales, El proclamă omenirii măreția decretelor Sale administrative, astfel ca planul Lui să continue să progreseze. De aceea, continuând acest lucru cu toată viteza cuvenită și bătând fierul cât e cald, Dumnezeu promulgă, în acest moment crucial, o constituție pentru vremuri – o constituție pe care oamenii trebuie să o citească acordând atenție deosebită fiecărei clauze înainte de a putea înțelege voia lui Dumnezeu. Nu este nevoie să aprofundez subiectul acum; oamenii pur și simplu trebuie să citească cu mai mare atenție.

Astăzi, voi – acest grup de oameni de aici – sunteți singurii care pot vedea cu

adevărat cuvintele lui Dumnezeu. Chiar și așa, în cunoașterea lui Dumnezeu, oamenii de astăzi au rămas cu mult în spatele oricărei persoane din vremurile trecute. Asta arată suficient de clar cât de multe eforturi a investit Satana în oameni în aceste mii de ani, precum și măsura în care a corupt umanitatea – o măsură atât de mare încât, în ciuda nenumăratelor cuvinte rostite de Dumnezeu, omenirea încă nici nu-L înțelege și nici nu Îl cunoaște, ci, în schimb, îndrăznește să se ridice și să I se opună în mod public. Și astfel, Dumnezeu îi propune adesea pe oamenii din vremurile străvechi ca termen de comparație pentru oamenii de astăzi, pentru a le da celor din urmă, inconștienți și mărginiți cum sunt, puncte de referință realiste. Deoarece ființele umane nu au cunoaștere de Dumnezeu și deoarece le lipsește o credință autentică în El, Dumnezeu a decretat că omenirea nu are calificări și rațiune; astfel, iar și iar, El le-a arătat oamenilor toleranță și le-a oferit mântuire. Se dă o luptă în acest sens în tărâmul spiritului: este speranța deșartă a Satanei de a corupe umanitatea într-un anumit grad, de a face lumea urâtă și rea și, astfel, de a trage oamenii jos în noroi cu el și de a distruge planul lui Dumnezeu. Totuși, planul lui Dumnezeu nu este de a transforma toată omenirea în oameni care Îl cunosc, ci mai degrabă de a alege o parte pentru a reprezenta întregul, lăsând restul ca deșeuri, bunuri defecte de aruncat în grămada de gunoi. Astfel, deși din punctul de vedere al Satanei, luarea în stăpânire a câtorva indivizi ar putea să pară o oportunitate excelentă de a distruge planul lui Dumnezeu, ce ar putea ști un neghiob precum Satana despre intenția lui Dumnezeu? Iată motivul pentru care Dumnezeu a spus, demult: „Mi-am acoperit fața pentru a evita să privesc această lume”. Știm câte ceva despre asta, iar Dumnezeu nu le cere ființelor umane să fie capabile să facă orice; mai degrabă, El vrea ca ele să recunoască faptul că ceea ce face El este miraculos și de nepătruns și să-L slăvească în inimile lor. Dacă, așa cum își imaginează oamenii, Dumnezeu i-ar fi muștrat fără a lua în seamă circumstanțele, atunci întreaga lume ar fi pierit demult. Nu ar fi fost asta echivalent cu a cădea direct în capcana Satanei? Și astfel, Dumnezeu Își utilizează cuvintele doar pentru a obține roadele pe care El le are în minte, dar rareori există un început al faptelor. Nu este oare un exemplu din cuvintele Lui: „Dacă nu mi S-ar face milă de lipsa voastră de calificări, rațiune și înțelegere, atunci toți ați pieri în mijlocul muștrării Mele, șterși de pe fața pământului. Cu toate acestea, până când se va termina lucrarea Mea pe pământ, voi rămâne îngăduitor față de omenire”?

Capitolul 6

Oamenii rămân șocați când citesc cuvântările lui Dumnezeu și cred că Dumnezeu a făcut o faptă mare în tărâmul spiritual, ceva de care omul este incapabil și pe care Dumnezeu Însuși trebuie să îl realizeze în persoană. Deci Dumnezeu rostește încă o dată cuvinte de toleranță față de omenire. Sunt contrariați în inimile lor: „Dumnezeu nu este un Dumnezeu de milă și iubire. El e un Dumnezeu care doar îl doboară pe om. De

ce e tolerant față de noi? Este posibil ca Dumnezeu să fi schimbat din nou metoda?” Când aceste noțiuni, aceste gânduri intră în inimile lor, ei se străduiesc cât pot de mult să lupte împotriva lor. Dar după ce lucrarea lui Dumnezeu continuă pentru câțva timp, Duhul Sfânt face o lucrare mare în biserică și fiecare începe să-și îndeplinească funcția, toți oamenii intră în metoda lui Dumnezeu, deoarece nimeni nu poate vedea vreo imperfecțiune în ceea ce Dumnezeu spune și face. Cât despre care anume va fi pasul următor al lui Dumnezeu, nimeni nu are nici cea mai vagă idee. Așa cum a spus Dumnezeu: „Dintre toate cele ce sunt sub soare, cine nu este în mâinile Mele? Cine nu se comportă conform călăuzirii Mele?” Totuși vă ofer câteva sfaturi: în chestiunile care nu vă sunt clare, niciunul dintre voi nu trebuie să spună sau să facă ceva. Spun asta nu pentru a-ți distruge entuziasmul, ci pentru a te încuraja să urmezi călăuzirea lui Dumnezeu în acțiunile tale. În niciun caz nu ar trebui să te descurajezi sau să ai dubii din cauză că am pomenit de „imperfecțiuni”; scopul Meu este să îți reamintesc în principal să acorzi atenție cuvintelor lui Dumnezeu. Oamenii sunt din nou șocați când citesc cuvintele lui Dumnezeu care spun: „Fii receptiv față de chestiunile spirituale, atent față de cuvintele Mele și capabil să privești Duhul Meu și ființa Mea, și cuvântul Meu și ființa Mea, ca pe un întreg inseparabil, astfel încât toți oamenii să Mă poată mulțumi în prezența Mea”. În trecut, ei citeau cuvinte de avertizare, cuvinte despre toleranța lui Dumnezeu – dar astăzi Dumnezeu vorbește deodată de chestiuni spirituale. Ce se întâmplă? De ce Dumnezeu Își tot schimbă metoda după care vorbește? De ce ar trebui privite toate acestea ca un întreg inseparabil? Cumva cuvintele lui Dumnezeu nu sunt practice? După o lectură mai atentă a cuvintelor lui Dumnezeu, se descoperă că, atunci când Duhul lui Dumnezeu și trupul Său sunt separate, trupul devine un corp fizic cu atribute trupesti – ceea ce oamenii numesc un cadavru ambulant. Trupul întrupat vine din Duh: El este întruchiparea Duhului, Cuvântul devenit trup. Cu alte cuvinte, Dumnezeu Însuși trăiește în trup. Atât este de serioasă separația Duhului lui Dumnezeu de ființa Lui. Drept rezultat, chiar dacă El este numit uman, El nu aparține rasei umane. El este fără atribute omenești, El este ființa în care Dumnezeu Se îmbracă, ființa pe care Dumnezeu o aprobă. Cuvântul lui Dumnezeu întruchipează Duhul lui Dumnezeu și cuvântul lui Dumnezeu este direct revelat în trup – ceea ce, mai mult, arată că Dumnezeu locuiește în trup și că este un Dumnezeu mai practic, dovedind existența lui Dumnezeu și punând capăt epocii răzvrătirii omului față de Dumnezeu. După ce le spune oamenilor despre calea de a-L cunoaște pe Dumnezeu, El schimbă iar subiectul, trecând la celălalt aspect al chestiunii.

„Am pus piciorul peste toate câte sunt, am privit în zare peste nemărginita întindere a universului și am mers printre toți oamenii, gustând dulceața și amărăciunea printre oameni.” Cu toate că sunt simple, aceste cuvinte nu sunt înțelese cu ușurință de către umanitate. Subiectul s-a schimbat, dar, în esență, rămâne același: tot permite oamenilor să Îl cunoască pe Dumnezeul întrupat. De ce spune Dumnezeu că a gustat dulceața și amărăciunea printre oameni? De ce spune El că a mers printre toți oamenii? Dumnezeu

este Duhul și El este, de asemenea, și ființa întrupată. Duhul, nefiind restricționat de ființa întrupată, poate pune piciorul peste toate câte sunt, Duhul poate privi în zare peste nemărginita întindere a universului, arătând că Duhul lui Dumnezeu umple tot cosmosul, că El acoperă pământul de la un pol la altul, că nu există nimic care să nu fie rânduit de mâna lui Dumnezeu și niciun loc unde să nu poată fi găsită urma pașilor Lui. Deși Duhul a devenit trup și S-a născut uman, existența Duhului nu neagă toate nevoile omenești; ființa lui Dumnezeu mănâncă, Se îmbracă, doarme și locuiește într-o casă, cum este normal. Totuși, deoarece esența Sa lăuntrică este diferită, El nu este precum „omul” de care vorbim. Și, cu toate că El suferă în mijlocul omenirii, El nu Se leapădă de Duh din cauza acestei suferințe. Cu toate că este binecuvântat, El nu uită Duhul din cauza acestor binecuvântări. Duhul și ființa lucrează în taină într-o legătură tacită. Duhul și ființa nu pot fi separați, nici nu au fost vreodată separați, deoarece ființa este întruparea Duhului, El vine din Duh, Duhul care are o formă. Astfel, transcendența este imposibilă pentru Duhul în trup; adică Duhul nu e capabil de lucruri supranaturale, cu alte cuvinte, Duhul nu poate părăsi trupul fizic. Dacă ar fi să părăsească trupul carnal, întruparea lui Dumnezeu și-ar pierde cu totul semnificația. Doar când Duhul este pe deplin exprimat în trupul fizic poate omul să-L cunoască pe Însuși Dumnezeu Cel practic și doar atunci va fi îndeplinită voia lui Dumnezeu. Doar după ce prezintă omenirii Duhul și trupul în mod separat, Dumnezeu indică orbirea și neascultarea omului: „Însă omul nu M-a cunoscut niciodată cu adevărat, nici nu Mi-a dat vreo atenție în timpul călătoriilor Mele”. Pe de-o parte, Dumnezeu spune că, în taină, El Se ascunde într-un trup carnal, nefăcând nimic supranatural pe care să-l vadă oamenii; pe de altă parte, El Se plânge că omul nu Îl cunoaște. Nu există contradicție în aceasta. De fapt, dintr-o perspectivă detaliată, nu e greu de văzut că Dumnezeu Își atinge scopurile din aceste două aspecte. Dacă Dumnezeu ar arăta minuni și semne supranaturale, nu ar avea nevoie să facă o lucrare măreață. Cu propria Lui gură, El pur și simplu ar condamna oamenii la moarte, iar ei ar muri instantaneu și astfel, toți oamenii ar fi convinși – dar asta nu atinge scopul lui Dumnezeu de a Se întrupa. Dacă Dumnezeu chiar ar acționa așa, oamenii nu ar fi niciodată capabili să creadă conștient în existența Sa. Ar fi incapabili de credința adevărată și, în plus, l-ar confunda pe diavol cu Dumnezeu. Și mai important, oamenii nu ar fi niciodată în stare să cunoască firea lui Dumnezeu – și nu e oare acesta un aspect al semnificației faptului că Dumnezeu este întrupat? Dacă oamenii erau incapabili de a-L cunoaște pe Dumnezeu, atunci acel Dumnezeu nedeslușit, acel Dumnezeu supranatural ar menține pentru totdeauna influența asupra oamenilor. Și prin asta, nu ar fi oamenii stăpâniți de propriile lor noțiuni? Mai simplu spus, nu ar fi Satana, diavolul, cel care deține influența? „De ce spun că Mi-am luat înapoi puterea? De ce spun că întruparea are atât de multă însemnătate?” Momentul în care Dumnezeu devine trup este și momentul în care Își ia înapoi puterea și este, de asemenea, momentul când divinitatea Lui iese direct la iveală pentru a acționa. Toți oamenii ajung treptat să-L cunoască pe Dumnezeul Cel practic și să înlăture complet locul Satanei din inimile lor.

În trecut, oamenii vedeau Dumnezeu din mințile lor cu imaginea Satanei, ca un Dumnezeu care era invizibil și intangibil; și totuși, credeau nu numai că acest Dumnezeu există, dar că este capabil de îndeplinirea multor minuni și semne supranaturale și de dezvăluirea multor taine, precum fețele urâte ale celor posedați de demoni. Asta demonstrează îndeajuns că Dumnezeu din mințile oamenilor nu este imaginea lui Dumnezeu, ci imaginea a ceva diferit de Dumnezeu. Dumnezeu a spus că dorește să ocupe un procent de 0,1 la sută din inimile oamenilor. Acesta este chiar cel mai înalt standard pe care El îl cere de la omenire. Dincolo de ceea ce este la suprafața lor, există și o parte practică a acestor cuvinte. Dacă nu ar fi explicate astfel, oamenii ar considera cerințele lui Dumnezeu prea mici, ca și cum Dumnezeu ar fi înțeles prea puțin despre ei. Nu este aceasta mentalitatea omului?

Combinând cele menționate mai sus cu exemplul lui Petru de mai jos, veți afla că Petru chiar Îl cunoștea pe Dumnezeu mai bine decât oricine altcineva, pentru că el putea să-i întoarcă spatele Dumnezeului nedeslușit și să urmărească cunoașterea Dumnezeului practic. De ce se evidențiază în mod special felul în care părinții săi erau diavoli care se opuneau lui Dumnezeu? Asta demonstrează că Petru nu urmărea Dumnezeul din propria sa inimă. Părinții săi erau reprezentarea Dumnezeului nedeslușit: acesta este motivul pentru care Dumnezeu îi menționează. Marea majoritate a oamenilor nu acordă multă atenție acestui fapt. În schimb, ei se concentrează pe rugăciunile lui Petru. Unii chiar păstrează rugăciunile lui Petru pe buzele lor, permanent în mințile lor, dar nu-l compară pe Dumnezeul cel nedeslușit cu cunoașterea lui Petru. De ce s-a întors Petru împotriva părinților săi și a căutat cunoașterea de Dumnezeu? De ce s-a impulsionat Petru cu lecțiile de la cei care eșuaseră în trecut? De ce a asimilat credința și dragostea tuturor acelor care Îl iubiseră pe Dumnezeu de-a lungul veacurilor? Petru a ajuns să știe că toate lucrurile pozitive vin de la Dumnezeu și sunt emane direct de la El, fără a fi prelucrate de Satana. Asta arată că Dumnezeul pe care el Îl cunoștea era Dumnezeul cel practic și nu Dumnezeul supranatural. De ce se spune că Petru s-a concentrat pe asimilarea credinței și dragostei tuturor acelor care Îl iubiseră pe Dumnezeu de-a lungul veacurilor? Din asta se poate vedea că falimentul oamenilor de-a lungul veacurilor se datorează mai ales faptului că ei doar aveau credință și dragoste, dar erau incapabili să Îl cunoască pe Dumnezeul Cel practic. Ca urmare, credința lor a rămas nedeslușită. De ce Dumnezeu menționează de nenumărate ori credința lui Iov, fără a spune că acesta Îl cunoștea pe Dumnezeu și de ce spune Dumnezeu că Iov nu era pe măsura lui Petru? Cuvintele lui Iov – „Urechea mea a auzit despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut,” – arată că el avea doar credință, iar nu cunoaștere. Cuvintele: „Contraexemplul părinților săi i-a dat lui Petru o mai mare cunoaștere a bunătății și milei Mele” provoacă adesea o sumedenie de întrebări de la cei mai mulți oameni: de ce Petru avea nevoie de un contraexemplu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu? Oare de ce era incapabil să-L cunoască pe Dumnezeu direct? Cum se face că el cunoștea doar mila și bunătatea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu vorbea

despre altceva? E posibil să cauți cunoașterea Dumnezeului practic doar după ce ai recunoscut lipsa de realitate a Dumnezeului nedeslușit; scopul acestor cuvinte este de a-i face pe oameni să înlăture Dumnezeul nedeslușit din inimile lor. Dacă, de la începutul creației până în ziua de astăzi, oamenii ar fi cunoscut întotdeauna adevărata față a lui Dumnezeu, ei nu ar fi capabili să discearnă faptele Satanei, deoarece zicala frecventă a oamenilor – „Nu recunoști nivelul solului până ce nu ai traversat un munte,” demonstrează ce vrea Dumnezeu să spună când rostește aceste cuvinte. Deoarece El dorește să le dea oamenilor o înțelegere mai profundă a veridicității exemplului pe care l-a oferit, Dumnezeu pune în mod voit accentul pe milă și bunătate, dovedind că epoca în care Petru a trăit era Epoca Harului. Dintr-o altă perspectivă, acest lucru dezvăluie chiar mai puternic înfățișarea hidoasă a diavolului, care nu face decât să rănească și să corupă omenirea, scoțând mai puternic în relief mila și bunătatea lui Dumnezeu.

De asemenea, Dumnezeu scoate în evidență faptele privind încercările lui Petru și descrie circumstanțele lor reale, indicând mai departe oamenilor că Dumnezeu are nu numai milă și bunătate, ci are și măreție și mânie și că aceia care trăiesc în pace nu trăiesc neapărat printre binecuvântările lui Dumnezeu. A le spune oamenilor despre experiențele lui Petru după încercările sale este o dovadă și mai mare a veridicității acestor cuvinte ale lui Iov: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” Astfel se demonstrează că Petru ajunsese într-adevăr la un tărâm al cunoașterii de Dumnezeu fără precedent, tărâm ce nu mai fusese atins de oamenii din epocile trecute, ceea ce a fost și rodul faptului de a fi asimilat credința și dragostea tuturor acelor care Îl iubiseră pe Dumnezeu de-a lungul veacurilor, precum și încurajarea sa de a se folosi de lecțiile oamenilor care eșuaseră în trecut. Din acest motiv, toți cei care obțin reala cunoaștere de Dumnezeu sunt numiți „rod,” iar Petru este inclus aici. Rugăciunile lui Petru către Dumnezeu arată adevărata sa cunoaștere de Dumnezeu din timpul încercărilor sale. Totuși, năpasta e că el nu a fost capabil să priceapă complet voia lui Dumnezeu, motiv pentru care Dumnezeu a cerut a „ocupa doar 0,1 la sută din inima umană” pe baza cunoașterii lui Petru despre El. Faptul că până și Petru, omul care Îl cunoștea cel mai bine pe Dumnezeu, a fost incapabil să priceapă întocmai voia lui Dumnezeu arată că oamenilor le lipsește facultatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu, deoarece au fost atât de corupți de Satana; asta le permite tuturor oamenilor să cunoască esența omului. Aceste două condiții prealabile – lipsa, în oameni, a unei facultăți pentru cunoașterea lui Dumnezeu și impregnarea lor totală de către Satana – sunt un contrast pentru marea putere a lui Dumnezeu, căci Dumnezeu lucrează doar cu cuvintele, El nu Se angajează la nicio inițiativă și, astfel, ocupă un anumit loc în inimile oamenilor. Dar cum se face că oamenii trebuie să ajungă doar la acel 0,1 la sută pentru a mulțumi voia lui Dumnezeu? Se poate explica prin faptul că Dumnezeu nu a creat această facultate în om. Dacă, în absența acestei facultăți, omul ar ajunge la sută la sută din cunoașterea de Dumnezeu, atunci fiecare mișcare a lui Dumnezeu i-ar deveni clară ca bună ziua și – dată fiind natura inerentă a omului, oamenii s-ar răzvrăti imediat

împotriva lui Dumnezeu, s-ar ridica și I s-ar împotrivi fățiș, acesta fiind și modul în care a căzut Satana. Așadar, Dumnezeu nu subestimează niciodată oamenii, tocmai deoarece El i-a analizat deja în detaliu și știe totul despre ei cu multă claritate, chiar și câtă apă e în sângele lor. Așadar, cu cât mai mult este evidentă pentru El natura aparentă a omului? Dumnezeu nu face niciodată greșeli și alege cuvintele din cuvântările Sale cu maximă precizie. Astfel, nu există niciun conflict între faptul că Petru nu avea o înțelegere exactă a voii lui Dumnezeu și faptul că avea cea mai mare cunoaștere de Dumnezeu; mai mult, între cele două nu există absolut nicio legătură. Faptul că Dumnezeu l-a menționat ca exemplu nu a fost pentru a concentra atenția oamenilor asupra lui Petru. De ce oare cineva ca Iov nu a fost capabil să-L cunoască pe Dumnezeu, însă Petru a fost capabil? De ce ar spune Dumnezeu că omul este capabil să obțină asta, și cu toate astea, să spună că se datorează marii Lui puteri? Oare oamenii sunt cu adevărat buni în mod natural? Oamenilor nu le este ușor să știe asta – nimeni nu și-ar da seama de semnificația lăuntrică a acestui lucru dacă nu aș vorbi despre el. Scopul acestor cuvinte este de a oferi oamenilor o înțelegere, astfel încât să poată avea credința de a coopera cu Dumnezeu. Doar atunci poate Dumnezeu să lucreze cu cooperarea omului. Aceasta este situația actuală din tărâmul spiritual și este complet de nepătruns pentru om. A elimina locul Satanei din inimile oamenilor și a da în schimb locul acela lui Dumnezeu – asta înseamnă a respinge atacul Satanei, și doar astfel se poate spune că Hristos S-a pogorât pe pământ, doar astfel se poate spune că împărățiile de pe pământ au devenit Împărăția lui Hristos.

În momentul de față, a menționa că Petru a fost un model și un exemplar timp de multe mii de ani nu înseamnă a spune doar că a fost un model și un exemplar; aceste cuvinte sunt o reflectare a bătăliei care se duce în tărâmul spiritual. Satana a lucrat în om tot acest timp, în speranța zadarnică de a-l devora și, prin aceasta, de a-L face pe Dumnezeu să distrugă lumea și să își piardă martorii. Însă Dumnezeu a spus: „Mai întâi voi crea un model pentru a putea să ocup cel mai mic loc din inima omului. În această etapă, omenirea nici nu Îmi face pe plac, nici nu Mă cunoaște întru totul; cu toate acestea, datorită marii Mele puteri, oamenii vor deveni capabili să Mi se supună pe deplin și să înceteze a se mai răzvrăti împotriva Mea, iar Eu voi folosi acest exemplu pentru a-l distruge pe Satana. Adică, voi folosi acel 0,1 la sută pe care îl ocup în inima omenească pentru a reprima toate forțele pe care Satana le-a exercitat asupra omenirii”. Și astfel, astăzi, Dumnezeu îl menționează ca exemplu pe Petru, ca acesta să poată sluji ca tipar de imitat și pus în practică de către întreaga omenire. În combinație cu pasajul de deschidere, asta demonstrează veridicitatea a ceea ce Dumnezeu a spus despre situația actuală a tărâmului spiritual: „Astăzi nu mai e ca în trecut: voi face lucruri ce nu s-au văzut vreodată de la începutul creației, voi rosti cuvinte ce nu s-au auzit vreodată de-a lungul veacurilor, pentru că Eu cer ca toți oamenii să ajungă să Mă cunoască întrupat”. Din aceasta e evident că, astăzi, Dumnezeu a început să-Și pună cuvintele în aplicare. Oamenii pot vedea ce se întâmplă doar din exterior, nu pot vedea

ce se întâmplă de fapt în ținutul spiritual, astfel că Dumnezeu spune direct: „Acestea sunt etapele gestionării Mele, dar omul nu are nici cea mai vagă idee. Chiar dacă am vorbit pe înțelesul tuturor, oamenii rămân buimaci; e greu să îi lămurești. Nu reprezintă asta josnicia omului?” Există cuvinte înăuntrul acestor cuvinte: ele explică faptul că în tărâmul spiritual are loc o bătălie, exact cum s-a descris mai sus.

Voia lui Dumnezeu nu reiese în întregime după această scurtă descriere a poveștii lui Petru, așa că Dumnezeu face următoarea cerință de la om în ceea ce îl privește pe Petru: „Pretutindeni în cosmos și pe bolta cerească, printre toate cele din cer și de pe pământ, toate lucrurile de pe pământ și din cer depun toate strădaniile pentru ultima Mea etapă a lucrării. Doar nu doriți să fiți spectatori pe margine, comandați încolo și înapoi de forțele Satanei?” Oamenii sunt profund luminați după ce citesc despre cunoașterea lui Petru și, pentru a fi și mai eficient, Dumnezeu le arată oamenilor consecințele dezmățului, neînfrânării și lipsei lor de cunoaștere de Dumnezeu; în plus, spune omenirii – din nou, și cu mai mare precizie – despre ce se întâmplă de fapt în bătălia din tărâmul spiritual. Doar în acest mod oamenii sunt mai vigilenți să nu fie luați de Satana. În plus, clarifică faptul că, dacă oamenii vor cădea de data aceasta, ei nu vor fi mântuiți de Dumnezeu cum au fost de data asta. Luate împreună, aceste avertismente adâncesc impresia omenirii față de cuvintele lui Dumnezeu, îi fac pe oameni să prețuiască mila Lui mai mult și să aprecieze cuvintele Sale de avertizare, astfel încât scopul lui Dumnezeu de a mântui omenirea să poată fi realizat cu adevărat.

Despre viața lui Petru

Petru a fost modelul de urmat al lui Dumnezeu pentru umanitate, un luminat care era cunoscut de toți. De ce a fost cineva atât de obișnuit înălțat ca exemplar de către Dumnezeu și preamărit de generații succesive? E de la sine înțeles că acest lucru este inseparabil de exprimarea iubirii lui Petru pentru Dumnezeu și a hotărârii de a-L iubi pe Dumnezeu. În ceea ce privește modul în care s-a manifestat iubirea din inima sa pentru Dumnezeu și cum au fost efectiv experiențele vieții sale, trebuie să ne întoarcem la Epoca Harului pentru a cerceta din nou obiceiurile vremii și pentru a-l observa pe Petru din acea epocă.

Petru s-a născut într-o gospodărie agricolă evreiască obișnuită. Părinții săi întrețineau întreaga familie prin agricultură, iar el era cel mai mare dintre copii, având patru frați și surori. Aceasta, desigur, nu este partea principală a poveștii noastre; Petru este personajul nostru central. Când avea cinci ani, părinții lui Petru au început să-l învețe să citească. La acea vreme, poporul evreu era destul de erudit și deosebit de avansat în domenii precum agricultura, industria și comerțul. Datorită mediului lor social, ambii părinți ai lui Petru au primit o educație înaltă. În ciuda faptului că erau din mediul rural, erau bine educați și comparabili cu studenții universitari obișnuiți de astăzi.

Evident, Petru a fost binecuvântat să se nască în condiții sociale atât de favorabile. Întrucât era isteț și înțelegea rapid, își însușea cu ușurință idei noi. După începerea studiilor, pricepea foarte ușor lucrurile în timpul lecțiilor. Părinții lui erau mândri să aibă un fiu atât de strălucit și au depus toate eforturile pentru a-i permite să meargă la școală, în speranța că va putea să se remarce și să-și asigure vreun post oficial în societate. Fără să-și dea seama, Petru devenise interesat de Dumnezeu, ceea ce a făcut ca, la paisprezece ani, când era la liceu, să se sature de programul culturii Greciei antice pe care îl studia, în special de personajele fictive și evenimentele inventate din istoria greacă veche. De atunci, Petru – care tocmai intrase în primăvara tinereții sale – a început să încerce să afle mai mult despre viața umană și despre lumea cea largă. Conștiința lui nu l-a constrâns să răsplătească durerile pe care le înduraseră părinții, deoarece vedea clar că oamenii trăiau cu toții într-o stare de autoînșelare, toți trăiau vieți fără însemnătate, distrugându-și viețile în lupta lor pentru avere și recunoaștere. Perspectiva sa avea, în mare măsură, legătură cu mediul social în care locuia. Cu cât oamenii au mai multă cunoaștere, cu atât relațiile interpersonale și lumile lăuntrice sunt mai complexe și, prin urmare, cu atât mai mult trăiesc într-un gol. În aceste condiții, Petru și-a petrecut timpul liber făcând vizite prelungite, cele mai multe unor figuri religioase. În inima lui, avea vagul sentiment că religia ar putea fi în stare să dea socoteală de tot ceea ce era inexplicabil în lumea umană și, de aceea, mergea adesea la o sinagogă din apropiere pentru a asista la slujbe. Părinții săi nu știau acest lucru și, nu după mult timp, Petru, care întotdeauna avusese o reputație bună și fusese bun la învățătură, a început să urască mersul la școală. Sub supravegherea părinților, abia a terminat liceul. Înotând către mal dinspre oceanul cunoașterii, a inspirat adânc; de atunci, nimeni nu avea să-l mai educe sau să-l îngrădească.

După ce a terminat școala, a început să citească tot felul de cărți, dar, la șaptesprezece ani, tot nu avea prea multă experiență în lumea largă. După absolvirea școlii, s-a întreținut prin agricultură, făcându-și pe cât posibil timp pentru a citi cărți și a participa la slujbele religioase. Părinții săi, care avuseseră speranțe mari pentru el, blestemau adesea Cerul din cauza „fiului lor rebel”, dar nici măcar acest lucru nu a putut să stea în calea foamei și a setei sale de dreptate. Petru nu a suferit un număr mic de neplăceri în experiențele sale, dar inima lui a fost vorace, iar el a crescut ca iarba după ploaie. În scurtă vreme, a fost suficient de „norocos” încât să întâlnească unele personaje cu vechime din lumea religioasă și, deoarece dorința lui era atât de puternică, a început să li se alăture tot mai des, până când a ajuns să-și petreacă aproape tot timpul printre ei. Cufundat în mare fericire, el și-a dat brusc seama că majoritatea acestor oameni credeau cu buzele, dar nu-și oferiseră inima credinței lor. Cum putea Petru, al cărui suflet era drept și curat, să tolereze o asemenea lovitură? Și-a dat seama că aproape toți oamenii cu care se întovărășise erau fiare în ținute umane – erau animale cu înfățișare umană. În acea perioadă, Petru era foarte naiv, așa că, în mai multe ocazii, a stăruit pe lângă ei din suflet. Dar cum puteau oare aceste figuri religioase viclene,

înșelătoare, să asculte rugămințile acestui tânăr înflăcărat? În acel moment, Petru a simțit adevărata zădărniciie a vieții umane: la primul pas pe scena vieții, eșuase... Un an mai târziu, s-a îndepărtat de sinagogă și a început să trăiască independent.

Acest obstacol l-a făcut pe Petru, în vârstă de 18 ani, mult mai matur și mai sofisticat. Nu mai exista nicio urmă a naivității lui din tinerețe; inocența și lipsa de prefăcătorie ale tânărului fuseseră înăbușite fără milă de neplăcerea prin care trecuse, iar el a început o viață de pescar. După aceea, oamenii erau văzuți ascultându-l când predica pe barca sa. În timp ce își câștiga traiul pescuind, răspândea mesajul oriunde mergea, iar toți cei cărora le propovăduia erau fascinați de predicile sale, căci lucrurile despre care vorbea atingeau o coardă sensibilă din inimile oamenilor de rând și cu toții erau profund mișcați de onestitatea lui. Îi învăța adesea pe oameni să-i trateze pe ceilalți din inimă, să apeleze la Suveranul cerului, pământului și tuturor lucrurilor, să nu-și ignore conștiința sau să facă lucruri rușinoase, mulțumindu-l în toate privințele pe Dumnezeu pe care Îl iubeau în inimile lor... Oamenii erau deseori profund impresionați după ce îi ascultau predicile; cu toții se simțeau inspirați de el și de multe ori erau mișcați până la lacrimi. La vremea respectivă, era foarte admirat de toți adepții săi, care erau cu toții sărmani și, firește, având în vedere cum era societatea pe atunci, erau foarte puțini la număr. De asemenea, Petru era persecutat de personajele religioase ale societății de la acea vreme. Toate acestea au făcut ca, timp de doi ani, să se mute din loc în loc și să trăiască o viață solitară. În acești doi ani de experiențe extraordinare, el a dobândit mult discernământ și a aflat foarte multe despre lucruri în privința cărora nu avea cunoștințe anterioare, astfel încât a devenit de nerecunoscut față de eul său de la vârsta de 14 ani, cu care acum părea să nu aibă nimic în comun. În acești doi ani, a întâlnit tot felul de oameni și a văzut tot felul de adevăruri despre societate și, ca urmare, a început treptat să se debaraseze de toate felurile de ritualuri din lumea religioasă. A fost, de asemenea, profund afectat de evoluțiile din lucrarea Duhului Sfânt din acea perioadă; până atunci, Isus lucrase de mulți ani, așa că lucrarea lui Petru a fost influențată și de cea a Duhului Sfânt din acea perioadă, deși încă nu-l întâlnise pe Isus. Din acest motiv, când Petru predica, dobândeau multe lucruri pe care generațiile anterioare de sfinți nu le avuseseră niciodată. Desigur, la vremea respectivă, era conștient de Isus în mod marginal, dar încă nu avusese ocazia să-l întâlnească vreodată față în față. El doar spera și tânjea să vadă acea figură cerească născută din Duhul Sfânt.

Într-o seară, la asfințit, Petru pescuia de pe barca sa (lângă malul a ceea ce era atunci cunoscută ca Marea Galileii). În mâini ținea o undiță, dar mintea îi era la alte lucruri. Soarele ce apunea ilumina suprafața apei ca pe un vast ocean de sânge. Lumina se reflecta pe chipul tânăr, dar calm și cumpătat al lui Petru; părea să fie adâncit în gânduri. În acea clipă, o briză a adiat, iar el a simțit brusc singurătatea vieții sale, ceea ce i-a dat imediat un sentiment de pustietate. Când valurile oceanului au strălucit în lumină, și-a dat clar seama că nu avea dispoziția să pescuiască. Pe când era pierdut în gânduri, a auzit brusc pe cineva în spatele lui spunând: „Simon Barjona evreul, zilele

vieții tale sunt însingurate. Mă vei urma?” Tresărind, Petru a aruncat grabnic undița pe care o ținea, iar aceasta s-a scufundat imediat pe fundul mării. Petru s-a întors grăbit, ca să vadă un bărbat stând în barca lui. L-a privit de sus până jos: părul bărbatului, curgându-l pe umeri, era ușor galben-auriu în lumina soarelui; purta veșminte gri, era de înălțime medie și îmbrăcat din cap până-n picioare ca un bărbat evreu. În lumina amurgului, veșmintele gri ale bărbatului păreau cumva negre, iar chipul Lui părea să aibă o strălucire ușoară. De multe ori Petru căutase să-L întâlnească pe Isus, dar nu reușise niciodată. În acea clipă, adânc în sufletul său, Petru a crezut că acest om trebuie să fie Cel Sfânt din inima sa, așa că s-a prosternat în barca de pescuit și a spus: „Cumva Tu ești Domnul care a venit să predice Evanghelia Împărăției cerurilor? Am auzit despre experiențele Tale, dar nu Te-am văzut niciodată. Am vrut să Te urmez, dar nu Te-am putut găsi”. Între timp, Isus Se mutase în cabina bărcii, unde stătea calm. „Ridică-te și așază-te lângă mine!”, a spus El. „Sunt aici să-i caut pe cei ce Mă iubesc cu adevărat. Am venit anume să răspândesc Evanghelia Împărăției cerurilor și voi străbate toate ținuturile pentru a-i căuta pe cei ce sunt în asentiment cu Mine. Ești dispus să faci asta?” Petru a răspuns: „Trebuie să-L urmez pe Cel ce e trimis de Tatăl ceresc. Trebuie să-L recunosc pe Cel ce e ales de Duhul Sfânt. Dat fiind că Îl iubesc pe Tatăl ceresc, cum aș putea să nu fiu dispus să Te urmez?” Deși cuvintele lui Petru erau pline de noțiuni religioase, Isus a zâmbit și a dat din cap mulțumit. În acel moment, un sentiment de dragoste părintească pentru Petru a crescut în El.

Petru L-a urmat pe Isus câțiva ani și a văzut multe în El care nu erau în alți oameni. După ce L-a urmat un an, Petru a fost ales de Isus dintre cei doisprezece ucenici. (Desigur, Isus nu a rostit asta cu voce tare, iar ceilalți nu erau deloc la curent cu acest lucru.) În viață, Petru s-a măsurat cu Isus în tot ceea ce făcea. Îndeosebi, mesajele pe care le propovăduia Isus se întipăreau în inima sa. El l-a fost pe deplin dedicat și loial lui Isus și niciodată nu a dat glas vreunei plângeri împotriva Lui. Drept urmare, a devenit tovarășul credincios al lui Isus oriunde Acesta mergea. Petru lua aminte la învățăturile lui Isus, la cuvintele Lui blânde, la ce Își lua de mâncare, la îmbrăcămintea și adăpostul Lui și la cum călătorea. Îl imita pe Isus în toate privințele. Nu a fost niciodată neprihănit de sine, ci s-a lepădat de tot ce era învechit, urmând exemplul lui Isus atât cu vorba, cât și cu fapta. Acela a fost momentul în care Petru a simțit că cerul, pământul și toate lucrurile sunt în mâinile Celui Atotputernic și că, din acest motiv, era lipsit de alegere personală. De asemenea, Petru asimila tot ceea ce era Isus și se folosea de acest lucru drept exemplu. Viața lui Isus arată că El nu era neprihănit de sine în ceea ce făcea; în loc să Se laude, El mișca oamenii prin dragoste. Diferite lucruri arătau ce era Isus și, din acest motiv, Petru imita tot ce avea legătură cu El. Experiențele lui Petru îl făceau să simtă din ce în ce mai mult frumusețea lui Isus, și spunea lucruri precum: „L-am căutat pe Cel Atotputernic pretutindeni în univers și am văzut minunățiile cerului, pământului și ale tuturor lucrurilor și, astfel, am căpătat un simț profund al frumuseții Celui Atotputernic. Cu toate acestea, nu am avut niciodată dragoste autentică în inima mea și nu am văzut

niciodată cu proprii mei ochi frumusețea Celui Atotputernic. Astăzi, ochii Săi au privit către mine cu bunăvoință și am simțit în sfârșit dragostea lui Dumnezeu. Am descoperit în sfârșit că nu doar faptul că Dumnezeu a creat toate lucrurile face ca umanitatea să Îl iubească; în viața mea de zi cu zi, am găsit frumusețea Lui nemărginită. Cum ar putea oare aceasta să se limiteze la ceea ce poate fi văzut chiar acum?” Odată cu trecerea timpului, multe lucruri frumoase s-au ivit și în Petru. El a devenit foarte ascultător față de Isus și, desigur, a suferit și destule neplăceri. Când Isus îl ducea la predici în diverse locuri, Petru se smerea și asculta predicile lui Isus întotdeauna. Nu a devenit niciodată arogant din cauza anilor în care Îl urmărea pe Isus. După ce Isus i-a spus că motivul pentru care venise era să fie răstignit, astfel încât să-și poată încheia lucrarea, Petru a simțit deseori suferința în inimă și a plâns singur în taină. Cu toate acestea, ziua aceea „nefericită” a sosit în cele din urmă. După ce Isus a fost arestat, Petru a plâns singur în barca sa și a spus multe rugăciuni pentru acest lucru. Dar, în inima lui, a știut că aceasta era voia lui Dumnezeu Tatăl și că nimeni nu era în stare să o schimbe. El a rămas neliniștit și cu ochii în lacrimi doar din cauza iubirii sale. Aceasta este o slăbiciune umană, desigur. Astfel, când a aflat că Isus avea să fie pironit pe cruce, L-a întrebat: „După ce vei pleca, Te vei întoarce să fii printre noi și să veghezi asupra noastră? Vom mai putea să Te vedem?” Deși aceste cuvinte erau foarte naive și pline de noțiuni umane, Isus cunoștea amărăciunea suferinței lui Petru, așa că, prin dragostea Lui, a fost grijuliu față de slăbiciunea lui Petru: „Petrule, te-am iubit. Știi asta? Deși vorbele tale nu sunt întemeiate, Tatăl a promis că după învierea Mea, Mă voi arăta oamenilor timp de 40 de zile. Nu crezi că Duhul Meu va revărsa adesea harul asupra voastră, a tuturor?” Deși Petru s-a simțit oarecum mângâiat de acest lucru, tot a simțit că lipsea ceva și astfel, după ce a înviat, Isus i S-a arătat deschis pentru prima dată. Totuși, pentru a-l împiedica pe Petru să se agațe în continuare de noțiunile sale, Isus a refuzat îmbrățișarea pe care Petru l-o pregătise și a dispărut cât ai clipi. De atunci, Petru L-a înțeles în sfârșit mai profund pe Domnul Isus și L-a iubit și mai mult. După învierea Sa, Isus i S-a arătat frecvent lui Petru. El i S-a arătat lui Petru de încă trei ori după ce trecuseră cele patruzeci de zile și Isus Se înălțase la ceruri. De fiecare dată, Se arăta exact când lucrarea Duhului Sfânt urma să fie finalizată și o nouă lucrare urma să fie începută.

De-a lungul vieții sale, Petru a pescuit ca să-și câștige existența, dar, mai mult decât atât, a trăit pentru a predica. În ultimii săi ani, a scris primele două epistole ale sale, precum și mai multe scrisori către biserica din Filadelfia din acea vreme. Oamenii din această perioadă erau profund impresionați de el. În loc să țină prelegeri oamenilor folosindu-și propriile prerogative, el le-a oferit o provizie de viață adecvată. Nu a uitat niciodată învățăturile lui Isus înainte de plecarea Acestuia și a fost inspirat de ele de-a lungul vieții. În timp ce Îl urma pe Isus, a luat hotărârea să răsplătească dragostea Domnului cu moartea sa și să urmeze exemplul Său în toate lucrurile. Isus a fost de acord cu acest lucru, așa că, atunci când Petru avea 53 de ani (la mai mult de 20 de ani de la plecarea lui Isus), Isus i S-a arătat pentru a-l ajuta să-și îndeplinească aspirația. În

următorii șapte ani, Petru și-a petrecut viața pentru a ajunge să se cunoască pe sine. Într-o zi, la sfârșitul acestor șapte ani, a fost răstignit cu capul în jos, încheindu-și astfel extraordinara sa viață.

Capitolul 8

Când Dumnezeu vorbește din perspectiva Duhului, tonul Său este îndreptat către toată umanitatea. Când Dumnezeu vorbește dintr-o perspectivă umană, tonul Său este îndreptat către toți aceia care urmează călăuzirea Duhului Său. Când Dumnezeu vorbește din perspectiva terței persoane (ceea ce oamenii numesc punctul de vedere al unui observator), El le arată direct oamenilor cuvintele Sale, pentru ca ei să Îl vadă ca pe un comentator și lor li se pare că din gura Lui ies la iveală lucruri nemărginite pe care oamenii nu le cunosc și pe care nu le pot pătrunde. Nu așa stau lucrurile? Când Dumnezeu vorbește din perspectiva Duhului, întreaga omenire este uimită. „Iubirea oamenilor pentru Mine este minusculă, iar încrederea lor în Mine este și ea jalnic de mică. Dacă nu aș îndrepta greutatea cuvintelor Mele către slăbiciunile oamenilor, ei s-ar lăuda și ar exagera, dând lecții și născocind teorii pompoase, ca și cum ar fi atotștiutori și atotcunoscători cu privire la chestiunile de pe pământ.” Aceste cuvinte nu doar că dezvăluie oamenii cum sunt cu adevărat și dezvăluie poziția pe care o are Dumnezeu în inimile oamenilor, dar expun și întreaga viață a omenirii. Fiecare om crede că el este extraordinar, însă nici măcar nu știe că există un cuvânt precum „Dumnezeu”. Ca urmare, el îndrăznește să născocească teorii pompoase. Totuși, această „născocire a teoriilor pompoase” nu este o „vorbire” în sensul în care o înțeleg oamenii. Mai degrabă, înseamnă că oamenii au fost corupți de Satana. Toate lucrurile pe care le fac, toate acțiunile pe care le îndeplinesc sunt potrivnice lui Dumnezeu și I se opun direct, iar esența acțiunilor lor vine de la Satana și este în opoziție cu Dumnezeu, este făcută cu intenția de a dobândi independență, contrar voii lui Dumnezeu. Iată de ce Dumnezeu spune că toți oamenii născocesc teorii pompoase. De ce spune Dumnezeu că greutatea cuvintelor Sale este îndreptată către slăbiciunile omenești? Deoarece, în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, dacă El nu ar fi dezvăluit lucrurile ascunse adânc în inimile oamenilor, atunci nimeni nu s-ar supune; ca atare, oamenii nu s-ar înțelege pe ei înșiși și nu L-ar slăvi pe Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă intențiile omului nu sunt scoase la lumină, atunci el va îndrăzni să facă orice – poate chiar să blesteme Cerul sau pe Dumnezeu. Acestea sunt slăbiciunile omenirii. Ca urmare, Dumnezeu vorbește astfel: „Călătoresc în toate colțurile universului-lume într-o căutare perpetuă a celor care sunt aliniați cu intenția Mea și sunt potriviți pentru folosul Meu”. Această afirmație, împreună cu ceea ce este spus mai târziu despre salutul Împărăției care răsună în mod oficial, pune în evidență faptul că Duhul lui Dumnezeu este implicat în noua lucrare pe pământ; doar că oamenii nu pot să o vadă cu ochii lor fizici. Din moment ce se spune că Duhul

pe pământ face o lucrare nouă, întregul univers-lume trece, de asemenea, printr-o schimbare crucială: fiii lui Dumnezeu și oamenii lui Dumnezeu încep să accepte mărturia întrupării lui Dumnezeu, dar, mai mult decât atât, fiecare religie și confesiune, fiecare pătură socială și fiecare loc o acceptă, de asemenea, în măsuri diferite. Este o mișcare măreață a universului-lume în tărâmul spiritual. Cutremură întreaga lume religioasă până în temelii, ceea ce este în parte, lucrul la care se referă „cutremurul” menționat înainte. În continuare, îngerii își încep formal lucrarea, iar poporul lui Israel se întoarce în țara lui natală, pentru a nu mai rătăci niciodată, iar toți aceia incluși acceptă să fie păstoriți. În schimb, egiptenii încep să se îndepărteze de sfera mântuirii Mele; adică, ei Îmi primesc mustrarea (dar aceea nu a început încă oficial). Deci, clipa când lumea înfruntă simultan aceste câteva mari schimbări este și clipa când salutul Împărăției răsună oficial, un moment pe care oamenii l-au numit „momentul când Duhul intensificat de șapte ori începe să lucreze”. De fiecare dată când Dumnezeu face lucrarea de recuperare, în aceste etape (sau în aceste perioade de tranziție), niciun om nu poate să simtă lucrarea Duhului Sfânt. De aceea, cuvintele lui Dumnezeu „când oamenii își pierd speranța”, sună adevărat. În plus, pe parcursul fiecăreia dintre aceste etape de tranziție, când oamenii își pierd speranța sau când simt că este curentul greșit, Dumnezeu începe din nou și înfăptuiește următorul pas al lucrării Sale. De la momentul creației și până acum, Dumnezeu Și-a recuperat lucrarea și a schimbat metodele lucrării Sale în această manieră. Cu toate că majoritatea oamenilor, în diferite grade, pot pricepe un anumit aspect al acestei lucrări, în final ei tot sunt duși de torentul de apă, căci sunt prea mici de statură; ei nu pot să priceapă etapele lucrării lui Dumnezeu și, astfel, sunt alungați. Totuși, acesta este și felul în care Dumnezeu purifică oamenii și este judecata de către Dumnezeu a noțiunilor învechite ale omenirii. Cu cât oamenii au o temelie mai puternică, cu atât sunt mai mari noțiunile lor despre Dumnezeu, și lor le este dificil să le dea deoparte; ei se agață mereu de lucruri vechi și le este greu să accepte noua lumină. Pe de altă parte, dacă stai în picioare, atunci trebuie să ai o anumită temelie pe care să stai, totuși majoritatea oamenilor încă au probleme în a renunța la noțiunile lor. Acest lucru este în special adevărat cu privire la noțiunile lor despre Dumnezeul întrupat de astăzi, la un nivel care e ușor de văzut.

În cuvintele de astăzi, Dumnezeu vorbește mult despre viziuni, și nu este nevoie să elaborăm. În principal, Dumnezeu vorbește despre cum construirea bisericii pune bazele pentru construirea Împărăției. Pentru a fi mai specific, în perioada construirii bisericii, principalul scop era de a-i convinge pe oameni în inima lor și în cuvânt, deși nu l-au cunoscut pe Dumnezeu întrupat cu proprii ochi. Deși ei adăposteau credință în inimile lor, nu Îl cunoșteau pe Dumnezeu întrupat pentru că, în acea etapă, El nu Se deosebea față de o persoană. În Epoca Împărăției, toți trebuie să arate convingere în inimile, în vorbirea și în ochii lor. Asta e îndeajuns să arate că, pentru ca toți să demonstreze convingere în inimile, vorbirea și ochii lor, ei trebuie să aibă voie să Îl cunoască cu ochii lor fizici pe Dumnezeu care trăiește în trup – nu prin constrângere, nu cu simpla credință

întâmplătoare, ci cu acea cunoaștere venită din convingerea inimilor și a gurilor lor. Prin urmare, în această etapă a construirii nu există lupte sau omoruri. În schimb, oamenii vor fi conduși către luminare pe calea cuvintelor lui Dumnezeu și prin aceasta ei pot urmări și explora astfel încât să poată ajunge în mod inconștient să Îl cunoască pe Dumnezeu întrupat. Ca atare, pentru Dumnezeu, această etapă a lucrării este mult mai ușoară prin faptul că lasă natura să-și urmeze cursul și nu se opune omenirii. În final, va conduce oamenii în mod natural înspre cunoașterea de Dumnezeu, deci nu fi îngrijorat sau neliniștit. Când Dumnezeu a spus: „stadiul luptei din tărâmul spiritual este dezvăluit direct printre toți oamenii Mei”, El a vrut să spună că, atunci când oamenii pășesc pe calea cea dreaptă și încep să-L cunoască pe Dumnezeu, nu numai că fiecare persoană e ispitită launtric de Satana, ci și că ei pot fi ispitiți de Satana chiar în biserică. Totuși, aceasta este o cale pe care toți trebuie să o urmeze, deci nimeni nu trebuie să fie alarmat. Ispitirea Satanei poate veni sub diferite forme. Cineva poate neglija sau se poate lepăda de ceea ce spune Dumnezeu și ar putea spune lucruri negative care să strice pozitivitatea altor oameni; cu toate acestea, o astfel de persoană de obicei nu îi câștigă pe ceilalți de partea sa. Asta este greu de deslușit. Principalul motiv pentru aceasta este: o astfel de persoană poate încă să fie proactivă în participarea la întâlniri, dar are nelămuriri privind viziunile. Dacă biserica nu își ia măsuri de precauție în privința ei, atunci întreaga biserică ar putea fi molipsită de negativitatea sa, răspunzându-i căldicel lui Dumnezeu și prin aceasta, neacordând atenție cuvintelor lui Dumnezeu – iar aceasta ar însemna a cădea direct în ispita Satanei. O astfel de persoană poate că nu se răzvrătește direct împotriva lui Dumnezeu, dar, deoarece nu poate să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, ar putea ajunge să se plângă sau să aibă o inimă plină de resentimente. Ar putea spune că Dumnezeu a abandonat-o și deci e incapabilă de a primi luminare și iluminare. Poate dorește să plece, dar încă îi este un pic teamă și ar putea spune că lucrarea lui Dumnezeu nu vine de la Dumnezeu, ci este, de fapt, lucrarea duhurilor rele.

De ce îl menționează Dumnezeu pe Petru atât de des? Și de ce spune El că nici măcar Iov nu s-a apropiat de nivelul lui? A spune asta nu numai că îi determină pe oameni să acorde atenție faptelor lui Petru, dar îi face, de asemenea, să înlăture toate exemplele pe care le au în inimile lor, într-un mod cum nici exemplul lui Iov – care a avut cea mai mare credință – nu reușește. Doar în acest fel poate fi dobândit un rezultat mai bun, în care oamenii să poată pune de-o parte totul în efortul de a-l imita pe Petru și, făcând asta, să înainteze un pas către cunoașterea lui Dumnezeu. Dumnezeu le arată oamenilor calea de a practica pe care a mers Petru pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, iar scopul pentru care face asta e să le ofere oamenilor un punct de referință. Dumnezeu apoi continuă să prevestească una dintre căile pe care Satana îi va tenta pe oameni când El spune: „Însă, dacă ești rece și nepăsător față de cuvintele Mele, atunci, fără îndoială, Mi te vei opune. Acesta este un lucru sigur”. În aceste cuvinte, Dumnezeu prezice schemele șirete pe care Satana va încerca să le utilizeze; ele sunt pe post de

avertizare. Nu e posibil ca toată lumea să fie indiferentă față de cuvintele lui Dumnezeu, dar cu toate acestea, unii oameni vor cădea prizonieri acestei ispite. Ca atare, la sfârșit, Dumnezeu repetă cu emfază: „Dacă nu veți cunoaște cuvintele Mele, nici nu le veți accepta, nici nu le veți pune în practică, atunci veți deveni în mod inevitabil obiecte ale muștrării Mele! Veți deveni cu siguranță victime ale Satanei!” Acesta este sfatul lui Dumnezeu pentru omenire – însă, în final, așa cum a prezis Dumnezeu, o parte din oameni vor deveni inevitabil victime ale Satanei.

Capitolul 9

În imaginația oamenilor, Dumnezeu este Dumnezeu și oamenii sunt oamenii. Dumnezeu nu vorbește limba oamenilor, nici ei nu pot vorbi limba lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu, să respecte cerințele omenirii e floare la ureche – petală după petală – pe când cerințele lui Dumnezeu de la omenire sunt de neatins și de negândit pentru oameni. Totuși, adevărul este exact invers: Dumnezeu cere doar „0,1 la sută” de la oameni. Asta nu numai că e un lucru uimitor pentru oameni, ci, de asemenea, îi face să se simtă foarte dezorientați, de parcă ar fi, cu toții, în largul mării. Doar datorită luminării și harului lui Dumnezeu, oamenii au obținut puțină cunoaștere a voii lui Dumnezeu. Pe 1 martie, însă, toți oamenii au rămas, din nou, dezorientați, scărpînându-se în cap; Dumnezeu le-a cerut oamenilor Săi să fie precum zăpada sclipitoare, nu precum norii în derivă. Așadar, la ce se referă această „zăpadă”? Și ce indică „nori în derivă”? În acest moment, Dumnezeu, în mod voit, nu dezvăluie nimic despre sensul mai profund al acestor cuvinte. Asta îi aruncă pe oameni în confuzie și, astfel, le mărește cunoașterea – căci aceasta e o cerință specifică făcută poporului lui Dumnezeu și nimic altceva; astfel, pe neștiute, toți oamenii petrec mai mult timp cugetând la aceste cuvinte de nepătruns. Ca urmare, apar, în mintea lor, diferite idei, fulgi de nea în mișcare apar în fața ochilor lor, iar nori în derivă apar imediat în mintea lor. De ce le-a cerut Dumnezeu oamenilor Săi să fie ca zăpada, nu ca norii în derivă? Care este înțelesul adevărat aici? La ce anume se referă aceste cuvinte? „Zăpada” nu numai că face natura să arate frumos, dar este și bună pentru pământul arabil; este bună pentru a omorî bacteriile. După o ninsoare bogată, toate bacteriile sunt acoperite de zăpadă sclipitoare și întreaga zonă freamătă imediat de viață. La fel, oamenii lui Dumnezeu trebuie nu numai să-L cunoască pe Dumnezeu întrupat, ci și să se disciplineze pe baza faptului întrupării lui Dumnezeu; făcând astfel, vor trăi o umanitate normală. Acesta este modul în care zăpada face natura să arate frumos; în cele din urmă, maturitatea oamenilor lui Dumnezeu îi va pune capăt marelui balaur roșu, întemeind Împărăția lui Dumnezeu pe pământ și răspândind și slăvind numele sfânt al lui Dumnezeu, astfel încât întreaga Împărăție de pe pământ să se umple de dreptatea lui Dumnezeu, să scoată la iveală strălucirea Lui și să strălucească de slava Lui. Peste tot vor fi scene de pace și mulțumire, de fericire și împlinire și de

frumusețe permanent reînnoită. Diferitele plăgi care există în momentul de față – firile corupte satanice, precum nedreptatea, necinstea și înșelăciunea, dorințele rele și așa mai departe – vor fi toate eradicate și astfel, cerul și pământul vor fi, ambele, reînnoite. Acesta este adevăratul înțeles al cuvintelor „după o ninsoare bogată”. Cei care sunt precum norii în derivă sunt asemănători soiului de oameni care urmează turma pe care Dumnezeu o menționează; dacă există vreo ispită a Satanei sau încercări de la Dumnezeu, ei imediat vor pluti în derivă, pentru a nu mai exista. Nici măcar vreo esență a lor nu va supraviețui, căci a dispărut de mult timp. Dacă oamenii sunt ca norii în derivă, ei nu sunt numai incapabili de a trăi chipul lui Dumnezeu, dar îi și fac de rușine numele, căci acești oameni sunt în pericol de a fi înhățați în orice moment sau loc; ei sunt hrana pe care o consumă Satana – și, când Satana îi va lua prizonieri, ei Îl vor trăda pe Dumnezeu și îl vor servi pe Satana. Aceasta face clar de rușine numele lui Dumnezeu și este ceea ce Dumnezeu detestă cel mai mult; acești oameni sunt dușmanii lui Dumnezeu. Astfel, ei sunt atât fără esența oamenilor normali, cât și fără vreo valoare reală de utilizare. De aceea, Dumnezeu are asemenea cerințe de la oamenii Săi. După înțelegerea unora dintre aceste cuvinte, totuși, oamenii se simt nedumeriți cu privire la ce să facă în continuare, căci subiectul cuvintelor lui Dumnezeu s-a întors la Dumnezeu Însuși, ceea ce îi pune într-o poziție dificilă: „Deoarece vin din pământul sfânt, Eu nu sunt precum lotusul, care are doar un nume și nicio esență, pentru că acesta vine din nămol, și nu din ținutul sfânt”. De ce, după ce vorbește despre cerințele Sale de la oamenii Săi, Dumnezeu Își descrie propria naștere? Este posibil să existe o legătură între cele două? Într-adevăr, există o legătură inerentă între cele două; dacă nu ar exista, Dumnezeu nu le-ar spune asta oamenilor. Printre frunzele verzi, lotusul se mișcă înainte și înapoi, în briza ușoară. Este plăcut ochiului și foarte prețuit. Oamenii, pur și simplu, nu se mai pot sătura și sunt dornici să înoate în apă ca să ia un lotus înflorit și să îl privească mai de-a-proape. Totuși, Dumnezeu spune că lotusul vine din mlaștină și are doar un nume și nu are esență; se pare că Dumnezeu nu acordă nicio importanță lotușilor, iar din cuvintele Sale devine evident că El îi detestă, într-o anumită măsură. De-a lungul veacurilor, mulți au lăudat din belșug lotușii, deoarece ei se ridică neîntinați din murdărie, și par chiar să dea de înțeles că aceștia sunt mai presus de orice comparație și incredibil de frumoși. În ochii lui Dumnezeu, însă, lotușii sunt lipsiți de valoare – ceea ce reprezintă exact diferența dintre Dumnezeu și oameni. Astfel, se poate vedea că diferența dintre Dumnezeu și oameni este la fel de mare precum distanța dintre bolta cerurilor și însăși temelia pământului. Deoarece un lotus vine din mlaștină, și substanțele nutritive de care are nevoie vin, toate, de acolo. Doar că lotusul se poate deghiza și, astfel, oferă o încântare pentru ochi. Mulți oameni văd doar exteriorul frumos al lotusului, dar nimeni nu vede că viața ascunsă în interiorul lui este murdară și impură. Astfel, Dumnezeu spune că acesta are doar un nume și nicio esență – ceea ce este absolut corect și adevărat. Nu este acesta exact felul în care sunt oamenii lui Dumnezeu astăzi? Supunerea lor față de Dumnezeu și credința lor în El sunt doar superficiale.

Înaintea lui Dumnezeu, ei încearcă să Îi intre în grații și defilează, astfel încât să-L facă să fie satisfăcut de ei; înăuntru, totuși, ei sunt plini de o fire coruptă, satanică, iar pânțele lor sunt pline cu murdării. Iată de ce Dumnezeu le pune întrebări oamenilor, întrebând dacă loialitatea lor față de Dumnezeu este întinată de impurități sau dacă este pură și din toată inima. Când ei erau făcători de servicii, mulți oameni Îl lăudau pe Dumnezeu cu vocea, dar Îl blestemau cu inimile. Cu cuvintele lor, se supuneau lui Dumnezeu, dar, în inimile lor, nu ascultau de El. Gurile lor rosteau cuvinte negative, iar, în inimile lor, ei nutreau opunere față de Dumnezeu. Existau și aceia ale căror acțiuni erau coordonate: ei scoteau obscenități pe gurile lor și gesticulau cu mâinile lor, cu totul desfrânați, dând o expresie însuflețită și plină de viață a feței adevărate a marelui balaur roșu. Astfel de oameni sunt, într-adevăr, vrednici de a fi numiți odraslele marelui balaur roșu. Astăzi, însă, ei stau pe locul făcătorilor de servicii loiali și se comportă precum oamenii loiali ai lui Dumnezeu – ce nerușinare! Asta nu-i însă de mirare; ei vin din mlaștină, astfel încât nu pot decât să își arate adevărata față. Deoarece Dumnezeu este sfânt și pur și real și concret, trupul Său vine din Duh. Acesta este un lucru sigur și de netăgăduit. Nu numai să fie în stare de a fi mărturie pentru Dumnezeu Însuși, ci și să fie capabil să se dedice întru totul pentru a face voia lui Dumnezeu: aceasta este o parte a esenței lui Dumnezeu. Că trupul vine de la Duh cu un chip înseamnă că trupul cu care Se îmbracă Duhul este diferit în mod substanțial de trupul omului, iar această diferență constă, în principal, în duhul lor. La ce se referă „Duhul cu un chip” este modul în care, în urma faptului că este acoperită de umanitate normală, divinitatea este capabilă să lucreze normal din interior, ceea ce nu este deloc supranatural și nu este limitat de umanitate. „Chipul Duhului” se referă la divinitatea completă și nu este limitat de umanitate. Astfel, firea inerentă și chipul adevărat ale lui Dumnezeu pot fi trăite complet în trupul întrupat, care este nu numai normal și stabil, ci are și măreție și mânie. Prima întrupare Îl putea prezenta doar pe Dumnezeul pe care oamenii Îl pot concepe; adică, El putea doar să facă minuni și semne și să rostească profeții. Astfel, El nu a trăit complet realitatea lui Dumnezeu și, astfel, nu era întruchiparea Duhului cu un chip; El era doar arătarea directă a divinității. Mai mult, deoarece El transcendea umanitatea normală, El nu era numit Dumnezeul Însuși complet și concret, ci avea puțin din Dumnezeul nedeslușit din ceruri; El era Dumnezeul din noțiunile oamenilor. Aceasta este diferența substanțială dintre cele două trupuri întrupate.

Din cel mai înalt punct al universului, Dumnezeu urmărește fiecare mișcare a omenirii și tot ce spun și fac oamenii. El le observă până și gândurile cele mai ascunse cu claritate absolută, fără a le trece vreodată cu vederea; ca atare, cuvintele Lui străpung direct în inimile oamenilor, îndreptate către fiecare gând al lor, iar cuvintele lui Dumnezeu sunt abile și fără greșală. „Deși oamenii «cunosc» Duhul Meu, ei tot Îmi offensează Duhul. Cuvintele Mele dezvăluie fețele hidoase ale tuturor oamenilor, precum și cele mai ascunse gânduri ale lor și îi fac pe toți cei de pe pământ să se prăbușească în toiul cercetării Mele.” De aici este evident că, deși cerințele lui Dumnezeu pentru omenire nu

sunt foarte pretențioase, oamenii tot nu sunt capabili să îndure cercetarea Duhului lui Dumnezeu. „Totuși, în ciuda faptului că se prăbușesc, inimile lor nu îndrăznesc să se îndepărteze prea mult de Mine. Printre obiectele creației, cine nu ajunge, ca rezultat al faptelor Mele, să Mă iubească?” Aceasta indică și mai mult înțelepciunea și atotputernicia totală a lui Dumnezeu și, astfel, dezvăluie tot ceea ce gândeau oamenii lui Dumnezeu, când erau în postura de făcători de servicii: după un „târg” care a sfârșit în eșec, „sutele de mii” sau „milioanele” din capetele lor au devenit zero. Totuși, din cauza decretelor administrative ale lui Dumnezeu și din cauza măreției și mâniei lui Dumnezeu – chiar dacă ei își țineau capetele plecate de tristețe – ei tot L-au slujit pe Dumnezeu cu o mentalitate negativă, iar toate practicile lor din trecut au devenit doar vorbe goale și au fost complet uitate. În schimb, ca să se mai distreze, pentru a-și petrece sau a-și irosi timpul, ei au făcut, după voia lor, lucruri care i-au făcut fericiți pe ei și pe toți ceilalți... Aceasta era ceea ce se întâmpla, de fapt, printre oameni. Astfel, Dumnezeu Se deschide față de omenire și spune: „Cine nu tânjește după Mine, ca rezultat al cuvintelor Mele? În cine anume nu se nasc sentimente de atașament ca rezultat al iubirii Mele?” Ca să fiu sincer, toți oamenii sunt dispuși să accepte cuvintele lui Dumnezeu și nu există niciunul printre ei căruia să nu-i placă să citească cuvintele lui Dumnezeu; doar că ei nu sunt capabili să pună cuvintele lui Dumnezeu în practică, căci sunt împiedicați de natura lor. După citirea cuvintelor lui Dumnezeu, mulți oameni nu pot suporta să stea departe de ele, iar iubirea lor de Dumnezeu crește în interiorul lor. Astfel, Dumnezeu îl blestemă încă o dată pe Satana, scoțându-i la iveală, încă o dată, fața urâtă. „Această epocă în care Satana își face de cap și este îngrozitor de tiranic” este, de asemenea, chiar epoca în care Dumnezeu Își începe marea lucrare oficială pe pământ. În continuare, El începe lucrarea de a anihila lumea. Cu alte cuvinte, cu cât Satana se dezlănțuie mai mult, cu atât mai repede va sosi ziua lui Dumnezeu. Astfel, cu cât mai mult vorbește Dumnezeu despre imoralitatea Satanei, cu atât se apropie mai mult ziua în care Dumnezeu va anihila lumea. Aceasta este proclamația lui Dumnezeu pentru Satana.

De ce a spus Dumnezeu, în repetate rânduri: „[...] mai mult, pe la spatele Meu, se angajează în acele aranjamente murdare «lăudabile». Crezi că trupul, cu care Mă îmbrac, nu-ți cunoaște acțiunile, comportamentul și cuvintele?” El nu a spus astfel de cuvinte doar o dată sau de două ori. De ce oare? Odată ce oamenii au fost consolati de Dumnezeu și sunt conștienți de suferința lui Dumnezeu pentru umanitate, devine ușor pentru ei să uite trecutul, în timp ce se zbat să înainteze. Cu toate acestea, Dumnezeu nu este deloc tolerant față de oameni: El continuă să le ia gândurile în vizor. Astfel, El le spune oamenilor, de repetate ori, să se cunoască pe ei înșiși, să-și înceteze desfrânarea, să nu se mai angajeze în asemenea aranjamente murdare „lăudabile” și să nu Îl mai înșele niciodată pe Dumnezeu în trup. Deși natura oamenilor nu se schimbă, există un beneficiu în a le aduce aminte de câteva ori. După aceasta, Dumnezeu vorbește dintr-o perspectivă umană, pentru a dezvălui tainele din inimile lor: „Timp de

mulți ani am îndurat vântul și ploaia și, de asemenea, am experimentat amărăciunea lumii omenești; totuși, la o cercetare mai atentă, nicio cantitate de suferință nu poate face umanitatea în trup să își piardă speranța în Mine și, cu atât mai puțin, nu poate vreo dulceță să îi facă pe oamenii în trup să devină reci, dezamăgiți sau nepăsători față de Mine. Oare iubirea lor pentru Mine chiar se limitează fie la o lipsă de suferință, fie la o lipsă de dulceță?” „Totul sub soare este gol” – aceste cuvinte, într-adevăr, au un înțeles intrinsec. Astfel, Dumnezeu spune că nimic nu îi poate face pe oameni să-și piardă speranța în El sau să devină reci față de El. Dacă oamenii nu Îl iubesc pe Dumnezeu, atunci ei ar putea, la fel de bine, să fie morți; dacă nu Îl iubesc pe Dumnezeu, atunci suferința lor este în van, iar fericirea de care se bucură este goală și este adăugată la păcatele lor. Deoarece nicio singură persoană nu Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, prin urmare, El spune: „Oare iubirea lor pentru Mine chiar se limitează fie la o lipsă de suferință, fie la o lipsă de dulceță?” În lumea omenirii, cum ar putea cineva să existe fără suferință sau dulceță? Iar și iar, Dumnezeu spune: „Niciun singur om nu a văzut vreodată, cu adevărat, fața Mea și nu a auzit, cu adevărat, glasul Meu, căci oamenii nu Mă cunosc cu adevărat”. Dumnezeu spune că oamenii nu Îl cunosc cu adevărat, totuși, de ce le cere oamenilor să Îl cunoască? Nu este aceasta o contradicție? Fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu are un anumit țel. Deoarece oamenii au devenit amorțiți, Dumnezeu aplică principiul de a face 100% din lucrarea Sa prin oameni, pentru a avea, în final, 0,1 la sută din inima fiecăruia dintre ei. Aceasta este metoda prin care lucrează Dumnezeu și Dumnezeu trebuie să acționeze ca atare pentru a-Și atinge țelurile. Aceasta este exact înțelepciunea cuvintelor lui Dumnezeu. Ați priceput aceasta?

Dumnezeu spune: „Când vă dezvălui direct tainele Mele și fac clară voia Mea în trup, voi nu observați; ascultați sunetele, dar nu înțelegeți semnificația lor. Sunt copleșit de tristețe. Deși sunt în trup, nu sunt capabil să fac lucrarea de slujire a trupului”. Într-o privință, aceste cuvinte îi fac pe oameni, din cauza amorțelii lor, să ia inițiativa de a coopera cu Dumnezeu; în altă privință, Dumnezeu dezvăluie adevărata față a divinității Sale în trupul întrupat. Deoarece oamenii sunt prea mici de statură, revelarea divinității în timpul perioadei în care Dumnezeu este în trup vine doar în conformitate cu abilitatea lor de a o accepta. În timpul acestei etape a lucrării, majoritatea oamenilor rămân complet incapabili de o accepta, ceea ce arată, în mod suficient, cât de nereceptivi sunt. Prin urmare, în timpul acestei lucrări, divinitatea nu își îndeplinește toată funcția sa originală; îndeplinește doar o mică parte a acesteia. Aceasta arată că, în lucrarea viitoare, divinitatea va fi dezvăluită gradual, conform stării recuperării omenirii. Totuși, divinitatea nu crește gradual; mai degrabă, este ceea ce are în esență Dumnezeul întrupat și nu este precum statura oamenilor.

Au existat un țel și o semnificație a creării oamenilor de către Dumnezeu, motiv pentru care Dumnezeu a spus: „Dacă toată omenirea ar fi distrusă de mânia Mea, care ar fi însemnătatea faptului că Eu am creat cerurile și pământul?” După ce oamenii au fost corupți, Dumnezeu a plănuit să câștige o parte a lor pentru desfătarea Sa; nu a fost

intenția Lui ca toți oamenii să fie distruși, nici să fie șterși de pe fața pământului la cea mai mică încălcarea a decretelor administrative ale lui Dumnezeu. Aceasta nu este voia lui Dumnezeu; așa cum a spus Dumnezeu, așa ceva nu ar avea niciun sens. Este exact din cauza acestei „lipse de semnificație” faptul că înțelepciunea lui Dumnezeu este arătată în mod clar. Nu există oare o semnificație și mai mare în vorbirea și lucrarea lui Dumnezeu prin multe mijloace, pentru a mostra, judeca și a-i atinge pe toți oamenii, în cele din urmă alegându-i doar pe cei care Îl iubesc cu adevărat? Exact în această manieră sunt revelate faptele lui Dumnezeu și, astfel, crearea oamenilor devine și mai însemnată. În acest fel, majoritatea cuvintelor lui Dumnezeu sunt spuse doar pentru a trece pe lângă ele; aceasta este pentru a atinge un țel și exact aceasta este realitatea unei părți a cuvintelor Sale.

Anexă

Capitolul 1

Ceea ce vă cer vouă să faceți nu este teoria vagă și goală despre care Eu vorbesc, și nici nu este de neimaginat de creierul omului sau de nerealizat de trupul omului. Cine este capabil de loialitate completă în interiorul casei Mele? Și cine poate să se ofere în întregime în Împărăția Mea? Dacă nu ar fi pentru revelarea voii Mele, ați pretinde într-adevăr de la voi înșivă să-Mi mulțumiți inima? Nimeni nu a putut vreodată să-Mi înțeleagă inima și nimeni nu Mi-a înțeles vreodată voia. Cine Mi-a văzut vreodată fața sau Mi-a auzit vocea? Oare Petru? Sau Pavel? Ori Ioan? Sau Iacov? Cine a fost vreodată îmbrăcat de Mine, sau stăpânit de Mine sau folosit de Mine? Chiar dacă prima oară când am devenit trup s-a întâmplat în divinitate, trupul cu care M-am îmbrăcat nu cunoștea suferințele omului, pentru că Eu nu M-am întrupat într-o formă și astfel, nu se putea spune că trupul Meu îndeplinea complet voia Mea. Numai când divinitatea Mea este capabilă să facă precum aş face Eu și să vorbească precum aş vorbi Eu într-o persoană cu umanitate normală, fără impedimente sau obstacole, se poate spune că voia Mea este făcută în trup. Pentru că umanitatea Mea normală este capabilă să protejeze divinitatea Mea, astfel, scopul Meu de a rămâne smerit și ascuns este atins. În timpul etapei de lucru în trup, chiar dacă divinitatea acționează direct, asemenea acțiuni nu sunt ușor de văzut de către oameni, lucru care se datorează pur și simplu vieții și acțiunilor umanității normale. Această întrupare nu poate posti timp de 40 de zile, cum a făcut prima întrupare, ci lucrează și vorbește normal; chiar dacă revelează taine, El este foarte normal; nu este cum își imaginează oamenii – vocea Sa nu este asemănătoare tunetului, fața Sa nu strălucește de lumină, iar cerurile nu se cutremură când El pășește. Dacă ar fi așa, atunci nimic din înțelepciunea Mea nu s-ar afla în asta și ar fi imposibil să-l fac de rușine pe Satana și să-l înfrâng.

Când Îmi arăt divinitatea din spatele scutului umanității normale, Eu dobândesc

glorie deplină, lucrarea Mea minunată este îndeplinită și nimic nu prezintă dificultăți. Asta se datorează faptului că țința întrupării Mele este în principal de a le permite tuturor celor care cred în Mine să privească la faptele divinității Mele în trup și să-L vadă pe Însuși Dumnezeuul practic, îndepărtând, astfel, locul din inimile oamenilor care este ocupat de Dumnezeuul invizibil și intangibil. Pentru că mănânc, Mă îmbrac, dorm, locuiesc și Mă comport ca o persoană normală, pentru că vorbesc și râd ca o persoană normală și am nevoile unei persoane normale, având în același timp și esența divinității depline, sunt numit „Dumnezeul practic”. Acest lucru nu este abstract, și e ușor de înțeles; în el se poate vedea în care parte stă nucleul lucrării Mele și în care fază a lucrării se află focalizarea Mea. Principala țință a întrupării Mele este să-Mi revelez divinitatea prin umanitatea normală. Nu este dificil de văzut că centrul lucrării Mele este a doua parte a erei judecății.

În Mine nu a existat niciodată viață umană, nici vreo urmă de umanitate. Viața omenească nu a ocupat niciodată un loc în Mine și nu a împiedicat niciodată revelarea divinității Mele. Astfel că, cu cât glasul Meu în ceruri și voia Duhului Meu sunt exprimate mai mult, cu atât mai mult Satana poate fi făcut de rușine și, astfel, devine cu atât mai ușor să Îmi fac voia în umanitatea normală. Numai acest lucru l-a înfrânt pe Satana; Satana deja a fost total făcut de rușine. Chiar dacă sunt ascuns, acest lucru nu împiedică acțiunile și cuvântările divinității Mele – asta e suficient pentru a arăta că am fost victorios și am câștigat glorie deplină. Pentru că lucrarea Mea în trup este fără impedimente și pentru că Dumnezeuul practic are acum un loc în inimile oamenilor și a format rădăcini în inimile lor, e dovedit pe deplin că Satana a fost învins de Mine. Și, pentru că Satana e incapabil să mai facă ceva printre oameni și pentru că este dificil să se insufle calitatea Satanei în trupul omului, voia Mea se face fără obstacole. Conținutul lucrării Mele este, în principal, acela de a-i determina pe toți oamenii să vadă faptele Mele nemaipomenite și să-Mi vadă adevărata față: nu sunt inaccesibil, nu stau într-un turn în cer și nu sunt fără formă și amorf. Nu sunt invizibil precum aerul, și nici nu sunt precum un nor plutitor, care este suflat ușor; în schimb, chiar dacă trăiesc printre oameni și experimentez dulceața, acreala, amărăciunea și pătimirea printre ei, totuși trupul Meu este diferit în mod substanțial de cel al omului. Majorității oamenilor le este greu să se conecteze cu Mine, cu toate că majoritatea tânjește să se conecteze cu Mine. E ca și cum există taine uriașe, de nepătruns, în Dumnezeuul întrupat. Datorită revelației directe a divinității și datorită scutului dat de înfățișarea umană, oamenii păstrează o distanță respectabilă față de Mine, crezând că sunt un Dumnezeu milos și iubitor și, totuși, sunt temători față de maiestruozitatea și mânia Mea. Astfel că, în inimile lor, își doresc să vorbească sincer cu Mine, și, totuși, nu pot face precum doresc – le lipsește tăria pentru ceea ce inima lor își dorește. Acestea sunt stările tuturor celor aflați în aceste circumstanțe – și cu cât mai mult oamenii sunt așa, cu atât e mai mare dovada revelării diferitelor aspecte ale firii Mele, și astfel, scopul oamenilor de a-L cunoaște pe Dumnezeu este atins. Însă acest lucru este secundar; cheia este să-i fac pe oameni să-Mi cunoască faptele mărețe din

faptele trupului Meu, determinându-i să cunoască esența lui Dumnezeu; Eu nu sunt anormal și supranatural, așa cum își imaginează oamenii. Mai degrabă, Eu sunt Dumnezeu practic, care este normal în toate lucrurile. Locul Meu în cadrul noțiunilor oamenilor este dispersat, și ajung să Mă cunoască în realitate. Doar atunci ocup adevăratul Meu loc în mințile oamenilor.

Înaintea tuturor oamenilor, Eu nu doar că nu am făcut nimic supranatural care să fi fost prețuit de oameni, ci sunt și extrem de obișnuit și normal; în mod deliberat nu le permit oamenilor să vadă nimic în trupul Meu încarnat care să aibă vreun indiciu despre Dumnezeu. Dar datorită cuvintelor Mele, oamenii sunt absolut cucerți și se supun mărturiei Mele. Doar așa ajung oamenii să Mă cunoască pe Mine în trup, fără îndoieli și pe fundamentul credinței depline că Dumnezeu există cu adevărat. În felul acesta, cunoașterea oamenilor despre Mine devine mai reală, mai clară și în întregime neîntinată de purtarea lor frumoasă; totul este rezultatul divinității Mele care acționează direct, oferindu-le oamenilor o cunoaștere mai mare a divinității Mele, căci doar divinitatea este adevărata față a lui Dumnezeu și atributul inerent al lui Dumnezeu. Oamenii ar trebui să vadă asta. Ceea ce vreau sunt cuvinte, fapte și acțiuni care sunt în divinitate – nu Îmi pasă de cuvinte și acțiuni făcute în umanitate. Ținta Mea este să trăiesc și să acționez în divinitate – nu Îmi doresc să prind rădăcini și să înmuguresc în umanitate și nu Îmi doresc să locuiesc în umanitate. Înțelegeți ce spun? Chiar dacă sunt un oaspete în umanitate, nu Îmi doresc acest lucru; Eu acționez în divinitate completă, și doar în acest fel pot oamenii să-Mi înțeleagă mai bine adevărata față.

Capitolul 10

În timpul construirii Bisericii, Dumnezeu abia a menționat construirea Împărăției. Chiar și atunci când a pomenit asta, El a făcut-o în limbajul acelor vremuri. Odată ce Epoca Împărăției a sosit, Dumnezeu a trecut la pierderi dintr-o singură lovitură unele metode și preocupări de pe vremea construirii Bisericii și niciodată nu a mai spus nici măcar un singur cuvânt despre ele. Aceasta este întocmai semnificația fundamentală a lui „Dumnezeu Însuși”, care este întotdeauna nou și niciodată vechi. Pe cât de bine ar fi putut fi făcute lucrurile în trecut, ele sunt, până la urmă, parte dintr-o epocă de altădată, așadar Dumnezeu clasifică astfel de evenimente ca întâmplare în vremea dinainte de Hristos, pe când ziua de astăzi este cunoscută ca perioada de după Hristos. Din asta se poate vedea cum construirea Bisericii a fost o condiție necesară construirii Împărăției; a pus temelia pentru ca Dumnezeu să-Și exercite puterea suverană în Împărăție. Construirea Bisericii este un instantaneu al prezentului; lucrarea lui Dumnezeu pe pământ se concentrează în principal pe construirea Împărăției. Înainte de a termina lucrarea construirii Bisericii, El făcuse deja pregătirile pentru săvârșirea întregii lucrări, iar la momentul potrivit, Și-a pornit lucrarea oficial. Iată de ce Dumnezeu a spus: „Epoca

Împărăției este, până la urmă, diferită de cea din vremurile trecute. Nu are legătură cu modul în care se poartă omenirea; mai degrabă, Eu M-am pogorât pe pământ ca să-Mi fac personal lucrarea, lucru pe care ființele umane nici nu îl pot nici concepe, nici realiza”. Într-adevăr, această lucrare trebuie îndeplinită personal de Dumnezeu – niciun om nu este capabil de o asemenea lucrare; pur și simplu, oamenii nu sunt în stare să o facă. Cine, în afară de Dumnezeu, ar putea să ducă la îndeplinire o astfel de mare lucrare printre oameni? Cine altcineva este capabil de a „chinui” întreaga omenire, aproape până la moarte? Ar putea vreodată oamenii să rânduiască o asemenea lucrare? De ce spune El: „Eu M-am pogorât pe pământ ca să-Mi fac personal lucrarea”? Este posibil că Duhul lui Dumnezeu să fi dispărut cu adevărat din tot spațiul? Rândul „Eu M-am pogorât pe pământ ca să-Mi fac personal lucrarea,” se referă atât la faptul că Duhul lui Dumnezeu S-a întrupat pentru a săvârși lucrarea, cât și la faptul că Duhul lui Dumnezeu, evident, lucrează prin omenire. Îndeplinindu-Și personal lucrarea, El le permite multor oameni să-L vadă pe Dumnezeu Însuși cu ochiul liber; nu este necesar să-L caute cu grijă în duhurile lor. În plus, El le permite tuturor oamenilor să vadă lucrările Duhului cu proprii ochi, arătându-le că există o diferență esențială între trupul omului și cel al lui Dumnezeu. În același timp, dintr-un capăt în altul al spațiului și al universului-lume, Duhul lui Dumnezeu este la lucru. Toți aleșii lui Dumnezeu care sunt luminați, după ce au acceptat numele lui Dumnezeu, văd cum lucrează Duhul lui Dumnezeu și, astfel, se familiarizează chiar și mai mult cu Dumnezeu întrupat. Ca atare, doar dacă divinitatea lui Dumnezeu lucrează direct – adică, doar când Duhul lui Dumnezeu poate lucra fără nici cea mai mică interferență – poate omul să devină familiarizat cu Dumnezeul real Însuși. Aceasta este esența construirii Împărăției.

De câte ori S-a întrupat Dumnezeu? A fost oare de mai multe ori? De ce oare Dumnezeu a remarcat de multe ori: „Odată, am coborât în lumea oamenilor, am experimentat și am observat suferința lor, dar am făcut asta fără a împlini scopul întrupării Mele”? Cumva Dumnezeu S-a întrupat de mai multe ori, dar nu a fost nici măcar odată cunoscut de omenire? Nu asta e semnificația acestei afirmații. Prima dată când Dumnezeu S-a întrupat, scopul Său nu a fost, de fapt, ca omul să-L cunoască; mai degrabă, El Și-a îndeplinit lucrarea, apoi a dispărut fără ca nimeni să observe sau să aibă măcar o ocazie de a-L cunoaște. El nu le-a permis oamenilor să Îl cunoască pe deplin, nici nu a fost complet în posesia semnificației întrupării; ca atare, nu se poate spune că S-a întrupat pe deplin. În prima întrupare, El doar a folosit un trup lumesc, liber de o natură păcătoasă, pentru a îndeplini acea lucrare; după ce lucrarea s-a terminat, nu a mai fost nevoie de o altă menționare. Cât despre acei oameni care au fost folosiți de Dumnezeu de-a lungul veacurilor, astfel de cazuri sunt chiar mai puțin vrednice de a fi numite „întrupări”. Doar Dumnezeul real Însuși, de astăzi, care este sub învelișul unei umanități normale și care are o divinitate completă, interioară, și al cărui scop este de a permite omenirii să-L cunoască poate fi numit pe deplin o „întrupare”. Semnificația primei vizite a lui Dumnezeu în această lume cuprinde doar un aspect al semnificației a ceea

ce se numește astăzi întrupare – dar această vizită nu include în niciun caz semnificația completă a ceea ce este cunoscut acum ca întrupare. De aceea Dumnezeu a spus: „fără a împlini semnificația întrupării Mele”. Cuvintele „am experimentat și observat suferința lor” se referă la Duhul lui Dumnezeu și la cele două întrupări. Din acest motiv, Dumnezeu a spus: „Imediat ce construirea Împărăției s-a pornit, trupul Meu întrupat a început oficial să îndeplinească lucrarea Mea de slujire; adică, Regele Împărăției Și-a preluat oficial puterea suverană”. Deși construirea Bisericii a fost o mărturie pentru numele lui Dumnezeu, lucrarea încă nu începuse formal; doar astăzi se poate spune că reprezintă construirea Împărăției. Tot ceea ce a fost făcut anterior era doar o prevestire; nu era adevăratul lucru. Deși se spunea că Împărăția începuse, nicio lucrare nu fusese încă făcută în cadrul acesteia. Doar astăzi, acum că lucrarea este îndeplinită în divinitatea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu Și-a început formal lucrarea, omenirea a intrat în sfârșit în Împărăție. Astfel, „pogorârea Împărăției în lumea umană – departe de a fi o simplă manifestare literală – este una cu realitate efectivă; acesta este un aspect al înțelesului din «realitatea practicii.»” Acest fragment este un rezumat potrivit al expunerii de mai sus. După ce a oferit această descriere, Dumnezeu trece la caracterizarea stării generale a omenirii, lăsând omul într-o stare de agitație constantă. „De la un capăt la altul al lumii, toți trăiesc în mila Mea și în bunătatea-Mi iubitoare, dar, la fel, întreaga umanitate se află sub judecata Mea și e deopotrivă supusă încercărilor Mele.” Viața omului este guvernată conform unor anumite principii și reguli, așa cum e rânduit de către Dumnezeu, și acestea sunt următoarele: vor exista vremuri de fericire, clipe de frustrare și, în plus, vremuri de rafinare prin greutăți ce trebuie îndurate. Astfel, niciun om nu va trăi o viață de fericire pură sau de suferință pură; fiecare viață va avea propriile sușuri și coborâșuri. În întreaga omenire, nu numai că mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu sunt evidente, ci la fel sunt și judecata și întreaga Sa fire. Se poate spune că toți oamenii trăiesc în toiul încercărilor lui Dumnezeu, nu-i așa? Pretutindeni în această lume imensă, toți oamenii caută de zor să-și găsească propria cale de ieșire. Ei nu sunt siguri ce rol joacă și unii chiar își strică sau își pierd viețile de dragul sortii. Nici măcar Iov nu a fost o excepție de la regulă: deși a îndurat și el încercările lui Dumnezeu, el și-a căutat totuși propria cale de ieșire. Nimeni nu a reușit vreodată să rămână neclintit în încercările lui Dumnezeu. Din cauza lăcomiei și a naturii umane, nimeni nu este complet mulțumit de actuala sa condiție și nimeni nu rămâne neclintit în încercări; toți se prăbușesc sub judecata lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi sever cu umanitatea și dacă ar mai avea astfel de cerințe exigente de la oameni, atunci ar fi exact cum a spus Dumnezeu: „întreaga rasă umană s-ar prăbuși sub privirea Mea arzătoare”.

În ciuda faptului că edificarea Împărăției a început în mod oficial, întâmpinarea Împărăției încă nu a răsunat oficial; acum este doar o profeție a ceea ce va să vină. După ce toți oamenii vor fi făcuți compleți și toate națiunile pământului vor deveni Împărăția lui Hristos, atunci va fi momentul când vor răsună cele șapte tunete. Ziua actuală este un pas mare în direcția acelei etape; atacul a fost dezlănțuit către acea zi. Acesta este

planul lui Dumnezeu și va fi realizat în viitorul apropiat. Totuși, Dumnezeu a îndeplinit deja tot ceea ce a spus. Astfel, este clar că națiunile pământului nu sunt decât castele de nisip care tremură în timp ce marea înaltă se apropie: ziua de pe urmă este iminentă și marele balaur roșu se va prăbuși sub cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a se asigura că planul lui Dumnezeu este dus la îndeplinire cu succes, îngerii din cer au coborât pe pământ, făcând tot ce le stă în putință pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeuul întrupat Însuși S-a pus în formație de luptă pentru a purta un război cu dușmanul. Oriunde se arată întruparea, dușmanul este distrus din acel loc. China este prima care va fi anihilată; va fi devastată de mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va arăta niciun pic de îndurare. Dovada prăbușirii treptate a marelui balaur roșu poate fi observată în maturizarea continuă a oamenilor; ea este evidentă și vizibilă pentru oricine. Maturizarea oamenilor este un semn al morții inamicului. Aceasta este o parte a explicației a ceea ce înseamnă „să Mă lupt cu el”. Astfel, Dumnezeu le-a reamintit oamenilor de multe ori să depună mărturii frumoase pentru El ca să anuleze statutul deținut de noțiuni, care sunt urâtenia marelui balaur roșu, în inimile oamenilor. Dumnezeu folosește astfel de mesaje de reamintire pentru a însufleți credința oamenilor și, prin aceasta, El obține realizări în lucrarea Sa. Asta deoarece Dumnezeu a spus: „Ce anume sunt capabili oamenii să facă? Nu e mai bine să o fac Eu Însuși?” Toți oamenii sunt astfel; nu numai că sunt incapabili, dar se și descurajează și se decepționează cu ușurință. Din acest motiv, ei nu-L pot cunoaște pe Dumnezeu. Dumnezeu nu numai că învie credința oamenilor; de asemenea, El insuflă oamenilor putere în secret și fără încetare.

În continuare, Dumnezeu a început să vorbească întregului univers. Nu numai că Dumnezeu Și-a început noua lucrare în China, El a început să facă noua lucrare de astăzi dintr-un capăt în altul al universului. În această etapă a lucrării, deoarece Dumnezeu dorește să-Și dezvăluie toate faptele pretutindeni în lume, astfel încât toți oamenii care L-au trădat să vină din nou să se plece înaintea tronului Său, judecata lui Dumnezeu tot va conține mila și bunătatea Sa iubitoare. Dumnezeu folosește evenimentele actuale din întreaga lume ca oportunități pentru a-i face pe oameni să simtă panică, îmboldindu-i să-L caute pe Dumnezeu, astfel încât să se poată întoarce pentru a fi înaintea Lui. Astfel, Dumnezeu spune: „Acesta este unul dintre modurile în care lucrez și este, fără îndoială, un act de mântuire pentru omenire, iar ceea ce îi trimit este tot un fel de iubire”. Aici, Dumnezeu demască adevărata natură a omului cu o acuratețe pătrunzătoare, incomparabilă, și fără efort. Asta îi face pe oameni să-și ascundă fața de rușine, întru totul umiliți. De fiecare dată când Dumnezeu vorbește, reușește cumva mereu să indice un anumit aspect al prestației jalnice a oamenilor, astfel încât, simțindu-se în largul lor, aceștia să nu uite să se cunoască pe ei înșiși și să nu creadă că a se cunoaște este o sarcină veche. Conform naturii omului, dacă Dumnezeu ar înceta o clipă să-i evidențieze defectele, omul ar tinde să devină desfrânat și arogant. De aceea Dumnezeu spune din nou astăzi: „Oamenii – departe de a prețui titlurile pe care li le-am oferit, atât de mulți dintre ei, la auzul titlului de «făcători de servicii», nutresc

resentimente în inimile lor și așa de mulți, la auzul titlului de «oamenii Mei», nutresc iubire pentru Mine în inimile lor. Nimeni nu ar trebui să încerce să Mă păcălească; ochii Mei sunt atotvăzători!” De îndată ce omul citește această afirmație, se simte imediat stânjenit. El simte că acțiunile sale din trecut erau mult prea imature – exact tipul de afaceri murdare care Îl ofensează pe Dumnezeu. Recent, omul a vrut să-L mulțumească pe Dumnezeu, însă, deși e mai mult decât dornic, îi lipsește puterea și nu știe ce se cuvine să facă. Fără să vrea, el este cuprins de o hotărâre lăuntrică reînnoită. Acesta este efectul citirii acestor cuvinte după ce oamenii au devenit relaxați.

Pe de-o parte, Dumnezeu spune că Satana este extrem de nebun, dar, pe de altă parte, pune în evidență și faptul că vechea natură a majorității oamenilor nu se schimbă. Din aceasta, este clar că acțiunile Satanei se manifestă prin omenire. Astfel, Dumnezeu îi reamintește deseori omului să nu fie desfrânat pentru a nu fi devorat de Satana. Aceasta nu profetește doar că unii oameni se vor răzvrăti; mai mult, este și un semnal de alarmă care răsună pentru a avertiza toți oamenii să lase deoparte trecutul cât mai repede și să caute ziua de astăzi. Niciun om nu dorește să fie posedat de demoni sau biruit de spirite rele, așadar cuvintele lui Dumnezeu sunt cu atât mai mult o avertizare și o admonestare. Totuși, când majoritatea oamenilor trec la polul opus, acordând o mare importanță fiecărui cuvânt al lui Dumnezeu, Dumnezeu la rândul Său spune: „Majoritatea oamenilor se așteaptă ca Eu să le dezvălui și mai multe taine cu care să își bucure ochii. Și totuși, dacă ai ajunge să înțelegi toate tainele cerului, ce anume ai putea face cu acele cunoștințe? M-ai iubi mai mult? Ți-ar spori iubirea pentru mine?” Din asta, este evident că omul nu folosește cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și a-L iubi, ci mai degrabă pentru a crește rezervele din „mica magazie” a sa. Astfel, utilizarea de către Dumnezeu a frazei „cu care să își bucure ochii” pentru a descrie extremismul oamenilor demonstrează cum iubirea oamenilor pentru Dumnezeu încă nu este complet pură. Dacă Dumnezeu nu ar fi dezvăluit taine, omul nu ar fi dat mare importanță cuvintelor Sale, ci mai degrabă doar le-ar fi aruncat o privire, uitându-se pe fugă, ca și cum, la galop pe-un cal, ar fi admirat în treacăt niște flori. Nu și-ar face timp pentru a reflecta și a cugeta la cuvântările lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor nu prețuiesc cuvintele lui Dumnezeu cu adevărat. Ei nu fac mari eforturi pentru a mânca și a bea cuvintele Sale; dimpotrivă, doar le răsfoiesc superficial. De ce vorbește acum Dumnezeu într-un mod diferit decât în trecut? De ce sunt toate cuvintele Lui așa de neînțelese? Unele exemple sunt cuvântul „a încorona” din „nu aș încorona oamenii cu ușurință cu aceste etichete”, „cel mai curat aur” din „Există cineva care poate primi cel mai curat aur din care sunt făcute cuvintele Mele,” menționarea Sa anterioară a cuvântului „prelucrare” din „fără a trece mai întâi prin prelucrarea Satanei” și alte fraze asemenea. Oamenii nu înțeleg motivul pentru care Dumnezeu vorbește în acest mod; nu pot să înțeleagă de ce El vorbește într-o astfel de manieră atât de comică, plină de umor și provocatoare. Tocmai acestea sunt manifestări ale scopului discursului lui Dumnezeu. De la bun început până acum, omul a fost întotdeauna incapabil să înțeleagă cuvintele lui

Dumnezeu și i s-a părut că, într-adevăr, cuvântările lui Dumnezeu erau destul de serioase și severe. Adăugând doar o fărâmbă de umor – adăugând câteva glume ici și acolo – El este capabil să destindă atmosfera prin cuvântul Său și să le permită oamenilor să se relaxeze un pic. Făcând aceasta, El poate să obțină un efect și mai mare, determinându-l pe om să cugete la cuvintele lui Dumnezeu.

Capitolul 11

Pentru ochiul liber al omului, nu se arată a fi nicio schimbare în cuvântările lui Dumnezeu din această perioadă, deoarece oamenii sunt incapabili să înțeleagă legile prin care Dumnezeu vorbește și nu înțeleg contextul cuvintelor Sale. După ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, oamenii nu cred că există nicio taină nouă în aceste cuvinte; astfel, ei nu sunt capabili să conducă vieți care sunt extraordinar de proaspete și, în schimb, trăiesc vieți care sunt stătătoare și lipsite de viață. Dar, în cuvântările lui Dumnezeu, vedem că există un nivel de înțeles mai profund, unul care este atât de nepătruns, cât și de neatins pentru om. Astăzi, pentru ca omul să fie suficient de norocos să citească astfel de cuvinte ale lui Dumnezeu este cea mai mare dintre toate binecuvântările. Dacă nimeni nu ar urma să citească aceste cuvinte, omul ar rămâne pentru totdeauna arogant, neprihănit de sine, fără cunoaștere de sine și fără să fie conștient de cât de multe eșecuri are. După ce citesc cuvintele profunde și de nepătruns ale lui Dumnezeu, oamenii le admiră în secret și există o convingere adevărată în inimile lor, nealterată de falsitate; inimile lor devin mărfuri autentice, nu bunuri contrafăcute. Aceasta este ceea ce se întâmplă cu adevărat în inimile oamenilor. Fiecare are propria sa poveste în inima lui. Este ca și cum ei și-ar spune lor înșiși: „Cel mai probabil acest lucru a fost rostit de Dumnezeu Însuși – dacă nu Dumnezeu, cine altcineva ar putea rosti astfel de cuvinte? De ce eu nu le pot rosti? De ce sunt incapabil să fac o astfel de lucrare? Aceasta arată că Dumnezeul întrupat despre care Dumnezeu vorbește este, cu adevărat, real și este Însuși Dumnezeu! Nu mă voi mai îndoii. Altminteri, se poate prea bine ca atunci când mâna lui Dumnezeu va sosi, va fi prea târziu pentru regrete!...” Aceasta este ceea ce majoritatea oamenilor cred în inimile lor. Este corect să spunem că, de când Dumnezeu a început să vorbească și până astăzi, toți oamenii ar fi dispărut fără sprijinul cuvintelor lui Dumnezeu. De ce se spune că toată această lucrare este făcută de Dumnezeu Însuși și nu de om? Dacă Dumnezeu nu ar folosi cuvinte pentru a sprijini viața bisericii, toată lumea ar dispărea fără urmă. Nu este aceasta puterea lui Dumnezeu? Este, cu adevărat, aceasta elocvența omului? Sunt acestea singurele talente ale omului? Categorie nu! Fără analiză, nimeni nu ar ști ce grupă de sânge curge prin venele sale, oamenii nu ar fi conștienți de câte inimi au sau de câte creiere și, ei toți, ar crede că Îl cunosc pe Dumnezeu. Nu știu ei că există încă opoziție cuprinsă în cunoștințele lor? Nu e de mirare că Dumnezeu spune: „Fiecare persoană din omenire ar

trebui să accepte să fie verificată cu atenție de Duhul Meu, ar trebui să-și cerceteze îndeaproape fiecare cuvânt și acțiune și, în plus, ar trebui să privească faptele Mele minunate”. Din aceasta, se poate vedea că nu sunt fără rost și fără bază, cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a tratat niciodată pe niciun om în mod nedrept; chiar Iov, cu toată credința lui, nu a fost lăsat deoparte – el a fost, de asemenea, analizat și lăsat fără un loc unde să se ascundă de rușinea lui. Și aceasta ca să nu spunem nimic despre oamenii de astăzi. Astfel, Dumnezeu întreabă apoi imediat: „Cum vă simțiți în momentul sosirii Împărăției pe pământ?” Întrebarea lui Dumnezeu nu contează prea mult, dar îi lasă pe oameni nedumeriți: „Ce simțim noi? Încă nu știm când va veni Împărăția, deci cum am putea vorbi despre sentimente? Mai mult, nu avem nicio idee. Dacă ar trebui să simt ceva, ar fi «uimit» și nimic altceva”. De fapt, această întrebare nu este scopul cuvintelor lui Dumnezeu. Mai presus de toate, această singură propoziție – „Când fiii și poporul Meu se adună la tronul Meu, încep în mod oficial judecata înaintea marelui tron alb” – rezumă evoluțiile întregului tărâm spiritual. Nimeni nu știe ce vrea Dumnezeu să facă în tărâmul spiritual în timpul acesta și numai după ce Dumnezeu rostește aceste cuvinte, există o ușoară trezire în oameni. Deoarece există pași diverși în lucrarea lui Dumnezeu, lucrarea lui Dumnezeu în tot universul, de asemenea, variază. În acest timp, Dumnezeu îi mântuiește mai ales pe fiii și pe poporul Lui. Adică, păstoriți de îngeri, fiii și poporul lui Dumnezeu încep să accepte că sunt tratați și zdrobiți, ei încep, în mod oficial, să-și împrăstie gândurile și noțiunile și să-și ia rămas-bun de la orice rămășiță a acestei lumi; cu alte cuvinte, „judecata înaintea marelui tron alb”, despre care vorbește Dumnezeu, începe în mod oficial. Pentru că este judecata lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să-și facă auzit glasul – și, deși conținutul variază, scopul este întotdeauna același. Astăzi, judecând după tonul cu care vorbește Dumnezeu, se pare că vorbele Lui sunt îndreptate către un anumit grup de oameni. De fapt, mai presus de toate, aceste cuvinte se adresează naturii întregii omeniri. Ele taie direct în măduva spinării omului, ele nu cruță sentimentele omului și dezvăluie întreaga lui substanță, fără să omită nimic, fără să lase să treacă nimic. Începând de astăzi, Dumnezeu dezvăluie, în mod oficial, adevărata față a omului și, astfel, „eliberează vocea Duhului Meu către întregul univers”. Efectul obținut, în cele din urmă, este acesta: „Prin cuvintele Mele, voi curăța pe toți oamenii și toate lucrurile dintre tot ceea ce este în cer și pe pământ, astfel încât țara să nu mai fie întinată și desfrânată, ci să fie o Împărăție sfântă”. Aceste cuvinte prezintă viitorul Împărăției, care este în întregime al Împărăției lui Hristos, așa cum a spus Dumnezeu: „Totul este rod bun, toți sunt fermieri harnici”. Firește, acest lucru se va întâmpla în întregul univers și nu se va limita doar la China.

Doar atunci când Dumnezeu începe să vorbească și să acționeze, oamenii au puțină cunoaștere despre El în noțiunile lor. La început, această cunoaștere există doar în noțiunile lor, dar odată cu trecerea timpului, gândurile oamenilor sunt din ce în ce mai inutile și nepotrivite pentru folosul oamenilor; astfel, ei ajung să creadă tot ceea ce spune Dumnezeu, în măsura în care ei „creează un loc pentru Dumnezeul concret în conștiința

lor”. Doar în conștiința lor, oamenii au un loc pentru Dumnezeu real. În realitate, totuși, ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și nu spun nimic altceva decât cuvinte goale. Cu toate acestea, în comparație cu trecutul, ei au făcut progrese enorme, deși există încă o mare diferență față de Însuși Dumnezeu cel practic. De ce Dumnezeu spune mereu: „În fiecare zi, umblu în mijlocul fluxului neîncetat de oameni și, în fiecare zi, operez în fiecare persoană”? Cu cât Dumnezeu spune mai mult astfel de lucruri, cu atât mai mult oamenii le pot compara cu acțiunile Însuși Dumnezeului concret de astăzi și, astfel, ei Îl pot cunoaște mai bine pe Dumnezeul concret în realitate. Deoarece cuvintele lui Dumnezeu sunt spuse din perspectiva trupului și rostite folosind limbajul umanității, oamenii sunt capabili să aprecieze cuvintele lui Dumnezeu, comparându-le cu lucrurile materiale și, prin aceasta, este obținut un efect mai mare. În plus, din când în când, Dumnezeu vorbește despre ideea de „Eu” în inimile oamenilor și despre cea de „Eu” în realitate, ceea ce-i face pe oameni mai dornici să îndepărteze imaginea lui Dumnezeu în inimile lor și, astfel, dornici să cunoască și să se angajeze cu Însuși Dumnezeul concret. Aceasta este înțelepciunea cuvintelor lui Dumnezeu. Cu cât Dumnezeu spune mai mult astfel de lucruri, cu atât este mai mare folosul cunoașterii oamenilor despre Dumnezeu și, astfel, Dumnezeu spune: „Dacă n-aș deveni trup, omul nu M-ar cunoaște niciodată și, chiar dacă ar ajunge să Mă cunoască, nu ar fi tot o noțiune o astfel de cunoaștere?” Dacă oamenilor li s-ar cere, într-adevăr, să-L cunoască pe Dumnezeu conform propriilor lor noțiuni, ar fi ușor pentru ei; ei ar fi relaxați și fericiți și, astfel, Dumnezeu ar fi pentru totdeauna nedeslușit și nu concret în inimile oamenilor, ceea ce ar dovedi că Satana și nu Dumnezeu, deține stăpânirea asupra întregului univers; astfel, cuvintele lui Dumnezeu: „Mi-am luat puterea înapoi” ar rămâne pentru totdeauna goale.

Când divinitatea începe să acționeze în mod direct este, de asemenea, momentul în care Împărăția coboară, în mod oficial, în lumea omului. Dar ceea ce se spune aici este că Împărăția coboară printre oameni, nu că Împărăția prinde formă printre oameni – și, astfel, ceea ce se vorbește astăzi este cu privire la construirea Împărăției și nu cu privire la cum prinde ea formă. De ce Dumnezeu spune mereu: „Toate lucrurile amuțesc”? Este posibil ca toate lucrurile să se oprească și să rămână nemișcate? Ar putea fi faptul că marii munții chiar amuțesc? Deci, de ce oamenii nu au nici o înțelegere cu privire la aceasta? Ar putea fi faptul că este greșit cuvântul lui Dumnezeu? Sau exagerează Dumnezeu? Pentru că tot ceea ce face Dumnezeu se desfășoară într-un anumit mediu, nimeni nu este conștient de aceasta sau capabil să o perceapă cu proprii ochi și, tot ceea ce pot face oamenii, este să Îl asculte pe Dumnezeu vorbind. Datorită măreției cu care Dumnezeu acționează, când sosește El, este ca și cum ar fi avut loc o schimbare extraordinară în cer și pe pământ; iar, lui Dumnezeu, I se pare că toți privesc acest moment. Astăzi, faptele trebuie încă să ajungă. Oamenii n-au învățat decât o mică parte a sensului literal al cuvintelor lui Dumnezeu. Adevăratul înțeles așteaptă timpul când ei se vor debarasa pe ei înșiși de noțiunile lor; abia atunci ei vor deveni conștienți de ceea ce face astăzi Dumnezeul întrupat pe pământ și în ceruri. În poporul lui Dumnezeu în

China, nu există doar veninul marelui balaur roșu. Astfel, de asemenea, este natura marelui balaur roșu descoperită mai abundent și mai clar în el. Dar Dumnezeu nu vorbește direct despre acest lucru, menționând doar puțin despre veninul marelui balaur roșu. În acest fel, El nu expune direct cicatricile omului, ceea ce este mai folositor pentru progresul omului. Odraslelor marelui balaur roșu nu le place să fie numite, în fața altora, descendenții marelui balaur roșu. Este ca și cum cuvintele „mare balaur roșu” aduc rușine asupra lor; niciunul dintre ei nu este dornic să vorbească despre aceste cuvinte și, astfel, Dumnezeu spune doar: „Această etapă a lucrării Mele se concentrează în primul rând asupra voastră, iar acesta este un aspect al semnificației întrupării Mele în China”. Mai exact, Dumnezeu a venit mai ales să cucerească reprezentanții arhetipali ai odraslei marelui balaur roșu, care este semnificația întrupării lui Dumnezeu în China.

„Când Eu, personal, vin printre oameni, îngerii încep, simultan, lucrarea de păstorire.” De fapt, nu se ia literalmente faptul că Duhul lui Dumnezeu ajunge doar în lumea omului atunci când îngerii își încep lucrarea între toate popoarele. În schimb, aceste două părți ale lucrării – lucrarea divinității și păstorirea îngerilor – sunt înfăptuite simultan. Apoi, Dumnezeu vorbește puțin despre păstorirea îngerilor. Când El spune că: „toți fiii și oamenii nu numai că primesc încercări și păstorire, dar sunt, de asemenea, capabili să vadă cu proprii lor ochi apariția tuturor tipurilor de viziuni”, majoritatea oamenilor au numeroase închipuiri despre cuvântul „viziuni”. Viziunile se referă la întâmplările supranaturale din imaginația oamenilor. Dar conținutul lucrării rămâne cunoașterea Dumnezeului concret Însuși. Viziunile sunt mijloacele prin care lucrează îngerii. Ele le pot da oamenilor sentimente sau vise, permițându-le să perceapă existența îngerilor. Dar îngerii rămân nevăzuți omului. Metoda prin care ei lucrează între fiii și poporul lui Dumnezeu este pentru a-i lumina și a-i ilumina, în mod direct, la care se adaugă tratarea și zdrobirea lor. Rareori ei țin predici. În mod firesc, comuniunea dintre oameni este excepția; aceasta este ceea ce se întâmplă în țările din afara Chinei. În cuvintele lui Dumnezeu, este cuprinsă revelația condițiilor de viață ale întregii omeniri – bineînțeles, aceasta este în primul rând îndreptată spre odraslele marelui balaur roșu. Dintre diversele stări ale întregii omeniri, Dumnezeu le alege pe acelea care sunt reprezentative pentru a sluji ca modele. Astfel, cuvintele lui Dumnezeu îi lasă pe oameni goi, iar ei nu cunosc nicio rușine, sau, altfel, ei nu au timp să se ascundă de lumina strălucitoare și sunt bătuți la propriul lor joc. Mulțimea manierelor omului sunt o multitudine de imagini pe care Dumnezeu le-a pictat, din timpuri străvechi până astăzi și pe care El le va picta de astăzi până mâine. Tot ce pictează El este urâtenia omului: unii plâng în întineric, aparent îndurerați pentru vederea pierdută din ochii lor, alții râd, alții sunt bătuți de valuri mari, unii umblă pe drumuri muntoase denivelate, alții caută în mijlocul sălbăticiei imense, tremurând de frică, ca o pasăre speriată de simpla vibrație a unei strune de arc, profund îngrozită de a fi mâncată de animale sălbatice în munți. În mâinile lui Dumnezeu, aceste numeroase maniere urâte devin emoționante, tablouri pline de viață, cele mai multe dintre ele prea oribile pentru a le privi sau chiar îndeajuns

pentru a face ca părul oamenilor să se facă măciucă și să-i lase buimăciți și confuzi. În ochii lui Dumnezeu, tot ceea ce este manifestat în om nu este altceva decât urâtenie și, cu toate că ar putea provoca compasiune, tot urâtenie este. Poziția diferenței omului față de Dumnezeu este că slăbiciunea omului constă în tendința lui de a arăta amabilitate față de ceilalți. Dumnezeu, totuși, a fost întotdeauna același pentru om, ceea ce înseamnă că El a avut întotdeauna aceeași atitudine. El nu este întotdeauna la fel de amabil, așa cum își imaginează oamenii, ca o mamă experimentată a cărei copii sunt întotdeauna pe primul plan în mintea ei. În realitate, dacă Dumnezeu nu ar vrea să folosească o serie de metode pentru a-l cuceri pe marele balaur roșu, nu există nicio cale prin care El S-ar supune unei astfel de umilințe, permițând ca El Însuși să fie supus limitărilor omului. Conform firii lui Dumnezeu, tot ceea ce fac și spun oamenii, provoacă mânia lui Dumnezeu și ei ar trebui să fie muștrați. În ochii lui Dumnezeu, niciunul dintre ei nu este la înălțimea standardului și ei toți sunt cei ce vor fi răpuși de către Dumnezeu. Datorită principiilor lucrării lui Dumnezeu în China și, în plus, datorită naturii marelui balaur roșu, la care se adaugă faptul că China este țara marelui balaur roșu și pământul în care locuiește Dumnezeul întrupat, Dumnezeu trebuie să-Și înghită supărarea și să cucerească pe toate odraslele marelui balaur roșu. Totuși, El va detesta mereu odrasla marelui balaur roșu – adică, El va detesta mereu tot ceea ce vine de la marele balaur roșu – și acest lucru nu se va schimba niciodată.

Nimeni nu a fost niciodată conștient de niciuna dintre acțiunile lui Dumnezeu și nici acțiunile Sale nu au fost vreodată sub cercetare. Când Dumnezeu S-a întors în Sion, cine, de exemplu, era conștient de acest lucru? Astfel, cuvinte precum: „Eu vin în tăcere în mijlocul oamenilor și apoi Mă îndepărtez. M-a văzut cineva vreodată?” arată că omului, într-adevăr, îi lipsește capacitatea de a accepta întâmplările tărâmului spiritual. În trecut, Dumnezeu a spus că, atunci când El Se întoarce la Sion, „soarele este fierbinte, luna este strălucitoare”. Deoarece oamenii sunt încă preocupați de întoarcerea lui Dumnezeu în Sion – pentru că ei trebuie încă să-L lase să plece – Dumnezeu rostește, în mod direct, cuvintele: „soarele este fierbinte și luna este strălucitoare” pentru a se conforma noțiunilor oamenilor. Ca urmare, atunci când noțiunile oamenilor sunt lovite de cuvintele lui Dumnezeu, ei văd că acțiunile lui Dumnezeu sunt atât de minunate și văd că ele sunt profunde, de nepătruns și indescifrabile tuturor. Astfel, ei pun această chestiune complet deoparte și simt puțină claritate în duhurile lor, ca și când Dumnezeu S-a întors deja în Sion și, astfel, oamenii nu acordă o mare atenție acestei chestiuni. De atunci înainte, ei acceptă cuvintele lui Dumnezeu cu o singură inimă și o singură minte și nu se mai îngrijorează că o catastrofă va lovi după întoarcerea lui Dumnezeu în Sion. Numai atunci, este ușor pentru oameni să accepte cuvintele lui Dumnezeu, concentrându-și întreaga atenție asupra cuvintelor lui Dumnezeu, lăsându-i fără dorința de a lua în considerare orice altceva.

Anexă

Capitolul 2

Când oamenii Îl văd pe Dumnezeu practic, când trăiesc personal viața lor cu El, merg alături de El și locuiesc cu Dumnezeu Însuși, ei pun deoparte curiozitatea care a fost în inimile lor timp de atât de mulți ani. Cunoașterea lui Dumnezeu, despre care s-a vorbit mai înainte, este doar primul pas; deși oamenii au cunoaștere despre Dumnezeu, rămân multe îndoieli persistente în inimile lor: De unde a venit Dumnezeu? Dumnezeu mănâncă? Este Dumnezeu diferit în mod considerabil de oamenii obișnuiți? Pentru Dumnezeu, tratarea tuturor oamenilor este oare un lucru ușor, o simplă joacă de copii? Tot ce este spus de gura lui Dumnezeu sunt tainele Cerului? Este tot ce spune El mai înalt decât lucrurile spuse de toate ființele create? Oare lumina strălucește din ochii lui Dumnezeu? Și așa mai departe – doar de asta sunt capabile noțiunile oamenilor. Aceste lucruri sunt ceea ce voi ar trebui să înțelegeți și în care să intrați înainte de orice altceva. În noțiunile oamenilor, Dumnezeu întrupat este încă un Dumnezeu nedeslușit. Dacă n-ar fi cunoașterea practică, oamenii n-ar fi niciodată capabili să Mă înțeleagă și n-ar vedea niciodată faptele Mele în experiențele lor. Doar pentru că Eu am devenit trup, oamenii sunt „incapabili să priceapă” voia Mea. Dacă n-aș fi devenit trup și încă eram în cer, încă în tărâmul spiritual, atunci oamenii M-ar „cunoaște”; s-ar pleca și Mi s-ar închina și Mi-ar vorbi despre „cunoștințele” lor despre Mine, prin experiențele lor – dar care ar fi folosul unor astfel de cunoștințe? Care ar fi valoarea lor ca punct de referință? Cunoașterea care vine din noțiunile oamenilor ar putea fi reală? Nu vreau cunoașterea din creierul oamenilor – Eu vreau cunoaștere practică.

Voia Mea este revelată printre voi în orice moment și, în orice moment, sunt prezente iluminarea și luminarea Mea. Când Eu acționez direct în divinitate, acest lucru nu este filtrat prin creier și nu este nevoie să adăugați „condimente” – este un act direct al divinității. De ce sunt capabili oamenii? Nu a fost totul, de la momentul creației până astăzi, realizat de Mine personal? În trecut, am vorbit despre Duhul intensificat de șapte ori, dar nimeni nu a fost capabil să înțeleagă esența Sa – chiar și atunci când oamenii erau conștienți de el, ei erau incapabili de o înțelegere completă. Când lucrez în umanitatea guvernată de divinitate, pentru că această lucrare este înfăptuită în condiții pe care oamenii nu le consideră a fi supranaturale, ci normale, aceasta este denumită lucrarea Duhului Sfânt. Când Eu lucrez direct în divinitate, pentru că nu sunt constrâns de noțiunile oamenilor și pentru că nu sunt supus limitelor „supranaturalului” așa cum există acesta în noțiunile lor, această lucrare are un efect imediat; ajunge la inima problemei și merge direct la subiect. Ca urmare, acest pas al lucrării este mai pur; este de două ori mai rapid, cunoașterea oamenilor se accelerează, iar cuvintele Mele cresc, determinându-i pe toți oamenii să se grăbească să-l prindă din urmă. Deoarece efectul este diferit, deoarece mijloacele, natura și conținutul lucrării Mele nu sunt la fel – și, în plus, pentru că am început să lucrez în mod oficial în trup, având în vedere cele de mai

Înainte, acest pas al lucrării este denumit „lucrarea Duhului intensificat de șapte ori”. Nu este ceva abstract. În urma progreselor în mijloacele prin care Eu lucrez în voi și urmând venirii Împărăției, Duhul intensificat de șapte ori începe să lucreze, iar această lucrare devine în mod constant mai adâncă și mai intensă. Când toți oamenii Îl văd pe Dumnezeu și toți văd că Duhul lui Dumnezeu se află printre oameni, semnificația deplină a întrupării Mele este clarificată. Nu este nevoie să rezumați – oamenii știu acest lucru în mod natural.

Având în vedere multe aspecte – metodele prin care Eu lucrez, pașii lucrării Mele, tonul cuvintelor Mele de astăzi și așa mai departe – doar ceea ce vine din gura Mea acum sunt „cuvântările celor șapte Duhuri” în adevăratul sens. Deși Eu am vorbit, de asemenea, în trecut, aceasta a fost în timpul etapei de zidire a bisericii. A fost ca prefața și cuprinsul într-un roman – a fost fără esență; numai cuvântările de astăzi pot fi numite substanța cuvântărilor celor șapte Duhuri în ceea ce privește esența lor. „Cuvântările celor șapte Duhuri” se referă la cuvântările care vin de la tron, adică, ele sunt rostite direct în divinitate. Momentul în care cuvântările Mele s-au îndreptat spre a dezvălui tainele cerului a fost momentul în care Eu am vorbit direct în divinitate. Cu alte cuvinte, neconstrâns de umanitate, am dezvăluit în mod direct toate tainele și condițiile tărâmului spiritual. De ce spun că, anterior, Eu am fost supus limitelor umanității? Aceasta necesită explicații. În ochii oamenilor, nimeni nu este capabil să dezvăluie tainele cerului; doar Dumnezeu Însuși și nimeni altcineva de pe pământ nu ar putea cunoaște aceste taine. Astfel, Mă adresez noțiunilor oamenilor și spun că motivul pentru care Eu nu am dezvăluit niciun fel de taine în trecut pentru că am fost supus limitelor umanității. Mai exact, totuși, nu este acesta cazul: conținutul cuvintelor Mele diferă, deoarece lucrarea Mea diferă și, astfel, când am început să-Mi îndeplinesc lucrarea Mea de slujire în divinitate, am dezvăluit taine. În trecut, a trebuit să lucrez în condiții pe care toți oamenii le vedeau drept normale, iar cuvintele pe care le-am spus erau capabile de a fi realizate în noțiunile oamenilor. Când am început să dezvălui taine, niciuna dintre acestea nu a fost de atins de noțiunile oamenilor – ele erau deosebite de gândirea umană. Deci, Eu am început, în mod oficial, să Mă întorc spre vorbirea în divinitate și acestea au fost cuvântările celor șapte Duhuri în adevăratul sens. Deși cuvintele trecutului erau cuvântări de la tron, ele erau spuse pe baza a ceea ce era tangibil de către oameni și, astfel, ele nu au fost rostite direct în divinitate – ca urmare, ele nu au fost cuvântările celor șapte Duhuri în adevăratul sens.

Capitolul 12

Când toți oamenii iau aminte, când toate lucrurile sunt reînnoite și reînsuflețite, când fiecare persoană l se supune lui Dumnezeu fără dubii și este dornică să-și asume responsabilitatea grea a poverii lui Dumnezeu – atunci fulgerul de la Răsărit se ivește,

iluminând totul de la Est spre Vest, înfricoșând tot pământul cu venirea acestei lumini; și, în această conjunctură, Dumnezeu începe încă o dată o nouă viață. Cu alte cuvinte, în acest moment, Dumnezeu începe noua lucrare pe pământ, proclamând oamenilor din întregul univers că „atunci când Fulgerul se ivește de la Răsărit, care este, de asemenea, tocmai momentul în care Eu încep să-Mi rostesc cuvintele – când fulgerul se ivește, întregul univers este iluminat și în toate stelele are loc o transformare”. Deci, când este momentul în care fulgerul iese de la Răsărit? Când cerurile se întunecă și pământul devine încețoșat este momentul în care Dumnezeu își ascunde fața de lume și este chiar momentul în care totul sub ceruri este pe punctul de a fi asaltat de o furtună puternică. Însă tocmai în acest moment, toți oamenii sunt loviți de panică, înfricoșați de tunet, temători de strălucirea fulgerului și chiar mai înspăimântați de năvala potopului, astfel încât cei mai mulți dintre ei își închid ochii și așteaptă ca Dumnezeu să-Și dezlănțuie mânia și să-i doboare. Și, pe măsură ce diverse stări se întâmplă, fulgerul de la Răsărit se ivește imediat. Asta înseamnă că în Estul lumii, de când începe mărturia pentru Însuși Dumnezeu până când El începe să lucreze, până când divinitatea începe să-și exercite suveranitatea peste pământ – aceasta este raza strălucitoare a fulgerului de la Răsărit, care a strălucit mereu asupra întregului univers. Când țările pământului devin Împărăția lui Hristos, atunci întregul univers este iluminat. Acum este momentul când fulgerul de la Răsărit se ivește. Dumnezeu întrupat începe să lucreze și, în plus, vorbește direct în divinitate. Se poate spune că, atunci când Dumnezeu începe să vorbească pe pământ, este momentul când fulgerul de la Răsărit se ivește. Mai precis, atunci când apa vieții curge de la tron – când încep cuvântările de la tron – exact atunci încep, în mod oficial, cuvântările celor șapte Duhuri. În acest moment, fulgerul de la Răsărit începe să se ivească și, din cauza duratei sale, variază și gradul de iluminare și există, de asemenea, o limită a sferei sale de strălucire. Însă, cu mișcarea lucrării lui Dumnezeu, cu schimbările din planul Său – cu variațiile din lucrarea asupra fiilor și poporului lui Dumnezeu – fulgerul își îndeplinește, din ce în ce mai mult, funcția sa inerentă, astfel încât toate din întregul univers sunt iluminate și nu mai rămân resturi sau murdărie. Aceasta este cristalizarea planului de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu (planul mântuirii) și chiar fructul de care Se bucură Dumnezeu. „Stelele” nu se referă la stelele din cer, ci la toți fiii și oamenii lui Dumnezeu care lucrează pentru El. Pentru că sunt mărturie pentru Dumnezeu în Împărăția Lui, Îl reprezintă în Împărăția Lui și pentru că sunt creaturi, ei sunt numiți „stelele”. „A se transforma” se referă la o transformare în identitate și statut: oamenii se schimbă din oameni de pe pământ în oameni ai Împărăției și, în plus, Dumnezeu este cu ei, iar gloria lui Dumnezeu este în ei. Ca urmare, ei exercită putere suverană în locul lui Dumnezeu, iar veninul și impuritățile din ei sunt curățite de lucrarea lui Dumnezeu, făcându-i, în final, să fie potriviți pentru folosul lui Dumnezeu și în conformitate cu inima lui Dumnezeu – acesta este un aspect al înțelesului acestor cuvinte. Când raza de lumină de la Dumnezeu iluminează tot ținutul, toate lucrurile din ceruri și de pe pământ se vor schimba în grade diferite, iar stelele din cer, de asemenea,

se vor schimba, soarele și luna vor fi reînnoite, iar oamenii de pe pământ vor fi ulterior reînnoiți – ceea ce reprezintă lucrarea lui Dumnezeu între ceruri și pământ și nu este lucru de mirare.

Momentul când Dumnezeu îi mântuiește pe oameni – asta nu se referă la cei care nu sunt aleși în mod natural – este exact momentul când Dumnezeu îi curățește și îi judecă, iar toți oamenii plâng amarnic sau cad loviți pe paturile lor sau sunt doborâți și aruncați în iadul morții din cauza cuvintelor lui Dumnezeu. Doar datorită cuvântărilor lui Dumnezeu oamenii încep să se cunoască pe ei înșiși. Dacă lucrurile nu ar sta așa, ochii lor ar fi cei ai unei broaște râioase – privind în sus, niciunul convins, niciunul dintre ei cunoscându-se pe sine, neștiind câte kilograme cântăresc. Oamenii sunt într-adevăr corupți de Satana în mare măsură. Tocmai datorită omnipotenței lui Dumnezeu, chipul urât al omului este zugrăvit cu detalii atât de vii, determinând omul, după ce l-a citit, să îl compare cu propria sa față adevărată. Oamenii știu cu toții că Dumnezeu pare să cunoască foarte limpede numărul celulelor nervoase din capul lor, ca să nu mai spunem nimic despre cunoștințele Lui privind fețele lor urâte sau cele mai intime gânduri ale lor. În cuvintele: „Este ca și cum întreaga rasă umană ar fi fost sortată. Sub strălucirea acestei raze de lumină de la Răsărit, întreaga omenire este dezvăluită în forma sa originală, cu ochii uimiți, nesigură ce să facă,” se poate vedea că, într-o zi când se va încheia lucrarea lui Dumnezeu, întreaga omenire va fi judecată de Dumnezeu. Nimeni nu va putea să scape; Dumnezeu Se va ocupa de oamenii din întreaga omenire, unul câte unul, fără a trece cu vederea pe niciunul dintre ei și numai atunci inima lui Dumnezeu va fi mulțumită. Și astfel, Dumnezeu spune: „În plus, oamenii sunt ca animalele care fug de lumina Mea și se refugiază în peșterile din munte – totuși, niciunul dintre ei nu poate fi șters din lumina Mea”. Oamenii sunt animale josnice și inferioare. Trăind în mâinile Satanei, este ca și cum s-ar fi refugiat în pădurile străvechi, adânc în munți – dar, deoarece nimic nu poate scăpa de incinerare în flăcările lui Dumnezeu, chiar și în timp ce se află sub „protecția” forțelor Satanei, cum ar putea fi ei uitați de Dumnezeu? Când oamenii acceptă venirea cuvintelor lui Dumnezeu, diferitele forme bizare și stări grotești ale tuturor oamenilor sunt zugrăvite de pana lui Dumnezeu; Dumnezeu vorbește potrivit cu nevoile și mentalitatea omului. Astfel, Dumnezeu le pare oamenilor un expert în psihologie. Este ca și cum Dumnezeu ar fi un psiholog, dar și ca și cum ar fi un specialist în medicină internă – nu e de mirare că El are o asemenea înțelegere a omului, care este „complex”. Cu cât oamenii cred astfel mai mult, cu atât își dau seama mai mult de prețiozitatea lui Dumnezeu și cu atât mai mult ei simt că Dumnezeu este profund și de nepătruns. Este ca și cum, între om și Dumnezeu, ar exista o graniță cerească de netrecut, dar și ca și cum cei doi ar privi unul la altul de pe maluri opuse ale Râului Chu,^a niciunul neputând face altceva decât să-l privească pe celălalt. Altfel spus, oamenii de pe pământ doar privesc cu ochii la Dumnezeu; ei nu au avut

^a „Râul Chu” se referă, la figurat, la granița dintre puteri opuse.

niciodată șansa de a-L studia îndeaproape și tot ceea ce au față de El este un sentiment de atașament. În inimile lor, există întotdeauna un sentiment că Dumnezeu este încântător, dar pentru că Dumnezeu e atât de „lipsit de inimă și insensibil”, ei nu au avut niciodată șansa de a vorbi înaintea Lui despre angoasa din inimile lor. Ei sunt ca o tânără soție frumoasă în fața soțului ei, care nu a avut niciodată ocazia să-și divulge adevăratele sentimente din cauza probității soțului ei. Oamenii sunt ticăloși care se disprețuiesc pe ei înșiși și, astfel, din cauza fragilității lor, din cauza lipsei lor de respect de sine, ura Mea față de om devine, în mod inconștient, oarecum mai intensă, iar furia din inima Mea izbucnește. În mintea Mea, este ca și cum aș fi suferit o traumă. De mult timp Mi-am pierdut speranța în om, dar, pentru că „Încă o dată, ziua Mea se apropie de întreaga omenire, trezind-o din nou, oferind omenirii un alt nou început,” Eu Îmi adun încă o dată curajul de a cuceri întreaga omenire, de a captura și de a învinge marele balaur roșu. Intenția inițială a lui Dumnezeu a fost următoarea: să nu mai facă nimic altceva decât să cucerească odrasla marelui balaur roșu din China; doar acest lucru ar putea fi considerat drept înfrângerea marelui balaur roșu, biruirea marelui balaur roșu. Doar acest lucru ar fi suficient pentru a dovedi că Dumnezeu domnește ca Împărat peste pământ, a dovedi realizarea mării Lui întreprinderi și faptul că Dumnezeu are un nou început pe pământ și a câștigat gloria pe pământ. Datorită frumoasei scene finale, Dumnezeu nu poate să nu exprime pasiunea din inima Sa: „Inima Mea bate și, urmând ritmurile bătailor inimii Mele, munții saltă de bucurie, apele dansează de bucurie, iar valurile bat pe recifele stâncoase. Este greu să exprim ce este în inima Mea”. De aici, se poate vedea că ceea ce Dumnezeu a planificat, El a realizat deja; a fost predeterminat de Dumnezeu și este tocmai ceea ce Dumnezeu îi face pe oameni să experimenteze și să vadă. Perspectiva Împărăției este frumoasă; Împăratul Împărăției este învingătorul, fără să fi avut vreodată, din cap până în picioare, vreo urmă de trup sau de sânge, compus în întregime din elemente divine. Întreg trupul Său strălucește de slavă sacră, complet necontaminat de ideile umane; întregul Său trup, de sus până jos, este plin de dreptate și de aura cerurilor și emană un parfum captivant. Ca și Cel iubit din Cântarea Cântărilor, El este și mai frumos decât toți sfinții, mai înalt decât sfinții antici; El este exemplarul între toți oamenii și incomparabil cu omul; oamenii nu sunt vrednici să privească la El direct. Nimeni nu poate atinge înfățișarea slăvită a lui Dumnezeu, arătarea lui Dumnezeu sau imaginea lui Dumnezeu; nimeni nu se poate întrece cu ele și nimeni nu poate să le laude, cu ușurință, cu gura sa.

Cuvintele lui Dumnezeu nu au niciun sfârșit – ca apa care șiroiește dintr-un izvor, ele nu seacă niciodată și, astfel, nimeni nu poate înțelege tainele planului de gestionare al lui Dumnezeu. Totuși, pentru Dumnezeu, astfel de taine sunt nesfârșite. Folosind diferite mijloace și limbi, Dumnezeu a vorbit de multe ori despre reînnoirea și completa transformare de către El a întregului univers, de fiecare dată mai profund decât ultima dată: „Vreau să fac toate lucrurile necurate să se facă scrum sub privirea Mea; vreau să fac toți fiii neascultării să dispară din fața ochilor Mei, să nu mai lăncezească în existența

lor”. De ce Dumnezeu spune, în mod repetat, astfel de lucruri? Nu Îi este teamă că oamenii se vor plictisi de ele? Oamenii doar bâjbâie printre cuvintele lui Dumnezeu, dorind să-L cunoască pe Dumnezeu în acest fel, dar neamintindu-și vreodată să se examineze pe ei înșiși. Astfel, Dumnezeu folosește această metodă pentru a le reaminti, pentru a-i face pe toți să se cunoască, astfel încât ei să poată să cunoască neascultarea omului prin ei înșiși și, astfel, să suprimă neascultarea lor înaintea lui Dumnezeu. Citind faptul că Dumnezeu dorește să „sorteze”, dispoziția oamenilor devine deodată agitată, iar mușchii lor, de asemenea, par să se oprească din mișcare. Ei se întorc imediat înaintea lui Dumnezeu pentru a se critica pe ei înșiși și, astfel, ajung să-L cunoască pe Dumnezeu. După aceasta – după ce ei s-au hotărât – Dumnezeu folosește ocazia pentru a le arăta substanța marelui balaur roșu; astfel, oamenii se angajează direct în tărâmul spiritual și, datorită rolului pe care l-a jucat hotărârea lor, mințile lor încep, de asemenea, să joace un rol, ceea ce sporește sentimentul dintre om și Dumnezeu – ceea ce este de mai mare folos pentru lucrarea lui Dumnezeu în trup. În acest fel, oamenii sunt stăpâniți în mod inconștient de dispoziția de a se uita înapoi la vremurile trecute: odinioară, oamenii credeau ani de zile într-un Dumnezeu nedeslușit; timp de ani de zile, nu erau niciodată eliberați în inimile lor, erau incapabili de mare bucurie și, deși credeau în Dumnezeu, nu exista nicio ordine în viețile lor. Părea la fel cum era înainte de a fi ajuns să creadă – viețile lor păreau tot goale și lipsite de speranță, iar credința lor din vremea aceea părea un fel de încurcătură, cu nimic mai bună decât necredința. Din moment ce L-au privit pe Însuși Dumnezeul cel practic de astăzi, este ca și cum cerurile și pământul au fost reînnoite; viețile lor au devenit radiante, ei nu mai sunt fără speranță și, datorită sosirii Dumnezeului practic, ei se simt statornici în inimile lor și împăcați în duhurile lor. Ei nu mai urmăresc vântul și nu se mai agață de umbre în tot ceea ce fac; căutarea lor nu mai este fără scop, iar ei nu se mai zbat. Viața de astăzi este chiar mai frumoasă, iar oamenii au intrat în mod neașteptat în Împărăție și au devenit poporul lui Dumnezeu, iar apoi... În inimile lor, cu cât oamenii se gândesc mai mult la asta, cu atât este mai mare dulceața; cu cât se gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai fericiți și cu atât sunt mai inspirați să-L iubească pe Dumnezeu. Astfel, fără ca ei să-și dea seama, prietenia dintre Dumnezeu și om este sporită. Oamenii Îl iubesc și Îl cunosc pe Dumnezeu mai mult, iar lucrarea Lui în om devine din ce în ce mai ușoară și nu mai forțează sau constrânge oamenii, ci urmează cursul naturii, iar omul își exercită funcția sa proprie, unică – doar astfel oamenii vor deveni treptat capabili să-L cunoască pe Dumnezeu. Doar aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu – ea nu implică nici cel mai mic efort și este exercitată potrivit naturii omului. Astfel, în acest moment, Dumnezeu spune: „În perioada întrupării Mele în lumea umană, omenirea a ajuns fără să știe, până în această zi, sub îndrumarea Mea, și, pe neștiute, a ajuns să Mă cunoască. Dar, în ceea ce privește modul de a merge pe cărarea care se așterne înainte, nimeni nu are vreo idee, nimeni nu este conștient – și cu atât mai puțin are careva habar în ce direcție îl va duce acea cărare. Numai cu Atotputernicul, care veghează asupra lui, oricine va putea să parcurgă cărarea până la

capăt; numai călăuzit de Fulgerul de la Răsărit, oricine va putea să treacă pragul care duce la Împărăția Mea”. Nu este acesta exact un rezumat a ceea ce am descris, mai sus, a fi în inima omului? Aici se află secretul cuvintelor lui Dumnezeu. Ce gândește omul în inima sa este exact ce rostește Dumnezeu cu gura Lui, iar ceea ce El rostește cu gura Lui este exact ceea ce omul își dorește. Tocmai la asta Se pricepe Dumnezeu cel mai bine când expune inima omului; dacă nu, cum ar putea fi cu toții convinși sincer? Nu este acesta efectul pe care Dumnezeu dorește să-l obțină prin cucerirea marelui balaur roșu?

De fapt, există multe cuvinte cu privire la care intenția lui Dumnezeu nu este să le indice înțelesurile superficiale. În multe dintre cuvintele Sale, Dumnezeu intenționează pur și simplu să schimbe, în mod deliberat, noțiunile oamenilor și să le distragă atenția. Dumnezeu nu acordă nicio importanță acestor cuvinte și, astfel, multe cuvinte nu sunt vrednice de explicații. Când omul a fost cucerit de cuvintele lui Dumnezeu în măsura în care a fost astăzi, puterea oamenilor atinge un anumit nivel și, astfel, Dumnezeu rostește ulterior mai multe cuvinte de avertizare – constituția pe care El o emite poporului lui Dumnezeu: „Deși ființele umane care populează pământul sunt la fel de numeroase ca stelele, Eu le cunosc pe toate la fel de clar ca pe palma propriei Mele mâini. Și, deși ființele umane care Mă «iubesc» sunt, de asemenea, la fel de nenumărate ca firele de nisip în mare, doar câțiva sunt aleși de către Mine: doar aceia care urmăresc lumina strălucitoare, care sunt osebii de cei care Mă «iubesc»”. Într-adevăr, există mulți care spun că Îl iubesc pe Dumnezeu, dar sunt puțini care Îl iubesc în inimile lor. S-ar părea că acest lucru ar putea fi deslușit clar chiar și cu ochii închiși. Iată cum este de fapt întreaga lume a celor care cred în Dumnezeu. În asta vedem că Dumnezeu S-a întors acum la lucrarea de „a sorta oamenii”, fapt care arată că ceea ce Dumnezeu vrea și ceea ce-L mulțumește pe El nu este biserica de astăzi, ci Împărăția de după sortare. În acest moment, El face un avertisment în plus pentru toate „bunurile periculoase”: dacă Dumnezeu nu acționează, de îndată ce El începe să acționeze, acești oameni vor fi șterși din Împărăție. Dumnezeu nu face niciodată lucrurile în mod superficial. El acționează întotdeauna potrivit cu principiul „unu este unu și doi este doi” și, dacă există cei pe care El nu dorește să-i ia în considerare, face tot posibilul pentru a-i înlătura, pentru a-i opri să provoace probleme în viitor. Acest lucru se numește „scoaterea gunoiului și curățirea completă”. Momentul precis când Dumnezeu îi anunță omului decretul administrativ este atunci când Își prezintă faptele miraculoase și tot ceea ce este în El și, astfel, El spune ulterior: „Există în munți fiare sălbatice fără număr, dar toate sunt la fel de docile ca oile înaintea Mea; taine de neînțeles se află sub valuri, dar ele Mi se prezintă la fel de clar ca toate lucrurile de pe fața pământului; în cer sunt târâmurii pe care omul nu le poate niciodată atinge, totuși, Eu mă plimb liber pe acele târâmurii inaccesibile”. Înțelesul lui Dumnezeu este acesta: deși inima omului este înșelătoare mai presus de orice și pare nesfârșit de misterioasă ca și iadul din noțiunile oamenilor, Dumnezeu cunoaște stările adevărate ale omului ca pe dosul palmei Lui. Între toate

lucrurile, omul este un animal mai feroce și mai brutal decât o fiară sălbatică, totuși, Dumnezeu a cucerit omul până la punctul în care nimeni nu îndrăznește să se ridice și să se împotrivească. De fapt, așa cum intenționează Dumnezeu, ceea ce cred oamenii în inimile lor este mai complex decât toate lucrurile dintre toate lucrurile; este de nepătruns, totuși, Dumnezeu nu ține seama de inima omului. El o tratează doar ca pe un mic vierme înaintea ochilor Lui. Cu un cuvânt din gura Lui, El o cucerește; oricând dorește, El o doboară; cu cea mai mică mișcare a mâinii Lui, El o mustră; după voia Lui, El o condamnă.

Astăzi, toți oamenii există în întuneric, dar, datorită sosirii lui Dumnezeu, ei ajung în sfârșit să cunoască esența luminii prin faptul că L-au văzut. În întreaga lume, este ca și cum un mare vas negru ar fi fost răsturnat peste pământ și nimeni nu poate trage aer în piept; toți vor să inverseze situația, dar nimeni nu a ridicat vreodată vasul. Doar datorită întrupării lui Dumnezeu, ochii oamenilor au fost deschiși brusc, iar ei L-au privit pe Dumnezeul practic. Astfel, Dumnezeu îi întreabă pe un ton interogativ: „Omul nu M-a recunoscut niciodată în lumină, ci M-a văzut doar în lumea întunericului. Nu vă aflați, astăzi, exact în aceeași situație? Atunci când a fost apogeul turbării marelui balaur roșu Mi-am luat în mod oficial trup ca să-Mi fac lucrarea”. Dumnezeu nu ascunde adevăratele circumstanțe din tărâmul spiritual și nici nu ascunde adevărata stare a inimii omului și, astfel, El le reamintește în mod repetat oamenilor: „Eu nu doar îi permit poporului Meu să-L cunoască pe Dumnezeul întrupat, dar îl și curățesc. Ținând cont de severitatea decretelor Mele administrative, marea majoritate a oamenilor sunt încă în pericolul de a fi alungați de către Mine. Dacă nu faceți toate eforturile pentru a vă trata pe voi înșivă, pentru a vă supune propriul vostru corp – dacă nu faceți aceasta, cu siguranță veți deveni un obiect pe care Eu îl disprețuiesc și îl resping, urmând a fi aruncat în iad, așa cum Pavel a primit mustrare din mâinile Mele, din care nu era nicio scăpare”. Când Dumnezeu spune astfel mai mult, doar atunci oamenii își păzesc mai mult pașii și se tem mai mult de decretele administrative ale lui Dumnezeu; doar atunci, autoritatea lui Dumnezeu poate fi exercitată și măreția Lui clarificată. Aici, Pavel este menționat din nou, astfel încât oamenii să poată înțelege voia lui Dumnezeu: ei nu trebuie să fie cei care sunt muștrați de către Dumnezeu, ci aceia care sunt conștienți de voia lui Dumnezeu. Doar acest lucru îi poate face pe oameni, în mijlocul fricii lor, să se uite înapoi la incapacitatea hotărârii lor trecute dinaintea lui Dumnezeu de a-L mulțumi complet, ceea ce le aduce un regret chiar mai mare și mai multă cunoaștere despre Dumnezeul practic. Astfel, doar atunci pot ei să nu aibă nicio îndoială cu privire la cuvintele lui Dumnezeu.

„Nu numai că omul nu Mă cunoaște în trupul Meu; mai mult decât atât, el nu a reușit să-și înțeleagă propriul sine care locuiește într-un corp trupesc. Atât de mulți ani, ființele umane M-au înșelat, tratându-Mă ca pe un oaspete din afară. Atât de multe ori [...]” Acest „atât de multe ori” enumeră realitățile opoziției omului față de Dumnezeu, arătând oamenilor exemple reale de mustrare; aceasta este o dovadă a păcatului și nimeni nu o

poate respinge din nou. Toți oamenii se folosesc de Dumnezeu ca de un obiect de zi cu zi, ca și cum El ar fi un obiect casnic indispensabil pe care îl pot folosi așa cum doresc. Nimeni nu-L prețuiește pe Dumnezeu; nimeni nu a încercat să cunoască frumusețea lui Dumnezeu, nici înfățișarea Lui slăvită și cu atât mai puțin are cineva intenția de a L se supune lui Dumnezeu. Nici nu L-a privit nimeni vreodată pe Dumnezeu ca pe ceva iubit în inima lor; ei toți Îl târăsc afară atunci când au nevoie de El și Îl aruncă într-o parte și Îl ignoră când nu au nevoie de El. Este ca și cum, pentru om, Dumnezeu ar fi o marionetă pe care omul o poate manipula după voie și căreia îi adresează cereri oricum dorește sau pofteste. Dar Dumnezeu spune: „Dacă, în timpul întrupării Mele, nu aș fi compătimit slăbiciunea omului, atunci toată umanitatea ar fi fost înspăimântată cumplit doar din cauza întrupării Mele și, prin urmare, ar fi căzut în Infern,” ceea ce arată exact cât de mare este semnificația întrupării lui Dumnezeu. El a venit să cucerească omenirea în trup, în loc să distrugă întreaga omenire de pe tărâmul spiritual. Astfel, atunci când Cuvântul a devenit trup, nimeni nu a știut. Dacă lui Dumnezeu nu I-ar fi păsat de fragilitatea omului, dacă cerurile și pământul s-ar fi întors cu susul în jos când El a devenit trup, atunci toți oamenii ar fi fost nimiciți. Pentru că este în natura oamenilor să le placă noul și să urască vechiul și uită adesea de vremurile rele atunci când lucrurile merg bine, niciunul neștiind cât de binecuvântat este, Dumnezeu le amintește în mod repetat că trebuie să prețuiască greutatea dobândirii zilei de astăzi; de dragul zilei de mâine, ei trebuie să prețuiască ziua de astăzi chiar mai mult și trebuie să nu se cațere ca un animal la înălțime, fără să-l recunoască pe stăpân și să nu fie neștiutori în privința binecuvântărilor printre care trăiesc. Astfel, oamenii devin binecrescuți, nu mai sunt lăudăroși sau aroganți și ajung să știe că nu e vorba de faptul că natura omului este bună, ci că mila și dragostea lui Dumnezeu au venit asupra omului; ei se tem cu toții de muștrare și, astfel, nu îndrăznesc să mai facă nimic.

Capitolul 13

Dumnezeu îi detestă pe toți urmașii marelui balaur roșu și îl urăște și mai mult pe însuși marele balaur roșu: aceasta este sursa mâniei din inima lui Dumnezeu. Se pare că Dumnezeu Își dorește să arunce în iazul de foc și pucioasă toate lucrurile care aparțin marelui balaur roșu, pentru a le arde. Există chiar momente în care pare că Dumnezeu ar vrea să-Și întindă mâna pentru a-L distruge personal pe marele balaur roșu – doar asta ar putea șterge dezgustul din inima Lui. Fiecare persoană din casa marelui balaur roșu este o fiară lipsită de umanitate și acesta este motivul pentru care Dumnezeu Și-a reprimat puternic mânia pentru a spune următoarele: „În tot poporul Meu și printre toți fiii Mei, adică, printre cei pe care Eu i-am ales din întreaga rasă umană, voi aparțineți celui mai de jos grup”. Dumnezeu a început o luptă decisivă cu marele balaur roșu în propria lui țară și El îl va distruge când planul Său va ajunge să rodească și nu îi va mai permite

să corupă omenirea sau să devasteze sufletele oamenilor. În fiecare zi, Dumnezeu strigă la poporul Său adormit, ca să-l mântuiască, dar toți se află într-o stare de năuceală, ca și cum ar fi luat somnifere. Dacă Dumnezeu încetează, chiar și pentru o clipă, să-i trezească, ei se vor întoarce la starea lor de somn, pe deplin inconștienți. Se pare că toți oamenii Lui sunt paralizați pe două treimi. Ei nu-și cunosc propriile nevoi și propriile neajunsuri și nici măcar ce ar trebui să poarte sau să mănânce. Acest lucru e suficient să arate că marele balaur roșu a depus un mare efort pentru a corupe oamenii. Urâtenia lui se extinde peste toate regiunile Chinei, iar el i-a tulburat într-atât pe oameni, încât ei nu-și mai doresc să rămână în această țară decadentă, vulgară. Ceea ce Dumnezeu urăște cel mai mult este substanța marelui balaur roșu și de aceea El, în mânia Sa, le reamintește oamenilor în fiecare zi, iar ei trăiesc sub ochiul Său plin de mânie. Chiar și așa, cei mai mulți oameni încă nu știu să-L caute pe Dumnezeu; în schimb, stau acolo, privind și așteptând să fie hrăniți din palmă. Chiar dacă ar muri de foame, tot nu ar fi dornici să meargă să-și găsească propria mâncare. Conștiința omului a fost de mult timp coruptă de Satana și, în esență, s-a schimbat într-una a cruzimii. Nu este de mirare că Dumnezeu a spus: „Dacă nu v-aș fi îndemnat, încă nu v-ați fi trezit, ci ați fi rămas ca înghețați și, din nou, de parcă ați fi hibernat”. Este ca și cum oamenii ar fi niște animale care hibernează, care au trecut peste iarnă fără nevoia să mănânce sau să bea; aceasta este tocmai starea actuală a oamenilor lui Dumnezeu. Din acest motiv, Dumnezeu cere doar ca oamenii să ajungă să-L cunoască pe Însuși Dumnezeu întrupat în lumină; El nu cere ca oamenii să se schimbe prea mult, și nici ca ei să aibă o mare creștere în viața lor. Asta ar fi de ajuns pentru a-l înfrânge pe murdarul și întinatul mare balaur roșu, astfel arătând cu atât mai mult puterea cea mare a lui Dumnezeu.

Când oamenii citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei înțeleg doar sensul literal și sunt incapabili să priceapă semnificația lor spirituală. Simplele cuvinte „valurile agitate”, au uluit pe fiecare erou și campion. Când mânia lui Dumnezeu este arătată, oare cuvintele, acțiunile și firea Lui nu sunt valurile agitate? Când Dumnezeu judecă întreaga omenire, nu este aceasta o dezvăluire a mâniei Lui? Nu acesta este momentul când acele valuri agitate capătă forță? Din cauza corupției lor, care dintre oameni nu-și dorește să trăiască în mijlocul unor astfel de valuri agitate? Cu alte cuvinte, cine nu trăiește în mijlocul mâniei lui Dumnezeu? Când Dumnezeu Își dorește să abată catastrofa asupra omenirii, nu e acela momentul în care văd oamenii „grămada de nori întunecați care se rostogolesc”? Ce persoană nu fuge de catastrofă? Mânia lui Dumnezeu se revarsă ca o ploaie torențială și îi suflă pe oameni ca un vânt sălbatic. Oamenii sunt purificați toți prin cuvintele lui Dumnezeu, de parcă ar fi întâlnit o furtună de zăpadă involburată. Pentru omenire, cuvintele lui Dumnezeu sunt cel mai greu de pătruns. Prin cuvintele Sale, El a creat lumea și prin cuvintele Sale, conduce și purifică întreaga omenire. Și, în final, Dumnezeu va reda întregului univers puritatea prin cuvintele Sale. În tot ceea ce spune, se poate vedea că existența Duhului lui Dumnezeu nu este goală și că doar în cuvintele lui Dumnezeu pot oamenii să zărească modul în care să supraviețuiască. Toți oamenii

Îi prețuiesc cuvintele, deoarece ele conțin provizia vieții. Cu cât oamenii se concentrează mai mult la cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai multe întrebări le va adresa El – întrebări care îi încurcă și nu le lasă șansa să răspundă. Doar întrebările succesive ale lui Dumnezeu sunt suficiente ca oamenii să cumpănească o vreme, ca să nu mai vorbim de restul cuvintelor Sale. În Dumnezeu, totul este într-adevăr bogat și îmbelșugat și nu lipsește nimic. Totuși, oamenii nu pot să se bucure de multe lucruri; ei cunosc doar partea de suprafață a cuvintelor Sale, ca aceia care văd pielea puiului, dar nu pot să mănânce și carnea. Aceasta înseamnă că binecuvântările oamenilor sunt lipsite de noroc, așa că ei nu pot să se bucure de Dumnezeu. Printre noțiunile sale, fiecare persoană are propria imagine a lui Dumnezeu, și de aceea nimeni nu știe ce este un Dumnezeu nedeslușit sau care este chipul Satanei. Așadar, atunci când Dumnezeu a spus „Căci lucrul în care tu crezi este doar chipul Satanei și, oricum, nu are nimic de-a face cu Dumnezeu Însuși,” toți oamenii au fost uluiți: avuseseră credință atât de mulți ani, dar nu știau că acela în care credeau ei era Satana, și nu Dumnezeu Însuși. Au simțit în sinea lor un gol neașteptat, dar nu au știut ce să spună. Au început apoi să devină din nou confuzi. Doar lucrând în acest fel oamenii pot accepta mai bine o lumină nouă și, prin urmare, pot nega lucrurile din vechime. Nu contează cât de bune par acele lucruri, nu vor fi de ajuns. Este mai folositor ca oamenii să-L înțeleagă pe Dumnezeul practic Însuși; asta le permite să se debaraseze de statutul pe care îl au noțiunile în inimile lor și să-l permită doar lui Dumnezeu Însuși să sălășluiască acolo. Doar în acest fel poate fi realizată semnificația întrupării, ceea ce le permite oamenilor să îl cunoască pe Dumnezeul practic Însuși cu ochii lor fizici.

Dumnezeu le-a spus oamenilor de mai multe ori despre situația lumii spirituale: „Când Satana vine înaintea Mea, nu Mă feresc de ferocitatea lui sălbatică, nici nu Mă tem de hădoșenia lui: pur și simplu îl ignor”. Ceea ce au priceput oamenii din asta este doar o condiție a realității; ei nu cunosc adevărul lumii spirituale. Întrucât Dumnezeu a devenit trup, Satana a folosit toate metodele de acuzare, sperând astfel să-L atace pe Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu nu Se retrage; El pur și simplu vorbește și lucrează printre oameni, permițându-le să-L cunoască prin trupul Său întrupat. Satana are ochii roșii de furie din cauza asta, și a depus mult efort ca să-i facă pe oamenii lui Dumnezeu negativi, să se retragă și chiar să-și piardă calea. Totuși, datorită efectului cuvintelor lui Dumnezeu, Satana a eșuat total, ceea ce-i sporește ferocitatea. Prin urmare, Dumnezeu reamintește tuturor: „În viața voastră, poate veni o zi când vă veți întâlni cu o astfel de situație: îți vei îngădui ție însuși, de bunăvoie, să cazi în captivitatea Satanei sau Mă vei lăsa pe Mine să te câștig?” Deși oamenii nu sunt conștienți de ceea ce se întâmplă în lumea spirituală, de îndată ce aud astfel de cuvinte de la Dumnezeu, devin atenți și temători. Acest lucru respinge atacurile Satanei, fiind suficient pentru a arăta slava lui Dumnezeu. Deși au intrat, cu mult timp în urmă, într-o nouă metodă de a lucra, oamenilor încă nu le este clară viața în Împărăție și, chiar dacă o înțeleg, le lipsește claritatea. Așadar, după ce a emis un avertisment oamenilor, Dumnezeu le-a prezentat

esența vieții în Împărăție: „Viața în Împărăție este viața poporului și a lui Dumnezeu Însuși”. De vreme ce Dumnezeu Însuși S-a întrupat, viața celui de-al treilea Cer a fost îndeplinită pe pământ. Acesta nu este doar planul lui Dumnezeu – El l-a făcut să se împlinească. Odată cu trecerea timpului, oamenii ajung să-L cunoască mai bine pe Dumnezeu Însuși și, astfel, sunt mai capabili să guste viața Cerului, căci simt cu adevărat că Dumnezeu este pe pământ, și nu doar un Dumnezeu nedeslușit în Cer. Prin urmare, viața pe pământ este la fel ca aceea din Cer. Realitatea este că Dumnezeul întrupat gustă amărăciunea lumii umane și, cu cât mai mult poate să facă asta, cu atât demonstrează mai mult că El este Dumnezeul practic Însuși. Așadar, cuvintele „În lăcașul Meu, care este locul unde Eu sunt ascuns – totuși, în lăcașul Meu, Mi-am înfrânt toți vrăjmașii; în lăcașul Meu, am dobândit o experiență reală de a trăi pe pământ; în lăcașul Meu, observ fiecare cuvânt și acțiune a omului, urmărind și conducând întreaga rasă umană” sunt o dovadă suficientă a faptului că Dumnezeul de astăzi este practic. Trăind efectiv în trup, experimentând efectiv viața umană în trup, înțelegând efectiv întreaga umanitate din interiorul trupului, cucerind efectiv omenirea în trup, ducând efectiv, în trup, o luptă decisivă împotriva marelui balaur roșu și făcând întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup – nu este tocmai aceasta existența Dumnezeului practic Însuși? Totuși, foarte rar există oameni care văd mesajul în aceste replici obișnuite rostite de Dumnezeu; ei doar le aruncă fugitiv o privire și nu simt prețiozitatea sau raritatea cuvintelor lui Dumnezeu.

Cuvintele lui Dumnezeu fac trecerea deosebit de bine. Expresia „în timp ce omenirea se află în comă,” realizează o descriere a lui Dumnezeu Însuși și o transformă într-o descriere a stării întregii omeniri. Aici, „exploziile de strălucire rece” nu reprezintă Fulgerul de la Răsărit; mai degrabă reprezintă cuvintele lui Dumnezeu, adică noua Sa metodă de a lucra. Așadar, în aceasta se pot vedea toate aceste feluri de dinamici omenești: după intrarea în noua metodă, toți oamenii își pierd sensul direcției și nu știu de unde au venit, și nici încotro merg. „Majoritatea oamenilor sunt loviți de iradierea ca de laser” se referă la cei care sunt alungați în noua metodă; ei sunt cei care nu pot rezista încercărilor sau îndura rafinarea suferinței și, prin urmare, sunt aruncați încă o dată în Adânc. Cuvintele lui Dumnezeu expun omenirea într-o asemenea măsură încât oamenii par să se teamă atunci când văd cuvintele lui Dumnezeu și nu îndrăznesc să spună nimic, ca și cum ar fi văzut o armă îndreptată direct spre inima lor. Totuși, ei simt și că există lucruri bune în cuvintele lui Dumnezeu. În inima lor este un mare conflict, iar ei nu știu ce ar trebui să facă. Însă, datorită credinței lor, pur și simplu se îmbărbătează și cercetează mai amănunțit cuvintele Lui, de teamă că Dumnezeu i-ar putea abandona. Exact așa cum a spus Dumnezeu: „Cine, din rândul omenirii, nu există astăzi în această stare? Cine nu există în lumina Mea? Chiar dacă tu ești puternic sau deși poți fi slab, cum poți să eviți venirea luminii Mele?” Dacă Dumnezeu folosește pe cineva, atunci, chiar dacă este slab, Dumnezeu tot îl va ilumina și-l va lumina în mustrarea Sa; așadar, cu cât mai mulți oameni citesc cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult îl înțeleg, îl

venerează și cu atât mai puțin îndrăznesc să fie necugetați. Faptul că oamenii au ajuns unde sunt astăzi se datorează în întregime marii puteri a lui Dumnezeu. Din cauza autorității cuvintelor Sale – adică, drept urmare a Duhului din cuvintele Sale – oamenii se tem de Dumnezeu. Pe măsură ce Dumnezeu dezvăluie adevărata față a omenirii, cu atât mai mult sporește venerația lor pentru El și, astfel, devin ei mai siguri de realitatea existenței Sale. Aceasta este o lumină călăuzitoare pe drumul omenirii spre înțelegerea de Dumnezeu, o cărare pe care le-a dat-o El să o urmeze. Gândește-te la asta cu atenție: nu este așa?

Nu este ceea ce se spune mai sus lumina călăuzitoare dinaintea omenirii care-i luminează calea?

Capitolul 14

Oamenii nu au înțeles niciodată nimic din cuvintele lui Dumnezeu. În schimb, doar le „prețuiesc” superficial, fără a le înțelege adevărata semnificație. Prin urmare, deși majoritatea oamenilor îndrăgesc cuvântările Lui, Dumnezeu atrage atenția asupra faptului că, în realitate, ei nu le prețuiesc. Motivul este că, în opinia lui Dumnezeu, deși cuvintele Sale sunt comori, oamenii nu le-au gustat adevărata dulceață. Prin urmare, ei pot doar „să se hrănească cu iluzii” și, astfel, să-și ostoiască inimile lacome. Nu numai că Duhul lui Dumnezeu este la lucru în mijlocul tuturor oamenilor, dar, firește, lor li se acordă și lumina cuvântului Său; doar că oamenii sunt prea nepăsători ca să-i poată aprecia cu adevărat esența. În mintea oamenilor, aceasta este epoca în care Împărăția este realizată pe deplin, dar, în esență, nu se întâmplă acest lucru. Deși ceea ce profetește Dumnezeu este ceea ce El a realizat, Împărăția reală încă nu a ajuns pe deplin pe pământ. Mai degrabă, odată ce omenirea se schimbă, odată ce lucrarea progresează și cu Fulgerul care vine de la răsărit – adică – odată ce cuvântul lui Dumnezeu se adâncește – Împărăția se va înfăptui încet pe pământ, coborând, treptat, dar pe deplin, în această lume. Procesul venirii Împărăției este și procesul lucrării divine pe pământ. În același timp, Dumnezeu a început, în tot universul, o lucrare ce nu a fost făcută în nicio epocă a istoriei: reorganizarea întregului pământ. De exemplu, schimbări extraordinare se petrec prin univers, inclusiv schimbările din statul Israel, lovitura de stat din Statele Unite ale Americii, schimbările din Egipt, schimbările din Uniunea Sovietică și răsturnarea Chinei. Când întregul univers se va stabili și va fi readus la normal, lucrarea lui Dumnezeu pe pământ se va încheia; adică, atunci când Împărăția va veni pe pământ. Acesta este adevăratul sens al cuvintelor „Exact atunci când Împărăția Mea va fi înființată și orânduită și, de asemenea, atunci când Eu Mă voi schimba la față și Mă voi întoarce către întregul univers, toate națiunile lumii vor fi perturbate”. Dumnezeu nu ascunde nimic de omenire; El le-a spus continuu oamenilor despre toată bogăția Lui – și, totuși, ei nu pot să înțeleagă la ce Se referă și pur și simplu Îi acceptă cuvântul, ca

nebunii. În acest stadiu al lucrării, oamenii au aflat caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu și, în plus, acum pot aprecia dificultatea sarcinii de a-L înțelege; din acest motiv, ei au simțit că, în aceste zile, a crede în Dumnezeu este cel mai dificil lucru de făcut, asemănător cu a învăța un porc să cânte. Sunt complet neajutorați, ca șoarecii prinși într-o capcană. Într-adevăr, indiferent de cât de multă putere are o persoană sau de cât de talentată este sau dacă are capacități nelimitate, atunci când vine vorba de cuvântul lui Dumnezeu, aceste lucruri nu înseamnă nimic. Este ca și cum omenirea ar fi, în ochii lui Dumnezeu, o grămadă de cenușă de hârtie arsă – complet golită de orice valoare, ca să nu mai spunem lipsită de orice folos. Aceasta este o ilustrare perfectă a adevăratului înțeles al cuvintelor „Din punctul de vedere al oamenilor, Eu am devenit din ce în ce mai ascuns și tot mai de neînțeles”. De aici, este evident că lucrarea lui Dumnezeu urmează o evoluție naturală și se desfășoară pe baza a ceea ce pot înțelege oamenii prin organele lor receptive. Când natura omenirii este fermă și neclintită, cuvintele pe care le rostește Dumnezeu sunt întru totul conform noțiunilor sale, iar aceste noțiuni par să fie aproape sinonime cu Dumnezeu, fără absolut nicio diferență. Acest fapt îi face pe oameni oarecum conștienți de „realitatea lui Dumnezeu”, dar nu acesta este obiectivul Său principal. Dumnezeu le permite oamenilor să se liniștească înainte de a-Și începe, în mod oficial, adevărata lucrare pe pământ. Prin urmare, în timpul acestui început care este atât de confuz pentru oameni, ei își dau seama că ideile lor de odinioară erau incorecte și că Dumnezeu și omul sunt la fel de diferiți precum cerul și pământul și că nu sunt deloc asemănători. Întrucât cuvintele lui Dumnezeu nu mai pot fi evaluate pe baza noțiunilor umane, oamenii au început imediat să se uite la Dumnezeu într-o nouă lumină; și, prin urmare, Îl privesc uimiți, ca și cum Dumnezeul real ar fi la fel de inaccesibil ca un Dumnezeu invizibil și de neatins, ca și cum trupul Lui ar fi doar un înveliș, lipsit de esența Sa. Deși El este o întrupare a Duhului, poate să Se transforme în Duh și să Se îndepărteze plutind în orice moment; prin urmare, oamenii au dezvoltat o mentalitate oarecum prudentă. La menționarea lui Dumnezeu, oamenii Îl îmbracă cu noțiunile lor, spunând că El poate să călătorească pe nori și ceață, să umble pe apă și să Se arate brusc și să dispară printre oameni. Alții au explicații chiar și mai descriptive. Din cauza ignoranței oamenilor și a lipsei lor de percepție, a spus Dumnezeu: „Când ei cred că Mi s-au împotrivit sau că Mi-au încălcat decretul administrative, Eu tot Mă prefac că nu văd”.

Dumnezeu dezvăluie fața urâtă și lumea interioară a omenirii cu o acuratețe infailibilă, fără să-Și rateze vreodată ținta. Se poate spune chiar că nu face niciodată niciun fel de greșeală. Aceasta este dovada care convinge oamenii pe deplin. Datorită principiului din spatele lucrării lui Dumnezeu, multe dintre cuvintele și faptele Sale lasă o impresie care este imposibil de șters, iar oamenii par, prin urmare, să dobândească o și mai profundă înțelegere a Lui, ca și cum ar fi descoperit în El lucruri care sunt mai prețioase. „În amintirile lor, Eu sunt fie un Dumnezeu care mai degrabă arată milă oamenilor, decât să-i mustre, fie sunt Dumnezeu Însuși, care nu Își respectă cuvântul

dat. Acestea sunt toate închipuiri născute din gândirea umană și în neconcordanță cu faptele.” Deși oamenii nu au acordat niciodată importanță adevăratei fețe a lui Dumnezeu, ei cunosc „partea laterală a firii Lui” ca pe dosul palmei lor; întotdeauna caută greșeli în cuvintele și acțiunile lui Dumnezeu. Acest lucru este cauzat de faptul că oamenii sunt întotdeauna dornici să acorde atenție lucrurilor negative și să le ignore pe cele pozitive, privind numai cu dispreț faptele lui Dumnezeu. Cu cât Dumnezeu spune mai mult că Se ascunde cu smerenie în locuința Sa, cu atât mai mari sunt cerințele oamenilor de la El. Ei spun: „Dacă Dumnezeu întrupat observă fiecare faptă a omului și experimentează viața umană, de ce, în majoritatea timpului, Dumnezeu nu cunoaște situația noastră reală? Înseamnă, oare, că Dumnezeu este cu adevărat ascuns?” Deși Dumnezeu cercetează în profunzime inima omului, El încă lucrează conform stărilor actuale ale omenirii, fără a fi nici nedeslușit, nici supranatural. Pentru a scăpa pe deplin omenirea de vechea sa fire, Dumnezeu nu a cruțat niciun efort pentru a vorbi din diferite perspective, dezvăluind adevărata natură a oamenilor și pronunțând judecata asupra neascultării lor, într-un moment spunând că Se va ocupa de toți oamenii, iar în următorul declarând că va mântui un grup de oameni; fie având cerințe de la omenire, fie avertizând-o; disecându-i măruntaiele sau, alternativ, oferindu-i tratament. Astfel, sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, este ca și cum omenirea ar fi călătorit în fiecare colț al pământului și ar fi intrat într-o grădină îmbelșugată, unde fiecare floare se întrece pentru a fi cea mai frumoasă. Orice spune Dumnezeu, omenirea va intra în cuvântul Său, exact ca și cum Dumnezeu ar fi un magnet care atrage orice lucru care conține fier. Când citesc cuvintele „Oamenii nu țin seama de Mine, așa că nici Eu nu îi iau în serios. Nu-Mi acordă nicio atenție, deci nici Eu nu trebuie să lucrez mai mult asupra lor. Nu este aceasta cea mai bună dintre cele două lumi?” toți oamenii lui Dumnezeu par să fie izbiți din nou în Adânc sau loviți iarăși în punctul lor vital, ceea ce-i lasă extrem de șocați. Și, astfel, ei intră din nou în metodă. Sunt deosebit de confuzi în ceea ce privește cuvintele: „Dacă nu sunteți în stare să vă țineți de datoriile voastre ca membri ai poporului Meu în Împărăție, veți fi detestați și respinși de Mine!” Majoritatea oamenilor se simt atât de răniți încât mai că varsă lacrimi, gândind: „Mi-a fost greu să ies din Adânc, așa că n-aș avea absolut nicio speranță dacă aș cădea din nou acolo. N-am câștigat nimic în lumea umană și, în viața mea, am trecut prin tot felul de greutăți și necazuri. Mai ales, după ce am dobândit credință, am fost abandonat de cei dragi, persecutat de familie, defăimat de alții din societate, și nu m-am bucurat de nimic din fericirea lumii. Dacă aș cădea din nou în Adânc, oare asta n-ar însemna că mi-am trăit viața chiar și mai zadarnic?” (Cu cât omul se gândește mai mult la acest lucru, cu atât se simte mai îndurerat.) „Toate speranțele mele au fost încredințate în mâinile lui Dumnezeu. Dacă El mă abandonează, aș putea, la fel de bine, să mor chiar acum... Ei bine, totul a fost predestinat de Dumnezeu, deci acum nu pot decât să caut să-L iubesc pe Dumnezeu; orice altceva este secundar. De ce este aceasta soarta mea?” Cu cât omul gândește mai mult astfel, cu atât mai mult se apropie de standardele lui Dumnezeu și de scopul cuvintelor Sale.

În acest fel, obiectivul cuvintelor Sale este îndeplinit. După ce oamenii văd cuvintele lui Dumnezeu, toți experimentează o lăuntrică luptă ideologică. Singura lor opțiune este să se supună hotărârii destinului și, astfel, obiectivul lui Dumnezeu este atins. Cu cât sunt mai aspre cuvintele lui Dumnezeu, cu atât devine, în consecință, mai complexă lumea lăuntrică a omenirii. Acest lucru este ca atingerea unei răni; cu cât este atinsă mai tare, cu atât doare mai mult, până în punctul în care oamenii plutesc între viață și moarte și chiar pot să-și piardă încrederea că vor supraviețui. Ca atare, doar atunci când oamenii suferă cel mai mult și se află în adâncurile deznădejdiei pot să-și ofere adevărata inimă lui Dumnezeu. Natura umană este de așa fel încât, dacă rămâne chiar și o fărâmbă de speranță, oamenii nu vor merge la Dumnezeu pentru ajutor, ci, în schimb, vor adopta metode autosuficiente pentru a supraviețui natural. Acest lucru se întâmplă deoarece natura omenirii este neprihănită de sine, iar oamenii tind să disprețuiască pe toată lumea. De aceea, Dumnezeu a spus: „Nicio singură ființă umană nu a fost în stare să Mă iubească și când i-a fost bine; nicio singură persoană nu M-a căutat, în vreme de pace și fericire, pentru a putea lua parte la bucuria ei”. Acest lucru este, într-adevăr, dezamăgitor; Dumnezeu a creat omenirea, dar, când vine în lumea umană, oamenii caută să I se împotrivescă și-L alungă de pe teritoriul lor, ca și cum El ar fi un orfan care rătăcește prin lume sau un om fără patrie. Nimeni nu se simte atașat de Dumnezeu, nimeni nu Îl iubește cu adevărat și nimeni nu a întâmpinat vreodată venirea Lui. În schimb, când văd venirea lui Dumnezeu, fețele lor pline de bucurie se întunecă într-o clipă, ca și cum o furtună neașteptată ar fi pe drum sau ca și când Dumnezeu ar putea să ia fericirea familiei lor și de parcă El nu i-ar fi binecuvântat niciodată pe oameni, ci, în schimb, ar fi adus asupra lor doar nenorociri. Prin urmare, în mintea oamenilor, Dumnezeu nu este o binefacere pentru ei, ci Cel care-i blestemă mereu. De aceea, ei nu-I acordă atenție și nici nu-L întâmpină; sunt întotdeauna reci față de El, iar acest lucru nu s-a schimbat niciodată. Întrucât oamenii nutresc aceste lucruri în inima lor, Dumnezeu spune că sunt iraționali și imorali și că nici măcar sentimentele cu care se presupune că oamenii sunt înzestrați nu pot fi percepute în ei. Oamenii nu arată nicio considerație față de sentimentele lui Dumnezeu, dar, în schimb, folosesc așa-numita „dreptate” când vine vorba de El. Ei sunt așa de mulți ani și, din acest motiv, Dumnezeu a spus că firile lor nu s-au schimbat. Acest lucru arată că ei nu au mai multă substanță decât o mână de pene. S-ar putea spune că oamenii sunt ticăloși fără valoare, deoarece nu se prețuiesc pe ei înșiși. Dacă nici măcar nu se iubesc, ci, în schimb, se calcă în picioare, acest lucru nu arată lipsa lor de valoare? Omenirea este ca o femeie ușoară care joacă jocuri cu ea însăși și care se dăruiește altora, de bunăvoie, pentru a fi violată. Dar, chiar și așa, oamenii tot nu recunosc cât de josnici sunt. Le face plăcere să lucreze pentru alții sau să stea de vorbă cu alții, punându-se sub controlul altora; nu tocmai aceasta este necurăția omenirii? Deși Eu nu am trăit o viață printre oameni și nu am experimentat cu adevărat viața umană, am dobândit o înțelegere foarte clară a fiecărei mișcări, a fiecărei acțiuni, a fiecărui cuvânt și a fiecărei fapte a oamenilor. Pot chiar să îi expun la cea mai

profundă rușine a lor, până în punctul în care nu mai îndrăznesc să-și dezvăluie propriile uneltiri și să cedeze poftelor lor. Ca melcii care se retrag în cochiliile lor, ei nu mai îndrăznesc să-și expună propria stare urâtă. Întrucât omenirea nu se cunoaște pe sine, cel mai mare defect al său este dorința de a-și etala farmecul de bunăvoie înaintea altora, expunându-și chipul urât; acesta este lucrul pe care Dumnezeu îl detestă cel mai mult. Cauza acestei situații e aceea că relațiile dintre oameni sunt anormale și că nu există relații interpersonale normale între aceștia, cu atât mai puțin relații normale între ei și Dumnezeu. Dumnezeu a spus foarte multe și, făcând astfel, obiectivul Său principal a fost acela de a ocupa un loc în inimile oamenilor, astfel încât ei să se poate lepăda de toți idoli care s-au stabilit acolo. Prin urmare, Dumnezeu poate să-Și exercite puterea asupra întregii omeniri și să atingă scopul existenței Sale pe pământ.

Capitolul 15

Cea mai mare diferență dintre Dumnezeu și om este că ale lui Dumnezeu cuvinte mereu abordează direct miezul problemei, neascunzând nimic. Astfel, acest aspect al firii lui Dumnezeu poate fi văzut în prima frază de astăzi. Aceasta expune imediat adevărata față a omului și dezvăluie fățiș firea lui Dumnezeu. Este sursa mai multor aspecte ale capacității cuvintelor lui Dumnezeu de a obține rezultate. Totuși, oamenii nu reușesc să înțeleagă acest lucru; ei vin întotdeauna doar pentru a se cunoaște prin cuvintele Lui, fără a-L fi „disecat” pe Dumnezeu. Este ca și cum ar fi îngroziți că Îl ofensează sau că El îi va ucide pentru „grija” lor. De fapt, când majoritatea oamenilor mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu, fac acest lucru dintr-o perspectivă negativă, nu pozitivă. Se poate spune că, acum, sub îndrumarea cuvintelor Lui, oamenii au început să se „concentreze pe smerenie și supunere”. De aici, este evident că oamenii au început să se îndrepte spre o altă extremă – de la a nu acorda nicio atenție cuvintelor Lui, până la a le acorda o atenție exagerată. Cu toate acestea, nicio singură persoană nu a intrat dintr-o perspectivă pozitivă și nimeni nu a înțeles niciodată cu adevărat obiectivul lui Dumnezeu de a-i face pe oameni să acorde atenție cuvintelor Sale. Din ceea ce spune Dumnezeu, se știe că El nu are nevoie să experimenteze personal viața bisericii pentru a putea înțelege, cu exactitate și fără greșală, stările reale ale tuturor oamenilor din ea. Deoarece tocmai au dobândit intrarea într-o nouă metodă, oamenii trebuie să se descotorosească pe deplin de elementele lor negative; mirosul cadavrelor încă mai plutește în biserică. Este ca și cum oamenii tocmai ar fi luat medicamente și ar fi tot amețiți, încă nu pe deplin conștienți. Este ca și cum moartea tot i-ar amenința, astfel încât, încă în mijlocul terorii, să nu poată să se depășească pe sine. „Toți oamenii sunt creaturi lipsite de autocunoaștere”: modul în care e rostită această afirmație se bazează tot pe zidirea bisericii. În ciuda faptului că toți oamenii din biserică acordă atenție cuvintelor lui Dumnezeu, naturile lor rămân profund înrădăcinate, inextricabile. De aceea

Dumnezeu a vorbit așa cum a vorbit în etapa anterioară ca să-i judece pe oameni, pentru ca ei să poată accepta să fie loviți de cuvintele Lui în mijlocul mândriei lor. Deși oamenii au suferit cinci luni de rafinare în Adânc, starea lor reală este tot una de necunoaștere a lui Dumnezeu. Ei tot sunt dezmațați; doar că au devenit cumva mai precauți față de Dumnezeu. Acest pas este primul pas corect pe care îl fac oamenii pe calea cunoașterii cuvintelor lui Dumnezeu; prin urmare, în legătură cu esența cuvintelor Sale, nu este dificil să vedem că partea anterioară a lucrării a pregătit calea pentru ziua de astăzi și că doar acum totul este normalizat. Slăbiciunea fatală a oamenilor este tendința lor de a separa Duhul lui Dumnezeu de sinele Său trupesc, pentru a câștiga libertatea personală și a evita constrângerile constante. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu îi descrie pe oameni ca pe niște păsărele care „țâșnesc vesel”. Aceasta este starea reală a întregii omeniri. Este ceea ce îi face pe toți oamenii mai ușor de răsturnat și este locul în care aceștia sunt cei mai predispuși să își piardă drumul. Este evident de aici că lucrarea Satanei în mijlocul omenirii nu este altceva decât această lucrare. Cu cât Satana o face mai mult în oameni, cu atât mai stricte sunt cerințele lui Dumnezeu de la ei. El le cere oamenilor să-și dedice atenția cuvintelor Sale, în timp ce Satana muncește din răspuțeri să o distrugă. Totuși, Dumnezeu le-a amintit întotdeauna oamenilor să acorde mai multă atenție cuvintelor Sale; acesta este punctul culminant al războiului care se dezlănțuie în lumea spirituală. Se poate spune astfel: ceea ce Dumnezeu vrea să facă în om este exact ce Satana vrea să distrugă, iar ceea ce Satana vrea să distrugă este exprimat prin om, întru totul dezvăluit. Există exemple clare cu privire la ceea ce face Dumnezeu în oameni: condițiile lor sunt din ce în ce mai bune. Există, de asemenea, reprezentări clare ale distrugerii Satanei în omenire: oamenii devin din ce în ce mai depravați, iar condițiile lor scad din ce în ce mai mult. Odată ce situațiile lor devin suficient de cumplite, sunt predispuși să fie prinși de Satana. Aceasta este condiția reală a bisericii, așa cum e prezentată în cuvintele lui Dumnezeu, și este, de asemenea, situația reală a lumii spirituale. Este o reflectare a dinamicii lumii spirituale. Dacă oamenii nu au încredere să coopereze cu Dumnezeu, atunci sunt în pericol de a fi prinși de Satana. Asta e realitatea. Dacă oamenii sunt cu adevărat capabili să-și ofere pe deplin inimile pentru ca Dumnezeu să le ocupe, atunci este așa cum a spus El: „Ei, atunci când sunt înaintea Mea, par să fie în îmbrățișarea Mea, degustându-i căldura”. Lucrul acesta arată că nu sunt mari cerințele lui Dumnezeu de la omenire; are nevoie doar ca oamenii să se ridice și să coopereze cu El. Nu este un lucru facil și jovial? Este acesta singurul lucru care i-a încurcat pe toți eroii și oamenii importanți? E ca și cum generalii ar fi fost luați de pe un câmp de luptă și, în schimb, obligați să tricoteze – acești „eroi” au fost imobilizați de greutate și nu știu ce să facă.

Indiferent care aspect al cerințelor lui Dumnezeu de la omenire este cel mai important, acela este aspectul asupra căruia atacurile Satanei împotriva umanității vor fi cele mai înverșunate și, astfel, stările tuturor oamenilor sunt dezvăluite în mod corespunzător. „Care dintre voi, stând înaintea Mea, ar fi la fel de pur ca zăpada și la fel

de nepătat ca jadul?” Toți oamenii încă Îl înșală pe Dumnezeu și-l ascund lucruri; ei continuă să-și împlinească urzelile speciale. Nu și-au pus pe deplin inima în mâinile lui Dumnezeu pentru a-L mulțumi și, totuși, doresc să-L câștige recompensele prin entuziasm. Când oamenii mănâncă o masă delicioasă, Îl pun pe Dumnezeu deoparte, lăsându-L să stea în picioare, așteptând să fie „tratat”; când oamenii au haine frumoase, ei stau în fața oglinzii, bucurându-se de propria lor frumusețe și, în adâncul inimii lor, nu-L mulțumesc pe Dumnezeu. Când au o reputație sau când se bucură de lucruri luxoase, ei stau deasupra statutului lor și încep să se bucure de el și, totuși, nu se smeresc ca urmare a înălțării de la Dumnezeu. În schimb, stau în locurile lor înalte, rostindu-și cuvintele pompoase, și nu acordă atenție prezenței lui Dumnezeu, nici nu caută să-L cunoască prețiozitatea. Când oamenii au un idol în inima lor sau când altcineva a pus stăpânire pe inima lor, înseamnă că au negat deja prezența lui Dumnezeu, ca și cum El ar fi doar un intrus în inima lor. Sunt îngroziți că Dumnezeu va fura dragostea altora pentru ei și că, apoi, se vor simți singuri. Intenția inițială a lui Dumnezeu este ca nimic de pe pământ să nu-i facă pe oameni să-L ignore și, cu toate că între oameni poate exista iubire, totuși, Dumnezeu nu poate fi izgonit de la această „iubire”. Toate lucrurile pământești sunt goale – chiar și sentimentele dintre oameni care nu pot fi văzute sau atinse. Fără existența lui Dumnezeu, toate faptele s-ar întoarce la nimic. Pe pământ, toți oamenii au lucruri pe care le iubesc, dar nimeni nu a considerat niciodată cuvintele lui Dumnezeu ca fiind lucrul pe care îl iubește. Asta determină măsura în care Îl înțeleg oamenii cuvintele. Deși cuvintele Lui sunt dure, acestea nu rănesc pe nimeni, pentru că oamenii nu le acordă cu adevărat atenție; mai degrabă, le observă cum ar observa o floare. Ei nu-L tratează cuvintele ca pe fructe pe care ar putea să le guste, așa că nu cunosc esența cuvintelor lui Dumnezeu. „Dacă ființele umane ar fi capabile, într-adevăr, să vadă ascuțimea sabiei Mele, ar fugi ca șobolanii în găurile lor.” Cineva în starea unei persoane normale, după citirea cuvintelor lui Dumnezeu, ar fi uimit, plin de rușine și incapabil să-i înfrunte pe ceilalți. Cu toate acestea, în zilele noastre, oamenii sunt exact invers – se folosesc de cuvintele lui Dumnezeu ca de o armă pentru a-i lovi pe ceilalți. Chiar nu cunosc nicio rușine!

Prin cuvântările lui Dumnezeu, am fost aduși în această stare a ființei: „În Împărăție, nu numai că ies cuvântări din gura Mea, ci picioarele Mele pășesc ceremonios pretutindeni pe pământ”. În războiul dintre Dumnezeu și Satana, Dumnezeu câștigă la fiecare pas. El Își extinde lucrarea la scară largă în întregul univers și s-ar putea spune că urmele pașilor Săi și semnele victoriei Sale sunt peste tot. Cu urzelile lui, Satana speră să distrugă gestionarea lui Dumnezeu prin despărțirea țărilor, dar Dumnezeu a profitat de această separare pentru a reorganiza întregul univers – deși nu pentru a-l nimici. Dumnezeu face ceva nou în fiecare zi, dar oamenii nu au observat. Ei nu acordă atenție dinamicii lumii spirituale, așa că nu sunt în stare să vadă noua lucrare a lui Dumnezeu. „În cosmos, totul strălucește ca nou în scânteierea slavei Mele, având un aspect emoționant care încântă simțurile și ridică duhurile, ca și cum ar exista acum într-un cer dincolo de

ceruri, așa cum a fost conceput în imaginația umană, nestingherit de Satana, eliberat de asalturile dușmanilor din afară.” Asta prezice scena veselă a Împărăției lui Hristos pe pământ și, de asemenea, prezintă omenirii situația celui de-al treilea Cer: doar acele lucruri sfinte care-l aparțin lui Dumnezeu există acolo, fără asalturile forțelor Satanei. Dar cel mai important este să le permită oamenilor să vadă împrejurările lucrării lui Dumnezeu Însuși pe pământ: cerul este un nou cer și, după el, și pământul este reînnoit. Deoarece aceasta este viața sub îndrumarea lui Dumnezeu, fericirea oamenilor este incomensurabilă. În conștientizarea lor, Satana este „prizonierul” omenirii, iar ei nu sunt deloc timizi sau temători ca urmare a existenței sale. Datorită instruirii directe și a îndrumării divine, toate urzelile Satanei s-au năruit și acest lucru este suficient pentru a demonstra că Satana nu mai există, fiind distrus de lucrarea lui Dumnezeu. De aceea se spune că „exista acum într-un cer dincolo de ceruri”. Când Dumnezeu a spus „nicio tulburare nu a apărut vreodată, nici cosmosul nu a fost vreodată împărțit”, Se referea la condiția lumii spirituale. Aceasta este dovada că Dumnezeu proclamă victoria asupra Satanei și este semnul victoriei Sale finale. Nimeni nu-L poate face pe Dumnezeu să Se răzgândească și nici nu poate ști ce gândește. Deși oamenii au citit cuvintele lui Dumnezeu și le-au cercetat cu seriozitate, ei rămân în imposibilitatea de a le exprima esența. De exemplu, Dumnezeu a spus: „Eu execut salturi în zbor, deasupra stelelor, iar când soarele își aruncă razele, Eu le ascund căldura, trimițând rafale uriașe de fulgi de zăpadă la fel de mari ca penele de gâscă ce plutesc în jos din mâinile Mele. Dar, atunci când Mă răzgândesc, toată acea zăpadă se topește, devenind un râu. Într-o clipită, primăvara apare peste tot sub cer, iar verdele smarald transformă întregul peisaj pe pământ”. Deși oamenii ar putea fi capabili să își imagineze aceste cuvinte în mintea lor, intenția lui Dumnezeu nu este atât de simplă. Când toată lumea de sub cer este confuză, Dumnezeu rostește vocea mântuirii, trezind astfel inima oamenilor. Totuși, pentru că tot felul de dezastre se abat asupra lor, ei simt pustietatea lumii, așa că toți caută moartea și trăiesc în peșteri glaciale, înghețate. Frigul uriașelor furtuni de zăpadă îi îngheață până în punctul în care nu pot supraviețui din cauza lipsei de căldură de pe pământ. Din cauza corupției lor, oamenii se ucid unii pe alții cu din ce în ce mai multă cruzime. Iar în biserică, marele balaur roșu va înghiți cu lăcomie majoritatea oamenilor. După ce toate încercările vor trece, perturbările Satanei vor fi eliminate. Întreaga lume, în toiul transformării, va fi astfel pătrunsă de primăvară, căldura va învâluie pământul, iar lumea va fi plină de energie. Toate acestea sunt etapele întregului plan de gestionare (planul mântuirii). „Noaptea” despre care a vorbit Dumnezeu se referă la momentul în care nebunia Satanei își atinge apogeul, fapt care se va petrece în timpul nopții. Nu asta se întâmplă chiar acum? Deși toți oamenii supraviețuiesc sub îndrumarea luminii lui Dumnezeu, ei sunt supuși la suferința întunericului nopții. Dacă nu pot să scape de legăturile Satanei, vor trăi veșnic în toiul unei nopți întunecate. Uitați-vă la țările de pe pământ: datorită etapelor lucrării lui Dumnezeu, țările de pe pământ „aleargă de colo până colo” și fiecare își „caută destinația adecvată”. Întrucât ziua lui Dumnezeu nu a sosit încă, tot pământul

rămâne într-o stare de turbulență confuză. Când El Se va arăta deschis întregului univers, gloria Sa va umple Muntele Sion și toate lucrurile vor fi ordonate și îngrijite, după cum vor fi aranjate de mâinile Sale. Cuvintele lui Dumnezeu nu numai că vorbesc despre ziua de astăzi, ci o prezic și pe cea de mâine. Ziua de azi este temelia celei de mâine, prin urmare, așa cum stau astăzi lucrurile, nimeni nu poate înțelege pe deplin cuvântările lui Dumnezeu. Numai după ce cuvintele Lui se vor împlini întru totul vor putea oamenii să le înțeleagă în întregime.

Duhul lui Dumnezeu umple tot spațiul din univers, totuși El lucrează și în toți oamenii. Ca atare, în inima oamenilor, este ca și cum figura lui Dumnezeu este peste tot și fiecare loc conține lucrarea Duhului Său. Într-adevăr, scopul arătării lui Dumnezeu în trup este de a-i cuceri pe acești exemplificatori ai Satanei și, în final, de a-i obține. Cu toate acestea, în timp ce lucrează în trup, Duhul cooperează și cu trupul pentru a-i transforma pe acești oameni. Se poate spune că faptele lui Dumnezeu se extind în întreaga lume și că Duhul Său umple întregul univers, dar, din cauza etapelor lucrării Sale, cei care fac rău nu au fost pedepsiți, iar cei care fac bine nu au fost răsplătiți. Astfel, faptele Sale nu au fost slăvite de toți oamenii pământului. El este atât deasupra, cât și în toate lucrurile; în plus, este printre toți oamenii. Acest lucru este suficient pentru a arăta că Dumnezeu există cu adevărat. Deoarece El nu S-a arătat în mod deschis tuturor oamenilor, ei au dezvoltat iluzii precum „În ceea ce privește oamenii, par să exist cu adevărat și totuși, de asemenea, par să nu exist”. Dintre toți cei care cred acum în Dumnezeu, niciunul nu este absolut, sută la sută, sigur că Dumnezeu există cu adevărat; toți au trei părți de îndoială și două părți de credință. Aceasta este omenirea de acum. Toți oamenii de astăzi sunt în următoarea situație: cred că există un Dumnezeu, dar nu L-au văzut; sau nu cred că există un Dumnezeu, dar au multe dificultăți pe care omenirea nu le poate rezolva. Se pare că există întotdeauna ceva care îi încurcă și din care nu pot scăpa. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, se pare că simt întotdeauna un pic de nelămurire. Cu toate acestea, dacă nu cred, le este frică să nu piardă în cazul în care El există. Aceasta este ambivalența lor.

„De dragul numelui Meu, de dragul Duhului Meu și de dragul întregului Meu plan de gestionare (plan de mântuire), cine poate să-și ofere toată puterea?” Dumnezeu a mai spus: „Astăzi, când Împărăția se află în lumea oamenilor, este momentul în care Eu, în persoană, vin în mijlocul omenirii. Există cineva care ar putea intra, cutezător, pe câmpul de luptă în numele Meu?” Scopul cuvintelor lui Dumnezeu este acesta: dacă Dumnezeu în trup nu Și-ar face direct lucrarea divină sau dacă El nu ar fi întrupat, ci, în schimb, ar lucra prin slujitori, atunci Dumnezeu nu ar putea niciodată să-L cucerească pe marele balaur roșu și nici nu ar putea să domnească precum Rege printre oameni. Omenirea nu ar putea să-L cunoască pe Dumnezeu Însuși în realitate, așa că aceasta ar fi tot domnia Satanei. Așadar, această etapă a lucrării trebuie făcută personal de Dumnezeu, întrupat. Dacă trupul ar fi schimbat, atunci această etapă a planului nu ar putea fi niciodată finalizată, deoarece semnificația și esența unui trup diferit nu ar fi aceleași.

Oamenii pot doar să înțeleagă sensul literal al acestor cuvinte, pentru că Dumnezeu înțelege sursa. Dumnezeu a spus: „Dar, la urma urmei, nu există nimeni care să înțeleagă dacă aceasta este lucrarea Duhului sau o funcție a trupului. Oamenilor le-ar trebui o viață întreagă doar să experimenteze amănunțit acest lucru”. Oamenii au fost corupți de Satana de atâția ani și și-au pierdut demult conștiința chestiunilor spirituale. Din acest motiv, doar o propoziție din cuvintele lui Dumnezeu este ca un ospăț pentru ochii oamenilor. Din cauza distanței dintre Duh și spirite, toți cei care cred în Dumnezeu simt că tânjesc după El și toți sunt dispuși să se apropie mai mult de El și să-și verse necazul. Cu toate acestea, ei nu îndrăznesc să intre în contact cu El și, în schimb, doar rămân uimiți. Aceasta este puterea de atracție pe care o are Duhul. Întrucât Dumnezeu este un Dumnezeu pe care oamenii să Îl iubească, iar în El sunt elemente infinite pe care ei să le iubească, toată lumea Îl iubește și toată lumea dorește să se încreadă în El. Într-adevăr, toți nutresc dragoste pentru Dumnezeu în inima lor – doar că perturbările Satanei i-au împiedicat pe oamenii amorțiți, neghiobi și jalnici să-L cunoască pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a vorbit despre adevăratele sentimente pe care oamenii le au pentru El: „Omul nu M-a disprețuit niciodată în cele mai intime unghere ale inimii lui; mai degrabă, se lipește de Mine în profunzimile duhului său. [...] Realitatea Mea îi face pe oameni dezorientați, uluiți și perplecși și, totuși, ei sunt dornici să o accepte”. Aceasta este starea reală din adâncul inimii oamenilor care cred în Dumnezeu. Când oamenii Îl cunosc pe Dumnezeu cu adevărat, atitudinea lor față de El se schimbă în mod firesc, iar ei pot să rostească laudele din adâncul inimii datorită funcției spiritelor lor. Dumnezeu este acolo, în adâncul spiritelor tuturor oamenilor, dar, din cauza corupției Satanei, oamenii L-au confundat pe Dumnezeu cu Satana. Astăzi, lucrarea lui Dumnezeu începe chiar cu această problemă, iar în lumea spirituală, acest lucru s-a aflat în centrul bătăliei de la început până la sfârșit.

Capitolul 16

Dintr-o perspectivă umană, Dumnezeu este atât de mare, atât de abundent, atât de minunat, atât de nepătruns; în ochii oamenilor, cuvintele lui Dumnezeu se ridică la înălțime și se arată ca o mare capodoperă a lumii. Dar, din cauză că oamenii au prea multe defecte, iar mintea lor este prea simplă și, în plus, deoarece capacitățile lor de acceptare sunt prea slabe, indiferent cât de clar Își rostește Dumnezeu cuvintele, ei rămân așezați și nemișcați, ca și cum ar suferi de boli psihice. Când sunt înfometați, ei nu înțeleg că trebuie să mănânce; când sunt însetați, nu înțeleg că trebuie să bea; ei doar continuă să strige și să țipe, de parcă ar experimenta greutate de nedescris în adâncurile duhului lor, însă ei ar fi incapabili să vorbească despre acest lucru. Când Dumnezeu a creat omnia, intenția Lui a fost ca omul să trăiască în umanitate normală și să accepte cuvintele lui Dumnezeu potrivit cu instinctele sale. Dar, din cauză că omul

a cedat ispitei Satanei chiar de la început, astăzi, el rămâne în neputința de a se elibera și este încă incapabil de a recunoaște planurile înșelătoare îndeplinite de Satana de-a lungul a mii de ani. În plus, omului îi lipsesc abilitățile de a cunoaște pe deplin cuvintele lui Dumnezeu – toate acestea au condus la situația actuală. Așa cum stau lucrurile astăzi, oamenii trăiesc încă în pericolul ispitei Satanei și, astfel, rămân incapabili de a aprecia cuvintele lui Dumnezeu într-un mod corect. În firele oamenilor normali nu există necinste sau înșelăciune, oamenii au o relație normală unii cu ceilalți, ei nu rămân singuri, iar viețile lor nu sunt nici mediocre, nici decadente. Deci, la fel este înălțat Dumnezeu printre toți; cuvintele Lui pătrund printre oameni, ei trăiesc în pace unul cu celălalt și, sub îngrijirea și protecția lui Dumnezeu, pământul este plin de armonie, fără amestecul Satanei, iar slava lui Dumnezeu deține cea mai mare importanță în rândul oamenilor. Astfel de oameni sunt ca îngerii: puri, plini de viață, nu se plâng niciodată de Dumnezeu și își dedică toate eforturile numai slavei lui Dumnezeu pe pământ. Acum este timpul nopții negre – toți bâjbăie și caută, iar noaptea neagră ca smoala le zbârlește părul, iar ei nu pot să nu tremure; ascultând îndeaproape, urletele vântului de nord-vest care suflă rafală după rafală par a fi însoțite de suspinele îndurerate ale omului. Oamenii suferă și plâng pentru destinul lor. Oare de ce ei citesc cuvintele lui Dumnezeu, dar sunt incapabili să le înțeleagă? Este ca și cum viețile lor ar fi în pragul disperării, ca și cum ar urma să moară, ca și cum ultima lor zi ar fi înaintea ochilor lor. Astfel de împrejurări nefericite sunt chiar momentul în care îngerii fragili strigă către Dumnezeu, povestind despre propriile lor greutăți într-un continuu plânset îndurerat. Din acest motiv, îngerii, care lucrează între fiii și poporul lui Dumnezeu, nu vor mai coborî niciodată asupra omului; aceasta este pentru a-i împiedica să fie prinși în manipularea Satanei în timp ce sunt în trup, incapabili să se elibereze și, astfel, ei lucrează doar în lumea spirituală, care este invizibilă omului. Astfel, atunci când Dumnezeu spune „Când Eu voi urca la tron în inima omului, acela va fi momentul când fiii Mei și poporul Meu vor domni peste pământ”, El Se referă la momentul când îngerii de pe pământ se vor bucura de binecuvântarea de a-L sluji pe Dumnezeu din cer. Deoarece omul este expresia duhurilor îngerilor, Dumnezeu spune că, pentru om, a fi pe pământ este la fel ca a fi în cer; slujirea lui Dumnezeu de către om pe pământ este la fel ca slujirea Lui de către îngeri, direct în cer – și, astfel, în timpul zilelor sale pe pământ, omul se bucură de binecuvântările celui de-al treilea Cer. Aceasta este exact ceea ce, de fapt, se spune în aceste cuvinte.

Există atât de multă însemnătate ascunsă în cuvintele lui Dumnezeu. „Când va veni ziua, oamenii Mă vor cunoaște în adâncul inimii lor și își vor aminti de Mine în gândurile lor.” Aceste cuvinte vizează duhul omului. Din cauza fragilității îngerilor, ei depind întotdeauna de Dumnezeu în toate lucrurile și au fost întotdeauna uniți cu Dumnezeu și L-au adorat. Dar, din cauza tulburării Satanei, ei nu se pot ajuta și nu se pot controla pe ei înșiși; vor să-L iubească pe Dumnezeu, dar sunt incapabili să facă acest lucru cu toată inima și, astfel, suferă dureri. Doar atunci când lucrarea lui Dumnezeu ajunge într-un anumit punct dorința acestor bieți îngeri, de a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu, se poate

adeveri, și de aceea Dumnezeu a spus acele cuvinte. Natura îngerilor este aceea de a iubi, a purta de grijă și a asculta de Dumnezeu, totuși, ei au fost incapabili să realizeze acest lucru pe pământ și nu au avut de ales decât să-și exerseze răbdarea până în prezent. Tu ai putea să te uiți la lumea de astăzi: există un Dumnezeu în inimile tuturor oamenilor și, totuși, ei nu sunt capabili să perceapă dacă Dumnezeul din inimile lor este Dumnezeul adevărat sau un zeu fals și, deși Îl iubesc pe acest Dumnezeu al lor, ei sunt incapabili să-L iubească cu adevărat pe Dumnezeu, lucru prin care se înțelege că ei nu au niciun control asupra lor înșiși. Fața urâtă a omului, revelată de Dumnezeu, este adevărata față a Satanei pe tărâmul spiritual. Omul a fost la început nevinovat și fără păcat și, astfel, toate purtările stricate și urâte ale omului sunt acțiunile Satanei pe tărâmul spiritual și sunt o evidență fidelă a evoluțiilor tărâmului spiritual. „Astăzi, oamenii au aptitudini și cred că se pot da mari în fața Mea, pot râde și glumi cu Mine fără cea mai mică inhibiție și să Mi se adreseze ca unui egal. Omul încă nu Mă cunoaște, el mai crede că avem o natură similară, că avem amândoi trup și sânge și amândoi locuim în lumea umană.” Aceasta este ceea ce a făcut Satana în inima omului. Satana folosește noțiunile și ochii goi ai omului pentru a l se opune lui Dumnezeu, dar Dumnezeu îi spune omului despre aceste întâmplări fără echivoc, pentru ca omul să poată evita aici catastrofa. Slăbiciunea fatală a tuturor oamenilor este aceea că ei văd doar „un corp din carne și sânge și nu percep Duhul lui Dumnezeu”. Aceasta este baza unui aspect al ademenirii omului de către Satana. Toți oamenii cred că doar Duhul din acest trup poate fi numit Dumnezeu. Nimeni nu crede că, astăzi, Duhul a devenit trup și S-a arătat de fapt înaintea ochilor lor; oamenii Îl văd pe Dumnezeu ca două părți – „îmbrăcămintea și trupul” – și niciunul nu-L privește ca pe întruparea Duhului, niciunul nu vede că esența trupului este firea lui Dumnezeu. În imaginația oamenilor, Dumnezeu este deosebit de normal, însă oare ei nu știu că un aspect al semnificației profunde a lui Dumnezeu este ascuns în această normalitate?

Când Dumnezeu a început să acopere întreaga lume, ea a devenit neagră ca smoala și, deoarece oamenii dormeau, Dumnezeu a profitat de această ocazie pentru a coborî printre oameni și a început, în mod oficial, să emită Duhul către toate colțurile pământului, angajându-Se în lucrarea de mântuire a omenirii. Se poate spune că, atunci când Dumnezeu a început să-Și asume chipul trupului, Dumnezeu a lucrat personal pe pământ. Apoi, a început lucrarea Duhului și, acolo, a început, în mod oficial, întreaga lucrare pe pământ. Timp de două mii de ani, Duhul lui Dumnezeu a lucrat mereu în întregul univers. Oamenii nici nu știu și nici nu simt acest lucru, dar în timpul zilelor de pe urmă, în momentul în care această epocă urmează să se încheie în curând, Dumnezeu a coborât pe pământ ca să lucreze în persoană. Aceasta este binecuvântarea celor care s-au născut în timpul zilelor de pe urmă, care sunt capabili să vadă, ei personal, chipul lui Dumnezeu care trăiește în trup. „Când toată fața adâncului era întunecată, printre oameni Eu am început să gust amărăciunea lumii. Duhul Meu călătorește în întreaga lume și privește inimile tuturor oamenilor, totuși, și Eu cuceresc

astfel omenirea în trupul Meu întrupat.” Așa este cooperarea armonioasă dintre Dumnezeu în cer și Dumnezeu pe pământ. În cele din urmă, în gândurile lor, oamenii vor crede că Dumnezeul de pe pământ este Dumnezeul din cer, că cerurile și pământul și tot ce este în ele au fost create de Dumnezeul de pe pământ, că omul este controlat de Dumnezeul de pe pământ, că Dumnezeul de pe pământ face pe pământ lucrarea din ceruri și că Dumnezeul din cer S-a arătat în trup. Acesta este obiectivul final al lucrării lui Dumnezeu pe pământ și, astfel, această etapă este cel mai înalt standard al lucrării din perioada întrupării; se desfășoară în divinitate și determină ca toți oamenii să devină, în mod sincer, convinși. Cu cât oamenii Îl caută mai mult pe Dumnezeu în noțiunile lor, cu atât mai mult ei simt că Dumnezeul de pe pământ nu este real. Astfel, Dumnezeu spune că oamenii Îl caută pe Dumnezeu printre cuvinte goale și doctrine. Cu cât oamenii Îl cunosc mai mult pe Dumnezeu în noțiunile lor, cu atât devin mai pricepuți la rostirea acestor cuvinte și doctrine și cu atât vor deveni mai admirabili; cu cât oamenii rostesc mai multe cuvinte și doctrine, cu atât se îndepărtează mai mult de Dumnezeu, cu atât devin ei mai incapabili de cunoașterea substanței omului, cu atât mai mult nu Îl ascultă pe Dumnezeu și cu atât mai mult ei se îndepărtează de cerințele lui Dumnezeu. Cerințele lui Dumnezeu de la om nu sunt la fel de supranaturale pe cât își imaginează oamenii, dar nimeni nu a înțeles vreodată, cu adevărat, voia lui Dumnezeu și, astfel, Dumnezeu spune: „Oamenilor caută doar pe cerul nemărginit sau pe marea care se leagănă sau pe lacul calm sau printre slove și doctrine goale”. Cu cât Dumnezeu face mai multe cerințe omului, cu atât oamenii simt mai mult că Dumnezeu este de neatins și cu atât cred mai mult că Dumnezeu este mare. Astfel, în conștiința lor, toate cuvintele rostite din gura lui Dumnezeu nu pot fi atinse de către om, nelăsându-l lui Dumnezeu nicio altă alegere decât de a acționa personal; între timp, omul nu are nici cea mai mică înclinare de a colabora cu Dumnezeu și doar persistă în plecarea capului și în mărturisirea păcatelor, încercând să fie smerit și ascultător. Ca atare, fără să-și dea seama, oamenii intră într-o nouă religie, într-o ceremonie religioasă care este mai extremă chiar și decât cea din bisericile religioase. Acest lucru necesită ca oamenii să revină la condițiile normale prin transformarea stării lor negative într-o stare pozitivă; dacă nu, omul va deveni tot mai adânc prins în capcană.

De ce Dumnezeu Se concentrează, de multe ori, pe descrierea munților și a apelor în atât de multe din cuvântările Sale? Există un înțeles simbolic în aceste cuvinte? Dumnezeu nu doar că îi permite omului să vadă faptele Sale în trupul Său, ci, de asemenea, îi permite să înțeleagă puterile Lui în sfera cerească. În acest fel, în același timp în care cred, fără îndoială, că acesta este Dumnezeu în trup, oamenii ajung, de asemenea, să cunoască faptele Dumnezeului concret și, astfel, Dumnezeul de pe pământ este trimis la cer, iar Cel din cer este adus pe pământ. Doar după aceasta, oamenii devin capabili să privească, într-un mod mai complet, tot ceea ce este Dumnezeu și să obțină o mai mare cunoaștere a onnipotenței lui Dumnezeu. Cu cât poate Dumnezeu mai mult să cucerească omenirea în trup și să-l depășească, pentru a

călători atât peste cât și în întregul univers, cu atât oamenii sunt mai capabili să vadă faptele Lui pe baza observării Dumnezeuului concret și, astfel, să cunoască adevărul lucrării Sale în întregul univers – că aceasta nu este falsă, ci reală – și astfel, ei ajung să știe că Dumnezeuul practic de astăzi este întruchiparea Duhului și nu a aceluiași fel de corp trupesc ca omul. Astfel, Dumnezeu spune: „Însă, când Eu Îmi dezlănțui mânia, imediat munții sunt rupți în bucăți, pământul începe imediat să se zguduie, apa se usucă repede, iar omul este îndată asaltat de dezastru”. Când oamenii citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei le asociază cu trupul lui Dumnezeu și, astfel, lucrarea și cuvintele de pe tărâmul spiritual indică direct spre Dumnezeu în trup, ceea ce duce un rezultat mai eficient. Când Dumnezeu vorbește, este adesea de la cer la pământ și, atunci, încă o dată, de la pământ la Cer, lăsând toți oamenii incapabili să înțeleagă motivațiile și originile cuvintelor lui Dumnezeu. „Când Eu sunt printre ceruri, stelele nu sunt niciodată cuprinse de panică la prezența Mea. În schimb, ele își pun inimile în lucrarea lor pentru Mine.” Aceasta este starea cerului. Dumnezeu aranjează metodic toate în al treilea Cer, cu toți slujitorii în slujba Lui, care își fac propria lucrare pentru Dumnezeu. Ei nu au făcut niciodată nimic în neascultare față de Dumnezeu, astfel încât ei nu sunt cuprinși de panica despre care vorbește Dumnezeu, dar, în schimb, își pun inima în lucrarea lor, niciodată nu există nicio neorânduială și, astfel, toți îngerii trăiesc în lumina lui Dumnezeu. Între timp, din cauza neascultării lor și pentru că ei nu-L cunosc pe Dumnezeu, toți oamenii de pe pământ trăiesc în întuneric și, cu cât se opun mai mult lui Dumnezeu, cu atât mai mult trăiesc în întuneric. Când Dumnezeu spune: „Cu cât sunt mai strălucitoare cerurile, cu atât este mai întunecată lumea de dedesubt,” El Se referă la modul în care ziua lui Dumnezeu se apropie tot mai mult de întreaga omenire. Astfel, ocupația lui Dumnezeu de șase mii de ani în al treilea Cer va fi încheiată în curând. Toate lucrurile de pe pământ au intrat în capitolul final și, în curând, fiecare va fi îndepărtat din mâna lui Dumnezeu. Cu cât oamenii merg mai departe în vremea zilelor de pe urmă, cu atât sunt ei mai capabili să guste corupția în lumea omului; cu cât ei merg mai departe în vremea zilelor de pe urmă, cu atât sunt ei mai îngăduitori cu privire la trupul lor. Sunt chiar mulți cei care doresc să inverseze starea jalnică a lumii, totuși, speranța lor se pierde în mijlocul suspinelor lor, datorită faptelor lui Dumnezeu. Astfel, când oamenii simt căldura primăverii, Dumnezeu le acoperă ochii și, astfel, ei plutesc pe valurile care se leagănă, niciunul dintre ei nefiind capabil să ajungă la barca de salvare îndepărtată. Deoarece oamenii sunt în mod inherent slabi, Dumnezeu spune că nu există nimeni care să poată îmbunătăți lucrurile. Când oamenii își pierd speranța, Dumnezeu începe să vorbească întregului univers. Începe să mântuiască întreaga omenire și, numai după aceea, oamenii sunt capabili să se bucure de noua viață care vine odată ce lucrurile au fost preschimbate. Oamenii de astăzi sunt la stadiul de autoamăgire. Deoarece drumul din fața lor este atât de pustiu și nedeslușit și pentru că viitorul lor este „nelimitat” și „fără granițe”, oamenii din această epocă nu au nicio aplecare spre luptă și

Își pot doar petrece zilele ca o pasăre Hanhao.^a Niciodată nu a existat cineva care a urmărit, în mod serios, existența și cunoașterea vieții umane; în schimb, ei așteaptă ziua în care Mântuitorul din cer coboară brusc pentru a schimba starea jalnică a lumii, doar după ce ei vor încerca să trăiască cinstit. Astfel este starea adevărată a întregii omeniri și mentalitatea tuturor oamenilor.

Astăzi, Dumnezeu prezice, în lumina mentalității din prezent a omului, noua viitoare viață a sa. Aceasta este strălucirea apariției luminii despre care vorbește Dumnezeu. Ceea ce prezice Dumnezeu este ceea ce va fi, în cele din urmă, realizat de către El și este rodul biruinței lui Dumnezeu asupra Satanei. „Mă mișc deasupra tuturor oamenilor și privesc peste tot. Nimic nu pare vreodată vechi și nicio persoană nu este cum era. Mă odihnesc pe tron, mă sprijin peste întregul univers [...]” Acesta este rezultatul lucrării prezente a lui Dumnezeu. Toți oamenii aleși ai lui Dumnezeu se întorc la forma lor originală, datorită căreia îngerii, care au suferit timp de atât de mulți ani, sunt eliberați, exact așa cum spune Dumnezeu: „fețele lor sunt precum cea a celui sfânt din inima omului”. Deoarece îngerii lucrează pe pământ și Îl slujesc pe Dumnezeu pe pământ și pentru că slava lui Dumnezeu se răspândește în întreaga lume, cerul este adus pe pământ și pământul este ridicat la cer. Prin urmare, omul este legătura care unește cerul și pământul; cerul și pământul nu mai sunt despărțite, nu mai sunt separate, ci unite ca un întreg. În întreaga lume, există doar Dumnezeu și omul. Nu există praf sau noroi și toate lucrurile sunt reînnoite, precum un mic miel care stă pe o pajiște verde sub cer, bucurându-se de tot harul lui Dumnezeu. Și este datorită sosirii verdeții faptul că suflarea vieții strălucește, căci Dumnezeu vine în lume pentru a trăi împreună cu omul pentru întreaga eternitate, așa cum a fost spus din gura lui Dumnezeu că „Pot locui din nou în pace în Sion”. Acesta este simbolul înfrângerii Satanei, este ziua odihnei lui Dumnezeu și această zi va fi preamărită și proclamată de toți oamenii și sărbătorită de toți oamenii. Când Dumnezeu Se odihnește pe tron, acela este și momentul când Dumnezeu Își încheie lucrarea pe pământ și este chiar momentul când toate tainele lui Dumnezeu sunt arătate omului; Dumnezeu și omul vor fi pentru totdeauna în armonie, niciodată separați – astfel sunt imaginile frumoase ale Împărăției!

În taine sunt ascunse taine; cuvintele lui Dumnezeu sunt cu adevărat profunde și de nepătruns!

^a Povestea păsării Hanhao este foarte asemănătoare cu fabula lui Esop despre furnică și greiere. Pasărea Hanhao preferă să doarmă în loc să-și construiască un cuib cât timp vremea este caldă, în ciuda avertismentelor repetate ale vecinei sale, o coțofană. Când sosește iarna, pasărea moare înghețată.

Capitolul 17

Într-adevăr, toate cuvântările care ies din gura lui Dumnezeu sunt necunoscute oamenilor; sunt întregul limbaj pe care oamenii nu l-au auzit. Așadar, se poate spune că înseși cuvintele lui Dumnezeu sunt o taină. Majoritatea oamenilor cred, în mod eronat, că tainele includ doar lucruri la care oamenii nu pot ajunge la nivel conceptual, probleme ale Cerului pe care Dumnezeu le permite acum oamenilor să le știe sau adevărul despre ceea ce face Dumnezeu în lumea spirituală. De aici, este evident că oamenii nu abordează în mod egal toate cuvintele lui Dumnezeu și nici nu le prețuiesc; mai degrabă, se concentrează asupra a ceea ce ei înșiși cred că sunt „taine”. Lucrul acesta dovedește că oamenii nu știu ce sunt cuvintele lui Dumnezeu sau ce sunt tainele; ei pur și simplu îi citează cuvintele din sfera propriilor noțiuni. Realitatea este că nu există nicio singură persoană care iubește cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și tocmai aceasta este rădăcina motivului pentru care El spune că: „oamenii sunt experți în a Mă înșela”. Dumnezeu nu spune că oamenii sunt lipsiți de orice merit sau un dezastru total; acest fapt descrie situația actuală a omenirii. Nici oamenilor nu le este foarte clar cât spațiu ocupă Dumnezeu, de fapt, în inimile lor; doar Dumnezeu Însuși cunoaște acest lucru pe deplin. Prin urmare, în momentul de față, oamenii sunt ca niște sugari. Cât privește motivul pentru care beau lapte și pentru care ar trebui să supraviețuiască, aceștia nu-l cunosc. Doar mama înțelege nevoile unui copil; nu-l va lăsa să moară de foame și nu îi va permite copilului să mănânce peste măsură. Dumnezeu cunoaște cel mai bine nevoile oamenilor, deci, uneori, dragostea Lui este întruchipată în cuvintele Sale, alteori judecata Lui este descoperită în ele, uneori acestea îi rănesc pe oameni în adâncul inimilor și, câteodată, sunt foarte sincere și serioase. Acest lucru le permite oamenilor să simtă bunătatea și accesibilitatea lui Dumnezeu și faptul că El nu este vreo figură impunătoare, imaginată, care nu poate fi atinsă. Nici nu este Fiul Cerului din mințile oamenilor, care nu poate fi privit direct în față și, cu atât mai puțin nu este „un călău” ce ucide pe cei nevinovați, așa cum își imaginează oamenii. Întreaga fire a lui Dumnezeu este revelată în lucrarea Sa; firea lui Dumnezeu în trup de astăzi este încă întruchipată prin lucrarea Sa. Astfel, lucrarea Lui de slujire este una a cuvintelor, nu a ceea ce face El sau cum Se arată la exterior. În cele din urmă, toți vor dobândi edificarea din cuvintele lui Dumnezeu și vor fi făcuți compleți datorită lor. În experiența lor, îndrumați de cuvintele lui Dumnezeu, oamenii vor dobândi o cale de a practica și, prin cuvintele din gura lui Dumnezeu, vor ajunge să-l cunoască întreaga fire. Datorită cuvintelor Lui, întreaga lucrare a lui Dumnezeu va fi împlinită, oamenii vor prinde viață și toți dușmanii vor fi învinși. Aceasta este lucrarea primară pe care nimeni nu o poate ignora. Haideți să examinăm cuvintele Sale: „Cuvântările Mele răsună ca un tunet, împrăștiind lumină în toate cele patru direcții și pe întregul pământ, iar în mijlocul tunetelor și al fulgerelor, umanitatea este doborâtă. Niciun om nu a rămas vreodată ferm în mijlocul tunetelor și al fulgerelor; majoritatea oamenilor sunt cumplit de îngroziți la venirea luminii Mele și nu

știu ce să facă”. De îndată ce Dumnezeu deschide gura, cuvintele ies. El realizează totul prin cuvinte, toate lucrurile sunt transformate de acestea și toți oamenii sunt reînnoiți prin ele. La ce se referă „tunet și fulger”? Și la ce se referă „lumină”? Niciun singur lucru nu poate scăpa de cuvintele lui Dumnezeu. El le folosește pentru a demasca mințile oamenilor și a le descrie urâtenia; El folosește cuvinte pentru a le trata vechile naturi și pentru a-i face pe toți oamenii Săi compleți. Nu este tocmai aceasta importanța cuvintelor lui Dumnezeu? În întregul univers, fără sprijinul și întărirea cuvintelor lui Dumnezeu, întreaga omenire ar fi fost distrusă, cu mult timp în urmă, până în punctul inexistenței. Acesta este principiul a ceea ce face Dumnezeu și aceasta e metoda prin care lucrează de-a lungul planului Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani. Asta arată importanța cuvintelor lui Dumnezeu. Ele străpung direct în adâncurile sufletelor oamenilor. De îndată ce oamenii văd cuvintele Lui, se simt șocați și îngroziți și fug în grabă. Ei vor să scape de realitatea cuvintelor Sale și de aceea acești „refugiați” pot fi văzuți peste tot. De îndată ce Dumnezeu rostește cuvintele, oamenii o iau la sănătoasa. Acesta este un aspect al imaginii urâteniei omenirii pe care îl descrie Dumnezeu. În momentul de față, toți oamenii se trezesc treptat din stupoarea lor; este ca și cum, înainte, toți ar fi dezvoltat cazuri de demență, și acum, că văd cuvintele lui Dumnezeu, par să sufere efectele reziduale ale acelei boli și sunt incapabili să-și recâștige stările anterioare. Așa sunt de fapt toți oamenii și, de asemenea, reprezintă o portretizare adevărată a acestor cuvinte: „Mulți oameni, mișcați de această luminozitate neclară, se trezesc instantaneu din iluziile lor. Cu toate acestea, nimeni nu și-a dat seama vreodată că a venit ziua când lumina Mea coboară pe pământ”. De aceea Dumnezeu a spus: „Majoritatea oamenilor sunt uluiți de apariția bruscă a luminii”. Este total potrivit să punem problema în acest mod. Descrierea omenirii de către Dumnezeu nu are goluri, nici măcar pentru vârful unui ac, iar El a formulat-o cu exactitate și fără greșală, motiv pentru care toți oamenii sunt pe deplin convinși. În plus, fără să știe, dragostea lor pentru Dumnezeu a început să se dezvolte din adâncul inimilor lor. Doar astfel poziția lui Dumnezeu acolo devine mereu mai autentică, aceasta fiind, de asemenea, o cale prin care lucrează Dumnezeu.

„Majoritatea oamenilor sunt doar nedumeriți; au ochii răniți și sunt aruncați, de lumină, în noroi.” Deoarece astfel de oameni se opun voii lui Dumnezeu (adică, se împotrivesc lui Dumnezeu), atunci când vin cuvintele lui Dumnezeu, îndură mustrarea din cauza răzvrătirii lor; de aceea se spune că lumina rănește ochii acelor persoane. Oamenii ca aceștia au fost deja dați Satanei; așadar, atunci când intră în noua lucrare, nu au nici luminare, nici iluminare. Toți cei care nu au lucrarea Duhului Sfânt au fost ocupați de Satana și, adânc în inimile lor, nu există niciun loc pentru Dumnezeu. Așadar, se spune că acești oameni sunt „aruncați în noroi”. Toți cei în această condiție sunt într-o stare de neorânduială. Ei nu pot intra pe calea cea dreaptă și nici nu pot recupera normalitatea; toate gândurile lor sunt contrare. Toți oamenii de pe pământ au fost corupți de Satana în cel mai înalt grad. Oamenii nu au nicio vitalitate și duhnesc a cadavre. Toți

oamenii pământului supraviețuiesc în mijlocul unei epidemii de microbi de care nimeni nu poate scăpa. Ei nu sunt dornici să supraviețuiască pe pământ, dar simt întotdeauna că se va întâmpla ceva mai mare, ce oamenii vor vedea cu ochii lor; astfel, toți oamenii se forțează să trăiască în continuare. De foarte multă vreme nu au avut nicio putere în inima lor; pur și simplu își folosesc speranțele invizibile ca stâlp spiritual și, astfel, își sprijină capul, pretinzând că sunt oameni și își trăiesc în confuzie zilele pe pământ. Este ca și cum toți oamenii ar fi fii ai diavolului întrupat. De aceea Dumnezeu a spus: „Dezordinea acoperă pământul, o priveliște insuportabil de tristă, care, examinată îndeaproape, îl asaltează pe om cu o melancolie copleșitoare”. Din cauza ivirii acestei situații, Dumnezeu a început „să presare semințele Duhului Meu” în întregul univers și a început să-Și îndeplinească lucrarea de mântuire pe întregul pământ. Din cauza continuării acestei lucrări, Dumnezeu a făcut să înceapă să plouă cu tot felul de dezastre, mântuind astfel oamenii cu inimă împietrită. În fazele lucrării lui Dumnezeu, mântuirea încă ia forma diverselor dezastre și niciunul dintre cei osândiți nu poate scăpa de ele. Doar în cele din urmă se va putea ajunge la o situație care să fie pe pământ „la fel de senin ca al treilea Cer. Aici, lucrurile vii, mari și mici, coexistă în armonie, fără a se angaja nici măcar o dată în «conflicte ale gurii și limbii»”. Un aspect al lucrării lui Dumnezeu este acela de a cuceri întreaga omenire și de a câștiga, prin cuvintele Sale, poporul ales; un alt aspect este acela de a-i cuceri pe toți fiii răzvrătirii, prin diverse dezastre. Aceasta este o parte a lucrării la scară largă a lui Dumnezeu. Doar în acest fel Împărăția pe care Dumnezeu o vrea pe pământ poate fi pe deplin realizată și aceasta este partea lucrării Lui care este ca aurul pur.

Dumnezeu cere mereu ca oamenii să priceapă dinamica Cerului. Pot ei realiza cu adevărat acest lucru? Realitatea este că, bazându-ne pe starea prezentă reală a oamenilor, de a fi fost corupți de Satana de mai mult de cinci mii nouă sute de ani, ei nu se pot compara cu Petru; prin urmare, pur și simplu nu pot realiza acest lucru. Aceasta este una dintre metodele lucrării lui Dumnezeu. El nu i-ar lăsa pe oameni să aștepte în mod pasiv; i-ar pune, în schimb, să caute în mod activ. Doar astfel Dumnezeu va avea ocazia să lucreze în oameni. Ar fi bine să îți ofer mai multe explicații; altfel, oamenii vor avea pur și simplu o înțelegere superficială. După ce Dumnezeu a creat omenirea și le-a dăruit oamenilor duh, le-a zis că, dacă nu Îl vor chema pe El, nu vor fi capabili să se conecteze cu Duhul Său și, astfel, „televiziunea prin satelit” din Cer va fi imposibil de receptat pe pământ. Când Dumnezeu nu mai este în duhul oamenilor, rămâne un loc gol pentru alte lucruri și Satana profită astfel de ocazia de a intra. Când oamenii Îl contactează pe Dumnezeu cu inimile lor, Satana intră imediat în panică și se grăbește să scape. Prin strigătele oamenilor, Dumnezeu le dă ceea ce au nevoie, însă la început El nu „locuiește” în ei. El pur și simplu le oferă ajutor constant din cauza strigătelor lor, iar oamenii câștigă rezistență din acea forță internă, astfel încât Satana nu îndrăznește să vină să „se joace” după voia lui. Așadar, dacă oamenii se conectează mereu cu Duhul lui Dumnezeu, Satana nu îndrăznește să vină și să provoace tulburări. Fără tulburările

Satanei, toate viețile oamenilor sunt normale și Dumnezeu are astfel ocazia să lucreze în ele nestingherit. Ca atare, ceea ce vrea să facă Dumnezeu poate fi realizat prin oameni. De aici se poate cunoaște de ce Dumnezeu le-a cerut mereu oamenilor să-și sporească credința, și a mai spus: „Eu am cerințe adecvate în concordanță cu statura omului de pe pământ. Eu niciodată nu am pus pe cineva în dificultate și nici n-am cerut vreodată cuiva să-și «stoarcă sângele» pentru plăcerea Mea”. Cei mai mulți oameni sunt uimiți de cerințele lui Dumnezeu. Se întreabă de ce, din moment ce oamenii nu au această abilitate și au fost iremediabil corupți de Satana, Dumnezeu continuă să aibă cerințe de la ei. Oare nu îi pune Dumnezeu pe oameni într-o poziție dificilă? Văzându-le chipurile solemne și, apoi, văzându-le privirile stinghere, nu poți decât să râzi. Diversele înfățișări urâte ale oamenilor provoacă cel mai mult râsul: uneori ei sunt ca niște copii care iubesc joaca, iar alteori sunt ca o fetiță care se joacă de-a „mama”. Uneori sunt ca un câine care mănâncă un șoarece. Nu se știe dacă aceste stări urâte ale lor sunt de râs sau de plâns și, adesea, cu cât oamenii pot pricepe mai puțin voia lui Dumnezeu, cu atât sunt mai susceptibili de a da de necaz. Deci, următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu – „Sunt Eu Dumnezeul care impune creației doar tăcerea?” – sunt suficiente pentru a arăta cât de nesăbuiți sunt oamenii și, în plus, arată că niciun om nu poate înțelege voia lui Dumnezeu. Chiar dacă El dă glas voii Lui, ei nu sunt în stare să fie atenți la ea. Ei fac lucrarea lui Dumnezeu doar potrivit voinței umane. Prin urmare, cum pot să-l priceapă voia? „Eu umblu pe pământ, împrăștiindu-Mi parfumul pretutindeni și, în fiecare loc, Îmi las în urmă forma. Fiecare loc răsună la sunetul glasului Meu. Oamenii de peste tot se gândesc la scenele frumoase de ieri, pentru că întreaga umanitate își amintește trecutul...” Aceasta va fi situația când se va constitui Împărăția. De fapt, în câteva locuri, Dumnezeu a profețit deja frumusețea realizării Împărăției și, toate acestea combinate, formează o imagine completă a Împărăției. Totuși oamenii nu-i acordă atenție; o privesc pur și simplu de parcă ar fi un desen animat.

Din cauza mileniilor de corupție a Satanei, oamenii au trăit mereu în întuneric, deci acesta nu îi tulbură, și nici nu tânjesc după lumină. Astfel s-a ajuns la următoarea situație, când lumina sosește astăzi: „toți sunt potrivnici sosirii Mele și toți alungă venirea luminii, ca și cum Eu aș fi dușmanul omului în Cer. Omul Mă întâmpină cu o lumină defensivă în ochi”. Deși majoritatea oamenilor încearcă să Îl iubească pe Dumnezeu cu sinceritate, El încă nu este mulțumit și tot condamnă omenirea. Acest lucru este derutant pentru oameni. Deoarece ei trăiesc în întuneric, ei încă Îl slujesc pe Dumnezeu așa cum o fac în absența luminii. Adică, toți oamenii Îl slujesc pe Dumnezeu folosindu-și propriile noțiuni și, atunci când El vine, aceasta este starea lor, și nu pot să-L slujească prin acceptarea noii lumini; mai degrabă, Îl slujesc cu toată experiența pe care au avut-o ei înșiși. Dumnezeu nu obține bucurie din „devotamentul” omenirii, deci lumina nu poate fi lăudată de oameni în întuneric. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a rostit cuvintele de mai sus; nu este absolut deloc contrar realității și nu este maltratarea omenirii de către Dumnezeu, nici faptul că o neîndreptățește. De la crearea lumii, nicio singură persoană

nu a gustat cu adevărat din căldura lui Dumnezeu; toți oamenii au fost defensivi față de Dumnezeu, temându-se profund că El îi va doborî și îi va nimici. Prin urmare, de-a lungul acestor șase mii de ani, Dumnezeu a dat întotdeauna căldura la schimb pentru sinceritatea oamenilor și a continuat să-i îndrume cu răbdare la fiecare pas. Asta pentru că oamenii sunt atât de slabi și nu sunt capabili să afle pe deplin voia lui Dumnezeu și sau să-L iubească din toată inima, căci nu pot să nu fie supuși manipulării Satanei. Cu toate acestea, Dumnezeu rămâne îngăduitor și, într-o zi după atât de multă răbdare din partea Lui – adică atunci când va reînnoi lumea – El nu Se va mai îngriji de oameni precum o mamă. În schimb, El va da oamenilor recompensele care li se potrivesc. Din acest motiv, iată ce se va întâmpla atunci: „cadavrele plutesc la suprafața oceanului”, în timp ce „în locurile fără apă, alți oameni se bucură încă, printre râsete și cântece, de făgăduințele acordate lor”. Aceasta este o comparație între destinațiile celor care sunt pedepsiți și ale celor care sunt răsplătiți. „Suprafața oceanului” se referă la Adâncul muștrării omenirii, despre care a vorbit Dumnezeu. Aceasta este destinația Satanei și este „locul de odihnă” pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru toți care l se împotrivesc. Dumnezeu Și-a dorit întotdeauna iubirea sinceră a omenirii, totuși oamenii nu știu acest lucru și sunt nepăsători față de el și își fac încă treaba lor. Din cauza acestui lucru, în toate cuvintele Lui, Dumnezeu cere întotdeauna lucruri de la oameni și le indică defectele și le arată calea pentru a practica, astfel încât să poată practica în conformitate cu aceste cuvinte. El și-a arătat atitudinea față de oameni: „Totuși, Eu n-am luat niciodată, la întâmplare, nicio singură viață umană ca să Mă joc cu ea ca și cum ar fi fost o jucărie. Observ durerile pe care le-a îndurat omul și înțeleg prețul pe care el l-a plătit. În timp ce el stă înaintea Mea, nu doresc să îl iau pe om pe nepregătite pentru a-l muștra și nici nu-Mi doresc să revărs asupra lui lucruri nedorite. În schimb, în tot acest timp, Eu doar i-am furnizat și i-am dat omului”. Când oamenii citesc aceste cuvinte de la Dumnezeu, simt imediat căldura Sa și gândesc: „Într-adevăr, în trecut am plătit un preț pentru Dumnezeu, dar L-am și tratat cu superficialitate și, uneori, m-am plâns Lui. Dumnezeu m-a călăuzit întotdeauna cu vorbele Sale și El acordă atât de multă atenție vieții mele, dar, uneori, eu mă joc cu ea ca și cum ar fi o jucărie. Chiar nu ar trebui să fac asta. Dumnezeu mă iubește atât de mult, deci, de ce nu pot să mă străduiesc destul de mult?” Atunci când le vin aceste gânduri, oamenii chiar vor să-și dea palme și unii strâmbă chiar din nas și strigă cu voce tare. Dumnezeu înțelege ce gândesc ei și vorbește în consecință, iar aceste câteva cuvinte – care nu sunt nici dure, nici blânde – inspiră iubirea oamenilor față de El. În cele din urmă, Dumnezeu a profețit schimbarea din lucrarea Sa în momentul în care Împărăția va fi constituită pe pământ: când Dumnezeu va fi pe pământ, oamenii vor putea să fie eliberați de dezastre și calamități și vor putea să se scalde în har; totuși, când El va începe judecata din ziua cea mare, atunci Se va arăta printre toți oamenii și întreaga Sa lucrare pe pământ va fi desăvârșită. În acel moment, deoarece ziua va fi venit, va fi exact așa cum s-a scris în Biblie: „Cine este nedrept să rămână în continuare nedrept, iar cel care este sfânt să rămână în continuare

sfânt”. Cei nedrepti vor ajunge la muștrare, iar cei sfinți vor veni înaintea tronului. Nicio singură persoană nu va putea să câștige indulgența lui Dumnezeu; nici măcar fiii și oamenii Împărăției. Totul este dreptatea lui Dumnezeu și o dezvăluire a firii Sale. El nu va arăta, pentru a doua oară, bunăvoință pentru slăbiciunile omenirii.

Capitolul 18

Toate cuvintele lui Dumnezeu conțin o parte din firea Lui. Firea lui Dumnezeu nu poate fi exprimată pe deplin în cuvinte, ceea ce este suficient pentru a arăta câtă bogăție există în El. Ceea ce oamenii pot vedea și atinge este, până la urmă, limitat, la fel cum este și capacitatea oamenilor. Deși cuvintele lui Dumnezeu sunt clare, oamenii nu sunt în stare să le înțeleagă pe deplin. Luați aceste cuvinte de exemplu: „Într-o străfulgerare, fiecare animal este dezvăluit în adevărata sa formă. Tot așa, iluminate de lumina Mea, ființele umane și-au recăpătat sfințenia pe care o aveau odinioară. O, fie ca lumea coruptă a trecutului să se fi răsturnat în sfârșit în apa murdară și, scufundându-se sub suprafață, să se fi dizolvat în noroi!” Toate cuvintele lui Dumnezeu conțin ființa Lui și, deși toți oamenii sunt conștienți de aceste cuvinte, nici măcar unul nu le-a cunoscut niciodată semnificația. În ochii lui Dumnezeu, toți cei care I se împotrivesc sunt dușmanii Săi, adică cei care aparțin duhurilor rele sunt animale. Din asta se poate observa adevărata stare a bisericii. Toți oamenii sunt iluminați de cuvintele lui Dumnezeu și, în această lumină, se cercetează pe ei înșiși fără a fi supuși prelegerilor, muștrării sau alungării directe de către alții, fără a fi supuși altor modalități umane de a face lucrurile și fără ca alții să le atragă atenția asupra lucrurilor. Din „perspectiva microscopică”, ei văd foarte clar câtă boală există, într-adevăr, înlăuntrul lor. În cuvintele lui Dumnezeu, orice fel de spirit este clasificat și revelat în forma sa originară; aceia cu spiritele îngerilor devin mai iluminați și mai luminați, de unde și cuvintele lui Dumnezeu: „recăpătându-și sfințenia pe care o aveau odinioară”. Aceste cuvinte se bazează pe rezultatul final obținut de Dumnezeu. Desigur, deocamdată, acest rezultat nu poate fi obținut pe deplin – este doar o anticipare prin care se poate vedea voia lui Dumnezeu. Aceste cuvinte sunt suficiente pentru a arăta că un număr mare de oameni se va năruie în cuvintele lui Dumnezeu și va fi învins în procesul treptat de sanctificare a tuturor oamenilor. Aici, „dizolvându-se în noroi” nu contrazice distrugerea lumii de către Dumnezeu cu foc, iar „străfulgerare” se referă la mânia lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Își va dezlănțui grozava Sa mânie, întreaga lume va experimenta tot felul de dezastre ca rezultat, precum un vulcan care erupe. Stând la înălțime în cer, se poate vedea că, pe pământ, tot felul de calamități se apropie de întreaga omenire, tot mai mult cu fiecare zi. Privind de sus în jos, pământul prezintă o varietate de scene precum cele care preced un cutremur. Focul lichid năvălește neconținut, lava curge liber, munții se mută și o lumină rece strălucește peste toate. Întreaga lume s-a scufundat în foc. Aceasta este

scena în care Dumnezeu Își dezlănțuie mânia și este timpul judecății Sale. Toți cei care sunt din carne și sânge vor fi incapabili să scape. Astfel, războaiele dintre țări și conflictele dintre oameni nu vor fi necesare pentru a distruge întreaga lume; în schimb, lumea se va „bucura în mod conștient” în leagănul muștrării lui Dumnezeu. Nimeni nu va putea scăpa; fiecare persoană în parte trebuie să treacă prin acest calvar, una câte una. După aceea, întregul univers va scânteia din nou de strălucire sfântă și întreaga omenire va începe din nou o viață nouă. Iar Dumnezeu Se va odihni deasupra universului și va binecuvânta întreaga omenire în fiecare zi. Cerul nu va fi insuportabil de pustiu, ci își va recupera vitalitatea pe care nu a mai avut-o de la crearea lumii, iar venirea „celeia de-a șasea zile” va fi când Dumnezeu va începe o nouă viață. Și Dumnezeu și omenirea vor intra în odihnă, iar universul nu va mai fi tulbure sau murdar, ci va fi reînnoit. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a spus: „Pământul nu mai este nemișcat și tăcut, cerul nu mai este pustiu și trist”. În Împărăția cerurilor, nu au existat niciodată nedreptate și emoții umane ori vreuna dintre firile corupte ale omenirii, deoarece tulburarea Satanei nu este prezentă acolo. „Oamenii” sunt cu toții capabili să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu, iar viața în cer este o viață plină de bucurie. Toți cei din cer au înțelepciune și demnitatea lui Dumnezeu. Din cauza diferențelor dintre cer și pământ, cetățenii cerului nu sunt numiți „oameni”; mai degrabă, Dumnezeu îi numește „duhuri”. Diferențele dintre aceste două cuvinte sunt esențiale – cei numiți acum „oameni” au fost corupți de Satana, în timp ce „duhurile” nu au fost. În cele din urmă, Dumnezeu va transforma oamenii de pe pământ în ființe cu însușirile duhurilor din ceruri și atunci nu vor mai fi supuși tulburării Satanei. Acesta este adevăratul sens al cuvintelor: „Sfințenia Mea s-a propagat peste tot în univers”. „Pământul, în starea sa primordială, aparține cerului, iar cerul este unit cu pământul. Omul este cordonul care unește cerul și pământul și, datorită sfințeniei lui, datorită reînnoirii lui, cerul nu mai este ascuns de pământ, iar pământul nu mai este tăcut față de cer.” Acest lucru se spune cu referire la oamenii care au duhuri de îngeri și, în acest moment, „îngerii” vor putea din nou să coexiste în mod pașnic și să își recapete starea inițială, fără a mai fi împărțiți de către trup între tărmurile cerului și ale pământului. „Îngerii” de pe pământ vor putea comunica cu îngerii din cer, oamenii de pe pământ vor afla tainele cerului, iar îngerii din ceruri vor afla secretele lumii umane. Cerul și pământul vor fi unite, fără nicio distanță între ele. Aceasta este frumusețea înfăptuirii Împărăției. Este ceea ce va completa Dumnezeu și ceva după care tânjesc toți oamenii și toate duhurile. Dar cei din lumea religioasă nu știu nimic despre asta. Ei doar așteaptă ca Isus Mântuitorul să vină pe un nor alb și să le ia sufletele, lăsând „gunoiul” împrăștiat peste pământ (aici, „gunoiul” se referă la cadavre). Nu este aceasta o noțiune pe care o împărtășesc toți oamenii? Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a spus: „O! Oare cum ar putea lumea religioasă să nu fie distrusă de autoritatea Mea pe pământ?” Datorită completării oamenilor lui Dumnezeu pe pământ, lumea religioasă va fi răsturnată. Acesta este adevăratul sens al „autorității” despre care a vorbit Dumnezeu. Dumnezeu a spus: „Există cineva care, în ziua Mea, să

Îmi facă numele de ocară? Toate ființele umane își îndreaptă privirea plină de respect către Mine și, în inima lor, Mă strigă în taină”. Asta a spus El despre consecințele distrugerii lumii religioase. Aceasta se va supune în întregime înaintea tronului lui Dumnezeu datorită cuvintelor Sale și nu va mai aștepta ca un nor alb să coboare, nu va mai privi spre cer, ci va fi în schimb cucerită înaintea tronului lui Dumnezeu. De aici cuvintele: „în inima lor, Mă strigă în taină” – acesta va fi rezultatul pentru lumea religioasă, pe care Dumnezeu o va cuceri în întregime. La asta se referă atotputernicia lui Dumnezeu – la doborârea tuturor oamenilor religioși, a celor mai răzvrățiți din omenire, astfel încât ei să nu se mai agațe niciodată de propriile noțiuni, ca să-L poată cunoaște pe Dumnezeu.

Deși cuvintele lui Dumnezeu au prezis în mod repetat frumusețea Împărăției, au vorbit despre diferitele ei aspecte și au descris-o din perspective diferite, totuși, oamenii nu pot să exprime pe deplin fiecare condiție a Epocii Împărăției, deoarece capacitatea lor de a primi lasă prea mult de dorit. Toate cuvintele din cuvântările Lui au fost rostite, dar oamenii nu s-au uitat înlăuntrul lor cu un fluoroscop, cu raze X, și sunt astfel privați de claritate și înțelegere și chiar confuzi. Acesta este cel mai mare defect al trupului. Deși în inimile lor oamenii vor să-L iubească pe Dumnezeu, ei l se împotrivesc din cauza tulburărilor Satanei, așa că Dumnezeu a atins iar și iar inimile amorțite și neghioabe ale oamenilor, pentru ca ei să poată fi reînviați. Tot ceea ce Dumnezeu demască este urâtenia Satanei, așadar, cu cât sunt mai dure cuvintele Lui, cu atât Satana este mai rușinat, cu atât mai puțin înrobite devin inimile oamenilor, iar dragostea lor poate fi trezită mai mult. Așa lucrează Dumnezeu. Deoarece Satana a fost demascat și văzut pe deplin, nu mai îndrăznește să ocupe inimile oamenilor și, astfel, îngerii nu mai sunt hărțuiți. În acest fel, ei îl iubesc pe Dumnezeu cu toată inima și mintea lor. Doar în acest moment se vede limpede că, în adevăratul lor sine, îngerii îi aparțin lui Dumnezeu și îl iubesc. Numai pe această cale se poate împlini voia lui Dumnezeu. „În inimile tuturor ființelor umane, a fost statornicit un loc pentru Mine. Nu voi mai întâlni aversiune sau renunțare printre oameni, căci lucrarea Mea cea măreață a fost deja îndeplinită și nu mai este stingherită.” Acesta este sensul a ceea ce s-a descris mai sus. Din cauza hărțuirii Satanei, oamenii nu pot găsi timp să-L iubească pe Dumnezeu și sunt întotdeauna încurcați de lucrurile lumești și amăgiți de Satana, astfel încât să acționeze din confuzie. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a spus că oamenii au „îndurat atâtea greutăți ale vieții, atâtea nedreptăți din partea lumii, atâtea vicisitudini ale tărâmului uman, dar, acum, ei sălășluiesc în lumina Mea. Cine nu plânge pentru nedreptățile de ieri?” Când oamenii aud aceste cuvinte, ei simt că Dumnezeu este tovarășul lor de suferință, că îi compătimește și, în acel moment, le împărtășește plângerile. Ei simt brusc durerea lumii umane și se gândesc: „Este atât de adevărat – nu m-am bucurat niciodată de nimic în lume. De când am ieșit din pântecul mamei mele și până acum, am trăit viața umană și nu am câștigat nimic, dar am suferit atât de mult. Totul e atât de gol! Iar acum, sunt atât de corupt de Satana! O! Dacă nu ar fi mântuirea lui Dumnezeu, când va veni vremea

morții mele, nu îmi voi fi trăit toată viața degeaba? Există vreo semnificație a vieții umane? Nu este de mirare că Dumnezeu a spus că totul sub soare este gol. Dacă Dumnezeu nu m-ar fi luminat astăzi, încă aș fi în întuneric. Ce jalnic!” În acest moment, în inima lor încolțește o îndoială: „Dacă nu pot câștiga făgăduința lui Dumnezeu, cum pot continua să experimentez viața?” Toți cei care citesc aceste cuvinte vor ajunge să plângă în timp ce se roagă. Acesta este psihicul uman. Ar fi imposibil ca cineva să citească acest lucru și să nu aibă nicio reacție, dacă nu cumva este dezechilibrat psihic. În fiecare zi, Dumnezeu dezvăluie stările a tot felul de oameni. Uneori, El exprimă nemulțumirile în numele lor. Uneori, El îi ajută pe oameni să treacă cu succes printr-un anumit mediu și să îl depășească. Uneori, El evidențiază „transformările” oamenilor. În caz contrar, oamenii nu ar ști cât de mult au crescut în viață. Uneori, Dumnezeu scoate în evidență experiențele oamenilor în realitate, iar alteori, El pune în evidență imperfecțiunile și neajunsurile lor. Uneori, El le face noi cereri, iar alteori, evidențiază măsura în care ei îl înțeleg. Cu toate acestea, Dumnezeu a mai spus: „Am auzit cuvintele spuse din inimă de atâția oameni, relatările rostite de atâția oameni despre experiențele dureroase din toiul suferinței; am văzut atât de mulți, în necazurile cele mai cumplite, oferindu-Mi fără greș loialitatea lor și pe atât de mulți i-am privit, în timp ce străbăteau cărarea anevoioasă, zbatându-se să găsească o cale de ieșire”. Aceasta este o descriere a caracterelor pozitive. În fiecare episod al „dramei istoriei umane”, nu au existat doar personaje pozitive, ci și negative. Prin urmare, Dumnezeu începe să dezvăluie urâtenia acestor personaje negative. Astfel, numai prin contrastul cu „trădătorii” se dezvăluie loialitatea neclintită și curajul neînfricat al „oamenilor drepti”. În viața tuturor oamenilor, există factori negativi și, fără excepție, și factori pozitivi. Dumnezeu Se folosește de ambele tipuri de factori pentru a dezvălui adevărul despre toți oamenii, astfel încât trădătorii să-și plece capul și să-și admită păcatele, și astfel încât, cu încurajare, oamenii drepti să fie fideli în continuare. Implicațiile cuvintelor lui Dumnezeu sunt foarte profunde. Uneori, oamenii le citesc și nu mai pot de râs, în timp ce alteori, doar își clatină capul în tăcere. Uneori își amintesc, uneori plâng amarnic și își recunosc păcatele, alteori orbecăie și alteori caută. În general, reacțiile oamenilor se schimbă din cauza diferitelor împrejurări în care vorbește Dumnezeu. Atunci când o persoană citește cuvintele lui Dumnezeu, uneori cei prezenți, din păcate, pot chiar crede greșit că acea persoană este bolnavă psihic. Luați în considerare aceste cuvinte: „Iar astfel, disputele controversate nu mai există pe pământ și, urmând cuvintele care izvorăsc din Mine, felurile «arme» ale epocii moderne sunt, de asemenea, retrase”. Cuvântul „arme” ar putea singur să asigure râsetele pentru o zi întreagă și, de fiecare dată când cineva își va aminti, din întâmplare, cuvântul „arme”, va râde teribil în sinea lui. Nu este așa? Cum ai putea să nu râzi de asta?

Când râdeți, nu uitați să înțelegeți ceea ce Dumnezeu cere de la omenire și nu uitați să vedeți adevărata stare a bisericii: „Toată omenirea a revenit la normal și a pornit spre o nouă viață. Trăind în noile împrejurimi, un număr considerabil de oameni se uită în jurul

lor, simțindu-se ca și cum au intrat într-o lume nou-nouță și, din acest motiv, nu reușesc să se adapteze imediat la mediul lor actual sau să apuce direct pe cărarea cea dreaptă”. Aceasta este în prezent adevărata stare a bisericii. Nu fi prea nerăbdător să faci ca toți oamenii să intre imediat pe calea cea bună. Odată ce lucrarea Duhului Sfânt va progresa până la un anumit punct, oamenii vor intra în ea cu toții, fără să-și dea seama. Când vei înțelege esența cuvintelor lui Dumnezeu, vei ști până la ce punct a lucrat Duhul Său. Voia lui Dumnezeu este aceasta: „Eu doar administrez, în funcție de nedreptatea omului, o măsură potrivită de «educație», cea mai bună pentru a le permite tuturor să se încadreze pe calea cea bună”. Acesta este modul de a vorbi și de a lucra al lui Dumnezeu și este și calea specifică de practică a omenirii. După aceasta, El le-a indicat oamenilor o altă stare a omenirii: „Dacă ființele umane nu sunt dornice să se bucure de beatitudinea care este în Mine, tot ce pot face Eu este să fiu de acord cu dorințele lor și să-i trimit în Adânc”. Dumnezeu a vorbit exhaustiv și nu le-a lăsat oamenilor nicio ocazie de a se plânge. Aceasta este tocmai diferența dintre Dumnezeu și om. Dumnezeu îi vorbește întotdeauna omului în mod deschis și liber. În tot ceea ce spune Dumnezeu, se poate vedea inima Sa sinceră, care îi determină pe oameni să-și măsoare propriile inimi cu a Lui și care le permite să-și deschidă inima către El, pentru ca El să vadă unde se încadrează aceștia în spectrul curcubeului. Dumnezeu nu a aplaudat niciodată credința sau dragostea nimănui, dar El a avut întotdeauna cerințe de la oameni și le-a demască parte urâtă. Acest lucru arată ce „statură” mică au oamenii și cât de defectuoasă este „constituția” lor. Ei au nevoie de mai mult „exercițiu” pentru a compensa aceste defecte, și de aceea Dumnezeu „își dezlănțuie furia” asupra oamenilor neîncetat. Într-o zi, când Dumnezeu va fi dezvăluit întregul adevăr despre omenire, oamenii vor fi făcuți compleți, iar Dumnezeu Se va liniști. Oamenii nu Îl vor mai linguși pe Dumnezeu, iar El nu îi va mai „educa”. De atunci, oamenii vor putea „trăi pe cont propriu”, dar nu acesta este momentul. Există încă mult în oameni care poate fi numit „contrafăcut” și sunt necesare mai multe runde de examinare, mult mai multe „puncte de control” unde „impozitele” lor pot fi plătite în mod corespunzător. Dacă mai există mărfuri contrafăcute, acestea vor fi confiscate, astfel încât să nu fie vândute, iar apoi acel lot de bunuri de contrabandă va fi distrus. Nu este aceasta o modalitate bună de a face lucrurile?

Capitolul 19

Se pare că, în imaginația oamenilor, Dumnezeu este foarte semeț și este de nepătruns. Este ca și cum Dumnezeu nu ar locui în mijlocul omenirii și i-ar disprețui pe oameni pentru că este atât de semeț. Cu toate acestea, Dumnezeu distruge noțiunile oamenilor și le elimină pe toate, îngropându-le în „morminte” unde se transformă în cenușă. Atitudinea lui Dumnezeu față de noțiunile omenirii este similară atitudinii Lui față de cei morți, definindu-le după placul inimii. Se pare că „noțiunile” nu au reacții; de aceea,

Dumnezeu face această lucrare de la crearea lumii până astăzi și nu S-a oprit niciodată. Din cauza trupului, oamenii sunt corupți de Satana și, din cauza acțiunilor Satanei pe pământ, oamenii își formează tot felul de noțiuni pe parcursul experiențelor personale. Lucrul acesta se numește „formare naturală”. Aceasta este ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu pe pământ, deci metoda lucrării Sale a atins apogeul, iar El îi pregătește mai intens pe oameni astfel încât ei să poată fi făcuți compleți în lucrarea Sa finală, mulțumind în cele din urmă voia lui Dumnezeu. Înainte, în mijlocul omenirii erau doar luminarea și iluminarea Duhului Sfânt, dar nu și cuvinte rostite de Dumnezeu Însuși. Când Dumnezeu a vorbit cu propria-I voce, toată lumea a fost uimită, iar cuvintele de astăzi sunt și mai enigmatice. Semnificația lor este și mai greu de înțeles, iar oamenii par să fie confuzi, întrucât cincizeci la sută din cuvintele Lui sunt între ghilimele. „Când vorbesc, omul ascultă glasul Meu cu atenție concentrată; dar când încetez să vorbesc, el începe din nou propria sa «întreprindere».” Acest pasaj include un cuvânt între ghilimele. Cu cât mai mult umor vorbește Dumnezeu, așa cum face aici, cu atât mai mult îi atrag cuvintele pe oameni să le citească. Oamenii pot să accepte să fie tratați atunci când sunt relaxați. Totuși, în primul rând, acest lucru este pentru a-i împiedica pe mai mulți oameni să fie descurajați sau dezamăgiți atunci când nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este o tactică în războiul lui Dumnezeu împotriva Satanei. Numai astfel vor rămâne oamenii interesați de cuvintele lui Dumnezeu și vor continua să le acorde atenție chiar și atunci când nu le pot urma firul. Pe de altă parte, și celelalte cuvinte ale Sale care nu sunt înconjurare de citate au un farmec deosebit și, astfel, acestea sunt mai ușor de recunoscut și îi fac pe oameni să iubească și mai mult cuvintele lui Dumnezeu și să simtă dulceața cuvintelor Lui în inima lor. Întrucât cuvintele lui Dumnezeu vin într-o mare varietate de forme și sunt bogate și diverse, și datorită faptului că substantivele nu se repetă printre multele Lui cuvinte, în al treilea lor sens, oamenii cred că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi. De exemplu: „Eu nu cer omului să fie un simplu «consumator», însă îi cer să fie un «producător» capabil să provoace înfrângerea Satanei”. Semnificațiile cuvintelor „consumator” și „producător” din acea frază sunt similare unor cuvinte rostite în trecut, dar Dumnezeu nu este inflexibil; mai degrabă, El îi face pe oameni să fie conștienți de prospețimea Sa și, prin urmare, să prețuiască dragostea lui Dumnezeu. Judecata Lui și cerințele Sale de la omenire sunt conținute în umorul din discursul lui Dumnezeu. Întrucât toate cuvintele lui Dumnezeu au obiective și semnificații, umorul Său nu este pur și simplu menit să destindă atmosfera sau să-i facă pe oameni să râdă zgomotos, și nici nu este menit să le relaxeze mușchii. În schimb, umorul lui Dumnezeu intenționează să-i elibereze pe oameni de cinci mii de ani de robie, niciodată să mai fie legați, astfel încât să fie mai capabili să accepte cuvintele lui Dumnezeu. Metoda lui Dumnezeu este de a folosi o lingură de zahăr ca medicamentul să alunece mai ușor; El nu-i forțează pe oameni să înghită medicamente amare. În dulceață e amărăciune, iar în amărăciune e dulceață.

„Atunci când o licărire slabă de lumină începe să se arate la Răsărit, toți oamenii din

univers, din acel motiv, își îndreaptă, pentru moment, atenția spre lumina de la Răsărit. Nemaifiind în continuare cufundată în somn, omenirea merge să observe sursa luminii estice, dar, din cauza limitelor puterii umane, nimeni nu poate vedea locul de unde provine lumina.” Acest lucru se întâmplă peste tot în univers, nu numai în mijlocul fiilor lui Dumnezeu și al poporului Său. Toți oamenii din cercurile religioase și necredincioșii au această reacție. În momentul în care lumina lui Dumnezeu strălucește, inimile lor se schimbă treptat, iar ei încep pe neștiute să descopere că viețile lor nu au sens, că viața umană e lipsită de valoare. Oamenii nu urmăresc un viitor, nu se gândesc la ziua de mâine și nici nu-și fac griji în privința acesteia; mai degrabă, ei se agață de ideea că ar trebui să mănânce și să bea mai mult cât sunt încă „tineri” și că totul va fi meritat odată ce va sosi ziua de pe urmă. Oamenii nu au nicio dorință de a guverna lumea. Vigoarea din dragostea omenirii pentru lume a fost furată în întregime de „diavol”, dar nimeni nu știe care este rădăcina. Ei nu pot decât să alerge încoace și încolo, informându-se unul pe celălalt, căci ziua lui Dumnezeu nu a sosit încă. Într-o zi, toată lumea va vedea răspunsurile tuturor tainelor de nepătruns. Exact la asta S-a referit Dumnezeu când a spus: „Omul se va trezi din somn și din vis și, doar atunci, își va da seama că ziua Mea se apropie încet în lume”. Când acel moment va veni, toți oamenii care-l aparțin lui Dumnezeu vor fi ca frunzele verzi, „așteptând să-Mi consacre porțiunea lor individuală, în momentul în care Eu sunt pe pământ”. Deci mulți dintre oamenii lui Dumnezeu din China tot se prăbușesc după ce El își face auzit glasul și, astfel, Dumnezeu spune: „Însă, fără puterea de a modifica faptul îndeplinit, ei pot doar să aștepte ca Eu să pronunț sentința”. Printre ei, tot vor fi câțiva de alungat – nu toți vor rămâne neschimbați. Mai degrabă, oamenii pot doar să atingă standardul numai după ce au fost supuși testului, în urma căruia li se eliberează „certificate de calitate”; în caz contrar, aceștia vor deveni rebuturi în grămada de rămășițe. Dumnezeu subliniază în mod constant adevărata stare a omenirii, așa că oamenii simt din ce în ce mai mult tăinicia lui Dumnezeu. „Dacă El nu ar fi Dumnezeu, cum ar putea să ne cunoască atât de bine adevărata stare?” Cu toate acestea, din cauza slăbiciunii oamenilor, „în inimile oamenilor, Eu nu sunt nici sus, nici jos. În ceea ce-i privește pe oameni, este o chestiune de indiferență dacă Eu exist sau nu”. Nu aceasta este tocmai starea tuturor oamenilor care se potrivește cel mai bine realității? În ceea ce-i privește pe oameni, Dumnezeu există atunci când Îl caută și nu există atunci când nu-L caută. Altfel spus, Dumnezeu există în inimile oamenilor în momentul în care ei au nevoie de ajutorul Său, dar, când nu mai au nevoie de El, Dumnezeu nu mai există. Asta este în inimile oamenilor. În realitate, toată lumea de pe pământ gândește așa, inclusiv toți „ateii”, iar „impresia” lor despre Dumnezeu este, de asemenea, vagă și opacă.

„De aceea, munții devin granițe între națiuni pe pământ, apele devin bariere pentru a ține oamenii despărțiți între pământuri, iar aerul devine cel care curge de la un om la altul, în spațiul de pe pământ.” Aceasta a fost lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu când crea lumea. Menționarea acestui lucru aici îi zăpăcește pe oameni: e posibil ca

Dumnezeu să vrea să creeze o altă lume? Este corect să spunem acest lucru: de fiecare dată când Dumnezeu vorbește, cuvintele Sale conțin crearea, gestionarea și distrugerea lumii; doar că uneori sunt clare, iar alteori sunt vagi. Întreaga gestionare a lui Dumnezeu este inclusă în cuvintele Lui; doar că oamenii nu le pot distinge. Binecuvântările pe care Dumnezeu le oferă oamenilor le însuțesc credința. Din exterior, pare că Dumnezeu le face o promisiune, dar, în esență, este măsura cerințelor Lui pentru oamenii Împărăției Sale. Cei ce sunt potriviți pentru a fi folosiți vor rămâne, iar cei care nu sunt potriviți vor fi înghițiți de o calamitate care se abate din cer. „Tunetul asurzitor din cer îl doboară pe om; munții înalți, în timp ce se răstoarnă, îl îngroapă; fiarele sălbatice, în foamea lor, îl devorează; și oceanele care se ridică în talazuri se închid peste capul lui. Pe măsură ce omenirea se implică într-un conflict fratricid, toți oamenii își vor căuta propria distrugere în calamitățile care se ridică din mijlocul lor.” Acesta este „tratamentul special” care va fi acordat celor care nu ating standardele și cărora nu li se va aduce mântuirea în Împărăția lui Dumnezeu. Cu cât Dumnezeu spune mai multe lucruri precum „Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încheștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde lumina care vă ghidează,” cu atât mai mulți oameni devin conștienți de caracterul lor onorabil; ca atare, au mai multă credință pentru a căuta noua viață. Dumnezeu le oferă oamenilor ceea ce ei Îi cer. După ce Dumnezeu îi dă în vileag într-o anumită măsură, El își schimbă modul de a vorbi, folosind un ton de binecuvântare pentru a obține cel mai bun rezultat. A avea cerințe de la omenire astfel dă rezultate mai practice. Întrucât toți oamenii sunt dispuși să discute despre afaceri cu partenerii lor – toți sunt experți în afaceri – tocmai acest lucru îl vizează Dumnezeu când spune asta. Așadar, ce este „Sinim”? Aici, Dumnezeu nu Se referă la Împărăția de pe pământ, care este coruptă de Satana, ci mai degrabă la o adunare a tuturor îngerilor care au venit de la Dumnezeu. Cuvintele „hotărâți și de neclintit” implică faptul că îngerii vor învinge toate forțele Satanei, consacrand astfel Sinimul în întregul univers. Astfel, adevăratul sens al Sinimului este o adunare a tuturor îngerilor de pe pământ și, aici, se referă la cei de pe pământ. Prin urmare, Împărăția care va exista ulterior pe pământ va fi numită „Sinim”, și nu „Împărăție”. Nu există niciun sens real pentru „Împărăția” de pe pământ; este, în esență, Sinimul. Astfel, putem afla adevăratul sens al cuvintelor „cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers” numai raportându-le la definiția Sinimului. Lucrul acesta demonstrează viitorul clasament al tuturor oamenilor de pe pământ. Toți oamenii din Sinim vor fi regi care conduc toate popoarele pământului, după ce au îndurat mustrarea. Tot ce este pe pământ va funcționa normal datorită conducerii oamenilor din Sinim. Aceasta nu este decât o schiță, în linii mari, a situației. Toți oamenii vor rămâne în Împărăția lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că vor fi lăsați în Sinim. Oamenii de pe pământ vor putea să comunice cu îngerii. Ca atare, între cer și pământ va exista o legătură; sau, altfel spus, toți oamenii de pe pământ l se vor supune lui Dumnezeu și-L vor iubi așa cum fac îngerii din cer. În acel moment, Dumnezeu Se va arăta public

tuturor oamenilor de pe pământ și le va permite să-l vadă adevăratul chip cu ochiul liber și li Se va dezvălui în orice moment.

Capitolul 20

Dumnezeu a creat întreaga omenire și a condus-o până astăzi. Astfel, Dumnezeu știe tot ce se întâmplă printre oameni: El cunoaște amărăciunea și înțelege dulceața din lumea omului și, astfel, El descrie în fiecare zi condițiile de viață ale întregii omeniri și, în plus, tratează slăbiciunea și corupția acesteia. Nu este dorința inimii lui Dumnezeu ca întreaga omenire să fie aruncată în Adânc sau ca ea să fie mântuită. Există întotdeauna un principiu al acțiunilor lui Dumnezeu, dar nimeni nu este capabil să înțeleagă legile a tot ceea ce face El. Când oamenii devin conștienți de măreția și mânia lui Dumnezeu, El schimbă imediat tonul în milă și dragoste, dar când oamenii ajung să cunoască mila și dragostea Lui, El schimbă imediat tonul, încă o dată, făcându-Și cuvintele la fel de greu de mâncat de parcă acestea ar fi un pui viu. În toate cuvintele lui Dumnezeu, niciodată nu a fost repetat începutul și niciodată nu a fost spus vreun cuvânt de-al Lui potrivit principiului cuvântărilor de ieri; nici măcar tonul nu este același și nu există nicio legătură în conținut – toate acestea îi fac pe oameni să fie și mai uluiți. Aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu și revelația firii Sale. El folosește tonul și stilul discursului Său pentru a risipi noțiunile oamenilor, pentru a-l deruta pe Satana, răpindu-i Satanei ocazia de a otrăvi faptele lui Dumnezeu. Minunăția acțiunilor lui Dumnezeu face ca mințile oamenilor să fie lăsate zdruncinate de cuvintele lui Dumnezeu. Ei abia reușesc să-și găsească propria ușă din față și nici măcar nu știu când ar trebui să mănânce sau să se odihnească, realizând astfel, cu adevărat, „privarea de somn și de hrană pentru a se sacrifica pentru Dumnezeu”. Totuși, chiar în acest moment, Dumnezeu rămâne nemulțumit de împrejurările actuale și este întotdeauna supărat pe om, forțându-l să scoată la iveală adevărata sa inimă. Dacă nu, de îndată ce Dumnezeu le-ar arăta cea mai mică indulgență, oamenii ar „asculta” imediat și ar deveni permisivi. Aceasta este josnicia omului; el nu poate fi convins, ci trebuie să fie bătut sau târât ca să fie determinat să se miște. „Dintre toți cei pe care îi consider, nimeni nu M-a căutat vreodată în mod intenționat și direct. Toți vin înaintea Mea, la îndemnul celorlalți, urmând majoritatea și nu sunt dispuși să plătească prețul sau să-și petreacă timpul îmbogățindu-și viețile.” Stfel este soarta tuturor celor de pe pământ. Așadar, fără lucrarea apostolilor sau a liderilor, toți oamenii s-ar fi împrăștiat de mult și, astfel, de-a lungul veacurilor, apostolii și profeții n-au lipsit.

În aceste cuvântări, Dumnezeu acordă o atenție deosebită rezumării condițiilor de viață ale întregii omeniri. Toate cuvintele ca acelea care urmează sunt de acest fel: „Viața omului nu are nici un strop de căldură și este lipsită de orice urmă de umanitate sau lumină – totuși, el a fost mereu indulgent cu sine, tolerând o viață lipsită de valoare,

În care el se grăbește fără a obține nimic. Cât ai clipi din ochi, se apropie ziua morții, iar omul moare de o moarte amară”. De ce Dumnezeu a călăuzit existența omenirii până astăzi și, totuși, dezvăluie, de asemenea, goliciunea vieții din lumea oamenilor? Și de ce descrie El întreaga viață a tuturor oamenilor ca „sosind în grabă și plecând în grabă”? Se poate spune că acesta este întregul plan al lui Dumnezeu, că este în întregime decretat de Dumnezeu și, ca atare, într-un alt sens, el reflectă modul în care Dumnezeu disprețuiește totul, cu excepția vieții în divinitate. Deși Dumnezeu a creat întreaga omenire, Lui nu I-a făcut niciodată cu adevărat plăcere viața întregii omeniri și, astfel, El doar îi permite umanității să existe sub corupția Satanei. După ce omenirea trece prin acest proces, El va nimici sau va mântui omenirea și, astfel, omul va dobândi pe pământ o viață care nu este goală. Toate acestea fac parte din planul lui Dumnezeu. Și, astfel, în conștiința omului există întotdeauna o dorință care a dus la faptul că nimeni nu moare bucuros de o moarte nevinovată – dar singurii care îndeplinesc această dorință sunt oamenii din zilele de pe urmă. Astăzi, oamenii trăiesc încă în mijlocul unui gol ireversibil și încă așteaptă acea dorință invizibilă: „Când Îmi acopăr fața cu mâinile și împing oamenii sub pământ, ei simt imediat că nu mai au aer și cu greu mai pot supraviețui. Toți strigă către Mine, însălmântați că îi voi distruge, căci toți doresc să vadă ziua în care Eu sunt slăvit”. Aceasta este soarta tuturor oamenilor de astăzi. Toți trăiesc într-un „vid”, fără „oxigen”, ceea ce-i face să respire greu. Dumnezeu folosește dorința din conștiința omului pentru a sprijini supraviețuirea întregii omeniri; dacă nu, toți ar „pleca de acasă pentru a deveni călugări” și, ca urmare, omenirea ar dispărea și ar ajunge la sfârșit. Astfel, datorită făgăduinței pe care Dumnezeu i-a făcut-o omului, acesta a supraviețuit până astăzi. Acesta este adevărul, dar omul nu a descoperit niciodată această lege și, prin urmare, nu știe de ce el este „profund îngrozit că moartea va veni asupra lui a doua oară”. Fiind om, nimeni nu are curajul de a continua să trăiască, totuși, nici nu a avut nimeni vreodată curajul să moară și, astfel, Dumnezeu spune că oamenii „mor de o moarte amară”. Aceasta este situația reală printre oameni. Probabil, în perspectivele lor, unii oameni s-au confruntat cu obstacole și s-au gândit la moarte, dar aceste gânduri nu au ajuns niciodată să rodească; poate că unii s-au gândit la moarte din cauza conflictelor familiale, dar din grijă pentru cei dragi, ei rămân incapabili să își îndeplinească dorința; și poate că unii s-au gândit la moarte din cauza loviturilor în căsnicie, dar nu sunt dispuși să meargă până la capăt. Astfel, oamenii mor cu nemulțumiri sau regrete veșnice în inimile lor. Acestea sunt diferitele stări ale tuturor oamenilor. Privind în lumea largă, oamenii vin și se duc într-un curent nesfârșit și, deși simt că ar fi mai multă bucurie în moarte decât în a trăi, ei tot mai spun vorbe goale, iar nimeni nu a condus prin exemplu, murind și revenind și spunându-le celor vii cum să savureze bucuria morții. Oamenii sunt ticăloși vrednici de dispreț: nu au nicio rușine sau respect de sine și niciodată nu-și respectă cuvântul. În planul Său, Dumnezeu a predestinat un grup de oameni care se vor bucura de făgăduința Lui și, astfel, Dumnezeu spune „Multe duhuri au trăit în trup și mulți au murit și au renăscut pe pământ. Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu a avut

niciodată ocazia să se bucure de binecuvântările Împărăției astăzi”. Toți cei care se bucură de binecuvântările Împărăției de astăzi au fost predestinați de Dumnezeu de când a creat lumea. Dumnezeu a aranjat ca aceste duhuri să trăiască în trup în timpul zilelor de pe urmă și, în cele din urmă, El va câștiga acest grup de oameni și va aranja ca ei să fie în Sinim. Deoarece, în esență, duhurile acestor oameni sunt îngeri, Dumnezeu spune: „Nu a fost într-adevăr, niciodată, nicio urmă din Mine în duhul omului?” De fapt, când oamenii trăiesc în trup, ei rămân neștiutori cu privire la problemele tărâmului spiritual. Din aceste simple cuvinte – „omul îmi aruncă o privire grijulie” – se poate vedea dispoziția lui Dumnezeu. În aceste simple cuvinte, este exprimată psihologia complexă a lui Dumnezeu. De la momentul creației și până astăzi, în inima lui Dumnezeu a fost mereu suferință însoțită de mânie și judecată, căci oamenii de pe pământ sunt incapabili să fie conștienți de dorința inimii lui Dumnezeu, așa cum El spune: „Omul este ca un sălbatic al muntelui”. Totuși, Dumnezeu mai spune „Va veni ziua când omul va înota de partea Mea din mijlocul oceanului puternic, astfel încât el se va putea bucura de toate bogățiile de pe pământ și va lăsa în urmă riscul de a fi înghițit de mare”. Aceasta este împlinirea voii lui Dumnezeu și poate fi, de asemenea, descrisă ca o tendință inevitabilă și care simbolizează realizarea lucrării lui Dumnezeu.

Când Împărăția va coborî în întregime pe pământ, toți oamenii își vor recupera asemănarea inițială. Astfel, Dumnezeu spune „Mă bucur din înălțimea tronului Meu și trăiesc printre stele. Îngerii îmi oferă noi cântece și dansuri. Fragilitatea lor nu mai face ca lacrimile să le curgă pe obraji. Nu mai aud, înaintea Mea, sunetul plânsului îngerilor și nu Mi se mai plânge nimeni de greutate”. Aceasta arată că ziua în care Dumnezeu câștigă slava deplină este ziua în care omul se bucură de odihna sa; oamenii nu se mai agită ca urmare a tulburării Satanei, lumea nu mai progresează și oamenii trăiesc în odihnă – pentru că nenumăratele stele din cer sunt reînnoite, iar soarele, luna, stelele și așa mai departe și toți munții și râurile din cer și de pe pământ, toate sunt schimbate. Și, deoarece omul s-a schimbat și Dumnezeu S-a schimbat, tot astfel se vor schimba și toate lucrurile. Acesta este scopul final al planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și ce va fi, în cele din urmă, realizat. Obiectivul lui Dumnezeu în a spune toate aceste cuvinte este, în primul rând, ca omul să-L cunoască. Oamenii nu înțeleg decretul administrativ al lui Dumnezeu. Tot ceea ce face Dumnezeu este orchestrat și aranjat de Dumnezeu Însuși, iar El nu este dispus să lase pe cineva să se amestece; în schimb, El le permite oamenilor să vadă că totul este aranjat de El și că nu poate fi realizat de către om. Chiar dacă omul poate vedea acest lucru sau crede că este greu de imaginat, totul este controlat numai de Dumnezeu, iar El nu dorește ca acesta să fie întinat de cel mai mic gând omenesc. Dumnezeu sigur nu va ierta pe oricine participă, chiar și puțin; El este Cel care este gelos pe om și se pare că Duhul lui Dumnezeu este deosebit de sensibil în această privință. Astfel, oricine are cea mai mică intenție de a se amesteca, va fi imediat împresurat de flăcările mistuitoare ale lui Dumnezeu, transformându-l, în acest foc, în cenușă. Dumnezeu nu le permite oamenilor să-și arate

darurile oricum le place, căci toți cei care sunt înzestrați nu au viață; aceste daruri presupuse Îl slujesc doar pe Dumnezeu și provin de la Satana și, astfel, sunt disprețuite în mod deosebit de Dumnezeu, care nu face nicio concesie în acest sens. Cu toate acestea, adesea sunt oameni fără viață care sunt susceptibili să profite de lucrarea lui Dumnezeu și, în plus, participarea lor rămâne nedescoperită pentru că este mascată de darurile lor. De-a lungul veacurilor, cei care sunt înzestrați nu au rămas niciodată fermi, pentru că ei nu au viață și, prin urmare, nu au nicio putere de împotrivire. Astfel, Dumnezeu spune „Dacă nu vorbesc pe înțelesul tuturor, omul nu-și va veni niciodată în simțiri și va cădea fără voie în mustrarea Mea – căci omul nu Mă cunoaște în trupul Meu”. Toți cei cu trup și sânge sunt conduși de Dumnezeu, dar, de asemenea, trăiesc în robia Satanei și, astfel, oamenii nu au avut niciodată o relație normală unul cu altul, fie din cauza poftelor, fie a adorării, fie a aranjamentelor mediului lor. Asemenea relații anormale sunt ceea ce Dumnezeu detestă cel mai mult și, astfel, din cauza unor astfel de relații vin din gura lui Dumnezeu astfel de cuvinte: „Ceea ce Eu vreau sunt creaturi vii, care sunt pline de viață, nu cadavre care au fost cufundate în moarte. De vreme ce Mă odihnesc la masa Împărăției, voi porunci tuturor oamenilor de pe pământ să primească cercetarea Mea”. Când Dumnezeu este deasupra întregului univers, El observă zilnic fiecare acțiune a celor făcuți din trup și sânge și niciodată nu l-a trecut cu vederea pe niciunul dintre ei. Acestea sunt faptele lui Dumnezeu. Și, astfel, Eu îi îndemn pe toți oamenii să-și examineze propriile gânduri, idei și acțiuni. Nu-ți cer să fii un semn al rușinii față de Dumnezeu, ci o manifestare a slavei lui Dumnezeu, ca, în toate acțiunile, cuvintele și viața ta, să nu devii ținta glumelor Satanei. Aceasta este cerința lui Dumnezeu de la toți oamenii.

Capitolul 21

În ochii lui Dumnezeu, oamenii sunt ca animalele în lumea animală. Se luptă unul cu altul, se ucid unul pe altul și au interacțiuni extraordinare unul cu altul. În ochii lui Dumnezeu, ei sunt, de asemenea, ca maimuțele, uneltind unul împotriva celuilalt, indiferent de vârstă sau sex. Ca atare, tot ceea ce face și arată întreaga omenire nu a fost niciodată după inima lui Dumnezeu. Timpul în care Dumnezeu Își acoperă fața este tocmai atunci când oamenii din întreaga lume sunt testați. Toți oamenii se vaită de durere, toți trăiesc sub amenințarea catastrofei și niciunul dintre ei nu a scăpat vreodată de judecata lui Dumnezeu. De fapt, scopul esențial al lui Dumnezeu în a deveni trup este de a judeca omul și de a-l condamna în trupul Lui. În mintea lui Dumnezeu, de mult timp a fost hotărât cine, în conformitate cu substanța sa, va fi mântuit sau nimicit, iar acest lucru va fi făcut clar, în mod treptat, în faza finală. Pe măsură ce trec zilele și lunile, oamenii se schimbă și forma lor originală este dezvăluită. Devine evident dacă este o găină sau o rață în ou, când se crapă oul. Momentul în care oul se sparge este chiar

momentul în care dezastrele de pe pământ vor ajunge la sfârșit. Din aceasta se poate vedea că, pentru a ști dacă este un „pui” sau o „rață” înăuntru, „oul” trebuie să fie spart. Acesta este planul în inima lui Dumnezeu și el trebuie să fie îndeplinit.

„Biata, jalnica omenire! De ce oare omul Mă iubește, dar este incapabil de a urma intențiile Duhului Meu?” Din cauza acestei stări a omului, el trebuie să fie supus unei tratări pentru a împlini voia lui Dumnezeu. Iar din cauza scârbei lui Dumnezeu pentru omenire, El a proclamat de multe ori: „O, rebeli ai întregii omeniri! Ei trebuie să fie striviți sub picioarele Mele, trebuie să dispară în mijlocul muștrării Mele și trebuie, în ziua în care extraordinara Mea sarcină este completă, să fie aruncați din rândul omenirii, astfel încât întreaga omenire să cunoască fața lor urâtă”. Dumnezeu vorbește întregii omeniri în trup și, de asemenea, El îi vorbește Satanei pe tărâmul spiritual, care se află deasupra întregului univers. Aceasta este voia lui Dumnezeu și asta este ceea ce urmează a fi realizat de planul de 6000 de ani al lui Dumnezeu.

Într-adevăr, Dumnezeu este deosebit de normal și există unele lucruri care pot fi îndeplinite numai dacă El, în persoană, le duce la îndeplinire și le vede cu proprii Săi ochi. Nu este așa cum își imaginează oamenii, Dumnezeu nu stă acolo în timp ce totul merge așa cum El dorește; aceasta este consecința tulburării Satanei în oameni, ceea ce îi face pe oameni confuzi în privința adevărate feței a lui Dumnezeu. Ca atare, în timpul epocii finale, Dumnezeu a devenit trup pentru a dezvălui deschis omului realitatea Lui, fără a ascunde nimic. Unele descrieri ale firii lui Dumnezeu sunt o exagerare pură, ca atunci când se spune că Dumnezeu poate nimici lumea cu un singur cuvânt sau cu cel mai mic gând. Ca urmare, majoritatea oamenilor spun lucruri cum ar fi: De ce este Dumnezeu atotputernic, dar nu-l poate înghiți pe Satana dintr-o singură înghițitură? Aceste cuvinte sunt absurde și arată că oamenii încă nu-L cunosc pe Dumnezeu. Pentru ca Dumnezeu să-i nimicească pe dușmanii Săi, este nevoie de un proces, totuși este adevărat să spunem că Dumnezeu este de necucerit: Dumnezeu îi va învinge în cele din urmă pe dușmanii Săi. La fel ca atunci când o țară puternică înfrânge una slabă, ea trebuie să obțină victoria singură, pas cu pas, uneori folosind forța, alteori folosind strategia. Există un proces, dar nu se poate spune că, deoarece țara puternică are arme nucleare de nouă generație, iar țara slabă este mult inferioară, țara cea slabă va capitula fără luptă. Acesta este un argument absurd. Este corect să spunem că țara puternică va câștiga cu siguranță și că țara slabă va pierde cu siguranță, ci se poate spune doar că țara puternică are forță mai mare atunci când invadează personal țara slabă. Astfel, Dumnezeu a spus întotdeauna că omul nu-L cunoaște. Deci, reprezintă cuvintele de mai sus o față a cauzei pentru care omul nu-L cunoaște pe Dumnezeu? Sunt acestea noțiunile omului? De ce Dumnezeu cere numai ca omul să cunoască realitatea Lui și, astfel, S-a întrupat în persoană? Astfel, majoritatea oamenilor s-au închinat cu pioșenie Cerului, totuși „Cerul nu a fost niciodată afectat câtuși de puțin de acțiunile omului, iar dacă tratamentul Meu față de om ar fi bazat pe fiecare acțiune a lui, atunci întreaga omenire ar trăi în mijlocul muștrării Mele”.

Dumnezeu vede prin substanța omului. În cuvântările lui Dumnezeu, Dumnezeu pare atât de „chinuit” de om încât nu are niciun interes să acorde mai multă atenție omului, nici cea mai mică speranță în el; s-ar părea că omul este departe de mântuire. „Am văzut mulți oameni cu lacrimi care le curgeau pe obraji și am văzut mulți oameni care își ofereau inimile în schimbul bogățiilor Mele. În ciuda unei astfel de «pioșenii», nu am dat niciodată pe degeaba omului tot ce am Eu ca urmare a dorințelor lui grabnice, pentru că omul nu a fost niciodată dornic să se dedice cu bucurie înaintea Mea.” Când Dumnezeu dezvăluie natura omului, omul este rușinat de el însuși, dar aceasta este doar o cunoaștere superficială și el este incapabil să-și cunoască cu adevărat natura în cuvintele lui Dumnezeu; astfel, majoritatea oamenilor nu înțeleg voia lui Dumnezeu, ei nu pot găsi un drum pentru viața lor în cuvintele lui Dumnezeu și astfel, cu cât sunt mai înceți la minte, cu atât mai mult îi batjocorește Dumnezeu. Astfel, ei intră în mod inconștient în rolul hidoșeniei – și, ca rezultat, ei ajung să se cunoască pe ei înșiși deoarece sunt înjunghiați de „sabia blândă”. Cuvintele lui Dumnezeu par să aplaude faptele omului și să încurajeze faptele omului – și totuși oamenii simt întotdeauna că Dumnezeu îi ridiculizează. Și, astfel, când citesc cuvintele lui Dumnezeu, mușchii fețelor lor zvâcnesc din când în când, ca și când se contractă. Aceasta este necurăția conștiințelor lor și din acest motiv ei zvâcnesc involuntar. Durerea lor este felul în care ei vor să rădă, dar nu pot – nici nu pot plânge, pentru că maniera absurdă a oamenilor este acționată pe telecomanda „video recorderului”, dar totuși ei nu o pot opri, ci pot doar îndura. Deși „concentrarea asupra cuvintelor lui Dumnezeu” este predicată în timpul tuturor întâlnirilor cu colegii de muncă, cine nu știe natura odraslelor marelui balaur roșu? Față în față, ei sunt la fel de ascultători ca mieii, dar când spatele este întors, ei sunt la fel de sălbatici ca lupii, lucru care poate fi văzut în cuvintele lui Dumnezeu: „Mulți oameni Mă iubesc în mod autentic atunci când le ofer cuvintele Mele, totuși ei nu-Mi prețuiesc cuvintele în duhurile lor, ci le folosesc întâmplător ca proprietate publică și le aruncă înapoi de unde provin ori de câte ori ei simt astfel”. De ce Dumnezeu l-a expus întotdeauna pe om? Aceasta arată că vechea natură a omului nu s-a clintit niciodată niciun centimetru. La fel ca Muntele Tai, ea stă dreaptă în sute de milioane de inimi omenești, dar va veni ziua când Yu Gong va muta acel munte; acesta este planul lui Dumnezeu. În cuvântările Sale, nu există un moment în care Dumnezeu nu face cerințe omului, nu avertizează omul sau nu subliniază natura omului care este descoperită în viața lui: „Când omul este depărtat de Mine și când Mă testează, Mă ascund de el printre nori. Ca urmare, el nu este capabil să găsească nicio urmă a Mea și trăiește numai prin mâna celor răi, făcând tot ce cer ei”. În realitate, oamenii rareori au șansa de a trăi în prezența lui Dumnezeu, pentru că își doresc prea puțin să caute; ca rezultat, deși majoritatea oamenilor Îl iubesc pe Dumnezeu, ei trăiesc sub mâna celui rău și tot ceea ce fac ei este dirijat de cel rău. Dacă oamenii ar trăi cu adevărat în lumina lui Dumnezeu, căutându-L pe Dumnezeu în fiecare moment al fiecărei zile, nu ar mai fi nevoie ca Dumnezeu să vorbească astfel, nu-i așa? Când oamenii pun textele deoparte, ei Îl pun imediat pe Dumnezeu deoparte împreună cu cartea și astfel se preocupă de propria lor afacere, după care Dumnezeu dispare din inima lor. Cu toate

acestea, atunci când ei ridică din nou cartea, își dau seama deodată că au cam uitat de Dumnezeu. Astfel este viața omului „fără memorie”. Cu cât Dumnezeu vorbește mai mult, cu atât mai înalte sunt cuvintele Lui. Când ele ajung la apogeu, întreaga lucrare este încheiată și, ca urmare, Dumnezeu își întrerupe cuvântările. Principiul prin care Dumnezeu lucrează este pentru a-Și încheia lucrarea când ea ajunge la apogeu; El nu continuă să lucreze odată ce aceasta ajunge la apogeu, ci se oprește brusc. El nu face niciodată o lucrare care este inutilă.

Capitolele 22 și 23

Astăzi, toți sunt dornici să înțeleagă voia lui Dumnezeu și să cunoască firea Lui, totuși nimeni nu cunoaște motivul pentru care ei sunt incapabili să ducă la bun sfârșit ceea ce sunt dispuși să facă, de ce propriile inimi îi trădează întotdeauna și de ce nu pot să realizeze ceea ce vor. Ca urmare, ei sunt încă o dată asaltați de o deznădejde zdrobitoare, dar sunt și înfricoșați. Incapabili de a-și exprima aceste emoții contradictorii, pot doar să-și plece capetele îndurerați și să se întrebe neîncetat: „Oare Dumnezeu nu m-a luminat? Oare Dumnezeu m-a abandonat în secret? Poate toți ceilalți sunt bine și Dumnezeu i-a luminat pe toți, cu excepția mea. De ce mă simt întotdeauna deranjat atunci când citesc cuvintele lui Dumnezeu – de ce nu pot niciodată să înțeleg nimic?” Deși oamenii au astfel de gânduri, nimeni nu îndrăznește să le exprime; ei pur și simplu continuă să se frământă. De fapt, nimeni altul decât Dumnezeu nu este capabil să înțeleagă cuvintele Sale sau să priceapă adevărata Sa voie. Totuși, Dumnezeu cere mereu ca oamenii să-l înțeleagă voia – nu este aceasta ca și cum ai încerca să forțezi pe cineva să facă ceva peste puterile sale? Este Dumnezeu neștiutor cu privire la eșecurile omului? Aceasta este o intersecție în lucrarea lui Dumnezeu, pe care oamenii nu reușesc să o înțeleagă și, astfel, Dumnezeu spune: „Omul trăiește în mijlocul luminii, însă nu este conștient de prețiozitatea luminii. El nu cunoaște esența și sursa luminii și, mai mult, cui îi aparține lumina”. Potrivit cu ceea ce îi spun omului cuvintele lui Dumnezeu și cu ceea ce-i cer ele omului, nimeni nu va supraviețui, căci în trupul omului nu există nimic care să accepte cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, a fi capabili să asculte cuvintele lui Dumnezeu, să prețuiască și să tânjească după cuvintele lui Dumnezeu și să aplice acele cuvinte ale Lui care indică starea omului la propriile condiții și, astfel, ajungând să se cunoască pe ei înșiși – acesta este cel mai înalt standard. Atunci când Împărăția este, în cele din urmă, înfăptuită, omul, care trăiește în trup, va fi în continuare incapabil să înțeleagă voia lui Dumnezeu și tot va mai avea nevoie de îndrumarea Lui personală – totuși, oamenii vor exista pur și simplu fără amestecul Satanei și vor avea viața normală a omului; acesta este obiectivul lui Dumnezeu în înfrângerea Satanei, pe care-l îndeplinește, în principal, pentru a recupera substanța originală a omului, care a fost creat de Dumnezeu. În mintea lui Dumnezeu, „trupul” se referă la următoarele: incapacitatea

de a cunoaște substanța lui Dumnezeu, de a vedea problemele tărâmului spiritual și, în plus, capacitatea de a fi corupți de Satana, dar și de a fi dirijați de Duhul lui Dumnezeu. Aceasta este substanța trupului creat de Dumnezeu. Firește, aceasta este menită și pentru a evita haosul pe care l-ar cauza lipsa ordinii din viața omenirii. Cu cât Dumnezeu vorbește mai mult și mai pătrunzător, cu atât mai mulți oameni înțeleg. Fără să știe, oamenii se schimbă și trăiesc în lumină și, astfel, „datorită luminii, ei cresc și au părăsit întunericul”. Aceasta este frumoasa scenă a Împărăției și „traicul în lumină, îndepărtându-se de moarte” despre care s-a vorbit adesea. Când Sinim va fi înfăptuit pe pământ – când va fi creată Împărăția – aici nu vor mai fi războaie, nu va mai fi niciodată foamete, nu vor mai fi epidemii și cutremure; oamenii vor înceta să fabrice arme; toți vor trăi în pace și stabilitate; și vor exista relații normale între oameni, cât și între țări. Cu toate acestea, prezentul nu suportă nicio comparație cu acest lucru. Totul sub ceruri este în haos și, treptat, încep să aibă loc lovituri de stat în fiecare țară. În urma cuvântărilor lui Dumnezeu, oamenii se schimbă în mod treptat și, pe plan intern, fiecare țară este sfâșiată cu încetul. Bazele stabile ale Babilonului încep să se clatine, ca un castel pe nisip și, pe măsură ce voia lui Dumnezeu se schimbă, au loc schimbări nemaipomenite, neobservate în lume și, în orice moment, apar tot felul de semne, arătând oamenilor că a sosit ziua cea de pe urmă a lumii! Acesta este planul lui Dumnezeu; aceștia sunt pașii prin care El lucrează și fiecare țară va fi, cu siguranță, sfâșiată în bucăți. Vechea Sodomă va fi nimicită a doua oară și, astfel, Dumnezeu spune: „Lumea se prăbușește! Babilonul este paralizat!” Nimeni, în afară de Dumnezeu Însuși, nu este capabil să înțeleagă acest lucru pe deplin; la urma urmei, conștiința oamenilor are o limită. De exemplu, miniștrii afacerilor interne ar putea ști că împrejurările actuale sunt instabile și haotice, însă ei nu sunt capabili să le abordeze. Pot doar să se lase purtați de curent, sperând, în inimile lor, la ziua în care își vor putea ține capetele sus, la ziua în care soarele va răsări din nou la Răsărit, strălucind peste pământ și schimbând această stare nefericită a lucrurilor. Totuși, habar n-au că, atunci când soarele răsare a doua oară, răsăritul său nu e menit să restabilească vechea ordine – este o revenire la viață, o schimbare completă. Acesta este planul lui Dumnezeu pentru întregul univers. El va înfăptui o lume nouă, dar, mai presus de toate, va reînnoi mai întâi omul. Astăzi, de cea mai mare importanță este să aducă omenirea în cuvintele lui Dumnezeu și nu doar să îi permită să se bucure de binecuvântările statutului. În plus, așa cum spune Dumnezeu: „În Împărăție, Eu sunt Împărat – dar, în loc să Mă trateze pe Mine ca Împăratul acesteia, omul Mă tratează ca pe Mântuitorul care a coborât din cer. Ca urmare, el tânjește după Mine să-i dau pomană și nu urmărește cunoașterea Mea”. Acestea sunt adevăratele condiții ale tuturor oamenilor. Ceea ce este vital astăzi este înlăturarea completă a lăcomiei insașiabile a omului, permițând astfel oamenilor să-L cunoască pe Dumnezeu fără a cere nimic. Nu este de mirare, așadar, că Dumnezeu spune: „Atât de mulți au implorat înaintea Mea ca niște cerșetori; atât de mulți și-au deschis «sacii» înaintea Mea și M-au implorat să le dau mâncare pentru a supraviețui”. Astfel de stări indică lăcomia oamenilor și arată că oamenii nu-L iubesc pe Dumnezeu, ci

Îi fac cereri sau, încearcă să câștige lucrurile la care tânjesc. Oamenii au natura unui lup flămând; toți sunt vicleni și lacomi și, astfel, Dumnezeu are mereu cerințe de la ei, forțându-i să renunțe la inimile lacome și să-L iubească pe Dumnezeu cu inimi sincere. În realitate, până acum, oamenii încă nu și-au oferit toată inima lui Dumnezeu; ei stau cu picioarele în două bărci, bazându-se uneori pe ei înșiși, alteori pe Dumnezeu, fără să se bizuie întru totul pe El. Când lucrarea lui Dumnezeu va ajunge într-un anumit punct, toți oamenii vor trăi în sânul iubirii și credinței adevărate, iar voia lui Dumnezeu va fi împlinită; astfel, cerințele lui Dumnezeu nu sunt mari.

Îngerii se mișcă în mod constant printre fiii și poporul lui Dumnezeu, grăbindu-se între cer și pământ și coborând în lumea oamenilor după ce, în fiecare zi, se întorc în tărâmul spiritual. Aceasta este datoria lor și, astfel, în fiecare zi, fiii și oamenii lui Dumnezeu sunt păstoriți, iar viața lor se schimbă treptat. În ziua în care Dumnezeu își schimbă forma, lucrarea îngerilor pe pământ se va încheia în mod oficial, iar ei se vor întoarce în tărâmul cerului. Astăzi, toți fiii și oamenii lui Dumnezeu sunt în aceeași stare. Odată cu trecerea clipelor, toți oamenii se schimbă, iar fiii și oamenii lui Dumnezeu se maturizează treptat. Prin comparație, toți răzvrătiții se schimbă, de asemenea, înaintea marelui balaur roșu: oamenii nu mai sunt loiali față de acesta, iar demonii nu îi mai respectă aranjamentele. În schimb, ei „se poartă după cum cred de cuviință și fiecare merge pe calea sa”. Astfel, când Dumnezeu spune „Cum ar putea să nu piară țările de pe pământ? Cum ar putea ele să nu cadă?”, cerurile se coboară, într-o clipită, apăsând pământul... Este ca și când un sentiment amenințător ar prevesti sfârșitul omenirii. Diferitele semne prevestitoare profetite aici sunt exact ceea ce se întâmplă în țara marelui balaur roșu și nimic de pe pământ nu poate să scape. Aceasta este profeția din cuvintele lui Dumnezeu. Astăzi, toți oamenii au o premoniție, ei simt că timpul este scurt și par să simtă că urmează să se abată un dezastru asupra lor – totuși, nu au niciun mod de scăpare și, astfel, sunt toți fără speranță. Dumnezeu spune: „Pe măsură ce decorez, zi de zi, «camera interioară» a Împărăției Mele, nimeni nu a dat vreodată, pe neașteptate, buzna în «sala Mea de lucru» pentru a-Mi întrerupe lucrarea”. De fapt, înțelesul cuvintelor lui Dumnezeu nu este doar de a spune că oamenii pot să-L cunoască pe Dumnezeu în cuvintele Lui. Mai presus de toate, ele indică faptul că, în fiecare zi, Dumnezeu planifică tot felul de schimbări în întregul univers pentru a sluji următoarea parte a lucrării Sale. Motivul pentru care El spune „Nimeni nu a dat vreodată, pe neașteptate, buzna în «sala Mea de lucru» pentru a-Mi întrerupe lucrarea” e acela că Dumnezeu lucrează în divinitate, iar oamenii sunt incapabili să ia parte la lucrarea Lui, deși poate și-ar dori să o facă. Permite-Mi să te întreb: Chiar ai putea rândui fiecare schimbare din întregul univers? I-ai putea face pe oamenii de pe pământ să-și sfideze strămoșii? I-ai putea manevra pe oamenii din întregul univers să facă servicii pentru Dumnezeu? Ai putea să-l provoci pe Satana să conducă o revoltă? Ai putea să-i faci pe oameni să simtă că lumea este pustie și goală? Oamenii sunt incapabili de astfel de lucruri. În trecut, când „abilitățile” Satanei încă nu fuseseră exercitate pe deplin, acesta

se amesteca mereu în fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu; în această etapă, Satana a rămas fără șiretlicuri și Dumnezeu îi permite astfel să-și arate adevăratul caracter, ca toți oamenii să-l poată cunoaște. Acesta este adevărul cuvintelor „Nimeni nu Mi-a întrerupt vreodată lucrarea”.

În fiecare zi, oamenii din biserici citesc cuvintele lui Dumnezeu și, în fiecare zi ei sunt analizați pe „masa de operație”. De exemplu, „a-și pierde poziția”, „a fi concediat”, „cu temerile potolite și calmul restaurat”, „abandon” și „lipsit de «sentimente»” – astfel de cuvinte batjocoritoare îi „chinuie” pe oameni și îi lasă muți de rușine. Este ca și cum nicio parte din tot corpul lor – din cap până la picioare, din interior la exterior – nu ar fi primit aprobarea lui Dumnezeu. De ce despoaie Dumnezeu atât de mult viețile oamenilor prin cuvintele Lui? Oare Dumnezeu îngreunează, în mod deliberat, lucrurile pentru oameni? Este ca și cum fețele tuturor oamenilor ar fi mânjite cu un noroi care nu poate fi spălat. În fiecare zi, cu capetele plecate, ei dau socoteală pentru păcatele lor, ca escrocii. Oamenii au fost atât de corupți de Satana încât nu sunt pe deplin conștienți de adevăratele lor stări. Dar, pentru Dumnezeu, veninul Satanei este în fiecare parte a corpului lor, chiar și în măduvă; ca urmare, cu cât sunt mai profunde revelațiile lui Dumnezeu, cu atât devin oamenii mai înfricoșați și astfel sunt toți făcuți să îl cunoască pe Satana și să îl vadă pe acesta în om, deoarece ei au fost incapabili de a-l vedea cu ochiul liber. Și, din moment ce toate au intrat în realitate, Dumnezeu expune natura omului – adică, El expune imaginea Satanei – și, astfel, îi permite omului să-l privească pe realul, tangibilul Satana, ca ei să-L cunoască mai bine pe Dumnezeul practic. Dumnezeu îi permite omului să-L cunoască în trup și îi dă formă Satanei, permițând omului să-l cunoască pe realul, tangibilul Satana în trupul tuturor oamenilor. Diferitele stări despre care se vorbește sunt toate expresii ale faptelor Satanei. Și, astfel, se poate spune că toți care sunt din trup sunt întrupări ale chipului Satanei. Dumnezeu este incompatibil cu dușmanii Săi – ei sunt ostili unul față de celălalt și sunt două forțe diferite; prin urmare, demonii sunt veșnic demoni, iar Dumnezeu este veșnic Dumnezeu; sunt la fel de incompatibili ca focul cu apa și întotdeauna la fel de despărțiți precum cerul și pământul. Când Dumnezeu a creat omul, oamenii de un anumit fel au avut duhurile îngerilor, în timp ce alții nu au avut duh și, astfel, cei din urmă au fost posedați de duhurile demonilor, așa că sunt numiți demoni. În cele din urmă, îngerii sunt îngeri, demonii sunt demoni – și Dumnezeu este Dumnezeu. Aceasta este ceea ce se înțelege prin clasificarea fiecăruia în funcție de natură și astfel, atunci când îngerii domnesc pe pământ și se bucură de binecuvântări, Dumnezeu Se întoarce la locuința Sa, iar restul – dușmanii lui Dumnezeu – sunt prefăcuți în cenușă. De fapt, toți oamenii par din afară să Îl iubească pe Dumnezeu, dar rădăcina este în substanța lor – cum pot cei care au natura îngerilor să-l scape lui Dumnezeu din mână și să cadă în Adânc? Și cum Îl pot iubi, cu adevărat, pe Dumnezeu cei cu natura demonilor? Esența acestor oameni nu este una de iubire adevărată pentru Dumnezeu, deci cum ar putea să aibă ei vreodată șansa de a intra în Împărăție? Totul a fost aranjat de Dumnezeu când El a creat

lumea, exact așa cum spune Dumnezeu: „Eu avansează în mijlocul vântului și al ploii și am petrecut an după an în rândul oamenilor și am ajuns, în timp, până în ziua de astăzi. Nu sunt întocmai aceștia pașii planului Meu de gestionare (planul mântuirii)? Cine a sporit vreodată planul Meu? Cine poate să se desprindă de pașii planului Meu?” După ce devine trup, Dumnezeu trebuie să experimenteze viața omului – oare nu aceasta este partea practică a Dumnezeului practic? Dumnezeu nu ascunde nimic omului din cauza slăbiciunii lui; în schimb, El îi dezvăluie omului adevărul, exact așa cum spune Dumnezeu: „Am petrecut an după an în rândul oamenilor”. El a petrecut an după an pe pământ tocmai pentru că El este Dumnezeu devenit trup; în consecință, se poate considera că El devine Dumnezeu întrupat doar după ce trece prin tot felul de procese și numai după aceea poate să lucreze în divinitatea din trup. Apoi, după ce va fi dezvăluit toate tainele, El va fi liber să își schimbe forma. Acesta este un alt aspect al explicației supranaturalității, pe care Dumnezeu a indicat-o în mod direct.

Este necesar să ne ridicăm la standardul fiecăruia dintre cuvintele lui Dumnezeu, fără a fi superficiali – aceasta este însărcinarea dată de Dumnezeu!

Capitolele 24 și 25

Fără o lectură atentă, este imposibil să detectezi ceva în cuvântările acestor două zile; de fapt, acestea ar fi trebuit rostite într-o singură zi, totuși, Dumnezeu le-a împărțit pe două zile. Altfel spus, cuvântările acestor două zile alcătuiesc un tot unitar, dar pentru a face să fie mai ușor ca oamenii să le accepte, Dumnezeu le-a repartizat în două zile pentru a le da oamenilor șansa să respire. Astfel este considerația pe care o are Dumnezeu față de om. În toată lucrarea lui Dumnezeu, toți oamenii își îndeplinesc funcțiile și îndatoririle la locurile lor. Nu doar oamenii cu duh de înger sunt cei care cooperează; cei cu duhul unui „demon” cooperează și ei, așa cum fac toate duhurile Satanei. În cuvântările lui Dumnezeu se văd voia lui Dumnezeu și cerințele Lui din partea omului. Cuvintele „Mustrarea Mea se abate asupra tuturor persoanelor, totuși rămâne, de asemenea, distantă față de toți oamenii. Întreaga viață a fiecărei persoane este plină de iubire și ură față de Mine” arată că Dumnezeu folosește mustrarea pentru a-i amenința pe toți oamenii, făcându-i să câștige cunoaștere despre El. Din cauza corupției exercitate de Satana și a fragilității îngerilor, Dumnezeu folosește numai cuvinte, și nu decrete administrative pentru a-i mustra pe oameni. Încă din vremea creației până astăzi, acesta a fost principiul lucrării lui Dumnezeu cu privire la îngeri și la toți oamenii. Deoarece îngerii îi aparțin lui Dumnezeu, într-o bună zi, cu siguranță vor deveni poporul împărăției lui Dumnezeu și El va avea grijă de ei și îi va proteja. Toți ceilalți, între timp, vor fi de asemenea clasificați în funcție de fel. Toate variatele duhuri rele ale Satanei vor fi mustrate, iar toți cei care sunt fără duhuri vor fi stăpâniți de fiii și de poporul lui Dumnezeu. Acesta este planul lui Dumnezeu. Astfel, cândva Dumnezeu a spus „Este

sosirea zilei Mele într-adevăr momentul morții omului? Aș putea cu adevărat să distrug omul în momentul când Împărăția Mea este formată?” Deși acestea sunt două întrebări simple, ele reprezintă rânduilele lui Dumnezeu pentru destinația întregii omeniri. Când Dumnezeu sosește, acela este timpul în care „oamenii din întreg universul sunt răstigniți pe cruce cu capul în jos”. Acesta este scopul arătării lui Dumnezeu tuturor oamenilor, folosind mustrarea pentru a-i face să știe de existența Lui. Întrucât timpul când Dumnezeu Se pogoară pe pământ este epoca finală, iar timpul când țările de pe pământ se află în cea mai turbulentă perioadă a lor, astfel spune Dumnezeu: „Când Mă pogor pe pământ, acesta este învăluit în întuneric, iar omul «doarme profund»”. Ca atare, astăzi nu există decât o mână de oameni care sunt în stare să-L cunoască pe Dumnezeu întrupat, adică aproape nimeni. Deoarece acum este epoca finală, nimeni nu L-a cunoscut cu adevărat pe Dumnezeul practic, iar oamenii au doar o cunoaștere superficială a Lui. Asta se datorează faptului că oamenii trăiesc în mijlocul rafinării dureroase. Când oamenii părăsesc procesul de rafinare, acela este, de asemenea, și momentul când încep să fie muștrați, și este timpul când Dumnezeu le apare tuturor oamenilor, astfel încât ei să poată să-L vadă personal. Din pricina lui Dumnezeu întrupat, nenorocirea se abate asupra oamenilor și nu sunt în stare să scape – aceasta reprezintă pedepsirea marelui balaur roșu de către Dumnezeu și este decretul Lui administrativ. Când sosește căldura primăverii și florile înfloresc, când tot ce se află sub cer este acoperit de verde și toate lucrurile de pe pământ sunt la locul lor, toți oamenii și toate lucrurile vor intra treptat în mustrarea lui Dumnezeu și în vremea aceea, toată lucrarea lui Dumnezeu pe pământ se va încheia. Dumnezeu nu va mai lucra și nici nu va mai trăi pe pământ, căci marea Lui lucrare va fi fost îndeplinită. Sunt oamenii incapabili să lase la o parte trupul lor pentru această scurtă perioadă? Ce lucruri pot să scindeze iubirea dintre om și Dumnezeu? Cine este capabil să rupă iubirea dintre om și Dumnezeu? Să fie părinții, soții, surorile, soțiile sau rafinarea dureroasă? Pot muștrările de conștiință să șteargă imaginea lui Dumnezeu din om? Sunt datoria și acțiunile oamenilor față de ceilalți isprava lor? Pot fi acestea remediate de către om? Cine este în stare să se protejeze singur? Sunt oamenii capabili să-și poarte singuri de grijă? Cine sunt cei puternici în viață? Cine este în stare să Mă părăsească și să trăiască singur? În repetate rânduri, de ce cere Dumnezeu ca toți oamenii să facă lucrarea de introspecție? De ce spune Dumnezeu „ale cui greutăți au fost rânduite cu propria mână?”

În prezent, în întregul univers e noapte întunecată, iar oamenii sunt amortiți și înceți la minte, însă limbile ceasului ticăie înainte mereu, minutele și secunde nu se opresc, iar mișcarea de revoluție a pământului, a soarelui și a lunii se accelerează. În simțămintele lor, oamenii cred că ziua nu este departe; este de parcă ziua lor de pe urmă ar fi înaintea ochilor lor. Oamenii pregătesc neîncetat totul pentru momentul morții lor, astfel încât să le servească unui scop la moartea lor; dacă nu, ei vor fi trăit în zadar. Nu ar fi acest lucru regretabil? Când Dumnezeu anihilează lumea, începe cu schimbări în afacerile interne ale țărilor, în urma cărora vor avea loc lovituri de stat; astfel, Dumnezeu

mobilizează sprijinul oamenilor din tot universul. Ținutul unde marele balaur roșu zace încolăcit este o zonă de demonstrație. Deoarece, la interior, acesta a fost rupt în bucăți, afacerile sale interne au fost aruncate în haos, fiecare se dedică autoapărării, pregătindu-se să fugă pe lună – dar cum ar putea ei să scape de sub stăpânirea mâinii lui Dumnezeu? Exact așa cum a spus Dumnezeu că oamenii vor „bea din propria lor cupă a amărăciunii”. Momentul luptei interne va fi exact atunci când Dumnezeu va pleca de pe pământ; El nu va rămâne în continuare în țara marelui balaur roșu și Își va încheia imediat lucrarea Lui pe pământ. Se poate spune că timpul zboară și că din acesta nu a mai rămas mult. Din tonul cuvintelor lui Dumnezeu, se poate vedea că Dumnezeu a vorbit deja despre destinația tuturor din întregul univers, și că El nu mai are nimic altceva de spus celor rămași. Aceasta este ceea ce Dumnezeu îi dezvăluie omului. Datorită scopului lui Dumnezeu de a-l crea pe om spune El: „În ochii Mei, omul este stăpânitorul tuturor lucrurilor. Autoritatea pe care i-am dat-o nu a fost mică, îngăduindu-i să stăpânească toate lucrurile de pe pământ – iarba de pe munți, animalele din păduri și peștii din apă”. Când Dumnezeu l-a creat pe om, a predestinat ca omul să fie stăpânul tuturor lucrurilor – și totuși omul a fost corupt de către Satana și, astfel, nu poate trăi așa cum și-ar dori. Acest lucru a condus la lumea de astăzi, în care oamenii nu sunt diferiți față de animale, iar munții s-au amestecat cu râurile, cu rezultatul că „întreaga viață a omului este una de suferință, de alergătură și de distracție adăugată deșertăciunii”. Întrucât nu există niciun rost al vieții omului și pentru că nu acesta a fost scopul lui Dumnezeu la crearea omului, întreaga lume a devenit tulbure. Când Dumnezeu va pune întregul univers în ordine, toți oamenii vor începe în mod oficial să experimenteze viața umană, și numai atunci vor începe viețile lor să aibă rost. Oamenii vor începe să facă uz de autoritatea dată lor de către Dumnezeu, și vor apărea în mod oficial în fața tuturor lucrurilor drept stăpânii acestora; vor accepta călăuzirea lui Dumnezeu pe pământ și nu vor mai fi nesupuși Lui, ci, în schimb, doar l se vor supune. Oamenii de astăzi, totuși, sunt foarte departe de aceasta. Tot ce fac ei este să își „umple buzunarele” prin intermediul lui Dumnezeu, și astfel Dumnezeu pune o serie de întrebări cum ar fi „Oare lucrarea pe care am făcut-o asupra omului nu îi este de niciun folos?” Dacă Dumnezeu nu ar pune aceste întrebări, nimic nu s-ar întâmpla; însă atunci când El adresează asemenea întrebări, unii oameni nu sunt în stare să rămână neclintiți, căci există datoria din conștiințele lor, iar ei nu sunt cu totul pentru Dumnezeu, ci pentru ei înșiși. Absolut totul este pustiu; astfel, oamenii aceștia și „oamenii din toate religiile, din toate sectoarele societății, toate națiunile și toate confesiunile religioase cunosc cu toții deșertăciunea pe pământ și cu toții Mă caută și așteaptă întoarcerea Mea”. Toți oamenii tânjesc după întoarcerea lui Dumnezeu, astfel încât El să poată pune capăt vechii epoci deșarte, și totuși, ei se tem și de a nu cădea în nenorocire. Întreaga lume religioasă va fi imediat lăsată în părăsire și uitată de toți; lor le lipsește realitatea și își vor da seama că este neclară și abstractă credința lor în Dumnezeu. Oamenii din toate sferele societății se vor împrăștia și ei, iar toate națiunile și confesiunile vor începe să cadă în dezordine. Pe

scurt, ordinea tuturor lucrurilor va fi destrămată, toate își vor pierde normalitatea și astfel, și oamenii își vor arăta adevăratul chip. Din acest motiv Dumnezeu spune „Multe sunt dățile în care am strigat la om, și totuși a simțit cineva vreodată compasiune? A trăit vreodată cineva în umanitate? Omul poate trăi în trup, dar este lipsit de umanitate. S-a născut el în regnul animal?” Schimbarea, de asemenea, se petrece printre oameni, iar din pricina acestei schimbări, fiecare este clasificat în funcție de natura sa. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și acesta e rezultatul care trebuie obținut în urma lucrării din zilele de pe urmă. Dumnezeu vorbește mai limpede despre esența omului și, astfel, se dovedește că sfârșitul lucrării Lui se apropie și, mai mult, că Dumnezeu este mai ascuns față de oameni, ceea ce îi face să se simtă mai tulburați. Cu cât mai puțin respectă oamenii voia lui Dumnezeu, cu atât acordă mai puțină atenție lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă; aceasta îi împiedică să o întrerupă, iar în acest fel, Dumnezeu Își face lucrarea pe care intenționează să o facă atunci când nimeni nu este atent. Acesta este un principiu al lucrării lui Dumnezeu de-a lungul epocilor. Cu cât El este mai puțin atent cu privire la slăbiciunea oamenilor, cu atât se dovedește că divinitatea lui Dumnezeu este mai aparentă și, astfel, ziua lui Dumnezeu se apropie.

Capitolul 26

Din toate cuvintele rostite de Dumnezeu, se poate vedea că ziua lui Dumnezeu se apropie cu fiecare zi care trece. Este ca și cum această zi este chiar înaintea ochilor oamenilor, de parcă ar sosi mâine. Astfel, după citirea cuvintelor lui Dumnezeu, toți oamenii sunt împietriți de groază și, de asemenea, simt o parte din dezolarea lumii, ca frunzele care cad odată cu briza, însoțită de o ploaie mărunță. Toți oamenii dispar fără urmă, de parcă s-ar fi evaporat cu totul. Toți au un sentiment prevestitor de rău și, deși toți oamenii încearcă din greu și își doresc să îndeplinească voia lui Dumnezeu și fiecare persoană își folosește toată puterea ca să satisfacă intenția lui Dumnezeu, astfel încât voia Lui să se poată desfășura lin, fără obstacole, un astfel de sentiment este întotdeauna amestecat cu o presimțire rea. Luați cuvântările de astăzi: dacă ar fi fost transmise maselor, anunțate întregului univers, atunci toți oamenii s-ar fi închinat și ar fi plâns, pentru că în cuvintele „Voi veghea asupra întregului pământ și, apărând în Răsăritul lumii cu dreptate, măreție, mânie și mustrare, Mă voi arăta nenumăratelor mulțimi de oameni!” toți cei care înțeleg problemele spirituale văd că nimeni nu poate scăpa de mustrarea lui Dumnezeu și că, după ce vor experimenta suferința mustrării, toți vor fi separați după neamul lor. Într-adevăr, acesta este un pas al lucrării lui Dumnezeu și nimeni nu-l poate schimba. Când Dumnezeu a creat lumea, când a condus omenirea, Și-a arătat înțelepciunea și minunăția, și numai atunci când El va încheia această epocă, vor vedea oamenii adevărata Sa dreptate, măreție, mânie și mustrare. Mai mult decât atât, numai prin mustrare pot ei vedea dreptatea, măreția și mânia Lui;

aceasta este o cale care trebuie urmată, așa cum, în zilele de pe urmă, întruparea lui Dumnezeu este necesară și indispensabilă. După proclamarea sfârșitului întregii omeniri, Dumnezeu arată oamenilor lucrarea pe care o face astăzi. De exemplu, Dumnezeu spune: „Israelul din vechime a încetat să mai fie, iar Israelul de astăzi s-a înălțat, drept și semeț în lume și s-a ridicat în inimile întregii omeniri. Israelul de astăzi va obține cu siguranță izvorul existenței prin poporul Meu!” „Of, nesuferitul Egipt! [...] Cum de nu poți exista în mustrarea Mea?” Dumnezeu arată în mod deliberat oamenilor consecințele pe care două țări antitetice le întâlnesc în mâinile lui Dumnezeu, într-un sens referindu-Se la Israel, care este concret, iar în altul referindu-Se la toți aleșii lui Dumnezeu – adică, la modul în care se schimbă aleșii lui Dumnezeu pe măsură ce Israelul se schimbă. Când Israelul se va întoarce în întregime la forma sa originală, toți cei aleși vor fi făcuți compleți – adică, Israelul este un simbol semnificativ al celor pe care Dumnezeu îi iubește. Egiptul, pe de altă parte, este convergența reprezentativă a celor pe care Dumnezeu îi urăște. Cu cât devine mai decăzut, cu atât mai corupți devin cei care sunt urâți de Dumnezeu – iar Babilonul cade ulterior. Acest lucru generează un contrast clar. Proclamând sfârșitul Israelului și al Egiptului, Dumnezeu dezvăluie destinația tuturor oamenilor; astfel, atunci când menționează Israelul, Dumnezeu vorbește și despre Egipt. Din aceasta se poate vedea că ziua distrugerii Egiptului este ziua anihilării lumii, zi în care Dumnezeu mustră toți oamenii. Acest lucru se va întâmpla în curând; Dumnezeu urmează să îl realizeze, întru totul invizibil pentru ochiul liber al omului, dar indispensabil și de neschimbat. Dumnezeu spune: „Toți cei care Mi se împotrivesc vor fi cu siguranță muștrați de Mine pentru veșnicie. Pentru că Eu sunt un Dumnezeu gelos și nu-i voi cruța cu ușurință pe oameni pentru tot ceea ce au făcut”. De ce vorbește Dumnezeu în astfel de termeni absoluți? Și de ce S-a întrupat personal în națiunea marelui balaur roșu? Din cuvintele lui Dumnezeu se poate vedea scopul Lui: El nu a venit să mântuiască oameni sau să le arate compasiune, să Se îngrijească de ei sau să îi protejeze – a venit să-i mustre pe toți cei care se opun Lui. Căci Dumnezeu spune: „Nimeni nu poate scăpa de mustrarea Mea”. Dumnezeu trăiește în trup și, în plus, El este o persoană normală, totuși, nu iartă oamenii pentru slăbiciunea lor de a nu fi în stare să-L cunoască subiectiv; în schimb, pentru că El este normal, condamnă oamenii pentru păcatele lor, cu mijloacele unei „persoane normale”, face din toți cei care-l privesc trupul pe aceia care sunt muștrați și, astfel, ei devin sacrificii pentru toți cei care sunt poporul națiunii marelui balaur roșu. Dar acesta nu este unul dintre țelurile primare ale întrupării lui Dumnezeu. Dumnezeu a devenit trup mai ales pentru a Se lupta în persoană cu marele balaur roșu și pentru a aduce rușine asupra lui prin luptă. Deoarece marea putere a lui Dumnezeu este evidențiată prin lupta cu marele balaur roșu mai mult în trup, decât în Duh, Dumnezeu luptă în trup pentru a-Și arăta faptele și omnipotența. Nenumărați oameni au fost condamnați „pe nedrept” de întruparea lui Dumnezeu și o mulțime de oameni au fost, așadar, aruncați în iad și muștrați, suferind în trup. Aceasta este demonstrația firii drepte a lui Dumnezeu și, indiferent de modul în care cei care se

opun lui Dumnezeu se schimbă astăzi, firea onestă a lui Dumnezeu nu se va schimba niciodată. Odată condamnați, oamenii sunt condamnați pentru totdeauna, nicicând în stare să se ridice din nou. Firea omului nu poate să fie ca a lui Dumnezeu. Față de cei care se opun lui Dumnezeu, oamenii sunt când calzi, când reci; oscilează în stânga și dreapta, acum în sus, acum în jos; sunt incapabili să rămână constanți, uneori urându-i până în măduva oaselor pe cei care se opun lui Dumnezeu, alteori ținându-i aproape. Circumstanțele actuale au apărut deoarece oamenii nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu. De ce spune Dumnezeu cuvinte precum: „Îngerii sunt, la urma urmei, îngeri; Dumnezeu, la urma urmei, este Dumnezeu; demonii sunt, la urma urmei, demoni; cei nelegiuți sunt tot nelegiuți, iar sfinții sunt tot sfinți”? Oare nu puteți să înțelegeți? Oare să-Și fi amintit greșit Dumnezeu? Astfel, Dumnezeu spune: „Fiecare persoană este separată după neamul său și își găsește pe neașteptate drumul în sânul familiei sale”. Din aceasta se poate vedea că, astăzi, Dumnezeu a clasificat deja toate lucrurile după familiile lor, astfel încât nu mai este o „lume infinită”, iar oamenii nu mai mănâncă din același vas mare, ci își îndeplinesc datoria în propria casă, jucând propriul rol. Acesta a fost planul inițial al lui Dumnezeu când a creat lumea; după ce au fost clasificați după felul lor, oamenii aveau să „mănânce fiecare propria mâncare”, adică Dumnezeu avea să înceapă judecata. Drept urmare, din gura lui Dumnezeu au venit aceste cuvinte: „Voi restabili starea anterioară a creației; voi restaura totul așa cum a fost inițial, schimbând profund totul, astfel încât totul să se întoarcă la sânul planului Meu”. Tocmai acesta este scopul tuturor lucrărilor lui Dumnezeu și nu este greu de înțeles. Dumnezeu își va împlini lucrarea – ar putea sta omul în calea lucrării Sale? Și ar putea Dumnezeu rupe legământul stabilit între El și om? Cine ar putea schimba ceea ce făcut de Duhul lui Dumnezeu? Ar putea vreun om să facă asta?

În trecut, oamenii au înțeles o lege în cuvintele lui Dumnezeu: când sunt rostite cuvintele lui Dumnezeu, acestea devin reale. Nu există nicio falsitate în asta. Întrucât Dumnezeu a spus că El va muștra toate popoarele și, mai mult, deoarece Și-a emis decretele administrative, se poate vedea că lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută până la o anumită etapă. Constituția care a fost dată tuturor oamenilor în trecut aborda viața și atitudinea lor față de Dumnezeu. Nu a ajuns la rădăcină; nu s-a spus că se baza pe predestinarea lui Dumnezeu, ci pe comportamentul omului în acea vreme. Decretele administrative de astăzi sunt extraordinare și vorbesc despre cum „Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi muștrări proporționale cu acțiunile lor”. Fără o lectură atentă, nu poate fi găsită nicio problemă în asta. Pentru că numai în timpul epocii finale Dumnezeu separă toate lucrurile după propriul neam, după ce au citit aceste cuvinte, cei mai mulți oameni rămân nedumeriți și confuzi; încă adoptă o atitudine lipsită de prea mult entuziasm, fără a vedea urgența vremurilor și, astfel, nu iau acest lucru ca pe un avertisment. De ce, în acest moment, sunt decretele administrative ale lui Dumnezeu, care sunt anunțate întregului univers, prezentate oamenilor? Îi reprezintă acești oameni pe toți aceia din întregul univers? Ar putea Dumnezeu, după aceea, să

aibă mai multă milă față de acești oameni? Le-au crescut două capete acestor oameni? Când Dumnezeu mustră oamenii din întregul univers, atunci când tot felul de catastrofe lovesc, se produc schimbări în lună și în soare ca urmare a acestor catastrofe, și, când aceste catastrofe se termină, soarele și luna vor fi fost transformate – și aceasta se numește „tranziția”. Este suficient să spunem că dezastrele viitorului vor fi cumplite. Noaptea ar putea lua locul zilei, soarele ar putea să nu apară timp de un an, s-ar putea să existe mai multe luni de căldură arzătoare, omenirea ar putea să se confrunte mereu cu o lună în descreștere și s-ar putea să apară starea bizară în care soarele și luna răsar împreună și așa mai departe. În urma mai multor modificări ciclice, în cele din urmă, odată cu trecerea timpului, ele vor fi reînnoite. Dumnezeu acordă o atenție specială planurilor Sale pentru cei care aparțin diavolului. Astfel, El spune în mod deliberat: „Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați”. Înainte ca acești „oameni” să își arate adevăratele fețe, Dumnezeu îi folosește ca să facă servicii; ca urmare, El nu acordă nicio atenție faptelor lor, nu le dă nicio „răsplată” când se descurcă bine, și nici nu le reduce „salariile” când își fac prost treburile. Ca atare, El îi desconsideră și îi tratează cu răceală. El nu Se schimbă subit din cauza „bunătății” lor pentru că, indiferent de timp sau loc, esența omului nu se schimbă, la fel ca și legământul stabilit între Dumnezeu și om și, întocmai, cum spune și omul, „nu va exista nicio schimbare chiar dacă mărire seacă și pietrele se sfărâmă”. Astfel, Dumnezeu pur și simplu îi clasifică pe acei oameni după neamul lor și nu le acordă rapid atenție. Din momentul creației până în ziua de astăzi, diavolul nu s-a comportat niciodată bine. Întotdeauna a cauzat întreruperi, tulburări și neînțelegeri. Când Dumnezeu acționează sau vorbește, diavolul întotdeauna încearcă să participe, dar Dumnezeu nu îi dă atenție. La menționarea diavolului, furia lui Dumnezeu curge, nesuprimată; deoarece nu are duh, prin urmare nu există nicio legătură, doar distanță și separare. După revelarea celor șapte peceti, starea pământului se înrăutățește mereu, toate lucrurile „avansează umăr la umăr cu cele șapte peceti”, nerămânând în urmă câtuși de puțin. Pe tot cuprinsul cuvintelor lui Dumnezeu, oamenii sunt văzuți de Dumnezeu ca fiind stupefiați, și totuși nu se trezesc deloc. Pentru a ajunge la un punct mai înalt, pentru a aduce puterea tuturor oamenilor și, în plus, pentru a încheia lucrarea lui Dumnezeu la apogeu, Dumnezeu pune oamenilor o serie de întrebări, ca și cum le-ar umple burțile și, astfel, El întregește tot poporul. Deoarece acești oameni nu au o statură reală, pe baza circumstanțelor actuale, cei care sunt umflați sunt bunuri care se ridică la standardul cerut, iar cei care nu sunt, sunt gunoi inutil. Aceasta este cerința lui Dumnezeu de la om și scopul metodei prin care El vorbește. În special, atunci când Dumnezeu spune „Oare pentru că Eu, când sunt pe pământ, nu sunt la fel cum sunt în ceruri? Oare pentru că Eu, când sunt în ceruri, nu pot să cobor pe pământ? Oare pentru că Eu, când sunt pe pământ, nu sunt demn să fiu înălțat la cer?” aceste întrebări servesc drept cale mai clară prin care oamenii ar putea să-L cunoască pe Dumnezeu. Din cuvintele lui Dumnezeu se vede voia urgentă a lui Dumnezeu; oamenii sunt incapabili să o atingă, iar Dumnezeu adaugă în mod repetat

condiții, reamintind astfel tuturor oamenilor să-L cunoască pe Dumnezeuul ceresc pe pământ și să-L cunoască pe Dumnezeuul care este în ceruri, dar care trăiește pe pământ.

Din cuvintele lui Dumnezeu pot fi văzute stările omului: „Toată omenirea depune eforturi pentru cuvintele Mele, făcând cercetări proprii cu privire la înfățișarea Mea exterioară, dar toți se lovesc de eșec, eforturile lor neavând niciun rezultat și, în schimb, sunt loviți de cuvintele Mele și nu îndrăznesc să se ridice din nou”. Cine poate înțelege durerea lui Dumnezeu? Cine poate mângâia inima lui Dumnezeu? Cine este potrivit inimii lui Dumnezeu în ceea ce cere El? Când oamenii nu obțin rezultate, se neagă pe ei înșiși și se supun cu adevărat orchestrărilor lui Dumnezeu. Treptat, pe măsură ce își arată adevărata inimă, fiecare este separat după propriul fel și se vede astfel că esența îngerilor este ascultarea pură față de Dumnezeu. Așa că, Dumnezeu spune: „Omenirea este expusă în forma sa originală”. Când lucrarea lui Dumnezeu atinge acest pas, toată va fi fost finalizată. Dumnezeu pare să nu spună nimic despre faptul că a fost un exemplu pentru fiii și oamenii Săi, concentrându-Se în schimb să îi facă pe toți oamenii să-și arate forma inițială. Înțelegeți adevăratul sens al acestor cuvinte?

Capitolul 27

Astăzi, cuvintele lui Dumnezeu au ajuns la apogeu, adică, cea de-a doua parte a erei judecății a atins punctul culminant. Însă acesta nu este cel mai înalt punct. În acest moment, tonul lui Dumnezeu s-a schimbat – nu e nici batjocoritor, nici amuzant și nu este nici muștrător, nici dojenitor; Dumnezeu Și-a destins tonul cuvintelor Lui. Acum, Dumnezeu începe să facă „schimb de sentimente” cu omul. Dumnezeu continuă lucrarea erei judecății și, în același timp, deschide calea următoarei secțiuni a lucrării, astfel încât fiecare secțiune a lucrării Lui să fie îngemănată cu cealaltă. Pe de o parte, El vorbește despre „îndărătnicia și recidivismul oamenilor”, iar pe de alta, vorbește despre „bucuriile și necazurile de a fi despărțit și apoi reunit cu oamenii” – toate acestea provocând o reacție în inimile oamenilor, mișcând chiar și cele mai amorțite inimi omenești. Scopul lui Dumnezeu în rostirea acestor cuvinte este, înainte de toate, să-i facă pe toți oamenii să se prosterneze fără un sunet înaintea lui Dumnezeu chiar la final, și numai după aceea „voi face Eu ca acțiunile Mele să se manifeste, făcându-i pe toți să Mă cunoască prin eșecul lor”. În această perioadă, cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni rămâne în întregime superficială; nu este cunoaștere adevărată. Cu toate că încearcă din răputeri, sunt incapabili să realizeze voia lui Dumnezeu. Azi, cuvintele lui Dumnezeu și-au atins zenitul, dar oamenii rămân în etapele timpurii și, astfel, sunt incapabili să pătrundă cuvântările de aici și acum – asta arată că diferența dintre Dumnezeu și om e pe cât posibil de mare. Pe baza acestei comparații, atunci când cuvintele lui Dumnezeu vor ajunge la sfârșit, oamenii vor fi capabili să atingă doar cele mai joase standarde ale lui Dumnezeu. Acestea sunt mijloacele prin care Dumnezeu

lucrează în acești oameni care au fost pe de-a-ntregul corupți de marele balaur roșu, iar Dumnezeu trebuie să lucreze astfel încât să obțină efectul optim. Oamenii bisericilor acordă ceva mai multă atenție cuvintelor lui Dumnezeu, dar intenția lui Dumnezeu este ca ei să poată să-L cunoască pe Dumnezeu în cuvintele Lui – nu este o diferență aici? Și totuși, după cum stau lucrurile, Dumnezeu nu mai este atent la slăbiciunile omului și continuă să vorbească fără să țină seamă dacă oamenii sunt capabili sau nu să-l accepte cuvintele. Potrivit intenției Lui, atunci când cuvintele Lui se vor sfârși, aceea va fi vremea în care lucrarea Lui pe pământ va fi încheiată. Însă lucrarea din acest moment se deosebește de trecut. Când cuvântările lui Dumnezeu ajung la final, nimeni nu va ști; când lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, nimeni nu va ști; și când forma lui Dumnezeu se schimbă, nimeni nu va ști. Astfel este înțelepciunea lui Dumnezeu. Pentru a evita orice învinuire făcută de Satana și orice amestec al forțelor ostile, Dumnezeu lucrează fără ca cineva să știe, iar în acest moment nu există nicio reacție printre oamenii pământului. Cu toate că despre semnele transfigurării lui Dumnezeu s-a vorbit cândva, nimeni nu poate să o perceapă, căci omul a uitat și nu-i acordă nicio atenție. Din cauza atacurilor atât dinăuntru, cât și dinafară – dezastrele lumii exterioare și arderea și curățirea cuvintelor lui Dumnezeu – oamenii nu mai sunt dispuși să trudească pentru Dumnezeu, căci sunt prea ocupați cu propriile afaceri. Când toți oamenii ajung în punctul de a nega cunoștințele și urmărirea trecutului, când toți oamenii se vor fi văzut pe ei înșiși în mod clar, atunci vor eșua și propriul lor sine nu va mai avea un loc în inimile lor. Numai atunci oamenii vor tânji sincer după cuvintele lui Dumnezeu, numai atunci cuvintele lui Dumnezeu vor avea cu adevărat un loc în inimile lor și numai atunci cuvintele lui Dumnezeu vor fi devenit sursa existenței lor – în acest moment, voia lui Dumnezeu va fi împlinită. Însă oamenii de azi sunt foarte departe de a atinge acest punct. Unii dintre ei de-abia s-au mișcat un centimetru și astfel, Dumnezeu spune că acesta este „recidivism”.

Toate cuvintele lui Dumnezeu conțin multe întrebări. De ce continuă Dumnezeu să pună asemenea întrebări? „De ce nu pot oamenii să se căiască și să se nască din nou? De ce sunt ei veșnic dispuși să trăiască în mlaștină în loc să trăiască într-un loc fără noroi? [...]” În trecut, Dumnezeu a lucrat atrăgând direct atenția asupra lucrurilor sau prin expunere directă. Dar după ce oamenii au îndurat o durere nemaipomenită, Dumnezeu nu a mai vorbit direct în acest fel. Cu aceste întrebări, oamenii își văd propriile defecte și înțeleg și calea spre practică. Deoarece tuturor oamenilor le place să mănânce ceea ce este disponibil cu ușurință, Dumnezeu vorbește potrivit cererilor lor, dându-le subiecte asupra cărora să cugete, astfel încât să poată să cugete asupra lor. Acesta este un aspect al semnificației întrebărilor lui Dumnezeu. În mod firesc, aceasta nu e semnificația unora dintre celelalte întrebări ale Lui, de exemplu: Oare să Mă fi purtat rău cu ei? Oare să îi fi îndrumat în direcția greșită? Oare îi conduc Eu spre iad? Întrebări ca acestea arată noțiunile încremenite în adâncul inimilor oamenilor. Cu toate că gurile lor nu dau glas acestor noțiuni, există îndoială în cele mai multe dintre inimile lor și ei cred

că ale lui Dumnezeu cuvinte îi zugrăvesc ca fiind total lipsiți de merite. Firește, asemenea oameni nu se cunosc pe sine, dar în cele din urmă, ei se vor recunoaște înfrânți de cuvintele lui Dumnezeu – acest lucru este inevitabil. După aceste întrebări, Dumnezeu spune și că „Intenționez să fărâm în țandări toate națiile, ca să nu mai vorbesc de familia omului”. Când oamenii vor accepta numele lui Dumnezeu, toate națiunile se vor cutremura drept rezultat, oamenii își vor schimba treptat mentalitatea, iar în familii, relațiile dintre tată și fiu, mamă și fiică sau soț și soție vor înceta să mai existe. Mai mult decât atât, relațiile dintre oamenii din familii vor deveni și mai înstrăinate; ei se vor alătura marii familii, iar convențiile obișnuite ale vieților aproape tuturor familiilor vor fi zdruncinate. Din această cauză, conceptul de „familie” din inimile oamenilor va deveni din ce în ce mai obscur.

De ce, în cuvintele lui Dumnezeu de azi, s-a dedicat atât de mult „schimbului de sentimente” cu oamenii? Firește, asta e și pentru a obține un anume efect, iar de aici se poate vedea că inima lui Dumnezeu este plină de neliniște. Dumnezeu spune: „Când Eu sunt trist, cine Mă poate alina cu inima sa?” Dumnezeu rostește aceste cuvinte deoarece inima Lui este copleșită de durere. Oamenii sunt incapabili să acorde toată grija voii lui Dumnezeu și sunt întotdeauna destrăbălați, nu se pot ține în frâu și fac după cum le place; sunt prea josnici, și întotdeauna se iartă pe ei înșiși și neglijează voia lui Dumnezeu. Dar din pricină că oamenii au fost corupți de către Satana până în ziua de azi și sunt incapabili de a se elibera, Dumnezeu spune: „Cum pot să scape din fălcile lupului hămesit? Cum pot să scape de amenințările și ispitirile lui?” Oamenii trăiesc în trup, ceea ce înseamnă a trăi în gura lupului hămesit. Din această cauză și pentru că oamenii nu au nicio conștiință de sine și întotdeauna se complac și cedează depravării, Dumnezeu nu poate să nu Se simtă neliniștit. Cu cât mai mult Dumnezeu le reamintește astfel oamenilor, cu atât mai bine se simt ei în inimile lor și cu atât mai mult devin dispuși să interacționeze cu Dumnezeu. Numai atunci omul și Dumnezeu se vor înțelege în mod armonios, fără nicio despărțire sau distanță între ei. Azi, toată omenirea așteaptă venirea zilei lui Dumnezeu și astfel, omenirea nu a avansat niciodată. Totuși Dumnezeu spune: „Când Soarele dreptății va apărea, Răsăritul va fi iluminat și atunci, la rândul-i, va ilumina întregul univers, atingându-i pe toți”. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu Își va schimba forma, Orientul va fi iluminat primul, iar națiunea din Orient va fi prima care să fie înlocuită, după care țările rămase vor fi înnoite de la sud la nord. Aceasta este ordinea și toate vor fi în concordanță cu cuvintele lui Dumnezeu. Odată ce această etapă se va termina, toți oamenii vor vedea. Dumnezeu lucrează potrivit acestei ordini. Când vor vedea această zi, oamenii se vor bucura peste măsură. Se poate vedea din intenția presantă a lui Dumnezeu că această zi nu este departe.

În cuvintele spuse aici azi, cea de a doua și cea de a treia parte provoacă lacrimi de durere în toți acei care Îl iubesc pe Dumnezeu. Inimile lor sunt imediat învăluite în tristețe și de atunci înainte, toți oamenii sunt umpluți de o mâhnire nemaipomenită din pricina inimii lui Dumnezeu. Ei nu simt niciun confort până când Dumnezeu nu Își încheie

lucrarea pe pământ. Aceasta este tendința generală. „Mânia se ridică în inima Mea, acompaniată de un sentiment vertiginos de amărăciune. Când ochii Mei văd faptele oamenilor și fiecare cuvânt și acțiune a lor ca fiind murdare, mânia Mea erupe, iar în inima Mea există un simț mai dezvoltat al nedreptăților lumii oamenilor, ceea ce Mă întristează și mai tare; tânjesc să pun capăt trupului omului pe loc. Nu știu de ce omul este incapabil să se curețe pe sine în trup, de ce omul nu poate să se iubească pe sine în trup. Oare să fie faptul că «funcția» trupului este atât de importantă?” În cuvintele lui Dumnezeu de azi, Dumnezeu i-a dezvăluit public omului toată neliniștea din inima Lui, fără să-i ascundă ceva. Când îngerii din cel de-al treilea Cer cântă cântece pentru El, Dumnezeu încă tânjește după oamenii de pe pământ și din această cauză El spune: „Când îngerii cântă cântece întru slava Mea, asta nu poate decât să-Mi stârnească mila pentru oameni. Inima Mea se umple deodată de tristețe și Îmi este imposibil să Mă eliberez de această emoție dureroasă”. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu rostește cuvintele: „Voi îndrepta nedreptățile lumii omenești. Îmi voi face lucrarea Mea cu propriile mâini în întreaga lume, împiedicându-l pe Satana să-i facă iarăși rău poporului Meu, interzicându-le tuturor dușmanilor Mei să facă din nou orice le este pe plac. Voi deveni Împărat pe pământ și Îmi voi muta tronul acolo, făcându-i pe toți dușmanii Mei să cadă la pământ și să-și mărturisească fărădelegile înaintea Mea”. Tristețea lui Dumnezeu Îi sporește ura pentru diavoli și astfel, El le revelează maselor în avans cum vor sfârși diavolii. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a dorit dintotdeauna să fie reunit cu toți oamenii și să pună capăt vechii epoci. Toți oamenii din întregul univers încep să se miște – altfel spus, toți oamenii din cosmos intră sub călăuzirea lui Dumnezeu. Drept rezultat, gândurile lor se îndreaptă spre revoltă împotriva împăraților lor. Nu peste mult timp, oamenii din lume vor erupe în haos și conducătorii tuturor țărilor vor fugi în toate direcțiile, în cele din urmă fiind târați la ghilotină de către popoarele lor. Acesta e sfârșitul sfârșitului al regilor diavolilor; în final, niciunul dintre ei nu va putea să scape și toți trebuie să treacă prin asta. Azi, cei care sunt „isteți” au început să dea înapoi. Văzând că situația nu e promițătoare, ei folosesc această oportunitate pentru a se retrage și a scăpa de greutățile catastrofei. Dar o spun răspicat, lucrarea pe care Dumnezeu o face în zilele de pe urmă este îndeosebi muștrarea omului, deci cum ar putea acești oameni să scape? Azi este primul pas. Într-o bună zi, totul din univers va cădea în tumultul războiului; oamenii de pe pământ nu vor mai avea niciodată conducători, întreaga lume va fi ca o grămadă de nisip mărunț, neguvernată de nimeni, iar oamenilor le va păsa numai de propriile vieți, nepăsători față de nimeni altcineva, căci totul e controlat de mâna lui Dumnezeu – iată de ce Dumnezeu spune: „Întreaga omenire se destramă în diferitele nații ale lumii, potrivit voii Mele”. Sunetul trâmbițelor îngerilor despre care Dumnezeu vorbește acum constituie un semn – ele dau semnalul de alarmă pentru oameni, iar când trâmbițele vor mai suna o dată, ultima zi a lumii va fi sosit. În acel moment, toată muștrarea lui Dumnezeu se va abate asupra pământului în totalitatea sa; aceasta va fi o judecată fără inimă și startul oficial al erei muștrării. Printre israeliți,

se va auzi adesea glasul lui Dumnezeu pentru a-i călăuzi prin medii diferite, și li se vor arăta și îngerii. Israelii vor fi făcuți compleți în numai câteva luni și, deoarece nu vor trebui să treacă prin etapa de a se sustrage veninului marelui balaur roșu, va fi ușor pentru ei să intre pe calea cea bună sub diferite tipuri de călăuzire. După evenimentele din Israel se poate vedea starea întregului univers, iar asta arată efectiv cât de rapide sunt etapele lucrării lui Dumnezeu. „A sosit vremea! Îmi voi pune lucrarea în mișcare, voi domni ca Împărat printre oameni!” În trecut, Dumnezeu a domnit doar în cer. Azi, El domnește pe pământ; Dumnezeu Și-a luat înapoi toată autoritatea Lui și astfel, este prezis că toată omenirea nu va mai trăi niciodată o viață omenească normală, căci Dumnezeu va reordona cerul și pământul și nici unui om nu-i este îngăduit să se amestece. Astfel, Dumnezeu îi amintește adesea omului că „a sosit vremea!” Când israeliții se vor fi întors toți în țara lor – în ziua în care țara lui Israel va fi fost în întregime redobândită – marea lucrare a lui Dumnezeu va fi completă. Fără ca cineva să-și dea seama, oamenii din întregul univers se vor revolta, iar națiunile de pe tot cuprinsul universului vor cădea asemenea stelelor din cer; într-o clipă, ele se vor prăbuși în ruine. După ce Se va fi ocupat de ele, Dumnezeu va clădi preaiubita Împărăție a inimii Lui.

Capitolul 28

Cu cât oamenii înțeleg mai puțin din cuvintele lui Dumnezeu, cu atât sunt mai sceptici privind mijloacele actuale de lucru ale lui Dumnezeu – aceasta este starea lor. Dar acest fapt nu are niciun efect asupra lucrării lui Dumnezeu; când cuvintele Lui ajung într-un anumit punct, inimile oamenilor se vor schimba în mod firesc. În viața lor, toți sunt obsesiv preocupați de cuvintele lui Dumnezeu și, în plus, încep tânjească după cuvintele Lui și, din cauza expunerii continue a lui Dumnezeu, încep să se disprețuiască. Totuși, Dumnezeu a rostit și multe cuvinte precum următoarele: „Când a înțeles cu desăvârșire toate cuvintele Mele, statura omului este proporțională cu dorințele Mele, iar pledoariile sale sunt rodnice și nu zadarnice sau inutile; Eu binecuvântez rugămințile omenirii care sunt sincere și nu o prefăcătorie”. De fapt, oamenii sunt incapabili să înțeleagă cu desăvârșire cuvintele lui Dumnezeu, ei abia pot să le înțeleagă la suprafață. Dumnezeu pur și simplu folosește aceste cuvinte ca să le ofere un obiectiv pe care să-l urmărească, pentru a-i determina să simtă că Dumnezeu nu face lucrurile cu superficialitate, ci este serios în legătură cu lucrarea Lui; numai atunci vor avea ei credința să urmărească. Și pentru că toți oamenii stăruie doar pentru ei înșiși, nu pentru voia lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu este schimbător ca vântul, cuvintele Lui au fost întotdeauna îndreptate spre natura omului. Deși astăzi majoritatea oamenilor stăruie, ei nu sunt sinceri – este doar o prefăcătorie. Starea tuturor oamenilor este că „ei Îmi consideră gura drept un corn al abundenței. Toți oamenii doresc să obțină ceva din gura Mea. Fie că este vorba de secretele de stat, de misterele cerului, de dinamica lumii spirituale sau de destinația

omenirii”. Din cauza curiozității lor, toți oamenii sunt dispuși să caute aceste lucruri și nu își doresc să obțină nimic din aprovizionarea cu viață din cuvintele lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu spune: „Omului îi lipsesc prea multe: el nu are nevoie doar de «suplimente nutritive», ci, mai mult decât atât, are nevoie de «sprijin mental» și o «aprovizionare spirituală»”. Noțiunile oamenilor sunt cele care au condus la negativitatea de astăzi, și din cauză că ochii lor fizici sunt prea „feudali”, nu există nicio vigoare în ceea ce spun și fac ei și sunt superficiali și pripitiți în toate lucrurile. Nu acestea sunt condițiile oamenilor? Oare oamenii nu ar trebui să se grăbească și să remedieze acest lucru, decât să continue așa cum sunt? Ce beneficii are cunoașterea viitorului pentru om? De ce oamenii au o reacție după ce citesc câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu, dar restul cuvintelor Sale nu au niciun efect? Când Dumnezeu spune, de exemplu, „Ofer un leac pentru boala omului ca efecte mai bune să poată fi obținute, astfel încât tuturor să le poată fi redată starea de sănătate și, astfel, datorită leacului Meu, ei să se poată întoarce la normalitate,” cum de aceste cuvinte nu au niciun efect asupra oamenilor? Oare nu tot ce e făcut de Dumnezeu este ceea ce s-ar cuveni să fie atins de om? Dumnezeu are de lucru – de ce oamenii nu au o cale pe care să meargă? Oare asta nu înseamnă că fug în direcția opusă lui Dumnezeu? De fapt, există multă muncă pe care oamenii s-ar cuveni să o facă – de exemplu, cât de multe știu ei despre „marele balaur roșu” din cuvintele „Urâți cu adevărat marele balaur roșu?” Zicala lui Dumnezeu, „De ce v-am întrebat de atâtea ori?” arată că oamenii încă n-au nicio idee despre natura marelui balaur roșu și că rămân incapabili să înțeleagă mai profund lucrurile. Nu este aceasta chiar lucrarea pe care s-ar cuveni să o facă omul? Cum se poate spune că omul nu are nicio lucrare de făcut? Dacă acesta ar fi cazul, care ar fi semnificația întrupării lui Dumnezeu? Acționează Dumnezeu în pripă și superficial de dragul de a face, totuși, ceva? Poate marele balaur roșu să fie înfrânt în acest fel?

Dumnezeu spune: „Am început deja și voi iniția prima etapă a lucrării Mele de mustrare în locuința marelui balaur roșu”. Aceste cuvinte sunt îndreptate spre lucrarea în divinitate; oamenii de astăzi au intrat deja în mustrare în avans și, astfel, Dumnezeu spune că acesta este primul pas al lucrării Lui. El nu îi face pe oameni să suporte mustrarea dezastrelor, ci pe cea a cuvintelor. Pentru că atunci când tonul cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă, oamenii devin total ignoranți și, după aceea, toți intră în mustrare. Fiind supuși mustrării, „vă veți îndeplini în mod oficial datoria și Mă veți lăuda în mod oficial în toate ținuturile pentru totdeauna!” Aceștia sunt pașii lucrării lui Dumnezeu – sunt planul Său. Mai mult, acești oameni ai lui Dumnezeu vor vedea personal metodele prin care marele balaur roșu este muștrat, așadar catastrofa începe oficial în afara lor, în lumea care-i înconjoară. Acesta este unul dintre mijloacele prin care Dumnezeu îi mântuiește pe oameni. Pe plan intern, ei sunt muștrați, iar în afară se produce catastrofa – altfel spus, cuvintele lui Dumnezeu se împlinesc. Din acest motiv, oamenii ar prefera să fie supuși mustrării, nu catastrofei, și din acest motiv ei rămân. Pe de o parte, acesta este punctul în care a ajuns lucrarea lui Dumnezeu; pe de altă parte,

este astfel ca toți oamenii să poată să cunoască firea lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu spune: „Timpul în care poporul Meu se va bucura de Mine va fi când marele balaur roșu va fi mustrat. A face ca poporul marelui balaur roșu să se ridice și să se răzvrătească împotriva lui este planul Meu și metoda prin care Îmi fac poporul Meu desăvârșit și este o mare oportunitate pentru tot poporul Meu să crească în viață”. Cum se face că Dumnezeu rostește aceste cuvinte și, totuși, ele nu atrag atenția oamenilor?

Țările se află într-un mare haos, pentru că toiagul lui Dumnezeu a început să-și joace rolul pe pământ. Lucrarea lui Dumnezeu poate fi văzută în starea pământului. Când Dumnezeu spune, „apele vor vui, munții se vor răsturna, marile râuri se vor dezintegra”, aceasta este lucrarea inițială a toiagului pe pământ, al cărei rezultat este acela că „toate gospodăriile de pe pământ vor fi zdruncinate și toate națiunile de pe pământ vor fi despicate; zilele reuniunii dintre soț și soție vor fi de mult uitate, mama și fiul nu se vor mai întâlni niciodată, tatăl și fiica nu se vor mai întâlni niciodată. Tot ce obișnuia să fie pe pământ va fi nimicit de Mine”. Aceasta va fi starea generală a familiilor de pe pământ. Firește, nu ar putea fi starea tuturor, dar este starea majorității acestora. Pe de altă parte, se referă la circumstanțele experimentate de oamenii din acest curent, în viitor. Aceasta prezice că, odată ce ei au fost supuși mustrării cuvintelor și necredincioșii au fost supuși catastrofelor, nu vor mai exista relații familiale între oamenii de pe pământ; toți vor fi poporul Sinimului și toți vor fi credincioși în Împărăția lui Dumnezeu. Prin urmare, zilele reuniunii dintre soț și soție vor fi de mult uitate, mama și fiul nu se vor mai întâlni niciodată, tatăl și fiica nu se vor mai întâlni niciodată. Și astfel, familiile oamenilor de pe pământ vor fi despărțite, sfâșiate în bucăți, iar aceasta va fi lucrarea finală pe care Dumnezeu o face în oameni. Și pentru că Dumnezeu va răspândi această lucrare în tot universul, El folosește ocazia ca să le clarifice oamenilor cuvântul „emoție”, permițându-le astfel să vadă că voia lui Dumnezeu este să distrugă familiile tuturor oamenilor și să arate că Dumnezeu folosește mustrarea ca să rezolve toate „conflictele familiale” din rândul oamenilor. Dacă nu, nu ar exista nicio modalitate de a apropia de încheiere ultima parte a lucrării lui Dumnezeu de pe pământ. Partea finală a cuvintelor lui Dumnezeu dă în vileag cea mai mare slăbiciune a oamenilor – toți trăiesc în emoție – și, astfel, Dumnezeu nu evită pe niciunul dintre ei și expune secretele ascunse în inimile întregii omeniri. De ce le este oamenilor atât de greu să se separe de emoție? Procedând astfel, depășesc ei standardele conștiinței? Poate conștiința să împlinească voia lui Dumnezeu? Poate emoția să-i ajute pe oameni să treacă peste nenorociri? În ochii lui Dumnezeu, emoția este dușmanul Său – nu s-a menționat clar acest lucru în cuvintele lui Dumnezeu?

Capitolul 29

Cu privire la lucrarea făcută de oameni: parte din ea se desfășoară cu instrucțiuni directe de la Dumnezeu, dar mai există o parte pentru care Dumnezeu nu oferă instrucțiuni specifice, lucru ce arată suficient că ceea ce este făcut de Dumnezeu astăzi încă nu a fost dezvăluit – adică, multe lucruri au rămas ascunse și încă n-au fost făcute publice. Cu toate acestea, unele lucruri trebuie făcute publice, în vreme ce altele trebuie să lase oamenii nedumeriți și confuzi; asta cere lucrarea lui Dumnezeu. De exemplu, venirea lui Dumnezeu, din Ceruri, printre oameni – cum a sosit, în ce clipă a sosit sau dacă Cerul, pământul și toate lucrurile au suferit modificări sau nu – aceste lucruri cer ca oamenii să fie confuzi. Asta se bazează, de asemenea, pe circumstanțe concrete, fiindcă trupul uman în sine este incapabil să intre direct în tărâmul spiritual. Prin urmare, chiar dacă Dumnezeu spune clar cum a venit din Cer pe pământ sau când spune „În ziua în care toate lucrurile au fost înviate, am venit printre oameni și am petrecut zile și nopți minunate cu ei,” astfel de cuvinte sunt ca și cum ai vorbi cu trunchiul unui copac – nu există nici cea mai mică reacție pentru că oamenii nu cunosc etapele lucrării lui Dumnezeu. Chiar și atunci când sunt pe deplin conștienți, cred că Dumnezeu a zburat din Cer, în jos, pe pământ, ca o zână și a renăscut printre oameni. Aceasta este ceea ce se poate realiza prin gândurile oamenilor. Asta din cauză că substanța omului este în așa fel încât este incapabil să înțeleagă esența lui Dumnezeu și realitatea tărâmului spiritual. Doar prin substanța lor, oamenii ar fi incapabili să se poarte ca un exemplu pentru ceilalți deoarece ei sunt, în mod inerent, aceiași, și nu diferiți. Astfel, a cere oamenilor să ofere celorlalți un exemplu demn de urmat sau să servească drept exemplu devine o himeră, un abur care se înalță din apă. Pe când, atunci când Dumnezeu spune: „dobândind puțină cunoaștere despre ceea ce am și ceea ce sunt,” aceste cuvinte sunt adresate doar manifestării lucrării pe care Dumnezeu o face în trup; cu alte cuvinte, ele sunt adresate adevăratului chip al lui Dumnezeu – la divinitate, care se referă, în primul rând, la firea Sa divină. Adică, oamenilor li se cere să înțeleagă lucruri precum: de ce Dumnezeu lucrează în acest fel, ce lucruri trebuie să fie îndeplinite prin cuvintele lui Dumnezeu, ce dorește Dumnezeu să realizeze pe pământ, ce dorește să dobândească printre oameni, metodele prin care Dumnezeu vorbește și care este atitudinea lui Dumnezeu față de oameni. Se poate spune că nu există nimic demn de laudă în om – adică nu există nimic în el ce ar putea constitui un exemplu demn de urmat pentru ceilalți.

Tocmai din cauza normalității lui Dumnezeu întrupat și din cauza diferenței dintre Dumnezeu din Cer și Dumnezeu întrupat – care nu pare să fie născut din Dumnezeu din Cer – spune Dumnezeu: „Mulți ani am petrecut printre oameni, dar ei au rămas mereu neștiutori și nu M-au cunoscut niciodată”. Dumnezeu spune, de asemenea: „Când pașii Mei vor traversa universul și vor ajunge la marginile pământului, omul va începe să reflecte asupra lui însuși și toți oamenii vor veni la Mine și se vor închina în fața Mea și Mă vor preamări. Aceasta va fi ziua în care voi câștiga gloria, ziua întoarcerii Mele și, de

asemenea, ziua plecării Mele”. Numai aceasta este ziua în care chipul adevărat al lui Dumnezeu este arătat omului. Totuși, Dumnezeu nu-Și întârzie lucrarea ca urmare a acestui lucru și, pur și simplu, face lucrarea care trebuie făcută. Când judecă, El condamnă oamenii pe baza atitudinii lor față de Dumnezeu întrupat. Acesta este unul dintre firele principale ale cuvântărilor lui Dumnezeu din această perioadă. De exemplu, Dumnezeu spune: „am început oficial în întregul univers ultima parte a planului Meu de gestionare (planul mântuirii). De acum înainte, oricine nu este precaut poate fi aruncat în mijlocul unei muștrări nemiloase, iar asta se poate întâmpla în orice clipă”. Acesta este conținutul planului lui Dumnezeu și nu este nici ciudat și nici straniu, ci tot o parte a etapelor lucrării Sale. Oamenii și fiii lui Dumnezeu de peste tot sunt, între timp, judecați de Dumnezeu pe baza a tot ceea ce fac în biserici și, astfel, Dumnezeu spune: „Pe măsură ce Îmi fac lucrarea, toți îngerii Mi se alătură în bătălia decisivă și se hotărăsc să-Mi îndeplinească dorințele în etapa finală, astfel încât oamenii de pe pământ se închină în fața Mea la fel ca îngerii, nu vor deloc să Mi se împotrivească și nu fac nimic să se răzvrătească împotriva Mea. Aceasta este dinamica lucrării Mele în univers”. Aceasta este diferența în lucrarea pe care Dumnezeu o desfășoară peste tot pe pământ; El folosește măsuri diferite în concordanță cu persoana spre care sunt îndreptate. Astăzi, oamenii bisericilor au, cu toții, o inimă jinduitoare și au început să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu – acest lucru este suficient pentru a arăta că lucrarea lui Dumnezeu se apropie de sfârșit. A privi în jos, din cer, este asemănător cu a privi încă o dată scene mohorâte cu ramuri uscate și frunze căzute, cu lut suflat de vântul tomonic. Pare că o apocalipsă e pe cale să se întâmple printre oameni, ca și cum toate ar fi pe cale să fie preschimbate în pustiu. Poate din cauza sensibilității Duhului există mereu un sentiment de nefericire în inimă, purtând totuși o fărâmbă de confort liniștit, chiar dacă acesta este amestecat cu ceva durere. Aceasta s-ar putea să fie descrierea cuvintelor lui Dumnezeu cum că „omul se trezește, totul e în ordine pe pământ și zilele supraviețuirii pe pământ nu mai există, pentru ca Eu am sosit!” Oamenii ar putea deveni oarecum negativi după auzirea acestor cuvinte sau ar putea fi un pic dezamăgiți de lucrarea lui Dumnezeu sau s-ar putea concentra mult pe sentimentul din duhul lor. Însă, înainte de încheierea lucrării Sale pe pământ, nu e cu puțință ca Dumnezeu să fie atât de nesăbuit încât să ofere oamenilor o astfel de iluzie. Dacă ai cu adevărat astfel de sentimente, atunci asta arată că dai prea multă atenție sentimentelor tale, că ești cineva care face cum îi place și nu-L iubește pe Dumnezeu; arată că astfel de oameni se concentrează prea mult pe supranatural și nu-l acordă nicio atenție lui Dumnezeu. Din cauza mâinii lui Dumnezeu, indiferent de cum încearcă oamenii să scape, ei sunt incapabili să scape acestei circumstanțe. Cine poate scăpa de mâna lui Dumnezeu? Când nu ți-au fost statutul și circumstanțele aranjate de Dumnezeu? Indiferent dacă suferi sau ești binecuvântat, cum ai putea să te furișezi din calea mâinii lui Dumnezeu? Aceasta nu este o chestiune umană, ci mai degrabă este în întregime despre trebuința lui Dumnezeu – cine ar fi capabil să nu se supună ca urmare a acestui lucru?

„Voi folosi muștrarea pentru a răspândi lucrarea Mea printre neamuri, adică voi folosi forța împotriva tuturor celor ce sunt neamuri. Firește, această lucrare se va desfășura în același timp cu lucrarea Mea printre cei aleși.” Odată cu rostirea acestor cuvinte, Dumnezeu începe această lucrare peste tot în univers. Aceasta este o etapă a lucrării Sale, care a avansat deja până în acest punct; nimeni nu poate schimba lucrurile. Nenorocirea se va ocupa de o parte din oameni, făcându-i să piară odată cu lumea. Când universul va fi muștrat în mod oficial, Dumnezeu Se va arăta tuturor popoarelor. Și din cauza arătării Lui, oamenii vor fi muștrați. În plus, Dumnezeu a mai spus: „Când voi desfășura în mod oficial sulul, acela este momentul când oamenii din tot universul vor fi muștrați, când oamenii din toată lumea sunt supuși încercărilor”. De aici, se poate vedea clar cum conținutul celor șapte pecetei este conținutul muștrării, adică există nenorocire în cele șapte pecetei. Astfel, astăzi, cele șapte pecetei nu au fost încă rupte; „încercările” la care se face referire aici sunt muștrarea suferită de oameni și, în mijlocul acestei muștrări, un grup de oameni, care acceptă oficial „certificatul” eliberat de Dumnezeu, va fi câștigat și, astfel, vor fi oamenii din Împărăția lui Dumnezeu. Acestea sunt originile fiilor și ale oamenilor lui Dumnezeu și, astăzi, ei nu au fost încă hotărâți și doar pun bazele experiențelor viitoare. Dacă cineva are adevărata viață, va putea rămâne ferm în timpul încercărilor, iar dacă este fără de viață, asta dovedește suficient că lucrarea lui Dumnezeu nu a avut niciun efect asupra sa, că pescuiește în ape tulburi și nu se concentrează asupra cuvintelor lui Dumnezeu. Datorită faptului că aceasta este lucrarea din zilele de pe urmă, care are rolul de a încheia această epocă în loc să continue lucrarea, astfel spune Dumnezeu: „Cu alte cuvinte, este viața pe care omul nu a experimentat-o niciodată din momentul Creației până în prezent, așa că Eu spun că am făcut o lucrare care nu s-a mai făcut niciodată”, și mai spune: „Fiindcă ziua Mea se apropie pentru întreaga omenire, fiindcă nu pare îndepărtată, ci este chiar în fața ochilor omului”. Odinioară, Dumnezeu a distrus personal mai multe orașe, totuși nici unul dintre ele nu a fost nimicit în același mod în care se va întâmpla în ultimă instanță. Deși în trecut Dumnezeu a distrus Sodoma, Sodoma de azi nu trebuie tratată la fel ca în trecut – nu trebuie distrusă direct, ci mai întâi va fi cucerită, apoi judecată și, în cele din urmă, supusă pedepsei veșnice. Acestea sunt etapele lucrării și, în cele din urmă, Sodoma de astăzi va fi anihilată în aceeași ordine ca în cazul distrugerii trecute a lumii – acesta este planul lui Dumnezeu. Ziua în care Dumnezeu Se arată este ziua condamnării oficiale a Sodomei de astăzi și arătarea Sa nu este de dragul mântuirii acesteia. Astfel, Dumnezeu spune: „Voi apărea sfintei Împărății și Mă voi ascunde de ținutul murdăriei”. Întrucât Sodoma de astăzi este murdară, Dumnezeu nu i Se arată cu adevărat, ci folosește acest mijloc pentru a o muștra – nu ai văzut asta clar? Se poate spune că nimeni de pe pământ nu este capabil de a vedea adevăratul chip al lui Dumnezeu. Dumnezeu nu S-a arătat niciodată oamenilor și nimeni nu știe în ce nivel din Cer se află El. Acest lucru a permis oamenilor din ziua de astăzi să se afle în aceste circumstanțe. Dacă ar fi să vadă chipul lui Dumnezeu, acela ar fi cu siguranță momentul în care sfârșitul lor ar fi revelat,

momentul în care fiecare este clasat după fel. Astăzi, cuvintele din interiorul divinității sunt arătate direct oamenilor, ceea ce prevestește că zilele de pe urmă ale omenirii au sosit și nu vor mai dura mult. Acesta este unul dintre semnele supunerii oamenilor la încercări în momentul în care Dumnezeu Se arată tuturor. În acest fel, deși oamenii se bucură de cuvintele lui Dumnezeu, ei au mereu un sentiment de rău augur, ca și cum o însemnată calamitate este pe cale să îi lovească. Oamenii din ziua de astăzi sunt ca niște vrăbii în ținuturi înghețate, pe care moartea le-a forțat să-și plătească o datorie și le-a lăsat fără nicio cale de supraviețuire. Din cauza morții pe care o datorează oamenii, ei toți simt că zilele lor de pe urmă au sosit. Acest lucru este ceea ce se întâmplă în inimile oamenilor din întreg universul și, deși nu este revelat pe chipurile lor, ceea ce se află în inimile lor nu se poate ascunde de ochii Mei – aceasta este realitatea oamenilor. Poate că multe dintre cuvinte nu sunt folosite întocmai cum se cuvine – dar tocmai aceste cuvinte sunt suficiente pentru a arăta problema. Fiecare dintre cuvintele rostite din gura lui Dumnezeu se va împlini, fie ele din trecut sau din prezent; ele vor face faptele să apară înaintea oamenilor – o sărbătoare pentru ochii lor – moment în care vor fi uluiți și tulburați. Încă nu ai văzut clar ce epocă este astăzi?

Capitolul 30

Unii oameni pot avea puțină înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu, dar niciunii dintre ei nu au încredere în sentimentele lor; se tem profund să nu cadă în negativism. Astfel, ei au alternat mereu între bucurie și durere. Este corect să spunem că viețile tuturor oamenilor sunt pline de mâhnire; ca să mergem mai departe, există o rafinare în viețile de zi cu zi ale tuturor oamenilor, totuși, pot spune că nimeni nu obține vreo eliberare în spirit în fiecare zi și este ca și cum trei munți măreți le-ar apăsa capetele. Viețile lor nu sunt niciunele fericite și pline de bucurie cât e ziua de lungă – și chiar atunci când sunt un pic fericiți, încearcă pur și simplu să păstreze aparențele. În inimile lor, oamenii au mereu sentimentul unui lucru neterminat. Astfel, ei nu sunt statornici în inimile lor; trăind în acest fel, lucrurile par goale și nedrepte, iar când vine vorba de credința în Dumnezeu, sunt ocupați și sunt în criză de timp sau, dacă nu, nu au timp să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu ori nu știu cum să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu în mod potrivit. Niciunul dintre ei nu este împăcat, lucid și statornic în inima sa. Este ca și cum au trăit mereu sub un cer înnorat, ca și cum trăiesc într-un spațiu lipsit de oxigen, iar asta a dus la confuzia din viețile lor. Dumnezeu Se adresează întotdeauna direct slăbiciunilor oamenilor, El lovește mereu în punctul lor vulnerabil – nu ați văzut limpede tonul cu care El a vorbit peste tot? Dumnezeu nu le-a dat niciodată oamenilor ocazia să se căiască și îi face pe toți oamenii să trăiască pe „lună” fără oxigen. De la început până astăzi, din afară, cuvintele lui Dumnezeu au expus natura omului, totuși, nimeni nu poate vedea limpede esența acestor cuvinte. Se pare că prin expunerea esenței omului,

oamenii ajung să se cunoască pe ei înșiși și, astfel, ajung să-L cunoască pe Dumnezeu, totuși, nu aceasta este calea în esență. Tonul și profunzimea mai mare a cuvintelor lui Dumnezeu arată o diferență netă între Dumnezeu și om. În sentimentele lor, acest lucru îi face pe oameni să creadă în mod inconștient că Dumnezeu este de neatins și inabordabil; Dumnezeu aduce totul la vedere și se pare că nimeni nu este capabil să revină la relația dintre Dumnezeu și om așa cum era ea înainte. Nu este greu de văzut că scopul tuturor cuvântărilor lui Dumnezeu este să Se folosească de cuvinte ca să „răstoarne” toți oamenii, împlinindu-Și astfel lucrarea. Acestea sunt etapele lucrării lui Dumnezeu. Totuși, nu asta cred oamenii în mințile lor. Ei cred că lucrarea lui Dumnezeu se apropie de punctul culminant, că se apropie de efectul ei cel mai perceptibil ca să-l cucerească pe marele balaur roșu, adică, să facă bisericile să înflorească, fără ca nimeni să aibă noțiuni despre Dumnezeul întrupat sau, altfel spus, toți oamenii să-L cunoască pe Dumnezeu. Și totuși, haideți să citim ceea ce spune Dumnezeu: „În mințile oamenilor, Dumnezeu este Dumnezeu și nu e ușor să te conectezi cu El, în timp ce omul este om și nu ar trebui să ajungă cu ușurință desfrânat. [...] Drept rezultat, ei sunt întotdeauna umili și răbdători înaintea Mea; sunt incapabili să fie compatibili cu Mine, pentru că au prea multe noțiuni”. De aici, se poate vedea că, indiferent ce spune Dumnezeu sau ce face omul, oamenii sunt complet incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu; din cauza rolului jucat de substanța lor, orice-ar fi, ei sunt, până la urmă, incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu. Astfel, lucrarea lui Dumnezeu se va sfârși atunci când oamenii se vor vedea pe ei înșiși drept fii ai iadului. Nu este nevoie ca Dumnezeu să-Și dezlănțuie furia asupra oamenilor ori să-i osândească direct sau, în ultimă instanță, să-i condamne la moarte pentru a-Și finaliza întreaga gestionare. El doar stă de vorbă în propriul Său ritm, ca și cum finalizarea lucrării Sale ar fi accidentală, ceva realizat în timpul Său liber, fără cel mai mic efort. Din exterior, pare să existe un oarecare caracter urgent al lucrării lui Dumnezeu – și totuși, Dumnezeu nu a făcut nimic, El nu face altceva decât să vorbească. Lucrarea din biserici nu este de aceeași amploare ca în vremurile de demult: Dumnezeu nu adaugă oameni, nici nu îi înlătură, nici nu îi expune – o asemenea lucrare este prea banală. S-ar părea că Dumnezeu nu are niciun gând să facă o asemenea lucrare. El doar spune puțin din ceea ce s-ar cuveni să spună, după care Se întoarce și dispare fără urmă – ceea ce, evident, este scena finalizării cuvântărilor Lui. Iar când sosește acest moment, toți oamenii se vor trezi din moțăiala lor. Omenirea a fost într-o moțăială letargică vreme de mii de ani, a fost într-un somn adânc în tot acest timp. Și vreme de mulți ani, oamenii s-au grăbit care încotro în visele lor, și chiar strigă în somn, incapabili să vorbească despre nedreptatea din inimile lor. Astfel, ei „simt un pic de melancolie în inimile lor” – dar când se vor trezi, vor descoperi faptele adevărate și vor exclama: „Deci asta se întâmplă!” Astfel, se spune că: „Astăzi, majoritatea oamenilor sunt încă adormiți buștean. Numai când răsună imnul Împărăției deschid ochii somnoroși și simt un pic de melancolie în inimile lor”.

Nimeni nu a avut spiritul eliberat vreodată, niciodată nu a fost spiritul cuiva lipsit de

griji și fericit. Când lucrarea lui Dumnezeu va fi complet finalizată, spiritele oamenilor vor fi eliberate, pentru că fiecare va fi fost clasificat conform felului său și, astfel, vor fi cu toții statornici în inimile lor. Este ca și cum oamenii sunt într-o călătorie în zone îndepărtate, iar inimile lor devin statornice atunci când se întorc acasă. La sosirea acasă, oamenii nu vor mai simți că lumea e goală și nedreaptă, ci vor trăi în pace în casele lor. Acestea vor fi circumstanțele pentru toată omenirea. Astfel, Dumnezeu spune că „oamenii nu au fost niciodată în stare să se elibereze din robia Satanei”. Nimeni nu poate să scape din această stare atât timp cât este în trup. Pe moment, haideți să lăsăm deoparte ceea ce spune Dumnezeu despre diferitele stări concrete ale omului și să vorbim numai despre tainele pe care Dumnezeu mai are încă să le dezvăluie omului. „De nenumărate ori am fost părăsit printre oameni, de nenumărate ori oamenii s-au uitat la Mine cu ochi batjocoritori, ca și cum trupul Meu ar fi fost acoperit de spini și ar fi fost dezgustător pentru ei, și astfel oamenii Mă detestă și cred că nu am nicio valoare.” Dimpotrivă, în esență, adevărata natură a omului se relevă în cuvintele lui Dumnezeu: omul este acoperit de spini, nu este nimic plăcut la el, și astfel, ura lui Dumnezeu față de om sporește, pentru că omul nu este decât un arici plin de spini care nu are nimic admirabil. La suprafață, aceste cuvinte par să descrie noțiunile omului în privința lui Dumnezeu – dar, în realitate, Dumnezeu pictează un tablou al omului pe baza imaginii acestuia. Aceste cuvinte sunt conturarea omului de către Dumnezeu și e ca și cum Dumnezeu a pulverizat un fixativ peste imaginea omului; astfel, imaginea omului stă dreaptă în univers și chiar uluiește oamenii. De când a început să vorbească, Dumnezeu Și-a poziționat forțele pentru o mare bătălie cu omul. El e ca un profesor universitar de algebră, prezentându-i omului faptele, iar ceea ce este demonstrat de faptele pe care le enumeră El – dovezi și contradovezi – îi convinge pe deplin pe oameni. Acesta este scopul tuturor cuvintelor lui Dumnezeu și tocmai din această cauză Dumnezeu aruncă aceste cuvinte mistificatoare către om cu dezinvoltură: „Eu sunt, pe scurt, complet lipsit de valoare în inima omului, sunt un bun dispensabil din gospodăria lui”. După citirea acestor cuvinte, oamenii nu pot să nu spună o rugăciune în inimile lor și ajung să-și cunoască îndatorarea față de Dumnezeu, ceea ce îi face să se condamne pe ei înșiși, îi face să creadă că se cuvine ca omul să moară și că este lipsit de cea mai mică valoare. Dumnezeu spune: „Din acest motiv, Mă găsesc în situația în care sunt astăzi,” ceea ce, în relație cu circumstanțele concrete de astăzi, îi face pe oameni să se condamne pe ei înșiși. Nu asta e realitatea? Dacă ai fost făcut să te cunoști pe tine însuși, ar putea cuvinte ca „Ar trebui cu adevărat să mor!” să-ți iasă din gură? Acestea sunt adevăratele circumstanțe ale omului și nu merită să ne gândim prea mult la acest lucru – e numai un exemplu adecvat.

Într-un anumit sens, atunci când Dumnezeu imploră iertarea și toleranța oamenilor, oamenii văd că Dumnezeu râde de ei, iar în alt sens, își văd și propria răzvrătire – ei doar așteaptă ca Dumnezeu să Se străduiască din toate puterile pentru om. În plus, vorbind despre noțiunile oamenilor, Dumnezeu spune că El nu este expert în filosofia de

viață a omului sau în limbajul omenesc. Astfel, într-o privință, asta îi face pe oameni să compare aceste cuvinte cu Dumnezeu cel practic și, în alta, ei văd intenția lui Dumnezeu în cuvintele Lui – Dumnezeu îi ia peste picior, pentru că ei înțeleg că Dumnezeu dezvăluie adevăratul chip al omului și că nu le spune, de fapt, oamenilor despre adevăratele circumstanțe ale lui Dumnezeu. Semnificația inerentă a cuvintelor lui Dumnezeu este inundată de ridiculizare, sarcasm, batjocură și ură față de om. Este ca și cum, în tot ceea ce face, omul pervertește legea și ia mită; oamenii sunt târfe, și când Dumnezeu deschide gura să vorbească, ei tremură îngroziți, temându-se profund că adevărul despre ei va fi expus complet, lăsându-i prea rușinați să mai dea ochii cu cineva. Dar faptele sunt fapte. Dumnezeu nu-Și încetează cuvântările datorită „pocăinței” omului; cu cât oamenii sunt mai rușinați și mai jenați dincolo de cuvinte, cu atât mai mult Dumnezeu Își fixează privirea arzătoare asupra chipurilor lor. Cuvintele din gura Lui înșiră pe masă toate faptele urâte ale omului – asta înseamnă a fi just și imparțial, acest lucru se numește Qingtian,^a aceasta este judecata din cel mai înalt tribunal al oamenilor. Astfel, atunci când oamenii citesc cuvintele lui Dumnezeu, sunt loviți brusc de un atac de cord, le crește tensiunea, e ca și cum ar suferi de o boală cardiacă, ca și cum o apoplexie e pe cale să-i trimită înapoi în paradisul occidental pentru a-și întâlni străbunii – aceasta este reacția când citesc cuvintele lui Dumnezeu. Omul devine infirm după ani de muncă grea, este bolnav și la interior și la exterior, totul la el este bolnav, de la inimă la vasele de sânge, intestinul gros, intestinul subțire, stomacul, plămânii, rinichii și așa mai departe. Nimic din trupul lui nu este sănătos. Astfel, lucrarea lui Dumnezeu nu atinge un nivel de neatins pentru om, ci îi face pe oameni să se cunoască pe ei înșiși. Pentru că trupul omului este asediat de virusuri și pentru că a îmbătrânit, ziua morții sale se apropie și nu mai există cale de întoarcere. Dar aceasta este doar o parte a poveștii; sensul lăuntric încă mai trebuie dezvăluit, pentru că este căutată sursa bolii omului. În realitate, momentul în care lucrarea lui Dumnezeu va fi finalizată nu este momentul în care lucrarea Lui pe pământ va fi finalizată, pentru că, odată finalizat acest stadiu al lucrării, nu va mai fi nicio cale de a desfășura lucrarea viitorului în trup, și I se va solicita Duhului lui Dumnezeu să o finalizeze. Astfel, Dumnezeu spune: „Când voi desfășura în mod oficial sulul, acela este momentul când oamenii din tot universul vor fi muștrați, momentul când lucrarea Mea ajunge la punctul culminant, când oamenii din toată lumea sunt supuși încercărilor”. Momentul în care lucrarea în trup este finalizată nu este acela când lucrarea lui Dumnezeu atinge punctul culminant – punctul culminant al acestui moment se referă numai la lucrarea din acest stadiu și nu este punctul culminant al întregului plan de gestionare. Astfel, cerințele lui Dumnezeu de la om nu sunt mari. El cere doar ca oamenii să se cunoască pe ei înșiși, slujind astfel următorului stadiu al lucrării, în care voia lui Dumnezeu va fi fost împlinită. Pe măsură ce se schimbă lucrarea lui Dumnezeu, se schimbă și „unitatea de lucru” a

^a Qingtian: acest termen este utilizat cu referire la un judecător drept din epoca imperială.

oamenilor. Astăzi este stadiul lucrării lui Dumnezeu pe pământ și, astfel, ei trebuie să lucreze la fundamente. În viitor, va fi necesar să se administreze națiunea și, astfel, ei vor fi realocați în „Comitetul Central”. Dacă fac vizite în străinătate, vor fi nevoiți să aibă de-a face cu proceduri de deplasare în străinătate. În asemenea momente, ei vor fi în străinătate, departe de țara natală – dar acest lucru va fi tot datorită cerințelor lui Dumnezeu. Așa cum au spus oamenii: „Ne vom jertfi viețile pentru Dumnezeu când va fi necesar” – nu este aceasta calea pe care se va merge în viitor? Cine s-a bucurat vreodată de o asemenea viață? O persoană poate călători peste tot, poate vizita țări străine, poate oferi îndrumare la țară, se poate asimila printre oamenii obișnuiți și poate vorbi și despre chestiuni importante ale națiunii cu membri unor organizații de nivel înalt; și, când este necesar, poate gusta personal viața în iad, după care se poate întoarce și încă se poate bucura de binecuvântările cerești – nu sunt acestea binecuvântările omului? Cine s-a comparat vreodată cu Dumnezeu? Cine a călătorit vreodată de-a lungul tuturor națiunilor? De fapt, oamenii ar fi în stare să înțeleagă câte ceva din unele cuvinte ale lui Dumnezeu fără vreo indicație sau explicație – doar că ei nu au credință în ei înșiși, ceea ce a întins lucrarea lui Dumnezeu până astăzi. Pentru că oamenilor le lipsesc prea multe – așa cum a spus Dumnezeu, „ei nu au nimic” – lucrarea zilelor noastre le ridică mari dificultăți; mai mult decât atât, slăbiciunea lor, evident, a constrâns gura lui Dumnezeu – și nu sunt aceste lucruri exact ceea ce împiedică lucrarea lui Dumnezeu? Încă nu poți vedea acest lucru? Există înțeles ascuns în tot ceea ce spune Dumnezeu. Când Dumnezeu vorbește, El acaparează chestiunea la îndemână și, ca o fabulă, toate cuvintele pe care le rostește conțin un mesaj profund. Aceste cuvinte simple conțin o semnificație profundă și, astfel, explică importante chestiuni – nu la asta se pricep cel mai bine cuvintele lui Dumnezeu? Știi tu acest lucru?

Capitolul 31

Firea lui Dumnezeu curge prin toate cuvântările lui Dumnezeu, dar firul principal al cuvintelor Lui dezvăluie răzvrătirea întregii omeniri și expune lucruri, cum ar fi neascultarea ei, nesupunerea, injustețea, nedreptatea și incapacitatea de a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu, astfel încât cuvintele lui Dumnezeu au atins punctul în care El spune că fiecare por din trupurile oamenilor conține opunere față de Dumnezeu, că până și vasele lor capilare conțin sfidare a lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu încearcă să examineze aceste lucruri, ei vor fi mereu incapabili de a le cunoaște și nu vor fi niciodată în stare să se lepede de ele. Adică, virusul reprezentat de opunerea față de Dumnezeu se va împrăștia în ei și, în cele din urmă, va fi ca și cum celulele lor albe le-ar devora celulele roșii, lăsându-le întregul trup golit de celule roșii; în cele din urmă, vor muri de leucemie. Aceasta este starea reală a omului și nimeni nu o poate nega. Fiind născuți în ținutul în care marele balaur roșu stă încolăcit, există cel puțin un lucru în fiecare

persoană care tipizează și exemplifică veninul marelui balaur roșu. Astfel, în această etapă a lucrării, principalul fir care străbate cuvintele lui Dumnezeu a fost să te cunoști pe tine însuși, să te negi pe tine însuși, să te lepezi de tine însuși și să te ucizi pe tine însuși. Se poate spune că aceasta este lucrarea primară a lui Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și că această rundă de lucru este cea mai cuprinzătoare și mai minuțioasă dintre toate – asta arată că Dumnezeu plănuiește să pună capăt epocii. Nimeni nu s-a așteptat la asta, dar, în același timp, e un lucru pe care oamenii l-au anticipat în simțirile lor. Deși Dumnezeu nu a spus astfel în mod explicit, simțurile oamenilor sunt foarte ascuțite – ei simt mereu că timpul e scurt. Eu pot spune că o persoană, cu cât simte mai mult acest lucru, cu atât mai mult are o cunoaștere limpede a epocii. Nu înseamnă a vedea lumea ca normală și astfel, a nega cuvintele lui Dumnezeu; mai degrabă, înseamnă a cunoaște conținutul lucrării lui Dumnezeu prin mijloacele prin care lucrează Dumnezeu. Acest lucru este determinat de tonul cuvintelor lui Dumnezeu. Există un secret în ceea ce privește tonul cuvântărilor lui Dumnezeu, pe care nimeni nu l-a descoperit și tocmai acesta este, de asemenea, cel mai greu de pătruns pentru oameni. Principalul motiv pentru care oamenii nu pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu este că ei rămân ignoranți în ceea ce privește tonul pe care vorbește Dumnezeu – dacă vor stăpâni acest secret, ei vor fi capabili de o oarecare cunoaștere a cuvintelor lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu au urmat întotdeauna un singur principiu: să-i facă pe oameni să știe că vorbele lui Dumnezeu sunt totul și să rezolve toate greutățile omului prin cuvintele lui Dumnezeu. Din perspectiva Duhului, Dumnezeu clarifică faptele Sale; din perspectiva omului, El expune noțiunile oamenilor, din perspectiva Duhului, El spune că omul nu ia seama la voia Lui, iar din perspectiva omului, spune că El a gustat aromele dulci, acre, amare și iuți ale experienței umane și că vine cu vântul și pleacă cu ploaia, că a experimentat persecuția familiei și a experimentat suferințele și coborâșurile vieții. Acestea sunt cuvinte spuse din perspective diferite. Când El vorbește poporului lui Dumnezeu, este ca un vechil punându-i la punct pe sclavi sau ca un scheci umoristic; cuvintele Lui îi lasă pe oameni cu obraji înroșiți, fără un loc unde să se ascundă de rușinea lor, ca și cum ar fi fost prinși de autoritățile feudale ale unui regim trecut și puși să mărturisească sub cazne grele. Când El vorbește poporului lui Dumnezeu, Dumnezeu este la fel de neînfrânat ca studenții protestatari care expun scandalurile din guvernul central. Dacă toate cuvintele lui Dumnezeu ar batjocori, ele ar fi mai greu de acceptat pentru oameni; astfel, cuvintele spuse de Dumnezeu sunt directe; nu conțin coduri secrete pentru om, ci subliniază, în mod direct, starea actuală a omului – acest lucru arată că iubirea lui Dumnezeu pentru om nu reprezintă doar vorbe, ci că este reală. Deși oamenii prețuiesc realitatea, nu există nimic real în ce privește iubirea lor pentru Dumnezeu. Iată ce lipsește în om. Dacă iubirea oamenilor pentru Dumnezeu nu este reală, atunci totalitatea totul va fi goală și iluzorie, ca și cum totul ar dispărea din cauza acestui lucru. Dacă iubirea lor pentru Dumnezeu depășește universurile, atunci și statutul și identitatea lor vor fi reale și nu goale și chiar aceste cuvinte vor fi reale și nu

goale – vezi asta? Ai văzut cerințele lui Dumnezeu pentru om? Omul ar trebui nu numai să se bucure de avantajele statutului, ci să trăiască realitatea statutului. Iată ceea ce Dumnezeu cere de la poporul Său și de la toți oamenii, și nu este o oarecare teorie măreață și goală.

De ce spune Dumnezeu acest fel de cuvinte, „ca și cum tot ce fac este o încercare de a le face pe plac, al cărei rezultat este că ei sunt întotdeauna dezgustați de faptele Mele”? Ești în stare să vorbești despre manifestările reale ale detestării lui Dumnezeu de către om? În noțiunile oamenilor, omul și Dumnezeu sunt „îndrăgostiți nebunește”, iar astăzi, tânjirea oamenilor după cuvintele lui Dumnezeu a ajuns în punctul în care ei doresc cu nerăbdare să-L înghită pe Dumnezeu dintr-o înghițitură – totuși, Dumnezeu spune următorul fel de cuvinte: „Omul Mă disprețuiește. De ce a fost iubirea Mea răsplătită cu ura omului?” Nu este acesta un zăcământ de minereu din oameni? Nu este ceea ce ar trebui dezgropat? Acesta este defectul cu căutarea oamenilor; este o chestiune majoră care ar trebui rezolvată și este leul care stă în calea cunoașterii lui Dumnezeu de către om și care trebuie gonit pentru om – nu este acest lucru ceea ce ar trebui făcut? Deoarece, ca un porc, omul nu are memorie și mereu râvnește plăcerile, Dumnezeu îi dă medicament pentru amnezie – El vorbește mai mult, spune mai mult, îi apucă pe oameni de urechi și îi face să asculte cu atenție și îi dotează cu aparate auditive. Cât despre unele dintre cuvintele Lui, să vorbești numai o dată nu poate rezolva problema; ele trebuie spuse iar și iar, fiindcă „oamenii suferă întotdeauna de uitare în viețile lor, iar zilele vieții întregii omeniri sunt în neorânduială”. În acest fel, oamenii pot fi salvați din starea în care „citesc când au timp, ascultă când sunt liberi, și lasă-i în pace când nu au timp; dacă sunt cuvintele spuse astăzi, ei iau seama, dar le vor pune în partea dindărăt a minților lor, dacă nu sunt spuse mâine”. Cât privește natura oamenilor, dacă Dumnezeu le-ar vorbi azi despre starea lor reală, iar ei ar ajunge să aibă o cunoaștere temeinică a ei, atunci ar fi cuprinși de regrete – dar, apoi, s-ar întoarce la vechile lor obiceiuri, aruncând în vânt cuvintele lui Dumnezeu, reluând scenele descrise mai sus doar când li s-ar aminti. Astfel, când lucrezi sau vorbești, nu uita această substanță a omului; ar fi o greșeală să arunci deoparte această substanță în timp ce lucrezi. Făcând toată lucrarea, este deosebit de important să te adresezi noțiunilor oamenilor atunci când vorbești. Mai ales, ar trebui să adaugi propriile tale intuiții cuvintelor lui Dumnezeu și să le împărtășești. Aceasta este calea de a-i aproviziona pe oameni și de a le îngădui să se cunoască pe ei înșiși. Când îi vei aproviziona pe oameni pe baza conținutului cuvintelor lui Dumnezeu, va deveni, în mod inevitabil, posibil să le înțelegi starea reală. În cuvintele lui Dumnezeu, este destul să înțelegi starea reală a oamenilor și, astfel, să-i aprovizionezi – ca atare, nu voi mai spune nimic despre cuvintele lui Dumnezeu care subliniază că „Dumnezeu a acceptat invitația de a se așeza la masa ospățului pe pământ”.

Capitolul 32

Cuvintele lui Dumnezeu îi fac pe oameni să se scarpine în cap; este ca și cum, atunci când vorbește, Dumnezeu evită omul și vorbește aerului, ca și cum nu ar mai avea deloc de gând să acorde vreo atenție faptelor omului și este total nepăsător față de statura omului, ca și cum cuvintele pe care El le rostește nu sunt îndreptate spre noțiunile oamenilor, ci evită omul, în conformitate cu intenția inițială a lui Dumnezeu. Din nenumărate motive, cuvintele lui Dumnezeu sunt de neînțeles și de nepătruns pentru om. Aceasta nu este o surpriză. Scopul inițial al tuturor cuvintelor lui Dumnezeu nu este ca oamenii să câștige pricepere sau să învețe trucuri din acestea; în schimb, ele sunt unul din mijloacele prin care Dumnezeu a lucrat de la început până astăzi. Desigur, oamenii câștigă lucruri din cuvintele lui Dumnezeu: informații legate de mistere sau informații despre Petru, Pavel și Iov – dar aceasta este ceea ce ei ar trebui să obțină și ceea ce ei sunt capabili să obțină și, după cum se potrivește staturii lor, ei au mers deja cât de departe au putut în obținerea acestor lucruri. De ce se face că rezultatul pe care Dumnezeu îl cere să fie atins nu este înalt, și, totuși, El a rostit atât de multe cuvinte? Aceasta are legătură cu musturarea de care vorbește El și, desigur, ea este realizată fără ca oamenii să-și dea seama. Astăzi, oamenii îndură mai multă suferință sub atacurile cuvintelor lui Dumnezeu. În mod superficial, niciunul dintre ele nu pare să fi fost abordat, oamenii au început să fie eliberați în a-și face lucrarea, iar făcătorii de servicii au fost înălțați la statutul de oameni ai lui Dumnezeu – în aceasta, oamenilor li se pare că au intrat în distracție. De fapt, realitatea este că, din rafinare, toți au intrat într-o musturare mai severă. Așa cum spune Dumnezeu: „Pașii lucrării Mele sunt strâns legați unul de celălalt, fiecare fiind tot mai înalt”. Dumnezeu i-a ridicat pe făcătorii de servicii din Adânc și i-a aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde musturarea este mai gravă. Astfel, ei suferă și mai mari greutăți, de care abia reușesc să scape. Nu este o asemenea musturare mai gravă? Intrând într-un tărâm mai înalt, de ce oamenii simt mai degrabă întristare decât fericire? De ce se spune că după ce au fost izbăviți din mâinile lui Satan, sunt dați marelui balaur roșu? Îți aduci aminte când Dumnezeu a spus: „Ultima parte a lucrării este terminată în casa marelui balaur roșu”? Îți amintești când Dumnezeu a spus: „Greutatea finală aduce o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu înaintea marelui balaur roșu”? Dacă oamenii nu erau dați marelui balaur roșu, cum ar putea să aducă mărturie înaintea lui? Cine a spus vreodată cuvinte ca „Eu am învins diavolul” după ce s-au sinucis? A-și vedea propriul trup ca pe inamicul lor, iar apoi a se sinucide – unde este semnificația practică a acestui lucru? De ce a vorbit Dumnezeu astfel? „Eu nu mă uit la cicatricile oamenilor, ci la acea parte din ei care nu este cicatrizată, și din asta câștig mulțumire.” Dacă ar fi fost adevărat că Dumnezeu dorește ca cei care sunt fără cicatrici să fie expresia Sa, de ce ar fi rostit cu răbdare și cu seriozitate atât de multe cuvinte din perspectiva omului pentru a răspunde prin lovituri împotriva noțiunilor oamenilor? De ce S-ar preocupa cu asta? De ce S-ar deranja inutil să facă așa ceva?

Astfel, se demonstrează că există o semnificație reală a întrupării lui Dumnezeu, că El nu ar urma să „anuleze” trupul după ce a devenit trup și să-Și încheie lucrarea. De ce se spune că „aurul nu poate fi pur și omul nu poate fi perfect”? Cum pot fi explicate aceste cuvinte? Când Dumnezeu vorbește despre substanța omului, ce înseamnă cuvintele Lui? Pentru ochii goi ai oamenilor, trupul pare incapabil de orice, sau pare că îi lipsesc prea multe. Pentru ochii lui Dumnezeu, acest lucru nu este deloc important – totuși, pentru oameni, este o problemă de enormă importanță. Este ca și cum aceștia sunt cu totul incapabili să rezolve acest lucru, de parcă problema trebuie tratată personal de un corp ceresc – nu este aceasta o noțiune omenească? „În ochii oamenilor, Eu sunt doar o «mică stea» care a coborât din cer, o mică stea în cer, iar sosirea Mea pe pământ astăzi a fost comandată de Dumnezeu. Prin urmare, oamenii au născocit mai multe interpretări ale cuvintelor «Eu» și «Dumnezeu».” Din moment ce oamenii nu înseamnă nimic, de ce le dezvăluie Dumnezeu noțiunile din perspective diferite? Ar putea fi și aceasta înțelepciunea lui Dumnezeu? Nu sunt ridicele astfel de cuvinte? După cum spune Dumnezeu, „Deși există un loc pe care l-am așezat în inimile oamenilor, ei nu cer ca Eu să locuiesc acolo. În schimb, ei așteaptă ca «Sfântul» să sosească brusc în inimile lor. Pentru că identitatea Mea este prea «umilă», nu Mă potrivesc cu cererile oamenilor și, astfel, sunt alungat de ei”. Deoarece estimarea oamenilor despre Dumnezeu este „prea înaltă”, multe lucruri sunt „imposibil de atins” pentru Dumnezeu, ceea ce Îl pune „în dificultate”. Oamenii nu știu că ceea ce Îi cer lui Dumnezeu pentru a fi capabili sunt chiar noțiunile lor. Nu acesta este sensul real al frazei: „O persoană inteligentă poate deveni victima propriei sale ingeniozități”? Acesta este cu adevărat un caz de „inteligent în general, dar de data asta un nebun”! În propovăduirea voastră, voi cereți oamenilor să se lipsească de Dumnezeul noțiunilor lor, dar Dumnezeul noțiunilor voastre a dispărut? Cum pot fi interpretate cuvintele lui Dumnezeu care spun că „cererile pe care le fac de la om nu sunt defel mari”? Ele nu trebuie să îi facă pe oameni negativi și desfrânați, ci să le dea o înțelegere pură a cuvintelor lui Dumnezeu – înțelegeți? Este cu adevărat Dumnezeul întrupat „«Eul», care este înalt și puternic”, după cum își imaginează oamenii?

Deși există aceia care au citit toate cuvintele spuse de Dumnezeu și pot oferi un conspect general al acestora, cine este capabil să vorbească despre care este scopul final al lui Dumnezeu? Aceasta este ceea ce îi lipsește omenirii. Indiferent de perspectiva din care vorbește Dumnezeu, scopul Lui general este de a-i face pe oameni să-L cunoască pe Dumnezeu în trup. Dacă nu ar fi nimic din umanitate în El – dacă tot ceea ce are El erau atributele Dumnezeului din cer – atunci nu ar fi nevoie ca Dumnezeu să spună așa de mult. Se poate spune că ceea ce le lipsește oamenilor servește ca materiale de primă mână care se corelează cu cuvintele lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ceea ce se manifestă în om este fundalul a ceea ce spune Dumnezeu despre noțiunile oamenilor și, astfel, oamenii servesc cuvântările lui Dumnezeu. Desigur, acest lucru se bazează pe ceea ce spune Dumnezeu despre noțiunile oamenilor – numai în acest fel

se poate spune că aceasta este combinația dintre teorie și realitate, abia atunci oamenii pot fi făcuți mai eficienți pentru a fi serioși în a se cunoaște pe ei înșiși. Care ar fi sensul dacă Dumnezeu în trup ar fi compatibil cu noțiunile oamenilor și dacă Dumnezeu, de asemenea, ar mărturisi despre El? Tocmai din acest motiv, Dumnezeu lucrează din partea negativă, folosind noțiunile oamenilor pentru a evidenția marea Sa putere. Nu este aceasta înțelepciunea lui Dumnezeu? Tot ce face Dumnezeu pentru fiecare este bun – așadar, de ce să nu dați laudă în acest moment? Dacă lucrurile ar atinge un anumit punct sau dacă ar sosit ziua, ai putea, ca și Petru, să rostești rugăciuni din adâncul tău în mijlocul încercărilor? Adevăratul sens al „eliberării din robia Satanei, învingând trupul și învingând pe Satana” va exista numai dacă, precum Petru, încă mai poți lăuda pe Dumnezeu când ești în mâinile Satanei. Nu este aceasta o mărturie mai reală pentru Dumnezeu? Numai acesta este efectul obținut de „divinitate care vine să acționeze și Duhul intensificat de șapte ori care lucrează în om”, și așa este și efectul obținut de „Duhul Sfânt care iese din trup”. Nu sunt astfel de acțiuni reale? Obișnuiești să acorzi atenție realității, dar ai astăzi cunoștințe adevărate despre realitate? „Cererile pe care le fac de la om nu sunt defel mari, dar oamenii cred contrariul. Astfel, «umilința» lor se arată în fiecare mișcare a lor. Ei sunt întotdeauna predispuși să umble înaintea Mea, arătându-Mi calea, profund temători că Mă voi rătăci, îngroziți că voi rătăci în pădurile bătrâne din munți. Drept urmare, oamenii M-au condus întotdeauna înainte, profund temători că voi intra în închisoarea subterană.” Care sunt cunoștințele voastre despre aceste cuvinte simple – sunteți cu adevărat capabili să înțelegeți sursa cuvintelor lui Dumnezeu în ele? Ați fost atenți despre care dintre noțiunile voastre a rostit Dumnezeu astfel de cuvinte? Este atenția voastră îndreptată asupra acestui punct cheie în fiecare zi? Într-o frază a părții următoare, care urmează imediat după aceea, Dumnezeu spune, „Cu toate acestea, oamenii nu cunosc voia Mea și continuă să se roage pentru lucruri de la Mine, ca și cum cele pe care li le-am dat sunt incapabile să le îndeplinească cerințele, ca și cum cererea depășește oferta”. În această frază pot fi văzute care sunt noțiunile din interiorul vostru. Dumnezeu nu-și amintește, nici nu investighează ceea ce ați făcut în trecut, așa că nu vă mai gândiți la lucruri din trecut. De o importanță mai mare este dacă sunteți capabili să creați „duhul lui Petru în epoca finală” în calea viitorului – aveți credința pentru a atinge acest lucru? Ceea ce Dumnezeu cere omului nu este altceva decât emulația lui Petru, pentru ca oamenii să poată croi, în cele din urmă, o cale pentru a aduce rușine marelui balaur roșu. Din acest motiv, Dumnezeu spune „Sper, totuși, ca oamenii să aibă determinarea să coopereze cu Mine. Eu nu cer ca ei să-Mi gătească mâncare bună sau să aranjeze undeva un loc potrivit pentru Mine să-Mi pun capul [...]”. În lume, oamenilor li se cere să aducă „duhul lui Lei Feng” în 1990, dar în casa lui Dumnezeu, Dumnezeu cere ca voi să creați „stilul unic al lui Petru”. Înțelegeți voia lui Dumnezeu? Sunteți cu adevărat capabili să vă străduiți pentru aceasta?

„Mă mișc deasupra universurilor și, în timp ce merg, observ oamenii întregului univers. Printre mulțimile de oameni de pe pământ, nu au existat niciodată unii care sunt

potrivii pentru lucrarea Mea sau care Mă iubesc cu adevărat. Astfel, în acest moment, oftez cu disperare, și oamenii se dispersează imediat, spre a nu se mai aduna, profund îngrijorați de faptul că îi voi «prinde pe toți într-o singură plasă».” Probabil, majoritatea oamenilor consideră aceste cuvinte foarte greu de înțeles. Ei întreabă de ce Dumnezeu nu cere mult de la om și, totuși, oftează cu disperare deoarece nu există niciunul care să fie potrivit pentru lucrarea Lui. Este o contradicție aici? Din punct de vedere literal, există, dar, în realitate, nu există nicio contradicție. Poate că poți încă să-ți amintești când Dumnezeu a spus: „Toate cuvintele Mele vor avea efectul pe care-L doresc”. Când Dumnezeu lucrează în trup, oamenii se concentrează asupra fiecărei acțiuni a Lui pentru a vedea exact ce va face. Când Dumnezeu Își îndeplinește noua Sa lucrare ținându-l pe Satana în tărâmul spiritual, se produc, cu alte cuvinte, tot felul de noțiuni între oameni pe pământ, datorită Dumnezeului în trup. Când Dumnezeu oftează cu disperare – adică, atunci când vorbește despre toate noțiunile omului, oamenii încearcă tot ce le stă în putință ca să le trateze și există chiar și aceia care cred că sunt fără speranță, pentru că Dumnezeu spune că toți cei care au noțiuni despre El sunt dușmanii Săi – și cum ar putea oamenii să nu „se disperseze” din cauza asta? În special astăzi, când a sosit mustrarea, oamenii se tem și mai mult că Dumnezeu îi va șterge de pe fața pământului. Ei cred că după ce sunt muștrați, Dumnezeu îi va „prinde pe toți într-o singură plasă”. Cu toate acestea, faptele nu sunt astfel: după cum spune Dumnezeu, „Nu vreau să-i «rețin» pe oameni în mijlocul mustrării Mele, ca să nu poată să scape niciodată. Deoarece gestionării Mele îi lipsesc faptele omului, nu este posibil să-Mi finalizez cu succes lucrarea, ceea ce împiedică lucrarea Mea să continue eficient”. Voia lui Dumnezeu nu este ca lucrarea Lui să se încheie odată ce toți oamenii mor – care ar fi sensul? Lucrând în oameni și muștrându-i, Dumnezeu Își face apoi clare faptele Sale prin ei. Deoarece oamenii nu au înțeles niciodată că există deja o mustrare în tonul cuvintelor lui Dumnezeu, ei nu au avut niciodată vreo intrare în conștiința lor. Oamenii sunt incapabili de a-și exprima hotărârea și, astfel, Dumnezeu nu poate spune nimic înaintea Satanei și acest lucru împiedică lucrarea lui Dumnezeu să meargă mai departe. Astfel, Dumnezeu spune: „Am invitat odată omul ca oaspete în casa Mea, totuși, el a fugit înapoi și încolo din cauza chemărilor Mele – ca și cum, în loc să-l invit ca oaspete, l-aș fi adus la locul de execuție. Astfel, casa Mea a rămas goală, pentru că omul întotdeauna M-a ocolit și s-a ferit de Mine. Acest lucru M-a lăsat fără mijloace prin care să-Mi îndeplinesc o parte din lucrare”. Din cauza greșelilor omului în lucrarea sa, Dumnezeu Își arată clar cerințele Sale de la om. Și din cauză că oamenii nu reușesc să realizeze această etapă a lucrării, Dumnezeu adaugă mai multe cuvântări – aceasta reprezintă întocmai „cealaltă parte a lucrării cu privire la om” despre care vorbește Dumnezeu. Dar Eu nu voi vorbi pe larg despre „prinderea tuturor într-o singură plasă” despre care vorbește Dumnezeu, pentru că acest lucru are o mică importanță asupra lucrării de astăzi. Firește, în „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, multe dintre cuvintele Lui tratează omul – însă oamenii trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu; indiferent de ceea ce spune El, intențiile Sale

sunt întotdeauna bune. Se poate spune că deoarece mijloacele prin care vorbește Dumnezeu sunt atât de multe, oamenii nu sunt sută la sută siguri despre cuvintele lui Dumnezeu și cred că majoritatea cuvintelor lui Dumnezeu sunt rostite ca urmare a necesităților lucrării Sale și conțin puține lucruri reale. Acest lucru îi lasă confuzi și apăsăți de gândurile lor – căci, în noțiunile lor, Dumnezeu este atât de înțelept și atât de complet inaccesibil, este ca și cum ei nu știu nimic și sunt lipsiți de cunoaștere despre cum să mănânce cuvintele lui Dumnezeu. Oamenii fac cuvintele lui Dumnezeu abstracte și complexe – după cum spune Dumnezeu; „Oamenii doresc întotdeauna să adauge savoare cuvântărilor Mele”. Pentru că ideile lor sunt prea complicate și „greu de atins” de Dumnezeu, o parte din cuvintele lui Dumnezeu sunt constrânse de om, nelăsându-l nicio altă alegere decât să vorbească într-un mod direct. Deoarece cererile oamenilor sunt „prea înalte” și pentru că imaginația lor este prea bogată – ca și cum sunt capabili să treacă în tărâmul spiritual pentru a vedea faptele Satanei – aceasta a împuținat cuvintele lui Dumnezeu, pentru că cu cât mai mult spune Dumnezeu, cu atât mai melancolice devin chipurile oamenilor. De ce nu pot asculta ei pur și simplu, în loc să-și contemple sfârșitul? Unde este beneficiul în acest sens?

Capitolul 33

De fapt, pe baza a ceea ce a făcut Dumnezeu în oameni și a ceea ce le-a dat, precum și a ceea ce posedă oamenii, se poate spune că cerințele Lui de la oameni nu sunt excesive, că El nu cere mult de la ei. Cum, atunci, ar putea ei să nu încerce să-L mulțumească pe Dumnezeu? Dumnezeu îi dă omului o sută de procente, totuși cere de la oameni numai o fracțiune de procent – înseamnă asta să ceri prea mult? Iscă Dumnezeu pricini din nimic? Adesea, oamenii nu se cunosc pe ei înșiși; nu se examinează pe ei înșiși dinaintea lui Dumnezeu și astfel, deseori, ajung prinși în capcană – cum poate fi considerat acest lucru cooperare cu Dumnezeu? Dacă ar exista vreodată un moment în care Dumnezeu să nu pună o povară grea pe umerii oamenilor, ei s-ar fărâmița ca noroiul și nu ar lua asupra lor găsirea unor lucruri de făcut. Iată cum sunt oamenii – fie pasivi, fie negativi, niciodată în stare să coopereze activ cu Dumnezeu, mereu căutând un motiv negativ pentru a ceda în fața lor înșiși. Ești tu, cu adevărat, cineva care face totul nu pentru sine însuși, ci pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu? Ești tu, cu adevărat, cineva care nu se bazează pe emoții, care nu are preferințe personale și care împlinește nevoile lucrării lui Dumnezeu? „De ce încearcă oamenii mereu să se târguiască cu Mine? Sunt Eu directorul general al unui centru comercial? De ce Eu împlinesc din toată inima ceea ce cer oamenii de la Mine, totuși ce-i cer Eu de la om nu duce la nimic?” De ce întreabă Dumnezeu astfel de lucruri, de mai multe ori, în succesiune? De ce strigă El exasperat astfel? Dumnezeu nu a câștigat nimic în oameni; tot ce vede El e lucrarea pe care și-o aleg după preferințe. De ce spune Dumnezeu

„totuși ce-i cer Eu de la om nu duce la nimic”? Întrebați-vă: de la început până la sfârșit, cine poate face lucrarea pe care e datoria lui să o facă, lucrare asupra căreia nu are absolut nicio alegere? Cine nu acționează în virtutea sentimentelor din inima lui? Oamenii își dau frâu liber personalității, fără a persevera vreodată în ceea ce fac, de parcă ar pescui trei zile și apoi și-ar abandona năvoadele și ar petrece următoarele două zile lenevind. Ei sunt ba fierbinți, ba reci: când sunt fierbinți, sunt în stare să incinereze toate lucrurile de pe pământ, iar când sunt reci, sunt în stare să înghețe toate apele de pe pământ. Aceasta nu este funcția omului, totuși e cea mai potrivită analogie cu privire la starea omului. Nu e asta realitatea? Poate că am „noțiuni” despre oameni, poate că-i denigrez – dar, orice-ar fi, „cu adevărul, vei străbate întreaga lume; fără adevăr, nu vei ajunge nicăieri”. Deși acesta este un aforism omenesc, cred că e potrivit să fie folosit aici. Nu îngrădesc dinadins duhurile oamenilor și le neg faptele. Îngăduiți-Mi să vă consult cu privire la câteva întrebări: Cine privește lucrarea lui Dumnezeu ca pe lucrarea propriei datorii? Cine poate spune „Atât timp cât voi fi în stare să-L mulțumesc pe Dumnezeu, voi da totul”? Cine e în stare să spună „Indiferent de alții, voi face tot ce are nevoie Dumnezeu și, indiferent dacă durata lucrării lui Dumnezeu este mare sau mică, îmi voi împlini datoria; a-Și duce la capăt lucrarea e treaba lui Dumnezeu și nu e ceva de care să mă ocup să mă gândesc eu”? Cine este capabil de o asemenea cunoaștere? Nu contează ce gândiți voi – poate ai intuiții mai înalte, în care caz Mă supun, Mă declar învins – totuși, trebuie să-ți spun că ce vrea Dumnezeu este o inimă loială, una care e sinceră și pătimasă, nu o inimă de lup, care e nerecunoscătoare. Ce știi tu despre această „târguială”? De la început până la sfârșit, ai „străbătut lumea”. O clipă sunteți în orașul „Kunming”, cu primăvara sa veșnică și, cât ai clipi, ai ajuns la groaznic de recele „Pol Sud”, acoperit de zăpadă. Cine nu s-a trădat niciodată pe sine? Ceea ce cere Dumnezeu e un spirit de „nicio odihnă până la moarte”; ceea ce vrea El este un spirit în care oamenii „să nu se întoarcă până nu lovesc zidul de sud”. Firește, intenția lui Dumnezeu nu este ca oamenii să apuce pe calea greșită, ci ca ei să adopte un astfel de spirit. După cum spune Dumnezeu: „Când compar «darurile» pe care le-au dat ei cu lucrurile Mele, oamenii recunosc imediat cât sunt de neprețuit și numai atunci Îmi văd incomensurabilitatea”. Cum pot fi explicate aceste cuvinte? Poate că citirea cuvintelor de mai sus îți dă o oarecare cunoaștere, căci Dumnezeu scoate întreaga inimă a omului pentru disecție, moment în care oamenii ajung să cunoască aceste cuvinte. Dar, din cauza înțeleșului interior profund al cuvintelor lui Dumnezeu, oamenii rămân nelămuriți cu privire la vechiul trup, fiindcă nu au studiat la o universitate de medicină și nici nu sunt arheologi, așa că simt că acest nou termen este de neînțeleș – și numai atunci cedează puțin. Căci oamenii sunt neputincioși în fața vechiului trup; chiar dacă nu e ca o fiară sălbatică și nici capabil de a distruge omenirea ca o bombă atomică, ei nu știu ce să facă cu el și e de parcă ar fi neputincioși. Dar, după Mine, există căi de a trata vechiul trup. Faptul că omul nu a făcut niciodată eforturi de a se gândi la o contra-măsură a dus la diferitele particularități ale omului, care-Mi fulgeră constant dinaintea ochilor; după

cum a spus Dumnezeu: „Când le arăt totalitatea Mea, se uită la Mine cu ochi mari, stând nemișcați dinaintea Mea ca un stâlp de sare. Iar Eu, când le privesc ciudățenia, de-abia Mă pot opri să nu râd. Fiindcă întind mâna ca să ceară lucruri de la Mine, le dau lucrurile din mâna Mea, iar ei le strâng la piept, prețuindu-le ca pe un copil nou-născut, o mișcare în care se angajează doar momentan”. Nu sunt acestea acțiunile vechiului trup? Dat fiind că oamenii înțeleg astăzi, de ce nu renunță și, în schimb, tot continuă? De fapt, o parte din cerințele lui Dumnezeu nu sunt de neatins pentru om și, totuși, oamenii nu le dau nicio atenție, pentru că „Eu nu îl mustru pe om cu ușurință. Din acest motiv, oamenii și-au dat, întotdeauna, frâu liber trupului. Ei nu Îmi respectă voia, dar M-au lingușit întotdeauna dinaintea scaunului Meu de judecată”. Nu este aceasta statura omului? Nu că Dumnezeu caută dinadins nod în papură, dar aceasta este realitatea – trebuie să explice Dumnezeu acest lucru? După cum spune Dumnezeu: „Deoarece «credința» oamenilor este atât de mare, sunt ei «demni de admirat»”. Din acest motiv, ascult de rânduielile lui Dumnezeu, astfel că nu spun multe despre asta; din cauza „credinței” oamenilor, Mă agăț de asta, folosindu-Mă de credința lor ca să-i fac să-și îndeplinească funcția, fără ca Eu să le mai aduc aminte. E greșit să fac acest lucru? Nu e asta tocmai ce are nevoie Dumnezeu? Poate că, auzind asemenea cuvinte, unii oameni s-ar putea simți sătui – așa că voi vorbi despre altceva, ca să-i iau mai ușor. Când toți aleșii lui Dumnezeu, din tot universul, trec prin muștrare și când starea din om este îndreptată, oamenii se vor bucura în taină în inimile lor, ca și cum ar fi scăpat de necazuri. În acest moment, oamenii nu vor mai alege pentru ei înșiși, pentru că acesta este tocmai efectul obținut în timpul lucrării finale a lui Dumnezeu. Cu pașii Lui care au progresat până astăzi, fiii lui Dumnezeu și oamenii au intrat, toți, în muștrare și nici israeliții nu pot scăpa de această fază, fiindcă oamenii sunt întinați de necurătenie pe dinăuntru, astfel încât Dumnezeu îi conduce pe toți în marele cuptor de topire pentru rafinare, care este o cale necesară. Odată ce a trecut acest lucru, oamenii vor fi înviați din morți, ceea ce este tocmai ce a prezis Dumnezeu în „cuvântările celor șapte Duhuri”. Nu voi mai vorbi despre asta, ca să nu-Mi atrag dușmănia oamenilor. Deoarece lucrarea lui Dumnezeu este minunată, profețiile ieșite din gura lui Dumnezeu trebuie, în cele din urmă, să fie împlinite; când Dumnezeu cere ca oamenii să vorbească, încă o dată, despre noțiunile lor, ei sunt consternați și, astfel, nimeni nu ar trebui să devină îngrijorat sau neliniștit. După cum am spus: „În întreaga Mea lucrare, a existat vreodată un pas realizat de mâinile omului?” Înțelegi esența acestor cuvinte?

Capitolul 35

În prezent, toți oamenii, în diferite măsuri, au intrat în muștrare. Întocmai precum a spus Dumnezeu, „Eu merg cot la cot cu omul”. Acest lucru este absolut adevărat și, totuși, oamenii încă nu sunt în stare să înțeleagă pe deplin acest aspect. Drept urmare,

o parte din lucrarea pe care au făcut-o a fost inutilă. Dumnezeu a spus: „Îi susțin și îi aprovizionez în conformitate cu statura lor. Deoarece oamenii sunt personajele centrale ale întregului Meu plan de gestionare, Eu ofer mai multă îndrumare celor cărora li s-a acordat rolul de «om», astfel încât să poată juca acest rol din toată inima și la maximul capacității lor”, precum și: „Cu toate acestea, refuz să le critic conștiințele direct; mai degrabă, continuu să îi călăuzesc cu răbdare și sistematic. La urma urmei, oamenii sunt slabi și incapabili să facă vreo lucrare”. Gândirea lui Dumnezeu este aceasta: chiar dacă El i-ar extermina pe toți acești oameni la sfârșit, lucrarea Lui pe pământ tot ar continua în conformitate cu planul Său inițial. Dumnezeu nu face o lucrare inutilă; tot ceea ce face Dumnezeu este bun. După cum spunea Petru, „Chiar dacă Dumnezeu S-ar juca cu oamenii ca și cum ar fi jucării, ce nemulțumire ar avea oamenii? Ce drept ar avea?” În ziua de azi, nu asta este ceea ce obține Dumnezeu cu umanitatea? Pot oamenii să aibă cu adevărat o astfel de părere? De ce Petru, care a trăit acum câteva mii de ani, a fost capabil să spună așa ceva, în timp ce „Petrii” de astăzi, care trăiesc în această epocă modernizată, de înaltă tehnologie, nu sunt capabili? Nu reușesc să spun cu certitudine dacă istoria progresează sau regresează și nimeni nu poate încă răspunde la întrebarea dacă știința merge înainte sau înapoi. Tot ceea ce a săvârșit Dumnezeu în umanitate a fost menit să-i facă pe oameni să fie pozitivi și să permită maturizarea vieții lor. Nu pot oamenii să înțeleagă acest lucru? Tot ceea ce te determină să fii negativ este o slăbiciune a ta, o vulnerabilitate vitală, pe care Satana o va ataca. Vezi asta clar? De ce a vorbit Dumnezeu așa? „Implor omenirea cu toată seriozitatea și sinceritatea. Chiar nu este capabilă să facă ce-i cer?” Ce înseamnă aceste cuvinte? De ce a pus Dumnezeu această întrebare? Aceasta arată că umanitatea are prea multe aspecte negative, iar un singur factor negativ este suficient pentru a-i determina pe oameni să se poticnească. La fel de bine ar trebui să arunci o privire și să vezi ce va aduce negativitatea rămasă. Dumnezeu face tot ceea ce face de dragul de a desăvârși umanitatea. Oare aceste cuvinte necesită alte explicații? Nu – după cum văd Eu lucrurile, nu este nevoie! S-ar putea spune că oamenii au fost posedați de Satana, dar ar fi mult mai bine să spunem că oamenii au fost posedați de negativitate. Aceasta este o manifestare a omenirii, un appendice al trupului omului. Prin urmare, toți oamenii cad, inconștient, în negativitate și, ulterior, în mustrare. Aceasta e o capcană pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru omenire și tocmai în acest moment oamenii suferă cel mai mult. Deoarece oamenii trăiesc în negativitate, le este greu să scape de mustrare. Oare nu chiar așa stau lucrurile în aceste zile? Dar cum pot oamenii să ignore cuvintele lui Dumnezeu: „În zilele noastre, Satana este extrem de năvalnic. De ce nu profit de această ocazie pentru a Mă lăuda cu punctul central al lucrării Mele și a-Mi dezvălui puterea?” Eu spun câteva cuvinte de aducere aminte și, dintr-o dată, oamenii din biserici intră în mustrare. Acest lucru se datorează faptului că, după două luni de lucrare a lui Dumnezeu, oamenii încă trebuie să se transforme substanțial în sinea lor. Ei pur și simplu analizează cuvintele lui Dumnezeu cu mintea lor și, totuși, starea lor nu s-a schimbat de fapt deloc. Ei rămân

negativi. Așa stând lucrurile, atunci când Dumnezeu menționează că vremea mustrării este iminentă, oamenii se simt îndurerăți imediat, gândindu-se: „Nu știu dacă sunt predestinat de Dumnezeu și nici nu știu dacă pot rămâne neclintit sub această mustrare. Este și mai greu de știut ce metode va întrebuiința Dumnezeu pentru a mustra oamenii”. Tuturor oamenilor le este frică de mustrare și, totuși, nu sunt în stare să se schimbe. Ei pur și simplu suferă în tăcere, dar le este și teamă că nu vor putea rămâne neclintiți. În astfel de circumstanțe, fără ca mustrarea să se abată asupra lor și fără chinul cuvintelor, oamenii au intrat inconștient în mustrare. Astfel, sunt toți nervoși și neliniștiți. Asta înseamnă că ei „culeg ce au semănat”, deoarece oamenii nu înțeleg deloc lucrarea lui Dumnezeu. De fapt, Dumnezeu nu este înclinat să mai irosească alte cuvinte pe acești oameni; Dumnezeu pare să fi adoptat un alt mod de a-i trata, un mod care nu este adevărată mustrare. Este ca atunci când o persoană prinde un pui și îl ridică pentru a vedea dacă e găină sau cocoș; s-ar putea să pară o chestiune fără nicio importanță, însă, cu toate acestea, micuțul pui va fi atât de înspăimântat încât va lupta să se elibereze, de parcă ar fi îngrozit că proprietarul său are să-l omoare și să-l mănânce. Acest lucru e din cauză că puiul nu are nicio cunoaștere de sine. De ce ar ucide cineva și ar mânca un pui care cântărește doar câteva grame? Nu ar fi un nonsens? E exact cum a spus Dumnezeu: „Atunci, de ce oamenii Mă evită în permanență? Oare pentru că îi voi trata ca pe puii de găină, pentru a fi uciși imediat ce sunt prinși?” Prin urmare, suferința umană este întru totul devotament „altruist” și poate fi numit un preț inutil de plătit. Oamenii se simt înfricoșați tocmai pentru că nu se cunosc pe ei înșiși; în consecință, nu își pot risca viețile. Aceasta este slăbiciunea umanității. Oare sunt învechite cuvintele rostite de Dumnezeu, „Până la urmă, să îi las pe oameni să se cunoască pe ei înșiși. Acesta este obiectivul Meu final”? Cine se cunoaște cu adevărat pe sine însuși? Dacă cineva nu se cunoaște pe sine, atunci ce îi dă dreptul să fie muștrat? Luați de exemplu mieii. Cum pot fi sacrificați, dacă nu au devenit oi? Cum ar putea oamenii să se bucure de un pom care nu a rodit? Toată lumea acordă o importanță prea mare „vaccinării”. Astfel, oamenii fac lucrarea de a ține post și le este foame. Aceasta este o exemplificare a faptului de a culege ceea ce au semănat, de a-și face rău singuri, iar nu a brutalității sau inumanității lui Dumnezeu. Dacă, într-o zi, oamenii ajung dintr-o dată să se cunoască pe ei înșiși și să tremure de frică în fața lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu va începe să-i mustre. Numai astfel oamenii vor îmbrățișa de bunăvoie greutățile, ascultători în inimă și vorbire. Dar ce se întâmplă astăzi? Oamenii sunt cu toții muștrați împotriva voinței lor, precum niște copii puși să gătească o masă. Așa stând lucrurile, cum să nu se simtă stânjenți? Toată lumea se gândește: „O, bine! De vreme ce sunt muștrat, aș putea la fel de bine să-mi plec capul și să pledez vinovat! Ce pot să fac? Chiar dacă plâng, tot trebuie să-L mulțumesc pe Dumnezeu, deci ce pot face? La bine și la greu, aceasta e calea pe care merg acum. Ei bine! O s-o pun pe seama ghinionului meu!” Nu așa gândesc oamenii?

După cum a spus Dumnezeu, „Omenirea se comportă bine; nimeni nu îndrăznește

să Mi se împotrivescă. Toți sunt sub îndrumarea Mea, îndeplinind «lucrarea» pe care le-am atribuit-o”. Acest lucru este suficient pentru a arăta că nici măcar un om nu este muștrat de bunăvoie și, mai mult, că această muștrare vine de la Dumnezeu, pentru că toți oamenii vor mai degrabă să ducă un trai ușor decât să trăiască în agitație și haos. Dumnezeu a spus: „Cine nu se teme de moarte? Oare oamenii își pot pune cu adevărat viața la bătaie?” Acest lucru este absolut corect; tuturor le este frică de moarte, în afară, desigur, de momentele în care sunt consumați de furie sau disperare. Aceasta este substanța umanității și este extrem de dificil de rezolvat. Astăzi, Dumnezeu a venit tocmai pentru a rezolva această situație delicată. Oamenii sunt cu toții neputincioși, așa că Dumnezeu a înființat în mod special printre ei un spital de specialitate unde pot fi vindecați de această boală. Oamenii nu pot scăpa din capcana acestei boli, motiv pentru care toți sunt atât de anxioși, încât gurile le sunt inflamate și burțile le sunt umflate. De-a lungul timpului, volumul de gaz din abdomenul lor crește, ducând la o creștere a presiunii și, în cele din urmă, stomacul lor se rupe și mor cu toții. Prin urmare, Dumnezeu va fi lecuit pe atunci această boală umană gravă, pentru că toată lumea va fi murit. Nu este acesta un leac pentru condiția umană? Dumnezeu a venit în mod intenționat să facă această lucrare. Deoarece oamenii se tem foarte mult de moarte, Dumnezeu Însuși a venit să facă această lucrare împreună cu oamenii; pentru că au atât de puțin curaj, El le-a oferit mai întâi o demonstrație de privit. Oamenii sunt dispuși să asculte numai după ce au văzut precedentul lui Dumnezeu. Din acest motiv, Dumnezeu a spus: „Deoarece nimeni nu Mi-ar putea îndeplini lucrarea, am pus personal piciorul pe terenul de luptă pentru a Mă angaja într-o luptă pe viață și pe moarte cu Satana”. Aceasta este o luptă decisivă, deci fie peștele moare, fie plasa se rupe. Un lucru e sigur. Deoarece spiritul va triumfa până la urmă, trupul trebuie, inevitabil, să fie luat de moarte. Înțelegeți implicațiile acestui lucru? Totuși, nu fiți prea sensibili. Poate că fraza de mai sus este simplă sau poate că este complexă. În orice caz, oamenii nu pot să o înțeleagă – asta e mai mult ca sigur. În suferință, oamenii pot accepta rafinarea cuvântului lui Dumnezeu, lucru pe care cineva l-ar putea numi noroc, iar altul l-ar putea numi nenorocire. Cu toate acestea, tot așa mai emite un memento cu privire la faptul că intenția lui Dumnezeu este, până la urmă, corectă – spre deosebire de intențiile oamenilor, care sunt întotdeauna de a face planuri și aranjamente pentru propriile lor interese. Acest lucru ar trebui să fie destul de clar; să nu cădeți în meditații interminabile. Nu este tocmai aceasta slăbiciunea oamenilor? Toți sunt așa; în loc să aibă o mare dragoste pentru Dumnezeu, au o mare dragoste pentru ei înșiși. El este un Dumnezeu gelos pe om, așa că are întotdeauna cerințe de la ei. Cu cât oamenii se iubesc pe ei înșiși mai mult, cu atât Dumnezeu le cere mai mult să-L iubească, iar cerințele Sale de la ei sunt mai stricte. Este ca și cum Dumnezeu i-ar tachina intenționat pe oameni. Dacă oamenii Îl iubesc cu adevărat, El pare să nu-i recunoască. Din această cauză, oamenii se scarpină în cap și cad adânc pe gânduri. Aceasta este o relatare a firii lui Dumnezeu, doar o scurtă menționare a câtorva lucruri. Aceasta este voia lui Dumnezeu. E ceea ce Dumnezeu cere oamenilor

să știe și este imperativ. Este o sarcină nouă, iar oamenii trebuie să lucreze din greu pentru a răzbi și a face noi progrese. Înțelegi asta? Ai nevoie să mai spun altceva despre acest subiect?

Despre erele anterioare, Dumnezeu a spus: „Nici măcar o persoană nu a fost aleasă vreodată de Mine; toți au fost respinși de scrisoarea Mea tăcută. Asta deoarece oamenii din trecut nu M-au slujit doar pe Mine, așa că Eu, la rândul Meu, nu i-am iubit doar pe ei. Au luat «darurile» Satanei și apoi s-au întors și Mi le-au oferit Mie. Nu a fost aceasta o calomnie împotriva Mea?” Cum pot fi explicate aceste cuvinte? Este precum a spus Dumnezeu: „Toate înzestrările provin de la Satana”. Generațiile trecute de apostoli și profeți s-au bazat în întregime pe înzestrări pentru a-și face lucrarea și, de-a lungul veacurilor, Dumnezeu le-a folosit înzestrările pentru a-Și conduce lucrarea. Acesta este motivul pentru care se spune că slujirea tuturor oamenilor cu înzestrări vine de la Satana. Cu toate acestea, datorită înțelepciunii lui Dumnezeu, „Eu folosesc viclenia Satanei drept contrast al Meu”. Astfel, Dumnezeu a numit serviciul oamenilor care au înzestrări „daruri de la Satana”, iar El numește această acțiune „calomnie” doar pentru că ei aparțin Satanei. Aceasta nu e o acuzație nefondată împotriva oamenilor; dimpotrivă, e o explicație bine întemeiată și adecvată. Așadar, „Eu nu Mi-am dezvăluit dezgustul; mai degrabă, le-am transformat uneltirile spre folosul Meu, adăugând aceste «daruri» la materialele gestionării Mele. Mai târziu, odată ce au fost prelucrate de mașini, voi arde zgura dinăuntru”. Iată ceea ce e atât de minunat la lucrarea lui Dumnezeu. Acest punct se potrivește cel mai puțin cu noțiunile umane, pentru că nimeni nu ar crede că aceia care domnesc ca regi nu sunt oameni cu înzestrări sau că sunt oamenii neînzestrați pe care îi iubește Dumnezeu. După cum se poate vedea, toate ideile sau speranțele lui Witness Lee și ale lui Watchman Nee s-au transformat în cenușă și același lucru este valabil și pentru oamenii înzestrați din zilele noastre. Acum, Dumnezeu a început această lucrare și retrage treptat toată lucrarea Duhului Sfânt de la oamenii care servesc drept contrast pentru lucrarea Lui. Când lucrarea lui Dumnezeu va fi finalizată complet, acești oameni se vor întoarce la locul lor inițial. Cu toate acestea, îndemn oamenii să nu acționeze nechibzuit din cauza cuvintelor Mele. Ar trebui să urmați cursul natural al lucrurilor în conformitate cu pașii lucrării lui Dumnezeu, pentru a nu o întrerupe. Înțelegeți acest fapt? Pentru că aceștia sunt pașii și metoda lucrării lui Dumnezeu. Când Dumnezeu „prelucrează” aceste „cadouri” în „produse finite”, toate intențiile Lui vor deveni evidente, iar darurile care Îi fac servicii Lui vor fi toate eliminate; cu toate acestea, Dumnezeu va avea produsele finite de care să Se bucure. Înțelegeți asta? Ceea ce vrea Dumnezeu reprezintă produsele finite, nu darurile îmbelșugate pe care oamenii I le oferă. Doar când toată lumea își va fi asumat locul potrivit, adică atunci când Dumnezeu Se va fi întors în poziția Sa inițială, iar diavolul, de asemenea, se va fi așezat pe scaunul său, la fel ca și îngerii, fără excepție – numai atunci va apărea un zâmbet mulțumit pe chipul lui Dumnezeu, pentru că intențiile Lui vor fi fost împlinite, iar obiectivul Său, realizat. Dumnezeu nu va mai căuta „asistență” de la „diavol”, deoarece intențiile lui

Dumnezeu vor fi fost dezvăluite deschis oamenilor, iar oamenii nu vor mai fi puși niciodată să le comunice. În acel moment, trupurile oamenilor vor deveni una cu duhurile lor. Aceasta este ceea ce Dumnezeu dezvăluie oamenilor; este destinația finală a duhului, sufletului și trupului. Este un rezumat al sensului inițial al „umanității”. Nu trebuie cercetat în detaliu; este suficient să știți unul sau două lucruri despre asta. Înțelegeți?

Capitolul 36

Se zice că Dumnezeu a început acum să-l mustre pe om, dar nimeni nu poate spune cu siguranță, nimeni nu poate da un răspuns clar dacă intenția inițială a acestei muștrări s-a abatut asupra omului. Dumnezeu spune „Omul nu a descoperit niciodată nimic în muștrarea Mea, căci nu face altceva decât să-și înșface cu amândouă mâinile jugul din jurul grumazului, cu amândoi ochii ațintiți asupra Mea, ca și cum ar urmări un dușman – și doar în acest moment văd cât de vlăguit este. Din această pricină spun că nimeni nu s-a ținut niciodată tare în mijlocul încercărilor”. Dumnezeu îi vorbește omului despre faptele muștrării care trebuie încă să se abată asupra lui și face aceasta cu mare amănunțime, fără să treacă nimic cu vederea. E ca și cum oamenii au intrat în muștrare și sunt cu adevărat incapabili de a se ține tari. Dumnezeu furnizează o descriere vie și veridică a trăsăturilor urâte ale omului. De aceea oamenii se simt sub presiune: de vreme ce Dumnezeu spune că ei nu s-au ținut niciodată tare în mijlocul încercărilor, cum aş putea fi eu cel care doboară recordul mondial, ca să fiu acceptat în ciuda convenției? În acest moment, ei încep să reflecteze. În realitate, este exact cum spune Dumnezeu: „I-am adus Eu la capătul drumului?” Într-adevăr, Dumnezeu i-a adus pe toți oamenii la capătul drumului și, astfel, în conștiința lor, oamenii cred mereu că Dumnezeu este crud și inuman. Dumnezeu i-a pescuit pe toți oamenii din marea nenorocirii lumești, iar, după aceea, „pentru a preveni orice accident, am omorât toți «peștii» care fuseseră prinși, după care peștele a devenit ascultător și nu a avut nici cel mai mic motiv de nemulțumire”. Nu este așa? Dumnezeu i-a tras pe toți oamenii din marea amară a morții într-un alt abis al morții, i-a târât pe toți la „butucul gădelui”, i-a forțat până la capătul drumului – de ce nu face El asta și celorlalți fii și oameni ai lui Dumnezeu? Care este intenția Lui în împlinirea unei astfel de lucrări în țara marelui balaur roșu? De ce este mâna lui Dumnezeu atât de „rea”? Nu-i de mirare că, „când am nevoie de om, e întotdeauna ascuns. De parcă n-ar fi văzut niciodată scene uimitoare, de parcă s-ar fi născut la țară și nu ar ști nimic despre treburile orașului”. De fapt, oamenii se întreabă în sinea lor: „Care este planul lui Dumnezeu, când face aceasta? Nu ne omoară? Și care e scopul? De ce vin, iute și în număr mare, pașii lucrării Lui și de ce nu e El câtuși de puțin îngăduitor cu noi?” Totuși, oamenii nu îndrăznesc să spună asta și, deoarece cuvintele lui Dumnezeu îi fac să se descotorosească de astfel de gânduri, depozându-i de șansa de a gândi mai departe, ei nu au de ales decât să lase departe asemenea

gânduri. Dumnezeu dezvăluie toate noțiunile omului și, astfel, oamenii își împing cu forța, înapoi, noțiunile, neîngăduindu-le să iasă la lumină. S-a spus înainte că acești oameni sunt progeniturile marelui balaur roșu. De fapt, ca să fie clar, ei sunt încarnarea marelui balaur roșu. Când Dumnezeu îi forțează până la capătul drumului și îi măcelărește, atunci – fără nicio îndoială – spiritul marelui balaur roșu nu mai are șansa să lucreze în ei. În acest fel, când oamenii merg până la capătul drumului, e și momentul când marele balaur roșu moare. Se poate spune că moartea e folosită pentru a răsplăti „marea bunătate a lui Dumnezeu” – care este scopul lucrării lui Dumnezeu în națiunea marelui balaur roșu. Când oamenii sunt gata să-și sacrifice viețile, totul devine neînsemnat și nimeni nu-i poate învinge. Ce ar putea fi mai important decât viața? Astfel, Satana devine incapabil de a face mai mult în oameni, nu poate face nimic cu omul. Deși, în definiția „trupului”, se spune că trupul este stricat de Satana, dacă oamenii vor renunța, cu adevărat, la ei înșiși și nu vor fi mânați de Satana, atunci nimeni nu va putea să-i învingă – și, în acest moment, trupul își va îndeplini cealaltă funcție a sa și va începe să primească, în mod oficial, îndrumarea Duhului lui Dumnezeu. Acesta este un proces necesar, trebuie să se întâmple pas cu pas; altfel, Dumnezeu nu ar avea mijloace să lucreze în trupul încăpățânat. Așa este înțelepciunea lui Dumnezeu. În acest fel, toți oamenii au intrat, fără să-și dea seama, în circumstanțele de astăzi. Și, oare, nu este Dumnezeu Cel care l-a condus pe om „la capătul drumului”? Ar putea exista un nou drum deschis de om? Privind la experiențele voastre, se pare că, în voi, Dumnezeu întrebuințează metode de o cruzime extremă, din care se poate vedea dreptatea lui Dumnezeu. Cum ați putea să nu înălțați laude? Ce face Dumnezeu în voi le îngăduie oamenilor să vadă firea dreaptă a lui Dumnezeu; nu merită aceasta admirația voastră pentru Dumnezeu? Astăzi, la răscruce, când vechea eră încă există, iar noua eră trebuie încă să se materializeze, cum sunteți voi mărturie pentru Dumnezeu? Oare o chestiune atât de serioasă nu e demnă de o profundă considerare? Încă mai contemplați alte chestiuni neesențiale? De ce spune Dumnezeu „Deși oamenii au strigat odată «Trăiască înțelegerea», nimeni n-a pierdut multă vreme cu analizarea cuvântului «înțelegere», arătând că oamenii nu au nicio dorință să Mă iubească”? Dacă Dumnezeu nu ar spune astfel de lucruri, ați putea voi să nu încercați să înțelegeți inima lui Dumnezeu, din propriul vostru acord?

Deși, în timpuri recente, unii oameni probabil că au ajuns să știe câte ceva despre scopurile și rostul întrupării lui Dumnezeu, Eu pot spune cu siguranță că, dacă Dumnezeu nu i-ar vorbi deschis omului, nimeni nu ar putea să ghicească scopurile și rostul întrupării lui Dumnezeu. Acest lucru e absolut. Încă nu vă este clar? Tot ce face Dumnezeu în oameni face parte din planul Lui de gestionare – cu toate acestea, ei sunt incapabili să înțeleagă în mod precis voia lui Dumnezeu. Aceasta este deficiența omului, dar Dumnezeu nu cere ca oamenii să fie în stare să facă ceva, El doar le cere să asculte de „avertismentele doctorului”. Aceasta este cerința lui Dumnezeu. El le cere tuturor oamenilor să cunoască adevărata viață omenească, deoarece „în inimile

lor, cuvintele «viață omenească» nu există, ei nu au nicio considerație pentru ele și doar se plictisesc de cuvintele Mele, de parcă aş fi devenit o bătrână care bate câmpii”. În ochii oamenilor, cuvintele lui Dumnezeu sunt ca un instrument de zi cu zi, ei nu le tratează deloc ca fiind importante. Astfel, oamenii nu pot pune în practică cuvintele lui Dumnezeu – au devenit nişte nenorociţi mizerabili care sunt conştienţi de adevăr, dar nu îl pun în practică. Fie şi numai acest neajuns al omului este, de aceea, suficient pentru a provoca dezgust în Dumnezeu, pentru o perioadă de timp şi, astfel, El spune, în repetate rânduri, că oamenii nu dau nicio atenţie cuvintelor Lui. Şi totuşi, în noţiunile lor, oamenii gândesc următoarele: „În fiecare zi studiem şi analizăm cuvintele lui Dumnezeu, aşadar, cum s-ar putea spune că nu le dăm nicio atenţie? Nu ni se face o nedreptate?” Dar îngăduiţi-Mi să disec puţin toate acestea – oamenilor li se vor înroşi chipurile. Când citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei încuviinţează din cap, se închină şi râcăie, ca un mops gudurându-se la cuvintele stăpânului său. Astfel, în acest moment, oamenii se simt nevrednici, lacrimi le curg şiroaie pe obraji, ca şi cum ar vrea să se căiască şi să o ia, din nou, de la capăt – dar, odată ce acest timp a trecut, sfiala de mioare le dispare imediat, fiind înlocuită de sălbăticia lupească, ei lasă cuvintele lui Dumnezeu la o parte şi cred mereu că propriile lor treburi au întâietate, că treburile lui Dumnezeu sunt pe ultimul loc şi, din cauza acestor acţiuni ale lor, nu sunt niciodată în stare să pună în faptă cuvintele lui Dumnezeu. Când faptele sosesc, ei îşi întind coatele în afară^a – acest lucru înseamnă înşelarea rudelor lor – nu-i de mirare că Dumnezeu spune că ei „«fug în direcţia opusă» în timp ce se bazează pe Mine pentru susţinere”. Numai din aceasta se poate vedea că nu există nici cea mai mică falsitate în cuvintele lui Dumnezeu, că ele sunt complet adevărate şi că nu conţin nici cea mai mică exagerare, cu toate acestea ele par să fi fost, oarecum, spuse doar pe jumătate, căci statura omului este prea mică, el este incapabil să le îndure. Cuvintele lui Dumnezeu au furnizat deja o descriere, limpede ca cristalul, a lucrurilor omului, atât interioare, cât şi exterioare, le-au gravat cu o claritate totală, zugrăvind o asemănare vie care este exact chipul original al Satanei. Doar că, în etapa actuală, oamenii trebuie încă să vadă totul limpede şi, astfel, se spune că nu au ajuns să se cunoască pe ei înşişi. Tocmai din cauza acestui lucru spun că această lecţie trebuie să continue, că nu se poate opri. Când oamenii vor ajunge să se cunoască pe ei înşişi, Dumnezeu va dobândi slava. Acest lucru este uşor de înţeles – nu e nevoie să intru în detalii. Există, totuşi, un lucru pe care am să vi-l reamintesc, deşi, mai întâi, trebuie citite aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „În vremurile de azi, oamenii nu M-au preţuit niciodată, nu am niciun loc în inimile lor. Ar putea ei arăta o iubire adevărată pentru Mine, în zilele de suferinţă ce vor veni?” Care este sensul acestor cuvinte? Dumnezeu spune că mustrarea trebuie încă să i se

^a „A-şi întinde cotul în afară” – expresie chinezească al cărei sens este că o persoană îi ajută pe alţii în defavoarea apropiaţilor săi, cum ar fi părinţii, copiii, rudele sau fraţii.

întâmplă omului, ceea ce arată că există, încă, un înțeles interior al cuvintelor „să te cunoști pe tine însuși” – ați văzut asta? Fără să treacă prin greutate și rafinare, cum se pot cunoaște oamenii pe ei înșiși? Nu sunt goale aceste cuvinte? Aveți, cu adevărat, încredere în tot ce este spus de Dumnezeu? Sunteți în stare să discerneți cuvintele lui Dumnezeu? De ce spune Dumnezeu, în repetate rânduri, lucruri ca „Văzând acțiunile omului, singura Mea opțiune este să plec”, și „Numai când munții se răstoarnă și pământul este făcut bucăți se gândesc oamenii la cuvintele Mele, numai atunci se trezesc din visurile lor, dar timpul a venit deja, ei sunt înghițiți de marele potop, cadavrele lor plutesc la suprafața apei”? De ce spune Dumnezeu „se gândesc oamenii” și nu „oamenii ascultă de cuvintele Mele”? Este adevărat că munții se răstoarnă și pământul este făcut bucăți? Oamenii nu dau nicio atenție unor asemenea cuvinte, le lasă să alunece pe lângă ei și, astfel, suferă multe „greutăți” în cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este din cauză că sunt prea nechibzuiți. Din cauza acestui eșec al omului, Dumnezeu spune: „Eu, acest «monstru» fără canale lacrimale, am vărsat multe lacrimi pentru om. Omul, totuși, nu știe nimic despre asta”. Fiindcă oamenii nu dau nicio atenție cuvintelor lui Dumnezeu, Dumnezeu folosește acest mijloc ca să le aducă aminte și să le obțină „ajutorul”.

Deocamdată, nu voi proroci despre dezvoltările lumii, dar voi prevesti ceva despre soarta omului. Nu am cerut Eu ca oamenii să se cunoască pe ei înșiși? Cum poate fi explicat acest lucru? Cum ar trebui oamenii să se cunoască pe ei înșiși? Când Dumnezeu îi „chinuie” pe oameni atât de mult, încât planează între viață și moarte, ei încep să înțeleagă un pic din sensul vieții omenești și sunt plictisiți de viața omenească, crezând că întreaga viață a unui om nu este nimic mai mult decât un vis. Ei cred că viața omului este una de suferință, că vor muri fără să fi realizat niciodată nimic, că viața lor este fără rost și fără valoare. Viața omenească nu e decât un vis, un vis în care măhnirea și fericirea vin și pleacă. Astăzi, oamenii trăiesc pentru Dumnezeu, dar, fiindcă trăiesc în lumea omului, viețile lor cotidiene rămân goale și fără valoare, făcându-i pe toți oamenii să știe că bucurarea de Dumnezeu e doar o alinare trecătoare – dar, dacă, atunci când nu se bucură de Dumnezeu, încă trăiesc în trup, deși cred în Dumnezeu, la ce bun? În trup, totul este gol pentru om. După experimentarea vicisitudinilor vieții omenești, odată cu venirea bătrâneții, părul omului se albește, chipul îi este plin de riduri, iar mâinile îi sunt acoperite de bățături. Deși a plătit un preț mare, nu a câștigat, practic, nimic. Astfel, cuvintele Mele merg mai departe: totul este gol pentru cei care trăiesc în trup. Acest lucru se află dincolo de orice îndoială și nu este nevoie să-l examinați în detaliu. Aceasta este fața originală a vieții omenești, despre care Dumnezeu a vorbit de-atâtea și-atâtea ori. Dumnezeu nu ocolește aceste cuvinte ca rezultat al slăbiciunii omului, ci, pur și simplu, acționează conform cu planul Său inițial. Poate că unele cuvinte le oferă oamenilor sprijin și înțelegere și poate că unele fac exact opusul, făcându-i pe oameni, în mod deliberat, să trăiască într-o atmosferă de moarte – și, tocmai din cauza acestui

lucru, suferă. Astfel, poate că Dumnezeu delimitează „strategia cetății goale”^a pentru a-i induce pe oameni dinadins în eroare, dar ei nu pot vedea deloc asta, rămân în beznă. Și totuși, toate sunt în mâinile lui Dumnezeu și, chiar dacă oamenii știu acest lucru, cum ar putea să se păzească? Astfel, nimeni nu poate scăpa de amenințarea muștrării – ce ar putea face? Pot doar să se supună rânduielilor lui Dumnezeu – iar acest lucru nu e pentru că Dumnezeu i-a înșfăcat și nu vrea să le dea drumul? Doar sub amenințările lui Dumnezeu pot oamenii să urmeze cursul naturii – nu e cazul? Dacă nu ar fi rânduielele lui Dumnezeu, cum ar putea oamenii să se declare, de bunăvoie, învinși? Nu ar fi asta o glumă? Chiar dacă viața omenească este goală, cine este dispus, când viața îi este confortabilă, să lase, în tăcere, în urmă, lumea omului și să încerce să-L mulțumească pe Dumnezeu? Oamenii mor în mijlocul neajutorării – cine a murit vreodată în mijlocul abundenței, când are tot ce și-ar putea dori? Numai o „stea” coborâtă din cer ar constitui o excepție de la aceasta. În comparație cu viața din cel de-al treilea cer, de care s-a bucurat, viața pe pământ ar fi ca viața în Infern – doar în aceste împrejurări ar putea ea fi dispusă să moară. Dar, cine e azi o stea din cer? Și Eu sunt „nelămurit” cu privire la acest lucru. Să căutăm împrejur și să vedem dacă putem găsi pe cineva. Dacă e găsit, le cer oamenilor să Mă ajute să întreb dacă e dispus să acționeze conform cuvintelor Mele de mai sus. Totuși, am un avertisment pentru fiecare dintre voi: niciunul nu trebuie să facă pe „eroul” și să se ofere să moară, pricepeți?

Capitolul 38

Luând în considerare trăsăturile inerente ale omenirii, adică adevărata față a omenirii, capacitatea sa de a continua până acum nu a fost într-adevăr un lucru ușor, și numai prin aceasta marea putere a lui Dumnezeu a devenit cu adevărat evidentă. Considerând substanța trupului, precum și faptul că, până acum, omul a fost corupt de marele balaur roșu, cum ar fi reușit el să continue să rămână în picioare până în ziua de azi dacă nu ar fi îndrumarea Duhului lui Dumnezeu? Omul este nevrednic să vină înaintea lui Dumnezeu, dar de dragul gestionării Lui și pentru a face să rodească marea Lui lucrare cât de curând, El iubește omenirea. Ca să spunem adevărul, dragostea lui Dumnezeu pentru omenire e ceva ce niciun om nu ar putea răsplăti vreodată în timpul vieții lui. Poate că există unii care doresc să răsplătească harul lui Dumnezeu prin sacrificându-și viața, dar îți spun: omul nu e demn să moară înaintea lui Dumnezeu și, astfel, moartea lui ar fi în zadar. Asta fiindcă, pentru Dumnezeu, moartea unui om nu e nici măcar demnă de menționat, nu merită nici măcar un ban, ca și moartea unei furnici

^a „Strategia cetății goale” este a 32-a din cele treizeci și șase de stratageme ale Chinei antice. Această strategie implică prezentarea unui înșelător front îndrăzneț pentru a ascunde lipsa de pregătire ca să înșele inamicul.

pe pământ. Sfătuiesc umanitatea să nu își acorde o valoare prea mare și să nu creadă că a muri pentru Dumnezeu poartă mare greutate, precum cea a muntelui Tai. De fapt, moartea unui om e la fel de ușoară ca o pană, nu-i demnă de menționat. Dar, pe de altă parte, trupul omului este condamnat prin natură să moară și astfel, până la urmă, corpul fizic trebuie să ajungă la un final pe pământ. Acesta este un fapt adevărat, pe care nimeni nu-l poate nega. Este o „lege a naturii” pe care Eu o extrag din totalitatea experienței vieții umane și astfel, Dumnezeu a definit sfârșitul omului în acest fel, fără să își dea seama cineva. Înțelegi? Nu e de mirare că Dumnezeu spune: „Disprețuiesc neascultarea omenirii. Nu știu de ce; se pare că i-am urât pe oameni de la început și, totuși, simt o profundă simpatie pentru ei. Astfel, oamenii au avut mereu două atitudini față de Mine – căci îi iubesc pe oameni și, de asemenea, îi urăsc”.

Cine nu Îl laudă pe Dumnezeu pentru prezența Lui sau pentru apariția Lui? În acest moment, este ca și cum am uitat complet impuritatea și nelegiuirea din om. Eu iau neprihănirea de sine a omenirii, importanța de sine, neascultarea, sfidarea și toată răzvrătirea sa și le împing pe toate într-un ungher al minții Mele și uit de ele. Dumnezeu nu este constrâns din cauza acestor exemple a ceea ce omenirea este. Din moment ce „împărtășesc aceeași suferință” ca Dumnezeu, Mă eliberez și Eu din acest necaz, ca să nu mai fiu constrâns de om. De ce să trec prin atâta deranj? De vreme ce omul nu e dispus să se alăture familiei lui Dumnezeu împreună cu Mine, cum aș putea să-Mi folosesc puterea ca să-l forțez? Nu fac lucruri opresive pentru om și nu e de mirare, pentru că M-am născut în familia lui Dumnezeu și astfel, bineînțeles că omul și cu Mine suntem mereu diferiți. Asta a dus la starea de înfrângere zdrobitoare în care se găsește astăzi. Dar Eu continui să Mă țin la distanță de slăbiciunea omului; ce opțiune am? Nu e oare din cauză că sunt neputincios? Nu e de mirare că Dumnezeu caută să Se „pensioneze” de la „unitatea de lucru” a omenirii și, mai mult, cere o „pensie”. Când vorbesc din perspectiva unui om, omul nu ascultă, dar a încetat el vreodată să fie neascultător când vorbesc din perspectiva lui Dumnezeu? Poate că va veni ziua când Dumnezeu Se va „pensiona” cu adevărat din „unitatea de lucru” a omenirii, iar când va veni acel timp, cuvântul lui Dumnezeu va deveni și mai înverșunat. Astăzi, poate că din cauza Mea Dumnezeu vorbește în acest fel și, dacă va veni acea zi, Dumnezeu nu va mai fi ca Mine, „spunând povești copiilor de grădiniță” blând și răbdător. Poate că ceea ce spun nu e prea potrivit, dar Dumnezeu este dispus să-Și slăbească un pic strânsoarea asupra omului doar de dragul Dumnezeului întrupat; altfel, perspectiva ar fi prea oribil de contemplat. Așa cum a spus Dumnezeu, „Mi-am slăbit odată strânsoarea asupra oamenilor într-o oarecare măsură, permițându-le să se răsfețe fără restricții în dorințele lor carnale – iar din acest motiv, ei au îndrăznit să se comporte într-o manieră neînfrânată, fără nicio reținere, lucru din care se poate vedea că nu Mă iubesc cu adevărat, pentru că ei toți trăiesc în trup”. De ce Dumnezeu spune aici „să se răsfețe în dorințele lor” și „trăiesc în trup”? Ca să spunem adevărul, omul va înțelege în mod natural cuvinte precum acestea fără interpretarea Mea. Poate că există unii care vor spune că nu înțeleg, iar Eu

spun că e o situație în care întreabă când deja știu răspunsul și în care se prefac. Câteva cuvinte ca aducere aminte: de ce spune Dumnezeu „Tot ce cer de la om e să coopereze cu Mine”? De ce spune Dumnezeu și că natura umană este dificil de schimbat? De ce Dumnezeu disprețuiește natura umană? Și care anume sunt lucrurile din natura omului? Care sunt lucrurile din afara naturii omului? Există cineva care a contemplat aceste întrebări? Poate că acesta este un subiect nou pentru om, însă Eu tot implor omul să-i acorde atenția cuvenită, în caz contrar, omul Îl va jigni întotdeauna pe Dumnezeu cu fraze precum „natura umană este prea greu de schimbat”. La ce bun să te împotrivești Lui în acest fel? În cele din urmă, nu înseamnă doar a cere probleme? Nu va duce la același rezultat ca și cum ai arunca cu un ou într-o piatră?

Într-adevăr, toate încercările și ispitele la care e supus omul sunt lecții pe care Dumnezeu cere omului să le învețe. Conform intenției lui Dumnezeu, omul poate dobândi aceste lucruri, chiar dacă trebuie să sacrifice ceea ce iubește, dar pentru că omul se iubește mereu pe sine, nu reușește să coopereze cu adevărat cu Dumnezeu. Dumnezeu nu cere mult de la om. Tot ceea ce El cere omului este menit să fie atins în mod ușor și fericit; doar că omul nu e dispus să sufere greutăți. Ca și cum, fiind copilul cuiva, cineva și-ar putea îndeplini datoria trăind cumpătat și economisind pentru a avea grijă de părinții. Cu toate acestea, ei se tem că ar putea să nu mănânce destul de bine sau că îmbrăcămintea lor va fi prea simplă, așa că, pentru un motiv sau altul, datoria pe care o au față de părinți pentru grija lor iubitoare este complet uitată, ca și cum lucrarea de a avea grijă de ei poate aștepta până când copilul a câștigat o avere. Văd din asta că oamenii nu au în inimile lor nicio dragoste filială față de părinți – ei sunt cu toții fii infideli. Poate că afirmația Mea e prea extremă, dar nu pot rosti ineptii contrare faptelor. Nu pot „emula pe alții” în împotrivirea față de Dumnezeu de dragul propriei Mele mulțumiri. Tocmai pentru că nimeni pe pământ nu are o inimă filială, Dumnezeu a spus: „În cer, Satana este dușmanul Meu; pe pământ, omul este vrășmașul Meu. Din cauza unirii dintre cer și pământ, îi consider pe toți vinovați, până la al nouălea grad de rudenie”. Satana este un dușman al lui Dumnezeu; motivul pentru care Dumnezeu spune astfel este că nu Îl răsplătește pe Dumnezeu pentru marea Sa favoare și bunătate, ci mai degrabă „vâslește împotriva curentului” și, făcând astfel, nu-și îndeplinește datoria de a arăta devotament filial față de Dumnezeu. Nu sunt oamenii și în acest fel? Ei nu au niciun respect filial față de „părinții” lor și nu răsplătesc niciodată datoria pe care o au față de „părinții” lor pentru grija lor iubitoare. Asta este îndeajuns pentru a arăta că oamenii de pe pământ sunt rude ale Satanei din ceruri. Omul și Satana au o singură inimă și minte în a se împotrivi lui Dumnezeu, deci nu e de mirare că Dumnezeu îi va implica până la al nouălea grad de rudenie și nu va ierta pe nimeni. În trecut, Dumnezeu Își avea slujitorul prosternat în ceruri care să gestioneze omenirea, dar nu a ascultat, dedându-se în schimb propriului său temperament și răzvrătindu-se. Oare nu pășesc și oamenii răzvrățiți pe această cale? Indiferent de cât de mult strânge Dumnezeu „frâiele”, oamenii pur și simplu nu vor fi zguduiți și nu se pot întoarce din cale. În opinia Mea, dacă

omenirea continuă în acest fel, își va provoca singură ruina. Poate că acum înțelegi adevăratul sens al acestor cuvinte ale lui Dumnezeu: „oamenii sunt incapabili să rezeze legăturile de durată cu vechea lor natură”. Dumnezeu i-a reamintit omului cu multe ocazii: „Din cauza neascultării omului, îl părăsesc”. De ce spune Dumnezeu acest lucru iar și iar? Chiar ar putea Dumnezeu să fie atât de lipsit de inimă? De ce spune Dumnezeu și „Eu pur și simplu nu sunt unul din rasa omenească”? De-a lungul atâtor zile libere, există cineva s-a gândit cu atenție la aceste chestiuni detaliate? Îndemn omenirea să se dedice cu mai multă vigoare cuvintelor lui Dumnezeu și să nu le trateze superficial; să faci astfel nu ar aduce niciun beneficiu, nici ție, nici altora. Este cel mai bine să nu spui ceea ce nu trebuie să fie spus și să nu te gândești la ceea ce nu trebuie să fie contemplat. Nu ar fi asta mai simplu? Ce rău se poate întâmpla dintr-o astfel de practică? Înainte ca Dumnezeu să proclame sfârșitul lucrării Sale pe pământ, nimeni nu se va opri din „mișcare”; nimeni nu-și va spăla mâinile de datoria sa. Acum nu este timpul; nu presupune că acționezi ca un ghid pentru Dumnezeu sau ca o avangardă. Cred că este prea devreme să te oprești acum și să încetezi să progresezi – tu ce crezi?

Dumnezeu aduce omenirea în toiul muștrării și o aduce într-o atmosferă de moarte, însă, pe de altă parte, ce ar vrea Dumnezeu ca oamenii să facă pe pământ? Desigur, scopul omului nu e să se poarte ca o garderobă în casa lui Dumnezeu – ceva ce nu poate fi mâncat sau purtat, ci doar privit. Dacă ar fi așa, de ce să utilizeze atâtea procese complexe pentru a-i face pe oameni să sufere atât de mult în trup? Dumnezeu spune „îi însoțesc pe oameni pe «terenul de execuție», căci jignirea omenirii este suficientă pentru a merita muștrarea Mea”. Îi lasă Dumnezeu pe oameni să meargă singuri la locul de execuție de data aceasta? De ce nimeni nu „cere iertare pentru ei”? Așadar, cum ar trebui să coopereze omul? Poate omul cu adevărat să acționeze așa cum face Dumnezeu când Își face judecățile Lui, fără influența emoțiilor? Eficacitatea acestor cuvinte depinde în principal de cum acționează omul. Când un tată aduce acasă banii pe care i-a câștigat, dacă mama nu știe cum să coopereze cu el sau cum să gestioneze gospodăria, atunci în ce stare ar fi acea casă? Uitați-vă la starea bisericii acum; ce simțiți voi, ca lideri, despre asta? Ați putea organiza la fel de bine o întâlnire în care să vă discutați reflecțiile individuale. Dacă mama a stricat lucrurile din casă, cum vor arăta copiii dintr-o astfel de familie? Ca niște orfani? Sau niște cerșetori? Nu este de mirare că Dumnezeu a spus: „Oamenii toți cred că natura Mea este una divină, care nu are «calitatea intelectului», dar cine poate să priceapă că sunt capabil să văd totul din umanitatea Mea?” Pentru o astfel de situație evidentă, nu este nevoie ca Dumnezeu să vorbească din divinitatea Lui. Așa cum a spus Dumnezeu, „nu este nevoie să folosim un baros ca să batem un cui”. Poate că, în acest moment, există cei care au o oarecare experiență practică cu maxima lui Dumnezeu: „Printre oameni, nu există niciunul care să Mă iubească”. Acum, este exact așa cum a spus Dumnezeu: „Doar pentru că au ajuns în situația actuală, oamenii își pleacă toți capul cu reticență – dar, în inimile lor, ei rămân plini de îndoială”. Aceste cuvinte sunt ca un telescop. În viitorul nu prea

îndepărtat, omul va fi intrat într-o altă situație. Aceasta se numește incorigibilitate. Înțelegeți? Acesta este răspunsul la cele două întrebări ale lui Dumnezeu: „Nu se abțin oamenii de la păcat numai pentru că se tem că voi pleca? Nu este adevărat că ei nu se plâng numai pentru că se tem de mustrare?” De fapt, oamenii din stadiul actual sunt cu toții oarecum slăbiți, de parcă ar fi copleșiți de oboseală. Nu au deloc dispoziția de a acorda atenție lucrării lui Dumnezeu, ci sunt îngrijorați numai să facă aranjamente și provizii de dragul trupului lor. Nu este așa?

Capitolul 39

Haideți să depășim cuvintele lui Dumnezeu și să vorbim puțin despre chestiuni referitoare la viețile noastre, astfel încât viețile noastre să înflorească mai mult și să trăim la înălțimea speranțelor lui Dumnezeu pentru noi. Mai ales, odată cu sosirea zilei de azi – un timp al clasificării fiecăruia după categoria sa și un timp al mustrării – există o nevoie mai mare de a ne concentra asupra imaginii de ansamblu și a „interesului colectiv”. Aceasta este voia lui Dumnezeu și ceea ce ar trebui realizat de toți oamenii. Cum am putea să nu ne oferim pe noi înșine pentru voia lui Dumnezeu din Cer? Dumnezeu „atribuie numere pentru toate categoriile de oameni, face semne diferite asupra fiecare tip de persoană, astfel încât strămoșii lor să-i poată călăuzi înapoi la familiile lor”, ceea ce arată că oamenii au fost clasificați după categorie și, ca rezultat, toate categoriile de oameni își dezvăluie adevăratele forme. Ca atare, este drept să spunem că oamenii le sunt loiali strămoșilor lor, nu lui Dumnezeu. Totuși, toți oamenii l se și închină lui Dumnezeu sub îndrumarea strămoșilor lor, care este natura minunată a lucrării lui Dumnezeu. Toate lucrurile fac servicii pentru Dumnezeu și, chiar dacă Satana îi tulbură pe oameni, Dumnezeu folosește acest prilej pentru a face apel la „resursele locale” pentru a-L sluji. Cu toate acestea, oamenii nu pot discerne acest lucru. După cum spune Dumnezeu, „Astfel, Eu împart și munca și distribui și eforturile. Acest lucru face parte din planul Meu și nu poate fi subminat de niciun om”. Oamenii nu pot să vadă tot ce este hotărât de Dumnezeu și tot ce vrea Dumnezeu să realizeze, înainte ca El să o fi făcut. Ei pot să vadă aceasta doar atunci când lucrarea lui Dumnezeu a fost terminată; altfel, sunt orbi și nu văd nimic.

Astăzi, Dumnezeu are o nouă lucrare în rândul bisericilor. El face ca totul să urmeze cursul naturii, punând în mișcare, cu adevărat, funcția omului. După cum spune Dumnezeu „Eu cârmuiesc totul între toate lucrurile, Eu comand totul între toate lucrurile, făcând ca tot ce există să urmeze cursul naturii și să se supună poruncii naturii”. Nu știu ce observații inteligente aveți cu privire la „urmarea cursului naturii”, așa că haideți să vorbim despre acest lucru. Iată cum îl văd Eu: fiindcă sunt conduși acasă de strămoșii lor, toate categoriile de oameni trebuie să iasă la iveală și să „facă”. Și, pentru că ei urmează cursul naturii, ceea ce le este inerent este folosit la punerea în mișcare a

funcției lor inițiale, făcându-i să urmeze călăuzirea Duhului Sfânt în conformitate cu acest tipar regulat. Lucrarea Duhului Sfânt este îndeplinită conform cu starea fiecărei persoane; mai precis, aceasta se numește „Dumnezeu manevrând toate lucrurile ca ele să-L slujească”, acest lucru are atunci, legătură cu urmarea cursului naturii. Chiar dacă o persoană are elementele diavolului în ea, Dumnezeu se va folosi de acest lucru, adăugând lucrarea Duhului Sfânt întemeierii a ceea ce este inerent în ea, făcând-o competentă pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Aceasta e tot ce voi spune despre „urmarea cursului naturii” – poate aveți unele sugestii mai elevate. Sper să puteți furniza niște date prețioase. Ce ziceți? Sunteți dispuși să cooperați la urmarea cursului naturii? Sunteți dispuși să împărțiți lucrarea cu Dumnezeu? V-ați gândit vreodată cum să realizați acest lucru? Sper ca oamenii să fie în stare să înțeleagă voia lui Dumnezeu, să fi de aceeași părere spre a-L mulțumi pe Dumnezeu, de dragul idealurilor împărtășite, și să poată înainta împreună pe drumul spre Împărăție. Ce nevoie este să vii cu noțiuni inutile? A cui existență de până astăzi nu a fost pentru Dumnezeu? Și, dacă este așa, ce nevoie este de mâhnire, durere și suspin? Acest lucru nu e în folosul nimănui. Viețile oamenilor se află în întregime în mâinile lui Dumnezeu și, dacă nu ar fi hotărârea lor dinaintea lui Dumnezeu, care dintre ei ar fi dispus să trăiască în zadar în această lume deșartă a omului? De ce să te obosești? Grăbindu-se să intre în lume și să iasă din ea, dacă nu fac nimic pentru Dumnezeu, nu se vor fi irosit în întregime viețile lor? Chiar dacă Dumnezeu nu îți socotește acțiunile demne de menționat, nu vei zămbi cu mulțumire în momentul morții tale? Ar trebui să urmărești progresul pozitiv, nu regresul negativ – nu e aceasta o practică mai bună? Dacă acțiunile tale sunt numai de dragul de a-L mulțumi pe Dumnezeu, atunci nu vei fi negativ sau regresiv. Pentru că există mereu lucruri de neînțeles în inimile oamenilor, fără să-și dea seama, chipurile lor ca un cer acoperit de nori, ceea ce duce la câteva „șanțuri” care le apar pe fețe, fără ca ei să știe, formate parcă din despicarea pământului. E ca și cum solul s-ar mișca, făcând ca „delușoarele” sau „povârnișurile” să se mute, fără ca oamenii să-și dea seama. Prin aceasta, nu-Mi bat joc de oameni, ci vorbesc despre „cunoștințe de geografie”.

Deși Dumnezeu i-a condus pe toți oamenii în mustrare, El nu spune nimic despre asta. În schimb, evită dinadins acest subiect și începe unul nou, ceea ce, într-o privință, este din cauza lucrării lui Dumnezeu și, în altă privință, pentru a termina imediat această etapă a lucrării. Deoarece scopurile lui Dumnezeu în îndeplinirea acestei etape a lucrării au fost atinse de multă vreme, nu mai este nevoie să fie spus ceva. Astăzi, nu știu cât de mult ați văzut din metodele lucrării lui Dumnezeu; în conștiința Mea, simt întotdeauna că lucrarea lui Dumnezeu nu este la fel de clar împărțită pe etape și perioade, cum a fost înainte. În schimb, fiecare zi aduce propriile sale metode de lucru, o schimbare apare la aproape trei-cinci zile și, chiar și la cinci zile ar putea exista două feluri de conținut diferite în lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru arată viteza lucrării lui Dumnezeu; înainte ca oamenii să fi avut timp să reacționeze și să se uite mai atent, Dumnezeu a dispărut fără urmă. Astfel, Dumnezeu este întotdeauna de necuprins pentru oameni, ceea ce a

des la caracterul imperceptibil al lucrării Duhului Sfânt. De ce spune Dumnezeu mereu cuvinte ca: „și, astfel, l-am părăsit pe om”? Oamenii ar putea da puțină atenție acestor cuvinte, dar nu le înțeleg sensul. Dar acum înțelegeți? Nu e de mirare că oamenii nu au nicio înțelegere a prezenței Duhului Sfânt. Căutarea de către ei a lui Dumnezeu se află mereu sub lumina încețoșată a lunii – acest lucru este complet adevărat – și este ca și cum Dumnezeu l-ar batjocori pe om dinadins, făcând să se umfle creierii tuturor oamenilor, astfel încât să se simtă netoți și dezorientați. Ei de-abia știu ce fac; e ca și cum ar visa și, odată ce s-au trezit, nu știu ce s-a întâmplat. Tot ce este nevoie sunt câteva cuvinte obișnuite de la Dumnezeu ca să-i lase pe oameni încurcați. Nu-i de mirare, atunci, că Dumnezeu spune „Astăzi, îi arunc pe toți oamenii în «cuptorul cel mare» ca să fie rafinați. Mă ridic în sus privind atent, în timp ce oamenii ard în foc și, obligați de flăcări, oamenii își oferă faptele”. În mijlocul cuvintelor mereu schimbătoare ale lui Dumnezeu, oamenii n-au idee ce să facă; de fapt, după cum spune chiar Dumnezeu, mustrarea a început demult și, pentru că oamenii nu și-au dat seama de acest lucru, ei știu doar când Dumnezeu spune așa în mod explicit, ei sunt atenți numai după ce le-a spus Dumnezeu. Se poate spune că oamenii încep să studieze mustrarea doar acum, când lucrarea lui Dumnezeu a fost împlinită până în acest punct. E întocmai ca atunci când oamenii au devenit conștienți de bomba atomică – dar, fiindcă timpul nu a sosit, oamenii nu dau nicio atenție; numai când cineva începe să construiască una, încep oamenii să fie atenți. Numai atunci, când bomba atomică iese la lumină, înțeleg oamenii mai multe despre ea. Doar atunci, când Dumnezeu spune că îl va arunca pe om în cuptor, devin oamenii puțin mai conștienți. Dacă Dumnezeu nu ar vorbi, nimeni nu ar ști – nu-i așa? Astfel, Dumnezeu spune: „oamenii intră fără să-și dea seama în cuptor, ca și cum ar fi fost trași înăuntru de o funie, ca și cum ar fi amortiți”. De ce să nu analizăm aceasta: momentul în care oamenii își oferă faptele e atunci când Dumnezeu spune că mustrarea a început sau înaintea momentului în care Dumnezeu spune că mustrarea a început? Din aceasta se poate vedea că, înainte ca Dumnezeu să fi vorbit despre mustrare, oamenii au început să mărturisească, arătând că mustrarea a început înainte ca Dumnezeu să fi vorbit despre ea – nu este așa?

Capitolul 40

Pentru Dumnezeu, omul este ca o jucărie în puterea Lui, ca un tăiețel rulat manual în mâinile Lui – unul care poate fi făcut cât de subțire sau de gros îl dorește Dumnezeu, ca să facă ce îi place cu el. Este corect spus că omul este, cu adevărat, o jucărie în mâinile lui Dumnezeu, că e ca o pisică persană pe care o doamnă a cumpărat-o din piață. Fără nicio îndoială, el este o jucărie în mâinile lui Dumnezeu – și, astfel, nu a fost nimic fals cu privire la ceea ce știa Petru. Din aceasta, se poate vedea că acțiunile și cuvintele lui Dumnezeu în om sunt realizate cu ușurință și plăcere. El nu își stoarce

creierii sau nu face planuri, după cum își închipuie oamenii; lucrarea pe care o face în om este foarte normală, la fel cum sunt și cuvintele pe care i le spune omului. Când Dumnezeu vorbește, El pare să-și lase limba slobodă, spune orice-l vine în minte, fără reținere. Totuși, după citirea cuvintelor lui Dumnezeu, oamenii sunt complet convinși, incapabili de a scoate o vorbă, fac ochii mari și sunt uluiți. Ce se întâmplă aici? Acest lucru arată bine cât de mare este înțelepciunea lui Dumnezeu. Dacă, după cum își închipuie oamenii, lucrarea lui Dumnezeu în om ar fi trebuit să fie meticolos planificată pentru a fi precisă și corectă, atunci – pentru a duce aceste închipuiri un pas mai departe – înțelepciunea lui Dumnezeu, caracterul Lui minunat și de nepătruns ar fi cuantificabile, ceea ce arată că evaluarea lui Dumnezeu de către oameni este prea scăzută. Pentru că există întotdeauna prostie în acțiunile oamenilor, ei Îl măsoară pe Dumnezeu în același fel. Dumnezeu nu face planuri sau aranjamente pentru lucrarea Lui; în schimb, ea este împlinită, în mod direct, de Duhul lui Dumnezeu – iar principiile după care lucrează Duhul lui Dumnezeu sunt libere și neîngrădite. De parcă Dumnezeu nu dă nicio atenție stărilor omului și vorbește cum dorește – totuși, omul poate, încă, cu greu să se rupă de cuvintele lui Dumnezeu, ceea ce se întâmplă datorită înțelepciunii lui Dumnezeu. Faptele, până la urmă, sunt fapte. Deoarece lucrarea Duhului lui Dumnezeu în toți oamenii este atât de evidentă, acest lucru este suficient ca să arate principiile lucrării lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar trebui să plătească un preț atât de mare în cadrul lucrării Lui în ființele create, nu ar fi acesta un caz de folosire a chereștei fine pentru ceva neînsemnat? Trebuie ca Dumnezeu să acționeze în persoană? Ar merita? Fiindcă Duhul lui Dumnezeu lucrează de atâta vreme și, totuși, de-a lungul epocilor, Duhul lui Dumnezeu nu a lucrat niciodată în acest fel, nimeni nu a cunoscut vreodată mijloacele și principiile prin care lucrează Dumnezeu, ele nu au fost niciodată clare. Astăzi, ele sunt clare pentru că Duhul lui Dumnezeu le-a dezvăluit personal – iar acest lucru este dincolo de orice îndoială, este arătat, în mod direct, de către Duhul lui Dumnezeu, nu rezumat de către om. De ce să nu faci o excursie în cel de-al treilea Cer și să vezi dacă acest lucru este ceea ce se întâmplă în realitate, să vezi dacă, după ce a făcut toată această lucrare, muncile lui Dumnezeu L-au lăsat epuizat, cu dureri de spate și de picioare sau, mai mult, incapabil de a mânca sau de a dormi; și dacă a trebuit El să citească, din scoarță-n scoarță, o mulțime de materiale bibliografice ca să spună toate aceste cuvinte, dacă există ciorne ale cuvântărilor lui Dumnezeu împrăștiate pe masă și dacă l s-a uscat gura după ce a spus atât de multe. Faptele sunt tocmai contrare: cuvintele de mai sus nu au nimic în comun cu locul unde locuiește Dumnezeu. Dumnezeu spune „Am cheltuit mult timp și am plătit un preț mare de dragul omului – dar, în acest moment, dintr-un motiv necunoscut, conștiințele oamenilor rămân mereu incapabile de a-și îndeplini funcția inițială”. Indiferent dacă oamenii au vreun sentiment al mahnirii lui Dumnezeu, dacă s-ar putea apropia de iubirea lui Dumnezeu fără a se împotrivi conștiinței lor, acest lucru ar fi considerat rațional și rezonabil. Singura temere este că ei nu sunt dispuși să ducă la îndeplinire funcția inițială a conștiinței. Ce spui, este

corect acest lucru? Te ajută aceste cuvinte? Speranța Mea este ca voi să aparțineți mai degrabă felului de lucruri care sunt înzestrate cu conștiință, decât să fiți gunoaie fără conștiință. Ce crezi despre aceste cuvinte? Are cineva vreo idee? Oare nu doare să ai un ac înfipt în inimă? Înfige Dumnezeu acul într-un trup nesimțitor? Greșește Dumnezeu, l-a încețoșat bătrânețea vederea? Eu spun că acest lucru e cu neputință! Oricum, aceasta trebuie să fie greșeala omului. De ce nu te duci la spital să arunci o privire? Există, fără îndoială, o problemă cu inima omului; trebuie să fie echipată cu „părți” noi – ce părere ai? Ai face asta?

Dumnezeu spune: „Mă uit la fețele lor urâte și la stările lor ciudate și plec, încă o dată, de lângă om. În aceste împrejurări, oamenii rămân lipsiți de înțelegere și, încă o dată, iau înapoi lucrurile pe care li le-am refuzat, așteptând întoarcerea Mea”. De ce, în timpul acestei noi „ere tehnologice” Dumnezeu încă mai vorbește despre căruțe trase de boi? De ce? Oare pentru că lui Dumnezeu îi place să cicălească? Pierde Dumnezeu vremea, fiindcă nu are nimic mai bun de făcut? Este Dumnezeu ca omul, care-și petrece timpul trândăvind după ce s-a îndopat cu mâncare? Este de vreun folos repetarea, iar și iar, a acestor cuvinte? Am spus că oamenii sunt mizerabili, că trebuie mereu să-i apuci de urechi ca să ajungi până la ei. După ce li s-au spus astăzi cuvintele, ei le vor uita imediat, mâine – parcă ar suferi de amnezie. Astfel, cazul nu e că unele cuvinte nu au fost spuse, ci că ele nu au fost puse în aplicare de oameni. Dacă ceva este spus doar o dată sau de două ori, oamenii rămân neștiutori – trebuie spus de trei ori, acesta este numărul minim. Există chiar unii „bătrâni” cărora trebuie să li-l spui de zece până la douăzeci de ori. În acest fel, același lucru este spus, iar și iar, în feluri diferite, ca să vezi dacă oamenii s-au schimbat sau nu. Ați lucrat, cu adevărat, în acest fel? Nu vreau să-i intimidez pe oameni, dar ei se joacă, toți, cu Dumnezeu; ei știu, toți, să ia mai multe suplimente alimentare, dar nu se simt neliniștiți din cauza lui Dumnezeu – oare asta înseamnă să-L slujești pe Dumnezeu? Asta înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu? Nu-i de mirare că-și petrec toată ziua fără nici cea mai mică grijă, leneși și pasivi. Dar, chiar și așa, unii oameni tot nu sunt mulțumiți și își creează propriile mâhniri. Poate că sunt cam aspru, dar acest lucru este ceea ce se cunoaște drept a fi prea sentimental față de sine! E Dumnezeu cel care te face să te simți mâhnit? Nu este acesta un caz de aducere a suferinței asupra? Nu este niciunul dintre harurile lui Dumnezeu calificat pentru a fi sursa fericirii tale? În toate privințele, nu ai fost atent la voia lui Dumnezeu și ai fost negativ, bolnăvicios și abătut – de ce e așa? Este voia lui Dumnezeu să te facă să trăiești în trup? Nu cunoști voia lui Dumnezeu, ești tulburat în inima ta, bodogănești și te plângi, și-ți petreci întreaga zi fiind indispus, iar trupul tău pătimește durere și chin – asta e ceea ce meriți! Ceri ca alții să-L laude pe Dumnezeu în mijlocul muștrării, ca ei să iasă la lumină din muștrare și să nu fie constrânși de ea – totuși, tu ai căzut în ea și nu poți scăpa. E nevoie de ani pentru a rivaliza cu acest „spirit de sacrificiu de sine” ca al lui Dong Cunrui. Când predici cuvinte și doctrine, nu te simți rușinat? Te cunoști pe tine însuși? Te-ai lepădat de tine însuși? Îl iubești, cu adevărat, pe Dumnezeu? Ți-ai lăsat la o

parte perspectivele și soarta? Nu-i de mirare că Dumnezeu spune că oamenii sunt cei nemaipomeniți și de nepătruns. Cine ar fi crezut că există în om atât de multe „comori” ce trebuie să fie încă dezgropate? Astăzi, privirea lor este de-ajuns pentru „a deschide ochii” – oamenii sunt atât de „fantastici”! Parcă aș fi un copil care nu poate să socotească. Nici azi nu am înțeles câți oameni Îl iubesc, cu adevărat, pe Dumnezeu. Nu-Mi pot aminti niciodată numărul lor – și astfel, din cauza „lipsei Mele de loialitate”, când vine vremea să dai socoteală dinaintea lui Dumnezeu, Eu sunt întotdeauna cu mâinile goale, incapabil de a face cum aș vrea, Îi sunt mereu datornic lui Dumnezeu. Ca rezultat, când dau socoteală, sunt mereu „certat” de Dumnezeu. Nu știu de ce sunt oamenii atât de cruzi, făcându-Mă să sufăr tot timpul din această cauză. Oamenii folosesc acest prilej ca să se strâmbe de râs, cu adevărat nu sunt prietenii Mei. Când Mă aflu în necaz, nu-Mi dau niciun ajutor, ci râd, dinadins, de Mine – nu au, într-adevăr, nicio conștiință!

Capitolul 41

Cum lucrează Dumnezeu asupra omului? Ai înțeles asta? Ți este limpede? Și cum lucrează El în biserică? Care sunt părerea tale în privința acestor lucruri? Te-ai gândit vreodată la aceste întrebări? Ce dorește El să înfăptuiască prin lucrarea Lui în biserică? Ți sunt clare toate aceste lucruri? Dacă nu, atunci tot ce faci este zadarnic și gol! Aceste cuvinte ți-au atins inima? Doar a face progrese active fără a se retrage în mod pasiv – va împlini asta voia lui Dumnezeu? Este suficientă cooperarea orbească? Ce ar trebui făcut dacă ești nelămurit în privința viziunilor? Ar fi în regulă să nu cercetezi mai departe? Dumnezeu spune: „Cândva, Mi-am asumat un mare efort printre oameni, însă ei nu au băgat de seamă și așa, a trebuit să-Mi folosesc cuvintele pentru a-l revela lor, pas cu pas. Cu toate acestea, omul tot nu a putut să-Mi înțeleagă cuvintele și a rămas neștiutor cu privire la scopul planului Meu”. Ce înseamnă aceste cuvinte? V-ați gândit vreodată la scopul acesta? Am acționat cu adevărat cu nepăsare și fără țință? Dacă da, care ar fi fost rostul? Dacă acest scop ți este neclar și de neînțeles, atunci cum se poate dobândi cooperarea autentică? Dumnezeu spune că toată căutarea omenirii e pe mările nețărnumite, printre doctrine scrise în cuvinte deșarte. Cât despre căutările voastre, până și tu ești incapabil să spui cărei categorii aparțin. Ce vrea Dumnezeu să realizeze în om? Ar trebui să fiți lămuțiți asupra tuturor acestor lucruri. Să fie oare numai pentru a-l face de rușine pe marele balaur roșu într-un mod negativ? Oare după ce l-a făcut de rușine pe marele balaur roșu, ar merge Dumnezeu cu mâna goală în munți să trăiască acolo retras? Atunci, ce vrea Dumnezeu? Vrea El cu adevărat inimile oamenilor? Sau vrea El viețile lor? Sau bogăția și bunurile lor? La ce bun sunt acestea? Lui Dumnezeu nu Îi sunt de niciun folos. A făcut Dumnezeu atât de multă muncă asupra omului doar ca să-l folosească drept dovadă a victoriei Lui împotriva Satanei, astfel încât să-Și poată manifesta „capacitățile”? N-ar părea atunci

Dumnezeu chiar „neînsemnat”? Este într-adevăr Dumnezeu acel tip de Dumnezeu? Unul ca un copil, care îi atrage pe adulți în certuri cu ceilalți? Care ar fi rostul acestui lucru? Omul își folosește neîncetat noțiunile pentru a-L măsura pe Dumnezeu. Dumnezeu a spus cândva: „Sunt patru anotimpuri într-un an și trei luni în fiecare anotimp”. Oamenii au ascultat aceste cuvinte, le-au ținut minte și au spus mereu că sunt trei luni într-un anotimp și patru anotimpuri într-un an. Când Dumnezeu i-a întrebat „Câte anotimpuri sunt într-un an? Și câte luni într-un anotimp?”, oamenii au răspuns la unison „Patru anotimpuri, trei luni”. Oamenii mereu încearcă să-L definească pe Dumnezeu prin intermediul regulilor, iar acum, odată intrați în epoca celor „trei anotimpuri pe an, patru luni pe anotimp”, omul rămâne neștiutor, de parcă ar fi orbit, căutând reguli în toate lucrurile. Iar astăzi, omenirea încearcă să aplice „regulile” sale lui Dumnezeu! Sunt, într-adevăr, orbi! Nu văd că nu există acum nicio „iarnă”, doar „primăvară, vară și toamnă”? Omul e într-adevăr prost! A fi ajuns în acest punct crucial și a nu fi conștienți cum să-L cunoască pe Dumnezeu, precum o persoană din anii 1920, care crede că transportul este neconvenabil și că oamenii ar trebui să meargă toți pe jos ori să mâne un măgăruș, sau care crede că oamenii ar trebui să folosească lămpi cu petrol sau că un stil de trai primitiv încă predomină. Nu sunt toate acestea noțiuni care există în creierile oamenilor? De ce mai vorbesc ei despre milă și bunătate astăzi? Ce rost are asta? E aidoma turuitului unei bătrâne despre propriul trecut – ce folos au toate aceste cuvinte? La urma urmelor, prezentul este prezentul; poate fi dat timpul înapoi cu douăzeci sau treizeci de ani? Toți oamenii se lasă purtați de val; de ce sunt atât de reticenți să înțeleagă asta? În epoca actuală a muștrării, ce rost are să se vorbească despre milă și bunătate? Mila și bunătatea – asta e totul în legătură cu Dumnezeu? De ce oare, în această epocă a „făinii și orezului”, oamenii continuă să consume „mei și legume sălbatice”? Ceea ce Dumnezeu nu este dispus să facă, omul îl forțează. Dacă El Se împotrivesc, este etichetat drept „contra-revoluționar” și, cu toate că s-a spus iar și iar că Dumnezeu nu este, în mod inerent, un Dumnezeu milostiv sau iubitor, cine ascultă? Omul este prea absurd. E ca și cum cuvântul lui Dumnezeu nu ar avea niciun efect. Oamenii îmi văd mereu cuvintele într-o lumină diferită. Dumnezeu a fost mereu agresat de omenire, ca și cum crimele au fost imputate fără temei oamenilor inocenți – deci cine poate fi în asentiment cu Dumnezeu? Sunteți întotdeauna dispuși să trăiți în mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, așa că ce poate face Dumnezeu decât să îndure insultele omului? Totuși, sper că veți explora profund cum lucrează Duhul Sfânt înainte să vă certați cu Dumnezeu. Însă vă îndemn să cercetați cu atenție sensul original al cuvântului lui Dumnezeu – să nu vă credeți deștepți gândindu-vă că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt „diluatare”. Nu-i nevoie de asta! Cine poate să spună cât de „diluat” e cuvântul lui Dumnezeu? Numai dacă nu cumva Dumnezeu spune asta direct sau o indică în mod clar. Să nu aveți o părere atât de bună despre voi. Dacă puteți să vedeți calea de practică din cuvintele Lui, atunci veți fi corespuns cerințelor Lui. Ce altceva mai doriți să vedeți? Dumnezeu a spus: „Voi înceta să arăt vreo îndurare pentru slăbiciunea omului”. Dacă nu puteți pricepe nici înțelesul acestei afirmații evidente și

simple, ce rost ar avea studiul și investigarea ulterioare? Lipsit până și de cunoștințele mecanice de bază, ai fi calificat să construiești o rachetă? O astfel de persoană nu ar fi cineva care se laudă în van? Omul nu are resursele să facă lucrarea lui Dumnezeu; numai Dumnezeu e cel care îl înalță. A-L sluji pur și simplu, fără a ști ce iubește El sau ce urăște – nu e asta o rețetă pentru dezastru? Oamenii nu se cunosc pe ei înșiși, dar se cred extraordinari. Cine se cred! N-au nicio idee ce e bine sau ce e rău. Amintiți-vă de trecut și priviți înainte spre viitor – cum sună asta? După aceea, ajungeți să vă cunoașteți pe voi înșivă.

Dumnezeu a dezvăluit foarte multe despre intențiile și scopurile omului. El a spus „Doar atunci am văzut clar intențiile și scopurile omului. Am oftat dintre nori: de ce oamenii acționează întotdeauna pentru ei înșiși? Oare muștrările Mele nu sunt menite să-i desăvârșească? Le critic Eu dinadins atitudinea pozitivă?” Cât de mult ați aflat despre voi înșivă din aceste cuvinte? Au dispărut cu adevărat intențiile și scopurile omului? Ați cercetat asta chiar voi? Ați putea la fel de bine să veniți dinaintea lui Dumnezeu și să încercați să înțelegeți asta: ce rezultat a fost obținut de lucrarea de muștrare pe care a făcut-o Dumnezeu în voi? L-ați rezumat? Poate că rezultatul e minuscul; altminteri, ați fi vorbit deja de el cu termeni grozavi. Ce vă pune Dumnezeu să împliniți? Dintre multele cuvinte care v-au fost spuse, cât de multe au ajuns să rodească și cât de multe au fost spuse în zadar? În ochii lui Dumnezeu, doar puține dintre cuvintele Lui au ajuns să rodească; asta din cauză că oamenii sunt veșnic incapabili să descifreze sensul original al cuvintelor Lui și ceea ce acceptă ei nu sunt decât ecouri ale cuvintelor, ricoșând dintr-un perete. Este aceasta calea de a cunoaște voia lui Dumnezeu? În viitorul apropiat, Dumnezeu va avea mai mult de lucru pentru om; poate omul să împlinească acea lucrare cu puțină statură pe care o are acum? Dacă nu deviantă, atunci greșită sau altminteri, arogantă – astfel, s-ar părea, este natura umană. Găsesc asta greu de neînțeles; deși Dumnezeu a spus atât de multe, cum se face că omul nu pune nimic la inimă? Ar putea Dumnezeu să vorbească în glumă cu omul și să nu caute vreun rezultat? Sau să-l pună pe om să interpreteze o piesă numită „Bucurie, supărare, suferință și fericire”? Să-l facă pe om fericit pentru un moment, să-l facă să plângă în următorul – iar apoi, când omul pleacă din scenă, să fie lăsat pe cont propriu? Ce rezultat ar avea asta? „Cum se face că cerințele pe care le am de la om nu se realizează niciodată? Cumva îi cer unui câine să se cațare într-un copac? Cumva fac mult zgomot pentru nimic?” Toate cuvintele lui Dumnezeu vizează starea efectivă a omului. Nu ar fi deloc rău a privi înăuntrul tuturor oamenilor pentru a vedea cine trăiește în cuvântul lui Dumnezeu. „Chiar și acum, mare parte din pământ continuă să se schimbe. Dacă, într-o zi, pământul se schimbă cu adevărat într-un alt tip, îl voi arunca deoparte cu o mișcare a mâinii Mele – nu e tocmai asta lucrarea Mea în etapa actuală?” Într-adevăr, chiar și acum Dumnezeu Își vede de lucrarea Lui; totuși, ce a spus despre a-l „arunca deoparte cu o mișcare a mâinii Mele”, se referă la viitor, deoarece totul trebuie să aibă un proces. Lucrarea în curs a lui Dumnezeu tinde către asta – vă e clar acest lucru? Există

imperfecțiuni în intențiile omului, iar duhuri necurate au profitat de ocazie pentru a se manifesta. În acest moment, „pământul se schimbă într-un alt tip”. Oamenii vor fi trecut atunci printr-o schimbare calitativă, deși nu o schimbare a substanței lor, deoarece vor exista alte lucruri pe pământul îmbunătățit. Cu alte cuvinte, pământul original era inferior, dar după îmbunătățire, poate fi folosit. Totuși, după ce a fost folosit o perioadă și nu mai este folosit, va reveni treptat la vechiul său aspect. Acesta este un rezumat al următorului pas din lucrarea lui Dumnezeu. Lucrarea viitoare va fi mai complexă, deoarece va fi timpul ca toate lucrurile să fie separate după tip. La locul de întâlnire, când lucrurile ajung la un sfârșit, va fi inevitabil haos și oamenii vor fi lipsiți de convingeri puternice. E întocmai cum a spus Dumnezeu; „Oamenii sunt cu toții interpreți care cântă pe orice melodie se pune”. Oamenii au capacitatea de a cânta pe orice melodie se pune, deci Dumnezeu exploatează acest defect din ei pentru a face următorul pas din lucrarea Lui, permițând astfel tuturor oamenilor să-și remedieze acest defect. Tocmai pentru că oamenii nu au statură adevărată, ei devin ca iarba care crește pe un zid. Dacă ar câștiga statură, ar deveni copaci semeți care ating cerul. Dumnezeu plănuiește să folosească o parte din lucrarea duhurilor malefice pentru a desăvârși o parte din omenire, permițându-le acestor oameni să priceapă în întregime nelegiuirile diavolului, pentru ca toată omenirea să-și poată cunoaște cu adevărat „strămoșii”. Numai în acest fel vor putea oamenii să se elibereze complet, nu numai lepădându-se de posterioritatea diavolilor, ci chiar de a strămoșilor diavolilor. Acesta este adevăratul scop al lui Dumnezeu în a-l înfrânge întru totul pe marele balaur roșu, pentru a face în așa fel încât toată omenirea să cunoască adevărata formă a marelui balaur roșu, să-i smulgă de tot masca și să-i privească adevărata formă. Asta e ceea ce Dumnezeu vrea să împlinească și este țelul final al întregii lucrări pe care a făcut-o pe pământ și ceea ce năzuiește El să înfăptuiască în toată omenirea. Acest lucru este cunoscut drept mobilizarea tuturor lucrurilor pentru a servi scopului lui Dumnezeu.

Cât despre lucrarea viitoare, vă este limpede cum se va face? Aceste lucruri trebuie înțelese. De exemplu: de ce spune Dumnezeu că oamenii nu se ocupă niciodată de ceea ce ar trebui să facă? De ce spune El că există mulți oameni care nu izbutesc să-și termine temele pe care le-a repartizat lor? Cum pot aceste lucruri să fie împlinite? V-ați gândit vreodată la aceste întrebări? Au devenit acestea subiecte de părtășie pentru voi? În această etapă a lucrării, omul trebuie să fie făcut să înțeleagă intențiile actuale ale lui Dumnezeu. Odată ce acest lucru va fi fost împlinit, celelalte pot fi discutate – nu este acesta un mod grozav de a se ocupa de lucruri? Ce dorește Dumnezeu să înfăptuiască în om trebuie să fie explicat clar, altminteri totul ar fi în zadar, iar omul nu ar putea să intre în asta, cu atât mai puțin să o dobândească, și totul ar fi vorbărie goală. Cât despre ceea ce a spus astăzi Dumnezeu – ați găsit o cale de a pune în practică? Oamenii au cu toții un sentiment de trepidație privind cuvintele lui Dumnezeu. Nu le pot înțelege, însă se și tem să nu-L ofenseze pe Dumnezeu. Până acum, câte dintre căile de a mânca și de a bea cuvintele lui Dumnezeu au fost găsite? Cei mai mulți oameni nu știu cum să

mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu; cum se poate rezolva asta? Ați găsit o cale de a le mânca și a le bea în cuvintele de azi? Cum încercați acum să cooperați pentru a face asta? Și odată ce voi toți ați mâncat și băut cuvintele, prin ce mijloace veți discuta despre reflecțiile voastre asupra lor? Nu asta e ceea ce ar trebui să facă omul? Cum se prescrie medicamentul potrivit pentru o anume boală? Mai aveți încă nevoie ca Dumnezeu să rostească direct o cuvântare? E asta necesar? Cum pot fi complet eradicate problemele menționate anterior? Asta depinde de faptul dacă sunteți capabili să cooperați cu Duhul Sfânt în acțiunile voastre practice. Cu o cooperare adecvată, Duhul Sfânt va face o lucrare extraordinară. Fără o cooperare adecvată, ci în schimb doar confuzie, Duhul Sfânt nu va fi în situația de a-Și dezvălui puterea. „Dacă te cunoști pe tine însuși și îți cunoști dușmanul, atunci victoria va fi a ta întotdeauna.” Indiferent cine a rostit inițial aceste cuvinte, ele ți se pot aplica în mod cât se poate de adecvat. Pe scurt, trebuie să vă cunoașteți mai întâi pe voi înșivă înainte să puteți să vă cunoașteți dușmanii și, doar după ce ați făcut și una și alta, veți putea să câștigați toate bătăliile. Toate acestea sunt lucruri pe care ar trebuie să fiți capabili să le faceți. Indiferent ce vă cere Dumnezeu, voi trebuie doar să lucrați în acea direcție cu toată puterea voastră și sper că veți fi capabili să veniți înaintea lui Dumnezeu și să-I oferiți devotamentul vostru cel mai profund în final. Atât timp cât veți putea vedea zâmbetul mulțumit al lui Dumnezeu când stă pe tronul Lui, chiar dacă acest moment este clipa stabilită a morții voastre, ar trebui să puteți să râdeți și să zâmbiți în timp ce vă închideți ochii. În timpul vostru pe pământ, trebuie să vă faceți datoria finală pentru Dumnezeu. În trecut, Petru a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu; dar ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu până la sfârșit și să îți epuizezi toată energia pentru El. Ce poate să facă, în numele lui Dumnezeu, o ființă creată? Ar trebui, așadar, să te oferi lui Dumnezeu, cât mai curând cu putință, ca El să dispună de tine cum dorește. Atât timp cât asta Îl face pe Dumnezeu fericit și mulțumit, atunci lasă-L să facă ce voiește cu tine. Ce drept au oamenii să rostească vorbe de nemulțumire?

Capitolul 42

Nu știu dacă oamenii au observat că a fost vreo schimbare în cuvântarea de astăzi. Unii oameni poate că au văzut puțin, însă nu îndrăznesc să spună cu siguranță. Poate că alții nu au perceput nimic. De ce a existat o așa mare diferență între cuvântările din a douăsprezecea și a cincisprezecea zi a lunii? V-ați gândit la asta? Care este părerea voastră? Ați priceput ceva din toate cuvântările lui Dumnezeu? Care a fost lucrarea principală făcută între doi aprilie și cincisprezece mai? De ce astăzi oamenii sunt neștiutori și la fel de dezorientați de parcă ar fi fost loviți peste cap cu un ciomag? De ce nu există astăzi rubrici intitulate „Scandaluri ale oamenilor Împărăției”? Pe data de doi și de patru aprilie, Dumnezeu nu atras atenția asupra stării omului; tot astfel, în cele câteva

zile după ziua de astăzi, El nu a atras atenția asupra stării omului – de ce oare? Există cu siguranță aici o enigmă nerezolvată – de ce a fost o întoarcere de 180 de grade? Mai întâi, să vorbim puțin despre motivul pentru care Dumnezeu a vorbit astfel. Să ne uităm la primele cuvinte ale lui Dumnezeu, în care El nu a pierdut timpul în a spune: „De îndată ce începe lucrarea nouă”. Această sintagmă îți oferă primul indiciu că lucrarea lui Dumnezeu a intrat într-un nou început, că El a început încă o dată o lucrare nouă. Asta arată că muștrarea se apropie de sfârșit; se poate spune că s-a intrat deja în punctul culminant al muștrării și astfel, trebuie să profitați cât mai mult de timpul vostru pentru a experimenta așa cum se cuvine lucrarea epocii muștrării, așa încât să nu rămâneți în urmă și să fiți părăsiți. Aceasta este toată lucrarea omului și ea presupune ca omul să facă tot ce-i stă în putință să coopereze. Când muștrarea este înlăturată în întregime, Dumnezeu începe să Se angajeze în următoarea parte a lucrării Sale, pentru că Dumnezeu spune: „[...] căci Eu am continuat să-Mi îndeplinesc lucrarea printre oameni [...]. În acest moment, inima Mea este plină de o mare încântare, pentru că am câștigat o parte din oameni, și astfel «proiectul» Meu nu mai este în recesiune; nu mai constă în cuvinte goale”. În timpurile trecute, oamenii au văzut voia stăruitoare a lui Dumnezeu în cuvintele Sale – nu există nicio minciună în asta – iar astăzi, Dumnezeu își face lucrarea cu o viteză mai mare. Pentru om, acest lucru nu pare să se potrivească în totalitate cu cerințele lui Dumnezeu – însă pentru Dumnezeu, lucrarea Lui s-a terminat deja. Fiindcă gândurile oamenilor sunt prea întortocheate, viziunea lor asupra lucrurilor este deseori prea complicată. Oamenii sunt prea exigenți cu oamenii, însă Dumnezeu nu cere așa mult de la om și, din acest motiv, se poate vedea cât de mare este discrepanța dintre Dumnezeu și om. Noțiunile oamenilor sunt date pe față în tot ceea ce face Dumnezeu. Nu este faptul că Dumnezeu face cereri mari de la oameni și oamenii sunt incapabili să le realizeze, ci că oamenii fac cereri mari lui Dumnezeu și Dumnezeu nu este capabil să le îndeplinească. Deoarece, după tratament, există sechele în omenirea care a fost stricată de Satana timp de câteva mii de ani, oamenii au avut întotdeauna astfel de cereri înalte de la Dumnezeu și nu sunt câtuși de puțin îngăduitori, profund temători că Dumnezeu nu este mulțumit. Astfel, faptul că oamenii nu se ridică la înălțimea sarcinii în multe lucruri este un fel de a se supune muștrării de sine; ei suportă consecințele propriilor acțiuni – aceasta este o suferință absolută. Din greutățile suferite de oameni, peste 99% sunt disprețuite de Dumnezeu. Ca să spunem lucrurilor pe nume, nimeni nu a suferit cu adevărat pentru Dumnezeu. Oamenii toți suportă consecințele propriilor acțiuni – și această etapă a muștrării, desigur, nu este o excepție; ea este un pahar amar preparat de om pe care îl ridică singur la gură pentru a-l bea. Deoarece Dumnezeu nu a dezvăluit scopul real al muștrării Lui, deși există o parte din oameni care sunt blestemați, asta nu reprezintă muștrare. O parte din oameni sunt binecuvântați, însă aceasta nu înseamnă că ei vor fi binecuvântați în viitor. Oamenilor li se pare că Dumnezeu este un Dumnezeu care nu-Și ține cuvântul. Nu te îngrijora. Aceste cuvinte ar putea fi un pic exagerate, dar nu fi negativist. Ceea ce

vorbec Eu are o oarecare legătură cu suferința omului, dar cred că trebuie să construiești o relație bună cu Dumnezeu. Ar trebui să-I dai mai multe „daruri” – acest lucru Îl va face în mod sigur fericit. Am încredere că Dumnezeu îi iubește pe cei care-I dau „daruri”. Ce spui? Sunt corecte aceste cuvinte?

Până acum, cât de multe din perspectivele voastre ați pus la o parte? Lucrarea lui Dumnezeu se va termina în curând, așa că trebuie să fi pus la o parte mai mult sau mai puțin toate perspectivele voastre, da? Puteți la fel de bine să vă cercetați: întotdeauna vă place să vă ridicați, înălțându-vă singuri și etalându-vă – ce-i asta? Astăzi, Eu încă nu știu care sunt perspectivele oamenilor. Dacă oamenii chiar trăiesc înghițiți de marea suferinței, când trăiesc în mijlocul rafinării greutăților sau sub amenințarea diferitelor instrumente de tortură sau trăiesc în momentul respingerii de către toți oamenii, privind în sus la cer și oftând adânc, în gândurile lor în astfel de momente ei ar putea, probabil, să-și pună la o parte perspectivele. Acest lucru se datorează faptului că oamenii caută o utopie de pe lumea cealaltă în toiul deznădejdiei și nimeni, în circumstanțe confortabile, nu și-a abandonat vreodată urmărirea unui vis frumos. Poate că e nerealist, însă aș vrea ca acest lucru să nu fie în inimile oamenilor. Încă vă mai doriți să fiți răpiți cât sunteți în viață? Încă doriți să vă schimbați forma în trup? Nu știu dacă sunteți de aceeași părere, dar Eu am simțit întotdeauna că acest lucru este nerealist – astfel de gânduri par prea extravagante. Oamenii spun lucruri de genul: „Pune-ți la o parte perspectivele, fii mai realist”. Ceri ca oamenii să se lipsească de gândurile de a fi binecuvântați – dar tu? Negi ideile oamenilor de a fi binecuvântați în timp ce tu însuși cauți binecuvântări? Nu le permiți altora să primească binecuvântări, timp în care te gândești la ele în secret – ce face asta din tine? Un escroc! Când acționezi astfel, nu este conștiința ta sub acuzație? În inima ta, nu te simți îndatorat? Nu ești un șarlatan? Tu scoți la iveală cuvintele din inimile altora, dar nu spui nimic despre cele din propria ta inimă – ce gunoi fără valoare ești! Mă întreb ce gândiți în inimile voastre când vorbiți – ar putea Duhul Sfânt să nu vă facă reproșuri? Nu vă tulbură acest lucru demnitatea? Chiar nu știți ce e bine pentru voi! Se pare că toți ați fost mereu la fel ca Dl. Nanguo – impostori. Nu e de mirare că Dumnezeu a pus „să se ofere” din „ei sunt dispuși «să se ofere»” între ghilimele. Dumnezeu cunoaște omul ca pe dosul mâinii Sale și, indiferent cât de iscusită este înșelăciunea omului – chiar dacă nu se dă de gol prin nimic și fața nu i se înroșește, nici inima nu-i bate cu putere – ochii lui Dumnezeu sunt strălucitori, astfel că omul a avut întotdeauna probleme să scape de privirea lui Dumnezeu. E ca și cum Dumnezeu are viziune cu raze X și poate vedea organele interne ale omului, ca și cum poate vedea prin oameni și stabili ce grupă sanguină au fără analize. Așa este înțelepciunea lui Dumnezeu și nu poate fi imitată de om. După cum spune Dumnezeu: „De ce am făcut atât de multă lucrare și, totuși, nu există nicio dovadă a acesteia în oameni? Nu am depus efort suficient?” Colaborarea omului cu Dumnezeu este prea deficitară și se poate spune că există prea multe lucruri negative în om și rareori oamenii au ceva pozitivitate. Doar ocazional au puțină pozitivitate, dar este prea întinată. Aceasta arată cât de mult Îl

iubesc oamenii pe Dumnezeu; e ca și cum ar exista în inimile lor doar a o suta parte dintr-un milion de iubire pentru Dumnezeu, din care 50% este încă pătată. De aceea Dumnezeu spune că nu câștigă nicio dovadă în om. Tocmai din cauza neascultării omului, tonul cuvântărilor lui Dumnezeu este așa de crud și insensibil. Deși Dumnezeu nu vorbește cu omul despre vremurile trecute, oamenii vor întotdeauna să se lase în voia amintirilor pentru a se etala înaintea lui Dumnezeu și vor să vorbească întotdeauna despre vremurile trecute – totuși Dumnezeu nu a tratat niciodată trecutul omului ca pe ziua de azi; în schimb, El abordează oamenii de astăzi din perspectiva zilei de azi. Aceasta este atitudinea lui Dumnezeu și, aici, Dumnezeu a spus aceste cuvinte în mod clar pentru a împiedica oamenii să spună în viitor că Dumnezeu este prea nerezonabil. Pentru că Dumnezeu nu face lucruri inadmisibile, ci le povestește oamenilor despre fapte adevărate, ca nu cumva oamenii să nu poată sta neclintiți – căci omul, la urma urmei, este slab. După ce ați auzit aceste cuvinte, ce ziceți: sunteți dispuși să ascultați și să vă supuneți și să nu vă mai gândiți la acest lucru?

Cele de mai sus sunt pe lângă subiect; nu contează dacă se discută sau nu despre ele. Sper să nu faceți excepție, pentru că Dumnezeu vine să facă lucrarea cuvintelor și Îi place să converseze despre tot ce e sub soare. Dar sper că totuși le veți citi și nu veți ignora aceste cuvinte. Ce spuneți? Ați face asta? Tocmai s-a spus că în cuvintele de astăzi, Dumnezeu a dezvăluit informații noi: metoda prin care Dumnezeu lucrează este pe cale să se schimbe. Ca atare, ar fi mai bine să ne concentrăm asupra acestui subiect fierbinte. Se poate spune că toate cuvântările de astăzi profetesc chestiuni viitoare; aceste cuvântări se referă la felul în care Dumnezeu face rânduielile pentru următoarea etapă a lucrării Sale. Dumnezeu aproape Și-a terminat lucrarea asupra oamenilor Bisericii, iar după aceea Se va arăta înaintea tuturor oamenilor cu furie. După cum spune Dumnezeu: „Voi face ca oamenii de pe pământ să-Mi recunoască faptele, iar înaintea «scaunului de judecată» vor fi dovedite faptele Mele, astfel încât să fie recunoscute printre oamenii de pe pământ, care vor ceda cu toții”. Ați văzut ceva în aceste cuvinte? În aceasta se află rezumatul părții viitoare a lucrării lui Dumnezeu. Mai întâi, Dumnezeu va face ca toți câinii de pază care exercită puterea politică să fie convinși în mod sincer și să se retragă de pe scena istoriei din proprie inițiativă, ca să nu mai lupte niciodată pentru statut și niciodată să nu se mai angajeze în uneltiri și intrigă. Această lucrare trebuie îndeplinită prin Dumnezeu, prin stârnirea diferitelor dezastre pe pământ. Însă nu este deloc adevărat că Dumnezeu Se va arăta. În acest moment, națiunea marelui balaur roșu va fi încă o țară a murdăriei și, prin urmare, Dumnezeu nu Se va arăta, ci pur și simplu va ieși la iveală prin mustrare. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu de care nimeni nu poate scăpa. În acest timp, toți cei ce locuiesc în națiunea marelui balaur roșu vor suferi calamități, ceea ce include, firește, și Împărăția de pe pământ (Biserica). Este tocmai momentul în care faptele ies la lumină și astfel, toți oamenii experimentează asta și niciunul nu poate scăpa. Acest lucru a fost predestinat de Dumnezeu. Tocmai din cauza acestei etape a lucrării, Dumnezeu spune: „Acum este

timpul să îndeplinesc planuri mari”. Din cauză că în viitor nu va exista nicio Biserică pe pământ și, din cauza sosirii catastrofei, oamenii vor reuși să se gândească numai la ce e înaintea lor, neglijând tot restul și le va fi dificil să se bucure de Dumnezeu în toiul catastrofei. Astfel, oamenilor li se cere să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima lor în timpul acestei perioade minunate, astfel încât să nu rateze șansa. Când acest fapt va trece, Dumnezeu îl va fi învins cu desăvârșire pe marele balaur roșu și, astfel, lucrarea mărturiei poporului lui Dumnezeu va fi ajuns la sfârșit; după aceea Dumnezeu va începe următoarea etapă a lucrării, făcând ravagii în țara marelui balaur roșu și răstignind în cele din urmă oamenii din tot universul cu capul în jos, după care va anihila întreaga omenire – acestea sunt etapele viitoare ale lucrării lui Dumnezeu. Astfel, ar trebui să căutați să faceți tot posibilul ca să-L iubiți pe Dumnezeu în acest mediu pașnic. În viitor, nu veți mai avea oportunități să-L iubiți pe Dumnezeu, pentru că oamenii au oportunitatea să-L iubească pe Dumnezeu doar în trup; când trăiesc în altă lume, nimeni nu va vorbi despre a-L iubi pe Dumnezeu. Nu este aceasta responsabilitatea unei ființe create? Și cum ar trebui deci să-L iubiți pe Dumnezeu în zilele vieții voastre? Te-ai gândit vreodată la asta? Aștepti până când vei muri ca să-L iubești pe Dumnezeu? Nu sunt acestea vorbe goale? Astăzi, de ce nu urmărești să-L iubești pe Dumnezeu? Poate fi iubirea de Dumnezeu, în timp ce ești ocupat, iubire adevărată pentru Dumnezeu? Motivul pentru care se spune că această etapă a lucrării lui Dumnezeu se va termina în curând este pentru că Dumnezeu are deja mărturie înaintea Satanei. Astfel, nu e nevoie ca omul să facă ceva; omului i se cere doar să urmărească a-L iubi pe Dumnezeu în anii în care trăiește – aceasta este cheia. Fiindcă cerințele Lui nu sunt mari și, mai mult, fiindcă există o neliniște arzătoare în inima Lui, Dumnezeu a dezvăluit un rezumat al următoarei etape a lucrării înainte ca această etapă a lucrării să se termine, ceea ce arată în mod clar cât timp mai este; dacă Dumnezeu nu ar fi nerăbdător în inima Lui, oare ar rosti aceste cuvinte așa devreme? Dumnezeu lucrează în acest fel tocmai pentru că timpul este scurt. Este de dorit să-L puteți iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu toată mintea și cu toată puterea voastră, la fel cum vă prețuiți propria viață. Nu este aceasta o viață de mare însemnătate? Unde altfel ați putea găsi semnificația vieții? Nu cumva ești prea orb? Ești dispus să-L iubești pe Dumnezeu? Este Dumnezeu vrednic de dragostea omului? Sunt oamenii vrednici de adorarea omului? Deci, ce ar trebui să faci? Iubește-L pe Dumnezeu cu îndrăzneală, fără rezerve și vezi ce îți va face Dumnezeu. Vezi dacă te va ucide. În concluzie, sarcina de a-L iubi pe Dumnezeu este mai importantă decât a copia și a scrie lucruri pentru Dumnezeu. Ar trebui să pui pe primul loc ceea ce este cel mai important, astfel încât viața ta să poată avea mai multă valoare și să fie plină de fericire, iar apoi ar trebui să aștepti „sentința” lui Dumnezeu pentru tine. Mă întreb dacă planul tău va include a-L iubi pe Dumnezeu. Aș vrea ca planurile fiecăruia să devină ceea ce este finalizat de Dumnezeu și ca toate să devină realitate.

Capitolele 44 și 45

Din momentul în care Dumnezeu i-a spus omului despre „iubirea pentru Dumnezeu” – cea mai profundă dintre toate lecțiile – El S-a concentrat să vorbească despre acest subiect în „cuvântările celor șapte Duhuri”, determinându-i pe toți oamenii să încerce să cunoască deșertăciunea vieții umane și, astfel, să scoată la iveală iubirea adevărată din ei. Câtă dragoste pentru Dumnezeu au cei care există în etapa actuală? Știți? Nu există limite pentru lecția „iubirii față de Dumnezeu”. Ce tip de înțelegere au toți oamenii despre cunoașterea vieții umane? Care este atitudinea lor față de a-L iubi pe Dumnezeu? Sunt dispuși ei sau nu? Urmează ei masele mari sau detestă trupul? Toate acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le clarificați și să le înțelegeți. Nu există chiar nimic în interiorul oamenilor? „Vreau ca omul să Mă iubească cu adevărat, dar astăzi, oamenii tot lenevesc, incapabili să-Mi dea iubire adevărată. În imaginația lor, ei cred că dacă Îmi dau adevărata lor iubire, vor rămâne fără nimic.” În aceste cuvinte, ce înseamnă mai exact „iubire adevărată”? De ce Dumnezeu cere în continuare iubirea adevărată a oamenilor, în această epocă când „toți oamenii Îl iubesc pe Dumnezeu”? Astfel, intenția lui Dumnezeu este aceea de a cere omului să scrie sensul iubirii adevărate pe o foaie de răspuns și, astfel, aceasta este tocmai tema pentru acasă pe care Dumnezeu a planificat-o pentru om. În ceea ce privește această etapă de astăzi, chiar dacă Dumnezeu nu cere mult omului, oamenii tot trebuie să atingă cerințele inițiale ale lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, ei încă au de investit toată puterea lor în a-L iubi pe Dumnezeu. Astfel, în lipsa lor de chef, Dumnezeu continuă să aibă cerințe de la oameni, până când această lucrare va avea un efect, și El va câștiga gloria în această lucrare. Într-adevăr, lucrarea de pe pământ este încheiată de iubirea pentru Dumnezeu. Astfel, numai atunci când Dumnezeu Își încheie lucrarea Îi arată El omului cea mai importantă lucrare. Dacă, în momentul în care se sfârșește lucrarea Sa, El dă omului moarte, ce s-ar alege de om, ce s-ar alege de Dumnezeu și ce s-ar alege de Satana? Numai atunci când iubirea omului de pe pământ este obținută se poate spune că „Dumnezeu a cucerit omul”. Dacă nu, oamenii ar spune că Dumnezeu îl hărțuiește pe om și Dumnezeu ar fi făcut, astfel, de ocară. Dumnezeu nu ar fi atât de nesăbuit încât să-Și încheie lucrarea fără o șoaptă. Astfel, când lucrarea Sa urmează să se termine în curând, apare un val de pasiune pentru Dumnezeul iubitor, iar a-L iubi pe Dumnezeu devine o problemă de actualitate. Bineînțeles, această iubire a lui Dumnezeu nu este întinată de om, este o iubire curată, ca iubirea unei soții credincioase pentru soțul ei sau ca iubirea lui Petru. Dumnezeu nu vrea iubirea lui Iov și Pavel, ci iubirea lui Isus pentru Iahve, iubirea dintre Tatăl și Fiul: „doar a se gândi la Tatăl, fără a lua în considerare pierderile sau câștigurile personale, a-L iubi doar pe Tatăl și pe nimeni altcineva și necerând nimic altceva”. Este omul capabil de acest lucru?

Dacă noi vă comparăm cu ceea ce a făcut Isus, El care nu era de o umanitate completă, ce gândim? Cât de departe ați ajuns în umanitatea voastră completă? Sunteți

capabili să realizați o zecime din ceea ce a făcut Isus? Sunteți destoinici să mergeți la cruce pentru Dumnezeu? Poate iubirea voastră pentru Dumnezeu să aducă rușine asupra Satanei? Și cât de mult din iubirea voastră pentru om ați înlăturat? A fost înlocuită ea cu iubirea pentru Dumnezeu? Chiar suferiți totul pentru iubirea față de Dumnezeu? Gândiți-vă preț de un moment la Petru, care a trăit în trecut, și apoi uitați-vă la voi, care sunteți de astăzi – există, într-adevăr, o mare discrepanță; sunteți nepotrivii să stați înaintea lui Dumnezeu. Înăuntrul vostru există mai multă iubire față de Dumnezeu sau mai multă iubire față de diavol? Aceasta ar trebui să fie plasată alternativ pe partea stângă și dreaptă a balanței, ca să vedeți care dintre ele este mai sus – cât de multă iubire pentru Dumnezeu este cu adevărat în voi? Sunteți pregătiți să muriți înaintea lui Dumnezeu? Motivul pentru care Isus a fost capabil să stea pe cruce a fost că experiențele Sale de pe pământ erau suficiente pentru a aduce rușine asupra Satanei și numai din acel motiv Dumnezeu Tatăl l-a permis cu îndrăzneală să finalizeze acea etapă a lucrării; aceasta a fost din cauza greutăților pe care le suferise și a iubirii Lui pentru Dumnezeu. Dar voi nu sunteți atât de destoinici. Așadar, trebuie să continuați să experimentați, să ajungeți să-L aveți în inima voastră pe Dumnezeu și nimic altceva – puteți să realizați acest lucru? Din aceasta, se poate vedea cât de mult Îl urăști pe Dumnezeu și cât de mult Îl iubești pe Dumnezeu. Nu e vorba că Dumnezeu este prea exigent față de om, ci că omul nu muncește din greu. Nu este aceasta realitatea situației? Dacă nu, cât de mult din ceea ce este atrăgător ai descoperi în Dumnezeu și cât de mult din ceea ce este detestabil ai găsi în tine însuși? Ar trebui să acorzi o atenție deosebită acestor lucruri. Este corect să spunem că doar câțiva de sub ceruri Îl iubesc pe Dumnezeu – dar poți fi tu un pionier, să dobori recordul mondial și să-L iubești pe Dumnezeu? Dumnezeu nu cere nimic omului. Nu poate omul să-l ofere ceva onoare în această privință? Nu ești capabil să realizezi nici măcar acest lucru? Ce altceva mai rămâne de spus?

Capitolul 46

Dintre toate aceste cuvinte, niciunele nu sunt mai de neuitat decât cele de astăzi. Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit anterior stările omului sau tainele cerului; totuși, această cuvântare din prezent este diferită de cele din trecut. Ea nu-și bate joc sau ridiculizează, ci este ceva complet neașteptat: Este Dumnezeu care stă așezat și vorbește calm cu oamenii. Care este intenția Sa? Ce înțelegi când Dumnezeu spune „Astăzi, am început o nouă lucrare deasupra universurilor. Le-am oferit oamenilor de pe pământ un nou început și le-am cerut tuturor să se mute din casa Mea. Și pentru că oamenilor le place întotdeauna să se complacă, Eu îi sfătuiesc să fie conștienți și să nu-Mi tulbure mereu lucrarea”? Și ce este acest „nou început” despre care vorbește Dumnezeu? Dumnezeu i-a sfătuit pe oameni să plece înainte, dar intenția lui Dumnezeu a fost atunci

de a le testa credința. Deci astăzi, când El vorbește pe un ton diferit, este El autentic sau fals? Înainte, oamenii nu știau încercările despre care vorbea Dumnezeu. Numai prin etapa lucrării făcătorilor de servicii ochii lor au văzut și ei personal au experimentat încercările lui Dumnezeu. Astfel, începând cu acel moment, datorită exemplului sutelor de încercări ale lui Petru, oamenii au făcut adesea greșeala de a crede că „era încercarea lui Dumnezeu”. Mai mult, în cuvintele lui Dumnezeu, au apărut faptele, dar rareori. Ca atare, oamenii s-au cufundat și mai adânc în credințe oarbe despre încercările lui Dumnezeu și, astfel, în toate cuvintele rostite de Dumnezeu, ei nu au crezut niciodată că aceasta este lucrarea faptelor făcute de Dumnezeu; în schimb, ei au crezut că Dumnezeu, fără a avea nimic altceva de făcut, folosea în mod specific cuvinte pentru a testa oamenii. În mijlocul unor astfel de încercări, care erau fără speranță și care, totuși, păreau să ofere speranță, au urmat oamenii, așa că, după ce Dumnezeu a spus că „toți cei care rămân vor suferi, foarte probabil, nenorociri și vor avea parte de puțin noroc”, oamenii tot și-au dedicat atenția urmăririi și, astfel, nu au avut nicio intenție să plece. Oamenii au urmat în mijlocul acestor iluzii și niciunul dintre ei nu a îndrăznit să fie sigur că nu există speranță – aceasta este o parte din dovada victoriei lui Dumnezeu. Punctul de vedere al lui Dumnezeu arată că El manevrează totul pentru a fi în slujba Lui. Iluziile oamenilor îi încurajează să nu-L părăsească pe Dumnezeu, indiferent de timp sau loc, așa că în timpul acestei etape, Dumnezeu folosește motivațiile imperfecte ale oamenilor pentru a-i face să depună mărturie pentru El, ceea ce este semnificația profundă a cuvintelor lui Dumnezeu când spune: „Am câștigat o parte din oameni”. Satana folosește motivațiile omului pentru a provoca întreruperi, în timp ce Dumnezeu folosește motivațiile omului pentru a-l face să slujească – acesta este adevăratul sens al cuvintelor lui Dumnezeu că „oamenii își închipuie că pot să găsească drumul ca un vierme, dar când Îmi dau permisele lor false de intrare, le arunc în groapa de foc atunci și acolo și, văzându-și propriile «eforturi sânguincioase» în flăcări, ei își pierd speranța”. Dumnezeu manevrează toate lucrurile pentru a-i face să slujească, și astfel El nu evită diferitele păreri ale omului, ci le spune cu îndrăzneală oamenilor să plece; aceasta este minunăția și înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu, care combină cuvintele oneste și metoda într-una, lăsând oamenii năucți și dezorientați. Din aceasta se poate vedea că Dumnezeu într-adevăr cere oamenilor să se mute din casa Lui, că aceasta nu este un fel de încercare și că Dumnezeu folosește această ocazie pentru a spune: „Totuși, le mai spun oamenilor că, atunci când nu reușesc să obțină binecuvântări, nimeni nu se poate plânge de Mine”. Nimeni nu poate înțelege dacă cuvintele lui Dumnezeu sunt autentice sau false, totuși Dumnezeu folosește această ocazie pentru a-i stabili pe oameni, pentru a-i depozita de dorința lor de a pleca. Astfel, dacă într-o zi vor fi blestemați, ei vor fi fost avertizați de cuvintele lui Dumnezeu, așa cum spun oamenii că „acele cuvinte care sunt neplăcute de auzit sunt cele bune”. Astăzi, iubirea oamenilor față de Dumnezeu este zeloasă și sinceră și, astfel, în cuvinte despre care ei nu puteau spune dacă erau adevărate sau false, au fost cuceriți și au ajuns să-L iubească pe

Dumnezeu, motiv pentru care Dumnezeu a spus: „Mi-am realizat deja lucrarea cea mare”. Când Dumnezeu spune, „Sper ca ei să-și găsească propria cale spre supraviețuire. Eu sunt lipsit de putere în privința acestui lucru”, aceasta este realitatea rostirii de către Dumnezeu a tuturor acestor cuvinte – totuși oamenii nu cred așa; în schimb, ei au urmat întotdeauna fără a acorda nici cea mai mică atenție cuvintelor lui Dumnezeu. Ca atare, când Dumnezeu spune „în viitor nu vor mai exista cuvinte între noi, nu vom mai avea nimic de discutat, nu ne vom mai intersecta unul cu celălalt, vom merge fiecare pe drumul lui”, aceste cuvinte sunt realitate și deloc întinate. Indiferent de ce cred oamenii, aceasta este „iraționalitatea” lui Dumnezeu. Dumnezeu a depus deja mărturie înaintea Satanei și Dumnezeu a spus că-i va face pe toți oamenii să nu-L părăsească, indiferent de timp sau de loc – și, astfel, această etapă a lucrării a fost finalizată, și Dumnezeu nu dă atenție plângerilor omului. Cu toate acestea, Dumnezeu a făcut clar acest lucru de la început, și astfel oamenii sunt lăsați fără ajutor, forțați să-și înghită furia și să-și țină gura. Lupta dintre Dumnezeu și Satana se bazează în întregime pe om. Oamenii nu au niciun control asupra lor înșiși; ei sunt întru totul cu adevărat marionete, în timp ce Dumnezeu și Satana sunt cei care trag sforile din spatele scenei. Când Dumnezeu îi folosește pe oameni pentru a depune mărturie pentru El, face tot ce-l trece prin minte, tot posibilul să-i folosească pe oameni pentru a face serviciu pentru El, făcându-i pe oameni să fie manipulați de Satana și, mai mult, călăuziți de Dumnezeu. Și când mărturia pe care Dumnezeu dorește s-o depună s-a terminat, El îi aruncă pe oameni într-o parte și îi lasă suferinzi, în timp ce El se comportă ca și cum n-ar avea nimic de-a face cu ei. Când dorește din nou să folosească oamenii, îi ridică din nou și îi pune la lucru și oamenii nu sunt conștienți deloc de acest lucru. Ei sunt pur și simplu ca un bou sau cal folosit după cum dorește stăpânul, niciunul din ei nu are control asupra lui însuși. Acest lucru ar putea părea puțin trist, dar, indiferent de faptul dacă oamenii au sau nu control asupra lor, a face servicii pentru Dumnezeu este o onoare, nu ceva care să întristeze. Este ca și cum Dumnezeu ar trebui să acționeze în acest fel. A fi capabil să satisfaci nevoia Celui Atotputernic nu este oare ceva de care să fii mândru? Deci, ce crezi? Ai luat vreodată hotărârea să faci un serviciu pentru Dumnezeu? Oare s-ar putea să-ți dorești în continuare să ții la dreptul tău de a-ți căuta propria libertate?

În orice caz, tot ceea ce face Dumnezeu este bun și vrednic de admirație, iar omul și Dumnezeu sunt, la urma urmei, diferiți. Pe baza aceasta, ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu cu o inimă omenească, indiferent dacă Dumnezeu are vreun respect față de dragostea ta. Cuvintele lui Dumnezeu arată că există, de asemenea, o mare tristețe în inima lui Dumnezeu. Numai datorită cuvintelor lui Dumnezeu oamenii sunt rafinați. Totuși, această lucrare a avut loc, la urma urmei, ieri – deci, exact ce anume va face Dumnezeu în continuare? Până în prezent, acest lucru rămâne un secret și, astfel, oamenii sunt incapabili să-l înțeleagă sau să-l pătrundă și nu pot decât să cânte în timp pe muzica lui Dumnezeu. Cu toate acestea, tot ceea ce spune Dumnezeu este real și totul devine realitate – acest lucru este fără îndoială!

PARTEA A TREIA
CUVINTELE LUI HRISTOS
CÂND A MERS ÎN BISERICI

(DIN IUNIE 1992 PÂNĂ PE 23 MARTIE 2010)

Introducere

Această parte din cuvintele lui Dumnezeu conține un total de patru secțiuni care au fost exprimate de Hristos între iunie 1992 și 23 martie 2010. Majoritatea se bazează pe consemnări ale predicilor și părtășiilor lui Hristos de când a mers în biserici. Acestea nu au fost modificate în niciun fel și nici nu au fost ulterior schimbate de Hristos. Secțiunile rămase au fost scrise personal de Hristos (când Hristos scrie, El face acest lucru dintr-o dată, fără a Se opri ca să gândească sau să editeze textele, iar cuvintele Lui sunt întru totul expresia Duhului Sfânt – lucrul acesta este dincolo de orice îndoială). În loc să separăm aceste două tipuri de cuvântări, le-am prezentat împreună, folosind ordinea inițială în care au fost exprimate; totalitatea cuvântărilor Sale ne permite să vedem etapele lucrării lui Dumnezeu și să înțelegem cum lucrează El în fiecare etapă, ceea ce este benefic pentru cunoștințele oamenilor despre pașii lucrării lui Dumnezeu și înțelepciunea Sa.

Primele opt capitole din „Cuvintele lui Hristos când a mers în Biserici I” – intitulate, în mod colectiv, „Calea” – sunt o mică parte din cuvintele rostite de Hristos în timp ce El era pe picior de egalitate cu omul. În ciuda insipidității lor aparente, acestea sunt pline de dragostea și grija lui Dumnezeu pentru omenire. Înainte de asta, Dumnezeu a vorbit din perspectiva celui de-al treilea Cer, fapt care a creat o mare distanță între El și om și i-a făcut pe oameni temători să se apropie de Dumnezeu, cu atât mai puțin sa-L roage să le aprovizioneze viețile. Prin urmare, în „Calea”, Dumnezeu i-a vorbit omului ca egal și i-a arătat direcția drumului, restabilind astfel starea inițială a relației omului cu Dumnezeu; oamenii nu s-au mai îndoit că Dumnezeu mai folosea metoda vorbirii și nu au mai fost bântuiți de teroarea încercării morții. Dumnezeu S-a pogorât din al treilea Cer pe pământ, oamenii au venit înaintea tronului lui Dumnezeu de la iazul de foc și pucioasă, s-au lepădat de spectrul „făcătorilor de servicii” și, ca vițelii nou-născuți, au acceptat oficial botezul cuvintelor lui Dumnezeu. Doar atunci a putut Dumnezeu să le vorbească intim și să facă mai mult din lucrarea care le oferă viață. Dumnezeu S-a smerit ca persoană cu scopul de a Se apropia de oameni, micșorând distanța dintre ei și El, permițându-Și să obțină recunoașterea și încrederea oamenilor și insuflându-le oamenilor convingerea de a urmări viața și de a-L urma pe Dumnezeu. Cele opt capitole ale „Calea” pot fi considerate cheile cu care Dumnezeu deschide ușile inimilor oamenilor și, împreună, formează o pastilă învelită în zahăr pe care El o dă omului. Doar pentru că Dumnezeu face acest lucru sunt oamenii capabili să acorde o deosebită atenție învățăturilor și dojenilor repetate ale lui Dumnezeu. S-ar putea spune că abia după aceea a început oficial Dumnezeu lucrarea de a oferi viață și de a exprima adevărul în etapa actuală a lucrării, întrucât El a vorbit în continuare: „Ce perspectivă trebuie să aibă credincioșii” și „Despre etapele lucrării lui Dumnezeu”... Oare o astfel de metodă nu arată înțelepciunea lui Dumnezeu și sincerele Lui intenții? Acesta este chiar începutul aprovizionării cu viață de către Hristos, așadar adevărurile sunt un pic mai superficiale

decât în secțiunile ulterioare. Principiul din spatele acestui lucru este foarte simplu: Dumnezeu lucrează în funcție de nevoile omenirii. El nu acționează și nu vorbește orbește; numai Dumnezeu înțelege pe deplin nevoile omenirii și niciun altul nu are mai multă dragoste și înțelegere pentru om.

În primele zece cuvântări din „Lucrarea și intrarea”, cuvintele lui Dumnezeu intră într-o nouă fază. Drept urmare, aceste cuvântări sunt plasate la început. Ulterior, au luat ființă „Cuvintele lui Hristos când a mers în Biserici II”. În această fază, cerințele lui Dumnezeu de la adepții Săi au fost mai detaliate, acestea incluzând cunoștințe despre stilul de viață al oamenilor, ceea ce se cere de la calibrul lor și așa mai departe. Întrucât acești oameni erau hotărâți să-L urmeze pe Dumnezeu și nu mai aveau nicio îndoială cu privire la identitatea și esența Lui, Dumnezeu a început, de asemenea, în mod formal, să-i trateze ca pe membrii propriei Sale familii, comunicând adevărul lăuntric al lucrării lui Dumnezeu din momentul facerii până astăzi, dezvăluind adevărul din spatele Bibliei și învățându-i adevărata semnificație a întrupării lui Dumnezeu. Cuvântările lui Dumnezeu din această secțiune le-au oferit oamenilor o mai bună înțelegere a esenței lui Dumnezeu și a esenței lucrării Sale și le-au permis să vadă cum cele obținute din mântuirea lui Dumnezeu le depășeau pe cele câștigate de profeți și apostoli în veacurile trecute. Din fiecare rând al cuvintelor lui Dumnezeu, poți să pricepi fiecare iotă din înțelepciunea Sa, precum și dragostea și grija Sa meticuloasă pentru om. Pe lângă faptul că a exprimat acele cuvinte, Dumnezeu a dezvăluit public, rând pe rând, noțiunile și sofismele anterioare ale omului și lucrurile pe care oamenii nu și le-au imaginat niciodată, precum și calea pe care oamenii aveau să meargă în viitor. Probabil că aceasta este tocmai „iubirea” îngustă pe care omul este în stare să o experimenteze! La urma urmei, Dumnezeu le dăruise oamenilor cele trebuincioase lor și le oferise cele cerute, fără să rețină ceva și fără să le ceară nimic în schimb.

Mai multe capitole speciale din această secțiune abordează Biblia. De câteva mii de ani, Biblia este o parte din istoria omenirii. În plus, oamenii o tratează ca pe Dumnezeu până în punctul în care, în zilele de pe urmă, l-a luat locul lui Dumnezeu, fapt care pe El îl dezgustă. Astfel, când timpul a permis, Dumnezeu S-a simțit obligat să clarifice povestea lăuntrică și originile Bibliei; dacă El nu ar fi făcut acest lucru, Biblia ar ocupa în continuare locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor și ei ar folosi cuvintele din Biblie ca să măsoare și să condamne faptele lui Dumnezeu. Explicând esența, structura și neajunsurile Bibliei, Dumnezeu nu nega în niciun caz existența Bibliei și nici nu o condamna; mai degrabă, El oferea o descriere adecvată, potrivită, care restabilea imaginea originală a Bibliei, aborda neînțelegerile oamenilor privind Biblia și le oferea perspectiva corectă asupra Bibliei, astfel încât ei să nu mai se închine Bibliei și să nu se mai piardă; adică, astfel încât să nu mai confunde credința lor oarbă în Biblie cu credința în Dumnezeu și închinarea la Dumnezeu, temători chiar să se confrunte cu adevărul său context și eșecurile acesteia. Odată ce oamenii au o înțelegere pură a Bibliei, ei sunt capabili să renunțe la aceasta fără mustrări de conștiință și să accepte cu curaj noile

cuvinte ale lui Dumnezeu. Acesta este țelul lui Dumnezeu în aceste câteva capitole. Adevărul pe care Dumnezeu dorește să îl spună aici oamenilor este că nicio teorie sau niciun fapt nu poate înlocui lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu de astăzi și că nimic nu poate sta în locul lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu pot scăpa de capcana Bibliei, nu vor putea niciodată să vină înaintea lui Dumnezeu. Dacă își doresc să vină înaintea lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să-și curețe inimile de orice ar putea să-L înlocuiască; atunci, ei vor fi plăcuți lui Dumnezeu. Deși Dumnezeu doar explică Biblia aici, nu uitați că, în afară de Biblie, există multe alte lucruri eronate cărora oamenii li se închină cu sinceritate; singurele lucruri la care nu se închină sunt cele care vin într-adevăr de la Dumnezeu. Dumnezeu pur și simplu folosește Biblia ca exemplu pentru a le aminti oamenilor să nu o apuce pe calea greșită și să nu ajungă din nou la extreme și să cadă pradă confuziei în timp ce cred în Dumnezeu și-l acceptă cuvintele.

Cuvintele pe care Dumnezeu le oferă omului trec de la superficial la profund. Subiectele cuvântărilor Sale evoluează continuu de la comportamentul și acțiunile exterioare ale oamenilor până la firile lor corupte, de unde Dumnezeu îndreaptă vârful lăncii Sale lingvistice către cea mai profundă parte a sufletelor oamenilor: substanța lor. În perioada în care au fost exprimate „Cuvintele lui Hristos când a mers în Biserici III”, cuvântările lui Dumnezeu subliniază esența și identitatea omului și ce înseamnă să fii o persoană adevărată – cele mai profunde adevăruri și întrebări esențiale privind intrarea oamenilor în viață. Desigur, gândindu-ne la adevărurile pe care Dumnezeu le oferă omului în „Cuvintele lui Hristos când a mers în Biserici I”, conținutul „Cuvintele lui Hristos când a mers în Biserici III” este, prin comparație, incredibil de profund. Cuvintele din această secțiune vizează viitoarea cale a oamenilor și modul în care aceștia pot fi desăvârșiți; de asemenea, se referă și la viitoarea destinație a omului și cum Dumnezeu și omul vor intra împreună în odihnă. (S-ar putea spune că, până în prezent, acestea sunt cele mai ușor de înțeles cuvinte pe care Dumnezeu le-a adresat oamenilor în ceea ce privește substanța, misiunea și destinația lor.) Speranța lui Dumnezeu este ca oamenii care citesc aceste cuvinte să fie cei care s-au separat de noțiunile și închipuirile omenești, care sunt capabili de o înțelegere pură a fiecărui cuvânt al lui Dumnezeu în adâncul inimii lor. Mai mult decât atât, El speră ca toți cei care citesc aceste cuvinte să poată lua cuvintele Sale ca fiind adevărul, calea și viața, și să nu îl trateze pe Dumnezeu cu ușurință sau să-L lingusească. Dacă oamenii ar citi aceste cuvinte cu o atitudine menită să-L verifice sau să-L cerceteze pe Dumnezeu, atunci aceste cuvântări ar fi ca o carte închisă pentru ei. Doar cei care urmăresc adevărul, care sunt hotărâți să-L urmeze pe Dumnezeu și care nu se îndoiesc de El câtuși de puțin sunt calificați să accepte aceste cuvinte.

„Cuvintele lui Hristos când a mers în Biserici IV” sunt o altă categorie de cuvântări divine care continuă „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”. Această secțiune include îndemnul, învățăturile și revelațiile lui Dumnezeu pentru oamenii din confesiunile creștine, cum ar fi: „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va

fi făcut din nou cerul și pământul” și „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu”. Aceasta include, de asemenea, cele mai exacte cerințe ale lui Dumnezeu pentru omenire, cum ar fi: „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”, „Trei avertismente”, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”. Sunt abordate multe aspecte, cum ar fi revelații și judecăți pentru tot felul de oameni și cuvinte despre cum să-L cunoaștem pe Dumnezeu. S-ar putea spune că această secțiune este esența judecății omenirii de către Dumnezeu. Cea mai de neuitat parte a acestei secțiuni din cuvântările lui Dumnezeu este că, atunci când Dumnezeu era pe punctul de a-Și încheia lucrarea, a expus ceea ce se află în însăși măduva oamenilor: trădarea. Scopul Său este ca oamenii să cunoască următorul fapt până la capăt și să-l ardă în cele mai adânci părți ale inimii lor: nu contează de cât timp ești adeptul lui Dumnezeu – natura ta încă este aceea de a-L trăda pe Dumnezeu. Cu alte cuvinte, este în natura omului să-L trădeze pe Dumnezeu, deoarece oamenii sunt incapabili să atingă maturitatea absolută în viața lor, iar în firile lor nu pot exista decât schimbări relative. Deși aceste două capitole, „Trădarea (1)” și „Trădarea (2)” dau o lovitură oamenilor, sunt cu adevărat cele mai fidele și binevoitoare avertismente ale lui Dumnezeu pentru oameni. Cel puțin, atunci când oamenii sunt mulțumiți de sine și îngâmfați, după citirea acestor două capitole, răutatea lor va fi pusă sub control, iar ei se vor potoli. Prin aceste două capitole, Dumnezeu le reamintește tuturor oamenilor că, indiferent cât de matură este viața lor, cât de profunde sunt experiențele lor, cât de mare este încrederea lor și indiferent de locul în care s-au născut și încotro se duc, natura lor de a-L trăda pe Dumnezeu este susceptibilă să se dezvăluie în orice moment și în orice loc. Ceea ce vrea Dumnezeu să spună fiecărei persoane în parte este acest lucru: să-L trădeze pe Dumnezeu este natura înnăscută a fiecăruia. Bineînțeles, prin exprimarea acestor două cuvântări, intenția lui Dumnezeu nu este să găsească scuze pentru a alunga sau condamna omenirea, ci să-i facă pe oameni mai conștienți de natura omului, astfel încât ei să poată trăi cu atenție înaintea lui Dumnezeu tot timpul ca să primească îndrumarea Lui, ceea ce îi va împiedica să piardă prezența lui Dumnezeu și să pășească pe calea fără întoarcere. Aceste două capitole sunt un semnal de alarmă pentru toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu. Să sperăm că oamenii vor înțelege intențiile serioase ale lui Dumnezeu; la urma urmei, toate aceste cuvinte sunt fapte incontestabile – așadar, de ce trebuie ca omul să se certe în privința momentului și a modului în care au fost exprimate de Dumnezeu? Dacă Dumnezeu ar păstra toate aceste lucruri pentru Sine și ar aștepta până când oamenii ar crede că este potrivit ca El să le rostească, nu ar fi prea târziu? Când ar fi momentul cel mai potrivit?

Dumnezeu folosește mai multe metode și perspective în aceste patru secțiuni. De exemplu, uneori folosește satira, iar alteori folosește metoda aprovizionării directe și a învățăturilor; uneori folosește exemple, iar alteori folosește reproșuri dure. În general, există tot felul de metode diferite, al căror obiectiv este să răspundă diferitelor stări și gusturi ale oamenilor. Perspectiva din care vorbește El se schimbă odată cu diversele

metode și conținutul cuvântărilor Sale. De exemplu, uneori spune „Eu” sau „pe Mine”; adică, El le vorbește oamenilor din perspectiva lui Dumnezeu Însuși. Uneori vorbește la persoana a treia, spunând că „Dumnezeu” este așa sau altfel, și, în alte momente, vorbește din perspectiva unei ființe umane. Indiferent din ce perspectivă vorbește, esența Lui nu se schimbă pentru că, indiferent cum vorbește, tot ceea ce exprimă El este esența lui Dumnezeu Însuși – este tot adevărul și este ceea ce îi trebuie omenirii.

CUVINTELE LUI HRISTOS CÂND A MERS ÎN BISERICI I

(DIN IUNIE 1992 PÂNĂ ÎN OCTOMBRIE 1992)

Calea... (1)

Pe parcursul vieții, nimeni nu știe ce fel de piedici va întâmpina și nici la ce fel de rafinare va fi supus. Pentru unii, acestea sunt la locul de muncă, pentru alții în posibilitățile din viitor, pentru alții în familia în care s-au născut, pentru alții în căsnicia lor. Însă diferența dintre ei și noi este că astăzi, noi, acest grup de oameni, suferim în sânul cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, ca oameni care Îl slujesc pe Dumnezeu, am avut piedici pe calea credinței în El, care e calea pe care merg toți credincioșii, și cărarea de sub tălpile picioarelor noastre, ale tuturor. Din acest punct ne începem oficial călătoria pe calea credinței în Dumnezeu, ridicăm oficial cortina vieții omenești și pășim pe calea dreaptă a vieții. Cu alte cuvinte, acesta e momentul în care pășim pe calea dreaptă pe care Dumnezeu trăiește împreună cu omul, și anume calea pe care umblă oamenii obișnuiți. Ca unul care stă înaintea lui Dumnezeu și Îl slujește – unul care poartă haina unui preot din templu și are demnitatea, autoritatea și măreția lui Dumnezeu – fac următoarea declarație înaintea tuturor oamenilor, și anume: chipul glorios al lui Dumnezeu este slava Mea, planul Lui de gestionare (planul mântuirii) este esența Mea. Nu caut să câștig înșutit în lumea de pe urmă, ci numai să împlinesc voia lui Dumnezeu în această lume, ca El să Se poată bucura de o fărâmbă din slava Lui de pe pământ mulțumită eforturilor Mele slabe pe care le depun în trup. Aceasta este singura Mea dorință. După părerea Mea, aceasta este singura Mea hrană spirituală. Cred că acestea ar trebui să fie „ultimele cuvinte” ale unui om care trăiește în trup și care este plin de emoții. Aceasta este calea de sub tălpile Mele astăzi. Cred că această perspectivă a Mea conține ultimele Mele cuvinte rostite în trup și sper că oamenii nu au noțiuni sau alte gânduri despre Mine. Cu toate că am făcut tot ce am putut, încă nu am reușit să împlinesc voia lui Dumnezeu din cer. Sunt nespus de trist. De ce este aceasta substanța trupului? Astfel, faptul că am ajuns să înțeleg mai profund substanța omenirii a fost doar un rezultat al lucrurilor pe care le-am înfăptuit în trecut și al lucrării de cucerire pe care Dumnezeu a făcut-o în Mine. Doar după aceea Mi-am stabilit standardul fundamental: să caut doar să împlinesc voia lui Dumnezeu, să fac tot ce depinde de Mine și să nu am nicio mustrare de conștiință. Nu dau nicio atenție pretențiilor pe care alții care Îl slujesc pe Dumnezeu le au de la ei înșiși. Pe scurt, Mi-am pus inima să împlinesc voia Lui. Aceasta este mărturisirea Mea, ca una dintre creațiile Lui care slujește înaintea Sa – unul care a fost mântuit și iubit de Dumnezeu, și care a suferit loviturile Lui. Aceasta este mărturisirea unuia care a fost păzit, protejat, iubit și folosit în mare măsură de către Dumnezeu. De acum încolo, voi continua să merg pe această cale până când Îmi voi fi îndeplinit lucrarea importantă pe care Dumnezeu Mi-a încredințat-o. Dar, după părerea Mea, sfârșitul drumului este iminent, căci lucrarea Lui s-a încheiat și, până în prezent, oamenii au făcut tot ceea ce sunt capabili să facă.

Intrarea Chinei continentale în acest curent de recuperare a dat naștere treptat bisericilor locale concentrate asupra lucrării Duhului Sfânt, căci bisericile apărute în

această vreme au devenit esența lui Dumnezeu în familia imperială destrămată. E de la sine înțeles că Dumnezeu a fost copleșit de fericire să întemeieze bisericile locale într-o astfel de familie – fericirea Lui a fost una care a sfidat descrierea. După ce a întemeiat biserici locale în China continentală și a propovăduit vestea cea bună fraților și surorilor din alte biserici locale din întreaga lume, Dumnezeu a fost foarte entuziasmat – acesta a fost primul pas al lucrării pe care intenționa să o facă în China continentală. S-ar putea spune că acesta a fost primul act. Și abilitatea Sa de a începe prima etapă a lucrării Sale într-o citadelă de demoni ca aceasta – o citadelă pe care nimeni și nimic nu o poate cuceri – nu este marea putere a lui Dumnezeu? Este clar că, pentru recuperarea acestei lucrări, nenumărați frați și surori au fost martirizați, murind sub cuțitul de măcelar al diavolului. Mă întristează și Mă mânie să vorbesc despre asta, dar, în cea mai mare parte, zilele de suferință au trecut. Faptul că pot lucra astăzi pentru Dumnezeu și că am reușit să ajung unde sunt astăzi se datorează întru totul măreței puteri a lui Dumnezeu. Simt o mare admirație pentru cei pe care Dumnezeu i-a ales pentru martiriu – ei au putut să împlinească voia lui Dumnezeu și să se jertfească pentru Dumnezeu. Să fiu cinstit, dacă nu ar fi fost harul și îndurarea lui Dumnezeu, M-aș fi afundat în noroi cu multă vreme în urmă. Slavă lui Dumnezeu! Îmi doresc să Îi dau toată slava lui Dumnezeu, astfel încât El să Se poată odihni. Unii oameni Mă întreabă: „Din cauza poziției Tale, nu ar trebui să mori. Atunci cum se face că Te bucuri când Dumnezeu pomenește moartea?” În loc să le răspund direct, le zâmbesc doar și le spun: „Aceasta este calea pe care trebuie să o urmăresc, pe care trebuie să o urmez necondiționat”. Oamenii sunt uimiți de răspunsul Meu. Pot doar să Mă privească surprinși, un pic neîncredători în Mine. Totuși, Eu cred că, de vreme ce aceasta este calea pe care am ales-o și aceasta este și hotărârea pe care am luat-o înaintea lui Dumnezeu, atunci, indiferent cât de mari sunt dificultățile, trebuie să Mă străduiesc din răzputeri să merg înainte. Cred că aceasta este promisiunea care ar trebui respectată de cei care Îl slujesc pe Dumnezeu – și ei nu trebuie să-și încalce cuvântul câtuși de puțin. De asemenea, aceasta este o regulă care a fost dată cu multă vreme în urmă, în Epoca Legii, pe care un om care crede în Dumnezeu ar trebui să o înțeleagă. Din câte am experimentat, deși cunoașterea Mea de Dumnezeu nu este vastă și ceea ce am experimentat cu adevărat este neglijabil, nevrednic de a fi menționat – încât nu am despre ce înțelegeri inteligente să vorbesc – cuvintele lui Dumnezeu trebuie respectate și nu pot fi sfidate. Cu toată sinceritatea, propriile Mele experiențe practice sunt neglijabile, dar, deoarece Dumnezeu Îmi stă martor și oamenii au întotdeauna credință oarbă în persoana care sunt Eu, ce pot face? Totuși, încă trag nădejde că oamenii își rectifică punctele de vedere față de iubirea pentru Dumnezeu. Persoana care sunt Eu nu contează cu nimic; căci și Eu urmăresc calea credinței în Dumnezeu și calea pe care umblu nu este alta decât calea credinței în Dumnezeu. O persoană poate fi bună, dar nu ar trebui să fie un obiect de închinare – nu poate fi decât un exemplu de urmat. Nu Mă interesează ce fac alții, dar le spun oamenilor că și Eu Îi dau slavă lui Dumnezeu; nu dau trupului slava Duhului. Sper ca toți

să poată să-Mi înțeleagă sentimentele în legătură cu asta. Nu Mă eschivez de la responsabilitatea Mea, dar este pur și simplu întreaga poveste. Acest lucru ar trebui să fie limpede ca lumina zilei, ca să nu se mai vorbească din nou despre asta.

Astăzi am fost luminat înaintea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ este lucrarea de mântuire. Aceasta nu este întinată de nimic altceva. Unii oameni ar putea crede contrariul, dar Eu am simțit întotdeauna că Duhul Sfânt săvârșește doar o etapă a lucrării – lucrarea de mântuire – și nicio altă lucrare. Acest lucru ar trebui să fie clar. Doar acum a devenit clară lucrarea Duhului Sfânt în China continentală. Și de ce ar vrea Dumnezeu să deschidă toate drumurile și să lucreze într-un loc precum acesta, în care demonii aleargă nebuni? Acest lucru arată că, mai presus de orice, Dumnezeu face lucrarea de mântuire. Mai precis, este în principal lucrarea de cucerire. Numele Isus a fost strigat de la început. (Poate că unii nu au experimentat asta, dar Eu spun că acesta a fost un pas al lucrării Duhului Sfânt.) Acest lucru a fost necesar pentru a se îndepărta de Isus din Epoca Harului, așa că o parte din oameni au fost aleși în prealabil și apoi, mai târziu, numărul celor aleși a scăzut. După aceea, numele Witness Lee a fost strigat în China continentală, iar aceasta a fost a doua parte a lucrării de recuperare pe care Duhul Sfânt a făcut-o în China continentală. Aceasta a fost prima etapă a lucrării în care Duhul Sfânt a început să aleagă oameni, adică mai întâi i-a adunat laolaltă pe oameni și a așteptat ca păstorul să îi păstorească; numele „Witness Lee” a fost folosit pentru a efectua acea lucrare. Dumnezeu Însuși Și-a făcut lucrarea la mărturisirea numelui „Cel Puternic” și, înainte de aceasta, a fost o etapă pregătitoare. Prin urmare, nu contează dacă a fost corect sau greșit, și aceasta nu este chestiunea principală din planul lui Dumnezeu. După ce a mărturisit numele „Cel Puternic”, Dumnezeu a început în mod oficial să Își facă personal lucrarea și, după aceea, faptele Lui ca Dumnezeu în trup au început în mod oficial. Prin numele „Domnul Cel Puternic”, El a preluat controlul asupra tuturor celor care erau răzvrățiți și neascultători. Ei au început să devină asemenea ființelor omenești, tot așa cum oamenii încep să pară adulți când împlinesc douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani; adică, oamenii tocmai au început să ducă viața obișnuită a unei ființe omenești. Prin încercarea făcătorilor de servicii, lucrarea lui Dumnezeu a trecut în mod firesc la faza de lucrare divină. S-ar putea spune că numai acest pas al lucrării alcătuiește cea mai mare parte din lucrarea Sa și că este pasul inițial din lucrarea Sa. Oamenii se cunosc pe ei înșiși și se urăsc pe ei înșiși. Au ajuns la un punct în care pot să se blesteme pe ei înșiși, în care își dau viața cu bucurie și au o idee vagă despre frumusețea lui Dumnezeu, pe a cărei temelie ajung să înțeleagă adevărata semnificație a existenței omenești – împlinind, astfel, voia lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu din China continentală se apropie de final. Dumnezeu Și-a continuat pregătirile în acest ținut mizerabil câțiva ani la rând, dar oamenii nu au ajuns niciodată la punctul în care au ajuns acum, ceea ce înseamnă că doar astăzi Își începe Dumnezeu lucrarea în mod oficial. Nu este necesar să ofer mai multe detalii despre aceasta sau să fiu mai clar. Este întru totul corect să spun că această lucrarea este săvârșită direct prin

divinitatea lui Dumnezeu, dar îndeplinită prin om. Nimeni nu poate nega aceasta. Faptul că lucrarea Lui a putut atinge nivelul la care este, în prezent, în oamenii din acest ținut al decadentei, se datorează cu siguranță puterii mărețe a lui Dumnezeu pe pământ. Rodul acestei lucrări poate fi dus oriunde pentru a-i convinge pe oameni. Nimeni nu ar îndrăzni să judece acest lucru cu ușurință, și nici să îl nege.

Calea... (2)

Se poate ca frații și surorile noastre să aibă o oarecare idee despre ordinea, pașii și metodele lucrării lui Dumnezeu din China continentală, dar Eu tot cred că merită să ne reamintim aceste lucruri sau să vă fac un rezumat rapid. Voi folosi pur și simplu această ocazie ca să spun ce este în inima Mea și nu Mă voi referi la chestiuni care depășesc această lucrare. Sper ca frații și surorile să Îmi înțeleagă starea și, de asemenea, cer cu smerenie ca toți aceia care citesc cuvintele Mele să înțeleagă și să Îmi ierte statura umilă, insuficienta Mea experiență de viață și neputința Mea de a-Mi ține capul sus înaintea lui Dumnezeu. Totuși, simt că acestea sunt doar niște motive obiective. Pe scurt, indiferent de circumstanțe, nicio persoană, niciun eveniment și niciun lucru nu ne poate împiedica să avem părtășie înaintea lui Dumnezeu și sper ca frații și surorile să poată să Mi se alăture în a lucra mai din greu înaintea lui Dumnezeu. Aș dori să vă ofer următoarea rugăciune: „O, Dumnezeule! Te rog, ai milă de noi astfel încât Eu și frații și surorile Mele să putem să ne luptăm împreună sub stăpânirea idealurilor comune, să Îți fim credincioși până la moarte și să nu avem niciodată regrete!” Aceste cuvinte sunt hotărârea Mea înaintea lui Dumnezeu, dar se poate spune și că sunt propriul Meu motto ca un om în trup care este folosit de Dumnezeu. Am avut părtășie despre aceste cuvinte la adunările cu frații și surorile care erau alături de Mine de multe ori și le-am dăruit acest mesaj celor de lângă Mine. Nu știu ce cred oamenii despre ele, dar, indiferent de caz, cred că aceste cuvinte conțin nu numai un aspect legat de eforturi subiective, dar, mai mult, și un aspect legat de o teorie obiectivă. Din această cauză, este posibil ca unii oameni să aibă anumite opinii și ar fi bine ca tu să faci din aceste cuvinte motto-ul tău și să vezi cât de puternică va deveni hotărârea ta de a-L iubi pe Dumnezeu. Unii oameni își vor forma o anumită noțiune când vor citi aceste cuvinte și vor gândi: „Cum ar putea o vorbă de zi cu zi, atât de obișnuită, să le ofere oamenilor un imbold puternic de a-L iubi pe Dumnezeu până la moarte? Și nu are nimic de-a face cu subiectul despre care vorbim, «Calea»”. Recunosc faptul că este posibil ca aceste cuvinte să nu fie deosebit de captivante, dar întotdeauna am crezut că ele îi pot conduce pe oameni pe calea cea dreaptă și le pot permite să treacă prin tot felul de încercări de-a lungul căii credinței în Dumnezeu fără să se descurajeze sau să dea înapoi. Din acest motiv le consider întotdeauna ca fiind motto-ul Meu. Sper ca și oamenii să mediteze cu atenție la ele. Cu toate acestea, intenția Mea nu este de a-i obliga pe toți să accepte punctele Mele de

vedere – aceasta este doar o sugestie. Indiferent ce gândesc ceilalți oameni despre Mine, Eu cred că Dumnezeu înțelege dinamica interioară a fiecăruia dintre noi. Dumnezeu lucrează în mod continuu în fiecare dintre noi, iar lucrarea Lui este inepuizabilă. El lucrează astfel în noi pentru că noi toți ne-am născut în țara marelui balaur roșu. Cei care s-au născut în țara marelui balaur roșu au norocul de a câștiga această lucrare a Duhului Sfânt. Ca unul dintre ei, simt profund afecțiunea, demnitatea respectabilă și frumusețea lui Dumnezeu. Acesta este Dumnezeu care ne poartă de grijă. Pentru un imperiu al proletariatului atât de înapoiat, conservativ, adept al feudalismului, superstițios și depravat, a putea câștiga acest fel de lucrare din partea lui Dumnezeu arată pur și simplu cât de binecuvântați suntem noi, acest grup de oameni din epoca finală. Cred că toți frații și surorile ai căror ochi spirituali le sunt deschiși ca să vadă această lucrare vor vărsa, prin urmare, lacrimi de bucurie. Și, în acel moment, nu te vei exprima înaintea lui Dumnezeu dansând cu bucurie? Nu Îi vei dedica lui Dumnezeu cântecul din inima ta? În acel moment, nu Îi vei arăta lui Dumnezeu hotărârea ta și nu îți vei face un alt plan înaintea Lui? Cred că toate acestea sunt lucruri pe care oamenii normali care cred în Dumnezeu ar trebui să le facă. Ca ființe omenești, cred că fiecare dintre noi ar trebui să aibă un fel de a se exprima înaintea lui Dumnezeu. Așa s-ar comporta o persoană care are sentimente. O privire la calibrul fiecăruia dintre noi și la locul în care ne-am născut arată câtă umilință a îndurat Dumnezeu pentru a veni printre noi. E posibil să avem o oarecare cunoaștere de Dumnezeu înlăuntrul nostru, dar ceea ce știm – că Dumnezeu este atât de măreț, de suveran și de vrednic de cinste – este suficient pentru a sublinia cât de mare a fost suferința Sa în mijlocul omenirii. Totuși, aceste cuvinte ale Mele sunt încă vagi și oamenii nu pot decât să le trateze ca pe slove și doctrină, căci oamenii din mijlocul nostru sunt prea indiferenți și proști. Așadar, singura Mea opțiune este să depun mai mult efort explicând această chestiune tuturor acelor frați și surori care ar accepta-o, pentru ca duhurile noastre să poată fi atinse de Duhul lui Dumnezeu. Fie ca Dumnezeu să ne deschidă ochii spirituali ca să putem vedea prețul pe care Dumnezeu l-a plătit, eforturile pe care le-a depus și energia pe care a consumat-o pentru noi.

Ca unul dintre cei din China continentală care a acceptat Duhul lui Dumnezeu, simt profund cât de deficitar este calibrul nostru. (Sper că frații și surorile noastre nu se simt negativi din pricina asta – aceasta este realitatea situației). În viața Mea practică, am văzut cu claritate că ceea ce avem și ce suntem este atât de înapoiat. În ce privește aspectele esențiale, acesta este modul în care ne comportăm în viață și în relația noastră cu Dumnezeu, iar în ceea ce privește aspectele secundare, reprezintă toate ideile și gândurile noastre. Toate acestea sunt lucruri care există în mod obiectiv și sunt dificil de ascuns în spatele cuvintelor sau prefăcătoriei. Prin urmare, când spun asta, cei mai mulți oameni dau din cap și aprobă, și sunt convinși de ceea ce spun, cu excepția cazului în care sunt lipsiți de rațiune normală. Oamenii ca aceștia nu sunt capabili să-Mi accepte părerile. Poate sunt prea nepoliticos, referindu-Mă cu neobrăzare la acești oameni ca la

niște fiare veritabile. Aceasta este din cauză că, în țara marelui balaur roșu, sunt cei mai neînsemnați dintre neînsemnați, precum porcii sau câinii. Nimeni nu este mai lipsit de calibru; ei nu sunt vrednici să vină înaintea lui Dumnezeu. Poate cuvintele Mele sunt prea „lipsite de pudoare”. Reprezentându-L pe Duhul lui Dumnezeu care lucrează în Mine, blestem o astfel de creatură mizerabilă care este asemenea unei fiare și sper ca frații și surorile Mele să nu fie slăbiți din pricina aceasta. Este posibil ca asemenea oameni să nu existe printre noi, dar, indiferent care este adevărul, cred că astfel de oameni ar trebui tratate. Tu ce crezi?

Imperiului marelui balaur roșu a rezistat câteva mii de ani și, de-a lungul acestora, s-a depravat – și, din cauză că s-a împotrivit lui Dumnezeu în tot acest timp, a primit blestemele și mânia lui Dumnezeu, după care a urmat mustrarea. Blestemată de Dumnezeu, această țară a îndurat constant discriminarea rasială și rămâne înapoiată. Ca urmare, țara în care ne-am născut este plină de tot felul de demoni mârșavi care sunt neînfrânați în urmărirea puterii – ceea ce înseamnă că ei îi spurcă pe toți care s-au născut aici. Obiceiurile, tradițiile, ideile și conceptele oamenilor sunt înapoiate și învechite, așa că aceștia își formează tot felul de noțiuni despre Dumnezeu de care nu au reușit să se lepede până în prezent. În mod specific, ei se poartă într-un fel înaintea lui Dumnezeu și într-un alt fel pe la spatele Lui, crezând că Îl slujesc pe Dumnezeu când, de fapt, îl venerază pe Satana, ceea ce arată că sunt cei mai înapoiați dintre toți. Dumnezeu a lucrat atât de mult în China continentală și a rostit atât de multe din cuvintele Sale, dar oamenii sunt încă din cale afară de amortiți și indiferenți. Ei își continuă lucrul ca și mai înainte și nu înțeleg câtuși de puțin cuvintele lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a declarat că nu exista niciun viitor și nicio nădejde, o biserică însuflețită de căldura verii a căzut imediat într-o iarnă rece. Adevăratul sine al oamenilor a fost expus la lumina zilei, iar încrederea, dragostea și tăria de dinainte, au dispărut toate fără urmă. Și astăzi, niciunul dintre ei nu și-a recăpătat vitalitatea. Prin cuvinte, ei spun că Îl iubesc pe Dumnezeu dar, cu toate că nu îndrăznesc să se plângă în inimile lor, indiferent de situație, pur și simplu nu au acea dragoste. Ce poate fi asta? Cred că frații și surorile noastre vor admite acest fapt. Fie ca Dumnezeu să ne lumineze ca toți să Îl putem cunoaște frumusețea, să Îl putem iubi pe Dumnezeul nostru din adâncul inimii și să ne exprimăm dragostea pe care cu toții o avem pentru Dumnezeu în diferitele noastre poziții; fie ca Dumnezeu să ne ofere inimi statornice, pline de o dragoste neprefăcută pentru El – aceasta nădăjduiesc. Acum că am spus asta, simt puțină compasiune pentru frații și pentru surorile Mele care s-au născut și ei în acest ținut mizer și, astfel, o ură față de marele balaur roșu s-a născut în Mine. El ne împiedică dragostea pentru Dumnezeu și ne ademenește în lăcomia noastră cu privire la perspectivele noastre de viitor. Ne ispitește să fim negativiști, să ne împotrivim lui Dumnezeu. Marele balaur roșu a fost cel care ne-a înșelat, ne-a corupt și ne-a pustiit până acum, până în punctul în care nu suntem capabili să răsplătim dragostea lui Dumnezeu din inimă. Avem imboldul în inimi, dar, în pofida acestui fapt, suntem neputincioși. Toți suntem victimele

lui. Din acest motiv, îl urăsc din adâncul ființei Mele și de-abia aștept să îl distrug. Totuși, când Mă gândesc din nou, nu ar avea rost și doar l-ar aduce necazuri lui Dumnezeu, deci Mă întorc la aceste cuvinte – Îmi pun inima să fac voia Lui – iubindu-L pe Dumnezeu. Aceasta este calea pe care o apuc – este calea pe care Eu, una dintre creaturile Sale, ar trebui să pășesc. Așa ar trebui să Îmi petrec viața. Acestea sunt cuvinte din inima Mea și sper că frații și surorile Mele vor obține o oarecare încurajare după le ce citesc, astfel încât inima Mea să poată găsi puțină pace. Căci scopul Meu este să fac voia lui Dumnezeu și, astfel, să trăiesc o viață luminoasă, strălucitoare și plină de înțeles. Făcând aceasta, voi putea să mor fără regrete, cu o inimă plină de mulțumire și mângâiere. Ți-ar plăcea să faci asta? Ești tu o persoană cu o astfel de hotărâre?

Faptul că Dumnezeu poate să lucreze în așa-zisul „om bolnav din estul Asiei” este marea Sa putere. Este smerenia și tăinicia Lui. Indiferent cât de aspre sunt cuvintele Lui sau mustrea Sa la adresa noastră, noi ar trebui să Îl lăudăm din adâncul inimii pentru smerenia Lui și să Îl iubim pentru aceasta până la capăt. Oamenii care au fost în robia Satanei timp de câteva mii de ani au continuat să trăiască sub influența acestuia și nu s-au debarasat de ea. Au continuat să bâjbâie cu amărăciune și să se străduiască din răspuțeri. În trecut ardeau tămâie, se închinau și îl venerau pe Satana și erau în strânsă legătură cu familia și cu situațiile seculare complicate, precum și cu interacțiunile sociale. Ei nu au fost capabili să se debaraseze de acestea. În acest fel de societate în care oamenii se luptă pe viață și pe moarte, unde poate găsi cineva o viață semnificativă? Ce îmi amintesc oamenii este o viață de suferință și, din fericire, Dumnezeu i-a mântuit pe acești oameni nevinovați, plasându-ne viețile în grija și protecția Sa, astfel încât viețile noastre sunt fericite și lipsite de multele îngrijorări. Am continuat să trăim sub harul Lui până acum. Nu este aceasta binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum poate îndrăzni cineva să Îi ceară lui Dumnezeu lucruri extravagante? Ne-a dat El oare atât de puțin? Încă nu sunteți mulțumiți? Cred că a sosit timpul să-l răsplătim dragostea lui Dumnezeu. Cu toate că suntem nu puțin ridiculizați, calomniați și persecutați deoarece urmăm calea credinței în Dumnezeu, cred că acest lucru este semnificativ. Este un lucru glorios, nu rușinos, și, indiferent de situație, ne bucurăm de multe binecuvântări. În nenumăratele momente de dezamăgire, cuvintele lui Dumnezeu ne-au adus mângâiere și, înainte să ne dăm seama, mâhnirea s-a transformat în bucurie. În nenumăratele momente de lipsuri, Dumnezeu ne-a dat binecuvântări și, prin cuvintele Lui, ne-a oferit cele trebuincioase. În nenumăratele momente de boală, cuvintele lui Dumnezeu ne-au adus viață – am fost izbăviți de pericol și, din pericol, am ajuns la adăpost. Fără să îți dai seama, deja te-ai bucurat de atât de multe lucruri ca acestea. Nu îți aduci aminte nimic?

Calea... (3)

În viața Mea, sunt întotdeauna bucuros să Îmi ofer întru totul mintea și trupul lui Dumnezeu. Doar atunci e fără reproș conștiința mea și oarecum împăcată. Cei care caută viața trebuie mai întâi să își dea întreaga inimă lui Dumnezeu; aceasta este o condiție prealabilă. Mi-ar plăcea ca frații și surorile Mele să se roage cu Mine lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Fie ca Duhul Tău din ceruri să reverse har asupra oamenilor de pe pământ, așa încât inima Mea să poată să se întoarcă la Tine în întregime, ca Duhul Meu să poată fi atins de Tine, ca Eu să Îți pot vedea frumusețea în inima și în duhul Meu, și așa încât cei de pe pământ să poată fi binecuvântați să Îți vadă frumusețea. Dumnezeule! Fie ca Duhul Tău să ne atingă din nou duhurile pentru ca dragostea noastră să fie de veșnică și neschimbătoare!” Primul lucru pe care Dumnezeu îl face în noi toți este să ne încerce inimile – și, după ce ne vărsăm inima înaintea Lui, atunci El începe să ne atingă duhurile. Doar în duh putem să vedem frumusețea, supremația și măreția lui Dumnezeu. Aceasta este calea Duhului Sfânt în ființele omenești. Ai o astfel de viață? Ai experimentat viața Duhului Sfânt? A fost duhul tău atins de Dumnezeu? Ai văzut cum lucrează Duhul Sfânt în oameni? I-ai dăruit lui Dumnezeu întreaga ta inimă? După ce Îi dăruiești lui Dumnezeu pe deplin inima ta, poți să experimentezi direct viața Duhului Sfânt și lucrarea Sa se va manifesta constant pentru tine. La acea vreme, vei deveni o persoană pe care Duhul Sfânt o folosește. Îți dorești să devii o astfel de persoană? Îmi aduc aminte cum, când am fost atins de Duhul Sfânt și Mi-am dăruit pentru prima dată inima lui Dumnezeu, am căzut înaintea Lui și am strigat: „O, Dumnezeule! Tu Mi-ai deschis ochii și Mi-ai permis să-Ți cunosc mântuirea. Îmi doresc să Îți dau inima Mea în întregime și cer doar ca voia Ta să se facă. Tot ce Îmi doresc este ca inima Mea să Îți poată câștiga aprobarea în prezența Ta și cer doar să-Ți urmez voia”. Nu voi uita niciodată acea rugăciune; am fost profund atins și am izbucnit în lacrimi de durere înaintea lui Dumnezeu. Aceea a fost prima Mea rugăciune de succes, făcută în prezența lui Dumnezeu ca o persoană care a fost mântuită și a fost prima dorință a inimii Mele. Am fost atins adesea de Duhul Sfânt. Ai avut o astfel de experiență? Cum a lucrat Duhul Sfânt în tine? Cred că, într-o măsură mai mare sau mai mică, toți oamenii care caută să Îl iubească pe Dumnezeu împărtășesc această experiență – doar că oamenii uită. Dacă o persoană spune că nu a avut o astfel de experiență, aceasta dovedește că încă nu a fost mântuită și că rămâne încă sub domeniul Satanei. Lucrarea Duhului Sfânt comună nouă tuturor e calea Duhului Sfânt și este, de asemenea, calea celor care cred în Dumnezeu și Îl caută. Primul pas în lucrarea pe care o face Duhul Sfânt în oameni este acela atingerea duhurilor lor, după care ei încep să Îl iubească pe Dumnezeu și să caute viața, și toți cei care merg pe această cale sunt în curentul Duhului Sfânt. Aceasta nu este dinamica lucrării lui Dumnezeu doar în China continentală, ci în tot universul. El lucrează astfel cu toată omenirea. Dacă cineva nu a fost atins niciodată, aceasta dovedește că persoana este în afara curentului

de refacere. În inima Mea, Mă rog neîncetat lui Dumnezeu, cerând ca El să îi atingă pe toți oamenii, astfel încât oricine din lume să poată fi atins de El și să umble pe această cale. S-ar putea ca această rugămintă a Mea la Dumnezeu să fie nesemnificativă, dar cred că El îi va da curs. Nădăjduiesc ca toți frații și surorile Mele să se roage pentru acest lucru, ca voia lui Dumnezeu să se facă și ca lucrarea Lui să se termine curând pentru ca Duhul Lui din cer să poată să se odihnească. Aceasta este mica Mea nădejde.

Cred că, de vreme ce Dumnezeu a reușit să-Și înceapă lucrarea într-o citadelă de demoni, cu siguranță poate să-Și facă lucrarea în nenumărate altele din univers. Noi, cei din epoca de pe urmă, sigur vom vedea ziua slavei lui Dumnezeu, tot așa cum se spune că „acela care ascultă până la capăt va fi mântuit”. Nimeni nu Îl poate înlocui pe Dumnezeu în această etapă a lucrării Sale – numai Dumnezeu Însuși poate face această lucrare, căci această etapă a lucrării este extraordinară, este o etapă a lucrării de cucerire, iar oamenii nu pot cuceri alți oameni. Oamenii sunt cuceriti doar când Dumnezeu vorbește cu gura Sa și acționează personal. Din tot universul, Dumnezeu folosește țara marelui balaur roșu pentru a tatona terenul, după care va demara această lucrare pretutindeni în univers. Astfel, El va face o lucrare și mai mare în univers și toți oamenii din univers vor primi lucrarea lui Dumnezeu de cucerire. Oameni din fiecare religie și din fiecare confesiune trebuie să accepte această etapă a lucrării. Aceasta este o cale care trebuie urmată – nimeni nu o poate evita. Ești dispus să accepți acest lucru pe care ți-l încredințează Dumnezeu? Am simțit întotdeauna că a accepta însărcinarea dată de Duhul Sfânt este ceva minunat. După cum văd eu lucrurile, aceasta este cea mai mare însărcinare pe care Dumnezeu o dă omenirii. Nădăjduiesc ca frații și surorile Mele să lucreze din greu alături de Mine și să accepte această însărcinare dată de Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să poată câștiga slava peste tot în univers și în țărâmul de deasupra și pentru ca viețile noastre să nu fie zadarnice. Ar trebui să facem ceva pentru Dumnezeu sau ar trebui să facem un jurământ. Dacă oamenii nu urmăresc niciun scop atunci când cred în Dumnezeu, viața lor e în van și, când va veni vremea să moară, vor vedea doar cerul albastru și pământul prăfuit. Este aceasta o viață semnificativă? Dacă ești capabil să împlinești cerințele lui Dumnezeu cât trăiești, nu este acesta un lucru frumos? De ce aduci mereu necazuri asupra ta și de ce ești mereu atât de deznădăjduit? Ai câștigat vreodată ceva de la Dumnezeu purtându-te astfel? Și poate Dumnezeu obține ceva de la tine? În jurământul Meu făcut lui Dumnezeu, I-am doar inima; nu încercam să Îl amăgesc cu cuvinte. N-aș face niciodată așa ceva – Îmi doresc doar să-I aduc mângâiere Dumnezeului pe care Îl iubesc cu toată inima Mea, pentru ca Duhul Lui din ceruri să primească mângâiere. Inima poate să fie de preț, dar dragostea este mai de preț. I-aș oferi lui Dumnezeu cea mai de preț dragoste din inima Mea pentru ca El să poată să Se bucure de cel mai frumos lucru pe care-l am și ca să Se poată simți împlinit de dragostea pe care I-o ofer. Ești dispus să faci din asta capitalul existenței tale? În experiențele Mele, am văzut cum, cu cât mai multă dragoste Îi dau lui Dumnezeu, cu atât mai mult Mă bucură să trăiesc; mai mult, puterea Mea este

nelimitată și Îmi ofer cu dragă inimă și pe deplin trupul și mintea, și am constant sentimentul că nu-Mi este cu putință să Îl iubesc pe Dumnezeu îndeajuns. Așadar, este dragostea ta una infimă sau una infinită, incomensurabilă? Dacă îți dorești cu adevărat să Îl iubești pe Dumnezeu, vei avea întotdeauna mai multă dragoste cu care să-L iubești la rândul-ți – și, dacă așa stau lucrurile, ce persoană sau lucru ar putea sta în calea dragostei tale pentru Dumnezeu?

Dumnezeu prețuiește dragostea fiecărui om. Pentru cei care Îl iubesc, binecuvântările lui sunt duble, căci dragostea omului este atât de rar întâlnită, de puțină și aproape imperceptibilă. De la un capăt la celălalt al universului, Dumnezeu a încercat să le ceară oamenilor să Îl iubească la rândul lor, dar, de-a lungul veacurilor până în prezent, doar câțiva – puțini la număr – l-au răspuns cu o dragoste sinceră. Din câte Îmi amintesc Eu, Petru a fost unul dintre ei, dar el a fost călăuzit personal de Isus și doar în momentul morții și-a arătat dragostea deplină pentru Dumnezeu, și, apoi, viața lui s-a încheiat. Și astfel, în aceste condiții crunte, Dumnezeu a restrâns amplitudinea lucrării Sale în univers și a folosit țara marelui balaur roșu ca zonă de demonstrație, concentrându-Și toată energia și eforturile într-un singur loc, astfel încât să-Și facă lucrarea mai eficientă și mai benefică mărturiei Sale. Din pricina acestor două condiții Și-a transferat Dumnezeu lucrarea din întregul univers în mijlocul acestor oameni din China continentală, care aveau cel mai slab calibru, și Și-a început lucrarea iubitoare de cucerire. Și după îi face pe toți să Îl iubească, El va trece la următoarea etapă din lucrarea Sa, care este planul lui Dumnezeu. Astfel va avea lucrarea Sa cel mai mare efect. Amplitudinea lucrării Sale are un centru, dar și limitări. Este clar ce preț mare a plătit Dumnezeu și cât de mult efort a depus când Și-a împlinit lucrarea în noi, ca ziua noastră să vină. Aceasta este binecuvântarea noastră. Prin urmare, ceea ce încurcă noțiunile oamenilor este faptul că vesticii ne invidiază pentru că ne-am născut într-un loc frumos, dar noi nu ne vedem decât josnici și umili. Nu înseamnă aceasta că Dumnezeu ne înalță? Descendenții marelui balaur roșu care au fost întotdeauna călcați în picioare sunt priviți de către vestici cu respect – aceasta este cu adevărat binecuvântarea noastră. Când Mă gândesc la acest lucru, sunt copleșit de bunătatea lui Dumnezeu, de afecțiunea Lui și de faptul că este atât de aproape de Mine. Asta arată că tot ceea ce face Dumnezeu este incompatibil cu noțiunile omenești. În pofida faptului că toți acești oameni sunt blestemați, El nu este limitat de condamnarea fără apel a legii și Și-a transferat intenționat centrul lucrării în această zonă de pe pământ. Din acest motiv Mă bucur și Mă simt peste măsură de fericit. Ca unul care are un rol de conducere în lucrare, asemenea preoților de seamă din mijlocul israeliților, sunt capabil să împlinesc direct lucrarea Duhului și să-L slujesc nemijlocit pe Duhul lui Dumnezeu; aceasta este binecuvântarea Mea. Cine ar îndrăzni să își imagineze așa ceva? Dar astăzi, aceasta a venit asupra noastră pe neașteptate. Este cu adevărat o bucurie imensă, vrednică de a fi celebrată. Sper ca Dumnezeu să continue să ne binecuvânteze și să ne ridice pentru ca aceia dintre noi care trăiesc în această

murdărie să poată fi folosiți într-o mare măsură de către Dumnezeu și, astfel, să Îi răsplătim dragostea.

Răsplătirea iubirii lui Dumnezeu este calea pe care pășesc acum, dar simt mereu că aceasta nu este voia lui Dumnezeu, nici calea pe care ar trebui să merg. Să fiu folosit în mare măsură de către Dumnezeu – aceasta este voia lui Dumnezeu și aceasta e calea Duhului Sfânt. Poate Mă înșel, dar cred că aceasta este calea Mea, întrucât cu multă vreme în urmă l-am jurat lui Dumnezeu că-Mi doresc să Mă călăuzească, pentru a putea păși pe calea pe care s-ar cuveni să merg grăbit și a împlini voia lui Dumnezeu cât mai repede posibil. Indiferent ce gândesc alții, Eu cred că a urma voia lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță. Nimic nu este mai important în viața Mea și nimeni nu Mă poate priva de acest drept. Aceasta este perspectiva Mea proprie și probabil că sunt unii care nu pot înțelege, dar nu cred că este necesar să Mă justific înaintea nimănui. Voi merge pe calea pe care ar trebui să merg – odată ce voi recunoaște calea pe care ar trebui să merg, o voi urma și nu voi da înapoi. Astfel, Mă întorc la cuvintele acestea: Mi-am pregătit inima să fac voia lui Dumnezeu. Sunt sigur că frații și surorile Mele nu Mă vor critica! Per ansamblu, după cum văd Eu Însumi lucrurile, alți oameni pot spune ce vor, dar Eu simt că a urma voia lui Dumnezeu e ceea ce contează cel mai mult și că nimic nu ar trebui să Mă împiedice în privința aceasta. A urma voia lui Dumnezeu nu poate fi niciodată ceva greșit! Și nu înseamnă a acționa în interese proprii! Cred că Dumnezeu S-a uitat în adâncul inimii Mele! Deci, cum ar trebui să înțelegi tu acest lucru? Ești gata să te jertfești de dragul lui Dumnezeu? Ești dispus să fii folosit de Dumnezeu? Juri să urmezi voia lui Dumnezeu? Sper ca frații și surorile Mele să poată primi un dram de ajutor din cuvintele Mele. Chiar dacă observațiile Mele nu sunt profunde, tot vi le spun, pentru ca toți să putem să ne împărtășim cele mai intime sentimente, fără rețineri, și pentru ca Dumnezeu să fie în mijlocul nostru pentru totdeauna. Acestea sunt cuvinte din inima Mea! Bun! Asta-i tot ce am de spus din inima Mea pentru astăzi. Sper că frații și surorile Mele vor continua să lucreze din greu și sper că Duhul lui Dumnezeu ne va purta de grijă întotdeauna!

Calea... (4)

Faptul că oamenii sunt capabili să descopere frumusețea lui Dumnezeu și să caute calea de a-L iubi pe Dumnezeu în epoca vremurilor noastre și că sunt dispuși să accepte instruirea Împărăției de astăzi – toate acestea sunt harul lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, înălțarea omenirii de către El. Ori de câte ori Mă gândesc la aceasta, simt cu putere frumusețea lui Dumnezeu. Dumnezeu ne iubește cu adevărat; dacă nu ne-ar iubi, cine ar putea descoperi frumusețea Lui? Doar astfel văd că toată această lucrare este făcută de Dumnezeu Însuși și că oamenii sunt călăuziți și îndrumați de Dumnezeu. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest lucru și aș dori ca frații Mei și surorile Mele să Mi se alăture

în a-L slăvi pe Dumnezeu: „Toată slava să fie a Ta, Dumnezeul suprem Însuși! Fie ca slava Ta să sporească și să fie descoperită în cei dintre noi care am fost aleși și câștigați de Tine”. Dumnezeu M-a luminat: Mi-a arătat că fusesem predestinați cu mulți eoni în urmă și că Își dorise să ne cucerească în zilele de pe urmă, permițând astfel universului și tuturor lucrurilor să vadă, prin noi, slava lui Dumnezeu în toată plinătatea ei. Așadar, noi suntem cristalizarea planului de gestionare (a planului mântuirii) de șase mii de ani al lui Dumnezeu; noi suntem modelele, speciemenle lucrării lui Dumnezeu din întregul univers. Doar acum Îmi dau seama cât de mult ne iubește Dumnezeu și că lucrarea pe care El o face în noi și lucrurile pe care le spune sunt de un milion de ori mai multe ca în vremurile trecute. Nici măcar în cazul lui Israel sau al lui Petru nu a făcut personal Dumnezeu atât de multă lucrare și nu a rostit atât de multe cuvinte – ceea ce arată că noi, acest grup de oameni, suntem cu adevărat incredibil de binecuvântați, incomparabil mai binecuvântați decât sfinții din vremurile de demult. De aceea Dumnezeu a spus întotdeauna că oamenii din vremurile de pe urmă sunt binecuvântați. Indiferent ce spun alții, cred că noi suntem cei mai binecuvântați de Dumnezeu. Ar trebui să acceptăm binecuvântările care ne-au fost date de Dumnezeu; se poate ca unii să se plângă lui Dumnezeu, dar Eu cred că, dacă aceste binecuvântări vin de la Dumnezeu, atunci acest lucru demonstrează că le merităm. Chiar dacă alții se plâng sau sunt nemulțumiți de noi, Eu tot cred că nimeni altcineva nu ne poate moșteni sau lua binecuvântările pe care ni le-a dat Dumnezeu. Deoarece lucrarea lui Dumnezeu este făcută în noi, iar El ne vorbește față în față – nouă, și nu altora – Dumnezeu face așa cum dorește. Și dacă oamenii nu sunt convinși, oare nu-și provoacă singuri necazuri? Făcând asta, nu aduc disprețul asupra lor? De ce spun astfel de lucruri? Din cauză că apreciez profund lucrul acesta. Luați ca exemplu lucrarea pe care o face Dumnezeu în Mine: numai Eu pot să-Mi asum această lucrare – ar putea altcineva să o facă? Am fost foarte norocos să primesc această însărcinare de la Dumnezeu – ar putea altcineva să facă asta spontan? Totuși, speranța Mea este că frații și surorile Îmi vor înțelege inima. Nu Mă laud cu abilitățile și experiența Mea, ci explic o chestiune. Îmi doresc ca toată slava să fie a lui Dumnezeu și El să cerceteze inima fiecăruia dintre noi, ca inimile noastre să poată fi curățite înaintea Lui. În inima Mea, Îmi doresc să fiu câștigat pe deplin de Dumnezeu, să devin o fecioară care este jertfită pe altar și, mai mult decât atât, să fiu ascultător ca un miel, apărând în mijlocul întregii omeniri ca un trup spiritual sfânt. Aceasta este promisiunea Mea, acesta e jurământul pe care l-am făcut înaintea lui Dumnezeu. Îmi doresc să-l respect și, prin asta, să răsplătesc dragostea lui Dumnezeu. Ești dispus să faci asta? Cred că această făgăduință a Mea va înviora pe și mai mulți dintre frații și surorile tinere și că va da speranță mai multor tineri. Mi Se pare că Dumnezeu îi vede pe tineri ca fiind deosebit de importanți. Poate sunt părtinitor, dar mereu simt că tinerii au speranță și perspective; se pare că Dumnezeu lucrează mai mult în persoanele tinere. Poate sunt lipsiți de cunoștințe și înțelepciune și vioi și jucăuși ca un vițel nou-născut, dar Eu cred că au și calități. Poți vedea inocența tinereții în ei și că acceptă

repede lucruri noi. Cu toate că tinerii tind într-adevăr spre aroganță, înverșunare și impulsivitate, asta nu le afectează abilitatea de a primi lumină nouă, căci tinerii rareori se agață de lucruri vechi, demodate. De aceea văd promisiune nelimitată în tineri și în vitalitatea lor; din acest motiv am un sentiment blând față de ei. Nu am nicio repulsie față de frații și surorile mai în vârstă, dar ei nici nu Mă interesează – fapt pentru care le ofer cele mai sincere scuze. Poate ceea ce am spus este nepotrivit sau lipsit de considerație, dar sper că voi toți puteți să-Mi iertați cutezanța, pentru că sunt prea tânăr ca să acord multă atenție modului în care vorbesc. Dar, la drept vorbind, frații și surorile mai în vârstă au, la urma urmei, o funcție – nu sunt complet inutili. Aceasta se datorează faptului că ei au experiență în tratarea problemelor; sunt statornici în felul în care se ocupă de lucruri și nu fac atât de multe greșeli. Nu sunt acestea punctele lor forte? Haideți ca toți să spunem înaintea lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Fie ca noi toți să ne îndeplinim rolurile în diferitele noastre funcții și ca toți să facem tot posibilul pentru voia Ta!” Cred că aceasta este voia lui Dumnezeu!

Din experiența Mea, mulți dintre cei care se împotrivesc fățiș acestui curent – care se împotrivesc direct Duhului lui Dumnezeu – sunt mai în vârstă. Acești oameni au noțiuni religioase foarte puternice; la fiecare pas, ei compară cuvintele Dumnezeu cu lucruri care sunt depășite și încearcă să potrivească lucrurile acceptate în trecut cu spusele lui Dumnezeu. Nu sunt ei absurzi? Ar putea astfel de oameni să săvârșescă lucrarea încredințată lor de Dumnezeu? Ar putea Dumnezeu să folosească astfel de oameni în lucrarea Sa? Duhul Sfânt are o metodă pentru fiecare zi din lucrarea Sa; dacă oamenii se agață de lucruri demodate, va veni o zi în care vor fi înlăturați de pe scena istoriei. Cu fiecare etapă a lucrării Sale, Dumnezeu folosește oameni noi. Oare cei care țin prelegeri altora despre lucruri învechite nu aduc distrugerea asupra oamenilor? Și nu întârzie ei lucrarea lui Dumnezeu? Și dacă asta e situația, când va fi terminată lucrarea lui Dumnezeu? Poate sunt unii care au ceva noțiuni despre ceea ce tocmai am spus. Poate nu sunt convinși. Însă nu vreau să te îngrijorezi: multe astfel de lucruri se vor întâmpla în viitorul apropiat, și doar faptele pot să le explice. Haideți să vizităm niște oameni importanți, niște pastori sau interpreți renumiți ai Bibliei și să le predicăm acest curent. La început, cu siguranță nu i se vor opune fățiș – dar vor aduce Biblia ca să te provoace. Îți vor cere să le povestești Cartea lui Isaia și Cartea lui Daniel și îți vor cere chiar să explici Cartea Apocalipsei. Și, dacă nu poți să vorbești despre aceasta, te vor respinge și te vor numi un Hristos mincinos și vor spune că predici o cale absurdă. După o oră, la adresa ta vor aduce acuzații false care te vor lăsa fără suflare. Nu este aceasta împotrivire fățișă? Dar acesta este doar începutul. Ei nu pot împiedica următoarea etapă a lucrării lui Dumnezeu și, nu după mult timp, Duhul Sfânt îi va forța să o accepte. Aceasta este tendința implacabilă; este un lucru pe care oamenii nu-l pot face și pe care nici măcar nu și-l pot imagina. Eu cred că lucrarea lui Dumnezeu se va răspândi în tot universul fără a fi împiedicată. Aceasta este voia lui Dumnezeu și nimeni nu o poate opri. Fie ca Dumnezeu să ne lumineze și să ne permită să acceptăm mai multă lumină nouă

și să nu întrerupem gestionarea lui Dumnezeu în această privință. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de noi astfel ca toți să putem vedea sosirea zilei Sale de slavă. Vremea la care Dumnezeu va putea să Se bucure de slavă peste tot în univers va fi și vremea la care noi vom primi slavă alături de El. Se pare că aceea va fi și vremea la care Eu voi pleca de lângă cei care umblă cu Mine. Sper ca frații și surorile Mele să își înalțe glasul împreună cu Mine într-o rugămintă adresată lui Dumnezeu: fie ca lucrarea cea mare a lui Dumnezeu să se termine curând, ca să putem vedea ziua slavei Sale în timpul vieții noastre. Încă sper să împlinesc voia lui Dumnezeu în timpul vieții Mele și sper ca Dumnezeu să continue să-Și facă lucrarea în noi și să nu existe niciodată vreo piedică. Aceasta este năzuința Mea veșnică. Fie ca Dumnezeu să fie mereu în mijlocul nostru și ca dragostea Lui să construiască punți între noi, astfel încât prietenia dintre noi să devină mai prețioasă. Sper ca dragostea să creeze o înțelegere adâncă între noi și ca dragostea să ne poată aduce o intimitate mai profundă, să înlăture orice distanță dintre noi și ca dragostea dintre noi să devină mai profundă, mai deplină și mai dulce. Cred că aceasta trebuie să fie voia Dumnezeului Meu. Sper ca frații și surorile Mele să se apropie mai mult de Mine și toți să prețuim zilele scurte pe care le avem împreună, ca acestea să devină amintiri minunate pentru noi.

E posibil ca lucrarea lui Dumnezeu în China continentală să fi avut mai multe etape, dar acestea nu sunt complicate. Gândindu-ne la asta, fiecare etapă a lucrării Lui are sens; toate au fost săvârșite personal de Dumnezeu Însuși și toți au jucat un rol în această lucrare. Fiecare „scenă” este cu adevărat amuzantă și cine și-ar fi imaginat că acești oameni vor juca o astfel de dramă, că prestațiile lor sunt atât de veridice în toată fiecare încercări, că toate tipurile de persoane sunt înfățișate cu atâta însuflețire și pe deplin de condeiul lui Dumnezeu, fiecare aducând multe la lumina zilei? Dar, prin asta, nu spun că Dumnezeu Se joacă cu oamenii prin lucrarea Sa. Asta nu ar avea nicio noimă; lucrarea lui Dumnezeu are un scop, iar El nu ar face niciodată nimic lipsit de semnificație sau valoare. Tot ceea ce face El este pentru a-i desăvârși pe oameni, pentru a-i câștiga. Din aceasta, văd cu adevărat că inima lui Dumnezeu caută pe deplin binele omului. Deși poate am spus că e o dramă, se poate spune și că această dramă este inspirată din viață reală. Doar că pentru Dumnezeu – regizorul general al aceste drame – oamenii sunt prezenți ca să coopereze cu El pentru săvârșirea acestei lucrări. Totuși, pe de altă parte, Dumnezeu Se folosește de acest lucru ca să-i câștige pe oameni și să îi facă să Îl iubească mai mult. Nu este aceasta voia lui Dumnezeu? Deci, sper că nimeni nu se îngrijorează defel. Chiar nu știi nimic despre voia lui Dumnezeu? Am spus multe – sper că toți frații și surorile au înțeles totul și că nu Mi-au înțeles greșit inima. Sunt sigur că Dumnezeu vă va câștiga pe toți. Fiecare merge pe o cale diferită. Fie ca aceea de sub tălpile voastre să fie deschisă de Dumnezeu și ca voi toți să vă rugați Lui și să spuneți: „O, Dumnezeule! Îmi doresc să mă câștig, ca duhul meu să se întoarcă la Tine”. Ești gata să cauți călăuzirea lui Dumnezeu în profunzimile duhului tău?

Calea... (5)

În trecut, nimeni nu-L cunoștea pe Duhul Sfânt, cu atât mai puțin era cineva conștient de calea urmată de Duhul Sfânt. De aceea s-au făcut oamenii mereu de râs înaintea lui Dumnezeu. Este corect să spunem că aproape toți care cred în Dumnezeu nu cunosc Duhul și că a lor credință este tulburată și confuză. În mod clar, oamenii nu Îl înțeleg pe Dumnezeu; și chiar dacă gurile lor pot spune că ei cred în El, în esență, pe baza comportamentului lor, aceștia cred în ei înșiși, nu în Dumnezeu. Din experiențele Mele concrete, am văzut că Dumnezeu mărturisește despre Dumnezeul întrupat și, din afară, pare că oamenii au fost constrânși să recunoască mărturia lui Dumnezeu – abia se poate spune că ei cred că Duhul lui Dumnezeu este pe deplin fără greșală. Totuși, Eu spun că oamenii nu cred în această persoană, cu atât mai puțin în Duhul lui Dumnezeu, ci în propriile lor sentimente. Făcând asta, nu cred doar în ei înșiși? E adevărat ce spun. Nu-i etichetez pe oameni, dar trebuie să clarific un singur lucru: faptul că oamenii au fost aduși în prezent, fie că sunt lămurii sau sunt confuzi, se datorează numai Duhului Sfânt. Nu este ceva ce oamenii pot controla. Acesta este un exemplu pentru ce am menționat anterior, despre Duhul Sfânt care forțează credința oamenilor; acesta este modul în care lucrează Duhul Sfânt și este calea luată de Duhul Sfânt. Indiferent în cine cred, în esență, oamenii, Duhul Sfânt le dă cu forță un tip de sentiment, făcându-i să creadă în Dumnezeu în inimile lor. Nu așa crezi? Nu simți că a ta credință în Dumnezeu este un lucru ciudat? Nu ți se pare curios că nu poți scăpa de acest curent? Nu ai făcut niciun efort să te gândești la asta? Nu e cel mai mare dintre toate semnele și miracolele? Chiar dacă ai avut impulsul de a scăpa de multe ori, există întotdeauna o puternică forță vitală care te atrage și te face să eziți să te îndepărtezi. Și, de fiecare dată când te trezești în astfel de împrejurări, începi fără excepție să plângi și să suspini, neștiind ce să faci în continuare. Unii dintre voi chiar încearcă să plece, dar când încerci să pleci, ți se pare că ai un cuțit în inimă, ți se pare că sufletul ți-a fost scos de vreo fantomă pământească, lăsându-ți inima agitată și lipsită de pace. După asta, nu ai de ales decât să îți aduni curajul și să te întorci la Dumnezeu... Nu ai avut experiența asta? Nu am nicio îndoială că frații și surorile mai tinere, care își pot deschide inima, vor spune: „Da! Am trăit-o de atât de multe ori, încât mi se face rușine când mă gândesc la asta!” În viața Mea, întotdeauna sunt bucuroși să Îmi tratez surorile și frații mai tineri ca pe apropiații Mei, deoarece în ei e atât de multă inocență – sunt atât de puri și de minunați. Sunt ca niște însoțitori de-ai Mei. De aceea caut întotdeauna șansa de a-i aduce pe toți apropiații Mei laolaltă ca să vorbim despre idealurile și planurile noastre. Fie ca voia lui Dumnezeu să se facă în noi astfel încât să fim toți rude, nedespărțiți de nicio barieră sau distanță. Să ne rugăm toți lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Dacă asta este voia Ta, Te implorăm să ne dai mediul potrivit, ca să putem împlini dorințele din inimile noastre. Să ai milă de noi, care suntem tineri și lipsiți de rațiune, și să ne permiți să folosim forța din inimile noastre!” Am încredere că asta e voia lui Dumnezeu, întrucât, cu mult timp în urmă, Eu M-am

rugat lui Dumnezeu și am spus: „Tată! Pe pământ, strigăm către Tine fără încetare, dorindu-ne ca voia Ta să poată să se facă în curând pe pământ. Voi căuta voia Ta. Fă ceea ce vrei să faci și împlinește-Ți degrabă însărcinarea în Mine. Sunt chiar pregătit ca Tu să deschizi o nouă cale printre noi, dacă asta înseamnă că voia Ta se va împlini curând! Cer doar ca lucrarea Ta să se împlinească în curând și am încredere că nicio regulă nu o poate împiedica!” Astfel este lucrarea lui Dumnezeu astăzi; nu vezi calea pe care merge Duhul Sfânt? De fiecare dată când întâlnesc frați sau surori mai în vârstă, am un sentiment de asuprire de nedescris. Când îi întâlnesc, văd că ei duhnesc a societate; noțiunile lor religioase, experiența lor de a se ocupa de lucruri, modul în care vorbesc, cuvintele pe care le folosesc și așa mai departe – toate sunt exasperante. Se presupune că sunt plini de „înțelepciune”. Întotdeauna stau cât mai departe de ei posibil, deoarece, personal, nu sunt dotat cu filosofii pentru viața în lume. De fiecare dată când întâlnesc oamenii aceștia, ei Mă epuizează, capul Mi se acoperă de transpirație; uneori, Mă simt atât de asuprit încât abia pot să respir. Deci, în acest moment primejdios, Dumnezeu Îmi oferă o minunată cale de scăpare. Poate asta e doar o înțelegere greșită de-a Mea. Îmi pasă doar de ce Îi este de folos lui Dumnezeu; să fac voia lui Dumnezeu este cel mai important lucru. Stau departe de acești oameni, dar, dacă Dumnezeu Îmi cere să îi întâlnesc, tot Mă supun. Nu c-ar fi detestabili, dar „înțelepciunea”, noțiunile și filosofii lor de viață în lume sunt atât de respingătoare. Eu sunt acolo ca să duc la capăt însărcinarea dată de Dumnezeu, nu să aflu cum fac ei lucrurile. Îmi aduc aminte cum Dumnezeu Mi-a spus cândva: „Pe pământ, fă doar voia Tatălui Tău și du-l la bun sfârșit însărcinarea. Nimic altceva nu Te privește”. Gândul la asta Mă liniștește puțin. Asta din cauză că treburile oamenilor Mi se par mereu atât de complicate; nu pot să le dau de cap și niciodată nu știu ce să fac. Prin urmare, acest lucru M-a tulburat de nenumărate ori și am urât omenirea; de ce trebuie oamenii să fie atât de complicați? De ce nu pot să fie simpli? De ce să se deranjeze să fie atât de isteți? Când Eu întâlnesc oamenii, de cele mai multe ori, acest lucru se bazează pe însărcinarea pe care Mi-a dat-o Dumnezeu. E posibil să fi fost câteva ocazii când nu a fost așa, dar cine știe ce se ascunde în adâncul inimii Mele?

De multe ori i-am sfătuit pe frații și surorile care sunt cu Mine să creadă în Dumnezeu cu inima, să nu se îngrijească de propriile interese, ci să fie atenți la voia lui Dumnezeu. De multe ori am plâns de durere înaintea lui Dumnezeu: de ce nu se gândesc oamenii la voia lui Dumnezeu? Cu siguranță lucrarea lui Dumnezeu nu poate să dispară pur și simplu fără urmă și fără motiv, nu-i așa? Nici nu știu de ce – asta aproape a devenit o ghicitoare în mintea Mea – de ce oamenii nu recunosc niciodată calea umblată de Duhul Sfânt și, totuși, se agață în continuare de relațiile anormale pe care le au cu ceilalți? Mă îngreșează să văd astfel de oameni. În loc să se uite la calea Duhului Sfânt, ei se concentrează la faptele omului. Ar putea Dumnezeu să fie mulțumit de asta? Lucrul acesta Mă întristează adesea. Aproape a devenit povara Mea – și-L tulbură și pe Duhul Sfânt. Nu simți niciun reproș în inima ta? Fie ca Dumnezeu să deschidă ochii spiritelor

noastre. De multe ori, Eu, care îi îndrum pe oameni să pătrundă în lucrarea lui Dumnezeu, M-am rugat înaintea lui Dumnezeu: „O, Tată! Îmi doresc ca voia Ta să fie esența, să-Ți caut voia și să fiu credincios însărcinării date de Tine, ca Tu să poți câștiga acest grup de oameni. Fie ca Tu să ne duci în tărâmul libertății, ca să Te putem atinge cu spiritele noastre, și să trezești sentimentele spirituale în inimile noastre!” Îmi doresc să se facă voia lui Dumnezeu, așa că Mă rog neconținut ca Duhul Lui să ne lumineze în continuare, ca să putem merge pe calea condusă de Duhul Sfânt – întrucât calea pe care merg Eu este calea Duhului Sfânt. Și cine altcineva ar putea merge pe calea aceasta în locul Meu? Asta îmi îngreunează și mai mult povara. Mi se pare că am să cad, dar am credința că Dumnezeu nu Își va întârzia niciodată lucrarea. Poate că ne vom despărți doar imediat ce însărcinarea dată de El a fost dusă la bun sfârșit. Așadar, poate din cauza efectului pe care îl are Duhul lui Dumnezeu M-am simțit diferit întotdeauna. Este ca și când ar exista o lucrare pe care Dumnezeu vrea să o facă, dar Eu tot nu pot să pricep care este. Totuși, cred că nimeni de pe pământ nu este mai bun decât apropiatii Mei și am încredere că ei se vor ruga pentru Mine înaintea lui Dumnezeu, fapt pentru care sunt nespus de recunoscător. Vreau ca frații și surorile să spună împreună cu mine: „O, Dumnezeule! Fie ca voia Ta să se manifeste întru totul în noi, oamenii epocii de pe urmă, ca să putem fi binecuvântați cu viața spiritului și să vedem faptele Duhului lui Dumnezeu și să-l vedem adevăratul chip!” Odată ajunși în această etapă, vom trăi cu adevărat sub îndrumarea Duhului și doar atunci vom putea să privim adevăratul chip al lui Dumnezeu. Adică, oamenii vor putea înțelege adevărata semnificație a tuturor adevărilor, nu înțelegând sau pricepând conform noțiunilor umane, ci potrivit luminării din voia Duhului lui Dumnezeu. Aceasta este în întregime lucrarea lui Dumnezeu Însuși, nu conține nicio idee umană; este planul Lui de lucru pentru faptele pe care vrea să le clarifice pe pământ și este ultima parte a lucrării Lui pe pământ. Ți dorești să te alături acestei lucrări? Vrei să faci parte din ea? Aspiri să fii desăvârșit de Duhul Sfânt și să împărtășești viața spiritului?

Astăzi, esențial este să coborâm mult dincolo de temelia noastră primară. Trebuie să aprofundăm mai mult adevărul, viziunile și viața – dar, mai întâi, trebuie să le amintesc fraților și surorilor că, pentru a intra în această etapă a lucrării, trebuie să renunți la noțiunile tale anterioare. Adică, trebuie să schimbi modul în care trăiești, să faci planuri noi, să întorci o nouă pagină. Dacă încă te agăți de ce era valoros pentru tine în trecut, Duhul Sfânt nu va putea să lucreze în tine, iar El abia va reuși să îți susțină viața. Cei care nu urmăresc, nu intră sau nu plănuiesc vor fi întru totul abandonați de Duhul Sfânt – și, astfel, se spune că epoca i-a uitat. Sper că toți frații și surorile pot să-Mi înțeleagă inima și sper că mai mulți „recruți noi” se vor ridica în picioare ca să coopereze cu Dumnezeu și să completeze împreună această lucrare. Am încredere că Dumnezeu ne va binecuvânta. Așadar, Eu cred și că Dumnezeu Îmi va oferi mult mai mulți apropiați, ca să pot umbla prin toate colțurile pământului și ca dragostea dintre noi să fie mai mare. Mai mult, cred că Dumnezeu Își va extinde Împărăția datorită eforturilor noastre; Îmi

doresc ca eforturile noastre să atingă niveluri fără precedent, permițându-I lui Dumnezeu să câștige mai mulți tineri. Vreau să ne petrecem mai mult timp rugându-ne pentru asta, vreau să ne rugăm neîncetat, astfel încât să ne petrecem întreaga viață înaintea lui Dumnezeu și să putem fi cât mai aproape de Dumnezeu. Să nu mai fie vreodată nimic între noi și să depunem cu toții acest jurământ înaintea lui Dumnezeu: Să lucrăm mai mult împreună! Să fim loiali până la sfârșit! Să nu ne despărțim niciodată și să fim întotdeauna împreună! Sper ca toți frații și toate surorile să facă această promisiune înaintea lui Dumnezeu, ca inimile noastre să nu se schimbe niciodată și hotărârea noastră să nu șovăie niciodată! De dragul voii lui Dumnezeu, spun din nou: Să lucrăm din greu! Să luptăm cu toată puterea! Dumnezeu ne va binecuvânta cu siguranță!

Calea... (6)

Datorită lucrării lui Dumnezeu am ajuns în prezent și, astfel, suntem supraviețuitorii planului de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu. Faptul că rămânem astăzi este o mare înălțare din partea lui Dumnezeu deoarece, conform planului Său, țara marelui balaur roșu ar trebui distrusă. Dar cred că probabil El a stabilit un alt plan sau dorește să săvârșească o altă parte a lucrării Lui, așa că nici măcar astăzi nu pot explica în mod clar acest lucru – este ca o ghicitoare fără răspuns. Dar, în general, acest grup al nostru a fost predestinat de Dumnezeu și cred în continuare că Dumnezeu are altă lucrare în noi. Fie ca toți să ne rugăm stăruitor Cerului: „Să se facă voia Ta și fie să Te arăți iarăși nouă și să nu Te ascunzi, ca să-Ți putem vedea mai clar gloria și chipul”. Simt constant că acea cale pe care ne îndrumă Dumnezeu nu este dreaptă, ci un drum șerpuit, plin de gropi; în plus, Dumnezeu spune că, cu cât mai pietroasă este calea, cu atât mai mult ne poate aceasta dezvălui inimile iubitoare. Totuși, niciunul dintre noi nu poate deschide o asemenea cale. În experiența Mea, am mers pe multe căi stâncoase și nesigure și am îndurat mari suferințe; uneori, am fost atât de îndurerat încât am vrut să strig, dar am mers pe această cale până astăzi. Cred că aceasta este calea deschisă de Dumnezeu, deci suport chinul tuturor suferințelor și merg mai departe. Căci asta a poruncit Dumnezeu, deci cine poate scăpa? Nu cer să primesc vreo binecuvântare; nu cer decât să pot fi în stare să merg pe calea pe care s-ar cuveni să merg, potrivit voii lui Dumnezeu. Nu caut să-i imit pe ceilalți, mergând pe calea pe care merg ei; nu caut decât să Îmi pot împlini devotamentul de a merge pe calea menită Mie până la sfârșit. Nu cer ajutorul celorlalți; ca să fiu sincer, nici Eu nu pot ajuta pe nimeni. Se pare că sunt foarte sensibil în privința asta. Nu știu ce cred alți oameni. Asta deoarece am crezut dintotdeauna că măsura în care trebuie să sufere un individ și distanța pe care trebuie să o parcurgă pe calea lui sunt rânduite de Dumnezeu și că nimeni nu poate ajuta cu adevărat pe altcineva. Unii dintre frații și surorile noastre zeloase ar putea spune că sunt lipsit de dragoste, dar asta e doar ce cred Eu. Oamenii merg pe căile lor bazându-se pe

îndrumarea lui Dumnezeu, iar Eu am încredere că majoritatea fraților și surorilor Mele Îmi vor înțelege inima. Sper și că Dumnezeu ne înzestrează cu și mai multă luminare în această privință, astfel încât dragostea noastră să poată deveni mai pură și prietenia noastră mai prețioasă. Să nu fim confuzi în privința acestui subiect, ci doar să dobândim o mai mare claritate, ca relațiile interpersonale să poată fi clădite pe fundamentul conducerii lui Dumnezeu.

Dumnezeu a lucrat în China continentală câțiva ani și a plătit un mare preț în toți oamenii ca să ne aducă, în sfârșit, unde suntem azi. Cred că pentru a îndruma pe cineva pe calea cea bună, această lucrare trebuie să înceapă de unde fiecare este cel mai slab; doar atunci pot ei să depășească primul obstacol și să meargă mai departe. Nu este mai bine așa? Poporul chinez, corupt de mii de ani, a supraviețuit până astăzi tuturor felurilor de „virusuri” care au avansat fără încetare, răspândindu-se peste tot ca molima; este suficient să vedem câți „microbi” sălășluiesc în oameni doar uitându-ne la relațiile lor. Lui Dumnezeu Îi este extrem de dificil să-Și dezvolte lucrarea într-o zonă închisă atât de ermetic și contaminată de virusuri. Personalitățile și obiceiurile oamenilor, felul în care fac lucrurile, tot ce exprimă în viețile și relațiile lor – sunt toate zdrențuite, până în punctul în care toată cunoașterea umană și toate culturile au fost condamnate la moarte de Dumnezeu. Ca să nu mai menționez diversele experiențe pe care le-au învățat de la familiile lor și societate – toate acestea au fost condamnate în ochii lui Dumnezeu. Asta din cauză că aceia care locuiesc pe acest tărâm au consumat prea multe virusuri. Pentru ei, parcă lucrurile sunt la fel ca întotdeauna și nu se gândesc la asta. Așadar, cu cât mai corupți sunt oamenii într-un loc, cu atât mai anormale sunt relațiile lor interpersonale. Relațiile oamenilor sunt pline de intrigi, ei complotază unul împotriva celuilalt și se măcelăresc de parcă ar fi într-o citadelă a demonilor canibali. Într-un asemenea loc plin de groază, unde fantomele aleargă nestăpânite, este foarte dificil să săvârșești lucrarea lui Dumnezeu. Mă rog fără încetare lui Dumnezeu când trebuie să întâlnesc oameni, deoarece sunt îngrozit să îi întâlnesc și profund temător că le voi ofensa „demnitatea” cu firea Mea. În inima Mea, Mă tem întotdeauna că aceste spirite necurate vor acționa nesăbuit, așa că Mă rog mereu lui Dumnezeu să Mă protejeze. Toate tipurile de relații anormale sunt evidente în mijlocul nostru și, văzând toate acestea, în inima Mea există ură, deoarece între ei, oamenii sunt mereu ocupați cu „treburi” omenești și nu se gândesc deloc la Dumnezeu. Le disprețuiesc comportamentul până în măduva oaselor. În oamenii din China continentală nu se pot vedea decât firile corupte satanice, deci, în lucrarea lui Dumnezeu asupra acestor oameni, este aproape imposibil să găsești ceva de valoare înlăuntrul lor; toată lucrarea este săvârșită de Duhul Sfânt și doar Duhul Sfânt îi mișcă mai mult pe oameni și lucrează în ei. Este aproape imposibil să-i folosești pe acei oameni; adică, lucrarea Duhului Sfânt de a-i mișca pe oameni cu cooperarea acestora nu se poate realiza. Duhul Sfânt lucrează cu perseverență ca să-i miște pe oameni, dar, chiar și așa, oamenii rămân amortiți și insensibili și habar nu au ce anume face Dumnezeu. Așadar, lucrarea lui Dumnezeu în China continentală poate fi

comparată cu lucrarea Lui de a crea cerul și pământul. El face toți oamenii să se nască din nou și schimbă totul la ei, întrucât înlăuntrul lor nu e nimic de valoare. Este atât de sfâșietor. Adesea Mă rog întristat pentru acești oameni: „Dumnezeule, fie ca marea Ta putere să se dezvăluie în acești oameni, astfel încât Duhul Tău să îi poată mișca mai mult și ca acești suferinzi amorțiți și neghiobi să poată fi treziți, să nu mai fie letargici din cauza somnului, și să vadă ziua slavei Tale”. Să ne rugăm toți înaintea lui Dumnezeu și să spunem: O, Dumnezeule! Să Te înduri din nou și să ai grijă de noi ca inimile noastre să se îndrepte întru totul spre Tine și să putem scăpa din acest ținut murdar, să ne ridicăm în picioare și să săvârșim ce ne-ai încredințat. Sper ca Dumnezeu să ne poată mișca din nou ca să-I putem dobândi luminarea și sper ca El să aibă milă de noi pentru ca inimile noastre să se poată întoarce treptat la El, iar El să ne poată câștiga. Aceasta e dorința pe care o împărtășim cu toții.

Calea pe care mergem este întru totul rânduită de Dumnezeu. Pe scurt, cred că voi merge cu siguranță pe această cale până la capăt, deoarece Dumnezeu Îmi zâmbește mereu și este ca și când aş fi mereu îndrumat de mâna Lui. Astfel, inima Mea nu este întinată de nimic altceva și, prin urmare, Mă gândesc mereu la lucrarea lui Dumnezeu. Împlinesc tot ce Îmi încredințează Dumnezeu cu toată puterea și dedicarea Mea și nu Mă amestec niciodată în sarcinile care nu-Mi sunt date, și nici nu Mă amestec în ce fac ceilalți – deoarece cred că fiecare persoană trebuie să meargă pe propria cale și să nu-i deranjeze pe ceilalți. Așa văd Eu lucrurile. Poate asta se întâmplă din cauza propriei Mele personalități, dar sper că frații și surorile Mele Mă înțeleg și Mă iartă, deoarece nu îndrăznesc niciodată să Mă opun decretelor Tatălui Meu. Nu îndrăznesc să sfidez voia Cerului. Ai uitat că „voia Cerului nu poate fi sfidată”? E posibil ca unii oameni să Mă creadă egocentric, dar cred că am venit în special ca să îndeplinesc o parte din lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Nu am venit ca să Mă implic în relații interpersonale; nu voi învăța niciodată cum să Mă înțeleg bine cu ceilalți. Totuși, în însărcinarea lui Dumnezeu, am îndrumarea Lui, și am credința și perseverența de a lucra până voi încheia această lucrare. Poate că sunt prea „egocentric”, dar sper că toată lumea va încerca să simtă dragostea altruistă și dreaptă a lui Dumnezeu și că va încerca să coopereze cu El. Nu aștepta cea de-a doua venire a măreției lui Dumnezeu; nu-i de folos pentru nimeni. Întotdeauna cred că ar trebui să ne gândim la asta: „Trebuie să facem tot posibilul ca să împlinim ce se cuvine pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Însărcinarea dată de Dumnezeu fiecăruia dintre noi este diferită; cum ar trebui să o împlinim?” Trebuie doar să înțelegi pe ce cale mergi – este esențial ca lucrul acesta să-ți fie clar. De vreme ce toți vă doriți să Îl mulțumiți pe Dumnezeu, de ce nu I te predai Lui? Prima dată când M-am rugat la Dumnezeu, l-am oferit inima Mea în întregime. Oamenii din jurul Meu – părinții surorile, frații și colegii – pe toți i-am înghesuit într-un ungher al minții prin hotărârea Mea; era ca și când n-ar fi existat deloc pentru Mine. Căci mintea Mea era întotdeauna la Dumnezeu, la cuvintele Lui sau la înțelepciunea Sa; aceste lucruri erau întotdeauna în inima Mea și ocupau locul cel mai de preț în inima mea. Astfel, pentru

oamenii care sunt plini de filosofii de viață, Eu sunt cineva care are sânge rece și este lipsit de emoții. Inimile lor sunt îndurerate de felul în care Mă port, de felul în care fac lucrurile, de fiecare mișcare a Mea. Ei Îmi aruncă priviri ciudate, ca și când persoana care sunt ar fi vreo ghicitoare fără răspuns. În mintea lor, măsoară în secret persoana care sunt, neștiind ce urmează să fac. Cum ar putea orice ar face ei să-Mi stea în cale? Poate că sunt invidioși sau dezgustați sau batjocoritori; nepăsător, parcă Mă rog tot timpul înaintea lui Dumnezeu cu multă sete și înfometare, ca și când în aceeași lume am fi doar Eu și El, și nimeni altcineva. Forțele lumii exterioare se îngrămădesc mereu în jurul Meu – dar și sentimentul că sunt mișcat de Dumnezeu se ridică în Mine. Prins în dilema asta, M-am plecat înaintea lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Cum aș putea fi potrivit voii Tale? Ochii Tăi Mă văd onorabil, ca aurul curat, și, totuși, nu pot scăpa de forțele întunericului. Voi suferi pentru Tine toată viața, voi face din lucrarea Ta ocupația vieții Mele și Te implor să Îmi dai un loc potrivit de odihnă ca să Mă dedic Ție. O, Dumnezeule! Vreau să Mă ofer Ție. Tu cunoști bine slăbiciunile omului, deci de ce Te ascunzi de Mine?” Chiar atunci, M-am simțit de parcă aș fi fost un crin de munte, al cărui parfum s-a întetit în briză, necunoscut tuturor. Totuși, cerul a plâns, iar inima Mea a plâns în continuare; Mi se părea că durerea din inima Mea era și mai mare. Toate forțele și presiunea agresivă a omului – erau ca un tunet într-o zi senină. Cine putea să-Mi înțeleagă inima? Și astfel am venit din nou înaintea lui Dumnezeu și am spus: „O, Dumnezeule! Nu există nicio cale să Îți faci lucrarea în tărâmul acesta al murdăriei? De ce ceilalți nu pot fi atenți la inima Ta într-un mediu comod și încurajator care este lipsit de persecuție? Vreau să Îmi întind aripile și, totuși, de ce este atât de greu să zbor? Nu ești de acord?” Zile în șir am plâns din cauza asta și, totuși, întotdeauna am avut încredere că Dumnezeu avea să-Mi aline inima îndurerată. Nimeni nu Mi-a înțeles vreodată neliniștea. Probabil este o percepție directă de la Dumnezeu – dintotdeauna am avut în Mine o flacără pentru lucrarea Lui, și abia am avut timp să respir. Chiar și astăzi, încă Mă rog și spun: „O, Dumnezeule! Dacă este voia Ta, fie ca Tu să Mă îndrumi să fac o lucrare și mai măreață a Ta, astfel încât să se poată răspândi prin univers și să se poată deschide tuturor națiunilor și confesiunilor, ca să Mi se liniștească puțin inima și să pot trăi pentru Tine într-un loc de odihnă și să pot lucra pentru Tine fără întrerupere și să Te pot servi, cu inima împăcată, toată viața Mea”. Asta e dorința inimii Mele. Poate frații și surorile vor spune că sunt arogant și încrezut; și Eu recunosc lucrul acesta, deoarece este adevărat – tinerii sunt pur și simplu aroganți. Astfel o spun exact cum este, fără să contrazic faptele. În Mine poți vedea toate trăsăturile de personalitate ale unei persoane tinere, dar poți vedea și prin ce Mă deosebesc de ceilalți tineri: prin calmul și liniștea Mea. Nu transform lucrul acesta într-un subiect de discuție; cred că Dumnezeu Mă cunoaște mai bine decât Mă cunosc Eu. Acestea sunt cuvinte din inima Mea și sper că frații și surorile nu se vor simți ofensate. Să vorbim despre cuvintele din inimile noastre, să ne uităm la ce urmărește fiecare dintre noi, să ne comparăm inimile iubitoare de Dumnezeu, să ascultăm cuvintele pe care I le șoptim lui Dumnezeu, să cântăm cele

mai frumoase cântece în inimile noastre și să dăm glas mândriei din inimi astfel încât viețile noastre să devină mai frumoase. Uitați trecutul și priviți spre viitor. Dumnezeu va deschide o cale pentru noi!

Calea... (7)

În experiențele noastre practice, vedem că sunt multe momente în care Dumnezeu ne-a deschis personal o cale, astfel încât cărarea de sub picioarele noastre să poată fi mai fermă și mai reală. Căci aceasta e calea pe care Dumnezeu ne-a deschis-o din timpuri străvechi și care i-a fost transmisă generației noastre după zeci de mii de ani. Astfel, am pășit pe calea înaintașilor noștri, care nu au parcurs-o până la sfârșit. Am fost aleși de Dumnezeu ca să parcurgem ultima parte a acesteia. Și astfel, această cale a fost special pregătită pentru noi de Dumnezeu și, fie că suntem binecuvântați, că suntem chinuiți de nenorociri, nimeni altcineva nu o poate parcurge. Permiteți-Mi să adaug propria perspectivă asupra acestui lucru: nu te gândi să încerci să fugi în altă parte sau să găsești altă cale și nu râvni la statut, nici nu încerca să îți întemeiezi propria împărăție – toate acestea sunt fantezii. E posibil să ai niște idei preconcepute despre cuvintele Mele, caz în care îți sugerez să nu mai fii atât de confuz. Mai bine ar fi să te gândești mai mult la asta; nu încerca să fii isteț și nu confunda binele cu răul. Vei regreta după ce planul lui Dumnezeu se va împlini. Ceea ce spun este că, atunci când Împărăția lui Dumnezeu va veni, popoarele pământului vor fi sfărâmate în bucăți. Atunci vei vedea că și planurile tale au fost anulate și că aceia care sunt muștrați vor fi striviți și, prin asta, Dumnezeu Își va manifesta firea pe deplin. Cred că, de vreme ce aceste lucruri Îmi sunt atât de clare, ar trebui să ți le spun, ca să nu Mă condamni după aceea. Faptul că am putut merge pe această cale până astăzi a fost rânduit de Dumnezeu, deci să nu te crezi special, nici ghinionist – nimeni nu poate face presupuneri în privința lucrării actuale a lui Dumnezeu, ca nu cumva să fie distrus. Am fost luminat de lucrarea lui Dumnezeu: indiferent de situație, Dumnezeu va face complet acest grup de oameni, lucrarea Lui nu se va mai schimba niciodată, iar El va duce grupul acesta de oameni spre finalul căii și-Și va încheia lucrarea pe pământ. Toți ar trebui să înțelegem lucrul acesta. Celor mai mulți oameni le place să „privească înainte”, iar poftele lor nu cunosc limite. Niciunul dintre ei nu înțelege voia urgentă a lui Dumnezeu de astăzi și, astfel, toți se gândesc să scape. Sunt ca acei cai fugiți care vor doar să cutureiere prin sălbăticie; puțini își doresc să se stabilească în țara bună a Canaanului ca să caute calea vieții umane. Odată intrați în ținutul în care curge lapte și miere, dacă oamenilor nu le place, ce altceva mai vor? Adevărul este că, dincolo de țara bună a Canaanului nu e decât sălbăticie. Nici măcar după ce oamenii intră în locul de odihnă, nu reușesc să își îndeplinească datoria; oare nu sunt ei doar niște târfe? Dacă pierzi ocazia de a fi desăvârșit de Dumnezeu aici, vei regreta tot restul zilelor tale, remușcarea ta va fi infinită. Vei fi ca Moise, care a privit țara

Canaanului, dar nu s-a putut bucura de ea, cu pumnii încheștați, moartea fiindu-i plină de regrete – nu crezi că este rușinos? Nu ți se pare jenant să fii luat în râs de alții? Ești dispus să fii umilit de alții? Nu vrei să te descurci bine? Nu vrei să fii o persoană onorabilă și integă care este desăvârșită de Dumnezeu? Chiar nu aspiți la nimic? Nu ești dispus să mergi pe celelalte căi; nu-ți dorești nici să mergi pe calea pe care ți-a rânduit-o Dumnezeu? Îndrăznești să te împotrivești voii Cerului? Indiferent cât de grozavă este „priceperea” ta, chiar poți să ofensezi Cerul? Cred că mai bine am încerca să ne cunoaștem cum se cuvine pe noi înșine. Un cuvânt de la Dumnezeu poate schimba cerul și pământul, deci ce înseamnă o persoană mică și sfrijită în ochii Lui?

Din experiențele Mele, am văzut că, cu cât mai mult te împotrivești lui Dumnezeu, cu atât mai mult Dumnezeu îți va arăta firea Lui maiestuoasă și cu atât mai severă va fi mustrarea pe care ți-o „servește”; cu cât mai mult vei asculta de El, cu atât mai mult te va iubi și proteja. Firea lui Dumnezeu este ca un instrument de pedeapsă: dacă ascuți, vei fi în siguranță și sănătos; când nu ascuți – când încerci întotdeauna să te dai în spectacol și să faci farse – firea lui Dumnezeu se schimbă imediat. El este ca soarele într-o zi înnorată, Se va ascunde de tine și îți va arăta mânia Lui. Așadar, și firea Lui este ca vremea în iunie, când cerul este senin câțiva kilometri împrejur și valurile sunt doar o unduire pe suprafața apei, până când curentul devine brusc mai rapid și apa se transformă într-un vârtej involburat. Îndrăznești să fii atât de nesăbuit în fața unei astfel de firi a lui Dumnezeu? În experiențele voastre, majoritatea dintre voi, frați și surori, ați văzut că, atunci când Duhul Sfânt lucrează la lumina zilei, sunteți plin de speranță – dar, apoi, din senin, Duhul lui Dumnezeu te uită brusc, iar tu ești atât de chinuit încât nu dormi noaptea, căutând direcția în care a dispărut Duhul Lui. Indiferent ce faci, nu poți afla unde a plecat Duhul Lui – dar, apoi, din senin, El îți apare din nou, iar tu ești la fel de extaziat ca atunci când deodată Petru L-a văzut din nou pe Domnul lui Isus, atât de extaziat încât aproape că strigi. Chiar ai uitat asta, după ce ai trăit-o de atât de multe ori? Domnul Isus Hristos, care S-a întrupat, care a fost crucificat, iar apoi a înviat și S-a înălțat la cer, îți este întotdeauna ascuns o vreme, iar apoi ți Se arată o vreme. El ți Se dezvăluie datorită dreptății tale și Se înfurie și pleacă de la tine din cauza păcatelor tale, așadar, de ce nu L te rogi mai mult? Nu știai că după Rusalii, Domnul Isus Hristos are o altă însărcinare pe pământ? Nu știi decât că Domnul Isus Hristos S-a întrupat, a venit pe pământ și a fost crucificat. Niciodată nu ți-ai dat seama că Isus în care credeai înainte Și-a încredințat demult lucrarea altcuiva și că aceea s-a încheiat cu mult timp în urmă, deci Duhul Domnului Isus Hristos a venit din nou pe pământ în trup ca să săvârșească o altă parte a lucrării Sale. Aș vrea să adaug ceva aici – în ciuda faptului că sunteți acum în acest curent, îndrăznesc să spun că unii dintre voi cred că această persoană este Cea oferită vouă de Domnul Isus Hristos. Voi știți doar să vă bucurați de El; nu recunoașteți că Duhul lui Dumnezeu a venit din nou pe pământ și nu recunoașteți că Dumnezeul de astăzi este Acel Isus Hristos din urmă cu mii de ani. Și, astfel, spun că voi toți mergeți cu ochii închiși – acceptați pur și simplu locul în care ajungeți – și nu

sunteți deloc serioși în privința aceasta. Astfel, voi credeți în Isus cu vorba, dar îndrăzniți să vă împotriviți ostentativ Celui Căruia Dumnezeu Îi este martor astăzi. Nu sunteți nesăbuiți? Dumnezeului de astăzi nu Îi pasă de greșelile tale, El nu te condamnă. Spui că tu crezi în Isus, așadar, ar putea Domnul tău Isus Hristos să te lase în pace? Crezi că Dumnezeu este vreun loc în care să-ți descarci nervii, să minți și să înșeli? Când Domnul Isus Hristos ți Se va dezvălui din nou, va hotărî de ești drept sau rău în funcție de cum te porți acum. Majoritatea oamenilor ajung să aibă noțiuni despre ceea ce Eu numesc „frații și surorile Mele” și să creadă că metodele de lucru ale lui Dumnezeu se vor schimba. Oamenii aceștia nu caută moartea? Poate Dumnezeu să îi fie martor Satanei ca Dumnezeu Însuși? Astfel, nu cumva Îl condamni pe Dumnezeu? Crezi că oricine poate deveni Dumnezeu Însuși? Dacă ai ști cu adevărat, atunci nu ai avea astfel de noțiuni. În Biblie este următorul pasaj: Toate lucrurile sunt pentru El și toate lucrurile sunt de la El. El va aduce glorie multor fii și El este Căpitanul nostru. [...] Astfel, nu Se rușinează să ne numească frați. S-ar putea să spui cu ușurință aceste cuvinte pe de rost, dar, de fapt, nu înțelegi ce înseamnă. Nu crezi în Dumnezeu cu ochii închiși?

Cred că generația noastră este binecuvântată să poată merge pe calea neterminată de generațiile anterioare și să privească reparația Dumnezeului de acum câteva mii de ani – un Dumnezeu care este printre noi și abundă în toate lucrurile. Niciodată n-ai fi putut să-ți imaginezi că vei merge pe această cale – e ceva ce poți să faci? Calea aceasta este condusă direct de Duhul Sfânt, este condusă de Duhul intensificat de șapte ori al Domnului Isus Hristos și este calea care ți-a fost deschisă de Dumnezeu de astăzi. Nici măcar în cele mai fantastice vise nu ți-ai fi putut imagina că Isus Cel de acum câteva mii de ani Se va arăta din nou în fața ta. Nu te simți mulțumit? Cine poate veni înaintea lui Dumnezeu? Adesea Mă rog ca grupul nostru să primească binecuvântări mai mari de la Dumnezeu, ca noi să putem fi favorizați de Dumnezeu și câștigați de El, dar au fost și nenumărate ocazii când am vărsat lacrimi amare pentru noi, cerând ca Dumnezeu să ne lumineze, astfel încât să putem vedea dezvăluiri mai mărețe. Când văd oameni care constant încearcă să Îl păcălească pe Dumnezeu și nu aspiră niciodată la nimic sau care se gândesc numai la trup sau se luptă pentru interese și reputație ca să devină centrul atenției, cum aș putea să nu simt o mare durere în inima Mea? Cum pot fi oamenii atât de nesăbuiți? Lucrarea Mea chiar nu a avut niciun efect? Dacă odraslele tale ar fi rebele și lipsite de sentimente filiale față de tine, dacă le-ar lipsi conștiința, dacă le-ar păsa numai de ele și nu s-ar gândi gândesc deloc la sentimentele tale și te-ar da afară din casă după ce cresc, atunci cum te-ai simți? Pe obraji nu ți-ar curge lacrimi când ți-ai aminti de sângele, sudoarea și sacrificiile pe care le-ai dedicat creșterii lor? Astfel M-am rugat de nenumărate ori lui Dumnezeu și am spus: „Dumnezeule! Doar Tu știi dacă duc o povară pentru lucrarea Ta. Unde acțiunile Mele nu sunt conform voii Tale, Mă pedepsești, Mă desăvârșești și Mă faci conștient. Singura Mea rugămintă la Tine este să-i miști mai mult pe acești oameni, ca să poți obține slavă curând, iar ei să poată fi câștigați de Tine, astfel încât lucrarea Ta să-Ți poată atinge voia, iar planul Tău să se

poată împlini mai devreme”. Dumnezeu nu vrea să-i cucerească pe oameni prin muștrare, nu vrea să-i împingă întotdeauna de la spate. El vrea ca oamenii să se supună cuvintelor Lui și să lucreze într-un mod disciplinat și, prin asta, să facă voia Lui. Dar oamenii nu au nicio rușine și se răzvrătesc constant împotriva Lui. Cred că este mai bine pentru noi să găsim cea mai simplă cale de a-L mulțumi, adică să ne supunem tuturor rânduielilor Lui. Dacă poți cu adevărat să obții asta, vei fi desăvârșit. Nu este un lucru ușor și vesel? Mergi calea pe care ar trebui să mergi; nu lua în seamă ce spun ceilalți și nu gândi prea mult. Sunt viitorul și soarta ta în propriile tale mâini? Încerci mereu să scapi, dorindu-ți să alegi calea lumească – dar de ce nu poți scăpa? De ce mulți ani eziți la răscruce, iar apoi ajungi să alegi din nou această cale? După ce ai rătăcit mulți ani, de ce te-ai întors acum la casa aceasta, fără să vrei? Depinde de tine? Pentru cei din curentul acesta, dacă nu Mă credeți, atunci ascultați: dacă plănuiești să pleci, vezi dacă te lasă Dumnezeu, vezi cum te mișcă Duhul Sfânt – experimentează personal. Ca să fiu sincer, chiar dacă înduri nenorociri, trebuie să le suporti în acest curent, iar dacă există suferință, trebuie să suferi aici, azi; nu te poți duce în altă parte. Ți este clar? Unde te-ai duce? Acesta este decretul administrativ al lui Dumnezeu. Crezi că faptul că Dumnezeu a ales acest grup de oameni nu are nicio semnificație? În lucrarea Lui de astăzi, Dumnezeu nu Se înfurie ușor – dar, dacă oamenii încearcă să Îi perturbe planul, chipul Lui se schimbă imediat, devenind din luminos, întunecat. Așadar, te sfătuiesc să te liniștești și să te supui planurilor lui Dumnezeu și să Îi permiți să te facă complet. Doar oamenii care fac lucrul acesta sunt inteligenți.

Calea... (8)

Nu a trecut doar o zi sau două de când Dumnezeu a venit pe pământ să interacționeze cu oamenii și să locuiască cu ei. Poate că, în tot acest timp, oamenii dobândesc o bună cunoaștere de Dumnezeu și poate dobândesc nu doar câteva revelații despre slujirea lui Dumnezeu și capătă o experiență vastă în credința lor în Dumnezeu. Indiferent de caz, oamenii înțeleg mai mult sau mai puțin firea lui Dumnezeu și își și exprimă propriile firi în nenumărate feluri. După cum văd Eu lucrurile, diversele manifestări ale oamenilor sunt suficiente pentru a fi folosite de Dumnezeu ca specimene, iar activitățile lor mentale sunt destule pentru a fi folosite de El ca punct de referință. Acesta ar putea fi un aspect al cooperării dintre om și Dumnezeu, unul de care omul nu este conștient, făcând această reprezentare regizată de Dumnezeu foarte plină de viață și veridică. Spun aceste lucruri fraților și surorilor Mele ca director al acestei drame – fiecare dintre noi putem vorbi gândurilor și sentimentelor noastre după ce ne jucăm rolul și putem discuta despre cum am experimentat viața în cadrul acestei drame. Am putea avea la fel de bine un gen de simpozion cu totul nou în care să ne deschidem inimile și să vorbim despre cum am jucat și să vedem cum călăuzește Dumnezeu fiecare individ

așa încât la următoarea reprezentație să dăm dovadă de un talent mai rafinat și fiecare să ne jucăm rolul cât mai bine cu putință și să nu-L dezamăgim pe Dumnezeu. Sper că frații și surorile Mele vor lua acest lucru în serios. Nimeni nu ar trebui să-l trateze cu ușurință pentru că a juca bine un rol nu este ceva ce se poate face într-o zi sau două; e nevoie ca noi să experimentăm viața, să ne adâncim în viețile noastre reale timp îndelungat și să experimentăm diferite tipuri de viață. Doar atunci ne putem urca pe scenă. Sunt plin de speranță pentru frații Mei și surorile Mele. Am încredere că nu veți deveni abătuți sau descurajați și că, indiferent ce face Dumnezeu, veți fi ca un vas de foc: niciodată căldicei și îndârjiți până la sfârșit, până când lucrarea lui Dumnezeu este dezvăluită în întregime și până când drama regizată de Dumnezeu ajunge la concluzia finală. Nu vă cer nimic altceva; sper că veți îndura, că nu veți fi nerăbdători după rezultate, că veți coopera cu Mine pentru ca astfel lucrarea pe care Eu ar trebui să o fac să fie făcută bine și că nimeni nu va cauza întreruperi sau perturbări. Când această parte din lucrare este încheiată, Dumnezeu vă va descoperi toate lucrurile. După ce lucrarea Mea se va încheia, voi duce meritele voastre înaintea lui Dumnezeu pentru a-l da socoteală. Nu-i mai bine așa? Să ne ajutăm unii pe alții să ne atingem scopurile personale – nu este aceasta o soluție perfectă pentru fiecare? Acum e un moment dificil, unul care vă cere să plătiți un preț. Deoarece Eu sunt directorul acum, sper că lucrul acesta nu supără pe niciunul dintre voi. Aceasta este lucrarea pe care o fac. Poate că, într-o zi, voi trece la o „echipă de lucru” mai potrivită și nu vă voi mai îngreuna situația. Vă voi arăta orice doriți să vedeți și vă voi oferi tot ceea ce doriți să auziți. Dar nu acum. Lucrarea de astăzi este aceasta, iar Eu nu pot să vă dau mână liberă și să vă permit să faceți orice doriți. Asta Mi-ar îngreuna lucrarea; sincer să fiu, nu ar aduce nicio roadă și nu v-ar fi de niciun folos. Așadar, astăzi, trebuie să îndurați „nedreptatea”. Când va veni ziua și această etapă din lucrarea Mea se va termina, voi fi liber, nu voi purta o povară atât de grea și voi consimți la orice Îmi cereți; atâta vreme cât vă este de folos în viață, vă voi împlini cerințele. Astăzi, Mi-am asumat o responsabilitate foarte mare. Nu Mă pot împotrivi poruncilor lui Dumnezeu Tatăl și nu pot perturba planurile pentru lucrarea Mea. Nu Îmi pot rezolva chestiunile personale prin intermediul chestiunilor ce țin de lucrare – și sper ca toți să Mă puteți înțelege și să Mă puteți ierta, pentru că tot ceea ce fac este potrivit dorințelor lui Dumnezeu Tatăl; fac tot ceea ce El Îmi cere, indiferent ce vrea, și nu aș vrea să-l provoc mânia sau furia. Nu fac decât ceea ce trebuie să fac. Astfel, în numele lui Dumnezeu Tatăl, vă sfătuiesc să mai îndurați puțin timp. Nimeni nu trebuie să se îngrijoreze. După ce termin ceea ce trebuie să fac, puteți face tot ce doriți și puteți vedea tot ce vă place – dar Eu trebuie să închei lucrarea pe care o am de făcut.

Se cer de la noi credință și dragoste extreme în această etapă a lucrării. S-ar putea să ne împiedicăm din cea mai mică neatenție, căci această etapă a lucrării e diferită de toate cele de dinainte: ceea ce desăvârșește Dumnezeu e credința omului, care este atât invizibilă, cât și intangibilă. Ceea ce face Dumnezeu este să convertească cuvintele la credință, la dragoste și la viață. Oamenii trebuie să ajungă într-un punct în care vor fi

îndurat sute de rafinări și în care au o credință mai mare decât cea lui Iov. Ei trebuie să îndure suferințe incredibile și tot felul de torturi fără a-L părăsi vreodată pe Dumnezeu. Când sunt ascultători până la moarte și au credință mare în Dumnezeu, atunci această etapă a lucrării lui Dumnezeu este completă. Aceasta este lucrarea pe care am acceptat-o, așa că sper că frații și surorile Mele pot să-Mi înțeleagă situația și să nu îmi ceară nimic altceva. Aceasta este cerința lui Dumnezeu Tatăl de la Mine și nu pot scăpa de această realitate; trebuie să fac lucrarea pe care ar trebui să o fac. Sper doar să nu apelați la argumente forțate și logică pervertită, să fiți mai intuitivi și să nu vedeți chestiunile prea simplist. Gândirea voastră este prea copilărească, prea naivă. Lucrarea lui Dumnezeu nu este atât de simplă precum vă puteți imagina, El nu face pur și simplu orice dorește; dacă ar fi așa, planul Lui ar fi distrus. Nu sunteți de acord? Eu fac lucrarea lui Dumnezeu. Nu fac doar niște lucrări întâmplătoare pentru oameni, nu fac orice vreau să fac și nu decid pe cont propriu dacă să fac ceva sau nu. Lucrurile nu sunt atât de simple astăzi. Am fost trimis de Tatăl să fiu director – credeți că Eu am aranjat astfel lucrurile și am ales singur asta? Ideile omului sunt adeseori înclinate să întrerupă lucrarea lui Dumnezeu și de aceea, după ce lucrez o perioadă de timp, sunt multe cereri din partea oamenilor pe care nu pot să le îndeplinesc și oamenii își schimbă părerea despre Mine. Toți ar trebui să înțelegeți clar aceste idei ale voastre; nu am de gând să le pomenesc pe fiecare în parte, pot doar să explic lucrarea pe care o fac. Sentimentele Mele nu sunt rănite deloc din această cauză. Odată ce ați înțeles acest fapt, puteți vedea lucrurile după cum doriți. Nu voi obiecta în niciun fel deoarece așa lucrează Dumnezeu; nu sunt obligat să explic totul. Am venit doar să săvârșesc lucrarea cuvintelor, să lucrez și să permit acestei drame să se desfășoare potrivit îndrumării cuvintelor. Nu sunt nevoit să vorbesc despre nimic altceva, și nici nu aș putea să fac altceva. Am explicat tot ce am avut de spus, nu îmi pasă ce credeți despre Mine și nu contează pentru Mine. Dar încă aș vrea să vă aduc aminte că lucrarea lui Dumnezeu nu este atât de simplă pe cât vă imaginați că este. Cu cât este mai puțin aliniată la noțiunile oamenilor, cu atât mai profundă este semnificația ei; și, cu cât este mai aliniată la noțiunile oamenilor, cu atât este mai lipsită de valoare și de semnificație adevărată. Luați aminte la aceste cuvinte – doar atât voi spune despre această chestiune. Voi înșivă puteți analiza restul. Nu o voi mai explica.

Oamenii își imaginează că Dumnezeu face lucrurile într-un anumit fel, dar în ultimul an, a fost ceea ce am văzut și experimentat din lucrarea lui Dumnezeu potrivit noțiunilor omenești? De la crearea lumii încoace, nici măcar o persoană nu a putut să priceapă etapele sau regulile lucrării lui Dumnezeu. Dacă ar fi putut, atunci de ce acești lideri religioși nu înțeleg că acesta e modul în care Dumnezeu lucrează astăzi? De ce atât de puțini oameni înțeleg realitatea zilei de azi? De aici putem vedea că nimeni nu înțelege lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să acționeze doar călăuziți de Duhul Lui; ei nu trebuie să aplice în mod rigid reguli lucrării Lui. A lua imaginea și lucrarea lui Isus și a o compara cu lucrarea de azi a lui Dumnezeu este asemenea evreilor care încearcă să

pună semnul egal între Isus și Iahve. Nu pierzi dacă faci asta? Nici măcar Isus nu a știut care avea să fie lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă; tot ce a știut a fost că trebuie să termine lucrarea de răstignire. Așadar, de unde să fi știut alții? Cum să fi știut ce lucrare avea să facă Dumnezeu în viitor? Cum ar putea Dumnezeu să descopere planul Său ființelor omenești care au fost posedate de Satana? Nu este acest lucru absurd? Dumnezeu îți cere să știi și să înțelegi voia Lui. El nu îți cere să te gândești la lucrarea Sa viitoare. Trebuie să ne preocupe doar credința în Dumnezeu, să acționăm potrivit călăuzirii Sale, să fim pragmatici în rezolvarea problemelor reale și să nu îngreunăm lucrurile pentru Dumnezeu sau să Îi creăm necazuri. Ar trebui să facem ceea ce se cuvine să facem; atâta vreme cât putem rămâne în lucrarea curentă a lui Dumnezeu, atunci este suficient! Aceasta este calea pe care vă călăuzesc. Dacă ne concentrăm doar să continuăm să mergem înainte, Dumnezeu nu Se va purta nedrept cu niciunul dintre noi. În ultimul an al experiențelor voastre extraordinare, ați primit foarte multe lucruri; am încredere că nu vă va fi atât de greu. Calea pe care vă conduc este lucrarea Mea și misiunea Mea și a fost rânduită de Dumnezeu cu multă vreme în urmă, așa că am fost predestinați să ajungem atât de departe, până în ziua de azi. Faptul că am putut face aceasta este marea noastră binecuvântare și, chiar dacă nu a fost o cale netedă, prietenia noastră este veșnică și va fi transmisă pe mai departe de-a lungul veacurilor. Indiferent dacă a fost bucurie și râset sau tristețe și lacrimi, fie ca toate să devină o amintire frumoasă! S-ar putea să fiți conștienți de faptul că zilele lucrării Mele sunt numărate. Am multe proiecte de lucru și nu vă pot însoți deseori. Sper că Mă puteți înțelege – deoarece prietenia noastră de la început nu s-a schimbat. Poate că într-o zi voi apărea din nou înaintea voastră și sper să nu Îmi îngreunați situația. La urma urmei, sunt diferit de voi. Călătoresc peste tot pentru lucrarea Mea și nu-Mi trăiesc viața trândăvind prin hoteluri. Indiferent cum sunteți voi, Eu fac numai ceea ce ar trebui să fac. Sper ca lucrurile pe care le-am împărtășit în trecut să devină floarea prieteniei noastre.

Se poate spune că această cale a fost deschisă de Mine și, fie ea amară sau dulce, Eu am arătat drumul. Faptul că am ajuns până astăzi se datorează în întregime harului lui Dumnezeu. Poate că unii Îmi mulțumesc și poate că alții se plâng de Mine, dar nu are importanță. Tot ce vreau să văd este că ceea ce ar trebui împlinit în acest grup de oameni s-a împlinit. Este un lucru care ar trebui celebrat. Deci, nu port ranchiună celor care se plâng de Mine; tot ceea ce doresc este să Îmi termin lucrarea cât mai repede cu putință pentru ca inima lui Dumnezeu să se poată odihni curând. La acea vreme, nu voi purta nicio povară grea și nu va exista nicio îngrijorare în inima lui Dumnezeu. Sunteți dispuși să vă îmbunătățiți cooperarea? Nu este mai bine să năzuți să faceți cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu? E corect să spunem că în această perioadă am îndurat nenumărate greutăți și am experimentat toate felurile de bucurii și tristeți. Per ansamblu, performanța fiecăruia dintre voi a primit, practic, notă de trecere. Poate că în viitor vi se va cere o lucrare mai bună, dar nu zăboviți asupra gândurilor referitoare la Mine; faceți ce ar trebui să faceți. Ce am Eu de făcut este aproape; sper că veți rămâne credincioși

În fiecare moment și nu veți fi nostalgici în privința lucrării Mele. Ar trebui să știți că am venit doar să închei o etapă a lucrării, și cu niciun chip toată lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru trebuie să vă fie clar și să nu aveți alte idei în privința asta. Lucrarea lui Dumnezeu necesită mult mai multe mijloace pentru a fi completă; nu puteți conta pe Mine întotdeauna. Poate v-ați dat deja seama că am venit doar să săvârșește o porțiune din lucrare, una care nu Îl reprezintă pe Iahve sau pe Isus; lucrarea lui Dumnezeu este împărțită în multe etape, deci nu trebuie să fiți prea rigizi. Cât timp lucrez, voi trebuie să ascultați de Mine. În fiecare epocă, lucrarea lui Dumnezeu se schimbă; nu totul e croit din același material și nu de fiecare dată se aude același vechi cântec. Și, în fiecare etapă, lucrarea Lui este potrivită epocii și se schimbă întrucât epoca nu e aceeași. Așadar, de vreme ce te-ai născut în această epocă, trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și să citești aceste cuvinte. S-ar putea să vină o zi în care lucrarea Mea se schimbă și, în acest caz, voi trebuie să continuați să înaintați așa cum s-ar cuveni; lucrarea lui Dumnezeu nu se poate înșela. Nu luați în considerare cum se schimbă lumea din afară; Dumnezeu nu poate greși, iar lucrarea Sa nu poate fi greșită. Doar că, uneori, vechea Lui lucrare se încheie și cea nouă începe. Totuși, asta nu înseamnă că, din cauză că noua lucrare a început, cea veche este greșită. Aceasta este o erezie! Despre lucrarea lui Dumnezeu nu se poate spune că este corectă sau greșită, ci numai că este mai timpurie sau mai târzie. Acesta este îndrumarul pentru credința oamenilor în Dumnezeu și nu trebuie tratat superficial.

Ce perspectivă trebuie să aibă credincioșii

Ce a dobândit omul de când a început să creadă în Dumnezeu prima dată? Ce ai ajuns să știi despre Dumnezeu? Cât te-ai schimbat datorită credinței tale în Dumnezeu? Astăzi, știți cu toții cum credința omului în Dumnezeu nu este doar pentru mântuirea sufletului și bunăstarea trupului, nici nu este pentru a-i îmbogăți viața prin iubirea față de Dumnezeu și așa mai departe. În această situație, dacă Îl iubești pe Dumnezeu pentru bunăstarea trupului sau plăcerea de moment, atunci, chiar dacă, în cele din urmă, iubirea ta față de Dumnezeu atinge cea mai înaltă culme și nu ceri nimic în plus, iubirea aceasta pe care o cauți rămâne o iubire denaturată și nu una plăcută lui Dumnezeu. Aceia care folosesc iubirea față de Dumnezeu pentru a-și îmbogăți existențele plictisitoare și pentru a umple un gol în inimile lor sunt genul de oameni ahtiați după o viață ușoară, nu aceia care caută cu adevărat să-L iubească pe Dumnezeu. Acest tip de iubire este forțată și este căutarea plăcerii emoționale, iar Dumnezeu nu are nevoie de aceasta. Așadar, ce fel de iubire este iubirea ta? Pentru ce Îl iubești pe Dumnezeu? Câtă iubire adevărată de Dumnezeu este acum în tine? Iubirea marii voastre majorități este de tipul celei menționate anterior. O astfel de iubire poate doar să mențină un statu-quo; nu poate atinge statornicia și nici nu se poate înrădăcina în om. Genul acesta de iubire

este doar ca o floare care înflorește și se ofilește fără să dea roade. Cu alte cuvinte, după ce L-ai iubit o dată pe Dumnezeu astfel, dacă nu există nimeni care să te îndrume pe calea ce-ți stă înaintea, te vei prăbuși. Dacă nu poți să-L iubești pe Dumnezeu decât în vremea iubirii pentru El, dar, apoi, firea vieții tale rămâne neschimbată, atunci vei rămâne incapabil să scapi de vâlul influenței întunericului, vei rămâne incapabil să te eliberezi de robia și urzelile Satanei. Niciun om ca acesta nu poate fi pe deplin câștigat de către Dumnezeu; în cele din urmă, spiritul, sufletul și trupul său vor continua să-i aparțină Satanei. Nu poate exista nicio îndoială în privința asta. Toți aceia care nu pot fi pe deplin câștigați de către Dumnezeu se vor întoarce în locul lor inițial, adică înapoi la Satana, și vor merge în lacul de foc și pucioasă pentru a accepta următoarea etapă a pedepsei de la Dumnezeu. Cei câștigați de către Dumnezeu sunt cei care se leapadă de Satana și scapă de stăpânirea lui. Ei se numără în mod oficial printre oamenii Împărăției. Așa iau ființă oamenii Împărăției. Ești dispus să devii genul acesta de persoană? Ești dispus să fii câștigat de către Dumnezeu? Ești dispus să scapi de stăpânirea Satanei și să te întorci la Dumnezeu? Îi aparții Satanei acum sau te numeri printre oamenii Împărăției? Aceste lucruri ar trebui să fie deja clare și să nu necesite explicații suplimentare.

În trecut, mulți au căutat cu ambiție sălbatică și noțiuni, au căutat drept urmare a propriilor speranțe. Pentru moment, haideți să lăsăm deoparte asemenea chestiuni; acum, de o importanță crucială este să găsiți o cale de practică, una care să vă permită fiecăruia dintre voi să mențineți o condiție normală înaintea lui Dumnezeu și să vă eliberați treptat din jugul influenței Satanei, ca să puteți fi câștigați de către Dumnezeu și să trăiți pe pământ ceea ce cere Dumnezeu de la voi. Doar în acest fel puteți împlini intențiile Lui. Mulți cred în Dumnezeu, și totuși nu știu nici ce vrea El, nici ce vrea Satana. Cred într-o manieră confuză, lăsându-se pur și simplu luați de val, așa că nu au avut niciodată o viață creștină normală; mai mult decât atât, nu au avut niciodată relații personale normale, cu atât mai puțin o relație normală cu Dumnezeu. De aici se poate vedea că dificultățile și lacunele omului sunt numeroase, ca și alți factori care pot împiedica voia lui Dumnezeu. Acest lucru este suficient ca să demonstreze că omul nu a ajuns încă pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu, nici nu a intrat în adevărata experiență a vieții omenești. Așadar, ce înseamnă a ajunge pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu? Să pășești pe calea cea dreaptă înseamnă că îți poți liniști oricând inima în fața lui Dumnezeu și că te poți bucura de o comuniune normală cu Dumnezeu, ajungând treptat să știi ce lipsuri are omul și câștigând încetul cu încetul o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu. Prin aceasta, duhul tău dobândește în fiecare zi noi perspective și o nouă luminare; râvna ta crește, cauți să pătrunzi în adevăr și, în fiecare zi, există o nouă lumină și o nouă înțelegere. Prin această cale, te eliberezi treptat de sub influența Satanei și crești în viața ta. Oamenii ca aceștia au intrat pe calea cea dreaptă. Evaluează-ți experiențele prezente și examinează calea pe care ai urmat-o în credința ta în Dumnezeu: când compari aceste lucruri cu ce s-a descris mai sus, ți se

pare că ești pe calea cea dreaptă? În ce privințe te-ai eliberat de sub jugul Satanei și de sub influența lui? Dacă încă nu ai pășit pe calea cea dreaptă, atunci legăturile tale cu Satana încă nu au fost tăiate. Astfel stând lucrurile, te va conduce căutarea ta de a-L iubi pe Dumnezeu la o iubire autentică, neclintită și pură? Spui că iubirea ta față de Dumnezeu e neclintită și din toată inima, dar totuși, nu te-ai eliberat de sub jugul Satanei. Nu încerci să-L păcălești pe Dumnezeu? Dacă îți dorești să atingi o stare în care iubirea ta față de Dumnezeu să nu fie denaturată și îți dorești să fii pe deplin câștigat de El și să te numeri printre oamenii Împărăției, atunci, trebuie să o iei mai întâi pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu.

Despre etapele lucrării lui Dumnezeu

Din exterior, se pare că etapele lucrării actuale a lui Dumnezeu deja s-au încheiat, iar omul a experimentat deja judecata, muștrarea, lovirea și rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu și a trecut prin etape ca încercarea făcătorilor de servicii, rafinarea din vremea muștrării, încercarea morții, încercarea contrastelor și vremea iubirii față de Dumnezeu. Cu toate acestea, în ciuda faptului că au suferit mari greutăți în fiecare etapă, oamenii rămân neștiutori în ceea ce privește voia lui Dumnezeu. De exemplu, gândiți-vă la încercarea făcătorilor de servicii: tot nu le este clar ce au câștigat, ce au ajuns să știe și efectul pe care Dumnezeu a dorit să îl obțină. Uitându-ne la viteza lucrării lui Dumnezeu, omul pare într-un totuși incapabil să țină pasul cu viteza de astăzi. Se poate vedea că, mai întâi, Dumnezeu îi dezvăluie omului aceste etape ale lucrării Sale și că, în loc să atingă neapărat un nivel care să fie imaginabil pentru om în oricare dintre etape, El clarifică o chestiune. Pentru ca Dumnezeu să desăvârșească un om astfel încât acesta să poată fi cu adevărat câștigat de El, Dumnezeu trebuie să săvârșească toate etapele de mai sus. Scopul realizării acestei lucrări este de a arăta ce etape trebuie să ducă la bun sfârșit Dumnezeu pentru a desăvârși un grup de oameni. Astfel, privind din exterior, etapele lucrării lui Dumnezeu s-au încheiat – dar, în esență, El abia a început să desăvârșească omenirea. Oamenilor ar trebui să le fie clar acest lucru: etapele lucrării Lui s-au încheiat, dar lucrarea în sine nu s-a terminat. Totuși, în noțiunile lor, oamenii cred că toate etapele lucrării lui Dumnezeu le-au fost dezvăluite și, astfel, nu poate exista niciun dubiu că lucrarea lui Dumnezeu s-a încheiat. Acest mod de a vedea lucrurile este total greșit. Lucrarea lui Dumnezeu este contrară noțiunilor omului și ripostează în fața unor astfel de noțiuni în toate privințele; etapele lucrării lui Dumnezeu, în special, sunt în contradicție cu noțiunile omului. Toate acestea demonstrează înțelepciunea lui Dumnezeu. Se poate observa că noțiunile omului provoacă întreruperi la fiecare pas, iar Dumnezeu contraatacă tot ce își imaginează omul, ceea ce devine evident în timpul experiențelor reale. Toți cred că Dumnezeu lucrează prea repede și că lucrarea Lui se încheie înainte ca ei să o cunoască, înainte de a fi dobândit o oarecare înțelegere și câtă

vreme continuă să rămână într-o stare de confuzie. Asta e valabil pentru fiecare etapă a lucrării Sale. Majoritatea oamenilor cred că Dumnezeu Se joacă cu ei – dar nu aceasta este intenția lucrării Sale. Metoda Sa de lucru este una a meditației: mai întâi, parcă aruncă o privire rapidă florilor de pe un cal la galop și, apoi, intră în detalii, după care rafinează aceste detalii pe deplin – ceea ce îi ia prin surprindere pe oameni. Oamenii încearcă să-L păcălească pe Dumnezeu, gândindu-se că, dacă pot doar să o scoată la capăt până ce ajung la un anumit punct, Dumnezeu va fi mulțumit. În realitate, cum L-ar putea mulțumi pe Dumnezeu încercările omului de a o scoate la capăt? Pentru a obține efectul optim, Dumnezeu lucrează luându-i pe oameni prin surprindere, lovind în timp ce ei sunt neatenți; acest lucru le oferă o mai mare cunoaștere a înțelepciunii Sale și o mai bună înțelegere a dreptății, măreției și firii Sale de neofensat.

Astăzi, Dumnezeu a început oficial desăvârșirea omului. Pentru a fi desăvârșiți, oamenii trebuie să fie supuși revelației, judecății și muștrării cuvintelor Sale, trebuie să experimenteze încercările și rafinarea cuvintelor Sale (cum ar fi încercarea făcătorilor de servicii) și trebuie să poată ține piept încercării morții. Acest lucru înseamnă că, în toiul judecății, muștrării și încercărilor lui Dumnezeu, cei care respectă cu adevărat voia lui Dumnezeu sunt capabili să-L laude din adâncul inimii lor și să L se supună pe deplin și să se lepede de ei înșiși, iubindu-L astfel pe Dumnezeu cu o inimă care este sinceră, neîmpărțită și pură; astfel este o persoană desăvârșită și este întocmai lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă și cea pe care El o va săvârși. Oamenii nu ar trebui să tragă concluzii pripite despre metoda prin care lucrează Dumnezeu. Ei ar trebui doar să urmărească intrarea în viață. Acest lucru este fundamental. Nu cerceta constant metoda lucrării lui Dumnezeu; acest lucru nu va face decât să-ți îngreuneze viitoarele perspective. Cât de mult ai văzut din metoda prin care lucrează Dumnezeu? Cât de ascultător ai fost? Cât de mult ai dobândit din fiecare metodă a lucrării Sale? Ești dispus să fii desăvârșit de Dumnezeu? Ți dorești să devii desăvârșit? Toate acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le înțelegeți clar și în care să intrați.

Omul corupt este incapabil să-L reprezinte pe Dumnezeu

Omul a trăit dintotdeauna sub vălul influenței întunericului, a fost ținut în robie de influența Satanei, incapabil să scape, iar firea lui, după ce a fost supusă lucrării Satanei, devine din ce în ce mai coruptă. Se poate spune că omul a trăit dintotdeauna în mijlocul firii lui corupte satanice și că este incapabil să-L iubească pe Dumnezeu cu adevărat. În această situație, dacă omul dorește să-L iubească pe Dumnezeu, trebuie să se dezbrace de neprihănirea de sine, importanța de sine, de aroganță, trufie și altele asemenea – de tot ce aparține firii Satanei. În caz contrar, iubirea lui este o iubire impură, o iubire satanică și una care sigur nu poate primi aprobarea lui Dumnezeu. Nimeni nu

este cu adevărat capabil să-L iubească pe Dumnezeu fără a fi direct desăvârșit, tratat, frânt, emondat, disciplinat, mustrat și rafinat de Duhul Sfânt. Dacă spui că o parte din firea ta Îl reprezintă pe Dumnezeu și că, prin urmare, ești capabil să-L iubești pe Dumnezeu cu adevărat, atunci ești o persoană ale cărei cuvinte sunt arogante și ești ridicol. Asemenea oameni sunt arhanghelul! Natura înăscută a omului nu este capabilă să-L reprezinte direct pe Dumnezeu; el trebuie să se lepede de natura sa înăscută prin desăvârșirea lui Dumnezeu și doar atunci – doar păsându-i de voia lui Dumnezeu, împlinind intențiile lui Dumnezeu și, mai mult, supunându-se lucrării Duhului Sfânt – poate fi aprobat de Dumnezeu ceea ce trăiește el. Nicio persoană care trăiește în trup nu Îl poate reprezenta nemijlocit pe Dumnezeu, decât dacă este folosit de Duhul Sfânt. Cu toate acestea, nici măcar în cazul unei astfel de persoane nu se poate spune că firea sa și ceea ce trăiește Îl reprezintă întru totul pe Dumnezeu; se poate spune doar că ceea ce trăiește este îndrumat de Duhul Sfânt. Firea unui astfel de om nu Îl poate reprezenta pe Dumnezeu.

Cu toate că firea omului este rânduită de Dumnezeu – acest lucru este dincolo de orice îndoială și poate fi considerat incontestabil – ea a fost prelucrată de Satana și, astfel, întreaga fire a omului reprezintă firea Satanei. Unii oameni spun că firea lui Dumnezeu înseamnă să fie direcți atunci când fac lucruri și că aceasta se manifestă și în ei, că și caracterul lor e astfel și, așadar, spun că firea lor Îl reprezintă pe Dumnezeu. Ce fel de oameni sunt aceștia? Poate firea coruptă satanică să-L reprezinte pe Dumnezeu? Cine spune că firea sa Îl reprezintă pe Dumnezeu, Îl hulește pe Dumnezeu și aduce o insultă Duhului Sfânt! Metoda prin care lucrează Duhul Sfânt arată că lucrarea lui Dumnezeu pe pământ este doar lucrarea de cucerire. Prin urmare, multe firi corupte satanice ale omului încă nu au fost curățite, ceea ce trăiește el este tot chipul Satanei, este ceea ce omul crede a fi bun și reprezintă faptele sale trupesti; sau, mai precis, îl reprezintă pe Satana și nu Îl poate reprezenta sub niciun chip pe Dumnezeu. Chiar dacă cineva Îl iubește deja pe Dumnezeu în măsura în care se poate bucura de o viață ca în rai pe pământ, acesta poate, totuși, grăi astfel: „O, Dumnezeule! Nu Te pot iubi îndeajuns” și, chiar dacă a atins cea mai înaltă sferă, tot nu se poate spune că Îl trăiește sau că Îl reprezintă pe Dumnezeu, întrucât esența omului este diferită de cea a lui Dumnezeu, iar omul nu Îl poate trăi niciodată pe Dumnezeu și cu atât mai puțin nu poate deveni Dumnezeu. Traiul pe care Duhul Sfânt l-a stabilit pentru om este în acord doar cu ceea ce Dumnezeu îi cere omului.

Toate acțiunile și faptele Satanei se manifestă în om. Astăzi, toate acțiunile și faptele omului sunt manifestări ale Satanei, neputându-L reprezenta, prin urmare, pe Dumnezeu. Omul este întruchiparea Satanei, iar firea omului este incapabilă să reprezinte firea lui Dumnezeu. Unii oameni au un caracter bun; Dumnezeu poate lucra prin caracterul unor astfel de oameni, iar lucrurile pe care aceștia le înfăptuiesc sunt îndrumate de Duhul Sfânt. Cu toate acestea, firea lor este incapabilă de a-L reprezenta pe Dumnezeu. Lucrarea pe care Dumnezeu o face asupra lor reprezintă doar lucrul cu

și extinderea a ceea ce există deja în interiorul lor. Fie vorba de profeții din vremurile trecute sau de cei folosiți de Dumnezeu, nimeni nu Îl poate reprezenta nemijlocit. Oamenii ajung să-L iubească pe Dumnezeu doar forțați fiind de împrejurări și nici măcar unul nu se străduiește să coopereze în baza voinței proprii. Ce sunt lucrurile pozitive? Tot ceea ce vine direct de la Dumnezeu este pozitiv; firea omului a fost, totuși, prelucrată de Satana și nu Îl poate reprezenta pe Dumnezeu. Doar iubirea, voința de a suferi, dreptatea, supunerea, smerenia și tăinicia Dumnezeului întrupat Îl reprezintă nemijlocit pe Dumnezeu. Aceasta pentru că, atunci când El a venit, era lipsit de natura întinată de păcat, și venea direct de la Dumnezeu, fără să fi fost prelucrat de Satana. Isus are doar forma trupului păcătos și nu reprezintă păcatul; prin urmare, acțiunile, faptele și cuvintele Sale de dinaintea îndeplinirii lucrării Sale prin răstignire (inclusiv cele din momentul răstignirii Sale) Îl reprezintă toate nemijlocit pe Dumnezeu. Exemplul lui Isus este suficient pentru a dovedi că niciun om a cărui natură este întinată de păcat nu Îl poate reprezenta pe Dumnezeu și că păcatul omului îl reprezintă pe Satana. Cu alte cuvinte, păcatul nu Îl reprezintă pe Dumnezeu și Dumnezeu este fără de păcat. Chiar și lucrarea pe care Duhul Sfânt o face asupra omului poate fi considerată doar condusă de Duhul Sfânt și nu se poate spune că a fost îndeplinită de om în numele lui Dumnezeu. În ceea ce-l privește pe om, însă, nici păcatele sale și nici firea sa nu Îl reprezintă pe Dumnezeu. Uitându-ne la lucrarea săvârșită de Duhul Sfânt asupra omului din trecut și până astăzi, vedem că omul are ceea ce trăiește, și totul pentru că Duhul Sfânt a lucrat asupra lui. Foarte puțini sunt în stare să trăiască adevărul după ce Duhul Sfânt i-a tratat și i-a disciplinat. Cu alte cuvinte, este prezentă doar lucrarea Duhului Sfânt; conlucrarea omului lipsește. Este limpede acum? Așa stând lucrurile, cum vei face tot posibilul să cooperezi cu El și să-ți îndeplinești datoria atunci când Duhul Sfânt lucrează?

Slujirea religioasă trebuie curățită

De la începutul lucrării Sale în întregul univers, Dumnezeu i-a predestinat pe mulți oameni să Îl slujească, inclusiv pe aceia din fiecare pătură socială. Scopul Lui este de a-Și mulțumi propria voie și de a aduce lucrarea Sa pe pământ la un final, fără piedici; acesta este scopul pentru care Dumnezeu alege oamenii să Îi slujească. Fiecare persoană care Îl slujește pe Dumnezeu trebuie să Îi înțeleagă voia. Această lucrare a Sa face înțelepciunea și omnipotența lui Dumnezeu și principiile lucrării Sale pe pământ mai evidente pentru oameni. Dumnezeu a venit actualmente pe pământ să Își facă lucrarea, să interacționeze cu oamenii, pentru ca aceștia să Îi poată cunoaște faptele cu mai multă claritate. Astăzi, voi, acest grup de oameni, aveți norocul să Îl slujiți pe Dumnezeul practic. Aceasta este o binecuvântare nemăsurată pentru voi – într-adevăr, sunteți înălțați de Dumnezeu. Când alege un om să Îl slujească, Dumnezeu are întotdeauna principiile Sale. A-L sluji pe Dumnezeu nu este în niciun caz cum își

imaginează lumea, că este pur și simplu o chestiune de entuziasm. Astăzi, vedeți că toți cei care slujesc înaintea lui Dumnezeu fac acest lucru deoarece au călăuzirea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt și deoarece sunt oameni care caută adevărul. Acestea sunt condițiile minime pentru toți cei care Îl slujesc pe Dumnezeu.

A-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină simplă. Cei a căror fire coruptă rămâne neschimbată nu pot niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și muștrată de cuvintele lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana, ceea ce demonstrează că Îl slujești pe Dumnezeu din cauza bunelor intenții personale, că slujirea ta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului despre viața în lume. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii mincinoși și antihriștii care îi înșală pe oameni în zilele de pe urmă. Hristoșii mincinoși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, riscă să fie alungați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență dobândită în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală și să îi controleze și să se înalțe – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, luându-și prea multe libertăți în baza vechimii lor și etalându-și calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. O astfel de slujire interferează cu lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii se agață întotdeauna de cele vechi. Se agață de noțiuni din trecut, de orice din vremuri trecute. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum, nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: îți va spune că ești un făcător de rele.

Începând de azi, Dumnezeu va desăvârși în mod oficial pe cei care nu au noțiuni religioase, care sunt dispuși să își lase deoparte vechiul lor sine și care Îl ascultă sincer pe Dumnezeu. El îi va desăvârși pe cei care tânjesc după cuvintele lui Dumnezeu. Acești oameni ar trebui să se ridice și să Îl slujească pe Dumnezeu. În Dumnezeu este o

abundență nesfârșită și o înțelepciune nemărginită. Lucrarea Sa uimitoare și cuvintele Sale prețioase așteaptă să bucure un număr și mai mare de oameni. După cum stau lucrurile, celor cu noțiuni religioase, celor care fac uz de vechimea lor și celor care nu-și pot pune deoparte sinele le este foarte greu să accepte aceste lucruri noi. Duhul Sfânt nu are nicio ocazie să-i desăvârșească pe acești oameni. Dacă oamenii nu au hotărât să asculte și nu însetează după cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu au cum să accepte aceste lucruri noi; vor deveni pur și simplu din ce în ce mai răzvrățiți, din ce în ce mai șireți și, astfel, vor sfârși pe calea greșită. În lucrarea pe care o face la momentul de față, Dumnezeu va ridica mai mulți oameni care Îl iubesc cu adevărat și care pot primi noua lumină, iar El îi va îndepărta complet pe conducătorii religioși care fac uz de vechimea lor; El nu vrea pe niciunul dintre cei care se împotrivesc cu încăpățănare schimbării. Vrei să fii unul dintre acești oameni? Ți faci slujba potrivit propriilor tale preferințe sau ceea ce îți cere Dumnezeu? Trebuie să recunoști acest lucru de unul singur. Ești tu un funcționar religios sau ești un nou-născut desăvârșit de Dumnezeu? Cât din slujirea ta este aprobată de Duhul Sfânt? De cât din ea Dumnezeu nici nu Se va sinchisi să Își amintească? Cât de mare e schimbarea din viața ta, ca rezultat al tuturor anilor tăi de slujire? Înțelegi tu toate lucrurile acestea? Dacă ești într-adevăr credincios, atunci te vei lepăda de toate noțiunile tale religioase de dinainte și Îl vei sluji pe Dumnezeu într-un fel nou. Nu este prea târziu să-ți asumi responsabilitatea acum. Vechile noțiuni religioase pot face omul să-și piardă întreaga viață. Experiența pe care o acumulează o persoană o poate face să se îndepărteze de Dumnezeu și să facă lucruri după bunul său plac. Dacă nu lași aceste lucruri deoparte, ele vor deveni pietre de poticnire în calea creșterii vieții tale. Dumnezeu îi desăvârșește întotdeauna pe cei care Îl slujesc și nu Se leapădă de ei cu una, cu două. Dacă vei accepta cu adevărat judecata și mustrea cuvintelor lui Dumnezeu, dacă te vei putea lepăda de vechile tale practici și reguli religioase vechi și vei înceta să mai folosești noțiuni religioase vechi ca măsură pentru cuvintele de astăzi ale lui Dumnezeu, numai atunci vei avea un viitor. Dar, dacă te agăți de lucruri vechi, dacă încă le prețuiești, atunci cu niciun chip nu poți fi mântuit. Dumnezeu nu bagă în seamă asemenea oameni. Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit, atunci trebuie să te decizi să renunți pe deplin la orice lucru din trecut. Chiar dacă ceea ce s-a înfăptuit înainte a fost corect, chiar dacă a fost lucrarea lui Dumnezeu, tot trebuie să poți pune totul deoparte și să nu te mai agăți de așa ceva. Chiar dacă a fost indubitabil lucrarea Duhului Sfânt, făcută direct de Duhul Sfânt, azi trebuie să renunți la ea. Nu trebuie să te agăți de ea. Aceasta este ceea ce îți cere Dumnezeu. Totul trebuie reînnoit. În lucrarea lui Dumnezeu și în cuvintele lui Dumnezeu, El nu face nicio referire la lucrurile din trecut, nu face cercetări în vechiul almanah; Dumnezeu este un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi, iar El nu Se agăță nici de propriile Sale cuvinte din trecut – ceea ce arată că Dumnezeu nu respectă nicio regulă. Așadar, dacă tu, ca ființă omenească, te agăți întotdeauna de lucrurile din trecut, dacă refuzi să renunți la ele și le aplici rigid ca pe un șablon, în timp ce Dumnezeu nu mai lucrează folosind mijloacele dinainte, atunci nu sunt distructive cuvintele și faptele

tale? Nu ai devenit tu un dușman al lui Dumnezeu? Ești dispus să îți distrugi întreaga viață din cauza acestor lucruri vechi? Aceste lucruri vechi vor face din tine o persoană care împiedică lucrarea lui Dumnezeu – o astfel de persoană vrei să fii? Dacă într-adevăr nu-ți dorești asta, atunci oprește-te imediat din ceea ce faci și întoarce-te; ia-o din nou de la capăt. Dumnezeu nu Își va aminti de slujirea ta din trecut.

În credința ta în Dumnezeu ar trebui să asculți de Dumnezeu

De ce crezi în Dumnezeu? Mulți oameni sunt încurcați când li se adresează această întrebare. Aceștia au întotdeauna două puncte de vedere total diferite despre Dumnezeul practic și despre Dumnezeul din ceruri, ceea ce arată faptul că ei cred în Dumnezeu nu pentru a asculta de El, ci pentru a primi anumite beneficii sau pentru a scăpa de suferința pe care o aduce nenorocirea; numai atunci sunt ei oarecum ascultători. Ascultarea lor este condiționată; este de dragul propriilor perspective și este forțată. Așadar, mai exact, de ce crezi în Dumnezeu? Dacă este doar de dragul perspectivelor tale și al destinului tău, atunci ar fi mai bine dacă n-ai crede deloc. O astfel de credință este autoamăgire, reasigurare de sine și autoadmirație. În cazul în care credința ta nu este construită pe temelia ascultării de Dumnezeu, atunci vei fi pedepsit, în cele din urmă, pentru că l te-ai împotrivit. Toți cei care nu caută să asculte de Dumnezeu în credința lor se împotrivesc Lui. Dumnezeu le cere oamenilor să caute adevărul, să înseteze după cuvintele Sale, să mănânce și să bea cuvintele Lui și să le pună în practică, pentru a reuși să asculte de Dumnezeu. Dacă acestea sunt adevăratele tale intenții, atunci Dumnezeu sigur te va înălța și sigur va fi milostiv față de tine. Acest lucru este cert și de neschimbat. Dacă intenția ta nu este să asculți de Dumnezeu și ai alte scopuri, atunci tot ceea ce spui și faci – rugăciunile tale către Dumnezeu și chiar fiecare dintre acțiunile tale – va fi potrivnic Lui. S-ar putea să vorbești frumos și să fii blând, acțiunile și expresiile tale să pară cuviincioase, iar tu să pari ascultător, dar, când vine vorba de intențiile și părerile tale asupra credinței în Dumnezeu, toate lucrurile pe care le faci se opun lui Dumnezeu; tot ceea ce faci este rău. Oamenii care par ascultători precum oile, dar ale căror inimi adăpostesc intenții rele, sunt lupi îmbrăcați în haine de oi. Ei Îl ofensează pe Dumnezeu în mod direct și Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre ei. Duhul Sfânt îi va dezvălui pe fiecare dintre ei și va arăta tuturor că toți aceia care sunt ipocriți vor fi cu siguranță detestați și respinși de Duhul Sfânt. Nu te îngrijora: Dumnezeu le va cere socoteală tuturor și îl va înlătura pe fiecare în parte.

Dacă nu poți accepta lumina cea nouă de la Dumnezeu și nu poți înțelege și nu cauți tot ceea ce face Dumnezeu astăzi sau chiar te îndoiești de aceste lucruri, le judeci, le studiezi și analizezi, atunci înseamnă că nu vrei să asculți de Dumnezeu. Dacă, atunci când lumina Lui apare aici și acum, tu totuși pui preț pe lumina de ieri și te opui noii

lucrări a lui Dumnezeu, atunci nu ești mai mult decât un absurd – ești unul dintre aceia care I se opun în mod voit lui Dumnezeu. Cheia ascultării de Dumnezeu este aprecierea noii lumini și dorința de a o accepta și de a o pune în practică. Numai aceasta este adevărata ascultare. Cei lipsiți de voința de a tânji după Dumnezeu sunt incapabili să I se supună în mod voit și nu pot decât să I se opună lui Dumnezeu, fiindcă sunt mulțumiți cu situația actuală. Acel om nu poate să asculte de Dumnezeu, fiindcă este stăpânit de viața de dinainte. Lucrurile de până atunci le-au format oamenilor tot felul de noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu, iar acestea au devenit chipul lui Dumnezeu în mințile lor. Astfel, ei cred în propriile noțiuni și în standardele imaginației lor. Dacă Îl compari pe Dumnezeul care face lucrări adevărate astăzi cu Dumnezeul din imaginația ta, atunci credința ta vine de la Satana, și este înnăscută de preferințele tale – Dumnezeu nu dorește o astfel de credință. Indiferent cât sunt de înalte legitimizeările lor și indiferent de dedicarea lor – chiar dacă și-au dedicat o viață întreagă de eforturi lucrării Lui și au devenit chiar și martiri – Dumnezeu nu aprobă pe nimeni cu o asemenea credință. Doar le oferă puțin har și le îngăduie să se bucure de acesta pentru o vreme. Astfel de oameni sunt incapabili de a pune adevărul în practică. Duhul Sfânt nu lucrează în ei și Dumnezeu îi va alunga pe fiecare, pe rând. Bătrâni și tineri deopotrivă, cei care nu ascultă de Dumnezeu în credința lor și au intenții greșite sunt cei care se opun și întrerup și astfel de oameni vor fi alungați fără nicio îndoială de Dumnezeu. Cei care nu ascultă deloc de Dumnezeu, care doar recunosc numele Lui și au un fel de simțământ al bunătății și minunăției lui Dumnezeu, dar nu țin ritmul cu pașii Duhului Sfânt și nu se supun lucrării și cuvintelor de acum ale Duhului Sfânt – astfel de oameni locuiesc în mijlocul harului lui Dumnezeu, dar nu vor fi câștigați sau desăvârșiți de către El. Dumnezeu desăvârșește oamenii prin ascultarea lor, prin faptul că mănâncă, beau și se bucură de cuvintele lui Dumnezeu și prin suferința și rafinarea din viețile lor. Numai printr-o astfel de credință se poate schimba firea oamenilor și numai atunci pot ajunge la adevărata cunoaștere de Dumnezeu. A nu te mulțumi doar cu viața în harul lui Dumnezeu, a tânji după adevăr și a-l căuta și a căuta să fii câștigat de Dumnezeu – aceasta înseamnă a asculta de Dumnezeu în mod conștient; și aceasta este întocmai credința pe care o vrea El. Oamenii care nu fac nimic mai mult decât să se bucure de harul lui Dumnezeu nu pot fi desăvârșiți sau schimbați; iar ascultarea, evlavia, dragostea și răbdarea lor sunt toate superficiale. Aceia care doar se bucură de harurile lui Dumnezeu nu pot să-L cunoască cu adevărat pe Dumnezeu și, chiar și atunci când Îl cunosc pe Dumnezeu, cunoașterea lor este superficială, iar ei spun lucruri precum „Dumnezeu iubește omul” sau „lui Dumnezeu Îi este milă de om”. Aceasta nu reprezintă viața oamenilor și nu arată deloc faptul că oamenii Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu. Dacă, atunci când cuvintele lui Dumnezeu îi șlefuiesc sau atunci când încercările Lui vin asupra lor, oamenii nu pot asculta de Dumnezeu – dacă, în loc de aceasta, ei devin îndoielnici și cad – atunci ei nu sunt câtuși de puțin ascultători. În ei există multe reguli și restricții în privința credinței în Dumnezeu, experiențe vechi care sunt rezultatul multor ani de credință sau al diferitelor

reguli bazate pe Biblie. Ar putea niște oameni ca aceștia să asculte de Dumnezeu? Acești oameni sunt plini de lucruri lumești – cum ar putea ei să asculte de Dumnezeu? „Ascultarea” lor e potrivit preferințelor personale – Și-ar dori Dumnezeu o ascultare ca aceasta? Aceasta nu este ascultarea de Dumnezeu, ci respectarea regulilor; este mulțumirea și liniștirea lor. Dacă tu spui că aceasta este ascultarea de Dumnezeu, nu cumva hulești împotriva Lui? Ești un faraon egiptean. Faci rău și te angajezi în mod voit în lucrarea de împotrivire față de Dumnezeu – așa vrea Dumnezeu să slujești? Cel mai bine ar fi să te grăbești să te căiești și să încerci să devii conștient de sine. Dacă nu reușești, mai bine ai pleca acasă; aceasta ți-ar face mai mult bine decât pretinsa ta slujire a lui Dumnezeu. Nu ai întrerupe, nici nu ai deranja; ți-ai cunoaște locul și ai trăi bine – nu ar fi mai bine? Și nu ai fi pedepsit pentru că l te împotrivești lui Dumnezeu!

Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu

Când oamenii cred în Dumnezeu, Îl iubesc și-L mulțumesc, ei ating Duhul lui Dumnezeu cu inimile lor și obțin astfel mulțumirea Lui, își folosesc inimile pentru a fi în legătură cu ale lui Dumnezeu cuvinte și sunt astfel mișcați de Duhul Lui. Dacă dorești să trăiești o viață spirituală normală și să stabilești o relație normală cu Dumnezeu, atunci trebuie mai întâi să-ți dăruiești inima Lui. Doar după ce ți-ai liniștit inima în fața Lui și ți-ai revărsat-o pe deplin întru Dumnezeu, vei fi capabil să clădești treptat o viață spirituală normală. Dacă, în credința lor în Dumnezeu, oamenii nu-și dăruiesc inimile lui Dumnezeu, dacă inimile lor nu sunt cu El și ei nu tratează povara Lui ca pe propria lor povară, atunci tot ceea ce fac este un act de înșelăciune față de Dumnezeu, un act tipic persoanelor religioase, și asta nu va primi lauda lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate câștiga nimic de la acest tip de persoană; acestea pot servi doar ca un contrast în lucrarea Lui. Acești oameni sunt ca niște decoruri în casa lui Dumnezeu, sunt substituenți și rebuturi, iar Dumnezeu nu Se folosește de ei. Nu doar că nu există nicio șansă ca Duhul Sfânt să lucreze în ei, ci nu există nicio valoare în a-i desăvârși. Acest tip de persoană este un adevărat cadavru viu. Nicio parte din ei nu poate fi folosită de Duhul Sfânt – au fost cu totul dominați de Satana și profund corupți de el. Dumnezeu îi va alunga pe acești oameni. Azi, când folosește oamenii, Duhul Sfânt nu doar că întrebuințează acele părți dezirabile din ei pentru a înfăptui lucruri – El și desăvârșește și schimbă părțile din ei care sunt de nedorit. Dacă ești capabil să-ți dăruiești inima lui Dumnezeu și să o liniștești înaintea Lui, atunci vei avea ocazia și calificările pentru a fi folosit de către Duhul Sfânt și a primi luminarea și iluminarea Lui. Chiar mai mult decât atât, vei avea posibilitatea ca Duhul Sfânt să-ți remedieze neajunsurile. Atunci când îți dai inima lui Dumnezeu, dintr-o perspectivă pozitivă, vei putea dobândi o pătrundere mai profundă și vei putea atinge un nivel mai înalt de înțelegere. Dintr-o perspectivă

negativă, vei avea o cunoaștere mai extinsă a propriilor lacune și neajunsuri și vei tânji și vei căuta mai mult să mulțumești voia lui Dumnezeu. În plus, nu vei fi pasiv, vei putea să pătrunzi activ. Asta arată că ești o persoană corectă. Presupunând că inima ta reușește să se liniștească în fața lui Dumnezeu, atunci a primi sau nu lauda Duhului Sfânt și a-L mulțumi sau nu pe Dumnezeu depinde în mod crucial de capacitatea ta de a pătrunde activ. Când Duhul Sfânt luminează oameni și îi folosește, nu îi face niciodată negativi, îi face întotdeauna să progreseze activ. Iar când face acest lucru, oamenii încă au slăbiciunile lor, dar nu trăiesc conduși de ele. Ei nu amână progresul vieții lor și continuă să caute să mulțumească voia lui Dumnezeu. Acesta este un standard. Dacă îl poți atinge, asta dovedește că ai obținut prezența Duhului Sfânt. Dacă o persoană este mereu negativă și, chiar și după ce a primit luminare și a ajuns să se cunoască pe sine, rămâne negativă și pasivă și este incapabilă să se ridice și să lucreze cu Dumnezeu, atunci ea doar a primit harul lui Dumnezeu, iar Duhul Sfânt nu este cu ea. Negativitatea ei înseamnă că inima nu-i este întoarsă spre Dumnezeu, iar spiritul ei nu a fost mișcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest lucru ar trebui înțeles de către toți.

Prin experiență, se poate vedea că a-și liniști inima înaintea lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță. Are legătură cu chestiuni care privesc viețile spirituale ale oamenilor și progresul lor în viață. Urmărirea adevărului și a schimbării firii tale va da numai roade dacă inima ta este liniștită înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că vii înaintea Lui purtând o povară, că simți mereu că ai lipsuri în atâtea privințe, că există multe adevăruri pe care ai nevoie să le știi, că există multă realitate pe care ai nevoie să o experimentezi și că ar trebui să respecti voia lui Dumnezeu. Aceste lucruri sunt mereu în mintea ta, simți că parcă te-ar apăsa cu o forță ce te lasă incapabil să respiri și, astfel, îți simți inima grea (deși nu ești într-o stare negativă). Numai o astfel de persoană este calificată să accepte luminarea cuvintelor lui Dumnezeu și să fie mișcată de Duhul lui Dumnezeu. Datorită poverii ei, datorită faptului că inima îi este grea și, se poate spune, datorită prețului pe care l-a plătit și a suferinței pe care a îndurat-o în fața lui Dumnezeu, ea primește luminarea și iluminarea Lui. Pentru că Dumnezeu nu acordă nimănui un tratament special. El este mereu corect în felul în care îi tratează pe oameni, dar, de asemenea, El nu dă oamenilor vreun lucru în mod arbitrar și necondiționat. Acesta este un aspect al firii Sale drepte. În viața adevărată, majoritatea oamenilor încă nu au atins acest tărâm. În cel mai bun caz, inimile lor încă trebuie să se întoarcă întru totul către Dumnezeu, așadar, încă nu a existat nicio schimbare majoră în firea vieții lor. Asta pentru că ei doar trăiesc în harul lui Dumnezeu și încă nu au dobândit lucrarea Duhului Sfânt. Criteriile pe care trebuie să le îndeplinească oamenii pentru a fi folosiți de către Dumnezeu sunt după cum urmează: inimile lor trebuie să fie întoarse către Dumnezeu, ei trebuie să poarte povara cuvintelor Lui, să aibă inimi pline de ardoare și să fie hotărâți să caute adevărul. Doar acești oameni pot să obțină lucrarea Duhului Sfânt și să câștige frecvent luminarea și iluminarea Lui. Din afară, oamenii pe care îi folosește Dumnezeu par să fie lipsiți de rațiune și de relații normale cu alții, dar se

exprimă atent, cuviincios și sunt întotdeauna capabili să-și păstreze inima liniștită în fața lui Dumnezeu. Acesta este exact felul de persoană care e vrednică să fie folosită de Duhul Sfânt. Acești oameni „fără rațiune” despre care vorbește Dumnezeu par să fie lipsiți de relații normale cu ceilalți și nu le pasă de iubirea exterioară sau de practicile exterioare, dar, atunci când au părtășie despre chestiuni spirituale, sunt capabili să-și deschidă inimile și să asigure altruist celorlalți iluminarea și luminarea pe care au obținut-o din experiențele lor reale înaintea lui Dumnezeu. Așa își exprimă ei iubirea pentru Dumnezeu și mulțumesc voia Lui. Atunci când alții îi ponegresc și îi ridiculizează, ei evită să fie influențați de persoane, chestiuni sau lucruri din exterior și rămân liniștiți înaintea lui Dumnezeu. Par să aibă propria înțelegere unică. Indiferent ce fac ceilalți oameni, inimile lor nu-L părăsesc niciodată pe Dumnezeu. Când alți oameni vorbesc și râd, inimile lor rămân înaintea lui Dumnezeu, ei Îl contemplă cuvântul sau se roagă în liniște Dumnezeului din inimile lor, căutând intențiile Lui. Acești oameni nu dau importanță păstrării unor relații interpersonale normale și par să nu aibă nicio filosofie de viață. Par plini de viață, adorabili și inocenți, dar au și o anumită liniște. Aceasta este înfățișarea felului de persoană pe care o folosește Dumnezeu. Lucruri precum filosofii de viață sau „rațiunea normală” pur și simplu nu funcționează la acest tip de persoană. Ea și-a devotat întreaga inimă cuvântului lui Dumnezeu și pare să Îl aibă doar pe Dumnezeu în inima sa. Acesta este felul de persoană „fără rațiune” la care Se referă Dumnezeu și este exact felul de persoană folosită de Dumnezeu. Semnul unei persoane pe care o folosește Dumnezeu este acela că, oricând și oriunde, inima sa este mereu înaintea lui Dumnezeu și, indiferent cât de desfrânați ar putea fi alții sau cât de mult se lasă alți oameni în voia poftelor și a trupului, inima acestei persoane nu-L părăsește niciodată pe Dumnezeu și nu urmează mulțimea. Doar acest tip de persoană este potrivită pentru folosul lui Dumnezeu și doar acest tip de persoană este desăvârșită de către Duhul Sfânt. Dacă ești incapabil să dobândești asta, atunci nu ești calificat să fii câștigat de Dumnezeu sau să fii desăvârșit de Duhul Sfânt.

Dacă dorești să stabilești o relație normală cu Dumnezeu, inima ta trebuie să fie întoarsă spre El; cu acest lucru ca bază, vei avea relații normale și cu alți oameni. Dacă nu ai o relație normală cu Dumnezeu, atunci, indiferent ce faci pentru a-ți păstra relațiile cu ceilalți oameni, indiferent cât lucrezi din greu sau câtă energie investești, totul va aparține unei filosofii omenești de viață. Îți vei proteja poziția printre oameni și vei dobândi lauda lor prin perspective și filosofii umane, mai degrabă decât să stabilești relații interpersonale normale, conform cuvântului lui Dumnezeu. Dacă nu te concentrezi la relațiile tale cu oamenii și, în schimb, păstrezi o relație normală cu Dumnezeu, dacă ești dornic să-ți dăruiești inima Lui și să înveți să ascuți de El, atunci relațiile tale interpersonale vor deveni normale în mod natural. Atunci, aceste relații nu se vor baza pe trup, ci pe temelia iubirii față de Dumnezeu. Aproape că nu vei avea interacțiuni trupesti cu alți oameni, dar, la nivel spiritual, între voi va exista părtășie și iubire reciprocă, alinare și aprovizionare. Toate acestea sunt făcute având la bază o dorință

de a-L mulțumi pe Dumnezeu – aceste relații nu sunt menținute prin filosofii umane de viață, ele se formează natural, când o persoană poartă o povară pentru Dumnezeu. Ele nu necesită niciun efort artificial, uman din partea ta, ai nevoie doar să practici în conformitate cu principiile cuvintelor lui Dumnezeu. Ești dispus să ții cont de voia lui Dumnezeu? Ești dispus să fii o persoană „fără rațiune” înaintea Lui? Ești dispus să-ți dăruiești complet inima lui Dumnezeu și să nu-ți pese de poziția ta printre ceilalți oameni? Dintre toți oamenii cu care interacționezi, cu cine ai cele mai bune relații? Cu cine ai cele mai rele relații? Sunt normale relațiile tale cu oamenii? Îi tratezi la fel pe toți oamenii? Relațiile tale cu ceilalți sunt menținute în conformitate cu filosofia ta de viață sau sunt construite pe temelia iubirii față de Dumnezeu? Atunci când oamenii nu-și oferă inima lui Dumnezeu, spiritul lor devine leneș, amortit și inconștient. Asemenea oameni nu vor înțelege niciodată cuvintele lui Dumnezeu, nu vor avea niciodată o relație normală cu Dumnezeu și nu vor obține niciodată o schimbare a firii lor. Schimbarea firii unei persoane este procesul de a-ți dăruia pe deplin inima lui Dumnezeu și de a primi luminare și iluminare din cuvintele Lui. Lucrarea lui Dumnezeu le permite oamenilor să pătrundă activ și să se lepede de părțile lor negative, după ce au dobândit cunoaștere despre ele. Când ți-ai dăruit inima lui Dumnezeu, vei fi în stare să simți de fiecare dată când spiritul tău este mișcat puțin și vei cunoaște fiecare parte a luminării și iluminării lui Dumnezeu. Dacă perseverezi, vei intra treptat pe calea de a fi desăvârșit de Duhul Sfânt. Cu cât inima ta este mai liniștită înaintea lui Dumnezeu, cu atât mai sensibil și mai delicat va fi spiritul tău, cu atât mai mult va putea să perceapă felul în care îl mișcă Duhul Sfânt, iar relația ta cu Dumnezeu va deveni cu atât mai normală. Relațiile interpersonale normale se stabilesc pe baza întoarcerii inimii unei persoane către Dumnezeu, nu printr-un efort omenesc. Dacă Dumnezeu lipsește din inima unei persoane, atunci relațiile ei cu alți oameni sunt doar relații ale trupului. Ele nu sunt normale, sunt desfătări imorale și sunt urâte și detestate de Dumnezeu. Dacă spui că spiritul tău a fost mișcat, dar ești dispus să ai părtășie doar cu persoanele care îți plac și pe care le respecti, și ai prejudecăți față de oamenii care nu îți plac și refuzi să vorbești cu ei când vin să caute împreună cu tine, atunci aceasta este o dovadă în plus că ești condus de emoții și nu ai deloc o relație normală cu Dumnezeu. Asta dovedește că încerci să-L înșeli pe Dumnezeu și să-ți ascunzi urâtenia. S-ar putea să fii capabil să împărtășești o parte din cunoașterea ta, dar dacă scopurile tale sunt greșite, atunci tot ceea ce faci este bine doar conform standardelor omului, iar Dumnezeu nu te va slăvi. Acțiunile tale vor fi motivate de trupul tău, nu de povara lui Dumnezeu. Ești potrivit pentru folosul lui Dumnezeu doar dacă poți să-ți liniștești inima înaintea Lui și dacă ai interacțiuni normale cu toți cei care Îl iubesc. Dacă poți face asta, atunci, indiferent cum interacționezi cu alții, nu vei exprima o filosofie de viață, vei ține cont de povara lui Dumnezeu și vei trăi înaintea Lui. Câți astfel de oameni există printre voi? Sunt relațiile tale cu ceilalți într-adevăr normale? Pe ce bază sunt construite ele? Câte filosofii de viață există înlăuntrul tău? Te-ai lepădat de ele? Dacă inima ta nu poate să se întoarcă pe deplin către Dumnezeu, atunci nu ești al lui

Dumnezeu – ai venit de la Satana, te vei întoarce la Satana în cele din urmă și nu meriți să fii unul dintre oamenii lui Dumnezeu. Trebuie să examinezi cu atenție aceste lucruri.

O viață spirituală normală îi conduce pe oameni pe calea cea dreaptă

Ați mers doar foarte puțin pe calea unui om cu credință în Dumnezeu și încă nu ați intrat pe calea cea dreaptă, deci sunteți încă departe de a atinge standardele lui Dumnezeu. În momentul de față, statura voastră nu este potrivită pentru a satisface cererile Lui. Din cauza calibrului vostru și a naturii voastre corupte, tratați întotdeauna cu nepăsare lucrarea lui Dumnezeu; nu o luați în serios. Acesta este cel mai grav neajuns al vostru. Cu siguranță, nu există nimeni care să poată constata calea pe care merge Duhul Sfânt; cei mai mulți dintre voi nu o înțelegeți și nu o puteți vedea clar. În plus, cei mai mulți dintre voi nu luați în seamă această chestiune și nici atât nu o puneți la inimă. Dacă voi continuați astfel și ignorați lucrarea Duhului Sfânt, atunci calea pe care mergeți ca și credincioși în Dumnezeu va fi zadarnică. Se întâmplă astfel fiindcă nu faceți tot ce vă stă în puteri pentru a căuta să împliniți voia lui Dumnezeu și fiindcă nu cooperați bine cu Dumnezeu. Nu e vorba de faptul că Dumnezeu nu a lucrat asupra ta sau că Duhul Sfânt nu te-a mișcat. Este din cauză că ești atât de nepăsător încât nu iei în serios lucrarea Duhului Sfânt. Trebuie să răstorni imediat această situație și să mergi pe calea pe care Duhul Sfânt conduce oamenii. Acesta este subiectul principal pentru astăzi. „Calea pe care Duhul Sfânt conduce” se referă la a câștiga luminarea spirituală, a cunoaște cuvântul lui Dumnezeu, a dobândi claritate pe calea dinainte, a fi capabili să pătrundeți în adevăr pas cu pas și a ajunge la o mai mare cunoaștere a lui Dumnezeu. Calea pe care Duhul Sfânt conduce oamenii este în primul rând calea către o mai clară înțelegere a cuvântului lui Dumnezeu, liberă de abateri și concepții greșite, iar cei care merg pe ea, merg pe ea în mod direct. Pentru a obține acest rezultat, va fi nevoie să lucrați în armonie cu Dumnezeu, să găsiți o cale corectă de practicat și să mergeți pe calea deschisă de Duhul Sfânt. Asta implică o cooperare din partea omului, adică ceea ce trebuie să faceți pentru a îndeplini cerințele lui Dumnezeu de la voi și cum trebuie vă purtați pentru a pătrunde pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu.

Poate părea complicat să mergi pe calea deschisă de Duhul Sfânt, dar ți se va părea mult mai simplu când calea de a practica îți va fi clară. Adevărul este că oamenii sunt în stare să împlinească tot ce le cere Dumnezeu – nu e ca și cum El încearcă să învețe porcii să zboare. În toate situațiile, Dumnezeu caută să rezolve problemele oamenilor și să le alunge grijile. Toți trebuie să înțelegeți asta: nu-L înțelegeți greșit pe Dumnezeu. Oamenii sunt conduși, conform cuvântului lui Dumnezeu, pe calea pe care merge Duhul Sfânt. Așa cum am menționat înainte, trebuie să vă dați inima lui Dumnezeu. Aceasta este o condiție prealabilă pentru a merge pe calea deschisă de Duhul Sfânt. Trebuie să

faceți asta pentru a intra pe calea cea dreaptă. Cum poate o persoană să facă în mod conștient lucrarea de a-și da inima lui Dumnezeu? În viața voastră de zi cu zi, când experimentați lucrarea lui Dumnezeu și vă rugați Lui, o faceți cu nepăsare – vă rugați lui Dumnezeu în timp ce lucrați. Poate să însemne asta că vă dați inima lui Dumnezeu? Vă gândiți la chestiuni gospodărești sau la treburi ale trupului; aveți mereu păreri contradictorii. Poate asta să însemne a-ți liniști inima în prezența lui Dumnezeu? Acest lucru se întâmplă pentru că inima ta e fixată întotdeauna pe treburi exterioare și nu e capabilă să se întoarcă spre Dumnezeu. Dacă doriți cu adevărat să aveți inima împăcată înaintea lui Dumnezeu, atunci trebuie să faceți lucrarea de a coopera în mod conștient. Adică, fiecare dintre voi trebuie să-și facă timp pentru devoționale, timp pentru a lăsa la o parte oamenii, evenimentele și lucrurile; potolește-ți inima și liniștește-te înaintea lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să păstreze notițe devoționale individuale, consemnându-și cunoștințele despre cuvântul lui Dumnezeu și despre cum este mișcat duhul său, indiferent dacă sunt profunde sau superficiale; fiecare trebuie să-și liniștească inima înaintea lui Dumnezeu în mod conștient. Dacă în fiecare zi îți poți dedica o oră sau două adevăratei vieți spirituale, atunci vei simți că în acea zi viața ta va fi îmbogățită și inima ta va fi luminoasă și curată. Dacă trăiești zilnic acest gen de viață spirituală, atunci vei putea să-ți readuci mai mult inima în posesia lui Dumnezeu, duhul tău va deveni tot mai puternic, condiția ta se va îmbunătăți constant, iar tu vei deveni mai capabil să mergi pe calea pe care conduce Duhul Sfânt și Dumnezeu va revărsa asupra ta din ce în ce mai multe binecuvântări. Scopul vieții voastre spirituale este să căutați în mod conștient să dobândiți prezența Duhului Sfânt. Nu este să respectați reguli sau să conduceți ritualuri religioase, ci să acționați cu adevărat în acord cu voia lui Dumnezeu și să vă disciplinați trupul – asta e ceea ce ar trebui să facă omul, deci ar trebui să faceți acest lucru din rășputeri. Cu cât este mai bună cooperarea ta și cu cât depui mai mult efort, cu atât mai ușor vei putea să-ți întorci inima către Dumnezeu și să-ți liniștești inima înaintea Lui. La un moment dat, Dumnezeu îți va câștiga întru totul inima. Nimeni nu va mai putea să-ți clinească sau să-ți captureze inima și Îi vei aparține complet lui Dumnezeu. Dacă mergi pe această cale, atunci cuvântul lui Dumnezeu ți se va dezvălui în permanență și te va lumina asupra tuturor lucrurilor pe care nu le înțelegi – toate acestea pot fi obținute prin cooperarea ta. Iată de ce Dumnezeu spune întotdeauna: „Pe toți cei care acționează în acord cu Mine îi voi răsplăti îndoit”. Trebuie să vedeți clar această cale. Dacă doriți să mergeți pe calea cea dreaptă, atunci trebuie să faceți tot ce puteți pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Trebuie să faceți tot ce puteți pentru a dobândi o viață spirituală. La început, poate că nu vei obține rezultate deosebite în această urmărire, dar nu trebuie să-ți permiți să dai înapoi sau să te afunzi în negativism – trebuie să continui să lucrezi din greu! Cu cât trăiești mai mult o viață spirituală, cu atât inima îți va fi mai plină de cuvintele lui Dumnezeu, preocupată întotdeauna de aceste chestiuni, îndurând întotdeauna această povară. După aceea, dezvăluie-I lui Dumnezeu adevărul tău cel mai lăuntric prin intermediul vieții tale spirituale; spune-I ce ești dornic să faci, la ce te gândești,

înțelegerea și viziunea ta despre cuvântul lui Dumnezeu. Nu ții ascuns nimic, nici măcar un pic! Practică rostirea cuvintelor din inima ta, mărturisește-I lui Dumnezeu adevăratele tale sentimente; dacă se află în inima ta, orice-ar fi, vorbește. Cu cât vorbești mai mult astfel, cu atât vei simți mai mult frumusețea lui Dumnezeu, iar inima ta va fi atrasă tot mai mult către Dumnezeu. Când acest lucru se va întâmpla, vei simți că Dumnezeu îți este mai drag decât oricine altcineva. Nu vei pleca niciodată de lângă Dumnezeu, indiferent ce s-ar întâmpla. Dacă practici zilnic acest fel de devoțional spiritual și nu ți-l scoți din minte, ci îl consideri o chestiune de mare importanță în viața ta, atunci cuvântul lui Dumnezeu îți va ocupa inima. Aceasta înseamnă să fii atins de Duhul Sfânt. Va fi ca și cum inima ta ar fi fost întotdeauna în posesia lui Dumnezeu, ca și cum ceea ce iubești este întotdeauna în inima ta. Nimeni nu poate lua asta de la tine. Când se va întâmpla acest lucru, Dumnezeu va trăi cu adevărat înăuntrul tău și va avea un loc în inima ta.

Promisiunile către cei care au fost desăvârșiți

Care este calea prin care Dumnezeu îl desăvârșește pe om? Ce aspecte include ea? Ești dispus să fii desăvârșit de Dumnezeu? Ești dispus să accepți judecata și mustrarea Lui? Ce știi despre aceste chestiuni? Dacă nu ai cunoștințe demne de menționat, atunci este dovada că încă nu cunoști lucrarea lui Dumnezeu, că nu ai fost deloc luminat de Duhul Sfânt. E imposibil ca astfel de oameni să fie desăvârșiți. Lor li se dă doar o cantitate mică de har de care să se bucure pentru scurt timp și care nu va dura îndelung. Oamenii nu pot fi desăvârșiți de Dumnezeu dacă doar se bucură de harul Său. Unii se mulțumesc cu pacea și bucuria trupului, cu o viață ușoară, fără neazuri sau nenorociri, când întreaga lor familie trăiește în armonie, fără dezacorduri sau certuri – și pot chiar să creadă că aceasta este binecuvântarea lui Dumnezeu. De fapt, este doar harul lui Dumnezeu. Nu trebuie să vă mulțumiți doar cu a vă bucura de harul lui Dumnezeu. Acest tip de gândire este foarte vulgar. Chiar dacă citești zilnic cuvintele lui Dumnezeu și te rogi în fiecare zi, iar spiritul tău simte o bucurie deosebită și este deosebit de împăcat, dacă, în cele din urmă, nu ai nimic de spus despre cunoștințele tale cu privire la Dumnezeu și la lucrarea Lui și nu ai experimentat nimic și dacă, oricât de mult din cuvântul lui Dumnezeu ai mâncat sau ai băut, tot ceea ce simți este pacea și bucuria spirituală și că al lui Dumnezeu cuvânt este nemăsurat de dulce, de parcă nu te poți bucura îndeajuns de el, dar nu ai niciun fel de experiență practică a cuvintelor lui Dumnezeu și ești total lipsit de realitatea cuvintelor Lui, atunci ce poți câștiga de la o astfel de credință în Dumnezeu? Dacă nu poți trăi esența cuvintelor lui Dumnezeu, atunci faptul că mănânci și bei din aceste cuvinte, ca și rugăciunile tale, nu înseamnă decât credință religioasă. Astfel de oameni nu pot fi desăvârșiți de către Dumnezeu și nu pot fi câștigați de El. Oamenii câștigați de Dumnezeu sunt cei care urmăresc adevărul. Ceea ce Dumnezeu câștigă nu

este trupul omului, nici lucrurile care-i aparțin, ci acea parte din el care-l aparține lui Dumnezeu. Prin urmare, când Dumnezeu desăvârșește oamenii, El nu le desăvârșește trupul, ci inimile, îngăduind inimilor oamenilor să poată fi câștigate de Dumnezeu; cu alte cuvinte, faptul că Dumnezeu îl desăvârșește pe om este, în esență, faptul că Dumnezeu desăvârșește inima omului, astfel încât aceasta să se poată întoarce la Dumnezeu și să-L poată iubi.

Trupul omului este muritor. Nu servește niciunui scop ca Dumnezeu să câștige trupul omului, pentru că trupul omului este ceva care decade inevitabil și nu poate primi moștenirea sau binecuvântările Sale. Dacă ar fi câștigat trupului omului și dacă doar acesta ar fi în acest curent, atunci, cu toate că omul ar fi în acest curent cu numele, inima lui ar aparține Satanei. Așa stând lucrurile, nu numai că oamenii nu ar putea să devină manifestarea lui Dumnezeu, ci ar și deveni povara Sa, iar alegerea oamenilor de către Dumnezeu ar deveni astfel un lucru lipsit de sens. Cei pe care Dumnezeu intenționează să-i desăvârșească vor primi cu toții binecuvântările lui Dumnezeu și moștenirea Lui. Adică, ei acceptă ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este, astfel încât asta să devină ceea ce au înăuntrul lor; ei au toate cuvintele lui Dumnezeu forjate în ei; indiferent de ceea ce este Dumnezeu, voi sunteți capabili să primiți totul exact așa cum este, și astfel, să trăiți adevărul. Acesta este felul de persoană desăvârșită de Dumnezeu și câștigată de Dumnezeu. Numai un astfel de om e îndreptățit să primească binecuvântările dăruite de Dumnezeu:

1. Să primească întreaga dragoste a lui Dumnezeu.
2. Să acționeze în conformitate cu voia lui Dumnezeu în toate lucrurile.
3. Să câștige îndrumarea lui Dumnezeu, să trăiască sub lumina lui Dumnezeu și să câștige luminarea de la Dumnezeu.
4. Să trăiască pe pământ imaginea pe care o iubește Dumnezeu; să-L iubească pe Dumnezeu cu adevărat, așa cum a făcut Petru, răstignit pentru Dumnezeu și vrednic să moară ca răsplătă pentru dragostea lui Dumnezeu; să aibă aceeași slavă ca și Petru.
5. Să fie iubit, respectat și admirat de toți pe pământ.
6. Să biruiască robia morții și a iadului în fiecare aspect, fără a-i da nicio posibilitate Satanei să-și facă lucrarea, să-L aibă pe Dumnezeu, să trăiască având un duh proaspăt și plin de viață și să nu obosească.
7. Să aibă un simțământ nemaipomenit de exaltare și entuziasm în orice clipă din viață, de parcă ar fi văzut venind ziua slavei lui Dumnezeu.
8. Să dobândească slava împreună cu Dumnezeu și să aibă o înfățișare asemenea sfinților preaiubiți ai lui Dumnezeu.
9. Să devină ceea ce Dumnezeu iubește pe pământ, adică un fiu iubit al lui Dumnezeu.
10. Să-și schimbe forma și să se înalțe cu Dumnezeu la al treilea cer, depășind condiția trupului.

Doar oamenii care pot moșteni binecuvântările lui Dumnezeu sunt desăvârșiți și

câștigați de Dumnezeu. Ai câștigat ceva până în clipa de față? În ce măsură te-a desăvârșit Dumnezeu? Dumnezeu nu desăvârșește omul la întâmplare; desăvârșirea omului de către El este condiționată și are rezultate clare, vizibile. Nu e așa cum își închipuie omul, că atât timp cât are credință în Dumnezeu, poate fi desăvârșit și câștigat de Dumnezeu și că poate primi pe pământ binecuvântările și moștenirea lui Dumnezeu. Asemenea lucruri sunt extrem de dificile – ca să nu mai vorbim de schimbarea formei oamenilor. În prezent, ceea ce ar trebui să căutați în primul rând este să fiți desăvârșiți de Dumnezeu în toate lucrurile și să fiți desăvârșiți de El prin toți oamenii, chestiunile și lucrurile cu care vă confrunțați, astfel încât să fie forjat în voi mai mult din ceea ce Dumnezeu este. Voi trebuie să primiți mai întâi moștenirea lui Dumnezeu pe pământ; numai atunci veți fi îndreptățiți să moșteniți binecuvântări mai multe și mai mari de la El. Toate acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le căutați și pe care ar trebui să le înțelegeți înainte de orice altceva. Cu cât veți căuta mai mult să fiți desăvârșiți de Dumnezeu în toate, cu atât mai mult veți capabili să vedeți mâna lui Dumnezeu în toate, ca urmare, căutând cu stăruință, prin diferite perspective și în diferite moduri, veți intra în ființa cuvântului lui Dumnezeu și în realitatea cuvântului Său. Nu te poți mulțumi cu astfel de stări pasive, cum ar fi doar să nu comiți păcate, să nu ai noțiuni sau filosofii de viață și nici voință omenească. Dumnezeu desăvârșește omul în nenumărate feluri; posibilitatea de a fi desăvârșit există în toate privințele, iar El te poate desăvârși nu numai în aspectele pozitive, ci și în cele negative, pentru a face mai îmbelșugat ceea ce câștigi. Zi de zi există oportunități de a fi desăvârșit și ocazii de a fi câștigat de Dumnezeu. După ce ai experimentat astfel o perioadă, vei fi foarte schimbat și vei fi înțelege în mod natural multe lucruri pe care le ignorai înainte. Nu va mai fi nevoie de învățăminte de la alții; fără să-ți dai seama, Dumnezeu te va lumina astfel încât să primești luminare în toate lucrurile și să pătrunzi în detaliu în toate experiențele tale. Dumnezeu te va călăuzi negreșit, astfel încât să nu cotești nici la stânga, nici la dreapta, și așa vei pași pe calea de a fi desăvârșit de către El.

A fi desăvârșit de Dumnezeu nu se poate limita la desăvârșirea prin a mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu. Astfel de experimentare ar fi prea unilaterală și ar include prea puțin, și ar putea doar să limiteze omul la o sferă de acțiune foarte mică. În acest caz, omul ar fi lipsit de hrana spirituală necesară. Dacă doriți să fiți desăvârșiți de Dumnezeu, trebuie să învățați cum să experimentați în toate privințele și să puteți dobândi luminare în tot ceea ce vi se întâmplă. Fie că e bun, fie că e rău, ar trebui să-ți aducă foloase și nu ar trebui să te faci negativist. Indiferent de situație, ar trebui să fii capabil să cercetezi lucrurile stând de partea lui Dumnezeu și nu să le analizezi sau să le studiezi din perspectiva omului (aceasta ar fi o abatere în experiența ta). Dacă experimentezi astfel, atunci inima ta va fi plină de poverile vieții tale; vei trăi mereu în lumina chipului lui Dumnezeu și nu te vei abate cu ușurință din practica ta. Astfel de oameni au un viitor strălucit înainte. Există atât de multe ocazii să de a fi desăvârșiți de Dumnezeu. Totul depinde de faptul dacă sunteți oameni care-L iubesc cu adevărat pe

Dumnezeu și dacă sunteți hotărâți să fiți desăvârșiți de Dumnezeu, să fiți câștigați de El și să primiți binecuvântările și moștenirea Lui. Simpla hotărâre nu este suficientă; trebuie să aveți multă cunoaștere, altfel, vă veți abate întotdeauna în practica voastră. Dumnezeu este dispus să vă desăvârșească pe fiecare în parte. După cum stau lucrurile acum, deși majoritatea oamenilor au acceptat de foarte mult timp lucrarea lui Dumnezeu, ei s-au limitat la a se lăfăi pur și simplu în harul lui Dumnezeu și sunt dispuși doar să-l permită lui Dumnezeu să le dea un oarecare confort al trupului, însă nu sunt dispuși să primească revelații mai multe și mai înalte. Asta arată că inima omului este încă veșnic îndreptată către cele exterioare. Deși lucrarea omului, slujirea lui și inima lui plină de dragoste pentru Dumnezeu au mai puține impurități în ceea ce privește substanța lăuntrică a omului și gândirea sa înapoiată, el tot caută neconținut pacea și bucuria trupului și nu-i pasă care ar putea fi condițiile și scopurile desăvârșirii omului de către Dumnezeu. Așadar, viețile majorității oamenilor sunt încă vulgare și decadente. Viețile lor sunt nu s-au schimbat câtuși de puțin; pur și simplu, ei nu privesc credința în Dumnezeu ca pe o chestiune de importanță majoră, e ca și cum ar avea credință doar de dragul celorlalți, acționând superficial și luându-se după vechi metode, în derivă într-o existență fără scop. Puțini sunt cei ce pot încerca să pătrundă cuvântul lui Dumnezeu în toate lucrurile, să câștige lucruri tot mai îmbelșugate, să devină oameni mai bogați în casa de astăzi a lui Dumnezeu și să primească mai multe dintre binecuvântările lui Dumnezeu. De cauți să fii desăvârșit de Dumnezeu în toate lucrurile și reușești să primești ceea ce a promis Dumnezeu pe pământ, de cauți să fii luminat de Dumnezeu în toate lucrurile și să nu lași anii să treacă pe lângă tine alene, aceasta este calea ideală de a pătrunde în mod activ. Numai în acest fel vei fi vrednic și îndreptățit să fii desăvârșit de Dumnezeu. Ești cu adevărat cineva care caută să fie desăvârșit de Dumnezeu? Ești cu adevărat cineva care este serios în toate? Ai același spirit al dragostei pentru Dumnezeu pe care îl avea Petru? Ai voința să-L iubești pe Dumnezeu așa cum a făcut Isus? Este într-adevăr Isus Cel în care crezi? Tu crezi în Dumnezeul concret de astăzi; ai văzut cum Dumnezeul concret întrupat Îl iubește pe Dumnezeul din ceruri? Ai credință în Domnul Isus Hristos; asta deoarece răstignirea lui Isus pentru răscumpărarea omenirii și minunile pe care le-a făcut El sunt adevăruri general acceptate. Cu toate acestea, credința omului nu vine din cunoașterea și înțelegerea adevărată a lui Isus Hristos. Tu crezi numai în numele de Isus, dar nu crezi în Duhul Lui, căci nu ții deloc seama de modul în care Isus Îl iubea pe Dumnezeu. Credința ta în Dumnezeu este mult prea naivă. Deși crezi în Isus de mulți ani, nu știi cum să-L iubești pe Dumnezeu. Nu te face asta cel mai mare nebun din lume? Este dovada că ani la rândul ai mâncat degeaba hrana Domnului Isus Hristos. Nu numai că nu-mi plac astfel de oameni, dar sunt încredințat că nici Domnului Isus Hristos – pe care tu Îl venerezi – nu I-ar plăcea. Cum să poată fi desăvârșiți astfel de oameni? Nu devii roșu de stânjenală? Nu te simți rușinat? Mai ai îndrăzneala să dai fața cu Domnul Isus Hristos? Înțelegeți cu toții semnificația a ceea ce am spus?

Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți

Cercetați-vă și vedeți dacă practicați dreptatea în tot ceea ce faceți și dacă toate acțiunile voastre sunt supravegheate de Dumnezeu: acesta este principiul conform căruia își văd de treburile lor aceia care cred în Dumnezeu. Voi veți fi numiți drepti pentru că sunteți capabili să-L mulțumiți pe Dumnezeu și pentru că acceptați grija și protecția lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, toți cei care acceptă grija, protecția și desăvârșirea lui Dumnezeu și care sunt dobândiți de către El sunt drepti, iar El îi consideră prețioși. Cu cât acceptați mai mult cuvintele actuale ale lui Dumnezeu, cu atât mai mult veți putea primi și înțelege voia lui Dumnezeu și, prin urmare, veți putea să trăiți cuvintele lui Dumnezeu și să-L îndepliniți cerințele. Aceasta este însărcinarea dată de Dumnezeu vouă și ceea ce toți ar trebui să fiți în stare să realizați. Dacă vă folosiți noțiunile pentru a-L măsura și delimita pe Dumnezeu, ca și cum El ar fi o statuie nemișcată din lut și dacă Îl delimitați întru totul pe Dumnezeu în parametrii Bibliei și Îl reduceți la o sferă limitată a lucrării, acest lucru dovedește că L-ați condamnat pe Dumnezeu. Deoarece evreii din epoca Vechiului Testament L-au considerat pe Dumnezeu un idol sau o formă fixă pe care o păstrau în inimile lor, ca și cum Dumnezeu ar fi putut fi numit doar Mesia și doar acela care era numit Mesia putea fi Dumnezeu, și pentru că oamenii L-au servit și L-au slăvit pe Dumnezeu, ca și cum ar fi fost o statuie din lut (lipsită de viață), L-au răstignit pe Isus în acea vreme pe cruce, osândindu-L la moarte – Isus cel fără vină a fost, astfel, condamnat la moarte. Dumnezeu nu comisese nicio crimă, dar omul nu L-a cruțat și a insistat să-L condamne la moarte și, astfel, Isus a fost crucificat. Omul crede întotdeauna că Dumnezeu este neschimbător și Îl definește în baza unei singure cărți, Biblia, ca și cum omul ar înțelege perfect gestionarea lui Dumnezeu, ca și cum omul ar ține în palmă tot ceea ce face Dumnezeu. Oamenii sunt extrem de absurzi și toți au un talent înnăscut pentru hiperbole. Indiferent cât de multe sunt cunoștințele tale despre Dumnezeu, Eu tot spun că nu Îl cunoști pe Dumnezeu, că te împotrivești cel mai mult lui Dumnezeu și că L-ai condamnat, pentru că ești total incapabil să ascuți de lucrarea lui Dumnezeu și să pășești pe calea desăvârșirii de către Dumnezeu. De ce nu este Dumnezeu niciodată mulțumit de acțiunile omului? Deoarece omul nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, pentru că are prea multe noțiuni și deoarece cunoștințele sale despre Dumnezeu nu sunt în niciun caz conform realității, ci, în schimb, repetă monoton aceeași temă, fără variații, și folosește aceeași abordare pentru toate situațiile. Și astfel, venind pe pământ astăzi, Dumnezeu este răstignit încă o dată pe cruce de către om. Omenire crudă! Complicitatea și intriga, smulsul și înșfăcatul de la alții, fuga disperată după faimă și avere, măcelul reciproc – când se vor încheia toate acestea? În ciuda sutelor de mii de cuvinte rostite de Dumnezeu, nimănui nu i-a venit mintea la cap. Oamenii acționează de dragul familiei, al fiilor și al fiicelor lor, pentru carieră, perspective, poziție, orgoliu și bani, de dragul mâncării, hainelor, și trupului. Dar există vreun om ale cărui acțiuni să fie cu adevărat de dragul lui Dumnezeu? Chiar și printre cei care acționează de dragul lui

Dumnezeu, există foarte puțini care Îl cunosc. Câți oameni nu acționează pentru propriile interese? Câți nu-i persecută sau ostracizează pe alții pentru a-și apăra poziția? Și astfel, Dumnezeu a fost osândit de nenumărate ori prin forță la moarte și nenumărați judecători barbari L-au condamnat pe Dumnezeu și L-au răstignit încă o dată pe cruce. Câți pot fi numiți drepti deoarece acționează cu adevărat de dragul lui Dumnezeu?

E oare atât de ușor să fii desăvârșit înaintea lui Dumnezeu ca sfânt sau o persoană dreaptă? E adevărată afirmația conform căreia „nu există persoană dreaptă pe pământ, cei drepti nu se află pe lumea aceasta”. Atunci când veniți în fața lui Dumnezeu, gândiți-vă la ceea ce purtați, gândiți-vă la fiecare cuvânt și acțiune, la toate gândurile și ideile voastre și chiar și la visurile pe care le aveți în fiecare zi – toate acestea sunt de dragul vostru. Nu este aceasta adevărata situație? „Dreptatea” nu înseamnă să dai pomană altora, nu înseamnă să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși și nu înseamnă să te abții de la certuri sau dispute sau să nu jefuiești și să nu furi. Dreptatea înseamnă a primi însărcinarea dată de Dumnezeu ca pe o datorie și a respecta orchestrările și aranjamentele lui Dumnezeu ca pe vocația ta trimisă din ceruri, indiferent de timp sau loc, la fel ca tot ceea ce a fost săvârșit de Domnul Isus. Aceasta este dreptatea despre care a vorbit Dumnezeu. Faptul că Lot a putut fi numit drept se datorează faptului că i-a salvat pe cei doi îngeri trimiși de Dumnezeu, fără să se gândească la propriul câștig și la propria pierdere; se poate spune doar că ceea ce a făcut el atunci ar putea fi numit drept, dar el nu poate fi numit un om drept. Lot și-a dat cele două fiice în schimbul îngerilor doar pentru că L-a văzut pe Dumnezeu, dar nu tot comportamentul său din trecut a reprezentat dreptatea. Și, astfel, spun că „nu există dreptate pe acest pământ”. Chiar și dintre cei care se află în cursul recuperării, nimeni nu poate fi numit neprihănit. Indiferent cât de bune sunt acțiunile tale, indiferent cât pari să cinstești numele lui Dumnezeu, nici lovindu-i sau înjurându-i pe ceilalți, nici jefuindu-i sau prădându-i pe alții, tot nu poți fi numit drept, pentru că de asta e capabilă o persoană de rând. Acum, cel mai important lucru este că nu-L cunoști pe Dumnezeu. Se poate spune doar că, în prezent, ai un pic de umanitate normală, dar nu elementele dreptății despre care vorbește Dumnezeu și, astfel, nimic din ceea ce faci nu poate dovedi că-L cunoști pe Dumnezeu.

Înainte, când Dumnezeu era în cer, omul acționa într-un mod înșelător față de Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu a fost printre oameni – nimeni nu știe de câți ani – și, totuși, făcând lucruri, omul tot e superficial și încearcă să-L păcălească. Oare nu este omul mult prea înapoiat în gândirea lui? La fel a fost și cu Iuda: înainte de venirea lui Isus, Iuda spunea minciuni ca să-și înșele frații și surorilor și nu s-a schimbat nici măcar după ce a venit Isus; nu Îl cunoștea câtuși de puțin pe Isus și, în cele din urmă, L-a trădat. Nu s-a întâmplat acest lucru pentru că nu Îl cunoștea pe Dumnezeu? Dacă astăzi voi tot nu Îl cunoașteți pe Dumnezeu, atunci e posibil să deveniți un alt Iuda și, în urma acestui lucru, tragedia crucificării lui Isus în Epoca Harului, cu două mii de ani în urmă, va avea loc din nou. Nu credeți asta? Este o realitate! În prezent, majoritatea oamenilor se află într-o situație similară – poate că spun asta puțin prea devreme – și oamenii ca

aceștia joacă toți rolul lui Iuda. Eu nu spun absurdități, ci Mă bazez pe realitate – iar voi trebuie să fiți convinși. Chiar dacă mulți oameni pretind că sunt umili, în inimile lor nu se află decât o baltă de apă stătută, un șanț cu apă urât mirositoare. Acum, în biserică sunt prea mulți ca aceștia, iar voi credeți că nu știu absolut nimic despre asta. Astăzi, Duhul Meu decide pentru Mine și Îmi este mărturie. Crezi că nu știu nimic? Crezi că nu înțeleg nimic din gândurile nesincere din inimile voastre, lucrurile pe care le păstrați în inimile voastre? Este atât de ușor să-L trageți pe sfoară pe Dumnezeu? Crezi că Îl poți trata oricum dorești? În trecut, eram îngrijorat ca nu cumva să fiți constrânși, așa că am continuat să vă ofer libertatea, dar oamenii nu au putut să-și dea seama că eram bun cu ei, iar când le-am întins un deget, ei au luat toată mâna. Întrebați printre voi: aproape niciodată n-am tratat pe nimeni și aproape niciodată n-am certat pe nimeni cu ușurință – totuși, motivațiile și noțiunile omului Îmi sunt foarte clare. Crezi că Dumnezeu Însuși, căruia Dumnezeu Îi este mărturie, este nesăbuit? În acest caz, spun că ești prea orb! Nu te voi da în vileag, dar hai să vedem cam cât de corupt poți să devii. Să vedem dacă micile tale șiretlicuri inteligente te pot salva, sau dacă încercarea ta sinceră de a-L iubi pe Dumnezeu te poate salva. Azi, nu te voi condamna; să așteptăm până când va veni timpul lui Dumnezeu pentru a vedea cum te va răsplăti El. Acum nu am timp de pălăvrăgeli cu tine și nu sunt dispus să-Mi întârzii lucrarea mai măreață doar din cauza ta. Un vierme ca tine nu este vrednic de timpul necesar lui Dumnezeu să îl trateze – deci, să vedem cât de dezmățat poți să ajungi. Oamenii ca aceștia nu caută câtuși de puțin cunoașterea de Dumnezeu, și nici nu au vreo fărmă de dragoste pentru El, dar tot vor ca Dumnezeu să îi numească drepti – nu este aceasta o glumă? Pentru că un număr mic de oameni sunt într-adevăr sinceri, Mă voi concentra doar la a continua să-i ofer omului viață. Voi face doar ce ar trebui să fac azi, dar, în viitor, voi aduce răzbușnarea asupra fiecărei persoane, în funcție de ceea ce a făcut. Am spus tot ce este de spus, căci aceasta este întocmai lucrarea pe care o săvârșesc. Fac doar ceea ce ar trebui să fac, și ceea ce nu ar trebui să fac. Totuși, sper că veți petrece mai mult timp reflectând: cât din cunoașterea ta de Dumnezeu este adevărată, mai exact? Ești cineva care L-a răstignit încă o dată pe Dumnezeu pe cruce? Ultimele Mele cuvinte sunt acestea: vai de aceia care Îl răstignesc pe Dumnezeu!

Cum să intrați într-o stare normală

Cu cât mai mult acceptă oamenii cuvintele lui Dumnezeu, cu atât sunt mai luminați și cu atât mai înfometați și însetați sunt în căutarea lor de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Doar cei care acceptă cuvintele lui Dumnezeu sunt capabili să aibă experiențe mai bogate și mai profunde și sunt singurii ale căror vieți pot crește în continuare ca florile de susan. Toți cei care urmăresc viața ar trebui să trateze acest lucru ca pe slujba lor cu normă întreagă; ei ar trebui să simtă că „fără Dumnezeu, nu pot trăi; fără Dumnezeu, nu

pot realiza nimic; fără Dumnezeu, totul este gol”. Așadar, ar trebui să aibă și hotărârea de „a nu face nimic fără prezența Duhului Sfânt și, dacă citirea cuvintelor lui Dumnezeu nu are niciun efect, să le fie indiferent să facă orice altceva”. Nu vă faceți pe plac. Experiențele de viață provin din luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu și sunt cristalizarea eforturilor voastre subiective. Ceea ce ar trebui să vă impuneți este următorul lucru: „Când vine vorba de experiența de viață, nu îmi pot lăsa cale liberă”.

Uneori, în condiții anormale, pierzi prezența lui Dumnezeu și devii incapabil să-L simți atunci când te rogi. Este normal să-ți fie frică în astfel de momente. Ar trebui să începi imediat să cauți. Dacă nu o faci, Dumnezeu va fi departe de tine, iar tu vei fi lipsit de prezența Duhului Sfânt – și, în plus, de lucrarea Duhului Sfânt – pentru o zi, două zile, chiar o lună sau două luni. În aceste situații, devii incredibil de amortit și ești încă o dată luat captiv de Satana, până în punctul în care ești capabil să comiți tot felul de acțiuni. Râvnești la bogăție, îți înșeli frații și surorile, te uiți la filme și videoclipuri, joci mahjong și chiar fumezi și bei fără măsură. Inima ta s-a îndepărtat mult de Dumnezeu, ai mers în secret pe propriul drum și ai judecat după bunul plac lucrarea lui Dumnezeu. În unele cazuri, oamenii se scufundă atât de mult încât nu simt nicio rușine sau jenă când săvârșesc păcate de natură sexuală. O astfel de persoană a fost părăsită de Duhul Sfânt; de fapt, lucrarea Duhului Sfânt este demult absentă într-o asemenea persoană. Pe acești oameni nu putem decât să îi vedem scufundându-se din ce în ce mai mult în corupție, pe măsură ce mâinile răului se întind tot mai departe. În cele din urmă, ei neagă o astfel de existență și sunt luați captivi de Satana în timp ce păcătuiesc. Dacă descoperi că ai doar prezența Duhului Sfânt și, totuși, îți lipsește lucrarea Duhului Sfânt, situația în care te afli este deja periculoasă. Când nici măcar nu mai poți să simți prezența Duhului Sfânt, atunci ești în pragul morții. Dacă nu te pocăiești, atunci te vei fi întors pe deplin la Satana și te vei număra printre cei care sunt alungați. Așadar, când descoperi că te afli într-o stare în care există doar prezența Duhului Sfânt (nu păcătuiești, te controlezi și nu te împotrivești vădit lui Dumnezeu), dar îți lipsește lucrarea Duhului Sfânt (nu te simți emoționat când te rogi, nu dobândești nicio luminare sau iluminare evidentă atunci când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, ești indiferent față de mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu, în viața ta nu există nicio creștere și ești demult lipsit de o iluminare însemnată) – în astfel de momente, trebuie să fii mai precaut. Nu trebuie să-ți faci pe plac, nu trebuie să-i dai și mai mult frâu liber caracterului tău. Prezența Duhului Sfânt poate să dispară în orice moment. Acesta este motivul pentru care o astfel de situație este atât de periculoasă. Dacă te afli într-o asemenea stare, încearcă să schimbi lucrurile cât mai curând posibil. În primul rând, ar trebui să spui o rugăciune de pocăință și să te rogi ca Dumnezeu să-ți ofere, încă o dată, mila Sa. Roagă-te mai sincer și liniștește-ți inima ca să mănânce și să bea mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. Având această temelie, trebuie să petreci mai mult timp în rugăciune; dublează-ți eforturile de a cânta, a te ruga, a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu și de a-ți îndeplini datoria. Când ești cel mai slab, Satanei îi este cel mai ușor să-ți ia în stăpânire inima. Când se

întâmplă acest lucru, inima ta este luată de la Dumnezeu și înapoiată Satanei și, imediat după aceea, ești lipsit de prezența Duhului Sfânt. În astfel de momente, este de două ori mai dificil să redobândești lucrarea Duhului Sfânt. Este mai bine să cauți lucrarea Duhului Sfânt cât încă El este cu tine, ceea ce Îi va permite lui Dumnezeu să-ți ofere mai mult din luminarea Sa și să nu te abandoneze. Te rogi, cânti imnuri, îți îndeplinești funcția și mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu – toate acestea pentru ca Satana să nu aibă ocazia să își facă lucrarea și ca Duhul Sfânt să poată lucra în tine. Dacă nu recâștigi lucrarea Duhului Sfânt astfel, dacă aștepti pur și simplu, atunci recâștigarea lucrării Duhului Sfânt nu va fi ușoară atunci când vei fi pierdut prezența Duhului Sfânt, asta dacă nu cumva Duhul Sfânt te-a mișcat în mod special sau te-a luminat și iluminat în mod deosebit. Chiar și așa, starea ta nu are nevoie doar de o zi sau două ca să își revină; uneori chiar și șase luni pot să treacă fără să-și fi revenit. Acest lucru se întâmplă pentru că oamenii sunt prea îngăduitori cu ei înșiși, sunt incapabili să experimenteze lucrurile într-un mod normal și, astfel, sunt abandonați de Duhul Sfânt. Chiar dacă recâștigi lucrarea Duhului Sfânt, lucrarea prezentă a lui Dumnezeu tot s-ar putea să nu-ți fie foarte clară, pentru că ai rămas mult în urmă în experiența ta de viață, ca și cum ai fi fost lăsat cu zece mii de mile în urmă. Oare acest lucru nu este îngrozitor? Totuși, le spun acestor oameni că nu este prea târziu să se pocăiască acum, dar că există o condiție: trebuie să muncești mai mult și să nu te complaci în lene. Dacă alți oameni se roagă de cinci ori într-o zi, tu trebuie să te rogi de zece ori; dacă alți oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu timp de două ore pe zi, tu trebuie să faci acest lucru preț de patru sau șase ore; și dacă alți oameni ascultă imnuri două ore, tu trebuie să ascuți cel puțin o jumătate de zi. Fii adeseori împăcat înaintea lui Dumnezeu și gândește-te la dragostea lui Dumnezeu, până când vei fi mișcat, până când inima ta se va întoarce la Dumnezeu și până când nu vei mai îndrăzni să te îndepărtezi de El – numai atunci practica ta va da roade; numai atunci vei putea să-ți recuperezi starea anterioară, normală.

Unii oameni se entuziasmează foarte mult în căutarea lor și, totuși, nu reușesc să intre pe calea cea bună. Acest lucru se întâmplă deoarece sunt prea neglijenți și nu acordă atenție lucrurilor spirituale. Habar nu au cum să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu și nu știu ce sunt lucrarea și prezența Duhului Sfânt. Astfel de oameni sunt entuziaști, dar nesăbuiți; ei nu urmăresc viața. Acest lucru se întâmplă întrucât nu cunoști câtuși de puțin Duhul, nu știi nimic despre evoluția lucrării în desfășurare a Duhului Sfânt și nu-ți cunoști starea din chiar duhul tău. Oare credința unor astfel de oameni nu este un fel de credință nechibzuită? În cele din urmă, căutarea unor astfel de oameni nu dă rezultate. Ca să obții creșterea în viață în credința în Dumnezeu, este esențial să știi ce lucrare face Dumnezeu în experiența ta, să-l vezi frumusețea și să-l înțelegi voia, astfel încât să te lași în seama tuturor rânduielilor Sale, să întipărești în tine cuvintele Lui astfel încât acestea să devină viața ta și, prin aceasta, să-L mulțumești pe Dumnezeu. Dacă a ta credință este o credință nechibzuită, dacă nu acorzi nicio atenție chestiunilor spirituale și schimbărilor din firea vieții tale, dacă nu depui niciun efort față

de adevăr, vei putea să înțelegi voia lui Dumnezeu? Dacă nu înțelegi ceea ce cere Dumnezeu, atunci vei fi incapabil să experimentezi și, astfel, nu vei avea nicio cale de a practica. Pe măsură ce experimentezi cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să acorzi atenție efectului pe care îl produc asupra ta, astfel încât să poți ajunge să-L cunoști pe Dumnezeu prin cuvintele Sale. Dacă știi doar să citești cuvintele lui Dumnezeu, dar nu știi cum să le experimentezi, oare acest lucru nu arată că ești neștiutor în chestiuni spirituale? În momentul de față, majoritatea oamenilor sunt incapabili să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu și, astfel, nu cunosc lucrarea Sa. Nu este acest lucru un eșec în practica lor? Dacă ei continuă astfel, în ce moment vor fi în stare să experimenteze lucrurile în deplinătatea bogăției acestora și să obțină creșterea în viața lor? Oare acest lucru nu se rezumă doar la vorbe goale? Printre voi, există mulți care se concentrează asupra teoriei, care nu știu nimic despre chestiunile spirituale și, totuși, își doresc să fie folosiți și binecuvântați de Dumnezeu. Lucrul acesta este total nerealist! Așadar, trebuie să puneți capăt acestui eșec, astfel încât toți să puteți pași pe calea cea bună în viețile voastre spirituale, să aveți experiențe reale și să intrați cu adevărat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu.

Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui

Când credem în Dumnezeu, cum, mai exact, ar trebui să Îl slujim? Ce condiții ar trebui să fie îndeplinite și ce adevăruri ar trebui să înțeleagă cei care slujesc lui Dumnezeu? Și unde e posibil să deviați în slujirea voastră? Ar trebui să știți răspunsurile la toate aceste întrebări. Aceste chestiuni vizează modul în care credeți în Dumnezeu și cum pășiți pe calea condusă de Duhul Sfânt și vă supuneți orchestrărilor lui Dumnezeu în toate lucrurile, permițându-vă astfel să înțelegeți fiecare pas al lucrării Lui Dumnezeu în voi. Când veți ajunge în acel punct, vă veți da seama ce este credința în Dumnezeu, cum să credeți cum se cuvine în Dumnezeu și ce ar trebui să faceți pentru a acționa în armonie cu voia lui Dumnezeu. Acest lucru vă va face pe deplin ascultători față de lucrarea lui Dumnezeu; nu veți avea nicio plângere și nu veți judeca sau analiza, cu atât mai puțin nu veți cerceta lucrarea lui Dumnezeu. Prin urmare, veți fi cu toții capabili să-L ascultați pe Dumnezeu până în ceasul morții, lăsându-L pe Dumnezeu să vă îndrume și să vă taie ca pe oi, ca să puteți deveni cu toții un Petru al anilor 1990 și să-L puteți iubi pe Dumnezeu fără margini chiar și pe cruce, fără să vă plângeți câtuși de puțin. Numai atunci veți putea trăi ca un Petru al anilor 1990.

Oricine s-a hotărât, Îi poate sluji lui Dumnezeu, însă doar cei care dau cea mai mare atenție voinței lui Dumnezeu și care înțeleg voia Lui sunt calificați și au dreptul de a-l sluji. Printre voi, am descoperit lucrul acesta: mulți oameni cred că, atât timp cât propovăduiesc cu ardoare Evanghelia pentru Dumnezeu, merg pe drum pentru Dumnezeu, se istovesc și se sacrifică pentru Dumnezeu, și așa mai departe, atunci asta

înseamnă a-L sluji pe Dumnezeu. Încă mai mulți oameni religioși cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă a alerga de colo-colo cu o Biblie în mână, propovăduind Evanghelia Împărăției Cerurilor și a-i salva pe oameni făcându-i să se pocăiască și să se spovedească. Există și mulți funcționari ai Bisericii care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă a ține predici în capele după terminarea unor studii înalte și instruirea la seminar și a-i învăța pe oameni prin lecturi ale Scripturilor din Biblie. Mai mult, există oameni din zone sărace care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă vindecarea celor bolnavi și alungarea demonilor din mijlocul fraților și al surorilor lor sau rugăciunea pentru ei sau slujirea acestora. Printre voi sunt mulți care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, a se ruga la Dumnezeu în fiecare zi, cât și a vizita și a lucra în bisericile de pretutindeni. Există alți frați și alte surori care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă să nu se căsătorească sau să nu aibă niciodată o familie și să-și dedice întreaga ființă lui Dumnezeu. Cu toate acestea, puțini știu ce înseamnă cu adevărat a-L sluji pe Dumnezeu. Deși oamenii care Îi slujesc lui Dumnezeu sunt la fel de mulți ca stelele de pe cer, numărul celor care Îl pot sluji în mod direct și care sunt capabili să slujească în conformitate cu voia Lui Dumnezeu este neînsemnat, deosebit de mărunț. De ce spun asta? Spun acest lucru pentru că nu înțelegeți esența sintagmei „a sluji lui Dumnezeu” și pentru că înțelegeți atât de puțin despre cum să slujim în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Este imperios ca oamenii să înțeleagă exact ce fel de slujire a lui Dumnezeu poate fi în armonie cu voia Lui.

Dacă doriți să slujiți în conformitate cu voia lui Dumnezeu, trebuie să înțelegeți mai întâi ce fel de oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, ce fel de oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu, care sunt oamenii pe care Dumnezeu îi face desăvârșiți și ce fel de oameni sunt pregătiți pentru a sluji lui Dumnezeu. Ar trebui cel puțin să fiți echipați cu aceste cunoștințe. Mai mult, ar trebui să știți obiectivele lucrării lui Dumnezeu și lucrarea pe care Dumnezeu o va face aici și acum. După ce veți înțelege acestea, îndrumați de cuvintele lui Dumnezeu, mai întâi ar trebui să intrați și mai întâi veți primi însărcinarea dată de Dumnezeu. Când veți experimenta cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și atunci când veți cunoaște cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu, veți fi calificați să-l slujiți lui Dumnezeu. Și atunci când Îl slujiți pe El, Dumnezeu vă deschide ochii spirituali și vă permite să-l înțelegeți mai în profunzime lucrarea și să o vedeți mai clar. Când intrați în această realitate, experiențele voastre vor fi mai profunde și mai reale și aceia dintre voi care au avut astfel de experiențe vor putea merge prin biserici și oferi sprijin fraților și surorilor voastre, ca să vă puteți baza pe tăria celui alt pentru a compensa propriile neajunsuri și să dobândiți cunoștințe mai bogate în cugetele voastre. Numai după obținerea acestui efect veți putea să slujiți în conformitate cu voia lui Dumnezeu și veți putea fi desăvârșiți de Dumnezeu în timpul slujirii voastre.

Aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu ar trebui să fie apropiații lui Dumnezeu, să fie plăcuți Lui și să fie capabili de o loialitate fără de margini față de Dumnezeu. Indiferent dacă acționezi în privat sau în public, ești capabil să dobândești bucuria de la Dumnezeu

Înaintea lui Dumnezeu, ești capabil să stai drept în fața lui Dumnezeu și, indiferent de cum te tratează ceilalți, vei merge întotdeauna pe calea pe care ar trebui să mergi și te vei îngriji cu atenție de povara Lui. Numai oamenii ca aceștia sunt apropiații lui Dumnezeu. Dacă apropiații lui Dumnezeu sunt în măsură să-L slujească în mod direct, este pentru că lor le-a fost dată marea însărcinare și povară a lui Dumnezeu, pot să ia inima și povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi ale lor și nu acordă atenție propriilor perspective: chiar și atunci când nu vor avea perspective și nu vor câștiga nimic, ei vor crede întotdeauna în Dumnezeu cu o inimă iubitoare. Și astfel, acest tip de persoană este un apropiat al lui Dumnezeu. Apropiații lui Dumnezeu sunt, de asemenea, și confidenții Lui; numai confidenții lui Dumnezeu ar putea împărtăși neliniștea și gândurile Lui, și, deși trupul lor este dureros și slab, ei sunt capabili să îndure durerea și să renunțe la ceea ce le place pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeu dă mai multe poveri unor asemenea oameni și ceea ce Își dorește să facă Dumnezeu se naște din mărturia unor astfel de persoane. Astfel, acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, sunt slujitorii lui Dumnezeu, care sunt după inima Lui, și numai astfel de oameni pot domni împreună cu Dumnezeu. Când ai devenit cu adevărat apropiatul lui Dumnezeu, atunci vei domni împreună cu Dumnezeu.

Isus a fost în măsură să ducă la bun sfârșit misiunea lui Dumnezeu – răscumpărarea întregii omeniri – pentru că El a fost foarte atent la voia lui Dumnezeu, fără a face planuri sau rânduiri pentru Sine. Prin urmare, El a fost un apropiat al lui Dumnezeu – Dumnezeu Însuși – ceva ce voi toți înțelegeți foarte bine. (De fapt, El a fost Dumnezeu Însuși, care a fost mărturisit de Dumnezeu. Menționez exemplul lui Isus aici pentru a ilustra problema.) El a putut plasa planul de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu chiar în centru și S-a rugat mereu Tatălui Cereșc și a căutat voia Tatălui Cereșc. S-a rugat și a zis: „Dumnezeu Tată! Facă-se toate după voia Ta și nu după dorințele Mele, ci după cum Ți este planul. Omul poate că este slab, dar de ce Ți-ar păsa de el? Cum să fie omul vrednic de preocuparea Ta, omul, care este ca o furnică în mâinile Tale? În inima Mea, vreau doar să fac voia Ta și ca Tu să Ți continui lucrarea cu Mine după cum dorești”. Pe drumul spre Ierusalim, Isus a fost în chinuri, ca și cum cineva l-ar fi răscutit un cuțit în inimă, dar, cu toate acestea, nu a avut nici cea mai mică intenție de a nu Se ține de cuvânt; a existat întotdeauna o forță puternică ce L-a mânat înainte spre locul unde avea să fie crucificat. În cele din urmă, a fost răstignit și a devenit asemenea trupului păcătos, ducând la bun sfârșit lucrarea de răscumpărare a omenirii. S-a eliberat de cătușele morții și ale Iadului. Înaintea Lui, moartea, Iadul și Gheena și-au pierdut puterea și au fost înfrânte de El. A trăit vreme de treizeci și trei de ani, timp în care a făcut mereu tot posibilul pentru a împlini voia lui Dumnezeu în conformitate cu lucrarea lui Dumnezeu din acele vremuri, fără a se gândi la câștigul sau pierderea personală și întotdeauna cu gândul la voia lui Dumnezeu Tatăl. Astfel, după ce a fost botezat, Dumnezeu a zis „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!” Datorită slujirii Sale înaintea lui Dumnezeu, care era în armonie cu voința lui Dumnezeu,

Dumnezeu a pus povara cea grea de a răscumpăra întreaga omenire pe umerii Lui și L-a împins să o ducă la bun sfârșit, iar El a fost calificat și a avut dreptul de a finaliza această sarcină importantă. De-a lungul vieții Sale, El a îndurat suferințe fără margini pentru Dumnezeu și a fost ispitit de Satana de nenumărate ori, dar niciodată nu a deznădăjduit. Dumnezeu l-a dat o însărcinare atât de covârșitoare pentru că a avut încredere în El și pentru că L-a iubit și, astfel, Dumnezeu însuși a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!” La acel moment, numai Isus putea îndeplini această sarcină, iar acest lucru a reprezentat un aspect practic al finalizării lucrării lui Dumnezeu de răscumpărare a întregii omeniri în Epoca Harului.

Dacă, la fel ca Isus, sunteți în măsură să vă aplecați cu toată grija asupra poverii lui Dumnezeu și să întoarceți spatele trupurilor voastre, atunci Dumnezeu vă va încredința sarcinile Lui importante ca să îndepliniți condițiile necesare pentru a-L sluji. Numai în aceste condiții veți îndrăzni să spuneți că faceți voia lui Dumnezeu și că Îl îndepliniți porunca, și numai atunci veți îndrăzni să spuneți că sunteți cu adevărat în slujba lui Dumnezeu. În comparație cu exemplul lui Isus, îndrăznești să spui că ești apropiatul lui Dumnezeu? Îndrăznești să spui că faci voia lui Dumnezeu? Îndrăznești să spui că Îl slujești cu adevărat pe Dumnezeu? Astăzi nu înțelegi cum să-L slujești Dumnezeu, riști să spui că ești apropiatul Lui? Dacă spui că Îl slujești pe Dumnezeu, nu Îl hulești? Gândește-te: slujești lui Dumnezeu sau te slujești pe tine? Îi slujești Satanei, însă cu toate acestea spui cu încăpățănare că slujești lui Dumnezeu – aceasta nu este o hulă adusă lui Dumnezeu? Mulți oameni în urma Mea râvnesc la beneficiile pe care le aduce statutul, se îndoapă cu mâncare, le place somnul și acordă toată atenția trupului, mereu temători că nu există scăpare pentru trup. Nu-și îndeplinesc funcția specifică în biserică, ci profită de pe urma bisericii sau își mustră frații și surorile cu cuvintele Mele, ridicându-se deasupra celorlalți din poziții de autoritate. Acești oameni continuă să spună că fac voia lui Dumnezeu și spun mereu că sunt apropiații lui Dumnezeu – nu este absurd? Dacă intențiile tale sunt corecte, dar nu poți să slujești în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci te porți prost; dar dacă intențiile tale nu sunt cele corecte și tot spui că-L slujești pe Dumnezeu, atunci te opui lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit de El! Nu am niciun fel de milă pentru astfel de oameni! În casa lui Dumnezeu mănâncă pe gratis, râvnesc mereu la confortul trupesc și nu se gândesc la interesele lui Dumnezeu. Caută întotdeauna ce e bine pentru ei și nu dau nicio atenție vocii lui Dumnezeu. Nu acceptă atenta cercetare a Duhului lui Dumnezeu în nimic din ceea ce fac. Mereu fac manevre și își înșală frații și surorile, și, având două fețe, ca vulpea într-o vie, care mereu fură struguri și calcă via în picioare. Ar putea asemenea oameni să fie apropiații lui Dumnezeu? Ești potrivit să primești binecuvântările lui Dumnezeu? Nu îți asumi nicio povară față de viața ta și față de Biserică, ești potrivit să primești misiunea lui Dumnezeu? Cine ar îndrăzni să aibă încredere în unul asemenea ție? Când slujești în felul acesta, ar putea Dumnezeu să îți încredințeze o sarcină mai importantă? Oare acest lucru nu ar întârzia lucrarea?

Spun aceasta ca să știți ce condiții trebuie îndeplinite pentru a sluji în armonie cu voința lui Dumnezeu. Dacă nu Îi dați inima voastră lui Dumnezeu, dacă nu vă aplecați cu grijă asupra voinței lui Dumnezeu asemenea lui Isus, atunci Dumnezeu nu poate avea încredere în voi și veți sfârși prin a fi judecați de El. Poate că astăzi, în slujirea ta a lui Dumnezeu, ai întotdeauna intenția de a-L înșela pe Dumnezeu și-L tratezi mereu superficial. Pe scurt, indiferent de orice altceva, dacă Îl înșeli pe Dumnezeu, judecata nemiloasă se va abate asupra ta. Ar trebui să profitați de faptul că abia ați luat-o pe calea cea bună de a-L sluji pe Dumnezeu pentru ca mai întâi să dăruiți inima voastră lui Dumnezeu, fără loialități împărțite. Indiferent dacă te afli în fața lui Dumnezeu sau în fața altor oameni, inima ta ar trebui să fie îndreptată întotdeauna către Dumnezeu și ar trebui să fie hotărâtă să-L iubească pe Dumnezeu, la fel cum a făcut-o Isus. Astfel, Dumnezeu te va face desăvârșit ca să devii un slujitor al lui Dumnezeu, plăcut inimii Lui. Dacă dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu și dacă dorești ca slujirea ta să fie în armonie cu voia Sa, atunci trebuie să îți schimbi părerile anterioare despre credința în Dumnezeu și vechiul mod în care Îl slujeai pe Dumnezeu pentru ca mai mulți dintre voi să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu nu te va abandona și, precum Petru, vei sta în fruntea celor care Îl iubesc. Dacă nu te pocăiești, vei sfârși la fel ca Iuda. Toți cei care cred în Dumnezeu ar trebui să înțeleagă acest lucru.

Cum să cunoști realitatea

Dumnezeu e un Dumnezeu practic: întreaga Lui lucrare este practică, toate cuvintele pe care le spune sunt practice și toate adevărurile pe care le exprimă sunt practice. În afara cuvintelor Lui, totul e gol, neexistent și greșit. Astăzi, Duhul Sfânt trebuie să-i călăuzească pe oameni spre cuvintele lui Dumnezeu. Dacă oamenii vor să caute intrarea în realitate, atunci trebuie să caute și să cunoască realitatea, după care trebuie să experimenteze realitatea și s-o trăiască. Cu cât oamenii cunosc mai bine realitatea, cu atât pot discerne mai bine dacă sunt reale cuvintele altora; cu cât oamenii cunosc mai bine realitatea, cu atât au mai puține noțiuni; cu cât oamenii experimentează mai mult realitatea, cu atât cunosc mai bine faptele Dumnezeului realității și cu atât le e mai ușor să se elibereze de firile lor corupte și satanice; cu cât oamenii au mai multă realitate, cu atât Îl cunosc mai bine pe Dumnezeu și cu atât mai mult urăsc trupul și iubesc adevărul; și cu cât oamenii au mai multă realitate, cu atât se apropie mai mult de standardele cerințelor lui Dumnezeu. Oamenii care sunt câștigați de Dumnezeu sunt cei care sunt stăpâniți de realitate, care cunosc realitatea și care sunt au ajuns să cunoască faptele reale ale lui Dumnezeu, experimentând realitatea. Cu cât cooperezi mai mult cu Dumnezeu în mod practic și-ți disciplinezi corpul, cu cât vei obține mai mult lucrarea Duhului Sfânt, cu atât vei câștiga mai multă realitate și cu atât vei fi mai luminat de Dumnezeu – și, prin urmare, cu atât va deveni mai mare cunoașterea de către tine a

faptelor reale ale lui Dumnezeu. Dacă poți trăi în lumina din prezent a Duhului Sfânt, atunci calea actuală spre practică îți va deveni mai clară și vei putea să te detașezi mai bine de noțiunile religioase și de practicile vechi ale trecutului. Astăzi, realitatea e punctul central: cu cât oamenii au mai multă realitate, cu atât mai clară le este cunoașterea adevărului și cu atât mai mare înțelegerea voii lui Dumnezeu. Realitatea poate birui toate slovele și doctrinele, poate birui toate teoriile și competențele și, cu cât oamenii se concentrează pe mai multă realitate, cu atât mai mult Îl iubesc pe Dumnezeu cu adevărat și cu atât înfometează și însetează mai mult după cuvintele Lui. Dacă te concentrezi mereu asupra realității, atunci filosofia ta de viață, noțiunile tale religioase și caracterul tău natural vor fi îndepărtate în mod firesc, urmând lucrarea lui Dumnezeu. Cei care nu urmăresc realitatea și nu o cunosc au tendința de a urmări ceea ce e supranatural și vor fi înșelați cu ușurință. Duhul Sfânt nu are nicio modalitate pentru a lucra în astfel de oameni, astfel încât ei se simt goi, iar viețile lor nu au niciun rost.

Duhul Sfânt poate lucra în tine doar când te pregătești realmente, cauți și te rogi efectiv și ești dispus să suferi de dragul căutării adevărului. Aceia care nu caută adevărul nu au decât slove și doctrine și teorii goale, iar cei care nu dețin adevărul, în mod firesc, au multe noțiuni despre Dumnezeu. Astfel de oameni tânjesc doar ca Dumnezeu să le transforme trupul fizic într-unul spiritual, astfel încât să se poată înălța la al treilea Cer. Cât de nesăbuiți sunt acești oameni! Toți aceia care spun asemenea lucruri nu Îl cunosc nici pe Dumnezeu, nici realitatea; astfel de oameni nu pot nicidecum să coopereze cu Dumnezeu și pot doar să aștepte într-un mod pasiv. Pentru ca oamenii să înțeleagă adevărul, să-l vadă clar și, mai mult, să pătrundă adevărul și să-l pună în practică, atunci ei trebuie să se pregătească efectiv, să caute și să simtă în mod efectiv foame și sete. Când ești înfometat și însetat, când cooperezi în mod efectiv cu Dumnezeu, Duhul Lui te va atinge negreșit și va lucra în tine, ceea ce îți va aduce mai multă luminare și-ți va da mai multă cunoaștere a realității, fiindu-ți de mai mare ajutor în viață.

Pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, oamenii trebuie să știe mai întâi că Dumnezeu este un Dumnezeu practic și trebuie să știe cuvintele Lui, arătarea practică a lui Dumnezeu în trup și lucrarea Lui practică. Doar după ce știi că toată lucrarea lui Dumnezeu e practică, vei putea efectiv să cooperezi cu Dumnezeu și doar pe această cale vei putea obține dezvoltare în viața ta. Toți aceia care nu cunosc realitatea nu au niciun mijloc de a experimenta cuvintele lui Dumnezeu, sunt ademiniți în noțiunile lor, trăiesc în imaginația lor și astfel, nu cunosc cuvintele lui Dumnezeu. Cu cât cunoști mai bine realitatea, cu atât ești mai aproape de Dumnezeu și cu atât e mai strânsă relația pe care o ai cu El; cu cât mai mult cauți neclaritatea, abstractismul și doctrina, cu atât mai mult te vei îndepărta de Dumnezeu și, astfel, cu atât mai mult vei considera că a experimenta cuvintele lui Dumnezeu este obositor și dificil, că ești incapabil de intrare. Dacă vrei să pătrunzi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și să intri pe cărarea dreaptă a vieții tale spirituale, trebuie, mai întâi, să cunoști realitatea și să te lepezi de lucrurile nedeslușite și supranaturale – cu alte cuvinte, că, mai întâi, trebuie să înțelegi cum te

luminează efectiv Duhul Sfânt și cum te călăuzește din interior. În acest fel, dacă poți înțelege cu adevărat lucrarea concretă a Duhului Sfânt din oameni, apoi vei fi intrat pe calea dreaptă, aceea de a fi desăvârșit de Dumnezeu.

Astăzi, totul începe de la realitate. Lucrarea lui Dumnezeu e cea mai reală și poate fi atinsă de oameni; este ceea ce oamenii pot experimenta și obține. În oameni există multe lucruri nedesluite și supranaturale, care-i împiedică să cunoască lucrarea din prezent a lui Dumnezeu. Prin urmare, în experiențele lor, ei se abat mereu și întotdeauna simt că lucrurile sunt dificile, iar acest fapt este cauzat în întregime de noțiunile lor. Oamenii sunt incapabili să înțeleagă principiile lucrării Duhului Sfânt, nu cunosc realitatea, fiind, astfel, mereu negativiști în drumul lor către intrare. Ei privesc de la depărtare cerințele lui Dumnezeu, incapabili să le îndeplinească; ei văd doar că, într-adevăr, cuvintele lui Dumnezeu sunt bune, dar nu pot găsi calea spre intrare. Duhul Sfânt lucrează după acest principiu: prin cooperarea oamenilor, prin faptul că se roagă, caută și se apropie de Dumnezeu în mod activ, se pot obține rezultate, iar ei pot fi luminați și iluminați de Duhul Sfânt. Duhul Sfânt nu lucrează unilateral, așa cum nici omul nu o face. Ambii sunt indispensabili și, cu cât oamenii cooperează mai mult, cu cât mai mult caută să atingă standardele cerințelor lui Dumnezeu, cu atât e mai mare lucrarea Duhului Sfânt. Doar cooperarea reală a oamenilor, în completarea lucrării Duhului Sfânt, poate produce experiențe reale și cunoașterea substanțială a cuvintelor lui Dumnezeu. Treptat, experimentând în felul acesta, se creează, în cele din urmă, o persoană desăvârșită. Dumnezeu nu face lucruri supranaturale; în noțiunile oamenilor, Dumnezeu este atotputernic și totul este făcut de Dumnezeu – având drept rezultat faptul că oamenii așteaptă pasiv, nu citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu se roagă, și așteaptă doar atingerea Duhului Sfânt. Însă, aceia care înțeleg corect cred următorul lucru: acțiunile lui Dumnezeu se pot întinde doar până la nivelul cooperării mele, iar efectul pe care lucrarea lui Dumnezeu îl are asupra mea depinde de cum cooperez eu. Când Dumnezeu vorbește, ar trebui să fac tot ce pot pentru a căuta și a aspira la cuvintele lui Dumnezeu; aceasta este ceea ce trebuie să realizez.

În cazul lui Petru și Pavel, puteți vedea clar că Petru a fost cel care a acordat cea mai mare atenție realității. Din cele pătimate de Petru, se poate vedea că experiențele lui sunt un rezumat al lecțiilor celor care au eșuat în trecut și că a absorbit tăria sfinților din trecut. Din aceasta se poate vedea cât de reale erau experiențele lui Petru, că oamenii puteau să se străduiască și să înfăptuiască aceste experiențe, să le realizeze. Totuși, Pavel era altfel: el nu a vorbit decât despre lucruri nedesluite și invizibile, de pildă, despre a merge în al treilea Cer, despre ascensiunea la tron și coroana dreptății. El s-a concentrat asupra lucrurilor exterioare: asupra statutului și predicilor adresate oamenilor, asupra etalării superiorității sale, fiind atins de Duhul Sfânt, și așa mai departe. Nimic din ceea ce a urmărit el nu a fost real, în mare parte, fiind închipuire, și astfel, se poate vedea că tot ceea ce e supranatural, de pildă, în ce măsură Duhul Sfânt îi atinge pe oameni, marea bucurie pe care o trăiesc oamenii, accederea în al treilea Cer

sau măsura în care se bucură de pregătirea lor constantă, măsura în care se bucură de citirea cuvintelor lui Dumnezeu – nimic din toate acestea nu e real. Întreaga lucrare a Duhului Sfânt e normală și reală. Când citești cuvintele lui Dumnezeu și te rogi, ești luminos și de neclintit pe dinăuntru, lumea exterioară nu te poate tulbura; în interiorul tău, ești dispus să-L iubești pe Dumnezeu, să te implici în lucruri pozitive și disprețuiești lumea malefică. Aceasta înseamnă să trăiești întru Dumnezeu. Nu presupune, așa cum se spune, că ai experiența unei mari bucurii – o asemenea discuție nu e practică. Astăzi, totul ar trebui să înceapă de la realitate. Tot ceea ce face Dumnezeu este real, iar, în experiențele tale, ar trebui să acorzi atenție cunoașterii reale a lui Dumnezeu, să cauți urmele pașilor lucrării lui Dumnezeu și mijloacele prin care Duhul Sfânt îi atinge și îi luminează pe oameni. Dacă mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, te rogi și cooperezi într-un mod mai real, asimilând lucrurile bune din vremurile apuse și respingându-le pe cele rele, precum Petru, dacă ascuți cu propriile urechi și observi cu propriii tăi ochi, dacă te rogi des și cugeti în inima ta, făcând tot ceea ce poți pentru a coopera cu lucrarea lui Dumnezeu, atunci, El te va călăuzi negreșit!

Despre o viață spirituală normală

Credința în Dumnezeu necesită o viață spirituală normală, care este baza experimentării cuvintelor lui Dumnezeu și a pătrunderii în realitate. Este oare practica voastră actuală de rugăciuni, de apropiere de Dumnezeu, de cântare a imnurilor, de laudă, de meditație și de cugetare la cuvintele lui Dumnezeu o „viață spirituală normală”? Se pare că niciunul dintre voi nu știe. O viață spirituală normală nu se limitează la astfel de practici precum rugăciunea, cântarea imnurilor, participarea la viața bisericii și mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu. Mai degrabă, ea implică trăirea unei vieți spirituale noi și pline de entuziasm. Ceea ce contează nu este modul în care practicați, ci rodul practicii voastre. Majoritatea oamenilor consideră că o viață spirituală normală implică neapărat rugăciunea, cântarea imnurilor, mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu sau cugetarea la cuvintele Sale, indiferent dacă aceste practici chiar au efect sau conduc la înțelegere adevărată. Acești oameni se concentrează pe respectarea procedurilor superficiale fără să se gândească la rezultatele lor; ei sunt oameni care trăiesc în ritualuri religioase, nu oameni care trăiesc în interiorul bisericii, și cu atât mai puțin oameni ai Împărăției. Rugăciunile lor, cântarea imnurilor și mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu sunt doar reguli pe care le urmează, din constrângere și pentru a ține pasul cu tendințele, nu din voință proprie și din inimă. Oricât de mult s-ar ruga și ar cânta acești oameni, eforturile lor nu vor da roade, pentru că ceea ce practică sunt doar regulile și ritualurile religiei; ei nu practică de fapt cuvintele lui Dumnezeu. Aceștia se concentrează numai pe a face caz din modul în care practică și tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe niște reguli de urmat. Acești oameni nu pun cuvintele lui Dumnezeu în

practică; ei nu fac decât să-și satisfacă trupul și fac spectacol ca să fie văzuți de alții. Toate aceste reguli și ritualuri religioase au fost create de oameni; nu vin de la Dumnezeu. Dumnezeu nu respectă reguli și nici nu este supus vreunei legi. În schimb, El face lucruri noi în fiecare zi, realizând o lucrare practică. La fel ca membrii Bisericii Patriotice, care se limitează la practici precum participarea în fiecare zi la slujbele de dimineață, oferirea rugăciunilor de seară și a rugăciunilor de recunoștință înaintea de masă și aducând mulțumiri în toate cele – oricât de multe ar face și oricât de mult timp, nu vor avea lucrarea Duhului Sfânt. Când oamenii trăiesc în mijlocul regulilor și au inima fixată pe metode de practică, Duhul Sfânt nu poate lucra, deoarece inima lor este ocupată de reguli și noțiuni umane. Astfel, Dumnezeu nu este în măsură să intervină și să lucreze asupra lor și ei pot continua să trăiască doar sub controlul legilor. Astfel de oameni sunt pentru totdeauna incapabili să primească lauda lui Dumnezeu.

O viață spirituală normală este o viață trăită înaintea lui Dumnezeu. Atunci când se roagă, inima se poate liniști în fața lui Dumnezeu și, prin rugăciune, putem căuta luminarea Duhului Sfânt, putem cunoaște cuvintele lui Dumnezeu și înțelege voia lui Dumnezeu. Mâncând și bănd din cuvintele Lui, oamenii pot dobândi o înțelegere mai clară și mai detaliată a lucrării actuale a lui Dumnezeu. De asemenea, pot dobândi o nouă cale de practică și nu se vor agăța de cele vechi; tot ceea ce practică va fi pentru a realiza creșterea în viață. În ceea ce privește rugăciunea, aceasta nu înseamnă să rostești câteva cuvinte cu sunet plăcut sau să verși lacrimi în fața lui Dumnezeu pentru a arăta cât de îndatorat îți ești; mai degrabă, scopul său este antrenarea în folosirea spiritului, permițându-ne să ne liniștim inima înaintea lui Dumnezeu, să ne instruiască pe noi înșine pentru a căuta îndrumare din cuvintele lui Dumnezeu în toate chestiunile, astfel încât inima să ne poată fi atrasă de o nouă lumină în fiecare zi și astfel încât să nu fim pasivi sau leneși și să putem păși pe calea cea dreaptă a punerii în practică a cuvintelor lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor se concentrează în zilele noastre pe metode de practică, însă nu o fac pentru a urmări adevărul și a obține creșterea în viață. Aici au luat-o pe un drum greșit. Există, de asemenea, oameni capabili să primească lumină nouă, dar metodele lor de practică nu se schimbă. Ei își aduc vechile noțiuni religioase în timp ce caută să primească cuvintele lui Dumnezeu de astăzi, așa că ceea ce primesc este tot doctrină colorată de noțiuni religioase; ei nu primesc pur și simplu lumina de astăzi. Drept urmare, practicile lor sunt alterate; sunt aceleași practici vechi în ambalaje noi. Oricât de bine ar practica, sunt niște ipocriți. Dumnezeu îi conduce pe oameni să facă lucruri noi în fiecare zi, cerând ca în fiecare zi să capete o nouă perspectivă și înțelegere și să nu fie de modă veche și repetitivi. Dacă crezi în Dumnezeu de mulți ani, totuși metodele tale de practică nu s-au schimbat deloc și dacă ești încă zelos și ocupat cu problemele externe, dar nu ai o inimă liniștită pe care să o aduci înaintea lui Dumnezeu pentru a te bucura de cuvintele Lui, atunci nu vei obține nimic. Când vine vorba de a accepta noua lucrare a lui Dumnezeu, dacă nu-ți schimbi planurile, dacă nu practici într-un nou mod și nu urmărești o înțelegere nouă, ci te agăți de cea

veche și primești doar puțină lumină nouă, fără a schimba modul în care practici, atunci oamenii ca tine se află în acest curent numai cu numele; în realitate, ei sunt farisei religioși în afara curentului Duhului Sfânt.

Pentru a trăi o viață spirituală normală, trebuie să putem primi zi de zi lumină nouă și să urmărim o înțelegere adevărată a cuvintelor lui Dumnezeu. Trebuie să vedem adevărul în mod clar, să găsim o cale de practică în toate problemele, să descoperim noi întrebări citind cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi și să înțelegem propriile neajunsuri, astfel încât să putem avea o inimă doritoare și căutătoare care ne mișcă întreaga ființă și astfel încât să putem fi liniștiți în fața lui Dumnezeu în orice moment, temându-ne profund să nu rămânem în urmă. O persoană cu o astfel de inimă doritoare și căutătoare, care este dispusă să obțină continuu pătrunderea, este pe drumul cel bun al vieții spirituale. Cei care sunt mișcați de Duhul Sfânt, care doresc să facă mai bine, care sunt dispuși să urmărească să fie desăvârșiți de Dumnezeu, care tânjesc după o înțelegere mai profundă a cuvintelor lui Dumnezeu, care nu urmăresc supranaturalul, ci mai degrabă plătesc un preț real, cei care cu adevărat iau în seamă voia lui Dumnezeu, care ating de fapt pătrunderea, astfel încât experiențele lor să fie mai veritabile și mai reale, care nu urmăresc cuvinte și doctrine goale și nu urmăresc să simtă supranaturalul, care nu se închină la nicio mare personalitate – aceștia sunt cei care au pătruns într-o viață spirituală normală. Tot ceea ce fac este merit să obțină în continuare creștere în viața lor și să aibă un spirit proaspăt și plin de viață și sunt întotdeauna capabili să obțină pătrunderea în mod activ. Fără să-și dea seama, ei ajung să înțeleagă adevărul și să pătrundă în realitate. Cei cu vieți spirituale normale găsesc în fiecare zi eliberarea și libertatea spiritului și pot practica cuvântul lui Dumnezeu într-un mod liber, spre satisfacția Lui. Pentru acești oameni, rugăciunea nu este o formalitate sau o procedură; în fiecare zi, ei sunt capabili să țină pasul cu lumina nouă. De exemplu, oamenii se antrenează pentru a-și liniști inima înaintea lui Dumnezeu, iar inimile lor pot fi cu adevărat liniștite în fața lui Dumnezeu și nu pot fi tulburați de nimeni. Nicio persoană, niciun eveniment sau lucru nu le poate restrânge viața spirituală normală. O astfel de pregătire este destinată să dea rezultate; nu este menită să îi facă pe oameni să respecte reguli. Această practică nu se referă la respectarea regulilor, ci la promovarea creșterii în viață a oamenilor. Dacă vezi această practică doar ca pe niște reguli de urmat, viața nu ți se va schimba niciodată. Poți fi angajat în aceeași practică, la fel ca alții, dar în timp ce ei sunt în cele din urmă capabili să țină pasul cu lucrarea Duhului Sfânt, tu ești alungat din curentul Duhului Sfânt. Nu te înșelați pe tine însuși? Scopul acestor cuvinte este de a le permite oamenilor să-și liniștească inima în fața lui Dumnezeu, să-și întoarcă inima spre El, astfel încât lucrarea lui Dumnezeu asupra lor să fie fără piedici și să poată da roade. Numai atunci oamenii pot fi în acord cu voia lui Dumnezeu.

Discuție despre viața bisericească și viața reală

Oamenii simt că se pot transforma numai în cadrul vieții bisericești. Dacă nu sunt în cadrul vieții bisericești, atunci se simt incapabili să se transforme, ca și cum transformarea nu poate fi dobândită în viața reală. Puteți să vedeți care este problema aici? Am mai vorbit despre aducerea lui Dumnezeu în viața reală; pentru cei care cred în Dumnezeu, aceasta este calea de intrare în realitatea cuvintelor Lui. De fapt, viața bisericească este doar o cale limitată de desăvârșire a oamenilor. Mediul esențial pentru desăvârșirea lor rămâne în continuare viața reală. Aceasta este practica reală și pregătirea reală despre care am vorbit, care le permit oamenilor să obțină o viață umană normală și să trăiască asemănarea unei persoane adevărate în viața de zi cu zi. Pe de o parte, o persoană trebuie să studieze pentru a-și ridica propriul nivel de educație, a înțelege cuvintele lui Dumnezeu și a dobândi capacitatea de a primi. Pe de altă parte, o persoană trebuie să fie înzestrată cu acele cunoștințe de bază necesare pentru a trăi ca ființă umană cu scopul atingerii înțelegerii și rațiunii umanității normale, întrucât oamenii sunt aproape complet deficienți în aceste sfere. Mai mult, trebuie să ajungă să savureze cuvintele lui Dumnezeu prin viața bisericească și, treptat, să ajungă la o înțelegere clară a adevărului.

De ce se spune că, atunci când crede în Dumnezeu, o persoană trebuie să Îl aducă pe Dumnezeu în viața reală? Nu numai că viața bisericească îi transformă pe oameni; mai important decât atât, oamenii ar trebui să intre în realitate în viața reală. Obişnuiați să discutați întotdeauna despre starea voastră spirituală și despre chestiuni spirituale, în timp ce neglijați să practicați multe lucruri din viața reală și neglijați pătrunderea în ele. Scriați în fiecare zi, ascultați în fiecare zi și citeați în fiecare zi. Chiar vă rugați în timp ce găteți: „O, Dumnezeule! Fie ca Tu să devii viața dinăuntrul meu! Oricum ar merge azi, Te rog, binecuvântează-mă și luminează-mă. În orice privință m-ai lumina astăzi, Te rog, permite-mi să înțeleg în acest moment, astfel încât cuvintele Tale să poată acționa precum viața mea”. De asemenea, vă rugați în timp ce luați cina: „O, Dumnezeule! Tu ne-ai dăruit această masă. Fie ca Tu să ne binecuvântezi! Amin! Fie să trăim alături de Tine. Fie ca Tu să fii cu noi. Amin!” După ce terminați de mâncat și spălați vasele, începeați să turuiți: „O, Dumnezeule, eu sunt vasul acesta. Am fost corupți de Satana și suntem exact ca niște vase care au fost folosite și trebuie curățite cu apă. Tu ești apa, iar cuvintele Tale sunt apa vie care îmi hrănește viața”. Înainte să vă dați seama, venea timpul să mergeți la culcare și începeați să turuiți din nou: „O, Dumnezeule! M-ai binecuvântat și m-ai călăuzit de-a lungul acestei zile. Îți sunt cu adevărat recunoscător...” Acesta era felul în care vă petreceați ziua și apoi vă cufundați în somn. Cei mai mulți oameni trăiesc astfel în fiecare zi, și chiar și acum ei nu acordă atenție intrării efective, concentrându-se doar pe vorbe goale în rugăciunile lor. Aceasta este viața lor de până acum – vechea lor viață. Iar cei mai mulți sunt astfel; le lipsește orice pregătire concretă și au parte de foarte puține transformări reale. În rugăciunile lor,

rotesc doar vorbe goale, se apropie de Dumnezeu doar prin cuvintele lor, dar din înțelegerea lor lipsește aprofundarea. Haideți să luăm exemplul cel mai simplu – curățenia casei voastre. Vedeți că în casă este dezordine, așa că stați acolo și vă rugați: „O, Dumnezeule! Uită-Te câtă stricăciune a adus Satana asupra mea. Sunt la fel de murdar ca această casă. O, Dumnezeule! Te slăvesc cu adevărat și Îți mulțumesc. Fără mântuirea și luminarea Ta, nu aș fi înțeles lucrul acesta”. Doar stați așa acolo și turuiți întruna, rugându-vă vreme îndelungată, după care vă purtați ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, asemenea unei bătrâne guralive. Vă petreceți astfel viața spirituală, fără nicio intrare adevărată în realitate, cu mult prea multe practici superficiale! Intrarea în pregătirea efectivă implică viețile reale ale oamenilor și greutatea lor practice – e singura cale prin care ei se schimbă. În lipsa vieții reale, oamenii nu pot fi transformați. Care este folosul vorbelor goale în rugăciuni? Fără înțelegerea naturii umane, totul este o pierdere de timp și, fără o cale de practică, totul este o risipă de efort! Rugăciunile normale îi pot ajuta pe oameni să-și păstreze starea lăuntrică normală, dar nu îi pot transforma pe de-a-ntregul. Cunoașterea neprihănirii de sine a oamenilor, a aroganței, a îngâmfwării, a trufiei lor și a firii lor corupte – cunoașterea acestor lucruri nu vine prin rugăciune – ele sunt descoperite savurând cuvintele lui Dumnezeu și sunt cunoscute prin luminarea de la Sfântul Duh în viața reală. Toți oamenii din ziua de astăzi pot să vorbească destul de bine și au ascultat cele mai înălțătoare predici – mai înălțătoare decât oricare altele din cursul veacurilor – și totuși, prea puține din acestea sunt puse în aplicare în viețile lor reale. Cu alte cuvinte, nu există niciun Dumnezeu în viața reală a oamenilor; aceștia nu au viața unui om nou după transformare. Ei nu trăiesc adevărul în viața reală, nici nu Îl aduc pe Dumnezeu în viața reală. Ei trăiesc precum fiii ladului. Nu este acesta oare o abatere evidentă?

Pentru a redobândi aspectul unei persoane normale, pentru a obține umanitatea normală, oamenii nu pot doar să-L mulțumească pe Dumnezeu prin cuvintele lor. Când fac așa ceva, doar se vatămă pe ei înșiși, iar asta nu aduce vreun beneficiu intrării sau transformării lor. Prin urmare, pentru a realiza transformarea, oamenii trebuie să practice puțin câte puțin. Trebuie să intre lent, să cerceteze și să exploreze pas cu pas, să intre din latura pozitivă și să trăiască o viață practică de adevăr; o viață de sfinți. După aceea, lucrurile reale, evenimentele reale și mediile reale permit oamenilor să aibă o pregătire practică. Nu li se cere să rostească vorbe goale; în schimb, trebuie să se pregătească în medii reale. Mai întâi, oamenii ajung să-și dea seama că au un calibru slab, iar după aceea, mănâncă și beau în mod normal din cuvintele lui Dumnezeu și, de asemenea, pătrund și practică în mod normal; doar în acest fel obțin ei realitatea și acesta este felul în care intrarea se poate produce și mai rapid. Pentru a transforma oamenii, trebuie să existe o anumită practicitate; ei trebuie să practice cu lucruri reale, cu evenimente reale și medii reale. Este oare posibil să dobândești o pregătire reală bazându-te doar pe viața bisericească? Ar putea oamenii să intre astfel în realitate? Nu. Dacă oamenii nu pot să intre în viața reală, atunci nu-și pot transforma vechiul stil de viață și felul de a face

lucrurile. Aceasta nu se datorează întru totul leneviei omului și nivelului său crescut de dependență, ci mai degrabă faptului că pur și simplu omul nu are capacitatea de a trăi și, în plus, nu înțelege standardul lui Dumnezeu privind asemănarea unei persoane normale. În trecut, oamenii discutau mereu, vorbeau, comunicau – și chiar deveneau „oratori” – totuși, niciunul dintre ei nu căuta să își schimbe firea vieții; dimpotrivă, căutau orbește teorii profunde. Prin urmare, oamenii de astăzi trebuie să schimbe stilul religios al credinței în Dumnezeu din viețile lor. Trebuie să pătrundă în practică ținând un singur eveniment, un singur lucru, o singură persoană. Trebuie să facă lucrurile cu concentrare – doar atunci pot obține rezultate. Transformarea oamenilor începe cu o schimbare în substanța lor. Lucrarea trebuie să aibă ca țintă substanța oamenilor, viața lor, lenevia, dependența și înrobirea lor – doar astfel pot transformați.

Chiar dacă viața bisericească poate produce rezultate în unele aspecte, esențial rămâne tot faptul că viața reală îi poate schimba pe oameni. Vechea lor fire nu poate fi transformată în lipsa vieții reale. Să luăm ca exemplu lucrarea lui Isus din Epoca Harului. Atunci când Isus a anulat legile precedente și a stabilit poruncile epocii noi, El a vorbit folosind exemple din viața reală. Când Isus își conducea ucenicii prin lanul de grâu într-o zi de Sabat, ucenicilor li s-a făcut foame și au cules spice de grâu ca să le mănânce. Fariseii au văzut asta și au zis că aceștia nu respectau Sabatul. De asemenea, au spus că oamenii nu aveau voie să salveze vițeii care cădeau în groapă în ziua de Sabat, afirmând că nicio muncă nu ar putea fi efectuată în timpul Sabatului. Isus a citat aceste întâmplări pentru a răspândi treptat poruncile epocii celei noi. La acea vreme, El a folosit multe chestiuni practice ca să-i facă pe oameni să înțeleagă și să se schimbe. Acesta este principiul după care Duhul Sfânt își îndeplinește lucrarea și este singura cale ce poate schimba oamenii. Fără chestiunile practice, oamenii pot câștiga doar o înțelegere teoretică și intelectuală – aceasta nu e o cale eficientă de a se schimba. Deci cum se poate dobândi înțelepciunea și înțelegerea prin formare? Poate omul să dobândească înțelepciune și înțelegere doar ascultând, citind și îmbogățindu-și cunoștințele? Cum ar putea să fie așa? Omul trebuie să înțeleagă și să experimenteze în viața reală. Prin urmare, trebuie să se formeze și trebuie să nu se îndepărteze de la viața reală. Omul trebuie să acorde atenție diferitelor aspecte și să aibă pătrundere în diverse aspecte: nivelul educațional, expresivitatea, abilitatea de a vedea lucrurile, discernământul, capacitatea de a înțelege cuvintele lui Dumnezeu, bunul-simț și regulile umanității, precum și alte lucruri legate de umanitate cu care omul trebuie să fie înzestrat. După ce a fost dobândită înțelegerea, oamenii trebuie să se concentreze asupra intrării, și numai atunci poate fi realizată transformarea. Dacă o persoană a dobândit înțelegerea, însă neglijează practica, cum poate să aibă loc transformarea? În prezent, oamenii înțeleg multe, dar nu trăiesc realitatea; așadar, au doar puțină înțelegere esențială a cuvintelor lui Dumnezeu. Ai fost luminat doar marginal; ai primit puțină iluminare de la Duhul Sfânt și, totuși, nu ai nicio intrare în viața reală – sau poate nici nu-ți pasă de intrare – prin urmare, transformarea ta este redusă. După atât de mult timp, oamenii au înțeles multe.

Ei sunt în stare să discute mult despre cunoștințele lor în materie de teorii, însă firea lor exterioară rămâne aceeași, iar calibrul lor inițial rămâne cum era, fără să progreseze câtuși de puțin. În acest caz, când vei intra în sfârșit?

Viața bisericească este doar un fel de viață în care oamenii se strâng pentru a savura cuvintele lui Dumnezeu și ocupă numai o fărâmkă neînsemnată din viața unei persoane. Dacă și viața reală a oamenilor ar putea fi asemenea vieții lor bisericești – cuprinzând o viață spirituală normală, o savurare normală a cuvintelor lui Dumnezeu, rugăciunea și apropierea normală de Dumnezeu, o viață reală în care toate sunt îndeplinite potrivit voii lui Dumnezeu, o viață reală în care toate sunt îndeplinite potrivit adevărului, o viață reală de practicare a rugăciunii și a liniștirii înaintea lui Dumnezeu, de practicare a cântării de imnuri și a dansului – atunci acesta este singurul fel de viață care i-ar duce într-o viață a cuvintelor lui Dumnezeu. Cei mai mulți oameni se concentrează pe cele câteva ore de viață bisericească, fără să se mai „îngrijească” de viața din afara acelor ore, ca și cum nici nu i-ar interesa. Mai sunt, de asemenea, mulți oameni care intră în rândul vieții sfinților numai când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, când cântă imnuri sau se roagă, după care se întorc la vechiul lor sine din restul timpului. Astfel de vieți nu pot să-i transforme pe oameni, cu atât mai puțin să-i facă să-L cunoască pe Dumnezeu. Când omul crede în Dumnezeu, dacă dorește să-și transforme propria fire, atunci nu trebuie să se desprindă de viața reală. În viața reală, trebuie să te cunoști pe tine însuși, să renunți la tine însuși, să practici adevărul și, de asemenea, să înveți principiile, bunul simț și regulile după care să te porți în toate înainte de a putea obține o transformare treptată. Dacă te concentrezi doar pe cunoașterea teoretică și trăiești doar în mijlocul ceremoniilor religioase, fără să aprofundezi realitatea, fără să pătrunzi adânc în realitate, fără să intri în viața reală, atunci nu vei intra niciodată în realitate, nu te vei cunoaște niciodată pe tine însuși, nici adevărul, nici pe Dumnezeu și vei fi veșnic orb și neștiutor. Lucrarea lui Dumnezeu de a mântui oamenii nu este pentru a le permite să ducă vieți omenești normale după o perioadă scurtă, nici pentru a transforma noțiunile și doctrinele lor greșite. Mai degrabă, scopul Său este de a schimba vechile firi ale oamenilor, de a schimba cu totul vechea lor cale de viață și de a schimba toate felurile lor de gândire și atitudinile mentale depășite. Dacă se concentrează doar pe viața bisericească, omul nu-și va schimba vechile obiceiuri de viață sau vechile moduri în care a trăit atâta vreme. Orice s-ar întâmpla, omul nu trebuie să se detașeze de viața reală. Dumnezeu cere ca oamenii să trăiască umanitatea normală în viața reală, nu doar în viața bisericească; ca ei să trăiască adevărul în viața reală, nu doar în viața bisericească; și ca ei să-și îndeplinească funcțiile în viața reală, nu doar în viața bisericească. Pentru a intra în realitate, o persoană trebuie să îndrepte totul către viața reală. Dacă, în credința în Dumnezeu, oamenii nu pot ajunge să se cunoască pe sine prin intrarea în viața reală și dacă nu pot trăi umanitatea normală în viața reală, atunci vor deveni niște ratați. Cei care nu-l dau ascultare lui Dumnezeu sunt cu toții oameni care nu pot intra în viața reală. Sunt cu toții oameni care vorbesc despre omenie, dar trăiesc natura diavolilor. Sunt cu

toții oameni care vorbesc despre adevăr, dar trăiesc în schimb prin doctrine. Aceia care nu pot să trăiască adevărul în viața reală sunt cei care cred în Dumnezeu, dar sunt detestați și respinși de El. Trebuie să practici intrarea în viața reală, să-ți cunoști propriile lipsuri, nesupunerea și ignoranța și să-ți cunoști slăbiciunile și umanitatea anormală. În felul acesta, toate cunoștințele tale vor fi integrate în situația și greutățile tale actuale. Doar acest gen de cunoaștere este real și îți poate îngădui să-ți pricepi cu adevărat condiția și să dobândești transformarea firii.

Acum că desăvârșirea oamenilor a început oficial, trebuie să intri în viața reală. Prin urmare, pentru a realiza transformarea, trebuie să începi cu intrarea în viața reală și să te transformi încetul cu încetul. Dacă eviți viața omenească normală și vorbești numai despre chestiuni spirituale, atunci lucrurile devin seci și fade; devin nerealiste, iar atunci, cum s-ar putea schimba oamenii? Acum ți se spune să intri în viața reală pentru a practica, pentru a pune bazele intrării într-o experiență adevărată. Acesta este un aspect a ceea ce trebuie să facă oamenii. Lucrarea Duhului Sfânt este în principal de a călăuzi, pe când restul depinde de practica și intrarea oamenilor. Toată lumea poate ajunge să intre în viața reală pe diferite căi, pentru ca astfel să-L aducă pe Dumnezeu în viața reală și să trăiască o adevărată umanitate normală. Acesta este singurul fel de viață ce are însemnătate!

Despre toată lumea care își îndeplinește funcția

În curentul actual, toți cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au ocazia să fie desăvârșiți de către El. Indiferent dacă sunt tineri sau bătrâni, atât timp cât păstrează în inimi o ascultare față de Dumnezeu și Îl venerază, pot să fie desăvârșiți de către El. Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni potrivit diferitelor lor funcții. Atât timp cât te străduiești din răspuțeri și te supui lucrării lui Dumnezeu, poți fi desăvârșit de către El. În prezent, niciunul dintre voi nu este desăvârșit. Uneori puteți să îndepliniți un tip de funcție și, alteori, puteți îndeplini două. Câtă vreme faceți tot posibilul să vă sacrificați pentru Dumnezeu, în cele din urmă veți fi desăvârșiți de către El.

Tinerii au puține filosofii de viață și sunt lipsiți de înțelepciune și înțelegere. Dumnezeu vine să desăvârșască înțelepciunea și înțelegerea omului. Cuvântul lui Dumnezeu compensează neajunsurile lor. Cu toate acestea, firile tinerilor sunt instabile și trebuie transformate de către Dumnezeu. Tinerii au mai puține noțiuni religioase și mai puține filosofii de viață; ei gândesc totul în termeni simpli, iar cugetările lor nu sunt complexe. Aceasta este partea umanității lor care încă nu a luat formă, și este una lăudabilă; totuși, tinerii sunt ignoranți și lipsiți de înțelepciune. Acesta este un lucru care trebuie să fie desăvârșit de către Dumnezeu. Faptul de a fi desăvârșit de Dumnezeu vă va permite să căpătați discernământ. Veți deveni capabili să înțelegeți clar multe lucruri spirituale și, treptat, să vă transformați în cineva potrivit pentru a fi folosit de către

Dumnezeu. Frații și surorile mai în vârstă au, de asemenea, funcțiile lor de îndeplinit, și nu sunt abandonați de către Dumnezeu. Și frații și surorile mai în vârstă au unele aspecte dezirabile și unele indezirabile. Au mai multe filosofii de viață și mai multe noțiuni religioase. În acțiunile lor, respectă multe convenții rigide, plăcându-le regulamentele pe care le aplică în mod mecanic și fără flexibilitate. Acesta este un aspect indezirabil. Totuși, frații și surorile mai în vârstă rămân calmi și neclintii, indiferent ce se întâmplă; firile lor sunt stabile, iar ei nu au stări sufletești tumultuoase. Poate că acceptă lucrurile mai încet, dar acesta nu este un defect major. Câtă vreme puteți să vă supuneți, câtă vreme puteți să acceptați cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să nu cercetați cu atenție cuvintele Sale, câtă vreme nu vă preocupă decât să vă supuneți și să urmați și nu judecați cuvintele lui Dumnezeu și nu aveți alte gânduri rele în privința lor și câtă vreme acceptați cuvintele Lui și le puneți în practică, atunci, îndeplinind aceste condiții, puteți să fiți desăvârșiți.

Indiferent dacă ești un frate sau o soră mai mică sau mai mare, știi ce funcție trebuie să îndeplinești. Cei tineri nu sunt aroganți; cei care sunt mai în vârstă nu sunt pasivi și nu regresează. În plus, sunt capabili să folosească punctele forte ale altora pentru a-și compensa punctele slabe și pot să se servească unii pe alții fără prejudecăți. Un pod al prieteniei se construiește între frații și surorile mai mici și mai mari și, datorită dragostei lui Dumnezeu, puteți să vă înțelegeți mai bine unii pe alții. Frații și surorile mai mici nu-i privesc de sus pe frații și pe surorile mai mari, iar frații și surorile mai mari nu sunt neprihăniți de sine: nu este acesta un parteneriat armonios? Dacă toți aveți această hotărâre, atunci voia lui Dumnezeu se va împlini cu siguranță în generația voastră.

În viitor, se va decide dacă ești binecuvântat sau blestemat în funcție de faptele și comportamentul de astăzi. Dacă vei fi desăvârșit de către Dumnezeu, trebuie să se întâmple chiar acum, în această eră; nu va mai exista o altă oportunitate în viitor. Dumnezeu vrea cu adevărat să vă desăvârșească acum, iar acesta nu este un mod de a vorbi. În viitor, indiferent ce încercări ce se vor abate asupra voastră, ce evenimente vor avea loc sau ce dezastre veți înfrunta, Dumnezeu vrea să vă desăvârșească; acesta este un fapt cert și incontestabil. Unde se poate vedea acest lucru? Se poate vedea în faptul că, de-a lungul veacurilor și generațiilor, cuvântul lui Dumnezeu nu a atins niciodată o culme atât de înaltă ca astăzi. A intrat pe cel mai înalt tărâm, iar lucrarea Duhului Sfânt asupra întregii omeniri este astăzi fără precedent. Aproape nimeni din generațiile trecute nu a avut o astfel de experiență; nici măcar în epoca lui Isus nu au existat revelațiile de astăzi. Cuvintele rostite către voi, ceea ce înțelegeți și experiența voastră au atins, toate, un nou vârf. În toiul încercărilor și muștrărilor, voi, oamenii, nu plecați, iar acest lucru este suficient pentru a dovedi că lucrarea lui Dumnezeu a atins o splendoare fără precedent. Acesta nu este un lucru pe care omul e capabil să-l facă și nici nu este ceva ce omul păstrează; mai degrabă, este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Așadar, din multele realități ale lucrării lui Dumnezeu, se poate vedea că Dumnezeu Își dorește să-i desăvârșească pe oameni și că El este cu siguranță capabil să vă facă compleți. Dacă aveți această

intuiție și faceți această nouă descoperire, atunci nu veți aștepta cea de-a doua venire a lui Isus; în schimb, Îi veți permite lui Dumnezeu să vă facă compleți în epoca actuală. Astfel, fiecare dintre voi ar trebui să facă tot ce îi stă în putință și să nu se scutească de niciun efort pentru a putea fi desăvârșit de către Dumnezeu.

În zilele noastre, nu trebuie să acorzi atenție lucrurilor negative. Mai întâi, lasă deoparte și ignoră tot ce te face să te simți negativ. Când îți vezi de treburile tale, fă-o cu o inimă care caută și-și intuiește drumul înainte, cu o inimă care se supune lui Dumnezeu. Ori de câte ori descoperiți o slăbiciune în voi, dar nu îi permiteți să vă controleze și, în ciuda ei, îndepliniți funcțiile pe care se cuvine să le îndepliniți, ați făcut un pas pozitiv înainte. De exemplu, frații și surorile tale mai în vârstă au noțiuni religioase, dar tu poți să te rogi, să te supui, să mănânci și să bei cuvântul lui Dumnezeu și să cânti imnuri... Altfel spus, ar trebui să te dedici, cu toată puterea pe care poți să o aduni, lucrurilor pe care ești capabil să le faci și funcțiilor pe care ești în stare să le îndeplinești. Nu aștepta pasiv. A fi capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu făcându-ți datoria este primul pas. Apoi, odată ce vei fi capabil să înțelegi adevărul și să dobândești intrarea în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, vei fi fost desăvârșit de către El.

Cu privire la folosirea omului de către Dumnezeu

Cu excepția celor cărora li se oferă cârmuire și călăuzire specială din partea Duhului Sfânt, nimeni nu este capabil să trăiască independent, deoarece are nevoie de lucrarea de slujire și de păstoria celor pe care Dumnezeu îi folosește. Astfel, în fiecare epocă, Dumnezeu ridică diferiți oameni, care aleargă de zor înainte și înapoi, păstorind bisericile de dragul lucrării Sale. Cu alte cuvinte, lucrarea lui Dumnezeu trebuie făcută prin cei care au trecut înaintea lui Dumnezeu și pe care El îi aprobă; Duhul Sfânt trebuie să folosească acea parte din ei care este vrednică de folosit pentru ca El să lucreze, iar ei sunt făcuți potriviți pentru a fi folosiți de Dumnezeu prin desăvârșirea de către Duhul Sfânt. Deoarece capacitatea omului de a înțelege este mult prea redusă, el trebuie păstorit de către cei folosiți de Dumnezeu; a fost la fel când Dumnezeu l-a folosit pe Moise, în care a găsit multe lucruri potrivite pentru a fi folosite la acea vreme și pe care l-a folosit pentru a face lucrarea lui Dumnezeu din acea etapă. În această etapă, Dumnezeu folosește un om în timp ce beneficiază, de asemenea, de acea parte din el care poate fi folosită de către Duhul Sfânt pentru a lucra, iar Duhul Sfânt îl călăuzește și, în același timp, desăvârșește partea rămasă, de nefolosit.

Lucrarea îndeplinită de cel folosit de Dumnezeu are în vedere cooperarea în lucrarea lui Hristos sau a Duhului Sfânt. Acest om este ridicat de Dumnezeu din rândul oamenilor, el este acolo pentru a-i călăuzi pe toți aleșii lui Dumnezeu și, de asemenea, este ridicat de Dumnezeu pentru a face lucrarea de cooperare umană. Printr-un astfel de om, care poate face lucrarea de cooperare umană, se pot îndeplini mai multe dintre cerințele lui

Dumnezeu de la om și din lucrarea pe care Duhul Sfânt trebuie să o facă în rândul oamenilor. Altfel spus, scopul în care Dumnezeu îl folosește pe acest om este ca toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu să poată înțelege mai bine voia Lui și să poată îndeplini mai multe dintre cerințele lui Dumnezeu. Deoarece oamenii sunt incapabili de a înțelege direct cuvintele lui Dumnezeu sau voia Lui, El a ridicat pe cineva care este folosit să îndeplinească o astfel de lucrare. Această persoană folosită de Dumnezeu poate fi descrisă și drept un intermediar prin care Dumnezeu îi călăuzește pe oameni, drept „traducătorul” care comunică între Dumnezeu și oameni. Prin urmare, un astfel de om se deosebește de toți ceilalți care lucrează în gospodăria lui Dumnezeu sau sunt apostolii Săi. Asemenea acestora, el poate fi considerat un slujitor al lui Dumnezeu, însă, prin esența lucrării sale și contextul în care Dumnezeu îl folosește, el se deosebește foarte mult de ceilalți lucrători și de apostoli. În ceea ce privește esența lucrării sale și contextul în care este folosit, omul folosit de Dumnezeu este ridicat de El, este pregătit de către Dumnezeu pentru lucrarea lui Dumnezeu și cooperează în lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Nicio persoană nu ar putea vreodată să facă lucrarea în locul său – aceasta este cooperarea umană, indispensabilă alături de lucrarea divină. Între timp, lucrarea făcută de alți lucrători sau apostoli nu este decât comunicarea și implementarea multelor aspecte ale rânduielilor pentru biserici în fiecare perioadă sau, dacă nu, lucrarea unor simple provizii de viață necesare menținerii vieții bisericești. Acești lucrători și apostoli nu sunt numiți de Dumnezeu, cu atât mai puțin pot ei să fie considerați cei folosiți de Duhul Sfânt. Ei sunt aleși din rândul bisericilor și, după ce au fost instruiți și educați o perioadă, cei care sunt potriviți sunt păstrați, pe când cei care nu sunt potriviți sunt trimiși înapoi de unde au venit. Deoarece acești oameni sunt aleși din rândul bisericilor, unii își dau arama pe față după ce devin lideri, iar alții chiar fac multe lucruri rele și sfârșesc prin a fi alungați. Omul folosit de Dumnezeu, pe de altă parte, este cineva care a fost pregătit de Dumnezeu, cineva care are un anumit calibru și are umanitate. El a fost pregătit și desăvârșit în prealabil de către Duhul Sfânt, este călăuzit întru totul de către Duhul Sfânt și, mai ales când vine vorba de lucrarea sa, este îndrumat și condus de către Duhul Sfânt – prin urmare, nu există nicio abatere pe calea conducerii aleșilor lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Își asumă cu siguranță responsabilitatea pentru propria lucrare și Își face tot timpul propria lucrare.

Odată ce înțelegeți adevărul, ar trebui să-l puneți în practică

Lucrarea și cuvântul lui Dumnezeu sunt menite să determine o schimbare în firea voastră; scopul Lui nu este doar să vă facă să-l înțelegeți sau să-l cunoașteți lucrarea și cuvântul. Lucrul acesta nu este de ajuns. Ești o persoană care are abilitatea de a pricepe, deci nu ar trebui să ai nicio dificultate în a înțelege cuvântul lui Dumnezeu,

deoarece o mare parte din cuvântul Său este scris în limbaj uman, iar El vorbește foarte deschis. De exemplu, ești perfect capabil să înveți ceea ce Dumnezeu vrea să înțelegi și să practici; acesta este un lucru pe care o persoană obișnuită, care are capacitatea de a înțelege, ar trebui să îl poată face. În special, cuvintele pe care le spune Dumnezeu în etapa actuală sunt deosebit de clare și transparente, iar Dumnezeu subliniază multe lucruri pe care oamenii nu le-au luat în considerare, precum și toate stările umane. Cuvintele Sale sunt atotcuprinzătoare și la fel de clare ca lumina unei luni pline. Așadar, acum, oamenii înțeleg multe chestiuni, dar ceva tot lipsește – punerea în practică a cuvântului Său, de către oameni. Aceștia trebuie să experimenteze în detaliu toate aspectele adevărului și să-l exploreze și să-l cerceteze și mai detaliat, nu doar să aștepte să asimileze orice li se pune la dispoziție; în caz contrar, devin doar ceva mai mult decât niște paraziți. Ei cunosc cuvântul lui Dumnezeu, dar, totuși, nu-l pun în practică. Acest tip de persoană nu iubește adevărul și, în cele din urmă, va fi alungată. Ca să fiți ca un Petru al anilor '90 înseamnă ca fiecare dintre voi să practice cuvântul lui Dumnezeu, să aibă o pătrundere adevărată în experiențele sale și să câștige o mai multă și mai mare luminare din colaborarea sa cu Dumnezeu, lucru ce vă va ajuta tot mai mult în viață. Dacă ați citit foarte mult din cuvântul lui Dumnezeu, dar înțelegeți doar semnificația textului și vă lipsește cunoașterea directă a cuvântului Său prin experiențele voastre practice, atunci nu veți cunoaște cuvântul lui Dumnezeu. În ceea ce te privește, cuvântul lui Dumnezeu nu înseamnă viață, ci doar litere fără viață. Și dacă trăiești doar respectând literele fără viață, nu poți pricepe esența cuvântului lui Dumnezeu și nici nu vei înțelege voia Sa. Numai când vei experimenta cuvântul Său în experiențele tale reale, semnificația spirituală a cuvântului lui Dumnezeu se va deschide pentru tine și numai din experiență poți să înțelegi semnificația spirituală a multor adevăruri și să dezlegi tainele cuvântului Său. Dacă nu-l pui în aplicare, atunci, indiferent cât de clar este cuvântul Său, singurul lucru pe care l-ai înțeles sunt literele și doctrinele goale care, pentru tine, au devenit reguli religioase. Nu asta au făcut fariseii? Dacă practicați și experimentați cuvântul lui Dumnezeu, acesta devine practic pentru voi; dacă nu căutați să-l practicați, atunci cuvântul Său este, pentru voi, doar ceva mai mult decât legenda celui de-al treilea Cer. De fapt, procesul de a crede în Dumnezeu este procesul de a-l experimenta cuvântul, precum și de a fi câștigați de către El sau, mai clar spus, a crede în Dumnezeu înseamnă să-l cunoști și să-l înțelegi cuvântul și să experimentezi și să trăiești cuvântul Său; aceasta este realitatea din spatele credinței voastre în Dumnezeu. Dacă voi credeți în Dumnezeu și sperați la viața veșnică fără a căuta să practicați cuvântul lui Dumnezeu și să intrați în realitatea adevărului, atunci sunteți nechibzuiți. Ar fi ca și cum ați merge la un ospăț și doar v-ați uita la mâncare și ați învăța pe de rost felurile delicioase, fără a le gusta efectiv, ar fi ca și cum nu ați mânca și nu ați bea nimic acolo. Oare nu ar fi stupidă o asemenea persoană?

Adevărul pe care omul trebuie să-l aibă se găsește în cuvântul lui Dumnezeu, iar acel adevăr este cel mai benefic și mai util pentru omenire. Este întăritorul și hrana de

care are nevoie trupul vostru, ceva care îl ajută pe om să-și recapete umanitatea normală. Este un adevăr cu care omul ar trebui să fie înzestrat. Cu cât practicați mai mult cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai repede va înflori viața voastră, iar adevărul va deveni mai clar. Pe măsură ce statura voastră crește, veți vedea mai clar lucrurile din lumea spirituală și veți avea mai multă putere ca să triumfați asupra Satanei. O mare parte din adevărul pe care nu îl înțelegeți va fi lămurită atunci când veți practica al lui Dumnezeu cuvânt. Cei mai mulți oameni se mulțumesc doar să înțeleagă textul cuvântului lui Dumnezeu și se concentrează pe a se dota cu doctrine, nu pe a-și aprofunda experiența prin practică, dar nu este aceasta calea fariseilor? Așadar, cum poate expresia „Cuvântul lui Dumnezeu este viață” să fie adevărată pentru ei? Viața unui om nu poate crește doar citind pur și simplu cuvântul lui Dumnezeu, ci numai când acesta este pus în practică. Dacă tu crezi că a înțelege cuvântul lui Dumnezeu este tot ceea ce e necesar pentru a avea viață și statură, atunci înțelegerea ta este distorsionată. Adevărata înțelegere a cuvântului lui Dumnezeu are loc atunci când practici adevărul, iar tu trebuie să înțelegi că „numai prin practicarea adevărului poate acesta să fie înțeles vreodată”. Astăzi, după ce ai citit cuvântul lui Dumnezeu, poți doar să spui că tu cunoști cuvântul lui Dumnezeu, dar nu poți spune că îl înțelegi. Unii spun că singura modalitate de a practica adevărul este de a-l înțelege mai întâi, dar acest lucru este doar pe jumătate corect și cu siguranță nu este pe deplin precis. Înainte de a cunoaște un adevăr, tu nu ai experimentat acel adevăr. Să simți că înțelegi ce auzi într-o predică nu înseamnă cu adevărat a înțelege – înseamnă doar a-ți însuși cuvintele textuale ale adevărului, și nu este același lucru cu a înțelege adevărata semnificație a acestuia. A avea doar o cunoaștere superficială a adevărului nu înseamnă că tu chiar îl înțelegi sau că-l cunoști; adevărata semnificație a adevărului vine din a-l fi experimentat. Prin urmare, numai atunci când experimentezi adevărul îl poți înțelege și numai atunci poți pricepe părțile ascunse ale acestuia. A-ți aprofunda experiența este singura modalitate de a pricepe conotațiile și de a înțelege esența adevărului. Așadar, cu adevărul poți să te duci oriunde, dar, dacă în tine nu există niciun adevăr, nu te gânde să încerci să-i convingi pe membrii familiei tale, cu atât mai puțin pe oamenii religioși. Fără adevăr, ești ca fulgii de zăpadă purtați de vânt, dar, cu adevărul, poți fi fericit și liber, și nimeni nu te poate ataca. Oricât de puternică este o teorie, nu poate birui adevărul. Cu adevărul, însăși lumea poate fi clătinată, iar munții și mările pot fi mutate din loc, în timp ce lipsa adevărului poate duce la ruina zidurilor puternice ale orașului de către viermi. Acesta este un fapt evident.

În etapa actuală, este de o importanță vitală să cunoașteți mai întâi adevărul și apoi să-l puneți în practică și să vă înzestrați în continuare cu realul înțeles al adevărului. Ar trebui să urmăriți să realizați acest lucru. În loc doar să cauți să-i faci pe alții să-ți urmeze cuvintele, ar trebui să-i determini să-ți urmeze practica. Numai astfel poți găsi ceva semnificativ. Indiferent ce se abate asupra ta, indiferent ce persoane întâlnești, câtă vreme ai adevărul, vei reuși să rămâi neclintit. Cuvântul lui Dumnezeu este ceea ce îi aduce omului viață, nu moarte. Dacă după ce ai citit cuvântul lui Dumnezeu nu prinzi

viață, ci ești încă mort, atunci este ceva în neregulă cu tine. Dacă după un timp în care ai citit mult din cuvântul lui Dumnezeu și ai auzit multe predici practice, ești încă într-o condiție de moarte, aceasta este dovada că nu ești cineva care apreciază adevărul, și nici nu ești o persoană care caută adevărul. Dacă voi ați căuta cu adevărat să Îl câștigați pe Dumnezeu, nu v-ați concentra pe a vă înzestra cu doctrine înalte și a le folosi pentru a-i învăța pe alții, ci v-ați concentra, în schimb, pe experimentarea cuvântului lui Dumnezeu și punerea în practică a adevărului. Nu acesta este lucrul în care ar trebui să căutați să pătrundeți în acest moment?

Există un timp limitat ca Dumnezeu să-Și facă lucrarea în om, deci ce rezultat poate să existe dacă nu cooperezi cu El? De ce oare Dumnezeu vrea mereu ca voi să-l practicați cuvântul odată ce îl înțelegeți? Acest lucru se datorează faptului că Dumnezeu v-a dezvăluit cuvintele Lui, iar următorul vostru pas este să le practicați cu adevărat. În timp ce voi practicați aceste cuvinte, Dumnezeu va săvârși lucrarea de luminare și îndrumare. Așa stau lucrurile. Cuvântul lui Dumnezeu îi permite omului să înflorească în viață și nu conține elemente care ar putea să-l facă pe om să se abată sau să devină pasiv. Spui că ai citit cuvântul lui Dumnezeu și că l-ai practicat, dar încă nu ai primit nicio lucrare de la Duhul Sfânt. Cuvintele tale ar putea să păcălească doar un copil. Poate că alți oameni nu știu dacă intențiile tale sunt bune, dar crezi că e posibil ca Dumnezeu să nu știe? Cum se face că alții practică al lui Dumnezeu cuvânt și primesc lumina Duhului Sfânt, dar, totuși, tu practici cuvântul Lui și nu primești lumina Duhului Sfânt? Are Dumnezeu emoții? Dacă intențiile tale sunt cu adevărat bune și ești cooperant, atunci Duhul lui Dumnezeu va fi cu tine. Unii oameni își doresc mereu să-și înfigă propriul steag, dar de ce nu-i lasă Dumnezeu să se ridice și să conducă Biserica? Unii oameni își îndeplinesc pur și simplu funcția și îndatoririle și, fără să-și dea seama, obțin aprobarea lui Dumnezeu. Cum se poate așa ceva? Dumnezeu cercetează profunzimea inimii omului, iar oamenii care caută adevărul trebuie să facă acest lucru cu intenții bune. Oamenii care nu au intenții bune nu pot rămâne neclintiți. În esență, scopul vostru este să lăsați cuvântul lui Dumnezeu să-și facă efectul în voi. Altfel spus, înseamnă să aveți o înțelegere adevărată a cuvântului lui Dumnezeu când îl puneți în practică. Poate capacitatea voastră de a pricepe cuvântul lui Dumnezeu este slabă, dar, când practicați cuvântul Său, El poate îndrepta acest neajuns, deci nu numai că trebuie să cunoașteți multe adevăruri, ci să le și practicați. Acesta este obiectivul principal, care nu poate fi ignorat. Isus a îndurat multe oropsiri și suferințe în cei treizeci și trei de ani și jumătate ai Lui. A suferit atât de mult doar pentru că a practicat adevărul, a făcut voia lui Dumnezeu în toate lucrurile și l-a păsat numai de voia lui Dumnezeu. Dacă ar fi știut adevărul fără să-l practice, nu ar fi îndurat aceste suferințe. Dacă Isus ar fi urmat învățăturile evreilor și i-ar fi urmat pe farisei, nu ar fi suferit. Din faptele lui Isus, puteți afla că eficacitatea lucrării lui Dumnezeu asupra omului vine din cooperarea lui și acesta este un lucru pe care trebuie să-l recunoașteți. Ar fi suferit Isus pe cruce, așa cum a făcut-o, dacă nu ar fi practicat adevărul? Ar fi putut oare să spună o rugăciune atât de

îndurerată dacă nu ar fi acționat în conformitate cu voia lui Dumnezeu? Prin urmare, voi ar trebui să suferiți de dragul practicării adevărului; acesta este felul de suferință la care ar trebui să fie supusă o persoană.

Persoana care ajunge la mântuire este persoana care este dispusă să practice adevărul

Foarte devreme, necesitatea de a avea o viață bisericească adecvată a fost menționată în predici. Prin urmare, cum se face că viața bisericii nu s-a îmbunătățit încă și este la fel ca odinioară? De ce nu există un mod de viață complet nou și diferit? Ar fi potrivit ca o persoană din anii '90 să trăiască asemenea unui împărat dintr-o epocă trecută? Nu s-a produs nicio schimbare majoră în condiția bisericii în pofida faptului că mâncarea și băutura pot fi delicatose rareori gustate în vremurile precedente. A fost ca și cum vinul vechi a fost pus într-o sticlă nouă. La ce folosește atunci faptul că Dumnezeu vorbește atât de mult? Bisericele din cele mai multe locuri nu s-au schimbat deloc. Am văzut lucrul acesta cu ochii Mei și este limpede în inima Mea; chiar dacă Eu Însumi nu am experimentat viața bisericii, știu starea înțâlnirilor bisericești ca pe dosul palmei Mele. Bisericele nu au progresat prea mult. După cum spune zicala: este ca și cum vinul vechi este pus într-o sticlă nouă. Nimic nu s-a schimbat, absolut nimic! Când cineva îi păstorește ard ca focul, dar când nu este nimeni acolo să îi ajute, sunt reci ca gheața. Nu mulți pot vorbi despre lucruri practice și rareori poate cineva să preia conducerea. Cu toate că predicile sunt alese, rareori a avut cineva vreo intrare. Puțini oameni prețuiesc cuvântul lui Dumnezeu. Li se umplu ochii de lacrimi când acceptă cuvântul lui Dumnezeu și sunt bucuroși când îl dau deoparte; și șterși și lipsiți de strălucire când se îndepărtează de el. Sincer vorbind, voi pur și simplu nu prețuiți cuvântul lui Dumnezeu și niciodată nu considerați o comoară cuvintele pe care le rostește El azi. Deveniți doar neliniștiți când citiți cuvântul Lui și vi se pare obositor când îl memorați; iar, când vine vorba de a pune în practică cuvântul Lui, e ca și cum ați încerca să manevrați mânerul unei pompe de adâncime cu ajutorul unui fir de păr din coada unui cal – indiferent cât de mult încercați, pur și simplu nu puteți să adunați destulă forță. Sunteți întotdeauna energici când citiți cuvântul lui Dumnezeu, dar uituci când vine vorba să îl puneți în practică. De fapt, aceste cuvinte nu trebuie rostite cu atâta silință și repetate cu atâta răbdare; oamenii le ascultă doar, dar nu le pun în practică, de aceea a devenit lucrul acesta un obstacol în lucrarea lui Dumnezeu. Nu pot să nu aduc în discuție acest lucru, nu pot să nu vorbesc despre el. Sunt constrâns să fac astfel; nu-Mi place să dau la iveală slăbiciunile altora. Voi credeți că practica voastră este doar despre ceea ce este adecvat și credeți că atunci când revelațiile sunt la apogeu, și voi experimentați acel apogeu? Este oare atât de simplu? Nu cercetați niciodată baza pe care sunt, de fapt, zidite

experiențele voastre! La momentul de față, adunările voastre nu reflectă nici pe departe o trăire corespunzătoare unei biserici și nici o viață spirituală corespunzătoare. Este doar adunarea unui grup de oameni cărora le place să povestească și să cânte. La drept vorbind, nu este multă realitate în aceasta. Mai clar spus, dacă nu pui în practică adevărul, unde este realitatea? Oare nu este îngâmfare să spui că ai realitate? Cei care săvârșesc mereu lucrarea sunt aroganți și încrezuți, în timp ce aceia care ascultă întotdeauna sunt tăcuți și cu capul plecat, fără să aibă vreo șansă de a practica. Oamenii care fac lucrarea nu fac nimic altceva decât să vorbească, continuând la nesfârșit cu discursurile lor pompoase, iar adepții doar ascultă. Nu există nicio transformare de care să vorbim; acestea sunt doar căi ale trecutului! Azi, faptul că poți să te supui și nu îndrăznești să interferezi sau să fii recalcitrant se datorează apariției decretelor administrative ale lui Dumnezeu; nu este o schimbare pe care ai suferit-o prin experiențe. Faptul că sunt multe lucruri pe care nu le-ai face azi, dar pe care le-ai fi făcut ieri, se datorează lucrării lui Dumnezeu care este atât de evidentă încât i-a cucerit pe oameni. Dacă ar fi să te întreb cât din succesul tău de azi a fost câștigat cu sudoarea muncii tale asidue? Cât din el ți-a fost spus direct de Dumnezeu? Ce ai răspunde? Ai fi stupefiat și mut de uimire? Ai rămâne cu gura căscată? Cum se face că alții pot vorbi despre multe dintre experiențele lor concrete ca să-ți asigure hrana, în timp ce tu pur și simplu te bucuri de mâncarea pe care alții au gătit-o? Nu te simți rușinat? Nu ești stânjenit? Puteți să vă cercetați de unii singuri faptele, uitându-vă la aceia care, prin comparație, sunt buni: cât de mult adevăr înțelegeți? Cât de mult ajungi, de fapt, să pui în practică? Pe cine iubești mai mult, pe Dumnezeu sau pe tine însuși? Dai mai adesea sau primești mai adesea? De câte ori, când intenția ta era greșită, ai renunțat la vechiul tău sine și ai împlinit voia lui Dumnezeu? Doar aceste puține întrebări vor deruta mulți oameni. Deoarece, chiar dacă își dau seama că intenția lor este greșită, cei mai mulți oameni tot fac răul în cunoștință de cauză și sunt departe de a se lepăda de trupul lor. Cei mai mulți oameni permit păcatului să se răspândească rapid în ei, îngăduind păcătoșeniei să le direcționeze fiecare faptă. Nu sunt capabili să își învingă păcatele și continuă să trăiască în păcat. Când ajunge în această stare, cine nu știe câte fapte rele a făcut? Dacă spui că nu știi, atunci aș zice că minți. La drept vorbind, totul se reduce la faptul că nu ești dispus să te lepezi de vechiul sine. La ce folosește că spui atât de multe „cuvinte din inimă” de căință, care nu au nicio valoare? Te-ar ajuta acest lucru să devii mai bun în viață? Se poate spune că a te cunoaște pe tine însuși este lucrarea ta de toate zilele. Eu desăvârșesc oamenii prin ascultarea lor de cuvintele lui Dumnezeu și prin punerea lor în practică. Dacă doar te îmbraci cu cuvântul lui Dumnezeu așa cum te îmbraci cu haine, ca să arăți elegant și la modă, oare nu te înșeli pe tine însuși și pe ceilalți? Dacă nu faci decât să vorbești, dar niciodată nu pui vorbele în practică, cu ce te vei alege?

Mulți oameni pot vorbi puțin despre practică și pot vorbi despre impresiile lor personale, dar în mare parte este iluminarea câștigată din cuvintele altora. Aceasta nu

include nimic din practicile lor personale, nici nu include ceea ce înțeleg din experiențele proprii. Am analizat această problemă mai devreme; să nu crezi că nu știi nimic. Nu ești decât un tigru de hârtie, dar vorbești despre cum să-l învingi pe Satana, cum să mărturisești despre biruință și cum să trăiești potrivit chipului lui Dumnezeu? Totul este absurd! Crezi că toate cuvintele pe care le spune Dumnezeu azi sunt menite să te încante doar? Gura ta vorbește despre lepădarea de vechiul sine și punerea în practică a adevărului, dar mâinile tale săvârșesc alte fapte și inima ta pune la cale alte uneltiri – ce fel de persoană ești? De ce nu faci cu mâinile tale ceea ce spui cu gura? Atât de multe predici au devenit cuvinte goale; nu e dureros lucrul acesta? Dacă nu reușești să pui în practică cuvântul lui Dumnezeu, aceasta dovedește că încă nu ai intrat în contact cu modul în care lucrează Duhul Sfânt, că încă nu ai avut lucrarea Duhului Sfânt în tine și încă nu ai primit călăuzirea Lui. Dacă spui că nu poți decât să înțelegi cuvântul lui Dumnezeu, dar ești incapabil să îl pui în practică, atunci ești o persoană care nu iubește adevărul. Dumnezeu nu vine să mântuiască o astfel de persoană. Isus a suferit enorm când a fost răstignit pentru a mântui păcătoșii, a-i mântui pe cei săraci, a-i mântui pe acei oameni smeriți. Răstignirea Lui a adus jertfa de păcat. Dacă nu poți practica cuvântul lui Dumnezeu, atunci ar trebui să pleci cât de repede poți; nu zăbovi în casa lui Dumnezeu pe cheltuiala altora. Multor oameni chiar le este greu să se înfrâneze de la a face lucruri care, în mod clar, sunt potrivnice lui Dumnezeu. Nu-și caută ei moartea? Cum pot ei vorbi despre intrarea în Împărăția lui Dumnezeu? Ar îndrăzni ei să-l vadă fața? Mănânci mâncare pe care El ți-o dă, faci lucruri necinstite care sunt potrivnice lui Dumnezeu, ești răuvoitor, prefăcut și plin de înșelătorie chiar și atunci când Dumnezeu te lasă să te bucuri de binecuvântările pe care le-a revărsat asupra ta – nu simți cum îți ard palmele când le primești? Nu simți cum ți se înroșește obrazul? După ce ai făcut un lucru contrar lui Dumnezeu, ai dus la îndeplinire planuri pentru „a înșela”, nu te simți înspăimântat? Dacă nu simți nimic, cum poți vorbi despre vreun viitor? De multă vreme nu mai ai un viitor, deci ce așteptări mai mari poți avea încă? Dacă vorbești cu nerușinare și nu-ți faci niciun reproș, iar inima ta nu este conștientă defel, atunci nu înseamnă că deja ai fost abandonat de Dumnezeu? Te-ai deprins să vorbești și să te porți cu indulgență și fără reținere; cum vei putea vreodată fi desăvârșit de Dumnezeu astfel? Ai putea să străbați lumea de la un cap la altul? Pe cine ai convinge? Cei care îți cunosc adevărata natură te vor ține la distanță. Nu este aceasta pedeapsa lui Dumnezeu? La urma urmei, dacă nu este decât vorbă fără faptă, nu va avea loc nicio creștere. Chiar dacă Duhul Sfânt ar putea să lucreze în tine când vorbești, dacă nu practici, Duhul Sfânt va înceta să lucreze. Dacă tu continui în acest fel, cum se poate vorbi despre vreun viitor sau de o dăruire a întregii tale ființe lucrării lui Dumnezeu? Tu doar vorbești despre a-ți dărui întreaga ființă, însă nu îi dai lui Dumnezeu inima ta care Îl iubește cu adevărat. Tot ce a primit Dumnezeu este inima plină de cuvinte, nu inima plină de fapte. Oare aceasta să fie adevărata ta statură? Dacă ai continua în acest fel, când ai fi tu oare desăvârșit de Dumnezeu? Nu te neliniștește viitorul tău întunecat și sumbru? Nu simți că Dumnezeu

Și-a pierdut nădejdea în tine? Nu știi că Dumnezeu dorește să desăvârșească mai mulți oameni și alți oameni noi? Ar putea lucrurile vechi să se păstreze? Nu ești atent la cuvintele lui Dumnezeu azi: aștepti ziua de mâine?

Cu ce ar trebui să fie înzestrat un păstor potrivit

Trebuie să înțelegi multele stări în care se vor afla oamenii când Duhul Sfânt lucrează asupra lor. În special, cei care se coordonează pentru a-L sluji pe Dumnezeu trebuie să priceapă și mai bine aceste stări. Dacă doar vorbești despre multe experiențe sau căi de obținere a intrării, aceasta arată că experiența ta este prea unilaterală. Fără a-ți ști adevărata stare și fără a înțelege principiile adevărului, nu este posibil să dobândești o schimbare a firii. Fără a ști principiile lucrării Duhului Sfânt sau a înțelege fructul pe care îl rodește aceasta, îți va fi greu să discerți lucrarea duhurilor rele. Trebuie să demaști lucrarea duhurilor rele și noțiunile omului și să dezvălui miezul problemei; de asemenea, trebuie să atragi atenția asupra multelor abateri din practica oamenilor și asupra problemelor pe care s-ar putea să le aibă în credința lor în Dumnezeu, ca aceștia să le poată recunoaște. Cel puțin, ar trebui să nu îți faci să se simtă negativi sau pasivi. Pe de altă parte, trebuie să înțelegi dificultățile care există obiectiv pentru majoritatea oamenilor, să nu fii irațional, și nici să nu „încerci să înveți un porc să cânte”; acesta este un comportament nechibzuit. Pentru a rezolva multele dificultăți ale oamenilor, mai întâi trebuie să înțelegi dinamica lucrării Duhului Sfânt; trebuie să înțelegi modul în care Duhul Sfânt lucrează asupra diferitor oameni, trebuie să înțelegi dificultățile cu care se confruntă oamenii și neajunsurile acestora și să distingi care sunt elementele cheie ale problemei și să ajungi la rădăcina acesteia, fără să te abați sau să comiți erori. Numai o astfel de persoană este calificată să se coordoneze în a-L sluji pe Dumnezeu.

Abilitatea ta de a înțelege elementele cheie și de a vedea clar multe lucruri depinde de experiențele tale personale. Maniera în care experimentezi tu este și maniera în care îi călăuzești pe alții. Dacă înțelegi literele și doctrinele, atunci îi vei călăuzi pe alții să înțeleagă literele și doctrinele. Modul în care experimentezi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu reprezintă modul în care îi vei călăuzi pe alții să intre în realitatea cuvântărilor lui Dumnezeu. Dacă poți să înțelegi multe adevăruri și să vezi clar multe lucruri în cuvintele lui Dumnezeu, atunci ești capabil să îi îndrumi și pe alții să înțeleagă multe adevăruri, iar cei pe care îi conduci vor înțelege clar viziunile. Dacă te concentrezi să înțelegi sentimentele supranaturale, atunci și cei pe care îi călăuzești vor proceda la fel. Dacă neglijezi practica și, în schimb, pui accentul pe discuții, atunci și cei pe care îi călăuzești se vor concentra asupra discuțiilor, fără să practice sau să obțină vreo transformare în firea lor; ei vor fi entuziasmați doar superficial, fără să fi pus în practică vreun adevăr. Toți oamenii îi aprovizionează pe ceilalți cu ceea ce au ei înșiși. Felul de a fi al unei persoane determină calea pe care îi călăuzește pe alții, cât și tipul de oameni

pe care îi călăuzește. Ca să fiți cu adevărat pregătiți pentru a fi folosiți de Dumnezeu, aveți nevoie nu numai de aspirație, ci și de multă luminare din partea lui Dumnezeu, călăuzire prin cuvintele Sale, experiența de a fi tratat de El și rafinarea cuvintelor Lui. Cu acest lucru ca temelie, în vremuri obișnuite, ar trebui să fiți atenți la observațiile, gândurile, chibzuierile și concluziile voastre și să vă implicați în a le asimila sau elimina în mod corespunzător. Toate acestea sunt căi pentru intrarea voastră în realitate și toate sunt indispensabile. Așa lucrează Dumnezeu. Dacă vei intra în această metodă prin care lucrează Dumnezeu, atunci în fiecare zi vei avea ocazii să fii desăvârșit de Dumnezeu. Și, în orice moment, indiferent dacă mediul tău este dificil sau favorabil, dacă ești încercat sau ispitit, dacă lucrezi sau nu, dacă îți trăiești viața de unul singur sau în colectivitate, vei găsi întotdeauna oportunități pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu, fără a rata niciuna dintre ele. Vei putea să le descoperi pe toate – și, astfel, vei fi găsit secretul experimentării cuvintelor lui Dumnezeu.

Despre experiență

De-a lungul experiențelor sale, Petru a avut de înfruntat sute de încercări. Deși oamenii de astăzi cunosc termenul de „încercare”, ei sunt confuzi în ceea ce privește adevăratul înțeles al acestuia și circumstanțele sale. Dumnezeu călăuzește hotărârea oamenilor, le rafinează încrederea și desăvârșește fiecare parte a lor, iar acest lucru e realizat în principal prin încercări care, totodată, sunt lucrarea tainică a Duhului Sfânt. Pare că Dumnezeu i-a abandonat pe oameni și, dacă ei nu sunt atenți, vor vedea aceste încercări ca pe ispite ale Satanei. De fapt, multe încercări pot fi considerate ispite, iar acesta este principiul și regula după care lucrează Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc într-adevăr înaintea lui Dumnezeu, vor vedea aceste lucruri ca pe încercări de la Dumnezeu și nu vor permite ca acestea să le scape. Dacă un om spune că întrucât Dumnezeu este cu el, atunci Satana sigur nu se va apropia de el, acest lucru nu este într-un totu corect; dacă ar fi așa, cum se poate explica faptul că Isus a fost ispitit după ce a postit în pustie timp de patruzeci de zile? Așadar, dacă oamenii își vor îndrepta cu adevărat părerile despre credința în Dumnezeu, vor vedea multe lucruri mult mai clar și înțelegerea lor nu va fi denaturată și eronată. Dacă un om este cu adevărat hotărât să fie desăvârșit de către Dumnezeu, el trebuie să abordeze toate chestiunile cu care se confruntă din multe unghiuri diferite, fără a se înclina nici spre stânga, nici spre dreapta. Dacă nu cunoști lucrarea lui Dumnezeu, nu vei ști cum să cooperezi cu Dumnezeu. Dacă nu cunoști principiile lucrării lui Dumnezeu și nu ești conștient de cum lucrează Satana asupra omului, nu vei avea nicio cale de practică. Numai căutarea zeloasă nu îți va permite să obții rezultatele cerute de Dumnezeu. Un astfel de mod de a experimenta e asemănător celui al lui Lawrence: fără a face vreo diferențiere și concentrându-se doar asupra experienței, neștiind ce este lucrarea Satanei, ce este lucrarea Duhului Sfânt, în ce stare

este omul fără prezența lui Dumnezeu și ce fel de oameni vrea Dumnezeu să desăvârșească. Ce principii ar trebui adoptate când ai de-a face cu diferiți oameni, cum să înțelegi voia lui Dumnezeu în prezent, cum să cunoști firea lui Dumnezeu și către ce oameni, împrejurări și epocă sunt îndreptate mila, măreția și dreptatea lui Dumnezeu – el nu are discernământ asupra niciuna dintre aceste lucruri. Dacă oamenii nu au multe viziuni ca temelie pentru experiențele lor, atunci viața iese din discuție, iar experiența cu atât mai mult; ei pot în continuare să se supună prostesțe la toate și să îndure orice. Acești oameni sunt foarte greu de desăvârșit. Se poate spune că, dacă nu ai niciuna dintre viziunile de mai sus, lucrul acesta este o dovadă suficientă că ești un idiot, ca un stâlp de sare ce stă mereu în picioare în Israel. Asemenea oameni sunt inutili, buni de nimic! Unii oameni doar se supun orbește întruna, se cunosc mereu pe ei înșiși și își folosesc întotdeauna propriile moduri de a se purta atunci când au de-a face cu lucruri noi, sau se folosesc de „înțelepciune” pentru a gestiona lucruri vulgare nedemne de menționat. Astfel de oameni sunt lipsiți de discernământ, și parcă e în natura lor să se resemneze să fie necăjiți de alții, și sunt mereu la fel; nu se schimbă niciodată. Oamenii aceștia sunt nesăbuiți căora discernământul le lipsește întru totul. Ei nu încearcă niciodată să își adapteze măsurile în funcție de împrejurări sau de oameni diferiți. Acești oameni nu au experiență. Am văzut unii oameni care sunt profund preocupați să se cunoască pe sine încât, atunci când se confruntă cu cei care au lucrarea duhurilor rele, își coboară capetele și își mărturisesc păcatele, neîndrăznind să se ridice și să îi condamne. Și când întâlnesc lucrarea evidentă a Duhului Sfânt, nu îndrăznesc să se supună. Ei cred că duhurile rele sunt și ele în mâinile lui Dumnezeu, și nici prin gând nu le trece să se ridice și să li se împotrivescă. Acești oameni Îl fac de rușine pe Dumnezeu și categoric nu pot să îndure o povară grea pentru Dumnezeu. Asemenea nesăbuiți nu fac niciun fel de diferențieri. O astfel de cale de a experimenta ar trebui, așadar, să fie aruncată, căci este de neconceput în ochii lui Dumnezeu.

Dumnezeu face într-adevăr o mulțime de lucrări asupra oamenilor, uneori încercându-i, uneori creând medii pentru a-i tempera, iar alteori rostindu-le cuvinte pentru a-i călăuzi și a le ameliora neajunsurile. Uneori, Duhul Sfânt îi conduce pe oameni către medii pregătite de Dumnezeu pentru ei, ca să descopere, fără să-și dea seama, multe lucruri care le lipsesc. Prin ceea ce spun și fac oamenii și prin modul în care îi tratează pe alții și abordează lucrurile, fără ca ei să știe, Duhul Sfânt îi luminează în privința multor lucruri pe care nu le înțelegeau înainte, permițându-le să vadă mai clar multe lucruri sau persoane și să înțeleagă multe lucruri pe care până atunci nu le cunoșteau. Când ești în contact cu lumea, începi treptat să discerni lucrurile din lume și, înainte să-ți întâlnești sfârșitul, ai putea concluziona: „Este cu adevărat greu să fii o persoană”. Dacă îți petreci un timp experimentând înaintea lui Dumnezeu și ajungi să-l cunoști lucrarea și firea, vei dobândi, fără să îți dai seama, mai multă înțelegere, iar statutul tău va crește treptat. Vei înțelege mai bine multe lucruri spirituale și, în special, vei fi mai lămurit în privința lucrării lui Dumnezeu. Vei accepta cuvintele lui Dumnezeu,

lucrarea lui Dumnezeu, fiecare acțiune a lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și ceea ce este Dumnezeu și ceea ce are drept propria ta viață. Dacă tot ce faci tu este să rătăcești prin lume, atunci aripile ți se vor îngreuna, iar împotrivirea ta față de Dumnezeu va deveni și mai mare; așadar, cum poate Dumnezeu să te folosească? Pentru că în tine există prea mult din „după părerea mea”, Dumnezeu nu te folosește. Cu cât ești mai mult în prezența lui Dumnezeu, cu atât mai multe experiențe vei avea. Dacă încă trăiești în lume ca o fiară – gura ta împărtășind credința în Dumnezeu, dar inima ta fiind în altă parte – și dacă încă studiezi filosofii de viață lumești, atunci nu vor fi fost în zadar toate eforturile tale? De aceea, cu cât sunt oamenii mai mult în prezența lui Dumnezeu, cu atât le este mai ușor să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Aceasta este calea prin care Își face lucrarea Duhul Sfânt. Dacă nu înțelegi acest lucru, îți va fi imposibil să o apuci pe calea cea bună, iar desăvârșirea ta de către Dumnezeu va ieși din discuție. Nu vei putea să ai o viață duhovnicească normală; va fi de parcă ai fi infirm, și vei avea doar munca ta grea și nimic din lucrarea lui Dumnezeu. Nu este aceasta o greșală în experiența ta? Nu trebuie neapărat să te rogi ca să fii în prezența lui Dumnezeu; uneori vii în prezența lui Dumnezeu contemplându-L sau meditănd la lucrarea Lui, uneori abordând o chestiune, iar alteori prin ce îți dezvăluie un eveniment. Majoritatea oamenilor spun: „De vreme ce mă rog des, nu sunt în prezența lui Dumnezeu?” Mulți oameni se roagă la nesfârșit „în prezența lui Dumnezeu”. Deși e posibil ca rugăciunile să le fie mereu pe buze, ei nu trăiesc cu adevărat în prezența lui Dumnezeu. Aceasta este singurul mijloc prin care asemenea oameni pot să-și păstreze condițiile în prezența lui Dumnezeu; sunt într-un totu incapabili să-și folosească inima ca să fie mereu în legătură cu Dumnezeu, și nici nu sunt în stare să vină înaintea Lui prin experiență, fie prin meditație, contemplare tăcută, fie folosindu-și mintea ca să intre în legătură cu Dumnezeu în inimile lor, fiind atenți la povara Sa. Ei pur și simplu se roagă cu gura la Dumnezeu din ceruri. Inimile celor mai mulți oameni sunt lipsite de Dumnezeu, iar Dumnezeu este acolo numai când se apropie de El; în majoritatea timpului, Dumnezeu nu este acolo. Nu este aceasta o manifestare a faptului de a nu-L avea pe Dumnezeu în inimă? Dacă ei chiar L-ar avea pe Dumnezeu în inimă, ar mai putea face lucrurile pe care le fac tâlharii și fiarele? Dacă un om chiar Îl venerază pe Dumnezeu, își va aduce inima sinceră în contact cu Dumnezeu, iar cuvintele Lui îi vor ocupa mereu gândurile și ideile. Nu va greși nici cu vorba, nici cu fapta, și nu va face nimic ce se opune fățiș lui Dumnezeu. Acesta este standardul pentru a fi considerat un credincios.

Poruncile noii epoci

Când experimentați lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să citiți cu atenție cuvintele lui Dumnezeu și să vă echipați cu adevărul. Dar în legătură cu ceea ce vreți să faceți sau cum vreți să o faceți, nu e nevoie de ruga voastră stăruitoare sau de implorare și

Într-adevăr aceste lucruri sunt inutile. Totuși, în prezent, problemele cu care vă confrunțați acum sunt că nu știți cum să experimentați lucrarea lui Dumnezeu și că există multă pasivitate în voi. Cunoașteți multe doctrine, dar nu aveți multă realitate. Nu este oare această situație un semn de greșală? În voi, în acest grup, este vizibilă multă falsitate. Astăzi, sunteți incapabili de a trece cu succes prin încercarea de a fi „făcători de servicii” și sunteți incapabili de a vă imagina sau de a atinge alte încercări și rafinări referitoare la cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să aderați la multele lucruri pe care ar trebui să le puneți în practică. Adică oamenii trebuie să adere la multele sarcini pe care ar trebui să le îndeplinească. Acestea sunt lucrurile la care oamenii ar trebui să adere și pe care trebuie să le îndeplinească. Lasă ca Duhul Sfânt să facă ceea ce trebuie făcut de Duhul Sfânt; omul nu poate juca niciun rol în aceasta. Omul ar trebui să adere la ceea ce trebuie făcut de către om și care nu are nicio legătură cu Duhul Sfânt. Nu este vorba de nimic altceva decât ceea ce trebuie să fie făcut de om și la care ar trebui să adere ca poruncă, exact la fel ca aderența la legea din Vechiul Testament. Chiar dacă acum nu este Epoca Legii, încă mai există multe cuvinte la care ar trebui să se adere și care sunt ca acelea rostite în Epoca Harului. Aceste cuvinte nu sunt duse la îndeplinire doar pe baza atingerii Duhului Sfânt, ci, mai degrabă, sunt acelea la care omul ar trebui să adere. De exemplu:

Să nu judeci lucrarea Dumnezeului practic.

Să nu te opui omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie.

Să îți cunoști locul înaintea lui Dumnezeu și să nu fii desfrânat.

Trebuie să fii moderat în vorbire și cuvinte și faptele tale trebuie să urmeze aranjamentele omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie.

Ar trebui să venerezi mărturia lui Dumnezeu. Să nu ignori lucrarea lui Dumnezeu și cuvintele rostite de gura Sa.

Să nu imiți tonul și țelurile declarațiilor lui Dumnezeu.

În exterior, să nu faci nimic care exprimă în mod evident opoziție față de omul în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie.

Acestea sunt cele la care fiecare persoană ar trebui să adere. În fiecare epocă, Dumnezeu specifică multe reguli care sunt asemănătoare legilor și la care omul trebuie să adere. Prin aceasta El restricționează firea omului și îi detectează sinceritatea. Gândiți-vă la cuvintele „Cinstește-l pe tatăl tău și pe mama ta” din epoca Vechiului Testament. Aceste cuvinte nu se aplică astăzi; la acea vreme, ele doar limitau o parte din firea exterioară a omului, erau folosite pentru a arăta sinceritatea credinței omului în Dumnezeu și erau un semn al celor ce credeau în Dumnezeu. Deși acum este Epoca Împărăției, încă există multe reguli la care omul trebuie să adere. Regulile din trecut nu se mai aplică și astăzi există multe practici mai potrivite pentru a fi îndeplinite de către om și care sunt necesare. Ele nu implică lucrarea Duhului Sfânt și trebuie să fie făcute de om.

În Epoca Harului, multe dintre practicile Epocii Legii au fost înlăturate, pentru că

aceste legi nu erau deosebit de eficiente pentru lucrare la momentul respectiv. După ce au fost înlăturate, au fost stabilite multe practici care erau potrivite epocii și care au devenit multele reguli din ziua de azi. Când a venit Dumnezeu de astăzi, aceste reguli au fost înlăturate, nu a mai fost nevoie să se adere la ele și au fost stabilite multe practici potrivite pentru lucrarea din ziua de azi. Astăzi, aceste practici nu sunt reguli, ci sunt, în schimb, menite doar să obțină rezultate; ele sunt potrivite astăzi – mâine, poate vor deveni reguli. Pe scurt, tu ar trebui să aderi la ceea ce este rodnic pentru lucrarea de azi. Nu ține seama de ziua de mâine: Ceea ce se face azi este spre binele zilei de azi. Poate că atunci când va veni ziua de mâine vor fi practici mai bune pe care ți se va cere să le îndeplinești – dar nu acorda prea multă atenție acestui lucru. Mai degrabă, aderă la ceea ce trebuie aderat astăzi ca să eviți să te împotrivești lui Dumnezeu. Astăzi nu este nici un lucru, la care să adere omul, mai important decât următorul:

Tu nu trebuie încerci să-L flatezi pe Dumnezeu care stă în fața ochilor tăi sau să ascunzi vreun lucru de El.

Să nu rostești vorbe murdare sau arogante înaintea Dumnezeului care este în fața ta.

Să nu înșeli pe Dumnezeu dinaintea ochilor tăi prin vorbe dulci și discursuri exemplare pentru a-l câștiga încrederea.

Să nu te porți nerespectuos față de Dumnezeu. Să ascuți de tot ce este rostit prin gura lui Dumnezeu și să nu te împotrivești, opui sau să nu contești cuvintele Sale.

Să nu interpretezi după cum crezi de cuviință cuvintele rostite de gura lui Dumnezeu. Ar trebui să îți păzești limba pentru a evita ca aceasta să te facă să cazi pradă planurilor înșelătoare ale celor răi.

Ar trebui să îți păzești pașii pentru a evita depășirea limitelor stabilite pentru tine de către Dumnezeu. Dacă tu comiți fărădelegi, vei ajunge în poziția lui Dumnezeu și să rostești cuvinte care sunt îngâmfate și pompoase și, astfel, vei fi urât de Dumnezeu.

Să nu răspândești în mod nechibzuit cuvintele ieșite din gura lui Dumnezeu, ca nu cumva să fii batjocorit de alții, iar dracii să își bată joc de tine.

Să fii supus întregii lucrări a Dumnezeului de azi. Chiar dacă nu o înțelegi, să nu o judeci; tot ceea ce poți face este să cauți și să ai părtaşie.

Nimeni nu va încălca locul original al lui Dumnezeu. Nu poți să faci nimic mai mult decât să Îi slujești Dumnezeului de astăzi din postura de om. Nu poți să Îl înveți pe Dumnezeu de astăzi din postura de om – a face acest lucru este nechibzuit.

Nimeni nu poate sta în locul omului în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie; în cuvintele, faptele și cele mai tainice gânduri ale tale, tu stai în poziția de om. Acest lucru trebuie să fie respectat, este responsabilitatea omului și nimeni nu îl poate altera; încercarea de a o face ar încălca decretele administrative. Toți ar trebui să țină minte acest lucru.

Timpul îndelungat pe care Dumnezeu l-a petrecut vorbind și rostind, l-a făcut pe om să considere citirea și memorarea cuvintelor lui Dumnezeu sarcina sa principală. Nimeni nu acordă atenție practicării, și chiar și lucrurile pe care trebuie să le respectați nu le

respectați. Aceasta a cauzat multe greutăți și probleme lucrării voastre. Dacă, înainte de a practica cuvintele lui Dumnezeu, nu ai aderat la ceea ce ar trebui să aderi, atunci ești unul dintre aceia care sunt detestați și respinși de Dumnezeu. Când aderi la aceste practici, ar trebui să fii serios și sincer. Nu ar trebui să le tratezi ca pe niște cătușe, ci să aderi la ele ca la niște porunci. Astăzi, nu trebuie să te preocupe efectele care trebuie obținute; pe scurt, acesta este felul în care lucrează Duhul Sfânt și oricine săvârșește o jignire trebuie să fie pedepsit. Duhul Sfânt nu are emoții și nu-l pasă de înțelegerea ta prezentă. Dacă Îl ofensezi pe Dumnezeu astăzi, atunci te va pedepsi. Dacă Îl ofensezi în sfera jurisdicției Sale, atunci nu te va cruța. Nu-l pasă cât de serios ești în aderența la cuvintele lui Isus. Dacă încalci poruncile de astăzi ale lui Dumnezeu, El te va pedepsi și te va condamna la moarte. Cum ar putea fi acceptabil să nu aderi la ele? Trebuie să aderi, chiar dacă asta înseamnă să suporti puțină durere! Nu contează religia, categoria socială, națiunea sau confesiunea, în viitor cu toții vor trebui să adere la aceste practici. Niciunul nu este scutit și niciunul nu va fi cruțat! Pentru că ele sunt ceea ce va face Duhul Sfânt astăzi și nimeni nu le poate încălca. Chiar dacă nu sunt mare lucru, trebuie împlinite de către fiecare persoană și sunt poruncile stabilite pentru om de Isus, care a fost înviat și care S-a ridicat la cer. Oare „Calea... (7)” nu spune că Isus te definește ca drept sau păcătos, în conformitate cu atitudinea ta față de Dumnezeu astăzi? Nimănui nu îi este îngăduit să treacă cu vederea acest punct. În Epoca Legii, generație după generație de farisei au crezut în Dumnezeu, însă la venirea Epocii Harului ei nu L-au cunoscut pe Isus și I s-au împotrivit. Astfel că tot ceea ce au întreprins nu a avut nici un rezultat, a fost în zadar și Dumnezeu nu a acceptat faptele lor. Dacă poți înțelege acest lucru, atunci nu vei păcătui cu ușurință. Mulți oameni s-au comparat poate cu Dumnezeu. Ce gust are împotrivirea față de Dumnezeu? Este amar sau dulce? Ar trebui să înțelegi acest lucru; nu te preface că nu știi. Poate că în inima lor, unii oameni rămân neconvinși. Totuși te sfătuiesc să încerci și să vezi – vezi ce gust are. Astfel mulți oameni vor fi împiedicați să fie mereu suspicioși în aceste privințe. Mulți oameni citesc cuvintele lui Dumnezeu, și totuși, în ascuns, I se împotrivesc în inima lor. După ce te-ai împotrivit Lui în felul acesta, nu simți ca și cum un cuțit a fost răsucit în inima ta? Dacă nu există lipsă de armonie în familie, există disconfortul fizic sau suferințele fiilor și fiicelor. Chiar dacă trupul tău este cruțat de moarte, mâna lui Dumnezeu nu te va lăsa niciodată. Crezi că ar putea fi atât de simplu? În special, este chiar și mai necesar pentru cei mulți care sunt aproape de Dumnezeu să se concentreze asupra acestui lucru. Cu trecerea timpului, vei uita și, fără să îți dai seama, vei fi cufundat în ispită și vei deveni indiferent față de tot, iar acesta va fi începutul păcătuirii tale. Ți se pare banal acest lucru? Dacă poți face bine acest lucru, atunci ai șansa de a fi făcut desăvârșit – de a veni înaintea lui Dumnezeu și de a primi îndrumarea Lui din propria Sa gură. Dacă ești nepăsător, atunci vei avea necazuri – vei fi sfidător față de Dumnezeu, cuvintele și faptele tale vor fi depravate și mai devreme sau mai târziu vei fi luat de furtuni puternice și de valuri uriașe. Fiecare dintre voi ar trebui să ia în considerare aceste porunci. Dacă

le încalci, deși omul în favoarea căruia Dumnezeu a depus mărturie nu te condamnă, Duhul lui Dumnezeu va mai avea treburi de rezolvat cu tine, iar El nu te va cruța. Poți să înduri consecințele ofensei tale? Astfel, indiferent de ceea ce spune Dumnezeu, trebuie să pui în practică cuvintele Lui și trebuie să aderi la ele prin orice mijloace posibile. Acesta nu este un lucru simplu!

Împărăția Milenară a sosit

Ați văzut ce lucrare va îndeplini Dumnezeu în acest grup de oameni? Dumnezeu a spus odată că până și în Împărăția Milenară, oamenii trebuie să Îi urmeze cuvântările în continuare și că, în viitor, cuvântările lui Dumnezeu vor călăuzi viața oamenilor direct în țara cea bună a Canaanului. Când Moise se afla în pustie, Dumnezeu i-a dat indicații și i-a vorbit direct. Din ceruri, Dumnezeu a trimis hrană, apă și mană pentru ca oamenii să se bucure, iar astăzi este tot la fel: Dumnezeu, personal, a trimis lucruri de mâncat și de băut de care oamenii să se bucure și tot El, personal, a trimis blesteme pentru a mustra oamenii. Și astfel, fiecare pas al lucrării Sale este săvârșit personal de către Dumnezeu. Astăzi, oamenii caută după producerea faptelor, ei caută semne și minuni și este posibil ca toți acești oameni să fie alungați, pentru că lucrarea lui Dumnezeu devine tot mai practică. Nimeni nu știe că Dumnezeu S-a pogorât din cer, ei nu sunt conștienți nici de faptul că Dumnezeu a trimis din cer hrană și tonice – și totuși, Dumnezeu există cu adevărat, iar scenele pline de afecțiune din Împărăția Milenară pe care oamenii și le imaginează sunt, de asemenea, cuvântările personale ale lui Dumnezeu. Așa stau lucrurile și doar asta se numește a domni împreună cu Dumnezeu pe pământ. A domni cu Dumnezeu pe pământ se referă la trup. Ceea ce nu este din trup nu există pe pământ și astfel, toți cei care se concentrează pe a merge la al Treilea cer fac acest lucru în zadar. Într-o zi, când tot universul se va întoarce la Dumnezeu, centrul lucrării Sale din întregul cosmos va urma cuvântările Lui; altundeva, unii oameni vor folosi telefonul, alții vor lua avionul, unii se vor îmbarca pe un vapor pe mare, iar alții vor folosi lasere pentru a primi cuvântările lui Dumnezeu. Toți Îl vor adora și, dornici, vor veni cu toții aproape de Dumnezeu și se vor aduna împrejurul Lui și toți se vor închina Lui – și toate acestea vor fi faptele lui Dumnezeu. Țineți minte asta! Dumnezeu sigur nu va mai reîncepe vreodată în altă parte. Dumnezeu va împlini acest fapt: va face ca toți oamenii din univers să vină înaintea Lui și să I se închine Dumnezeului de pe pământ, iar lucrarea Lui din alte locuri va înceta, iar oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Va fi ca și cu Iosif: toți veneau la el pentru mâncare și i se închinau, pentru că el avea ce să mănânce. Pentru a evita foametea, oamenii vor fi forțați să caute adevărata cale. Întreaga comunitate religioasă va suferi o foamete aspră și numai Dumnezeul zilei de astăzi este izvorul de apă vie, este în posesia izvorului nesecat oferit pentru bucuria omului, iar oamenii vor veni și vor depinde de El. Acea va fi vremea când faptele lui Dumnezeu

vor fi dezvăluite, iar Dumnezeu va dobândi slava; toți oamenii din tot universul se vor închina acestei „ființe umane” neînsemnate. Nu aceasta va fi ziua slavei lui Dumnezeu? Într-o zi, pastori bătrâni vor trimite telegrame căutând apa din izvorul nesecat al apei vii. Ei vor fi în vârstă, dar tot vor veni să se închine acestei persoane pe care au privit-O de sus. Îl vor recunoaște cu gurile lor și se vor încrede în El din inimi – și nu este acesta un semn și o minune? Atunci când întreaga Împărăție se bucură, va fi ziua slavei lui Dumnezeu și oricine vine la voi și primește vestea bună a lui Dumnezeu va fi binecuvântat de El, iar aceste țări și acești oameni care fac astfel vor fi binecuvântați și îngrijiți de către Dumnezeu. Direcția viitoare va fi următoarea: cei care dobândesc cuvântările din gura lui Dumnezeu vor avea o cale pe care să umble pe pământ și, fie ei oameni de afaceri sau oameni de știință, educatori sau industriași, celor care sunt fără cuvintele lui Dumnezeu le va fi foarte greu să facă până și cel mai mic pas și vor fi forțați să caute adevărata cale. Asta se înțelege prin fraza „Cu adevărul, vei străbate întreaga lume; fără adevăr, nu vei ajunge nicăieri”. Iată cum stau lucrurile: Dumnezeu va folosi Calea (adică toate cuvintele Sale) pentru a cârmui întregul univers și pentru a guverna și a cuceri omenirea. Oamenii speră întotdeauna la o schimbare majoră a mijloacelor prin care Dumnezeu lucrează. Pentru a fi clar, prin cuvinte controlează El oamenii, iar tu trebuie să faci ceea ce spune El, fie că vrei, fie că nu vrei; acesta este un fapt obiectiv și trebuie ascultat de toți și, tot astfel, este inexorabil și cunoscut tuturor.

Duhul Sfânt le inspiră oamenilor un sentiment. După citirea cuvintelor lui Dumnezeu, oamenii se simt neclintii și împăcați în inimile lor, pe când cei ce nu obțin cuvintele lui Dumnezeu se simt goi. Astfel este puterea cuvintelor lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să le citească, iar după citirea lor sunt hrăniți și nu mai pot trăi fără ele. E ca și atunci când oamenii iau opiu: le dă putere și, fără de el, îi simt atracția puternică și nu au nicio putere. Asta este și tendința printre oamenii din zilele noastre. Citirea cuvintelor lui Dumnezeu le dă oamenilor tărie. Dacă nu le citesc, se simt apatici, dar după ce le citesc, se ridică imediat de pe „paturile de suferință”. Acesta este cuvântul lui Dumnezeu care își exercită puterea pe pământ și Dumnezeu care cârmuiește pe pământ. Unii oameni vor să plece ori s-au săturat de lucrarea lui Dumnezeu. Oricum ar fi, nu se pot îndepărta de cuvintele lui Dumnezeu; indiferent cât de slăbiți sunt, ei tot trebuie să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu și, indiferent cât de răzvrățiți sunt, ei tot nu îndrăznesc să părăsească cuvintele lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu își manifestă cu adevărat puterea atunci când Dumnezeu conduce și își exercită puterea; acesta e modul în care El lucrează. Acestea sunt, până la urmă, mijloacele prin care Dumnezeu lucrează și nimeni nu are dreptul să le părăsească. Cuvintele lui Dumnezeu se vor răspândi printre nenumărate cămine, ele vor deveni cunoscute tuturor și numai atunci lucrarea Lui se va răspândi în univers. Ceea ce înseamnă că, dacă lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se răspândească în întregul Univers, atunci cuvintele Lui trebuie să fie răspândite. În ziua slavei lui Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu își vor arăta puterea și autoritatea. Fiecare cuvânt al Său, din vremuri străvechi până astăzi, se va

îndeplini și se adevărească. În acest fel, slăvit va fi Dumnezeu pe pământ – altfel spus, cuvintele Sale vor domni pe pământ. Toți cei ce sunt răi vor fi muștrați de cuvintele rostite din gura lui Dumnezeu, toți cei ce sunt dreți vor fi binecuvântați de cuvintele rostite din gura Lui și totul va fi statornicit și făcut complet de cuvintele rostite din gura Lui. Nici nu va manifesta semne sau minuni; totul se va realiza prin cuvintele Sale, iar cuvintele Sale vor produce fapte. Toți cei de pe pământ vor sărbători cuvintele lui Dumnezeu, fie ei adulți sau copii, bărbați sau femei, tineri sau bătrâni, toți oamenii se vor supune cuvintelor lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu se arată în trup, îngăduind oamenilor să le vadă pe pământ, limpezi și pline de viață. Aceasta înseamnă Cuvântul să devină trup. Dumnezeu a venit pe pământ în primul rând pentru a împlini faptul: „Cuvântul a devenit trup”, ceea ce înseamnă că El a venit pentru ca ale Sale cuvinte să poată fi emise din trup (nu ca în vremea lui Moise, din Vechiul Testament, când Dumnezeu a vorbit direct din cer). După aceea, toate cuvintele Sale se vor îndeplini în timpul Epocii Împărăției Milenare, ele vor deveni fapte vizibile înaintea ochilor omului, iar oamenii le vor privi folosindu-și proprii ochi, fără cea mai mică deosebire. Aceasta este semnificația supremă a întrupării lui Dumnezeu. Altfel spus, lucrarea Duhului Sfânt este îndeplinită prin trup și prin cuvinte. Acesta este adevăratul sens al „Cuvântului devenit trup” și al „arătării Cuvântului în trup”. Numai Dumnezeu poate spune voia Duhului și numai Dumnezeu întrupat poate vorbi în numele Duhului; cuvintele lui Dumnezeu devin clare în Dumnezeul întrupat și toți ceilalți sunt conduși de ele. Nimeni nu este scutit, toți există în aceeași sferă. Numai prin aceste cuvântări pot oamenii să devină conștienți; cei care nu o dobândesc în acest fel visează cu ochii deschiși dacă ei cred că pot obține cuvântările din ceruri. Astfel este autoritatea demonstrată de întruparea lui Dumnezeu, făcându-i pe toți să creadă cu toată convingerea. Nici cei mai venerabili experți și pastori religioși nu pot rosti aceste cuvinte. Ei trebuie cu toții să se supună lor și nimeni nu va mai putea să facă un alt început. Dumnezeu va folosi cuvinte pentru a cuceri universul. El va face asta nu prin trupul Său carnal, ci prin folosirea cuvintelor din gura Dumnezeului devenit trup, pentru a cuceri toți oamenii din întregul univers; numai acesta este Cuvântul devenit trup și numai aceasta este arătarea Cuvântului în trup. Poate că oamenilor li se pare că Dumnezeu nu a făcut multă lucrare – dar Dumnezeu trebuie doar să-Și rostească propriile cuvinte, iar ei vor fi convinși pe deplin și copleșiți de uimire. Fără fapte, oamenii strigă și țipă; având cuvintele lui Dumnezeu, ei amuțesc. Dumnezeu va îndeplini, cu siguranță, acest lucru, pentru că acesta este planul demult stabilit al lui Dumnezeu: să înfăptuiască venirea Cuvântului pe pământ. De fapt, nu este nevoie să explic – sosirea Împărăției Milenare pe pământ este venirea cuvintelor lui Dumnezeu pe pământ. Pogorârea Noului Ierusalim din ceruri este venirea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a trăi printre oameni, pentru a însoți fiecare acțiune a omului și toate gândurile lui cele mai intime. Și acesta este un fapt pe care Dumnezeu îl va aduce la îndeplinire; aceasta e minunata scenă din Împărăția Milenară. Acesta este planul stabilit de Dumnezeu: cuvintele Sale se vor arăta pe pământ pentru o mie de ani și vor

manifesta toate faptele Lui și vor completa toată lucrarea Lui pe pământ, după care această etapă a omenirii va ajunge la final.

Cum este relația ta cu Dumnezeu?

În credința în Dumnezeu, trebuie să rezolvi măcar chestiunea de a avea o relație normală cu Dumnezeu. Dacă nu ai o relație normală cu Dumnezeu, atunci semnificația credinței tale în Dumnezeu este pierdută. Stabilirea unei relații normale cu Dumnezeu este dobândită în întregime cu o inimă care se liniștește în prezența Lui. Să ai o relație normală cu Dumnezeu înseamnă să fii în stare să nu te îndoiești și să nu tăgăduiești nimic din lucrarea Lui și să fii în stare să te supui acesteia. În plus, înseamnă să ai intențiile corecte în prezența lui Dumnezeu, să nu faci planuri pentru tine, punând întotdeauna pe primul loc interesele familiei lui Dumnezeu; înseamnă să accepți cercetarea amănunțită a lui Dumnezeu și să te supui rânduielilor Lui. Trebuie să fii capabil să-ți liniștești inima în prezența lui Dumnezeu în tot ceea ce faci. Chiar dacă nu înțelegi voia lui Dumnezeu, tot trebuie să-ți îndeplinești îndatoririle și responsabilitățile la maximul capacităților tale. Odată ce voia lui Dumnezeu ți-a fost dezvăluită, acționează conform ei și nu va fi prea târziu. Când relația ta cu Dumnezeu a devenit normală, atunci vei avea o relație normală și cu oamenii. Pentru a construi o relație normală cu Dumnezeu, totul trebuie să fie clădit pe temelia cuvintelor lui Dumnezeu, trebuie să fii capabil să-ți îndeplinești datoria conform cuvintelor lui Dumnezeu și a ceea ce Dumnezeu cere, trebuie să-ți îndrepți perspectivele și să cauți adevărul în toate lucrurile. Trebuie să practici adevărul atunci când îl înțelegi și, indiferent de ce ți se întâmplă, trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să cauți cu o inimă ascultătoare față de Dumnezeu. Practicând astfel, vei putea menține o relație normală cu Dumnezeu. În același timp în care îți îndeplinești corect îndatoririle, trebuie să te asiguri că nu faci nimic care să nu fie în avantajul intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu și să nu spui nimic care nu este de ajutor fraților și surorilor. Cel puțin, nu trebuie să faci nimic care să fie împotriva conștiinței tale și să nu faci absolut nimic rușinos. În mod special, nu trebuie să faci, sub nicio formă, ceva ce se răzvrătește sau se împotrivește lui Dumnezeu și nu trebuie să faci nimic care perturbă lucrarea sau viața bisericii. Fii drept și onorabil în tot ceea ce faci și asigură-te că fiecare acțiune a ta este prezentabilă înaintea lui Dumnezeu. Chiar dacă trupul poate fi slab uneori, trebuie să fii capabil să pui pe primul loc interesele familiei lui Dumnezeu, fără a râvni la profitul personal, fără a face vreun lucru egoist sau vrednic de dispreț, adesea reflectând asupra propriei persoane. În acest fel, vei putea adeseori să trăiești înaintea lui Dumnezeu, iar relația ta cu Dumnezeu va deveni într-un tot normală.

În tot ceea ce faci, trebuie să cercetezi dacă intențiile tale sunt corecte. Dacă ești în stare să acționezi conform cerințelor lui Dumnezeu, atunci relația ta cu Dumnezeu este

normală. Acesta este standardul minim. Analizează-ți intențiile și, dacă afli că s-au ivit intenții incorecte, fii capabil să le întorci spatele și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu; astfel, vei deveni cineva care este drept înaintea lui Dumnezeu, lucru ce demonstrează la rândul său că relația ta cu Dumnezeu este normală și că tot ceea ce faci este de dragul lui Dumnezeu și nu pentru tine însuși. În tot ceea ce faci și în tot ceea ce spui, fii capabil să-ți îndrepți inima și fii drept în acțiunile tale, fără să fii condus de emoții sau să acționezi potrivit voinței tale. Acestea sunt principiile conform cărora trebuie să se comporte credincioșii în Dumnezeu. Lucrurile mici pot dezvălui intențiile și statura unei persoane și astfel, pentru ca o persoană să intre pe calea de a fi desăvârșită de Dumnezeu, trebuie să-și îndrepte mai întâi propriile intenții și relația cu Dumnezeu. Numai atunci când relația ta cu Dumnezeu este normală poți fi desăvârșit de El; numai atunci tratarea, emondarea, disciplinarea și rafinarea Lui vor putea să-și atingă în tine efectul dorit. Cu alte cuvinte, dacă ființele umane pot să-L păstreze pe Dumnezeu în inimile lor, să nu caute câștigul personal și să nu se gândească la propriile perspective (în sens trupesesc), ci să suporte în schimb povara intrării în viață, să facă tot ce pot pentru a căuta adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu – dacă poți să faci asta, atunci obiectivele pe care le urmărești vor fi corecte, iar relația ta cu Dumnezeu va deveni normală. Repararea relației cu Dumnezeu poate fi considerată primul pas spre intrarea în călătoria spirituală. Deși soarta omului e în mâinile lui Dumnezeu, deși este predestinată de Dumnezeu și nu poate fi schimbată de către om, faptul că poți fi desăvârșit sau câștigat de către El depinde de faptul dacă relația ta cu Dumnezeu este normală. Poate că există părți din tine care sunt slabe sau neascultătoare – dar, atât timp cât punctele de vedere și intențiile tale sunt corecte și atât timp cât relația ta cu Dumnezeu este dreaptă și normală, atunci ești vrednic să fii desăvârșit de către Dumnezeu. Dacă nu ai relația corectă cu Dumnezeu și acționezi de dragul trupului și al familiei tale, atunci, oricât de greu ai lucra, va fi în zadar. Dacă relația ta cu Dumnezeu este normală, atunci tot restul se va aranja de la sine. Dumnezeu nu Se uită la nimic altceva, ci Se uită doar dacă părerile tale privind credința ta în Dumnezeu sunt corecte: în cine crezi, de dragul cui crezi și de ce crezi. Dacă poți să vezi clar aceste lucruri și să practici cu puncte de vedere potrivite, atunci viața ta va progresa și ți se va garanta intrarea pe calea cea bună. Dacă relația ta cu Dumnezeu nu este normală, iar părerile tale despre credința în Dumnezeu se abat de la normal, atunci tot restul este în zadar și, oricât de mult crezi, nu vei câștiga nimic. Doar după ce relația ta cu Dumnezeu va deveni normală, vei câștiga de la El laudă când te lepezi de trup, când te rogi, suferi, înduri, când te supui, îți ajuți frații și surorile, te sacrifici mai mult pentru Dumnezeu și așa mai departe. Dacă ceea ce faci are sau nu valoare și semnificație depinde de faptul dacă intențiile tale sunt drepte și punctele tale de vedere sunt corecte. În zilele noastre, mulți oameni cred în Dumnezeu ca și cum și-ar întoarce capul să se uite la ceas – perspectiva lor este distorsionată și trebuie să fie îndreptată printr-o revelație. Dacă această problemă este rezolvată, totul va fi bine; dacă nu, totul va fi în zadar. Unii oameni

se comportă bine în prezența Mea, dar pe ascuns de Mine, tot ceea ce fac este să Mi se împotrivescă. Aceasta este o manifestare de necinste și înșelătorie, iar acest tip de persoană este un servitor al Satanei; reprezintă întruchiparea tipică a Satanei ce a venit să-L testeze pe Dumnezeu. Ești o persoană corectă doar dacă poți să te supui lucrării și cuvintelor Mele. Atât timp cât poți să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, atât timp cât tot ce faci este prezentabil înaintea lui Dumnezeu și te porți drept și onorabil în tot ceea ce faci, atât timp cât nu săvârșești lucruri rușinoase sau lucruri care ar vătăma viețile altora și atât timp cât trăiești în lumină și nu te lași exploatat de Satana, atunci relația ta cu Dumnezeu va fi în ordinea potrivită.

Credința în Dumnezeu cere să-ți pui intențiile și punctele de vedere în ordinea potrivită; trebuie să ai o înțelegere corectă și un mod corect de a trata cuvintele lui Dumnezeu, lucrarea lui Dumnezeu, toate mediile rânduite de El, omul pentru care mărturisește Dumnezeu și pe Dumnezeul practic. Nu trebuie să practici potrivit ideilor tale personale sau să născoci propriile-ți uneltiri meschine. Orice faci, trebuie să fii în măsură să cauți adevărul și, din poziția ta de ființă creată, să te supui întregii lucrări a lui Dumnezeu. Dacă vrei să urmărești să fii desăvârșit de Dumnezeu și să intri pe calea dreaptă a vieții, atunci inima ta trebuie să trăiască mereu în prezența lui Dumnezeu. Nu fi desfrânat, nu-l urma pe Satana, nu-i lăsa Satanei nicio șansă să-și îndeplinească lucrarea și nu-l lăsa să te folosească. Trebuie să te dăruiești în totalitate lui Dumnezeu și să-L lași pe Dumnezeu să domnească asupra ta.

Ești dispus să fii servitorul Satanei? Ești dispus să fii exploatat de Satana? Crezi în Dumnezeu și-L urmezi pentru a putea fi desăvârșit de către El sau pentru a deveni un contrast pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ai prefera o viață semnificativă, în care ești obținut de Dumnezeu, sau o viață goală și fără valoare? Ai prefera să fii folosit de Dumnezeu sau să fii exploatat de Satana? Ai prefera să lași cuvintele și adevărul lui Dumnezeu să te umple sau să lași păcatul și pe Satana să o facă? Chibzuiește cu atenție la aceste lucruri. În viața ta de zi cu zi, trebuie să înțelegi care dintre cuvintele pe care le spui și lucrurile pe care le faci ar putea provoca anormalitate în relația ta cu Dumnezeu, iar apoi să te îndrepți pentru a intra în maniera corectă. Măsoară-ți în orice clipă cuvintele, acțiunile, toate mișcările și toate gândurile și ideile. Dobândește o înțelegere potrivită a stării tale adevărate și intră pe calea lucrării Duhului Sfânt. Aceasta este singura modalitate de a avea o relație normală cu Dumnezeu. Cândărită dacă relația ta cu Dumnezeu este normală, vei putea să-ți corectezi intențiile, să înțelegi natura și esența omului și să te înțelegi pe tine însuși cu adevărat, iar făcând astfel, vei fi capabil să intri în experiențe reale, să te lepezi de tine însuși cu adevărat și să te supui cu intenție. Pe măsură ce experimentezi aceste chestiuni legate de faptul dacă relația ta cu Dumnezeu este normală, vei găsi ocazii de a fi desăvârșit de Dumnezeu și vei reuși să înțelegi multe dintre stările lucrării Duhului Sfânt. De asemenea, vei putea să deslușești multe trucuri ale Satanei și să-i pricepi conspirațiile. Doar această cale duce spre desăvârșirea de către Dumnezeu. Îți îndrepti legătura cu Dumnezeu astfel încât să

poți să te supui în totalitate rânduielilor Lui, să pătrunzi și mai adânc în experiența reală și să primești și mai mult din lucrarea Duhului Sfânt. În cele mai multe cazuri, când practici stabilirea unei relații normale cu Dumnezeu, vei avea succes lepădându-te de trup și cooperând în mod real cu Dumnezeu. Ar trebui să înțelegi că „fără o inimă cooperantă este dificil să primești lucrarea lui Dumnezeu; dacă trupul nu suferă, nu vor exista binecuvântări de la Dumnezeu; dacă spiritul nu se luptă, Satana nu va fi făcut de rușine”. Dacă practici aceste principii și le înțelegi în profunzime, punctele tale de vedere despre credința ta în Dumnezeu vor fi îndreptate. În practica voastră actuală, trebuie să renunțați la mentalitatea de „a căuta pâine pentru a vă potoli foamea”; trebuie să renunțați la mentalitatea că „totul este făcut de Duhul Sfânt, iar oamenii nu pot interveni”. Toți cei care vorbesc astfel se gândesc: „Oamenii pot să facă tot ce vor, iar când va veni timpul, Duhul Sfânt Își va face lucrarea. Oamenii n-au nevoie să-și înfrâneze trupul sau să coopereze; tot ce contează este să fie mișcați de Duhul Sfânt”. Toate aceste opinii sunt absurde. În asemenea împrejurări, Duhul Sfânt nu poate lucra. Tocmai acest punct de vedere îngreunează mult lucrarea Duhului Sfânt. De multe ori, lucrarea Duhului Sfânt se realizează prin cooperarea oamenilor. Cei care nu cooperează și nu sunt hotărâți, însă vor să dobândească o schimbare a firii, să primească lucrarea Duhului Sfânt și luminarea și iluminarea de la Dumnezeu, chiar au niște gânduri extravagante. Acest lucru se numește „păsuire de sine și iertarea Satanei”. Oamenii de acest gen nu au o legătură normală cu Dumnezeu. Ar trebui să găsești multe dezvăluiri și manifestări ale firii satanice din tine și să găsești toate practicile tale care se împotrivesc cerințelor de acum ale lui Dumnezeu. Vei fi acum capabil să te lepezi de Satana? Ar trebui să ajungi la o relație normală cu Dumnezeu, să acționezi potrivit intențiilor Lui și să devii o persoană nouă cu o viață nouă. Nu te gândi prea mult la fărădelegile trecute; nu fi plin de regrete; fii capabil să stai drept și să cooperezi cu Dumnezeu și îndeplinește-ți îndatoririle pe care se cuvine să le îndeplinești. În acest fel, relația ta cu Dumnezeu va deveni normală.

Dacă, după ce citești aceste cuvinte, doar te prefaci că le accepți, dar inima ta rămâne nemișcată și nu cauți să faci normală relația ta cu Dumnezeu, atunci asta dovedește că nu acorzi importanță relației tale cu El. Dovedește că punctele tale de vedere n-au fost încă îndreptate, că intențiile tale nu sunt orientate spre a fi câștigat de Dumnezeu și a-l aduce slavă, ci mai degrabă sunt orientate spre a permite conspirațiilor Satanei să triumfe și a-ți atinge scopurile personale. Astfel de oameni ascund intenții greșite și puncte de vedere incorecte. Indiferent ce spune Dumnezeu sau cum o spune, ei rămân total indiferenți și nu sunt transformați câtuși de puțin. Inimile lor nu simt teamă și sunt fără rușine. Acest tip de om este un neisprăvit lipsit de spirit. Citește fiecare cuvântare a lui Dumnezeu și pune-o în practică imediat ce o înțelegi. Poate că au existat ocazii în care trupul tău a fost slab sau tu ai fost răzvrătit ori te-ai împotrivit; indiferent cum te-ai purtat în trecut, este fără importanță și nu-ți poate împiedica viața să se maturizeze astăzi. Așadar, cât timp ești capabil să ai o relație normală cu Dumnezeu

astăzi, există speranță. Dacă există o schimbare în tine de fiecare dată când citești cuvintele lui Dumnezeu, iar ceilalți își pot da seama că viața ta s-a schimbat în bine, asta arată că relația ta cu Dumnezeu este acum normală și că a fost îndreptată. Dumnezeu nu tratează oamenii în funcție de fărâdelegile lor. Odată ce ai înțeles și ai devenit conștient, atât timp cât poți înceta să te răzvrătești și să te împotrivești, atunci Dumnezeu tot va avea milă de tine. Când ai înțelegere și hotărârea de a urmări să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci starea ta în prezența lui Dumnezeu va deveni normală. Indiferent de ceea ce faci, gândește-te la următoarele lucruri atunci când o faci: Ce va crede Dumnezeu dacă fac asta? Le va fi de folos fraților și surorilor mele? Va fi de folos lucrării din casa lui Dumnezeu? Indiferent dacă este vorba de rugăciune, de părtășie, de vorbire, de muncă sau de contactul cu ceilalți, cercetează-ți intențiile și verifică dacă relația ta cu Dumnezeu este normală. Dacă nu reușești să-ți distingi intențiile și gândurile, înseamnă că îți lipsește discernământul, ceea ce dovedește că înțelegi prea puțin din adevăr. Dacă ești capabil să înțelegi clar tot ceea ce face Dumnezeu și poți percepe lucrurile prin prisma cuvintelor Lui, stând de partea Lui, atunci punctele tale de vedere vor fi devenit corecte. Prin urmare, stabilirea unei relații bune cu Dumnezeu este de importanță maximă pentru oricine crede în Dumnezeu; toată lumea ar trebui să o trateze ca pe o sarcină de importanță vitală și ca pe cel mai important eveniment din viața lor. Tot ceea ce faci se măsoară după faptul dacă ai sau nu o relație normală cu Dumnezeu. Dacă relația ta cu Dumnezeu este normală și intențiile tale sunt corecte, atunci acționează. Pentru a menține o relație normală cu Dumnezeu, nu trebuie să-ți fie teamă să suferi pierderi în detrimentul intereselor personale; nu-i poți permite Satanei să aibă întâietate, nu-i poți permite Satanei să facă din tine o achiziție și nu-i poți permite să te facă un obiect de batjocură. Să ai astfel de intenții este un semn că relația ta cu Dumnezeu e normală – nu este de dragul trupului, ci mai degrabă pentru pacea sufletească, pentru obținerea lucrării Duhului Sfânt și pentru mulțumirea voii lui Dumnezeu. Ca să intri în starea corectă, trebuie să stabilești o relație bună cu Dumnezeu și să-ți îndrepti punctele de vedere din credința ta în Dumnezeu. Este astfel pentru ca Dumnezeu să te poată câștiga, să poată manifesta în tine roadele cuvintelor Sale și să te lumineze și ilumineze și mai mult. În acest fel, vei fi intrat pe calea corectă. Continuă să mănânci și să bei cuvintele de astăzi ale lui Dumnezeu, intră pe calea actuală a lucrării Duhului Sfânt, acționează conform cerințelor de astăzi ale lui Dumnezeu, nu urma metode de practică învechite, nu rămâne ancorat în vechile feluri de a face lucrurile și intră în maniera de lucru de azi cât mai curând posibil. În felul acesta, relația ta cu Dumnezeu va deveni complet normală și vei fi pornit pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu.

Concentrează-te mai mult asupra realității

Fiecare persoană are posibilitatea de a fi desăvârșită de către Dumnezeu, așa că toată lumea ar trebui să înțeleagă ce fel de serviciu făcut lui Dumnezeu se potrivește cel mai bine cu intențiile Sale. Cei mai mulți oameni nu știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și nici nu înțeleg de ce ar trebui să creadă în El – adică, majoritatea oamenilor nu înțeleg lucrarea lui Dumnezeu sau scopul planului Său de gestionare (planul mântuirii). Astăzi, majoritatea oamenilor încă mai consideră că a crede în Dumnezeu are de-a face cu mersul în rai și cu mântuirea sufletelor lor. Nu au nicio idee despre semnificația exactă a credinței în Dumnezeu și, mai mult, nu au niciun fel de înțelegere a celei mai importante lucrări a lui Dumnezeu din planul Său de gestionare. Din diverse motive personale, oamenii pur și simplu nu sunt interesați de lucrarea lui Dumnezeu și nici nu se gândesc deloc la intențiile Lui sau la planul Său de gestionare. Ca individ în acest curent, fiecare persoană ar trebui să știe care este scopul întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu, faptele pe care Dumnezeu le-a săvârșit demult, motivul pentru care Dumnezeu a ales acest grup de oameni, care sunt scopul și semnificația alegerii Sale și ce dorește Dumnezeu să realizeze în acest grup. În țara marelui balaur roșu, Dumnezeu a fost capabil să ridice un astfel de grup de oameni cu nimic ieșiți din comun și a continuat să lucreze până acum, încercându-i și desăvârșindu-i în toate felurile, rostind cuvinte nenumărate, lucrând mult și trimițând atât de multe obiecte care fac servicii – faptul că Dumnezeu singur a săvârșit o lucrare atât de măreață arată cât de importantă este lucrarea Lui. În acest moment, nu sunteți în stare să apreciați întru totul acest lucru. Ca atare, nu trebuie să tratați lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o în voi ca pe o chestiune simplă; nu este un lucru mărunț. Chiar și ceea ce v-a dezvăluit Dumnezeu astăzi este de ajuns ca să puteți încerca să cercetați atent și să înțelegeți. Experiențele voastre pot deveni mai profunde și viața voastră poate să crească doar dacă înțelegeți pe deplin și cu adevărat acest lucru. Astăzi, oamenii înțeleg și fac prea puțin; nu sunt în stare să îndeplinească întru totul intențiile lui Dumnezeu. Acesta este neajunsul oamenilor și eșecul de a-și îndeplini datoria și, de aceea, sunt incapabili să obțină rezultatul dorit. Duhul Sfânt nu are cum să lucreze asupra multor oameni pentru că aceștia înțeleg atât de superficial lucrarea lui Dumnezeu și nu sunt dispuși să trateze lucrarea casei lui Dumnezeu ca pe ceva de valoare atunci când o îndeplinesc. Mereu fac totul mecanic, doar ca să se descurce, urmează majoritatea sau doar lucrează de ochii lumii. Astăzi, fiecare persoană din acest curent ar trebui să-și aducă aminte dacă, în acțiunile și faptele sale, a făcut tot ce a putut și dacă a depus sau nu toate eforturile. Oamenii nu au reușit să-și îndeplinească datoria, și nu pentru că Duhul Sfânt nu își face lucrarea, ci pentru că ei nu și-o fac pe a lor și, astfel, e imposibil ca Duhul Sfânt să își facă lucrarea. Dumnezeu nu mai are ce cuvinte să rostească, dar oamenii nu au ținut pasul absolut deloc și au rămas prea mult în urmă, incapabili să rămână aproape cu fiecare pas, incapabili să urmeze îndeaproape pașii Mielului. Ceea ce ar trebui să

respecte nu au respectat; ceea ce ar fi trebuit să practice nu au pus în practică; pentru ceea ce ar fi trebuit să se roage nu s-au rugat; ceea ce ar fi trebuit să lase deoparte nu au lăsat. Nu au făcut niciunul dintre aceste lucruri. Așadar, această discuție despre participarea la banchet este goală; nu are nicio semnificație adevărată și totul este numai în imaginația oamenilor. Se poate spune că, văzuți din prezent, oamenii nu și-au îndeplinit deloc datoriile. Totul a depins de ceea ce face și spune Dumnezeu Însuși. Funcția oamenilor a fost mult prea mică; oamenii sunt gunoaie inutile incapabile să coopereze cu Dumnezeu. Dumnezeu a rostit sute și mii de cuvinte și, totuși, oamenii nu le-au pus deloc în practică – fie că e vorba de lepădarea de trup, de renunțarea la noțiuni, de practicarea ascultării de Dumnezeu în toate lucrurile în timp ce capătă discernământ și dobândesc înțelegere, de a nu le oferi oamenilor un loc în inimile lor, de a elimina idolii din inima lor, de a se răzvrăti împotriva intențiilor lor incorecte, de a nu acționa în baza emoțiilor, făcând lucrurile corect și fără părtinire, de a se gândi mai mult la interesele lui Dumnezeu și la influența pe care ei o au asupra altora atunci când vorbesc, de a face mai multe lucruri care avantajează lucrarea lui Dumnezeu, cu gândul să aducă beneficii casei lui Dumnezeu prin tot ceea ce fac, de a nu-și lăsa emoțiile să le decidă comportamentul, renunțând la ceea ce face plăcere propriului trup, eliminând vechile noțiuni egoiste și așa mai departe. De fapt, oamenii înțeleg câteva dintre aceste lucruri pe care i le cere Dumnezeu omului, dar, pur și simplu, nu sunt dispuși să le pună în practică. Ce altceva poate să facă Dumnezeu și cum altfel poate să-i miște? Cum pot fiii răzvrătirii, în ochii lui Dumnezeu, să aibă încă nerușinarea să-l culeagă cuvintele și să le admire? Cum de au neobrăzarea să mănânce mâncarea lui Dumnezeu? Unde este conștiința oamenilor? Nici măcar nu și-au îndeplinit cea mai mică parte din datoriile pe care s-ar fi convenit să le îndeplinească, ca să nu mai spunem că nu și-au dat toată silința. Trăiesc într-o iluzie, nu-i așa? Nu se poate vorbi despre realitate fără practică. E un fapt la fel de limpede ca lumina zilei!

S-ar cuveni să studiați lecții mai realiste. Nu e nevoie de acele vorbe goale, răsunătoare, pe care le admiră oamenii. Când vine vorba de a discuta despre cunoaștere, cunoașterea fiecărei persoane este mai presus decât cea a celei dinainte, dar oamenii încă nu au nicio cale către practică. Câți oameni au înțeles principiile practicii? Câți au învățat lecții efective? Cine poate avea părtășie în privința realității? Să fii capabil să vorbești despre cunoașterea cuvintelor lui Dumnezeu nu înseamnă că ai o statură autentică; nu arată decât că te-ai născut inteligent, că ești dăruit. Dacă nu poți arăta calea, atunci nu vei obține nimic și vei fi un gunoi inutil! Nu cumva te prefaci, dacă nu poți spune nimic despre o cale efectivă spre practică? Nu cumva înșeli, dacă nu le poți oferi altora propriile tale experiențe efective, dându-le, astfel, lecții din care ei pot să învețe sau o cale spre practică? Nu ești un prefăcut? Ce valoare ai? O astfel de persoană ar putea să joace numai rolul de „inventator al teoriei socialismului”, nu pe cel de „contribuitor la înfăptuirea socialismului”. Să fii lipsit de realitate înseamnă să nu ai niciun adevăr. Să fii lipsit de realitate înseamnă să nu fii bun de nimic. Să fii lipsit de realitate

Înseamnă să fii un cadavru viu. Să fii lipsit de realitate înseamnă să fii un „gânditor marxist-leninist” fără valoare de referință. Îndemn pe fiecare dintre voi să tacă în privința teoriei și să vorbească despre ceva real, ceva autentic și substanțial; studiați niște „artă modernă”, spuneți ceva realist, contribuiți cu ceva real și aveți ceva spirit de dăruire. Înfruntă realitatea când vorbești; nu te deda discuțiilor nerealiste și exagerate ca să-i faci pe oameni să se simtă fericiți sau să se ridice și să te observe. Care e valoarea acestui lucru? Ce rost are să-i faci pe oameni să te trateze cu căldură? Fiți puțin „artistici” în discurs, fiți puțin mai corecți în comportament, fiți puțin mai rezonabili în felul în care vă ocupați de lucruri, fiți un pic mai realiști când vorbiți, gândiți-vă să aduceți beneficii casei lui Dumnezeu prin fiecare faptă a voastră, ascultați-vă conștiința când deveniți emotivi, nu răsplătiți bunătatea cu ură, nu fiți nerecunoscători în fața bunătății și nu fiți ipocriți, ca nu cumva să deveniți o influență negativă. Când mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu, conectați-le mai mult la realitate, iar când aveți părtășie, vorbiți mai mult despre lucruri realiste. Nu fiți condescendenți; lucrul acesta nu-L va mulțumi pe Dumnezeu. În interacțiunile voastre cu ceilalți, fiți puțin mai toleranți, puțin mai flexibili, puțin mai generoși și învățați de la „spiritul prim-ministrului”^a. Când aveți gânduri rele, exersați mai mult lepădarea de trup. Când lucrați, vorbiți mai mult de căi realiste și nu deveniți prea trufași căci, altfel, ce spuneți va fi de neatins pentru oameni. Mai puțină distracție, mai multă contribuție – arătați-vă spiritul de dedicare lipsit de egoism. Fiți mai atenți la intențiile lui Dumnezeu, ascultați-vă mai mult conștiința, fiți mai atenți și nu uitați cum Dumnezeu vă vorbește cu răbdare și sinceritate în fiecare zi. Citiți „vechiul almanah” mai des. Rugați-vă mai mult și aveți părtășie mai des. Nu mai fiți atât de confuzi; dați dovadă de mai multă rațiune și dobândiți ceva discernământ. Când mâna voastră păcătoasă se întinde, trageți-o înapoi; nu o lăsați să se întindă atât de departe. Este inutil, iar de la Dumnezeu nu veți primi decât blesteme, așa că aveți grijă. Lăsați-vă inima să aibă milă de alții și nu loviți mereu cu armele în mână. Comunicați mai mult despre cunoașterea adevărului și vorbiți mai mult despre viață, menținând un spirit de ajutorare a altora. Faceți mai multe și spuneți mai puține. Puneți mai mult în practică și mai puțin în cercetare și analiză. Permiteți-vă să fiți mai mult mișcați de Duhul Sfânt și oferiți-I lui Dumnezeu mai multe oportunități să vă desăvârșească. Eliminați mai multe elemente omenești; aveți încă prea multe căi lumești de a face lucrurile și superficialitatea cu care faceți lucrurile și comportamentul vostru încă stârnesc aversiunea celorlalți: eliminați mai multe dintre ele. Starea voastră mentală este încă prea detestabilă; să vă petreceți mai mult timp îmbunătățind-o. Încă le oferiți oamenilor prea mult statut; oferiți-I mai mult statut lui Dumnezeu, și nu fiți atât de nerezonabili. „Templul” l-a aparținut dintotdeauna lui Dumnezeu și nu ar trebui să fie ocupat de oameni. În concluzie, concentrați-vă mai mult asupra dreptății și mai puțin asupra emoțiilor. Cel mai bine este să eliminați trupul.

^a Spiritul prim-ministrului: clasică expresie chinezească folosită să descrie o persoană generoasă și cu orizonturi largi.

Discutați mai mult despre realitate și mai puțin despre cunoaștere; cel mai bine este să tăceți, să nu spuneți nimic. Vorbiți mai mult despre calea practicii și nu vă mai făliți inutil. Cel mai bine este să începeți chiar acum practica.

Cerințele lui Dumnezeu pentru oameni nu sunt atât de înalte. Atât timp cât oamenii practică sârguincios și cu seriozitate, ei vor primi o „notă de trecere”. De fapt, atingerea înțelegerii, cunoașterii și comprehensiunii adevărului este mai complexă decât practicarea acestuia. Mai întâi practică atât cât înțelegi și ceea ce ai înțeles. În acest fel, vei putea atinge treptat adevărata cunoaștere și înțelegere a adevărului. Aceștia sunt pașii și mijloacele prin care lucrează Duhul Sfânt. Dacă nu practici ascultarea în acest fel, nu vei obține nimic. Dacă acționezi întotdeauna după propria voință și nu practici ascultarea, va lucra Duhul Sfânt în tine? Lucrează Duhul Sfânt așa cum îți dorești? Sau lucrează El în conformitate cu ceea ce îți lipsește și pe baza cuvintelor lui Dumnezeu? Dacă acest lucru nu îți este clar, nu vei putea intra în realitatea adevărului. De ce au depus majoritatea oamenilor mult efort pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu, dar abia dacă au ceva cunoștințe și nu pot spune nimic despre o adevărată cale după aceea? Crezi că a avea cunoaștere este același lucru cu a deține adevărul? Nu este acesta un punct de vedere confuz? Ești în stare să vorbești despre atâta cunoaștere cât nisip este pe plajă și, totuși, nimic din ce zici nu conține vreo cale adevărată. Făcând asta, nu încerci să-i păcălești pe oameni? Nu cumva te dai degeaba în spectacol, fără să fii susținut de ceva esențial? Un astfel de comportament este dăunător pentru oameni! Cu cât mai avansată și mai lipsită de realitate este teoria, cu atât este mai incapabilă să-i ducă pe oameni către realitate; cu cât mai avansată este teoria, cu atât mai mult te face să-L sfidezi pe Dumnezeu și să l te opui. Nu împodobi teoria spirituală – nu are niciun rost! Unii oameni vorbesc despre teoria spirituală de zeci de ani și au devenit giganți ai spiritualității, dar, în cele din urmă, tot nu reușesc să intre în realitatea adevărului. Pentru că nu au practicat sau experimentat cuvintele lui Dumnezeu, ei nu au principii sau căi de practică. Astfel de oameni sunt ei înșiși lipsiți de realitatea adevărului, așadar, cum pot să-i aducă pe alții pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu? Ei nu pot decât să ducă oamenii pe căi greșite. Nu le dăunează acest lucru altora și lor înșiși? Cel puțin, trebuie să fii capabil să rezolvi probleme reale care sunt chiar în fața ta. Adică, trebuie să fii capabil să practici și să experimentezi cuvintele lui Dumnezeu și să pui adevărul în practică. Numai aceasta reprezintă ascultare de Dumnezeu. Numai când ai intrat în viață ești calificat să lucrezi pentru Dumnezeu și numai atunci când te sacrifici cu sinceritate pentru Dumnezeu poți fi aprobat de El. Nu face întotdeauna declarații grandioase și nu vorbi despre teorii prețioase; asta nu este real. Pontificarea teoriei spirituale pentru a-i face pe oameni să te admire nu înseamnă a mărturisi pentru Dumnezeu, ci, mai degrabă, a te etala. Nu aduce absolut niciun beneficiu pentru oameni și nu îi edifică și îi poate determina cu ușurință să se închine teoriei spirituale și să nu se concentreze pe practicarea adevărului – și nu înseamnă asta a-i duce pe oameni pe căi greșite? Continuarea în acest fel va da naștere la numeroase teorii și reguli goale care vor

constrânge și vor prinde în capcană oamenii; este cu adevărat rușinos. Așa că spune mai multe lucruri reale, vorbește mai mult despre problemele care există cu adevărat, petrece mai mult timp căutând adevărul pentru a rezolva problemele reale; asta este cel mai important. Nu întârzia în a învăța să practici adevărul: aceasta este calea de a intra în realitate. Nu lua experiența și cunoștințele altor oameni drept proprietate privată și nu le etala pentru ca alții să le admire. Trebuie să ai propria intrare în viață. Numai practicând adevărul și ascultând de Dumnezeu vei avea intrare în viață. Asta ar trebui să fie ceea ce practică fiecare persoană și lucrul asupra căruia se concentrează.

Dacă ceea ce comunică le poate oferi oamenilor o cale pe care să meargă, atunci asta înseamnă că ai realitate. Indiferent ce spui, trebuie să-i aduci pe oamenii spre practică și să le oferi tuturor o cale pe care să o poată urma. Nu le permite doar să aibă cunoaștere; mai important este să aibă o cale pe care să meargă. Pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu, trebuie să meargă pe calea pe care îi conduce Dumnezeu în lucrarea Sa. Adică, procesul credinței în Dumnezeu este procesul în care mergi pe calea pe care te conduce Duhul Sfânt. Prin urmare, trebuie să ai o cale pe care să mergi orice ar fi și trebuie să pășești pe calea spre a fi desăvârșit de Dumnezeu. Să nu rămâi prea mult în urmă și să nu-ți faci griji în privința prea multor lucruri. Doar dacă mergi pe calea pe care te îndrumă Dumnezeu fără a cauza întreruperi poți să primești lucrarea Duhului Sfânt și să ai calea spre intrare. Numai acest lucru se consideră a fi în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu și a îndeplini datoriile omului. Ca ființă în acest curent, fiecare persoană ar trebui să-și îndeplinească datoriile corespunzător, să facă mai mult din ceea ce ar trebui să facă oamenii și să nu acționeze în mod intenționat. Oamenii care săvârșesc lucrarea trebuie să-și facă vorbele clare, oamenii care urmează trebuie să se concentreze mai mult asupra îndurării greutăților și supunerii, și toți trebuie să-și păstreze locul și să nu iasă din rând. Ar trebui să fie clar în inima fiecărei persoane cum ar trebui să practice și ce funcție ar trebui să îndeplinească. Apucă pe calea pe care te conduce Duhul Sfânt; nu o apuca pe căi greșite și nu greși. Trebuie să vedeți clar lucrarea zilei de astăzi. Intrarea în metoda lucrării zilei de astăzi este ceea ce ar trebui să practicați. Este primul lucru în care trebuie să pătrundeți. Nu mai irosiți alte cuvinte pe alte lucruri. Este responsabilitatea voastră să faceți lucrarea de astăzi a casei lui Dumnezeu, intrarea în metoda de lucru a zilei de astăzi este datoria voastră, iar practicarea adevărului zilei de astăzi este povara voastră.

Respectarea poruncilor și practicarea adevărului

În practică, respectarea poruncilor ar trebui să fie legată de punerea în practică a adevărului. În timp ce respectă poruncile, omul trebuie să practice adevărul. Când practică adevărul, nu trebuie să încalce principiile poruncilor, nici să fie împotriva poruncilor; trebuie să faci orice îți cere Dumnezeu. Respectarea poruncilor și practicarea

adevărului sunt interconectate, nu contradictorii. Cu cât practici mai mult adevărul, cu atât devii mai capabil să respecti esența poruncilor. Cu cât practici mai mult adevărul, cu atât vei înțelege mai mult cuvântul lui Dumnezeu așa cum este exprimat în porunci. Practicarea adevărului și respectarea poruncilor nu sunt acțiuni contradictorii – sunt interconectate. La început, omul putea să practice adevărul și să obțină lumina de la Duhul Sfânt numai după ce respecta poruncile, dar nu aceasta este intenția inițială a lui Dumnezeu. Dumnezeu îți cere să l te închini cu inima, nu doar să te porți bine. Totuși, trebuie să respecti poruncile cel puțin superficial. Treptat, prin experiență, după ce au dobândit o înțelegere mai clară a lui Dumnezeu, oamenii vor înceta să se răzvrătescă și să se împotrivescă lui Dumnezeu și nu vor mai avea nicio îndoială față de lucrarea Lui. Acesta este singurul fel prin care omul poate să respecte esența poruncilor. Prin urmare, simpla respectare a poruncilor fără practicarea adevărului este inefficientă și nu reprezintă închinarea adevărată la Dumnezeu, pentru că nu ai atins încă o statură reală. Respectarea poruncilor fără adevăr se reduce la respectarea rigidă a regulilor. Făcând astfel, poruncile vor deveni legea ta, ceea ce nu te va ajuta să crești în viață. Dimpotrivă, acestea vor deveni povara ta și te vor lega strâns, ca legile Vechiului Testament, făcându-te să pierzi prezența Duhului Sfânt. Prin urmare, numai practicând adevărul poți respecta în mod efectiv poruncile, și respecti poruncile pentru a practica adevărul. În procesul respectării poruncilor, vei pune în practică și mai multe adevăruri, iar când practici adevărul, vei dobândi o înțelegere și mai profundă a ceea ce înseamnă de fapt poruncile. Scopul și sensul din spatele cerinței lui Dumnezeu ca omul să respecte poruncile nu este să-l faci să urmeze regulile, așa cum și-ar putea închipui omul; mai degrabă, are de-a face cu intrarea lui în viață. Măsura creșterii tale în viață dictează gradul în care vei putea să respecti poruncile. Deși poruncile sunt pentru a fi respectate de om, esența poruncilor devine evidentă numai prin experiența de viață a omului. Majoritatea oamenilor presupun că a respecta poruncile bine înseamnă că sunt „complet pregătiți și tot ce rămâne de făcut este să fie răpiți”. Acesta este un gen de idee extravagantă și nu este conformă cu voia lui Dumnezeu. Cei care spun astfel de lucruri nu doresc să facă progrese și râvnesc după trup. Asta e o prostie! Nu este în concordanță cu realitatea! Simplă practicare a adevărului fără a respecta de fapt poruncile nu este voia lui Dumnezeu. Cei care fac asta sunt infirmi; sunt ca oamenii cărora le lipsește un picior. Simplă respectare a poruncilor, ca și cum ai adera la reguli fără a avea însă adevărul – nici asta nu poate mulțumi voia lui Dumnezeu; ca și aceia cărora le lipsește un ochi, persoanele care fac asta suferă, la rândul lor, de o formă de invaliditate. Se poate spune că, dacă respecti poruncile bine și dobândești o înțelegere clară a Dumnezeului practic, atunci vei avea adevărul; relativ vorbind, vei fi câștigat statură reală. Dacă practici adevărul pe care ar trebui să-l practici, vei respecta în același timp și poruncile, iar aceste două lucruri nu sunt în contradicție. Practicarea adevărului și respectarea poruncilor sunt două sisteme, ambele fiind parte integrantă din experiența vieții unei persoane. Experiența cuiva ar trebui să cuprindă o integrare a respectării

poruncilor cu practicarea adevărului, nu o diviziune. Cu toate acestea, există atât diferențe, cât și legături între aceste două lucruri.

Promulgarea poruncilor în noua epocă este o mărturie a faptului că toți oamenii din acest curent, toți cei ce aud astăzi glasul lui Dumnezeu, au intrat într-o epocă nouă. Acesta este un nou început pentru lucrarea lui Dumnezeu, precum și începutul ultimei părți a lucrării din planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu (planul mântuirii). Poruncile noii epoci simbolizează faptul că Dumnezeu și omul au intrat în tărâmul unui nou cer și al unui nou pământ și că Dumnezeu, așa cum Iahve a lucrat printre israeliți și Isus a lucrat printre evrei, va face mai multă lucrare practică și va face o lucrare mai mare și mai minunată pe pământ. Ele simbolizează, de asemenea, că acest grup de oameni va primi însărcinări mai multe și mai mari de la Dumnezeu și va fi aprovizionat, hrănit, sprijinit, îngrijit și protejat de El în manieră practică, i se va acorda și mai multă pregătire practică și va fi tratat, frânt și rafinat de cuvântul lui Dumnezeu. Semnificația poruncilor noii epoci este destul de profundă. Acestea sugerează că Dumnezeu Se va arăta cu adevărat pe pământ, de unde va cuceri întregul univers, dezvăluind toată slava Sa în trup. Ele sugerează, de asemenea, că Dumnezeul practic va face mai multă lucrare practică pe pământ pentru a-Și desăvârși aleșii. Mai mult, Dumnezeu va împlini totul pe pământ prin cuvinte și va face să se manifeste decretul conform căruia „Dumnezeul întrupat Se va ridica în înalt și va fi preamărit, iar toate popoarele și toate națiunile vor îngenunchea pentru a se închina lui Dumnezeu, care este mare”. Deși poruncile noii epoci sunt pentru a fi respectate de om și cu toate că a face asta e datoria omului și obligația sa, sensul pe care îl reprezintă acestea este mai degrabă prea profund pentru a fi pe deplin exprimat într-unul sau două cuvinte. Poruncile noii epoci înlocuiesc legile Vechiului Testament și ordinele Noului Testament așa cum au fost promulgate de Iahve și de Isus. Aceasta este o lecție mai profundă, nu o chestiune așa de simplă cum și-ar putea închipui omul. Există un aspect cu însemnătate practică pentru poruncile noii epoci: ele servesc drept interfață între Epoca Harului și Epoca Împărăției. Poruncile noii epoci pun capăt tuturor practicilor și ordinelor vechii epoci, precum și tuturor practicilor din epoca lui Isus și celor dinaintea ei. Ele îl aduc pe om în prezența Dumnezeului mai practic, permițându-i să înceapă să fie desăvârșit personal de către El; sunt începutul căii desăvârșirii. Prin urmare, ar trebui să aveți o atitudine corectă față de poruncile din epoca nouă, fără a le urma la întâmplare sau a le disprețui. Poruncile noii epoci pun în evidență cu putere un anumit aspect: că omul se va închina la Însuși Dumnezeul practic de astăzi, adică se va supune într-un mod mai practic esenței Duhului. De asemenea, poruncile subliniază principiul după care Dumnezeu va judeca omul ca fiind vinovat sau drept după ce Se va fi manifestat ca Soarele Dreptății. Poruncile sunt mai ușor de înțeles decât de pus în practică. Din asta se poate vedea că, dacă Dumnezeu dorește să desăvârșească omul, atunci El trebuie să facă acest lucru prin propriile Sale cuvinte și îndrumări, iar omul nu poate dobândi desăvârșirea numai prin propria-i inteligență înăscută. Dacă omul poate sau nu să

respecte poruncile noii epoci este un fapt legat de cunoașterea de către om a Dumnezeului practic. Prin urmare, dacă poți respecta sau nu poruncile nu este o chestiune care va fi rezolvată în doar câteva zile. Aceasta este o lecție foarte profundă de învățat.

Practicarea adevărului este o cale prin care viața omului poate crește. Dacă nu practicați adevărul, veți rămâne doar cu teoria și nu veți avea o viață reală. Adevărul este simbolul staturii omului, iar dacă practici sau nu adevărul are legătură cu faptul dacă ai sau nu statură reală. Dacă nu practici adevărul, nu acționezi în mod corect sau ești influențat de emoții și de îngrijirea trupului, atunci ești departe de respectarea poruncilor. Aceasta este cea mai profundă lecție. În fiecare epocă, există multe adevăruri pe care omul trebuie să le pătrundă și să le înțeleagă, dar, de asemenea, în fiecare epocă există și diferite porunci care însoțesc acele adevăruri. Adevărurile pe care le practică oamenii au legătură cu epoca respectivă, în același fel ca poruncile pe care ei le respectă. Fiecare epocă are propriile adevăruri care trebuie să fie practicate și porunci care să fie respectate. Cu toate acestea, în funcție de diferitele porunci promulgate de Dumnezeu – adică, în funcție de diferitele epoci – scopul și efectul practicării adevărului de către om diferă proporțional. Se poate spune că poruncile servesc adevărului, iar adevărul există pentru a menține poruncile. Dacă există doar adevăr, atunci nu vor exista schimbări demne de menționat în lucrarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, prin referirea la porunci, omul poate identifica amploarea tendințelor din lucrarea Duhului Sfânt și poate cunoaște epoca în care lucrează Dumnezeu. În religie, există mulți oameni care pot practica adevărurile ce au fost practicate de oamenii din Epoca Legii. Totuși, ei nu au poruncile din epoca nouă și nici nu le pot respecta. Ei păstrează tot vechile căi și rămân ca oamenii primordialii. Nu sunt însoțiți de noile metode de lucru și nu pot vedea poruncile din epoca nouă. Ca atare, ei nu au lucrarea lui Dumnezeu. E ca și cum ar avea niște coji de ouă goale: dacă nu este niciun pui înăuntru, atunci nu există spirit. Mai precis, înseamnă că nu au viață. Astfel de oameni nu au intrat în epoca nouă și au rămas în urmă cu mulți pași. Prin urmare, este inutil ca oamenii să aibă adevăruri din epoci mai vechi, dar să nu aibă poruncile din epoca nouă. Mulți dintre voi practicați adevărul de astăzi, dar nu respectați poruncile. Nu veți câștiga nimic, iar adevărul pe care îl practicați va fi fără valoare și fără sens și Dumnezeu nu vă va lăuda. Practicarea adevărului trebuie să se facă în cadrul parametrilor metodelor din lucrarea prezentă a Duhului Sfânt; trebuie să se facă răspunzând glasului Dumnezeului practic de azi. Fără acest lucru, totul este lipsit de valoare, ca și cum ai încerca să iei apă cu un coș de bambus. Acesta este și înțelesul practic al promulgării poruncilor din noua epocă. Dacă oamenii trebuie să respecte poruncile, ar trebui cel puțin să-L cunoască pe Dumnezeul practic ce Se arată în trup, fără confuzie. Cu alte cuvinte, oamenii ar trebui să priceapă principiile respectării poruncilor. A respecta poruncile nu înseamnă a le urma la întâmplare, arbitrar, ci a le respecta cu o bază, cu un obiectiv și cu principii. Primul lucru de îndeplinit este ca viziunile tale să fie clare. Dacă înțelegi în profunzime lucrarea Duhului Sfânt în timpul prezent și

intri în metodele de lucru ale zilei de astăzi, atunci vei dobândi o înțelegere clară a esenței respectării poruncilor. Dacă vine ziua când vei vedea esența poruncilor noii epoci și vei putea să respecti poruncile, atunci vei fi fost desăvârșit. Aceasta este semnificația reală a practicării adevărului și a respectării poruncilor. Dacă poți sau nu să practici adevărul depinde de modul în care percepi esența poruncilor noii epoci. Lucrarea Duhului Sfânt se va arăta în mod continuu omului, iar Dumnezeu va cere din ce în ce mai mult de la om. Prin urmare, adevărurile pe care omul le pune efectiv în practică vor crește ca număr, iar efectele respectării poruncilor vor fi mai profunde. Așadar, trebuie să practicați adevărul și totodată să respectați poruncile. Nimeni să nu neglijeze această problemă; lăsați noul adevăr și noile porunci să înceapă în același timp în această epocă nouă.

Ar trebui să știi că Dumnezeuul practic este Dumnezeu Însuși

Ce ar trebui să știi despre Dumnezeuul practic? Duhul, Persoana și Cuvântul, împreună formează pe Dumnezeuul practic Însuși și aceasta este adevărata semnificație a Însuși Dumnezeuului practic. Dacă doar cunoști Persoana, dacă Îi cunoști obiceiurile și personalitatea, dar nu cunoști lucrarea Duhului sau ceea ce Duhul face în trup și dacă acorzi atenție numai Duhului și Cuvântului și te rogi numai înaintea Duhului, însă nu cunoști lucrarea Duhului lui Dumnezeu în Dumnezeuul practic, atunci acest lucru dovedește că nu cunoști Dumnezeuul practic. Cunoașterea Dumnezeuului practic include cunoașterea și trăirea cuvintelor Lui și înțelegerea regulilor și principiilor lucrării Duhului Sfânt și modul în care Duhul lui Dumnezeu lucrează în trup. În plus, include și cunoașterea faptului că fiecare acțiune a lui Dumnezeu în trup este guvernată de Duh, iar cuvintele pe care le rostește sunt exprimarea directă a Duhului. Astfel, pentru a-L cunoaște pe Dumnezeuul practic, este extrem de important să știi mai întâi cum lucrează Dumnezeu în umanitate și în divinitate; acest lucru, la rândul său, se referă la exprimările Duhului, în care toți oamenii se implică.

Care sunt aspectele exprimărilor Duhului? Uneori, Dumnezeu lucrează în umanitate și, uneori, în divinitate, dar, în ambele cazuri, Duhul este la comandă. Oricare ar fi duhul din interiorul oamenilor, așa este și exprimarea lor externă. Duhul lucrează în mod normal, dar există două părți în îndrumarea Lui de către Duh: o parte este lucrarea Lui în umanitate, iar cealaltă este lucrarea Lui prin divinitate. Ar trebui să știi clar acest lucru. Lucrarea Duhului variază în funcție de împrejurări: când lucrarea Sa umană este necesară, Duhul îndrumă această lucrare umană și atunci când lucrarea Sa divină este necesară, divinitatea Se arată în mod direct ca să o îndeplinească. Deoarece Dumnezeu lucrează în trup și Se arată în trup, El lucrează atât în umanitate, cât și în divinitate. Lucrarea Lui în umanitate este îndrumată de Duh și săvârșită pentru a satisface nevoile trupesti ale oamenilor, pentru a le facilita angajamentul față de El, pentru a le permite să

privească realitatea și normalitatea lui Dumnezeu și pentru a le permite să vadă că Duhul lui Dumnezeu a venit în trup, este printre oameni, trăiește cu oamenii și se implică cu oamenii. Lucrarea Sa în divinitate este săvârșită pentru a aproviziona viețile oamenilor și pentru a-i îndruma pe oameni în toate lucrurile din partea pozitivă, schimbând firea oamenilor și permițându-le cu adevărat să privească arătarea Duhului în trup. În principiu, creșterea în viața omului se realizează direct prin lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu în divinitate. Numai dacă oamenii acceptă lucrarea lui Dumnezeu în divinitate, pot realiza schimbări în firea lor și numai atunci ei pot fi săturați în duhul lor; numai adăugată la aceasta există o lucrare asupra omului – păstoria, sprijinul și asigurarea în umanitate ale lui Dumnezeu – și rezultatele lucrării lui Dumnezeu pot fi întru totul îndeplinite. Însuși Dumnezeul practic despre care se vorbește astăzi lucrează atât în umanitate, cât și în divinitate. Prin arătarea Dumnezeului practic, se realizează lucrarea și viața Sa umană normală și lucrarea Sa în întregime divină. Umanitatea și divinitatea Lui sunt combinate într-una, iar lucrarea ambelor este realizată prin cuvinte; fie în umanitate, fie în divinitate, El rostește cuvinte. Când Dumnezeu lucrează în umanitate, El vorbește limba umanității, astfel încât oamenii să se poată implica și înțelege. Cuvintele Sale sunt rostite simplu și sunt ușor de înțeles, astfel încât acestea să poată fi oferite tuturor oamenilor; indiferent dacă oamenii au cunoștințe sau o educație slabă, toți pot primi cuvintele lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu în divinitate este realizată și prin cuvinte, dar este plină de asigurări, este plină de viață, este nealterată de idei umane, nu implică preferințe umane și este lipsită de limite umane, este în afara limitelor oricărei umanități normale; este realizată în trup, dar este manifestarea directă a Duhului. Dacă oamenii acceptă numai lucrarea lui Dumnezeu în umanitate, atunci ei se vor limita la o anumită sferă, și astfel vor necesita o tratare, o emondare și o disciplină perenă, pentru a exista măcar o ușoară schimbare în ei. Fără lucrarea sau prezența Duhului Sfânt, totuși, ei vor recurge întotdeauna la vechile lor căi; numai prin lucrarea divinității aceste maladii și deficiențe pot fi corectate și numai atunci oamenii pot fi întregiți. În loc de tratare și emondare continuă, ceea ce este necesar este o asigurare pozitivă, folosind cuvinte pentru a compensa toate neajunsurile, folosind cuvinte pentru a dezvălui fiecare stare a oamenilor, folosind cuvinte pentru a le îndruma viața, fiecare cuvânt, fiecare acțiune, pentru a le dezvălui intențiile și motivațiile. Aceasta este lucrarea reală a Dumnezeului practice. Astfel, în atitudinea ta față de Dumnezeul practic, ar trebui să te supui de îndată înaintea umanității Sale, cunoscându-L și recunoscându-L, și, mai mult decât atât, ar trebui să accepți și să te supui lucrării și cuvintelor Sale divine. Arătarea lui Dumnezeu în trup înseamnă că toată lucrarea și toate cuvintele Duhului lui Dumnezeu se fac prin umanitatea Sa normală și prin trupul Lui întrupat. Cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu își îndrumă fără întârziere lucrarea umană și lucrarea divinității în trup, iar în Dumnezeul întrupat poți vedea atât lucrarea lui Dumnezeu în umanitate, cât și lucrarea Sa în întregime divină. Aceasta este semnificația efectivă a arătării Dumnezeului practic în trup. Dacă poți vedea acest lucru în mod clar, vei putea să îmbini

toate părțile diferite ale lui Dumnezeu; vei înceta să acorzi o importanță nejustificată lucrării Sale în divinitate și să-l vezi lucrarea în umanitate cu o nepăsare nejustificată, și nu vei merge la extreme, nici nu vei da ocoluri. În ansamblu, înțelesul Dumnezeului practic este că lucrarea umanității Sale și a divinității Sale, așa cum este îndrumată de Duh, se exprimă prin trupul Lui, astfel încât oamenii să poată vedea că El este viu și natural, real și adevărat.

Lucrarea Duhului lui Dumnezeu în umanitate are etape de tranziție. Desăvârșind umanitatea, El permite umanității Sale să primească îndrumarea Duhului, după care umanitatea Lui este capabilă să ofere și să păstorească bisericile. Aceasta este o exprimare a lucrării normale a lui Dumnezeu. Astfel, dacă poți vedea în mod clar principiile lucrării lui Dumnezeu în umanitate, atunci este puțin probabil să nutrești noțiuni despre lucrarea lui Dumnezeu în umanitate. Indiferent de orice altceva, Duhul lui Dumnezeu nu Se poate înșela. El are dreptate și e fără de greșală; nu face nimic în mod incorect. Lucrarea divină este exprimarea directă a voinței lui Dumnezeu, fără intervenția umanității. Nu trece prin desăvârșire, ci vine direct de la Duh. Totuși, faptul că El poate lucra în divinitate se datorează umanității Sale normale; aceasta nu este deloc supranaturală și pare a fi realizată de o persoană normală. Dumnezeu S-a pogorât din ceruri pe pământ în primul rând pentru a exprima cuvintele lui Dumnezeu prin trup, pentru a finaliza lucrarea Duhului lui Dumnezeu cu ajutorul trupului.

Astăzi, cunoștințele oamenilor despre Dumnezeul practic rămân prea unilaterale, iar înțelegerea lor cu privire la semnificația întrupării este încă prea insuficientă. Cu trupul lui Dumnezeu, oamenii văd prin lucrarea și prin cuvintele Lui, că Duhul lui Dumnezeu include atât de multe, că El e atât de bogat. Totuși, indiferent de situație, mărturia lui Dumnezeu vine în cele din urmă de la Duhul lui Dumnezeu: ceea ce face Dumnezeu în trup, prin ce principii lucrează El, ceea ce face în umanitate și ceea ce face în divinitate. Oamenii trebuie să cunoască aceste lucruri. Astăzi, poți să te închini acestei persoane, în timp ce, în esență, te închini Duhului, iar acesta este puținul pe care ar trebui să-l atingă oamenii în cunoștințele lor despre Dumnezeul întrupat: cunoașterea esenței Duhului prin trup, cunoașterea lucrării divine a Duhului în trup și a lucrării umane în trup, acceptarea tuturor cuvintelor și cuvântărilor Duhului în trup și înțelegerea modului în care Duhul lui Dumnezeu îndrumă trupul și demonstrează puterea Lui în trup. Adică, omul ajunge să cunoască, prin trup, Duhul din ceruri; arătarea Dumnezeului practic Însuși printre oameni a înlăturat pe Dumnezeul nedeslușit din noțiunile oamenilor. Cultul oamenilor față de Însuși Dumnezeul practic a crescut ascultarea lor față de Dumnezeu și, prin lucrarea divină a Duhului lui Dumnezeu în trup și prin lucrarea Sa umană în trup, omul primește revelație și este păstorit, iar în firea vieții sale se petrec schimbări. Aceasta este semnificația reală a sosirii Duhului în trup al cărei scop principal este ca oamenii să se implice cu Dumnezeu, să se bazeze pe Dumnezeu și să ajungă la cunoașterea de Dumnezeu.

În principiu, ce atitudine ar trebui să aibă oamenii față de Dumnezeul practic? Ce știi

despre întrupare, despre arătarea Cuvântului în trup, despre arătarea lui Dumnezeu în trup, despre faptele Dumnezeului practic? Care sunt astăzi principalele subiecte de discuție? Întruparea, sosirea Cuvântului în trup și arătarea lui Dumnezeu în trup – toate sunt aspecte care trebuie înțelese. Trebuie să ajungeți treptat să înțelegeți aceste probleme și să aveți o cunoaștere clară a lor în experiența voastră de viață, pe baza staturii voastre și a epocii. Procesul prin care oamenii trăiesc cuvintele lui Dumnezeu este același cu procesul prin care ei cunosc arătarea cuvintelor lui Dumnezeu în trup. Cu cât oamenii trăiesc mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult cunosc Duhul lui Dumnezeu; prin trăirea cuvintelor lui Dumnezeu, oamenii înțeleg principiile lucrării Duhului și ajung să cunoască pe Însuși Dumnezeul practic. De fapt, când Dumnezeu desăvârșește pe oameni și îi câștigă, El le permite să cunoască faptele Dumnezeului practic; El folosește lucrarea Dumnezeului practic pentru a le arăta oamenilor semnificația reală a întrupării și că Duhul lui Dumnezeu S-a arătat de fapt înaintea omului. Când oamenii sunt câștigați și desăvârșiți de Dumnezeu, exprimările Dumnezeului practic i-au cucerit; cuvintele Dumnezeului practic i-au schimbat și le-au insuflat viața Lui, umplându-i cu ceea ce El este (fie că este vorba de ceea ce este El, în umanitatea Lui, sau de ceea ce este El în divinitatea Lui), umplându-i cu esența cuvintelor Sale și făcându-i pe oameni să trăiască cuvintele Lui. Când Dumnezeu câștigă oameni, El face acest lucru, în primul rând, prin folosirea cuvintelor și cuvântărilor Dumnezeului practic ca pe o cale de a trata lipsurile oamenilor și pentru a judeca și a dezvălui firea lor răzvrătită, determinându-i să câștige ceea ce au nevoie și să le arate că Dumnezeu a venit printre oameni. Cel mai important dintre toate, lucrarea făcută de Dumnezeul practic este aceea de a mântui fiecare persoană de influența Satanei, luându-i din tărâmul mizeriei și spulberând firea lor coruptă. Cea mai profundă semnificație a faptului de a fi câștigat de Dumnezeul practic este de a fi capabil să trăiești umanitatea normală cu Dumnezeul practic drept exemplu și model și de a putea practica în conformitate cu cuvintele și cerințele Dumnezeului practic, fără cea mai mică abatere sau îndepărtare, practicând în orice mod spune El și reușind să realizezi ceea ce cere El. În acest fel, vei fi fost câștigat de Dumnezeu. Când ești câștigat de Dumnezeu, nu doar stăpânești lucrarea Duhului Sfânt; în principal, ești în stare să trăiești cerințele Dumnezeului practic. Doar având lucrarea Duhului Sfânt nu înseamnă că ai viață. Esențial este dacă poți să acționezi în conformitate cu cerințele Dumnezeului practic față de tine, care se referă la faptul dacă poți fi câștigat de Dumnezeu. Acestea reprezintă cea mai mare însemnătate a lucrării Dumnezeului practic în trup. Adică, Dumnezeu câștigă un grup de oameni prin faptul că Se arată cu adevărat în trup și este viu și natural, fiind văzut de oameni, făcând de fapt lucrarea Duhului în trup și acționând ca un exemplu pentru oamenii în trup. Sosirea lui Dumnezeu în trup este în primul rând menită să permită oamenilor să vadă faptele reale ale lui Dumnezeu, să dea o formă trupească Duhului fără formă și să le permită oamenilor să-L vadă și să-L atingă. În felul acesta, cei care sunt făcuți întregi de El Îl vor trăi, vor fi câștigați de El și vor fi după inima Lui.

Dacă Dumnezeu doar ar fi vorbit în ceruri și n-ar fi venit de fapt pe pământ, atunci oamenii ar fi fost în continuare incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu; ei ar fi putut numai să propovăduiască faptele lui Dumnezeu folosind teoria goală și nu ar fi avut cuvintele lui Dumnezeu ca realitate. Dumnezeu a venit pe pământ în primul rând pentru a acționa ca un exemplu și un model pentru cei pe care urmează să îi câștige El; numai astfel oamenii pot să-L cunoască efectiv pe Dumnezeu, să-L atingă pe Dumnezeu și să-L vadă și numai atunci ei pot fi câștigați cu adevărat de Dumnezeu.

Doar punerea adevărului în practică înseamnă să ai realitatea

A lua cuvintele lui Dumnezeu și a fi capabil să le explici fără jenă nu înseamnă că ești în posesia realității; lucrurile nu sunt atât de simple pe cât îți imaginezi. A fi sau a nu fi în posesia realității nu se bazează pe ceea ce spui; mai degrabă, se bazează pe ceea ce trăiești. Doar când cuvintele lui Dumnezeu devin viața și exprimarea ta firească se poate spune că ai realitatea, și doar atunci se poate considera că ai dobândit adevărata înțelegere și statura reală. Trebuie să fii capabil să rezisti examinării lungi perioade de timp și trebuie să poți trăi asemenea pe care o cere Dumnezeu. Aceasta nu trebuie să fie o simplă imagine, ci să se reverse natural din tine. Numai atunci vei avea cu adevărat realitatea și numai atunci vei fi obținut viața. Dă-Mi voie să folosesc exemplul încercării la care au fost supuși făcătorii de servicii, care vă este cunoscut tuturor. Oricine poate oferi cele mai elevate teorii cu privire la făcătorii de servicii și toți au o înțelegere corectă în legătură cu această chestiune; ei discută despre acest subiect și fiecare discurs îl depășește pe ultimul, ca și cum ar fi o competiție. Cu toate acestea, dacă omul nu a trecut printr-o încercare majoră, e foarte greu de spus dacă mărturia lui este bună. Pe scurt, trăirea omului este încă foarte deficitară, întru totul în dezacord cu înțelegerea lui. Așadar, mai are până să devină statura actuală a omului și nu este încă viața lui. Pentru că înțelegerea omului nu a fost încă adusă în realitate, statura lui este tot ca un castel clădit pe nisip, clătinându-se și gata să se prăbușească. Omul are prea puțină realitate; este aproape imposibil să găsești un strop de realitate în om. Există prea puțină realitate care să curgă natural din om și toată realitatea pe care o trăiește a fost forțată. De aceea spun că omul nu are realitate. Deși oamenii pretind că iubirea lor față de Dumnezeu nu se schimbă niciodată, este doar ceea ce spun înainte de a fi puși în fața unor încercări. Atunci când, într-o zi, sunt puși brusc în fața unor încercări, lucrurile despre care vorbesc vor deveni încă o dată incompatibile cu realitatea, iar acest fapt va dovedi, din nou, că oamenii nu au realitate. Se poate spune că, ori de câte ori întâlnești lucruri care nu se potrivesc noțiunilor tale și care îți cer să te lași la o parte, acele lucruri sunt încercările tale. Înainte ca voia lui Dumnezeu să fie revelată, toți sunt supuși unui test riguros și unei încercări imense. Poți să înțelegi această chestiune? Când Dumnezeu vrea să-i pună la

încercare pe oameni, El le permite întotdeauna să aleagă de unii singuri înainte de a li se revela adevărul faptelor. Asta înseamnă că, atunci când Dumnezeu îl supune pe om la încercări, El nu îți va spune niciodată adevărul; acesta este modul prin care sunt expuși oamenii. Aceasta este o metodă prin care Dumnezeu își desfășoară lucrarea, ca să vadă dacă tu îl cunoști pe Dumnezeu de astăzi și dacă ai sau nu vreun pic de realitate. Ești cu adevărat lipsit de îndoieli în ceea ce privește lucrarea lui Dumnezeu? Vei fi într-adevăr capabil să rămâi ferm atunci când o încercare de mare importanță se va abate asupra ta? Cine îndrăznește să spună „Garantez că nu vor fi probleme”? Cine îndrăznește să afirme „Poate că alții au îndoieli, dar eu nu voi avea nicicând”? Este exact ca atunci când Petru a fost supus încercărilor: se fălea mereu înainte ca adevărul să fi fost revelat. Acesta nu este un defect personal caracteristic doar lui Petru; aceasta este cea mai mare problemă cu care se confruntă orice om acum. Dacă ar fi să vizitez câteva locuri sau dacă ar fi să vizitez câțiva frați și câteva surori, să văd care este înțelegerea voastră asupra lucrării de azi a lui Dumnezeu, ați fi cu siguranță capabili să spuneți multe despre cunoașterea voastră și ar părea că nu aveți nicio îndoială. Dacă te-aș întreba „Poți stabili cu adevărat că lucrarea de azi este săvârșită de Dumnezeu Însuși? Fără nicio îndoială?”, ai răspunde cu siguranță: „Fără nicio îndoială, este lucrarea săvârșită de Duhul lui Dumnezeu”. Odată ce ai răspuns astfel, cu siguranță nu ai avea nicio fărâmbă de îndoială și te-ai simți chiar destul de mulțumit, gândind că ai câștigat un pic de realitate. Cei care au tendința să înțeleagă lucrurile în acest fel sunt cei care au mai puțină realitate; cu cât un om crede că a câștigat-o, cu atât mai puțin va rămâne ferm în fața încercărilor. Vai de cei care sunt aroganți și trufași și vai de cei care nu au cunoaștere de sine; asemenea oameni sunt adepții vorbelor și, totuși, se descurcă cel mai rău când își pun cuvintele în practică. La cel mai mic semn de dificultate, acești oameni încep să aibă îndoieli, iar gândul renunțării le pătrunde în minte. Nu au niciun fel de realitate; au doar teorii care sunt mai presus decât religia, lipsite de realitatea pe care o cere Dumnezeu acum. Cel mai mult Mă dezgustă cei care nu vorbesc decât de teorii, fără să aibă realitate. Aceștia strigă cel mai tare când își fac lucrarea, dar, imediat ce sunt confrunțați cu realitatea, se prăbușesc. Nu arată asta oare că oamenii aceștia nu au realitate? Indiferent cât de cumplite ar fi vânturile și valurile, dacă poți rămâne în picioare fără să permiți ca vreo fărâmbă de îndoială să-ți pătrundă în minte și dacă poți rămâne ferm și să nu tăgăduiești, chiar și atunci când nu a mai rămas nimeni altcineva, se va considera că ai adevărata înțelegere și că ești, într-adevăr, în posesia realității. Dacă te întorci după cum bate vântul – dacă urmezi majoritatea și înveți să spui ceea ce spun ceilalți – indiferent cât de elocvent ai putea fi, nu va fi o dovadă că ai realitatea. Așadar, îți sugerez să nu te pripești să strigi cuvinte goale. Știi tu ce va face Dumnezeu? Nu te purta ca un alt Petru, ca să nu atragi rușinea asupra ta și să nu-ți mai poți ține capul sus; asta nu va ajuta pe nimeni. Majoritatea oamenilor nu au o statură reală. Deși Dumnezeu a lucrat foarte mult, El nu a făcut realitatea să se coboare asupra oamenilor; ca să fiu mai precis, Dumnezeu nu a mustrat niciodată pe nimeni personal. Unii oameni

au fost dați în vileag prin intermediul unor asemenea încercări, ei întinzându-și tot mai mult mâinile păcătoase, gândindu-se că este ușor să Îl înfrângă pe Dumnezeu, că pot face orice își doresc. Din moment ce nu sunt capabili să reziste nici măcar unei astfel de încercări, încercările și mai solicitante ies din discuție, iar realitatea iese și ea din discuție. Nu încearcă ei, pur și simplu, să-L păcălească pe Dumnezeu? A avea realitatea nu e ceva ce poate fi simulat, și nici nu e ceva ce poți obține din cunoașterea acesteia. Depinde atât de adevărata ta statură, cât și de abilitatea ta de a face sau nu față tuturor încercărilor. Înțelegeți?

Dumnezeu nu le cere oamenilor simpla abilitate de a vorbi despre realitate; ar fi prea simplu, nu-i așa? Așadar, de ce vorbește Dumnezeu despre pătrunderea în viață? De ce vorbește El despre transformare? Dacă oamenii sunt în stare să spună doar vorbe goale despre realitate, pot ei să dobândească o transformare a firii lor? Soldații buni ai Împărăției nu sunt instruiți să fie un grup de oameni care pot doar să vorbească despre realitate sau care doar se laudă; mai degrabă, sunt instruiți să trăiască oricând cuvintele lui Dumnezeu, să rămână de neclintit indiferent de obstacolele pe care le înfruntă, să trăiască tot timpul în conformitate cu spusele lui Dumnezeu și să nu se întoarcă în lume. Aceasta este realitatea despre care vorbește Dumnezeu; aceasta este cerința lui Dumnezeu de la oameni. Așadar, să nu vezi realitatea despre care vorbește Dumnezeu ca fiind prea simplă! Simpla iluminare din partea Duhului Sfânt nu este același lucru cu deținerea realității. Aceasta nu este statura oamenilor – este harul lui Dumnezeu, la care omul nu contribuie cu nimic. Fiecare om trebuie să îndure suferințele lui Petru și, chiar mai mult, să aibă gloria lui Petru, pe care să o trăiască după ce a obținut lucrarea lui Dumnezeu. Numai acest lucru poate fi numit realitate. Să nu crezi că ai realitatea doar pentru că poți vorbi despre ea; acesta este un sofism. Astfel de gânduri nu sunt în concordanță cu voia lui Dumnezeu și nu au nicio semnificație actuală. Să nu mai spui asemenea lucruri pe viitor – să desființezi astfel de ziceri! Toți aceia care înțeleg greșit cuvintele lui Dumnezeu sunt necredincioși. Ei nu au nicio cunoaștere reală și cu atât mai puțin vreo statură reală; sunt oameni ignoranți, lipsiți de realitate. Cu alte cuvinte, toți cei care trăiesc în afara esenței cuvintelor lui Dumnezeu sunt necredincioși. Cei considerați necredincioși de către oameni sunt fiare în ochii lui Dumnezeu, iar cei considerați necredincioși de către Dumnezeu sunt oameni care nu au cuvintele Sale drept viață a lor. Așadar, se poate spune că oamenii care nu au realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și care nu reușesc să trăiască cuvintele Lui sunt necredincioși. Intenția lui Dumnezeu este să facă în așa fel încât toți să trăiască realitatea cuvintelor Sale – nu doar ca toată lumea să fie capabilă să vorbească despre realitate ci, mai important, să permită tuturor să trăiască realitatea cuvintelor Sale. Realitatea pe care o percepe omul este superficială; nu are nicio valoare și nu poate împlini voia lui Dumnezeu. Este prea umilă și nici măcar nu merită menționată. Are prea multe lipsuri și este mult prea departe de standardul cerințelor lui Dumnezeu. Fiecare va fi supus unei cercetări majore pentru a vedea care dintre voi știe numai să vorbească despre înțelegerea lui, fără a fi capabil să indice calea,

dar și pentru a descoperi care dintre voi este un gunoi inutil. Amintește-ți asta pe viitor! Nu vorbi despre cunoștințe goale; vorbește numai de calea spre practică și despre realitate. Fă trecerea de la adevărata cunoaștere la practica efectivă și, apoi, fă trecerea de la practică la trăirea realității. Nu le predica altora și nu vorbi despre adevărata cunoaștere. Dacă înțelegerea ta este o cale, atunci eliberează-ți cuvintele pe aceasta; dacă nu este o cale, atunci te rog să taci și să nu mai vorbești! Ceea ce spui este inutil. Vorbești despre înțelegere pentru a-L înșela pe Dumnezeu și pentru a-i face pe ceilalți să te invidieze. Nu asta este ambiția ta? Nu te joci în mod deliberat cu ceilalți? Are lucrul acesta vreo valoare? Dacă vorbești despre înțelegere, numai după ce ai experimentat-o, atunci nu se va considera că te fălești. Altfel, ești doar o persoană care scuipe cuvinte arogante. În experiența ta concretă, există multă lucruri pe care nici măcar nu le poți depăși, iar tu nu te poți răscula împotriva trupului tău; faci mereu ce vrei și nu împlinești niciodată voia lui Dumnezeu – și, totuși, ai impertinența să vorbești despre înțelegeri teoretice. Ești un nerușinat! Îndrăznești încă să vorbești despre cum înțelegi cuvintele lui Dumnezeu. Ce nerușinare din partea ta! Retorica și lăudăroșenia au devenit propria ta natură și te-ai obișnuit să faci acest lucru. Ori de câte ori vrei să vorbești, o faci ușor, dar, când vine vorba de practică, te dedai ornamentării. Nu e asta o metodă de a-i păcăli pe ceilalți? Poate ești capabil să-i păcălești pe oameni, dar Dumnezeu nu poate fi înșelat. Oamenii sunt neatenți și nu au discernământ, dar Dumnezeu este serios în privința unor asemenea chestiuni și El nu te va cruța. E posibil ca frații și surorile tale să te susțină, să îți laude înțelegerea și să te admire, dar, dacă nu ai realitate, Duhul Sfânt nu te va cruța. Poate că Dumnezeul practic nu îți va căuta defectele, dar Duhul lui Dumnezeu te va ignora, iar ție îți va fi îndeajuns de greu să înduri asta. Crezi acest lucru? Vorbește mai mult despre realitatea practicii; ai uitat deja? Vorbește mai mult despre căile practice; ai uitat deja? „Oferă mai puține teorii și discursuri pompoase și inutile; cel mai bine este să începi acum să practici.” Ai uitat aceste cuvinte? Chiar nu înțelegi nimic? Nu ai niciun fel de înțelegere a voii lui Dumnezeu?

Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi

A cunoaște lucrarea lui Dumnezeu în aceste vremuri înseamnă, în cea mai mare parte, a cunoaște care este principala lucrare de slujire a lui Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă și ce a venit El să facă pe pământ. Am menționat anterior în cuvintele Mele că Dumnezeu a venit pe pământ (în zilele de pe urmă) pentru a da un exemplu înainte de a pleca. Cum dă Dumnezeu acest exemplu? Face acest lucru rostind cuvinte și lucrând și vorbind pe tot pământul. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă; El doar vorbește, pentru a face pământul să devină o lume a cuvintelor, astfel încât fiecare persoană să fie îngrijită și luminată de cuvintele Sale și ca duhul omului să fie trezit și el să câștige claritate asupra vedeniilor. În timpul zilelor de pe urmă,

Dumnezeu întrupat a venit pe pământ mai ales pentru a rosti cuvinte. Când a venit Isus, El a răspândit Evanghelia Împărăției Cerurilor și a realizat lucrarea răscumpărării răstignirii. El a pus capăt Epocii Legii și a abolit tot ce era vechi. Sosirea lui Isus a încheiat Epoca Legii și a inaugurat Epoca Harului; sosirea lui Dumnezeu întrupat al zilelor de pe urmă a dus finalul Epocii Harului. El a venit în special ca să dea glas cuvintelor Sale, să folosească cuvinte pentru a-l desăvârși pe om, pentru a-l ilumina și lumina pe om și pentru a înlătura locul Dumnezeului nedeslușit din inima omului. Aceasta nu este etapa lucrării pe care Isus a făcut-o atunci când a venit. Când a venit, Isus a făcut multe minuni, i-a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni și a înfăptuit lucrarea răscumpărării răstignirii. Drept urmare, în noțiunile lor, oamenii cred că așa ar trebui să fie Dumnezeu. Pentru că atunci când a venit Isus, El nu a făcut lucrarea de înlăturare a chipului Dumnezeului nedeslușit din inima omului; când a venit, El a fost răstignit, i-a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni și a răspândit Evanghelia Împărăției Cerurilor. Într-o anumită privință, întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă înlătură locul ocupat de Dumnezeul nedeslușit în noțiunile omului, astfel încât în inima omului să nu mai existe chipul Dumnezeului nedeslușit. Prin cuvintele și lucrările Sale actuale, mișcarea Lui pe tot pământul și lucrarea excepțional de reală și normală pe care o săvârșește printre oameni, El face ca omul să cunoască realitatea lui Dumnezeu și îndepartează locul Dumnezeului nedeslușit din inima omului. În altă privință, Dumnezeu folosește cuvintele rostite de trupul Lui pentru a-l face pe om complet și a îndeplini toate lucrurile. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu o va îndeplini în zilele de pe urmă.

Ce trebuie să știți:

1. Lucrarea lui Dumnezeu nu este supranaturală, iar voi nu ar trebui să adăpostiți noțiuni despre aceasta.
2. Voi trebuie să înțelegeți lucrarea principală pe care Dumnezeu întrupat a venit să o facă de data aceasta.

El nu a venit să vindece pe cei bolnavi, să alunge demoni sau să facă minuni și nu a venit să răspândească Evanghelia pocăinței sau să acorde omului răscumpărarea. Aceasta deoarece Isus a făcut deja această lucrare și Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Astăzi, Dumnezeu a venit să pună capăt Epocii Harului și să elimine toate practicile acesteia. Dumnezeul practic a venit în primul rând pentru a arăta că El este adevărat. Când a venit Isus, El a rostit puține cuvinte; El a înfăptuit în primul rând miracole, a făcut semne și minuni și a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni sau, altfel, a făcut profeții pentru a convinge oamenii și pentru a-i face să vadă că El era cu adevărat Dumnezeu și că era un Dumnezeu imparțial. În cele din urmă, El a întregit lucrarea răstignirii. Dumnezeul de astăzi nu înfăptuiește semne și minuni, nici nu vindecă bolnavii și nici nu alungă demoni. Când a venit Isus, lucrarea pe care a făcut-o a reprezentat o parte din Dumnezeu, dar de data aceasta, Dumnezeu a venit să facă etapa lucrării datorate, deoarece El nu repetă aceeași lucrare; El este Dumnezeul care este mereu nou și niciodată vechi, așa că tot ceea ce vezi astăzi sunt cuvintele și lucrarea Dumnezeului practic.

Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă a venit în primul rând pentru a-Și rosti cuvintele, pentru a explica tot ce este necesar vieții omului, pentru a indica în ce ar trebui să intre omul, pentru a arăta omului faptele lui Dumnezeu și a-i arăta înțelepciunea, omnipotența și minunăția lui Dumnezeu. Prin multele feluri în care Dumnezeu vorbește, omul vede supremația lui Dumnezeu, dimensiunea Lui și, mai mult, smerenia și tăinuirea Sa. Omul vede că Dumnezeu este suprem, dar că El este smerit și ascuns și poate deveni cel mai mic dintre toți. Unele dintre cuvintele Lui sunt rostite direct din perspectiva Duhului Sfânt, unele direct din perspectiva omului și altele din perspectiva unei a treia persoane. În aceasta se poate vedea că modalitatea lucrării lui Dumnezeu variază foarte mult și că prin cuvinte permite El omului să o vadă. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este atât normală, cât și reală și, astfel, grupul de oameni din zilele de pe urmă este supus celei mai mari dintre încercări. Datorită normalității și realității lui Dumnezeu, toți oamenii au intrat în mijlocul acestor încercări; faptul că omul a coborât în încercările lui Dumnezeu este datorită normalității și realității Lui. În epoca lui Isus, nu au existat noțiuni sau încercări. Deoarece majoritatea lucrărilor făcute de Isus erau în acord cu noțiunile omului, oamenii L-au urmat și nu au avut noțiuni despre El. Încercările de astăzi sunt cele mai mari cu care s-a confruntat vreodată omul și când se spune că acești oameni au ieșit din marele necaz, acesta este necazul la care se face referire. Astăzi, Dumnezeu vorbește pentru a da naștere la credință, dragoste, acceptare a suferinței și ascultare în acești oameni. Cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat al zilelor de pe urmă sunt rostite în conformitate cu natura și esența omului, în funcție de comportamentul omului și de ceea în ce omul ar trebui să intre astăzi. Cuvintele Sale sunt atât reale, cât și normale: El nu vorbește despre ziua de mâine, nici nu se uită înapoi la cea de ieri; El vorbește numai despre în ce ar trebui intrat, pus în practică și înțeles astăzi. Dacă, în prezent, ar fi să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să săvârșească multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că este Isus care a venit atunci ar fi vorba despre un fals, produs de duhurile rele, care îl imită pe Isus. Reține! Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Etapa lucrării lui Isus a fost deja finalizată, iar Dumnezeu nu va relua niciodată acea etapă a lucrării. Lucrarea lui Dumnezeu este ireconciliabilă cu noțiunile omului; de exemplu, Vechiul Testament a prezis venirea unui Mesia, iar rezultatul acestei profeții a fost venirea lui Isus. Deoarece acest lucru s-a întâmplat deja, ar fi greșit pentru un alt Mesia să vină din nou. Isus a venit deja o dată și ar fi greșit dacă Isus ar urma să vină din nou de data aceasta. Există un singur nume pentru fiecare epocă, și fiecare nume conține o caracterizare a acelei epoci. În noțiunile omului, Dumnezeu trebuie să arate mereu semne și să facă minuni, trebuie să vindece bolnavii și să alunge mereu demoni, trebuie să fie mereu ca Isus. Însă, de data aceasta, Dumnezeu nu e deloc așa. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu ar arăta semne, ar face minuni, ar alunga demoni și ar vindeca bolnavii – dacă ar face exact așa cum a făcut Isus – atunci Dumnezeu ar repeta aceeași lucrare, iar lucrarea lui Isus nu ar avea semnificație sau valoare. Astfel,

Dumnezeu realizează o singură etapă a lucrării în fiecare epocă. Odată ce fiecare etapă a lucrării Sale a fost finalizată, este imitată la scurt timp de duhurile rele, iar după ce Satana începe să calce pe urmele Lui, Dumnezeu trece la o metodă diferită. Odată ce El a încheiat o etapă a lucrării Sale, aceasta este imitată de duhurile rele. Asta trebuie să vă fie clar. De ce este astăzi lucrarea lui Dumnezeu diferită de lucrarea lui Isus? De ce astăzi Dumnezeu nu arată semne și minuni, nu alungă demoni și nu vindecă bolnavii? Dacă lucrarea lui Isus ar fi aceeași cu lucrarea înfăptuită în timpul Epocii Legii, ar fi putut El să-L reprezinte pe Dumnezeul Epocii Harului? Ar fi putut El să fi terminat lucrarea răstignirii? Dacă, așa cum era în Epoca Legii, Isus ar fi intrat în templu și ar fi ținut Sabatul, atunci El nu ar fi fost persecutat de nimeni și ar fi fost îmbrățișat de toți. Dacă ar fi fost așa, ar fi putut El să fie răstignit? Ar fi putut El să finalizeze lucrarea de răscumpărare? Care ar fi sensul dacă Dumnezeul întrupat al zilelor de pe urmă ar arăta semne și minuni, așa cum a făcut Isus? Numai dacă Dumnezeu înfăptuiește o altă parte a lucrării Sale în zilele de pe urmă, una care reprezintă o parte a planului Său de gestionare (planului de mântuire), omul poate dobândi o cunoaștere mai profundă de Dumnezeu și numai atunci poate fi finalizat planul Său de gestionare.

În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu a venit în principal pentru a-Și rosti cuvintele. El vorbește din perspectiva Duhului, din perspectiva omului și din perspectiva celei de-a treia persoane; El vorbește în moduri diferite, folosind o singură cale pentru o perioadă de timp și folosește vorbirea pentru a schimba noțiunile omului și a înlătura imaginea Dumnezeului nedeslușit din inima omului. Aceasta este lucrarea principală săvârșită de Dumnezeu. Deoarece omul crede că Dumnezeu a venit să-i vindece pe bolnavi, să alunge demoni, să facă minuni și să-i dăruiască binecuvântări materiale omului, Dumnezeu îndeplinește această etapă a lucrării – lucrarea de mustrare și judecată – pentru a elimina astfel de lucruri din noțiunile omului, ca omul să poată cunoaște realitatea și normalitatea lui Dumnezeu și astfel încât imaginea lui Isus să poată fi îndepărtată din inima lui și înlocuită cu o nouă imagine a lui Dumnezeu. De îndată ce imaginea Lui în om se învechește, atunci aceasta devine un idol. Când Isus a venit și a îndeplinit acea etapă a lucrării, El nu L-a reprezentat în întregime pe Dumnezeu. El a făcut niște semne și minuni, a rostit câteva cuvinte și, în cele din urmă, a fost crucificat. A reprezentat o parte a lui Dumnezeu. El nu putea să reprezinte tot ceea ce este al lui Dumnezeu, ci L-a reprezentat făcând o parte din lucrarea Sa. Aceasta pentru că Dumnezeu este atât de mare și de minunat și de nepătruns, și deoarece Dumnezeu săvârșește numai o parte a lucrării Sale în fiecare epocă. Lucrarea făcută de Dumnezeu în această epocă este în principal furnizarea cuvintelor pentru viața omului, expunerea naturii omului, esenței și firii lui corupte, și eliminarea concepțiilor religioase, a gândirii feudale și a gândirii depășite; cunoașterea și cultura omului. Trebuie să fie spălate prin darea în vileag de către cuvintele lui Dumnezeu. În zilele de pe urmă, pentru a-l desăvârși pe om, Dumnezeu folosește cuvinte, și nu semne și minuni. El își folosește cuvintele pentru a-l expune pe om, a-l judeca, a-l mustra și a-l desăvârși astfel încât, în cuvintele

lui Dumnezeu, omul să ajungă să-l vadă înțelepciunea și frumusețea și să înțeleagă firea lui Dumnezeu; astfel încât, prin cuvintele Lui, omul să Îi vadă faptele. În Epoca Legii, Iahve l-a condus pe Moise din Egipt cu cuvintele Lui și a rostit câteva cuvinte israeliților; în acel moment, o parte din faptele lui Dumnezeu au fost lămurite, dar deoarece calibrul omului era limitat și nimic nu-i putea face completă cunoașterea, Dumnezeu a continuat să vorbească și să lucreze. În Epoca Harului, omul a văzut încă o dată o parte din faptele lui Dumnezeu. Isus a fost în stare să arate semne și minuni, să-i vindece pe bolnavi, să alunge demonii și să fie răstignit, la trei zile după ce El a înviat și a apărut în trup înaintea omului. Despre Dumnezeu, omul nu știa mai mult decât atât. Omul știe doar ce îi este arătat de Dumnezeu și, dacă El nu i-ar arăta nimic mai mult omului, atunci aceasta ar fi măsura în care omul L-ar delimita pe Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu continuă să lucreze, astfel încât cunoașterea omului în privința Lui să poată deveni mai profundă și ca el să poată ajunge treptat să-l cunoască esența. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Își folosește cuvintele pentru a-l desăvârși pe om. Firea ta coruptă este dezvăluită de cuvintele lui Dumnezeu și noțiunile tale religioase sunt înlocuite de realitatea Lui. Dumnezeu Cel întrupat din zilele de pe urmă a venit în primul rând pentru a îndeplini cuvintele „Cuvântul devine trup, Cuvântul vine în trup și Cuvântul Se arată în trup” și, dacă nu cunoști în profunzime acest lucru, atunci nu vei putea rămâne neclintit. În zilele de pe urmă, Dumnezeu intenționează în primul rând să înfăptuiască o etapă a lucrării în care Cuvântul apare în trup și aceasta este o parte a planului Său de gestionare. Astfel, cunoștințele voastre trebuie să fie clare; indiferent de modul în care lucrează Dumnezeu, El nu permite omului să-L delimiteze. Dacă Dumnezeu nu ar face această lucrare în zilele de pe urmă, atunci cunoașterea omului despre El nu ar putea merge mai departe. Ai ști doar că Dumnezeu poate să fie răstignit și să distrugă Sodoma și că Isus poate să fie ridicat din morți și să i Se arate lui Petru... Dar nu ai spune niciodată despre cuvintele lui Dumnezeu că pot realiza totul și că pot cuceri omul. Doar trăind cuvintele lui Dumnezeu poți vorbi despre o astfel de cunoaștere și, cu cât mai mult experimentezi din lucrarea Lui, cu atât mai profundă va deveni cunoașterea ta despre El. Numai atunci vei înceta să-L delimitezi pe Dumnezeu în propriile tale noțiuni. Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu experimentându-l în lucrarea; nu există nicio altă cale corectă de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Astăzi, există mulți oameni care nu fac altceva decât să aștepte să vadă semne și minuni și vremea marilor dezastre. Crezi în Dumnezeu sau crezi în marile dezastre? Când marile dezastre vor sosi, va fi prea târziu și dacă Dumnezeu nu trimite marile dezastre, atunci El nu este Dumnezeu? Crezi în semne și minuni sau crezi în Dumnezeu Însuși? Isus nu a arătat semne și minuni când a fost luat în derâdere de alții, dar nu era El Dumnezeu? Crezi în semne și minuni sau crezi în esența lui Dumnezeu? Opiniile omului despre credința în Dumnezeu sunt greșite! Iahve a rostit multe cuvinte în Epoca Legii, dar chiar și astăzi unele dintre ele trebuie încă să fie îndeplinite. Poți spune că Iahve nu a fost Dumnezeu?

Astăzi, tuturor ar trebui să vă fie clar că, în zilele de pe urmă, „Cuvântul devine trup”

este faptul realizat de Dumnezeu, în principal. Prin lucrarea Sa reală pe pământ, îl face pe om să-L cunoască, să interacționeze cu El și să-l vadă faptele actuale. Îl face pe om să vadă clar că El este capabil să arate semne și minuni și că există și momente în care El nu este în stare să facă acest lucru și că asta depinde de epocă. Din aceasta, poți vedea că Dumnezeu nu este incapabil să arate semne și minuni, ci că Își schimbă modul de lucru conform lucrării pe care trebuie să o facă și în funcție de epocă. În stadiul actual al lucrării, El nu arată semne și minuni; în epoca lui Isus, El a arătat câteva semne și minuni pentru că lucrarea Lui din acea epocă era diferită. Dumnezeu nu face acea lucrare astăzi și unii oameni cred că El este incapabil să arate semne și minuni sau, altfel, cred că dacă El nu arată semne și minuni, atunci El nu este Dumnezeu. Nu este o concluzie greșită? Dumnezeu este capabil să arate semne și minuni, dar El lucrează într-o epocă diferită și, astfel, nu face o asemenea lucrare. Deoarece aceasta este o epocă diferită și pentru că aceasta este o etapă diferită a lucrării lui Dumnezeu, faptele clarificate de El sunt de asemenea diferite. Credința omului în Dumnezeu nu este credința în semne și minuni, nici credința în miracole, ci credința în lucrarea Sa reală din noua epocă. Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu prin modul în care lucrează El și această cunoaștere naște în om credința în Dumnezeu, și anume credința în lucrarea și faptele Sale. În această etapă a lucrării, Dumnezeu vorbește în principal. Nu aștepta să vezi semne și minuni; nu le vei vedea! Pentru că nu te-ai născut în Epoca Harului. Dacă te-ai fi născut atunci, ai fi putut vedea semne și minuni, dar te-ai născut în zilele de pe urmă și, astfel, poți vedea numai realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Nu te aștepta să-L vezi pe Isus Cel supranatural în zilele de pe urmă. Îl poți vedea numai pe Dumnezeul practic întrupat, care nu este diferit de orice ființă umană. În fiecare epocă, Dumnezeu clarifică diferite fapte. În fiecare epocă, El clarifică o parte din faptele lui Dumnezeu, iar lucrarea fiecărei epoci reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte din faptele Lui. Faptele pe care El le lămurește variază în funcție de epoca în care lucrează, dar toate îi oferă omului o cunoaștere a lui Dumnezeu, care este mai profundă, o credință în Dumnezeu, care este mai realistă și mai adevărată. Omul crede în Dumnezeu datorită tuturor faptelor Sale, pentru că Dumnezeu este atât de minunat, atât de mare, pentru că El este atotputernic și de nepătruns. Dacă tu crezi în Dumnezeu pentru că El este capabil să facă semne și minuni și poate să-i vindece pe bolnavi și să alunge demonii, atunci părerea ta este greșită și unii oameni îți vor spune: „Nu sunt și duhurile rele capabile să facă astfel de lucruri?” Nu înseamnă asta a confunda imaginea lui Dumnezeu cu imaginea Satanei? Astăzi, credința omului în Dumnezeu se datorează multelor Sale fapte și marii cantități de lucrare pe care o face, precum și multelor feluri în care El vorbește. Dumnezeu Își folosește cuvântările pentru a cuceri omul și a-l desăvârși. Omul crede în Dumnezeu datorită multelor fapte ale Sale, nu pentru că El este capabil să arate semne și minuni; omul ajunge doar să-L cunoască pe Dumnezeu numai pentru că-l vede faptele. Doar prin cunoașterea faptelor reale ale lui Dumnezeu, a felului în care El lucrează, a metodelor înțelepte pe care le folosește, a modului cum

vorbește El și îl desăvârșește pe om – numai prin cunoașterea acestor aspecte – poți înțelege realitatea lui Dumnezeu și firea Lui, știind ceea ce Îi place, ceea ce detestă și cum lucrează El asupra omului. Înțelegând ceea ce-L place și ceea ce nu-L place lui Dumnezeu, poți să faci diferența între ceea ce este pozitiv și negativ și, prin cunoașterea lui Dumnezeu, progresezi în viața ta. Pe scurt, trebuie să dobândești o cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu și să-ți clarifici opiniile despre credința în Dumnezeu.

Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?

Ca și credincioși în Dumnezeu, fiecare dintre voi ar trebui să aprecieze cum a dobândit într-adevăr maxima înălțare și mântuire primind lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și lucrarea planului Său pe care El îl face în tine astăzi. Dumnezeu a făcut din acest grup de oameni singurul punct de focalizare al lucrării Lui în întregul univers. El Și-a sacrificat tot sângele inimii pentru voi; El a revendicat și v-a dat vouă toată lucrarea Duhului din întregul univers. Iată de ce voi sunteți cei norocoși. Mai mult, El Și-a transferat slava de la Israel, poporul Lui ales, către voi, și va face ca scopul planului Lui să se manifeste pe deplin prin acest grup. De aceea, voi sunteți cei care veți primi moștenirea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunteți moștenitorii slavei lui Dumnezeu. Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: „Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație”. Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși niciunul dintre voi nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de marele balaur roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivesc lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni. Tocmai prin suferința oamenilor, prin calibrul lor și prin toate firile satanice ale oamenilor din acest ținut murdar, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și cucerire, astfel încât, din asta, El să poată obține slavă și să îi poată câștiga pe cei care vor fi martori pentru faptele Lui. Aceasta este întreaga însemnătate a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru

grupul acesta de oameni. Adică, tocmai prin cei care l se împotrivesc face Dumnezeu lucrarea de cucerire și doar astfel poate fi manifestată marea putere a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, numai cei din ținutul necurat sunt vrednici să moștenească slava lui Dumnezeu și numai acest lucru poate evidenția puterea marea a lui Dumnezeu. Iată de ce tocmai din ținutul necurat și de la cei ce trăiesc în ținutul necurat este câștigată slava lui Dumnezeu. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Etapa lucrării lui Isus a fost aceeași: El putea să câștige slava numai în mijlocul fariseilor care îl persecutau; dacă n-ar fi existat persecuția fariseilor și trădarea lui Iuda, Isus n-ar fi fost batjocorit și defăimat, cu atât mai puțin răstignit și astfel, nu ar fi putut câștiga slava. Locul unde lucrează Dumnezeu în fiecare epocă și unde lucrează El în trup este locul unde El câștigă slavă și unde îi câștigă pe cei pe care intenționează să îi câștige. Acesta este planul lucrării lui Dumnezeu și aceasta este gestionarea Lui.

În planul lui Dumnezeu de câteva mii de ani, două părți ale lucrării sunt făcute în trup: mai întâi este lucrarea răstignirii, pentru care El câștigă slavă; cealaltă este lucrarea de cucerire și desăvârșire din zilele de pe urmă, pentru care El câștigă slavă. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Deci nu priviți lucrarea lui Dumnezeu sau însărcinarea dată vouă de Dumnezeu ca pe o chestiune simplă. Sunteți cu toții moștenitori ai unei greutăți a slavei lui Dumnezeu mult mai mari și veșnice și acest lucru a fost hotărât în mod special de Dumnezeu. Din cele două părți ale slavei Lui, una este manifestată în voi; totalitatea unei părți a slavei lui Dumnezeu a fost revărsată asupra voastră, ca să poată să vă fie moștenire. Aceasta este înălțarea voastră din partea lui Dumnezeu și este și planul hotărât de El de multă vreme. Ținând cont de marea lucrării făcute de Dumnezeu în ținutul unde locuiește marele balaur roșu, dacă această lucrare ar fi fost mutată în altă parte, de mult ar fi adus multă roadă și ar fi fost acceptată de om cu promptitudine. Mai mult, această lucrare ar fi mult prea ușor de acceptat de către clericii din occident care cred în Dumnezeu, pentru că etapa lucrării lui Isus servește ca precedent. De aceea, Dumnezeu nu poate îndeplini această etapă a lucrării de câștigare a slavei în altă parte; când lucrarea este susținută de către oameni și recunoscută de națiuni, slava lui Dumnezeu nu poate prelua stăpânirea. Exact aceasta este semnificația extraordinară pe care această etapă a lucrării o deține în acest ținut. Nu există printre voi nicio persoană care să fie protejată de lege – în schimb, sunteți sancționați de lege. Și mai problematic este faptul că oamenii nu vă înțeleg: fie că e vorba de rudele voastre, de părinți, de prieteni sau colegi, niciunul nu vă înțelege. Când sunteți abandonați de Dumnezeu, vă e imposibil să continuați să trăiți pe pământ, dar chiar și așa, oamenii nu pot suporta să fie departe de Dumnezeu, ceea ce este semnificația cuceririi oamenilor și este slava lui Dumnezeu. Ce ați moștenit voi în această zi depășește tot ce au avut apostolii și profeții și este mai mare chiar decât ce a avut Moise și Petru. Binecuvântările nu pot fi obținute într-o zi sau în două; ele trebuie câștigate prin mare sacrificiu. Cu alte cuvinte, trebuie să aveți o dragoste care a îndurat rafinarea, trebuie să aveți o mare credință și trebuie să aveți multe adevăruri pe care Dumnezeu vă cere să le obțineți; mai

mult, trebuie să vă îndreptați spre justiție și să nu fiți niciodată intimidați sau evazivi și trebuie să aveți o dragoste pentru Dumnezeu constantă până la moarte. Trebuie să fiți hotărâți, trebuie să aibă loc schimbări în firea vieții voastre; corupția voastră trebuie vindecată și trebuie să acceptați toate orchestrările lui Dumnezeu, fără cârtire și chiar să fiți ascultători până la moarte. Aceasta este ceea ce ar trebui să obțineți, acesta este scopul final al lucrării lui Dumnezeu și este lucrul pe care îl cere Dumnezeu de la acest grup de oameni. Din moment ce vă dă, la fel El sigur vă va cere în schimb, și va avea cereri potrivite de la voi. Așadar, există un motiv în toată lucrarea pe care o face Dumnezeu, ceea ce arată de ce, în repetate rânduri, Dumnezeu face o lucrare ce stabilește standarde înalte și cerințe stricte. Din acest motiv ar trebui să fiți plini de credință în Dumnezeu. Pe scurt, toată lucrarea lui Dumnezeu este făcută pentru binele vostru, pentru ca voi să puteți deveni vrednici să primiți moștenirea Lui. Asta nu atât pentru slava proprie a lui Dumnezeu, cât pentru mântuirea voastră și pentru a desăvârși acest grup de oameni care au fost loviți atât de profund în ținutul necurat. Ar trebui să înțelegeți voia lui Dumnezeu. Astfel că îi încurajez pe mulți oameni neștiutori care sunt fără înțelegere și rațiune: nu îl puneți pe Dumnezeu la încercare și nu vă mai împotriviți. Dumnezeu a îndurat deja suferința pe care niciun om n-a îndurat-o vreodată, iar cu multă vreme în urmă, a îndurat și mai multă umilință în locul omului. La ce altceva nu poți renunța? Ce ar putea fi mai important decât voia lui Dumnezeu? Ce ar putea fi mai înalt de dragostea lui Dumnezeu? Este deja destul de greu ca Dumnezeu să își împlinească lucrarea în acest ținut necurat; dacă, pe deasupra, omul face fărădelegi cu bună-știință și în mod voit, lucrarea lui Dumnezeu va trebui să dureze mai mult. Pe scurt, asta nu e în interesul nimănui, nu e spre beneficiul nimănui. Dumnezeu nu este limitat de timp; lucrarea Lui și slava Lui sunt pe primul loc. De aceea, El va plăti orice preț pentru lucrarea Lui, oricât de mult durează. Aceasta este firea lui Dumnezeu: El nu Se va odihni până când lucrarea Lui nu este făcută. Lucrarea Lui se va sfârși doar când El câștigă cea de-a doua parte a slavei Lui. Dacă, în tot universul, Dumnezeu nu finalizează a doua parte a lucrării de a câștiga slava, ziua Sa nu va veni niciodată, mâna Lui nu-i va părăsi niciodată pe aleșii Săi, slava Lui nu se va pogorî niciodată peste Israel, iar planul Lui nu se va împlini niciodată. Ar trebui să fiți capabili să vedeți voia lui Dumnezeu și ar trebui să vedeți că lucrarea lui Dumnezeu nu este la fel de simplă precum crearea cerului și a pământului și a tuturor lucrurilor. Asta deoarece lucrarea de azi este transformarea celor care au fost corupți, care sunt extrem de amortiți, este de a-i purifica pe cei care au fost creați, însă procesați de Satana. Nu este de a-i crea pe Adam sau pe Eva, cu atât mai puțin a crea lumina sau a crea fiecare plantă și animal. Dumnezeu face pure lucrurile care au fost corupte de Satana și apoi le câștigă din nou; ele devin lucruri ce îi aparțin Lui și devin slava Lui. Acest lucru nu e cum își închipuie omul, nu e la fel de simplu precum crearea cerului și a pământului și a tuturor celor din ele sau precum lucrarea de blestemare a Satanei în groapa fără fund; mai degrabă, este lucrarea de a transforma omul, preschimbând lucrurile care sunt negative și nu îi aparțin Lui, în lucruri care sunt

pozitive și care Îi aparțin. Aceasta este adevărul din spatele acestei etape a lucrării lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegeți asta și să evitați să simplificați excesiv chestiunile. Lucrarea lui Dumnezeu este diferită de orice lucrare obișnuită. Minunăția și înțelepciunea sa nu pot fi concepute de mintea omului. Dumnezeu nu creează toate lucrurile în timpul acestei etape a lucrării, dar nici nu le distruge. În schimb, El transformă toate lucrurile pe care le-a creat și purifică toate lucrurile care au fost pângărite de Satana. Și astfel, Dumnezeu pornește un mare proiect, care este întreaga semnificație a lucrării lui Dumnezeu. Vezi în aceste cuvinte că lucrarea lui Dumnezeu e cu adevărat atât de simplă?

Ar trebui să trăiești pentru adevăr întrucât crezi în Dumnezeu

Problema obișnuită cu care se confruntă toți oamenii este aceea că înțeleg adevărul, dar nu reușesc să îl pună în practică. Acest lucru se întâmplă pentru că, pe de o parte, ei nu sunt dispuși să plătească prețul și, pe de altă parte, pentru că discernământul lor este prea neadecvat; ei nu pot să vadă nenumăratele dificultăți din viața de zi cu zi, așa cum sunt acestea, și nu știu cum să practice în mod corespunzător. Fiindcă experiențele oamenilor sunt prea superficiale, calibrul lor este prea slab și măsura în care înțeleg adevărul este limitată, ei nu au cum să rezolve dificultățile pe care le întâlnesc în viața de zi cu zi. Ei cred în Dumnezeu doar cu vorba și sunt incapabili să-L aducă pe Dumnezeu în viața lor de zi cu zi. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este Dumnezeu, viața este viață, și e ca și cum oamenii nu ar avea nicio relație cu Dumnezeu în viața lor. Asta gândesc toți. Crezând astfel în Dumnezeu, în realitate, oamenii nu vor fi câștigați și desăvârșiți de El. De fapt, nu e vorba că al lui Dumnezeu cuvânt nu a fost făcut cunoscut, ci, mai degrabă, că abilitatea oamenilor de a primi cuvântul Lui este pur și simplu prea neadecvată. S-ar putea spune că aproape nimeni nu acționează conform intențiilor inițiale ale lui Dumnezeu; mai degrabă, credința lor în Dumnezeu este pe măsura propriilor intenții, a noțiunilor religioase pe care le-au respectat în trecut și a modului propriu de a face lucrurile. Puțini sunt aceia care se transformă în urma acceptării cuvântului lui Dumnezeu și care încep să acționeze potrivit voii Lui. Mai degrabă, oamenii persistă în credințele lor greșite. Când oamenii încep să creadă în Dumnezeu, fac acest lucru din perspectiva regulilor convenționale ale religiei, și trăiesc și interacționează cu ceilalți întru totul conform propriilor filosofii de viață. S-ar putea spune că așa stau lucrurile cu nouă din zece oameni. Foarte puțini sunt aceia care fac un alt plan și întorc o pagină nouă după ce încep să creadă în Dumnezeu. Omenirea nu a reușit să considere drept adevăr cuvântul lui Dumnezeu sau, luându-l ca adevăr, să-l pună în practică.

Să luăm, de exemplu, credința în Isus. Fie că o persoană abia a început să creadă,

fie crede de foarte mult timp, fiecare și-a folosit talentele pe care le avea și și-a demonstrat abilitățile de care dispunea. Oamenii au adăugat, pur și simplu, în viețile lor obișnuite, aceste trei cuvinte, „credința în Dumnezeu”, dar nu au făcut nicio schimbare în firea lor, iar credința lor în Dumnezeu nu a crescut câtuși de puțin. Căutarea lor nu a fost nici caldă, nici rece. Nu au spus că vor renunța la credința lor, dar nici nu au dedicat totul lui Dumnezeu. Nu L-au iubit niciodată cu adevărat pe Dumnezeu și nici nu L-s-a supus Lui. Credința lor în Dumnezeu a fost un amestec de sinceritate și falsitate, au abordat-o cu un ochi deschis și unul închis, și nu au fost serioși în practicarea credinței lor. Ei au continuat într-o astfel de stare de confuzie și, în cele din urmă, au avut parte de o moarte confuză. Ce scop au toate acestea? În zilele noastre, pentru a crede în Dumnezeul practic, trebuie să pornești pe drumul cel bun. Dacă tu crezi în Dumnezeu, nu ar trebui doar să cauți binecuvântări, ci să să-L iubești pe Dumnezeu și să-L cunoști. Prin luminarea Lui și prin propria-ți căutare, poți mânca și bea cuvântul Lui, poți să ajungi la o înțelegere adevărată a Lui și să ai o dragoste adevărată de Dumnezeu care izvorăște din adâncul inimii tale. Cu alte cuvinte, când dragostea ta pentru Dumnezeu este atât de autentică și nimeni nu o poate distruge sau sta în calea iubirii tale pentru El, te afli pe calea cea bună a credinței tale în Dumnezeu. Aceasta dovedește că aparții lui Dumnezeu, căci inima ta este în posesia lui Dumnezeu și nimic altceva nu te mai poate lua în stăpânire. Datorită experienței tale, a prețului pe care l-ai plătit și a lucrării lui Dumnezeu, poți dezvolta o dragoste neașteptată pentru El – și, când o vei face, te vei elibera de influența Satanei și vei ajunge să trăiești în lumina cuvântului lui Dumnezeu. Numai după ce te-ai eliberat de influența întunericului poți spune că L-ai dobândit pe Dumnezeu. Aceasta este ținta pe care trebuie să încerci să o cauți în credința ta în Dumnezeu. Acesta este datoriu fiecăruia dintre voi. Niciunul dintre voi nu ar trebui să se mulțumească cu starea actuală a lucrurilor. Nu puteți fi nehotărâți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și nici să o priviți cu ușurință. Ar trebui să vă gândiți la Dumnezeu din toate privințele, neîncetat, și să le faceți toate de dragul Lui. Și ori de câte ori vorbiți sau acționați, ar trebui să aveți în vedere, în primul rând, interesele casei lui Dumnezeu. Numai astfel puteți fi pe placul inimii lui Dumnezeu.

În credința lor în Dumnezeu, cea mai mare greșală a oamenilor este că ei cred doar verbal, iar Dumnezeu este cu totul absent din viața lor de zi cu zi. Într-adevăr, toți oamenii cred în existența lui Dumnezeu, dar, cu toate acestea, Dumnezeu nu face parte din viața lor de zi cu zi. Gurile oamenilor rostesc multe rugăciuni către Dumnezeu, dar Dumnezeu are puțin loc în inima lor, așa că El îi încearcă neîncetat. Fiindcă oamenii sunt impuri, Dumnezeu nu are de ales decât să-i încerce, astfel încât ei să se rușineze și să ajungă să se cunoască în toiul acestor încercări. Altfel, omenirea s-ar transforma în urmașii arhanghelului și ar deveni din ce în ce mai corupți. Pe parcursul credinței sale în Dumnezeu, fiecare persoană se leapădă de multe dintre intențiile și obiectivele personale sub curățirea neîncetată a lui Dumnezeu. Altfel, Dumnezeu nu S-ar putea folosi de nimeni și nu ar avea cum să facă în oameni lucrarea pe care s-ar cuveni să o facă. Mai întâi,

Dumnezeu îi curăță pe oameni și, prin acest proces, ei pot ajunge la cunoașterea de sine, iar Dumnezeu îi poate schimba. Numai atunci le oferă Dumnezeu viața Sa, și numai în acest fel poate inima lor să se întoarcă pe deplin către Dumnezeu. Așadar, spun că a crede în Dumnezeu nu este atât de simplu pe cât zic oamenii. Din perspectiva lui Dumnezeu, dacă ai doar cunoaștere, dar nu ai cuvântul Lui drept viață și dacă te limitezi numai la propriile cunoștințe, dar nu poți să practici adevărul sau să trăiești cuvântul lui Dumnezeu, atunci aceasta este încă o dovadă că nu ai o inimă care-L iubește pe Dumnezeu și arată că inima ta nu aparține lui Dumnezeu. Omul poate să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu crezând în El: acesta este scopul final și scopul căutării omului. Trebuie să depui efort pentru a trăi cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât să poată da roade în practica ta. Dacă ai numai cunoștințe doctrinare, atunci credința ta în Dumnezeu nu va da roade. Numai dacă apoi practici și trăiești cuvântul Lui, credința ta poate fi considerată desăvârșită și după voia lui Dumnezeu. Pe acest drum, mulți oameni pot vorbi despre multe cunoștințe, dar în ceasul morții lor, ochii li se vor umple de lacrimi și se vor urî pentru că și-au irosit o viață și au trăit degeaba până la o vârstă înaintată. Ei înțeleg doar doctrinele, dar nu pot să pună adevărul în practică sau să fie martori pentru Dumnezeu; în schimb, aleargă pur și simplu de colo-colo, ocupați ca o albină, și doar în ceasul morții văd ei în cele din urmă că le lipsește mărturia adevărată, că nu Îl cunosc deloc pe Dumnezeu. Și nu este oare prea târziu? De ce să nu profiți de prezent și să urmezi adevărul pe care îl iubești? De ce să aștepti până mâine? Dacă în timpul vieții nu suferi pentru adevăr sau nu încerci să-l dobândești, se poate spune că-ți dorești să regreti acest lucru în ceasul morții tale? Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce crezi în Dumnezeu? De fapt, există multe situații în care oamenii, dacă depun cel mai mic efort, pot pune adevărul în practică și, prin urmare, Îl pot mulțumi pe Dumnezeu. Numai pentru că inimile oamenilor sunt mereu posedate de demoni nu pot ei să acționeze de dragul lui Dumnezeu și se grăbesc tot timpul înapoi și încolo de dragul trupului, neavând, în cele din urmă, niciun rezultat. Din acest motiv, oamenii sunt mereu afectați de necazuri și dificultăți. Nu sunt acestea chinurile Satanei? Nu este aceasta stricăciunea trupului? Nu ar trebui să încerci să-L păcălești pe Dumnezeu spunând lucruri doar de formă. Mai degrabă, trebuie să iei măsuri concrete. Nu te înșela singur – ce rost ar avea acest lucru? Ce poți câștiga trăind de dragul trupului și strofocându-te pentru profit și faimă?

Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul

Îmi răspândesc lucrarea printre neamuri. Slava Mea luminează în tot universul; toți oamenii stea-ștea-punct-punct poartă în ei voia Mea și sunt toți mânați de mâna Mea și puși pe sarcinile pe care le-am atribuit. Din acest moment, am intrat într-o epocă nouă,

aducând toți oamenii într-o altă lume. Când M-am întors în „patria” Mea, am început o altă parte a lucrării din planul Meu original, astfel încât omul să ajungă să Mă cunoască mai profund. Eu privesc universul în întregimea lui și văd că^a este timpul potrivit pentru lucrarea Mea, așa că Mă grăbesc de jur-împrejur, făcându-Mi noua lucrare asupra omului. La urma urmei, aceasta este o epocă nouă, și am adus o nouă lucrare pentru a atrage mai mulți oameni noi în noua epocă și a arunca mai mulți dintre cei pe care îi voi alunga. În poporul marelui balaur roșu, am realizat o etapă de lucru de nepătruns pentru ființele umane, făcându-le să se clatine în vânt, după care multe se îndepărtează în liniște cu suflarea vântului. Într-adevăr, aceasta este „aria” pe care urmează să o curăț; după aceasta tânjesc și acesta este și planul Meu. Căci mulți dintre cei răi s-au strecurat înăuntru în timp ce lucrez, dar nu mă grăbesc să-i alung. Mai degrabă, îi voi împrăștia la timpul potrivit. Numai după aceea voi fi izvorul vieții, îngăduindu-le celor care Mă iubesc cu adevărat să primească de la Mine rodul smochinului și aroma crinului. În ținutul în care locuiește Satana, ținutul prafului, nu rămâne aur curat, ci doar nisip și, astfel, confruntându-mă cu aceste împrejurări, fac această etapă a lucrării. Ar trebui să știi că ceea ce câștig Eu este aur curat, rafinat, nu nisip. Cum pot cei răi să rămână în casa Mea? Cum le pot permite vulpilor să fie paraziți în paradisul Meu? Folosesc orice metodă imaginabilă pentru a îndepărta aceste lucruri. Înainte ca voia Mea să fie dezvăluită, nimeni nu e conștient de ce urmează să fac. Profitând de această ocazie, îi îndepărtez pe cei răi și sunt forțați să plece din prezența Mea. Aceasta este ceea ce le fac celor răi, dar va mai fi o zi în care ei să-Mi facă servicii. Dorința oamenilor pentru binecuvântări este mult prea puternică; de aceea Îmi întorc trupul și Îmi arăt neamurilor chipul plin de slavă, pentru ca toți oamenii să poată trăi într-o lume a lor și să se judece pe ei înșiși, în timp ce Eu spun mai departe cuvintele pe care ar trebui să le spun, aprovizionând oamenii cu cele de trebuință. Când oamenii își vor veni în fire, Îmi voi fi răspândit de mult lucrarea. Atunci Îmi voi exprima voia în fața oamenilor și voi începe a doua parte a lucrării Mele asupra oamenilor, lăsându-i pe toți oamenii să Mă urmeze îndeaproape pentru a se coordona cu lucrarea Mea și lăsându-i pe oameni să facă tot ce le stă în putință pentru a împlini împreună cu Mine lucrarea pe care trebuie să o fac.

Nimeni nu are credință că Îmi va vedea slava și nu îi forțez, ci mai degrabă Îmi îndepărtez slava din mijlocul omenirii și o duc într-o altă lume. Când oamenii se pocăiesc din nou, atunci Îmi voi lua slava și o voi arăta unui număr și mai mare de credincioși. Acesta este principiul după care lucrez. Căci există o vreme când slava Mea pleacă din Canaan și există și o vreme când slava Mea îi părăsește pe cei aleși. Mai mult, există o vreme când slava Mea părăsește întregul pământ, făcându-l să se întunece și aruncându-l în întuneric. Nici Țara Canaanului nu va vedea lumina soarelui; toți oamenii își vor pierde credința, dar nimeni nu poate suporta să lase parfumul Țării Canaanului. Numai când voi trece în noul cer și pământ, voi lua cealaltă parte a slavei Mele și o voi

^a Textul original nu include expresia „văd că”.

dezvălui mai întâi în Țara Canaanului, făcând să strălucească o lumină orbitoare pe toată fața pământului, scufundat în întunecimea profundă a nopții, ca întreg pământul să poată veni la lumină; ca oamenii de pe tot pământul să poată veni să ia putere din puterea luminii, permițându-i slavei Mele să crească și să se arate din nou fiecărei națiuni; și ca toată omenirea să-și poată da seama că am venit cu mult timp în urmă în lumea oamenilor și că Mi-am adus de multă vreme slava dinspre Israel către Răsărit; pentru că slava Mea strălucește dinspre Răsărit și a fost adusă din Epoca Harului până în ziua de azi. Dar am plecat din Israel și de acolo am ajuns în Răsărit. Numai când lumina din Răsărit se va transforma treptat în alb, întunericul de pe pământ va începe să se transforme în lumină și numai atunci omul va descoperi că am plecat demult din Israel și că Mă ridic din nou în Răsărit. Odată ce M-am pogorât în Israel și mai târziu am plecat de acolo, nu Mă mai pot naște din nou în Israel, pentru că lucrarea Mea conduce tot universul și, mai mult, fulgerul luminează direct de la Răsărit la Apus. Din acest motiv am coborât în Răsărit și am adus Canaanul popoarelor din Răsărit. Voi aduce oameni din toate părțile pământului în Țara Canaan, și astfel continui să cuvântez în Țara Canaanului pentru a controla întregul univers. În acest moment nu există lumină pe întreg pământul, în afară de Canaan, și toți oamenii sunt amenințați de foame și de frig. Mi-am dat slava lui Israel și apoi Mi-am luat-o înapoi, aducându-i astfel pe israeliți la Răsărit și aducând toată omenirea la Răsărit. I-am adus pe toți la lumină ca să poată fi reuniți cu ea și să se afle în comuniune cu ea și să nu mai trebuiască să o caute. Îi voi lăsa pe toți cei care caută să vadă din nou lumina și să vadă slava pe care o aveam în Israel; îi voi lăsa să vadă că am venit de mult pe un nor alb în mijlocul omenirii, să vadă nenumărați nori albi și fructe în grămezile lor abundente și, mai mult, să vadă pe Iahve Dumnezeuul lui Israel. Îi voi lăsa să se uite la Învățătorul iudeilor, la Mesia cel așteptat și la arătarea Mea deplină, care a fost persecutată de împărați de-a lungul veacurilor. Voi lucra asupra întregului univers și voi face o mare lucrare, dezvăluind toată slava Mea și toate faptele Mele omului în zilele de pe urmă. Îmi voi arăta chipul slăvit în plinătatea Sa celor care M-au așteptat mulți ani, celor care au tânjit să vin pe un nor alb, lui Israel, care a tânjit să Mă arăt din nou și întregii omeniri care Mă prigonește, pentru ca toți să știe că Mi-am luat cu mult timp în urmă slava și am adus-o în Răsărit și nu mai este în Iudeea. Pentru că zilele de pe urmă au venit deja!

Îmi fac lucrarea de-a lungul universului, iar în Răsărit, trosnetele tunetelor se propagă fără sfârșit, zguduind toate națiunile și confesiunile. Este glasul Meu cel care i-a dus pe toți oamenii în prezent. Eu fac ca toți oamenii să fie cucerii de glasul Meu, să cadă în acest curent și să se supună Mie, căci de mult Mi-am revendicat slava de pe tot pământul și am eliberat-o din nou în Răsărit. Cine nu tânjește să-Mi vadă slava? Cine nu-Mi așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea? Cine nu este însetat de reapariția Mea? Cui nu îi este dor de frumusețea Mea? Cine n-ar veni la lumină? Cine nu ar privi la bogăția din Canaan? Cine nu tânjește după întoarcerea Răscumpărătorului? Cine nu-L adoră pe El, a cărui putere este măreață? Glasul Meu se va răspândi pe tot pământul; voi sta

cu fața la aleșii Mei și le voi spune mai multe cuvinte. Ca și tunetele puternice care scutură munții și râurile, Eu rostesc cuvintele Mele întregului univers și omenirii. De aceea, cuvintele din gura Mea au devenit comoara omului și toți oamenii Îmi prețuiesc cuvintele. Fulgerul luminează dinspre Răsărit către Apus. Cuvintele Mele sunt de așa natură încât omul ezită să renunțe la ele, însă, în același timp, le găsește de nepătruns, dar se bucură și mai mult de ele. Toți oamenii sunt mulțumiți și bucuroși, sărbătorindu-Mi venirea, de parcă tocmai s-ar fi născut un prunc. Prin vocea Mea, voi aduce pe toți oamenii înaintea Mea. De atunci, voi intra în mod oficial în rasa oamenilor, pentru ca ei să vină să Mă slăvească. Cu slava pe care o radiez și cuvintele din gura Mea, voi face astfel încât toți oamenii să vină înaintea Mea și să vadă că fulgerul luminează de la Răsărit și că am coborât și pe „Muntele Măslinilor” din Răsărit. Ei vor vedea că sunt deja de mult timp pe pământ, nu ca Fiul evreilor, ci ca Fulgerul din Răsărit. Deoarece de mult am înviat și am plecat din mijlocul omenirii, iar apoi am reapărut cu slavă printre oameni. Eu sunt Cel ce a fost adorat în urmă cu nenumărate veacuri și Eu sunt și copilul părăsit de israeliți în urmă cu nenumărate epoci. Mai mult, Eu sunt Dumnezeu Atotputernic plin de glorie al acestei epoci! Să vină toți înaintea tronului Meu și să-Mi vadă fața plină de slavă, să-Mi audă glasul și să-Mi privească faptele. Aceasta este întreaga Mea voie; este sfârșitul și punctul culminant al planului Meu, precum și scopul gestionării Mele: să fac ca fiecare națiune să se închine Mie, fiecare limbă să Mă recunoască, fiecare om să-și pună credința în Mine și fiecare popor să Mi se supună!

Diferența esențială dintre Dumnezeu întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu

Mulți sunt anii în care Duhul lui Dumnezeu a căutat în timp ce lucrează pe pământ și mulți sunt cei pe care Dumnezeu i-a folosit ca să-Și facă lucrarea de-a lungul veacurilor. Cu toate acestea, Duhul lui Dumnezeu nu a avut un loc de odihnă potrivit, și de aceea Dumnezeu folosește diferiți oameni pentru a-Și face lucrarea. Una peste alta, prin oameni se face lucrarea Lui. Adică, în toți acești ani, lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, ci a fost în continuare dusă mai departe în oameni, până astăzi. Deși Dumnezeu a rostit atât de multe cuvinte și a făcut o lucrare atât de mare, omul tot nu-L cunoaște pe Dumnezeu, totul din cauză că Dumnezeu nu S-a arătat niciodată omului și, de asemenea, din cauză că El nu are nicio formă tangibilă. Și astfel, Dumnezeu trebuie să Își ducă lucrarea – lucrarea de a-i face pe toți oamenii să cunoască semnificația practică a Dumnezeului practic – la capăt. Pentru a atinge acest scop, Dumnezeu trebuie să Își reveleze Duhul în mod tangibil pentru oameni și să Își realizeze lucrarea în mijlocul lor. Adică, doar când Duhul lui Dumnezeu ia formă fizică, în carne și oase, și umblă vizibil printre oameni, însoțindu-i în viețile lor, uneori arătându-Se și uneori ascunzându-Se, sunt capabili oamenii să ajungă la o înțelegere mai profundă a Sa. Dacă Dumnezeu ar

rămâne doar în trup, El nu ar putea să Își finalizeze lucrarea în întregime. Și, după ce a lucrat în trup o perioadă de timp, îndeplinind lucrarea de slujire care trebuie făcută în trup, Dumnezeu va părăsi trupul și va lucra în lumea spirituală în imaginea trupului, tot așa cum a făcut Isus după ce lucrase o perioadă de timp în umanitatea normală și Își terminase toată lucrarea pe care trebuia să o finalizeze. S-ar putea să vă amintiți acest pasaj din „Calea... (5)” – „Îmi amintesc cum Îmi spunea Tatăl Meu: «Pe pământ, fă doar voia Tatălui Tău și du-l la bun sfârșit însărcinarea. Nimic altceva nu Te privește»”. Ce vezi în acest pasaj? Când Dumnezeu vine pe pământ, El Își face lucrarea numai în cadrul divinității, adică ceea ce Duhul ceresc l-a încredințat Dumnezeului întrupat. Când vine, El doar vorbește peste tot pământul, pentru a da glas cuvântărilor Sale prin diverse mijloace și din diferite perspective. Scopurile Sale și principiul de lucru vizează îndeosebi suplinirea lipsurilor omului și învățarea acestuia și El nu Se preocupă cu lucruri precum relațiile interpersonale sau detaliile vieților oamenilor. Principala Sa lucrare de slujire este de a vorbi în numele Duhului. Adică, atunci când Duhul lui Dumnezeu apare tangibil în trup, El doar aprovizionează viața omului și eliberează adevărul. El nu se implică în lucrarea omului, ceea ce înseamnă că El nu ia parte la lucrarea omului. Oamenii nu pot face lucrarea divină, iar Dumnezeu nu ia parte la lucrarea omului. În toți anii de când Dumnezeu a venit pe acest pământ pentru a-Și realiza lucrarea, El a făcut-o întotdeauna prin oameni. Totuși, acești oameni nu pot fi considerați Dumnezeu întrupat, ci doar cei care sunt folosiți de Dumnezeu. Pe de altă parte, Dumnezeul de astăzi poate vorbi direct din perspectiva divinității, trimițând vocea Duhului și lucrând în numele Duhului. Toți aceia pe care Dumnezeu i-a folosit de-a lungul veacurilor sunt, de asemenea, de exemple ale Duhului lui Dumnezeu care lucrează printr-un trup de carne – așadar de ce nu pot fi ei numiți Dumnezeu? Dar Dumnezeul de astăzi este de asemenea Duhul lui Dumnezeu care lucrează direct în trup, tot așa cum și Isus a fost Duhul lui Dumnezeu care lucra în trup; Amândoi sunt numiți Dumnezeu. Deci, care este diferența? Toți oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit de-a lungul veacurilor au fost capabili să gândească și să raționeze în mod normal. Toți au înțeles principiile comportamentului uman. Au avut idei omenești normale și au fost înzestrați cu toate lucrurile pe care oamenii normali ar trebui să le aibă. Majoritatea dintre ei au avut un talent excepțional și o inteligență înnăscută. Când lucrează în acești oameni, Duhul lui Dumnezeu le valorifică talentele, care sunt daruri date de Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu le pune în acțiune talentele, folosindu-le punctele forte în slujba lui Dumnezeu. Totuși, esența lui Dumnezeu este lipsită de idei și de gânduri, nu este denaturată de intenții omenești și chiar e lipsită de ceea ce au oamenii obișnuiți. Adică, El nu este nici măcar familiarizat cu principiile comportamentului uman. Așa stau lucrurile când Dumnezeul din zilele noastre vine pe pământ. Lucrarea Sa și cuvintele Sale nu sunt influențate de intenții omenești sau gânduri omenești, ci sunt o manifestare directă a intențiilor Duhului, iar El lucrează direct în numele lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Duhul vorbește direct, adică divinitatea face lucrarea direct, fără să o amestece cu nicio fărâmbă din intențiile omului. Cu alte cuvinte, Dumnezeul întrupat

reprezintă divinitatea în mod direct, nu are gânduri sau idei omenești și nu are o înțelegere a principiilor comportamentului omenesc. Dacă numai divinitatea ar lucra (adică dacă numai Dumnezeu Însuși ar lucra), nu ar fi posibil ca lucrarea lui Dumnezeu să fie îndeplinită pe pământ. Așadar, când Dumnezeu vine pe pământ, El trebuie să aibă un număr mic de oameni pe care îi folosește pentru a lucra în omenire împreună cu lucrarea pe care Dumnezeu o face în divinitate. Altfel spus, El folosește lucrarea omenească pentru a-Și sprijini lucrarea divină. Dacă nu, omul nu ar avea cum să se implice direct în lucrarea divină. Astfel au stat lucrurile cu Isus și ucenicii Săi. În timpul petrecut în lume, Isus a abolit vechile legi și a stabilit noi porunci. El a rostit, de asemenea, multe cuvinte. Toată această lucrare a fost făcută în divinitate. Ceilalți, precum Petru, Pavel și Ioan, și-au întemeiat toți lucrarea ulterioară pe baza cuvintelor lui Isus. Adică, Dumnezeu Și-a lansat lucrarea în acea epocă, inaugurând începutul Epocii Harului; aceasta înseamnă că El a deschis o nouă eră, abolind-o pe cea veche și, de asemenea, împlinind cuvintele „Dumnezeu este Începutul și Sfârșitul”. Cu alte cuvinte, omul trebuie să realizeze lucrarea omenească pe baza lucrării divine. După ce Isus a spus tot ceea ce trebuia să spună și Și-a terminat lucrarea pe pământ, l-a părăsit pe om. După aceasta, toți oamenii, lucrând, au făcut-o conform principiilor exprimate în cuvintele Sale și au practicat conform adevărurilor despre care a vorbit El. Toți acești oameni au lucrat pentru Isus. Dacă ar fi fost Isus singur care să facă toată lucrarea, indiferent cât de multe cuvinte a rostit, oamenii nu ar fi avut cum să interacționeze cu cuvintele Sale, pentru că El lucra în divinitate și putea rosti doar cuvinte izvorâte din divinitate și nu ar fi putut explica lucrurile așa încât oamenii normali să-l poată înțelege cuvintele. Și astfel, El a trebuit să îi pună pe apostolii și profeții care au venit după El să Îi suplimenteze lucrarea. Acesta este principiul potrivit căruia Dumnezeul întrupat Își face lucrarea – folosind trupul încarnat pentru a vorbi și a lucra pentru ca astfel să ducă la bun sfârșit lucrarea divinității și, mai apoi, folosind câțiva, sau poate mai mulți oameni după inima lui Dumnezeu pentru a suplimenta lucrarea Sa. Adică, Dumnezeu folosește oamenii care sunt după inima Sa pentru a face lucrarea de păstorie și udare a umanității astfel încât aleșii lui Dumnezeu să poată intra în realitatea adevărului.

Dacă, atunci când a venit în trup, Dumnezeu ar fi făcut doar lucrarea divinității și nu ar fi existat oameni după inima Lui care să lucreze la unison cu El, atunci omul ar fi fost incapabil să înțeleagă voia lui Dumnezeu sau să interacționeze cu Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să folosească oameni obișnuiți, care sunt după inima Sa, pentru a finaliza această lucrare, pentru a veghea asupra bisericilor și a le păstori, astfel încât să poată fi atins nivelul pe care procesele cognitive ale omului, creierul său, pot să-l imagineze. Cu alte cuvinte, Dumnezeu folosește un număr mic de oameni care sunt după inima Sa pentru a „traduce” lucrarea pe care El o face în divinitatea Sa, astfel încât să poată fi făcută cunoscută – să transforme limbajul divin în limbaj omenesc, astfel ca toți oamenii să poată să-l priceapă și să-l înțeleagă. Dacă Dumnezeu nu ar face așa, nimeni nu ar înțelege limbajul divin al lui Dumnezeu, din cauză că oamenii după inima

lui Dumnezeu sunt, până la urmă, o minoritate neînsemnată, iar abilitatea omului de a înțelege este redusă. De aceea Dumnezeu alege această metodă numai când lucrează în trupul încarnat. Dacă ar fi doar lucrare divină, nu ar exista nicio modalitate prin care omul să-L cunoască pe Dumnezeu sau să interacționeze cu El, deoarece omul nu înțelege limbajul lui Dumnezeu. Omul este capabil să înțeleagă acest limbaj doar prin intermediul oamenilor după inima lui Dumnezeu, care clarifică cuvintele Sale. Totuși, dacă ar fi doar astfel de oameni care să lucreze în cadrul omenirii, asta ar putea doar să mențină viața normală a omului; nu ar putea să transforme firea omului. Lucrarea lui Dumnezeu nu ar putea să aibă un nou punct de început; ar exista doar aceleași cântece vechi, aceleași vechi banalități. Firea vieții oamenilor se va putea schimba și ei vor putea să continue pe cale de-a lungul timpului doar prin intermediul Dumnezeului întrupat, care spune tot ceea ce trebuie spus și face tot ceea ce trebuie făcut în perioada întrupării Sale și numai după ce oamenii lucrează și experimentează conform cuvintelor Sale. Cel care lucrează în divinitate îl reprezintă pe Dumnezeu, iar aceia care lucrează în cadrul umanității sunt oameni folosiți de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeul întrupat este diferit în mod esențial de oamenii folosiți de Dumnezeu. Dumnezeul întrupat poate să facă lucrarea divinității, în timp ce oamenii folosiți de Dumnezeu nu pot. La începutul fiecărei epoci, Duhul lui Dumnezeu vorbește în mod personal și lansează noua epocă pentru a-l aduce pe om la un început nou de drum. Când a terminat de vorbit, aceasta înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu în divinitatea Sa a luat sfârșit. După aceea, toți oamenii se lasă călăuziți de cei folosiți de Dumnezeu pentru a intra în experiența lor de viață. Din același motiv, aceasta este, de asemenea, etapa în care Dumnezeu îl aduce pe om într-o epocă nouă și oferă oamenilor un nou început, moment în care se încheie lucrarea lui Dumnezeu în trup.

Dumnezeu nu vine pe pământ pentru a-Și desăvârși umanitatea normală, și nici pentru a realiza lucrarea umanității normale. Vine numai pentru a face lucrarea divinității în umanitatea normală. Ceea ce Dumnezeu spune referitor la umanitatea normală nu este cum își imaginează oamenii. Pentru om, „umanitate normală” înseamnă să ai o soție sau un soț și fii și fiice, care sunt dovezi ale faptului că ești o persoană normală; totuși, Dumnezeu nu vede lucrurile așa. Pentru El, umanitatea normală înseamnă a avea gânduri omenești obișnuite, vieți omenești obișnuite și a fi născut din oameni obișnuiți. Dar normalitatea Sa, spre deosebire de cum vorbește omul despre normalitate, nu include a avea o soție sau un soț și copii. Adică, pentru om, umanitatea normală despre care vorbește Dumnezeu este ceea ce omul ar considera absența umanității, aproape fără emoții și aparent fără vreo nevoie trupească, asemenea lui Isus, care a fost o persoană obișnuită doar pe dinafară, având înfățișarea unei persoane obișnuite, dar care, în esență, nu avea în întregime tot ceea ce ar trebui să aibă o persoană obișnuită. Din aceasta se poate vedea că esența Dumnezeului întrupat nu cuprinde tot ceea ce ține de umanitatea normală, ci doar o parte din lucrurile pe care oamenii ar trebui să le aibă, pentru a susține rutina unei vieți normale și a sprijini capacitatea omenească

normală de rațiune. Dar aceste lucruri nu au nimic de-a face cu ceea ce omul consideră umanitate normală. Acestea sunt ceea ce Dumnezeu întrupat ar trebui să aibă. Există aceia care susțin, totuși, că despre Dumnezeul întrupat se poate spune că are o umanitate normală doar dacă are o soție, fii și fiice, o familie; fără aceste lucruri, spun ei, El nu este o persoană normală. Te întreb atunci: „Are Dumnezeu o soție? Este posibil ca Dumnezeu să aibă un soț? Poate Dumnezeu să aibă copii?” Nu sunt acestea erezii? Totuși, Dumnezeul întrupat nu poate să răsară din crăpătura unei stânci sau să cadă din cer. El Se poate naște doar într-o familie omenească normală. De aceea are părinți și surori. Acestea sunt lucrurile pe care umanitatea normală a Dumnezeului întrupat ar trebui să le aibă. Așa a fost cazul cu Isus; Isus a avut un tată și o mamă, surori și frați, și toate acestea erau normale. Dar, dacă El ar fi avut o soție și fii și fiice, atunci umanitatea Lui normală nu ar fi fost aceea pe care Dumnezeu a dorit ca Dumnezeul întrupat să o aibă. Dacă așa ar fi stat lucrurile, El nu ar fi putut să lucreze în numele divinității. El a putut să facă lucrarea divinității tocmai datorită faptului că nu a avut soție și copii, și totuși S-a născut din oameni normali, într-o familie normală. Pentru a clarifica aceasta și mai mult, ceea ce Dumnezeu consideră o persoană normală este o persoană născută într-o familie normală. Doar o astfel de persoană este calificată pentru a face o lucrare divină. Dacă, pe de altă parte, persoana a avut o soție, copii sau un soț, acea persoană nu ar putea să facă lucrarea divină, deoarece ar avea doar umanitatea normală de care au nevoie oamenii, dar nu umanitatea normală pe care o pretinde Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu consideră și ceea ce oamenii înțeleg sunt deseori lucruri extrem de diferite, foarte departe unul de altul. În această etapă a lucrării lui Dumnezeu, există multe aspecte care sunt contrare noțiunilor oamenilor și diferă foarte mult de ele. Se poate spune că în această etapă a lucrării lui Dumnezeu numai divinitatea este implicată în lucrare, în timp ce omenirea acordă sprijin. Deoarece Dumnezeu vine pe pământ ca să-Și facă El Însuși lucrarea, mai degrabă decât să-i permită omului să își aducă contribuția, Se întrupează pe Sine Însuși (într-o persoană incompletă, normală) ca să-Și facă lucrarea. El folosește această întrupare pentru a prezenta omenirii o nouă epocă, pentru a spune omenirii despre următoarea etapă a lucrării Sale și pentru a le cere oamenilor să practice în conformitate cu calea descrisă în cuvintele Sale. Astfel se încheie lucrarea lui Dumnezeu în trup; El este pe cale să plece din rândul oamenilor, fără să mai trăiască în trupul umanității normale, ci mai degrabă îndepărtându-Se de om pentru a-Și continua o altă parte a lucrării. Atunci, folosind oameni după inima Sa, El Își continuă lucrarea pe pământ în acest grup de oameni, dar în umanitatea lor.

Dumnezeul întrupat nu poate sta cu omul pentru totdeauna deoarece Dumnezeu are mai multe alte lucrări de făcut. El nu poate fi legat de trup; El trebuie să abandoneze trupul pentru a face lucrarea pe care trebuie să o facă, deși face acea lucrare într-un chip trupesc. Când Dumnezeu vine pe pământ, El nu așteaptă până să atingă forma pe care o persoană normală ar trebui să o obțină înainte de a muri și de a părăsi omenirea.

Indiferent cât de bătrân este trupul Său, când lucrarea Lui se termină, El pleacă și părăsește oamenii. Pentru El nu există vârstă, El nu Își numără zilele conform duratei de viață omenești; în schimb, El Își termină viața în trup conform etapelor lucrării Sale. Poate există unii care simt că Dumnezeu, venind în trup, trebuie să îmbătrânească într-o anumită măsură, să devină adult, să ajungă la o vârstă înaintată și să plece doar când acel trup moare. Aceasta este imaginația omului; Dumnezeu nu lucrează astfel. El vine în trup numai ca să facă lucrarea pe care El trebuie să o facă, și nu să trăiască viața unui om normal născut din părinți, care crește, își întemeiază o familie, începe o carieră, face și crește copii sau experimentează bucuriile și necazurile vieții – toate activitățile unui om normal. Când Dumnezeu vine pe pământ, acesta este Duhul lui Dumnezeu care îmbracă un trup, care vine în trup, dar Dumnezeu nu duce viața unei persoane normale. El vine doar pentru a îndeplini o parte din planul Său de gestionare (planul mântuirii). După aceea, El va părăsi omenirea. Când vine în trup, Duhul lui Dumnezeu nu desăvârșește umanitatea normală a trupului. Mai degrabă, la un moment pe care Dumnezeu l-a predeterminat, divinitatea trece direct la lucru. Apoi, după ce a făcut tot ceea ce trebuie să facă și după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de slujire, lucrarea Duhului lui Dumnezeu în această etapă este terminată, moment în care viața Dumnezeului întrupat se termină, de asemenea, indiferent dacă trupul Său Și-a consumat zilele. Aceasta înseamnă că, indiferent în ce etapă a vieții ajunge trupul, indiferent cât de mult trăiește pe pământ, totul este decis de lucrarea Duhului. Nu are nimic a face cu ceea ce consideră omul a fi umanitate normală. Luați-L pe Isus ca exemplu. El a trăit în trup timp de treizeci și trei de ani și jumătate. În ceea ce privește durata de viață a unui trup omenesc, El nu ar fi trebuit să moară la acea vârstă și nu ar fi trebuit să plece. Dar pe Duhul lui Dumnezeu nu Îl interesa acest lucru. Lucrarea Sa fiind terminată, în acel moment, trupul a fost luat, dispărând împreună cu Duhul. Acesta este principiul prin care Dumnezeu lucrează în trup. Și astfel, la drept vorbind, umanitatea Dumnezeului întrupat nu are o importanță primară. Pentru a reitera, El vine pe pământ nu pentru a trăi viața unei ființe umane normale. El nu Își întemeiază mai întâi o viață normală umană și apoi începe să lucreze. Mai degrabă, atât timp cât El Se naște într-o familie umană normală, El poate face lucrarea divină, lucrare care este neîntinată de intențiile omului, care nu este trupească, una care, cu siguranță, nu adoptă căile societății și nu implică gândurile sau noțiunile omului și, în plus, nu are de-a face cu filosofii de viață ale omului. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu întrupat intenționează să o facă și ea este, de asemenea, semnificația practică a întrupării Sale. Dumnezeu vine în trup, în principal, pentru a face o etapă a lucrării care trebuie făcută în trup, fără a trece prin alte procese triviale și, în ceea ce privește experiențele unui om normal, El nu le are. Lucrarea pe care trupul lui Dumnezeu trebuie să o facă nu include experiențe omenești obișnuite. Astfel, Dumnezeu vine în trup pentru a îndeplini lucrarea pe care El trebuie să o îndeplinească în trup. Restul nu are nicio legătură cu El; El nu trece prin atât de multe procese triviale. Odată ce lucrarea Sa este făcută, semnificația

Întrupării Sale se termină de asemenea. Terminarea acestei etape înseamnă că lucrarea pe care El trebuie să o facă în trup s-a terminat, iar lucrarea de slujire a trupului Său este finalizată. Dar El nu poate să continue să lucreze în trup la nesfârșit. El trebuie să lucreze într-un alt loc, un loc în afara trupului. Doar astfel poate lucrarea Lui să fie realizată pe deplin și să avanseze și mai mult. Dumnezeu lucrează conform planului Său original. El știe la fel de clar precum palma mâinii Sale ce lucrare trebuie să facă și ce lucrare a finalizat. Dumnezeu îl conduce pe fiecare om pe o cale pe care El a predestinat-o deja. Nimeni nu poate scăpa de aceasta. Doar aceia care urmează călăuzirea Duhului lui Dumnezeu vor putea să intre în odihnă. S-ar putea ca, în lucrarea de mai târziu, să nu fie Dumnezeu cel care vorbește în trup pentru a călăuzi omul, ci un Duh cu formă tangibilă care călăuzește viața omului. Doar atunci va putea omul să Îl atingă în mod concret pe Dumnezeu, să se uite la Dumnezeu și să intre mai bine în realitatea pe care o pretinde Dumnezeu, pentru a deveni desăvârșit de Dumnezeul practic. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o îndeplinească și ceea ce El a planificat cu mult timp în urmă. Din aceasta, voi ar trebui să vedeți cu toții calea pe care ar trebui să mergeți!

Scapă de influența întunericului și vei fi câștigat de Dumnezeu

Ce este influența întunericului? Această așa-numită „influență a întunericului” este influența vicleniei, corupției, constrângerii și controlului oamenilor de către Satana; influența Satanei este o influență care are o aură a morții. Toți cei care trăiesc sub domeniul Satanei sunt condamnați să piară. Cum poți să scapi de influența întunericului după ce ai dobândit credința în Dumnezeu? După ce te-ai rugat sincer la Dumnezeu, îți întorci întru totul inima către El, moment în care inima ta este mișcată de Duhul lui Dumnezeu. Devii dispus să I te oferi Lui pe deplin și, în acest moment, vei fi scăpat de influența întunericului. Dacă tot ceea ce face omul este plăcut lui Dumnezeu și conform cerințelor Lui, atunci el este o persoană care trăiește în cuvintele lui Dumnezeu și sub grija și protecția Sa. Dacă oamenii nu pot să pună cuvintele lui Dumnezeu în practică, dacă încearcă mereu să-L păcălească, purtându-se într-un mod superficial față de El și necrezând în existența Lui, atunci toți acești oameni trăiesc sub influența întunericului. Oamenii care nu au primit mântuirea lui Dumnezeu trăiesc sub domeniul Satanei; adică, ei toți trăiesc sub influența întunericului. Aceia care nu cred în Dumnezeu trăiesc sub domeniul Satanei. Până și aceia care cred în existența lui Dumnezeu s-ar putea să nu trăiască neapărat în lumina Sa, întrucât aceia care cred în El s-ar putea să nu trăiască, de fapt, în cuvintele Lui și nici să nu se poată supune lui Dumnezeu. Omul este limitat doar la a crede în Dumnezeu și, pentru că nu-L cunoaște pe Dumnezeu, el încă trăiește în baza regulilor vechi, printre cuvintele moarte, având o viață întunecată și nesigură,

nici pe deplin purificat de Dumnezeu, nici întru totul câștigat de Dumnezeu. De aceea, deși este de la sine înțeles că aceia care nu cred în Dumnezeu trăiesc sub influența întunericului, chiar și cei care cred în Dumnezeu s-ar putea să mai fie sub influența lui, căci sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt. Toți aceia care nu au primit harul sau mila lui Dumnezeu și cei care nu pot vedea lucrarea Duhului Sfânt trăiesc sub influența întunericului; și, în mare parte a timpului, așa trăiesc și cei care doar se bucură de harul lui Dumnezeu, dar, totuși, nu Îl cunosc. Dacă un om crede în Dumnezeu, dar își petrece majoritatea vieții trăind sub influența întunericului, atunci existența acestui om și-a pierdut sensul – și ce nevoie mai este să-i menționăm pe oamenii care nu cred că Dumnezeu există?

Toți cei care nu pot accepta lucrarea lui Dumnezeu sau care acceptă lucrarea lui Dumnezeu însă nu pot să-l îndeplinească cerințele sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Doar aceia care caută adevărul și sunt capabili să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu vor primi binecuvântări de la El și doar ei vor scăpa de sub influența întunericului. Aceia care nu au fost eliberați, care sunt întotdeauna controlați de anumite lucruri și care nu sunt capabili să își ofere inimile lui Dumnezeu sunt oameni în robia Satanei, care trăiesc într-o aură a morții. Aceia care nu sunt fideli propriilor îndatoriri, care nu sunt fideli însărcinării date de Dumnezeu și care nu reușesc să-și îndeplinească funcțiile în biserică trăiesc sub influența întunericului. Aceia care în mod deliberat deranjează viața bisericii, care voit seamănă discordie între frații și surorile lor sau care formează clii sunt oameni care trăiesc și mai adânc sub influența întunericului, în robia Satanei. Aceia care au o relație necorespunzătoare cu Dumnezeu, care au întotdeauna dorințe extravagante, care întotdeauna vor să capete un avantaj și care niciodată nu caută transformarea firii lor sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Aceia care sunt întotdeauna neglijenți și niciodată serioși în practicarea adevărului și care nu caută să îndeplinească voia lui Dumnezeu, ci doar să își satisfacă propriul trup sunt, de asemenea, oameni care trăiesc sub influența întunericului, învăluți în moarte. Aceia care se dedau necinstei și înșelăciunii când lucrează pentru Dumnezeu, care Îl tratează pe Dumnezeu într-o manieră superficială, Îl înșală pe Dumnezeu și care întotdeauna fac planuri pentru sine sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Toți aceia care nu pot să-L iubească pe Dumnezeu cu sinceritate, care nu caută adevărul și care nu se concentrează pe transformarea firii lor sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului.

Dacă vrei să fii lăudat de Dumnezeu, trebuie mai întâi să scapi de influența întunecată a Satanei, să îți deschizi inima față de Dumnezeu și să I-o oferi pe deplin. Ar lăuda Dumnezeu lucrurile pe care le faci acum? Ți-ai întors inima spre Dumnezeu? Au fost lucrurile pe care le-ai făcut cele pe care ți le-a cerut Dumnezeu? Se conformează adevărului? Cercetează-te tot timpul și axează-te pe a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu; expune-ți inima înaintea Lui, iubește-L cu sinceritate și sacrifică-te cu devotament pentru Dumnezeu. Oamenii care fac aceste lucruri vor primi cu siguranță

lauda lui Dumnezeu. Toți aceia care cred în Dumnezeu și, totuși, nu caută adevărul, nu au cum să scape de influența Satanei. Toți aceia care nu-și trăiesc viața cu sinceritate, care se poartă într-un fel în fața celorlalți și altfel în spatele lor, care dau impresia de umilință, răbdare și iubire, deși în esență sunt prefăcuți și vicleni și nu îi sunt loiali lui Dumnezeu, sunt reprezentanții tipici ai celor care trăiesc sub influența întunericului; sunt din neamul șarpelui. Cei care cred în Dumnezeu doar pentru propriul câștig, care sunt neprihăniți de sine și încrezuți, care se laudă și își protejează statutul sunt oameni care îl iubesc pe Satana și se opun adevărului. Acești oameni l se împotrivesc lui Dumnezeu și îi aparțin întru totul Satanei. Cei care nu sunt atenți la poverile lui Dumnezeu, care nu îl slujesc pe Dumnezeu cu toată inima, care sunt întotdeauna preocupați de propriile interese și de interesele propriei familii, care nu sunt capabili să abandoneze totul ca să se sacrifice pentru Dumnezeu și care niciodată nu trăiesc după cuvintele Lui sunt oameni din afara cuvintelor Sale. Astfel de oameni nu pot primi lauda lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu a creat oamenii, a făcut asta pentru ca ei să se poată bucura de bogăția Sa și să îl iubească sincer; în acest mod, oamenii aveau să trăiască în lumina Lui. Astăzi, lumina lui Dumnezeu nu strălucește asupra oamenilor care nu pot să-L iubească pe Dumnezeu, cărora nu le pasă de poverile Lui, care nu sunt capabili să-și ofere întru totul inimile lui Dumnezeu, care nu sunt capabili să ia inima Sa ca și cum ar fi a lor și care nu sunt în stare să ducă poverile lui Dumnezeu ca și când ar fi ale lor – și, prin urmare, toți acești oameni trăiesc sub influența întunericului. Ei sunt pe o cale care este diametral opusă voii lui Dumnezeu și în ceea ce fac nu există niciun pic de adevăr. Ei se tăvălesc în noroi cu Satana; sunt oameni care trăiesc sub influența întunericului. Dacă poți să bei și să mănânci deseori cuvintele lui Dumnezeu și să fii atent la voia Sa și să practici cuvintele Sale, atunci îi aparții lui Dumnezeu și ești o persoană care trăiește în limitele cuvintelor Sale. Ești dispus să scapi de sub domeniul Satanei și să trăiești în lumina lui Dumnezeu? Dacă trăiești în limitele cuvintelor lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt va avea o oportunitate să își săvârșească lucrarea; dacă trăiești sub influența Satanei, atunci nu îi vei oferi o astfel de oportunitate Duhului Sfânt. Lucrarea pe care Duhul Sfânt o săvârșește asupra oamenilor, lumina pe care El o trimite asupra lor și încrederea pe care El le-o dăruiește oamenilor durează doar un moment; dacă oamenii nu au grijă și nu sunt atenți, lucrarea Duhului Sfânt va trece pe lângă ei. Dacă oamenii trăiesc în limitele cuvintelor lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt va fi cu ei și va lucra asupra lor. Dacă oamenii nu trăiesc în limitele cuvintelor lui Dumnezeu, atunci ei trăiesc în robia Satanei. Dacă oamenii trăiesc cu firi corupte, nu au prezența sau lucrarea Duhului Sfânt. Dacă trăiești în limitele cuvintelor lui Dumnezeu și dacă trăiești în starea cerută de Dumnezeu, atunci îi aparții, iar lucrarea Sa va fi îndeplinită asupra ta; dacă nu trăiești în limitele cerințelor lui Dumnezeu, dar în schimb trăiești sub domeniul Satanei, atunci cu siguranță trăiești sub corupția Satanei. Doar trăind în cuvintele lui Dumnezeu și dăruindu-ți inima Lui poți să-l îndeplinești cerințele; trebuie să faci așa cum spune Dumnezeu, făcând cuvântările Lui temelia existenței tale și realitatea vieții tale; doar

atunci Îi vei aparține lui Dumnezeu. Dacă practici într-adevăr conform vocii lui Dumnezeu, El va lucra asupra ta și atunci vei trăi sub binecuvântările lui Dumnezeu, în lumina înfățișării Sale; vei pricepe lucrarea pe care o îndeplinește Duhul Sfânt și vei simți bucuria prezenței lui Dumnezeu.

Pentru a scăpa de sub influența întunericului, trebuie mai întâi să Îi fii loial lui Dumnezeu și să fii dornic să cauți adevărul; doar atunci vei avea o stare corectă. A trăi într-o stare corectă este condiția pentru a scăpa de sub influența întunericului. A nu avea o stare corectă înseamnă că nu ești loial lui Dumnezeu și că nu ești dornic să cauți adevărul, iar scăparea de sub influența întunericului iese din discuție. Scăparea omului de sub influența întunericului se bazează pe cuvintele Mele, iar oamenii care nu pot practica potrivit cuvintelor Mele nu vor fi capabili să scape de legăturile influenței întunericului. Să trăiești într-o stare corectă înseamnă să trăiești sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, să trăiești într-o stare de loialitate față de Dumnezeu, într-o stare de căutare a adevărului, în realitatea în care te sacrifici sincer pentru El și în starea de a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Cei care trăiesc în aceste stări și în această realitate se vor transforma încet pe măsură ce intră în profunzimea adevărului și se vor transforma odată cu profunzimea lucrării; și, în final, cu siguranță vor deveni oameni care sunt câștigați de Dumnezeu și care Îl iubesc sincer. Aceia care au scăpat de sub influența întunericului pot trepta să perceapă voia lui Dumnezeu și să ajungă să o înțeleagă, devenind în cele din urmă confidenții Lui. Nu numai că nu au noțiuni despre Dumnezeu și nu se răzvrătesc împotriva Lui, ci detestă chiar mai mult acele noțiuni și răzvrătirea care îi subjugau înainte, iar în inimile lor se naște o iubire adevărată pentru Dumnezeu. Oamenii care nu pot scăpa de influența întunericului sunt toți ocupați numai cu trupul lor și plini de răzvrătire; inimile lor sunt pline de noțiuni omenești și filosofii de viață, precum și de propriile intenții și deliberări. Dumnezeu are nevoie de iubirea singulară a omului; are nevoie ca omul să fie ocupat de cuvintele Lui și de o inimă plină de iubire pentru El. Să trăiești în cuvintele lui Dumnezeu, să cauți în cuvintele Lui ceea ce ar trebui să cauți, să Îl iubești pe Dumnezeu pentru cuvintele Sale, să alergi pentru cuvintele Sale, să trăiești pentru cuvintele Sale – acestea sunt țelurile pe care omul ar trebui să se străduiască să le atingă. Totul trebuie construit pe cuvintele lui Dumnezeu; doar atunci va fi omul în stare să îndeplinească cerințele Lui. Dacă omul nu este echipat cu spusele lui Dumnezeu, el nu este nimic altceva decât un vierme posedat de Satana! Cântărește: cât de mult din cuvântul lui Dumnezeu a prins rădăcini înlăuntrul tău? În ce lucruri trăiești conform cuvintelor Lui? În ce lucruri nu ai trăit potrivit lor? Dacă spusele lui Dumnezeu nu te-au luat complet în stăpânire, atunci ce îți ocupă, mai exact, inima? În viața ta de zi cu zi, ești controlat de Satana sau ești ocupat de cuvintele lui Dumnezeu? Sunt cuvintele Sale temelia rugăciunilor tale? Ai ieșit din starea ta negativă prin luminarea cuvintelor lui Dumnezeu? Să consideri cuvintele lui Dumnezeu ca temelie a existenței tale – în lucrul acesta ar trebui pătrundă toată lumea. Dacă spusele Lui nu sunt prezente în viața ta, atunci trăiești sub influența întunericului, te răzvrătești

împotriva lui Dumnezeu, Îi opui rezistență și Îi dezonorezi numele. Credința în Dumnezeu a unor astfel de oameni este doar necaz și tulburare. Cât din viața ta ai trăit conform cuvintelor Lui? Cât din viața ta nu ai trăit conform cuvintelor Lui? Cât de mult s-a împlinit în tine din ceea ce ți-a cerut cuvântul lui Dumnezeu? Cât de mult s-a pierdut în tine? Ai cercetat îndeaproape astfel de lucruri?

Pentru a scăpa de sub influența întunericului, este nevoie atât de lucrarea Duhului Sfânt, cât și de cooperarea devotată a omului. De ce spun că omul nu este pe drumul cel bun? Oamenii care sunt pe drumul cel bun pot mai întâi să-l ofere lui Dumnezeu inima lor. Pentru a intra în această sarcină este nevoie de foarte mult timp, căci omenirea a trăit dintotdeauna sub influența întunericului și mii de ani s-a aflat în robia Satanei. Prin urmare, această intrare nu poate fi realizată într-o zi sau două. Am ridicat astăzi această chestiune pentru ca oamenii să-și poată percepe propria stare; odată ce omul poartă să discearnă care este influența întunericului și ce înseamnă să trăiască în lumină, intrarea devine mult mai ușoară. Acest lucru se datorează faptului că trebuie să știi care este influența Satanei înainte să poți scăpa de ea; abia apoi vei avea o cale de a te lepăda de ea. Ceea ce este de făcut ulterior îi privește doar pe oameni. Intră în toate dintr-un aspect pozitiv și nu aștepta pasiv niciodată. Doar astfel poți fi câștigat de Dumnezeu.

În credință, ar trebui să ne concentrăm pe realitate – implicarea în ritualuri religioase nu este credință

Câte practici religioase respecți? De câte ori te-ai răzvrătit împotriva cuvântului lui Dumnezeu și ai făcut ce ai vrut tu? De câte ori ai pus cuvântul lui Dumnezeu în practică pentru că îți pasă cu adevărat de poverile Sale și cauți să Îi îndeplinești voia? Ar trebui să înțelegi cuvântul lui Dumnezeu și să-l pui în practică în mod corespunzător. Fii principial în toate acțiunile și faptele tale, deși aceasta nu înseamnă să trăiești după reguli sau să faci ceva în silă, doar de ochii lumii; mai degrabă, înseamnă să practici adevărul și să trăiești după cuvântul lui Dumnezeu. Numai o astfel de practică Îl mulțumește pe Dumnezeu. Fiecare conduită care Îl mulțumește pe Dumnezeu nu este o regulă, ci practicarea adevărului. Unii oameni au o predilecție spre a atrage atenția asupra lor. În prezența fraților și a surorilor lor, s-ar putea să spună că sunt îndatorați lui Dumnezeu, dar, pe la spatele lor, nu practică adevărul și acționează cu totul diferit. Nu sunt aceștia farisei religioși? O persoană care Îl iubește pe Dumnezeu cu adevărat și care deține adevărul este una care Îi este credincioasă lui Dumnezeu, dar care, în exterior, nu se dă în stambă ca fiind astfel. O astfel de persoană e dispusă să practice adevărul când apar situații și nu vorbește și nu se poartă într-un mod care se împotrivesc conștiinței sale. Acest tip de persoană demonstrează înțelepciune când apar probleme și este principială în faptele sale, indiferent de circumstanțe. Acest fel de persoană poate sluji sincer. Există unii care adesea arată un pretins devotament

îndatoririi lor față de Dumnezeu; ei își petrec zilele cu sprâncenele încruntate de griji, afișând un aer afectat și pretinzând a fi demni de milă. Câtă josnicie! Dacă i-ai întreba „Poți să-mi spui cum Îi ești îndatorat lui Dumnezeu?”, atunci ei ar rămâne fără cuvinte. Dacă Îi ești credincios lui Dumnezeu, atunci nu vorbești în exterior despre asta; în schimb, demonstrează-ți dragostea pentru Dumnezeu prin practica efectivă și roagă-te Lui cu o inimă sinceră. Toți cei care au de-a face cu Dumnezeu doar verbal și superficial sunt ipocriți! Unii vorbesc despre îndatorirea lor față de Dumnezeu de fiecare dată când se roagă și încep să plângă de câte ori se roagă, chiar și fără să fie mișcați de Duhul Sfânt. Oamenii de felul acesta sunt stăpâniți de ritualuri religioase și de noțiuni; ei trăiesc după astfel de ritualuri și noțiuni, crezând întotdeauna că acele acțiuni Îl mulțumesc pe Dumnezeu și că El agreează evlavia superficială sau lacrimile de tristețe. Ce bine poate să vină din partea unor astfel de oameni absurzi? Pentru a da dovadă de umilință, unii pretind că sunt amabili atunci când vorbesc în prezența altora. Unii sunt slugarnici în mod deliberat în prezența altor oameni, purtându-se ca niște miei fără niciun strop de putere. Este acesta un fel de a fi potrivit oamenilor Împărăției? Oamenii Împărăției ar trebui să fie plini de viață și liberi, inocenți și deschiși, amabili și să trăiască într-o stare de libertate. Ar trebui să aibă integritate și demnitate și să poată mărturisi ferm oriunde merg; asemenea persoane sunt iubite atât de Dumnezeu, cât și de oameni. Aceia care sunt novici în credință au prea multe practici exterioare; ei trebuie să treacă mai întâi printr-o perioadă de tratare și de frângere. Oamenii care cred în Dumnezeu în sinea lor nu pot fi deosebiți la exterior de ceilalți, dar acțiunile și faptele lor sunt demne de laudă. Numai despre astfel de oameni se poate spune că trăiesc cuvântul lui Dumnezeu. Dacă predici Evanghelia în fiecare zi diversilor oameni, în efortul de a le aduce mântuirea, și cu toate acestea, în final, încă trăiești după reguli și doctrine, atunci nu Îi poți aduce slavă lui Dumnezeu. Asemenea oameni sunt figuri religioase, cât și ipocriți. Ori de câte ori se adună acei oameni religioși, ei întreabă: „Soră, cum ți-a mers zilele acestea?” Ea s-ar putea să răspundă: „Simt că sunt datoră față de Dumnezeu și că nu pot să-L împlinesc voia”. O alta ar putea spune: „Și eu, la rândul meu, simt că Îi sunt datoră lui Dumnezeu și că nu pot să-L mulțumesc”. Aceste câteva cuvinte și propoziții exprimă singure lucrurile abjecte din adâncul lor; asemenea cuvinte sunt dintre cele mai detestabile și extrem de respingătoare. Natura unor oameni ca aceștia e în opoziție cu Dumnezeu. Aceia care se concentrează pe realitate comunică orice este în mintea lor și își deschid inimile în părtășie. Nu se implică în niciun fel de exercițiu fals și nu afișează nicio politețe sau veselie goală. Ei sunt întotdeauna direcți și nu se conduc după reguli lumești. Unii oameni au o înclinație spre etalări, chiar până în punctul în care sunt complet lipsiți de rațiune. Când cineva cântă, încep să danseze, fără să-și dea măcar seama că orezul din oalele lor a ars deja. Astfel de oameni nu sunt evlavioși, nici onorabili, și sunt mult prea ușuratici. Toate acest lucruri sunt manifestări ale unei lipse a simțului realității. Când unii oameni au părtășie despre problemele vieții spirituale, deși nu vorbesc despre a-l datora ceva lui Dumnezeu, ei chiar păstrează o dragoste

adevărată pentru El în sinea lor. Sentimentul tău de îndatorare față de Dumnezeu nu are nimic de a face cu alți oameni; tu ești îndatorat față de Dumnezeu, nu față de omenire. Ce rost are să vorbești în mod constant despre aceasta celorlalți? Trebuie să pui accentul pe intrarea în realitate, nu pe zelul exterior sau pe expunere. Ce reprezintă faptele bune de suprafață ale oamenilor? Ele reprezintă trupul și nici măcar cele mai bune dintre practicile exterioare nu prezintă viața; pot doar să arate temperamentul tău individual. Practicile exterioare ale omenirii nu pot îndeplini dorința lui Dumnezeu. Vorbești în mod constant despre îndatorirea ta față de Dumnezeu și, cu toate acestea, nu poți să susții viața altora sau să îi inspiri să Îl iubească pe Dumnezeu. Crezi că aceste acțiuni ale tale Îl vor mulțumi pe Dumnezeu? Simți că acțiunile tale sunt în concordanță cu voia lui Dumnezeu și că aparțin duhului, dar, de fapt, toate sunt absurde! Tu crezi că ceea ce te mulțumește pe tine și ceea ce ești dispus să faci sunt exact acele lucruri care Îl bucură pe Dumnezeu. Poate ceea ce-ți place ție să Îl reprezinte pe Dumnezeu? Poate caracterul unei persoane să Îl reprezinte pe Dumnezeu? Ceea ce te mulțumește pe tine este exact ceea ce Dumnezeu nu poate să sufere, iar obiceiurile tale sunt cele pe care Dumnezeu le detestă și le respinge. Dacă te simți îndatorat, atunci du-te și roagă-te înaintea lui Dumnezeu; nu este nevoie să vorbești altora despre aceasta. Dacă nu te rogi în fața lui Dumnezeu și în schimb atragi în mod constant atenția asupra ta în prezența altora, poate aceasta să împlinească voia lui Dumnezeu? Dacă acțiunile tale sunt întotdeauna doar de fațadă, atunci aceasta înseamnă că ești extrem de vanitos. Ce fel de oameni sunt aceia care fac fapte bune numai de suprafață și sunt lipsiți de realitate? Astfel de oameni sunt doar farisei ipocriți și figuri religioase! Dacă nu vă dezvărați de practicile voastre exterioare și nu sunteți în stare să faceți schimbări, atunci elementele ipocriziei din voi vor crește și mai mult. Cu cât elementele ipocriziei voastre sunt mai mari, cu atât împotrivirea față de Dumnezeu este mai puternică. În final, oamenii ca aceștia vor fi cu siguranță alungați!

Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu

Ca să fii mărturie pentru Dumnezeu și ca să-l faci de rușine pe marele balaur roșu, trebuie să ai un principiu și să îndeplinești o condiție: trebuie să-L iubești pe Dumnezeu în inima ta și să pătrunzi în cuvintele Lui. Dacă nu pătrunzi în cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu vei avea nicio cale să-l rușinezi pe Satana. Prin creșterea vieții tale, tu renunți la marele balaur roșu și aduci o umilință totală peste el; numai asta înseamnă să-l faci într-adevăr de rușine pe marele balaur roșu. Cu cât ești mai dispus să pui în practică cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mare este dovada dragostei tale față de Dumnezeu și a aversiunii față de marele balaur roșu; cu cât ascuți mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mare este dovada dorinței tale pentru adevăr. Oamenii care nu tânjesc după

cuvintele lui Dumnezeu sunt oameni fără viață. Astfel de oameni sunt cei în afara cuvintelor lui Dumnezeu, care aparțin religiei. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu au o cunoaștere mai profundă a cuvintelor Lui, mâncând și bând cuvintele Lui. Dacă nu tânjești după cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu poți mânca și nu poți bea cu adevărat cuvintele Sale, și dacă nu cunoști cuvintele lui Dumnezeu nu ai niciun mijloc de a mărturisi despre El sau de a-L mulțumi.

Crezând în Dumnezeu, cum ar trebui să Îl cunoști pe Dumnezeu? Ar trebui să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu pe baza cuvintelor și a lucrării Lui de astăzi, fără abatere sau eroare și, înainte de toate, ar trebui să cunoști lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta este temelia cunoașterii lui Dumnezeu. Toate acele diferite erori care nu au o înțelegere pură a cuvintelor lui Dumnezeu sunt noțiuni religioase; ele sunt înțelegeri deviate și eronate. Cea mai mare abilitate a personalităților religioase este luarea cuvintelor lui Dumnezeu care au fost înțelese în trecut și compararea cuvintelor de astăzi ale lui Dumnezeu cu acelea. Dacă, în slujirea Dumnezeului de astăzi, te agăți de lucrurile dezvăluite de iluminarea Duhului Sfânt în trecut, atunci slujirea ta va cauza o întrerupere, iar practica ta va fi depășită, nimic altceva decât ceremonie religioasă. Dacă tu crezi că cei care slujesc lui Dumnezeu trebuie să fie umili și răbdători în exterior, pe lângă alte calități, și dacă pui în practică acest tip de cunoaștere astăzi, atunci această cunoaștere este o noțiune religioasă; o astfel de practică a devenit o performanță fariseică. Expresia „noțiuni religioase” se referă la lucruri care sunt depășite și învechite (inclusiv înțelegerea cuvintelor spuse anterior de Dumnezeu și a luminii direct revelate de Duhul Sfânt), și dacă sunt puse în practică astăzi, atunci ele întrerup lucrarea lui Dumnezeu și nu aduc niciun beneficiu omului. Dacă oamenii nu pot să curețe acele lucruri dinlăuntrul lor care aparțin noțiunilor religioase, atunci aceste lucruri vor deveni o mare piedică pentru slujirea lui Dumnezeu de către ei. Persoanele cu noțiuni religioase nu au sub nicio formă cum să țină pasul cu lucrarea Duhului Sfânt – ele se află în urmă cu un pas, apoi doi. Aceasta din cauză că aceste noțiuni religioase determină omul să devină extraordinar de neprihănit de sine și arogant. Dumnezeu nu simte nostalgie pentru ceea ce a zis și a făcut în trecut; dacă un lucru e depășit, El îl elimină. Chiar nu ești în stare să renunți la noțiunile tale? Dacă te agăți de cuvintele pe care Dumnezeu le-a rostit în trecut, dovedește aceasta că tu cunoști lucrarea lui Dumnezeu? Dacă nu poți să accepți astăzi lumina Duhului Sfânt și, în schimb, te agăți de lumina trecutului, poate asta dovedi că urmezi pașii lui Dumnezeu? Încă nu poți renunța la noțiunile religioase? În acest caz, vei deveni cineva care se opune lui Dumnezeu.

Dacă oamenii pot să renunțe la noțiunile religioase, nu își vor folosi mintea pentru a măsura cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu astăzi, și în schimb se va supune direct. Chiar dacă lucrarea lui Dumnezeu este astăzi în mod evident diferită de cea a trecutului, tu tot ești în stare să renunți la concepțiile din trecut și să te supui direct lucrării lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ești capabil de o astfel de înțelegere și ții la loc de cinste lucrarea lui Dumnezeu de astăzi, indiferent cum a lucrat Dumnezeu în trecut, atunci ești cineva care

a renunțat la noțiunile lui, care ascultă de Dumnezeu și care este în stare să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu și să urmeze pașii Săi. Prin aceasta, vei fi cineva care se supune cu adevărat lui Dumnezeu. Tu nu analizezi sau cercetezi lucrarea lui Dumnezeu; este ca și cum Dumnezeu Și-ar fi uitat lucrarea Lui anterioară și tu ai fi uitat-o, de asemenea. Prezentul este prezent, iar trecutul este trecut și, întrucât de astăzi, Dumnezeu a lăsat la o parte ceea ce a făcut în trecut, nu trebuie să te preocupe în continuare de acestea. Numai o astfel de persoană este una care ascultă pe deplin de Dumnezeu și care a renunțat complet la noțiunile sale religioase.

Deoarece există întotdeauna noi evoluții în lucrarea lui Dumnezeu, există o lucrare care devine depășită și veche pe măsură ce noua lucrare se naște. Aceste tipuri diferite de lucrare, veche și nouă, nu sunt contradictorii, ci complementare; fiecare pas continuă de la ultimul. Întrucât există o nouă lucrare, lucrurile vechi trebuie, desigur, eliminate. De exemplu, unele dintre practicile de lungă durată și zicerile obișnuite ale omului, însoțite de mulți ani de experiență și învățături ale acestuia, au format și formează tot felul de noțiuni în mintea omului. Faptul că Dumnezeu încă nu Și-a dezvăluit pe deplin fața adevărată și firea inerentă față de om, împreună cu răspândirea de-a lungul multor ani a teoriilor tradiționale din cele mai vechi timpuri, au fost și mai favorabile ca omul să-și formeze astfel de noțiuni. Este corect să spunem că, în cursul credinței omului în Dumnezeu, influența diferitelor noțiuni a dus la formarea și evoluția continuă în om a tot felul de înțelegeri noționale despre Dumnezeu, ceea ce a făcut ca mulți oameni religioși care slujesc lui Dumnezeu să devină dușmanii Lui. Astfel, cu cât sunt mai puternice noțiunile religioase ale oamenilor, cu atât se opun mai mult lui Dumnezeu și cu atât mai mult sunt ei dușmanii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna nouă și nu este niciodată veche; niciodată nu formează doctrine ci, mai degrabă, se schimbă și se reînnoiește continuu într-o măsură mai mare sau mai mică. A lucra în acest mod este o expresie a firii inerente a lui Dumnezeu Însuși. Este, de asemenea, principiul inerent al lucrării lui Dumnezeu și unul dintre mijloacele prin care Dumnezeu Își realizează lucrarea Sa de gestionare. Dacă Dumnezeu nu ar lucra în acest fel, omul nu s-ar schimba sau nu ar putea să-L cunoască pe Dumnezeu, iar Satana nu ar fi înfrânt. Astfel, în lucrarea Sa, există continuu schimbări care par neobișnuite, dar care sunt de fapt periodice. Cu toate acestea, modul în care omul crede în Dumnezeu este destul de diferit. El se agață de doctrinele și sistemele vechi, familiare și, cu cât sunt mai vechi, cu atât sunt mai plăcute pentru el. Cum ar putea mintea nesăbuită a omului, o minte care este la fel de intransigentă ca piatra, să accepte atât de multă muncă nouă și cuvinte ale lui Dumnezeu de nepătruns? Omul detestă Dumnezeul care este mereu nou și niciodată vechi; lui îi place doar anticul Dumnezeu învechit, care are dinții lungi, părul alb și care este blocat pe loc. Așadar, pentru că Dumnezeu și omul au fiecare propriile lor preferințe, omul a devenit dușmanul lui Dumnezeu. Multe dintre aceste contradicții există încă și astăzi, într-un moment în care Dumnezeu a făcut o nouă lucrare timp de aproape șase mii de ani. Acestea sunt, prin urmare, dincolo de remediare. Poate că este din cauza încăpățânării

omului sau a inviolabilității decretelor administrative ale lui Dumnezeu de către orice om – dar acei clerici și femei încă se agață de cărți vechi și de hârtii mucegăite, în timp ce Dumnezeu își continuă lucrarea Sa neterminată de gestionare (planul mântuirii) ca și cum nu ar avea pe nimeni de partea Lui. Deși aceste contradicții fac omul și pe Dumnezeu dușmani și sunt chiar de nerezolvat, Dumnezeu nu le acordă nicio atenție, ca și cum ar fi acolo și nu ar fi acolo. Omul, totuși, se leagă de convingerile și noțiunile sale și nu renunță niciodată la ele. Totuși, un lucru este evident: chiar dacă omul nu se abate de la poziția sa, picioarele lui Dumnezeu se mișcă mereu și El își schimbă întotdeauna poziția în funcție de mediul înconjurător. În final, omul va fi învins fără luptă. Între timp, Dumnezeu este cel mai mare dușman al tuturor dușmanilor Lui învinși și este, de asemenea, campionul oamenilor învinși și totodată al celor neînvinși. Cine poate să concureze cu Dumnezeu și să fie victorios? Noțiunile omului par a veni de la Dumnezeu, deoarece multe dintre ele s-au născut la începutul lucrării lui Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu nu-l iartă pe om din cauza aceasta și, de altfel, El nu laudă omul pentru crearea de serii după serii de produse „pentru Dumnezeu”, în urma lucrării Sale, care sunt în afara lucrării Lui. În schimb, El este extrem de dezgustat de noțiunile omului și de credințele vechi, pioase, și nu are de gând să conștientizeze data la care aceste noțiuni au apărut pentru prima dată. El nu acceptă deloc faptul că aceste noțiuni sunt cauzate de lucrarea Lui, deoarece noțiunile omului sunt răspândite de om; sursa lor este în gândurile și în mintea omului – nu este Dumnezeu, ci Satana. Intenția lui Dumnezeu a fost întotdeauna ca lucrarea Sa să fie nouă și vie, nu veche și moartă, iar ceea ce El îl face pe om să respecte variază în funcție de epocă și perioadă și nu este veșnic și imuabil. Aceasta este pentru că El este un Dumnezeu care determină omul să trăiască și să fie nou, mai degrabă decât un diavol care face ca omul să moară și să fie bătrân. Nu înțelegeți încă asta? Ai noțiuni despre Dumnezeu și ești incapabil să renunți la ele pentru că ești închis la minte. Nu este pentru că lucrarea lui Dumnezeu are prea puțin sens, nici pentru că lucrarea lui Dumnezeu e diferită de dorințele omenești și, în plus, nici pentru că Dumnezeu este întotdeauna neglijent în îndatoririle Lui. Nu poți renunța la noțiunile tale pentru că ești prea lipsit de ascultare și pentru că nu ai nici cea mai mică asemănare a unei ființe create, și nu pentru că Dumnezeu face lucrurile dificile pentru tine. Tu ai cauzat toate astea și nu ai nicio legătură cu Dumnezeu; toate suferințele și nenorocirile sunt create de om. Gândurile lui Dumnezeu sunt întotdeauna bune: El nu își dorește să te facă să îți crezi noțiuni, ci Își dorește să te schimbi și să te reînnoiești cu trecerea veacurilor. Cu toate acestea, nu știi ce este bine pentru tine și întotdeauna scrutezi sau analizezi. Nu este faptul că Dumnezeu face lucrurile dificile pentru tine, ci că nu ai nicio venerație față de Dumnezeu, iar neascultarea ta este prea mare. O mică ființă creată care îndrăznește să ia o parte neînsemnată din ceea ce a fost dat anterior de Dumnezeu și care după aceea se întoarce și-L atacă pe Dumnezeu folosind-o – nu este aceasta neascultarea omului? Oamenii, este corect să spunem, sunt absolut necalificați să-și exprime punctele de vedere în fața lui Dumnezeu, și sunt cu atât mai puțin calificați

să-și prezinte după bunul plac limbajul ordinar, putred și înflorit – ca să nu spunem mai mult despre aceste noțiuni mucegăite. Nu sunt ele cu atât mai mult fără nicio valoare?

Cineva care slujește cu adevărat lui Dumnezeu este cineva care este după inima lui Dumnezeu, potrivit pentru bunul folos al lui Dumnezeu și este capabil să renunțe la noțiunile religioase. Dacă vrei să mănânci și să bei eficient cuvintele lui Dumnezeu, atunci trebuie să renunți la noțiunile tale religioase. Dacă dorești să Îi slujești lui Dumnezeu, atunci este cu atât mai necesar să renunți la noțiunile religioase și să respecti cuvintele lui Dumnezeu în toate. Asta ar trebui să aibă cineva care Îi slujește lui Dumnezeu. Dacă îți lipsește această cunoaștere, de îndată ce vei sluji, vei cauza distrugeri și tulburări, iar dacă nu renunți la noțiunile tale, atunci vei fi în mod inevitabil doborât la pământ de Dumnezeu, fără să te poți ridica vreodată din nou. Luați prezentul, de exemplu: multe dintre cuvântările și lucrările de astăzi sunt incompatibile cu Biblia și cu lucrarea făcută anterior de Dumnezeu și, dacă nu ai dorința de a asculta, atunci poți cădea oricând. Dacă dorești să slujești în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să renunți mai întâi la noțiunile religioase și să-ți revizuiești opiniile. Multe din cele ce se vor spune vor fi incompatibile cu ceea ce s-a spus în trecut și dacă acum nu ai voința de a asculta, nu vei putea merge pe calea ce urmează. Dacă una dintre metodele de lucru ale lui Dumnezeu s-a înrădăcinat înăuntrul tău și nu ai renunțat niciodată la ea, atunci această metodă va deveni noțiunea ta religioasă. Dacă ceea ce este Dumnezeu s-a înrădăcinat în tine, atunci ai câștigat adevărul, și dacă cuvintele și adevărul lui Dumnezeu sunt capabile să îți devină viață, nu vei mai avea noțiuni despre Dumnezeu. Cei ce posedă o adevărată cunoaștere de Dumnezeu nu vor avea noțiuni și nu vor respecta doctrine.

Pune-ți aceste întrebări pentru a te menține atent:

1. Cunoașterea din tine interferează cu slujirea ta față de Dumnezeu?
2. Câte practici religioase există în viața ta de zi cu zi? Dacă doar afișezi aparența pietății, înseamnă că viața ta a crescut și s-a maturizat?
3. Când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, poți renunța la noțiunile tale religioase?
4. Când te rogi, ești în stare să te îndepărtezi de la ceremonia religioasă?
5. Ești cineva potrivit pentru folosul lui Dumnezeu?
6. Câte dintre cunoștințele tale despre Dumnezeu conțin noțiuni religioase?

Iubirea autentică față de Dumnezeu este spontană

Toți oamenii au fost supuși rafinării datorită cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, omenirea nu ar avea cu siguranță binecuvântarea de a suferi această rafinare. Altfel spus, toți cei care sunt capabili să accepte încercările cuvintelor lui Dumnezeu sunt binecuvântați. Pe baza calibrului inerent al oamenilor, a comportamentului lor și a atitudinilor lor față de Dumnezeu, ei nu sunt vrednici să

primească acest fel de rafinare. Ei s-au bucurat de această binecuvântare tocmai pentru că au fost înălțați de către Dumnezeu. Oamenii obișnuiau să spună că nu sunt vrednici să vadă chipul lui Dumnezeu sau să-l audă cuvintele. Astăzi, faptul că oamenii au primit rafinarea cuvintelor Lui se datorează pe deplin înălțării de la Dumnezeu și milei Lui. Aceasta este binecuvântarea fiecărei persoane care s-a născut în zilele de pe urmă – ați experimentat personal acest lucru? Aspectul în care oamenii trebuie să experimenteze suferința și să întâmpine piedici este predestinat de către Dumnezeu – nu se bazează pe cererile oamenilor. Acesta este adevărul inechivoc. Fiecare credincios ar trebui să aibă capacitatea de a trece prin încercările cuvintelor lui Dumnezeu și să sufere conform cuvintelor Lui. Vă e clar acest lucru? Așadar, în schimbul suferinței prin care ai trecut, ai primit binecuvântările de astăzi; dacă nu suferi pentru Dumnezeu, nu poți primi lauda Lui. Poate că te-ai plâns în trecut, dar oricât de mult te-ai plâns, Dumnezeu nu Își amintește asta despre tine. A sosit ziua de azi și nu e deloc nevoie de a privi spre chestiunile de ieri.

Unii oameni spun că încearcă să-L iubească pe Dumnezeu, dar nu pot. Apoi, când aud că Dumnezeu e pe cale să plece, își găsesc dintr-o dată iubirea pentru El. Unii oameni de regulă nu pun adevărul în practică, iar când aud că Dumnezeu e pe cale să plece furios, vin înaintea Lui și se roagă: „O, Dumnezeule! Te rog, nu pleca. Dă-mi o șansă! Dumnezeule! Nu am fost pe placul Tău în trecut; Ți-am rămas dator și m-am împotrivit Ție. Astăzi sunt dispus să mă ofer Ție cu tot trupul și din toată inima ca să Te pot, în sfârșit, mulțumi și iubi. Nu voi mai avea această oportunitate”. Ai spus vreodată o astfel de rugăciune? Când cineva se roagă astfel, este datorită faptului că vorbele lui Dumnezeu i-au deșteptat conștiința. Toți oamenii sunt indiferenți și înceți la minte. Ei sunt supuși muștrării și rafinării, cu toate acestea nu știu ce încearcă să înfăptuiască Dumnezeu prin asta. Dacă Dumnezeu nu ar lucra astfel, oamenii tot ar fi dezorientați; niciun om nu poate inspira sentimente spirituale în inimile oamenilor. Numai cuvintele lui Dumnezeu, care îi judecă și îi dau în vileag pe oameni pot aduce astfel de roade. Așadar, toate lucrurile sunt obținute și împlinite datorită cuvintelor lui Dumnezeu, și numai datorită cuvintelor Lui a fost stârnită iubirea omului față de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu bazată doar pe conștiința omului nu va dobândi rezultatul dorit. Nu și-au mai bazat oamenii iubirea față de Dumnezeu pe propria conștiință în trecut? A existat măcar o singură persoană care L-a iubit pe Dumnezeu din propria inițiativă? Numai prin încurajarea cuvintelor lui Dumnezeu L-au iubit oamenii pe Dumnezeu. Unii oameni spun: „L-am urmat pe Dumnezeu atâția ani și m-am bucurat de atât de mult har din partea Lui, de atâtea binecuvântări. Am fost supus rafinării și judecății din cuvintele Lui. Așa că am ajuns să înțeleg multe și am văzut iubirea lui Dumnezeu. Trebuie să-L mulțumesc, trebuie să-L răsplătesc harul. Îl voi mulțumi pe Dumnezeu prin moarte și îmi voi baza iubirea față de El pe propria-mi conștiință”. Dacă oamenii ascultă numai ceea ce simt în conștiința lor, nu vor putea simți frumusețea lui Dumnezeu. Dacă se bazează numai pe conștiința lor, iubirea lor față de Dumnezeu va fi plăpândă. Dacă vorbești doar despre a răsplăti

harul și iubirea lui Dumnezeu, nu vei fi impulsionat în iubirea ta față de El; să-L iubești pe baza sentimentelor conștiinței tale este o abordare pasivă. De ce spun că este o abordare pasivă? Aceasta e o chestiune practică. Ce fel de iubire este iubirea ta față de Dumnezeu? Nu înseamnă doar a-L păcăli pe Dumnezeu și a fi superficial în fața Lui? Majoritatea oamenilor cred că, din moment ce nu există nicio răsplată pentru a-L iubi pe Dumnezeu și că o persoană va fi muștrată la fel și pentru că nu-L iubește, atunci, una peste alta, ajunge doar să nu păcătuiești. Așadar, a-L iubi pe Dumnezeu și a-l răsplăti iubirea pe baza sentimentelor conștiinței reprezintă o abordare pasivă și nu este iubirea pentru Dumnezeu care vine spontan din inima cuiva. Iubirea pentru Dumnezeu ar trebui să fie un sentiment autentic izvorât din străfundul inimii unui om. Unii oameni spun: „Eu însumi sunt dispus să-L caut pe Dumnezeu și să-L urmez. Acum, deși Dumnezeu vrea să mă abandoneze, eu tot Îl voi urma. Indiferent dacă El mă vrea sau nu, eu tot Îl voi iubi și, în cele din urmă, trebuie să-L câștig. Îmi ofer inima lui Dumnezeu și, orice ar face El, Îl voi urma toată viața mea. Orice-ar fi, trebuie să-L iubesc pe Dumnezeu și trebuie să-L câștig; nu voi avea odihnă până ce nu-L voi fi câștigat”. Ai genul acesta de hotărâre?

Calea de a crede în Dumnezeu este întocmai calea de a-L iubi. Dacă tu crezi în El, trebuie să-L iubești; cu toate acestea, să-L iubești nu înseamnă doar să-l răsplătești iubirea sau să-L iubești pe baza sentimentelor conștiinței – este o iubire pură față de Dumnezeu. Uneori oamenii sunt incapabili să simtă iubirea lui Dumnezeu doar pe baza pe conștiinței lor. De ce am spus mereu: „Fie ca Duhul lui Dumnezeu să ne miște duhurile”? De ce nu am vorbit despre a mișca conștiința oamenilor așa încât să-L iubească pe Dumnezeu? Deoarece conștiințele oamenilor nu pot simți frumusețea lui Dumnezeu. Dacă nu ești convins de aceste cuvinte, încearcă să-ți folosești conștiința ca să simți iubirea Lui. Ai putea simți un oarecare imbold în acel moment, dar va dispărea în curând. Dacă simți frumusețea lui Dumnezeu doar prin conștiința ta, vei fi impulsionat în timp ce te rogi, dar curând după aceea impulsul se va estompa și va dispărea. De ce oare? Dacă îți folosești doar conștiința, vei fi incapabil să-ți stârnești iubirea față de Dumnezeu; când Îl simți cu adevărat frumusețea în inima ta, duhul tău va fi mișcat de El și doar atunci conștiința ta va fi în stare să-și joace rolul inițial. Asta înseamnă că, atunci când Dumnezeu mișcă duhul omului și când omul are cunoaștere și este încurajat în inima sa, adică, după ce a căpătat experiență, doar atunci va fi capabil să-L iubească efectiv pe Dumnezeu cu conștiința sa. Nu e greșit să-L iubești pe Dumnezeu cu conștiința – acesta este nivelul cel mai de jos al iubirii pentru Dumnezeu. A-L iubi pe Dumnezeu doar „făcând dreptate harului lui Dumnezeu” nu-L va impulsiona pe om să intre în mod proactiv. Când oamenii obțin ceva din lucrarea Duhului Sfânt, adică atunci când văd și simt iubirea lui Dumnezeu în experiența lor practică, atunci când au o oarecare cunoaștere a lui Dumnezeu și văd cu adevărat că Dumnezeu este atât de vrednic de iubirea omenirii și cât de încântător este El, abia atunci sunt capabili să-L iubească într-adevăr pe Dumnezeu.

Când oamenii intră în contact cu Dumnezeu cu inimile lor, când inimile lor sunt

capabile să se întoarcă spre El cu totul, acesta este primul pas al dragostei omului față de Dumnezeu. Dacă vrei să-L iubești pe Dumnezeu, trebuie mai întâi să fii capabil să-ți întorci inima spre El. Ce înseamnă să-ți întorci inima spre Dumnezeu? Înseamnă că tot ceea ce urmărești în inima ta este de dragul iubirii și câștigării lui Dumnezeu. Asta arată că ți-ai întors complet inima spre Dumnezeu. În afară de Dumnezeu și de cuvintele Lui, nu mai există aproape nimic în inima ta (familie, avere, soț, soție, copii sau alte lucruri). Chiar dacă există, aceste lucruri nu-ți pot ocupa inima, iar tu nu te gândești la perspectivele tale de viitor, ci doar urmărești să-L iubești pe Dumnezeu. În acel moment, îți vei fi întors complet inima spre Dumnezeu. Să presupunem că încă mai faci în inima ta planuri pentru tine însuși și urmărești întotdeauna profitul personal, gândind mereu: „Când îi pot adresa o mică cerere lui Dumnezeu? Când se va îmbogăți familia mea? Cum să-mi iau niște haine frumoase?...” Dacă trăiești în starea aceea, asta arată că inima ta nu s-a întors complet spre Dumnezeu. Dacă ai numai cuvintele lui Dumnezeu în inima ta și ești capabil să te rogi lui Dumnezeu și să te apropii de El tot timpul – ca și cum ar fi foarte aproape de tine, ca și cum Dumnezeu ar fi în tine și tu ai fi în El – dacă ești într-o asemenea stare, înseamnă că inima ta este în prezența lui Dumnezeu. Dacă te rogi la Dumnezeu și Îi mănânci și Îi bei cuvintele în fiecare zi, gândindu-te mereu la lucrarea Bisericii, dacă arăți considerație față de voia lui Dumnezeu, dacă îți folosești inima pentru a-L iubi cu adevărat și ești pe placul inimii Lui, atunci inima ta Îi va aparține lui Dumnezeu. Dacă inima ta e ocupată cu o mulțime de alte lucruri, atunci este încă ocupată de Satana și nu s-a întors cu adevărat spre Dumnezeu. Când inima oamenilor s-a întors cu adevărat spre Dumnezeu, acei oameni vor avea pentru El o iubire autentică, spontană, și vor fi capabili să țină cont de lucrarea lui Dumnezeu. Cu toate că încă ar mai putea avea momente de nesăbuiță și iraționalitate, ei țin seama de interesele casei lui Dumnezeu, de lucrarea Lui și de propria schimbare a firii lor, iar intențiile din inima lor sunt bune. Unii oameni pretind mereu că tot ceea ce fac este pentru Biserică, în timp ce lucrează de fapt spre propriul folos. Asemenea oameni au un tip greșit de intenții. Sunt necinstiți și înșelători, iar mare parte din lucrurile pe care le fac sunt din interes personal. Genul acesta de persoană nu urmărește să-L iubească pe Dumnezeu; inima sa încă îi aparține Satanei și nu se poate întoarce către Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu nu are nicio cale să câștige o asemenea persoană.

Dacă dorești să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu și să fii câștigat de către El, primul pas este să-ți întorci complet inima către Dumnezeu. În fiecare lucru pe care îl faci, cercetează-te și întreabă-te: „Fac asta cu o inimă plină de iubire față de Dumnezeu? Există vreo intenție personală în spatele acestui lucru? Care este de fapt scopul pentru care fac asta?” Dacă vrei să-ți încredințezi inima lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să-ți supui propria inimă, să renunți la toate intențiile proprii și să atingi o stare în care exiști în întregime pentru Dumnezeu. Aceasta este calea de a practica dăruirea propriei inimi lui Dumnezeu. Ce înseamnă să-ți supui inima? Înseamnă să renunți la dorințele extravagante ale trupului, să nu râvnești la confort sau la beneficiile statutului. Înseamnă

să faci totul ca să-L mulțumești pe Dumnezeu și inima să-ți fie în întregime pentru El, nu pentru sinele propriu. Asta e îndeajuns.

Iubirea autentică față de Dumnezeu vine din străfundul inimii; este o iubire care există numai pe baza cunoașterii lui Dumnezeu de către om. Când inima cuiva se întoarce cu totul spre Dumnezeu, atunci acea persoană are iubire de Dumnezeu, dar iubirea aceea nu este neapărat pură și nu este neapărat completă. Asta se întâmplă din cauză că încă există o anumită distanță de la a-ți întoarce complet inima către Dumnezeu la a-L înțelege și a-L adora cu adevărat. Felul prin care o persoană dobândește adevărata iubire pentru Dumnezeu și ajunge să cunoască firea lui Dumnezeu este să-și întoarcă inima către El. Când omul își predă propria inimă adevărată lui Dumnezeu, atunci începe să pătrundă în experiența vieții. Astfel, firea lui începe să se schimbe, iubirea lui față de Dumnezeu crește treptat, iar cunoașterea lui despre Dumnezeu crește și ea treptat. Așadar, a-ți întoarce inima către Dumnezeu este singura condiție pentru a intra pe calea cea dreaptă a experienței vieții. Când își depun inimile înaintea lui Dumnezeu, oamenii au doar o inimă care tânjește după El, dar nu una care Îl iubește, fiindcă ei nu-L înțeleg. Chiar dacă, în aceste circumstanțe, chiar au puțină iubire pentru El, ea nu este spontană și nu e autentică. Asta deoarece tot ceea ce vine din trupul omului este un rezultat al emoțiilor și nu provine dintr-o înțelegere autentică. Este doar un impuls de moment și nu poate duce la adorație de durată. Când oamenii nu au o înțelegere a lui Dumnezeu, nu pot decât să-L iubească pe baza propriilor lor preferințe și noțiuni individuale; tipul acesta de iubire nu poate fi numită iubire spontană, nici nu poate fi numită iubire autentică. Inima unui om poate să se întoarcă sincer la Dumnezeu și să fie capabilă să se gândească la interesele lui Dumnezeu în toate, dar, dacă nu are o înțelegere a lui Dumnezeu, nu va putea să aibă o iubire spontană în mod autentic. Tot ce va fi în stare să facă e să îndeplinească anumite funcții pentru Biserică și să-și îndeplinească în parte datoria, dar va face asta fără nicio bază. Firea acestui fel de persoană este greu de schimbat; astfel de oameni fie nu caută adevărul, fie nu-l înțeleg. Chiar dacă o persoană își întoarce complet inima spre Dumnezeu, asta nu înseamnă că iubirea de Dumnezeu din inima ei este complet pură, pentru că aceia care Îl au pe Dumnezeu în inimile lor nu au neapărat și iubire de Dumnezeu în inimile lor. Acest lucru are legătură cu distincția dintre cei care caută să-L înțeleagă pe Dumnezeu și cei care nu caută. Odată ce o persoană Îl înțelege, asta arată că inima ei s-a întors complet către Dumnezeu și arată că iubirea pentru Dumnezeu din inima ei este spontană. Numai o astfel de persoană Îl are pe Dumnezeu în inima ei. A-și întoarce inima spre Dumnezeu este o condiție pentru a pătrunde pe calea cea dreaptă, a-L înțelege pe Dumnezeu și a dobândi iubirea față de Dumnezeu. Nu este un semn că persoana și-a îndeplinit în întregime datoria de a-L iubi pe Dumnezeu, nici că are o iubire autentică pentru El. Singura modalitate prin care o persoană poate obține iubire de Dumnezeu autentică este să-și întoarcă inima către El, care este, de asemenea, primul lucru pe care se cuvine să-l facă drept una dintre creațiile Lui. Cei

care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt cu toții oameni care caută viața, adică oameni care urmăresc adevărul și oameni care Îl doresc cu adevărat pe Dumnezeu; cu toții au luminarea de la Duhul Sfânt și au fost mișcați de către El. Sunt cu toții capabili să dobândească îndrumarea lui Dumnezeu.

Când oamenii pot să simtă că sunt îndatorați lui Dumnezeu, asta se întâmplă pentru că au fost mișcați de către Duh; cei care simt astfel tind să aibă o inimă care tânjește și vor fi capabili să caute intrarea în viață. Dar, dacă te oprești la un anumit pas, vei fi incapabil să mergi mai în profunzime; există încă pericolul de a fi prins în plasa Satanei și, la un moment dat, Satana te va lua prizonier. Iluminarea lui Dumnezeu le permite oamenilor să se cunoască pe ei înșiși și, ulterior, să se simtă îndatorați lui Dumnezeu; devin dispuși să coopereze cu El și să se lepede de toate lucrurile care nu Îi sunt pe plac. Acesta este principiul lucrării lui Dumnezeu. Voi sunteți cu toții dispuși să căutați să creșteți în viață și să Îl iubiți pe Dumnezeu, așa că ați scăpat oare de căile voastre superficiale? Dacă te lepezi numai de aceste căi superficiale și te abții de la un comportament perturbator sau lăudăros, înseamnă asta cu adevărat că urmărești creșterea în viața ta? Dacă te debarasezi de toate comportamentele superficiale, dar nu pătrunzi în cuvintele lui Dumnezeu, asta arată că nu progresezi în mod activ. Care este rădăcina comportamentului superficial? Sunt făcute acțiunile tale de dragul creșterii în viață? Cauți să treci drept unul dintre oamenii lui Dumnezeu? Oricare-ar fi lucrul asupra căruia te concentrezi, este lucrul pe care îl vei trăi; dacă te concentrezi asupra comportamentului superficial, atunci inima ta va fi aruncată adesea spre exterior și nu vei avea cum să cauți creșterea în viața ta. Dumnezeu cere o schimbare a firii, dar tu urmărești mereu lucruri din afară; genul acesta de persoană nu este în stare să-și schimbe firea! În procesul dobândirii maturizării în viață, toți trebuie să urmeze un traseu: trebuie să accepte judecata, mustrarea și desăvârșirea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă nu ai cuvintele lui Dumnezeu, ci te bazezi numai pe propria-ți încredere și voință, tot ceea ce faci este bazat numai pe zel. Asta înseamnă că, dacă vrei să crești în viața ta, trebuie să mănânci și să bei mai mult cuvintele lui Dumnezeu și să le înțelegi mai mult. Toți aceia care sunt desăvârșiți de cuvintele Lui sunt capabili să trăiască potrivit acestora; cei care nu trec prin rafinarea cuvintelor Lui, care nu trec prin judecata cuvintelor Lui, nu pot fi potriviți pentru folosul Lui. Așadar, în ce măsură trăiți potrivit cuvintelor Lui? Practica voastră va fi corectă și conformă voii lui Dumnezeu numai dacă mâncați și beți cuvintele Lui și sunteți capabili să le comparați cu propria stare a vieții și să găsiți o cale de a practica în lumina chestiunilor pe care le-am adus în discuție. Numai cel care are genul acesta de practică are voința de a-L iubi pe Dumnezeu.

Despre practica rugăciunii

Voi nu dați nicio importanță rugăciunii în viața voastră de zi cu zi. Oamenii neglijează chestiunea rugăciunii. Rugăciunile erau de obicei superficiale, omul făcând pur și simplu lucrurile mecanic înaintea lui Dumnezeu. Niciunul nu și-a oferit pe deplin inima înaintea lui Dumnezeu și nu s-a rugat cu adevărat lui Dumnezeu. Oamenii se rugau lui Dumnezeu doar când se iveau necazurile. În tot acest timp, te-ai rugat vreodată cu adevărat lui Dumnezeu? A existat vreodată un moment când ai vărsat lacrimi de durere înaintea lui Dumnezeu? A existat vreun moment când ai venit înaintea Lui ca să te cunoști? Ai avut vreodată o rugăciune deschisă cu Dumnezeu? Rugăciunea vine prin practică: dacă nu te rogi în mod obișnuit acasă, atunci nu vei avea cum să te rogi nici în biserică și, dacă nu te rogi în mod normal în cadrul adunărilor mici, atunci vei fi incapabil să te rogi în cadrul adunărilor mari. Dacă în mod obișnuit nu te apropii de Dumnezeu și nu chibzuiești la cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu vei avea nimic de spus când vine vremea să te rogi și, chiar dacă te rogi, doar te vei preface; nu va fi rugăciune adevărată.

Ce înseamnă să te rogi cu adevărat? Înseamnă să-I spui lui Dumnezeu ce e în inima ta, să comunici cu Dumnezeu după ce ai înțeles voia Lui, să ai comuniune cu El prin cuvintele Lui, să te simți deosebit de apropiat de Dumnezeu, să simți că El Se află în fața ta și să crezi că ai ceva să-I spui. Îți simți inima plină de lumină și simți cât de frumos este Dumnezeu. Te vei simți deosebit de inspirat și, ascultându-te, frații și surorile tale se simt mulțumiți. Vor simți că vorbele pe care le rostești sunt chiar vorbele din inimile lor, cuvintele pe care ei doresc să le spună, de parcă vorbele tale le-ar înlocui pe ale lor. Aceasta este adevărata rugăciune. După ce te-ai rugat cu adevărat, vei avea inima împăcată și vei cunoaște mulțumirea. Puterea de a-L iubi pe Dumnezeu poate crește, și vei simți că nimic din viață nu este mai de preț sau mai semnificativ decât să-L iubești pe Dumnezeu. Toate acestea dovedesc că rugăciunile tale au fost eficiente. Te-ai rugat vreodată astfel?

Și cum rămâne cu conținutul rugăciunii? Rugăciunea ta ar trebui să decurgă pas cu pas, în conformitate cu adevărata stare din inima ta și cu lucrarea Duhului Sfânt; te afli în comuniune cu Dumnezeu, în conformitate cu voia Lui și cu ceea ce El cere de la oameni. Când începi să practici rugăciunea, mai întâi dăruiește-ți inima lui Dumnezeu. Nu căuta să înțelegi voia lui Dumnezeu – încearcă doar să rostești cuvintele venite din inima ta către Dumnezeu. Când vii înaintea lui Dumnezeu, grăiește astfel: „O, Dumnezeule! Abia azi înțeleg că obișnuiam să nu mă supun Ție. Sunt cu adevărat corupt și vrednic de dispreț. Doar mi-am irosit viața. Începând de azi, voi trăi pentru Tine. Voi duce o viață care să aibă un sens și voi face voia Ta. Fie ca Duhul Tău să lucreze întotdeauna în mine și să mă ilumineze și să mă lumineze necontenit. Lasă-mă să aduc mărturie puternică și răsunătoare înaintea Ta. Lasă ca Satana să vadă gloria Ta, mărturia Ta și dovada triumfului Tău manifestându-se în noi”. Când te rogi astfel, inima ta se va elibera pe deplin. După ce te-ai rugat în acest fel, inima ta va fi mai aproape de

Dumnezeu și, dacă te poți ruga adesea în acest fel, Duhul Sfânt va lucra, inevitabil, în tine. Dacă întotdeauna Îl chemi astfel pe Dumnezeu și-ți exprimi hotărârea în fața Lui, va veni ziua când hotărârea ta va fi acceptată înaintea lui Dumnezeu, când inima ta și întreaga ta ființă vor fi câștigate de Dumnezeu și, în cele din urmă, vei fi făcut desăvârșit de către El. Pentru voi, rugăciunea este de cea mai mare importanță. Când te rogi și primești lucrarea Duhului Sfânt, inima ta va fi mișcată de Dumnezeu, iar puterea dragostei pentru Dumnezeu va izvorî din tine. Dacă nu te rogi din inimă, dacă nu-ți deschizi inima către comuniunea cu Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu va avea cum să lucreze în tine. Dacă, după ce te-ai rugat și ai rostit cuvintele din inima ta, Duhul lui Dumnezeu nu Și-a început lucrarea, iar tu nu ai primit nicio inspirație, atunci asta arată că inima ta este lipsită de sinceritate, cuvintele tale nu sunt adevărate și sunt încă impure. Dacă, după ce te-ai rugat, ai un sentiment de mulțumire, atunci rugăciunile tale au fost acceptate de Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu lucrează în tine. Ca persoană ce slujește înaintea lui Dumnezeu, nu poți fi lipsit de rugăciuni. Dacă vezi cu adevărat părtășia cu Dumnezeu ca pe un lucru care e valoros și plin de sens, atunci poți abandona rugăciunea? Nimeni nu poate exista fără comuniunea cu Dumnezeu. Fără rugăciune, tu trăiești în trup, trăiești în lanțurile Satanei; fără rugăciune adevărată, trăiești sub influența întunericului. Sper ca frații și surorile să poată să se roage cu adevărat zi de zi. Nu e vorba despre a urma regulile, ci despre a obține un anumit rezultat. Ești gata să renunți la puțin somn și confort ca să te trezești devreme pentru rugăciunile de dimineață și să te bucuri de cuvintele lui Dumnezeu? Dacă te rogi cu o inimă pură și mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu astfel, atunci vei fi mai acceptabil pentru El. Dacă faci asta în fiecare dimineață, dacă zilnic exersezi dăruirea inimii tale lui Dumnezeu, te implici și trăiești în comuniune cu El, atunci cunoștințele tale despre Dumnezeu vor crește cu siguranță și vei fi putea să înțelegi mai bine voia lui Dumnezeu. Să spui: „O, Dumnezeule! Sunt dornic să-mi îndeplinesc datoria. Pot doar să-Ți dăruiesc Ție întreaga mea ființă, pentru ca Tu să poți câștiga slavă de la noi, să Te poți bucura de mărturia adusă de acest grup al nostru. Te implor să lucrezi în noi, ca să ajung să Te pot iubi cu adevărat, să Te mulțumesc și să Te urmăresc ca pe țelul meu”. Când preiei această povară, cu siguranță Dumnezeu te va face desăvârșit. N-ar trebui să te rogi doar pentru folosul tău, ci și pentru a urma voia lui Dumnezeu și a-L iubi. Acesta este tipul cel mai adevărat de rugăciune. Tu ești o persoană care se roagă pentru a urma voia lui Dumnezeu?

În trecut, voi nu știați cum să vă rugați și neglijați chestiunea rugăciunii. Acum, voi trebuie să faceți tot posibilul pentru a învăța să vă rugați. Dacă nu reușești să-ți aduni puterea dinăuntrul tău spre a-L iubi pe Dumnezeu, atunci cum te rogi? Ar trebui să spui: „O, Dumnezeule! Inima mea nu este în stare să Te iubească cu adevărat. Eu vreau să Te iubesc, dar îmi lipsește puterea. Ce-ar trebui să fac? Fie ca Tu să-mi deschizi ochii spirituali și fie ca Duhul Tău să-mi miște inima. Fă astfel încât, atunci când vin înaintea Ta, să mă dezbar de tot ce e negativ, să încetez să fiu constrâns de vreo persoană,

pricină sau lucru și să-mi dezvălui inima înaintea Ta cu totul, și fă astfel încât să-Ți ofer întreaga mea ființă. Oricum m-ai pune la încercare, eu sunt gata. Acum nu mă gândesc deloc la perspectivele mele și nici nu sunt sub amenințarea morții. Cu o inimă care Te iubește, doresc să caut calea vieții. Fiecare chestiune, fiecare lucru – toate sunt în mâinile Tale; soarta mea este în mâinile Tale și Tu ții însăși viața mea în mâinile Tale. Acum, caut să Te iubesc și, indiferent dacă mă lași să Te iubesc, indiferent cum se amestecă Satana, Eu sunt hotărât să Te iubesc”. Când te confrunți cu această chestiune, să te rogi în acest fel. Dacă te rogi astfel în fiecare zi, puterea de a-L iubi pe Dumnezeu va crește treptat.

Cum putem pătrunde în rugăciunea adevărată?

Când te rogi, inima ta trebuie să fie liniștită înaintea lui Dumnezeu și trebuie să fie sinceră. Comunici cu adevărat și te rogi cu Dumnezeu – nu trebuie să încerci să-L lingușești pe Dumnezeu folosind cuvinte care sună bine. Rugăciunea ar trebui să fie centrată în jurul a ceea ce Dumnezeu dorește să realizeze chiar acum. Cere-I lui Dumnezeu să-ți aducă o mai mare luminare și iluminare, adu-ți starea și necazurile reale în prezența lui Dumnezeu când te rogi, inclusiv hotărârea pe care ai luat-o înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea nu înseamnă să urmezi procedura; înseamnă să-L cauți pe Dumnezeu cu o inimă cinstită. Cere-I lui Dumnezeu să-ți protejeze inima, astfel încât inima ta să fie adesea liniștită înaintea Lui; să facă astfel încât, în mediul în care El te-a plasat, să te cunoști pe tine însuți, să te urăști și să te lepezi de tine, permițându-ți astfel să ai o relație normală cu Dumnezeu și să devii cu adevărat cineva care-L iubește pe Dumnezeu.

Care este semnificația rugăciunii?

Rugăciunea este una dintre modalitățile prin care omul cooperează cu Dumnezeu, este un mijloc prin care omul Îl invocă pe Dumnezeu și este procesul prin care omul este mișcat de Duhul lui Dumnezeu. Se poate spune că oamenii lipsiți de rugăciune sunt oameni morți, fără de spirit, dovadă că le lipsește capacitatea de a fi mișcați de Dumnezeu. Fără rugăciune, ar fi imposibil ca oamenii să ducă o viață spirituală normală și cu atât mai puțin să țină pasul cu lucrarea Duhului Sfânt. A nu te ruga înseamnă a rețea orice legătură cu Dumnezeu și ar fi imposibil să primești lauda lui Dumnezeu. Ca persoană care crede în Dumnezeu, cu cât cineva se roagă mai mult, adică este mai mișcat de Dumnezeu, cu atât va fi mai hotărât și mai capabil să primească nouă luminare de la Dumnezeu. Ca urmare, astfel de oameni pot fi desăvârșiți foarte repede de către Duhul Sfânt.

Care este efectul care trebuie obținut prin rugăciune?

Poate că oamenii sunt capabili să urmeze practica rugăciunii și să înțeleagă semnificația rugăciunii, dar nu este ușor a face astfel încât rugăciunea să aibă efect. Rugăciunea nu înseamnă să urmezi o serie de formalități sau de proceduri ori să reciti cuvintele lui Dumnezeu. Altfel spus, rugăciunea nu înseamnă să repeți papagalicește niște cuvinte și să îi copiezi pe alții. În rugăciune, trebuie să atingi starea în care să poți să-ți dăruiești inima lui Dumnezeu, deschizându-ți inima astfel încât să poată fi mișcată

de Dumnezeu. Dacă vrei ca rugăciunile tale să fie eficiente, atunci ele trebuie întemeiate pe citirea cuvintelor lui Dumnezeu. Doar dacă te rogi folosind cuvintele lui Dumnezeu vei putea primi mai multă luminare și iluminare. Manifestările unei rugăciuni adevărate sunt: să ai o inimă care tânjește după tot ce Dumnezeu cere și, mai mult decât atât, care dorește să îndeplinească aceste cerințe; să urăști tot ceea ce Dumnezeu urăște, iar apoi, pe baza acestui lucru, să dobândești o oarecare înțelegere și să cunoști cu claritate adevărurile pe care le explică Dumnezeu. Când există hotărâre, credință, cunoaștere și o cale prin care să practici după ce te rogi, doar atunci se poate numi adevărată rugăciune și doar acest tip de rugăciune poate fi eficientă. Însă rugăciunea trebuie construită bucurându-se de cuvintele lui Dumnezeu și pe temelia comuniunii cu Dumnezeu întru cuvintele Lui, iar inima trebuie să poată să-L caute pe Dumnezeu și să se liniștească înaintea Lui. O asemenea rugăciune a intrat deja în etapa adevăratei comuniuni cu Dumnezeu.

Cunoștințe de bază despre rugăciune:

1. Nu spune orbește orice îți trece prin minte. Trebuie să existe o povară în inima ta, altfel spus, trebuie să ai un țel când te rogi.

2. Rugăciunea trebuie să conțină cuvintele lui Dumnezeu; ea trebuie să fie întemeiată pe cuvintele lui Dumnezeu.

3. Când te rogi, nu poți readuce în discuție chestiuni învechite. Rugăciunile tale ar trebui să aibă legătură cu actualele cuvinte ale Duhului Sfânt, iar când te rogi, spune-l lui Dumnezeu gândurile tale cele mai lăuntrice.

4. Rugăciunile în grup trebuie centrate în jurul unui nucleu, care este, neapărat, lucrarea actuală a Duhului Sfânt.

5. Toți oamenii trebuie să învețe rugăciunea mijlocitoare. Aceasta este și o modalitate de a arăta respect față de voia lui Dumnezeu.

Viața de rugăciune a unui individ este întemeiată pe înțelegerea semnificației rugăciunii și pe o cunoaștere de bază a rugăciunii. În viața de zi cu zi, roagă-te des pentru neajunsurile proprii, roagă-te să provoci schimbarea în firea vieții tale și roagă-te pe baza cunoștințelor tale despre cuvintele lui Dumnezeu. Fiecare persoană ar trebui să-și stabilească propria viață de rugăciune, ar trebui să se roage de dragul cunoașterii cuvintelor lui Dumnezeu și ar trebui să se roage pentru a căuta cunoașterea lucrării lui Dumnezeu. Expune-ți situația personală înaintea lui Dumnezeu și fii sincer, fără a face prea mult caz de felul în care te rogi, iar ideea principală este să obții o cunoaștere adevărată și să câștigi experiență adevărată din cuvintele lui Dumnezeu. O persoană care urmărește pătrunderea în viața spirituală trebuie să se poată ruga în multiple feluri. Rugăciunea tăcută, chibzuirea asupra cuvintelor lui Dumnezeu, dobândirea cunoașterii lucrării lui Dumnezeu – toate acestea sunt exemple ale lucrării voluntare de părtășie spirituală pentru a dobândi intrarea în viața spirituală normală, care îmbunătățește mereu stările unei persoane înaintea lui Dumnezeu și o împinge să facă mari progrese în viață. Pe scurt, tot ceea ce faci, fie că mănânci sau bei cuvintele lui Dumnezeu, te rogi

în tăcere sau cu glas tare, este pentru a-ți îngădui să vezi clar cuvintele lui Dumnezeu, lucrarea Lui și ceea ce El dorește să dobândească în tine. Mai important, tot ceea ce faci are ca scop atingerea standardelor cerute de Dumnezeu și ridicarea vieții tale la noi înălțimi. Minimul pe care Dumnezeu îl cere de la oameni e ca aceștia să fie capabili să-și deschidă inimile către El. Dacă omul își dăruiește inima curată lui Dumnezeu și spune ce se află cu adevărat în inima sa, atunci Dumnezeu este dornic să lucreze în el. Ceea ce dorește Dumnezeu nu este inima nestatornică a omului, ci o inimă pură și sinceră. Dacă omul nu vorbește cu adevărat din inima lui către Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu îi va mișca inima și nu va lucra în el. Astfel, cel mai important lucru privind rugăciunea este să-l vorbești lui Dumnezeu din inimă, să-l spui despre defectele tale sau firile tale răzvrătite, să-ți deschizi complet sufletul înaintea Lui; doar atunci Dumnezeu va fi interesat de rugăciunile tale, altfel, Își va întoarce chipul de la tine. Criteriul minim pentru rugăciune este că trebuie să-ți poți ține inima liniștită înaintea lui Dumnezeu, iar inima ta nu trebuie să se despartă de Dumnezeu. Poate că în această etapă nu câștigi o perspectivă nouă sau superioară, dar atunci trebuie să folosești rugăciunea pentru a păstra lucrurile așa cum sunt – nu trebuie să regrezezi. Acesta este minimul pe care trebuie să îl obții. Dacă nu poți realiza nici măcar atât, atunci asta dovedește că viața ta spirituală nu este pe făgașul corect. Ca urmare, nu vei reuși să te agăți de viziunea pe care o aveai la început, vei pierde credința în Dumnezeu și ca atare, hotărârea ta se va risipi. Un semn al faptului dacă ai pătruns sau nu în viața spirituală este să vezi dacă rugăciunile tale au intrat pe făgașul corect. Toți oamenii trebuie să pătrundă în această realitate; ei trebuie cu toții să săvârșească lucrarea de a se antrena în mod conștient în rugăciune, nu așteptând pasiv, ci căutând în mod conștient să fie mișcați de Duhul Sfânt. Doar atunci ei vor fi oameni care-L caută cu adevărat pe Dumnezeu.

Când începi să te rogi, nu te supraestima și nu spera să obții totul dintr-o dată. Nu poți face cereri extravagante, așteptându-te ca, de îndată ce deschizi gura, să fii mișcat de Duhul Sfânt sau să primești luminare și iluminare, ori ca Dumnezeu să reverse har asupra ta. Asta nu se va întâmpla; Dumnezeu nu îndeplinește lucruri supranaturale. Dumnezeu împlinește rugăciunile oamenilor atunci când dorește, iar uneori îți testează credința spre a vedea dacă Îi ești loial. Când te rogi, trebuie să ai credință, perseverență și determinare. Majoritatea oamenilor, când abia încep să se pregătească, își pierd entuziasmul deoarece nu reușesc să fie mișcați de Duhul Sfânt. Nu așa trebuie făcut! Trebuie să perseverezi; trebuie să te concentrezi pe a simți atingerea Duhului Sfânt și pe a căuta și explora. Uneori, calea pe care practici nu este dreaptă, iar uneori, motivele și noțiunile tale personale nu pot sta în picioare în fața lui Dumnezeu, deci Duhul lui Dumnezeu nu te poate mișca. În alte momente, Dumnezeu privește dacă ești sau nu credincios. Pe scurt, când te pregătești, ar trebui să plătești un preț mai mare. Dacă descoperi că te abați de pe calea ta de practică, poți schimba felul în care te rogi. Câtă vreme cauți cu o inimă sinceră și ești dornic să primești, atunci Duhul Sfânt te va conduce cu siguranță în această realitate. Uneori, te rogi cu o inimă curată, dar nu simți

să fi fost deosebit de mișcat. În asemenea momente, trebuie să te bazezi pe credință și să fii încredințat că Dumnezeu îți veghează rugăciunile; trebuie să dovedești perseverență în rugăciunile tale.

Fii o persoană onestă; roagă-te pentru a te elibera de viclenia din inima ta. Purifică-te prin rugăciune de fiecare dată, fii mișcat de Duhul lui Dumnezeu prin rugăciune, și firea ta se va schimba treptat. Adevărata viață spirituală este o viață de rugăciune – este o viață mișcată de Duhul Sfânt. Procesul de a fi mișcat de Duhul Sfânt este procesul schimbării firii omului. O viață care nu este mișcată de Duhul Sfânt nu este o viață spirituală, ci doar o viață de ritual religios. Doar cei care sunt adesea mișcați de Duhul Sfânt și luminați și iluminați de Duhul Sfânt au pătruns în viața spirituală. Firea omului se schimbă constant pe când el se roagă. Cu cât Duhul lui Dumnezeu îl mișcă mai mult, cu atât devine mai proactiv și mai supus. La fel, și inima lui va fi treptat purificată, iar firea i se va schimba. Acesta este efectul adevăratei rugăciuni.

Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii

Acum, trebuie să căutați să deveniți oamenii lui Dumnezeu și veți începe să intrați deplin pe drumul cel bun. Să fiți oamenii lui Dumnezeu înseamnă să intrați în Epoca Împărăției. Astăzi, începeți în mod oficial să pătrundeți în ucenicia Împărăției, iar viețile voastre viitoare vor înceta să mai fie la fel de lăncede și neglijente cum erau înainte; trăind în acest fel, este imposibil să atingeți standardele cerute de Dumnezeu. Dacă nu simți nicio urgență, atunci acest lucru arată că nu ai nicio dorință să te îmbunătățești, că ceea ce urmărești e vag și confuz și că ești incapabil de a împlini voia lui Dumnezeu. Pătrunderea în ucenicia Împărăției reprezintă debutul vieții oamenilor lui Dumnezeu – ești dispus să accepți o astfel de ucenicie? Ești dispus să simți un sentiment de urgență? Ești dispus să trăiești sub disciplina lui Dumnezeu? Ești dispus să trăiești sub musturarea lui Dumnezeu? Când cuvintele lui Dumnezeu vor veni peste tine și te vor testa, cum vei acționa? Și ce vei face când te vei confrunta cu tot felul de fapte? În trecut, atenția ta nu era concentrată asupra vieții; astăzi, trebuie să te concentrezi pe a intra în realitatea vieții și să cauți schimbări în firea vieții tale. Asta e ceea ce trebuie dobândit de către oamenii Împărăției. Toți cei care sunt oamenii lui Dumnezeu trebuie să aibă viață, trebuie să accepte ucenicia Împărăției și să caute schimbări în firea vieții lor. Asta cere Dumnezeu de la oamenii Împărăției.

Cerințele lui Dumnezeu pentru oamenii Împărăției sunt după cum urmează:

1. Ei trebuie să accepte însărcinările date de Dumnezeu. Adică trebuie să accepte toate cuvintele rostite în lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.
2. Ei trebuie să intre în ucenicia Împărăției.
3. Ei trebuie să caute să le fie atinse inimile de Dumnezeu. Când inima ta s-a întors

complet la Dumnezeu și ai o viață spirituală normală, vei trăi în tărâmul libertății, ceea ce înseamnă că vei trăi sub grija și protecția dragostei lui Dumnezeu. Numai atunci când trăiești sub grija și protecția lui Dumnezeu Îi vei aparține lui Dumnezeu.

4. Ei trebuie să fie câștigați de Dumnezeu.

5. Ei trebuie să devină o manifestare a gloriei lui Dumnezeu pe pământ.

Aceste cinci puncte reprezintă însărcinările Mele pentru voi. Cuvintele Mele sunt rostite către oamenii lui Dumnezeu și, dacă nu ești dispus să accepți aceste însărcinări, nu te voi forța – dar, dacă le accepți cu adevărat, atunci vei fi în stare să faci voia lui Dumnezeu. Astăzi, începeți să acceptați însărcinările date de Dumnezeu și urmăriți să deveniți poporul Împărăției și să atingeți standardele necesare pentru a fi poporul Împărăției. Acesta este primul pas al intrării. Dacă dorești să faci întru totul voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să accepți aceste cinci însărcinări și, dacă ești capabil să le îndeplinești, vei fi după inima lui Dumnezeu și cu siguranță Dumnezeu Se va folosi mult de tine. Ceea ce este crucial astăzi e să pătrunzi în instruirea pentru Împărăție. Pătrunderea în instruirea pentru Împărăție implică viața spirituală. Anterior, nu s-a vorbit despre viața spirituală, dar astăzi, pe măsură ce începi să pătrunzi în instruirea pentru Împărăție, tu intri în mod oficial în viața spirituală.

Ce fel de viață este viața spirituală? Viața spirituală este aceea în care inima ta s-a întors complet la Dumnezeu și este capabilă să fie atentă la dragostea lui Dumnezeu. Este aceea în care trăiești în cuvintele lui Dumnezeu și nimic altceva nu îți ocupă inima, ești capabil să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi și ești îndrumat de lumina de astăzi a Duhului Sfânt pentru a-ți îndeplini datoria. O astfel de viață între om și Dumnezeu este viața spirituală. Dacă nu reușești să urmezi lumina zilei de astăzi, atunci s-a căscat o prăpastie în relația ta cu Dumnezeu – poate că a fost chiar retezată – și tu ești lipsit de o viață spirituală normală. O relație normală cu Dumnezeu este construită pe temelia acceptării cuvintelor lui Dumnezeu astăzi. Ai o viață spirituală normală? Ai o relație normală cu Dumnezeu? Ești cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt? Dacă ești capabil să urmărești lumina de astăzi a Duhului Sfânt, să înțelegi voia lui Dumnezeu din cuvintele Sale și să pătrunzi în aceste cuvinte, atunci ești cineva care urmează curentul Duhului Sfânt. Dacă nu urmezi curentul Duhului Sfânt, atunci ești, fără îndoială, cineva care nu urmărește adevărul. Duhul Sfânt nu are nicio șansă de a lucra în cei care nu doresc să se îmbunătățească și, prin urmare, astfel de oameni nu pot niciodată să-și adune puterile și sunt întotdeauna pasivi. Astăzi, urmezi tu curentul Duhului Sfânt? Ești în curentul Duhului Sfânt? Ai ieșit dintr-o stare de pasivitate? Toți cei care cred în cuvintele lui Dumnezeu, care iau lucrarea lui Dumnezeu drept temelie și urmează lumina Duhului Sfânt de astăzi – sunt cu toții în curentul Duhului Sfânt. Dacă tu crezi că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt în mod neechivoc adevărate și corecte și dacă tu crezi cuvintele lui Dumnezeu indiferent de ceea ce spune El, atunci ești cineva care urmărește pătrunderea în lucrarea lui Dumnezeu și, astfel, împlinești voia lui Dumnezeu.

Pentru a pătrunde în curentul Duhului Sfânt, trebuie să ai o relație normală cu Dumnezeu și trebuie să te lepezi mai întâi de starea ta de pasivitate. Unii oameni urmează întotdeauna mulțimea, iar inimile lor se îndepărtează prea mult de Dumnezeu; astfel de oameni nu au nicio dorință de a se îmbunătăți, iar standardele pe care le urmăresc sunt prea scăzute. Doar a căuta să-L iubești pe Dumnezeu și să fii câștigat de către El reprezintă voia lui Dumnezeu. Există oameni care își folosesc conștiința doar pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu, dar acest lucru nu poate îndeplini voia lui Dumnezeu; cu cât sunt mai înalte standardele pe care le urmărești, cu atât acest lucru va fi mai în armonie cu voia lui Dumnezeu. Ca persoane normale, care urmăresc iubirea față de Dumnezeu, pătrunderea în Împărăție pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu este viitorul vostru adevărat și o viață care este de cea mai mare valoare și semnificație; nimeni nu este mai binecuvântat decât voi. De ce spun asta? Pentru că cei care nu cred în Dumnezeu trăiesc pentru trup și trăiesc pentru Satana, dar astăzi voi trăiți pentru Dumnezeu și trăiți pentru a face voia lui Dumnezeu. De aceea vă spun că viețile voastre au cea mai mare semnificație. Numai acest grup de oameni care a fost selectat de Dumnezeu poate duce o viață de maximă însemnătate: nimeni altcineva de pe pământ nu poate trăi o viață de o asemenea valoare și semnificație. Pentru că ați fost selectați de Dumnezeu și sunteți ridicați de Dumnezeu și, în plus, datorită iubirii lui Dumnezeu pentru voi, ați înțeles viața adevărată și știți cum să trăiți o viață care este de o valoare maximă. Aceasta nu se datorează bunei voastre urmăriri, ci harului lui Dumnezeu; Cel care a deschis ochii duhului vostru a fost Dumnezeu, iar Cel care v-a atins inima a fost Duhul lui Dumnezeu, dându-vă șansa de a veni înaintea Lui. Dacă Duhul lui Dumnezeu nu v-ar fi luminat, atunci ați fi incapabili să vedeți ce este minunat la Dumnezeu și nici nu ar fi posibil să-L iubiți. Numai pentru că Duhul lui Dumnezeu a atins inimile oamenilor, acestea s-au întors la Dumnezeu. Uneori, când te bucuri de cuvintele lui Dumnezeu, duhul tău este atins și simți că nu poți decât să-L iubești pe Dumnezeu, că există o mare putere în tine și că nu există nimic altceva ce nu poți lăsa la o parte. Dacă simți astfel, atunci ai fost atins de Duhul lui Dumnezeu, iar inima ta s-a întors în totalitate la Dumnezeu și te vei ruga lui Dumnezeu și vei spune: „O, Dumnezeule! Noi am fost cu adevărat predestinați și aleși de Tine. Mă mândresc cu slava Ta și mă simt glorios să fiu unul dintre oamenii Tăi. Voi sacrifica totul și voi da orice pentru a face voia Ta și Îți voi dedica toți anii mei și o viață întreagă de eforturi”. Când te rogi așa, în inima ta vor exista iubire nesfârșită și ascultare adevărată față de Dumnezeu. Ai avut vreodată o experiență ca aceasta? Dacă oamenii sunt adesea atinși de Duhul lui Dumnezeu, atunci sunt deosebit de dornici să se dedice lui Dumnezeu în rugăciunile lor: „O, Dumnezeule! Doresc să văd ziua Ta glorioasă și doresc să trăiesc pentru Tine – nimic nu este mai demn sau mai semnificativ decât să trăiesc pentru Tine, și nu am nici cea mai mică dorință de a trăi pentru Satana și pentru trup. Permițându-mi să trăiesc azi pentru Tine, Tu mă ridici”. Când te-ai rugat în acest fel, vei simți că nu poți să nu-l dai inima ta lui Dumnezeu, că trebuie să-L câștigi pe Dumnezeu și că ai urî să mori fără să-L fi câștigat

cât timp ești în viață. După ce ai rostit o astfel de rugăciune, va exista o putere inepuizabilă în tine și nu vei ști de unde vine; în inima ta va fi o putere nelimitată și vei avea sentimentul că Dumnezeu este atât de minunat și că merită să fie iubit. Acesta este momentul în care vei fi fost atins de Dumnezeu. Toți aceia care au avut o astfel de experiență au fost atinși de Dumnezeu. Cei care sunt deseori atinși de Dumnezeu au parte de schimbări în viața lor, sunt capabili să ia o decizie și sunt dispuși să-L câștige pe Dumnezeu întru totul, dragostea pentru Dumnezeu în inimile lor este mai puternică, inimile lor s-au întors complet la Dumnezeu, nu țin cont de familie, de lume, de situații complicate sau de viitorul lor și sunt dispuși să-L dedice o viață de eforturi lui Dumnezeu. Toți cei care au fost atinși de Duhul lui Dumnezeu sunt oameni care caută adevărul și care au speranța de a fi desăvârșiți de Dumnezeu.

Ți-ai întors inima către Dumnezeu? Ți-a fost atinsă inima de Duhul lui Dumnezeu? Dacă nu ai avut niciodată o astfel de experiență și dacă nu te-ai rugat niciodată în așa fel, atunci asta arată că Dumnezeu nu are niciun loc în inima ta. Toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu și care au fost atinși de Duhul lui Dumnezeu au lucrarea lui Dumnezeu, ceea ce arată că dragostea și cuvintele lui Dumnezeu au prins rădăcini în ei. Unii oameni spun: „Nu sunt la fel de serios ca tine în rugăciunile mele, nici nu sunt atât de atins de Dumnezeu; uneori – când meditez și mă rog – simt că Dumnezeu este minunat, iar inima mea este atinsă de Dumnezeu”. Nimic nu este mai important decât inima omului. Când inima ta s-a întors la Dumnezeu, toată ființa ta se va fi întors la El și, în acel moment, inima ta va fi fost atinsă de Duhul lui Dumnezeu. Cei mai mulți dintre voi au avut o astfel de experiență – doar că profunzimile experiențelor voastre nu sunt aceleași. Unii oameni zic: „Eu nu spun multe cuvinte de rugăciune, doar ascult părtășia altora și puterea crește înăuntrul meu”. Aceasta arată că ai fost atins de Dumnezeu pe dinăuntru. Oamenii care au fost atinși de Dumnezeu pe dinăuntru sunt inspirați atunci când ascultă părtășia altora; dacă inima unei persoane rămâne complet nemișcată atunci când aude cuvinte inspirate, atunci asta dovedește că lucrarea Duhului Sfânt nu este înăuntrul său. Nu există dorință în interiorul lor, ceea ce dovedește că nu au deloc hotărâre și, astfel, sunt fără lucrarea Duhului Sfânt. Dacă o persoană a fost atinsă de Dumnezeu, ea va avea o reacție când va auzi cuvintele lui Dumnezeu; dacă nu a fost atinsă de Dumnezeu, atunci nu s-a implicat în cuvintele Lui, acestea nu au nicio legătură cu ea și este incapabilă să fie luminată. Cei care au auzit cuvintele lui Dumnezeu și nu au avut nicio reacție sunt oameni care nu au fost atinși de Dumnezeu – sunt oameni fără lucrarea Duhului Sfânt. Toți cei care sunt capabili să accepte noua lumină sunt atinși și stăpâniți de lucrarea Duhului Sfânt.

Evaluează-te:

1. Ești în mijlocul lucrării actuale a Duhului Sfânt?
2. S-a întors inima ta spre Dumnezeu? Ai fost atins de Dumnezeu?
3. Cuvintele lui Dumnezeu au prins rădăcini în tine?
4. Practica ta este construită pe temelia cerințelor lui Dumnezeu?

5. Trăiești sub îndrumarea luminii actuale a Duhului Sfânt?

6. Inima ta este guvernată de vechi noțiuni, sau este guvernată de cuvintele de astăzi ale lui Dumnezeu?

Auzind aceste cuvinte, care este reacția voastră interioară? După toți acești ani în care ai crezut, ai tu cuvintele lui Dumnezeu drept viața ta? A avut loc o schimbare în firea ta coruptă de dinainte? În conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi, știi ce înseamnă să ai viață și ce înseamnă să fii fără viață? Vă este clar acest lucru? Cel mai important aspect în urmarea lui Dumnezeu este ca totul să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi: indiferent dacă tu cauți pătrunderea în viață sau împlinirea voii lui Dumnezeu, totul ar trebui să fie centrat pe cuvintele lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ceea ce comunică și cauți nu este centrat în jurul cuvintelor lui Dumnezeu de astăzi, atunci ești străin de cuvintele lui Dumnezeu și în totalitate lipsit de lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește oameni care să-l calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi, toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu. Slujirea care este separată de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt este o slujire a trupului și a noțiunilor și e imposibil să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc printre noțiuni religioase, atunci nu pot face nimic potrivit pentru voia lui Dumnezeu și, chiar dacă îl slujesc pe Dumnezeu, îl slujesc în mijlocul închipuirilor și noțiunilor lor și sunt total incapabili de a sluji în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Cei care nu sunt în stare să urmeze lucrarea Duhului Sfânt nu înțeleg voia lui Dumnezeu, iar cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu nu-L pot sluji pe Dumnezeu. Dumnezeu dorește o slujire care să fie după inima Sa; El nu dorește o slujire care să fie după noțiuni și trup. Dacă oamenii sunt incapabili să urmeze pașii lucrării Duhului Sfânt, atunci ei trăiesc printre noțiuni. Slujirea unor astfel de oameni întrerupe și tulbură, iar o astfel de slujire este potrivnică lui Dumnezeu. Astfel, cei care nu pot să urmeze pașii lui Dumnezeu sunt incapabili să-L slujească pe Dumnezeu; cei care nu sunt în stare să calce pe urmele pașilor lui Dumnezeu se opun cu siguranță Lui și sunt incapabili să fie compatibili cu

Dumnezeu. „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt” înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să-L asculți și să-L urmezi pe Dumnezeu de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și neascultarea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată. Cei care sunt alungați prin lucrarea Duhului Sfânt sunt oameni incapabili să urmeze cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și care se răzvrătesc împotriva celei mai recente lucrări a lui Dumnezeu. Faptul că astfel de oameni se opun în mod deschis lui Dumnezeu este pentru că Dumnezeu a întreprins o lucrare nouă și pentru că imaginea Sa nu este aceeași cu cea din noțiunile lor – ca urmare, ei se opun în mod deschis lui Dumnezeu și emit judecăți asupra lui Dumnezeu, ceea ce duce la disprețuirea și respingerea lor de către Dumnezeu. Deținerea cunoștințelor legate de lucrarea cea mai recentă a lui Dumnezeu nu este o chestiune ușoară, dar dacă oamenii au de gând să se supună lucrării lui Dumnezeu și să caute lucrarea Lui, atunci vor avea șansa de a-L vedea pe Dumnezeu și vor avea șansa de a dobândi cea mai recentă îndrumare a Duhului Sfânt. Cei care se opun în mod intenționat lucrării lui Dumnezeu nu pot primi luminarea Duhului Sfânt sau îndrumarea lui Dumnezeu. Astfel, dacă oamenii pot primi sau nu cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu depinde de harul lui Dumnezeu, depinde de căutarea lor și de intențiile lor.

Toți cei care sunt capabili să asculte de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Nu contează cum obișnuiau să fie, sau cum obișnuia să lucreze Duhul Sfânt în ei – cei care au câștigat cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu sunt cei mai binecuvântați, iar cei care nu reușesc să urmeze cea mai recentă lucrare de astăzi sunt alungați. Dumnezeu îi vrea pe cei care sunt capabili să accepte noua lumină și îi vrea pe cei care acceptă și cunosc ultima Sa lucrare. De ce se spune că trebuie să fii o fecioară castă? O fecioară castă este capabilă să caute lucrarea Duhului Sfânt și să înțeleagă lucrurile noi și, în plus, este capabilă să se lepede de noțiuni vechi și să se supună astăzi lucrării lui Dumnezeu. Acest grup de oameni, care acceptă cea mai nouă lucrare de astăzi, au fost predestinați de Dumnezeu înaintea veacurilor și sunt cei mai binecuvântați oameni. Voi auziți direct glasul lui Dumnezeu și zăriți arătarea lui Dumnezeu și astfel, pretutindeni în ceruri și pe pământ și de-a lungul veacurilor, nimeni nu a fost mai binecuvântat decât voi, acest grup de oameni. Toate acestea sunt datorită lucrării lui Dumnezeu, datorită predestinării și selecției de către Dumnezeu și datorită harului lui Dumnezeu; dacă Dumnezeu nu ar fi vorbit și nu Și-ar fi rostit cuvintele, ar putea condițiile voastre să fie așa cum sunt astăzi? Astfel, fie ca toată gloria și lauda

să-l fie închinat lui Dumnezeu, pentru că toate acestea se datorează faptului că Dumnezeu te ridică. Având în minte aceste lucruri, ai putea fi în continuare pasiv? Oare puterea ta ar fi tot incapabilă să iasă la suprafață?

Faptul că poți să accepți judecata, mustrarea, lovirea și rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu și, în plus, că poți să accepți însărcinările date de El, a fost predestinat de Dumnezeu dinainte de veacuri și astfel, nu trebuie să fii prea necăjit când ești mustrat. Nimeni nu poate lua lucrarea care a fost făcută în voi și binecuvântările care au fost pogorâte asupra voastră și nimeni nu poate lua tot ceea ce v-a fost dat. Oamenii religioși nu suportă nicio comparație cu voi. Nu aveți o expertiză biblică bogată și nu sunteți dotați cu teorie religioasă, dar, pentru că Dumnezeu a lucrat în voi, ați dobândit mai mult decât oricine altcineva pe parcursul veacurilor – și astfel, aceasta este cea mai mare binecuvântare a voastră. Datorită acesteia, trebuie să fiți și mai dăruți lui Dumnezeu și chiar și mai loiali lui Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu te ridică, trebuie să-ți consolidezi eforturile și trebuie să-ți pregătești statura pentru a accepta însărcinările date de Dumnezeu. Trebuie să rămâi ferm în locul pe care ți l-a dat Dumnezeu, să urmărești să devii unul dintre oamenii lui Dumnezeu, să accepți ucenicia Împărăției, să fii câștigat de Dumnezeu și, în cele din urmă, să devii o mărturie glorioasă pentru Dumnezeu. Ai tu aceste hotărâri? Dacă ai astfel de hotărâri, atunci, în cele din urmă, ești sigur că vei fi câștigat de Dumnezeu și vei deveni o mărturie glorioasă pentru Dumnezeu. Ar trebui să înțelegi că principala însărcinare este să fii câștigat de Dumnezeu și să devii o mărturie glorioasă pentru El. Aceasta este voia lui Dumnezeu.

Cuvintele Duhului Sfânt de astăzi sunt dinamica lucrării Duhului Sfânt, iar luminarea continuă a omului din partea Duhului Sfânt din această perioadă este tendința lucrării Duhului Sfânt. Și care este astăzi tendința în lucrarea Duhului Sfânt? Este conducerea poporului în lucrarea lui Dumnezeu astăzi și într-o viață spirituală normală. Există mai mulți pași pentru a pătrunde într-o viață spirituală normală:

1. În primul rând, trebuie să-ți reverși inima în cuvintele lui Dumnezeu. Nu trebuie să urmărești cuvintele lui Dumnezeu din trecut și nu trebuie să le studiezi, nici să le compari cu cuvintele de astăzi. În schimb, trebuie să îți reverși complet inima în cuvintele din prezent ale lui Dumnezeu. Dacă există oameni care încă mai doresc să citească cuvintele lui Dumnezeu, cărțile spirituale sau alte relatări ale predicării din trecut și care nu urmează cuvintele Duhului Sfânt de astăzi, atunci ei sunt cei mai nechibzuiți oameni; Dumnezeu detestă astfel de oameni. Dacă ești dispus să accepți astăzi lumina Duhului Sfânt, atunci revarsă-ți pe deplin inima în cuvântările lui Dumnezeu de astăzi. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l realizezi.

2. Trebuie să te rogi pe temelia cuvintelor rostite astăzi de Dumnezeu, să pătrunzi în cuvintele lui Dumnezeu și să intri în comuniune cu Dumnezeu și să-ți asumi hotărârile tale înaintea Lui, stabilind ce standarde dorești să cauți să împlinești.

3. Trebuie să urmărești o pătrundere profundă în adevăr pe fundamentul lucrării Duhului Sfânt de astăzi. Nu te agăța de cuvântări și teorii depășite din trecut.

4. Trebuie să urmărești să fii atins de Duhul Sfânt și să pătrunzi în cuvintele lui Dumnezeu.

5. Trebuie să urmărești intrarea pe cărarea străbătută astăzi de Duhul Sfânt.

Și cum cauți să fii atins de Duhul Sfânt? Lucrul crucial e să trăiești în cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să te rogi pe fundamentul cerințelor lui Dumnezeu. Dacă te-ai rugat în acest fel, Duhul Sfânt te va atinge negreșit. Dacă nu cauți pe baza cuvintelor rostite astăzi de Dumnezeu, atunci acest lucru este neroditor. Ar trebui să te rogi și să spui: „O, Dumnezeule! Mă împotrivesc Ție și Îți datorez atât de mult; sunt atât de neascultător și nu pot niciodată să Te mulțumesc. O, Dumnezeule, doresc să mă mântuiești, doresc să-Ți slujesc până la capăt, doresc să mor pentru Tine. Mă judeci și mă mustri, iar eu nu mă plâng; mă împotrivesc Ție și merit să mor, astfel încât toți oamenii să poată să vadă firea Ta dreaptă în moartea mea”. Când te rogi din inimă în acest fel, Dumnezeu te va auzi și te va călăuzi; dacă nu te rogi pe fundamentul cuvintelor Duhului Sfânt de astăzi, atunci nu există nicio posibilitate ca Duhul Sfânt să te atingă. Dacă te rogi după voia lui Dumnezeu și conform cu ceea ce Dumnezeu dorește să facă astăzi, vei spune: „O, Dumnezeule! Doresc să accept însărcinările Tale și să fiu credincios însărcinărilor Tale și sunt dispus să-mi dedic întreaga viață gloriei Tale, astfel încât tot ceea ce fac eu să ajungă la standardele oamenilor lui Dumnezeu. Fie ca inima mea să fie atinsă de Tine. Îmi doresc ca Duhul Tău să mă lumineze întotdeauna, să facă astfel încât tot ceea ce întreprind să aducă rușine peste Satana, ca să fiu câștigat de Tine în cele din urmă”. Dacă te rogi în acest fel, într-un fel care este centrat în jurul voii lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt va lucra în mod inevitabil în tine. Nu contează cât de multe cuvinte conțin rugăciunile tale – ceea ce e esențial este dacă înțelegi sau nu voia lui Dumnezeu. Toți poate ați avut următoarea experiență: uneori, în timp ce vă rugați într-o adunare, dinamica lucrării Duhului Sfânt atinge punctul culminant, determinând puterea fiecăruia să sporească. Unii oameni plâng cu amărăciune și varsă lacrimi în timp ce se roagă, copleșiți de remușcări în fața lui Dumnezeu, iar unii oameni își arată hotărârea și fac jurăminte. Acesta este efectul care trebuie atins prin lucrarea Duhului Sfânt. Astăzi este esențial ca toți oamenii să-și reverse complet inimile în cuvintele lui Dumnezeu. Nu te concentra asupra cuvintelor care au fost rostite înainte; dacă încă te mai agăți de ceea ce a fost înainte, atunci Duhul Sfânt nu va lucra în tine. Vezi cât de important este acest lucru?

Cunoașteți cărarea străbătută astăzi de Duhul Sfânt? Cele câteva puncte de mai sus sunt ceea ce urmează a fi realizat astăzi și în viitor de către Duhul Sfânt; ele sunt calea străbătută de Duhul Sfânt și intrarea pe care se cuvine să o urmeze omul. În intrarea ta în viață, trebuie cel puțin să-ți reverse inima în cuvintele lui Dumnezeu și să fii capabil să accepți judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu; inima ta trebuie să tânjească după Dumnezeu, trebuie să urmărești o pătrundere profundă în adevăr și în obiectivele cerute de Dumnezeu. Când ai această putere, atunci asta arată că ai fost atins de Dumnezeu și că inima ta a început să se întoarcă la Dumnezeu.

Primul pas al pătrunderii în viață este să-ți reverși complet inima în cuvintele lui Dumnezeu, iar al doilea pas este să accepți să fii atins de Duhul Sfânt. Care este efectul ce trebuie obținut acceptând să fii atins de Duhul Sfânt? Este să fii capabil să râvnești, să cauți și să explorezi un adevăr mai profund și să fii capabil să cooperezi cu Dumnezeu într-o manieră pozitivă. Astăzi, cooperezi cu Dumnezeu, adică există un obiectiv pentru urmărirea ta, pentru rugăciunile tale și pentru comuniunea ta despre cuvintele lui Dumnezeu și îți îndeplinești datoria în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu – numai aceasta este cooperarea cu Dumnezeu. Dacă doar vorbești despre faptul că Îl lași pe Dumnezeu să acționeze, dar nu întreprinzi nicio acțiune, nici nu te rogi, nici nu cauți, atunci aceasta ar putea fi numită cooperare? Dacă nu ai nici urmă de cooperare în tine și îți lipsește ucenicia pentru intrarea care are un obiectiv, atunci nu ești cooperant. Unii oameni spun: „Totul depinde de predestinarea lui Dumnezeu, totul este făcut de Însuși Dumnezeu; dacă Dumnezeu nu a făcut acel lucru, atunci cum ar putea omul să-l facă?” Lucrarea lui Dumnezeu este normală și nici cea mai mică parte nu e supranaturală, iar Duhul Sfânt lucrează numai prin căutarea ta activă, pentru că Dumnezeu nu forțează omul – trebuie să-l dai lui Dumnezeu oportunitatea de a lucra, și dacă nu urmărești și nu pătrunzi, dacă nu există nici cea mai mică dorință arzătoare în inima ta, atunci Dumnezeu nu are nicio șansă de a lucra. Pe ce cale poți căuta să fii atins de Dumnezeu? Prin rugăciune și apropiindu-te de Dumnezeu. Dar, ține minte, cel mai important este să fie pe fundamentul cuvintelor rostite de Dumnezeu. Când ești atins de Dumnezeu adeseori, nu ești înrobitor de trup: soț, soție, copii și bani – toți sunt incapabili să te împiedice, iar tu îți dorești doar să urmărești adevărul și să trăiești înaintea lui Dumnezeu. În acest moment, vei fi cineva care trăiește pe tărâmul libertății.

Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu

Primul pas al căii Duhului Sfânt în oameni este, înainte de orice altceva, de a le îndepărta inima de oameni, evenimente și lucruri și de a o atrage în cuvintele lui Dumnezeu, făcându-i să creadă că ale lui Dumnezeu cuvinte depășesc orice îndoială și sunt pe deplin adevărate. Dacă tu crezi în Dumnezeu, trebuie să crezi în cuvintele Lui; dacă după mulți ani de credință în Dumnezeu tot nu știi calea urmată de Duhul Sfânt, ești cu adevărat un credincios? Pentru a dobândi o viață umană normală – o viață umană normală care are o relație normală cu Dumnezeu – trebuie, mai întâi, să crezi în cuvintele Lui. Dacă nu ai finalizat primul pas al lucrării Duhului în oameni, atunci nu ai nicio temelie. Dacă și minimele principii te depășesc, cum vei pași pe calea dinainte? A pași pe calea cea dreaptă a desăvârșirii omului de către Dumnezeu înseamnă a intra pe calea cea dreaptă a lucrării actuale a Duhului Sfânt; înseamnă a lua calea pe care pășește Duhul Sfânt. Chiar acum, cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt calea pe care pășește Duhul

Sfânt. Ca atare, dacă oamenii urmează să pășească pe calea Duhului Sfânt, trebuie să se supună și să mănânce și să bea cuvintele actuale ale lui Dumnezeu întrupat. Lucrarea pe care o săvârșește El este cea a cuvintelor; totul începe de la cuvintele Sale și totul este clădit pe baza cuvintelor Sale, a cuvintelor Sale actuale. Fie că este sigur în ceea ce-L privește pe Dumnezeu întrupat, fie că-L cunoaște, fiecare om trebuie să depună mult efort în cuvintele Lui. Altminteri, oamenii nu vor putea îndeplini nimic și nu le va rămâne nimic. Doar clădind pe temelia mâncatului și a băutului cuvintelor lui Dumnezeu și, astfel, ajungând să-L cunoască și să-L mulțumească, pot oamenii, treptat, să făurească o relație normală cu El. Pentru oameni, nu există o mai bună cooperare cu Dumnezeu decât aceea de a mânca și a bea cuvintele Lui și de a le pune în practică. Printr-o astfel de practică, ei sunt cei mai apti să rămână neclintiți în mărturia lor ca popor al lui Dumnezeu. Când oamenii înțeleg și sunt capabili să se supună esenței cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu, ei trăiesc pe calea îndrumată de Duhul Sfânt și au pășit pe calea cea dreaptă a desăvârșirii omului de către Dumnezeu. În trecut, oamenii puteau dobândi lucrarea lui Dumnezeu doar căutând harul Său ori căutând pacea și bucuria, dar lucrurile sunt altfel acum. Fără cuvintele Dumnezeului întrupat, fără realitatea cuvintelor Sale, oamenii nu pot obține încuviințarea Sa și toți vor fi alungați de către El. Pentru a obține o viață spirituală normală, oamenii ar trebui mai întâi să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să le pună în practică și, apoi, pe această temelie, să stabilească o relație normală cu Dumnezeu. Tu cum cooperezi? Cum rămâi neclintit în mărturia poporului lui Dumnezeu? Cum clădești o relație normală cu Dumnezeu?

Cum să-ți dai seama dacă ai o relație normală cu Dumnezeu în viața ta de zi cu zi:

1. Crezi în propria mărturie a lui Dumnezeu?
2. Crezi în adâncul inimii tale că sunt adevărate și infailibile cuvintele lui Dumnezeu?
3. Ești o persoană care pune cuvintele Lui în practică?
4. Ești dedicat însărcinării date de El? Ce faci pentru a fi credincios însărcinării date de El?

5. Este tot ceea ce faci pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și a-L fi credincios?

Cu ajutorul lucrurilor enumerate mai sus, poți să apreciezi dacă ai o relație normală cu Dumnezeu în etapa actuală.

Dacă ești capabil să accepți însărcinarea dată de Dumnezeu, să-L accepți făgăduința și să urmezi calea Duhului Sfânt, atunci urmezi voia lui Dumnezeu. Înlăuntrul tău, îți este clară calea Duhului Sfânt? Sunt, acum, faptele tale potrivit căii Duhului Sfânt? Se apropie inima ta de Dumnezeu? Îți dorești să ții pasul cu cea mai nouă lumină de la Duhului Sfânt? Îți dorești să fii câștigat de Dumnezeu? Îți dorești să devii o manifestare a gloriei lui Dumnezeu pe pământ? Ai hotărârea de a obține ceea ce-ți cere Dumnezeu? Dacă, atunci când sunt rostite cuvintele lui Dumnezeu, ai în tine hotărârea de a coopera și de a-L mulțumi pe Dumnezeu – dacă aceasta este mentalitatea ta – înseamnă că ale Sale cuvinte au rodit în inima ta. Dacă nu ai o astfel de hotărâre, dacă nu ai țeluri de urmărit, înseamnă că inima ta nu a fost încă mișcată de Dumnezeu.

Odată ce oamenii au intrat oficial în instruirea Împărăției, cerințele lui Dumnezeu de la ei se ridică la un nivel superior. În ce privință pot fi văzute aceste cerințe mai mari? Înainte, se spunea că oamenii nu au viață. Astăzi, ei caută viața, caută să devină poporul lui Dumnezeu și să fie câștigați și desăvârșiți de Dumnezeu. Nu e acesta un nivel mai înalt? De fapt, cerințele pe care le are Dumnezeu de la oameni sunt mai simple decât erau odinioară. Oamenilor nu li se cere să fie făcători de servicii sau să moară – nu li se cere decât să devină poporul lui Dumnezeu. Nu este mai simplu? Trebuie doar să îți oferi inima lui Dumnezeu, să te supui îndrumării Sale, și toate se vor împlini. De ce ți se pare că este atât de greu? Intrarea în viață despre care se vorbește astăzi este mai clară ca înainte. În trecut, oamenii erau confuzi și nu știau care este realitatea adevărului. De fapt, toți cei care reacționează când aud cuvintele lui Dumnezeu, care sunt luminați și iluminați de Duhul Sfânt și care, înaintea lui Dumnezeu, primesc desăvârșirea Lui și își schimbă firea, au viață. Dumnezeu Își dorește ființe vii, nu obiecte neînsuflețite; dacă ești mort, nu ai viață, iar Dumnezeu nu-ți va vorbi și cu atât mai puțin nu te va înălța pentru a fi unul dintre oamenii Săi. Deoarece ați fost înălțați de Dumnezeu și ați primit o binecuvântare atât de măreață din partea Lui, înseamnă că voi toți sunteți oameni care au viață, iar oamenii cu viață vin de la Dumnezeu.

În căutarea de a-ți schimba firea vieții, calea practicii este simplă. Dacă, în experiența ta practică, ești în stare să urmezi cuvintele actuale ale Duhului Sfânt și să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, atunci firea ta e capabilă de schimbare. Dacă urmezi și cauți tot ceea ce spune Duhul Sfânt, atunci ești o persoană care-L ascultă și în firea ta va avea loc o schimbare. Firile oamenilor se schimbă prin cuvintele actuale ale Duhului Sfânt; dacă te agăți mereu de experiențele și regulile tale vechi din trecut, firea ta nu se poate schimba. Dacă spusele de astăzi ale Duhului Sfânt cer tuturor oamenilor să intre într-o viață cu umanitate normală, dar tu rămâi concentrat asupra lucrurilor exterioare și ești confuz în privința realității și nu o iei în serios, atunci ești o persoană care nu a reușit să țină pasul cu lucrarea Duhului Sfânt, o persoană care nu a intrat pe calea îndrumării Duhului Sfânt. Dacă firea ta se poate schimba sau nu depinde de faptul dacă poți să ții pasul cu actualele cuvinte ale Duhului Sfânt și dacă ai o înțelegere adevărată. Acest lucru e diferit față de ceea ce ați înțeles înainte. Înainte, ceea ce înțelegeați prin schimbarea firii era că voi, care vă grăbiți să judecați, ați încetat să mai vorbiți nechibzuit întrucât Dumnezeu v-a disciplinat; dar acesta este doar un aspect al schimbării. Acum, cel mai important punct este urmarea îndrumării Duhului Sfânt: urmează orice spune Dumnezeu și ascultă orice îți spune El. Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuși judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie tratați, disciplinați și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la ascultarea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și tratarea cuvintelor Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniștiți. Cel mai important lucru

este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale și, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni și să se supună de bunăvoie. În trecut, discuțiile despre schimbările firii se refereau, în principal, la a putea să-ți abandonezi sinele, a-i permite trupului să sufere, la disciplinarea propriului trup și lepădarea de preferințele trupești, care este un tip de schimbare a firii. Astăzi, toți oamenii știu că adevărata expresie a schimbării firii este să asculte cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să-l cunoască, cu adevărat, noua lucrare. În acest fel, înțelegerea anterioară a oamenilor despre Dumnezeu, care era influențată de noțiunile lor, poate fi nimicită, iar ei pot să dobândească adevărata cunoaștere și ascultare de Dumnezeu – doar aceasta este o expresie autentică a schimbării firii.

Țelul oamenilor de a intra în viață se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu. Înainte, se spunea că totul se îndeplinește datorită cuvintelor Sale, dar nimeni nu a văzut acest fapt. Dacă intri în experimentarea etapei actuale, totul îți va fi clar, iar tu vei clădi o bună temelie pentru viitoarele încercări. Indiferent de ceea ce spune Dumnezeu, concentrează-te doar asupra intrării în cuvintele Lui. Când Dumnezeu spune că va începe să-i mustre pe oameni, acceptă-l mustrarea. Atunci când Dumnezeu le cere oamenilor să moară, acceptă acea încercare. Dacă trăiești mereu în cele mai noi cuvântări ale Lui, cuvintele lui Dumnezeu te vor desăvârși în cele din urmă. Cu cât intri mai mult în cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai repede vei fi desăvârșit. De ce, în nenumărate părtășii, vă cer să cunoașteți și să intrați în cuvintele lui Dumnezeu? Doar când cauți și experimentezi cuvintele lui Dumnezeu și intri în realitatea lor are Duhul Sfânt ocazia să lucreze în tine. Din acest motiv, toți participați la fiecare metodă prin care lucrează Dumnezeu și, indiferent de nivelul suferinței voastre, în cele din urmă toți veți primi un „suvenir”. Pentru a atinge desăvârșirea voastră finală, trebuie să intrați în toate cuvintele lui Dumnezeu. Desăvârșirea de către Duhul Sfânt nu este unilaterală; El cere colaborarea oamenilor și are nevoie ca toți să coopereze în mod conștient cu El. Indiferent ce spune Dumnezeu, concentrează-te doar să pătrunzi în cuvintele Lui – lucrul acesta va fi mult mai benefic pentru viața voastră. Toate acestea sunt pentru a dobândi o schimbare în firea voastră. Atunci când intri în cuvintele lui Dumnezeu, inima ta va fi mișcată de El, iar tu vei fi în stare să știi tot ceea ce Își dorește Dumnezeu să dobândească în această etapă a lucrării Sale și vei avea hotărârea de a realiza acel lucru. În vremea mustrării, unii au crezut că era o metodă de lucru și nu au crezut în cuvintele lui Dumnezeu. Drept urmare, nu au fost supuși rafinării și au ieșit din vremea mustrării necâștigând și neînțelegând nimic. Au existat câțiva oameni care au intrat cu adevărat în aceste cuvinte fără nicio urmă de îndoială și care au spus că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul infailibil și că oamenii ar trebui să fie muștrați. Ei s-au zbatut o vreme în această privință, renunțând la viitorul și destinul lor și, odată ieșiți, firile lor se schimbaseră întrucâtva, iar ei dobândiseră o înțelegere și mai profundă a lui Dumnezeu. Toți aceia care au ieșit din mustrare au simțit frumusețea lui Dumnezeu și și-au dat seama că acel pas al lucrării Sale reprezenta marea Lui dragoste ce se pogora

asupra lor, că era cucerirea și mântuirea iubirii lui Dumnezeu. De asemenea, au spus că gândurile lui Dumnezeu sunt întotdeauna bune și că tot ceea ce face El în om vine din iubire, nu din ură. Cei care nu au dat crezare cuvintelor lui Dumnezeu, care nu le-au dat importanță, nu au fost supuși rafinării din vremea mustrării și, drept urmare, Duhul Sfânt nu a fost cu ei și nu au obținut nimic. Duhul Sfânt lucra tainic în cei care au intrat în vremea mustrării, deși au fost supuși rafinării, și, drept urmare, firea vieții lor s-a schimbat. După toate aparențele, unii au părut foarte pozitivi, plini de veselie toată ziua, dar nu au intrat în starea de rafinare a cuvintelor lui Dumnezeu, așa că nu s-au schimbat deloc, aceasta fiind consecința faptului că nu credeau în cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu crezi în cuvintele Lui, Duhul Sfânt nu va lucra în tine. Dumnezeu Se arată tuturor celor care cred cuvintele Lui, iar cei care-L cred și-L acceptă cuvintele vor putea să obțină iubirea Sa!

Ca să intri în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, ar trebui să găsești o cale a practicii și să știi cum să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică. Numai astfel va avea loc o schimbare în firea vieții tale, numai pe această cale poți fi desăvârșit de Dumnezeu și numai oamenii care au fost astfel desăvârșiți de Dumnezeu pot fi potrivit voii Lui. Pentru a primi noua lumină, trebuie să trăiești în cuvintele Lui. A fi mișcat doar o dată de Duhul Sfânt nu va fi de ajuns – trebuie să pătrunzi mai în profunzime. Zelul celor care au fost emoționați doar o dată este stârnit, iar ei își doresc să caute, dar lucrul acesta nu poate să dureze mult; trebuie să fie mereu mișcați de Duhul Sfânt. În trecut, am menționat de multe ori faptul că sper ca Duhul lui Dumnezeu să poată mișca spiritele oamenilor astfel încât ei să poată urmări schimbările din firea vieții lor și ca, în timp ce ei caută să fie mișcați de Dumnezeu, să-și poată înțelege neajunsurile, iar în procesul experimentării cuvintelor Lui, să se poată lepăda de impuritățile din ei (de neprihănirea de sine, aroganță, noțiuni și așa mai departe). Să nu credeți că simplul fapt de a fi proactivi în primirea noii lumini este de ajuns – trebuie să vă și lepădați de tot ce este negativ. Pe de o parte, trebuie să pătrundeți dintr-un aspect pozitiv și, pe de altă parte, trebuie să vă descotorosiți de tot ce este impur dintr-un aspect negativ. Trebuie să te cercetezi mereu ca să vezi ce impurități mai există în tine. Noțiunile religioase ale oamenilor, intențiile, speranțele, neprihănirea de sine și aroganța sunt toate lucruri impure. Caută înlăuntrul tău și compară-te cu toate cuvintele revelației lui Dumnezeu ca să vezi ce noțiuni religioase ai. Doar atunci când le recunoști cu adevărat te poți lepăda de ele. Anumiți oameni spun: „Este suficient să urmăresc acum lumina lucrării actuale a Duhului Sfânt. Nu este nevoie să ne deranjăm cu altceva”. Dar, atunci când se vor ivi noțiunile tale religioase, cum te vei lepăda de ele? Crezi că este simplu să urmezi astăzi cuvintele lui Dumnezeu? Dacă ești un om din cadrul religiei, din noțiunile tale religioase și din teoriile teologice tradiționale din inima ta pot să se nască perturbări și, când aceste lucruri apar, interferează cu capacitatea ta de a accepta lucruri noi. Toate acestea sunt probleme adevărate. Dacă doar urmezi cuvintele actuale ale Duhului Sfânt, nu poți împlini voia lui Dumnezeu. În timp ce urmezi lumina prezentă a Duhului Sfânt, ar trebui să recunoști

care sunt noțiunile și intențiile pe care le nutrești, ce neprihănire de sine umană ai, și care comportamente dau dovadă de neascultare față de Dumnezeu. Și după ce ai recunoscut toate aceste lucruri, trebuie să te lepezi de ele. Faptul că ești determinat să renunți la acțiunile și comportamentele tale anterioare este pentru a-ți permite să urmezi cuvintele pe care le rostește astăzi Duhul Sfânt. Pe de o parte, o schimbare a firii se obține prin cuvintele lui Dumnezeu și, pe de altă parte, lucrul acesta impune cooperarea din partea oamenilor. Există lucrarea lui Dumnezeu și există practica oamenilor, și ambele sunt indispensabile.

Pe viitoarea ta cale de slujire, cum poți împlini voia lui Dumnezeu? Un punct important este acela de a urmări intrarea în viață, de a urmări o schimbare a firii, și de a urmări o intrare mai profundă în adevăr – aceasta este calea de a obține desăvârșirea și de a fi câștigat de Dumnezeu. Toți sunteți destinatarii însărcinării date de Dumnezeu, dar ce fel de însărcinare este? Acest lucru are legătură cu următoarea etapă a lucrării; următoarea etapă a lucrării va fi o mai măreață lucrare săvârșită în întregul univers, așadar, astăzi, ar trebui să urmăriți schimbările în firea vieții voastre, astfel încât pe viitor să puteți să deveniți cu adevărat dovada faptului că Dumnezeu Își câștigă gloria prin lucrarea Lui, transformându-vă în exemplare ale viitoarei Sale lucrări. Căutarea de astăzi este întru totul pentru a pune temelia lucrării viitoare, ca voi să puteți fi folosiți de Dumnezeu și să puteți fi martori pentru El. Dacă faci din asta țelul căutării tale, vei putea dobândi prezența Duhului Sfânt. Cu cât mai sus stabilești țelul căutării tale, cu atât mai mult vei putea fi desăvârșit. Cu cât mai mult cauți adevărul, cu atât mai mult lucrează Duhul Sfânt. Cu cât cauți mai energic, cu atât vei obține mai mult. Duhul Sfânt desăvârșește oamenii pe baza stării lor launtrice. Unii oameni spun că nu sunt dispuși să fie folosiți sau desăvârșiți de Dumnezeu, că vor doar ca trupul lor să rămână în siguranță și să nu îndure niciun fel de nenorociri. Unii oameni nu sunt dispuși să intre în Împărăție, și, totuși, sunt dispuși să coboare în Adânc. În cazul acesta, Dumnezeu îți va îndeplini și această dorință. Orice vei urmări, Dumnezeu va face să se împlinească. Așadar, ce cauți în prezent? Să fii desăvârșit? Sunt acțiunile și comportamentele tale actuale de dragul de a fi desăvârșit și câștigat de Dumnezeu? Astfel trebuie să te cercetezi în viața de zi cu zi. Dacă îți pui toată inima în urmărirea unui singur țel, Dumnezeu te va desăvârși cu siguranță. Aceasta este calea Duhului Sfânt. Calea pe care îi îndrumă Duhul Sfânt pe oameni e obținută prin căutarea lor. Cu cât tânjești mai mult să fii desăvârșit și câștigat de Dumnezeu, cu atât mai mult va lucra Duhul Sfânt în tine. Cu cât nu reușești să cauți și cu cât ești mai negativ și mai regresiv, cu atât mai mult Îl privezi pe Duhul Sfânt de ocazii să lucreze; odată cu trecerea timpului, Duhul Sfânt te va abandona. Îți dorești să fii desăvârșit de Dumnezeu? Îți dorești să fii câștigat de Dumnezeu? Îți dorești să fii folosit de Dumnezeu? Ar trebui să urmăriți să faceți totul pentru a fi desăvârșiți, câștigați și folosiți de Dumnezeu, astfel încât universul și toate lucrurile să poată vedea acțiunile lui Dumnezeu manifestate în voi. Sunteți stăpânii tuturor lucrurilor și, în mijlocul a tot ceea ce există, Îi veți permite lui Dumnezeu să Se

bucure de mărturie și slavă prin voi – acest fapt dovedește că sunteți cea mai binecuvântată dintre toate generațiile!

Despre a-ți liniști inima înaintea lui Dumnezeu

Nici un pas nu este mai hotărâtor pentru a pătrunde cuvintele lui Dumnezeu decât a-ți liniști inima în prezența Lui. Este o lecție în care toți oamenii au o nevoie acută să pătrundă în momentul de față. Căile prin care poți să-ți liniștești inima în fața lui Dumnezeu sunt următoarele:

1. Retrage-ți inima de la chestiunile exterioare. Fii împăcat în fața lui Dumnezeu și acordă atenție deplină rugăciunii către Dumnezeu.

2. Cu inima împăcată înaintea lui Dumnezeu, mănâncă, bea cuvintele lui Dumnezeu și bucură-te de ele.

3. Meditează asupra iubirii lui Dumnezeu și contempl-o și cugetă la lucrarea lui Dumnezeu în inima ta.

Începe cu aspectul rugăciunii. Roagă-te cu atenție deplină și la ore fixe. Oricât ești de presat de timp, oricât ești de ocupat la muncă și orice ți se întâmplă, roagă-te în fiecare zi ca de obicei și mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu la fel ca de obicei. Atât timp cât mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, indiferent în ce împrejurări te afli, vei simți o mare bucurie în duhul tău și nu vei fi tulburat de oamenii, întâmplările și lucrurile din jurul tău. Atunci când Îl contempli pe Dumnezeu în inima ta în mod obișnuit, ceea ce se petrece în afară nu te poate deranja. Asta înseamnă să ai statură. Începe cu rugăciunea: a te ruga liniștit înaintea lui Dumnezeu este cât se poate de rodnic. După aceea, mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu și caută lumina din ele cugetând asupra lor, găsește calea de a practica, află scopul lui Dumnezeu când Își rostește cuvintele și înțelege-le fără abatere. În mod obișnuit, ar trebui să fie normal pentru tine să poți să te apropii de Dumnezeu în inima ta, să contempli iubirea lui Dumnezeu și să cugeți la cuvintele Lui fără să fii tulburat de problemele din afară. Când inima ta a atins un anumit nivel de împăcare, vei reuși să meditezi în tăcere și, în sinea ta, să contempli iubirea lui Dumnezeu și te apropii cu adevărat de El, indiferent în ce împrejurimi te-ai afla, până când ajungi în sfârșit la punctul în care laudele izvorăsc în inima ta, și e chiar mai bine decât rugăciunea. Atunci vei avea o anume statură. Dacă ești capabil să atingi stările descrise mai sus, asta va fi dovada că inima ta este cu adevărat împăcată înaintea lui Dumnezeu. Acesta este prima lecție esențială. Abia după ce izbutesc să fie împăcați înaintea lui Dumnezeu, oamenii pot fi atinși de Duhul Sfânt și luminați și iluminați de Duhul Sfânt și abia atunci sunt în stare să aibă o comuniune adevărată cu Dumnezeu, precum și să priceapă voia lui Dumnezeu și călăuzirea Duhului Sfânt. Vor fi pătruns atunci pe calea cea dreaptă în viețile lor spirituale. Când pregătirea lor pentru a trăi înaintea lui Dumnezeu a atins o anumită profunzime și sunt în stare să se lepede de

sine, să se disprețuiască și să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu, atunci inimile lor sunt într-adevăr împăcate înaintea lui Dumnezeu. A fi capabil să te disprețuiești, să te blestemi și să te lepezi de tine este efectul obținut de lucrarea lui Dumnezeu și nu poate fi dobândit de oameni pe cont propriu. Prin urmare, practica liniștirii inimii înaintea lui Dumnezeu este o lecție pe care oamenii ar trebui să o pătrundă imediat. Unii oameni nu doar că nu reușesc de obicei să fie împăcați înaintea lui Dumnezeu, dar nu-și pot liniști inima înaintea Lui nici măcar atunci când se roagă. Lucrul acesta se îndepărtează mult prea mult de standardele lui Dumnezeu! Dacă inima ta nu se poate liniști înaintea lui Dumnezeu, poți fi oare mișcat de Duhul Sfânt? Dacă ești cineva care nu poate fi împăcat înaintea lui Dumnezeu, atunci tinzi să te lași distras când vine cineva, sau când alții vorbesc și să-ți pierzi concentrația când alții fac unele lucruri, caz în care nu trăiești înaintea lui Dumnezeu. Dacă inima ta e cu adevărat împăcată înaintea lui Dumnezeu, nimic din ceea ce se petrece în lumea din jur nu o să te necăjească și niciun om, fapt sau lucru n-o să te preocupe. Dacă ai pătrundere în această privință, atunci toate acele stări negative și toate lucrurile negative – noțiunile umane, filosofii de viață, relațiile nefirești dintre oameni, ideile, gândurile și așa mai departe – vor dispărea de la sine. Pentru că tu cugeți întotdeauna la cuvintele lui Dumnezeu, iar inima ta se apropie mereu de Dumnezeu și e ocupată mereu de cuvintele de acum ale lui Dumnezeu, acele lucruri negative se vor îndepărta de tine fără să bagi de seamă. Atunci când te ocupă lucruri noi și pozitive, vechile lucruri negative nu-și vor mai găsi locul, așa că nu băga în seamă lucrurile negative. Nu e nevoie să faci vreun efort să le controlezi. Ar trebui să te concentrezi pe a fi liniștit înaintea lui Dumnezeu, să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și să te bucuri de ele cât de mult poți, să cânti cât mai multe imnuri de laudă pentru Dumnezeu și să-L dai posibilitatea să lucreze în tine, pentru că acum Dumnezeu vrea să-i desăvârșească personal pe oameni și vrea să îți cucerească inima; Duhul Său îți mișcă inima, iar dacă ajungi să trăiești în prezența lui Dumnezeu urmând călăuzirea Duhului Sfânt, Îl vei mulțumi Dumnezeu. Dacă ai grijă să trăiești după cuvintele lui Dumnezeu și să ai mai multă părtășie despre adevăr pentru a dobândi luminarea și iluminarea Duhului Sfânt, atunci acele noțiuni religioase, neprihănirea de sine și auto-importanța vor dispărea toate și vei ști cum să te sacrifici pentru Dumnezeu, vei ști cum să-L iubești pe Dumnezeu și cum să-L mulțumești. Și, fără să-ți dai seama, toate acele lucruri care nu țin de Dumnezeu se vor spulbera cu totul din conștiința ta.

Să cugeți la cuvintele lui Dumnezeu și să te rogi pentru cuvintele lui Dumnezeu atunci când mănânci și bei cuvintele Lui de acum este primul pas pentru a fi împăcat înaintea lui Dumnezeu. Dacă poți fi cu adevărat împăcat înaintea lui Dumnezeu, atunci luminarea și iluminarea Duhului Sfânt vor fi cu tine. Întreaga viață spirituală se dobândește fiind împăcați în prezența lui Dumnezeu. Atunci când vă rugați, trebuie să fiți împăcați înaintea lui Dumnezeu, și doar atunci puteți să fiți mișcați de Duhul Sfânt. Fiind împăcați înaintea lui Dumnezeu atunci când mâncați și beți cuvintele Lui, puteți fi luminați și iluminați și puteți ajunge la adevărata înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu.

În activitățile tale obișnuite de meditație și părtășie și atunci când te apropii de Dumnezeu în inima ta, vei ajunge să fii împăcat în prezența lui Dumnezeu, vei reuși să te bucuri de o adevărată apropiere de Dumnezeu, să înțelegi cu adevărat iubirea și lucrarea lui Dumnezeu și să dai dovadă de atenție și grijă autentică pentru intențiile lui Dumnezeu. Cu cât te obișnuiești mai mult să fii liniștit înaintea lui Dumnezeu, cu atât mai iluminat vei fi și cu atât mai bine îți vei putea înțelege firea coruptă, ce anume îți lipsește, ce ar trebui să pătrunzi, ce funcții ar trebui să îndeplinești și în ce constau defectele tale. Acestea toate se dobândesc în temeiul liniștirii în prezența lui Dumnezeu. Dacă dobândești cu adevărat profunzime în împăcarea dinaintea lui Dumnezeu, atunci vei putea să deslușești anumite taine ale duhului, să pricepi ce dorește Dumnezeu să înfăptuiască în tine în momentul de față, să dobândești o înțelegere mai profundă a cuvintelor lui Dumnezeu, să pricepi miezul cuvintelor Sale, esența cuvintelor Lui, ființa lor, și vei putea vedea mult mai limpede și cu exactitate calea practicii. Dacă nu reușești să dobândești suficientă profunzime privind pacea din spiritul tău, vei fi mișcat doar întrucâtva de Duhul Sfânt; te vei simți întărit lăuntric și vei simți o oarecare bucurie și împăcare, dar nu vei pricepe nimic mai în profunzime. Am mai spus-o și altă dată: dacă oamenii nu întrebuintează orice fărâma din puterea lor, le va fi greu să-Mi audă glasul ori să-Mi vadă chipul. Este vorba despre a dobândi profunzime în împăcarea înaintea lui Dumnezeu, iar nu de a face eforturi exterioare. O persoană care se poate liniști cu adevărat în prezența lui Dumnezeu e în stare să se desprindă de toate legăturile lumești și să se lase în stăpânirea lui Dumnezeu. Toți aceia care nu sunt în stare să se liniștească înaintea lui Dumnezeu sunt cu siguranță dezmățați și neînfrânați. Toți cei care sunt în stare să se liniștească înaintea lui Dumnezeu sunt cei ce au evlavie înaintea lui Dumnezeu și care tânjesc după El. Doar aceia care sunt liniștiți înaintea lui Dumnezeu prețuiesc viața, prețuiesc părtășia în duh, sunt însetați după cuvintele lui Dumnezeu și urmează adevărul. Toți cei ce nu prețuiesc liniștirea înaintea lui Dumnezeu și nu practică acest lucru sunt vanitoși și superficiali, legați de cele lumești și lipsiți de viață; chiar dacă spun că ei cred în Dumnezeu, cuvintele lor sunt deșarte. Cei pe care Dumnezeu îi desăvârșește și îi face compleți în cele din urmă sunt oameni care pot fi liniștiți înaintea lui Dumnezeu. Așadar, cei care sunt împăcați înaintea lui Dumnezeu sunt oameni dăruți cu multe binecuvântări. Oamenii care, de-a lungul zilei, își iau prea puțin răgaz să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, cei care se preocupă de zor numai de treburi din afară și acordă puțină importanță intrării în viață – aceștia sunt cu toții fățarnici lipsiți de orice perspectivă de creștere viitoare. Doar aceia care se pot liniști înaintea lui Dumnezeu și pot avea adevărată comuniune cu Dumnezeu sunt poporul lui Dumnezeu.

Pentru a veni înaintea lui Dumnezeu ca să-L accepți cuvintele drept viața ta, mai întâi trebuie să te liniștești înaintea lui Dumnezeu. Doar atunci când te liniștești înaintea lui Dumnezeu, El te va lumina și îți va dăruia cunoașterea. Cu cât oamenii sunt mai liniștiți înaintea lui Dumnezeu, cu atât sunt mai capabili să dobândească luminarea și iluminarea lui Dumnezeu. Pentru acestea, e nevoie ca oamenii să aibă evlavie și

credință; doar astfel pot atinge desăvârșirea. Exercițiul fundamental pentru pătrunderea în viața spirituală este liniștirea înaintea lui Dumnezeu. Toată pregătirea ta spirituală va da roade doar dacă te liniștești înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu ești în stare să-ți liniștești inima înaintea lui Dumnezeu, atunci nu poți primi lucrarea Duhului Sfânt. Dacă inima ta este liniștită înaintea lui Dumnezeu orice ai face, atunci ești cineva care trăiește înaintea lui Dumnezeu. Dacă inima ta este liniștită înaintea lui Dumnezeu și se apropie de Dumnezeu orice ai face, asta arată că ești o persoană care e liniștită înaintea lui Dumnezeu. Dacă atunci când stai de vorbă cu alții sau când mergi, poți să zici: „Inima mea se apropie de Dumnezeu și nu se concentrează asupra lucrurilor exterioare, iar eu pot fi liniștit înaintea lui Dumnezeu”, atunci ești o persoană liniștită înaintea lui Dumnezeu. Nu intra în contact cu lucruri care îți atrag inima spre lucruri din afară și nu intra în contact cu oameni care îți despart inima de Dumnezeu. Lasă deoparte sau ferește-te de orice ți-ar putea împiedica inima să fie aproape de Dumnezeu. Acest lucru e cel mai benefic pentru viața ta. Acum este tocmai vremea lucrării celei mari a Duhului Sfânt, vremea când Dumnezeu îi desăvârșește personal pe oameni. Dacă în clipa aceasta nu poți fi liniștit înaintea lui Dumnezeu, atunci nu ești unul dintre cei ce se vor întoarce înaintea tronului lui Dumnezeu. Dacă tu cauți altceva, iar nu pe Dumnezeu, nu va exista nicio posibilitate să fii desăvârșit de Dumnezeu. Aceia care astăzi pot auzi astfel de cuvântări ale lui Dumnezeu și totuși nu reușesc să fie liniștiți înaintea lui Dumnezeu sunt oameni care nu iubesc adevărul și nu-L iubesc pe Dumnezeu. Dacă nu te vei dăruia acum, ce aștepti? A te dăruia înseamnă a-ți liniști inima înaintea lui Dumnezeu. Aceasta ar fi o dăruire sinceră. Oricine își dăruiește acum cu adevărat inima lui Dumnezeu poate fi sigur că va fi făcut complet de către Dumnezeu. Nimic, indiferent ce ar fi, nu te poate tulbura; fie că este pentru a te emonda sau a te trata, fie că ai parte de frustrări și eșecuri, inima ta ar trebui să fie mereu liniștită înaintea lui Dumnezeu. Oricum s-ar purta oamenii cu tine, inima ta ar trebui să fie liniștită înaintea lui Dumnezeu. Indiferent ce împrejurări înfrunți – fie că asupra ta se abat greutăți, suferințe ori persecuții sau diferite încercări, inima ta ar trebui să fie mereu liniștită înaintea lui Dumnezeu; acestea sunt căile spre desăvârșire. Numai dacă ești cu adevărat liniștit înaintea lui Dumnezeu, cuvintele de acum ale lui Dumnezeu îți vor fi limpezi. Vei putea atunci să practici mai corect și fără abateri iluminarea și luminarea Duhului Sfânt, să pricepi mai limpede intențiile lui Dumnezeu, ceea ce va permite slujirii tale o direcție mai clară, să pricepi mai cu acuratețe mișcarea și călăuzirea Duhului Sfânt și să ai siguranța că trăiești sub călăuzirea Duhului Sfânt. Acestea sunt rezultatele pe care le obții dacă te liniștești cu adevărat înaintea lui Dumnezeu. Atunci când oamenii nu sunt lămurii în privința cuvintelor lui Dumnezeu, nu au nicio cale de practică, nu pot pătrunde intențiile lui Dumnezeu și nu au principiile practicii, este din pricină că inimile lor nu sunt liniștite înaintea lui Dumnezeu. Țelul liniștirii înaintea lui Dumnezeu este acela de a fi serioși și pragmatici, de a căuta corectitudinea și limpezimea în cuvintele lui Dumnezeu, iar în cele din urmă, de a ajunge să înțelegeți adevărul și să-L cunoașteți pe Dumnezeu.

Dacă inima ta nu poate fi constant liniștită înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu nu are mijloacele pentru a te desăvârși. A fi lipsit de hotărâre este echivalent cu a fi lipsit de inimă, iar o persoană fără inimă nu poate fi liniștită înaintea lui Dumnezeu; o astfel de persoană nu știe cât de mult lucrează Dumnezeu sau cât de mult vorbește, și nici nu știe cum să practice. Oare nu-i aceasta o persoană fără inimă? Poate o persoană fără inimă să fie liniștită înaintea lui Dumnezeu? Dumnezeu nu are mijloacele de a-i desăvârși pe oamenii fără inimă – ei nu sunt cu nimic diferiți de animalele de povară. Dumnezeu a vorbit atât de limpede și de transparent și totuși, inima ta nu s-a înduplecat și ești în continuare incapabil să te liniștești înaintea lui Dumnezeu. Oare nu ești o brută nătângă? Unii oameni se rătăcesc în practica lor de a fi liniștiți în prezența lui Dumnezeu. Când e vremea de gătit, nu gătesc, iar când e vremea de făcut treburile, nu le fac, ci doar continuă să se roage și să mediteze. A fi liniștit înaintea lui Dumnezeu nu înseamnă să nu gătești și să nu muncești ori să nu-ți trăiești viața; mai degrabă, înseamnă să reușești să-ți liniștești inima înaintea lui Dumnezeu în toate stările obișnuite și să ai un loc pentru Dumnezeu în inima ta. Atunci când vă rugați, ar trebui să îngenuncheați așa cum se cuvine în fața lui Dumnezeu ca să vă rugați; atunci când munciți sau faceți de mâncare, liniștiți-vă inima înaintea lui Dumnezeu, cugetați la cuvintele lui Dumnezeu sau cântați imnuri. În orice situație v-ați afla, ar trebui să aveți propriul vostru fel de a practica, să faceți tot ce puteți ca să vă apropiați de Dumnezeu și să încercați din răspuțeri să vă liniștiți inima înaintea lui Dumnezeu. Atunci când împrejurările v-o îngăduie, rugați-vă cu concentrație; când circumstanțele nu v-o îngăduie, apropiați-vă de Dumnezeu în inima voastră, în timp ce îndepliniți sarcina respectivă. Când puteți mânca și bea cuvintele lui Dumnezeu, atunci mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu; când vă puteți ruga, atunci rugați-vă; când îl puteți contempla pe Dumnezeu, atunci contemplați-L. Cu alte cuvinte, faceți tot ce puteți ca să vă pregătiți pentru intrare conform mediului în care vă aflați. Unii oameni pot fi liniștiți înaintea lui Dumnezeu atunci când n-au nicio problemă, dar, de îndată ce se întâmplă ceva, mințile lor rătăcesc. Asta nu înseamnă să fii liniștit înaintea lui Dumnezeu. Calea corectă pentru a experimenta este următoarea: inima omului să nu se îndepărteze de Dumnezeu sub nicio formă și să nu se lase tulburată de oamenii, întâmplările sau lucrurile din afară, și numai atunci o persoană este cu adevărat liniștită înaintea lui Dumnezeu. Unii oameni spun că, atunci când se roagă în adunări, inimile lor pot fi liniștite înaintea lui Dumnezeu, dar, când au părtășie cu ceilalți, nu pot fi liniștiți înaintea lui Dumnezeu, iar gândurile lor o iau razna. Asta nu înseamnă să fii liniștit înaintea lui Dumnezeu. În momentul de față, cei mai mulți oameni sunt în starea aceasta, iar inimile lor nu reușesc să fie întotdeauna liniștite înaintea lui Dumnezeu. De aceea trebuie să vă străduiți mai mult ca să vă pregătiți în această direcție, să pătrundeți pas cu pas pe calea cea dreaptă a experienței vieții și să pășiți pe calea desăvârșirii de către Dumnezeu.

Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea

Cu cât ești mai atent la voia lui Dumnezeu, cu atât povara ta este mai mare; cu cât povara ta este mai mare, cu atât mai bogată îți va fi experiența. Atunci când ești atent la voia lui Dumnezeu, Dumnezeu îți va da o povară și apoi te va lumina asupra sarcinilor pe care El ți le-a încredințat. După ce Dumnezeu ți-a dat această povară, vei fi atent la toate adevărurile aferente acestui aspect atunci când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu. Dacă povara ta are legătură cu starea vieții fraților și surorilor tale, înseamnă că această povară ți-a fost încredințată de Dumnezeu și o vei purta întotdeauna în rugăciunile tale zilnice. Ceea ce face Dumnezeu ți-a fost încredințat ție și îți dorești să împlinești ceea ce vrea Dumnezeu să facă; asta înseamnă să îți asumi povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi a ta. În acest moment, a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu va însemna pentru tine să îți îndrepti atenția asupra problemelor de tipul acesta și te vei întreba: „Cum o să rezolv aceste probleme? Cum să fac astfel încât frații și surorile mele să dobândească eliberarea și să găsească bucuria spirituală?” De asemenea, te vei concentra asupra acestor probleme când ai părtășie, iar când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, te vei concentra pe a mânca și a bea cuvintele referitoare la aceste aspecte. De asemenea, în timp ce vei mânca și vei bea cuvintele lui Dumnezeu, vei purta o povară. Odată ce ai înțeles cerințele lui Dumnezeu, calea pe care să apuci îți va fi mai limpede. Aceasta este lumina și iluminarea Duhului Sfânt adusă de povara ta și este și îndrumarea pe care Dumnezeu ți-o oferă. De ce spun asta? Dacă nu ai o povară, atunci nu vei fi atent când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu; când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu în timp ce porți o povară, poți înțelege esența lor, îți poți găsi calea și ești atent la voia lui Dumnezeu. De aceea, în rugăciunile tale, ar trebui să îți dorești ca Dumnezeu să te împovăreze mai mult și să îți încredințeze sarcini și mai mărețe, astfel încât să găsești înaintea ta o cale mai bună de practicare; astfel încât mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu să devină mai eficiente, să poți ajunge să înțelegi esența cuvintelor Lui și să devii mai capabil de a fi mișcat de Duhul Sfânt.

Să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, să practici rugăciunea, să accepți povara lui Dumnezeu, să accepți sarcinile pe care ți le încredințează – scopul tuturor acestor lucruri este să îți deschidă calea. Cu cât povara pe care o porți pentru însărcinarea lui Dumnezeu este mai mare, cu atât îți va fi mai ușor să fii desăvârșit de El. Unii oameni nu doresc să coopereze cu ceilalți în a-L sluji pe Dumnezeu nici măcar atunci când au fost chemați să o facă; aceștia sunt oameni leneși care doresc doar să se desfete în bunăstare. Cu cât ți se cere mai mult să slujești cooperând cu ceilalți, cu atât mai multă experiență vei câștiga. Întrucât ai mai multe poveri și experiențe, vei avea mai multe șanse să fii desăvârșit. De aceea, dacă îl poți sluji pe Dumnezeu cu sinceritate, vei fi mai atent la povara lui Dumnezeu; în acest fel, vei avea mai multe șanse să fii desăvârșit de Dumnezeu. Doar un asemenea grup de oameni sunt în curs de

desăvârșire în acest moment. Cu cât Duhul Sfânt te atinge mai mult, cu cât îți vei petrece mai mult timp atent la povara lui Dumnezeu, cu atât vei fi desăvârșit mai mult de Dumnezeu și cu atât vei fi câștigat mai mult de El – până când, în final, vei deveni o persoană folosită de Dumnezeu. În acest moment, sunt unii oameni care nu poartă nicio povară pentru Biserică. Acești oameni sunt delăsători și neglijenți și nu le pasă decât de propriul trup. Sunt extrem de egoiști și, în plus, orbi. Nu vei duce nicio povară dacă nu poți înțelege limpede acest lucru. Cu cât ești mai atent la voia lui Dumnezeu, cu atât este mai mare povara pe care ți-o va încredința Dumnezeu. Oamenii egoiști nu sunt dispuși să pătimească astfel de lucruri; ei nu doresc să plătească prețul și, drept urmare, vor rata șansa de a fi desăvârșiți de Dumnezeu. Nu își fac rău singuri? Dacă ești atent la voia lui Dumnezeu, vei face să crească o povară adevărată pentru Biserică. De fapt, în loc să o numim o povară pe care o porți pentru Biserică, ar fi mai bine să îi spunem o povară de dragul propriei tale vieți, deoarece povara pe care o faci să crească pentru Biserică îți este ție de folos pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu prin astfel de experiențe. De aceea, toți cei care poartă cea mai grea povară pentru Biserică și toți cei care poartă povara pătrunderii în viață sunt cei care vor fi desăvârșiți de Dumnezeu. Ai înțeles limpede acest lucru? Dacă Biserica de care aparții este împrăștiată ca nisipul, dar tu nu ești îngrijorat sau neliniștit, și chiar te faci că nu vezi când frații și surorile nu mănâncă și nu beau cuvintele lui Dumnezeu în mod normal, atunci tu nu porți nicio povară. Astfel de oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu. Cei plăcuți lui Dumnezeu sunt înfometați și însetați de dreptate și sunt preocupați de voia Lui. De aceea, ar trebui să fiți atenți la povara lui Dumnezeu aici și acum. Nu trebuie să așteptați ca firea dreaptă a lui Dumnezeu să fie revelată tuturor oamenilor înainte ca voi să deveniți atenți la povara lui Dumnezeu. Nu ar fi prea târziu atunci? Acum este momentul prielnic să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă lași această șansă să îți scape printre degete, vei regreta tot restul vieții tale, așa cum Moise nu a putut să pătrundă în țara bună a Canaanului și a regretat acest lucru tot restul vieții sale, murind plin de remușcări. Când firea dreaptă a lui Dumnezeu se va fi revelat tuturor popoarelor, vei regreta nespus. Chiar dacă Dumnezeu nu te mustră, te vei mustra singur din cauza remușcărilor tale. Unii nu sunt convinși de acest lucru, dar, dacă nu crezi, așteaptă și ai să vezi. Există unii oameni al căror singur scop este împlinirea acestor cuvinte. Ești dispus să te jertfești de dragul acestor cuvinte?

Dacă nu cauți șanse să fii desăvârșit de Dumnezeu și dacă nu te străduiești să fii fruntaș în căutarea desăvârșirii, atunci vei fi, în cele din urmă, plin de remușcări. Acum ai cea mai bună șansă să fii desăvârșit – acesta este momentul oportun. Dacă nu cauți cu multă stăruință desăvârșirea de la Dumnezeu, odată ce El Își va fi încheiat lucrarea, va fi prea târziu – vei fi ratat această șansă. Oricât de înalte îți sunt aspirațiile, dacă Dumnezeu nu Își mai înfăptuiește lucrarea, nu vei putea niciodată să fii desăvârșit, oricâte eforturi vei face. Trebuie să profiți de această șansă și să colaborezi în timp ce Duhul Sfânt Își înfăptuiește marea lucrare. Dacă ratezi această ocazie, nu ți se va mai da o alta, oricât te-ai strădui. Unii dintre voi strigă: „Dumnezeule, sunt dornic să fiu atent

la povara Ta și doresc să Îți împlinesc voia!” Cu toate acestea, nu ai o cale de practică, de aceea poverile tale nu vor dăinui. Dacă ai înainte o cale, vei căpăta experiență încetul cu încetul, iar aceasta va fi structurată și organizată. După ce o povară va fi împlinită, ți se va da o alta. Cu cât experiența ta de viață devine mai profundă, cu atât mai grele vor deveni și poverile tale. Unii poartă o povară numai atunci când sunt pătrunși de Duhul Sfânt și, după o vreme, nu mai poartă niciuna când nu există nicio cale de practică. Nu poți să te alegi cu poveri doar mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu. Prin înțelegerea multor adevăruri vei căpăta discernământ, vei învăța să rezolvi probleme prin folosirea adevărului și vei avea o înțelegere mai precisă a cuvintelor și voii lui Dumnezeu. Cu ajutorul acestor lucruri, vei crește poveri de purtat și numai atunci îți vei putea săvârși cum se cuvine lucrarea. Dacă ai o povară, dar nu ai o înțelegere clară a adevărului, nici asta nu va fi de ajuns. Trebuie să experimentezi personal cuvintele lui Dumnezeu și să știi cum să le pui în practică. Abia după ce vei intra tu însuși în realitate, vei fi capabil să îi aprovizionezi și călăuzești pe alții și să fii desăvârșit de Dumnezeu.

Se spune în „Calea... (4)” că sunteți toți oameni ai Împărăției, predestinați de Dumnezeu încă de dinaintea vremurilor și că nu puteți fi luați de nimeni. Se spune, de asemenea, că Dumnezeu dorește ca toată lumea să fie folosită și desăvârșită de El, că le cere tuturor să fie de neclintit în calitate de oameni ai Lui și că numai devenind oamenii lui Dumnezeu Îi pot împlini voia. Ați avut, cu toții, părtășie despre acest lucru la vremea respectivă, comunicând despre calea de intrare conform criteriilor pentru oamenii lui Dumnezeu. Prin urmare, lucrarea realizată de Duhul Sfânt în acel moment a fost să îi scoată pe oameni din starea lor negativă și să îi călăuzească spre una pozitivă. Pe atunci, scopul lucrării Duhului Sfânt era ca toată lumea să se bucure de cuvintele lui Dumnezeu ca oameni ai Săi și să-i permită fiecăruia să înțeleagă limpede că sunteți oamenii lui Dumnezeu, așa cum a fost predestinat de dinaintea vremurilor și că Satana nu vă poate lua. Drept pentru care v-ați rugat cu toții: „Dumnezeule! Sunt dornic să fac parte din poporul Tău, pentru că am fost predestinați de Tine de dinaintea vremurilor, pentru că Tu ne-ai hărăzit acest statut! Suntem dornici să-Ți împlinim voia din această poziție!” Când te-ai rugat astfel, Duhul Sfânt te-a pătruns – acesta a fost felul în care El a lucrat. În această perioadă se cuvine să vă rugați și să vă pregătiți pentru a vă liniști inima înaintea lui Dumnezeu, astfel încât să puteți lupta pentru viață și să căutați intrarea în ucenicia Împărăției. Acesta este primul pas. În acest moment, lucrarea lui Dumnezeu constă în a determina pe toată lumea să intre pe calea cea dreaptă, să aibă o viață spirituală normală și experiențe adevărate, să fie pătrunsă de Duhul Sfânt și, pe acest temei, să accepte însărcinările date de Dumnezeu. Scopul intrării în ucenicia Împărăției este de a permite ca fiecare cuvânt al vostru, fiecare faptă, fiecare mișcare, fiecare gând și idee să intre în cuvintele lui Dumnezeu și să fiți pătrunși de Dumnezeu mai des. Astfel, dragostea voastră pentru Dumnezeu va spori și vă veți asuma o povară mai grea a voii lui Dumnezeu. În felul acesta, vă veți afla cu toții pe calea cea dreaptă a desăvârșirii de la Dumnezeu. Odată ce te afli pe calea desăvârșirii de la Dumnezeu, înseamnă că ești

pe calea cea dreaptă. Odată ce gândurile și ideile tale, precum și intențiile tale greșite pot fi îndreptate, iar tu ești capabil să renunți la a fi preocupat de propriul trup pentru a fi atent la voia lui Dumnezeu, atunci când nu te lași tulburat de intențiile greșite care apar și acționezi în conformitate cu voia lui Dumnezeu – dacă poți săvârși o astfel de transformare, atunci ești pe calea cea dreaptă a experienței de viață. Când practicile tale de rugăciune sunt pe calea cea dreaptă, vei fi pătruns de Duhul Sfânt în rugăciunile tale. De fiecare dată când te rogi, vei fi pătruns de Duhul Sfânt; de fiecare dată când te rogi, îți vei putea liniști inima înaintea lui Dumnezeu. De fiecare dată când mănânci și bei un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, vei obține rezultate din acest lucru numai dacă poți înțelege lucrarea pe care El o face în acest moment și poți învăța cum să te rogi, cum să colaborezi și cum să dobândești intrarea. Când ești în stare să găsești calea de pătrundere din cuvintele lui Dumnezeu și poți înțelege dinamica actuală a lucrării lui Dumnezeu și scopul lucrării Duhului Sfânt în cuvintele Sale, înseamnă că ai pășit pe calea cea bună. Dacă nu înțelegi elementele esențiale atunci când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu și dacă, după asta, nu poți găsi o cale de practică, înseamnă că tot nu știi cum să îți mănânci și să îți bei cuvintele și că nu ai găsit metoda sau principiul după care să faci asta. Dacă nu ai înțeles lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește în acest moment, nu vei putea accepta însărcinarea dată de El. Lucrarea pe care o face Dumnezeu în acest moment este tocmai ceea ce trebuie să faci și să știe toți oamenii în prezent. Înțelegeți aceste lucruri?

Dacă mănânci și bei în mod eficient cuvintele lui Dumnezeu, viața ta spirituală va deveni normală și, indiferent de încercările pe care le întâmpini, de întâmplările care îți ies în cale, de bolile trupului de care poți suferi, de înstrăinarea față de frați și surori sau de necazurile din familia ta, dacă poți să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, să te rogi și să-ți continui viața bisericească în mod normal – dacă poți face toate astea, atunci asta demonstrează că ești pe calea cea bună. Unii sunt prea vulnerabili și duc lipsă de perseverență. Se vaită la cel mai mic obstacol și devin negativi. Căutarea adevărului cere perseverență și hotărâre. Dacă nu poți împlini voia lui Dumnezeu de data aceasta, trebuie să fii capabil să te detești, să ai o determinare tăcută în inimă că, data viitoare, o vei face. Dacă nu ai fost atent de data aceasta la povara lui Dumnezeu, trebuie să fii hotărât să te răzvrătești împotriva trupului atunci când te vei lovi de același obstacol pe viitor și să hotărăști să îplinești voia lui Dumnezeu. Așa vei deveni demn de laudă. Unii nu știu nici măcar dacă gândurile și ideile lor sunt corecte – astfel de oameni sunt nesăbuiți! Dacă vrei să îți supui inima și să te răzvrătești împotriva trupului, trebuie să știi mai întâi dacă intențiile tale sunt corecte și abia apoi îți poți supune inima. Dacă nu știi dacă intențiile tale sunt corecte, poți tu să îți supui inima și să te răzvrătești împotriva trupului? Chiar dacă te răzvrătești, o faci într-un mod dezorientat. Trebuie să știi cum să te răzvrătești împotriva intențiilor tale nesăbuite; anume, ce înseamnă să te răzvrătești împotriva trupului. Odată ce recunoști că intențiile, gândurile și ideile tale sunt greșite, ar trebui să pornești grabnic în direcția opusă și să mergi pe calea cea bună.

Rezolvă mai întâi această chestiune și instruiește-te pentru pătrunderea în acest aspect, pentru că tu știi cel mai bine dacă ai sau nu intenții corecte. Odată ce intențiile tale greșite sunt îndreptate și devin acum de dragul lui Dumnezeu, ai reușit să atingi scopul de a-ți supune inima.

Cel mai important lucru pe care trebuie să-l faceți acum este să dobândiți cunoașterea lui Dumnezeu și a lucrării Lui. De asemenea, trebuie să știți cum împlinește Duhul Sfânt lucrarea Sa asupra omului: aceasta este cheia intrării pe calea cea dreaptă. Îți va fi mai ușor să intri pe calea cea bună odată ce ai pus stăpânire pe această cheie. Crezi în Dumnezeu și Îl cunoști pe Dumnezeu, ceea ce arată că ai o credință adevărată. Dacă vei continua să câștigi experiență, dar, în cele din urmă, tot nu poți să Îl cunoști pe Dumnezeu, atunci, fără îndoială, ești o persoană care se împotrivește lui Dumnezeu. Cei care cred doar în Isus Hristos, dar nu cred în Dumnezeu întrupat de astăzi, sunt cu toții condamnați. Sunt cu toții farisei contemporani pentru că nu Îl recunosc pe Dumnezeu de astăzi și cu toții se împotrivesc lui Dumnezeu. Oricât de devotați sunt în credința lor în Isus, totul va fi în zadar; nu vor avea parte de lauda lui Dumnezeu. Toți cei care pretind că ar crede în Dumnezeu, dar care nu Îl cunosc realmente în inimile lor, sunt ipocriți!

Pentru a căuta să fii desăvârșit de Dumnezeu, trebuie să înțelegi mai întâi ce înseamnă lucrul acesta, precum și condițiile pe care trebuie să le îndeplinești pentru a fi desăvârșit. Odată ce ai înțeles aceste aspecte, trebuie să cauți calea de practică. Trebuie să ai o anumită calitate pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu. Mulți oameni nu au o calitate înăscută suficient de mare, deci trebuie să plătești un anumit preț și să depuneți un efort subiectiv. Cu cât valoarea ta este mai mică, cu atât mai mare este efortul subiectiv pe care trebuie să îl depui. Cu cât înțelegi și pui în practică mai bine cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai repede poți pași pe calea de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Prin rugăciune, poți fi desăvârșit în domeniul rugăciunii; de asemenea, poți fi desăvârșit dacă mănânci și bei din cuvintele lui Dumnezeu, dacă le înțelegi substanța și trăiești în realitatea lor. Prin experiența zilnică a cuvintelor lui Dumnezeu, ar trebui să ajungi să știi ce lipsește în tine; chiar mai mult, ar trebui să-ți admiți defectul fatal și celelalte slăbiciuni, să te rogi și să implori înaintea lui Dumnezeu. Făcând astfel, vei fi, încetul cu încetul, desăvârșit. Căile către desăvârșire sunt: să te rogi, să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, să înțelegi esența acestor cuvinte, să pătrunzi în cunoașterea lor, să ajungi să îți cunoști lipsurile, să te supui lucrării lui Dumnezeu, să fii atent la povara lui Dumnezeu, să te lepezi de trup prin dragostea ta de Dumnezeu și să ai multe părtășii, care îți îmbogățesc experiențele, cu frații și surorile. Fie că este vorba de viața în comunitate sau de viața ta personală, la adunări mari sau mici, toate te ajută să capeți experiențe și să primești instruire, astfel încât inima ta să fie împăcată înaintea lui Dumnezeu și să te întorci la El. Toate acestea fac parte din procesul desăvârșirii. Experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu despre care s-a vorbit înseamnă să fii în stare să guști cuvintele lui Dumnezeu și să le lași să lucreze în tine pentru ca tu să ai credință

și dragoste mai mare față de Dumnezeu. În acest fel, te vei lepăda încetul cu încetul de firea ta coruptă satanică, te vei elibera treptat de motivațiile nepotrivite și vei trăi asemănarea unei persoane normale. Cu cât dragostea ta pentru Dumnezeu este mai mare – însemnând cu cât ai fost desăvârșit mai mult de Dumnezeu – cu atât vei fi mai puțin corupt de Satana. Prin experiențele tale practice, vei intra, încetul cu încetul, pe calea desăvârșirii. Astfel, dacă dorești să fii desăvârșit, este cu adevărat important să fii atent la voia lui Dumnezeu și să-L experimentezi cuvintele.

Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt pe placul inimii Sale

Dumnezeu dorește acum să câștige un anumit grup de oameni, un grup alcătuit din aceia care se străduiesc să coopereze cu El, care se supun lucrării Sale, care cred că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărate și care pot să pună în aplicare cerințele Lui; ei sunt cei care au înțelegere adevărată în inimile lor, ei sunt cei care pot fi desăvârșiți și care vor putea să pășească, în mod inevitabil, pe calea spre desăvârșire. Cei care nu pot fi desăvârșiți sunt oameni care nu înțeleg limpede lucrarea lui Dumnezeu, care nu mănâncă și nu beau cuvintele lui Dumnezeu, care nu sunt atenți la cuvintele Sale și care nu au dragoste în inimile lor pentru Dumnezeu. Cei care se îndoiesc de Dumnezeul întrupat, sunt mereu nesiguri în privința Lui, nu-L iau niciodată cuvintele în serios și Îl amăgesc întotdeauna sunt oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu și aparțin Satanei; nu există nicio cale de a desăvârși astfel de oameni.

Dacă dorești să fii desăvârșit, atunci trebuie ca mai întâi să ai bunăvoința lui Dumnezeu, deoarece El îi desăvârșește pe cei cărora le arată bunăvoința Sa și care sunt pe placul inimii Lui. Dacă dorești să fii pe placul inimii lui Dumnezeu, atunci trebuie să ai o inimă care se supune lucrării Sale, trebuie să te străduiești să cauți adevărul și să accepți cercetarea atentă a lui Dumnezeu în toate. S-a supus cercetării atente a lui Dumnezeu tot ce ai făcut tu? Este bun țelul tău? Dacă țelul tău este bun, Dumnezeu te va aprecia; dacă țelul tău este greșit, înseamnă că inima ta nu Îl iubește pe Dumnezeu, ci iubește trupul și pe Satana. De aceea, trebuie să folosești rugăciunea ca pe o cale de a accepta cercetarea atentă a lui Dumnezeu în toate lucrurile. Când te rogi, deși Eu nu stau personal în fața ta, Duhul Sfânt este cu tine, iar tu te rogi atât Mie, cât și Duhului lui Dumnezeu. De ce crezi în acest trup? Crezi pentru că în El se află Duhul lui Dumnezeu. Ai crede în această persoană dacă n-ar avea Duhul lui Dumnezeu? Când crezi în această persoană, crezi în Duhul lui Dumnezeu. Când te temi de această persoană, te temi de Duhul lui Dumnezeu. Credința în Duhul lui Dumnezeu este credința în această persoană, iar credința în această persoană este și credința în Duhul lui Dumnezeu. Când te rogi, simți că Duhul lui Dumnezeu este cu tine și că Dumnezeu Se află în fața ta și, prin urmare, te rogi Duhului Său. Astăzi, cei mai mulți oameni sunt prea speriați să își

dezvăluie faptele înaintea lui Dumnezeu; deși Îi poți amăgi trupul, nu Îi poți amăgi Duhul. Orice lucru care nu poate face față cercetării atente a lui Dumnezeu este în dezacord cu adevărul și trebuie lepădat; să procedezi altfel înseamnă să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să-ți deschizi inima înaintea lui Dumnezeu tot timpul, când te rogi, când vorbești și ai părtășie cu frații și surorile și când îți îndeplinești datoria și îți vezi de treburile tale. Când îți îndeplinești rolul, Dumnezeu este cu tine și, atât timp cât țelul tău este bun și este în favoarea lucrării din casa lui Dumnezeu, El va accepta tot ceea ce faci; de aceea, ar trebui să te dedici cu sinceritate îndeplinirii rolului tău. Când te rogi, dacă în inima ta ai dragoste pentru Dumnezeu și te afli în căutarea îngrijirii, protecției și cercetării atente a lui Dumnezeu, dacă aceste lucruri sunt țelul tău, rugăciunile tale își vor găsi ascultarea. De exemplu, când te rogi la întâlniri, dacă îți deschizi inima și te rogi lui Dumnezeu și Îi spui tot ce simți fără să ascunzi adevărul, atunci rugăciunile tale vor fi cu siguranță ascultate. Dacă Îl iubești cu sinceritate pe Dumnezeu în inima ta, atunci fă un jurământ lui Dumnezeu: „Doamne, care ești în ceruri și pe pământ și în toate lucrurile, Îți jur: fie ca Duhul Tău să cerceteze tot ce fac, să mă apere și să mă îngrijească tot timpul și facă posibil ca, prin tot ce fac, să stau înaintea Ta. Dacă inima mea ar înceta vreodată să Te iubească sau dacă Te-ar trăda vreodată, atunci să mă mustri și să mă blestemi cu asprime. Nu îmi arăta iertare nici în lumea aceasta și nici în cea care va să vină!” Îndrăznești să faci un astfel de jurământ? Dacă nu îndrăznești, înseamnă că ești sperios și că încă te iubești pe tine însuși. Sunteți hotărâți? Dacă ești într-adevăr hotărât, ar trebui să faci acest jurământ. Dacă ești hotărât să faci un astfel de jurământ, atunci Dumnezeu îți va împlini hotărârea. Când faci un jurământ lui Dumnezeu, El ascultă. Dumnezeu hotărăște dacă ești păcătos sau drept după măsura rugăciunilor și practicii tale. Acesta este procesul de a vă desăvârși și, dacă ai cu adevărat credință în calea spre desăvârșire, atunci vei aduce tot ce faci înaintea lui Dumnezeu și-l vei accepta cercetarea atentă; dacă faci ceva revoltător de rebel sau dacă Îl trădezi pe Dumnezeu, atunci El îți va aduce la împlinire jurământul și, astfel, indiferent ce se abate asupra ta, pierzanie sau muștrare, tu ești vinovat. Ai făcut jurământul, așa că ar trebui să îl respecti. Dacă faci un jurământ, dar nu îl respecti, ești condamnat la pierzanie. Pentru că al tău a fost jurământul, Dumnezeu îți va aduce jurământul la împlinire. Unora le este teamă după ce se roagă și se vaită: „Totul s-a sfârșit! Am pierdut șansa la desfrâu; s-a dus șansa mea de a face lucruri rele; nu mai am șansa să mă dedau poftelor mele lumești!” Acești oameni tot mai iubesc deșertăciunea lumească și păcatul și sunt cu siguranță condamnați la pierzanie.

Să crezi în Dumnezeu înseamnă că toate faptele tale trebuie aduse înaintea lui Dumnezeu și supuse cercetării Lui atente. Dacă faptele tale pot fi aduse înaintea Duhului lui Dumnezeu, dar nu înaintea trupului lui Dumnezeu, înseamnă că nu te-ai supus cercetării atente a Duhului Său. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Care este persoana căreia Dumnezeu îi este martor? Nu sunt Ei unul și același? Cei mai mulți Îl consideră două ființe separate, crezând că Duhul lui Dumnezeu este Duhul lui Dumnezeu, și că

persoana căreia Dumnezeu îi e martor este doar un simplu om. Dar nu te înșeli? În numele cui lucrează această persoană? Cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu întrupat nu au înțelegere spirituală. Duhul lui Dumnezeu și trupul Său întrupat sunt unul și același, pentru că Duhul lui Dumnezeu se materializează în trup. Dacă această persoană a fost aspră cu tine, va fi Duhul lui Dumnezeu bun? Nu ești dezorientat? Astăzi, toți cei care nu pot accepta atenta cercetare a lui Dumnezeu nu pot obține binecuvântarea Sa, iar cine nu cunoaște pe Dumnezeu întrupat nu poate fi desăvârșit. Cercetează-ți toate faptele și vezi dacă pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu îți poți aduce toate faptele înaintea lui Dumnezeu, înseamnă că ești un răufăcător. Pot fi răufăcătorii desăvârșiți? Tot ceea ce faci, fiecare acțiune, fiecare intenție și fiecare reacție ar trebui aduse înaintea lui Dumnezeu. Chiar și viața ta spirituală de zi cu zi – rugăciunile tale, apropierea ta de Dumnezeu, modul în care mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, părtășia cu frații și surorile, și viața în sânul Bisericii – și contribuția ta în parteneriat pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu ca să le cerceteze atent. O astfel de practică te ajută să dobândești creșterea în viață. Procesul de acceptare a cercetării atente a lui Dumnezeu este procesul de purificare. Cu cât poți să accepți mai mult cercetarea atentă a lui Dumnezeu, cu atât ești mai purificat și mai în rânduială cu voia lui Dumnezeu, ca să nu te lași pradă depravării, iar inima ta va trăi înaintea Lui. Cu cât accepți mai mult cercetarea Lui atentă, cu atât mai mari vor fi umilirea Satanei și puterea ta de a te lepăda de trup. De aceea, acceptarea cercetării atente a lui Dumnezeu este o cale a practicii pe care oamenii ar trebui să o urmeze. Orice faci, chiar și când comunică cu frații și surorile tale, poți să îți aduci faptele înaintea lui Dumnezeu și să cauți atenta Lui cercetare și să te supui lui Dumnezeu Însuși; toate acestea îți vor face practica mult mai corectă. Numai dacă aduci toate faptele tale înaintea lui Dumnezeu și accepți atenta Lui cercetare poți fi o persoană care trăiește în prezența lui Dumnezeu.

Cei care nu Îl înțeleg pe Dumnezeu nu l se pot supune niciodată cu adevărat. Astfel de oameni sunt fiii neascultării. Sunt prea ambițioși și răzvrătirea lor este prea mare, de aceea se îndepărtează de Dumnezeu și nu doresc să Îl accepte cercetarea atentă. Astfel de oameni nu pot fi desăvârșiți cu ușurință. Unii oameni sunt selectivi atunci când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, precum și când vine vorba să le accepte. Ei acceptă anumite părți din cuvintele lui Dumnezeu care rezonază cu ceea ce cunosc, în vreme ce le resping pe celelalte. Nu este aceasta cea mai evidentă împotrivire, cea mai evidentă răzvrătire față de Dumnezeu? Dacă cineva crede în Dumnezeu de foarte mult timp fără să Îl înțeleagă câtuși de puțin, atunci acela este un non-credincios. Cei care sunt dornici să accepte cercetarea atentă a lui Dumnezeu sunt cei care caută să Îl înțeleagă, care sunt dornici să accepte cuvintele Sale. Ei sunt cei care vor primi moștenirea și binecuvântările lui Dumnezeu și sunt cei mai binecuvântați. Dumnezeu îi blestemă pe cei care nu au loc pentru El în inimile lor și îi mustră pe acești oameni și Se leapădă de ei. Dacă nu Îl iubești pe Dumnezeu, El Se va lepăda de tine, iar dacă nu ascuți ce îți spun Eu, te asigur că Duhul lui Dumnezeu te va abandona. Încearcă, dacă

nu crezi! Astăzi îți arăt clar o cale spre practică, dar dacă o pui în aplicare sau nu, depinde de tine. Dacă nu crezi în ea, dacă nu o pui în practică, vei vedea singur dacă Duhul Sfânt lucrează în tine sau nu! Dacă nu cauți să-L înțelegi pe Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt nu va lucra în tine. Dumnezeu lucrează în aceia care caută și prețuiesc cuvintele Sale. Cu cât prețuiești mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult Duhul Său va lucra în tine. Cu cât omul prețuiește mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mare va fi șansa lui de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care Îl iubesc cu adevărat și pe cei ale căror inimi sunt împăcate înaintea Lui. Să prețuiești toată lucrarea lui Dumnezeu, să prețuiești luminarea lui Dumnezeu, să prețuiești prezența lui Dumnezeu, să prețuiești grija și protecția lui Dumnezeu, să prețuiești felul în care cuvintele lui Dumnezeu devin realitatea ta și îți aprovizionează viața – toate acestea sunt cel mai mult pe placul inimii lui Dumnezeu. Dacă prețuiești lucrarea lui Dumnezeu, adică dacă prețuiești toată lucrarea pe El care a făcut-o pentru tine, atunci El te va binecuvânta și va înmulți tot ceea ce îți aparține. Dacă nu prețuiești cuvintele lui Dumnezeu, El nu va lucra în tine, ci îți va oferi doar un har mărunț pentru credința ta sau te va binecuvânta cu puține bogății sau un dram de siguranță pentru familia ta. Ar trebui să te străduiești să transformi cuvintele lui Dumnezeu în realitatea ta, să-L mulțumești și să fii pe placul inimii Lui; nu ar trebui să te străduiești doar pentru a te bucura de harul Său. Pentru credincioși, nimic nu este mai important decât să primească lucrarea lui Dumnezeu, să obțină desăvârșirea și să devină cei care fac voia lui Dumnezeu. Acesta este țelul pe care ar trebui să îl urmărești.

Tot ceea ce a căutat omul în Epoca Harului este acum învechit, pentru că standardul căutării este mai ridicat astăzi; ce se caută este mai mareț și mai practic și poate satisface mai bine cerințele lăuntrice ale omului. În vremurile trecute, Dumnezeu nu a lucrat asupra lor așa cum face astăzi; El nu le-a vorbit atât de mult, cum o face astăzi, și nici cerințele Lui nu au fost atât de mari precum cerințele Sale de azi. Faptul că Dumnezeu vă vorbește acum despre aceste lucruri înseamnă că planul Său final este îndreptat asupra voastră, asupra acestui grup de oameni. Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci fă din dorința aceasta scopul tău fundamental. Nu contează dacă alergi într-una, dacă te sacrifici, dacă slujești într-o funcție sau dacă ai primit însărcinarea lui Dumnezeu, scopul este să cauți să fii desăvârșit și să împlinești mereu voia lui Dumnezeu, să atingi aceste obiective. Dacă cineva spune că nu caută desăvârșirea de către Dumnezeu sau pătrunderea în viață, însă caută numai împăcarea și bucuria trupului, atunci este cel mai orb dintre oameni. Cei care nu caută realitatea vieții, ci numai viața veșnică în lumea ce va veni și siguranța în această lume, sunt cei mai orbi dintre oameni. De aceea, tot ceea ce faci ar trebui să fie cu scopul de a fi desăvârșit și câștigat de Dumnezeu.

Lucrarea pe care o face Dumnezeu în oameni are scopul de a le oferi ce au nevoie, în funcție de diferitele lor cerințe. Cu cât viața unui om este mai bogată, cu atât acesta cere mai multe și cu atât mai mult caută. Dacă în această etapă nu cauți nimic, lucrul

acesta înseamnă că Duhul Sfânt te-a părăsit. Toți aceia care caută viața nu vor fi niciodată părăsiți de Duhul Sfânt; astfel de oameni sunt într-o permanentă căutare și mereu năzuiesc la ceva în inima lor. Astfel de oameni nu se mulțumesc niciodată cu lucrurile așa cum sunt în prezent. Scopul fiecărei etape a lucrării Duhului Sfânt este să își găsească un ecou în tine, dar, dacă te culci pe o ureche, dacă nu mai ai nicio nevoie, dacă nu mai accepți lucrarea Duhului Sfânt, atunci El te va părăsi. Oamenii au nevoie de atenta cercetare a lui Dumnezeu în fiecare zi; au nevoie de multă aprovizionare de la Dumnezeu în fiecare zi. Pot oamenii să se descurce fără să mănânce și să bea cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi? Dacă omul simte întotdeauna că nu poate să mănânce și să bea suficient din cuvântul lui Dumnezeu, dacă îl caută mereu și este înfometat și însetat după acesta, Duhul Sfânt va lucra întotdeauna în el. Cu cât are mai multe năzuințe, cu atât mai multe lucruri practice pot rezulta din părtășia lui. Cu cât omul caută adevărul cu mai multă ardoare, cu atât mai repede dobândește creșterea în viață, fapt care îi îmbogățește experiențele și îl face un locuitor înstărit în casa lui Dumnezeu.

Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu

Lucrarea Duhului Sfânt se schimbă de la o zi la alta. Se înalță mai mult cu fiecare pas; dezvăluirea de mâine este mai înaltă decât cea de astăzi, avansând treptat tot mai mult, pas cu pas. Astfel este lucrarea prin care Dumnezeu îl desăvârșește pe om. Dacă oamenii nu pot ține pasul, atunci ar putea fi alungați oricând. Dacă nu au o inimă ascultătoare, atunci nu vor putea urma până la sfârșit. Vechea epocă a trecut; aceasta este o epocă nouă. Iar într-o epocă nouă, trebuie făcută o nouă lucrare. Mai ales în epoca finală, în care oamenii vor fi desăvârșiți, Dumnezeu va face o lucrare mai nouă, mult mai repede, așa că, fără ascultare în inima lor, oamenilor le va fi greu să urmeze pașii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se supune niciunei reguli, nici nu consideră imutabil vreun stadiu al lucrării Sale. În schimb, lucrarea pe care El o face este tot mai nouă și tot mai mare. Cu fiecare etapă, lucrarea Sa devine din ce în ce mai practică și tot mai conformă cu nevoile actuale ale omului. Numai după ce oamenii experimentează acest fel de lucrare pot să obțină transformarea totală a firii lor. Cunoașterea omului despre viață atinge nivele tot mai înalte și, tot așa, și lucrarea lui Dumnezeu atinge nivele tot mai înalte. Numai astfel poate fi omul desăvârșit ca să devină folositor planurilor lui Dumnezeu. Dumnezeu lucrează în acest fel, pe de o parte pentru a contracara și inversa noțiunile omului și, pe de altă parte, pentru a conduce omul într-o stare mai înaltă și mai realistă, pe cel mai înalt tărâm al credinței în Dumnezeu, astfel încât, în cele din urmă, voia lui Dumnezeu să se poată face. Toți cei neascultători din fire, care se opun în mod voit, vor fi alungați de această etapă a lucrării grabnice și care avansează cu furie a lui

Dumnezeu; doar cei ce ascultă de bună voie și se smeresc cu bucurie pot ajunge până la capătul drumului. În acest fel de lucrare, voi toți ar trebui să învățați cum să vă supuneți și cum să vă lăsați noțiunile deoparte. Ar trebui să fiți cu băgare de seamă la fiecare pas pe care îl faceți. Dacă sunteți neglijenți, cu siguranță veți fi disprețuiți de Duhul Sfânt, veți fi cei care tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Înainte de această etapă a lucrării, regulile și legile omului din vechime au fost atât de multe încât acesta s-a lăsat dus de val și, ca rezultat, a devenit mândru și a uitat de sine. Toate acestea sunt obstacole care împiedică omul să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu; sunt dușmanii cunoașterii lui Dumnezeu de către om. Este periculos ca oamenii să nu aibă nici ascultare și nici o dorință pentru adevăr în inima lor. Dacă te supui doar muncii și vorbelor simple și nu ești capabil să accepți ceva mai profund, atunci ești un om care se agață de vechile căi și care nu poate ține pasul cu lucrarea Duhului Sfânt. Lucrarea făcută de Dumnezeu diferă de la o perioadă la alta. Dacă ești foarte ascultător într-o etapă a lucrării lui Dumnezeu, dar în etapa următoare ascultarea ta față de El se împuținează sau nu ești în stare să-L ascuți, atunci Dumnezeu te va părăsi. Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu când El face acest pas, atunci tu trebuie să continui la fel atunci când El face următorul pas; numai atunci ești o persoană care ascultă de Duhul Sfânt. Din moment ce crezi în Dumnezeu, trebuie să rămâi constant în ascultarea ta. Nu poți pur și simplu să ascuți atunci când vrei și să fii neascultător atunci când nu vrei. Dumnezeu nu laudă acest fel de ascultare. Dacă nu poți ține pasul cu lucrarea cea nouă pe care Eu o împărtășesc și continui să te ții de vechile pilde, atunci cum poate să existe progres în viața ta? Lucrarea lui Dumnezeu este ca tu să te hrănești prin cuvintele Sale. Când te supui și accepți cuvintele Lui, Duhul Sfânt va lucra cu siguranță în tine. Duhul Sfânt lucrează exact așa cum spun Eu; fă cum am spus Eu și Duhul Sfânt va lucra cu promptitudine în tine. Voi elibera o lumină nouă ca voi să vedeți, aducându-vă în lumina prezentului; când vei umbla în această lumină, Duhul Sfânt va lucra imediat în tine. Există unii care pot fi recalcitranti, spunând: „Pur și simplu nu voi îndeplini ceea ce spui Tu”. În această situație, îți spun că ai ajuns la capătul drumului; ești secătuit și nu mai ai viață. Prin urmare, în experimentarea transformării firii tale, nimic nu este mai important decât să ții pasul cu lumina prezentă. Duhul Sfânt nu numai că lucrează în anumiți oameni care sunt folosiți de Dumnezeu, dar, mai mult, El lucrează în biserică. El ar putea să lucreze în oricine. S-ar putea să lucreze în tine în prezent, iar tu vei experimenta această lucrare. În perioada următoare, s-ar putea să lucreze în altcineva, caz în care trebuie să te grăbești să urmezi; cu cât urmezi mai îndeaproape lumina prezentă, cu atât viața ta poate crește. Indiferent ce fel de persoană e cineva, dacă Duhul Sfânt lucrează în ea, atunci trebuie să urmezi. Primește experiențele sale prin prisma experiențelor tale și vei primi lucruri chiar mai mari. Făcând astfel vei progresa mai repede. Aceasta este calea desăvârșirii pentru om și mijlocul prin care viața crește. Poți ajunge la calea spre desăvârșire prin supunerea față de lucrarea Duhului Sfânt. Tu nu știi prin ce fel de persoană va lucra Dumnezeu pentru a te desăvârși, nici prin ce persoană, întâmplare sau lucru îți va permite El să câștigi sau să

vezi lucruri. Dacă poți să pășești pe această cale dreaptă, aceasta arată că există o mare speranță pentru ca tu să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă nu poți să faci acest lucru, aceasta arată că viitorul tău este sumbru, lipsit de lumină. Odată ce pășești pe calea cea dreaptă, vei primi revelație în toate lucrurile. Indiferent ce le dezvăluie Duhul Sfânt altora, dacă tu te conduci după cunoștințele lor pentru a experimenta de unul singur, atunci această trăire va deveni o parte din viața ta și tu vei putea împărtăși altora din această experiență. Cei care împărtășesc altora cuvinte pe care doar le repetă sunt oameni care nu au avut nicio experiență; trebuie să înveți să găsești, prin luminarea și iluminarea celorlalți, un mod de a practica înainte de a putea începe să vorbești despre propria ta experiență și cunoaștere. Acest lucru va fi de un mai mare folos pentru viața ta. Ar trebui să experimentezi în acest fel, ascultând tot ce vine de la Dumnezeu. Trebuie să cauți voia lui Dumnezeu în toate lucrurile și să înveți lecțiile din toate lucrurile, pentru ca viața ta să poată să crească. O astfel de practică oferă cel mai rapid progres.

Duhul Sfânt te luminează prin experiențele tale practice și te desăvârșește prin credința ta. Îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit? Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci vei avea curajul să-ți lepezi trupul, vei putea împlini cuvintele lui Dumnezeu și nu vei fi pasiv sau slab. Vei fi în stare să ascuți de tot ce vine de la Dumnezeu și toate acțiunile tale, publice sau personale, vor putea fi dezvăluite lui Dumnezeu. Dacă ești o persoană cinstită și pui adevărul în toate lucrurile, atunci vei fi desăvârșit. Acei oameni înșelători care acționează într-un fel doar în fața altora și în alt fel pe la spatele lor, nu sunt dispuși să fie desăvârșiți. Toți sunt fii ai pierzării și distrugerii; ei nu-l aparțin lui Dumnezeu, ci Satanei. Ei nu sunt tipul de oameni aleși de Dumnezeu! Dacă acțiunile și comportamentul tău nu pot fi dezvăluite înaintea lui Dumnezeu sau privite de Duhul lui Dumnezeu, aceasta este o dovadă că ceva nu este în regulă cu tine. Numai dacă accepți judecata și mustrarea lui Dumnezeu și îți pasă de transformarea firii tale, vei putea să pășești pe calea spre desăvârșire. Dacă îți dorești cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu și să faci voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să te supui întregii lucrări a lui Dumnezeu, fără să te plângi deloc, fără să îndrăznești și să cântărești sau să judeci lucrarea lui Dumnezeu. Acestea sunt cerințele minime pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu. Cerința necesară pentru cei ce caută să fie desăvârșiți de Dumnezeu este aceasta: acționați cu o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu în toate lucrurile. Ce înseamnă să acționezi cu o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu? Aceasta înseamnă că toate acțiunile și tot comportamentul tău pot fi arătate înaintea lui Dumnezeu. Și pentru că ai intenții bune, fie că acțiunile tale sunt corecte sau greșite, nu-ți este frică să le arăți lui Dumnezeu sau fraților și surorilor tale și îndrăznești să depui un jurământ înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să-ți prezinți fiecare intenție, gând și idee a ta înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să le cântărească; dacă practici și intri în acest fel, atunci viața ta va spori rapid.

De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți pui credința în toate cuvintele lui Dumnezeu și în toată lucrarea Lui. Cu alte cuvinte, din moment ce crezi în Dumnezeu,

trebuie să ascuți de El. Dacă nu ești în stare să faci acest lucru, atunci nu contează dacă tu crezi în Dumnezeu sau nu. Dacă ai crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și totuși nu ai ascultat de El niciodată și nu accepți întregimea cuvintelor Lui, și ceri în schimb ca Dumnezeu să ți Se supună ție și să acționeze conform noțiunilor tale, atunci ești cel mai răzvrătit dintre toți și ești un non-credincios. Cum ar putea astfel de oameni să reușească să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu care nu se conformează noțiunilor omului? Cei mai răzvrătiți dintre toți sunt cei care intenționat Îl sfidează pe Dumnezeu și Î se împotrivesc. Ei sunt dușmanii lui Dumnezeu, antihriștii. Ei au mereu o atitudine de ostilitate față de noua lucrare a lui Dumnezeu; nu au niciodată nici cea mai mică înclinație de a se supune și nici nu s-au supus ori s-au smerit vreodată de bunăvoie. Ei se înalță pe sine înaintea altora și nu se supun niciodată nimănui. Înaintea lui Dumnezeu, se consideră cei mai buni la predicarea cuvântului și cei mai pricepuți la a lucra asupra altora. Ei nu renunță niciodată la „averile” din posesia lor, ci le consideră niște moșteniri de familie pentru închinare, pentru a predica altora despre ele și le folosesc pentru a ține prelegeri acelor nesăbuiți care îi idolatrizează. Există într-adevăr un anumit număr de oameni ca aceștia în biserici. Se poate spune că ei sunt „eroi neîmblânziți”, care, generație după generație, poposesc în casa lui Dumnezeu. Ei pretind că predicarea cuvântului (doctrinei) este datoria lor supremă. An de an și generație după generație, aceștia își practică, impunând cu tărie, datoria lor „sacră și inviolabilă”. Nimeni nu îndrăznește să-i atingă; nici o singură persoană nu îndrăznește să le reproșeze deschis. Ei devin „împărați” în casa lui Dumnezeu, alergând frenetic pe măsură ce îi tiranizează pe ceilalți din epocă în epocă. Această ceată de diavoli caută să se unească și să-Mi distrugă lucrarea; cum pot permite acestor diavoli vii să existe în fața ochilor Mei? Nici măcar cei care sunt ascultători doar pe jumătate nu pot să continue până la capăt, cu atât mai puțin acești tirani fără cea mai neînsemnată urmă de ascultare în inimile lor! Lucrarea lui Dumnezeu nu este câștigată de om cu ușurință. Chiar și folosindu-și toată puterea pe care o au, oameni pot să câștige doar o părticică din ea, permițându-le în cele din urmă să fie desăvârșiți. Ce se întâmplă atunci cu copiii arhanghelului care caută să distrugă lucrarea lui Dumnezeu? Nu au ei oare o speranță și mai mică de a fi câștigați de Dumnezeu? Scopul Meu în a face lucrarea de cucerire nu este numai de a cuceri de dragul cuceririi, ci de a cuceri pentru a descoperi neprihănirea și nelegiuirea, pentru a obține dovada pedepsirii omului, pentru a-i condamna pe cei păcătoși și, mai mult, scopul Meu e de a cuceri de dragul desăvârșirii celor care ascultă de bună voie. În cele din urmă, toate vor fi despărțite după felul lor, iar cei care sunt desăvârșiți vor fi aceia ale căror gânduri și idei sunt pline de ascultare. Aceasta este lucrarea care va fi săvârșită în cele din urmă. Între timp, cei ale căror acțiuni sunt răzvrătite vor fi pedepsiți și trimiși să ardă în flăcări, țintele blestemelor eterne. Când va veni acel timp, acei „eroi măreți și neîmblânziți” din veacurile trecute vor deveni cei mai netrebnici și cei mai ocoliți „slabi și neputincioși fricoși”. Doar acest lucru poate arăta fiecare aspect al dreptății lui Dumnezeu și firea Lui de neofensat de către om și doar

acest lucru poate calma ura din inima Mea. Oare nu sunteți de acord că toate acestea sunt drepte?

Nu toți cei care experimentează lucrarea Duhului Sfânt și nici aceia care se află în acest curent nu pot câștiga viața. Viața nu este o proprietate comună, împărtășită de întreaga omenire, și nu toți oamenii pot să-și schimbe cu ușurință firea. Supunerea față de lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie reală și actuală și trebuie să fie trăită. Doar supunerea superficială nu poate primi lauda lui Dumnezeu și doar supunându-te aspectelor superficiale ale cuvântului lui Dumnezeu, fără a căuta o schimbare a propriei firi, nu este pe placul inimii lui Dumnezeu. Ascultarea față de Dumnezeu și supunerea față de lucrarea lui Dumnezeu sunt una și aceeași. Cei ce se supun numai lui Dumnezeu, dar nu și lucrării Lui, nu pot fi considerați ascultători, cu atât mai puțin cei ce nu se supun cu adevărat, ci sunt lingușitori fățarnici. Cei ce se supun cu adevărat lui Dumnezeu pot toți dobândi folos din lucrarea Lui și pot dobândi înțelegerea firii și lucrării lui Dumnezeu. Numai astfel de oameni se supun cu adevărat lui Dumnezeu. Astfel de oameni pot ajunge să obțină o nouă cunoaștere și să treacă prin noi schimbări, de la noua lucrare. Numai acești oameni sunt lăudați de Dumnezeu; numai acești oameni vor fi desăvârșiți și doar aceștia sunt cei ale căror firi s-au schimbat. Cei ce sunt lăudați de Dumnezeu sunt cei care se supun cu bucurie lui Dumnezeu și cuvântului și lucrării Sale. Numai oamenii ca aceștia se află în poziția bună; numai asemenea oameni Îl doresc sincer pe Dumnezeu și Îl caută cu sinceritate. Cei ce doar vorbesc despre credința lor în Dumnezeu, dar, în esență, Îl blestemă, sunt oameni ce își pun o mască, ce poartă veninul șarpelui; sunt cei mai perfizi dintre toți. Mai devreme sau mai târziu, acești nemernici vor fi demascați. Oare nu este aceasta lucrarea care se face astăzi? Răufăcătorii rămân răufăcători și nu pot scăpa de ziua pedepsei. Oamenii buni vor fi întotdeauna buni și vor fi descoperiți când lucrarea lui Dumnezeu se va sfârși. Niciun răufăcător nu va fi considerat drept și niciunul dintre cei drepti nu va fi considerat răufăcător. Aș lăsa Eu vreun om să fie învinuit pe nedrept?

Pe măsură ce viața ta sporește, trebuie să ai mereu o nouă intrare și o înțelegere mai pătrunzătoare, care să devină tot mai profunde cu fiecare pas. În aceasta ar trebui să intre întreaga omenire. Prin părtășie, ascultarea predicilor, citirea cuvântului lui Dumnezeu sau rezolvarea vreunei probleme, vei obține o nouă înțelegere și o nouă luminare și nu vei trăi după regulile vechi și în timpurile vechi; vei trăi mereu în lumina cea nouă și nu te vei îndepărta de cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă să pășești pe calea cea dreaptă. Nu va fi suficient să plătești doar superficial un preț; zi după zi, cuvântul lui Dumnezeu este tot mai profund și lucruri noi apar în fiecare zi, iar omul trebuie, de asemenea, să aibă o nouă intrare în fiecare zi. Așa cum vorbește Dumnezeu, așa El îndeplinește tot ceea ce a rostit, iar dacă tu nu poți ține pasul, atunci vei rămâne în urmă. Trebuie să mergi mai adânc în rugăciunile tale; a mânca și a bea din cuvântul lui Dumnezeu, nu pot fi cu întreruperi. Să aprofundezi luminarea și iluminarea pe care le primești, iar noțiunile și închipuirile tale trebuie să dispară treptat. De asemenea, trebuie

să îți sporești judecata și, cu orice te confrunți, trebuie să ai propriile păreri despre acest lucru și propriile puncte de vedere. Înțelegând unele lucruri în duh, trebuie să înțelegi lucrurile exterioare și să înțelegi esența oricărei probleme. Dacă tu nu ești echipat cu aceste lucruri, cum vei putea oare conduce biserica? Dacă doar pomenești despre slove și doctrine, fără nici o ancoră în realitate și fără nici o cale de practică, vei putea să rezisti doar pentru o perioadă scurtă de timp. Poate fi acceptabil atunci când vorbim unor inițiați în credință, dar după un timp, când noii credincioși au avut o experiență reală, tu nu vei mai avea ce să le oferi. Atunci cum îți ești tu folositor lui Dumnezeu? Fără noua luminare, tu nu poți lucra. Cei care nu au o luminare nouă sunt cei care nu știu cum să experimenteze și astfel de oameni nu dobândesc niciodată noi cunoștințe sau experiențe noi. Și, în ceea ce privește a furniza viață, aceștia nu-și pot face datoria și nici nu pot deveni de vreun folos lui Dumnezeu. Acest tip de om nu este bun de nimic, este un simplu nesăbuit. Într-adevăr, astfel de oameni sunt în totalitate incapabili să-și îndeplinească rolul în lucrare, sunt cu toții netrebnici. Nu numai că nu reușesc să-și îndeplinească rolul, dar de fapt ei dau multă trudă inutilă bisericii. Îi îndemn pe acești „venerabili bătrâni” să se grăbească și să părăsească biserica, astfel încât ceilalți să nu mai trebuiască să se uite la tine. Astfel de oameni nu au nici o înțelegere a lucrării noi și sunt plini de noțiuni nesfârșite. Ei nu au nici o funcție în biserică; mai degrabă, ei aduc daune și răspândesc răul pretutindeni, până în punctul de a se amesteca în orice fel de abatere și tulburare în biserică, prin urmare aducându-le celor nesăbuiți confuzie și dezordine. Acești diavoli vii, aceste duhuri rele ar trebui să părăsească biserica cât mai curând posibil, ca aceasta să nu fie blestemată din cauza ta. Tu poți să nu te temi de lucrarea de astăzi, dar nu te temi tu oare de pedeapsa dreaptă de mâine? Există un număr mare de oameni în biserică, care sunt paraziți și un număr mare de lupi care încearcă să perturbe lucrarea firească a lui Dumnezeu. Aceste ființe sunt toate demoni trimiși de regele demonilor, lupi feroce care caută să sfâșie mieii neștiutori. Dacă acești așa-numiți oameni nu sunt înlăturați, ei vor deveni paraziți ai bisericii, molii ce devorează ofrandele. Mai devreme sau mai târziu, va veni o zi în care acești viermi dezgustători, netrebnici, neștiutori și vrednici de dispreț vor fi pedepsiți!

Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și alungare a omului, care reprezintă adevăratul

sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, alungați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele” pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și muștrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-și, în întregime, planul de gestionare (planul mântuirii). De-a lungul Epocii Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-și face lucrarea și pentru a obține rezultatele lucrării Sale. El nu face minuni, nici nu săvârșește miracole, ci doar Își face lucrarea prin cuvinte. Datorită acestor cuvinte, omul este hrănit și aprovizionat și dobândește cunoaștere și experiență reală. În Epoca Cuvântului, omul a fost excepțional de binecuvântat. El nu suferă nicio durere fizică și se bucură, pur și simplu, de abundența cuvintelor lui Dumnezeu; fără a fi nevoit să se ducă să mai caute sau să mai călătorească orbește, din mijlocul tihnei sale, el vede arătarea lui Dumnezeu, Îl aude vorbind cu gura Lui, primește ceea ce dă El și Îl privește cum Își face, în persoană, lucrarea. Acestea sunt lucruri de care oamenii epocilor trecute nu au putut să se bucure și sunt binecuvântări pe care ei nu le-au putut primi niciodată.

Dumnezeu a hotărât să-l facă pe om complet și, indiferent de perspectiva din care vorbește El, totul este de dragul desăvârșirii oamenilor. Cuvintele spuse din perspectiva Duhului Sfânt sunt greu de înțeles pentru oameni; ei nu au mijloacele ca să găsească o cale de a practica, deoarece capacitatea lor de înțelegere este limitată. Lucrarea lui Dumnezeu obține efecte diferite și, făcând fiecare pas al lucrării, El Își are scopul Său. Mai mult decât atât, este imperativ ca El să vorbească din diferite perspective, căci doar procedând astfel îl poate desăvârși pe om. Dacă El ar vorbi doar din perspectiva Duhului, nu ar exista nicio cale ca această etapă a lucrării lui Dumnezeu să se finalizeze. Din

tonul pe care vorbește, poți vedea că este hotărât să facă acest grup de oameni complet. Așadar, care ar trebui să fie primul pas pentru fiecare dintre cei ce doresc să fie desăvârșiți de Dumnezeu? Mai presus de toate, trebuie să ajungi să cunoști lucrarea lui Dumnezeu. Astăzi, o nouă metodă a început cu lucrarea lui Dumnezeu; epoca a trecut printr-o tranziție, modul în care lucrează Dumnezeu s-a schimbat și el, iar metoda prin care vorbește Dumnezeu este, de asemenea, diferită. Astăzi, nu numai că metoda lucrării Sale s-a schimbat, dar s-a schimbat și epoca. Acum este Epoca Împărăției. Este, de asemenea, epoca iubirii față de Dumnezeu. Este o anticipare a Epocii Împărăției Milenare – care este, de asemenea, Epoca Cuvântului, și în care Dumnezeu folosește multe mijloace de a vorbi pentru a-l desăvârși pe om și vorbește din diferite perspective, pentru a-l aproviziona pe om. La intrarea în Epoca Împărăției Milenare, Dumnezeu va începe să folosească cuvintele pentru a-l desăvârși pe om, permițându-i omului să intre în realitatea vieții și călăuzindu-l pe calea cea bună. Experimentând atâția pași ai lucrării lui Dumnezeu, omul a văzut că lucrarea lui Dumnezeu nu rămâne neschimbată, ci evoluează și se adâncește neîncetat. După ce oamenii au experimentat-o atât de multă vreme, lucrarea s-a schimbat în repetate rânduri, modificându-se. Totuși, oricât de mult se schimbă, ea nu se abate niciodată de la scopul lui Dumnezeu de a aduce omenirii mântuirea. Chiar și după zece mii de schimbări, ea nu se îndepărtează niciodată de scopul inițial. Indiferent cum s-ar putea schimba metodele lucrării lui Dumnezeu, lucrarea nu se îndepărtează vreodată de adevăr sau de viață. Schimbările în metoda prin care se face lucrarea implică doar o schimbare în formatul de lucru și în perspectiva din care vorbește Dumnezeu; nu există nicio schimbare în obiectivul central al lucrării Sale. Modificările din tonul vocii lui Dumnezeu și ale metodei Sale de lucru sunt făcute pentru a obține un efect. O schimbare a tonului vocii nu înseamnă o modificare a scopului sau a principiului din spatele lucrării. Oamenii cred în Dumnezeu îndeosebi pentru a căuta viața; dacă tu crezi în Dumnezeu și, totuși, nu cauți viața sau nu urmărești adevărul ori cunoașterea de Dumnezeu, atunci aceasta nu este credință în Dumnezeu! Și mai este realist să cauți încă să intri în Împărăție ca să fii împărat? Să dobândești adevărata iubire față de Dumnezeu prin căutarea vieții – numai acest lucru este realitate; urmărirea și practicarea adevărului – toate acestea sunt realitate. Citind cuvintele lui Dumnezeu și experimentând aceste cuvinte, vei ajunge să înțelegi cunoașterea de Dumnezeu în mijlocul experienței concrete, și asta înseamnă să cauți cu adevărat.

Acum este Epoca Împărăției. Dacă ai intrat în această nouă epocă depinde de intrarea ta în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, dacă ale Lui cuvinte au devenit realitatea vieții tale. Cuvintele lui Dumnezeu sunt făcute cunoscute fiecărei persoane, astfel încât, în cele din urmă, toți oamenii să trăiască în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, iar cuvintele Lui să lumineze și să ilumineze fiecare persoană, din interior. Dacă, în acest timp, ești neatent când citești cuvintele lui Dumnezeu și nu ai niciun interes pentru cuvintele Lui, acest lucru arată că starea ta este în neregulă. Dacă nu ești în stare să intri în Epoca Cuvântului, atunci Duhul Sfânt nu lucrează în tine; dacă ai intrat în această

epocă, El Își va face lucrarea. Ce poți face la începutul Epocii Cuvântului pentru a câștiga lucrarea Duhului Sfânt? În această epocă și printre voi, Dumnezeu va îndeplini următorul fapt: fiecare om care va trăi cuvintele lui Dumnezeu va putea să pună adevărul în practică și Îl va iubi pe Dumnezeu cu sinceritate; toți oamenii vor folosi cuvintele lui Dumnezeu ca temelie și ca realitate a lor și vor avea inimi care-L venerează pe Dumnezeu; și, prin practicarea cuvintelor lui Dumnezeu, omul va exercita, apoi, puterea împărătească, împreună cu Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care urmează să fie împlinită de Dumnezeu. Te poți lipsi de cititul cuvintelor lui Dumnezeu? Astăzi sunt mulți care simt că nu se pot lipsi nici măcar o zi sau două de cititul cuvintelor lui Dumnezeu. Ei trebuie să-L citească în fiecare zi cuvintele și, dacă timpul nu permite acest lucru, va fi suficient să le asculte. Acesta este sentimentul pe care Duhul Sfânt îl dăruiește oamenilor și este modul în care El începe să-i miște. Adică, El guvernează oamenii prin cuvinte astfel încât ei să poată intra în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă, după doar o zi în care nu mănânci și nu bei cuvintele lui Dumnezeu, simți întuneric și sete și nu suporti acest lucru, asta arată că ai fost mișcat de Duhul Sfânt și că El nu S-a îndepărtat de tine. Tu te afli, atunci, în acest curent. Totuși, dacă după o zi sau două fără să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, nu simți nimic, dacă nu ți-e sete și nici nu ești deloc mișcat, asta arată că Duhul Sfânt S-a îndepărtat de tine. Acest lucru înseamnă, atunci, că este ceva în neregulă cu starea ta lăuntrică; nu ai intrat în Epoca Cuvântului și ești unul dintre cei care au rămas în urmă. Dumnezeu folosește cuvintele pentru a-i guverna pe oameni; te simți bine dacă mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu și, dacă nu faci acest lucru, nu ai nicio cale de urmat. Cuvintele lui Dumnezeu devin hrana oamenilor și forța care îi conduce. Biblia spune că „Omul nu va trăi doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). Astăzi, Dumnezeu va aduce îndeplinire această lucrare și va desăvârși acest fapt în voi. Cum se face că, în trecut, oamenii se puteau lipsi mai multe zile de cititul cuvintelor lui Dumnezeu, fiind, totuși, în stare să mănânce și să lucreze, ca de obicei, dar astăzi nu mai este cazul? În această epocă, Dumnezeu folosește în primul rând cuvintele pentru a guverna totul. Prin cuvintele lui Dumnezeu, omul este judecat și desăvârșit, apoi, în cele din urmă, dus în Împărăție. Numai cuvintele lui Dumnezeu pot aproviziona viața omului și numai cuvintele lui Dumnezeu îi pot da omului lumină și o cale de a practica, mai ales în Epoca Împărăției. Atât timp cât nu te îndepărtezi de realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, mâncând și bănd în fiecare zi cuvintele Sale, Dumnezeu va putea să te desăvârșească.

Căutarea vieții nu e un lucru ce poate fi grăbit; creșterea vieții nu se întâmplă în doar o zi sau două. Lucrarea lui Dumnezeu este normală și practică și există un proces prin care trece, în mod necesar. I-au trebuit lui Isus întrupat treizeci și trei de ani și jumătate pentru a-Și finaliza lucrarea de răstignire – deci cum rămâne cu purificarea omului și transformarea vieții sale, lucrarea de cea mai mare dificultate? Nu este o sarcină ușoară să faci un om normal care să-L manifeste pe Dumnezeu. Acest lucru este valabil în special pentru oamenii care se nasc în națiunea marelui balaur roșu, care au un calibru modest

și au nevoie multă vreme de cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu. Deci, nu fiți nerăbdători să vedeți rezultate. Trebuie să fii proactiv în mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu și să depui mai mult efort în cuvintele lui Dumnezeu. Când l-ai terminat de citit cuvintele, trebuie să le poți pune în practică reală, crescând în cunoaștere, înțelegere, discernământ și înțelepciune în cuvintele lui Dumnezeu. Prin aceasta, te vei schimba fără să-ți dai seama. Dacă ești în stare să-ți iei ca principiu mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu, cititul lor, ajungerea la cunoașterea lor, experimentarea și practicarea lor, vei ajunge, pe nesimțite, la maturitate. Există cei care spun că nu sunt în stare să pună cuvintele lui Dumnezeu în practică, nici măcar după ce le-au citit. De ce te grăbești? Când vei atinge o anumită statură, îți vei putea pune cuvintele în practică. Ar spune un copil de patru sau cinci ani că nu este în stare să-și întrețină sau să-și cinstască părinții? Ar trebui să știi cât de mare îți e statura actuală. Pune în practică ceea ce ești în stare să pui în practică și evită să fii cineva care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. Doar mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu și ia-ți acest lucru drept principiu, de acum înainte. Nu te îngrijora, deocamdată, dacă Dumnezeu te poate face complet sau nu. Nu cerceta încă acest lucru. Doar mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu pe măsură ce vin la tine și Dumnezeu sigur te va face complet. Cu toate acestea, există un principiu după care trebuie să mănânci și să bei cuvintele Lui. Nu face asta orbește. Când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, pe de o parte, caută cuvintele pe care ar trebui să ajungi să le cunoști – adică pe acelea care au legătură cu viziunile – și, pe de altă parte, caută ceea ce ar trebui să pui în practica propriu-zisă – adică aceea în care ar trebui să intri. Un aspect are legătură cu cunoașterea, iar celălalt, cu intrarea. Odată ce le-ai înțeles pe amândouă – adică atunci când ai înțeles ce ar trebui să cunoști și ce ar trebui să practici – vei ști cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu.

Mergând înainte, discuția despre cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să fie principiul conform căruia vorbești. În mod obișnuit, când vă adunați împreună, ar trebui să te implici în părtășie cu privire la cuvintele lui Dumnezeu, luând cuvintele lui Dumnezeu drept conținut al interacțiunilor voastre, vorbind despre ceea ce cunoașteți despre aceste cuvinte, cum le puneți în practică și cum lucrează Duhul Sfânt. Câtă vreme ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, Duhul Sfânt te va ilumina. Realizarea lumii cuvintelor lui Dumnezeu necesită colaborarea omului. Dacă nu intri în acest lucru, Dumnezeu nu va avea nicio cale de a lucra; dacă ții gura închisă și nu vorbești despre cuvintele Lui, El nu va avea cum să te ilumineze. Ori de câte ori nu ești ocupat altfel, vorbește despre cuvintele lui Dumnezeu și nu te deda pur și simplu pălăvrăgelilor inutile! Lasă-ți viața să fie umplută de cuvintele lui Dumnezeu – numai atunci vei fi un credincios evlavios. Nu contează dacă părtășia ta este superficială. Fără superficialitate, nu poate exista profunzime. Trebuie să existe un proces. Prin instruirea ta, vei înțelege iluminarea Duhului Sfânt asupra ta și modul în care să mănânci și să bei, în mod eficient, cuvintele lui Dumnezeu. După o perioadă de examinare, vei pătrunde în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Doar dacă ești hotărât să cooperezi vei putea să primești lucrarea Duhului Sfânt.

Dintre principiile mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu, unul se referă la cunoaștere, iar celălalt la intrare. Ce cuvinte ar trebui să ajungi să cunoști? Ar trebui să ajungi să cunoști cuvintele care au legătură cu viziunile (cum ar fi cele referitoare la epoca în care a intrat lucrarea lui Dumnezeu acum, la ceea ce Dumnezeu dorește să realizeze acum, la ce este întruparea și așa mai departe; toate acestea sunt legate de viziuni). Ce se înțelege prin calea pe care ar trebui să o apuce omul? Acest lucru se referă la cuvintele lui Dumnezeu pe care omul ar trebui să le practice și în care ar trebui să pătrundă. Cele de mai sus sunt cele două aspecte referitoare la mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu. De acum încolo, mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu în acest fel. Dacă aveți o înțelegere clară a cuvintelor Sale referitoare la viziuni, atunci nu mai este nevoie să continuați să citiți tot timpul. De o importanță primordială este să mânânci și să bei mai mult din cuvintele despre intrare, cum ar fi modul în care să-ți întorci inima spre Dumnezeu, cum să-ți liniștești inima înaintea lui Dumnezeu și cum să te lepezi de trup. Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le pui în practică. Fără să știi cum să mânânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, părtășia adevărată este imposibilă. Odată ce știi cum să mânânci și să bei cuvintele Lui, când ai înțeles ce este esențial, părtășia va deveni liberă și orice problemă se va aduce în discuție, vei fi capabil să ai părtășie și să înțelegi realitatea. Dacă atunci când ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, ești lipsit de realitate, atunci nu ai înțeles ce este esențial, ceea ce arată că nu știi cum să mânânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu. Unora li se pare că a citi cuvintele lui Dumnezeu este obositor, ceea ce nu este o stare normală. Ceea ce este normal este să nu te sature niciodată de a citi cuvintele lui Dumnezeu, să însetezi mereu după ele și să le găsești ca fiind bune. Acesta este modul în care cineva care a intrat cu adevărat mânâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu. Când simți că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt excesiv de practice și că sunt exact lucrul în care ar trebui să pătrundă omul, când simți că sunt extrem de utile și de benefice pentru om și că sunt provizia vieții omului, Duhul Sfânt este cel care îți dă acest sentiment, Duhul Sfânt este cel care te mișcă. Asta dovedește că Duhul Sfânt lucrează în tine și că Dumnezeu nu S-a îndepărtat de tine. Unii oameni, văzând că Dumnezeu vorbește mereu, se satură de cuvintele Lui și cred că nu are nicio consecință dacă-l citesc sau nu cuvintele – ceea ce nu este o stare normală. Lor le lipsește o inimă însetată de intrarea în realitate, iar astfel de oameni nici nu sunt însetați de a fi desăvârșiți, nici nu acordă importanță acestui lucru. Momentele în care găsești că nu însetezi după cuvintele lui Dumnezeu arată că nu te afli într-o stare normală. În trecut, dacă Dumnezeu Se îndepărtase sau nu de tine, putea fi stabilit prin faptul că erai împăcat sau nu în sinea ta și că simțeai sau nu bucurie. Acum, important este dacă însetezi sau nu după cuvintele lui Dumnezeu, dacă ale Lui cuvinte sunt sau nu realitatea ta, dacă ești sau nu credincios și dacă ești sau nu în stare să faci tot ce poți pentru Dumnezeu. Cu alte cuvinte, omul este judecat după realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu Își îndreaptă cuvintele spre întreaga omenire. Dacă ești dispus să le citești, El te va lumina, dar, dacă nu ești dispus, nu te va lumina.

Dumnezeu îi luminează pe cei flămânzi și însetați de dreptate și pe cei care Îl caută. Unii spun că Dumnezeu nu i-a luminat nici după ce au citit cuvintele Lui. Dar în ce fel ai citit aceste cuvinte? Dacă l-ai citit cuvântul așa cum un om călare pe cal se uită la flori și nu ai acordat nicio importanță realității, cum ar putea Dumnezeu să te lumineze? Cum poate cineva care nu prețuiește cuvintele lui Dumnezeu să fie desăvârșit de El? Dacă nu prețuiești cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu vei avea nici adevăr, nici realitate. Dacă prețuiești cuvintele Lui, atunci vei fi în stare să pui în practică adevărul și numai atunci vei avea realitatea. Iată de ce trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu în orice moment, indiferent dacă ești ocupat sau nu, indiferent dacă împrejurările sunt potrivnice sau nu și dacă ești sau nu încercat. Una peste alta, cuvintele lui Dumnezeu sunt temelia existenței omului. Nimeni nu se poate abate de la cuvintele Lui, ci trebuie să mănânce cuvintele Lui, așa cum mănâncă cele trei mese ale zilei. Să fii desăvârșit și câștigat de Dumnezeu ar putea fi atât de simplu? Indiferent dacă înțelegi sau nu în prezent și dacă ai sau nu înțelegerea lucrării lui Dumnezeu, trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu cât mai mult posibil. Aceasta înseamnă să intri într-un mod proactiv. După ce ai citit cuvintele lui Dumnezeu, grăbește-te să pui în practică lucrul în care poți pătrunde și, pentru moment, lasă la o parte lucrul în care nu poți. S-ar putea ca la început să nu înțelegi multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, dar după două sau trei luni, poate chiar un an, le vei înțelege. Cum se poate acest lucru? Asta pentru că Dumnezeu nu-i poate desăvârși pe oameni într-o zi sau două. De cele mai multe ori, când Îi citești cuvintele, este posibil să nu înțelegi imediat. În acel moment, pot să pară doar un simplu text; trebuie să le experimentezi o vreme înainte să poți să le înțelegi. Vorbind Dumnezeu atât de mult, ar trebui să faci tot ce-ți stă în puteri pentru a mânca și a bea cuvintele Lui și, apoi, fără să-ți dai seama, vei ajunge să înțelegi, iar Duhul Sfânt te va lumina fără să fii conștient de asta. Când Duhul Sfânt îl luminează pe om, aceasta se întâmplă adesea fără știrea omului. El te luminează și te călăuzește când ești însetat și cauți. Principiul după care lucrează Duhul Sfânt este centrat pe cuvintele lui Dumnezeu, pe care le mănânci și bei. Toți cei care nu acordă nicio importanță cuvintelor lui Dumnezeu și au mereu o altfel de atitudine față de cuvintele Lui – gândind, în confuzia lor, că este un lucru indiferent dacă citesc sau nu cuvintele Lui – sunt cei care nu au realitatea. Nici lucrarea Duhului Sfânt și nici luminarea Lui nu pot fi văzute într-o astfel de persoană. Oamenii ca aceștia doar se lasă duși de vânt, prefăcuți fără calificări adevărate, ca domnul Nanguo din parabolă.^a

Fără cuvintele lui Dumnezeu ca realitate a ta, nu ai nicio statură reală. Când va veni timpul să fii încercat, vei cădea cu siguranță și, atunci, statura ta adevărată va fi dezvăluită. Dar cei care caută în mod regulat să pătrundă în realitate vor ajunge să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu, atunci când încercările se vor abate asupra lor. Cine are conștiință și însetează după Dumnezeu ar trebui să ia măsuri concrete pentru

^a Textul original nu include expresia „din parabolă”.

a-L răsplăti pe Dumnezeu pentru dragostea Lui. Cei care nu au realitatea nu pot fi tari nici măcar în fața unor chestiuni neînsemnate. Aceasta e diferența între cei cu și cei fără o statură reală. De ce, deși ambele tipuri de oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, unii sunt capabili să rămână neclintiți în toiul încercărilor, în timp ce alții fug? Diferența evidentă este că unora le lipsește statura reală; ei nu au cuvintele lui Dumnezeu ca să le slujească drept realitate și cuvintele Lui nu s-au înrădăcinat în ei. Imediat ce sunt încercați, ei ajung la capătul drumului lor. De ce, atunci, alții sunt capabili să rămână neclintiți în toiul încercărilor? Acest lucru se datorează faptului că ei înțeleg adevărul și înțeleg voia și cerințele lui Dumnezeu și, astfel, pot să fie neclintiți în timpul încercărilor. Aceasta este statura reală și aceasta este și viața. Unii pot și să citească cuvintele lui Dumnezeu, dar nu le pun în practică, nu le iau în serios; cei care nu sunt le iau în serios nu acordă nicio importanță practicii. Cei care nu au cuvintele lui Dumnezeu ca să le slujească drept realitate sunt lipsiți de o statură reală, iar astfel de oameni nu pot să fie neclintiți în timpul încercărilor.

Când se aud cuvintele lui Dumnezeu, ar trebui să le primești imediat și să le mănânci și să le bei. Indiferent cât de mult înțelegi, singurul punct de vedere de care trebuie să te ții strâns este să mănânci și să bei cuvintele Lui, să le cunoști și să le practici. Acesta este un lucru pe care ar trebui să-l poți face. Să nu-ți pese cât de mare poate deveni statura ta; concentrează-te doar asupra mâncatului și băutului cuvintelor Lui. La asta ar trebui să coopereze omul. Viața ta spirituală este, în principal, să încerci să pătrunzi în realitatea mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu și a punerii lor în practică. Nu este treaba ta să te concentrezi la altceva. Conducătorii bisericii ar trebui să fie capabili să-și îndrume toți frații și toate surorile astfel încât ei să știe cum să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea fiecărui conducător al bisericii. Fie ei tineri sau bătrâni, toți ar trebui să acorde o mare însemnătate mâncatului și băutului cuvintelor lui Dumnezeu și să-l aibă cuvintele în inimile lor. Pătrunderea în această realitate înseamnă intrarea în Epoca Împărăției. Astăzi, majoritatea oamenilor simt că nu pot trăi fără să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și că ale Lui cuvinte sunt proaspete, indiferent de moment. Aceasta înseamnă că ei încep să se situeze pe calea cea bună. Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-Și face lucrarea și a-l aproviziona pe om. Când toți vor tânji și vor înseta după cuvintele lui Dumnezeu, omenirea va intra în lumea cuvintelor Lui.

Dumnezeu a spus foarte multe. Cât de multe ai ajuns să cunoști? În cât de multe ai pătruns? Dacă un conducător al bisericii nu-și va fi îndrumat frații și surorile în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, atunci el își va fi abandonat datoria și nu-și va fi îndeplinit responsabilitățile! Chiar dacă înțelegerea ta este profundă sau superficială, indiferent de gradul tău de înțelegere, trebuie să știi cum să mănânci și să bei cuvintele Lui, trebuie să acorzi foarte multă atenție cuvintelor Sale și să înțelegi importanța și necesitatea de a le mânca și de a le bea. Dat fiind că Dumnezeu a vorbit atât de mult, dacă nu mănânci și nu bei cuvintele Lui sau dacă nu încerci să cauți ori dacă nu Îi pui cuvintele în practică,

acest lucru nu poate fi numit credință în Dumnezeu. Din moment ce crezi în Dumnezeu, atunci trebuie să mănânci și să bei cuvintele Lui, să-l experimentezi cuvintele și să le trăiești. Doar aceasta poate fi numită credință în Dumnezeu! Dacă spui cu gura că crezi în Dumnezeu și, totuși, nu poți să pui în practică niciunul dintre cuvintele Lui sau să produci vreo realitate, asta nu se numește credință în Dumnezeu. Mai degrabă înseamnă „să cauți pâine pentru a potoli foamea”. Să vorbești numai despre mărturii neînsemnate, despre lucruri inutile și despre chestiuni superficiale, fără să ai nici măcar un pic de realitate: acestea nu constituie credință în Dumnezeu și, pur și simplu, nu ai înțeles calea corectă de a crede în Dumnezeu. De ce trebuie să mănânci și să bei cât mai multe din cuvintele lui Dumnezeu? Dacă nu mănânci și nu bei cuvintele Lui, ci cauți doar să te înalți la cer, înseamnă acest lucru să crezi în Dumnezeu? Care este primul pas pe care ar trebui să îl faci un om care crede în Dumnezeu? Pe ce cale îl desăvârșește Dumnezeu pe om? Poți fi desăvârșit fără să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu? Poți fi considerat o persoană a Împărăției fără să-ți fie cuvintele lui Dumnezeu realitate? Ce înseamnă, exact, credința în Dumnezeu? Cei care cred în Dumnezeu ar trebui, cel puțin, să se comporte frumos la exterior; cel mai important dintre toate lucrurile este să ai cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent de situație, nu poți niciodată să întorci spatele cuvintelor Lui. Cunoașterea lui Dumnezeu și împlinirea voii Lui sunt realizate prin cuvintele Lui. În viitor, fiecare națiune, confesiune, religie și sector vor fi cucerite prin cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu va vorbi direct și toți oamenii vor ține cuvintele lui Dumnezeu în mâinile lor și, prin aceasta, omenirea va fi desăvârșită. Înăuntru și în afară, cuvintele lui Dumnezeu pătrund pretutindeni: omenirea va rosti cuvintele lui Dumnezeu cu gura ei, va practica conform cuvintelor lui Dumnezeu și va păstra cuvintelor lui Dumnezeu în interior, rămânând scăldată în cuvintele Lui atât înăuntru, cât și în afară. Astfel va fi desăvârșită omenirea. Cei care împlinesc intențiile lui Dumnezeu și sunt capabili să fie martori pentru El sunt cei care au cuvintele lui Dumnezeu ca realitate a lor.

Intrarea în Epoca Cuvântului – adică în Epoca Împărăției Milenare – este lucrarea care se săvârșește astăzi. De acum înainte, practică implicându-te în părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu. Doar prin mâncatul și băutul, precum și prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, vei putea să trăiești cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să produci o oarecare experiență practică pentru a-i convinge pe ceilalți. Dacă nu poți trăi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, nimeni nu va fi convins! Toți cei care sunt folosiți de Dumnezeu pot trăi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă nu poți să produci această realitate și să fii martor pentru Dumnezeu, asta arată că Duhul Sfânt nu a lucrat în tine și că nu ai fost desăvârșit. Aceasta este importanța cuvintelor lui Dumnezeu. Ai o inimă căreia îi este sete de cuvintele lui Dumnezeu? Cei care sunt însetați după cuvintele lui Dumnezeu sunt însetați după adevăr și numai oamenii ca aceștia sunt binecuvântați de Dumnezeu. În viitor, mai sunt multe cuvinte pe care Dumnezeu le va spune tuturor religiilor și tuturor confesiunilor. El vorbește și Își face auzit glasul mai întâi printre voi, pentru a vă face

compleți, înainte să treacă mai departe pentru a vorbi și a-Și face auzit glasul printre neamuri, pentru a le cuceri. Prin cuvintele Lui, toți vor fi convinși, în mod sincer și total. Prin cuvintele lui Dumnezeu și prin revelațiile Lui, firea coruptă a omului se diminuează, el dobândește înfățișarea unui om și firea sa rebelă se domolește. Cuvintele lucrează cu autoritate asupra omului și îl cuceresc pe om în lumina lui Dumnezeu. Lucrarea pe care o face Dumnezeu în epoca actuală, precum și punctele de cotitură ale lucrării Lui, pot fi toate găsite în cuvintele Lui. Dacă nu-l citești cuvintele, nu vei înțelege nimic. Prin faptul că mănânci și bei cuvintele Lui și prin implicarea în părtășia cu frații și surorile tale și prin experiențele tale reale, vei dobândi cunoașterea deplină a cuvintelor lui Dumnezeu. Doar atunci vei fi în stare să le trăiești, cu adevărat, realitatea.

Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu

Dumnezeu Își rostește cuvintele și Își înfăptuiește lucrarea în funcție de diferitele vremuri, iar în diferite vremuri, El rostește cuvinte diferite. Dumnezeu nu Se supune stăpânirilor, nu repetă aceeași lucrare, nici nu simte nostalgia pentru lucrurile din trecut; El este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi, și El rostește cuvinte noi în fiecare zi. Trebuie să respecti ceea ce trebuie respectat azi; aceasta este responsabilitatea și datoria omului. Este esențial ca în ziua de azi practica să fie centrată în jurul luminii și cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se supune regulilor și este capabil să vorbească din multe perspective diferite pentru a-Și face înțeleasă înțelepciunea și omnipotența. Nu contează dacă vorbește din perspectiva Duhului, a omului sau la persoana a treia – Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și nu poți spune că El nu este Dumnezeu datorită perspectivei omului din care vorbește. Printre unele persoane au apărut noțiuni ca rezultat al diferitelor perspective din care Dumnezeu vorbește. Acești oameni nu au cunoștință despre Dumnezeu și despre lucrarea Sa. Dacă Dumnezeu ar vorbi întotdeauna dintr-o singură perspectivă, n-ar stabili omul reguli despre Dumnezeu? Ar putea Dumnezeu să permită omului să acționeze în așa fel? Indiferent din ce perspectivă vorbește Dumnezeu, are motivele Sale pentru care face asta. Dacă Dumnezeu ar vorbi întotdeauna din perspectiva Duhului, ai fi capabil să l te alături? Astfel, El uneori vorbește la persoana a treia pentru a-ți oferi cuvintele Sale și pentru a te călăuzi în realitate. Tot ceea ce săvârșește Dumnezeu este potrivit. Pe scurt, totul este săvârșit de Dumnezeu și nu ar trebui să te îndoiești de acest lucru. El este Dumnezeu și, astfel, indiferent din ce perspectivă vorbește, va fi mereu Dumnezeu. Acesta este un adevăr neschimbător. Indiferent de cum lucrează, El tot Dumnezeu rămâne, iar substanța Lui nu se va schimba! Petru L-a iubit atât de mult pe Dumnezeu și a fost un om după inima lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu l-a mărturisit ca pe Domnul sau pe Hristos, pentru că substanța unei ființe este ceea ce este și nu se poate schimba niciodată. În lucrarea Sa, Dumnezeu nu respectă regulile, ci folosește diferite metode

pentru a face lucrarea Sa eficientă și pentru a aprofunda cunoașterea omului despre El. Fiecare metodă de lucru a Sa îl ajută pe om să-L cunoască și urmărește să-l desăvârșească pe om. Indiferent de metoda de lucru pe care El o folosește, fiecare este pentru a construi omul și a-l desăvârși. Deși una dintre metodele Sale de lucru poate dura foarte mult timp, o face pentru a tempera credința omului în El. Prin urmare, în inima voastră nu ar trebui să fie nicio îndoială. Acestea sunt toate etapele lucrării lui Dumnezeu și voi trebuie să vă supuneți lor.

Astăzi se vorbește despre intrarea în realitate – nu despre înălțarea la ceruri sau stăpânirea ca împărați; se vorbește doar despre urmărirea intrării în realitate. Nu există o căutare mai practică decât aceasta, iar vorbirea despre stăpânire ca regi nu este practică. Omul are o mare curiozitate și încă măsoară lucrarea lui Dumnezeu de azi prin noțiunile sale religioase. După ce a experimentat atât de multe dintre metodele de lucru ale lui Dumnezeu, omul încă nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu, caută în continuare semne și minuni și caută încă să vadă dacă cuvintele lui Dumnezeu au fost îndeplinite. Nu este aceasta o ignoranță copleșitoare? Fără împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu, încă ai mai crede că El este Dumnezeu? Astăzi, mulți astfel de oameni din biserică așteaptă să vadă semne și minuni. Ei spun că, dacă se împlinesc cuvintele lui Dumnezeu, atunci El este Dumnezeu; dacă cuvintele lui Dumnezeu nu sunt împlinite, atunci El nu este Dumnezeu. Deci, crezi în Dumnezeu datorită împlinirii cuvintelor Sale sau pentru că El este Însuși Dumnezeu? Perspectiva omului asupra credinței în Dumnezeu trebuie să fie corectă! Când vezi că cuvintele lui Dumnezeu nu s-au împlinit, fugi mâncând pământul – este aceasta credință în Dumnezeu? Când crezi în Dumnezeu, trebuie să lași totul la mila lui Dumnezeu și să asculți de toată lucrarea Lui. Dumnezeu a rostit atâtea cuvinte în Vechiul Testament – pe care dintre ele le-ai văzut împlinite cu proprii tăi ochii? Poți spune că Iahve nu este adevăratul Dumnezeu pentru că nu ai văzut asta? Deși multe dintre cuvintele lui Dumnezeu poate s-au îndeplinit, omul e incapabil să vadă clar acest lucru pentru că nu are adevărul și nu înțelege nimic. Unii își doresc să fugă atunci când simt că nu s-au îndeplinit cuvintele lui Dumnezeu. Încearcă. Vezi dacă poți să fugi. După ce ai fugit, tot vei reveni. Dumnezeu te controlează cu Cuvântul Său, și dacă părăsești biserica și Cuvântul lui Dumnezeu, nu vei avea niciun mod de a trăi în continuare. Dacă nu crezi asta, încearcă singur – crezi că poți să pleci pur și simplu? Spiritul lui Dumnezeu te controlează. Nu poți pleca. Acesta este un decret administrativ al lui Dumnezeu! Dacă unii oameni vor să încerce, pot! Spui că această persoană nu este Dumnezeu, așa că fă un păcat împotriva Lui și vezi ce face El. Este posibil ca trupul tău să nu moară și să fii încă în stare să te hrănești și să te îmbraci singur, dar mental va fi de nesuportat; te vei simți stresat și chinuit; nimic nu va fi mai dureros. Omul nu poate suporta chinul mental și devastarea – poate că ești în stare să înduri suferința cărnii, dar ești cu totul lipsit de putința de a îndura stresul mental și chinul de lungă durată. Astăzi, unii oameni devin negativi pentru că nu au fost în stare să vadă semne și minuni și, totuși, niciunul nu îndrăznește să fugă, indiferent cât de negativ ar deveni, pentru că Dumnezeu îl

controlează pe om prin cuvântul Său. În ciuda inexistenței faptelor, nimeni, totuși, nu poate să fugă. Acestea nu sunt ele fapte ale lui Dumnezeu? Astăzi, Dumnezeu a venit pe pământ pentru a oferi omului viață. El nu te convinge prin semne și minuni, așa cum își imaginează oamenii, pentru a asigura o relație pașnică între Dumnezeu și om. Toți cei care nu se concentrează asupra vieții și care, în schimb, se concentrează în a-L face pe Dumnezeu să le arate semne și minuni, sunt farisei! Și fariseii au fost cei care L-au răstignit pe Isus pe cruce. Dacă Îl măsoară pe Dumnezeu după propria ta viziune a credinței în Dumnezeu, să crezi în Dumnezeu dacă cuvintele Lui sunt îndeplinite, și să fii neîncrezător și chiar să hulești împotriva lui Dumnezeu, dacă nu sunt îndeplinite, atunci nu ești tu cel care Îl crucifică? Astfel de oameni își neglijează îndatoririle lor și se bucură în mod lacom de confort!

Pe de o parte, cea mai mare problemă cu omul este că nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu. Deși atitudinea omului nu este una de negare, este una de îndoială. Omul nu neagă, dar nici nu recunoaște pe deplin. Dacă oamenii au o cunoaștere aprofundată a lucrării lui Dumnezeu, atunci ei nu vor fugi. Cealaltă problemă e că omul nu cunoaște realitatea. Astăzi, prin cuvântul lui Dumnezeu, fiecare persoană s-a angajat; într-adevăr, în viitor nu trebuie să te gândești să vezi semne și minuni. Îți spun clar: în stadiul actual, tot ceea ce ești capabil să vezi sunt cuvintele lui Dumnezeu și, deși nu există fapte, viața lui Dumnezeu tot poate fi plăsmuită în om. Aceasta anume este lucrarea principală a Împărăției Milenare și, dacă nu poți percepe această lucrare, atunci vei deveni slab și te vei prăbuși; vei fi pus în mijlocul încercărilor și, cu atât mai grav, vei fi luat captiv de Satana. Dumnezeu a venit pe pământ mai ales pentru a rosti cuvintele Sale; cu ceea ce intri în contact este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce vezi este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce auzi este cuvântul lui Dumnezeu, cui te supui este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce trăiești este cuvântul lui Dumnezeu și această încarnare a lui Dumnezeu folosește în mod deosebit cuvântul pentru a-l desăvârși pe om. El nu arată semne și minuni și, mai ales, nu face lucrarea pe care a făcut-o Isus în trecut. Cu toate că sunt Dumnezeu, și ambii sunt trup, lucrările Lor de slujire nu sunt la fel. Când a venit Isus, El a făcut, de asemenea, parte din lucrarea lui Dumnezeu și a rostit câteva cuvinte – dar care a fost lucrarea principală pe care a realizat-o? Ceea ce a realizat în principal a fost lucrarea răstignirii. El a devenit asemenea trupului păcătos pentru a finaliza lucrarea răstignirii și pentru a răscumpăra întreaga omenire și a fost pentru binele păcatelor întregii omeniri că a slujit ca jertfă de păcat. Aceasta este lucrarea principală pe care El a realizat-o. În cele din urmă, El a oferit calea crucii pentru a ghida pe cei care au venit mai târziu. Când Isus a venit, a fost în primul rând pentru a finaliza lucrarea de răscumpărare. El a răscumpărat toată omenirea și a adus omului Evanghelia împărăției cerului și, în plus, a adus calea către Împărăția cerurilor. Drept urmare, toți cei care au venit după au spus: „Ar trebui să mergem pe calea crucii și să ne sacrificăm pentru cruce”. Desigur, la început, Isus a mai făcut o altă lucrare și a rostit câteva cuvinte pentru a-l face pe om să se pocăiască și să-și mărturisească păcatele. Dar lucrarea Lui de slujire a rămas tot

răstignirea, iar cei trei ani și jumătate pe care El Și i-a petrecut predicând calea au fost pentru a-L pregăti pentru răstignirea care a urmat. Diversele dăți în care Isus S-a rugat au fost, de asemenea, de dragul răstignirii. Viața unui om normal pe care a dus-o și cei treizeci și trei de ani și jumătate pe care El i-a trăit pe pământ erau, în primul rând, pentru binele finalizării lucrării răstignirii; trebuiau să-l dea putere să Își asume această lucrare, ca urmare a căreia Dumnezeu l-a încredințat lucrarea crucificării. Ce lucrare va săvârși astăzi Dumnezeu întrupat? Astăzi, Dumnezeu a devenit trup în primul rând pentru a finaliza lucrarea „Cuvântului care se arată în trup”, pentru a folosi cuvântul în vederea perfecționării omului și pentru a-l face pe om să accepte tratarea prin cuvânt și rafinarea cuvântului. Prin cuvintele Lui, te determină să câștigi pregătire și să câștigi viață; în cuvintele Lui vezi lucrarea și faptele Sale. Dumnezeu folosește cuvântul ca să te mustre și să te rafineze și astfel, dacă suferi greutăți, este și din cauza cuvântului lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu nu lucrează cu fapte, ci cu cuvinte. Doar după ce cuvântul Său s-a lăsat peste tine, Duhul Sfânt poate să lucreze în tine și să te facă să suferi de durere sau să simți bunătate. Numai cuvântul lui Dumnezeu te poate aduce la realitate și numai cuvântul lui Dumnezeu este capabil să te desăvârșească. Și astfel, cel puțin, trebuie să înțelegi aceasta: lucrarea făcută de Dumnezeu în zilele de pe urmă este, în principal, folosirea cuvântului Său pentru a desăvârși fiecare persoană și pentru a călăuzi pe om. Toată lucrarea pe care o face El este prin cuvânt; El nu folosește fapte pentru a te muștra. Există momente când unii oameni se opun lui Dumnezeu. Dumnezeu nu îți provoacă un mare disconfort, trupul tău nu este muștrat și nici nu suferi greutăți – dar, de îndată ce cuvântul Său vine peste tine și te rafinează, este insuportabil pentru tine. Nu este așa? Pe vremea făcătorilor de servicii, Dumnezeu a spus să arunce omul într-o groapă fără fund. Oare a ajuns omul cu adevărat la groapa fără fund? Pur și simplu, prin folosirea cuvintelor pentru a rafina omul, acesta a intrat în groapa fără fund. Și astfel, în zilele de pe urmă, când Dumnezeu devine trup, El folosește în mod predominant cuvântul pentru a săvârși toate și pentru a face totul clar. Numai în cuvintele Lui poți vedea ce este El; numai în cuvintele Lui poți vedea că El este Însuși Dumnezeu. Când Dumnezeu întrupat vine pe pământ, El nu face altă lucrare decât să rostească cuvinte – deci nu este nevoie de fapte; cuvintele sunt suficiente. Asta pentru că El a venit în primul rând să săvârșească această lucrare pentru a permite omului să vadă puterea și supremația Sa în cuvintele Lui, pentru a permite omului să vadă în cuvintele Lui cum se ascunde cu umilință pe Sine și să permită omului să-L cunoască în întregime în cuvintele Lui. Tot ceea ce are și tot ceea ce este El se regăsesc în cuvintele Lui. Înțelepciunea și minunăția Sa sunt în cuvintele Lui. Prin aceasta te face să vezi multe metode prin care Dumnezeu Își rostește cuvintele. Cea mai mare parte a lucrării lui Dumnezeu în tot acest timp a fost pregătirea, revelarea și tratarea omului. El nu blestemă o persoană cu ușurință, și chiar și atunci când o face, o blestemă prin cuvânt. Și astfel, în această epocă a lui Dumnezeu devenit trup, nu încerca să-L vezi pe Dumnezeu vindecând bolnavii și scoțând demonii din nou și nu mai încerca mereu să cauți semne – nu are niciun rost!

Aceste semne nu-l pot desăvârși pe om! Pentru a vorbi clar: astăzi, adevăratul Dumnezeu Însuși al trupului nu acționează; El doar vorbește. Acesta e adevărul! El folosește cuvinte pentru a te desăvârși și folosește cuvinte pentru a te hrăni și a te adăpa. De asemenea, El folosește cuvinte pentru a lucra și cuvinte în locul faptelor pentru a te face să cunoști realitatea Lui. Dacă ești capabil să percepi această manieră a lucrării lui Dumnezeu, atunci este dificil să fii negativ. În loc să te concentrezi asupra lucrurilor negative, ar trebui să te concentrezi doar pe ceea ce este pozitiv – adică, indiferent dacă sunt sau nu îndeplinite cuvintele lui Dumnezeu, sau dacă există sau nu apariția faptelor, Dumnezeu îl face pe om să câștige viață din cuvintele Sale, și acest fapt este cel mai mare dintre toate semnele; și, cu atât mai mult, este un fapt incontestabil. Aceasta este cea mai bună dovadă prin care să-L cunoască pe Dumnezeu și este un semn chiar mai mare decât semnele. Numai aceste cuvinte îl pot desăvârși pe om.

De îndată ce Epoca Împărăției a început, Dumnezeu a început să-Și elibereze cuvintele. În viitor, aceste cuvinte vor fi îndeplinite treptat și, la acel moment, omul va crește în viață înspre maturitate. Folosirea cuvântului de către Dumnezeu pentru a dezvălui firea păcătoasă a omului este mai reală și mai necesară și El nu folosește decât cuvântul pentru a-Și face lucrarea în vederea desăvârșirii credinței omului, căci astăzi este Epoca Cuvântului și aceasta necesită credința, hotărârea și cooperarea omului. Lucrarea lui Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă este folosirea cuvântului Său pentru a servi și oferi omului. Doar după ce Dumnezeu întrupat Și-a terminat de rostit cuvintele, acestea vor începe să se împlinească. În timpul în care El vorbește, cuvintele Lui nu sunt împlinite, pentru că atunci când El este în stadiul trupesc, cuvintele Lui nu pot fi îndeplinite. Asta e pentru ca omul să poată să vadă că Dumnezeu este trup, și nu Spirit; astfel încât omul să poată să vadă realitatea lui Dumnezeu cu proprii săi ochi. În ziua când lucrarea Lui este terminată, când au fost rostite toate cuvintele care trebuie rostite de El pe pământ, cuvintele Lui vor începe să se împlinească. Acum nu este epoca împlinirii cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că El nu a terminat încă de rostit cuvintele Sale. Deci, atunci când vezi că Dumnezeu încă Își rostește cuvintele pe pământ, nu aștepta împlinirea cuvintelor Sale; când Dumnezeu nu-Și mai rostește cuvintele, și atunci când lucrarea Sa pe pământ a fost finalizată, atunci va fi momentul în care ale Sale cuvinte vor începe să se împlinească. În cuvintele pe care le rostește pe pământ, există, într-o privință, asigurarea vieții, iar pe de altă parte, există profeția – profeția lucrurilor care vor veni, a lucrurilor care vor fi săvârșite și a celor care încă trebuie să fie îndeplinite. A fost și profeție în cuvintele lui Isus. Într-o privință, El a dat viață și, într-o altă privință, a grăit profeție. Astăzi, nu se vorbește de realizarea cuvintelor și faptelor în același timp, deoarece există o prea mare diferență între ceea ce poate fi văzut de ochii omului și ceea ce face Dumnezeu. Se poate spune doar că odată ce lucrarea lui Dumnezeu a fost încheiată, cuvintele Lui vor fi împlinite, iar faptele vor veni după cuvinte. În zilele de pe urmă, Dumnezeu întrupat îndeplinește lucrarea de slujire a cuvântului pe pământ, iar în îndeplinirea lucrării de slujire a cuvântului, El rostește numai cuvinte și nu se ocupă de

alte lucruri. De îndată ce lucrarea lui Dumnezeu se va schimba, cuvintele Lui vor începe să fie împlinite. Astăzi, cuvintele sunt folosite mai întâi pentru a te desăvârși; când El va câștiga slava în întregul univers, lucrarea Lui va fi terminată – vor fi rostite toate cuvintele care ar trebui rostite și toate cuvintele vor deveni fapte. Dumnezeu a venit pe pământ în timpul zilelor de pe urmă pentru a îndeplini lucrarea de slujire a cuvântului pentru ca omenirea să poată să-L cunoască și astfel ca omenirea să vadă ce este El și să-L vadă înțelepciunea și toate faptele Lui minunate din cuvântul Său. În timpul Epocii Împărăției, Dumnezeu folosește în primul rând cuvântul pentru a câștiga întreaga omenire. În viitor, cuvântul Lui va veni și peste fiecare comunitate religioasă, sector, națiune și confesiune. Dumnezeu folosește cuvântul pentru a cuceri, pentru a face pe toți oamenii să vadă că al Său cuvânt poartă autoritate și putere – și, astfel, astăzi, tu te confrunți doar cu cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvintele rostite de Dumnezeu în această epocă sunt diferite de cele rostite în timpul Epocii Legii și, astfel, de asemenea, diferă de cuvintele rostite în timpul Epocii Harului. În Epoca Harului, Dumnezeu nu a săvârșit lucrarea cuvântului, ci a descris răstignirea pentru a răscumpăra întreaga omenire. Biblia descrie doar motivul pentru care a fost răstignit Isus și suferința la care a fost supus pe cruce și cum ar trebui să fie răstignit omul pentru Dumnezeu. În timpul acelei epoci, toată lucrarea săvârșită de Dumnezeu s-a concentrat în jurul răstignirii. În timpul Epocii Împărăției, Dumnezeu întrupat rostește cuvinte pentru a cuceri pe toți cei care cred în El. Acesta este „Cuvântul se arată în trup”; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a săvârși această lucrare, adică a venit pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup. El doar rostește cuvinte și, rareori, există apariția faptelor. Aceasta este însăși esența Cuvântului care se arată în trup, și atunci când Dumnezeu întrupat Își rostește cuvintele, aceasta este apariția Cuvântului în trup și este Cuvântul care vine în trup. „La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul a fost Dumnezeu, iar Cuvântul S-a întrupat.” Aceasta (lucrarea arătării Cuvântului în trup) este lucrarea pe care Dumnezeu o va săvârși în zilele de pe urmă și este ultimul capitol al întregului Său plan de gestionare (planul mântuirii) și, astfel, Dumnezeu trebuie să vină pe pământ pentru a-Și manifesta cuvintele în trup. Ceea ce este făcut astăzi, ceea ce va fi făcut în viitor, ceea ce va fi săvârșit de Dumnezeu, destinația finală a omului, cei care vor fi mântuiți, cei care vor fi nimiciți, și așa mai departe – toată această lucrare ce trebuie realizată în final a fost clar menționată și totul este pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care Se arată în trup. Hotărârile administrative și constituția care au fost emise anterior, cei care vor fi nimiciți, cei care vor intra în odihnă – toate aceste cuvinte trebuie să fie împlinite. Aceasta este lucrarea realizată în principal de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă. El îi face pe oameni să înțeleagă unde aparțin cei predestinați de Dumnezeu și unde aparțin cei care nu sunt predestinați de Dumnezeu, cum vor fi împărțiți poporul și fiii Săi, ce se va întâmpla cu Israelul, ce se va întâmpla cu Egiptul – în viitor, fiecare dintre aceste cuvinte vor fi îndeplinite. Ritmul lucrării lui Dumnezeu se accelerează. Dumnezeu folosește

cuvântul ca pe o cale pentru a dezvălui omului ce se va realiza în fiecare epocă, ce trebuie săvârșit de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă și lucrarea Lui de slujire care trebuie să fie săvârșită, iar toate aceste cuvinte sunt pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup.

Am spus anterior că „Toți cei care se concentrează să vadă semne și minuni vor fi oropsiți; ei nu sunt cei care vor fi desăvârșiți”. Am rostit atât de multe cuvinte, totuși, omul nu are nici cea mai mică cunoaștere a acestei lucrări și, după ce au ajuns în acest punct, oamenii tot mai cer semne și minuni. Este credința ta în Dumnezeu doar căutarea semnelor și minunilor, sau este pentru a câștiga viață? Isus a rostit și El multe cuvinte și unele dintre ele nu au fost încă îndeplinite. Poți spune că Isus nu este Dumnezeu? Dumnezeu a mărturisit că El era Hristos și Fiul iubit al lui Dumnezeu. Poți să negi acest lucru? Astăzi, Dumnezeu rostește doar cuvinte și, dacă nu cunoști pe deplin acest lucru, atunci nu poți rămâne ferm. Crezi în El pentru că El este Dumnezeu sau crezi în El în funcție de îndeplinirea sau neîndeplinirea cuvintelor Lui? Crezi în semne și minuni, sau crezi în Dumnezeu? Astăzi, El nu arată semne și minuni – este El cu adevărat Dumnezeu? Dacă cuvintele pe care le rostește nu sunt împlinite, este El cu adevărat Dumnezeu? Este substanța lui Dumnezeu determinată de îndeplinirea sau neîndeplinirea cuvintelor pe care le rostește? De ce unii oameni așteaptă mereu împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu înainte să creadă în El? Asta nu înseamnă că nu îl cunosc? Toți cei care au astfel de noțiuni sunt cei care îl neagă pe Dumnezeu. Ei folosesc noțiuni pentru a-l măsura pe Dumnezeu; dacă cuvintele lui Dumnezeu se împlinesc, ei cred în El, și dacă nu se împlinesc, atunci nu cred El; și ei întotdeauna caută semne și minuni. Nu sunt acești oameni fariseii din vremurile moderne? Dacă poți sau nu poți să rămâi ferm depinde de cunoașterea sau nu a adevăratului Dumnezeu – acest lucru este foarte important! Cu cât este mai mare realitatea cuvântului lui Dumnezeu în tine, cu atât mai mare este cunoașterea ta despre realitatea lui Dumnezeu, și cu atât mai mult poți să rămâi ferm în timpul încercărilor. Cu cât te concentrezi mai mult să vezi semne și minuni, cu atât mai puțin ești capabil să rămâi ferm, și vei cădea în mijlocul încercărilor. Semnele și minunile nu sunt temelia; numai realitatea lui Dumnezeu este viața. Unii oameni nu cunosc efectele care trebuie îndeplinite prin lucrarea lui Dumnezeu. Ei își petrec zilele în dezorientare, fără a căuta cunoașterea lucrării lui Dumnezeu. Scopul căutării lor este doar să-l facă pe Dumnezeu să le îndeplinească dorințele, și abia atunci vor fi serioși în credința lor în Dumnezeu. Ei spun că vor fi în căutarea vieții dacă se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu, dar dacă nu se vor împlini cuvintele Lui, atunci nu există nicio posibilitate ca ei să caute viața. Omul consideră că credința în Dumnezeu este căutarea de semne și minuni și căutarea urcării la cer și la al treilea cer. Niciunul dintre ei nu spune că credința lor în Dumnezeu este căutarea intrării în realitate, căutarea vieții și căutarea de a fi câștigat de Dumnezeu. Care e valoarea unei astfel de căutare? Cei care nu caută cunoașterea de Dumnezeu și satisfacția lui Dumnezeu sunt cei care nu cred în Dumnezeu; sunt cei care îl hulesc pe Dumnezeu!

Acum înțelegi ce înseamnă credința în Dumnezeu? Înseamnă credința în Dumnezeu să vezi semne și minuni? Înseamnă ridicarea la ceruri? Credința în Dumnezeu nu este câtuși de puțin ușoară. Acele practici religioase ar trebui eliminate; căutarea vindecării bolnavilor și alungarea demonilor, concentrarea asupra semnelor și a minunilor, râvnirea la mai mult din harul lui Dumnezeu, pacea și bucuria, căutarea prospectelor și conforturilor trupului – acestea sunt practici religioase, și astfel de practici religioase sunt o formă vagă de credință. Ce este credința adevărată în Dumnezeu astăzi? Este acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca realitatea vieții tale și cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvântul Său pentru a obține o iubire adevărată față de El. Pentru a fi clar: credința în Dumnezeu este motivul pentru care tu să poți asculta de Dumnezeu, să-L iubești pe Dumnezeu și să îndeplinești datoria care trebuie îndeplinită de o creatură a lui Dumnezeu. Acesta este scopul credinței în Dumnezeu. Trebuie să dobândești o cunoaștere a frumuseții lui Dumnezeu, a cât de vrednic de venerație este Dumnezeu, a modului în care Dumnezeu face lucrarea de mântuire și de desăvârșire asupra făpturilor Sale – acestea sunt lucrurile de bază în credința ta în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este în primul rând trecerea de la o viață a trupului la o viață de iubire față de Dumnezeu; de la traiul în corupție la traiul în viața cuvintelor lui Dumnezeu; este ieșirea de sub domeniul Satanei și trăirea sub grija și protecția lui Dumnezeu, este capacitatea de a asculta de Dumnezeu și nu de trup, este permiterea lui Dumnezeu de a-ți câștiga pe deplin inima, de a te desăvârși și de a te elibera de firea satanică coruptă. Credința în Dumnezeu este în primul rând așa pentru ca puterea și slava lui Dumnezeu să se poată manifesta în tine, astfel încât să poți să îndeplinești voința lui Dumnezeu, să împlinești planul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Credința în Dumnezeu nu ar trebui să aibă legătură cu dorința de a vedea semne și minuni, nici nu ar trebui să fie de dragul trupului tău. Ar trebui să fie despre căutarea cunoașterii lui Dumnezeu și a fi capabil să ascuți de Dumnezeu și, asemeni lui Petru, să te supui Lui până la moarte. Acestea sunt principalele obiective ale credinței în Dumnezeu. Omul mănâncă și bea cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a-L mulțumi. A mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu îți oferă o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu, și abia după aceea poți să te supui Lui. Numai prin cunoașterea de Dumnezeu Îl poți iubi, iar acesta e scopul pe care omul trebuie să îl aibă în credința sa în Dumnezeu. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, încerci întotdeauna să vezi semne și minuni, atunci punctul de vedere al acestei credințe în Dumnezeu este greșit. Credința în Dumnezeu este în primul rând acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca realitate a vieții. Scopul lui Dumnezeu e atins doar punerea în aplicare a cuvintelor lui Dumnezeu din gura Lui și purtarea lor în tine. În credința lui în Dumnezeu, omul ar trebui să se străduiască să fie desăvârșit de Dumnezeu, să fie capabil să se supună lui Dumnezeu și să asculte în totalitate de El. Dacă poți să te supui lui Dumnezeu fără să te plângi, să respecti cu grijă dorințele lui Dumnezeu, să atingi statura lui Petru și să deții stilul lui Petru despre care vorbește

Dumnezeu, atunci asta va fi când vei fi dobândit succes în credința în Dumnezeu și va însemna că ai fost câștigat de Dumnezeu.

Dumnezeu Își face lucrarea în întregul univers. Toți cei care cred în El trebuie să accepte cuvântul Lui și să mănânce și să bea cuvântul Lui; nimeni nu poate fi câștigat de Dumnezeu văzând semnele și minunile arătate de Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, Dumnezeu a folosit întotdeauna cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. Așadar, nu ar trebui să vă dedicați toată atenția semnelor și minunilor, ci să căutați să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu. În Epoca Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a rostit câteva cuvinte iar, în Epoca Harului, Isus a rostit și El multe cuvinte. După ce Isus a spus multe cuvinte, apostolii și discipolii de mai târziu i-au călăuzit pe oameni să le practice în conformitate cu poruncile date de Isus și să experimenteze în conformitate cu principiile și cuvintele enunțate de Isus. În din zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește îndeosebi cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. El nu folosește semne și minuni pentru a-l asupra pe om sau pentru a-l convinge pe om; acest lucru nu poate clarifica puterea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar arăta doar semne și minuni, atunci ar fi imposibil de clarificat realitatea lui Dumnezeu și, astfel, imposibil de a desăvârși pe om. Dumnezeu nu-l desăvârșește pe om prin semne și minuni, ci folosește cuvântul pentru a-l adăpa și a-l păstori, după care se obține ascultarea deplină a omului și cunoașterea de Dumnezeu a omului. Acesta este scopul muncii pe care El o face și al cuvintelor pe care El le rostește. Dumnezeu nu folosește metoda de a arăta semne și minuni pentru a-l desăvârși pe om – El folosește cuvinte și folosește multe metode diferite de lucru pentru a-l desăvârși pe om. Fie că este vorba de rafinare, tratare, emondare sau oferire de cuvinte, Dumnezeu vorbește din multe perspective diferite pentru a-l desăvârși pe om și pentru a da omului o mai mare cunoaștere a lucrării, înțelepciunii și minunăției lui Dumnezeu. Când omul este făcut complet în momentul în care Dumnezeu încheie epoca din zilele de pe urmă, el va fi calificat să vadă semne și minuni. Când ajungi să Îl cunoști pe Dumnezeu și ești capabil să te supui lui Dumnezeu, indiferent de ce face El, nu vei mai avea noțiuni despre El când vei vedea semne și minuni. În prezent, ești corupt și incapabil de supunere completă față de Dumnezeu – crezi că ești calificat să vezi semne și minuni în această stare? Momentul în care Dumnezeu arată semne și minuni este cel în care Dumnezeu pedepsește omul și, de asemenea, când se schimbă epoca și, mai mult, când se încheie epoca. Când lucrarea lui Dumnezeu se săvârșește în mod normal, El nu arată semne și minuni. A arăta semne și minuni este extrem de ușor pentru El, dar nu acela este principiul lucrării lui Dumnezeu, nici nu este scopul gestionării omului de către Dumnezeu. Dacă omul ar vedea semne și minuni și dacă entitatea spirituală a lui Dumnezeu ar urma să se înfățișeze omului, n-ar crede toți oamenii în Dumnezeu? Am spus anterior că un grup de biruitori este câștigat din Est, biruitori care vin din mijlocul marelui necaz. Care este sensul acestor cuvinte? Înseamnă că acești oameni care au fost câștigați au fost cu adevărat ascultători după ce au fost judecați și muștrați, tratați și emondați, și au fost supuși la tot felul de rafinări. Credința acestor oameni nu este

vagă și abstractă, ci reală. Ei nu au văzut semne și minuni sau miracole; ei nu vorbesc de slove și doctrine absconse sau cunoștințe profunde; în schimb, ei au realitatea, cuvintele lui Dumnezeu și o adevărată cunoaștere a realității lui Dumnezeu. Nu este un astfel de grup mai capabil să arate clar puterea lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este o lucrare reală. În timpul epocii lui Isus, El nu a venit să-l desăvârșească pe om, ci să-l răscumpere pe om, așa că a arătat câteva minuni pentru a-i face pe oameni să-L urmeze. Căci El a venit, în primul rând, pentru a finaliza lucrarea răstignirii, iar arătarea de semne n-a făcut parte din lucrarea slujirii Lui. Astfel de semne și de minuni au fost o lucrare săvârșită pentru a face lucrarea Sa să fie eficientă; astfel de semne și de minuni au fost o lucrare în plus, și nu au reprezentat lucrarea întregii epoci. În timpul Epocii Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a arătat și unele semne și minuni – dar lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este o lucrare reală și cu siguranță nu mai arată semne și minuni acum. Dacă El ar arăta semne și minuni, lucrarea Lui adevărată ar fi aruncată în dezordine și El nu ar mai putea să facă nicio altă lucrare. Dacă Dumnezeu ar fi spus să fie folosit cuvântul pentru a-l desăvârși pe om, dar ar fi arătat, de asemenea, semne și minuni, atunci s-ar fi putut clarifica dacă omul crede sau nu în El? Așadar, Dumnezeu nu face astfel de lucruri. Există prea multă religie în om; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a alunga toate noțiunile religioase și lucrurile supranaturale din om și pentru a-l face pe om să cunoască realitatea lui Dumnezeu. El a venit pentru a șterge o imagine a lui Dumnezeu care este abstractă și fantezistă – o imagine a unui Dumnezeu care, cu alte cuvinte, nu există deloc. Și acum, singurul lucru care este de neprețuit este ca tu să ai o cunoaștere a realității! Adevărul depășește tot. Cât de mult adevăr deții astăzi? Tot ceea ce arată semne și minuni este Dumnezeu? Spiritele rele pot, de asemenea, să arate semne și minuni; sunt ele toate Dumnezeu? În credința sa în Dumnezeu, ceea ce caută omul este adevărul și ceea ce el urmărește este viața, mai degrabă decât semne și minuni. Acesta ar trebui să fie scopul tuturor celor care cred în Dumnezeu.

Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu sunt cei care se pot supune în mod absolut practicității Lui

Să dobândești cunoașterea practicității și o înțelegere profundă a lucrării lui Dumnezeu – ambele sunt văzute în cuvintele Lui și doar prin aceste cuvântări poți obține luminarea. Așadar, ar trebui să faci mai mult pentru a te înzestra cu cuvintele lui Dumnezeu. Comunică în părtășie înțelegerea ta privind cuvintele lui Dumnezeu și astfel, îi poți lumina pe ceilalți și le poți oferi o cale de ieșire – aceasta este o cale practică. Înainte ca Dumnezeu să rânduiască un mediu pentru voi, fiecare dintre voi trebuie să se înzestreze mai întâi cu cuvintele Lui. Acesta este un lucru pe care ar trebui să-l faci

fiecare; este o prioritate urgentă. Mai întâi, să atingi un punct în care știi să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu. Pentru orice lucru pe care nu ești capabil să-l faci, caută în cuvintele Lui o cale de practică și scrutează aceste cuvântări pentru orice chestiune pe care nu o înțelegi și orice dificultate pe care ai putea să o ai. Fă din cuvintele lui Dumnezeu provizia ta și permite-le să te ajute să-ți rezolvi dificultățile și problemele practice; de asemenea, permite cuvintelor Lui să devină ajutorul tău în viață. Aceste lucruri vor necesita efort din partea ta. Când mănânci și bei cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să dobândești rezultate; trebuie să fii capabil să-ți liniștești inima înaintea Lui și să practici conform cuvântărilor Lui atunci când întâmpini vreo problemă. Dacă nu ai întâmpinat niciun fel de probleme, ar trebui doar să ai grijă să mănânci și să bei cuvintele Lui. Uneori poți să te rogi și să contempli iubirea lui Dumnezeu, să împărtășești înțelegerea ta asupra cuvintelor Lui și comunici despre luminarea și iluminarea pe care le experimentezi launtric și despre reacțiile pe care le-ai avut când ai citit aceste cuvântări. Mai mult, le poți oferi oamenilor o cale de ieșire. Doar acest lucru este practic. Scopul înfăptuirii acestui lucru este să permiți cuvintelor lui Dumnezeu să devină provizia ta practică.

În cursul unei zile, câte ore petreci cu adevărat în fața lui Dumnezeu? Cât de mult din ziua ta Îi este efectiv dat lui Dumnezeu? Cât de mult Îi este dat trupului? A avea propria inimă orientată mereu spre Dumnezeu este primul pas pentru a fi pe calea cea bună a desăvârșirii de către El. Dacă poți să-l dedici lui Dumnezeu inima și trupul și toată iubirea ta autentică, să le așezi în fața Lui, să fii complet ascultător față de El și să fii absolut atent la voia Lui – nu pentru trup, nu pentru familie și nu pentru dorințele tale personale, ci pentru interesele căminului lui Dumnezeu, luând cuvântul lui Dumnezeu ca principiu și fundament în toate – atunci, făcând astfel, intențiile și perspectivele tale vor fi toate în locul potrivit, iar tu vei fi în acel moment o persoană înaintea lui Dumnezeu care primește lauda Lui. Cei pe care Dumnezeu Îi place sunt oamenii în totalitate îndreptați spre El; sunt cei care pot să Îi fie devotați doar Lui. Cei pe care Dumnezeu Îi urăște sunt cei fără tragere de inimă în privința Lui și care se răzvrătesc împotriva Lui. El Îi urăște pe aceia care cred în El și vor mereu să se bucure de El, dar nu sunt capabili să se sacrifice complet de dragul Lui. El Îi urăște pe aceia care spun că Îl iubesc, dar care se răzvrătesc împotriva Lui în inimile lor; Îi urăște pe aceia care folosesc cuvinte elocvente, înflorite în scopul înșelăciunii. Cei care nu Îi sunt dedicați lui Dumnezeu în mod autentic sau care nu s-au supus cu adevărat înaintea Lui sunt trădători și peste măsură de aroganți de la natură. Aceia care nu se pot supune în mod autentic în fața Dumnezeului normal, practic, sunt chiar mai aroganți, și, mai ales, sunt progenitura devotată a arhanghelului. Oamenii care se sacrifică într-adevăr pentru Dumnezeu își dedică întreaga ființă Lui și se așază înaintea Lui; ei pot să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Lui și sunt capabili să-l pună cuvintele în practică. Ei pot să accepte cuvintele lui Dumnezeu și le iau drept fundamentul existenței lor și sunt capabili să caute cu seriozitate în cuvintele lui Dumnezeu părțile de practicat. Aceștia sunt oameni care

trăiesc cu adevărat în fața lui Dumnezeu. Dacă practici în acest fel, va fi benefic pentru viața ta, iar prin mâncatul și băutul cuvintelor Lui îți poți îndeplini nevoile și insuficiențele interioare, astfel încât firea vieții tale să se schimbe, atunci acest lucru va mulțumi voia lui Dumnezeu. Dacă te porți conform cerințelor lui Dumnezeu, dacă nu îți mulțumești trupul, ci în schimb mulțumești voia Lui, atunci prin asta vei fi pătruns în realitatea cuvintelor Lui. Pătrunderea în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu înseamnă că poți să-ți faci datoria și să îndeplinești cerințele lucrării lui Dumnezeu. Numai aceste feluri de acțiuni practice pot fi numite pătrundere în realitatea cuvintelor Lui. Dacă ești capabil să pătrunzi în această realitate, atunci vei avea adevărul. Acesta este începutul pătrunderii în realitate; trebuie, mai întâi, să efectuezi acest antrenament și numai după aceea vei fi capabil să pătrunzi în realități mai profunde. Gândește-te cum să respecti poruncile și cum să fii loial în fața lui Dumnezeu; nu te gândești mereu la când vei fi capabil să pătrunzi în Împărăție. Dacă firea ta nu se schimbă, atunci orice gândești va fi inutil! Ca să pătrunzi în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să ajungi ca toate ideile și gândurile tale să fie pentru Dumnezeu – acesta este strictul necesar.

În prezent, există mulți oameni care se află în toiul încercărilor și nu înțeleg lucrarea lui Dumnezeu, însă Eu îți spun: dacă nu o înțelegi, ai face bine să nu emiți judecăți despre ea. Poate că va veni o zi când adevărul va ieși în întregime la lumină și atunci vei înțelege. Să nu emiți judecăți va fi benefic pentru tine, totuși nu poți doar să aștepți pasiv. Trebuie să cauți să pătrunzi în mod activ; numai atunci vei fi cineva care intră cu adevărat. Din cauza răzvrătirii lor, oamenii dezvoltă mereu noțiuni despre Dumnezeul practic. Din acest motiv este necesar ca toți oamenii să învețe cum să fie supuși, pentru că Dumnezeul cel practic este o încercare enormă pentru omenire. Dacă nu poți rămâne neclintit, atunci totul s-a terminat; dacă nu ai o înțelegere a practicității Dumnezeului practic, atunci nu vei putea să fii desăvârșit de către Dumnezeu. Un pas critic în chestiunea dacă oamenii pot sau nu să fie desăvârșiți este înțelegerea practicității lui Dumnezeu. Practicitatea lui Dumnezeu întrupat venit pe pământ este o încercare pentru fiecare persoană în parte; dacă ești capabil să rămâi neclintit în acest aspect, vei fi cineva care Îl cunoaște pe Dumnezeu și vei fi cineva care Îl iubește cu adevărat. Dacă nu poți rămâne neclintit în acest aspect, dacă nu crezi decât în Duh și ești incapabil să crezi în practicitatea lui Dumnezeu, atunci, indiferent cât de mare este credința ta în Dumnezeu, va fi inutilă. Dacă nu poți crede în Dumnezeul vizibil, atunci poți crede în Duhul lui Dumnezeu? Nu cumva doar încerci să-L păcălești pe Dumnezeu? Nu ești supus înaintea Dumnezeului vizibil și tangibil, deci ești în stare să te supui înaintea Duhului? Duhul este invizibil și intangibil, așadar, când spui că te supui Duhului lui Dumnezeu, nu spui pur și simplu aberații? Cheia pentru respectarea poruncilor este să ai o înțelegere a Dumnezeului practic. Odată ce ai o înțelegere a realității Dumnezeului practic, vei fi capabil să respecti poruncile. Respectarea acestora cuprinde două componente: una este să te agăți strâns de esența Duhului Său și să fii capabil să accepți examinarea Duhului în fața Lui; cealaltă este să fii capabil să ai o înțelegere

autentică a trupului întrupat și să obții supunerea autentică. Indiferent dacă este înaintea trupului sau înaintea Duhului, o persoană trebuie să simtă tot timpul supunere și venerație față de Dumnezeu. Numai o astfel de persoană este calificată pentru a fi desăvârșită. Dacă ai o înțelegere a practicității Dumnezeului practic – adică, dacă ai rămas neclintit în această încercare – atunci nimic nu va fi prea mult pentru tine.

Unii oameni spun: „Poruncile sunt ușor de respectat; nu trebuie decât să vorbești franc și cu evlavie înaintea lui Dumnezeu, fără a gesticula; asta înseamnă să respecti poruncile”. Așa să fie? Așadar, dacă faci unele lucruri care I se împotrivesc pe la spatele lui Dumnezeu, se poate considera că respecti poruncile? Trebuie să ai o înțelegere deplină a ceea ce presupune respectarea poruncilor. Acest lucru este legat de faptul dacă ai sau nu o înțelegere reală a practicității lui Dumnezeu; dacă ai o înțelegere a practicității și nu te împiedici și cazi în timpul acestei încercări, atunci se poate considera că ai o mărturie puternică. Să fii mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu are, în principal, legătură cu a avea sau nu o înțelegere a Dumnezeului practic și cu a fi sau nu capabil să te supui în fața acestei persoane, care nu este numai obișnuită, ci și normală, și chiar să te supui până la moarte. Dacă, prin această supunere, ești cu adevărat martor pentru Dumnezeu, înseamnă că ai fost câștigat de către Dumnezeu. Dacă poți să te supui până la moarte și, înaintea Lui, să te eliberezi de plângeri, să nu emiți judecăți, să nu defăimezi, să nu ai nicio noțiune și să nu ai motive ascunse, atunci, în acest fel, Dumnezeu va câștiga glorie. A te supune în fața unei persoane obișnuite care este privită de sus de către om și a fi capabil să te supui până la moarte fără niciun fel de noțiuni – aceasta este adevărata mărturie. Realitatea în care Dumnezeu le cere oamenilor să pătrundă este aceea de a fi capabili să asculte de cuvintele Lui, să le pună în practică, să se închine în fața Dumnezeului practic și să-și cunoască propria corupție, să-și deschidă inimile în fața Lui și, în final, să fie câștigați de El prin aceste cuvinte ale Lui. Dumnezeu dobândește glorie atunci când aceste cuvântări te cuceresc și te fac complet ascultător față de El; prin aceasta, El îl rușinează pe Satana și Își completează lucrarea. Când nu ai niciun fel de noțiuni despre practicitatea lui Dumnezeu întrupat – adică, atunci când ai rămas ferm în această încercare – atunci ai fost o bună mărturie. Dacă vine o zi în care ai înțelegere deplină a Dumnezeului practic și te poți supune până la moarte, cum a făcut Petru, vei fi câștigat și desăvârșit de către Dumnezeu. Orice face Dumnezeu și nu este în conformitate cu noțiunile tale reprezintă o încercare pentru tine. Dacă lucrarea lui Dumnezeu ar fi în conformitate cu noțiunile tale, nu ar fi necesar ca tu să suferi sau să fii rafinat. Din cauza faptului că lucrarea Lui este atât de practică și nu este în conformitate cu noțiunile tale, este nevoie să renunți la asemenea noțiuni. De aceea este o încercare pentru tine. Din cauza practicității lui Dumnezeu, toți oamenii se află în mijlocul încercărilor; lucrarea lui este practică, nu supranaturală. Înțelegându-l pe deplin cuvintele practice și cuvântările practice, fără niciun fel de noțiuni și fiind capabil să Îl iubești sincer pe măsură ce lucrarea Lui devine tot mai practică, vei fi câștigat de către El. Grupul de oameni pe care îl va câștiga Dumnezeu este format din cei care Îl cunosc

pe Dumnezeu; adică, cei care Îi cunosc practicitatea. Mai mult, ei sunt aceia care sunt capabili să se supună lucrării practice a lui Dumnezeu.

În timpul în care Dumnezeu este întrupat, supunerea pe care El o cere oamenilor nu presupune să te abții de la a emite judecăți sau de la a te împotrivi, așa cum își închipuie aceștia; mai degrabă, El cere ca oamenii să-l întrebuințeze cuvintele ca principiu după care să trăiască și ca fundament al supraviețuirii lor, să pună în practică în mod absolut esența cuvintelor Lui și să-l mulțumească voia pe deplin. Un aspect al faptului de a cere oamenilor să se supună Dumnezeului întrupat se referă la a-l pune cuvintele în practică, pe când celălalt aspect se referă la a fi capabili să se supună normalității și practicității Lui. Ambele trebuie să fie absolute. Aceia care pot obține ambele aspecte sunt toți aceia care simt iubire autentică pentru Dumnezeu în inimile lor. Ei sunt cu toții oameni care au fost câștigați de către Dumnezeu și cu toții Îl iubesc pe Dumnezeu așa cum își iubesc propria viață. Dumnezeul întrupat poartă umanitate normală și practică în lucrarea Lui. Astfel, învelișul Lui exterior de umanitate atât normală, cât și practică devine o încercare enormă pentru oameni; devine cea mai mare dificultate a lor. Totuși, normalitatea și practicitatea lui Dumnezeu nu pot fi evitate. El a încercat orice pentru a găsi o soluție, dar, în cele din urmă, nu s-a putut descotorosi de învelișul exterior al umanității Sale normale. Asta a fost pentru că, până la urmă, El este Dumnezeu devenit trup, nu Dumnezeul Duhului din ceruri. El nu este Dumnezeul pe care oamenii nu-l pot vedea, ci Dumnezeul care poartă învelișul unei membru al creației. Așadar, nu l-ar fi în niciun caz ușor să Se descotorosească de învelișul umanității Sale normale. Prin urmare, orice ar fi, El tot face lucrarea pe care vrea să o facă din perspectiva trupului. Această lucrare este expresia Dumnezeului normal și practic, așadar, cum ar putea fi în regulă ca oamenii să nu se supună? Ce pot face vreodată oamenii cu privire la acțiunile lui Dumnezeu? El face orice vrea El să facă; ceea ce Îl face fericit este tocmai așa cum este. Dacă oamenii nu se supun, ce alte planuri temeinice pot avea? Până în acest moment, numai supunerea a fost capabilă să mântuiască oamenii; nimeni nu a avut vreo altă idee mai deșteaptă. Dacă Dumnezeu vrea să îi testeze pe oameni, ce pot face ei în această privință? Însă toate acestea nu au fost concepute de Dumnezeul din ceruri; au fost concepute de Dumnezeu întrupat. El vrea să facă acest lucru, așa că nicio persoană nu poate schimba asta. Dumnezeu din ceruri nu Se amestecă în ceea ce face Dumnezeu întrupat, așadar nu este acesta un motiv în plus pentru care oamenii ar trebui să l se supună? Deși El este atât practic, cât și normal, El este în întregime Dumnezeul devenit trup. Pe baza propriilor Sale idei, El face orice vrea El să facă. Dumnezeul din ceruri l-a încredințat toate sarcinile; tu trebuie să te supui oricărui lucru pe care îl face El. Cu toate că are umanitate și este foarte normal, El a rânduit toate acestea în mod deliberat, așadar cum se pot uita oamenii la El cu ochi măriți dezaprobator? El vrea să fie normal, așa că este normal. El vrea să trăiască în cadrul umanității, așa că trăiește în cadrul umanității. El vrea să trăiască în interiorul divinității, așa că trăiește în interiorul divinității. Oamenii pot vedea asta oricum doresc, dar Dumnezeu va fi mereu Dumnezeu și oamenii

vor fi mereu oameni. Esența Lui nu poate fi negată din cauza vreunui detaliu minor, nici nu poate fi El împins în afara „persoanei” lui Dumnezeu din cauza unui lucru mărunț. Oamenii au libertatea ființelor umane, iar Dumnezeu are demnitatea lui Dumnezeu; acestea nu interferează una cu cealaltă. Pot oamenii să nu-l dea lui Dumnezeu un pic de libertate? Nu pot tolera ei ca Dumnezeu să fie un pic mai degajat? Nu fi atât de strict cu Dumnezeu! Fiecare ar trebui să aibă toleranță față de ceilalți; nu ar fi totul pus la punct atunci? Ar mai exista vreo înstrăinare? Dacă o persoană nu poate tolera o chestiune atât de banală, atunci cum de poate chiar și spune lucruri precum: „Inima unui prim ministru este suficient de mare pentru a face barca să plutească pe apă”? Cum poate fi un om adevărat? Nu Dumnezeu este Cel care creează greutatea omenirii, ci omenirea este cea care Îi creează greutatea lui Dumnezeu. Întotdeauna se ocupă de lucruri făcând din țânțar armăsar. Chiar fac mare caz din nimic și este atât de nenecesar! Când Dumnezeu lucrează în umanitate normală și practică, ceea ce face El nu este lucrarea omenirii, ci lucrarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, oamenii nu văd esența lucrării Lui; ei văd întotdeauna doar învelișul exterior al umanității Lui. Nu au mai văzut o lucrare atât de măreață, totuși insistă să vadă umanitatea Lui obișnuită și normală și nu renunță la ea. Cum se poate numi acest lucru supunere față de Dumnezeu? Dumnezeul din ceruri S-a „transformat” acum în Dumnezeul de pe pământ, iar Dumnezeul de pe pământ este acum Dumnezeul din ceruri. Nu contează dacă aspectul Lui exterior este același, nici nu contează cum anume lucrează El. În cele din urmă, Cel care face lucrarea lui Dumnezeu este Dumnezeu Însuși. Trebuie să te supui indiferent dacă vrei sau nu – nu este o chestiune în care ai de ales! Dumnezeu trebuie să fie ascultat de oameni, iar oamenii trebuie să I se supună lui Dumnezeu în mod absolut, fără cea mai mică urmă de prefăcătorie.

Grupul de oameni pe care Dumnezeu întrupat dorește să îl câștige astăzi este alcătuit din cei care se conformează voii Lui. Ei trebuie numai să se supună lucrării Lui și să înceteze să se preocupe neconținut de ideile despre Dumnezeul din ceruri, trăind în incertitudine și făcând lucrurile dificile pentru Dumnezeul întrupat. Cei care sunt capabili să I se supună sunt aceia care Îi ascultă cuvintele și se supun rânduielilor Lui în mod absolut. Acești oameni nu se gândesc absolut deloc la cum ar putea fi cu adevărat Dumnezeul din ceruri sau ce fel de lucrare ar putea face în prezent Dumnezeul din ceruri în mijlocul omenirii; ei își dau cu totul inimile Dumnezeului de pe pământ și își așază întreaga ființă înaintea Lui. Nu se gândesc niciodată la propria siguranță, nici nu fac mare caz de normalitatea și practicitatea Dumnezeului întrupat. Cei care se supun Dumnezeului întrupat pot fi desăvârșiți de către El. Cei care cred în Dumnezeul din ceruri nu vor câștiga nimic. Asta pentru că nu Dumnezeul din ceruri, ci Dumnezeul de pe pământ este Cel care acordă oamenilor promisiuni și binecuvântări. Oamenii nu ar trebui să-L amplifice mereu pe Dumnezeul din ceruri și să-L vadă pe Dumnezeul de pe pământ ca pe o simplă persoană de rând; acest lucru este nedrept. Dumnezeul din ceruri este măreț și minunat, cu înțelepciune extraordinară, dar nu există deloc. Dumnezeul de pe

pământ este foarte obișnuit și nesemnificativ și este și foarte normal. El nu are o minte extraordinară și nu îndeplinește fapte cutremurătoare; El doar lucrează și vorbește într-o manieră foarte normală și practică. Deși nu vorbește prin tunet și nu invocă vântul și ploaia, El este cu adevărat întruparea Dumnezeuului din ceruri și este cu adevărat Dumnezeu trăind printre oameni. Oamenii nu trebuie să-L amplifice pe Cel pe care sunt capabili să-L înțeleagă și care corespunde propriilor lor închipuiri ca pe Dumnezeu, văzându-L între timp pe Cel pe care nu-L pot accepta și nu și-L pot închipui defel, ca fiind mai prejos. Toate acestea vin din răzvrătirea oamenilor; toate sunt sursa împotrivirii omenirii față de Dumnezeu.

Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării

Dacă tu crezi în Dumnezeu, atunci trebuie să-L asculți, să pui adevărul în practică și să-ți îndeplinești toate îndatoririle. În plus, trebuie să înțelegi lucrurile pe care ar trebui să le experimentezi. Dacă experimentezi doar tratarea, disciplinarea și judecarea, dacă poți doar să te bucuri de Dumnezeu, dar rămâi incapabil să simți când El te disciplinează sau te tratează, lucrul acesta este inacceptabil. Poate în cazul acestei rafinări ești capabil să rămâi neclintit, dar tot nu este suficient; tot trebuie să înaintezi în continuare. Lecția iubirii față de Dumnezeu nu încetează niciodată și nu are sfârșit. Oamenii consideră credința în Dumnezeu ca pe ceva extrem de simplu, dar, după ce capătă o oarecare experiență practică, își dau seama că a crede în Dumnezeu nu este un lucru atât de simplu pe cât își imaginează. Când Dumnezeu lucrează pentru a-l rafina pe om, omul suferă. Cu cât este mai intensă rafinarea unei persoane, cu atât mai mare va fi dragostea sa pentru Dumnezeu și cu atât mai mult se va dezvălui în ea puterea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cu cât un om primește mai puțină rafinare, cu atât mai puțin va crește dragostea sa pentru Dumnezeu și cu atât mai puțin se va dezvălui în acesta puterea lui Dumnezeu. Cu cât sunt mai mari rafinarea și durerea unei astfel de persoane și cu cât îndură mai multe chinuri, cu atât mai mult va crește dragostea sa pentru Dumnezeu, cu atât mai sinceră va deveni credința sa în El și cu atât mai profundă va fi cunoașterea sa de Dumnezeu. În experiențele tale, vei vedea oameni care suferă enorm în timp ce sunt rafinați, care sunt tratați și disciplinați mult, și vei observa că aceia sunt oamenii care au o dragoste profundă pentru Dumnezeu și o cunoaștere mult mai temeinică și pătrunzătoare a Sa. Cei care nu au trecut prin experiența tratării au doar o cunoaștere superficială și pot să spună numai atât: „Dumnezeu este atât de bun și revarsă har asupra oamenilor ca ei să se poată bucura de El”. Dacă oamenii au experiența tratării și disciplinării, atunci sunt capabili să vorbească despre adevărata cunoaștere de Dumnezeu. Așadar, cu cât este mai minunată lucrarea lui Dumnezeu asupra omului, cu atât este mai valoroasă și mai semnificativă. Cu cât mai de nepătruns

este pentru tine și cu cât mai incompatibilă este cu noțiunile tale, cu atât mai mult izbutește lucrarea lui Dumnezeu să te cucerească, să te câștige și să te desăvârșească. Ce măreață e semnificația lucrării lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu nu l-ar rafina pe om astfel, dacă El nu ar lucra potrivit acestei metode, atunci lucrarea Lui ar fi inefficientă și neînsemnată. În trecut, se spunea că Dumnezeu avea să selecteze și să câștige acest grup și să-l desăvârșească în zilele de pe urmă; faptul acesta are o semnificație extraordinară. Cu cât mai măreață este lucrarea pe care o săvârșește El în voi, cu atât mai profundă și mai pură e iubirea voastră de Dumnezeu. Cu cât mai măreață e lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai capabil e omul să priceapă ceva din înțelepciunea Sa și cu atât mai profund Îl cunoaște omul. În timpul zilelor de pe urmă, cei șase mii de ani din planul de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii) vor ajunge la final. Chiar se poate încheia cu ușurință? Se va sfârși lucrarea Sa odată ce El va cuceri omenirea? Poate fi atât de simplu? Oamenii chiar își imaginează că așa este, dar ceea ce face Dumnezeu nu este atât de simplu. Indiferent ce parte a lucrării lui Dumnezeu ai dori să aduci în discuție, pentru om, toată este de nepătruns. Dacă ai fi în stare s-o înțelegi, atunci lucrarea lui Dumnezeu ar fi lipsită de semnificație sau valoare. Lucrarea săvârșită de Dumnezeu este de nepătruns; este într-un totul contrară noțiunilor tale și, cu cât este mai incompatibilă cu noțiunile tale, cu atât mai mult arată că lucrarea lui Dumnezeu este plină de înțeles; dacă ar fi compatibilă cu noțiunile tale, atunci ar fi lipsită de sens. Astăzi, simți că lucrarea lui Dumnezeu este atât de minunată și, cu cât mai minunată simți că este, cu atât mai mult simți că Dumnezeu este de nepătruns și vezi cât de mărețe sunt faptele Sale. Dacă ar face doar o lucrare superficială, de mântuială, pentru a-l cuceri pe om și apoi nu ar mai face nimic, atunci omul nu ar fi în stare să vadă însemnătatea lucrării lui Dumnezeu. Deși acum primești un strop de rafinare, aceasta este de mare folos creșterii tale în viață; așadar, este extrem de necesar ca voi să fiți supuși unor astfel de greutăți. Astăzi primești un strop de rafinare, dar, apoi, vei fi cu adevărat capabil să vezi faptele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, vei spune: „Faptele lui Dumnezeu sunt atât de minunate!” Acestea vor fi cuvintele din inima ta. După ce au experimentat o vreme rafinarea de către Dumnezeu (încercarea făcătorilor de servicii și vremea muștrării), unii oameni au zis în cele din urmă: „Să crezi în Dumnezeu e cu adevărat dificil!” Faptul că au folosit cuvintele „cu adevărat dificil” arată că faptele lui Dumnezeu sunt de nepătruns, că lucrarea lui Dumnezeu are o mare însemnătate și valoare și că lucrarea Sa este foarte demnă de a fi prețuită de om. Dacă, după ce am lucrat atât de mult, nu ai dobândi nici cele mai neînsemnate cunoștințe, atunci ar mai putea lucrarea Mea să aibă valoare? Te va face să spui: „A-L sluji pe Dumnezeu e foarte dificil, faptele Sale sunt atât de minunate, iar Dumnezeu este cu adevărat înțelept! Dumnezeu este atât de încântător!” Dacă, după o perioadă în care ai experimentat, ești capabil să spui astfel de cuvinte, atunci asta dovedește că ai câștigat lucrarea lui Dumnezeu în tine. Într-o zi, când vei propovădui Evanghelia în străinătate și cineva te va întreba: „Cum mai e cu credința ta în Dumnezeu?”, vei putea să-i spui: „Acțiunile lui Dumnezeu sunt atât de

minunate!” Acel om va simți că vorbești din experiențele tale adevărate. Asta înseamnă să fii martor cu adevărat. Vei spune că lucrarea lui Dumnezeu este plină de înțelepciune, iar că lucrarea Sa în tine te-a convins cu adevărat și ți-a cucerit inima. Îl vei iubi întotdeauna pentru că El este mai mult decât demn de iubirea omenirii! Dacă poți să vorbești despre aceste lucruri, atunci poți să emoționezi inimile oamenilor. Toate acestea înseamnă să fii martor. Dacă ești în stare să depui mărturie răsunătoare și să-i emoționezi pe oameni până la lacrimi, asta arată că ești, într-adevăr, un om care-L iubește pe Dumnezeu, căci poți să mărturisești că-L iubești și, prin tine, acțiunile Sale se pot adevăra în mărturie. Mărturia ta îi face pe ceilalți să caute și să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și, indiferent de mediul întâlnit, vor putea să rămână neclintiți. Aceasta este singura cale autentică de a fi martor și este exact ceea ce ți se cere acum. Ar trebui să vezi că lucrarea lui Dumnezeu este extrem de valoroasă și demnă de a fi prețuită de oameni, că Dumnezeu este atât de prețios și îmbelșugat; El poate nu doar să vorbească, ci și să-i judece pe oameni, să le rafineze inimile, să le aducă bucurie, să-i câștige, să-i cucerească și să-i desăvârșească. Din experiența ta, vei vedea că Dumnezeu este foarte încântător. Așadar, cât de mult Îl iubești acum pe Dumnezeu? Poți, cu adevărat, să spui aceste lucruri din inimă? Când vei putea să rostești aceste cuvinte din adâncul inimii tale, atunci vei putea să fii martor. Odată ce experiența ta a atins acest nivel, vei putea să fii martor pentru Dumnezeu și vei fi vrednic. Dacă nu atingi acest nivel în experiența ta, atunci vei fi tot prea departe. Este normal ca oamenii să dea dovadă de slăbiciune în timpul procesului de rafinare, dar, după rafinare, ar trebui să poți spune: „Dumnezeu este atât de înțelept în lucrarea Sa!” Dacă ești într-adevăr capabil să dobândești o înțelegere practică a acestor cuvinte, atunci va deveni ceva ce prețuiești, iar experiența ta va avea valoare.

Ce ar trebui să cauți acum? Dacă ești sau nu capabil să fii martor pentru Dumnezeu, dacă ești sau nu în stare să devii o mărturie și o manifestare a lui Dumnezeu și dacă ești sau nu potrivit pentru a fi folosit de El – acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le cauți. Cât de mult a lucrat cu adevărat Dumnezeu în tine? Cât de mult ai văzut, cât de mult ai atins? Cât de mult ai experimentat și gustat? Indiferent dacă Dumnezeu te-a testat, tratat sau disciplinat, acțiunile și lucrarea Sa au fost săvârșite asupra ta. Dar, în calitate de credincios în Dumnezeu și ca om care este dispus să fie desăvârșit de El, poți să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu în baza experienței tale practice? Poți să trăiești cuvântul lui Dumnezeu prin experiența ta practică? Poți să ai grijă de ceilalți prin propria-ți experiență practică și să-ți sacrifici întreaga viață ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să te bazezi pe experiența și cunoașterea ta și pe prețul pe care l-ai plătit. Doar astfel poți să-l împlinești voia. Ești cineva care e martor pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ai această aspirație? Dacă ești capabil să fii martor pentru numele Său și, chiar mai mult, pentru lucrarea Sa, și dacă poți trăi imaginea pe care le-o cere El oamenilor Săi, atunci ești un martor al lui Dumnezeu. Cum ești, efectiv, martor pentru Dumnezeu? Ești martor

căutând și tânjind să trăiești cuvântul Său și fiind martor cu vorbele tale, permițându-le oamenilor să-L cunoască lucrarea și să-L vadă acțiunile. Dacă într-adevăr cauți toate aceste lucruri, Dumnezeu te va desăvârși. Dacă nu cauți decât să fii desăvârșit de Dumnezeu și să fii binecuvântat în final, atunci perspectiva credinței tale în El nu este pură. Ar trebui să cauți cum să vezi faptele lui Dumnezeu în viața reală, cum să-L mulțumești când îți dezvăluie voia Sa și să urmărești cum s-ar cuveni să fii martor pentru minunăția și înțelepciunea Sa și cum să fii martor pentru modul în care te disciplinează și tratează. Toate acestea sunt lucruri la care ar trebui să cugeți acum. Dacă dragostea ta de Dumnezeu este doar ca să iei parte la gloria Sa după ce te desăvârșește, atunci este tot nepotrivită și nu poate îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Trebuie să poți fi capabil să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, să-L îndeplinești cerințele și să experimentezi într-un mod practic lucrarea pe care a săvârșit-o asupra oamenilor. Chiar de-ar fi durere, lacrimi sau tristețe, în practica ta trebuie să experimentezi toate aceste lucruri. Acestea sunt menite să te desăvârșească drept om care este martor pentru Dumnezeu. Ce anume te obligă acum să suferi și să cauți desăvârșirea? Suferința ta actuală este într-adevăr de dragul de a-L iubi pe Dumnezeu și de a fi martor pentru El? Sau este de dragul binecuvântărilor trupului, pentru perspectivele tale de viitor și destinul tău? Toate intențiile, motivațiile și țelurile pe care le urmărești trebuie să fie îndreptate și nu pot fi călăuzite de propria-ți voință. Dacă o persoană caută desăvârșirea pentru a primi binecuvântări și a domni în putere, în timp ce o alta caută desăvârșirea pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și a fi martor concret pentru lucrarea Sa, pe care dintre cele două metode de căutare ai alege-o? Dacă ar fi să o alegi pe prima, atunci tot ai fi prea departe de standardele lui Dumnezeu. Cândva, am spus că acțiunile Mele vor fi cunoscute public în întregul univers și că voi domni ca Împărat în univers. Pe de altă parte, ceea ce vi s-a încredințat este să ieșiți să fiți martori pentru lucrarea lui Dumnezeu, nu să deveniți regi și să vă arătați întregului univers. Lăsați faptele lui Dumnezeu să umple cosmosul și cerul. Permiteți-le tuturor să le vadă și să le recunoască. Aceste cuvinte sunt rostite în legătură cu Dumnezeu Însuși, iar ceea ce ar trebui să facă ființele umane este să fie martore pentru Dumnezeu. Cât de bine Îl cunoști acum pe Dumnezeu? Pentru cât din Dumnezeu poți fi martor acum? Care este scopul desăvârșirii omului de către Dumnezeu? Odată ce înțelegi voia Lui, cum ar trebui să arăți considerație față de voia Sa? Dacă ești dispus să fii desăvârșit și să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu prin ceea ce trăiești, dacă ai această forță care te impulsionează, atunci nimic nu este prea dificil. De credință au acum nevoie oamenii. Dacă ai această forță care te impulsionează, atunci este ușor să renunți la orice negativitate, pasivitate, lene, noțiuni ale trupului, filosofii de viață, fire rebelă, emoții și așa mai departe.

În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește voia lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu și să nu-L tăgăduiești, întocmai ca Iov. Deși Iov a fost slab și a

blestemat ziua în care s-a născut, nu a negat că toate lucrurile din viața oamenilor sunt dăruite de Iahve și că El este și Cel care putea să le ia pe toate. Indiferent cum a fost încercat, și-a păstrat această credință. În experiența ta, indiferent la ce rafinare te supun cuvintele lui Dumnezeu, credința și dragostea pentru El sunt, pe scurt, ceea ce îți cere omenirii. Credința, iubirea și aspirațiile oamenilor sunt ceea ce desăvârșește El lucrând în acest fel. Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință. Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși. Fără credință, El nu poate să te desăvârșească. Dumnezeu îți va dăruia orice speri să dobândești. Dacă nu ai credință, atunci nu poți fi desăvârșit și nu vei fi în stare să vezi acțiunile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin atotputernicia Sa. Când ai credință că-L vei vedea acțiunile în experiența ta practică, Dumnezeu ți Se va arăta și te va lumina și călăuzi dinlăuntrul tău. Fără acea credință, Dumnezeu nu va putea să facă asta. Dacă ți-ai pierdut speranța în Dumnezeu, cum vei fi în stare să-L experimentezi lucrarea? Așadar, doar când ai credință și nu nutrești îndoieli față de Dumnezeu, doar când crezi cu adevărat în El indiferent de ceea ce face, El te va lumina și ilumina prin experiențele tale și numai atunci vei putea să-L vezi acțiunile. Toate aceste lucruri se dobândesc prin credință. Credința vine doar prin rafinare și, în absența rafinării, credința nu se poate dezvolta. La ce se referă acest cuvânt, „credință”? Credința este încrederea adevărată și inima sinceră pe care ar trebui să le aibă oamenii când nu pot să vadă sau să atingă ceva, când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază noțiunilor umane, când este de neatinț pentru oameni. Aceasta este credința despre care vorbesc. Oamenii au nevoie de credință în vremea greutăților și rafinării, iar credința este urmată de rafinare; rafinarea și credința nu pot fi separate. Indiferent cum lucrează Dumnezeu și indiferent de mediul tău, ești capabil să urmărești viața, să cauți adevărul și cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, să-L înțelegi acțiunile și să acționezi potrivit adevărului. A proceda astfel înseamnă a avea credință adevărată și asta arată că nu ți-ai pierdut credința în Dumnezeu. Poți să ai credință adevărată în Dumnezeu doar dacă poți să stăruiești în căutarea adevărului prin rafinare, dacă poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu și să nu începi să ai îndoieli în ceea ce-L privește, dacă indiferent ce face El tu tot practici adevărul pentru a-L mulțumi și dacă poți să-L cauți în profunzime voia și să fii atent la aceasta. În trecut, când Dumnezeu a spus că vei domni ca rege, L-ai iubit, iar când ți S-a arătat fățiș, L-ai urmat. Dar acum Dumnezeu este ascuns, tu nu poți să-L vezi, iar necazurile s-au abătut asupra ta – așadar, îți pierzi acum nădejdea în Dumnezeu? Deci, trebuie să urmărești viața și să cauți să împlinești voia lui Dumnezeu tot timpul. Asta se numește credință adevărată și este cel mai sincer și cel mai frumos tip de iubire.

În trecut, toți oamenii veneau înaintea lui Dumnezeu ca să ia hotărâri și spuneau: „Chiar dacă nimeni altcineva nu-L iubește pe Dumnezeu, eu trebuie să-L iubesc”. Dar, acum, rafinarea vine asupra ta și, de vreme ce nu corespunde noțiunilor tale, îți pierzi credința în Dumnezeu. Este aceasta iubire adevărată? Ai citit de multe ori despre faptele lui Iov – le-ai uitat? Dragostea adevărată poate să se materializeze doar din credință. Dezvolți o dragoste adevărată pentru Dumnezeu prin rafinările la care te supui și prin credința ta ești capabil să fii atent la voia Sa în experiențele tale practice și tot prin credință te lepezi de trupul tău și cauți viața; asta ar trebui să facă oamenii. Dacă faci acest lucru, vei putea să vezi acțiunile lui Dumnezeu, dar, dacă ești lipsit de credință, nu vei fi în stare să-l vezi acțiunile sau să-l experimentezi lucrarea. Dacă vrei să fii folosit și desăvârșit de Dumnezeu, atunci trebuie să le ai pe toate: voința de a suferi, credință, rezistență, ascultare și capacitatea de a experimenta lucrarea lui Dumnezeu, de a-l pricepe voia, de a fi atent la mahnirea Sa și așa mai departe. Desăvârșirea unei persoane nu este ușoară și fiecare rafinare prin care treci necesită credința și iubirea ta. Dacă vrei să fii desăvârșit de Dumnezeu, nu este suficient doar să te grăbești pe calea din fața ta, și nici doar să te sacrifici pentru El. Trebuie să ai multe calități ca să devii o persoană care e desăvârșită de Dumnezeu. Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amar sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință. Indiferent care este statura ta reală, mai întâi trebuie să ai voința de a îndura greutate și credință adevărată și, de asemenea, trebuie să ai voința de a te lepăda de trup. Ar trebui să fii dispus să înduri greutate și pierderi în dauna intereselor tale, ca să împlinești voia lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să fii capabil să simți regret față de tine în inima ta: în trecut, nu ai putut să-L mulțumești pe Dumnezeu și, acum, poți să ai regrete în ceea ce te privește. Nu trebuie să îți lipsească niciunul dintre aceste lucruri – prin acestea te va desăvârși Dumnezeu. Dacă nu poți să îndeplinești aceste criterii, atunci nu poți fi desăvârșit.

Cineva care Îl slujește pe Dumnezeu nu ar trebui să știe doar cum să sufere pentru El; mai mult decât atât, ar trebui să înțeleagă că scopul credinței în Dumnezeu este de a urmări iubirea față de Dumnezeu. Dumnezeu Se folosește de tine nu doar ca să te rafineze sau ca să te facă să suferi, ci, mai degrabă, te folosește astfel încât să poți să-l cunoști acțiunile, să cunoști adevărata însemnătate a vieții umane și, în special, ca să știi că a-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină ușoară. Experimentarea lucrării lui Dumnezeu nu înseamnă să te bucuri de har, ci să suferi pentru iubirea ta față de El. De vreme ce te bucuri de harul lui Dumnezeu, trebuie să te bucuri și de mustrarea Lui; trebuie să experimentezi toate aceste lucruri. Poți să experimentezi luminarea lui

Dumnezeu în tine și, de asemenea, să experimentezi modul în care te tratează și te judecă El. În acest fel, experiența ta va fi cuprinzătoare. Dumnezeu Și-a săvârșit lucrarea de judecată și mustrare asupra ta. Cuvântul lui Dumnezeu te-a tratat, dar nu a făcut numai atât; de asemenea, te-a luminat și iluminat. Atunci când ești negativ și slab, Dumnezeu Își face griji pentru tine. Toată această lucrare este pentru a te anunța că tot ceea ce ține de om se află în orchestrările lui Dumnezeu. S-ar putea să consideri că a crede în Dumnezeu înseamnă să suferi sau să faci tot felul de lucruri pentru El; s-ar putea să crezi că scopul credinței în Dumnezeu este ca trupul tău să poată fi împăcat sau ca tot în viața ta să decurgă fără probleme sau ca să te poți simți confortabil și în largul tău din toate punctele de vedere. Totuși, niciunele dintre acestea nu sunt scopuri pe care oamenii să le atașeze credinței lor în Dumnezeu. Dacă pentru aceste scopuri crezi tu, atunci perspectiva ta este incorectă, iar ție îți este pur și simplu imposibil să fii desăvârșit. Acțiunile lui Dumnezeu, firea Sa dreaptă, înțelepciunea Lui, cuvintele Sale, minunăția și caracterul Său de nepătruns sunt toate lucruri pe care oamenii s-ar cuveni să le înțeleagă. Având această înțelegere, ar trebui să o folosești ca să-ți descotorosești inima de toate cerințele, speranțele și noțiunile personale. Numai prin înlăturarea acestor lucruri poți să îndeplinești condițiile cerute de Dumnezeu și numai făcând lucrul acesta poți să ai viață și să-L mulțumești pe Dumnezeu. Scopul credinței în Dumnezeu este de a-L mulțumi și de a trăi firea pe care El o cere, astfel încât acțiunile și gloria Lui să se poată manifesta prin acest grup de oameni nevrednici. Aceasta este perspectiva corectă pentru credința în Dumnezeu și, de asemenea, acesta este țelul pe care ar trebui să-l cauți. Ar trebui să ai punctul de vedere corect despre credința în Dumnezeu și ar trebui să cauți să obții cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și să poți trăi adevărul și, în special, să poți să fii capabil să-l vezi faptele concrete, faptele Sale minunate în întregul univers, precum și lucrarea practică pe care o săvârșește în trup. Prin experiențele lor practice, oamenii pot să aprecieze exact cum Își face Dumnezeu lucrarea asupra lor și care este voia Lui față de ei. Scopul tuturor acestor lucruri este de a elimina firea coruptă și satanică a oamenilor. După ce ai alungat toată murdăria și nedreptatea din tine și după ce te-ai lepădat de intențiile tale greșite și ai căpătat adevărata credință în Dumnezeu – numai atunci și cu adevărata credință Îl poți iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu doar pe temelia credinței tale în El. Poți obține iubire față de Dumnezeu fără să crezi în El? Din moment ce tu crezi în Dumnezeu, nu poți fi confuz în privința aceasta. Unii oameni devin plini de vigoare de îndată ce văd cum credința în Dumnezeu le va aduce binecuvântări, dar, apoi, își pierde toată energia imediat ce văd că trebuie să fie supuși rafinărilor. Înseamnă asta a crede în Dumnezeu? În cele din urmă, în credința ta, trebuie să dobândești supunerea deplină și absolută înaintea lui Dumnezeu. Crezi în Dumnezeu, dar totuși Îi ceri diverse lucruri, ai multe noțiuni religioase de care nu poți să te lepezi, interese personale la care nu poți să renunți și tot cauți binecuvântările trupului și-ți dorești ca Dumnezeu să-ți salveze trupul, să-ți mântuiască sufletul – toate acestea sunt

comportamente ale oamenilor a căror perspectivă este greșită. Deși oamenii cu convingeri religioase au credință în Dumnezeu, ei nu caută să-și schimbe firile și nu urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu, ci caută doar interesele trupului lor. Mulți dintre voi au credințe care fac parte din categoria convingerilor religioase; aceasta nu este adevărata credință în Dumnezeu. Pentru a crede în Dumnezeu, oamenii trebuie să aibă o inimă pregătită să sufere pentru El și voința de a renunța la ei înșiși. Dacă oamenii nu îndeplinesc aceste două condiții, credința lor în Dumnezeu nu este valabilă, iar ei nu vor putea să obțină o schimbare în firea lor. Doar oamenii care urmăresc sincer adevărul, care caută cunoașterea de Dumnezeu și urmăresc viața sunt cei care într-adevăr cred în Dumnezeu.

Când încercările vor veni asupra ta, cum vei aplica lucrarea lui Dumnezeu în gestionarea acestora? Vei fi negativ sau vei înțelege încercarea și desăvârșirea omului de către Dumnezeu dintr-o perspectivă pozitivă? Ce vei câștiga din încercările și rafinările lui Dumnezeu? Va crește dragostea ta pentru Dumnezeu? Când vei fi supus rafinării, vei putea să folosești încercările lui Iov și să te implici cu seriozitate în lucrarea pe care o face Dumnezeu în tine? Poți să vezi cum îl testează Dumnezeu pe om prin încercările lui Iov? Ce fel de inspirație pot să-ți aducă încercările lui Iov? Vei fi dispus să mărturisești ferm pentru Dumnezeu în toiul rafinărilor tale sau îți vei dori să satisfaci trupul într-un mediu confortabil? Care este cu adevărat perspectiva ta asupra credinței în Dumnezeu? Este cu adevărat pentru El, și nu pentru trup? Chiar ai un țel pe care îl urmărești în căutarea ta? Ești dispus să te supui rafinărilor pentru a putea fi desăvârșit de Dumnezeu sau ai prefera să fii muștrat și blestemat de El? Care este cu adevărat părerea ta despre a fi martor pentru Dumnezeu? Ce ar trebui să facă oamenii în anumite medii ca să fie adevărați martori pentru Dumnezeu? De vreme ce Dumnezeul real a dezvăluit atât de mult în lucrarea Sa actuală în tine, de ce te gândești mereu să pleci? Este credința ta în Dumnezeu pentru Dumnezeu? Pentru majoritatea dintre voi, credința voastră face parte dintr-un calcul pe care îl faceți în nume propriu, pentru a vă urmări beneficiul personal. Foarte puțini oameni cred în Dumnezeu pentru Dumnezeu; nu este aceasta răzvrătire?

În primul rând, scopul lucrării de rafinare este de a desăvârși credința oamenilor. În cele din urmă, ceea ce se obține este că vrei să pleci, dar, în același timp, nu poți; unii oameni sunt în continuare capabili să aibă credință chiar dacă sunt lipsiți de orice fărâmbă de speranță; iar oamenii nu mai au deloc speranță în legătură cu propriile perspective de viitor. Numai în acest moment se va încheia rafinarea lui Dumnezeu. Omul nu a ajuns încă în etapa în care plutește între viață și moarte și nu a gustat moartea, deci procesul de rafinare încă nu s-a încheiat. Nici măcar cei care au ajuns în etapa făcătorilor de servicii nu au fost rafinați pe deplin. Iov a fost supus unei rafinări extreme și nu a avut pe ce să se bazeze. Oamenii trebuie să fie supuși rafinărilor până în punctul în care nu mai au speranță și pe ce să se bazeze – doar aceasta e adevărata rafinare. Dacă în vremea făcătorilor de servicii inima ta a fost întotdeauna liniștită înaintea lui Dumnezeu

și dacă, indiferent ce a făcut El și care a fost voia Lui pentru tine, te-ai supus mereu rânduirilor Sale, atunci, la capătul drumului, vei înțelege tot ce a făcut Dumnezeu. Ești supus încercărilor lui Iov și, în același timp, încercărilor lui Petru. Când Iov a fost încercat, el a mărturisit ferm, iar în final, Iahve i S-a arătat. El a fost demn să vadă chipul lui Dumnezeu numai după ce a mărturisit ferm. De ce se spune: „Mă ascund de țara murdăriei, dar Mă arăt Împărăției sfinte”? Asta înseamnă că numai atunci când ești sfânt și mărturisești ferm poți să ai demnitatea de a vedea chipul lui Dumnezeu. Dacă nu poți să mărturisești ferm pentru El, nu ai demnitatea de a-l vedea chipul. Dacă în fața rafinărilor dai înapoi sau te plângi de Dumnezeu, nereușind astfel să mărturisești ferm pentru El și devenind obiectul batjocurii Satanei, atunci nu vei câștiga arătarea lui Dumnezeu. Dacă ești ca Iov, care în toiul încercărilor și-a blestemat propriul trup și nu s-a plâns de Dumnezeu și a fost în stare să-și deteste trupul fără să se plângă sau să păcătuiască prin cuvintele sale, atunci vei mărturisi ferm. Când ești supus rafinărilor până într-un anumit punct și mai poți să fii ca Iov, pe deplin ascultător înaintea lui Dumnezeu, fără să ai alte cerințe de la El sau noțiuni proprii, atunci Dumnezeu ți Se va arăta. Acum, Dumnezeu nu ți Se arată pentru că ai atât de multe noțiuni, prejudecăți personale, gânduri egoiste, cerințe individuale și interese trupești și nu ești demn de a-l vedea chipul. Dacă L-ai vedea pe Dumnezeu, L-ai măsura cu propriile noțiuni și, făcând acest lucru, Îl vei pironi pe cruce. Dacă asupra ta se abat multe lucruri care nu se potrivesc noțiunilor tale, dar, totuși, ești în stare să le lași deoparte și să ajungi să cunoști acțiunile lui Dumnezeu din aceste lucruri și dacă în toiul rafinărilor îți dezvălui inima de iubire pentru Dumnezeu, atunci asta înseamnă să mărturisești ferm. Dacă al tău cămin este liniștit, te bucuri de mângâierile trupului, nimeni nu te persecută, iar frații și surorile tale din Biserică te ascultă, poți să-ți arăți inima iubitoare de Dumnezeu? Poate această situație să te rafineze? Numai prin rafinare poți să-ți arăți iubirea de Dumnezeu și numai prin lucrurile care nu se aliniază noțiunilor tale poți fi desăvârșit. Cu serviciul multor lucruri contrare și negative și folosind tot felul de manifestări ale Satanei – acțiunile, acuzațiile, tulburările și înșelăciunile sale – Dumnezeu îți arată clar chipul hidos al Satanei și, astfel, îți desăvârșește abilitatea de a-l deosebi pe Satana, ca să poți să-l urăști și să te lepezi de el.

Se poate spune că numeroasele tale nereușite, slăbiciunea și momentele de negativitate sunt, toate, încercările lui Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că totul vine de la Dumnezeu și toate lucrurile și evenimentele sunt în mâinile Sale. Fie că eșuezi sau ești slab și te împiedici, totul depinde de Dumnezeu și se află în stăpânirea Lui. Din perspectiva lui Dumnezeu, aceasta este o încercare a ta și, dacă nu poți recunoaște acest lucru, va deveni o ispită. Există două tipuri de stări pe care oamenii ar trebui să le recunoască: una vine de la Duhul Sfânt și sursa probabilă a celeilalte este Satana. Una este o stare în care Duhul Sfânt te iluminează și îți permite să te cunoști pe tine însuși, să te detești și să ai regrete în ceea ce te privește, să poți avea o dragoste sinceră pentru Dumnezeu și să-ți determini inima să-L mulțumească. Cealaltă este o

stare în care te cunoști pe tine însuți, dar ești negativ și slab. S-ar putea spune că această stare este rafinarea lui Dumnezeu și, de asemenea, că este ispita Satanei. Dacă recunoști că aceasta este mântuirea ta de către Dumnezeu și simți că acum Îi ești profund îndatorat și, dacă de acum înainte încerci să-L răsplătești și să nu mai cazi într-o astfel de depravare, dacă depui efort în a mânca și a bea cuvintele Lui și dacă întotdeauna consideri că ai neajunsuri și o inimă plină de dor, atunci aceasta este încercarea lui Dumnezeu. După ce suferința s-a încheiat și vei înainta din nou, Dumnezeu tot te va conduce, te va ilumina, te va lumina și te va hrăni. Dar dacă nu o recunoști și ești negativ, lăsându-te pur și simplu pradă disperării, dacă gândești astfel, atunci ispita Satanei va fi venit asupra ta. Când Iov a fost supus încercărilor, Dumnezeu și Satana făceau un rămășag unul cu celălalt, iar Dumnezeu i-a permis Satanei să-l năpăstuiască pe Iov. Chiar dacă Dumnezeu era Cel care îl încerca pe Iov, de fapt, Satana a fost cel care a venit asupra lui. Satana considera că-l ispitea pe Iov, dar Iov era de partea lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi stat lucrurile așa, Iov ar fi căzut în ispită. Imediat ce oamenii cad în ispită, ei cad în pericol. Se poate spune că rafinarea este o încercare de la Dumnezeu, dar, dacă nu ești într-o stare bună, se poate spune că este ispita Satanei. Dacă viziunea nu îți este clară, Satana te va acuza și ți-o va întuneca. Înainte să-ți dai seama, vei cădea în ispită.

Dacă nu experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, atunci nu vei putea fi desăvârșit niciodată. În experiența ta, trebuie să intri și în detalii. De exemplu, ce lucruri te determină să dezvolti noțiuni și prea multe motive și ce fel de practici adecvate ai ca să rezolvi aceste probleme? Dacă poți să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, înseamnă că ai statură. Dacă doar pari să ai vigoare, nu înseamnă că ai statură adevărată și categoric nu vei putea să rămâi neclintit. Doar când sunteți capabili să experimentați lucrarea lui Dumnezeu și să meditați la aceasta în orice moment și în orice loc, când sunteți în stare să-i părăsiți pe păstori și să trăiți independent, bizuindu-vă pe Dumnezeu, și puteți să vedeți acțiunile reale ale lui Dumnezeu – numai atunci se va împlini voia Sa. În momentul de față, majoritatea oamenilor nu știu cum să experimenteze, iar atunci când întâmpină o problemă, nu știu să se ocupe de aceasta; ei sunt incapabili să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și nu pot duce o viață spirituală. Trebuie să iei în serios cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu în viața ta reală.

Uneori, Dumnezeu îți oferă un anumit tip de sentiment, unul care te determină să-ți pierzi bucuria interioară și să pierzi prezența lui Dumnezeu, astfel încât ești cufundat în întuneric. Acesta este un tip de rafinare. Ori de câte ori faci ceva, întotdeauna merge prost sau simți că nu mai poți continua. Aceasta este disciplina lui Dumnezeu. Uneori, atunci când faci un lucru care nu se supune lui Dumnezeu și se răzvrățește față de El, e posibil ca nimeni altcineva să nu știe despre asta – dar Dumnezeu știe. El nu te va lăsa să scapi și te va disciplina. Lucrarea Duhului Sfânt este foarte amănunțită. El observă cu atenție toate cuvintele și faptele oamenilor, toate acțiunile și mișcările și toate gândurile și ideile lor, astfel încât oamenii să poată conștientiza launtric aceste lucruri.

Faci ceva o dată și eșuezi, faci ceva din nou și tot eșuezi și, treptat, vei ajunge să înțelegi lucrarea Duhului Sfânt. Din multele momente în care ești disciplinat, vei ști ce să faci pentru a fi în conformitate cu voia lui Dumnezeu și ce nu este potrivit voii Sale. La final, vei avea răspunsuri exacte pentru îndrumarea lăuntrică pe care ți-o oferă Duhul Sfânt. Uneori, vei fi răzvrătit și Dumnezeu te va dojeni lăuntric. Totul provine din disciplina lui Dumnezeu. Dacă nu prețuiești cuvântul lui Dumnezeu, dacă Îi nesocotești lucrarea, atunci El nu-ți va acorda atenție. Cu cât ieși mai în serios cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult El te va lumina. În momentul de față, în Biserică există unii oameni a căror credință e tulbure și confuză, iar ei fac multe lucruri necuviincioase și acționează fără disciplină, așa că lucrarea Duhului Sfânt nu se poate vedea clar în aceștia. Unii oameni își abandonează îndatoririle pentru a câștiga bani, plecând să conducă o afacere fără a fi disciplinați; acel tip de persoană este într-un pericol și mai mare. Nu numai că nu are lucrarea curentă a Duhului Sfânt, dar, în viitor, va fi greu de desăvârșit. Există mulți oameni în care lucrarea Duhului Sfânt și disciplina lui Dumnezeu nu se pot vedea. Ei sunt cei cărora voia lui Dumnezeu nu le este clară și care nu cunosc lucrarea Lui. Cei care pot să rămână neclintiți în toiul rafinărilor, care Îl urmează pe Dumnezeu indiferent ce face El și care, cel puțin, pot să nu plece sau să atingă 0,1% din ceea ce a realizat Petru, se descurcă, dar nu au nicio valoare din perspectiva folosirii lor de către Dumnezeu. Mulți oameni înțeleg repede lucrurile, au dragoste adevărată pentru Dumnezeu și pot depăși nivelul lui Petru, iar Dumnezeu săvârșește asupra lor lucrarea de desăvârșire. Disciplina și luminarea ajung la astfel de oameni și dacă în ei este ceva ce nu corespunde voii lui Dumnezeu, ei pot renunța de îndată la acel lucru. Astfel de oameni sunt ca aurul, argintul și pietrele prețioase – valoarea lor este cea mai mare! Dacă Dumnezeu a săvârșit multe feluri de lucrări, dar tu încă ești ca nisipul sau piatra, atunci ești lipsit de valoare!

Lucrarea lui Dumnezeu în țara marelui balaur roșu este minunată și de nepătruns. El va desăvârși un grup de oameni și îi va alunga pe alții, pentru că în Biserică există tot felul de oameni – sunt cei care iubesc adevărul și cei care nu-l iubesc; cei care experimentează lucrarea lui Dumnezeu și cei care nu fac asta; cei care își fac datoria și cei care nu și-o fac; cei care mărturisesc pentru Dumnezeu și cei care nu mărturisesc – și o parte din ei sunt necredincioși și oameni răi, iar ei cu siguranță vor fi alungați. Dacă nu cunoști bine lucrarea lui Dumnezeu, atunci vei fi negativ; asta se datorează faptului că lucrarea lui Dumnezeu se poate vedea doar la un număr mic de oameni. În acest moment, va deveni clar cine Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu și cine nu. Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au lucrarea Duhului Sfânt, iar aceia care nu Îl iubesc cu adevărat vor fi dați în vileag cu fiecare etapă a lucrării Sale. Ei vor deveni cei care urmează să fie alungați. Acești oameni vor fi dezvăluiți pe parcursul lucrării de cucerire și sunt persoane care nu au nicio valoare pentru a fi desăvârșite. Cei care au fost desăvârșiți au fost câștigați pe deplin de Dumnezeu și sunt capabili să-L iubească așa cum a făcut-o Petru. Iubirea celor care au fost cucerii nu este spontană, ci doar pasivă,

iar ei sunt nevoiți să-L iubească pe Dumnezeu. Iubirea spontană se dezvoltă prin înțelegerea dobândită din experiența practică. Această dragoste ocupă inima unei persoane și o face voluntar devotată lui Dumnezeu; cuvintele lui Dumnezeu devin temelia sa, iar ea este capabilă să sufere pentru Dumnezeu. Desigur, acestea sunt lucruri pe care le are un om care a fost desăvârșit de Dumnezeu. Dacă tu cauți doar să fii cucerit, atunci nu poți fi martor pentru Dumnezeu; dacă Dumnezeu Își atinge scopul mântuirii doar prin cucerirea oamenilor, atunci etapa făcătorilor de servicii ar termina lucrarea. Cu toate acestea, scopul final al lui Dumnezeu nu este de a-i cuceri pe oameni, ci de a-i desăvârși. Așadar, decât să spui că această etapă este lucrarea de cucerire, spune că este lucrarea de desăvârșire și alungare. Unii oameni nu au fost pe deplin cuceriți, iar în cursul cuceririi lor, un grup de oameni va fi desăvârșit. Aceste două lucrări sunt săvârșite concomitent. Oamenii nu s-au îndepărtat nici măcar într-o perioadă atât de îndelungată, iar acest lucru arată că obiectivul cuceririi a fost atins – asta înseamnă a fi cucerit. Rafinările nu sunt de dragul de a fi cuceriți, ci de a fi desăvârșiți. Fără rafinări, oamenii nu ar putea fi desăvârșiți. Așadar, rafinările sunt cu adevărat valoroase! Astăzi, un grup de oameni este desăvârșit și câștigat. Toate cele zece binecuvântări menționate anterior au fost destinate celor care au fost desăvârșiți. Tot ce ține de schimbarea imaginii lor pe pământ se adresează celor care au fost desăvârșiți. Cei care nu au fost desăvârșiți nu sunt vrednici să primească făgăduințele lui Dumnezeu.

Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu

Cât de mult Îl iubești pe Dumnezeu astăzi? Și cât de mult știi din tot ceea ce Dumnezeu a făcut în tine? Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le înveți. Când Dumnezeu ajunge pe pământ, tot ceea ce El a făcut în om și l-a lăsat pe om să vadă este astfel încât omul să-L iubească și să-L cunoască cu adevărat. Faptul că omul e capabil să sufere pentru Dumnezeu și a reușit să ajungă atât de departe este, pe de-o parte, datorită dragostei lui Dumnezeu și, pe de altă parte, datorită mântuirii lui Dumnezeu; mai mult, este datorită judecății și lucrării de mustrare pe care Dumnezeu a îndeplinit-o în om. Dacă sunteți fără judecata, mustrarea și încercările lui Dumnezeu și dacă Dumnezeu nu v-a făcut să suferiți, atunci, să fim cinstiți, voi nu-L iubiți cu adevărat pe Dumnezeu. Cu cât este mai mare lucrarea lui Dumnezeu în om și cu cât este mai mare suferința omului, cu atât este mai evident cât de importantă este lucrarea lui Dumnezeu și cu atât mai mult inima omului este capabilă să-L iubească cu adevărat pe Dumnezeu. Cum înveți cum să-L iubești pe Dumnezeu? Fără chin și rafinare, fără încercări dureroase – și dacă, în plus, tot ceea ce Dumnezeu i-a dat omului era har, iubire și milă – ai fi tu capabil să atingi punctul în care Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu? Pe de o parte, în timpul încercărilor de la Dumnezeu, omul ajunge să-și

cunoască lipsurile și să vadă că este neînsemnat, vrednic de dispreț și umil, că nu are nimic și nu este nimic; pe de altă parte, în timpul încercărilor Sale, Dumnezeu creează medii diferite pentru om, care fac omul mai capabil să experimenteze frumusețea lui Dumnezeu. Deși durerea este mare și, uneori, insurmontabilă – ajungând chiar la nivelul suferinței devastatoare – după ce a experimentat-o, omul vede cât de încântătoare este lucrarea lui Dumnezeu în el și numai pe această fundație se naște în om dragostea adevărată pentru Dumnezeu. Astăzi omul vede că, doar cu harul, dragostea și mila lui Dumnezeu, el este incapabil să se cunoască cu adevărat pe sine însuși și e cu atât mai puțin capabil să cunoască esența omului. Doar prin rafinarea și, deopotrivă, judecata lui Dumnezeu și în timpul procesului de rafinare omul poate să-și cunoască lipsurile și să știe că nu are nimic. Astfel, dragostea omului față de Dumnezeu este construită pe fundația rafinării și judecății lui Dumnezeu. Dacă doar te bucuri de harul lui Dumnezeu, având o viață de familie liniștită sau binecuvântări materiale, atunci nu L-ai câștigat pe Dumnezeu, iar credința ta în Dumnezeu nu poate fi considerată de succes. Dumnezeu a desfășurat deja o fază a lucrării harului în trup și a revărsat deja binecuvântări materiale asupra omului, dar omul nu poate fi desăvârșit numai cu har, dragoste și îndurare. În experiențele sale, omul întâlnește o parte din dragostea lui Dumnezeu și vede dragostea și mila lui Dumnezeu, însă, după ce a experimentat pentru o perioadă, el vede că harul lui Dumnezeu și dragostea și mila Lui sunt incapabile de a-l desăvârși pe om, incapabile de a dezvălui ceea ce e corupt în om și incapabile de a-l scăpa pe om de firea sa coruptă sau a-i desăvârși dragostea și credința. Lucrarea harului lui Dumnezeu a fost lucrarea unei perioade, iar omul nu se poate baza pe faptul de a se bucura de harul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu.

Prin ce mijloace este împlinită desăvârșirea omului de către Dumnezeu? Este îndeplinită prin intermediul firii drepte a lui Dumnezeu. Firea Lui cuprinde în primul rând dreptate, mânie, măreție, judecată și blestem, iar El îl desăvârșește pe om în primul rând prin intermediul judecății Sale. Unii oameni nu înțeleg și întreabă de ce Dumnezeu este capabil să desăvârșească omul doar prin judecată și blestem. Ei spun: „Dacă Dumnezeu ar blestema omul, omul nu ar muri? Dacă Dumnezeu l-ar judeca, nu ar fi omul condamnat? Atunci cum mai poate el să fie desăvârșit?” Astfel sunt cuvintele oamenilor care nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce blestemă Dumnezeu este neascultarea omului, iar ceea ce El judecă sunt păcatele omului. Deși vorbește cu asprime și fără încetare, dezvăluind tot ce este în om și dezvăluind prin aceste cuvinte severe ceea ce e esențial în om, totuși, printr-o astfel de judecată, El dă omului o cunoaștere profundă a esenței trupului și, astfel, omul se supune înaintea lui Dumnezeu. Trupul omului este al păcatului și al Satanei, este neascultător și este obiectul muștrării lui Dumnezeu. Astfel, pentru a-i permite omului să se cunoască pe sine, cuvintele judecății lui Dumnezeu trebuie să se abată asupra lui și trebuie să fie folosite toate felurile de rafinare; doar atunci lucrarea lui Dumnezeu poate fi eficientă.

Din cuvintele rostite de Dumnezeu, se poate vedea că El a condamnat deja trupul

omului. Nu sunt aceste cuvinte, atunci, cuvinte de blestemare? Cuvintele rostite de Dumnezeu dezvăluie caracterul adevărat al omului și, printr-o astfel de revelație, el este judecat, iar când vede că este incapabil să împlinească voia lui Dumnezeu, simte mânia și remușcare înăuntrul său, simte că este atât de îndatorat față de Dumnezeu și nu poate împlini voia lui Dumnezeu. Există momente când Duhul Sfânt te disciplinează din interior, iar această disciplinare vine de la judecata lui Dumnezeu; există momente când Dumnezeu îți face reproșuri și își ascunde chipul de tine, când nu-ți dă nicio atenție și nu lucrează în tine, muștrându-te fără o vorbă pentru a te rafina. Lucrarea lui Dumnezeu în om este în primul rând pentru a face clară firea Sa dreaptă. Ce mărturie este omul în cele din urmă pentru Dumnezeu? Omul mărturisește că Dumnezeu este Dumnezeul drept, că firea Lui este dreptate, mânia, muștrare și judecată; omul mărturisește pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Dumnezeu își folosește judecata pentru a-l desăvârși pe om, El l-a iubit pe om și l-a mântuit – dar cât de multe există în dragostea Lui? Există judecată, măreție, mânia și blestem. Deși Dumnezeu a blestemat omul în trecut, El nu l-a aruncat complet în groapa fără fund, ci a folosit acele mijloace pentru a rafina credința omului; El nu l-a omorât pe om, ci a acționat pentru a-l desăvârși. Esența trupului este aceea a Satanei – Dumnezeu a spus asta perfect corect – dar faptele îndeplinite de Dumnezeu nu sunt săvârșite conform cuvintelor Sale. El te blestemă pentru ca tu să poți să-L iubești și să poți cunoaște esența trupului; El te muștră pentru ca tu să poți fi trezit, pentru a-ți permite să cunoști lipsurile din tine și să cunoști nevrednicia completă a omului. Astfel, blestemele lui Dumnezeu, judecata Lui și măreția și mânia Lui – toate sunt pentru a-l desăvârși pe om. Tot ceea ce face Dumnezeu astăzi și firea dreaptă pe care El o face clară în voi – totul este pentru a-l desăvârși pe om. Astfel este dragostea lui Dumnezeu.

În noțiunile tradiționale ale omului, el crede că dragostea lui Dumnezeu este harul, mila și compasiunea Lui față de slăbiciunea omului. Deși aceste lucruri sunt și ele dragostea lui Dumnezeu, sunt prea unilaterale și nu sunt mijloacele principale prin care Dumnezeu desăvârșește omul. Unii oameni încep să creadă în Dumnezeu din cauza bolii. Această boală este harul lui Dumnezeu pentru tine; fără ea, nu ai crede în Dumnezeu și, dacă nu ai fi crezut în Dumnezeu, atunci nu ai fi ajuns atât de departe – și, astfel, chiar acest har este dragostea lui Dumnezeu. În timpul credinței în Isus, oamenii au făcut multe lucruri neplăcute lui Dumnezeu pentru că ei nu au înțeles adevărul, totuși Dumnezeu are dragoste și milă și l-a adus pe om atât de departe și, cu toate că omul nu înțelege nimic, Dumnezeu tot îi permite să-L urmeze și, mai mult, El l-a condus pe om până astăzi. Nu este aceasta dragostea lui Dumnezeu? Ceea ce se manifestă în firea lui Dumnezeu este dragostea lui Dumnezeu – asta e absolut corect! Când construirea bisericii a ajuns la apogeu, Dumnezeu a făcut pasul lucrării făcătorilor de servicii și l-a aruncat pe om în groapa fără fund. Cuvintele din vremea făcătorilor de servicii au fost toate blesteme: blestemele trupului tău, blestemele firii tale satanice corupte și blestemele lucrurilor despre tine care nu mulțumesc voia lui Dumnezeu.

Lucrarea făcută de Dumnezeu în acel pas s-a manifestat ca măreție, după care, la scurt timp, Dumnezeu a îndeplinit pasul lucrării de mustrare și acolo a venit încercarea morții. În astfel de lucrare, omul a văzut mânia, măreția, judecata și mustrarea lui Dumnezeu, dar el a văzut și harul lui Dumnezeu și dragostea și mila Lui. Tot ceea ce a făcut Dumnezeu și tot ceea ce s-a manifestat ca fire a Lui era dragostea lui Dumnezeu pentru om, și tot ceea ce a făcut Dumnezeu a putut să satisfacă nevoile omului. El a făcut-o pentru a desăvârși omul și l-a furnizat pe om în conformitate cu statura sa. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut asta, omul ar fi incapabil să vină înaintea lui Dumnezeu și nu ar avea nicio cale de a cunoaște adevăratul chip al lui Dumnezeu. De pe vremea când omul a început să creadă în Dumnezeu până astăzi, Dumnezeu l-a aprovizionat treptat pe om în conformitate cu statura lui, astfel încât, launtric, omul a ajuns treptat să-L cunoască. Doar ajungând până astăzi, omul realizează cât de minunată este judecata lui Dumnezeu. Pasul lucrării făcătorilor de servicii a fost prima incidență a lucrării de blestemare de la momentul creației până astăzi. Omul a fost blestemat în groapa fără fund. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut asta, astăzi omul nu ar avea o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu; doar prin blestemul lui Dumnezeu omul a întâlnit oficial firea Lui. Omul a fost dezvăluit prin încercarea făcătorilor de servicii. El a văzut că loialitatea omului era inacceptabilă, că statura lui era prea mică, că era incapabil să mulțumească voia lui Dumnezeu și că pretențiile lui de a-L mulțumi pe Dumnezeu în orice moment nu erau nimic altceva decât cuvinte. Deși Dumnezeu l-a blestemat pe om în pasul lucrării făcătorilor de servicii, privind acum în urmă, acel pas al lucrării lui Dumnezeu a fost minunat: a adus un important punct de cotitură pentru om și a provocat o mare schimbare în firea vieții sale. Înainte de vremea făcătorilor de servicii, omul nu a înțeles nimic despre căutarea vieții, despre ce înseamnă să crezi în Dumnezeu sau despre înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu, și nici nu a înțeles că lucrarea lui Dumnezeu poate testa omul. Din timpul făcătorilor de servicii până în ziua de astăzi, omul vede cât de extraordinară este lucrarea lui Dumnezeu – e de neînțeles pentru om. Omul nu e în stare să-și imagineze cum lucrează Dumnezeu folosindu-și creierul și vede, de asemenea, cât de mică este statura lui și că prea mult în legătură cu el este neascultător. Când Dumnezeu l-a blestemat pe om, a fost pentru a obține un efect, El nu l-a trimis pe om la moarte. Deși El a blestemat omul, a făcut aceasta prin cuvinte, iar blestemele Lui nu s-au abătut de fapt asupra omului, căci ceea ce Dumnezeu a blestemat era neascultarea omului, iar astfel, și cuvintele blestemelor Lui erau rostite ca să-l desăvârșească pe om. Fie că Dumnezeu judecă omul, fie că îl blestemă, ambele îl fac pe om desăvârșit: ambele sunt făcute pentru a desăvârși ceea ce este impur în om. Prin aceste mijloace, omul este rafinat, iar ceea ce lipsește în om este desăvârșit prin cuvintele și lucrarea Lui. Fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu – fie că sunt cuvinte dure ori judecată sau mustrare – îl face pe om desăvârșit și este absolut potrivit. Niciodată de-a lungul veacurilor Dumnezeu nu a făcut lucrare ca aceasta; astăzi, El lucrează în voi astfel încât să-l apreciați înțelepciunea. Deși ați îndurat ceva suferință în voi, inimile

voastre se simt statornice și în pace; este o binecuvântare pentru voi să vă puteți bucura de această etapă a lucrării lui Dumnezeu. Indiferent de ceea ce sunteți capabili să dobândiți în viitor, tot ceea ce vedeți astăzi în voi din lucrarea lui Dumnezeu este dragoste. Dacă omul nu experimentează judecata și rafinarea lui Dumnezeu, acțiunile și ardoarea lui vor rămâne întotdeauna la un nivel de suprafață, iar firea lui va rămâne întotdeauna neschimbată. Înseamnă aceasta că ați fost câștigați de Dumnezeu? Astăzi, deși există încă multă aroganță și îngâmfare în om, firea omului este mult mai stabilă decât înainte. Dumnezeu Se ocupă de tine pentru a te mântui și, deși ai putea simți o oarecare durere la acel moment, va veni ziua când se produce o schimbare în firea ta. În acel moment, te vei uita înapoi și vei vedea cât de înțeleaptă este lucrarea lui Dumnezeu și, în acel moment, vei putea înțelege cu adevărat voia lui Dumnezeu. Astăzi, există unii oameni care spun că înțeleg voia lui Dumnezeu, dar nu este niciunul prea realist. De fapt ei spun falsități, pentru că, în prezent, încă au nevoie să înțeleagă dacă voia lui Dumnezeu este de a mântui omul sau de a-l blestema. Poate că acum nu reușești să vezi asta clar, dar va veni ziua când vei vedea că ziua în care Dumnezeu câștigă gloria a sosit și vei vedea cât de semnificativ este să-L iubești pe Dumnezeu, astfel încât vei ajunge să cunoști viața omenească, iar trupul tău va trăi în lumea iubirii față de Dumnezeu, astfel că sufletul tău va fi eliberat, viața ta va fi plină de bucurie și tu vei fi mereu aproape de Dumnezeu și vei privi mereu la El. În acel moment, vei cunoaște cu adevărat cât de valoroasă este lucrarea lui Dumnezeu astăzi.

Astăzi, majoritatea oamenilor nu au această cunoaștere. Ei cred că suferința este fără valoare, ei sunt lepădați de lume, viața lor de familie este tulburată, ei nu sunt îndrăgiți de către Dumnezeu, iar perspectivele lor sunt sumbre. Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Aceasta nu este dragoste adevărată pentru Dumnezeu; astfel de oameni sunt lași, nu au perseverență, sunt slabi și neputincioși! Dumnezeu este nerăbdător ca omul să-L iubească, dar cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât este mai mare suferința omului și, cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât sunt mai mari încercările omului. Dacă Îl iubești, atunci tot felul de suferințe se vor abate asupra ta – iar dacă nu, atunci poate că totul va merge ca pe roate pentru tine și totul va fi pașnic în jurul tău. Când Îl iubești pe Dumnezeu, vei simți că multe lucruri din jurul tău sunt insurmontabile și, pentru că statura ta este prea mică, vei fi rafinat; în plus, vei fi incapabil de a-L mulțumi pe Dumnezeu și vei simți întotdeauna că voia lui Dumnezeu este prea exigentă, că este de neatins de către om. Din cauza tuturor acestor lucruri, vei fi rafinat – pentru că există multă slăbiciune în tine și multe lucruri care nu pot împlini voia lui Dumnezeu, tu vei fi rafinat în interior. Totuși, trebuie să vedeți clar că purificarea este realizată doar prin rafinare. Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare. Când ești

ispitit de Satana, ar trebui să spui: „Inima mea Îi aparține lui Dumnezeu, iar Dumnezeu m-a câștigat deja. Eu nu te pot mulțumi – trebuie să dedic totul pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu”. Cu cât Îl mulțumești mai mult pe Dumnezeu, cu atât Dumnezeu te binecuvântează mai mult și cu atât este mai mare puterea iubirii tale pentru Dumnezeu; de asemenea, vei avea credință și fermitate și vei simți că nimic nu este mai valoros sau mai semnificativ decât o viață petrecută iubindu-L pe Dumnezeu. Se poate spune că, pentru a fi fără tristețe, omul trebuie doar să-L iubească pe Dumnezeu. Deși există momente în care trupul tău este slab și ți se întâmplă multe neazuri reale, în aceste clipe te vei baza cu adevărat pe Dumnezeu, vei fi consolată în spiritul tău și vei simți certitudine și că ai ceva pe care să te bazezi. În felul acesta, vei fi capabil să depășești multe medii și astfel nu te vei plânge de Dumnezeu din cauza chinului pe care îl suferi. În schimb, vei vrea să cânti, să dansezi și să te rogi, să ai întruniri și comuniuni, să te gândești la Dumnezeu, și vei simți că toți oamenii, chestiunile și lucrurile din jurul tău care sunt organizate de Dumnezeu sunt potrivite. Dacă nu-L iubești pe Dumnezeu, tot ceea ce apreciezi va fi plictisitor pentru tine, nimic nu va fi plăcut ochilor tăi; nu vei fi liber în spirit, ci asuprit, inima ta se va plânge mereu de Dumnezeu, iar tu vei simți mereu că suferi atât de mult chin și că e atât de nedrept. Dacă nu cauți de dragul fericirii, ci pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și pentru a nu fi acuzat de Satana, atunci această căutare îți va da o mare putere de a-L iubi pe Dumnezeu. Omul este capabil să îndeplinească tot ceea ce este rostit de Dumnezeu, și tot ceea ce face el poate să-L mulțumească pe Dumnezeu – asta e ceea ce înseamnă a avea realitate. A căuta să-L mulțumești pe Dumnezeu înseamnă a-ți folosi dragostea pentru Dumnezeu ca să-L pui cuvintele în practică; indiferent de moment – chiar și atunci când ceilalți sunt fără putere – înăuntrul tău există încă o inimă care-L iubește pe Dumnezeu, care tânjește profund după Dumnezeu și căreia îi e dor de El. Aceasta este statura reală. Cât de mare este statura ta depinde de cât de mare e dragostea ta pentru Dumnezeu, de faptul dacă ești capabil să stai neclintit când ești testat, dacă ești slab când o anumită împrejurare vine asupra ta și dacă poți să rămâi pe poziție când frații și surorile tale te resping; sosirea faptelor va arăta cum anume este dragostea ta pentru Dumnezeu. Dintr-o mare parte a lucrării lui Dumnezeu se poate vedea că Dumnezeu îl iubește într-adevăr pe om, cu toate că ochii spiritului omului încă trebuie să fie deschiși complet, iar el nu e capabil să vadă clar mult din lucrarea lui Dumnezeu și din voia Lui, nici multe lucruri despre Dumnezeu care sunt încântătoare; omul are prea puțină iubire adevărată pentru Dumnezeu. Ai crezut în Dumnezeu tot acest timp, iar astăzi Dumnezeu a retezat toate mijloacele de scăpare. Realist vorbind, nu ai de ales decât să o iei pe calea cea dreaptă, calea cea dreaptă pe care ai fost condus prin judecata aspră și mântuirea supremă a lui Dumnezeu. Doar după ce experimentează greutate și rafinare, omul știe că Dumnezeu este încântător. După ce a experimentat până astăzi, se poate spune că omul a ajuns să cunoască o parte din frumusețea lui Dumnezeu, dar încă nu e suficient, pentru că omul este atât de deficitar. El trebuie să experimenteze mai mult din lucrarea extraordinară a lui Dumnezeu și mai

mult din întreaga rafinare a suferințelor rânduite de Dumnezeu. Doar atunci poate fi schimbată firea vieții omului.

Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu

Astăzi, pe măsură ce căutați să-L iubiți și să Îl cunoașteți pe Dumnezeu, într-o privință trebuie să îndurați greutate și rafinare, iar într-o alta, să plătiți un preț. Nicio lecție nu este mai profundă decât lecția de a-L iubi pe Dumnezeu și se poate spune că lecția pe care oamenii o învață dintr-o viață de credință este cum să-L iubească pe Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că, dacă tu crezi în Dumnezeu, trebuie să-L iubești pe Dumnezeu. Dacă numai crezi în Dumnezeu, dar nu-L iubești și nu ai dobândit cunoașterea de Dumnezeu și nu L-ai iubit niciodată pe Dumnezeu cu o iubire adevărată care vine din inima ta, atunci credința ta în Dumnezeu este inutilă; dacă, în credința ta în Dumnezeu, nu-L iubești pe Dumnezeu, atunci trăiești în zadar și întreaga ta viață este cea mai josnică dintre toate viețile. Dacă, de-a lungul întregii tale vieți, nu L-ai iubit sau nu L-ai mulțumit niciodată pe Dumnezeu, atunci ce rost are să trăiești? Și care este rostul credinței tale în Dumnezeu? Nu este asta o risipă de efort? Cu alte cuvinte, dacă oamenii trebuie să creadă în Dumnezeu și să-L iubească pe Dumnezeu, atunci ei trebuie să plătească un preț. Decât să încerce să acționeze într-un anumit mod la exterior, ar trebui să caute o înțelegere adevărată în adâncul inimii lor. Dacă ești entuziasmat în ceea ce privește cântatul și dansul, dar incapabil de a pune în practică adevărul, se poate spune că-L iubești pe Dumnezeu? Iubirea față de Dumnezeu necesită să cauți voia lui Dumnezeu în toate lucrurile și să cercetezi profund atunci când ți se întâmplă ceva, încercând să înțelegi voia lui Dumnezeu și încercând să vezi care este voia lui Dumnezeu în această chestiune, ceea ce El îți cere să realizezi și cum ar trebui să ții cont de voia Lui. De exemplu: se întâmplă ceva ce necesită să înduri greutate, moment în care ar trebui să înțelegi care este voia lui Dumnezeu și cum să fii atent la voia Lui. Nu trebuie să te mulțumești: mai întâi lasă-te deoparte pe tine însuși. Nimic nu este mai josnic decât trupul. Trebuie să cauți să-L mulțumești pe Dumnezeu și să îți îndeplinești datoria. Cu astfel de gânduri, Dumnezeu îți va aduce luminare specială în această chestiune, iar inima ta va găsi și ea mângâiere. Fie că e un lucru mare sau mic, când ți se întâmplă ceva, trebuie mai întâi să te lași pe tine însuși deoparte și să consideri trupul ca fiind cel mai de josnic dintre toate lucrurile. Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât își ia mai multe libertăți; dacă-l mulțumești de data aceasta, data viitoare va cere mai mult. Pe măsură ce acest lucru va continua, oamenii vor ajunge să iubească trupul și mai mult. Trupul are mereu dorințe extravagante; întotdeauna îți cere să-l satisfaci și să-l mulțumești lăuntric, fie că e vorba despre lucrurile pe care le mănânci, pe care le porți sau dacă îți pierzi cumpătul sau te dedai propriilor slăbiciuni și leneviei... Cu cât

mulțumești mai mult trupul, cu atât mai mult cresc dorințele lui și cu atât mai desfrânat devine, până când ajunge în punctul în care trupul oamenilor găzduiește noțiuni și mai profunde și nu se supune lui Dumnezeu și se slăvește și se îndoiește de lucrarea lui Dumnezeu. Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât sunt mai mari slăbiciunile acestuia; vei simți întotdeauna că nimeni nu îți înțelege slăbiciunile, vei crede mereu că Dumnezeu a mers prea departe și vei spune: „Cum poate Dumnezeu să fie așa de aspru? De ce nu le dă oamenilor o pauză?” Când oamenii satisfac trupul și îl prețuiesc prea mult, atunci se ruinează. Dacă Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu și nu mulțumești trupul, atunci vei vedea că tot ceea ce face Dumnezeu este atât de corect și atât de bun și că blestemul Lui asupra răzvrătirii tale și judecata Lui asupra nelegiuirii tale sunt justificate. Vor fi momente când Dumnezeu te va pedepsi și te va disciplina și va ridica un mediu care te va tempera, forțându-te să apari înaintea Lui – și vei simți întotdeauna că ceea ce face Dumnezeu este minunat. Astfel, vei simți că și cum nu este prea multă durere și că Dumnezeu este atât de minunat. Dacă te dedai slăbiciunilor trupului și spui că Dumnezeu merge prea departe, atunci vei simți întotdeauna durerea și vei fi mereu deprimat și nelămurit în legătură cu toată lucrarea lui Dumnezeu și ți se va părea că Dumnezeu nu are nicio simpatie față de slăbiciunea omului și nu cunoaște dificultățile omului. Și, astfel, te vei simți mereu mizerabil și singur, ca și cum ai fi suferit o mare nedreptate, iar în acest moment vei începe să te plângi. Cu cât te îndrepti mai mult spre slăbiciunile trupului în acest fel, cu atât mai mult vei simți că Dumnezeu merge prea departe, până când situația se va înrăutăți într-atât încât vei nega lucrarea lui Dumnezeu și vei începe să te opui lui Dumnezeu și să devii foarte neascultător. Astfel, trebuie să te răzvrătești împotriva trupului și să nu te îndrepti spre acesta: „Soțul meu (soția mea), copiii, perspectivele, căsătoria, familia – nimic din toate acestea nu contează! În inima mea este numai Dumnezeu și trebuie să-mi dau toată silința pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, și nu trupul”. Trebuie să ai această hotărâre. Dacă ești întotdeauna stăpânit de o astfel de hotărâre, atunci când vei pune adevărul în practică și te vei lăsa deoparte, vei putea face acest lucru cu puțin efort. Se spune că era odată un fermier care a văzut un șarpe care era nemișcat pe drum. Fermierul l-a luat și l-a ținut la pieptul său, iar după ce șarpele și-a revenit, l-a mușcat mortal pe fermier. Trupul omului este ca șarpele: esența trupului e să facă rău vieții omului – și, atunci când toate îi reușesc pe deplin, omul își pierde viața. Trupul aparține Satanei. În interiorul acestuia sunt dorințe extravagante, se gândește doar la sine, își dorește să se bucure de confort și de timpul liber, să se desfete în lene și în trândăvie și, satisfăcându-l până la un anumit punct, în cele din urmă, vei termina prin a fi mâncat de acesta. Adică, dacă îl satisfaci de data aceasta, data viitoare îți va cere mai mult. Acesta are întotdeauna dorințe extravagante și noi cerințe și profită de înclinația ta spre trup pentru a te face să-l prețuiești și mai mult și să trăiești în confortul acestuia – și, dacă nu-l biruiești, în cele din urmă te vei distruge. Dacă poți să câștigi viață înaintea lui Dumnezeu și care va fi finalul tău depinde de modul în care îți desfășori răzvrătirea împotriva trupului. Dumnezeu te-a mântuit și te-a ales și

te-a predestinat, dar dacă astăzi nu ești dispus să-L mulțumești, să pui adevărul în practică și să te răzvrătești împotriva propriului trup cu o inimă care-L iubește cu adevărat pe Dumnezeu, în cele din urmă vei sfârși prin a te ruina și vei suferi amarnic. Dacă te dedai mereu trupului, Satana te va înghiți treptat și te va lăsa fără viață sau atingerea Duhului, până când va veni ziua când în tine nu va fi decât întuneric. Când vei trăi în întuneric, înseamnă că vei fi fost luat captiv de Satana, nu Îl vei mai avea pe Dumnezeu în inima ta, iar în acel moment Îi vei nega existența și Îl vei părăsi. Astfel, dacă oamenii doresc să-L iubească pe Dumnezeu, trebuie să plătească prețul durerii și să îndure greutate. Nu este nevoie de fervoare exterioară și de greutate, nu este nevoie să citească mai mult sau să alerge de colo până colo mai mult; în schimb, ar trebui să renunțe la lucrurile din interiorul lor: la gândurile extravagante, interesele personale și propriile lor considerații, noțiuni și intenții. Aceasta este voia lui Dumnezeu.

Felul în care Dumnezeu Se ocupă de firea externă a oamenilor este, de asemenea, o parte a lucrării Sale, care se ocupă, de exemplu, de umanitatea externă, anormală a oamenilor, de stilul lor de viață și de obiceiurile, de căile și de practicile lor, precum și de practicile lor externe și de fervoarea lor. Dar când El cere ca oamenii să pună adevărul în practică și să-și schimbe firile, cele de care Se ocupă în primul rând sunt intențiile și noțiunile din sinea lor. A te ocupa numai de firea ta exterioară nu este greu; este ca și cum ți s-ar cere să nu mănânci ceea ce îți place, ceea ce e ușor. Cu toate acestea, nu este ușor de renunțat la ceea ce atinge noțiunile din interiorul tău: este nevoie ca oamenii să se răzvrătească împotriva trupului, să plătească un preț și să sufere înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru este valabil mai ales în cazul intențiilor oamenilor. De când oamenii au început să creadă în Dumnezeu, ei au nutrit multe intenții incorecte. Când nu pui adevărul în practică, simți că toate intențiile tale sunt corecte, dar când ți se va întâmpla ceva, vei vedea că există multe intenții incorecte în sinea ta. Astfel, când Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni, El îi determină să înțeleagă că în ei există multe noțiuni care le fac dificilă cunoașterea lui Dumnezeu. Când recunoști că intențiile tale sunt greșite, dacă ești capabil să nu mai practici conform noțiunilor și intențiilor tale și dacă ești capabil să fii martorul lui Dumnezeu și să rămâi ferm pe poziția ta în tot ceea ce ți se întâmplă, acest lucru dovedește că te-ai răzvrătit împotriva trupului. Când te răzvrătești împotriva trupului atunci, inevitabil, se va da o luptă în interiorul tău. Satana va încerca să îi facă pe oameni să îl urmeze, va încerca să îi facă să urmeze noțiunile despre trup și să susțină interesele trupului – dar cuvintele lui Dumnezeu îi vor lumina și ilumina lăuntric pe oameni și în acest moment va depinde de tine dacă Îl urmezi pe Dumnezeu sau pe Satana. Dumnezeu le cere oamenilor să pună adevărul în practică, în primul rând, pentru a face față lucrurilor din sinea lor, pentru a face față gândurilor și noțiunilor lor care nu sunt după placul inimii lui Dumnezeu. Duhul Sfânt îi atinge pe oameni în inima lor și îi luminează și iluminează. Astfel, în spatele a tot ceea ce se întâmplă este o luptă: de fiecare dată când oamenii pun în practică adevărul sau dragostea pentru Dumnezeu, există o mare luptă și, deși totul poate părea în regulă cu

trupul lor, în adâncul inimii lor se duce o luptă pe viață și pe moarte, de fapt – și numai după această bătălie intensă, după foarte multă gândire, se poate decide victoria sau înfrângerea. Nu știe nimeni dacă să plângă sau să râdă. Deoarece multe dintre intențiile interne ale oamenilor sunt greșite sau pentru că o mare parte din lucrarea lui Dumnezeu este în contradicție cu noțiunile lor, când oamenii pun adevărul în practică, o mare luptă se dă în spatele scenei. După ce acest adevăr va fi fost pus în practică, în spatele scenei, oamenii vor fi vărsat nenumărate lacrimi de tristețe înainte de a se hotărî, în cele din urmă, să-L mulțumească pe Dumnezeu. Din cauza acestei bătălii îndură oamenii suferință și rafinare; aceasta este suferința adevărată. Când bătălia va veni asupra voastră, dacă vei fi în stare să stai cu adevărat de partea lui Dumnezeu, vei putea să-L mulțumești pe Dumnezeu. În timpul practicării adevărului, este inevitabil ca o persoană să sufere lăuntric; dacă, atunci când au pus adevărul în practică, totul în oameni ar fi fost corect, atunci nu ar fi avut nevoie să fie desăvârșiți de Dumnezeu și nu ar mai fi fost nicio bătălie și nu ar mai fi suferit. Din cauza faptului că în oameni există multe lucruri care nu sunt potrivite pentru a fi folosite de Dumnezeu și pentru că există mult din firea răzvrătită a trupului, ei trebuie să învețe mai temeinic lecția de răzvrătire împotriva trupului. Aceasta este ceea ce Dumnezeu numește suferința pe care l-a rugat pe om să o îndure cu El. Când întâmpini dificultăți, grăbește-te și roagă-te lui Dumnezeu: „Doamne! Vreau să Te mulțumesc, vreau să îndur greutățile finale pentru a-Ți mulțumi inima și, indiferent de cât de mari sunt obstacolele pe care le întâlnesc, tot trebuie să Te mulțumesc. Chiar dacă trebuie să renunț la întreaga mea viață, trebuie să Te mulțumesc!” Cu această hotărâre, când te vei ruga astfel, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta. De fiecare dată când pun adevărul în practică, de fiecare dată când se supun rafinării, de fiecare dată când sunt judecați și de fiecare dată când lucrarea lui Dumnezeu vine asupra lor, oamenii trebuie să sufere o durere extremă. Toate acestea sunt un test pentru oameni, așa că în toți este o bătălie. Acesta este prețul real pe care îl plătesc. A citi mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și a alerga de colo până colo mai mult este o parte a acelui preț. Este ceea ce trebuie să facă oamenii, este datoria lor și responsabilitatea pe care ar trebui să o îndeplinească, dar oamenii trebuie să lase deoparte ceea ce trebuie să fie lăsat deoparte din ei. Dacă nu faci asta, atunci, indiferent de intensitatea suferinței tale exterioare și indiferent cât de mult vei alerga, totul va fi în zadar! Ceea ce înseamnă că numai schimbările din tine pot determina dacă greutățile tale exterioare sunt de valoare. Când firea ta interioară s-a schimbat și ai pus în practică adevărul, atunci toată suferința ta exterioară va obține aprobarea lui Dumnezeu; dacă nu există nicio schimbare în firea ta interioară, atunci indiferent de cât de mult suferi sau de cât de mult alergi de colo până colo pe afară, nu va exista nicio aprobare din partea lui Dumnezeu – iar greutățile care nu sunt confirmate de Dumnezeu sunt în zadar. Astfel, dacă prețul pe care l-ai plătit este aprobat de Dumnezeu sau nu este determinat de faptul dacă a existat sau nu o schimbare în tine și dacă ai pus sau nu adevărul în practică și te-ai răzvrătit împotriva propriilor intenții și noțiuni pentru a obține mulțumirea voii lui

Dumnezeu, cunoașterea lui Dumnezeu și loialitatea față de Dumnezeu. Indiferent de cât de mult alergi de colo până colo, dacă nu ai știut niciodată să te răzvrățești împotriva propriilor intenții, ci doar să cauți acțiuni exterioare și ferveore și nu ai acordat niciodată atenție vieții tale, atunci greutățile tale vor fi fost în zadar. Dacă într-un anumit mediu ai ceva de spus, dar în sinea ta simți că nu este corect să o faci, că a spune lucrul acela nu este în folosul fraților și surorilor tale și că îi poți răni, atunci nu vei spune acel lucru, preferând să suferi înăuntru, căci aceste cuvinte nu sunt capabile să îndeplinească voia lui Dumnezeu. În acest moment, se va da o luptă în sinea ta, dar vei fi dispus să suporti durerea și să renunți la ceea ce iubești. Vei fi dispus să înduri această greutate pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și, deși vei suferi de durere în interior, nu te vei lăsa pradă trupului, și inima lui Dumnezeu va fi mulțumită și tu, de asemenea, vei fi mângâiat în sinea ta. Asta înseamnă să plătești cu adevărat un preț și este prețul dorit de Dumnezeu. Dacă faci acest lucru, Dumnezeu te va binecuvânta cu siguranță; dacă nu poți realiza acest lucru, atunci indiferent de cât de mult înțelegi sau de cât de bine vorbești, totul va fi în zadar! Dacă, pe calea spre a-L iubi pe Dumnezeu, vei fi în stare să rămâi de partea lui Dumnezeu atunci când El Se va lupta cu Satana și nu te vei întoarce la Satana, atunci vei fi obținut iubirea față de Dumnezeu și vei fi rămas ferm în mărturia ta.

În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau intervenții umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și intervenția oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. De exemplu, dacă ai idei preconceptionale față de frații și de surorile tale, vei avea cuvinte pe care vei vrea să le spui – cuvinte despre care simți că l-ar displacea lui Dumnezeu – dar, dacă nu le spui, vei simți un disconfort interior și în acest moment o luptă va începe să se dea în tine: „Să vorbesc sau nu?” Aceasta este bătălia. Astfel, în toate lucrurile pe care le întâlnești se dă o luptă și, când există o luptă înăuntrul tău, datorită cooperării și suferinței tale reale, Dumnezeu lucrează în tine. În cele din urmă, poți lăsa problema deoparte înăuntrul tău și mânia se stinge în mod natural. Acesta este efectul cooperării tale cu Dumnezeu. Tot ceea ce fac oamenii cere ca ei să plătească un anumit preț pentru eforturile lor. Fără greutăți reale, nu îl pot mulțumi pe Dumnezeu; și nici măcar nu sunt aproape de a-L mulțumi pe Dumnezeu și spun doar sloganuri goale! Pot aceste sloganuri goale să-L mulțumească pe Dumnezeu? Când Dumnezeu și Satana se luptă în târâmul spiritual, cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu și cum ar trebui să rămâi ferm în mărturia față de El? Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când Dumnezeu are nevoie de tine pentru a fi mărturie. Cu toate că ar putea să pară neimportant din afară, când aceste lucruri se întâmplă,

arată dacă Îl iubești sau nu pe Dumnezeu. Dacă Îl iubești, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta față de El și, dacă nu ai pus în practică dragostea pentru El, acest lucru arată că nu ești cineva care pune adevărul în practică, că ești lipsit de adevăr și viață, că ești pleavă! Tot ceea ce se întâmplă oamenilor se întâmplă atunci când Dumnezeu are nevoie ca ei să rămână fermi în mărturia lor față de El. Cu toate că nu ți se întâmplă nimic important în momentul de față și nu aduci mare mărturie, fiecare detaliu al vieții tale de zi cu zi e o chestiune de mărturie față de Dumnezeu. Dacă poți câștiga admirația fraților și surorilor tale, a membrilor familiei tale și a tuturor celor din jurul tău; dacă, într-o zi, cei necredincioși vor veni și vor admira tot ceea ce faci și vei vedea că tot ce face Dumnezeu este minunat, atunci vei fi mărturisit ferm. Deși nu ai discernământ și calibrul tău este mic, prin desăvârșirea ta de către Dumnezeu, ești capabil să-L mulțumești și să fii atent la voia Lui, arătându-le celorlalți ce mare lucrare a făcut în oamenii de cel mai mic calibru. Când oamenii ajung să-L cunoască pe Dumnezeu și devin biruitori înaintea Satanei, în mare măsură loiali lui Dumnezeu, atunci niciunul nu are mai multă coloană vertebrală decât acest grup de oameni, iar aceasta este cea mai măreață mărturie. Deși ești incapabil să faci o mare lucrare, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu. Alții nu pot să-și lase la o parte noțiunile, dar tu poți; alții nu pot să fie mărturie lui Dumnezeu în timpul experiențelor lor reale, dar tu îți poți folosi statura și acțiunile reale pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu și Îi poți fi mărturie răsunătoare lui Dumnezeu. Doar acest lucru contează ca fiind de fapt iubirea față de Dumnezeu. Dacă ești incapabil de acest lucru, atunci nu ești mărturie printre membrii familiei tale, printre frații și surorile tale sau în fața popoarelor lumii. Dacă nu poți fi mărturie înaintea Satanei, Satana va râde de tine, te va trata ca pe o glumă, ca pe o jucărie, adesea te va prosti și te va scoate din minți. Pe viitor, nenumărate încercări pot să se abată asupra ta – dar astăzi, dacă Îl iubești pe Dumnezeu cu o inimă adevărată și dacă, indiferent de cât de mari vor fi încercările viitoare, indiferent de ceea ce ți se întâmplă, ești capabil să rămâi ferm în mărturia ta și ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci inima ta va fi mângăiată și nu-ți va fi frică, indiferent de cât de mari vor fi încercările pe care le vei întâlni pe viitor. Nu puteți vedea ce se va întâmpla în viitor; nu puteți decât să-L mulțumiți pe Dumnezeu în situațiile actuale. Nu sunteți capabili să faceți nicio mare lucrare și ar trebui să vă concentrați pe a-L mulțumi pe Dumnezeu prin trăirea cuvintelor Lui în viața reală și să fiți mărturie puternică și răsunătoare, care aduce rușine asupra Satanei. Cu toate că trupul tău va rămâne nemulțumit și vei fi suferit, Îl vei fi mulțumit pe Dumnezeu și rușinat pe Satana. Dacă practici întotdeauna în acest fel, Dumnezeu va deschide o cale înaintea ta. Când, într-o bună zi, va veni o încercare mare, alții vor cădea, dar tu vei fi în continuare în stare să rămâi ferm: datorită prețului pe care l-ai plătit, Dumnezeu te va proteja pentru a te putea menține ferm și a nu cădea. Dacă, de regulă, ești capabil să pui adevărul în practică și să-L mulțumești pe Dumnezeu cu o inimă care Îl iubește cu adevărat, atunci Dumnezeu te va proteja cu siguranță pe durata încercărilor ce vor veni. Chiar dacă ești nesăbuit și de statură și calibru mic, Dumnezeu nu va face discriminări împotriva ta.

Aceasta depinde de faptul dacă intențiile tale sunt drepte sau nu. Astăzi, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, lucru la care ești atent în cel mai mic detaliu, Îl mulțumești pe Dumnezeu în toate lucrurile, ai o inimă care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, îți dăruiești inima adevărată lui Dumnezeu și, deși există unele lucruri pe care nu poți să le înțelegi, poți veni înaintea lui Dumnezeu pentru a-ți îndrepta intențiile și a căuta voia lui Dumnezeu și a face tot ceea ce este necesar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Poate că frații și surorile tale te vor părăsi, dar inima ta va mulțumi pe Dumnezeu și nu vei râvni la plăcerile trupului. Dacă vei practica întotdeauna în acest fel, vei fi protejat atunci când asupra ta vor veni mari încercări.

Ce stare internă din oameni ținesc aceste încercări? Acestea sunt orientate spre firea rebelă a oamenilor, care nu este în stare să-L mulțumească pe Dumnezeu. Există multe lucruri care sunt impure în sinea oamenilor și multe care sunt ipocrite și, astfel, Dumnezeu îi supune pe oameni încercărilor pentru a-i purifica. Dar dacă astăzi ești în stare să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci încercările viitoare vor fi o desăvârșire pentru tine. Dacă astăzi nu ești în stare să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci încercările viitoare te vor ispiti și vei cădea pe neștiute, iar în acel moment nu vei putea să te ajuți, pentru că nu poți ține pasul cu lucrarea lui Dumnezeu și nu ești înzestrat cu statură reală. Așadar, dacă dorești să rămâi ferm pe viitor, să-L mulțumești pe Dumnezeu mai bine și să-L urmezi până la sfârșit, astăzi trebuie să construiești o fundație solidă. Trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu punând adevărul în practică în toate lucrurile și fiind atent la voia Lui. Dacă practica ta va fi mereu aceasta, va exista o bază în tine și Dumnezeu va inspira în tine o inimă care Îl iubește și El îți va da credință. Într-o zi, când o încercare se va abate cu adevărat asupra ta, s-ar putea să suferi o oarecare durere și să fii profund îndurerat la un moment dat și să pătimești o durere zdrobitoare, ca și cum ai fi murit – dar dragostea ta pentru Dumnezeu nu se va schimba și va deveni chiar mai profundă. Acestea sunt binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă ești în stare să accepți tot ceea ce Dumnezeu spune și face astăzi cu o inimă ascultătoare, atunci cu siguranță vei fi binecuvântat de Dumnezeu și astfel, vei fi cineva care este binecuvântat de Dumnezeu și primește promisiunea Lui. Dacă astăzi nu practici, atunci când într-o zi se vor abate încercări asupra ta, vei lipsi de credință sau de o inimă iubitoare, iar în acel moment încercarea va deveni ispită; vei fi aruncat în mijlocul ispitei Satanei și nu vei avea nicio cale de scăpare. Astăzi, poate că ești capabil să rămâi ferm atunci când o mică încercare se abate asupra ta, dar nu vei fi neapărat în măsură să rămâi ferm atunci când, într-o zi, o mare încercare se va abate asupra ta. Unii oameni sunt îngâmfați și cred că sunt deja aproape perfecți. Dacă nu vei căuta mai în profunzime în acele vremuri și vei rămâne mulțumit, atunci vei fi în pericol. Astăzi, Dumnezeu nu face lucrarea unor încercări mai mari și totul pare bine, dar când Dumnezeu te va pune la încercare, vei descoperi că îți lipsesc multe lucruri, căci statura ta este prea mică și ești incapabil să rezisti la încercări mari. Dacă rămâi așa cum ești și te afli într-o stare de inerție, atunci, când încercările vor veni, tu vei cădea. Ar trebui să vă uitați adesea la cât de mică este statura voastră;

numai în acest fel veți face progrese. Dacă doar în timpul încercărilor vezi că statura ta este atât de mică, că voința ta este atât de slabă încât prea puțin din tine este real și că nu ești potrivit pentru voia lui Dumnezeu – dacă îți dai seama de aceste lucruri abia în acel moment, atunci va fi prea târziu.

Dacă nu cunoști firea lui Dumnezeu, atunci vei cădea în mod inevitabil în timpul încercărilor, pentru că nu ești conștient de modul în care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni, de metodele prin care Dumnezeu îi desăvârșește, iar când încercările lui Dumnezeu se vor abate asupra ta și acestea nu vor corespunde noțiunilor tale, nu vei putea rămâne ferm. Adevărata dragoste a lui Dumnezeu este întreaga Lui fire, și atunci când întreaga Lui fire se arată oamenilor, ce aduce acest lucru trupului tău? Când firea dreaptă a lui Dumnezeu se arată oamenilor, trupul lor va suferi în mod inevitabil multă durere. Dacă nu suferi această durere, atunci nu poți fi desăvârșit de Dumnezeu și nici nu vei putea să-l dedici dragoste adevărată lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu te va desăvârși, El îți va arăta cu siguranță întreaga Sa fire. Din momentul facerii până în ziua de astăzi, Dumnezeu nu Și-a arătat niciodată întreaga Sa fire omului – dar, în zilele de pe urmă, Își va dezvălui firea în fața acestui grup de oameni pe care El i-a predestinat și i-a ales și, făcându-i pe oameni desăvârșiți, Își dezvăluie firile prin intermediul cărora desăvârșește un grup de oameni. Aceasta este dragostea adevărată a lui Dumnezeu față de oameni. A trăi dragostea adevărată a lui Dumnezeu necesită ca oamenii să sufere dureri extreme și să plătească un preț ridicat. Doar după aceasta ei vor fi câștigați de Dumnezeu și vor putea să-l înapoieze lui Dumnezeu dragostea lor și numai atunci inima lui Dumnezeu va fi mulțumită. Dacă oamenii doresc să fie desăvârșiți de Dumnezeu și, dacă doresc să-l facă voia și să-și dea pe deplin dragostea adevărată lui Dumnezeu, atunci trebuie să îndure multe suferințe și multe chinuri din împrejurările lor, să sufere o durere mai rea decât moartea. În cele din urmă vor fi nevoiți să-și dea inima adevărată înapoi lui Dumnezeu. Dacă cineva iubește sau nu cu adevărat pe Dumnezeu se va vedea în timpul greutăților și al rafinării. Dumnezeu purifică dragostea oamenilor, iar acest lucru se realizează numai în mijlocul greutăților și al rafinării.

O scurtă discuție despre „Împărăția Milenară a sosit”

Ce credeți despre reprezentarea Împărăției Milenare? Unii oameni se gândesc mult la aceasta și spun: „Împărăția Milenară va dura o mie de ani pe pământ, așa încât, dacă vechii membri ai bisericii sunt necăsătoriți, aceștia trebuie să se căsătorească? Familia mea nu are bani, ar trebui să încep să câștig bani?...” Ce este Împărăția Milenară? Voi știți? Oamenii sunt înguști la minte și trec prin încercări grele. De fapt, Împărăția Milenară încă nu a sosit în mod oficial. În timpul etapei desăvârșirii oamenilor, Împărăția Milenară este doar o novice; în vremea Împărăției Milenare despre care Dumnezeu a vorbit, omul va fi fost desăvârșit. Anterior, s-a spus că oamenii vor fi asemenea sfinților și vor rămâne

neclintiți în ținutul Sinim. Numai atunci când oamenii vor fi desăvârșiți – atunci când ei vor deveni sfinții pomeniți de Dumnezeu – Împărăția Milenară va fi sosit. Când Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni, El îi purifică și, cu cât mai puri sunt, cu atât mai mult vor fi desăvârșiți de către Dumnezeu. Atunci când necurătenia, răzvrătirea, împotrivirea și lucrurile trupești vor fi alungate din tine, atunci când vei fi purificat, atunci vei fi preaiubit de către Dumnezeu (cu alte cuvinte, vei fi un sfânt); atunci când vei fi desăvârșit de către Dumnezeu și vei deveni un sfânt, te vei găsi în Împărăția Milenară. Acum este Epoca Împărăției. În Epoca Împărăției Milenare, oamenii vor depinde de cuvintele lui Dumnezeu pentru a trăi, și toate națiile se vor supune numelui lui Dumnezeu și cu toții vor veni să citească cuvintele lui Dumnezeu. La vremea respectivă, unii vor da telefoane, alții vor trimite faxuri... vor folosi toate mijloacele pentru a accesa cuvintele lui Dumnezeu, și voi, de asemenea, vă veți supune cuvintelor lui Dumnezeu. Toate acestea sunt ceea ce se întâmplă după ce oamenii sunt desăvârșiți. Azi, oamenii sunt desăvârșiți, cizelați, luminați și călăuziți prin cuvinte; aceasta este Epoca Împărăției, este etapa în care oamenii sunt desăvârșiți și nu are nicio legătură cu Epoca Împărăției Milenare. În timpul Epocii Împărăției Milenare, oamenii vor fi deja desăvârșiți și firile corupte din ei vor fi fost purificate. La vremea respectivă, cuvintele spuse de către Dumnezeu îi vor călăuzi pe oameni pas cu pas și le vor revela toate tainele lucrării lui Dumnezeu, din vremea creației până azi, iar cuvintele Lui le vor spune oamenilor despre acțiunile lui Dumnezeu din toate epocile și din fiecare zi, despre cum El îi călăuzește pe oameni launtric, despre lucrarea pe care El o face pe tărâmul spiritual, și le vor spune despre dinamica tărâmului spiritual. Numai atunci va fi cu adevărat Epoca Cuvântului: acum este doar într-un stadiu de novice. Dacă oamenii nu sunt desăvârșiți și purificați, nu vor avea cum să trăiască o mie de ani pe pământ și, inevitabil, trupul lor se va descompune; dacă oamenii sunt purificați pe dinăuntru și nu mai sunt ai Satanei și ai trupului, atunci ei vor rămâne vii pe pământ. În această etapă, tu ești încă limitat și tot ce știi este să-L iubești pe Dumnezeu și să fii mărturie Lui pentru fiecare zi pe care o trăiești pe pământ.

„Împărăția Milenară a sosit” este o profetie și este analogă cu prezicerea unui profet, una în care Dumnezeu proroceste ce se va întâmpla în viitor. Cuvintele pe care Dumnezeu le va rosti în viitor și cele pe care El le spune azi nu sunt la fel: cuvintele viitorului vor călăuzi epoca, în timp ce cuvintele pe care El le rostește azi îi desăvârșesc pe oameni, îi cizelează și îi tratează. Epoca Cuvântului în viitor este diferită de Epoca Cuvântului de azi. Azi, toate cuvintele rostite de către Dumnezeu – indiferent de mijloacele prin care El vorbește – sunt, pe scurt, pentru a-i desăvârși pe oameni, pentru a purifica ceea ce este murdar în ei, pentru a-i face sfinți și a-i face drepti în fața lui Dumnezeu. Cuvintele rostite azi și cuvintele rostite în viitor sunt două lucruri separate. Cuvintele rostite în Epoca Împărăției sunt pentru a-i face pe oameni să intre în toată pregătirea, să-i aducă pe oameni pe calea corectă în toate, pentru a elimina tot ce este necurat în ei. Aceasta este ceea ce face Dumnezeu în această epocă. El ridică o temelie

a cuvintelor Lui în fiecare persoană, El face din cuvintele Lui viața fiecărei persoane și Își folosește cuvintele pentru a-i lumina lăuntric și călăuzi constant. Și atunci când nu sunt conștienți de voia lui Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu vor fi în ei pentru a-i certa și a-i disciplina. Cuvintele de azi trebuie să fie viața omului, acestea le asigură în mod direct toate nevoile omului, tot ceea ce îți lipsește pe dinăuntru este asigurat de cuvintele lui Dumnezeu, iar toți cei care acceptă cuvintele lui Dumnezeu sunt luminați mâncând și bând cuvintele Lui. Cuvintele rostite de către Dumnezeu în viitor vor călăuzi oamenii din întregul univers; azi, aceste cuvinte sunt rostite numai în China și ele nu le reprezintă pe cele rostite în întregul univers. Dumnezeu va vorbi întregului univers numai atunci când Împărăția Milenară va veni. Aflați că aceste cuvinte rostite de către Dumnezeu azi sunt pentru a-i desăvârși pe oameni; cuvintele rostite de Dumnezeu în timpul acestei etape sunt pentru a asigura nevoile oamenilor, nu pentru a-ți îngădui să pătrunzi tainele sau să înțelegi miracolele lui Dumnezeu. Faptul că El vorbește prin multe mijloace este pentru a avea grijă de nevoile oamenilor. Epoca Împărăției Milenare încă nu a sosit – Epoca Împărăției Milenare despre care se vorbește este ziua slavei lui Dumnezeu. După ce lucrarea lui Isus în Iudeea a fost desăvârșită, Dumnezeu Și-a transferat lucrarea în China continentală și a creat un alt plan. El face o altă parte din lucrarea Lui în voi, El face lucrarea de a-i desăvârși pe oameni prin cuvinte și folosește cuvintele pentru a-i face pe oameni să îndure multă durere, precum și să câștige mult din harul lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării va crea un grup de biruitori și, după ce El va face acest grup de biruitori, ei vor putea să fie mărturie ai faptelor Lui, vor putea să trăiască realitatea și-L vor mulțumi cu adevărat și Îi vor fi loiali până la moarte, iar în acest fel Dumnezeu va fi proslăvit. Când Dumnezeu va fi proslăvit, după ce va face acest grup de oameni desăvârșiți, va fi Epoca Împărăției Milenare.

Isus a fost pe pământ timp de treizeci și trei de ani și jumătate, El a venit să facă lucrarea crucificării, și prin crucificare Dumnezeu a dobândit o parte din slava Sa. Când Dumnezeu S-a întrupat, a putut să fie smerit și tainic, și a putut să îndure suferința groaznică. Cu toate că El era Dumnezeu Însuși, tot a suferit toate umilințele și toate ocările și a suportat durerea uriașă de a fi fost răstignit în așa fel încât să încheie lucrarea de răscumpărare. După ce această etapă a lucrării s-a încheiat, deși oamenii au văzut că Dumnezeu dobândise mare slavă, aceasta nu era în întregime slava Lui; era numai o parte a slavei Lui, pe care o dobândise de la Isus. Cu toate că Isus a putut să îndure toate greutățile, să fie smerit și tainic, să fie crucificat pentru Dumnezeu, Dumnezeu a dobândit numai o parte din slava Lui, iar slava Lui a fost dobândită în Israel. Dumnezeu încă are o altă parte de slavă: să vină pe pământ și să lucreze în mod practic și să desăvârșească un grup de oameni. În timpul etapei lucrării lui Isus, El a făcut unele lucruri supranaturale, dar această etapă a lucrării n-a fost în niciun caz doar pentru a săvârși semne și minuni. A fost în principal pentru a arăta că Isus putea să îndure și să fie crucificat pentru Dumnezeu, că Isus putea să sufere o durere groaznică deoarece El Îl iubea pe Dumnezeu și că, deși Dumnezeu L-a părăsit, El a

fost în continuare dispus să-Și sacrifice viața pentru voința lui Dumnezeu. După ce Și-a săvârșit lucrarea în Israel și Isus a fost răstignit pe cruce, Dumnezeu a câștigat slava și a fost mărturie în fața Satanei. Voi nici nu ați știut, nici nu ați văzut cum Dumnezeu S-a întrupat în China, așadar cum puteți să vedeți că Dumnezeu a câștigat slava? Atunci când Dumnezeu face multă muncă de cucerire în interiorul vostru, iar voi rămâneți neclintii, atunci această etapă a lucrării lui Dumnezeu este încununată de succes și aceasta este parte din slava lui Dumnezeu. Voi vedeți doar aceasta și încă trebuie să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu, încă trebuie să vă dăruiți inima în întregime lui Dumnezeu. Trebuie încă să vedeți în totalitate slava aceasta; voi vedeți doar că Dumnezeu v-a cucerit deja inima, că nu puteți niciodată să-L părăsiți și Îl veți urma pe Dumnezeu până la capăt și inima voastră nu se va schimba, și că aceasta este slava lui Dumnezeu. În ce vedeți slava lui Dumnezeu? În efectele lucrării Lui în oameni. Oamenii văd că Dumnezeu este atât de minunat, că Îl au pe Dumnezeu în inima lor și că nu sunt dispuși să-L părăsească și aceasta este slava lui Dumnezeu. Când tăria fraților și surorilor bisericilor răsare, iar ei pot să-L iubească pe Dumnezeu din adâncul inimilor lor, să vadă puterea supremă a lucrării săvârșite de Dumnezeu, incomparabila forță a cuvintelor Lui, atunci când văd că ale Lui cuvinte atrag după ele autoritate și că El poate să pornească în lucrarea Sa în orașul fantomă din China continentală, atunci când, deși oamenii sunt slabi, inimile lor se pleacă în fața lui Dumnezeu și ei sunt dispuși să accepte cuvintele lui Dumnezeu, și atunci când, deși sunt slabi și nedemni, ei pot să vadă că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt atât de minunate și atât de demne de prețuire, atunci aceasta este gloria lui Dumnezeu. Când va veni ziua în care oamenii vor fi desăvârșiți de către Dumnezeu și vor putea să se lase în voia Lui, și vor putea să se supună complet lui Dumnezeu și să-și lase planurile și soarta în mâinile lui Dumnezeu, atunci cea de a doua parte a slavei lui Dumnezeu va fi pe deplin dobândită. Ceea ce înseamnă că atunci când lucrarea lui Dumnezeu concret va fi fost pe deplin desăvârșită, lucrarea Lui în China continentală se va încheia. Cu alte cuvinte, atunci când cei care au fost predestinați și aleși de către Dumnezeu vor fi desăvârșiți, Dumnezeu va fi câștigat slava. Dumnezeu a spus că El a adus cea de a doua parte a slavei Lui în Orient, totuși aceasta nu este vizibilă cu ochiul liber. Dumnezeu a adus lucrarea Lui în Orient: El a venit deja în Orient și aceasta este slava Lui. Azi, cu toate că lucrarea Lui nu a fost încă finalizată, deoarece Dumnezeu S-a hotărât să lucreze, va fi cu siguranță înfăptuită. Dumnezeu a decis că va desăvârși această lucrare în China și S-a decis să vă facă compleți. Astfel, El nu vă lasă nicio cale de scăpare – El v-a cucerit deja inimile, iar tu trebuie să mergi mai departe fie că vrei sau nu, și atunci când ești câștigat de Dumnezeu, Dumnezeu obține slaba. Azi, Dumnezeu trebuie încă să obțină slava deplină, deoarece tu trebuie încă să fii desăvârșit. Cu toate că inimile voastre s-au întors la Dumnezeu, există încă multe slăbiciuni în trupul vostru, sunteți incapabili să-L mulțumiți pe Dumnezeu, nu puteți să fiți atenți la voia lui Dumnezeu și încă aveți multe lucruri negative de care trebuie să vă

lepădați și să fiți supuși la multe încercări și rafinări. Doar astfel se pot schimba firile vieții voastre și puteți fi câștigați de Dumnezeu.

Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El

Să credem în Dumnezeu și să-L cunoaștem este sorocit de ceruri și recunoscut de pământ, iar azi – într-o epocă în care Dumnezeu întrupat Își face lucrarea în persoană – este un moment deosebit de bun să Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Mulțumirea lui Dumnezeu este un lucru care se obține construind pe temelia înțelegerii voii Sale și, pentru a-l înțelege voia, e necesar să Îl cunoaștem puțin pe Dumnezeu. Această cunoaștere a Sa este viziunea pe care trebuie s-o aibă un credincios; este baza credinței omului în Dumnezeu. În lipsa acestei cunoașteri, credința omului în Dumnezeu ar fi vagă și înconjurată de teorii goale. Deși hotărârea unor astfel de oameni este să Îl urmeze pe Dumnezeu, ei nu vor obține nimic. Toți cei care nu dobândesc nimic în acest curent sunt cei care vor fi alungați – ei sunt toți niște linge-blide. Indiferent ce etapă a lucrării lui Dumnezeu experimentezi, ar trebui să fii însoțit de o viziune puternică. Altfel, îți va fi greu să accepți fiecare etapă a noii lucrări, pentru că aceasta depășește închipuirea omului și este dincolo de hotarele concepției lui. Așa că, fără un păstor care să aibă grijă de om, fără un păstor care să se angajeze în părtășie cu privire la viziuni, omul este incapabil să accepte această lucrare nouă. Dacă omul nu poate primi viziuni, atunci el nu poate primi noua lucrare a lui Dumnezeu, iar dacă omul nu se poate supune noii lucrări a lui Dumnezeu, atunci va fi incapabil să înțeleagă voia lui Dumnezeu și, astfel, cunoașterea lui despre Dumnezeu nu va însemna nimic. Înainte ca omul să ducă la bun sfârșit cuvântul lui Dumnezeu, el trebuie să cunoască cuvântul lui Dumnezeu, adică trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu; numai așa poate fi împlinit cuvântul lui Dumnezeu, cu acuratețe și potrivit voii Sale. Acesta e un lucru pe care trebuie să-l aibă toți cei care caută adevărul și este și procesul prin care trebuie să treacă oricine încearcă să-L cunoască pe Dumnezeu. Procesul prin care se ajunge la cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu este cel prin care se ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu și a lucrării Sale. Și, astfel, cunoașterea viziunilor nu se referă numai la cunoașterea umanității Dumnezeului întrupat, ci include și cunoașterea cuvântului și a lucrării lui Dumnezeu. Din cuvântul lui Dumnezeu, oamenii ajung să-l înțeleagă voia, iar din lucrarea Sa, ei ajung să cunoască firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Credința în Dumnezeu este primul pas spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Procesul avansării de la această credință inițială în Dumnezeu către cea mai profundă credință în El este procesul ajungerii la cunoașterea lui Dumnezeu și procesul experimentării lucrării Sale. Dacă doar crezi în El de dragul credinței în Dumnezeu și nu pentru a ajunge să-L cunoști, atunci nu există nicio realitate în credința ta, iar aceasta nu poate deveni pură – nu e nicio îndoială aici.

Dacă în timpul procesului prin care experimentează lucrarea lui Dumnezeu, omul ajunge treptat să Îl cunoască pe Dumnezeu, atunci firea sa se va schimba încetul cu încetul, iar credința lui va deveni tot mai adevărată. În felul acesta, atunci când omul va avea succes în credința lui în Dumnezeu, Îl va fi câștigat în întregime pe Dumnezeu. Motivul pentru care Dumnezeu a mers atât de departe pentru a Se întrupa a doua oară și a-Și face lucrarea în persoană a fost ca omul să fie în stare să Îl cunoască și să Îl vadă. A-L cunoaște pe Dumnezeu^a este țelul care trebuie atins la sfârșitul lucrării lui Dumnezeu; este ultima cerință a lui Dumnezeu de la omenire. El face acest lucru de dragul mărturiei Sale finale; săvârșește această lucrare pentru ca omul să se poată întoarce, în mod definitiv și complet, la El. Omul poate ajunge să-L iubească pe Dumnezeu numai cunoscându-L și, ca să-L iubească pe Dumnezeu, el trebuie să-L cunoască. Indiferent cum cercetează sau ce urmărește să obțină, omul trebuie să poată dobândi cunoașterea de Dumnezeu. Numai în felul acesta omul poate mulțumi inima lui Dumnezeu. Numai cunoscându-L pe Dumnezeu poate omul să aibă o credință adevărată în El și numai cunoscându-L pe Dumnezeu poate el, cu adevărat, să Îl venereze și să Îl asculte. Cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu vor ajunge niciodată la o ascultare și venerare adevărată a lui Dumnezeu. Cunoașterea lui Dumnezeu include cunoașterea firii Lui, înțelegerea voii Lui și cunoașterea a ceea ce este El. Totuși, indiferent ce aspect ajunge omul să cunoască, fiecare dintre acestea îi cere să plătească un preț și necesită voința de a se supune, fără de care nimeni nu va putea să continue să urmeze până la capăt. Lucrarea lui Dumnezeu este prea incompatibilă cu noțiunile omului, firea lui Dumnezeu și ceea ce este El sunt prea greu de cunoscut pentru om, iar tot ce spune și face Dumnezeu este prea de neînțeles pentru om: dacă omul dorește să Îl urmeze pe Dumnezeu și, totuși, nu e dispus să asculte de El, atunci omul nu va câștiga nimic. De la crearea lumii și până azi, Dumnezeu a făcut multe lucrări de neînțeles pentru om și pe care omul le-a găsit greu de acceptat, iar Dumnezeu a spus multe lucruri care fac noțiunile omului greu de vindecat. Dar El nu Și-a încetat niciodată lucrarea din cauză că omul are prea multe dificultăți; mai degrabă, El a continuat să lucreze și să vorbească și, chiar dacă un număr mare de „luptători” au căzut la marginea drumului, El Își face încă lucrarea și continuă să aleagă neîncetat grup după grup de oameni care sunt dispuși să se supună noii Sale lucrări. El nu are nicio milă pentru acei „eroi” căzuți, dar, în schimb, îi prețuiește pe cei care acceptă noua Sa lucrare și noile Sale cuvinte. Însă în ce scop lucrează El așa, pas cu pas? De ce îi alungă mereu pe unii oameni și îi alege pe alții? De ce folosește El mereu o astfel de metodă? Scopul lucrării Sale este de a-i permite omului să-L cunoască și, astfel, să fie câștigat de El. Principiul lucrării Lui este acela de a lucra asupra celor care se pot supune lucrării pe care o face El azi și de a nu lucra asupra celor care se supun lucrării Lui din trecut, în timp ce se opun lucrării pe care o face astăzi. Acesta este motivul pentru care El a alungat atât de mulți oameni.

^a În textul original „Lucrarea de cunoaștere a lui Dumnezeu”.

Efectele lecției despre calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu nu se pot obține într-o zi sau două: omul trebuie să acumuleze experiențe, să treacă prin suferințe și să ajungă la o supunere adevărată. Întâi de toate, începe de la lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu. Este absolut necesar să înțelegi ce include cunoașterea lui Dumnezeu, cum să dobândești această cunoaștere și cum să Îl vezi pe Dumnezeu în experiențele tale. Acesta este lucrul pe care toți trebuie să îl facă atunci când încă nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Nimeni nu poate înțelege lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu dintr-o dată și nimeni nu poate dobândi cunoașterea întregimii lui Dumnezeu într-un timp scurt. Este un proces necesar al experienței, fără de care nimeni nu ar putea să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să Îl urmeze în mod sincer. Cu cât Dumnezeu lucrează mai mult, cu atât omul Îl cunoaște mai mult. Cu cât e mai mare dezacordul dintre lucrarea lui Dumnezeu și noțiunile omului, cu atât se reînnoiește și devine mai profundă cunoașterea Lui de către om. Dacă lucrarea lui Dumnezeu ar rămâne hotărâtă și neschimbătoare pentru totdeauna, atunci omul nu L-ar cunoaște prea mult. De la crearea lumii și până astăzi, voi trebuie să înțelegeți limpede viziunile legate de ce a făcut Dumnezeu în Epoca Legii, ce a făcut El în Epoca Harului și ce face El în timpul Epocii Împărăției. Trebuie să cunoașteți lucrarea lui Dumnezeu. Numai după ce L-a urmat pe Isus, a ajuns Petru, treptat, să cunoască multe despre lucrarea pe care Duhul a făcut-o în Isus. El a spus: „A te baza pe experiențele omului nu este suficient pentru a dobândi cunoașterea completă; trebuie să existe multe lucruri noi din lucrarea lui Dumnezeu care să ne ajute să-L cunoaștem”. La început, Petru a crezut că Isus era trimis de Dumnezeu, ca un apostol, și nu L-a văzut pe Isus ca fiind Hristosul. Pe atunci, când a început să-L urmeze pe Isus, Isus l-a întrebat: „Simone, fiul lui Iona, Mă vei urma tu pe Mine?” Petru a spus: „Trebuie să-L urmez pe Cel trimis de Tatăl ceresc. Trebuie să-L cunosc pe Cel care este ales de Duhul Sfânt. Te voi urma”. Din cuvintele sale, se poate vedea că, pur și simplu, Petru nu știa nimic despre Isus; el trăise cuvintele lui Dumnezeu, se tratase pe sine și suferise greutăți pentru Dumnezeu, dar nu cunoștea lucrarea lui Dumnezeu. După o perioadă de experiență, Petru a văzut în Isus multe dintre faptele lui Dumnezeu, a văzut frumusețea lui Dumnezeu și a văzut mult din ființa lui Dumnezeu în Isus. Așa a văzut el și că vorbele rostite de Isus nu puteau să fi fost rostite de om și că lucrarea pe care a făcut-o Isus nu putea să fi fost făcută de om. Mai mult, în cuvintele și acțiunile lui Isus, Petru a văzut mult din înțelepciunea lui Dumnezeu și multă lucrare de o natură divină. În timpul experiențelor sale, el nu numai că a ajuns să se cunoască pe sine, dar a și observat cu atenție toate acțiunile lui Isus, din care a descoperit multe lucruri noi; anume, că erau multe expresii ale Dumnezeului practic în lucrarea pe care Dumnezeu o făcea prin Isus, și că Isus Se deosebea de un om obișnuit prin cuvintele pe care le rostea, prin faptele pe care le făcea, precum și prin modul în care păstora bisericile și prin lucrarea pe care o săvârșea El. Astfel, Petru a învățat de la Isus multe lecții pe care trebuia să le învețe și, până în momentul în care Isus a fost pe punctul de a fi răstignit pe cruce, el dobândise ceva cunoaștere despre Isus – o cunoaștere care a devenit baza loialității lui

de-o viață față de Isus, precum și a răstignirii sale cu capul în jos pe care a suferit-o pentru Domnul. Chiar dacă, la început, el avea niște noțiuni și nu avea o cunoaștere clară despre Isus, asemenea lucruri sunt, inevitabil, o parte din omul corupt. Când Isus a fost pe punctul să plece, El i-a spus lui Petru că răstignirea Sa a fost lucrarea pe care venise să o facă: era necesar ca epoca să se lepede de El și ca această epocă veche și impură să-L răstignească pe cruce; El venise să termine lucrarea de răscumpărare și, odată încheiată această lucrare, lucrarea Lui de slujire ar fi ajuns la sfârșit. Auzind aceasta, Petru a fost cuprins de tristețe și a devenit și mai atașat de Isus. Când Isus a fost pironit pe cruce, Petru a plâns amarnic, pe ascuns. Înainte de aceasta, el Îl întrebuse pe Isus: „Domnul meu! Spui că vei fi răstignit. După ce nu vei mai fi, când Te vom vedea din nou?” Nu era niciun element de falsitate în cuvintele pe care le-a spus? Nu existau noțiuni amestecate în ele? În inima sa, el știa că Isus venise să termine o parte din lucrarea lui Dumnezeu și că, după plecarea lui Isus, Duhul avea să fie cu el; deși El avea să fie răstignit pe cruce și să Se înalțe la cer, totuși Duhul lui Dumnezeu avea să fie cu el. În acel moment, Petru știa căte ceva despre Isus: știa că Isus fusese trimis de Duhul lui Dumnezeu, că Duhul lui Dumnezeu era în El și că Isus era Dumnezeu Însuși, că El era Hristos. Totuși, Petru a spus astfel de cuvinte tocmai datorită iubirii sale pentru Isus și din cauza slăbiciunii sale omenești. Dacă poți observa și experimenta în mod amănunțit în fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu, atunci vei putea să descoperi, treptat, frumusețea lui Dumnezeu. Și ce a luat Pavel drept viziune a sa? Când Isus i S-a arătat, Pavel a spus: „Cine ești Tu, Doamne?” Isus a zis: „Eu sunt Isus cel pe care Îl prigonești tu”. Aceasta a fost vedenia lui Pavel. Petru a luat drept vedenie a sa învierea lui Isus, arătarea Lui timp de patruzeci de zile și învățăturile din timpul vieții lui Isus, până la sfârșitul călătoriei sale.

Omul experimentează lucrarea lui Dumnezeu, ajunge să se cunoască pe sine, se dezbară de firea sa stricată și caută creșterea în viață, totul pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. Dacă doar cauți să te cunoști pe tine însuși și să tratezi cu firea ta cea stricată, și nu știi ce lucrează Dumnezeu asupra omului, cât de mare este mântuirea Lui sau cum trăiești tu lucrarea lui Dumnezeu și cum mărturisești despre faptele Lui, atunci experiența ta este inutilă. Dacă tu crezi că viața unei persoane a ajuns la maturitate doar pentru că acea persoană poate să pună adevărul în practică și să îndure, aceasta înseamnă că tu încă nu ai înțeles adevăratul sens al vieții sau scopul pentru care Dumnezeu îl desăvârșește pe om. Într-o zi, când vei fi în bisericile religioase, printre membrii Bisericii Pocăinței sau ai Bisericii Vieții, vei întâlni mulți oameni cucernici ale căror rugăciuni conțin „viziuni” și care, în căutarea vieții, se simt atinși și care sunt călăuziți de cuvinte. În plus, în multe privințe ei pot îndura, se pot abandona pe ei înșiși, fără a fi conduși de trup. În acel moment, tu nu vei putea face diferența: vei crede că orice fac ei este bine, că este expresia naturală a vieții, și că este mare păcat că numele în care cred ei este greșit. Nu sunt prostești astfel de credințe? De ce se spune că mulți oameni nu au viață? Pentru că ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și, astfel, se spune că ei

nu au niciun Dumnezeu în inima lor și că nu au viață. Dacă a ta credință în Dumnezeu a atins un punct în care poți cunoaște amănunțit faptele lui Dumnezeu, realitatea lui Dumnezeu și fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu, atunci ești stăpânit de adevăr. Dacă nu cunoști lucrarea și firea lui Dumnezeu, atunci încă lipsește ceva din experiența ta. Cum a săvârșit Isus acea etapă a lucrării Lui, cum este săvârșită această etapă, cum Și-a făcut Dumnezeu lucrarea în Epoca Harului și ce lucrare s-a făcut, ce lucrare se face în această etapă – dacă nu ai o cunoaștere profundă a acestor lucruri, atunci nu te vei putea simți niciodată asigurat și te vei simți mereu nesigur. Dacă, după o perioadă de experiență, poți cunoaște lucrarea făcută de Dumnezeu și fiecare pas al lucrării Lui, și ai dobândit o cunoaștere profundă a scopurilor cuvintelor lui Dumnezeu și a motivelor pentru care atât de multe cuvinte rostite de El nu s-au împlinit, atunci poți să rămâi liniștit și să urmărești cu îndrăzneală drumul din fața ta, lipsit de griji sau rafinare. Ar trebui să veдеți prin ce mijloace înfăptuiește Dumnezeu atât de mult din lucrarea Sa. El folosește cuvintele pe care le rostește, rafinându-l pe om și transformând noțiunile omului prin multe feluri de cuvinte. Toată suferința prin care ați trecut, toată rafinarea pe care ați trăit-o, tratarea pe care ați acceptat-o în voi, luminarea pe care ați experimentat-o – toate au fost îndeplinite prin cuvintele rostite de Dumnezeu. De ce Îl urmează omul pe Dumnezeu? Îl urmează datorită cuvintelor lui Dumnezeu! Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte tainice și, în plus, pot atinge inima omului, pot descoperi lucruri adânc îngropate în inima omului, îl pot face să cunoască lucruri care s-au petrecut în trecut și îi permit să vadă în viitor. Așadar, omul îndură suferințe pentru cuvintele lui Dumnezeu și este și desăvârșit datorită cuvintelor Sale: abia atunci Îl urmează omul pe Dumnezeu. Ce ar trebui să facă omul în această etapă este să accepte cuvintele lui Dumnezeu și, indiferent dacă este desăvârșit sau supus rafinării, ce contează sunt cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și aceasta este și viziunea pe care omul ar trebui să o cunoască astăzi.

Cum îl desăvârșește Dumnezeu pe om? Care este firea lui Dumnezeu? Ce conține firea Lui? Pentru a clarifica toate aceste lucruri: unul spune că este răspândirea numelui lui Dumnezeu, unul spune că este să fii martor pentru Dumnezeu și unul spune că este preamărirea lui Dumnezeu. În cele din urmă, pe baza cunoașterii lui Dumnezeu, firea vieții omului se va schimba. Cu cât trece omul prin mai multă tratare și rafinare, cu atât mai mult este învigorat; cu cât mai multe sunt treptele lucrării lui Dumnezeu, cu atât mai desăvârșit este acel om. Astăzi, în experiența omului, fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu lovește în noțiunile omului, și totul depășește intelectul omului și este peste așteptările lui. Dumnezeu oferă tot ce îi trebuie omului și, în toate privințele, acest fapt este în dezacord cu noțiunile omului. Dumnezeu Își rostește cuvintele în momentele tale de slăbiciune; numai așa îți poate da El viață. Lovind în noțiunile tale, El te face să accepți tratarea de către Dumnezeu; numai așa poți să te dezbari de stricăciunea ta. Astăzi, într-o privință, Dumnezeu întrupat lucrează într-o stare de dumnezeire, dar, în altă privință, El lucrează într-o stare de umanitate normală. Când încetezi să mai poți

negă orice lucrare a lui Dumnezeu, când ești în stare să te supui, indiferent ce spune sau face Dumnezeu în stare de umanitate normală și când ești în stare să te supui și să înțelegi, indiferent ce fel de normalitate manifestă El, și când ai dobândit o experiență reală, numai atunci poți să știi cu siguranță că El este Dumnezeu și să încetezi să mai făurești noțiuni, numai atunci vei fi în stare să Îl urmezi până la capăt. Există înțelepciune în lucrarea lui Dumnezeu și El știe cum poate omul mărturisi ferm pentru El. El știe unde se află slăbiciunea vitală a omului, iar cuvintele pe care le spune El te pot lovi în slăbiciunea ta vitală, dar El Își folosește și cuvintele mărețe și înțelepte pentru a te face să mărturisești ferm pentru El. Așa sunt faptele minunate ale lui Dumnezeu. Lucrarea făcută de Dumnezeu este inimaginabilă pentru intelectul omului. Judecata lui Dumnezeu descoperă felurile de stricăciune care îl stăpânesc pe omul făcut din carne, precum și ce anume constituie substanța omului, fapt care nu lasă omului niciun loc în care să se ascundă de rușinea sa.

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu ar putea fi după inima lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care este după inima lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, ascultare față de El, să fie mărturie pentru El, să Îl cunoască lucrarea concretă și firească, să asculte de toate cuvintele și de lucrarea Sa, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-L mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-L cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și reală și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea, tratarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru

El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-l facă numele de rușine în mod voit.

Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus

În timpul petrecut de Petru cu Isus, el a văzut multe caracteristici încântătoare în Isus, multe aspecte demne de emulație și multe aspecte care l-au aprovizionat. Deși Petru a văzut ființa lui Dumnezeu în Isus în multe feluri și a văzut multe calități încântătoare, la început nu l-a cunoscut pe Isus. Petru a început să-L urmeze pe Isus când avea douăzeci de ani și a continuat să-L urmeze șase ani. În acel timp, el nu a ajuns să-L cunoască niciodată pe Isus; Petru a fost dispus să-L urmeze pe Isus numai din admirație pentru El. Când Isus l-a chemat, pentru prima oară, pe țărmurile Mării Galileei, El a întrebat: „Simon Barjona, Mă vei urma?” Petru a spus: „Trebuie să-L urmez pe Cel trimis de Tatăl ceresc. Trebuie să-L recunosc pe Cel ales de Duhul Sfânt”. Pe atunci, Petru deja auzise vorbindu-se despre un om pe nume Isus – cel mai mare dintre profeți și Fiul iubit al lui Dumnezeu – iar Petru spera în mod constant să-L găsească și să aibă șansa să-L vadă (pentru că așa era atunci condus de Duhul Sfânt). Deși Petru nu-l văzuse niciodată și auzise numai zvonuri despre El, treptat, un dor și o adorație față de Isus au crescut în inima sa și, deseori, a tânjit să-L privească, într-o zi, pe Isus. Și cum l-a chemat Isus pe Petru? Și El auzise despre un om numit Petru, însă nu Duhul Sfânt l-a înștiințat: „Du-te la Marea Galileei, unde este unul numit Simon Barjona”. Isus auzise pe cineva spunând că exista unul numit Simon Barjona, și că oamenii îi auziseră predica, că și el predica Evanghelia Împărăției Cerurilor și că toți oamenii care-l auzeau erau mișcați până la lacrimi. După ce a auzit aceasta, Isus a urmat-o pe acea persoană până la Marea Galileei; când Petru a acceptat chemarea lui Isus, l-a urmat.

În timpul când l-a urmat pe Isus, Petru și-a format multe păreri despre El și l-a judecat întotdeauna din propria sa perspectivă. Deși Petru avut un anumit grad de înțelegere a Duhului, înțelegerea lui era oarecum nelămurită, de aceea a spus: „Trebuie să Îl urmez pe Cel trimis de Tatăl ceresc. Trebuie să-L recunosc pe Cel ales de Duhul Sfânt”. El nu a înțeles lucrurile pe care le-a făcut Isus și a rămas nelămurit în privința lor. După ce l-a urmat o vreme, Petru a devenit interesat de ceea ce făcea și spunea El, și de Isus Însuși. A ajuns să simtă că Isus inspira atât afecțiune, cât și respect; îi plăcea să se asocieze cu El și să rămână alături de El, iar ascultarea cuvintelor lui Isus îi dădea provizii și ajutor. În timpul în care l-a urmat pe Isus, Petru a observat și a pus la inimă totul despre viața Lui: acțiunile, cuvintele, mișcările și expresiile Lui. A dobândit o înțelegere adâncă a faptului că Isus nu era ca oamenii obișnuiți. Cu toate că înfățișarea Lui omenească era extrem de normală, El era plin de iubire, compasiune și toleranță față de om. Tot ce făcea sau spunea era de mare ajutor pentru alții și Petru a văzut și a câștigat lucruri pe care nu le mai văzuse, nici avusese înainte de la Isus. El a văzut că,

deși Isus nu avea nicio statură impresionată, nicio umanitate neobișnuită, El avea un aer cu adevărat extraordinar și neobișnuit în jurul Lui. Deși Petru nu și-a putut explica pe deplin acest lucru, el a putut vedea că Isus acționa în mod diferit de toți ceilalți, căci lucrurile pe care le făcea erau foarte diferite de cele făcute de oamenii obișnuiți. Din timpul petrecut în contact cu Isus, Petru și-a dat seama și că Dumnezeu avea caracterul diferit de cel al unui om obișnuit. El acționa, mereu, în mod constant și niciodată cu grabă, niciodată nu exagera și nici nu subestima un subiect și Își conducea viața într-un mod ce dezvăluia un caracter care era atât normal, cât și admirabil. În conversație, Isus vorbea simplu și grațios, comunica mereu într-un mod deschis și vesel, dar senin – și niciodată nu Își pierdea demnitatea când Își săvârșea lucrarea. Petru a văzut că Isus era, uneori, taciturn, în vreme ce, alteori, vorbea neîncetat. Era, uneori, atât de fericit, încât părea un porumbel vioi și jucăuș, dar alteori era atât de trist încât nu vorbea deloc, părând apăsător de durere, ca și când ar fi fost o mamă ostenită și fără vlagă. Câteodată, era plin de mânie, ca un brav soldat atacând ca să ucidă un dușman și, câteodată, chiar semăna cu un leu furios. Uneori râdea; alteori Se ruga și plângea. Indiferent de modul în care acționa Isus, Petru a ajuns să aibă o iubire și un respect fără limite pentru El. Râsul lui Isus îl umplea de fericire, tristețea Lui îl afunda în durere, mânia Lui îl înfricoșa, în timp ce mila, iertarea și cererile stricte pe care le făcea de la oameni îl făceau să ajungă să-L iubească, cu adevărat, pe Isus și să dezvolte o adevărată venerație și dor adevărat față de El. Desigur, abia doar după ce Petru a trăit alături de Isus timp de câțiva ani, a ajuns să-și dea seama treptat de toate acestea.

Petru a fost un om deosebit de sensibil, născut cu o inteligență naturală, dar a făcut multe lucruri prostești când Îl urma pe Isus. La început, avea câteva noțiuni despre Isus. A întrebat: „Oamenii spun că Tu ești profet, deci, atunci când aveai opt ani și începeai să înțelegi lucrurile, știai că ești Dumnezeu? Ai știut că ai fost conceput de Duhul Sfânt?” Isus a răspuns: „Nu, nu am știut. Nu-ți par o persoană normală? Sunt la fel ca oricine altcineva. Persoana pe care o trimite Tatăl este o persoană normală, nu una extraordinară. Și, deși lucrarea pe care o fac Îl reprezintă pe Tatăl Meu ceresc, chipul Meu, persoana care sunt și acest trup de carne nu-L pot reprezenta pe deplin pe Tatăl Meu ceresc – doar o parte din El. Cu toate că am venit de la Duh, sunt, totuși, o persoană normală, iar Tatăl Meu M-a trimis pe acest pământ ca pe o persoană normală, nu ca pe una extraordinară”. Numai atunci, când a auzit acest lucru, a dobândit Petru o ușoară înțelegere a lui Isus. Și, numai după ce trecuse prin nenumărate ceasuri din lucrarea lui Isus, din învățătura Lui, din păstoritul Lui și din susținerea Lui, a dobândit el o înțelegere mult mai profundă. În cel de-al treizecilea Lui an, Isus i-a spus lui Petru despre răstignirea Lui iminentă și că venise să facă o etapă a lucrării – lucrarea răstignirii – pentru a răscumpăra întreaga omenire. Isus i-a spus lui Petru și că, la trei zile după răstignire, Fiul Omului va învia și, odată înviat, li Se va arăta oamenilor timp de patruzeci de zile. La auzul acestor cuvinte, Petru a fost trist și a pus la inimă aceste cuvinte; de atunci înainte, a devenit tot mai apropiat de Isus. După ce a experimentat un timp, Petru

a ajuns să-și dea seama că tot ce făcea Isus era de la ființa lui Dumnezeu, și a ajuns să creadă că Isus era extrem de vrednic de iubire. Numai atunci când a ajuns să aibă această înțelegere, l-a luminat Duhul Sfânt din interior. Atunci S-a întors Isus spre ucenicii Săi și către alți adepți și i-a întrebat: „Ioane, cine spui tu că sunt Eu?” Ioan a răspuns: „Tu ești Moise”. Apoi, s-a întors spre Luca: „Dar tu, Luca, cine spui că sunt Eu?” Luca a răspuns: „Tu ești cel mai mare dintre profeți”. El, apoi, a întrebat-o pe o soră, iar ea a răspuns: „Tu ești cel mai mare dintre profeți, care spune multe cuvinte din veșnicie în veșnicie. Profețiile nimănui nu sunt la fel de mărețe ca ale Tale, nici cunoștințele nimănui, superioare celor ale Tale; Tu ești un profet”. Apoi, Isus S-a întors spre Petru și a întrebat: „Petre, cine spui tu că sunt Eu?” Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu. Tu vii din cer. Tu nu ești de pe pământ. Tu nu ești deopotrivă cu făpturile lui Dumnezeu. Noi suntem pe pământ și Tu ești aici, cu noi, dar Tu ești din cer și nu ești din lume și nu ești de pe pământ”. Tocmai prin această experiență l-a luminat Duhul Sfânt, fapt care i-a îngăduit să ajungă la această înțelegere. După această luminare, el a admirat și mai mult tot ce făcuse Isus, socotindu-L și mai vrednic de iubire, și a fost mereu reticent, în inima lui, de a fi despărțit de Isus. Deci, prima dată, când Isus i S-a arătat lui Petru, după ce a fost răstignit și înviat, Petru a strigat cu o fericire neobișnuită: „Doamne! Ai înviat!” Apoi, plângând, Petru a prins un pește extrem de mare, l-a gătit și l-a servit lui Isus. Isus a zâmbit, dar nu a vorbit. Cu toate că știa că Isus înviase, Petru nu a înțeles taina acestui lucru. Când i-a dat lui Isus să mănânce peștele, Isus nu l-a refuzat, dar, nu a vorbit, nici nu S-a așezat să mănânce. În schimb, a dispărut brusc. Acesta a fost un șoc enorm pentru Petru și numai atunci a înțeles el că Isus Cel înviat era diferit de Isus Cel de dinainte. Odată ce a realizat acest lucru, Petru a fost mâhnit, dar a dobândit și mângâiere din faptul că știa că Domnul Își îndeplinise lucrarea. El știa că Isus Își încheiase lucrarea, că timpul Lui, petrecut împreună cu omul, se sfârșise, și că omul trebuia să-și urmeze propria sa cale, de atunci încolo. Isus îi spusese odată: „Și tu trebuie să bei din paharul amar din care am băut Eu (asta e ce a spus El după înviere). Și tu trebuie să umbli pe drumul pe care am umblat Eu. Trebuie să îți dai viața pentru Mine”. Spre deosebire de acum, lucrarea de atunci nu a luat forma unei conversații între patru ochi. În timpul Epocii Harului, lucrarea Duhului Sfânt a fost îndeosebi ascunsă, iar Petru a suferit din pricina multor greutăți. Uneori, Petru ajungea în punctul de a exclama: „Dumnezeule! Nu am decât această viață. Deși nu valorează prea mult pentru Tine, doresc să Ți-o dedic Ție. Cu toate că oamenii nu sunt vrednici să Te iubească, iar iubirea și inimile lor sunt lipsite de valoare, cred că Tu cunoști dorința din inimile oamenilor. Și, chiar dacă trupurile oamenilor nu întâlnesc acceptarea Ta, doresc ca Tu să accepți inima mea”. Rostirea rugăciunilor în acest fel îl încuraja mai ales când se ruga: „Sunt dornic să îmi dedic inima în întregime lui Dumnezeu. Chiar dacă nu sunt în stare să fac nimic pentru Dumnezeu, sunt dornic să Îl mulțumesc, cu loialitate, pe Dumnezeu și să mă dedic Lui din toată inima. Cred că Dumnezeu trebuie să-mi privească inima”. El a spus: „Eu nu cer nimic în viața mea,

decât ca gândurile mele de iubire pentru Dumnezeu și dorința inimii mele să fie acceptate de Dumnezeu. Am fost cu Domnul Isus atâta timp și, totuși, nu L-am iubit niciodată; aceasta este cea mai mare datorie a mea. Chiar dacă am stat cu El, nu L-am cunoscut și chiar am spus unele lucruri necuvenite pe la spatele Lui. Faptul că mă gândesc la aceste lucruri mă face să mă simt și mai îndatorat Domnului Isus”. El s-a rugat mereu în acest fel. A spus: „Sunt mai puțin decât praful. Nu pot să fac altceva, decât să-L dedic această inimă loială lui Dumnezeu”.

A existat un punct culminant în experiențele lui Petru, când trupul îi era aproape complet zdrobit, dar Isus tot l-a încurajat launtric. Și, o dată, i S-a arătat lui Petru. Când Petru era într-o suferință imensă și simțea că inima îi era frântă, Isus l-a învățat: „Tu ai fost cu Mine pe pământ și Eu am fost aici, cu tine. Și, totuși, înainte, am fost împreună în cer, este, la urma urmei, al lumii spirituale. Acum, Eu M-am întors în lumea spirituală, iar tu ești pe pământ, deoarece Eu nu sunt de pe pământ, deși nici tu nu ești de pe pământ, tu trebuie să îți îndeplinești funcția pe pământ. De vreme ce ești slujitor, trebuie să-ți îndeplinești datoria cât de bine poți”. Auzind că avea să se poată întoarce lângă Dumnezeu, Petru s-a simțit mângâiat. Pe atunci, Petru agoniza atât de mult, încât era aproape ținut la pat; a simțit atâtea remușcări, încât a zis: „Sunt atât de stricat, că nu sunt în stare să-L mulțumesc pe Dumnezeu”. Isus i s-a arătat și a spus: „Petre, oare ai uitat de hotărârea pe care ai luat-o, odată, înaintea Mea? Ai uitat, cu adevărat, tot ce am spus? Ai uitat hotărârea pe care ai luat-o față de Mine?” Văzând că era Isus, Petru s-a sculat din pat, iar Isus l-a mângâiat astfel: „Eu nu sunt de pe pământ, ți-am spus deja – acest lucru trebuie să-l înțelegi, dar ai uitat altceva ce ți-am spus? «Nici tu nu ești de pe pământ, nu ești din lume.» Chiar acum există o lucrare pe care trebuie să o faci. Nu poți fi mândru așa. Nu poți suferi astfel. Deși oamenii și Dumnezeu nu pot coexista în aceeași lume, Eu am lucrarea Mea și tu o ai pe a ta, iar, într-o zi, când lucrarea ta va fi terminată, vom fi împreună într-un singur tărâm, iar Eu te voi călăuzi să fii cu Mine în veci”. Petru a fost mângâiat și liniștit după ce a auzit aceste cuvinte. El știa că această suferință era ceva ce trebuia să îndure și să experimenteze și, de atunci, a fost inspirat. Isus i-a apărut, în mod special, în fiecare moment-cheie, dându-i luminare și îndrumare specială și a lucrat mult asupra lui. Și ce a regretat Petru cel mai mult? Nu după mult timp după ce Petru spusese: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu Cel viu”, Isus i-a pus lui Petru o altă întrebare (deși nu este consemnată în Biblie în acest fel). Isus l-a întrebat: „Petre! M-ai iubit tu vreodată?” Petru a înțeles ce a vrut El să spună și a zis: „Doamne! Odată L-am iubit pe Tatăl din cer, dar recunosc că nu Te-am iubit niciodată pe Tine”. Atunci, Isus a spus: „Dacă oamenii nu-L iubesc pe Tatăl din cer, cum Îl pot iubi pe Fiul pe pământ? Și, dacă oamenii nu-L iubesc pe Fiul trimis de Dumnezeu Tatăl, cum pot ei să-L iubească pe Tatăl din ceruri? Dacă oamenii Îl iubesc cu adevărat pe Fiul, pe pământ, atunci Îl iubesc, cu adevărat, pe Tatăl din cer”. Când Petru a auzit aceste cuvinte, și-a dat seama de ceea ce îi lipsea. El a simțit mereu remușcări, până la lacrimi, cu privire la cuvintele sale: „L-am iubit odată pe Tatăl din cer, dar nu Te-am iubit niciodată pe Tine”. După

învierea și înălțarea lui Isus, a simțit și mai multă remușcare și mâhnire din cauza acestor cuvinte. Amintindu-și lucrarea lui trecută și statura sa actuală, el a venit adesea înaintea lui Isus în rugăciune, regretând întotdeauna și simțindu-se îndatorat, din cauză că nu mulțumise voia lui Dumnezeu și nu se ridicase la înălțimea standardelor lui Dumnezeu. Aceste lucruri au devenit cea mai mare povară a lui. El a spus: „Într-o zi, Îți voi dedica tot ce am și tot ce sunt și Îți voi da tot ce este mai de preț”. El a spus: „Dumnezeule! Am doar o singură credință și o singură iubire. Viața mea nu valorează nimic și trupul meu nu valorează nimic. Am doar o singură credință și o singură iubire. Am credință în Tine, în mintea mea, și iubire pentru Tine, în inima mea; doar aceste două lucruri trebuie să Ți le dau și nimic altceva”. Petru a fost foarte încurajat de cuvintele lui Isus, pentru că, înainte de a fi răstignit Isus, El îi spusese: „Eu nu sunt din lumea aceasta și nici tu nu ești din lumea aceasta”. Mai târziu, când Petru a ajuns într-un punct de mare durere, Isus i-a amintit: „Petre, ai uitat? Eu nu sunt din lume și numai pentru lucrarea Mea am plecat mai devreme. Nici tu nu ești din lume, chiar ai uitat? Ți-am spus de două ori, nu-ți amintești?” Auzind aceasta, Petru a zis: „N-am uitat!” Isus a spus, apoi: „Odată ai petrecut un timp fericit, împreună cu Mine, în cer, și o perioadă de timp lângă Mine. Ție ți-e dor de Mine, iar Mie Mi-e dor de tine. Deși creațiile nu merită să fie pomenite în ochii Mei, cum să nu pot iubi pe cineva care este nevinovat și vrednic de iubire? Ai uitat făgăduința Mea? Trebuie să accepți însărcinarea pe care ți-am dat-o pe pământ; trebuie să îndeplinești sarcina pe care ți-am încredințat-o. Într-o zi, te voi călăuzi, cu siguranță, ca să fii lângă Mine”. După ce a auzit acest lucru, Petru a devenit și mai încurajat și a primit o inspirație și mai mare, astfel încât, atunci când era pe cruce, a putut să spună: „Dumnezeule! Nu Te pot iubi îndeajuns! Chiar dacă Îmi ceri să mor, tot nu Te pot iubi îndeajuns. Oriunde îmi trimiți sufletul, indiferent dacă Îți împlinești sau nu făgăduințele trecute, orice faci după aceea, eu Te iubesc și cred în Tine”. Lucrurile, de care s-a ținut el cu putere, au fost credința lui și iubirea lui adevărată.

Într-o seară, mai mulți ucenici, inclusiv Petru, se aflau pe o barcă de pescuit. Erau, toți, împreună cu Isus, iar Petru i-a pus lui Isus o întrebare foarte naivă: „Doamne! Aș dori să-Ți adresez o întrebare pe care o am de foarte mult timp”. Isus a răspuns: „Atunci, întreabă-Mă, te rog!” Petru, atunci, a întrebat: „A fost lucrarea din timpul Epocii Legii făcută de Tine?” Isus a zâmbit, de parcă ar fi spus: „Copilul ăsta, cât e de naiv!” Apoi, a continuat cu intenție: „Nu a fost făcută de Mine. A fost făcută de Iahve și de Moise”. Petru a auzit acest lucru și a exclamat: „Ah! Deci nu a fost făcută de Tine!” Odată ce Petru a spus aceasta, Isus nu a mai zis nimic. Petru s-a gândit în sinea lui: „Nu Tu ai făcut-o, deci nu e de mirare că ai venit să distrugi legea, de vreme ce nu Tu ai făcut-o”. Inima lui a fost, de asemenea, ușurată. După aceea, Isus și-a dat seama că Petru era destul de naiv dar, pentru că pe atunci nu avea nicio înțelegere, Isus nu a spus nimic altceva și nici nu l-a combătut în mod direct. Odată, Isus a ținut o predică într-o sinagogă unde mulți oameni erau prezenți, inclusiv Petru. În predica Sa, Isus a spus: „Acela care va veni din veșnicie în veșnicie va face lucrarea de răscumpărare în timpul Epocii Harului,

pentru a răscumpăra toată omenirea de păcat, dar El nu va fi constrâns de nicio reglementare în călăuzirea omului afară din păcat. El va ieși din lege și va intra în Epoca Harului. El va răscumpăra întreaga omenire. El va păși înainte, din Epoca Legii în Epoca Harului, dar nimeni nu-L cunoaște pe Acela care a venit de la Iahve. Lucrarea pe care a făcut-o Moise a fost dată de Iahve; Moise a redactat legea datorită lucrării pe care o făcuse Iahve”. Odată ce acest lucru a fost spus, El a continuat: „Cei care desființează poruncile Epocii Harului în timpul Epocii Harului se vor întâlni cu dezastrul. Ei trebuie să stea în templu și să primească distrugerea lui Dumnezeu și focul va veni peste ei”. Faptul că a auzit aceste cuvinte a avut un oarecare efect asupra lui Petru și, pe parcursul unei perioade din experiența lui, Isus l-a păstorit și l-a susținut pe Petru, vorbind cu el de la inimă la inimă, ceea ce i-a dat lui Petru o înțelegere ceva mai bună a lui Isus. Gândindu-se, atunci, la ce predicase Isus în acea zi și la întrebarea pe care l-o pusese când se aflau în barca de pescuit, la răspunsul pe care îl dăduse Isus, precum și la modul în care zâmbise El, Petru a ajuns în sfârșit să înțeleagă totul. După aceea, Duhul Sfânt l-a luminat pe Petru și numai atunci a înțeles el că Isus era Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Înțelegerea lui Petru a venit din luminarea de către Duhul Sfânt, dar a existat un proces în înțelegerea lui. A fost prin punerea de întrebări, prin auzirea lui Isus predicând, apoi, prin primirea părtășiei speciale a lui Isus și a păstoririi Lui speciale, că a ajuns Petru să-și dea seama că Isus era Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Aceasta nu a fost dobândită peste noapte; a fost un proces, iar acest lucru a devenit un ajutor pentru el, în experiențele lui ulterioare. De ce nu a făcut Isus lucrarea de desăvârșire în alți oameni, ci doar în Petru? Pentru că numai Petru a înțeles că Isus era Fiul lui Dumnezeu Celui viu; nimeni altcineva nu știa acest lucru. Deși erau mulți ucenici care au știut multe în timpul lor de urmare a Lui, cunoașterea lor era superficială. Acesta este motivul pentru care Petru a fost ales de Isus ca specimen de a fi desăvârșit. Ce i-a spus Isus lui Petru atunci este ceea ce le spune El, astăzi, oamenilor a căror cunoaștere și intrare în viață trebuie să o atingă pe aceea a lui Petru. Este în concordanță cu această cerință și cu această cale că Dumnezeu îi va desăvârși pe toți. De ce li se cere oamenilor, astăzi, să aibă o credință reală și o iubire adevărată? Și voi trebuie să experimentați ce a experimentat Petru; roadele pe care le-a dobândit Petru, din experiențele sale, trebuie să se manifeste și în voi; iar durerea, pe care a pățit-o Petru, și voi trebuie să o pătimiți. Calea pe care mergeți este aceeași pe care a mers Petru. Durerea pe care o pătimiți este durerea pe care a pățit-o Petru. Când primiți slavă și când trăiți o viață reală, atunci trăiți imaginea lui Petru. Calea este aceeași, iar omul este desăvârșit urmând-o. Totuși, calibrul vostru este oarecum deficient în comparație cu acela al lui Petru, pentru că vremurile s-au schimbat și s-a schimbat și măsura stricăciunii oamenilor și pentru că Iudeea a fost un regat secular, cu o cultură antică. Prin urmare, voi trebuie să faceți tot ce vă stă în puteri ca să vă îmbunătățiți calibrul.

Petru a fost un om foarte sensibil, ager în tot ceea ce a făcut și, de asemenea, extrem de cinstit. A suferit multe eșecuri. Primul său contact cu societatea a avut loc la vârsta

de paisprezece ani, când se ducea la școală și la sinagogă. Avea mult entuziasm și era mereu dispus să participe la întâlniri. La vremea aceea, Isus nu Își începuse încă, în mod oficial, lucrarea; acesta era doar începutul Epocii Harului. Petru a început să intre în legătură cu figuri religioase, pe când avea paisprezece ani; până la vârsta de optsprezece ani a fost în contact cu elita religioasă dar, după ce a văzut haosul din culisele religiei, s-a retras. Văzând cât de vicleni, de șireți și de uneltitori erau acești oameni, a devenit extrem de dezgustat (așa lucra Duhul Sfânt la vremea aceea, ca să-l desăvârșească. El, mai ales, l-a mișcat și a făcut o lucrare specială asupra lui) și, astfel, s-a retras de la sinagogă la vârsta de optsprezece ani. Părinții l-au persecutat și nu au vrut să-l lase să creadă (ei erau diavoli și necredincioși). În cele din urmă, Petru a plecat de acasă și a călătorit peste tot, pescuind și predicând vreme de doi ani, timp în care a condus și un număr destul de impresionant de oameni. Acum ar trebui să poți vedea clar calea exactă pe care a luat-o Petru. Dacă poți să vezi clar calea lui Petru, atunci vei fi sigur despre lucrarea făcută astăzi, astfel încât să nu te plângi sau să fii pasiv ori să tânjești după ceva. Ar trebui să experimentezi starea de spirit a lui Petru la acea vreme: el era lovit de durere, el nu mai cerea un viitor sau vreo binecuvântare. El nu căuta profitul, fericirea, faima sau averea în lume; căuta doar să trăiască o viață extrem de plină de sens, pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu și a-l dedica Lui ceea ce avea el cel mai de preț. Atunci era mulțumit în inima lui. Adeseori, se ruga lui Isus cu următoarele cuvinte: „Doamne, Isuse Hristoase, Te-am iubit odată, dar nu Te-am iubit niciodată cu adevărat. Deși am spus că aveam încredere în Tine, nu Te-am iubit niciodată cu o inimă adevărată. Doar Te-am admirat, Te-am adorat și Ți-am dus dorul, dar nu Te-am iubit niciodată și nici nu am avut, cu adevărat, credință în Tine”. El s-a rugat constant pentru a lua decizia și a fost mereu încurajat de cuvintele lui Isus și și-a găsit motivația în ele. Mai târziu, după o perioadă de experiență, Isus l-a pus la încercare, provocându-l să tânjească după El mai departe. El a spus: „Doamne, Isuse Hristoase! Cât de mult îmi lipsești și cât mi-e de dor să Te privesc. Îmi lipsesc prea multe și nu pot să-Ți compensez iubirea. Te implor să mă iei curând. Când vei avea nevoie de mine? Când mă vei lua? Când voi privi, din nou, fața Ta? Nu doresc să mai trăiesc în acest trup, să devin, în continuare, stricat, și nici nu doresc să mă mai răzvrătesc. Sunt gata să-Ți dedic tot ce am, cât de repede pot, și nu doresc să Te mai întristez”. Așa se ruga el, dar nu știa, la vremea aceea, ce avea să desăvârșească Isus în el. În timpul agoniei încercării lui, Isus i-a apărut din nou și a spus: „Petre, doresc să te desăvârșesc, astfel încât să devii rod, unul care să fie cristalizarea desăvârșirii tale de către Mine și de care să Mă bucur. Poți să mărturisești, cu adevărat, pentru Mine? Ai făcut ce ți-am cerut Eu să faci? Ai trăit cuvintele pe care le-am spus? Tu M-ai iubit odată, dar chiar dacă M-ai iubit, M-ai trăit? Ce ai făcut pentru Mine? Recunoști că ești nevrednic de iubirea Mea, dar ce ai făcut pentru Mine?” Petru a văzut că nu făcuse nimic pentru Isus și și-a adus aminte de jurământul său anterior de a-și da viața lui Dumnezeu. Și, astfel, nu s-a mai plâns și, de atunci, rugăciunile lui au devenit mult mai bune. El se ruga, spunând: „Doamne, Isuse

Hristoase! O dată Te-am părăsit și Tu, de asemenea, m-ai părăsit o dată. Am petrecut un timp despărțiți și un timp împreună, în tovărășie. Cu toate acestea, Tu mă iubești mai mult decât orice altceva. M-am răzvrătit, în repetate rânduri, împotriva Ta și, în repetate rânduri, Te-am mâhnit. Cum pot să uit așa ceva? Țin mereu minte și nu uit niciodată lucrarea pe care ai făcut-o asupra mea și ceea ce mi-ai încredințat. Am făcut tot ce am putut pentru lucrarea pe care ai făcut-o asupra mea. Tu știi ce pot face și știi și ce rol pot juca. Îmi doresc să mă supun orchestrărilor Tale și Îți voi dedica tot ce am. Numai Tu știi ce pot face pentru Tine. Deși Satana m-a păcălit atât de mult și m-am răzvrătit împotriva Ta, eu cred că Tu nu mă ții minte pentru acele fărădelegi și că nu mă tratezi pe baza lor. Doresc să-Ți dedic Ție întreaga mea viață. Nu cer nimic și nici nu am alte speranțe sau planuri; doresc doar să acționez conform intenției Tale și voii Tale. Voi bea din paharul Tău amar și sunt al Tău ca să-mi poruncești”.

Voi trebuie să fiți clari cu privire la calea pe care mergeți; trebuie să fiți clari cu privire la calea pe care veți apuca în viitor, cu privire la ce va desăvârși Dumnezeu și la ce vi s-a încredințat. Într-o zi, probabil că veți fi puși la încercare și, când va veni acel moment, dacă veți fi capabili să vă inspirați din experiențele lui Petru, acest lucru va arăta că mergeți, cu adevărat, pe calea lui Petru. Petru a fost lăudat de Dumnezeu pentru adevărata lui credință și iubire, și pentru loialitatea lui față de Dumnezeu. Și a fost pentru cinstea lui și pentru dorul de Dumnezeu din inima lui, că Dumnezeu l-a desăvârșit. Dacă vei avea, cu adevărat, aceeași iubire și aceeași credință ca Petru, atunci Isus, cu siguranță, te va desăvârși.

Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire

Toți sunteți în toiul încercărilor și al rafinării. Cum ar trebui să-L iubiți pe Dumnezeu în timpul rafinării? După ce au experimentat rafinarea, oamenii pot să-L ofere laude sincere lui Dumnezeu și, în toiul rafinării, pot să vadă că le lipsesc foarte multe. Cu cât rafinarea ta este mai mare, cu atât mai mult poți renunța la trup; cu cât rafinarea oamenilor este mai mare, cu atât mai mare este dragostea lor pentru Dumnezeu. Asta e ceea ce ar trebui să înțelegeți. De ce trebuie să fie purificați oamenii? Ce efect urmărește să atingă acest lucru? Care este semnificația lucrării de rafinare a lui Dumnezeu în om? Dacă Îl cauți cu adevărat pe Dumnezeu, atunci, experimentând purificarea Sa până la un anumit punct, vei simți că este extrem de bine și este de maximă necesitate. Cum ar trebui să-L iubească omul pe Dumnezeu în timpul rafinării? Prin folosirea hotărârii de a-L iubi pe Dumnezeu pentru a accepta rafinarea Lui: în timpul rafinării, ești chinuit pe dinăuntru, ca și cum un cuțit ar fi răsucit în inima ta, totuși ești dispus să-L mulțumești pe Dumnezeu folosindu-ți inima care-L iubește, și nu ești dispus să te îngrijești de trup. Aceasta este ceea ce se înțelege prin practicarea iubirii față de

Dumnezeu. Durerea din interiorul tău și suferința ta au atins un anumit punct, totuși încă ești dispus să vii în fața lui Dumnezeu și să te rogi, spunând: „O, Dumnezeule! Nu Te pot părăsi. Deși este întuneric în mine, doresc să Te mulțumesc; îmi cunoști inima și aș vrea să investești mai mult din dragostea Ta în mine”. Aceasta este practica din timpul rafinării. Dacă folosești iubirea față de Dumnezeu ca temelie, rafinarea te poate aduce mai aproape de Dumnezeu și te poate face mai familiar cu Dumnezeu. De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți predai inima înaintea lui Dumnezeu. Dacă îți oferi și îți pui inima înaintea lui Dumnezeu, atunci în timpul rafinării îți va fi imposibil să Îl tăgăduiești pe Dumnezeu sau să Îl abandonezi. În felul acesta, relația ta cu Dumnezeu va deveni tot mai apropiată și mai normală, iar comuniunea ta cu Dumnezeu va deveni tot mai frecventă. Dacă practici întotdeauna în acest fel, atunci vei petrece mai mult timp în lumina lui Dumnezeu și mai mult timp sub îndrumarea cuvintelor Sale. Vor exista, de asemenea, tot mai multe schimbări în firea ta, iar cunoștințele tale se vor înmulți zi după zi. Când va veni ziua în care încercările lui Dumnezeu se vor abate brusc asupra ta, nu numai că vei putea să stai de partea lui Dumnezeu, ci vei putea și să fii mărturie pentru Dumnezeu. În acel moment, vei fi ca Iov și Petru. După ce ai fost mărturie pentru Dumnezeu, Îl vei iubi cu adevărat și îți vei da viața bucuros pentru El; vei fi martorul lui Dumnezeu și o persoană care este iubită de Dumnezeu. Dragostea care a experimentat rafinarea este puternică, iar nu slabă. Indiferent de momentul sau modul în care Dumnezeu te supune încercărilor Sale, tu ești capabil să nu-ți pese dacă trăiești sau mori, să dai cu bucurie totul la o parte pentru Dumnezeu și să înduri fericit orice pentru Dumnezeu – astfel dragostea ta va fi curată și credința ta reală. Numai atunci vei fi cineva care este într-adevăr iubit de către Dumnezeu și care a fost cu adevărat desăvârșit de către Dumnezeu.

Dacă oamenii cad sub influența Satanei, ei nu au înăuntrul lor nicio iubire față de Dumnezeu, iar viziunile, dragostea și fermitatea lor anterioare au dispărut. Oamenii obișnuiau să simtă că ar fi trebuit să sufere pentru Dumnezeu, dar astăzi cred că este rușinos să faci asta și nu duc lipsă de plângeri. Aceasta este lucrarea Satanei, un semn că omul a căzut sub domeniul Satanei. Dacă te confrunți cu această stare, trebuie să te rogi și să o răstorni cât de repede poți – asta te va proteja împotriva atacurilor Satanei. În timpul purificării chinuitoare, omul poate să cadă foarte ușor sub influența Satanei, așadar, cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu în timpul unei astfel de rafinări? Ar trebui să-ți aduni voința, să-ți așezi inima înaintea lui Dumnezeu și să Îi dedici până la ultima clipă din timpul tău. Indiferent de modul în care Dumnezeu te rafinează, ar trebui să poți pune în practică adevărul pentru a împlini voia Sa și ar trebui să-ți asumi răspunderea de a-L căuta pe Dumnezeu și de a căuta comuniunea. În momente ca acestea, cu cât ești mai pasiv, cu atât va crește latura ta negativă și cu atât mai ușor îți va fi să regrezezi. Când este necesar să îți îndeplinești funcția, deși nu o îndeplinești cum trebuie, faci tot ceea ce poți, și faci acest lucru folosind nimic mai mult decât iubirea ta față de Dumnezeu; indiferent de ceea ce spun ceilalți – fie că spun că ai făcut bine,

sau că ai făcut rău – intențiile tale sunt corecte și nu ești neprihănit de sine, deoarece acționezi în numele lui Dumnezeu. Când alții te interpretează greșit, ești capabil să te rogi lui Dumnezeu și să spui: „O, Dumnezeule! Nu cer ca alții să mă tolereze sau să mă trateze bine, și nici să mă înțeleagă sau să mă aprobe. Cer doar să Te pot iubi în inima mea, să fiu nestingherit în inima mea, iar conștiința mea să fie clară. Nu cer ca alții să mă laude sau să mă stimeze foarte mult; eu caut doar să Te mulțumesc din inima mea; îmi îndeplinesc rolul făcând tot ce pot, și deși sunt nesăbuit și stupid, de calibru slab și orb, știu că Tu ești minunat și sunt dispus să-Ți dedic Ție tot ce am”. De îndată ce te rogi în acest fel, dragostea ta pentru Dumnezeu iese la lumină și tu te simți mult mai ușurat în inima ta. Aceasta este ceea ce se înțelege prin practicarea iubirii față de Dumnezeu. Pe măsură ce experimentezi, vei eșua de două ori și vei reuși o dată, dacă nu cumva vei eșua de cinci ori și vei reuși de două ori, și, pe măsură ce experimentezi în acest fel, numai prin eșec vei putea vedea frumusețea lui Dumnezeu și vei descoperi ce lipsește în tine. Când întâmpini din nou astfel de situații, ar trebui să fii precaut, să-ți temperezi pașii și să te rogi mai des. Vei dezvolta treptat capacitatea de a triumfa în astfel de situații. Când se întâmplă acest lucru, rugăciunile tale au fost eficiente. Când vezi că de data aceasta ai avut succes, vei fi foarte mulțumit în interiorul tău, și când te rogi, vei putea să-L simți pe Dumnezeu și că prezența Duhului Sfânt nu te-a părăsit – și numai atunci vei ști cum lucrează Dumnezeu înăuntrul tău. Practicarea în acest fel îți va oferi o cale de a experimenta. Dacă nu pui adevărul în practică, atunci vei fi lipsit de prezența Duhului Sfânt în tine. Dar dacă pui adevărul în practică atunci când întâmpini lucrurile așa cum sunt, deși suferi în interior, Duhul Sfânt va fi cu tine după aceea, vei putea să simți prezența lui Dumnezeu atunci când te rogi, vei avea puterea de a practica cuvintele lui Dumnezeu și, în timpul comuniunii cu frații și surorile tale, nu va exista nimic care să-ți apese conștiința și te vei simți în pace și, astfel, vei putea aduce la lumină ceea ce ai făcut. Indiferent de ceea ce spun alții, vei fi în stare să ai o relație normală cu Dumnezeu, nu vei fi constrâns de ceilalți, te vei ridica mai presus de orice – și, prin asta, vei demonstra că practicarea cuvintelor lui Dumnezeu a fost eficientă.

Cu cât rafinarea lui Dumnezeu este mai mare, cu atât inimile oamenilor sunt mai capabile să-L iubească pe Dumnezeu. Chinul din inimile lor este benefic pentru viețile lor, ei sunt mai capabili să fie în pace înaintea lui Dumnezeu, relația lor cu Dumnezeu este mai apropiată și sunt mai în măsură să vadă dragostea supremă a lui Dumnezeu și mântuirea Lui supremă. Petru a experimentat rafinarea de sute de ori, iar Iov a trecut prin multe încercări. Dacă doriți să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu, și voi trebuie să suferiți rafinarea de sute de ori; numai dacă treceți prin acest proces și vă bazați pe acest pas, veți putea să mulțumiți voia lui Dumnezeu și să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu. Rafinarea este cel mai bun mijloc prin care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni; numai rafinarea și încercările amare pot scoate la iveală adevărata dragoste pentru Dumnezeu din inimile oamenilor. Fără greutate, oamenii sunt lipsiți de adevărata dragoste pentru Dumnezeu; dacă nu sunt testați în interior și nu sunt cu adevărat supuși rafinării, atunci

inimile lor vor fi mereu în derivă în exterior. După ce ai fost rafinat până la un anumit punct, îți vei vedea propriile slăbiciuni și dificultăți, vei vedea cât de multe îți lipsesc și că nu ești în stare să depășești numeroasele probleme cu care te confrunți și vei vedea cât de mare este neascultarea ta. Numai în timpul încercărilor oamenii sunt capabili să-și cunoască într-adevăr stările reale; încercările îi fac pe oameni mai capabili să fie desăvârșiți.

În timpul vieții sale, Petru a experimentat rafinarea de sute de ori și a suferit multe suplicii chinuitoare. Această rafinare a devenit temelia iubirii sale supreme pentru Dumnezeu și cea mai importantă experiență a întregii sale vieți. Faptul că el a putut să aibă o iubire supremă pentru Dumnezeu s-a datorat, într-un anumit sens, hotărârii sale de a-L iubi pe Dumnezeu; mai important, totuși, s-a datorat rafinării și suferinței pe care le-a îndurat. Această suferință a devenit călăuza sa pe calea iubirii de Dumnezeu și lucrul cel mai memorabil pentru el. Dacă oamenii nu trec prin durerea rafinării când Îl iubesc pe Dumnezeu, atunci dragostea lor este plină de impurități și de preferințele lor; o astfel de iubire este plină de ideile Satanei și pur și simplu incapabilă de a mulțumi voia lui Dumnezeu. Să ai hotărârea de a-L iubi pe Dumnezeu nu este același lucru cu a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Chiar dacă tot ceea ce gândesc în inimile lor este de dragul de a-L iubi și a-L mulțumi pe Dumnezeu, și chiar dacă gândurile lor par să fie în întregime dedicate lui Dumnezeu și golite de orice idei umane, totuși, când gândurile lor sunt aduse înaintea lui Dumnezeu, El nu laudă și nu binecuvântează astfel de gânduri. Chiar și atunci când oamenii au înțeles pe deplin toate adevărurile – când au ajuns să le cunoască pe toate – acest lucru nu se poate considera un semn al iubirii de Dumnezeu, nu se poate spune că acești oameni Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. În ciuda faptului că au înțeles multe adevăruri fără a trece prin rafinare, oamenii sunt incapabili să pună aceste adevăruri în practică; numai în timpul rafinării, oamenii pot înțelege adevăratul sens al acestor adevăruri, numai atunci oamenii pot aprecia cu adevărat înțelesul lor lăuntric. În momentul acela, când ei încearcă din nou, pot să pună adevărurile în practică în mod corespunzător și în conformitate cu voia lui Dumnezeu; în acel moment, ideile lor lumești sunt diminuate, corupția lor omenească este redusă, iar emoțiile lor omenești sunt diminuate; numai în momentul acela practica lor este o adevărată manifestare a dragostei de Dumnezeu. Efectul adevărului iubirii față de Dumnezeu nu este atins prin cunoștințe rostite sau prin deschiderea mentală, și nici nu poate fi atins doar prin înțelegerea acestui adevăr. Este nevoie ca oamenii să plătească un preț, să înfrunte multă amărăciune în timpul rafinării, și numai atunci dragostea lor va deveni pură și după inima lui Dumnezeu. În cerința Sa ca omul să-L iubească, Dumnezeu nu pretinde ca omul să-L iubească punând pasiune sau propria voință; numai prin loialitate și folosirea adevărului pentru a-L sluji, omul Îl poate iubi cu adevărat. Dar omul trăiește în mijlocul corupției, și astfel, este incapabil să folosească adevărul și loialitatea pentru a-L sluji pe Dumnezeu. El este fie prea pasionat de Dumnezeu, fie prea rece și nepăsător; fie Îl iubește pe Dumnezeu până la extrem, fie Îl urăște până la extrem. Cei care trăiesc în mijlocul corupției, trăiesc întotdeauna între aceste două extreme,

viețuind întotdeauna după propria voință, și totuși crezând că au dreptate. Deși am atras atenția asupra acestui fapt în repetate rânduri, oamenii sunt incapabili să-l ia în serios, să-i înțeleagă pe deplin importanța, și astfel trăiesc în mijlocul credinței de autoamăgire, în iluzia iubirii față de Dumnezeu care se bazează pe propria lor voință. De-a lungul istoriei, pe măsură ce omenirea s-a dezvoltat și epocile au trecut, cerințele lui Dumnezeu de la om au devenit tot mai ridicate și El a cerut din ce în ce mai mult ca omul să fie categoric în privința Lui. Cu toate acestea, cunoștințele omului despre Dumnezeu au devenit din ce în ce mai nedesluite și mai abstracte, iar dragostea lui față de Dumnezeu a devenit concomitent din ce în ce mai impură. Starea omului și tot ce face el sunt tot mai mult în contradicție cu voia lui Dumnezeu, pentru că omul a devenit din ce în ce mai profund corupt de Satana. Acest lucru cere ca Dumnezeu să facă o lucrare de mântuire mai multă și mai mare. Omul este din ce în ce mai exigent în cerințele sale față de Dumnezeu, iar dragostea lui față de Dumnezeu se micșorează neîncetat. Oamenii trăiesc în neascultare, fără adevăr, ei trăiesc vieți lipsite de umanitate; nu numai că nu au nici cea mai mică iubire față de Dumnezeu, dar sunt plini de neascultare și împotrivire. Deși ei cred că au deja iubirea supremă pentru Dumnezeu și că nu ar putea fi mai binevoitori față de El, Dumnezeu nu crede astfel. Îi este foarte clar cât de întinată este dragostea omului față de El și nu Și-a schimbat niciodată părerea despre om ca urmare a măgulirii acestuia, nici nu a răsplătit vreodată bunăvoința omului ca rezultat al devotamentului său. Spre deosebire de om, Dumnezeu este capabil să diferențieze: El știe cine Îl iubește cu adevărat și cine nu, și în loc să fie copleșit cu fervoare și să Se piardă din pricina impulsului de moment al omului, El îl tratează pe om în funcție de substanța și comportamentul acestuia. La urma urmei, Dumnezeu este Dumnezeu, și El are demnitatea și înțelegerea Sa; omul este, în definitiv, om, iar capul lui Dumnezeu nu va fi întors de iubirea omului, care este în contradicție cu adevărul. Dimpotrivă, El tratează tot ce face omul în mod corespunzător.

Confruntat cu starea omului și cu atitudinea sa față de Dumnezeu, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare, permițându-i omului să aibă deopotrivă atât cunoștințe despre El și ascultare față de El, cât și dragoste și mărturie. Astfel, omul trebuie să experimenteze rafinarea sa de către Dumnezeu, precum și judecata, tratarea și emondarea sa, fără de care omul nu L-ar cunoaște niciodată pe Dumnezeu și nu ar fi niciodată capabil să-L iubească și să fie mărturie pentru El cu adevărat. Rafinarea omului de către Dumnezeu nu este doar de dragul unui efect unilateral, ci de dragul unui efect cu multiple fațete. Doar în acest fel Dumnezeu înfăptuiește lucrarea de rafinare în cei care doresc să caute adevărul, pentru ca hotărârea și dragostea lor să fie desăvârșite de către Dumnezeu. Pentru cei care doresc să caute adevărul și care tânjesc după Dumnezeu, nimic nu este mai semnificativ sau de mai mare ajutor decât o asemenea rafinare. Firea lui Dumnezeu nu este atât de ușor cunoscută sau înțeleasă de către om, căci Dumnezeu, în cele din urmă, este Dumnezeu. Până la urmă, este imposibil ca Dumnezeu să aibă aceeași fire ca omul și, astfel, nu este ușor pentru om să Îl cunoască firea. Adevărul nu este deținut

În mod inerent de către om și nu este ușor de înțeles de cei care au fost corupți de către Satana; omul este lipsit de adevăr și lipsit de hotărârea de a pune adevărul în practică, și dacă nu suferă și nu este rafinat sau judecat, atunci hotărârea lui nu va fi niciodată desăvârșită. Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare și tratare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună înțelegere a voii Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării. Toată lucrarea pe care o face Dumnezeu în om are propriile scopuri și semnificații; Dumnezeu nu face o lucrare fără sens, și nici nu face o lucrare care este lipsită de beneficii pentru om. Rafinarea nu înseamnă îndepărtarea oamenilor din fața lui Dumnezeu, nici nu înseamnă distrugerea lor în iad. Mai degrabă, înseamnă schimbarea firii omului în timpul rafinării, schimbarea intențiilor sale, a vechilor sale păreri, schimbarea dragostei lui pentru Dumnezeu și schimbarea întregii sale vieți. Rafinarea este o adevărată testare a omului și o formă de pregătire reală, și numai în timpul rafinării iubirea lui poate servi funcției sale inerente.

Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui

Esența credinței majorității oamenilor în Dumnezeu este convingere religioasă: ei sunt incapabili de a-L iubi pe Dumnezeu și pot doar să-L urmeze pe Dumnezeu precum un robot, incapabili de a tânji cu adevărat după Dumnezeu sau a-L adora. Ei doar Îl urmează în tăcere. Mulți oameni cred în Dumnezeu, dar există foarte puțini care Îl iubesc pe Dumnezeu; ei doar Îl „venerează” pe Dumnezeu pentru că le este teamă de o catastrofă, sau Îl „admiră” pe Dumnezeu pentru că El este mare și puternic – dar în venerația și admirația lor nu există iubire sau tânjire adevărată. În experiențele lor, ei caută detaliile puțin importante ale adevărului sau niște mistere nesemnificative. Majoritatea oamenilor doar urmează, căutând să capete binecuvântări în ape tulburi; ei nu caută adevărul, nici nu l se supun cu adevărat lui Dumnezeu pentru a primi binecuvântările Lui. Viața credinței tuturor oamenilor în Dumnezeu este lipsită de semnificație, este fără valoare și în ea sunt considerațiile și țelurile lor; ei nu cred în Dumnezeu pentru a-L iubi pe Dumnezeu, ci pentru a fi binecuvântați. Mulți oameni acționează după cum vor, fac orice vor și nu se gândesc niciodată la interesele lui Dumnezeu sau dacă ceea ce fac ei este în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu pot obține credință adevărată, cu atât mai puțin iubirea de Dumnezeu. Esența lui Dumnezeu nu este doar pentru ca omul să creadă în ea; este, mai mult decât atât, pentru ca omul să o iubească. Dar mulți dintre aceia care cred în Dumnezeu sunt

incapabili de a descoperi acest „secret”. Oamenii nu îndrăznesc să-L iubească pe Dumnezeu, nici nu încearcă să-L iubească. Ei nu au descoperit niciodată că există atât de multe lucruri care sunt adorabile la Dumnezeu; ei nu au descoperit niciodată că Dumnezeu este Dumnezeul care iubește omul și că El este pentru om Dumnezeul ce trebuie iubit. Frumusețea lui Dumnezeu este exprimată în lucrarea Sa: doar când experimentează lucrarea Sa pot oamenii să-L descopere frumusețea; doar în experiențele lor actuale pot ei să aprecieze frumusețea lui Dumnezeu; și fără a o observa în viața reală, nimeni nu poate descoperi frumusețea lui Dumnezeu. Există atât de multe lucruri de iubit la Dumnezeu, dar fără a interacționa efectiv cu El, oamenii sunt incapabili să le descopere. Ceea ce înseamnă că, dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, oamenii ar fi fost incapabili să interacționeze cu adevărat cu El, și dacă ei ar fi incapabili să interacționeze cu adevărat cu El, ei, de asemenea, ar fi incapabili să Îi experimenteze lucrarea – și astfel, iubirea lor pentru Dumnezeu ar fi contaminată cu multă falsitate și imaginație. Iubirea pentru Dumnezeu din ceruri nu este la fel de reală ca iubirea pentru Dumnezeul de pe pământ, căci cunoașterea lui Dumnezeu din ceruri de către oameni este construită pe închipuirile lor, mai degrabă decât pe ceea ce au văzut cu proprii lor ochi și ce au experimentat ei personal. Când Dumnezeu vine pe pământ, oamenii pot să Îi privească faptele reale și frumusețea Sa și ei pot vedea totul din firea Sa practică și normală, toate acestea fiind de o mie de ori mai reale decât cunoașterea lui Dumnezeu din cer. Indiferent cât de mult oamenii Îl iubesc pe Dumnezeu din cer, nu există nimic real la această iubire și este plină de idei umane. Indiferent cât de mică este iubirea lor pentru Dumnezeu de pe pământ, iubirea lor este reală; chiar dacă există doar puțin din ea, ea este tot reală. Dumnezeu îi face pe oameni să Îl cunoască prin lucrare adevărată, și prin această cunoaștere El le câștigă dragostea. Este ca și cu Petru: dacă el nu ar fi trăit cu Isus, ar fi fost imposibil pentru el să-L adore pe Isus. La fel era și loialitatea sa către Isus, construită pe interacțiunea lui cu Isus. Pentru a-l face pe om să-L iubească, Dumnezeu a venit printre oameni și trăiește împreună cu oamenii și tot ceea ce îl face pe om să vadă și să experimenteze este realitatea lui Dumnezeu.

Dumnezeu utilizează realitatea și apariția faptelor pentru a-i desăvârși pe oameni; cuvintele lui Dumnezeu îndeplinesc o parte din desăvârșirea de către El a oamenilor și aceasta este lucrarea de îndrumare și deschidere a căii. Ceea ce înseamnă că în cuvintele lui Dumnezeu trebuie să găsești calea de a practica și cunoașterea viziunilor. Prin înțelegerea acestor lucruri, omul va avea o cale și viziuni în practica lui efectivă și va fi capabil să dobândească luminarea prin cuvintele lui Dumnezeu; el va fi capabil să înțeleagă că aceste lucruri au venit de la Dumnezeu și în stare să discearnă multe. După ce a înțeles, omul trebuie să intre imediat în această realitate și trebuie să utilizeze cuvintele lui Dumnezeu pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu în viața lui adevărată. Dumnezeu te va călăuzi în toate lucrurile și îți va da o cale de a practica și te va face să simți că El este deosebit de minunat și îți va permite să vezi că fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu în tine este menit să te desăvârșească. Dacă dorești să vezi iubirea lui Dumnezeu, dacă dorești să

experimentezi cu adevărat iubirea lui Dumnezeu, atunci trebuie să te afunzi adânc în realitate, să te afunzi adânc în viața reală și să vezi că tot ceea ce face Dumnezeu este iubire și mântuire, că tot ceea ce face El este să le permită oamenilor să lase în urmă ceea ce este necurat și să rafineze lucrurile dinlăuntrul omului care nu pot să mulțumească voia lui Dumnezeu. Dumnezeu utilizează cuvinte pentru a-l aproviziona pe om; El rânduiește împrejurările vieții reale ca oamenii să experimenteze, iar dacă oamenii mănâncă și beau multe din cuvintele lui Dumnezeu, atunci când ei le pun într-adevăr în practică, ei pot rezolva toate dificultățile din viețile lor utilizând multe cuvinte ale lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că trebuie să ai cuvintele lui Dumnezeu pentru a te afunda adânc în realitate; dacă nu mănânci și nu bei cuvintele lui Dumnezeu și ești fără lucrarea lui Dumnezeu, atunci nu vei avea nicio cale în viața reală. Dacă nu mănânci sau nu bei cuvintele lui Dumnezeu, atunci vei fi confuz când ți se va întâmpla ceva. Tu știi doar că ar trebui să Îl iubești pe Dumnezeu, dar ești incapabil de orice diferențiere și nu ai nicio cale de a practica; ești zăpăcit și confuz și uneori chiar crezi că prin satisfacerea trupului Îl mulțumești pe Dumnezeu – toate acestea fiind consecința nemâncatului și nebăutului cuvintelor lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că dacă ești fără ajutorul cuvintelor lui Dumnezeu și doar bâjbâi în cadrul realității, atunci ești fundamental incapabil de a găsi calea de practicare. Astfel de oameni pur și simplu nu înțeleg ceea ce înseamnă să crezi în Dumnezeu, cu atât mai puțin înțeleg ce înseamnă să Îl iubești pe Dumnezeu. Dacă, utilizând luminarea și îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, deseori te rogi și explorezi și cauți, iar prin acestea descoperi ceea ce ar trebui să pui în practică, găsești oportunități pentru lucrarea Duhului Sfânt, cooperezi cu adevărat cu Dumnezeu și nu ești zăpăcit și confuz, atunci vei avea o cale în viața reală și Îl vei mulțumi cu adevărat pe Dumnezeu. Când L-ai mulțumit pe Dumnezeu, în interiorul tău va exista ghidarea lui Dumnezeu și vei fi în special binecuvântat de Dumnezeu, ceea ce îți va da un sentiment de bucurie: te vei simți deosebit de onorat că L-ai mulțumit pe Dumnezeu, te vei simți deosebit de luminos în interior, și în inima ta vei fi limpede și plin de pace. Conștiința ta va fi consolată și liberă de acuzații și te vei simți plăcut pe dinăuntru când îi vei vedea pe frații și surorile tale. Aceasta este ceea ce înseamnă să te bucuri de iubirea lui Dumnezeu și doar aceasta înseamnă să te bucuri cu adevărat de Dumnezeu. Plăcerea oamenilor legată de iubirea lui Dumnezeu este obținută prin experimentare: prin experimentarea greutăților și experimentarea punerii adevărului în practică, ei câștigă binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă doar spui că Dumnezeu te iubește cu adevărat, că Dumnezeu a plătit într-adevăr un preț mare de dragul oamenilor, că El a rostit blând și cu răbdare atât de multe cuvinte și că întotdeauna salvează oamenii, rostirea acestor cuvinte de către tine este doar o parte a beneficiii tale de Dumnezeu. Totuși, un beneficiu mai mare – un beneficiu real – este când oamenii pun adevărul în practică în viața lor reală, după care sunt plini de pace și limpezi în inimile lor. Ei se vor simți deosebit de impresionați și vor simți că Dumnezeu este cel mai adorabil. Vei simți că prețul pe care l-ai plătit e mai mult decât corect. După ce ai plătit un preț mare în eforturile tale, vei fi deosebit de luminos în interior: vei simți că te bucuri cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu și vei înțelege că Dumnezeu a

făcut lucrarea de mântuire în oameni, că rafinarea oamenilor de către El este menită să-i purifice și că Dumnezeu încearcă oamenii pentru a testa dacă ei Îl iubesc cu adevărat. Dacă întotdeauna pui adevărul în practică în acest mod, atunci, treptat, vei dezvolta o cunoaștere clară a unei mari părți a lucrării lui Dumnezeu și, în acel moment, vei simți că, înaintea ta, cuvintele lui Dumnezeu sunt clare precum cristalul. Dacă poți înțelege cu claritate multe adevăruri, vei simți că toate lucrurile sunt ușor de pus în practică, că poți depăși orice problemă și orice ispită și vei vedea că nimic nu este o problemă pentru tine, ceea ce te va face să te simți atât de liber și eliberat. În acest moment, te vei bucura de iubirea lui Dumnezeu și iubirea adevărată a lui Dumnezeu va fi coborât asupra ta. Dumnezeu îi binecuvântează pe aceia care au viziuni, care au adevărul, care au cunoaștere și care Îl iubesc cu adevărat. Dacă oamenii doresc să privească iubirea lui Dumnezeu, ei trebuie să pună adevărul în practică în viața reală, ei trebuie să fie dispuși să îndure durere și să abandoneze ceea ce iubesc pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și, în ciuda lacrimilor din ochii lor, trebuie să fie totuși capabili să mulțumească inima lui Dumnezeu. În acest mod, Dumnezeu te va binecuvânta cu siguranță și dacă înduri greutăți precum acestea, ele vor fi urmate de lucrarea Duhului Sfânt. Prin viața reală și prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, oamenii sunt capabili să vadă frumusețea lui Dumnezeu și doar dacă ei au gustat iubirea lui Dumnezeu pot să-L iubească cu adevărat.

Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu iubesc adevărul și, cu cât cei care iubesc adevărul îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult au parte de adevăr; cu cât îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult au iubirea lui Dumnezeu; și cu cât îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult sunt binecuvântați de Dumnezeu. Dacă întotdeauna practici în acest mod, iubirea lui Dumnezeu pentru tine îți va permite treptat să vezi, tot așa cum Petru a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu: Petru a spus că Dumnezeu nu are doar înțelepciunea de a crea cerurile și pământul și toate lucrurile, ci, mai mult decât atât, că El are și înțelepciunea de a face o lucrare reală în oameni. Petru a spus că El nu este doar vrednic de iubirea oamenilor datorită creării de către El a cerurilor și pământului și a tuturor lucrurilor ci, mai mult decât atât, datorită abilității Sale de a crea omul, de a salva omul, de a face omul desăvârșit și de a dăruia iubirea Sa omului. La fel, Petru a spus că există multe în El care sunt vrednice de iubirea omului. Petru l-a spus lui Isus: „Oare crearea cerurilor și a pământului și a tuturor lucrurilor este singurul motiv pentru care meriți iubirea oamenilor? Există mai multe în Tine care sunt adorabile, Tu acționezi și te miști în viața reală, Duhul Tău mă atinge în interior, mă disciplinezi, îmi aduci reproșuri – aceste lucruri sunt chiar mai vrednice de iubirea oamenilor”. Dacă dorești să vezi și să experimentezi iubirea lui Dumnezeu, atunci trebuie să explorezi și să cauți în viața reală și trebuie să fii dispus să dai la o parte propriul trup. Trebuie să iei această hotărâre. Trebuie să fii o persoană cu hotărâre, care este capabilă să Îl mulțumească pe Dumnezeu în toate lucrurile, fără a fi leneș sau a tânji după plăcerile trupului, trăind nu pentru trup, ci pentru Dumnezeu. Pot exista momente când nu Îl mulțumești pe Dumnezeu. Aceasta este pentru că nu înțelegi voia lui Dumnezeu; data viitoare, chiar

dacă va presupune un efort mai mare, trebuie să-L mulțumești pe El și nu trebuie să mulțumești trupul. Când experimentezi în acest mod, tu vei fi ajuns să-L cunoști pe Dumnezeu. Vei vedea că Dumnezeu poate crea cerurile și pământul și toate lucrurile, că El S-a întrupat pentru ca oamenii să Îl vadă și să interacționeze cu El cu adevărat și; vei vedea că El este capabil să meargă printre oameni și că Duhul Său poate să îi desăvârșească pe oameni în viața reală, permițându-le să Îl vadă frumusețea și să Îl experimenteze disciplina, muștrarea și binecuvântările Sale. Dacă întotdeauna experimentezi în acest mod, în viața reală vei fi inseparabil de Dumnezeu și dacă într-o zi, relația ta cu Dumnezeu încetează să fie normală, tu vei fi capabil să înduri reproșul și să simți remușcări. Când ai o relație normală cu Dumnezeu, nu vei dori niciodată să Îl părăsești pe Dumnezeu, și dacă într-o zi Dumnezeu spune că te va părăsi, tu te vei teme și vei spune că preferi să mori decât să fii părăsit de Dumnezeu. De îndată ce ai aceste emoții, vei simți că ești incapabil de a-L părăsi pe Dumnezeu și în acest mod vei avea o bază și te vei bucura cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu.

Oamenii deseori vorbesc despre a-L lăsa pe Dumnezeu să fie viața lor, dar încă mai au de experimentat până acolo. Tu doar spui că Dumnezeu este viața ta, că El te ghidează în fiecare zi, că mănânci și bei cuvintele Sale în fiecare zi și că te rogi la El în fiecare zi și, astfel, El a devenit viața ta. Cunoașterea acelor care spun aceasta este foarte superficială. În mulți oameni nu există o bază; cuvintele lui Dumnezeu au fost plantate în interiorul lor, dar încă nu au încolțit, cu atât mai puțin nu au făcut vreun rod. Astăzi, în ce măsură ai experimentat? Doar acum, după ce Dumnezeu te-a forțat să ajungi până aici, simți că nu Îl poți părăsi pe Dumnezeu. Într-o zi, după ce experiența ta a ajuns până la un anumit punct, dacă Dumnezeu te-ar face să pleci, nu ai putea să o faci. Întotdeauna vei simți că nu poți fi fără Dumnezeu în interiorul tău; poți fi fără un soț, soție sau copii, fără o familie, fără o mamă sau un tată, fără plăcerile trupului, dar nu poți fi fără Dumnezeu. Să fii fără Dumnezeu ar fi precum pierderea vieții tale, nu vei fi capabil să trăiești fără Dumnezeu. Când ai experimentat până la acest punct, îți vei atinge ținta credinței în Dumnezeu și în acest mod Dumnezeu va fi devenit viața ta, El va fi devenit baza existenței tale. Nu vei mai fi în stare niciodată să Îl părăsești pe Dumnezeu. Când ai experimentat în măsura aceasta, te vei fi bucurat cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu și, când vei avea o relație destul de strânsă cu Dumnezeu, El va fi viața ta, iubirea ta și, în acel moment, te vei ruga la Dumnezeu și vei spune: „O, Dumnezeule! Nu Te pot părăsi, Tu ești viața mea, pot rezista fără orice altceva – dar fără Tine, nu pot continua să trăiesc”. Aceasta este statura adevărată a oamenilor; este viața reală. Unii oameni au fost forțați să meargă atât de departe precum au făcut-o astăzi: trebuie să continue indiferent dacă vor sau nu, și ei simt întotdeauna c-ar fi prinși între ciocan și nicovală. Trebuie să experimentezi astfel încât Dumnezeu să fie viața ta, astfel încât dacă Dumnezeu ar fi luat din inima ta, ar fi ca și cum ți-ai pierde viața; Dumnezeu trebuie să fie viața ta și tu trebuie să fii incapabil să-L părăsești. În acest mod, tu Îl vei fi experimentat de fapt pe Dumnezeu și în acest moment, când Îl iubești pe Dumnezeu, Îl

vei iubi cu adevărat pe Dumnezeu și va fi o iubire unică, pură. Într-o zi, când experiențele tale sunt astfel încât viața ta a atins un anumit punct, când te rogi la Dumnezeu și mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, nu vei putea să Îl părăsești pe Dumnezeu în sinea ta și, nici nu vei putea să Îl uiți, chiar dacă ai vrea. Dumnezeu va fi devenit viața ta; poți uita lumea, îți poți uita soția, soțul sau copiii, dar îți va fi greu să Îl uiți pe Dumnezeu – ar fi imposibil să faci asta, aceasta este viața ta adevărată și iubirea ta adevărată pentru Dumnezeu. Când iubirea oamenilor față de Dumnezeu a atins un anumit punct, iubirea lor pentru niciun alt lucru nu este egală cu iubirea lor față de Dumnezeu; iubirea lor față de Dumnezeu este pe primul loc. În acest mod, ești capabil să renunți la orice altceva și ești dispus să accepți toată tratarea și emondarea din partea lui Dumnezeu. Când vei obține o iubire față de Dumnezeu care le depășește pe toate celelalte, vei trăi în realitate și în iubirea lui Dumnezeu.

De îndată ce Dumnezeu devine viața din interiorul oamenilor, ei devin incapabili de a-L părăsi pe Dumnezeu. Nu este aceasta fapta lui Dumnezeu? Nu există mărturie mai mare! Dumnezeu a lucrat până la un anumit punct; El a spus ca oamenii să facă servicii, să fie muștrați sau să moară, iar oamenii nu au dat înapoi, ceea ce arată că ei au fost cuceriti de Dumnezeu. Oamenii care au adevărul sunt cei care, în experiențele lor reale, își pot păstra poziția privind mărturia lor, pot rămâne neclintiți în poziția lor, să stea de partea lui Dumnezeu, fără a se retrage, și care pot avea o relație normală cu oamenii care-L iubesc pe Dumnezeu, care, atunci când li se întâmplă lucruri, sunt capabili să l se supună total lui Dumnezeu și pot să l se supună lui Dumnezeu până la moarte. Practica și revelațiile tale din viața reală sunt o mărturie a lui Dumnezeu, acestea sunt modul de a trăi al omului și mărturia lui Dumnezeu și aceasta înseamnă cu adevărat a te bucura de iubirea lui Dumnezeu; când ai experimentat până la acest punct, efectul dorit va fi fost obținut. Ești dominat de un mod adevărat de a trăi și fiecare acțiune a ta este privită cu admirație de alții. Hainele și înfățișarea ta exterioară sunt neremarcabile, dar trăiești o viață cu cea mai mare evlavie, și când comunică cuvintele lui Dumnezeu ești ghidat și luminat de El. Ești capabil să rostești voia lui Dumnezeu prin cuvintele tale, comunică realitatea și înțelegi multe despre servirea în duh. Ești candid în vorbire, ești decent și drept, nu cauți conflictul și ești cuviincios, capabil să te supui aranjamentelor lui Dumnezeu și îți păstrezi poziția în mărturia ta când lucrurile ți se întâmplă, și ești calm și netulburat indiferent cu ce te confrunți. Acest tip de persoană a văzut cu adevărat iubirea lui Dumnezeu. Unii oameni sunt încă tineri, dar se poartă precum o persoană de vârstă mijlocie; sunt maturi, dominați de adevăr și admirați de alții – și aceștia sunt oamenii care au mărturie și sunt manifestarea lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că atunci când au experimentat până la un anumit punct, înăuntru, ei vor avea o înțelegere față de Dumnezeu și firea lor externă se va stabili, de asemenea. Mulți oameni nu pun adevărul în practică și nu își păstrează ferm poziția în mărturia lor. În astfel de oameni, nu există iubire pentru Dumnezeu sau mărturie pentru Dumnezeu și aceștia sunt oamenii cei mai detestați de Dumnezeu. Ei citesc cuvintele lui Dumnezeu la adunări, dar

ceea ce trăiesc ei este Satana și asta Îl dezonoarează pe Dumnezeu, Îl denigrează pe Dumnezeu și Îl blasfemiează. În asemenea oameni nu există niciun semn al iubirii lui Dumnezeu și ei nu au deloc lucrarea Duhului Sfânt. Așadar, cuvintele și acțiunile oamenilor îl reprezintă pe Satana. Dacă inima ta este întotdeauna în pace înaintea lui Dumnezeu și întotdeauna dai atenție oamenilor și lucrurilor din jurul tău și la ceea ce se întâmplă în jurul tău și dacă ești vigilent privind povara lui Dumnezeu și întotdeauna ai o inimă care Îl venerează pe Dumnezeu, atunci Dumnezeu te va lumina deseori în interior. În biserică, există oameni care sunt „supraveghetori”: ei își propun să urmărească lipsurile celorlalți și, apoi, să-i imite și să-i întreacă. Sunt incapabili să facă diferențieri și nu urăsc păcatul și nu detestă sau nu se simt dezgustați de lucrurile Satanei. Astfel de oameni sunt plini de lucrurile Satanei și ei, în cele din urmă, vor fi cu totul părăsiți de Dumnezeu. Inima ta ar trebui să fie respectuoasă înaintea lui Dumnezeu, ar trebui să fii moderat în cuvintele și acțiunile tale și să nu dorești niciodată să te opui sau să-L superi pe Dumnezeu. Nu trebuie să vrei niciodată ca lucrarea lui Dumnezeu în tine să fi fost degeaba sau să permiți tuturor greutăților pe care le-ai îndurat și a tot ceea ce ai pus în practică să fie în zadar. Trebuie să fii dispus să depui eforturi sporite și să Îl iubești mai mult pe Dumnezeu pe calea din fața ta. Aceștia sunt oamenii care au o viziune ca bază a lor. Aceștia sunt oamenii care caută progresul.

Dacă oamenii cred în Dumnezeu și experimentează cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă care Îl venerează pe Dumnezeu, atunci în astfel de oameni poate fi văzută mântuirea lui Dumnezeu și iubirea lui Dumnezeu. Acești oameni pot să dea mărturie despre Dumnezeu; ei trăiesc adevărul și ceea ce mărturisesc ei este, de asemenea, adevărul, ceea ce este Dumnezeu și firea lui Dumnezeu. Ei trăiesc în iubirea lui Dumnezeu și au văzut iubirea lui Dumnezeu. Dacă oamenii doresc să Îl iubească pe Dumnezeu, ei trebuie să guste din frumusețea lui Dumnezeu și să vadă frumusețea lui Dumnezeu; doar atunci poate fi trezită în ei o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu, o inimă care îi inspiră pe oameni să se dăruiește lui Dumnezeu cu devotament. Dumnezeu nu îi face pe oameni să Îl iubească prin cuvinte și expresii sau prin imaginația lor și El nu forțează oamenii să Îl iubească. În schimb, El îi lasă să-L iubească din proprie inițiativă și îi lasă să-L vadă frumusețea în lucrarea și cuvântările Sale, după care se naște în ei iubirea de Dumnezeu. Doar în acest mod pot oamenii să fie mărturie adevărată lui Dumnezeu. Oamenii nu-L iubesc pe Dumnezeu pentru că au fost îndemnați de alții să facă astfel, nici nu este un impuls emoțional de moment. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu pentru că au văzut frumusețea Sa, ei au văzut că există atât de multe lucruri ale Sale care sunt vrednice de iubire din partea oamenilor, pentru că ei au văzut mântuirea, înțelepciunea și faptele mărețe ale lui Dumnezeu – și, drept rezultat, ei Îl slăvesc cu adevărat pe Dumnezeu și tânjesc cu adevărat după El și se trezește în ei o astfel de pasiune încât nu ar putea să supraviețuiască fără câștigarea lui Dumnezeu. Motivul pentru care cei care mărturisesc ferm despre Dumnezeu sunt capabili să ofere mărturie răsunătoare pentru El este datorită faptului că mărturia lor se bazează pe cunoașterea

adevărată și pe adevărata tânjire după Dumnezeu. O asemenea mărturie nu este oferită conform unui impuls emoțional, ci conform cunoașterii lor despre Dumnezeu și firii Sale. Pentru că au ajuns să Îl cunoască pe Dumnezeu, ei simt că trebuie cu siguranță să fie martori pentru Dumnezeu și îi fac pe cei care tânjesc după Dumnezeu să Îl cunoască pe Dumnezeu și să fie conștienți de frumusețea lui Dumnezeu și de realitatea Lui. Precum iubirea oamenilor pentru Dumnezeu, mărturia lor este spontană; este reală și are valoare și semnificație adevărate. Nu este pasivă sau goală, ori lipsită de sens. Motivul pentru care doar aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au cea mai mare valoare și semnificație în viețile lor și motivul pentru care ei cred cu adevărat în Dumnezeu este că acești oameni pot să trăiască în lumina lui Dumnezeu și sunt capabili să trăiască pentru lucrarea și gestionarea lui Dumnezeu. Este pentru că ei nu trăiesc în întuneric, ci trăiesc în lumină; ei nu duc vieți lipsite de sens, ci vieți care au fost binecuvântate de Dumnezeu. Doar aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt capabili să dea mărturie despre Dumnezeu, doar ei sunt martorii lui Dumnezeu, doar ei sunt binecuvântați de Dumnezeu și doar ei sunt capabili să primească promisiunile lui Dumnezeu. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt apropiații lui Dumnezeu; ei sunt oamenii iubiți de Dumnezeu și ei se pot bucura de binecuvântări împreună cu Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor trăi veșnic și doar ei vor trăi veșnic sub grija și protecția lui Dumnezeu. Dumnezeu este de iubit pentru oameni și El este vrednic de toată iubirea oamenilor, dar nu toți oamenii sunt capabili să-L iubească pe Dumnezeu și nu toți oamenii pot fi martori ai lui Dumnezeu și pot deține putere împreună cu Dumnezeu. Datorită faptului că ei pot da mărturie despre Dumnezeu și își dedică toate eforturile lucrării lui Dumnezeu, aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu pot merge oriunde sub cer fără ca nimeni să îndrăznească să li se opună și ei pot exercita puterea pe pământ și pot conduce toți oamenii lui Dumnezeu. Acești oameni s-au unit din toată lumea. Ei vorbesc limbi diferite și au culori ale pielii diferite, dar existența lor are același sens, ei au toți o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu, ei sunt toți aceeași mărturie și au aceeași hotărâre și aceeași dorință. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu pot merge liberi prin lume și aceia care dau mărturie despre Dumnezeu pot călători prin univers. Acești oameni sunt iubiți de Dumnezeu, sunt binecuvântați de Dumnezeu și ei vor trăi veșnic în lumina Lui.

Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți

În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat pentru a face lucrarea pe care trebuie să o facă și să-Și îndeplinească lucrarea de slujire prin cuvinte. El a venit în persoană pentru a lucra printre ființele umane cu scopul de a desăvârși acei oameni care sunt după inima Sa. Din vremea creației până astăzi, El a îndeplinit acest fel de lucrare doar în timpul zilelor de pe urmă. Doar în zilele de pe urmă Dumnezeu S-a întrupat pentru a

face o astfel de lucrare la scară largă. Deși El îndură greutatea pe care oamenii le-ar găsi greu de suportat și deși este un Dumnezeu mareț care totuși are umilința de a deveni un om obișnuit, niciun aspect al lucrării Sale nu a fost întârziat, iar planul Său nu a căzut pradă haosului nici în cea mai mică măsură. El face lucrarea conform planului Său original. Unul din scopurile întrupării Sale este de a cuceri oameni, altul este de a desăvârși oamenii pe care îi iubește. El dorește să vadă cu proprii Lui ochi oamenii pe care îi desăvârșește și vrea să vadă El Însuși cum oamenii pe care îi desăvârșește sunt martori pentru El. Nu sunt desăvârșiți doar unul sau doi oameni. Mai degrabă, e vorba de un grup alcătuit din doar câțiva oameni. Oamenii din acest grup vin din diverse țări ale lumii și din diverse naționalități ale lumii. Scopul de a face atât de multă lucrare este de a câștiga acest grup de oameni, de a câștiga mărturia pe care acest grup de oameni o aduce pentru El și de a dobândi gloria pe care o poate obține de la ei. El nu face o lucrare care nu are nicio semnificație, nici nu face o lucrare care nu are valoare. Se poate spune că, făcând o astfel de lucrare, scopul lui Dumnezeu este de a-i desăvârși pe toți cei pe care dorește să-i desăvârșească. În timpul rămas în afară de aceasta, El îi va alunga pe toți cei care sunt răi. Să știți că El nu face această mare lucrare din cauza celor care sunt răi; din contră, El Își dă totul datorită acelui număr infim de oameni care vor fi desăvârșiți de El. Lucrarea pe care El o face, cuvintele pe care le rostește, tainele pe care le dezvăluie și judecata și mustrarea Sa sunt toate de dragul acelui număr infim de oameni. El nu S-a întrupat din cauza celor care sunt răi și cu atât mai puțin acei oameni răi trezesc în El vreo mare mânie. El rostește adevărul și vorbește despre intrare datorită celor care vor fi desăvârșiți; El a devenit trup datorită lor, iar faptul că El acordă promisiunile și binecuvântările Lui este datorat lor. Adevărul, intrarea și viața în umanitatea despre care El vorbește nu sunt prelucrate de dragul celor care sunt răi. El dorește să evite să le vorbească celor care sunt răi, dorind în schimb să reverse toate adevărurile asupra celor care vor fi desăvârșiți. Totuși, lucrarea Sa necesită ca, pentru moment, aceora care sunt răi să li se îngăduie să se bucure de unele dintre bogățiile Lui. Aceia care nu îndeplinesc adevărul, care nu Îl mulțumesc pe Dumnezeu și care perturbă lucrarea Lui sunt toți răi. Ei nu pot fi desăvârșiți și sunt detestați și respinși de Dumnezeu. Dimpotrivă, oamenii care pun adevărul în practică și pot să-L mulțumească pe Dumnezeu și care se sacrifică total pe sine în lucrarea lui Dumnezeu reprezintă oamenii care vor fi desăvârșiți de Dumnezeu. Cei pe care Dumnezeu dorește să îi facă compleți nu sunt alții decât acest grup de oameni, iar lucrarea pe care Dumnezeu o face este de dragul acestor oameni. Adevărul despre care vorbește El se adresează oamenilor care sunt dispuși să îl pună în practică. El nu le vorbește oamenilor care nu pun adevărul în practică. Sporirea înțelegerii și creșterea discernământului despre care vorbește El îi vizează pe oamenii care pot îndeplini adevărul. Când vorbește despre cei care urmează să fie desăvârșiți, tocmai despre acești oameni vorbește El. Lucrarea Duhului Sfânt este direcționată către oamenii care sunt dornici de a practica adevărul. Lucruri precum a avea înțelepciune și umanitate sunt direcționate către oamenii care

sunt dispuși să pună adevărul în practică. Aceia care nu îndeplinesc adevărul pot auzi multe cuvinte de adevăr, dar, deoarece sunt atât de răi din natură și nu-i interesează adevărul, ceea ce înțeleg ei sunt doar doctrine și cuvinte și teorii goale, fără nici cea mai mică valoare pentru intrarea în viață. Niciunul dintre ei nu Îi este loial lui Dumnezeu; ei sunt toți oameni care Îl văd pe Dumnezeu, dar nu Îl pot obține; sunt cu toții condamnați de Dumnezeu.

Duhul Sfânt are o cale de parcurs în fiecare persoană și dă fiecărei persoane ocazia de a fi desăvârșită. Prin negativitatea ta, ești pus să îți cunoști propria corupție și atunci, prin alungarea negativității, vei găsi o cale de a practica; toate acestea sunt căi prin care ești desăvârșit. În plus, prin îndrumarea continuă și iluminarea unor lucruri pozitive din interiorul tău, îți vei îndeplini în mod proactiv funcția, vei crește în înțelegere și vei câștiga discernământ. Când condițiile tale sunt bune, ești deosebit de dornic să citești cuvântul lui Dumnezeu și deosebit de dornic să te rogi lui Dumnezeu și poți face legătura între predicile pe care le auzi și propria ta stare. În astfel de momente, Dumnezeu te luminează și te iluminează din interior, făcându-te să realizezi anumite lucruri ale aspectului pozitiv. Acesta este felul în care ești desăvârșit în aspectul pozitiv. În stări negative, ești slab și pasiv; simți că nu Îl ai pe Dumnezeu în inima ta, totuși Dumnezeu te iluminează, ajutându-te să găsești o cale de a practica. Leșirea din aceasta este dobândirea desăvârșirii în aspectul negativ. Dumnezeu îl poate desăvârși pe om atât în aspectele pozitive, cât și în cele negative. Depinde dacă ești capabil să experimentezi și dacă urmărești să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă tu cauți cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci negativul nu te poate face să suferi pierderi, ci îți poate aduce lucruri care sunt mai reale și te poate face mai capabil de a ști ce lipsește în interiorul tău, mai capabil de a pricepe starea ta reală și de a vedea că omul nu are nimic și nu este nimic; dacă nu experimentezi încercări, nu știi, și vei simți întotdeauna că ești deasupra altora și mai bun decât toți ceilalți. Prin toate acestea, vei vedea că tot ceea ce a venit înainte a fost făcut de Dumnezeu și protejat de Dumnezeu. Intrarea în încercări te lasă fără iubire sau credință, îți lipsește rugăciunea și nu ești capabil să cânti imnuri și, fără să realizezi, în toiul acestora, ajungi să te cunoști pe tine însuți. Dumnezeu are multe mijloace de desăvârșire a omului. El utilizează toate tipurile de medii pentru a Se ocupa de firea coruptă a omului și utilizează diverse lucruri pentru a da în vileag omul; într-o privință, El îl tratează pe om, în alta, îl dă în vileag, iar în alta, El îl dezvăluie pe om, săpând și dezvăluind „tainele” din adâncurile inimii omului și arătându-i omului natura sa prin dezvăluirea multora din stările lui. Dumnezeu îl desăvârșește pe om prin multe metode – prin dezvăluire, prin tratarea omului, prin rafinarea omului și prin muștrare – astfel încât omul să știe că Dumnezeu este practic.

Ce anume căutați voi acum? Să fiți desăvârșiți de Dumnezeu, să-L cunoașteți pe Dumnezeu, să-L obțineți pe Dumnezeu – sau poate căutați să vă purtați în maniera unui Petru al anilor nouăzeci sau să aveți credință mai mare decât cea a lui Iov, ori poate căutați să fiți numiți drepti de către Dumnezeu și să ajungeți înaintea tronului lui

Dumnezeu, sau să-L puteți manifesta pe Dumnezeu pe pământ și să fiți martori pentru Dumnezeu în mod puternic și răsunător. Indiferent de ceea ce căutați, voi căutați de dragul de a fi mântuiți de Dumnezeu. Indiferent dacă tu urmărești să fii o persoană dreaptă, dacă tu cauți maniera lui Petru ori credința lui Iov sau să fii desăvârșit de Dumnezeu, totul este lucrarea pe care Dumnezeu o face asupra omului. Cu alte cuvinte, indiferent de ceea ce cauți, totul este pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu, pentru a experimenta cuvântul lui Dumnezeu, pentru a mulțumi inima lui Dumnezeu; orice cauți, este totul de dragul de a descoperi frumusețea lui Dumnezeu, de a căuta o cale de a practica în experiența reală cu scopul de a fi capabil să-ți alungi firea răzvrătită, de a obține o stare normală în interior, de a fi capabil să respecti complet voia lui Dumnezeu, de a deveni o persoană corectă și de a avea un motiv corect în tot ceea ce faci. Motivul pentru care tu experimentezi toate aceste lucruri este să ajungi să Îl cunoști pe Dumnezeu și să obții creșterea vieții. Deși ceea ce experimentezi este cuvântul lui Dumnezeu și evenimente reale, precum și oameni, chestiuni și lucruri din împrejurimile tale, în cele din urmă ești capabil să Îl cunoști pe Dumnezeu și să fii desăvârșit de Dumnezeu. A căuta să mergi pe calea unei persoane drepte sau a căuta să pui cuvântul lui Dumnezeu în practică: acestea sunt pista de alergare, pe când a-L cunoaște Dumnezeu și a fi desăvârșit de Dumnezeu sunt destinația. Indiferent dacă acum cauți desăvârșirea de către Dumnezeu sau cauți să fii martor pentru Dumnezeu, până la urmă, totul este pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu; este pentru ca lucrarea pe care El o face în tine să poată să nu fie în van, astfel încât tu să ajungi în sfârșit să cunoști realitatea lui Dumnezeu, să Îl cunoști măreția, și, chiar mai mult, să cunoști umilința și ascunderea lui Dumnezeu și să cunoști marea cantitate de lucrare pe care El o face în tine. Dumnezeu S-a umilit până la un asemenea nivel, încât Își face lucrarea în acești oameni murdari și corupți și desăvârșește acest grup de oameni. Dumnezeu nu a devenit trup doar pentru a trăi și a mânca printre oameni, pentru a păstori oamenii și a oferi ceea ce oamenii au nevoie. Mai important este că El face o măreață lucrare de mântuire și cucerire asupra acestor oameni insuportabil de corupți. El a venit în inima marelui balaur roșu pentru a-i mântui pe cei mai corupți dintre oameni, astfel încât toți oamenii să poată fi schimbați și înnoiți. Dificultatea imensă pe care Dumnezeu o îndură nu este numai dificultatea pe care o îndură Dumnezeul întrupat, ci este mai ales că Duhul lui Dumnezeu suferă o umilire extremă – El Se umilește și Se ascunde atât de mult încât devine o persoană obișnuită. Dumnezeu S-a întrupat și a luat forma trupului pentru ca oamenii să vadă că El are o viață umană normală și nevoi umane normale. Acest lucru este suficient pentru a dovedi că Dumnezeu S-a umilit într-o mare măsură. Duhul lui Dumnezeu este realizat în trup. Duhul Său este atât de înalt și măreț, totuși El ia forma unui om obișnuit, a unui om neînsemnat, astfel încât să facă lucrarea Duhului Său. Calibrul, înțelegerea, rațiunea, umanitatea și viețile fiecăruia dintre voi arată că sunteți cu adevărat nevrednici să acceptați lucrarea lui Dumnezeu de acest fel. Sunteți cu adevărat nevrednici să Îl lăsați pe Dumnezeu să îndure astfel de greutăți de dragul

vostru. Dumnezeu este atât de măreț. El este superior, iar oamenii sunt atât de răi și josnici, totuși El tot lucrează asupra lor. El nu doar că S-a întrupat pentru a aproviziona oamenii, a le vorbi oamenilor, ci chiar trăiește împreună cu oamenii. Dumnezeu este atât de umil, atât de vrednic de iubit. Dacă, de îndată ce se menționează iubirea lui Dumnezeu, de îndată ce se menționează harul lui Dumnezeu, tu verși lacrimi în timp ce aduci mare laudă, dacă ajungi la această stare, atunci ai o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu.

Există o abatere în căutarea oamenilor din zilele noastre; ei caută doar să Îl iubească și să-L mulțumească pe Dumnezeu, dar nu au nicio cunoștință despre Dumnezeu și au neglijat luminarea și iluminarea Duhului Sfânt din interiorul lor. Ei nu au temelia adevăratei cunoașteri de Dumnezeu. În acest mod, ei pierd avântul pe măsură ce experiența lor progresează. Toți aceia care caută cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu, deși nu erau într-o stare bună în trecut și erau înclinați către negativitate și slăbiciune și deseori vărsau lacrimi, cădeau în descurajare și își pierdeau speranța – acum, pe măsură ce dobândesc mai multă experiență, stările lor se îmbunătățesc. După experiența de a fi tratați și frânți și după ce au trecut printr-o rundă de încercare și rafinare, ei au făcut mari progrese. Stările negative sunt reduse și au avut loc unele schimbări în firea vieții lor. Pe măsură ce sunt supuși mai multor încercări, inimile lor încep să-L iubească pe Dumnezeu. Există o regulă a desăvârșirii oamenilor de către Dumnezeu, și anume faptul că El te luminează folosind o parte dezirabilă din tine pentru ca tu să ai o cale de a practica și să te poți separa de toate stările negative, ajutând spiritul tău să obțină eliberarea și făcându-te mai capabil să Îl iubești. În acest mod, ești capabil să abandonezi firea coruptă a Satanei. Ești neșlefuit și deschis, dornic să te cunoști pe tine însuși și să pui adevărul în practică. Dumnezeu te va binecuvânta negreșit, așadar, atunci când ești slab și negativ, El te luminează dublu, ajutându-te să te cunoști mai mult, să fii mai dispus să te căiești pentru tine însuși și să fii mai capabil să practici lucrurile pe care ar trebui să le practici. Doar în acest mod inima ta poate să fie împăcată și în tihnă. O persoană care de obicei acordă atenție cunoașterii lui Dumnezeu, care acordă atenție cunoașterii de sine, care acordă atenție propriei practici va fi capabilă să primească frecvent lucrarea lui Dumnezeu, precum și îndrumarea și luminarea Lui. Chiar dacă o astfel de persoană poate fi într-o stare negativă, ea este capabilă să schimbe lucrurile imediat, fie datorită acțiunii conștiinței, fie luminării din cuvântul lui Dumnezeu. Schimbarea firii unei persoane este obținută întotdeauna când aceasta își cunoaște propria stare reală și firea și lucrarea lui Dumnezeu. O persoană care este dispusă să se cunoască pe sine și să se deschidă va fi capabilă să îndeplinească adevărul. Acest tip de persoană este o persoană loială lui Dumnezeu, iar o persoană loială lui Dumnezeu Îl înțelege pe Dumnezeu, fie că această înțelegere este profundă sau superficială, săracăcioasă sau din abundență. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu și este ceva ce oamenii dobândesc; este propriul lor câștig. O persoană care are cunoașterea lui Dumnezeu este una care are o bază,

care are viziune. Acest tip de persoană este sigură despre trupul lui Dumnezeu și este sigură despre cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu. Indiferent cum lucrează sau vorbește Dumnezeu sau cum alți oameni cauzează tulburări, ea poate să rămână pe poziție și să mărturisească ferm pentru Dumnezeu. Cu cât mai mult o persoană este astfel, cu atât mai mult ea poate să îndeplinească adevărul pe care îl înțelege. Deoarece practică întotdeauna cuvântul lui Dumnezeu, aceasta obține mai multă înțelegere a lui Dumnezeu și are hotărârea de a mărturisi întotdeauna ferm pentru Dumnezeu.

A avea discernământ, a avea supunere și a avea abilitatea de a vedea lucrurile în profunzime, astfel încât să fii ager în spirit, înseamnă că ai cuvintele lui Dumnezeu care te luminează și te iluminează în interior de îndată ce întâmpini ceva. Asta înseamnă să fii ager în spirit. Tot ceea ce face Dumnezeu este pentru a ajuta la reînsofleteala spiritelor oamenilor. De ce spune Dumnezeu întotdeauna că oamenii sunt amorțiți și încetează la minte? Deoarece spiritele oamenilor au murit, iar ei au devenit atât de amorțiți încât sunt complet inconștienți în ceea ce privește lucrurile spiritului. Lucrarea lui Dumnezeu este de a face viețile oamenilor să progreseze și a ajuta spiritele oamenilor să devină vii, astfel încât ei să poată vedea lucrurile spiritului și să fie întotdeauna capabili să-L iubească pe Dumnezeu în inimile lor și să-L mulțumească. Atingerea acestui stadiu arată că spiritul unei persoane a fost readus la viață, iar următoarea dată când întâmpină ceva, aceasta poate reacționa imediat. Este sensibilă la predici și reacționează repede la situații. Asta înseamnă să obții ascuțimea spiritului. Există mulți oameni care au o reacție rapidă la un eveniment exterior, dar, de îndată ce sunt menționate intrarea în realitate sau lucruri detaliate cu privire la spirit, ei devin amorțiți și încetează la minte. Ei înțeleg un lucru doar dacă îi izbește în față. Toate acestea sunt semnele stării de indiferență spirituală și încetineală mintală, de a avea puțină experiență a lucrurilor spiritului. Unii oameni sunt ageri în spirit și au discernământ. De îndată ce aud cuvinte care le subliniază stările, ei nu pierd o clipă și le notează. Odată ce aud cuvinte despre principiile de practicare, ei sunt capabili să le accepte și să le aplice experienței lor ulterioare, schimbându-se astfel pe sine. Aceasta este o persoană care e ageră în spirit. De ce sunt capabili să reacționeze așa de repede? Deoarece se concentrează pe aceste lucruri în viața de zi cu zi. Când citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei reușesc să-și confrunte stările cu acestea și să chibzuiască la ei înșiși. Când aud părtășii și predici și aud cuvinte care le aduc luminare și iluminare, sunt capabili să le primească imediat. Este similar cu a da hrană unei persoane flămânde; aceasta poate să o mănânce imediat. Dacă dai de mâncare cuiva căruia nu îi este foame, acea persoană nu reacționează așa de rapid. Deseori, te rogi lui Dumnezeu și apoi ești capabil să reacționezi imediat când întâmpini ceva: ce solicită Dumnezeu în această chestiune și cum ar trebui să acționezi. Dumnezeu te-a îndrumat în privința acestei chestiuni data trecută; când întâmpini același gen de lucru astăzi, vei ști în mod natural cum să practici într-un fel care mulțumește inima lui Dumnezeu. Dacă întotdeauna practici în modul acesta și

Întotdeauna experimentezi în modul acesta, la un moment dat, îți va veni ușor. Când citești cuvântul lui Dumnezeu, știi la ce fel de persoană Se referă Dumnezeu, știi despre ce tip de condiții ale spiritului vorbește El și poți să înțelegi punctele esențiale și să le pui în practică; aceasta arată că ești capabil să experimentezi. De ce au unii oameni lipsuri la acest capitol? Deoarece ei nu depun mult efort în aspectul practicii. Deși ei sunt dispuși să pună adevărul în practică, ei nu au o înțelegere adevărată a detaliilor slujirii, a detaliilor adevărului din viața lor. Ei devin confuzi atunci când se întâmplă ceva. În acest mod, poți fi dus pe căi greșite atunci când apare un profet fals sau un apostol fals. Trebuie să ai des părtășie despre cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu – doar astfel vei reuși să înțelegi adevărul și să ai discernământ. Dacă nu înțelegi adevărul, nu vei avea niciun discernământ. De exemplu, ce vorbește Dumnezeu, cum lucrează El, care sunt cerințele Lui de la oameni, cu ce fel de oameni ar trebui să iei legătura și ce fel de oameni ar trebui să respingi – trebuie să ai des părtășie despre aceste lucruri. Dacă întotdeauna experimentezi cuvântul lui Dumnezeu în acest mod, vei înțelege adevărul și vei înțelege în profunzime multe lucruri și vei avea și discernământ. Ce este disciplina de la Duhul Sfânt, ce este vina născută din voința umană, ce este îndrumarea de la Duhul Sfânt, ce este aranjarea unui mediu, ce este luminarea din interior a cuvintelor lui Dumnezeu? Dacă nu îți sunt clare aceste lucruri, nu vei avea niciun discernământ. Ar trebui să știi ce vine de la Duhul Sfânt, ce este firea răzvrătită, cum să ascuți de cuvântul lui Dumnezeu și cum să-ți alungi propria răzvrătire; dacă ai o înțelegere din experiență a acestor lucruri, vei avea o fundație; când se întâmplă un lucru, vei avea un adevăr corespunzător după care să îl măsoari și viziuni potrivite ca fundație. Vei avea principii în tot ceea ce faci și vei reuși să acționezi conform adevărului. Atunci viața ta va fi plină de luminarea lui Dumnezeu, plină de binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va trata nedrept nicio persoană care Îl caută cu sinceritate sau care Îl trăiește și care este martoră pentru El și nu va blestema nicio persoană care este capabilă să aibă o sete sinceră de adevăr. Dacă, în timp ce mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, poți să acorzi atenție cunoașterii adevăratei tale stări, să acorzi atenție propriei tale practici și propriei tale înțelegeri, atunci, când întâmpini o problemă, vei primi luminare și vei dobândi înțelegere practică. Atunci vei avea în toate lucrurile o cale de practică și discernământ. O persoană care are adevărul e puțin probabil să fie înșelată și e puțin probabil să se comporte deranjant sau să acționeze excesiv. Datorită adevărului, este protejată și, tot datorită adevărului, obține mai multă înțelegere. Datorită adevărului, are mai multe căi de a practica, primește mai multe oportunități în care Duhul Sfânt să lucreze în ea și mai multe oportunități de a fi desăvârșită.

Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei

Cum înțelegi amănuntele duhului? Cum lucrează Duhul Sfânt în om? Cum lucrează Satana în om? Cum lucrează duhurile rele în om? Care sunt manifestările? Când ți se întâmplă ceva, acest lucru vine de la Duhul Sfânt și ar trebui să i te supui sau nu? În practicile efective ale oamenilor, din voința umană se ivesc multe pe care oamenii le consideră invariabil ca venind din partea Duhului Sfânt. Unele lucruri vin din partea duhurilor rele și, totuși, oamenii cred că provin de la Duhul Sfânt, iar uneori Duhul Sfânt îi îndrumă pe oameni din interior, dar oamenii se tem că această îndrumare vine de la Satana și, așadar, nu îndrăznesc să se supună când, în realitate, acea îndrumare este luminarea dată de Duhul Sfânt. Așadar, dacă omul nu practică diferențierea, nu există nicio modalitate de a experimenta în experiența lui practică; fără a face diferența, nu poate dobândi viața. Cum face lucrarea Duhului Sfânt? Cum fac lucrarea duhurile rele? Ce vine din voința omului? Și ce se naște din călăuzirea și luminarea Duhului Sfânt? Dacă înțelegi tiparele lucrării Duhului Sfânt în om, atunci, în viața zilnică și în timpul experiențelor tale practice, vei putea să-ți îmbogățești experiențele și să faci diferențe; vei ajunge să-L cunoști pe Dumnezeu, vei putea să-L înțelegi și să-L deosebești pe Satana; nu vei fi derutat în ascultarea sau urmărirea ta și vei fi o persoană ale cărei gânduri sunt clare, care se supune lucrării Duhului Sfânt.

Lucrarea Duhului Sfânt este o formă de îndrumare proactivă și de luminare pozitivă. Nu permite oamenilor să fie pasivi. Le aduce mângâiere, le oferă credință și tărie sufletească și le permite să continue opera de desăvârșire a lor de către Dumnezeu. Când Duhul Sfânt lucrează, oamenii pot să intre în mod activ; ei nu sunt pasivi sau forțați, ci acționează din proprie inițiativă. Când Duhul Sfânt lucrează, oamenii sunt bucuroși și harnici și doritori, doritori să se supună și fericiți să se umilească. Chiar dacă sunt îndurerați și fragili înlăuntrul lor, ei iau decizia să coopereze; ei suferă cu bucurie, pot să se supună și nu sunt pătați de voința umană și, cu siguranță, nici de dorințele și motivațiile umane. Când oamenii experimentează lucrarea Duhului Sfânt, ei sunt mai ales sfinți în sinea lor. Cei care sunt înzestrați cu lucrarea Duhului Sfânt trăiesc iubirea față de Dumnezeu și iubirea fraților și surorilor lor; se desfată cu lucrurile cu care Se desfată Dumnezeu și detestă lucrurile pe care le detestă Dumnezeu. Persoanele care sunt atinse de lucrarea Duhului Sfânt au o umanitate normală, urmăresc în mod constant adevărul și dispun de umanitate. Când Duhul Sfânt lucrează în oameni, starea lor sufletească devine din ce în ce mai bună, iar umanitatea lor devine din ce în ce mai normală și, deși o parte din cooperarea lor poate fi nesăbuită, motivațiile lor sunt corecte, intrarea lor este pozitivă, ei nu încearcă să cauzeze întreruperi și sunt lipsiți de rea-voință. Lucrarea Duhului Sfânt este normală și reală, Duhul Sfânt lucrează în om potrivit regulilor vieții normale a omului, iar El duce la bun sfârșit luminarea și îndrumarea în oameni, potrivit scopurilor adevărate ale oamenilor obișnuiți. Când Duhul Sfânt lucrează în oameni, El îi îndrumă și îi luminează

potrivit nevoilor oamenilor obișnuiți. El le oferă lucruri în funcție de nevoile lor și îi îndrumă și luminează pozitiv în funcție de ceea ce le lipsește și de neajunsurile lor. Lucrarea Duhului Sfânt este de a-i lumina și călăuzi pe oameni în viața reală; doar dacă experimentează cuvintele lui Dumnezeu în viața reală oamenii pot vedea lucrarea Duhului Sfânt. Dacă, în viața de zi cu zi, oamenii au o stare pozitivă și o viață duhovnicească normală, atunci sunt înzestrați cu lucrarea Duhului Sfânt. Într-o asemenea stare, când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei au credință; când se roagă, sunt inspirați; când înfruntă ceva, nu sunt pasivi; și, pe măsură ce lucrurile se întâmplă, ei pot vedea lecțiile pe care Dumnezeu cere să fie învățate din acele lucruri. Nu sunt pasivi sau slabi și, deși au dificultăți reale, ei sunt dornici să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu.

Ce efecte sunt obținute prin lucrarea Duhului Sfânt? Se poate să fii nesăbuit și lipsit de discernământ, dar Duhul Sfânt doar trebuie să lucreze și va fi credință în tine, iar tu vei simți întotdeauna că nu poți să-L iubești pe Dumnezeu îndeajuns. Vei fi dispus să cooperezi, indiferent cât de mari sunt dificultățile. Lucrurile ți se vor întâmpla și nu îți va fi clar dacă vin de la Dumnezeu sau de la Satana, dar tu vei putea să aștepti și nu vei fi nici, pasiv nici nepăsător. Aceasta este lucrarea normală a Duhului Sfânt. Când Duhul Sfânt lucrează în tine, tot întâmpini dificultăți reale: uneori vei fi făcut să plângi și uneori vor fi lucruri pe care nu le vei putea depăși, dar acesta este doar o etapă a lucrării obișnuite a Duhului Sfânt. Deși nu ai depășit acele dificultăți și cu toate că în acel moment erai slab și plin de nemulțumiri, după aceea tot ai fost capabil să-L iubești pe Dumnezeu cu absolută credință. Pasivitatea ta nu te poate opri din a avea experiențe normale și, indiferent ce spun alți oameni și cum te atacă, tot ești capabil să-L iubești pe Dumnezeu. În timpul rugăciunii, simți întotdeauna că în trecut erai atât de îndatorat lui Dumnezeu, și hotărăști să-L mulțumești pe Dumnezeu și să renunți la cele trupești oricând întâlnești aceste lucruri din nou. Această putere arată că lucrarea Duhului Sfânt este în tine. Aceasta este starea normală a lucrării Duhului Sfânt.

Care este lucrarea ce vine de la Satana? În lucrarea care vine de la Satana, viziunile din oameni sunt vagi; oamenii sunt lipsiți de umanitatea normală, motivațiile din spatele acțiunilor lor sunt greșite și, deși își doresc să-L iubească pe Dumnezeu, în ei există mereu acuzații, iar aceste acuzații și gânduri interferează constant cu ei, constrângând creșterea vieții lor și oprindu-i din a veni în fața lui Dumnezeu în starea normală. Adică, de îndată ce lucrarea Satanei este în oameni, inimile lor nu mai pot fi împăcate în fața lui Dumnezeu. Asemenea oameni nu mai știu ce să facă cu ei – când văd oameni adunându-se laolaltă, vor să fugă și nu sunt capabili să-și închidă ochii când ceilalți se roagă. Lucrarea duhurilor rele distruge relațiile normale dintre om și Dumnezeu și tulbură viziunile anterioare ale oamenilor sau vechea lor cale de intrare în viață; în inimile lor, ei nu se mai pot apropia niciodată de Dumnezeu și mereu se întâmplă lucruri care îi perturbă și îi înlănțuiesc. Inimile lor nu-și pot găsi pacea, iar ei nu mai au deloc putere să-L iubească pe Dumnezeu și duhurile lor sunt cuprinse de melancolie. Acestea sunt

manifestările lucrării Satanei. Manifestările lucrării Satanei sunt: nu poți să te ții tare pe poziție și să depui mărturie, făcându-te să devii o persoană care Îi greșește lui Dumnezeu și care nu are deloc credință în El. Când Satana intervine, îți pierzi iubirea și credința în Dumnezeu din tine, ești despuiat de o relație normală cu Dumnezeu, nu cauți adevărul sau să te perfecționezi, regresezi, și devii pasiv, te complaci, dai frâu liber păcatului și nu urăști păcatul; în plus, amestecul Satanei te face să devii desfrânat, face ca atingerea lui Dumnezeu să dispară din tine, te face să te plângi de El și să L te opui, ceea ce face să te îndoiești de El; există chiar riscul să Îl părăsești pe Dumnezeu. Toate acestea vin de la Satana.

Când ceva ți se întâmplă în viața de zi cu zi, cum ar trebui să îți dai seama dacă vine din lucrarea Duhului Sfânt sau din lucrarea Satanei? Când starea sufletească a oamenilor este normală, viețile lor duhovnicești și viețile lor pământești sunt normale și rațiunea lor e normală și organizată. Când se află în această stare, se poate spune că, în general, ceea ce ei experimentează și ajung să cunoască în sinea lor vine de la atingerea Duhului Sfânt (revelații sau cunoștințe simple când mănâncă sau beau cuvintele lui Dumnezeu sau credința în anumite lucruri sau puterea de a-L iubi pe Dumnezeu în anumite lucruri – toate acestea vin de la Duhul Sfânt). Lucrarea Duhului Sfânt în om este îndeosebi normală; omul nu o poate simți și pare a veni chiar prin omul în sine, deși este, de fapt, lucrarea Duhului Sfânt. În viața zilnică, Duhul Sfânt face atât lucrări mari, cât și lucrări mici în toată lumea și doar gradul acestei lucrări variază. Unii oameni sunt de calibru bun și ei înțeleg lucrurile repede, iar luminarea Duhului Sfânt este cu atât mai mare în ei. Pe de altă parte, alții sunt de calibru mai prost și le ia mai mult să înțeleagă lucruri, dar Duhul Sfânt îi atinge launtric și ei, de asemenea, pot dobândi credința în Dumnezeu – Duhul Sfânt lucrează în toți cei care îl urmează pe Dumnezeu. Când, în viața zilnică, oamenii nu se opun lui Dumnezeu sau nu se răzvrătesc împotriva Lui, nu fac lucruri care sunt în dezacord cu gestionarea lui Dumnezeu și nu împiedică lucrarea lui Dumnezeu, atunci, în fiecare dintre ei, Duhul lui Dumnezeu lucrează într-o măsură mai mare sau mai mică; El îi atinge, îi luminează, le dă credință, le dă putere și îi îndeamnă să fie între proactiv, să nu fie leneși sau să râvnească plăcerile trupești, dispuși să practice adevărul și să tânjească după cuvintele lui Dumnezeu. Toate acestea reprezintă lucrarea care vine de la Duhul Sfânt.

Când starea oamenilor nu e normală, ei sunt uitați de Duhul Sfânt; în mintea lor, sunt înclinați să se plângă, motivațiile lor sunt greșite, sunt leneși, se răsfată cu lucruri trupești, iar inimile lor se revoltă împotriva adevărului. Toate acestea vin de la Satana. Când starea sufletească a oamenilor nu este normală, când sunt întunecați în sinea lor și și-au pierdut rațiunea normală, când au fost uitați de Duhul Sfânt și nu pot să-L simtă pe Dumnezeu în ei, atunci este momentul în care Satana lucrează în ei. Dacă oamenii au întotdeauna putere în ei și Îl iubesc pe Dumnezeu atunci, în general, când lucrurile li se întâmplă, acele lucruri vin de la Duhul Sfânt și, pe oricine ar întâlni, întâlnirea este rezultatul aranjamentelor lui Dumnezeu. Adică, atunci când ai o stare

sufletească normală, când te găsești în marea lucrare a Duhului Sfânt, atunci este imposibil ca Satana să te facă să eziți. Pe această bază, se poate spune că totul vine de la Duhul Sfânt și, deși poate ai gânduri greșite, ești capabil să renunți la ele și nu le urmezi. Toate acestea vin de la lucrarea Duhului Sfânt. În ce situații intervine Satana? Satanei îi este ușor să lucreze în tine când starea ta sufletească nu este normală, când nu ai fost atins de Dumnezeu și ești lipsit de lucrarea lui Dumnezeu, când ești uscat și searbăd pe dinăuntru, când te rogi lui Dumnezeu, dar nu înțelegi nimic și când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, dar nu ești luminat sau iluminat. Cu alte cuvinte, când ai fost abandonat de Duhul Sfânt și nu Îl înțelegi pe Dumnezeu, atunci ți se întâmplă multe lucruri care vin din tentația Satanei. Satana lucrează în același timp cu Duhul Sfânt. Duhul Sfânt îl atinge launtric pe om în același moment în care Satana intervine în om. Totuși, lucrarea Duhului Sfânt primează, iar oamenii ale căror stări sufletești sunt normale pot triumfa; acesta e triumful lucrării Duhului Sfânt asupra lucrării Satanei. Cât Duhul Sfânt lucrează, o fire coruptă există încă în oameni; totuși, în timpul lucrării Duhului Sfânt, oamenilor le este ușor să-și descopere și să-și recunoască răzvrătirea, motivațiile și denaturările. Abia atunci au oamenii remușcări și devin dispuși să se căiască. Astfel, firile lor răzvrătite și corupte sunt, treptat, înlăturate în lucrarea lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului Sfânt este îndeosebi normală; pe măsură ce El lucrează în oameni, ei tot au necazuri, tot jelesc, tot suferă, sunt tot slabi, și încă le sunt neclare multe lucruri; totuși, în această stare, au puterea să se oprească din regres și pot să-L iubească pe Dumnezeu și, deși jelesc și sunt abătuți, pot încă să-L preamărească pe Dumnezeu; lucrarea Duhului Sfânt este îndeosebi normală și nici câtuși de puțin supranaturală. Majoritatea oamenilor cred că, de îndată ce Duhul Sfânt începe să lucreze, apar schimbări în starea oamenilor și că lucrurile care sunt importante pentru ei dispar. Astfel de idei sunt greșite. Când Duhul Sfânt lucrează în om, lucrurile pasive ale omului rămân tot acolo și statura sa e aceeași, dar el câștigă iluminarea și lumina date de Duhul Sfânt și, astfel, omul devine mai proactiv, starea sa sufletească devine normală, iar omul se schimbă rapid. Potrivit experiențelor reale ale oamenilor, aceștia experimentează în principal fie lucrarea Duhului Sfânt, fie pe cea a Satanei. Dacă ei nu reușesc să priceapă aceste stări și să facă diferența între ele, atunci intrarea în experiențele reale iese din discuție, ca să nu mai vorbim de schimbările produse asupra firii. Așadar, cheia în ceea ce privește experimentarea lucrării lui Dumnezeu este de a pricepe asemenea lucruri; astfel, oamenilor le va fi mai ușor să o experimenteze.

Lucrarea Duhului Sfânt le permite oamenilor să facă un progres pozitiv, în timp ce lucrarea Satanei îi face să devină pesimiști și să se retragă, să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să se împotrivescă, să-și piardă credința în El și să devină slabi în îndeplinirea datoriei lor. Tot ceea ce izvorăște din lumina dată de Duhul Sfânt este foarte natural; nu îți este impus. Dacă i te supui, vei avea pace; dacă nu, apoi vei fi dojenit. Cu lumina dată de Duhul Sfânt, nimic din ceea ce faci nu va fi împiedicat sau

constrâns; te vei simți eliberat, va exista o cale de practică pentru acțiunile tale, nu vei mai fi supus niciunei restricții, ci vei putea să acționezi potrivit voii lui Dumnezeu. Lucrarea Satanei provoacă interferențe în multe lucruri; te face să nu-ți dorești să te rogi, să fii prea leneș să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și indispus să trăiești viața bisericii și te înstrăinează de viața duhovnicească. Lucrarea Duhului Sfânt nu intervine în viața ta zilnică și nici în viața ta spirituală normală. Nici chiar în momentul în care au loc multe lucruri, tu nu poți să faci diferența între ele și, totuși, după câteva zile, inima ta devine mai senină, iar mintea ta, mai limpede. Ajungi să ai un oarecare simț al lucrurilor spiritului și, încet, poți discerne dacă un gând vine de la Dumnezeu sau de la Satana. Unele lucruri te fac în mod clar să te opui lui Dumnezeu și să te revolți împotriva Lui sau te opresc să pui cuvintele Lui în practică; aceste lucruri vin toate de la Satana. Unele lucruri nu sunt așa clare și nu-ți poți da seama ce sunt în acel moment; după aceea, poți să le vezi manifestările și să folosești discernământul. Dacă poți să discorni clar care lucruri vin de la Satana și care sunt îndrumate de către Duhul Sfânt, atunci nu vei mai fi ușor de indus în eroare în experiențele tale. Uneori, când starea ta sufletească nu este bună, ai anumite gânduri care te scot din starea pasivă. Asta arată că și atunci când starea ta sufletească nu este prielnică, unele dintre gândurile tale tot pot veni de la Duhul Sfânt. Nu trebuie să tragem concluzia că, atunci când ești pasiv, toate gândurile sunt trimise de Satana; dacă așa ar fi, atunci când ai fi capabil să evoluezi spre o stare pozitivă? Fiind pasiv o perioadă, Duhul Sfânt îți dă o șansă de a fi desăvârșit, El te atinge, te scoate din starea ta pasivă și intri într-o stare normală.

Știind ce înseamnă lucrarea Duhului Sfânt și ce înseamnă lucrarea Satanei, le poți compara pe cele două cu starea ta proprie în timpul experiențelor și, în acest mod, vor exista mult mai multe adevăruri care au legătură cu principiul din experiențele tale. Înțelegând aceste adevăruri despre principiu, vei putea să-ți stăpânești starea curentă și vei putea să faci diferența între oameni și evenimente și nu va fi nevoie să aloci mult efort pentru a dobândi lucrarea Duhului Sfânt. Bineînțeles, asta depinde de bunele tale motivații și de bunăvoința ta de a căuta și a pune în practică. Un astfel de limbaj – limbaj care are legătură cu principiile – ar trebui să descrie experiențele tale. Fără el, experiențele tale vor fi pline de amestecul Satanei și cunoștințe prostești. Dacă nu înțelegi cum lucrează Duhul Sfânt, atunci nu înțelegi cum să te rogi lui Dumnezeu sau cum se cuvine să pătrunzi și, dacă nu înțelegi cum acționează Satana ca să-i momească pe oameni și să interfereze cu ei, atunci nu știi cum să-l respingi și să rămâi ferm în mărturia ta. Cum lucrează Duhul Sfânt și cum acționează Satana sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și pe care trebuie să le experimenteze în credința lor în Dumnezeu.

Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul

Aceia dintre frați și surori care întotdeauna dau frâu liber negativității sunt lacheii Satanei și deranjează biserica. Astfel de oameni trebuie într-o zi să fie expulzați și alungați. Dacă oamenii, în credința lor în Dumnezeu, nu au o inimă care-L venerează pe Dumnezeu, dacă nu au o inimă care Îl ascultă pe Dumnezeu, nu numai că nu vor putea face vreo lucrare pentru El, ci, din contră, vor deveni cei care-L tulbură lucrarea și care Îl sfidează. A crede în Dumnezeu, dar a nu-L asculta sau slăvi, ci, în schimb, a te împotrivi Lui, este cea mai mare rușine pentru un credincios. Dacă ei, credincioșii, vorbesc și se poartă cu aceeași nepăsare și nestăpânire ca necredincioșii, atunci sunt mai răi decât necredincioșii; sunt demoni arhetipali. Cei care, în biserică, dau frâu liber cuvintelor lor veninoase și răutăcioase, care răspândesc zvonuri, instigă la lipsa de armonie și formează clici în rândul fraților și surorilor, ar fi trebuit să fie alungați din biserică. Dar, pentru că acum este o epocă diferită a lucrării lui Dumnezeu, acești oameni sunt îngrădiți, întrucât în mod hotărât urmează să fie alungați. Toți cei care au fost corupți de Satana au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este și extrem de malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevăratul diavol Satana. Comportamentul lor întrerupe și tulbură lucrarea lui Dumnezeu, împiedică intrarea în viață a fraților și surorilor și distruge viața normală a bisericii. Mai devreme sau mai târziu, acești lupi în haine de oi trebuie să fie alungați; față de acești lachei ai Satanei ar trebui adoptată o atitudine necruțătoare, de respingere. Doar acest lucru înseamnă a sta de partea lui Dumnezeu, iar cei care nu reușesc să facă asta se tăvălesc în noroi cu Satana. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu Îl au mereu în inima lor și-năuntrul lor poartă întotdeauna o inimă care Îl venerează și Îl iubește pe Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu ar trebui să facă lucrurile cu prudență și precauție și tot ceea ce fac ei ar trebui să fie potrivit cerințelor Lui și să-L poată mulțumi inima. Nu ar trebui să fie încăpățânați, făcând orice le place; aceasta nu se potrivește unui caracter evlavios. Oamenii nu trebuie să alerge înnebuniți, fluturând steagul lui Dumnezeu peste tot, mândrindu-se și înșelând pretutindeni; acesta este cel mai rebel tip de comportament. Familiile au reguli proprii, iar națiunile au legile lor – și nu cu atât mai mult stau astfel lucrurile în casa lui Dumnezeu? Nu are standarde cu atât mai stricte? Nu are cu atât mai multe decrete administrative? Oamenii sunt liberi să facă ceea ce doresc, dar decretul administrativ al lui Dumnezeu nu pot fi schimbate după bunul plac. Dumnezeu este un Dumnezeu care nu tolerează ofensele din partea oamenilor; este un Dumnezeu care îi condamnă pe oameni la moarte. Oare oamenii chiar nu știu asta deja?

Fiecare biserică are oameni care deranjează biserica sau care întrerup lucrarea lui Dumnezeu. Toți sunt satane care, deghizate, s-au strecurat în casa lui Dumnezeu. Asemenea oameni se prefac foarte bine: vin cu mare respect înaintea Mea, dând din

cap și plecându-se, trăind precum câinii râioși, dedicând „tot” ce au pentru a-și atinge obiectivele – dar, în fața fraților și surorilor, își arată partea urâtă. Când văd oameni care practică adevărul, îi atacă și îi împing deoparte; când văd oameni mai formidabili decât sunt ei înșiși, îi fletează și se gudură pe lângă aceștia. Devin de nestăpânit în biserică. Se poate spune că astfel de „tirani locali”, astfel de „căței de salon” există în majoritatea bisericilor. Aceștia se poartă diavolește împreună, făcându-și unii altora cu ochiul și având semnale secrete, și niciunul dintre ei nu practică adevărul. Cel care are cel mai mult venin este „demonul șef” și cel care are cel mai mare prestigiu îi conduce, ținând sus steagul lor. Acești oameni se poartă ca apucații în biserică, răspândindu-și negativitatea, împrăștiind moarte, făcând tot ce doresc, spunând tot ceea ce doresc, și nimeni nu îndrăznește să îi oprească. Sunt plini de firea Satanei. De îndată ce încep să cauzeze probleme, un aer al morții intră în biserică. Aceia care practică adevărul în cadrul bisericii sunt disprețuiți, incapabili să facă tot ce le stă în putință, în timp ce aceia care deranjează biserica și răspândesc moartea își fac de cap în sânul bisericii – și, mai mult decât atât, majoritatea oamenilor îi urmează. Aceste biserici sunt pur și simplu sub controlul Satanei; diavolul este regele lor. În cazul în care credincioșii din biserică nu se ridică și nu îi alungă pe acei demoni șefi, atunci și ei se vor ruina mai devreme sau mai târziu. De acum înainte, trebuie luate măsuri împotriva unor astfel de biserici. Dacă cei care sunt capabili să practice un pic din adevăr nu caută să facă asta, atunci acea biserică va fi nimicită. Dacă în biserică nu este niciun om dispus să practice adevărul și nimeni care să poată mărturisi ferm pentru Dumnezeu, atunci acea biserică ar trebui să fie complet izolată, iar legătura sa cu alte biserici ar trebui tăiată. Lucrul acesta se numește „îngroparea morții”; înseamnă lepădarea de Satana. Dacă într-o biserică există mai mulți tirani locali, urmați de niște „muște mărunte” care nu au niciun fel de discernământ, și dacă ei, credincioșii din biserică, tot nu pot să respingă constrângerile și manipularea acestor tirani după ce au văzut adevărul, atunci toți acești nesăbuiți vor fi alungați în final. Deși se poate ca aceste muște mărunte să nu fi făcut nimic teribil, ele sunt și mai înșelătoare, și mai șirete și evazive, și toți cei asemenea lor vor fi alungați. Nu va rămâne niciunul! Aceia care îi aparțin Satanei îi vor fi înapoiați, în timp ce aceia care aparțin lui Dumnezeu vor merge cu siguranță în căutarea adevărului; lucrul acesta este hotărât de natura lor. Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară! Niciun pic de milă nu va fi arătată acestor oameni. Fie ca toți cei care caută adevărul să fie aprovizionați și să se bucure de cuvântul lui Dumnezeu după placul inimii lor. Dumnezeu este drept; El nu ar favoriza pe nimeni. Dacă ești un diavol, atunci ești incapabil să practici adevărul; dacă ești un om care caută adevărul, atunci este sigur că nu vei fi luat captiv de Satana. Acest lucru este de netăgăduit.

Oamenii care nu se căznesc să progreseze își doresc întotdeauna ca ceilalți să fie la fel de negativi și indolenți ca și ei. Aceia care nu practică adevărul sunt geloși pe cei care fac asta și mereu încearcă să îi înșele pe cei care sunt tulburați și cărora le lipsește discernământul. Lucrurile cărora le dau frâu liber acești oameni te pot face să

degenerezi, să aluneci pe o pantă descendentă, să dezvolți o stare anormală și să te umpli de întuneric. Acestea te fac să te distanțezi de Dumnezeu, te fac să prețuiești trupul și să fii permisiv cu tine însuși. Oamenii care nu iubesc adevărul și care sunt mereu superficiali față de Dumnezeu nu au cunoaștere de sine, iar firea unor astfel de oameni îi convinge pe alții să facă păcate și să Îl sfideze pe Dumnezeu. Ei nu practică adevărul și nici nu le permit altora să îl practice. Prețuiesc păcatul și nu se disprețuiesc pe sine. Nu se cunosc pe ei înșiși și îi împiedică pe ceilalți să se cunoască pe ei înșiși; în plus, îi împiedică pe alții să-și dorească adevărul. Aceia pe care ei îi înșală nu pot vedea lumina. Cad în întuneric, nu se cunosc pe ei înșiși, sunt nelămurii în privința adevărului și se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Ei nu practică adevărul și îi opresc pe alții din practicarea adevărului, aducându-i pe toți acei nesăbuiți înaintea lor. Decât să spună că ei cred în Dumnezeu, ar fi mai bine să spună că au credință în strămoșii lor sau că se încred în idoli din inimile lor. Ar fi cel mai bine ca acei oameni care spun că Îl urmează pe Dumnezeu să deschidă ochii și să se uite cu atenție ca să vadă în cine cred mai exact: Dumnezeu este cel în care crezi cu adevărat, sau Satana? Dacă știi că nu în Dumnezeu crezi, ci în proprii tăi idoli, atunci ar fi mai bine să nu afirmi că ești credincios. Dacă într-adevăr nu știi în cine crezi, atunci, din nou, cel mai bine ar fi să nu susții că ești credincios. Să spui așa ceva ar fi o blasfemie! Nimeni nu te forțează să crezi în Dumnezeu. Nu spuneți că voi credeți în Mine; am auzit destul aceste cuvinte și nu vreau să le aud din nou, pentru că idoli din inimile voastre și tiranii locali din rândul vostru sunt cei în care credeți. Toți cei care dau din cap atunci când aud adevărul, care zâmbesc larg când aud vorbindu-se despre moarte sunt odraslele Satanei și sunt cei care vor fi alungați. Mulți oameni din biserică nu au discernământ. Când apare ceva înșelător, ei stau, în mod surprinzător, de partea Satanei; ba chiar se simt ofensați când sunt numiți lacheii Satanei. Deși oamenii ar putea spune că ei nu au discernământ, că stau de partea fără adevăr, aceștia nu stau niciodată de partea adevărului în momente critice și nu se ridică și nu susțin adevărul. Chiar sunt lipsiți de discernământ? De ce, dintr-o dată, sunt de partea Satanei? De ce nu spun niciodată vreun cuvânt drept sau rezonabil care să sprijine adevărul? Oare această situație s-a creat, într-adevăr, din cauza confuziei lor momentane? Cu cât o persoană are mai puțin discernământ, cu atât este mai puțin capabilă să stea de partea adevărului. Ce arată asta? Nu arată oare că oamenii fără discernământ iubesc răul? Nu arată că ei sunt odraslele loiale ale Satanei? Cum se face că întotdeauna pot să stea de partea Satanei și să vorbească aceeași limbă ca și acesta? Toate cuvintele, faptele și expresiile de pe chipurile lor sunt suficiente pentru a demonstra că ei nu iubesc adevărul; mai degrabă, sunt oameni care detestă adevărul. Faptul că pot sta de partea Satanei e de ajuns pentru a dovedi că Satana îi iubește cu adevărat pe acești diavoli josnici care-și petrec toată viața luptând de dragul Satanei. Oare nu sunt aceste fapte foarte clare? Dacă ești cu adevărat o persoană care iubește adevărul, atunci de ce nu ai niciun respect față de cei care practică adevărul, și de ce, în secunda în care îți aruncă și cea mai mică privire, îi urmezi imediat pe aceia care nu

practică adevărul? Ce fel de problemă este aceasta? Nu Îmi pasă dacă ai discernământ sau nu. Nu Îmi pasă cât de mare este prețul pe care l-ai plătit. Nu Îmi pasă cât de mari sunt forțele tale și nu Îmi pasă dacă ești un tiran local sau un lider care poartă steagul. Dacă forțele tale sunt mari, atunci lucrurile stau așa doar cu ajutorul puterii Satanei. Dacă prestigiul tău este mare, atunci asta se întâmplă pentru că în jurul tău sunt prea mulți care nu practică adevărul. Dacă nu ai fost expulzat, înseamnă că nu acum este momentul pentru lucrarea de alungare; mai degrabă, este timpul pentru lucrarea de eliminare. Nu este nicio grabă să te expulzez acum. Pur și simplu aștept ziua în care te voi pedepsi după ce ai fost alungat. Cine nu practică adevărul va fi alungat!

Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt cei dispuși să-l pună cuvântul în aplicare și să practice adevărul. Oamenii care pot să rămână neclintiți în mărturia lor pentru Dumnezeu sunt, de asemenea, cei dispuși să-l pună în aplicare cuvântul și care pot sta cu adevărat de partea adevărului. Toți oamenii care recurg la șiretlicuri și nedreptate sunt lipsiți de adevăr și toți Îl fac de rușine pe Dumnezeu. Cei care provoacă dispute în biserică sunt lacheii Satanei și întruchiparea sa. Acești oameni sunt foarte răuvoitori. Toți cei care nu au discernământ și sunt incapabili să stea de partea adevărului au intenții rele și întinează adevărul. Mai mult decât atât, sunt reprezentanții arhetipali ai Satanei. Nu mai pot fi răscumpărați și, firește, vor fi alungați. Familia lui Dumnezeu nu le permite celor care nu practică adevărul să rămână, precum nu le permite să rămână nici acelor care dărmă în mod intenționat biserica. Totuși, acum nu este momentul pentru a face lucrarea de expulzare; astfel de persoane vor fi pur și simplu date în vileag și alungate în final. Nu se va mai face nicio lucrare inutilă pentru acești oameni; cei care aparțin Satanei nu pot să stea de partea adevărului, în timp ce aceia care caută adevărul pot sta de partea acestuia. Oamenii care nu practică adevărul nu sunt demni să audă calea adevărului și nu sunt demni să fie martori pentru adevăr. Pur și simplu, adevărul nu este pentru urechile lor; mai degrabă, e adresat celor care îl practică. Înainte ca sfârșitul fiecărei persoane să fie dezvăluit, cei care deranjează biserica și întrerup lucrarea lui Dumnezeu vor fi primii lăsați de-o parte acum, pentru a fi tratați mai târziu. Odată ce lucrarea este finalizată, toți acești oameni vor fi dați în vileag și, apoi, alungați. Deocamdată, cât adevărul este oferit, vor fi ignorați. Când întreg adevărul va fi dezvăluit oamenilor, acei oameni ar trebui alungați; acela va fi momentul când toți oamenii vor fi clasificați după felul lor. Trucurile josnice ale celor fără discernământ îi vor conduce la distrugerea de mâinile celor răi și îi vor ispiti să se îndepărteze și să nu se mai întoarcă niciodată. Pentru că nu iubesc adevărul, pentru că sunt incapabili să stea de partea adevărului, pentru că-i urmează pe oamenii răi și stau de partea lor și pentru că uneltesc cu oamenii răi și Îl sfidează pe Dumnezeu, acesta este tratamentul pe care îl merită. Ei știu foarte bine că acei oameni răi radiază răutate și, totuși, își împietresc inimile și întorc spatele adevărului ca să îi urmeze. Oare nu fac răul toți acești oameni care nu practică adevărul, ci, în schimb, fac lucruri distructive și abominabile? Deși printre ei sunt cei care se prezintă ca regi și alții care îi urmează, oare

naturile lor sfidătoare de Dumnezeu nu sunt toate la fel? Ce scuză pot să aibă ca să afirme că Dumnezeu nu îi mântuiește? Ce scuză pot să aibă ca să pretindă că Dumnezeu nu este drept? Oare nu propriul lor rău este cel care îi distruge? Oare nu propria lor răzvrătire este cea care îi trage în jos, în iad? În final, oamenii care practică adevărul vor fi mântuiți și desăvârșiți datorită adevărului. În final, aceia care nu practică adevărul vor aduce asupra lor distrugerea din cauza adevărului. Acestea sunt sfârșiturile care îi așteaptă pe cei care practică adevărul și pe cei care nu o fac. Pe cei care nu intenționează să practice adevărul îi sfătuiesc să părăsească degrabă biserica pentru a evita să comită și mai multe păcate. Când va veni timpul, va fi prea târziu pentru regrete. Mai ales aceia care formează clici și creează disensiuni și tiranii locali din cadrul bisericii trebuie să plece chiar mai curând. Acești oameni, care au natura lupilor răi, sunt incapabili să se schimbe. Ar fi mai bine ca ei să părăsească biserica cu prima ocazie, să nu mai deranjeze niciodată viața normală a fraților și surorilor și, astfel, să evite pedeapsa lui Dumnezeu. Aceia dintre voi care au mers împreună cu ei ar face bine să profite de această oportunitate pentru a reflecta asupra propriilor persoane. Veți părăsi biserica alături de cei răi sau veți rămâne și veți urma supuși? Trebuie să cântăriți cu grijă această chestiune. Vă dau încă o oportunitate de a alege și aștept răspunsul vostru.

Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu

Cum lucrează Duhul Sfânt în cadrul Bisericii în ziua de astăzi? Ai o înțelegere fermă privind această întrebare? Care sunt cele mai mari dificultăți ale fraților și surorilor tale? Ce le lipsește cel mai mult? În prezent, există unii oameni care sunt negativi când sunt supuși încercărilor, iar unii chiar se plâng. Alți oameni nu mai merg înainte pentru că Dumnezeu a terminat de vorbit. Oamenii nu au intrat pe calea dreaptă a credinței în Dumnezeu. Ei nu pot trăi independent și nu își pot menține propria viață spirituală. Anumiți oameni urmează și caută cu energie și sunt dispuși să practice când vorbește Dumnezeu, dar când Dumnezeu nu vorbește, ei nu mai merg înainte. Oamenii încă nu au înțeles, în inimile lor, voia lui Dumnezeu și nu au dragoste spontană pentru Dumnezeu; în trecut, L-au urmat pe Dumnezeu deoarece erau forțați. Acum există unii oameni care sunt sătui de lucrarea lui Dumnezeu. Nu sunt astfel de oameni în pericol? O mulțime de oameni sunt într-o stare în care doar fac față. Deși mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și se roagă la El, ei fac asta cu jumătate de inimă și nu mai au motivația pe care o aveau odată. Majoritatea nu sunt interesați de lucrarea lui Dumnezeu de rafinare și desăvârșire, și e într-adevăr ca și cum sunt constant lipsiți de orice motivație lăuntrică. Când sunt copleșiți de fărădelegi, nu se simt datori față de Dumnezeu, nici nu au conștiința să regrete. Ei nu urmăresc adevărul, sau părăsesc Biserica, și urmăresc în schimb doar plăceri temporare. Acești oameni sunt nesăbuiți, de-a dreptul proști! Când vine vremea, vor fi izgoniți cu toții și nici măcar unul nu va fi

mântuit! Crezi că dacă cineva a fost mântuit o dată, va fi întotdeauna mântuit? Să crezi asta e pură amăgire! Toți aceia care nu urmăresc intrarea în viață vor fi muștrați. Majoritatea oamenilor nu au absolut niciun interes pentru a intra în viață, pentru viziuni sau pentru a pune adevărul în practică. Ei nu urmăresc intrarea și cu siguranță nu urmăresc să intre mai profund. Oare nu se ruinează singuri? Chiar acum, există o parte din oameni ale căror condiții se îmbunătățesc constant. Cu cât Duhul Sfânt lucrează mai mult, cu atât ei dobândesc mai multă încredere; cu cât experimentează mai mult, cu atât simt mai mult misterul profund al lucrării lui Dumnezeu. Cu cât intră mai profund, cu atât mai mult înțeleg. Ei simt că iubirea lui Dumnezeu este atât de mare și se simt stabili și luminați lăuntric. Ei au o înțelegere a lucrării lui Dumnezeu. Aceștia sunt oamenii în care lucrează Duhul Sfânt. Unii oameni spun „Deși nu există noi cuvinte de la Dumnezeu, tot trebuie să caut să merg mai profund în adevăr, trebuie să fiu sincer despre totul din experiența mea actuală și să intru în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”. Acest tip de persoană are lucrarea Duhului Sfânt. Cu toate că Dumnezeu nu își arată chipul și este ascuns vederii fiecărei persoane, și cu toate că nu rostește niciun cuvânt și există momente când oamenii experimentează o oarecare rafinare lăuntrică, totuși Dumnezeu nu i-a părăsit complet pe oameni. Dacă o persoană nu poate reține adevărul pe care ar trebui să-l îndeplinească, nu va avea lucrarea Duhului Sfânt. În timpul perioadei de rafinare, în care Dumnezeu nu Se arată, dacă nu ai încredere, ci te faci în schimb mic de frică, dacă nu te concentrezi pe experimentarea cuvintelor Lui, atunci tu fugi de lucrarea lui Dumnezeu. Mai târziu, vei fi printre cei izgoniți. Aceia care nu caută să intre în cuvântul lui Dumnezeu nu au cum să mărturisească ferm pentru El. Oamenii care sunt capabili să fie martori pentru Dumnezeu și să-l mulțumească voia se bazează total pe impulsul lor de a urmări cuvintele lui Dumnezeu. Lucrarea pe care o îndeplinește Dumnezeu în oameni este, în primul rând, de a le permite să dobândească adevărul; faptul că te face să urmărești viața este pentru a te desăvârși, iar totul este ca să te faci potrivit pentru folosul lui Dumnezeu. Tot ceea ce urmărești acum este să auzi unele taine, să asculți cuvintele lui Dumnezeu, să-ți desfeți ochii, să te uiți în jur ca să vezi dacă e vreo noutate, și astfel, să-ți satisfaci curiozitatea. Dacă aceasta este intenția din inima ta, nu ai cum să îndeplinești cerințele lui Dumnezeu. Aceia care nu caută adevărul nu pot urma până la capăt. În momentul de față, nu e vorba de faptul că Dumnezeu nu face ceva, ci mai degrabă că oamenii nu cooperează cu El pentru că sunt sătui de lucrarea Sa. Ei vor doar să audă cuvintele pe care le rostește pentru a le dăruia binecuvântări și nu sunt dispuși să audă cuvintele judecății și muștrării Lui. Din ce motiv se întâmplă asta? Motivul este că dorința oamenilor de a dobândi binecuvântări nu a fost îndeplinită, iar ei au devenit negativi și slabi. Nu e vorba de faptul că Dumnezeu, în mod intenționat, nu le permite oamenilor să-L urmeze, nici că trimite intenționat lovituri omenirii. Oamenii sunt negativi și slabi doar pentru că intențiile lor sunt nepotrivite. Dumnezeu este Dumnezeul care dă viață omului și El nu poate duce omul la moarte. Negativitatea, slăbiciunea și retragerea oamenilor sunt toate cauzate de ei înșiși.

Lucrarea actuală a lui Dumnezeu le aduce oamenilor o anumită rafinare și doar aceia care pot rămâne neclintii în toiul acestei rafinări vor câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Indiferent cum Se ascunde El, fie prin a nu vorbi sau a nu lucra, tot poți să cauți cu vigoare. Chiar dacă Dumnezeu ar spune că te va respinge, tu tot L-ai urma. Asta înseamnă să mărturisești ferm pentru Dumnezeu. Dacă Dumnezeu Se ascunde de tine și tu încetezi să-L urmezi, înseamnă asta să mărturisești ferm pentru Dumnezeu? Dacă oamenii nu pătrund efectiv, atunci nu au statură adevărată, iar când întâmpină cu adevărat o încercare mare, se împiedică. Când Dumnezeu nu vorbește sau face ceea ce nu se potrivește cu propriile tale noțiuni, te prăbușești. Dacă Dumnezeu S-ar comporta acum conform noțiunilor tale, dacă ți-ar mulțumi voia și ai fi în stare să te ridici și să urmărești cu energie, atunci care ar fi temelia pe care trăiești? Eu spun că există mulți oameni care trăiesc într-un fel întemeiat în întregime pe curiozitatea umană. Ei nu au absolut deloc o inimă adevărată de urmărire. Toți aceia care nu urmăresc intrarea în adevăr, ci se bazează în viață pe curiozitatea lor sunt oameni vrednici de dispreț și sunt în pericol! Diferitele tipuri de lucrare ale lui Dumnezeu sunt toate îndeplinite pentru a desăvârși omenirea. Totuși, oamenii sunt întotdeauna curioși, le place să se intereseze de zvonuri, sunt preocupați de actualitățile din străinătate – de exemplu, sunt curioși ce se întâmplă în Israel sau dacă a fost un cutremur în Egipt – ei caută întotdeauna ceva lucruri noi, inedite pentru a-și satisface dorințele egoiste. Nu urmăresc viața, nici nu urmăresc să fie desăvârșiți. Ei caută doar ca ziua lui Dumnezeu să sosească mai curând pentru ca visul lor frumos să poată fi realizat și dorințele lor extravagante să fie împlinite. Acest tip de persoană nu este practică – este o persoană cu o perspectivă nepotrivită. Doar urmărirea adevărului este baza credinței omenirii în Dumnezeu, iar dacă oamenii nu urmăresc intrarea în viață, dacă nu caută să-L mulțumească pe Dumnezeu, atunci vor fi supuși pedepsei. Cei care trebuie pedepsiți sunt cei care nu au avut lucrarea Duhului Sfânt în vremea lucrării lui Dumnezeu.

Cum ar trebui să coopereze oamenii cu Dumnezeu în timpul acestei etape a lucrării Sale? În prezent, Dumnezeu testează oamenii. El nu rostește niciun cuvânt, ci Se ascunde și nu ia direct legătura cu oamenii. Din afară, pare că nu face nicio lucrare, dar adevărul este că El încă lucrează în interiorul omului. Oricine urmărește intrarea în viață are o viziune pentru propria urmărire a vieții și nu are dubii, chiar dacă nu înțelege complet lucrarea lui Dumnezeu. În timp ce ești supus încercărilor, chiar și când nu știi ce vrea Dumnezeu să facă și ce lucrare vrea să îndeplinească, ar trebui să știi că intențiile lui Dumnezeu pentru omenire sunt întotdeauna bune. Dacă Îl urmărești cu o inimă sinceră, El nu te va părăsi niciodată, iar în final te va desăvârși cu siguranță și va duce oamenii la o destinație potrivită. Indiferent cum testează Dumnezeu oamenii în prezent, va sosi o zi când El le va oferi un rezultat potrivit și le va da răsplata potrivită pe baza a ceea ce au făcut. Dumnezeu nu îi va duce pe oameni la un anumit punct ca apoi pur și simplu să-i dea deoparte și să-i ignore. Asta deoarece El este un Dumnezeu demn de încredere. În această etapă, Duhul Sfânt face lucrarea de rafinare. El rafinează

fiecare persoană în parte. În pașii lucrării reprezentați de încercarea morții și de încercarea muștrării, rafinarea a fost îndeplinită prin cuvinte. Pentru ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, ei trebuie să înțeleagă mai întâi lucrarea Lui actuală și să înțeleagă cum ar trebui să coopereze omenirea. Într-adevăr, acesta este un lucru pe care ar trebui să-l înțeleagă toată lumea. Indiferent ce face Dumnezeu, chiar dacă este rafinare sau chiar dacă El nu vorbește, nici măcar un pas al lucrării lui Dumnezeu nu se conformează concepțiilor omenirii. Fiecare pas al lucrării Lui zdruncină și destramă noțiunile oamenilor. Aceasta este lucrarea Sa. Dar trebuie să crezi că, din moment ce lucrarea lui Dumnezeu a ajuns la un anumit stadiu, El nu va trimite la moarte toată omenirea orice-ar fi. El oferă și promisiuni și binecuvântări omenirii, iar toți cei care Îl urmăresc vor putea să dobândească binecuvântările Lui, dar cei care nu o fac vor fi alungați de Dumnezeu. Asta depinde de urmărirea ta. Orice ar fi, trebuie să crezi că atunci când lucrarea lui Dumnezeu este încheiată, fiecare persoană va avea o destinație potrivită. Dumnezeu a oferit omenirii aspirații frumoase, dar, fără urmărire, acestea sunt de neatins. Ar trebui să poți vedea asta acum – rafinarea și muștrarea oamenilor de către Dumnezeu este lucrarea Sa, dar oamenii, la rândul lor, trebuie să urmărească tot timpul o schimbare a firii. În experiența ta practică, trebuie mai întâi să știi cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu; trebuie să găsești, în cadrul cuvintelor Sale, lucrul în care ar trebui să pătrunzi și propriile-ți lipsuri, să cauți intrarea în experiența ta practică, să iei acea parte din cuvintele lui Dumnezeu care ar trebui pusă în practică și să încerci să faci astfel. A mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu este un aspect. În plus, viața Bisericii trebuie menținută, trebuie să ai o viață spirituală normală și să fii în stare să-l încredezi lui Dumnezeu toate stările tale actuale. Indiferent cum se schimbă lucrarea Sa, viața ta spirituală ar trebui să rămână normală. O viață spirituală îți poate menține intrarea normală. Indiferent ce face Dumnezeu, se cuvine să-ți continui viața spirituală fără întreruperi și să-ți îndeplinești datoria. Asta ar trebui să facă oamenii. Este întru totul lucrarea Duhului Sfânt, dar, în timp ce aceasta reprezintă desăvârșirea pentru cei cu o condiție normală, pentru cei cu o condiție anormală este o încercare. În etapa actuală a lucrării de rafinare a Duhului Sfânt, unii oameni spun că lucrarea lui Dumnezeu este atât de măreață și că oamenii au absolut nevoie de rafinare, altfel statura lor va fi prea mică și nu vor avea cum să împlinească voia lui Dumnezeu. Totuși, pentru cei a căror condiție nu este bună, asta devine un motiv pentru a nu-L urmări pe Dumnezeu și un motiv pentru a nu participa la adunări sau a mânca și bea cuvântul lui Dumnezeu. În lucrarea lui Dumnezeu, indiferent ce face El sau ce schimbări efectuează, oamenii trebuie să se mențină pe linia unei vieți spirituale normale. Poate că nu ai fost slab în actuala etapă a vieții tale spirituale, dar tot nu ai dobândit mult și nu ai strâns o recoltă bogată. În acest gen de circumstanțe, tot trebuie să urmezi regulile; trebuie să respecti aceste reguli astfel încât să nu suferi pierderi în viața ta și astfel încât să mulțumești voia lui Dumnezeu. Dacă viața ta spirituală este anormală, nu poți înțelege lucrarea actuală a lui Dumnezeu și, în schimb, simți mereu că este complet incompatibilă cu propriile tale

noțiuni și, cu toate că ești dispus să Îl urmezi, îți lipsește motivația launtrică. Deci, indiferent ce face Dumnezeu în prezent, oamenii trebuie să coopereze. Dacă oamenii nu cooperează, Duhul Sfânt nu Își poate face lucrarea, iar dacă oamenii nu au dorința de a coopera, atunci cu greu pot câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Dacă dorești să ai lucrarea Duhului Sfânt în interiorul tău și dacă vrei să câștigi aprobarea lui Dumnezeu, atunci trebuie să îți menții devotamentul inițial în fața lui Dumnezeu. Acum, nu este necesar să ai o înțelegere mai profundă, o teorie mai înaltă sau alte asemenea lucruri – tot ceea ce ți se cere este să susții cuvântul lui Dumnezeu pe fundamentul original. Dacă oamenii nu cooperează cu Dumnezeu și nu urmăresc pătrunderea mai profundă, Dumnezeu le va lua lucrurile care inițial erau ale lor. În interior, oamenii sunt întotdeauna lacomi după confort și s-ar bucura mai degrabă de ceea ce este deja disponibil. Ei vor să câștige promisiunile lui Dumnezeu fără a plăti niciun preț. Acestea sunt gândurile extravagante pe care le nutrește omenirea. A câștiga însăși viața fără a plăti un preț – însă a fost vreodată ceva așa ușor? Când cineva crede în Dumnezeu și caută să intre în viață și caută o schimbare a firii sale, trebuie să plătească un preț și să dobândească o stare în care Îl va urma pe Dumnezeu întotdeauna, indiferent ce face El. Asta e ceva ce oamenii trebuie să facă. Chiar dacă urmezi toate acestea ca regulă, trebuie să le susții mereu și, indiferent cât de grele sunt încercările, nu poți renunța la relația ta normală cu Dumnezeu. Ar trebui să fii capabil să te rogi, să îți menții viața bisericească și să nu-ți părăsești niciodată frații și surorile. Când Dumnezeu te încearcă, tot ar trebui să cauți adevărul. Aceasta este cerința minimă pentru o viață spirituală. Întotdeauna să ai dorința de a căuta și să te străduiești să cooperezi, aplicând întreaga ta energie – se poate face asta? Dacă oamenii iau asta ca temelie, vor putea dobândi discernământul și intrarea în realitate. E ușor să accepți cuvântul lui Dumnezeu când propria ta stare este normală; în aceste circumstanțe, nu pare greu să practici adevărul și simți că lucrarea lui Dumnezeu este marea. Dar dacă este slabă condiția ta, oricât de mare este lucrarea lui Dumnezeu și oricât de frumos vorbește cineva, nu vei da importanță. Când condiția unei persoane este anormală, Dumnezeu nu poate lucra în ea, iar acea persoană nu poate obține schimbări în firea sa.

Dacă oamenii nu au încredere, nu le este ușor să continue pe această cale. Toată lumea poate vedea acum că lucrarea lui Dumnezeu nu se conformează nicicum noțiunilor și închipuirilor oamenilor. Dumnezeu a făcut atât de multă lucrare și a rostit atât de multe cuvinte și, deși oamenii ar putea recunoaște că ele reprezintă adevărul, noțiunile cu privire la Dumnezeu sunt încă susceptibile să apară în ei. Dacă oamenii doresc să înțeleagă adevărul și să-l dobândească, trebuie să aibă încrederea și puterea voinței de reuși să respecte ce au văzut deja și ce au câștigat din experiențele lor. Indiferent ce face Dumnezeu în oameni, ei trebuie să susțină ceea ce ei înșiși au, să fie sinceri în fața lui Dumnezeu și să-l rămână devotați până la capăt. Aceasta este datoria omenirii. Oamenii trebuie să susțină ceea ce trebuie să facă. Credința în Dumnezeu necesită ascultarea față de El și experiența lucrării Sale. Dumnezeu a făcut atât de multă

lucrare – s-ar putea spune că pentru oameni este toată desăvârșire, rafinare și chiar mai mult, mustrare. Nu a existat niciun singur pas din lucrarea lui Dumnezeu care să se potrivească cu noțiunile umane; lucrul de care s-au bucurat oamenii sunt cuvintele dure ale lui Dumnezeu. Când Dumnezeu vine, oamenii ar trebui să se bucure de măreția Sa și de mânia Sa. Totuși, oricât de dure pot fi cuvintele Lui, El vine să mântuiască și desăvârșească omenirea. În calitate de creaturi, oamenii ar trebui să îndeplinească datoriile pe care se cuvine să le îndeplinească și să mărturisească ferm pentru Dumnezeu în toiul rafinării. În fiecare încercare, ar trebui să susțină mărturia pe care ar trebui să o aducă și să facă asta în mod răsunător de dragul lui Dumnezeu. O persoană care face acest lucru este un biruator. Indiferent cum te rafinează Dumnezeu, tu rămâi plin de încredere și nu îți pierzi niciodată încrederea în El. Faci ceea ce ar trebui să faci omul. Asta îi cere Dumnezeu omului, iar inima omului ar trebui să poată reveni la El pe deplin și să se întoarcă spre El în fiecare clipă care trece. Acesta este un biruator. Cei la care Dumnezeu Se referă ca biruatori sunt cei care încă pot să mărturisească ferm, să-și mențină încrederea și devotamentul față de Dumnezeu când sunt sub influența Satanei sau sunt asediați de Satana, adică atunci când se găsesc printre forțele întunericului. Dacă poți să rămâi cu inima pură înaintea lui Dumnezeu și să păstrezi iubirea autentică pentru Dumnezeu indiferent de situație, atunci tu mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu, și asta vrea să spună Dumnezeu prin „a fi biruator”. Dacă urmărirea ta este excelentă când Dumnezeu te binecuvântează, dar te retragi fără binecuvântările Sale, este aceasta puritate? Din moment ce ești sigur că această cale este adevărată, trebuie să o urmezi până la capăt; trebuie să-ți menții devotamentul față de Dumnezeu. Din moment ce ai văzut că Dumnezeu Însuși a venit pe pământ pentru a te desăvârși, ar trebui să-l dai inima ta în întregime. Dacă încă Îl poți urma orice face El, chiar dacă îți acordă un rezultat nefavorabil la final, asta înseamnă să-ți menții puritatea în fața lui Dumnezeu. Să-l oferi lui Dumnezeu un corp spiritual sfânt și o fecioară pură înseamnă să-ți menții o inimă sinceră în fața lui Dumnezeu. Pentru omenire, sinceritatea este puritate, iar capacitatea de a fi sincer față de Dumnezeu înseamnă a-ți menține puritatea. Asta e ceea ce ar trebui să pui în practică. Când se cuvine să te rogi, te rogi; când se cuvine să te aduni la părtășie, faci asta; când se cuvine să cânti imnuri, cânti imnuri; iar când se cuvine să te lepezi de trup, te lepezi de trup. Când îți îndeplinești datoria, nu o faci cât de cât; când te confrunți cu încercări, rămâi neclintit. Acesta este devotamentul față de Dumnezeu. Dacă nu susții ce ar trebui să facă oamenii, atunci toate suferințele și hotărârile anterioare au fost zadarnice.

Pentru fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, există un mod în care oamenii ar trebui să coopereze. Dumnezeu rafinează oamenii pentru ca ei să aibă încredere când sunt supuși rafinărilor. Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni pentru ca ei să aibă încrederea de a fi desăvârșiți de Dumnezeu și să fie dispuși să accepte rafinările Sale și să fie tratați și emondați de către Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu lucrează în interiorul oamenilor pentru a le aduce luminare și iluminare și pentru a-i determina să coopereze cu El și să

practice. Dumnezeu nu vorbește în timpul rafinărilor. El nu Își folosește glasul, dar tot există o lucrare pe care oamenii ar trebui să o facă. Ar trebui să susții ceea ce ai deja, ar trebui să te poți ruga încă lui Dumnezeu, să fii aproape de Dumnezeu și să mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu; în acest mod, îți vei îndeplini propria datorie. Toți ar trebui să vedeți clar, din lucrarea lui Dumnezeu, că încercările Sale privind încrederea și iubirea oamenilor necesită ca ei să se roage mai mult lui Dumnezeu și să savureze mai des cuvintele lui Dumnezeu înaintea Lui. Dacă Dumnezeu te luminează și te face să-l înțelegi voia, și totuși tu nu o pui în practică deloc, nu vei câștiga nimic. Când pui cuvintele lui Dumnezeu în practică, tot ar trebui să te poți ruga Lui, iar când Îi savurezi cuvintele, ar trebui să vii înaintea Lui, să cauți și să fii plin de încredere în El, fără urmă de descurajare sau răceală. Aceia care nu pun cuvintele lui Dumnezeu în practică sunt plini de energie în timpul adunărilor, dar cad în întuneric atunci când se întorc acasă. Există unii care nici măcar nu vor să meargă la adunări. Așadar, trebuie să vezi clar care este datoria pe care ar trebui să o îndeplinească oamenii. Poate că nu știi care este de fapt voia lui Dumnezeu, dar îți poți îndeplini datoria, poți să te rogi când ar trebui, poți pune adevărul în practică atunci când ar trebui și poți face ceea ce se cuvine să facă oamenii. Poți să-ți susții viziunea inițială. În acest mod, vei fi mai capabil să accepți următorul pas al lucrării lui Dumnezeu. Dacă tu nu urmărești când Dumnezeu lucrează într-un mod ascuns, e o problemă. Când El vorbește și predică în timpul adunărilor, asculți cu entuziasm, dar când nu vorbește, îți lipsește energia și te retragi. Ce fel de persoană acționează astfel? Este cineva care urmează oriunde se duce turma. Nu are nicio postură, nicio mărturie și nicio viziune! Majoritatea oamenilor sunt așa. Dacă tu continui pe calea aceea, într-o zi, când vei da peste o încercare mare, vei cădea în pedeapsă. Să ai postură e foarte important în procesul lui Dumnezeu de desăvârșire a oamenilor. Dacă nu te îndoiești de niciun pas al lucrării lui Dumnezeu, dacă îndeplinești datoria omului, susții cu sinceritate ceea ce Dumnezeu te-a pus să pui în practică, adică, îți aduci aminte de îndemnurile lui Dumnezeu și, indiferent ce face El în ziua de azi, nu uiți îndemnurile Sale, nu ai dubii privind lucrarea Sa, îți menții postura, îți susții mărturia și ești victorios la fiecare pas de pe cale, în final vei fi desăvârșit de către Dumnezeu și vei fi transformat în biruator. Dacă ești capabil să rămâi neclintit în fiecare etapă a încercărilor lui Dumnezeu și dacă poți să-ți menții poziția până la capăt, atunci ești un biruator, ești cineva care a fost desăvârșit de Dumnezeu. Dacă nu poți rămâne neclintit în încercările actuale, în viitor va deveni chiar și mai dificil. Dacă doar suporti un pic de suferință nesemnificativă și nu urmărești adevărul, atunci nu vei câștiga nimic până la urmă. Vei rămâne cu mâinile goale. Există unii oameni care renunță la urmărirea lor când văd că Dumnezeu nu vorbește, iar inima lor devine răzleață. Nu este nesăbuită o astfel de persoană? Aceste feluri de oameni nu au nicio realitate. Când Dumnezeu vorbește, ei se agită întotdeauna, părând ocupați și entuziasmați în exterior, dar acum că El nu vorbește, ei încetează să caute. Acest fel de persoană nu are niciun viitor. În timpul rafinărilor, trebuie să pătrunzi dintr-o perspectivă pozitivă și să înveți lecțiile pe

care ar trebui să le înveți; când te rogi lui Dumnezeu și Îi citești cuvântul, ar trebui să îți compari propria stare cu acesta, să-ți descoperi lipsurile și să afli că ai încă multe lecții de învățat. Cu cât cauți mai sincer când ești supus rafinărilor, cu atât vei afla mai mult că ești inadecvat. Când experimentezi rafinări, există multe chestiuni pe care le întâmpini; nu le poți vedea clar, te plângi, îți dezvălui propriul trup – doar în acest fel poți descoperi că ai mult prea multe firi corupte înăuntrul tău.

Oamenilor le lipsește calibrul și nu corespund deloc standardelor lui Dumnezeu, ei ar putea avea și mai multă nevoie de încredere pentru a merge pe această cale în viitor. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă necesită o încredere enormă, o încredere chiar mai mare decât cea a lui Iov. Fără încredere, oamenii nu vor putea continua să dobândească experiență și nici nu vor putea să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Când vine ziua marilor încercări, unii oameni vor părăsi bisericile – unii într-o parte, alții în alta. Vor exista unii care se descurcaseră destul de bine în urmărirea lor din zilele anterioare și nu va fi clar de ce nu mai cred. Se vor întâmpla multe lucruri pe care nu le vei înțelege, iar Dumnezeu nu va revela niciun semn și nicio minune, nici nu va face nimic supranatural. Asta e pentru a vedea dacă poți rămâne neclintit – Dumnezeu folosește faptele pentru a rafina oamenii. Nu ai suferit încă prea mult. În viitor, când vor veni marile încercări, în anumite locuri fiecare persoană din biserică va pleca, iar cei cu care ai avut o relație bună vor pleca și își vor abandona credința. Vei putea atunci să rămâi neclintit? Până acum, încercările cu care te-ai confruntat au fost minore și probabil că abia ai fost în stare să le faci față. Acest pas include rafinări și desăvârșire doar prin cuvinte. În pasul următor, faptele vor veni asupra ta pentru a te rafina, iar atunci vei fi în mijlocul pericolului. Odată ce lucrurile devin cu adevărat serioase, Dumnezeu te va sfătui să te grăbești și să pleci, iar oamenii religioși vor încerca să te ademenească să mergi cu ei. Asta e pentru a vedea dacă poți continua pe această cale, iar toate acestea sunt încercări. Încercările actuale sunt minore, dar va veni ziua când vor exista unele cămine în care părinții nu vor mai crede și altele în care copiii nu vor mai crede. Vei fi capabil să continui? Cu cât te duci mai departe, cu atât vor deveni mai mari încercările tale. Dumnezeu își îndeplinește lucrarea de rafinare a oamenilor conform nevoilor și staturii lor. În timpul etapei în care Dumnezeu desăvârșește omenirea, este imposibil ca numărul de oameni să continue să crească – doar se va micșora. Numai prin aceste rafinări pot fi desăvârșiți oamenii. Să fii tratat, disciplinat, testat, muștrat, blestemat – poți rezista la toate acestea? Când vezi o biserică cu o situație deosebit de bună, unde frații și surorile caută toți cu multă energie, te vei simți și tu încurajat. Când vine ziua în care toți vor fi plecat, în care unii dintre ei nu vor mai crede, alții vor fi plecat să facă afaceri sau să se căsătorească, iar alții se vor fi alăturat religiei – vei putea atunci să rămâi neclintit? Vei putea atunci să rămâi neafectat pe dinăuntru? Desăvârșirea omenirii de către Dumnezeu nu este un lucru așa simplu! El utilizează multe lucruri pentru a rafina oamenii. Oamenii le văd ca metode, dar în intenția inițială a lui Dumnezeu acestea nu sunt deloc metode, ci fapte. În final, când El va fi rafinat oamenii până la un punct anume

și ei nu vor mai avea plângeri, această etapă a lucrării Sale va fi finalizată. Marea lucrare a Duhului Sfânt este de a te desăvârși, iar când El nu lucrează și Se ascunde, este cu atât mai mult în scopul de a te desăvârși, și mai ales în acest mod se poate vedea dacă oamenii au iubire pentru Dumnezeu, dacă au încredere adevărată în El. Când Dumnezeu vorbește fățis, nu e nevoie să cauți; doar când El este ascuns, e nevoie să cauți și să îți găsești calea pe dibuite. Ar trebui să fii capabil să-ți îndeplinești datoria de ființă creată și, oricare ar putea fi rezultatul și destinația ta viitoare, ar trebui să fii capabil să urmărești cunoașterea și iubirea de Dumnezeu în timpul anilor vieții tale și, indiferent cum te tratează Dumnezeu, ar trebui să fii în stare să eviți plângerile. Există o singură condiție pentru ca Duhul Sfânt să lucreze în oameni. Aceștia trebuie să înseteze, să caute și să nu fie fără tragere de inimă sau plini de îndoieli privind acțiunile lui Dumnezeu și trebuie să-și poată susține datoria tot timpul; doar în acest fel pot câștiga lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, ceea ce se cere de la omenire este să aibă o încredere enormă și să vină înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta – doar prin experiență pot oamenii să descopere cât de adorabil este Dumnezeu și cum lucrează Duhul Sfânt în oameni. Dacă nu experimentezi, dacă nu îți găsești calea spre asta pe dibuite, dacă nu cauți, atunci nu vei câștiga nimic. Trebuie să îți găsești calea pe dibuite prin experiențele tale, și doar prin experiențele tale poți să vezi acțiunile lui Dumnezeu și să recunoști că El este minunat și insondabil.

Ești o persoană care a prins viață?

Doar când te-ai lepădat de firile tale corupte și ai dobândit trăirea de umanitate obișnuită, vei fi desăvârșit. Deși nu vei putea rosti profeții și nici vreo taină, vei trăi și descoperi imaginea unui om. Dumnezeu a creat omul, dar apoi omul a fost corupt de Satana, astfel încât oamenii au devenit „morți”. Și astfel, după ce te vei fi schimbat, nu vei mai fi ca acești „morți”. Cuvintele lui Dumnezeu sunt cele care reînsuflețesc duhurile oamenilor și le determină să renască, iar când duhurile oamenilor renasc, ei vor reveni la viață. Când vorbesc despre „morți”, Mă refer la cadavre care nu au duh, la oamenii ale căror duhuri au murit în ei. Când scânteia vieții se aprinde în duhurile oamenilor, oamenii prind viață. Sfinții despre care s-a vorbit mai înainte se referă la oamenii care au prins viață, la cei care au fost sub influența Satanei, dar care l-au învins pe Satana. Poporul ales din China a suferit persecuția crudă și inumană și înșelăciunea marelui balaur roșu, care l-a lăsat răvășit din punct de vedere psihic și fără niciun strop de curaj de a trăi. Astfel, trezirea duhurilor lor trebuie să înceapă cu substanța lor: puțin câte puțin, în substanța lor, duhurile lor trebuie să fie trezite. Când, într-o zi, vor prinde viață, nu vor mai exista obstacole și totul se va desfășura fără probleme. În prezent, acest lucru rămâne de neatins. Majoritatea trăiesc într-un mod care aduce multe atmosfere mormântale; ei sunt învăluți într-o aură a morții și le lipsesc atât de multe. Cuvintele unora poartă moarte,

acțiunile lor poartă moarte, și aproape tot ce aduc cu sine în modul în care trăiesc este moarte. Dacă, astăzi, oamenii sunt mărturie în mod public despre Dumnezeu, atunci ei vor eșua în această sarcină, pentru că ei încă trebuie să prindă viață pe deplin și există prea mulți morți printre voi. Astăzi, unii oameni întreabă de ce Dumnezeu nu arată niște semne și minuni, astfel încât să poată răspândi repede lucrarea Lui printre neamuri. Morții nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu; e ceva ce doar cei vii pot și, totuși, majoritatea oamenilor de azi sunt „morți”; prea mulți trăiesc sub un giulgiu al morții, sub influența Satanei și nu reușesc să ajungă victorioși. Astfel stând lucrurile, cum ar putea să fie mărturie pentru Dumnezeu? Cum ar putea ei să răspândească lucrarea Evangheliei?

Toți cei care trăiesc sub influența întunericului sunt cei care trăiesc în mijlocul morții, cei care sunt posedați de Satana. Fără a fi mântuiți de Dumnezeu și judecați și muștrați de Dumnezeu, oamenii nu pot să scape de influența morții; ei nu pot deveni cei vii. Acești „morți” nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu și nici nu pot fi folosiți de Dumnezeu, cu atât mai puțin nu pot să intre în împărăție. Dumnezeu vrea mărturia celor vii, nu a celor morți, și El cere celor vii, nu celor morți, să lucreze pentru El. „Morții” sunt cei care se opun și se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, cei care sunt amoriți în duh și nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu; ei sunt cei care nu pun adevărul în practică și nu au pic de loialitate față de Dumnezeu și ei sunt cei care trăiesc sub domeniul Satanei și sunt exploatați de acesta. Morții se manifestă stând în contradicție cu adevărul, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu și fiind inferiori, disprețuitori, răi, brutali, înșelători și hidoși. Chiar dacă astfel de oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei nu pot să trăiască cuvintele lui Dumnezeu; deși sunt în viață, sunt doar cadavre umblătoare, care respiră. Morții sunt total incapabili să-L mulțumească pe Dumnezeu, cu atât mai puțin să L se supună pe deplin. Ei pot doar să-L înșele, să-L hulească și să-L trădeze, și tot ceea ce ei pricinuesc dezvăluie natura Satanei. Dacă oamenii doresc să devină ființe vii și să fie mărturie pentru Dumnezeu și să fie aprobați de Dumnezeu, atunci trebuie să accepte mântuirea lui Dumnezeu, să se supună cu bucurie judecății și muștrării Sale și trebuie să accepte cu bucurie să fie emondați și tratați de Dumnezeu. Doar atunci vor putea să pună în practică toate adevărurile cerute de Dumnezeu și numai atunci vor câștiga mântuirea lui Dumnezeu și vor deveni cu adevărat ființe vii. Cei vii sunt mântuiți de Dumnezeu; au fost judecați și muștrați de Dumnezeu, sunt dispuși să se dedice și sunt fericiți să-și dea viața pentru Dumnezeu și își vor dedica cu bucurie toată viața lui Dumnezeu. Numai atunci când cei vii dau mărturie despre Dumnezeu, Satana poate fi rușinat; numai cei vii pot răspândi lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu, numai cei vii sunt după inima lui Dumnezeu și numai cei vii sunt oameni adevărați. Inițial, omul făcut de Dumnezeu era viu, dar din cauza stricăciunii Satanei omul trăiește în mijlocul morții și trăiește sub influența Satanei și, în acest astfel, oamenii au devenit morții fără duh, au devenit dușmani care se opun lui Dumnezeu, au devenit instrumentele Satanei și au devenit captivi ai acestuia. Toți oamenii vii creați de Dumnezeu au devenit oameni morți, așa că Dumnezeu Și-a pierdut mărturia și a pierdut omenirea pe care El a creat-o și care

este singurul lucru ce are suflarea Lui. Dacă Dumnezeu trebuie să-Și ia înapoi mărturia și să-i ia înapoi pe cei care au fost făcuți de mâna Lui, dar care au fost prinși de Satana, atunci El trebuie să-i învie, astfel încât ei să devină ființe vii și El trebuie să-i recupereze pentru a trăi în lumina Lui. Morții sunt cei care nu au duh, cei care sunt amortiți în extremă și care se opun lui Dumnezeu. Ei sunt cei dintâi care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni nu au nici cea mai mică intenție de a asculta de Dumnezeu; ei doar se răzvrătesc împotriva Lui și se opun Lui și nu au pic de loialitate. Cei vii sunt cei ale căror duhuri au renăscut, care știu să asculte de Dumnezeu și care sunt loiali lui Dumnezeu. Ei sunt stăpâniți de adevăr și de mărturie și doar acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu în casa Lui. Dumnezeu mântuiește pe cei care pot prinde viață, care pot vedea mântuirea lui Dumnezeu, care pot fi loiali lui Dumnezeu și care sunt dornici să-L caute pe Dumnezeu. El îi mântuiește pe cei care cred în întruparea lui Dumnezeu și în arătarea Lui. Unii oameni pot prinde viață, iar unii oameni nu pot; dacă firea lor poate fi salvată sau nu e faptul de care depinde acest lucru. Mulți oameni au auzit multe cuvinte ale lui Dumnezeu, totuși nu înțeleg voia lui Dumnezeu și sunt încă incapabili să le pună în practică. Asemenea oameni sunt incapabili să trăiască orice adevăr și se amestecă în mod deliberat în lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu sunt capabili să facă nicio lucrare pentru Dumnezeu, nu pot să-L dedice nimic, și cheltuiesc în secret banii bisericii și mănâncă gratuit în casa lui Dumnezeu. Acești oameni sunt morți și nu vor fi mântuiți. Dumnezeu mântuiește pe toți cei care sunt în mijlocul lucrării Lui, dar o parte din oameni nu pot primi mântuirea Lui; doar un număr mic poate primi mântuirea Sa. Asta deoarece majoritatea oamenilor au fost corupți prea profund și au devenit cei morți și sunt dincolo de mântuire; ei au fost exploatați total de Satana și sunt prea răi în natura lor. Nici acea minoritate de oameni nu e capabilă se supună lui Dumnezeu în totalitate. Nu sunt cei care au fost supuși în totalitate lui Dumnezeu încă de la început sau care au avut cea mai mare iubire pentru Dumnezeu încă de la început; mai degrabă, ei au devenit supuși lui Dumnezeu datorită lucrării Sale de cucerire, Îl văd pe Dumnezeu datorită iubirii Sale supreme, există schimbări în firea lor datorită firii drepte a lui Dumnezeu și ajung să-L cunoască pe Dumnezeu datorită lucrării Sale, care este practică și totodată normală. Fără această lucrare a lui Dumnezeu, indiferent cât de buni sunt acești oameni, ei ar aparține încă Satanei, ar fi încă ai morții, și ar fi tot morți. Că acești oameni pot primi astăzi mântuirea lui Dumnezeu este pur și simplu pentru că sunt dispuși să coopereze cu Dumnezeu.

Datorită loialității față de Dumnezeu, cei vii vor fi câștigați de Dumnezeu și vor trăi în mijlocul promisiunilor Sale, și din cauza opoziției lor față de Dumnezeu, morții vor fi detestați și respinși de Dumnezeu și vor trăi în mijlocul pedepselor și blestemelor Sale. Astfel este firea dreaptă a lui Dumnezeu, care nu poate fi schimbată de niciun om. Ca urmare a căutării lor, oamenii primesc aprobarea lui Dumnezeu și trăiesc în lumină; din cauza lucrărilor lor vicioase, oamenii sunt blestemați de Dumnezeu și coboară în pedeapsă; din cauza răutăților lor, oamenii sunt pedepsiți de Dumnezeu și datorită

dorinței și loialității lor, oamenii primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu este drept: El îi binecuvântează pe cei vii și îi blestemă pe cei morți, așa că ei sunt întotdeauna în mijlocul morții și nu vor trăi niciodată în lumina lui Dumnezeu. Dumnezeu îi va lua pe cei vii în Împărăția Sa și în binecuvântările Sale pentru a fi cu El pentru totdeauna. Pe cei morți îi va nimici și-i va trimite în moartea veșnică; ei sunt obiectul distrugerii Lui și vor aparține întotdeauna Satanei. Dumnezeu nu tratează pe nimeni în mod nedrept. Toți cei care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne cu siguranță în casa lui Dumnezeu și toți cei care sunt neascultători față de Dumnezeu și incompatibili cu El vor trăi cu siguranță în mijlocul pedepselor Sale. Poate că nu ești sigur despre lucrarea lui Dumnezeu în trup – dar într-o zi, nu trupul lui Dumnezeu va determina în mod direct sfârșitul omului; în schimb, Duhul Său va determina destinația omului și, în acel moment, oamenii vor ști că trupul lui Dumnezeu și Duhul Său sunt una, că trupul Lui nu poate să comită erori și că Duhul Său este chiar mai incapabil de greșeală. În cele din urmă, El îi va lua cu siguranță pe cei care au venit la viață în împărăția Lui; niciunul în plus, niciunul în minus. Și cei morți, care nu au prins viață, vor fi aruncați în bârlogul Satanei.

A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu

După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care l se împotrivesc lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. Omul la care Mă uit este o fiară în haine umane, este un șarpe veninos și, indiferent de cât de vrednic de milă încearcă el să apară înaintea ochilor Mei, nu voi fi niciodată milostiv față de el, pentru că omul nu înțelege deloc diferența dintre alb și negru, diferența dintre adevăr și neadevăr. Rațiunea omului este atât de amortită și, totuși, încă își dorește să obțină binecuvântări; umanitatea lui este atât de plină de rușine și, totuși, încă își dorește să aibă suveranitatea unui rege. Al cui rege ar putea fi oare, cu o astfel de rațiune? Cum ar putea el, cu o astfel de umanitate, să șadă pe un tron? Omul este cu adevărat lipsit de rușine! Este un nefericit îngâmfat! Acelora dintre voi care doriți să obțineți binecuvântări, vă sugerez să găsiți mai întâi o oglindă și să vă priviți reflexia urâtă – ai tu ce îți trebuie ca să fii rege? Ai tu fața

cuiva care ar putea obține binecuvântări? Nu a avut loc nici cea mai mică schimbare în firea ta și nu ai pus niciun adevăr în practică și, totuși, încă îți dorești o minunată zi de mâine. Te amăgești singur! Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior”. Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care Îl va asculta de bunăvoie pe Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub domeniul Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă l-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

Schimbarea firii omului începe prin cunoașterea propriei esențe și prin schimbările produse în gândirea lui, în natura și în perspectiva lui mentală – prin schimbări fundamentale. Doar așa vor fi obținute schimbări autentice în firea omului. Sursa principală a firii corupte care apare în om este reprezentată de înșelăciunea, corupția și otrava Satanei. Omul a fost legat și controlat de Satana și suferă nemaipomenitul rău pe care l-a cauzat Satana gândirii, moralității, înțelegerii și rațiunii lui. Tocmai pentru că lucrurile fundamentale ale omului au fost corupte de Satana și sunt total diferite de cum le-a creat Dumnezeu la început, omul se împotrivește lui Dumnezeu și nu poate să accepte adevărul. Așadar, schimbările în firea omului ar trebui să înceapă cu schimbări la nivelul gândirii, al înțelegerii și al rațiunii, care vor duce la o schimbare a cunoașterii lui Dumnezeu și a cunoașterii adevărului. Cei care s-au născut în cea mai profund coruptă țară sunt și mai ignoranți cu privire la cine este Dumnezeu sau ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Cu cât sunt mai corupți oamenii, cu atât mai puțin știu despre existența lui Dumnezeu și cu atât mai sărace sunt rațiunea și înțelegerea lor. Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Din cauza corupției Satanei, conștiința omului a devenit amorțită; el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fie corupt de Satana, omul Îl urma în mod natural pe Dumnezeu și Îi asculta cuvintele după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea inițială a omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut ascultarea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă,

firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se împotrivește și se răzvrătește orbește. Firea omului este dezvăluită în expresiile rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui; pentru că rațiunea și înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dacă rațiunea și înțelegerea omului nu se pot schimba, atunci schimbările în firea lui sunt în afara oricărei discuții, așa cum este și conformarea cu voia lui Dumnezeu. Dacă rațiunea omului nu este una sănătoasă, el nu-L poate sluji pe Dumnezeu și nu este potrivit să fie folosit de Dumnezeu. „O rațiune normală” se referă la a-L asculta pe Dumnezeu și a-L fi credincios, a tânji după Dumnezeu, a fi sigur față de Dumnezeu și a avea o conștiință față de Dumnezeu. Se referă la a avea inima și gândul la Dumnezeu și a nu se împotrivi în mod deliberat lui Dumnezeu. A avea o rațiune aberantă nu este astfel. De când a fost corupt de Satana, omul a născocit anumite noțiuni despre Dumnezeu, nu l-a fost loial și nu a tânjit după El, ca să nu mai spunem de conștiința lui față de Dumnezeu. Omul se împotrivește voit lui Dumnezeu și emite judecăți despre El și, mai mult chiar, aruncă invective asupra Lui, prin spate. Omul îl judecă pe Dumnezeu prin spatele Său, știind clar că El este Dumnezeu; omul nu are nicio intenție de a asculta de Dumnezeu și nu face altceva decât să pretindă și să ceară lucruri absurde de la El. Astfel de oameni – oameni cu o rațiune aberantă – nu sunt capabili să își cunoască propriul comportament josnic sau să își regrete răzvrătirea. Dacă oamenii sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși, atunci și-au recâștigat un pic din rațiunea lor; cu cât mai răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu sunt oamenii care încă nu pot să se cunoască pe ei înșiși, cu atât mai puțin au o rațiune sănătoasă.

Revelarea firii corupte a omului își are sursa în nimic altceva decât conștiința inertă a omului, în natura lui rea și rațiunea lui nesănătoasă; dacă rațiunea și conștiința omului sunt capabile să devină din nou normale, atunci el va deveni o persoană potrivită pentru a fi folosită de Dumnezeu. Pentru că întotdeauna conștiința omului a fost amortită și întrucât rațiunea omului, care nu a fost niciodată una sănătoasă, devenind din ce în ce mai inertă, omul este din ce în ce mai răzvrătit față de Dumnezeu, în așa măsură încât L-a pironit pe Isus pe cruce și refuză ca întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă să intre în casa lui, condamnă trupul lui Dumnezeu și îl vede ca umil. Dacă omul ar avea măcar un pic de omenie, nu ar trata cu atâta cruzime trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de rațiune, nu ar trata atât de rău trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de conștiință, nu l-ar „mulțumi” în felul acesta Dumnezeului întrupat. Omul trăiește în epoca Dumnezeului devenit trup și, totuși, nu este capabil să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a oferit o oportunitate atât de bună, ci dimpotrivă, blestemă venirea lui Dumnezeu sau ignoră complet faptul întrupării lui Dumnezeu și pare să se împotrivească acestui fapt și se arată obosit de el. Indiferent cum tratează omul venirea lui Dumnezeu, Acesta, pe scurt, Și-a continuat mereu lucrarea cu răbdare, chiar

dacă omul n-a fost câtuși de puțin ospitalier față de El, ci doar Îi face, orbește, cereri. Firea omului a devenit extrem de vicioasă, rațiunea lui a devenit extrem de inertă și conștiința lui extrem de călcată în picioare de către cel rău și a încetat de mult să mai fie conștiința inițială a omului. Omul nu este doar nerecunoscător față de Dumnezeu întrupat pentru că a dăruit atât de multă viață și har omenirii, ci a devenit chiar plin de resentimente față de Dumnezeu pentru că Acesta i-a dat adevărul; întrucât omul nu are nici cel mai mic interes față de adevăr, a devenit plin de resentimente față de Dumnezeu. Nu doar că omul nu este capabil să își sacrifice viața pentru Dumnezeu întrupat, ci și încearcă să obțină beneficii de la El, pretinzând o dobândă care este de zeci de ori mai mare decât ceea ce omul l-a dat lui Dumnezeu. Oamenii cu o astfel de conștiință și rațiune cred că nu este mare lucru și încă mai cred că s-au sacrificat atât de mult pentru Dumnezeu și că Dumnezeu le-a dat prea puțin. Sunt unii oameni care, dându-Mi un vas cu apă, întind mâinile și Îmi cer să le plătesc pentru două străchini cu lapte sau care, după ce Mi-au dat o cameră pentru o noapte, Îmi cer să plătesc chirie pentru mai multe. Cu o astfel de umanitate și o astfel de conștiință, cum v-ați mai putea dori să câștigați viață? Ce nefericiți demni de dispreț sunteți! O astfel de umanitate a omului și o asemenea conștiință a sa sunt ceea ce-L fac pe Dumnezeu întrupat să cuture țara, fără a găsi niciun adăpost. Cei care au cu adevărat conștiință și umanitate ar trebui să se închine și să slujească din toată inima pe Dumnezeu întrupat, nu pentru cât de mult a lucrat, ci chiar dacă nu ar face nicio lucrare. Asta ar trebui să facă cei care au o rațiune sănătoasă și aceasta este datoria omului. Mulți oameni vorbesc chiar de condiții pentru slujirea lor față de Dumnezeu: nu le pasă dacă El este Dumnezeu sau om și vorbesc doar de condițiile lor și caută doar să-și satisfacă propriile dorințe. Când gătiți pentru Mine, cereți plata pentru serviciu, când alergați pentru Mine, cereți o plată pentru alergare, când lucrați pentru Mine, cereți o plată pentru lucru, când Îmi spălați hainele, cereți plată pentru spălătorie, când dați ceva bisericii, cereți un preț prin care să recuperați ce ați dat, când vorbiți, cereți plata unui vorbitor, când distribuiți cărți, cereți o plată pentru distribuție, când scrieți, cereți o plată pentru cele scrise. Cei cu care am avut de-a face Mi-au cerut chiar și recompense, în timp ce aceia care au fost trimiși acasă cer daune pentru pătarea numelui lor; cei necăsătoriți cer zestre sau o compensație pentru tinerețea lor pierdută, cei care taie o găină cer plata unui măcelar, cei care prăjesc mâncarea cer o plată pentru prăjit, iar cei care fac o supă cer și ei o plată pentru aceasta... Aceasta este marea și minunata voastră umanitate și acestea sunt acțiunile pe care le dictează conștiința voastră iubitoare. Unde vă este rațiunea? Unde vă este umanitatea? Să vă spun Eu! Dacă veți continua în felul acesta, nu voi mai lucra în mijlocul vostru. Nu voi mai lucra în mijlocul unei haite de fiare îmbrăcate în haine de oameni, nu voi suferi pentru un astfel de grup de oameni ale căror fețe frumoase ascund inimi sălbatice, nu voi îndura pentru o astfel de haită de animale care nu au nici cea mai mică posibilitate să fie mântuite. Ziua în care Mă voi întoarce cu spatele la voi este ziua în care veți muri, este ziua în care întunericul va veni peste voi și ziua în care lumina vă

va părăsi. Astfel vă spun! Nu voi fi niciodată binevoitor față de un grup ca al vostru, care este mai jos chiar decât animalele! Există limite pentru cuvintele și acțiunile Mele, iar în condițiile în care umanitatea și conștiința voastră sunt așa cum sunt, Eu nu voi mai lucra, căci vă lipsește prea mult conștiința, Mi-ați provocat prea multă durere și comportamentul vostru deplorabil Mă dezgustă prea mult. Oamenii cărora le lipsesc atât de mult umanitatea și conștiința nu vor avea niciodată o șansă la mântuire; nu aș mântui niciodată niște oameni atât de nerecunoscători și de lipsiți de suflet. Când va veni ziua Mea, Îmi voi trimite ca o ploaie pentru toată veșnicia flăcările pârjolitoare peste copiii neascultării care Mi-au trezit mânia îndârjită, Îmi voi impune pedeapsa veșnică peste acele animale care cândva aruncau invective asupra Mea și care M-au părăsit, voi mistui pentru totdeauna cu flăcările mâniei Mele pe fiii neascultării care odată au mâncat și au trăit împreună cu Mine, dar care nu au crezut în Mine, ci M-au insultat și M-au trădat. Voi supune pedepsei pe toți cei care Mi-au provocat mânia, Îmi voi revărsa toată mânia peste acele fiare care voiau odată să-Mi stea alături, ca egali, dar care nu Mi s-au închinat și nu M-au ascultat; toiagul cu care lovesc omul va cădea peste animalele care s-au bucurat cândva de grija Mea și de tainele pe care le rosteam și care au încercat odată să obțină plăceri materiale de la Mine. Nu voi fi iertător cu niciunul dintre cei care încearcă să Îmi ia locul; nu voi cruța pe niciunul dintre cei care încearcă să smulgă mâncare și haine de la Mine. Deocamdată, rămâneți nevătămați și continuați să exagerați cu cererile pe care Mi le faceți. Când va veni ziua mâniei, nu veți mai face cereri; atunci, vă voi lăsa să vă „bucurați” din toată inima, vă voi pune cu fața la pământ și nu veți mai putea să vă ridicați vreodată! Mai devreme sau mai târziu, vă voi „plăti” această datorie – și sper să așteptați cu răbdare sosirea acestei zile.

Dacă acești oameni josnici pot cu adevărat să lase deoparte dorințele lor extravagante și să se întoarcă la Dumnezeu, atunci ei mai au șansa la mântuire; dacă omul are o inimă care tânjește cu adevărat după Dumnezeu, nu va fi abandonat de El. Omul nu reușește să Îl câștige pe Dumnezeu, nu pentru că Dumnezeu are sentimente sau pentru că Dumnezeu nu Își dorește să fie câștigat de om, ci pentru că omul nu dorește să Îl câștige pe Dumnezeu și pentru că nu Îl caută pe Dumnezeu de urgență. Cum ar putea unul dintre aceia care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu să fie blestemat de El? Cum ar putea cineva cu o rațiune sănătoasă și cu o conștiință sensibilă să fie blestemat de Dumnezeu? Cum ar putea cineva care se închină lui Dumnezeu și Îi slujește Lui cu adevărat să fie mistuit de focul mâniei Lui? Cum ar putea cineva care se bucură să asculte de Dumnezeu să fie dat afară din casa Lui? Cum ar putea cineva care nu L-a putut iubi destul pe Dumnezeu să trăiască în pedeapsa lui Dumnezeu? Cum ar putea cineva care este bucuros să renunțe la tot pentru Dumnezeu să fie lăsat fără nimic? Omul nu este dornic să Îl urmeze pe Dumnezeu, nu este dornic să își cheltuiască bunurile pentru Dumnezeu și nu este dornic să își dedice efortul de o viață pentru Dumnezeu; în schimb, spune că Dumnezeu S-a îndepărtat și că prea mult din Dumnezeu este în contradicție cu noțiunile omului. Cu o astfel de umanitate, chiar dacă

ați fi foarte generoși în eforturile voastre, tot nu ați putea să obțineți aprobarea lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim despre faptul că nu Îl căutați pe Dumnezeu. Nu știți că voi sunteți rebuturile omenirii? Nu știți că umanitatea nimănui nu este mai prejos decât a voastră? Nu știți cum vă spun alții ca să vă onoreze? Cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vă numesc pe voi tată al lupului, mamă a lupului, fiu al lupului, nepot al lupului; sunteți urmașii lupului, poporul lupului, și ar trebui să vă cunoașteți propria identitate și să nu o uitați niciodată. Să nu vă gândiți că sunteți în vreun fel superiori: sunteți cel mai rău grup de ființe neumane din omenire. Nu știți nimic din toate acestea? Știți cât de mult am riscat lucrând printre voi? Dacă rațiunea voastră nu poate deveni din nou normală și conștiința voastră nu poate funcționa normal, atunci nu vă veți lepăda niciodată de numele de „lup”, nu veți scăpa niciodată de ziua blestemului și nu veți scăpa de ziua pedepsei voastre. V-ați născut inferiori, un lucru fără valoare. Sunteți prin natură o haită de lupi flămânzi, o grămadă de resturi și de gunoaie și, spre deosebire de voi, Eu nu lucrez asupra voastră ca să obțin beneficii, ci pentru că este nevoie să lucrez. Dacă veți continua să fiți răzvrătiți în felul acesta, atunci voi opri lucrarea Mea și nu voi mai lucra asupra voastră vreodată; dimpotrivă, Îmi voi muta lucrarea într-un alt grup care Îmi face pe plac și, astfel, vă voi părăsi pentru totdeauna, pentru că nu mai vreau să Mă uit către cei care sunt în vrăjmășie cu Mine. Așadar, vreți să fiți compatibili cu Mine sau în vrăjmășie cu Mine?

Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu

A înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu, efectul pe care lucrarea Lui îl obține în om și care anume este voia Lui pentru om: asta e ceea ce ar trebui să realizeze fiecare persoană care Îl urmează pe Dumnezeu. În zilele noastre, cunoașterea lucrării lui Dumnezeu este tocmai ceea ce le lipsește tuturor oamenilor. Faptele pe care Dumnezeu le-a lucrat asupra omului, întregimea lucrării lui Dumnezeu și care anume e voia lui Dumnezeu pentru om, de la crearea lumii până în momentul prezent – acestea sunt lucruri pe care omul nici nu le știe, nici nu le înțelege. Nu numai că această inadecvare este întâlnită în lumea religioasă, ci și în toți cei ce cred în Dumnezeu. Când vine ziua în care Îl vezi cu adevărat pe Dumnezeu, când Îi constați cu adevărat înțelepciunea; când vezi toate faptele pe care le-a lucrat Dumnezeu, când recunoști ceea ce este Dumnezeu și ce are El – când l-ai văzut împlinșugarea, înțelepciunea, minunăția și tot ce a lucrat El asupra oamenilor – atunci vei fi dobândit succesul în credința ta în Dumnezeu. Când se spune despre Dumnezeu că este atotcuprinzător și plin de belșug, în ce fel anume este El atotcuprinzător și în ce fel anume este plin de belșug? Dacă nu înțelegi asta, nu se poate considera că tu crezi în Dumnezeu. De ce spun că cei din lumea religioasă nu sunt credincioși în Dumnezeu, ci sunt răufăcători, de același soi ca

diavolul? Atunci când spun că sunt răufăcători, e pentru că ei nu înțeleg voia lui Dumnezeu și sunt incapabili să-l vadă înțelepciunea. Dumnezeu nu le revelează nicicând lucrarea Lui. Ei sunt orbi; nu pot vedea faptele lui Dumnezeu, au fost părăsiți de Dumnezeu și le lipsește complet grija și protecția lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de lucrarea Duhului Sfânt. Aceia fără lucrarea lui Dumnezeu sunt răufăcători și rivalii lui Dumnezeu. Rivalii lui Dumnezeu despre care vorbesc se referă la aceia care nu îl cunosc pe Dumnezeu, aceia care îl recunosc cu vorba, dar cu toate acestea, nu îl cunosc, aceia care îl urmează pe Dumnezeu și cu toate acestea, nu ascultă de El și aceia care se desfată în harul lui Dumnezeu și cu toate acestea, sunt incapabili să mărturisească ferm pentru El. Fără o înțelegere a scopului lucrării lui Dumnezeu ori o înțelegere a lucrării pe care Dumnezeu o face în om, acesta nu poate fi în acord cu voia lui Dumnezeu, nici nu poate mărturisească ferm pentru Dumnezeu. Motivul pentru care omul se împotrivește lui Dumnezeu își are originea, pe de o parte, în firea lui stricată și, pe de altă parte, în ignoranța față de Dumnezeu și lipsa de înțelegere a principiilor după care Dumnezeu lucrează și a voii Lui pentru om. Aceste două aspecte, luate laolaltă, constituie o istorie a împotrivirii oamenilor față de Dumnezeu. Cei începători în credință se împotrivesc lui Dumnezeu pentru că o astfel de împotrivire este în natura lor, în timp ce împotrivirea față de Dumnezeu a celor cu mulți ani în credință rezultă din ignoranța lor față de El, pe lângă firea lor coruptă. În vremea dinainte ca Dumnezeu să devină trup, măsura împotrivirii unui om față de Dumnezeu se baza pe respectarea legilor lăsate de Dumnezeu din cer. De exemplu, în Epoca Legii, oricine nu ținea legile lui Iahve era privit ca cineva care se împotriva lui Dumnezeu; oricine fura jertfele lui Iahve sau oricine se opunea celor plăcuți lui Iahve, era privit ca cineva care se împotriva lui Dumnezeu și era ucis cu pietre; oricine nu își respecta tatăl și mama și oricine lovea sau blestema pe cineva era privit ca cineva care nu păzea legile. Și toți aceia care nu păzeau legile lui Iahve erau priviți ca împotrivindu-l-se. Nu a mai fost la fel în Epoca Harului, când oricine se împotriva lui Isus era privit ca cineva care se împotriva lui Dumnezeu, iar oricine nu asculta de cuvintele rostite de Isus era privit ca cineva care se împotriva lui Dumnezeu. În vremea aceasta, felul în care era definită împotrivirea față de Dumnezeu a devenit mai precis și mai practic. Pe vremea când Dumnezeu încă nu Se întrupase, măsura împotrivirii omului față de Dumnezeu se stabilea în funcție de faptul dacă omul se închina și privea la Dumnezeul invizibil din ceruri. Felul în care era definită împotrivirea față de Dumnezeu la acea vreme nu era deloc practic, pentru că omul nu îl putea vedea pe Dumnezeu, nici nu știa cum era chipul lui Dumnezeu sau cum lucra și vorbea El. Omul nu avea niciun fel de noțiuni despre Dumnezeu și credea în Dumnezeu în mod nedeslușit, pentru că Dumnezeu încă nu Se arătase oamenilor. Prin urmare, indiferent cum credea omul în Dumnezeu în imaginația sa, Dumnezeu nu l-a condamnat pe om și nu i-a făcut prea multe cereri, pentru că omul era complet incapabil să-l vadă pe Dumnezeu. Când Dumnezeu devine trup și vine să lucreze printre oameni, toți îl văd și îi aud cuvintele și toți văd faptele pe care Dumnezeu le lucrează dinăuntrul corpului

Său trupesc. În acel moment, toate noțiunile omului se transformă în spumă. Cât despre cei care L-au văzut pe Dumnezeu arătându-Se în trup, nu vor fi condamnați dacă sunt dornici să asculte de El, pe când cei care L se împotrivesc dinadins vor fi considerați adversari ai lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt antihriști, dușmani care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu. Cei care nutresc noțiuni cu privire la Dumnezeu, dar tot sunt pregătiți și dornici să asculte de El, nu vor fi condamnați. Dumnezeu condamnă omul pe baza intențiilor și acțiunilor lui, niciodată pentru gândurile și ideile lui. Dacă ar fi ca El să condamne omul pe baza gândurilor și ideilor acestuia, atunci nici măcar o persoană nu ar putea scăpa din mâinile pline de mânie ale lui Dumnezeu. Aceia care se împotrivesc cu bună știință Dumnezeului întrupat vor fi pedepsiți pentru neascultarea lor. În privința acestor oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu cu bună știință, împotrivirea lor ia naștere din faptul că nutresc noțiuni despre Dumnezeu, lucru ce duce, la rândul său, la acțiuni care perturbă lucrarea lui Dumnezeu. Acești oameni opun rezistență și distrug intenționat lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu doar că au noțiuni despre Dumnezeu, dar se și implică în activități care îi tulbură lucrarea, iar din acest motiv, oamenii de acest fel vor fi condamnați. Aceia care nu tulbură cu bună știință lucrarea lui Dumnezeu nu vor fi condamnați ca și păcătoși, pentru că ei sunt capabili să asculte de bunăvoie și să nu se implice în activități care cauzează perturbare și tulburare. Oamenii ca aceștia nu vor fi condamnați. Cu toate acestea, când oamenii au experimentat lucrarea lui Dumnezeu mulți ani, dacă ei continuă să nutrească noțiuni despre Dumnezeu și rămân incapabili să cunoască lucrarea Dumnezeului întrupat și dacă, oricât de mulți ani au experimentat lucrarea Lui, ei continuă să fie plini de noțiuni despre Dumnezeu și încă sunt incapabili să ajungă să-L cunoască, atunci, chiar dacă nu se angajează în activități perturbatoare, inimile lor tot sunt pline de nenumărate noțiuni despre Dumnezeu și, chiar dacă astfel de noțiuni nu devin evidente, oameni ca aceștia nu sunt nicicum de folos lucrării lui Dumnezeu. Ei nu sunt capabili să predice Evanghelia pentru Dumnezeu sau să mărturisească ferm pentru El. Oameni ca aceștia nu sunt buni de nimic și sunt imbecili. Pentru că nu îl cunosc pe Dumnezeu și, în plus, sunt întru totul incapabili să se lepede de noțiunile lor despre El, ei sunt, prin urmare, condamnați. Se poate spune astfel: e normal ca începătorii în credință să dețină noțiuni despre Dumnezeu sau să nu știe nimic despre El, dar pentru cineva care a crezut în Dumnezeu mulți ani și a experimentat o bună parte din lucrarea Lui, nu ar fi normal ca o astfel de persoană să continue să dețină noțiuni și ar fi și mai puțin normal ca aceasta să nu aibă nicio cunoaștere de Dumnezeu. Din pricina faptului că aceasta nu e o stare normală, ei sunt condamnați. Acești oameni anormali sunt cu toții gunoaie; ei cei ce L se împotrivesc cel mai mult lui Dumnezeu și care s-au bucurat de harul lui Dumnezeu degeaba. Toți oamenii de acest fel vor fi alungați la sfârșit!

Oricine nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu e cineva care L se împotrivește, iar cineva care a ajuns să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu, dar încă nu caută să-L mulțumească pe Dumnezeu, va fi cu atât mai mult socotit un adversar al lui Dumnezeu.

Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-l dea lecții lui Dumnezeu. Ei l se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îl poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor ce încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă”, dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane? Aceia care se stimează nespuse în prezența lui Dumnezeu sunt cei mai abjecți dintre oameni, în timp ce aceia care se cred modești sunt cei mai onorați. Și aceia care cred că ei cunosc lucrarea lui Dumnezeu și care, mai mult, sunt în stare să proclame altora lucrarea lui Dumnezeu în sunet de fanfară chiar în timp ce se uită direct la El – aceștia sunt cei mai ignoranți oameni. Astfel de oameni sunt fără mărturia lui Dumnezeu, aroganți și plini de îngâmfare. Aceia care cred că au prea puțină cunoaștere de Dumnezeu, în ciuda faptului că au experiență reală și cunoștințe practice despre El, sunt cei mai iubiți de El. Doar astfel de oameni au o mărturie adevărată și sunt cu adevărat capabili să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Aceia care nu înțeleg voia lui Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care înțeleg voia lui Dumnezeu și totuși, nu practică adevărul, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și totuși, merg împotriva esenței cuvintelor lui Dumnezeu, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care au noțiuni despre Dumnezeul întrupat și, în plus, le trece prin minte să se dedea răzvrătirii sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care Îl supun judecății pe Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; și oricine e incapabil să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să fie martor pentru El, este un adversar al lui Dumnezeu. Așa că vă îndemn: dacă aveți într-adevăr credința că puteți să umblați pe această cărare, atunci continuați să o urmați. Dar dacă nu vă puteți abține de la a vă împotrivi lui Dumnezeu, atunci ar fi mai bine să plecați până nu e prea târziu. Altfel, șansa ca lucrurile să ia o întorsătură rea pentru voi sunt extrem de mari, pentru că natura voastră e pur și simplu prea stricată. Din loialitate sau ascultare sau o inimă care însetează după dreptate și adevăr, nu aveți niciun strop și nicio iotă. Se poate spune că situația voastră înaintea lui Dumnezeu este într-o totală dezordine. Nu puteți să respectați ceea ce se cuvine să respectați și sunteți incapabili să spuneți ce se cuvine să fie spus. Ceea ce se cuvine să puneți în practică, ați eșuat să puneți în practică; iar funcția pe care se cuvine să o îndepliniți, ați fost incapabili să o îndepliniți. Nu aveți loialitatea, conștiința, ascultarea sau fermitatea care se cuvin. Nu ați îndurat suferința pe care se cade să o îndurați și nu aveți credința care se cuvine. Mai simplu spus, sunteți lipsiți total de orice merit: nu vă e

rușine să continuați să trăiți? Lăsați-mă să vă conving că ar fi mai bine pentru voi să închideți ochii pentru odihna veșnică, scutindu-L astfel pe Dumnezeu să-Și facă griji din cauza voastră și să sufere de dragul vostru. Credeți în Dumnezeu și totuși, nu Îi cunoașteți voia; mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu și totuși, nu sunteți capabili să respectați ceea ce Dumnezeu cere de la om. Credeți în Dumnezeu și totuși, nu Îl cunoașteți și rămâneți în viață fără un scop la care să năzuiți, fără nicio valoare, fără nicio semnificație. Trăiți ca ființe umane și totuși, nu aveți nicio conștiință, integritate sau credibilitate în cea mai mică măsură – vă mai puteți numi ființe umane? Credeți în Dumnezeu și totuși, Îl înșelați; mai mult, luați banii lui Dumnezeu și mâncați din jertfele care Îi sunt făcute Lui. Și totuși, la sfârșit, tot nu reușiți să arătați nici considerația cea mai mică pentru sentimentele lui Dumnezeu sau cea mai palidă conștiință față de El. Nu puteți îndeplini nici cea mai neînsemnată dintre poruncile lui Dumnezeu. Vă mai puteți numi ființe umane? Mâncați mâncarea cu care vă aprovizionează Dumnezeu și respirați oxigenul pe care El vi-l dă, vă bucurați de harul Său, totuși, la final, nu aveți nici minima cunoaștere de Dumnezeu. Dimpotrivă, ați devenit niște neisprăviți care L se împotrivesc lui Dumnezeu. Nu vă face asta niște dobitoace chiar mai prejos decât un câine? Printre animale, există vreunele care sunt mai malițioase decât voi?

Acei pastori și prezbiteri care stau la amvon învățându-i pe alții sunt adversarii lui Dumnezeu și aliații Satanei; aceia dintre voi care nu stați la amvon învățându-i pe alții nu ar fi adversari și mai mari ai lui Dumnezeu? Nu sunteți voi, chiar mai mult decât ei, în cârdășie cu Satana? Aceia care nu înțeleg scopul lucrării lui Dumnezeu nu știu cum să fie în acord cu voia lui Dumnezeu. Desigur, nu poate fi adevărat că aceia care chiar înțeleg scopul lucrării Lui nu ar ști cum să se conformeze voii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu nu e greșită niciodată; mai degrabă, căutarea omului e cea defectuoasă. Nu cumva acei degenerați, care se împotrivesc voii lui Dumnezeu, sunt și mai cumpliți și mai răuvoitori decât acei pastori și prezbiteri? Mulți sunt cei ce se împotrivesc lui Dumnezeu, dar în rândul lor, există și diferite moduri în care se împotrivesc Dumnezeu. La fel cum există tot felul de credincioși, la fel există și tot felul de potrivnici față de Dumnezeu, fiecare diferit de celălalt. Nici măcar unul singur din aceia care nu reușesc să recunoască clar scopul lucrării lui Dumnezeu nu poate fi mântuit. Indiferent de modul în care omul poate să se fi împotrivit lui Dumnezeu în trecut, atunci când omul ajunge să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu și își dedică eforturile pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, Dumnezeu îi va fi șterge complet toate păcatele de dinainte. Atâta timp cât omul caută adevărul și practică adevărul, Dumnezeu nu va ține minte ce a făcut acesta. Mai mult, tocmai pe baza practicării adevărului de către om, Dumnezeu îl justifică. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. Înainte ca omul să-L fi văzut pe Dumnezeu sau să fi experimentat lucrarea Lui, indiferent de cum acționează omul față de Dumnezeu, El nu Își aduce aminte. Cu toate acestea, odată ce omul L-a văzut pe Dumnezeu și a experimentat lucrarea Lui, toate faptele și acțiunile omului vor fi înscrise de către Dumnezeu în „cronici”, pentru că omul L-a văzut pe Dumnezeu și a trăit în lucrarea Lui.

Când omul a văzut cu adevărat ce are Dumnezeu și ce este El, când a văzut supremația Lui, când a ajuns să cunoască cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, atunci când vechea fire a omului e schimbată, atunci omul își va fi înlăturat complet firea răzvrătită care se împotrivește lui Dumnezeu. Se poate spune că toată lumea s-a împotrivit la un moment dat lui Dumnezeu și toată lumea s-a răzvrătit la un moment dat împotriva lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dacă ascuți de bunăvoie de Dumnezeul întrupat și, din acest moment, mulțumești inima lui Dumnezeu cu loialitatea ta, practici adevărul care se cuvine, îți îndeplinești datoria așa cum se cuvine și să păzești regulile care se cuvin, atunci ești unul care e dispus să își dea la o parte răzvrătirea pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și unul care poate fi desăvârșit de Dumnezeu. Dacă ar fi să refuzi cu încăpățănare să-ți vezi greșelile și nu ai nicio intenție de a te pocăi, dacă persisti în purtarea ta răzvrătită, fără cea mai mică intenție de a coopera cu Dumnezeu și a-L mulțumi, atunci o persoană așa de îndărătnică și incorigibilă ca tine va fi pedepsită cu siguranță și cu siguranță nu va fi niciodată cineva desăvârșit de Dumnezeu. Așa stând lucrurile, tu ești dușmanul lui Dumnezeu astăzi, iar mâine vei fi tot dușmanul lui Dumnezeu, și la fel vei rămâne dușmanul lui Dumnezeu în ziua ce vine; vei fi veșnic un adversar al lui Dumnezeu și dușmanul lui Dumnezeu. În acest caz, cum oare ar putea Dumnezeu să te achite? Este în natura omului să se împotrivească lui Dumnezeu, dar omul nu trebuie să caute intenționat „secretul” împotrivirii față de Dumnezeu doar pentru că a-și schimba natura este o sarcină de nedepășit. Dacă aceasta ar fi situația, ar fi mai bine să te îndepărtezi până să nu fie prea târziu, ca mustrarea să nu devină tot mai aspră în viitor și ca natura ta sălbatică să nu izbucnească și să devină de nestăpânit, până când trupul tău de carne ar fi eliminat de Dumnezeu, la final. Crezi în Dumnezeu pentru a primi binecuvântări; dar dacă la final, doar nenorocirea s-ar abate asupra ta, nu ar fi asta o rușine? Vă îndemn, ar fi mai bine să vă faceți un alt plan. Orice ați putea să faceți, ar fi mai bine decât să credeți în Dumnezeu: cu siguranță nu poate să existe doar această cărare. Nu ați supraviețui în continuare dacă nu ați căuta adevărul? De ce trebuie fiți în contradicție cu Dumnezeu în acest fel?

**CUVINTELE LUI HRISTOS
CÂND A MERS ÎN BISERICI
II**

(DIN NOIEMBRIE 1992 PÂNĂ ÎN IUNIE 1993)

Lucrarea și intrarea (1)

De când oamenii au început să pășească pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu, au existat multe lucruri despre care ei rămân nelămuriți. Ei încă sunt complet confuzi în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu și despre cât ar trebui ei să lucreze. Acest lucru se datorează, pe de o parte, abaterii din experiența lor și limitărilor în capacitatea lor de a primi; pe de altă parte, aceasta se datorează faptului că lucrarea lui Dumnezeu nu a adus încă oamenii la această etapă. Deci, toată lumea este nesigură cu privire la cele mai multe probleme spirituale. Nu numai că sunteți nelămuriți în ce ar trebui să intrați; sunteți mai neștiutori cu privire la lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta este mai mult decât, pur și simplu, o chestiune de neajunsuri ale voastre: este un cusur extraordinar care aparține tuturor celor din lumea religioasă. Aici se află cheia motivului pentru care oamenii nu-L cunosc pe Dumnezeu și, astfel, acest cusur este un defect obișnuit împărtășit de toți cei care Îl caută. Nicio singură persoană nu L-a cunoscut vreodată pe Dumnezeu sau nu l-a văzut vreodată adevărata față. Acesta este motivul pentru care lucrarea lui Dumnezeu devine la fel de dificilă ca mutarea unui munte sau golirea mării. Atât de mulți oameni și-au sacrificat viețile pentru lucrarea lui Dumnezeu; atât de mulți au fost izgoniți ca urmare a lucrării Sale; atât de mulți, de dragul lucrării Lui, au fost chinuiți până la moarte; atât de mulți, cu ochii plini de lacrimi de iubire pentru Dumnezeu, au murit pe nedrept; atât de mulți au întâlnit persecuții crude și inumane... Faptul că aceste tragedii se întâmplă – oare nu este totul din cauza lipsei de cunoaștere a oamenilor despre Dumnezeu? Cum ar putea cineva, care nu-L cunoaște pe Dumnezeu, să aibă obrazul de a veni înaintea Lui? Cum ar putea cineva, care crede în Dumnezeu și, totuși, Îl persecută, să aibă obrazul de a veni înaintea Lui? Acestea nu sunt exclusiv nepotrivirile celor din cadrul lumii religioase, ci, mai degrabă, sunt obișnuite atât pentru voi, cât și pentru ei. Oamenii cred în Dumnezeu, fără să-L cunoască; doar din acest motiv, ei nu-L venerază pe Dumnezeu și nu se tem de El în inimile lor. Există chiar și cei care, fățiș și cu neobrăzare, fac lucrarea pe care o vizualizează ei înșiși în acest curent și se apucă de lucrarea încredințată de Dumnezeu potrivit cu propriile lor cerințe și dorințe necumpătate. Mulți oameni acționează sălbatic, nerespectându-L pe Dumnezeu și urmându-și propria lor voie. Oare aceste exemple nu sunt manifestări desăvârșite ale inimilor egoiste ale oamenilor? Nu manifestă aceste exemple elementul excesiv de abundent al înșelăciunii din oameni? Oamenii pot fi, într-adevăr, extrem de inteligenți, însă cum pot talentele lor să ia locul lucrării lui Dumnezeu? Într-adevăr, oamenilor poate să le pese de povara lui Dumnezeu, însă ei nu pot acționa prea egoist. Oare faptele oamenilor sunt, într-adevăr, dumnezeiești? Poate cineva să fie sută la sută sigur? A-l fi martor lui Dumnezeu, a moșteni slava Sa – acestea înseamnă că Dumnezeu face o excepție și îi ridică pe oameni; cum ar putea ei să fie demni? Lucrarea lui Dumnezeu abia a început și cuvintele Sale abia au început să fie rostite. În acest moment, oamenii se simt bine referitor la ei înșiși, dar nu este aceasta, pur și simplu, o

invitație la umilire? Ei înțeleg mult prea puțin. Chiar și cel mai talentat teoretician, cel mai elocvent orator, nu pot descrie întreaga abundență a lui Dumnezeu – așadar, cu cât mai puțin puteți voi? Nu ar trebui să vă stabiliți propria valoare mai sus de cea a cerurilor, ci, mai degrabă, ar trebui să vă vedeți ca fiind inferiori oricăror dintre acei oameni rezonabili care caută să-L iubească pe Dumnezeu. Aceasta este calea pe care veți intra: de a vă vedea ca fiind semnificativ inferiori tuturor celorlalți. De ce să vă vedeți atât de sus? De ce să vă estimați atât de sus? Pe calea lungă a vieții, nu ați făcut decât primii pași. Tot ce vedeți este brațul lui Dumnezeu, nu pe Dumnezeu în întregime. Este de datoria voastră să vedeți mai mult din lucrarea lui Dumnezeu, să descoperiți mai mult din ceea ce ar trebui pătruns, pentru că v-ați schimbat prea puțin.

Pe măsură ce Dumnezeu îl desăvârșește pe om și-i transformă firea, lucrarea Lui nu încetează niciodată, pentru că omul are prea multe lipsuri și nu este la înălțimea standardelor stabilite de El. Și astfel, se poate spune că, în ochii lui Dumnezeu, veți fi mereu nou-născuți, care au prea puține dintre elementele care sunt pe placul Lui, deoarece nu sunteți decât creaturi în mâinile lui Dumnezeu. Dacă o persoană cade în mulțumirea de sine, nu va fi detestată de Dumnezeu? A spune că Îl puteți mulțumi pe Dumnezeu în prezent înseamnă a vorbi din perspectiva limitată a trupului vostru lumesc; dacă ar fi să vă comparați într-adevăr cu Dumnezeu, ați fi pururi înfrânți în arenă. Trupul omului nu a cunoscut niciodată victoria. Doar prin lucrarea Sfântului Duh omul are posibilitatea de a dobândi trăsături răscumpărătoare. Într-adevăr, din nenumăratele lucruri ale creației lui Dumnezeu, omul este cel mai mărunț. Deși este stăpânul tuturor lucrurilor, omul este singurul dintre ele care este supus înșelăciunii Satanei, singurul care cade pradă, în nenumărate feluri, corupției lui. Omul nu a deținut niciodată suveranitatea asupra lui însuși. Majoritatea oamenilor trăiesc în locul murdar al Satanei și suferă batjocura lui; el îi tachinează într-un fel și în altul până când ei sunt doar pe jumătate vii, îndurând tot felul de vicisitudini, tot felul de greutăți în lumea umană. După ce se joacă cu ei, Satana pune capăt destinului lor. Și, astfel, oamenii trăiesc întreaga lor viață într-o uluială haotică și nu se bucură, măcar o dată, de lucrurile bune pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ei, dar, în schimb, sunt vătămați de Satana și lăsați în zdrențe. Astăzi, ei au devenit atât de moleșiți și apatici, încât, pur și simplu, nu au nicio aplecare de a lua cunoștință de lucrarea lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu au nicio aplecare de a lua cunoștință de lucrarea lui Dumnezeu, experiența lor este sortită să rămână, pentru totdeauna, fragmentată și incompletă, iar intrarea lor va fi, pentru totdeauna, un spațiu gol. În cele câteva mii de ani de când Dumnezeu a venit în lume, nenumărați oameni cu idealuri înalte au fost folosiți de Dumnezeu pentru a lucra pentru El de-a lungul a nenumărați ani; dar cei care-L cunosc lucrarea, sunt atât de puțini încât aproape nu există. Pentru acest motiv, un număr imens de oameni își asumă rolul de a l se opune lui Dumnezeu, în același timp în care lucrează pentru El, deoarece, decât să facă lucrarea lui Dumnezeu, ei, de fapt, fac lucrarea omenească într-o poziție acordată de Dumnezeu. Poate fi aceasta numită lucrare? Cum pot ei intra? Umanitatea a luat

harul lui Dumnezeu și l-a îngropat. Din această cauză, de generații încoace, cei care fac lucrarea Lui au puțină intrare. Ei, pur și simplu, nu vorbesc despre cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, deoarece ei înțeleg prea puțin din înțelepciunea lui Dumnezeu. Se poate spune că, deși sunt mulți care Îi slujesc lui Dumnezeu, ei nu au reușit să vadă cât de preamărit este El și, de aceea, toți s-au ridicat pe ei înșiși ca pe Dumnezeu pentru ca alții să li se închine.

Timp de atât de mulți ani, Dumnezeu a rămas ascuns în creație; El a observat, de-a lungul a atât de multor primăveri și toamne, din spatele unei ceți învăluitoare; a privit în jos, din al treilea Cer, timp de atât de multe zile și nopți; a umblat printre oameni, timp de atât de multe luni și ani. El S-a așezat deasupra tuturor oamenilor, așteptând, în tăcere, timp de atât de multe ierni reci. Nici măcar o dată, El nu S-a arătat nimănui, în mod deschis, nici nu a scos vreun sunet, Se îndepărtează fără un semn și, la fel de tăcut, Se întoarce. Cine poate cunoaște adevărata Lui față? El nu i-a vorbit, măcar o dată, omului, niciodată nu i S-a arătat omului. Cât de ușor este pentru oameni să facă lucrarea încredințată lor de Dumnezeu? Puțin își dau ei seama că, a-L cunoaște pe El este cel mai greu dintre toate lucrurile. Astăzi, Dumnezeu i-a vorbit omului, însă omul nu L-a cunoscut niciodată pe El, deoarece intrarea lui în viață este prea limitată și superficială. Văzuți din perspectiva Lui, oamenii sunt totul nepotrivii să se arate în fața lui Dumnezeu. Ei au prea puțină înțelegere despre Dumnezeu și sunt prea mult înstrăinați de El. Mai mult, inimile cu care ei cred în Dumnezeu, sunt prea complicate, iar ei, pur și simplu, nu poartă chipul lui Dumnezeu în locurile cele mai intime ale inimii lor. Ca rezultat, efortul conștiincios al lui Dumnezeu și lucrarea Sa, la fel ca bucățile de aur îngropate sub nisip, nu pot emite o licărire de lumină. Pentru Dumnezeu, calibrul, motivele și punctele de vedere ale acestor oameni, sunt peste măsură de dezgustătoare. Sărăciți în capacitatea lor de a primi, nesimțitori până la insensibilitate, decăzuți și degenerați, extrem de slugarnici, slabi și fără puterea voinței, ei trebuie să fie conduși așa cum sunt conduși caii și vitele. În ceea ce privește intrarea lor în duh sau intrarea în lucrarea lui Dumnezeu, ei nu acordă nici cea mai mică atenție, neavând nicio iotă de determinare pentru a suferi de dragul adevărului. Nu va fi ușor ca acest tip de persoană să fie făcut complet de către Dumnezeu. Astfel, este vital să abordați din acest unghi intrarea voastră – prin lucrarea și intrarea voastră, începeți să ajungeți să cunoașteți lucrarea lui Dumnezeu.

Lucrarea și intrarea (2)

Lucrarea și intrarea voastră sunt destul de sărace; omul nu acordă importanță modului de a lucra și este chiar și mai neglijent cu intrarea în viață. Omul nu le privește pe acestea ca pe lecții în care ar trebui să intre; prin urmare, în experiența voastră spirituală, aproape tot ceea ce vede omul reprezintă miraje fără conținut. Nu vi se cere

prea mult în ceea ce privește lucrarea, dar, ca persoane ce urmează a fi desăvârșite de Dumnezeu, se cuvine să învățați lecțiile despre lucrarea pentru Dumnezeu, astfel încât să vă puteți conforma în curând vocii lui Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, cei care au lucrat au fost numiți lucrători sau apostoli, cuvinte care se referă la un număr mic de oameni ce sunt folosiți de Dumnezeu. Totuși, lucrarea despre care Eu vorbesc astăzi nu se referă doar la acei lucrători sau apostoli, ci este îndreptată mai degrabă către toți cei care urmează să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Poate că există mulți care au un interes scăzut în acest sens, dar, de dragul intrării, ar fi cel mai bine să discutăm despre adevărul cu privire la această chestiune.

În ceea ce privește lucrarea, omul crede că a lucra înseamnă a alerga de colo până colo pentru Dumnezeu, a predica peste tot și a se sacrifica de dragul Lui. Deși această credință este corectă, ea este prea mărginită; ceea ce Dumnezeu cere de la om nu este doar să alerge de colo până colo pentru El; mai mult decât atât, această lucrare privește slujirea și alimentarea în interiorul spiritului. Mulți frați și surori, chiar și după toți acești ani de experiență, nu s-au gândit niciodată să lucreze pentru Dumnezeu, deoarece lucrarea, așa cum o concepe omul, este incompatibilă cu ceea ce Dumnezeu cere. De aceea, omul nu are absolut niciun interes în chestiunea lucrării, iar acesta este exact motivul pentru care intrarea omului este, de asemenea, destul de mărginită. Voi toți ar trebui să vă începeți intrarea lucrând pentru Dumnezeu, astfel încât să puteți trece cât mai bine prin fiecare aspect al experienței. În asta ar trebui voi să intrați. Lucrarea nu privește faptul de a alerga de colo-colo pentru Dumnezeu, ci dacă viața omului și ceea ce trăiește omul reușesc să-L bucure pe Dumnezeu. Lucrarea se referă la utilizarea de către oameni a devotamentului lor față de Dumnezeu și a cunoștințelor lor despre El pentru a mărturisi despre Dumnezeu, precum și pentru a-i sluji omului. Aceasta este responsabilitatea omului și asta e ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. S-ar putea spune că intrarea voastră este lucrarea voastră și că voi căutați să intrați în timp ce lucrați pentru Dumnezeu. A experimenta lucrarea lui Dumnezeu nu înseamnă numai că știți cum să mâncați și să beți cuvântul Lui; mai important, trebuie să știți cum să mărturisiți pentru Dumnezeu și să fiți capabili să-L slujiți pe Dumnezeu, să fiți capabili să faceți lucrare de slujire pentru oameni și să-i aprovizionați. Aceasta este lucrarea, și este și intrarea voastră; acesta este lucrul pe care fiecare persoană ar trebui să-l înfăptuiască. Există mulți oameni care se concentrează doar pe a alerga de colo până colo pentru Dumnezeu și a predica peste tot, însă trec cu vederea experiența lor individuală și își neglijează intrarea în viața spirituală. Asta a făcut ca acei ce Îl slujesc pe Dumnezeu să devină cei ce L se împotrivesc. Acești oameni, care L-au slujit pe Dumnezeu și au făcut lucrare de slujire pentru oameni atât de mulți ani, au privit, pur și simplu, lucrarea și predicarea drept intrare, și niciunul nu a luat experiența spirituală individuală ca pe o intrare importantă. În schimb, ei au luat luminarea care derivă din lucrarea Duhului Sfânt drept punct central pentru a-i învăța pe alții. Când propovăduiesc, ei sunt tare împovărați și primesc lucrarea Duhului Sfânt și, prin intermediul acestui lucru, ei emit glasul Duhului

Sfânt. În acest moment, cei care lucrează se simt pe deplin mulțumiți de sine, de parcă lucrarea Duhului Sfânt ar fi devenit experiența lor spirituală individuală; ei simt că toate cuvintele pe care le rostesc aparțin ființei lor individuale, dar, totodată, că propria lor experiență nu este la fel de clară precum au descris-o ei. Mai mult, înainte de a vorbi, nu au nicio bănuială despre ce o să spună, însă, când Duhul Sfânt lucrează în ei, cuvintele lor vin revărsându-se într-un șuvoi nesfârșit. După ce ai predicat o dată în acest fel, simți că statura ta reală nu e așa de mică pe cât credeai și, ca într-o situație în care Duhul Sfânt a lucrat în tine de mai multe ori, tu hotărăști atunci că ai deja statură și crezi, în mod eronat, că lucrarea Duhului Sfânt este propria ta intrare și propria ta ființă. Dacă experimentezi constant în acest fel, vei deveni permisiv cu privire la propria ta intrare, vei deveni leneș fără să-ți dai seama și vei înceta să acorzi vreo importanță intrării tale individuale. Din acest motiv, când faci lucrare de slujire pentru alții, trebuie să distingi clar între statura ta și lucrarea Duhului Sfânt. Acest lucru poate să-ți faciliteze mai bine intrarea și să aducă mai mult folos experienței tale. Când omul ia lucrarea Duhului Sfânt drept experiența lui individuală, acest lucru devine o sursă de depravare. Iată de ce Eu spun că, indiferent de datoria pe care o îndepliniți, se cuvine să priviți intrarea ca pe o lecție vitală.

Cineva lucrează pentru a mulțumi voia lui Dumnezeu, pentru a-i aduce înaintea Lui pe toți cei ce sunt după inima Sa, pentru a-l aduce pe om la Dumnezeu și pentru a-i prezenta omului lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu, prin aceasta, desăvârșind roadele lucrării Lui. Prin urmare, se impune să fiți pe deplin lămurii despre substanța lucrării. Drept cineva care este folosit de Dumnezeu, fiecare om este vrednic de a lucra pentru Dumnezeu, altfel spus, cu toții au ocazia de a fi folosiți de către Duhul Sfânt. Totuși, există un punct pe care trebuie să-l înțelegeți: când omul face lucrarea încredințată de Dumnezeu, i s-a dat ocazia să fie folosit de Dumnezeu, dar ceea ce este spus și cunoscut de om nu reprezintă în întregime statura omului. Tot ce puteți să faceți este să vă cunoașteți mai bine propriile lipsuri de pe parcursul lucrării voastre și să intrați în posesia unei luminări mai mari de la Duhul Sfânt. În acest fel, vi se va îngădui să obțineți o mai bună intrare în timpul lucrării voastre. Dacă oamenii privesc îndrumarea ce vine de la Dumnezeu ca pe propria lor intrare și ca pe ceva inerent lor, atunci nu există nicio posibilitate ca statura oamenilor să crească. Luminarea pe care Duhul Sfânt o realizează în om are loc atunci când omul este într-o stare normală; în astfel de momente, oamenii confundă adesea luminarea pe care o primesc cu propria lor statură reală, deoarece felul în care Duhul Sfânt luminează este absolut normal, și El Se folosește de ceea ce este inerent omului. Când oamenii lucrează și vorbesc, sau când se roagă și își fac devoțiunile spirituale, deodată un adevăr le va deveni clar. În realitate, ceea ce vede omul este doar luminarea de către Duhul Sfânt (în mod firesc, această luminare este legată de cooperarea omului) și nu reprezintă statura reală a omului. După o perioadă de experiență în care omul întâlnește câteva greutăți și încercări, adevărata statură a omului devine evidentă în astfel de circumstanțe. Doar atunci va descoperi

omul că statura lui nu este atât de mare, iar egoismul, considerațiile personale și lăcomia omului ies toate la iveală. Numai după câteva cicluri de experiențe ca aceasta, mulți dintre cei care sunt treziți în duhurile lor își vor da seama că ceea ce experimentaseră în trecut nu era realitatea lor individuală, ci o iluminare momentană de la Duhul Sfânt, și că omul nu făcuse decât să primească această lumină. Când Duhul Sfânt îl luminează pe om pentru a înțelege adevărul, este, adesea, într-o manieră clară și distinctă, fără să explice cum s-au întâmplat lucrurile ori încotro se îndreaptă. Adică, în loc să încorporeze greutatea omului în această revelație, El dezvăluie în mod direct adevărul. Când omul întâmpină greutatea în procesul de intrare, iar apoi încorporează lumina Duhului Sfânt, aceasta devine experiența reală a omului. De exemplu, o soră necăsătorită a vorbit astfel în timpul părtășiei: „Noi nu căutăm slavă și bogăție și nu râvnim la fericirea unei iubiri între soț și soție; noi căutăm doar să-l dedicăm lui Dumnezeu o inimă pură și neclintită”. A continuat să vorbească: „Odată ce oamenii se căsătoresc, multe lucruri îi asaltează, iar inima lor de dragoste pentru Dumnezeu nu mai este autentică. Inimile lor sunt mereu preocupate de familia lor și de partenerul lor și, astfel, lumea lor interioară devine mult mai complicată...” În timp ce vorbea, era ca și cum ceea ce îi ieșea din gură era ceea ce gândea în inima ei; cuvintele ei erau răsunătoare și puternice, de parcă tot ceea ce spunea venea din străfundul inimii, de parcă dorința ei arzătoare era să se dedice în întregime lui Dumnezeu, iar speranța ei, că alți frați și surori ca ea aveau să împărtășească aceeași hotărâre. Se poate spune că sentimentele tale din acest moment, de hotărâre și de a fi mișcat, vin în întregime din lucrarea Duhului Sfânt. Când metoda lucrării lui Dumnezeu se va schimba, și tu vei fi crescut cu câțiva ani ca vârstă; vezi că toate colegele tale de clasă și prietenele de aceeași vârstă cu tine s-au căsătorit, ori auzi că după ce cutare s-a căsătorit, soțul ei a dus-o să trăiască la oraș, iar ea a găsit un loc de muncă acolo. Când o vezi, începi să devii invidioasă, văzând cât e de plină de farmec și elegantă din cap până în picioare și cum, atunci când vorbește cu tine, are un stil cosmopolit, fără să mai fie în ea vreun semn că-i necioplită. Văzând acest lucru, sentimentele se stârnesc în tine. Tu, după ce te-ai sacrificat pentru Dumnezeu tot acest timp, nu ai o familie sau o carieră și ai îndurat o mare măsură de tratare; ai intrat în vârsta mijlocie de ceva timp, iar tinerețea ta s-a scurs demult în tăcere, ca și cum ai fi fost într-un vis. Acum, că ai venit atâta cale până în prezent, nu știi unde să te stabilești. În acest moment, ești prinsă într-un vârtej de gânduri, ca și cum ți-ai fi pierdut mințile. Complet singură și fără a reuși să adormi, stând întinsă trează cât e noaptea de lungă, începi, înainte să-ți dai seama, să te gândești la hotărârea ta și la jurămintele tale solemne față de Dumnezeu și la motivul pentru care, chiar și așa, ai decăzut într-o stare atât de jalnică. Fără să-ți dai seama, verși lacrimi în tăcere și simți o durere sfâșietoare. Venind înaintea lui Dumnezeu pentru a te ruga, îți amintești, în zilele în care erai împreună cu Dumnezeu, cât de apropiați și de inseparabili erați. Scenă după scenă ți se derulează înaintea ochilor, iar legământul pe care l-ai făcut în acea zi îți sună din nou în urechi: „Nu este Dumnezeu singurul meu apropiat?”. De pe acum, ești deja zdruncinată

de hohote: „Dumnezeule! Dumnezeule preaiubit! Mi-am dat deja inima, în totalitate, Ție. Doresc să-Ți fiu făgăduită pururi și Te voi iubi neclintit întreaga mea viață...” Doar când te lupti în acea suferință intensă, simți cu adevărat cât de minunat este Dumnezeu și doar atunci înțelegi clar: mi-am dat totul lui Dumnezeu cu mult timp în urmă. După ce ai suportat o astfel de lovitură, devii mult mai matur în privința acestor chestiuni și vezi că lucrarea Duhului Sfânt, la acel moment, nu era ceva ce omul avea. În experiențele tale de dincolo de acest punct, nu vei mai fi constrâns în acest aspect al intrării; e ca și cum cicatricile vechilor tale răni ar fi fost de mare folos intrării tale. Ori de câte ori întâlnești o situație ca aceasta, îți vei aminti imediat de lacrimile pe care le-ai vărsat în ziua aceea, ca și cum te-ai fi reunit cu Dumnezeu după o despărțire și te temi mereu că relația cu Dumnezeu ar putea fi din nou retezată, iar atașamentul emoțional (relația normală) dintre tine și Dumnezeu ar putea fi vătămat. Aceasta este lucrarea și intrarea ta. Prin urmare, în același moment când primești lucrarea Duhului Sfânt, se cuvine să acordați și mai multă importanță intrării voastre, văzând exact care este lucrarea Duhului Sfânt și care este intrarea voastră, precum și să încorporați lucrarea Duhului Sfânt în intrarea voastră, astfel încât să puteți fi desăvârșiți de Duhul Sfânt în mai multe feluri, astfel încât substanța lucrării Duhului Sfânt să poată fi modelată în voi. În timpul experienței voastre legate de lucrarea Duhului Sfânt, veți ajunge să-L cunoașteți atât pe Duhul Sfânt, cât și pe voi înșivă și, mai mult, în toiul numeroaselor crize de suferință intensă, veți dezvolta o relație normală cu Dumnezeu, iar relația dintre voi și Dumnezeu va deveni mai apropiată pe zi ce trece. După nenumărate exemple de emondare și rafinare, veți dezvolta o adevărată dragoste pentru Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care trebuie să realizați că suferința, lovirea și necazurile nu trebuie să fie temute; ceea ce este înfricoșător este să aveți doar lucrarea Duhului Sfânt, dar nu și intrarea voastră. Când vine ziua în care lucrarea lui Dumnezeu este terminată, veți fi trudit pentru nimic; cu toate că ați experimentat lucrarea lui Dumnezeu, nu veți fi ajuns să-L cunoașteți pe Duhul Sfânt sau să fi avut propria voastră intrare. Luminarea pe care Duhul Sfânt o realizează în om nu este pentru a susține pasiunea omului, ci pentru a deschide o cale pentru intrarea omului, precum și a-i permite omului să ajungă să-L cunoască pe Duhul Sfânt și, din acest moment, să înceapă să aibă sentimente de venerație și adorație pentru Dumnezeu.

Lucrarea și intrarea (3)

Dumnezeu a încredințat mult oamenilor și S-a adresat, de asemenea, intrării lor, în nenumărate moduri. Dar, deoarece calibrul oamenilor este deosebit de slab, multe dintre cuvintele lui Dumnezeu nu au reușit să se înrădăcineze. Există diverse motive pentru acest calibru slab, cum ar fi: corupția gândirii și moralității umane și o lipsă a unei educații adecvate; superstițiile feudale care au acaparat, în mod serios, inima omului; stilul de

viață depravat și decadent, care a adăpostit multe boli în cele mai profunde colțuri ale inimii umane; o înțelegere superficială a alfabetizării culturale, educația în acest domeniu lipsind unui procent de aproape nouăzeci și opt la sută dintre persoane și, mai mult decât atât, faptul că există foarte puțini care au acces la niveluri mai înalte de educație culturală. Prin urmare, oamenii nu au, în esență, nicio idee despre ce a vrut să spună Dumnezeu sau Duhul, ci au doar o imagine vagă și neclară a lui Dumnezeu, dobândită din superstițiile feudale. Influențe dăunătoare, pe care mii de ani de „spirit înalt al naționalismului” le-au lăsat adânc în inima omului, precum și gândirea feudală, prin care oamenii sunt legați și înlănțuiți, fără un dram de libertate, fără nicio voință de a aspira sau a persevera, nicio dorință de a face progrese, rămânând, în schimb, pasiv și regresiv, înrădăcinat într-o mentalitate de sclav, și așa mai departe – acești factori obiectivi au conferit o distribuție urâtă și o mizerie permanentă a concepției ideologice, idealurilor, moralității și firii umanității. Oamenii, s-ar părea, trăiesc într-o lume întunecată a terorismului pe care niciunul dintre ei nu caută să o depășească și, niciunul dintre ei nu se gândește să avanseze spre o lume ideală; mai degrabă, ei sunt mulțumiți cu soarta lor în viață, să-și petreacă zilele născând și crescând copiii, străduindu-se, transpirând, făcându-și treburile casnice, visând la o familie confortabilă și fericită, la afecțiuni conjugale, la copii ascultători, la bucurie în anii lor de amurg, în timp ce-și trăiesc, în pace, viețile... Timp de zeci, mii, zeci de mii de ani până acum, oamenii și-au risipit timpul, în acest fel, fără ca nimeni să-și creeze o viață desăvârșită. Toți intenționează doar să se ucidă reciproc în această lume întunecată, în cursa pentru faimă și avere, și să se provoace unul pe celălalt. Cine a căutat vreodată voia lui Dumnezeu? A fost cineva vreodată atent la lucrarea lui Dumnezeu? Toate părțile umanității, ocupate de influența întunericului, au devenit, de mult timp, natură umană și, astfel, este destul de dificil de îndeplinit lucrarea lui Dumnezeu, iar oamenii au chiar mai puțină inimă pentru a acorda atenție la ceea ce Dumnezeu le-a încredințat astăzi. În orice caz, cred că oamenii nu se vor supăra că Eu rostesc aceste cuvinte, de vreme ce, despre ceea ce vorbesc Eu este istoria a mii de ani. A vorbi despre istorie înseamnă fapte și, în plus, scandaluri care sunt evidente tuturor, deci ce rost are să spunem ceea ce este contrar faptului? Dar, de asemenea, Eu cred că oamenii raționali, văzând aceste cuvinte, se vor trezi și vor căuta să progreseze. Dumnezeu speră ca oamenii să poată trăi și lucra în pace și mulțumire și, în același timp, să poată să-L iubească pe Dumnezeu. Este voia lui Dumnezeu ca întreaga umanitate să poată intra în odihnă; mai mult decât aceasta, umplerea întregului pământ cu slava lui Dumnezeu este dorința cea mare a lui Dumnezeu. Numai că este păcat că ființele umane rămân scufundate în uitare și nedeșteptate, atât de grav corupte de Satana încât, astăzi, ele nu mai au asemănarea oamenilor. Deci, gândirea umană, moralitatea și educația formează o legătură importantă, cu antrenarea în alfabetizarea culturală care constituie o a doua legătură, pentru a ridica mai bine calibrul cultural al ființelor umane și pentru a schimba perspectivele lor spirituale.

De fapt, cerințele lui Dumnezeu de la umanitate nu sunt atât de mari, dar, întrucât

decalajul dintre calibrul oamenilor și standardul, pe care Dumnezeu îl cere, este atât de mare, majoritatea oamenilor își ridică pur și simplu capetele și se uită în direcția cerințelor lui Dumnezeu, dar nu au capacitatea de a le împlini. Înzestrările înăscute ale oamenilor, împreună cu ceea ce sunt dotați după naștere, sunt departe de a fi suficiente pentru a îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Dar, pur și simplu, recunoașterea acestui punct nu este o soluție de succes. Apa îndepărtată nu poate stinge o sete imediată. Chiar dacă oamenii se cunosc pe ei înșiși ca fiind inferiori prafului, dacă nu au hotărârea de a satisface inima lui Dumnezeu, cu atât mai puțin iau ei calea avansată pentru a îndeplini cerințele lui Dumnezeu, atunci ce valoare are acel tip de cunoaștere? Nu este ca și cum ai scoate apă cu un coș de bambus – cu totul zadarnic? Esența a ceea ce spun Eu are de-a face cu intrarea; acesta este subiectul principal.

Pe parcursul intrării omului, viața este întotdeauna plictisitoare, plină de elementele monotone ale vieții spirituale, cum ar fi câteva rugăciuni, a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu sau a constitui adunări, astfel încât, oamenii să simtă mereu că, a crede în Dumnezeu, nu aduce mare bucurie. Astfel de activități spirituale sunt întotdeauna desfășurate pe baza firii originale a omului, care a fost coruptă de Satana. Deși oamenii pot primi, uneori, luminarea Duhului Sfânt, gândirea, firea, stilul lor de viață și obiceiurile lor originale sunt încă înrădăcinate în interior și, astfel, natura lor rămâne neschimbată. Activitățile superstițioase în care se implică oamenii sunt ceea ce Dumnezeu urăște cel mai mult, dar mulți oameni nu sunt încă în stare să renunțe la ele, gândindu-se că aceste activități superstițioase urmează să fie decretate de Dumnezeu și, chiar și astăzi, trebuie încă să se lepede complet de ele. Astfel de lucruri, ca aranjamentele pe care tinerii le fac pentru ospățul de nuntă și trusourile mireselor; darurile de bani, banchetele și modalitățile similare cu care sunt celebrate ocaziile fericite; formulele antice care au fost transmise; toate activitățile superstițioase fără sens, care se desfășoară pentru morți și funeraliile lor: acestea sunt chiar mai detestabile pentru Dumnezeu. Chiar și ziua de închinare (inclusiv Sabatul, așa cum este respectat de lumea religioasă) este detestabilă pentru El; iar relațiile sociale și interacțiunile lumești dintre oameni sunt cu atât mai mult disprețuite și respinse de către Dumnezeu. Chiar și Festivalul de Primăvară și Ziua de Crăciun, care sunt cunoscute de toată lumea, nu sunt decretate de Dumnezeu, să nu mai vorbim de jucăriile și decorațiunile pentru aceste sărbători festive, cum ar fi cupletele, pocnitorile, felinarele, Sfânta Împărțășanie, cadourile de Crăciun și festivitățile de Crăciun – nu sunt ele idoli în mintea oamenilor? Ruperea pâinii de Sabat, vinul și inul subțire sunt idoli chiar mai indubitabili. Toate zilele de festivitate tradițională, populare în China, cum ar fi Ziua ridicării Capetelor Dragonului, Festivalul bărcilor-dragon, Festivalul de la jumătatea toamnei, Festivalul Laba și Ziua de Anul Nou, precum și festivalurile din lumea religioasă, cum ar fi Paștele, Ziua Botezului și Ziua de Crăciun, toate aceste festivaluri nejustificate au fost aranjate și transmise, de mulți oameni, din vremuri străvechi până astăzi. Imaginația bogată a umanității și concepția ingenioasă sunt cele care au permis

să fie transmise până astăzi. Ele par să fie lipsite de defecte, dar sunt, de fapt, tertipuri pe care Satana le joacă asupra umanității. Cu cât un loc este mai aglomerat de Satane, cu cât acel loc este mai nefolosit și învechit, cu atât mai profund înrădăcinate sunt obiceiurile sale feudale. Aceste lucruri leagă strâns oamenii, nepermițând absolut niciun spațiu pentru mișcare. Multe dintre festivalurile din lumea religioasă par să afișeze o originalitate extraordinară și să creeze un pod pentru lucrarea lui Dumnezeu, dar ele sunt, de fapt, legăturile invizibile cu care Satana îi ține pe oameni și îi împiedică să-L cunoască pe Dumnezeu – ele sunt toate stratagemele viclene ale Satanei. De fapt, când o etapă a lucrării lui Dumnezeu este terminată, El a distrus deja uneltele și stilul acelei vremi, fără a lăsa nicio urmă. Cu toate acestea, „credincioși devotați” continuă să se închine acelor obiecte materiale tangibile; între timp, ei încredințează subconștientului lor ceea ce are Dumnezeu, fără a studia mai departe acel lucru, părând a fi plini de iubire față de Dumnezeu când, de fapt, ei L-au împins afară din casă, acum mult timp, și l-au pus pe Satana, pe masă, să i se închine. Portretele lui Isus, Crucea, Maria, Botezul lui Isus și Cina cea de Taină – oamenii le venerază pe acestea ca pe Domnul Cerului, tot timpul strigând, în mod repetat: „Doamne, Tată ceresc”. Oare nu este totul o glumă? Până în prezent, multe expresii și practici asemănătoare, care i-au fost transmise umanității, sunt detestate de Dumnezeu; ele obstrucționează, în mod serios, calea către Dumnezeu și, în plus, creează obstacole uriașe în calea intrării umanității. Lăsând la o parte măsura în care Satana a corupt umanitatea, interiorul oamenilor este complet umplut cu lucruri precum legea lui Witness Lee, experiențele lui Lawrence, sondajele lui Watchman Nee și lucrarea lui Pavel. Dumnezeu, pur și simplu, nu are nicio cale de a lucra asupra ființelor umane, deoarece ele au, în interiorul lor, prea mult individualism, legi, reguli, reglementări, sisteme și altele asemenea; aceste lucruri, alături de tendințele feudale superstițioase ale oamenilor, au captat și au devorat omenirea. Este ca și cum gândurile oamenilor ar fi un film interesant care povestește un basm plin de culoare, cu ființe fantastice care merg pe nori, atât de imaginative încât îi uluiesc pe oameni, lăsându-i uimiți și fără cuvinte. Ca să spun adevărul, lucrarea pe care Dumnezeu vine să o facă astăzi este, în primul rând, pentru a trata și a risipi caracteristicile superstițioase ale ființelor umane și pentru a transforma complet mentalitatea lor. Lucrarea lui Dumnezeu nu a durat până astăzi datorită moștenirii transmise generațiilor de către umanitate; este lucrarea așa cum a fost inițiată personal și completată de către El, fără a fi deloc nevoie să succeadă la moștenirea unui anumit mare om spiritual sau să moștenească vreo lucrare, de natură reprezentativă, făcută de Dumnezeu, într-o altă epocă. Ființele umane nu trebuie să se preocupe de niciunul dintre aceste lucruri. Dumnezeu are astăzi un alt stil de a vorbi și de a lucra, deci, de ce ar trebui să se tulbure ființele umane? Dacă oamenii merg pe cărarea de astăzi în curentul actual, în timp ce continuă moștenirea „strămoșilor” lor, ei nu vor ajunge la destinație. Dumnezeu simte o repulsie profundă pentru acest mod particular de comportament uman, la fel cum detestă anii, lunile și zilele lumii umane.

Cea mai bună cale de a schimba firea umană este de a lecuși acele porțiuni ale părților celor mai intime ale inimii oamenilor, care au fost profund otrăvite, permițându-le oamenilor să înceapă să-și schimbe gândirea și moralitatea. Mai întâi de toate, oamenii trebuie să vadă clar că toate aceste ritualuri și activități religioase, anii, lunile și festivalurile sunt detestate de Dumnezeu. Ei ar trebui să se elibereze din aceste legături de gândire feudală și să elimine orice urmă a înclinației lor adânc înrădăcinate spre superstiție. Toate acestea sunt incluse în intrarea umanității. Trebuie să înțelegeți de ce Dumnezeu conduce umanitatea afară din lumea seculară și, din nou, de ce El conduce umanitatea departe de reguli și reglementări. Aceasta este poarta prin care veți intra și, deși aceste lucruri nu au nimic de-a face cu experiența voastră spirituală, ele sunt cele mai mari obstacole care blochează intrarea voastră și vă împiedică să-L cunoașteți pe Dumnezeu. Ele formează o plasă care înfășoară oamenii. Mulți oameni citesc prea mult Biblia și pot chiar să recite, din memorie, numeroase pasaje din Biblie. La intrarea lor astăzi, oamenii folosesc Biblia, în mod inconștient, pentru a măsura lucrarea lui Dumnezeu, ca și cum baza acestei etape în lucrarea lui Dumnezeu este Biblia, iar sursa ei este Biblia. Când lucrarea lui Dumnezeu este în concordanță cu Biblia, oamenii susțin ferm lucrarea lui Dumnezeu și Îl privesc cu un respect nou descoperit; când lucrarea lui Dumnezeu e în contradicție cu Biblia, oamenii devin atât de nerăbdători încât încep să transpire, căutând în ea fundamentul lucrării lui Dumnezeu; dacă lucrarea lui Dumnezeu nu este deloc menționată în Biblie, oamenii Îl vor ignora pe Dumnezeu. Se poate spune că, în ceea ce privește lucrarea de astăzi a lui Dumnezeu, majoritatea oamenilor o acceptă cu băgare de seamă și precauție, îi dau o ascultare selectivă și se simt indiferenți față de cunoașterea ei; în ceea ce privește lucrurile din trecut, ei se țin strâns de o jumătate și o abandonează pe cealaltă. Poate aceasta să fie numită intrare? Ținând cărțile celorlalți ca pe niște comori și abordându-le ca pe cheia de aur de la poarta Împărăției, oamenii, pur și simplu, nu arată niciun interes în ceea ce Dumnezeu cere astăzi de la ei. Mai mult, mulți „experți inteligenți” țin cuvintele lui Dumnezeu în mâna lor stângă și „capodoperele” altora în cea dreaptă, ca și cum ar vrea să găsească fundamentul cuvintelor de astăzi ale lui Dumnezeu în aceste capodopere, pentru a dovedi, pe deplin, că vorbele lui Dumnezeu sunt corecte și, ei chiar explică altora cuvintele lui Dumnezeu, integrându-le în capodopere, ca și cum ar fi fost la lucru. Ca să spun adevărul, există numeroși „cercetători științifici” în rândul umanității, care nu au avut niciodată o părere bună despre cele mai recente realizări științifice de astăzi, realizări științifice care sunt fără precedent (adică, lucrarea lui Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu și cărarea pentru intrarea în viață), astfel încât, oamenii sunt toți „autonomi”, „predicând” în lung și-n lat despre puterea elocvenței lor și fălindu-se cu „numele cel bun al lui Dumnezeu”. Între timp, propria lor intrare este în pericol, iar ei par a fi la fel de departe de cerințele lui Dumnezeu, cum este creația față de acest moment. Cât de ușor este să faci lucrarea lui Dumnezeu? Se pare că oamenii s-au hotărât deja să lase jumătate din ei înșiși zilei de ieri și să aducă jumătate până astăzi, să-i cedeze jumătate

Satanei și să-l prezinte jumătate lui Dumnezeu, ca și cum aceasta ar fi calea de a le ușura conștiința și de a simți un sentiment de confort. Lumile interioare ale oamenilor sunt atât de insidioase, ei se tem de a nu pierde doar ziua de mâine, ci și pe cea de ieri, profund temători de a nu-l ofensa atât pe Satana cât și pe Dumnezeu de astăzi, care pare să fie și totuși să nu fie. Deoarece oamenii nu au reușit să-și cultive gândirea și moralitatea, în mod corespunzător, ei sunt lipsiți, în mod excepțional, de discernământ și, pur și simplu, nu pot spune dacă lucrarea de astăzi este sau nu cea a lui Dumnezeu. Poate că acest lucru este cauzat de gândirea feudală și superstițioasă a oamenilor, care este atât de profundă încât ei au pus de mult superstiția și adevărul, pe Dumnezeu și idolii, în aceeași categorie, fără să le pese să facă deosebirea între aceste lucruri, iar ei par incapabili de a discrimina, în mod clar, în ciuda faptului că-și storc creierii. De aceea, ființele umane s-au oprit pe loc și nu mai înaintază. Toate aceste probleme se ivesc din lipsa modului corect de educație ideologică a oamenilor, ceea ce creează mari greutăți pentru intrarea lor. Ca urmare, oamenii nu simt vreodată vreun interes în lucrarea adevăratului Dumnezeu, ci rămân legați în mod persistent de¹ lucrarea omului (cum ar fi aceia pe care ei îi văd ca oameni grozavi), ca și cum ar fi fost marcați de aceasta. Nu sunt acestea ultimele subiecte în care umanitatea ar trebui să intre?

Lucrarea și intrarea (4)

Dacă omul poate într-adevăr să intre potrivit lucrării Duhului Sfânt, viața lui va răsări repede, ca un bambus după o ploaie de primăvară. Judecând după statura actuală a majorității oamenilor, oamenii nu acordă nicio importanță vieții și, în schimb, acordă importanță anumitor aspecte care par să nu aibă vreo însemnătate. Sau se grăbesc ca frunza-n vânt, lucrând fără țință și la întâmplare, fără a se concentra și fără să știe în ce direcție ar trebui să meargă și cu atât mai puțin către cine. Ei doar „se ascund cu umilință”. Adevărul este că puțini dintre voi știți ceva despre intențiile lui Dumnezeu pentru zilele de pe urmă. De abia dacă vreunul dintre voi cunoaște amprenta lui Dumnezeu, dar chiar mai rău, nimeni nu știe care va fi realizarea finală a lui Dumnezeu. Cu toate acestea, toată lumea, prin pură hotărâre și rezistență, se supune disciplinării și tratării din partea celorlalți, de parcă și-ar flexa mușchii și s-ar pregăti pentru o luptă² în anticiparea orei victoriei lor. Nu voi face niciun comentariu despre aceste „spectacole ciudate” din rândul omenirii, dar există un punct pe care trebuie să-l înțelegeți cu toții. În momentul de față, majoritatea oamenilor dau semne de anomalie³ și, în pașii lor spre

¹ „Legați în mod persistent de” este folosit în mod batjocoritor. Această frază indică faptul că oamenii sunt încăpățânați și refractari, ținând la lucrurile învechite și nedorind să le dea drumul.

² „Și-ar flexa mușchii și s-ar pregăti pentru o luptă” este o expresie folosită ironic.

³ „Anomalie” înseamnă că intrarea oamenilor este deviantă, iar experiențele lor unilaterale.

intrare, mășăluiesc spre un punct mort.¹ E posibil să fie mulți care consideră că este o utopie în afara lumii oamenilor după care tânjește omul, crezând că este tărâmul libertății, dar, de fapt, nu este. Sau s-ar putea spune că oamenii s-au rătăcit deja. Dar, indiferent de ceea ce fac oamenii, tot vreau să vorbesc despre ce este lucrul în care ar trebui să intre omul. Meritele și neajunsurile mulțimilor nu sunt subiectul principal al acestui discurs. Sper ca voi toți, frați și surori, să puteți să-Mi primiți cuvintele în mod corect și să nu-Mi înțelegeți greșit intenția.

Dumnezeu S-a întrupat în continentul chinez sau, după cum spun compatrioții din Hong Kong și Taiwan, în „interiorul” țării. Când Dumnezeu a venit de sus, din cer, pe pământ, nimeni din ceruri sau de pe pământ nu a fost conștient de asta, căci acesta este adevăratul sens al revenirii lui Dumnezeu în taină. El a lucrat și a trăit în trup mult timp și, totuși, nimeni nu a știut despre aceasta. Nimeni nu recunoaște asta, nici măcar în ziua de astăzi. Poate că aceasta va rămâne o enigmă veșnică. Venirea lui Dumnezeu în trup de data aceasta este ceva de care niciun om nu poate deveni conștient. Indiferent cât de mare și de puternic este impactul lucrării Duhului, Dumnezeu rămâne întotdeauna impasibil, fără să Se dea de gol niciodată. Se poate spune că această etapă a lucrării Sale e aceeași care s-ar desfășura în ținutul cerurilor. Chiar dacă este vizibilă pentru toți cei care au ochi să vadă, nimeni nu o recunoaște. Când Dumnezeu va termina această etapă a lucrării Sale, toată omenirea va renunța la atitudinea trecută² și se va trezi din visul său lung. Îmi aduc aminte că Dumnezeu spunea odată: „Venirea în trup de data asta este ca o cădere în bârlogul tigrlui”. Acest lucru înseamnă că, întrucât în această rundă a lucrării lui Dumnezeu El vine în trup și, în plus, Se naște în locuința marelui balaur roșu, chiar mai mult decât înainte, Se confruntă cu un pericol extrem venind de data aceasta pe pământ. El Se confruntă cu cuțite, arme, ciomege și bâte; El Se confruntă cu ispita; El Se confruntă cu mulțimile ce afișează intenții ucigașe. Riscă să fie ucis în orice moment. Dumnezeu a venit aducând cu El mânia. Cu toate acestea, a venit pentru a face lucrarea de desăvârșire, adică a venit să facă a doua parte a lucrării Sale, care continuă după lucrarea de răscumpărare. De dragul acestei etape a lucrării Sale, Dumnezeu a consacrat maximul de gândire și îngrijire și folosește toate mijloacele imaginabile pentru a evita asalturile ispitei, ascunzându-Se cu umilință și fără a-Și etala identitatea. În salvarea omului de pe cruce, Isus termina doar lucrarea de răscumpărare; El nu făcea lucrarea de desăvârșire. Astfel, doar jumătate din lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută, iar finalizarea lucrării de răscumpărare a fost doar jumătate din întreg planul Său. Pe măsură ce noua epocă era pe cale să înceapă, iar cea veche pe cale să se încheie, Dumnezeu Tatăl a început să chibzuiască la a doua parte a lucrării Sale și să facă pregătiri pentru ea. Această întrupare din zilele de pe urmă nu a fost clar profețită

¹ „Punct mort” înseamnă că drumul pe care merg oamenii se împotrivește voii lui Dumnezeu.

² „Va renunța la atitudinea trecută” se referă la modul în care noțiunile și părerile oamenilor despre Dumnezeu se schimbă odată ce ajung să Îl cunoască pe Dumnezeu.

În trecut, punând astfel bazele pentru tăinicia sporită care înconjura venirea lui Dumnezeu în trup de data aceasta. La revărsatul zorilor, neștiut de mulțimi, Dumnezeu a venit pe pământ și Și-a început viața în trup. Oamenii nu au fost conștienți de sosirea acestui moment. Poate erau adormiți cu toții; poate că mulți care erau treji așteptau și poate că mulți se rugau în tăcere lui Dumnezeu din ceruri. Cu toate acestea, în rândul acestor mulți oameni, nici măcar unul nu știa că Dumnezeu ajunsese deja pe pământ. Dumnezeu a lucrat astfel ca să-Și îndeplinească lucrarea cu mai multă ușurință și să obțină rezultate mai bune și, de asemenea, ca să evite și mai multe ispite. Când pauza de somn de primăvară a omului se va sfârși, lucrarea lui Dumnezeu se va fi terminat de mult timp și El va pleca, apropiindu-Și de sfârșit viața de călător și vizitator pe pământ. Deoarece lucrarea lui Dumnezeu presupune ca Dumnezeu să acționeze și să vorbească personal și pentru că omul nu are cum să intervină, Dumnezeu a suferit o durere extremă pentru a veni pe pământ ca să facă lucrarea El Însuși. Omul nu este în stare să-L înlocuiască pe Dumnezeu în lucrarea Lui. Din acest motiv, Dumnezeu a înfruntat pericole de câteva mii de ori mai mari decât cele din timpul Epocii Harului pentru a ajunge în ținutul în care locuiește marele balaur roșu ca să-Și facă propria lucrare, consumându-și toate gândurile și toată grija, pentru a răscumpăra acest grup de oameni săraci, acest grup de oameni cufundați într-o grămadă de băligar. Chiar dacă nimeni nu știe de existența lui Dumnezeu, Dumnezeu nu este tulburat pentru că acest lucru este foarte benefic pentru lucrarea Sa. Având în vedere că toți sunt extrem de odioși și răi, cum ar putea să tolereze existența lui Dumnezeu? De aceea, venind pe pământ, Dumnezeu păstrează mereu tăcerea. Indiferent că omul s-a scufundat în cele mai grave excese ale cruzimii, Dumnezeu nu pune nimic la inimă, ci doar continuă să facă lucrarea pe care trebuie să o facă pentru a îndeplini însărcinarea mai importantă pe care Tatăl ceresc l-a încredințat-o. Cine dintre voi a recunoscut frumusețea lui Dumnezeu? Cine arată mai multă considerație pentru povara lui Dumnezeu Tatăl decât o face Fiul Său? Cine poate înțelege voia lui Dumnezeu Tatăl? Duhul lui Dumnezeu Tatăl din ceruri este adesea tulburat și Fiul Său pe pământ se roagă mereu de dragul voii lui Dumnezeu Tatăl, îngrijorându-l inima. Există cineva care cunoaște dragostea lui Dumnezeu Tatăl față de Fiul Său? Există cineva care știe inima cu care Fiul preaiubit îi duce dorul lui Dumnezeu Tatăl? Chinuiți între cer și pământ, cei doi se uită continuu unul după celălalt de departe, urmându-se unul pe altul în Duh. Of, omenire! Când veți fi atenți la inima lui Dumnezeu? Când veți înțelege intenția lui Dumnezeu? Tatăl și Fiul s-au bazat întotdeauna Unul pe Celălalt. De ce ar trebui Ei să fie separați, Unul în cer, sus, și Celălalt pe pământ, jos? Tatăl își iubește Fiul, așa cum Fiul îl iubește pe Tatăl Său. De ce trebuie Tatăl să-Și aștepte Fiul cu un alean atât de profund și dureros? Poate că Ei nu au fost separați mult timp, dar cine știe de câte zile și nopți tânjește Tatăl cu un alean dureros și de câtă vreme așteaptă întoarcerea rapidă a Fiului Său preaiubit? El observă, stă în tăcere și așteaptă; tot ce face este pentru întoarcerea rapidă a Fiului Său preaiubit. Fiul care a rătăcit până la marginile pământului: când se vor reuni din nou? Chiar dacă, odată

reuniți, vor fi împreună pentru veșnicie, cum poate El să suporte miile de zile și nopți de separare, Unul sus în ceruri și Celălalt pe pământul de dedesubt? Deceniile pe pământ sunt ca mileniile în ceruri. Cum ar putea Dumnezeu Tatăl să nu fie îngrijorat? Când Dumnezeu vine pe pământ, El trăiește nenumăratele vicisitudini ale lumii umane, la fel cum face omul. Dumnezeu este nevinovat, deci de ce să fie obligat să îndure aceleași suferințe ca omul? Nu este de mirare că Dumnezeu Tatăl Se usucă atât de repede de dorul Fiului Său; cine poate înțelege inima lui Dumnezeu? Dumnezeu îi dăruiește omului prea mult; cum poate omul să răsplătească în mod adecvat inima lui Dumnezeu? Cu toate acestea, omul îi dă lui Dumnezeu prea puțin; cum ar putea Dumnezeu, din acest motiv, să nu fie îngrijorat?

Aproape niciunul dintre oameni nu înțelege urgența din starea sufletească a lui Dumnezeu, deoarece calibrul ființelor omenești este inferior, iar duhul lor este destul de amortit și, astfel, nici nu bagă de seamă, nici nu sunt atenți la ce face Dumnezeu. Din acest motiv, Dumnezeu este mereu îngrijorat pentru om, ca și când natura umană ca de fiară a omului ar putea izbucni în orice moment. De aici, se poate vedea și mai clar că venirea lui Dumnezeu pe pământ este însoțită de ispite extrem de mari. Dar, de dragul desăvârșirii unui grup de oameni, Dumnezeu, plin de slavă, i-a spus omului toate intențiile Sale, fără a-i ascunde nimic. El a hotărât ferm să desăvârșească acest grup de oameni și, prin urmare, indiferent de greutate sau de ispite, El Se uită într-o parte și ignoră totul. El doar Își face lucrarea liniștit, crezând cu tărie că într-o zi, când Dumnezeu va intra în posesia slavei Sale, omul Îl va cunoaște, și crezând că, după ce omul va fi desăvârșit de Dumnezeu, el va înțelege pe deplin inima lui Dumnezeu. Chiar acum pot exista oameni care Îl ispitesc pe Dumnezeu sau nu-L înțeleg pe Dumnezeu sau Îl învinovătesc pe Dumnezeu; Dumnezeu nu pune nimic din aceste lucruri la inimă. Când Dumnezeu va coborî în slavă, toți oamenii vor înțelege că tot ce face Dumnezeu este pentru fericirea omenirii, iar ei vor înțelege cu toții că tot ce face Dumnezeu este pentru ca omenirea să poată supraviețui mai bine. Dumnezeu vine, aducând ispite, iar Dumnezeu vine, de asemenea, aducând măreție și mânie. Când Dumnezeu îl va lăsa pe om, El va fi intrat de multă vreme în posesia slavei Sale și va pleca pe deplin încărcat cu slavă și cu bucuria întoarcerii. Dumnezeul care lucrează pe pământ nu pune lucrurile la inimă, indiferent cum Îl resping oamenii. El pur și simplu continuă să-Și facă lucrarea. Crearea lumii de către Dumnezeu e veche de mii de ani. El a venit pe pământ pentru a face o lucrare incomensurabilă și a experimentat pe deplin respingerea și defăimarea lumii umane. Nimeni nu salută venirea lui Dumnezeu; El este întâmpinat cu răceală. În decursul acestor greutăți de mai multe mii de ani, comportamentul omului L-a rănit de multă vreme pe Dumnezeu în carne vie. El nu mai acordă atenție răzvrătirii oamenilor ci, în schimb, a făcut un alt plan pentru a transforma și a purifica omul. Bătaia de joc, defăimarea, persecuția, necazul, suferința răstignirii, ostracizarea din partea omului și altele de care Dumnezeu S-a lovit de când a venit în trup: Dumnezeu a gustat destul din aceste lucruri și, în ceea ce privește greutățile lumii umane, Dumnezeu, care a venit în

trup, a suferit totul din plin. De multă vreme Duhul lui Dumnezeu Tatăl din ceruri consideră că asemenea priveliști sunt insuportabile și, dându-Și capul pe spate și închizând ochii, așteaptă ca Fiul Său preaiubit să Se întoarcă. Tot ceea ce-Și dorește El este ca omenirea să asculte și să se supună și să poată, după ce a simțit cea mare rușine în fața trupului Său, să nu se mai răzvrătească împotriva Lui. Tot ce Își dorește este ca omenirea să poată să creadă în existența lui Dumnezeu. El a încetat de mult timp să ceară mai multe de la om, pentru că Dumnezeu a plătit un preț prea mare și, totuși, omul stă fără grijă¹ și nu pune câtuși de puțin la inimă lucrarea lui Dumnezeu.

Deși lucrurile pe care le spun astăzi despre lucrarea lui Dumnezeu s-ar putea să conțină, în mare, o „absurditate fără fundament”², totuși, aceasta are o profundă relevanță pentru intrarea omului. Vorbesc doar despre lucrarea și apoi vorbesc despre intrare, dar ambele aspecte sunt indispensabile, iar când sunt combinate, sunt chiar mai benefice pentru viața omului. Aceste două aspecte se completează reciproc³ și sunt foarte benefice, îngăduindu-le oamenilor să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu și facilitând comunicarea dintre oameni și Dumnezeu. Prin discuția de astăzi despre lucrare, relația omenirii cu Dumnezeu este îmbunătățită și mai mult, înțelegerea reciprocă este aprofundată și omul este capabil să acorde mai multă considerație și atenție poverii lui Dumnezeu; omul este făcut să simtă ceea ce simte Dumnezeu, să fie mai încrezător că va fi schimbat de Dumnezeu și să aștepte reparația lui Dumnezeu. Aceasta este singura cerință a lui Dumnezeu pentru omul de astăzi – să trăiască imaginea celui care-L iubește pe Dumnezeu, astfel încât lumina cristalizării înțelepciunii lui Dumnezeu să lumineze în epoca întunericului și astfel încât viața omului să poată să lase în urmă o pagină radiantă în lucrarea lui Dumnezeu, strălucind pentru totdeauna în partea de Răsărit a lumii, cerând atenția lumii și admirația tuturor. Aceasta, cu siguranță, este o intrare și mai bună pentru cei din epoca de astăzi care îl iubesc pe Dumnezeu.

¹ „Stă fără grijă” înseamnă că oamenii sunt indiferenți față de lucrarea lui Dumnezeu și nu o consideră ca fiind atât de importantă.

² „Absurditate fără fundament” înseamnă că oamenii sunt în mod fundamental incapabili să înțeleagă baza cuvintelor pe care le spune Dumnezeu și că nu știu despre ce vorbește El. Această expresie este folosită ironic.

³ „Se completează reciproc” înseamnă că îmbinarea „lucrării” și „intrării” în părtășie ar aduce un beneficiu mai mare pentru cunoașterea noastră despre Dumnezeu.

Lucrarea și intrarea (5)

Astăzi voi toți știți că Dumnezeu conduce oamenii pe calea cea bună a vieții, că El conduce omul să facă următorul pas într-o altă epocă, pentru a transcende această epocă veche întunecată, în afara trupului, departe de oprimarea forțelor întunericului și a influenței Satanei, astfel încât fiecare persoană să poată să trăiască într-o lume a libertății. De dragul unui viitor frumos și pentru ca oamenii să fie mai îndrăzneți în demersurile lor viitoare, Duhul lui Dumnezeu planifică totul pentru om și, pentru ca omul să aibă o bucurie mai mare, Dumnezeu își dedică toate eforturile asumându-și trup pentru a pregăti calea înaintea omului, grăbind sosirea zilei pe care o dorește omul. Vreți să prețuiți cu toții acest moment minunat; nu este o faptă ușoară să veniți împreună cu Dumnezeu. Deși nu L-ați cunoscut niciodată, de mult timp sunteți deja împreună cu El. Ce bine ar fi dacă toată lumea ar putea să-și amintească de aceste zile frumoase și, totuși, trecătoare, pentru totdeauna și să devină posesiunile lor dragi pe pământ. Lucrarea lui Dumnezeu a fost descoperită de mult timp omului – dar, pentru că inimile oamenilor sunt prea complicate și pentru că nu au avut niciodată vreun interes față de aceasta, lucrarea lui Dumnezeu a rămas încremenită pe temelia inițială. Gândurile, noțiunile și perspectivele lor mintale, par că rămân depășite, atât de mult încât mentalitatea multora dintre ei seamănă cu cea a oamenilor primitivi ai străvechilor timpuri și nu s-a schimbat nici în cea mai mică măsură. Ca urmare, oamenii sunt încă derutați și confuzi în ceea ce privește lucrarea pe care Dumnezeu o face. Sunt și mai confuzi în privința a ceea ce fac ei și a locului în care ar trebui să pătrundă. Aceste lucruri prezintă dificultăți enorme pentru lucrarea lui Dumnezeu și împiedică viețile oamenilor să progreseze vreodată. Din cauza esenței oamenilor și a calibrului lor slab, ei sunt în mod fundamental incapabili să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu și niciodată nu tratează aceste lucruri ca fiind importante. Dacă doriți să faceți progrese în viața voastră, trebuie să începeți să acordați atenție detaliilor existenței voastre, înțelegându-le pe toate și pe fiecare în parte pentru a vă controla intrarea în viață, să vă transformați pe deplin inima fiecare, și să rezolvați problemele goliciunii din inimile voastre și a existenței învechite și înspăimântătoare care vă tulbură, astfel încât fiecare dintre voi să fie reînnoit din interior înspre exterior și să se bucure cu adevărat de o viață care este intensă, transcendentă și liberă. Scopul este ca fiecare dintre voi să poată să prindă viață, să fie reînviat în spiritul vostru și să ajungă să posede asemănarea unei ființe vii. Dintre toți frații și surorile cu care veniți în contact, rareori sunt unii care să fie plini de viață și neîntinați. Toți sunt ca niște oameni-maimuță străvechi, naivi și proști, aparent fără nicio perspectivă de dezvoltare. Chiar mai rău, frații și surorile cu care am intrat în contact au fost la fel de grobieni și necivilizați ca sălbaticii din munți. Ei nu știu aproape nimic despre maniere, cu atât mai puțin despre elementele de bază ale comportamentului. Multe sunt surorile tinere care, deși pot părea inteligente și decente și au crescut la fel de frumoase ca

florile, încă se deșteaptă într-o manieră „alternativă”. Părul unei surori^a îi acoperă întreaga față, nelăsând nimic la vedere din ochii ei. Deși trăsăturile sale faciale sunt curate și caste, coafura ei este respingătoare, dând o impresie ciudată, ca și cum ea ar fi infractorea numărul unu dintr-un centru de detenție pentru minori. Ochii ei, limpezi și strălucitori, ca niște smaralde în apă, sunt dezavantajați de îmbrăcăminte și coafură, făcându-i să semene cu două felinare, văzute brusc în bezna nopții, care luminează intermitent cu o strălucire orbitoare, trimițând teroare în inimile bărbaților, și, totuși, acest aspect de asemenea dă impresia că s-ar ascunde în mod deliberat de cineva. Când o întâlnesc, ea întotdeauna inventează modalități de a dispărea din „scenă”, ca un ucigaș care tocmai a ucis pe cineva și, profund temător să nu fie descoperit, se eschivează în mod constant; de asemenea, se aseamănă cu negrii africani¹ care au fost generații la rând sclavi și nu își pot ridica înaintea altora capul. Acest spectru de comportamente, până la modul în care acești oameni se îmbracă și se îngrijesc, ar necesita mai multe luni de muncă pentru a fi îmbunătățit.

De mii de ani, chinezii au dus viața sclavilor, fapt ce le-a constrâns atât de mult gândurile, conceptele, viața, limbajul, comportamentul și acțiunile astfel încât au fost lăsați fără cea mai mică libertate. Câteva mii de ani de istorie au schimbat oameni vitali înzestrați cu spirit și i-au transformat în ceva asemănător unor cadavre lipsite de spirit. Mulți sunt cei care trăiesc sub cuțitul de măcelar al Satanei, mulți sunt cei care trăiesc în case asemănătoare vizuinilor de fiare, mulți sunt aceia care mănâncă aceeași mâncare precum boii sau caii, și mulți sunt cei care stau, insensibili și în dezordine, în „tărâmul de jos”. În aparența exterioară, oamenii nu se deosebesc de omul primitiv, locul lor de odihnă este ca un iad, iar pentru tovarășii de viață ei sunt înconjurați de tot felul de demoni murdari și spirite rele. În exterior, ființele umane par să fie „animale” superioare; de fapt, ei trăiesc și locuiesc cu demoni murdari. Fără ca nimeni să-i supravegheze, oamenii trăiesc în interiorul ambuscadei Satanei, prinși în muncile sale, fără niciun fel de scăpare. Mai degrabă decât să spunem că se adună cu cei dragi în case confortabile, trăind vieți fericite și împlinite, ar trebui să spunem că oamenii trăiesc în Infern, relaționând cu demonii și asociindu-se cu diavolii. De fapt, oamenii sunt încă legați de Satana, trăiesc acolo unde se adună demonii murdari și sunt manipulați de acești demoni murdari, ca și cum paturile lor ar fi un loc de odihnă pentru cadavrele lor, ca și cum ar fi un cuib confortabil. Pătrunzând în curte, aceasta este rece și singuratică, un vânt rece șuierând printre ramurile uscate. Deschizând ușa spre „spațiul de locuit”, camera este neagră ca tăciunele – ați putea să întindeți mâna și să nu vă vedeți degetele. O mică lumină pătrunde printr-o fisură din ușă, ceea ce face ca încăperea să pară și mai sumbră și groaznică. Din când în când, șobolanii emit țipete ciudate, ca și

^a În textul original „Ea”.

¹ „Negrii africani” se referă la persoanele de culoare care au fost blestemate de Dumnezeu, fiind sclavi generații întregi.

când s-ar distra. Totul în cameră este repulsiv și înfricoșător, ca într-o casă cândva locuită de o persoană, care tocmai a fost pusă într-un sicriu. Patul, păturile și micul dulap neinteresant din cameră sunt toate acoperite de praf, pe podea câteva taburete mici își dezvăluie colții și își flutură ghearele, iar pânze de păianjen atârnă pe pereți. O oglindă este așezată pe masă, un pieptene de lemn lângă ea. Mergând spre oglindă, luați o lumânare și o aprindeți. Observați că oglinda este acoperită cu praf, creând un fel de „machiaj” pe reflecțiile oamenilor,^a astfel încât să pară că abia au ieșit dintr-un mormânt. Pieptănul este plin de fire de păr. Toate aceste lucruri sunt vechi și primitive și par ca și cum ar fi fost folosite de cineva care tocmai a murit. Privind pieptănul, pare că ar fi un cadavru așezat într-o parte. Firele de păr din pieptăn, fără sânge circulând în ele, emană mirosul celor morți. Un vânt rece intră prin crăpătura din ușă, ca și cum o fantomă se strecoară prin crăpătură, întorcându-se să locuiască în cameră. Este o răceală opresivă în cameră și, brusc, o duhoare ca a unui trup în descompunere, și în acest moment se poate vedea că există o grămadă de lucruri atârinate pe pereți; pe pat este un așternut dezordonat, murdar și mirositor, în colț se află boabe, dulapul este acoperit cu praf, podeaua este acoperită cu crengi și murdărie și așa mai departe – ca și cum au fost tocmai folosite de o persoană moartă, clătinându-se înainte, scrâșnind din dinți și lovind aerul. Este suficient să vă dea fiori. Nu există niciun indiciu de viață nicăieri în cameră, totul este întunecat și umed, ca și Infernul și iadul despre care vorbește Dumnezeu. Acest lucru este la fel ca mormântul unui om, cu dulapul nevopsit, taburetele, cercevelele și ușile îmbrăcate în ținută de doliu și aducând un omagiu tăcut celui mort. Omul a trăit în acest infern timp de mai multe decenii sau secole sau chiar milenii, plecând devreme și întorcându-se târziu. Ei ies din „mormântul” lor odată cu prima rază de lumină, când cocoșii cântă, și privesc la cer și la pământ, și-și încep activitățile de zi. Când soarele coboară în spatele munților, își târăsc corpul obosit înapoi în „mormânt”; până când și-au umplut burta, este seară. Apoi, după ce și-au terminat pregătirile de a părăsi „mormântul” din nou mâine, sting lumina, care pare să emită strălucirea focurilor fosforescente. În acest moment, tot ce poate fi văzut sub lumina lunii sunt movile de morminte care se răspândesc ca niște coline în fiecare colț. Din interiorul „mormintelor” emană ocazional un sunet sforăitor, care urcă și coboară. Oamenii dorm toți profund, iar demonii murdari și toate fantomele par, de asemenea, să se odihnească în pace. Din când în când, se aud ciori croncănind departe – sunetul acestor strigăte pustiite într-o noapte liniștită și tăcută, cum este aceasta, este suficient pentru a vă trimite fiori pe șira spinării și pentru a vi se face părul măciucă... Cine știe câți ani au petrecut în astfel de locuri, murind și renăscând; cine știe cât timp au rămas în lumea ființelor umane unde se amestecă oamenii și fantomele și, chiar mai mult, cine știe de câte ori și-au luat rămas bun de la lume! În acest iad pe pământ oamenii duc vieți fericite, ca și cum nu ar avea niciun singur cuvânt de plângere, pentru că de mult timp s-au obișnuit cu viața în Infern.

^a În textul original „fețele oamenilor”.

Și astfel, oamenii sunt fascinați de locul acesta în care locuiesc demonii murdari, ca și cum demonii murdari sunt prietenii și tovarășii lor de viață, ca și cum lumea omului este o bandă de vagabonzi¹ – pentru că substanța originală a omului a dispărut de mult timp fără nicio șoaptă, a dispărut fără nicio urmă. Înfrățirea oamenilor aduce cu cea a unui demon murdar; mai mult decât atât, acțiunile lor sunt manipulate de demoni murdari. Astăzi, ei nu se deosebesc de demonii murdari, ca și cum ar fi fost născuți din demoni murdari. Pe lângă acestea, oamenii sunt extrem de iubitori și sprijinitori ai strămoșilor lor. Nimeni nu știe că omul a fost atât de mult asuprit de Satana încât au devenit ca gorilele din munți. Ochii lor sângeroși păstrează un aspect plin de implorare, iar în lumina slabă care strălucește din ei este o urmă slabă a răutății malefice a unui demon murdar. Fețele lor sunt acoperite de riduri, crăpate precum coaja unui pin, gurile le sunt scoase în afară, ca și cum ar fi modelate de Satana, urechile le sunt acoperite cu murdărie în interior și în exterior, spatele le este încovoiat, picioarele lor se luptă să le susțină trupurile, iar brațele lor osoase se leagănă ritmic înainte și înapoi. E ca și cum nu ar fi decât piele și oase, dar, pe de altă parte, sunt la fel de grași ca un urs de munte. În interior și în exterior, sunt îngrijiți și îmbrăcați ca o maimuță din cele mai vechi timpuri – este ca și cum, astăzi, aceste maimuțe trebuie să evolueze complet în² forma omului modern, atât sunt de înapoiate!

Omul trăiește alături de animale și se înțelege armonios cu acestea, fără dispute sau dezacorduri verbale. Omul este pretențios în grija și preocuparea lui față de animale, iar animalele există de dragul supraviețuirii omului, în mod expres în beneficiul său, fără niciun avantaj pentru ele însele și în ascultare deplină și totală față de om. După toate aparențele, relația dintre om și fiară este una strânsă³ și armonioasă⁴ – și demonii murdari, se pare, sunt combinația perfectă dintre om și fiară. Astfel, omul și demonii murdari de pe pământ sunt și mai intimi și inseparabili: Deși, e separat de demonii murdari, omul rămâne legat de ei; între timp, demonii murdari nu țin nimic departe de om și le „dedică” tot ce au. Zilnic, oamenii țin în „palatul împăratului iadului”, zbenguindu-se în compania „regele iadului” (strămoșul lor) și fiind manipulați de el, astfel încât, astăzi, oamenii s-au înglodat în murdărie, și, după ce au petrecut atât de mult timp în Hades, au încetat de mult să-și mai dorească să se întoarcă în „lumea celor vii”. Astfel, de îndată ce văd lumina și privesc cerințele lui Dumnezeu, caracterul lui Dumnezeu și lucrarea Lui, se simt încordați și neliniștiți, încă tânjind să se întoarcă în infern și să

¹ „O bandă de vagabonzi” se referă la corupția omenirii și la faptul că nu există ființe umane sfinte în rândul omenirii.

² „Evoluează în” se referă la „evoluția” omului-maimuță în forma oamenilor de azi. Intenția este satirică: nu există, de fapt, o astfel de chestie ca o teorie a vechilor maimuțe care se transformă în ființe umane ce merg în poziție verticală.

³ „Strânsă” este folosit cu sens batjocoritor.

⁴ „Armonioasă” este folosit cu sens batjocoritor.

locuiescă alături de fantome. L-au uitat pe Dumnezeu cu mult timp în urmă, așa că au rătăcit mereu în cimitir. Când mă întâlnesc cu o persoană, încerc să vorbesc cu ea și numai în acest moment descopăr că persoana care stă înaintea Mea nu este umană deloc. Părul ei este neîngrijit, fața îi este murdară și este ceva legat de zâmbetul ei colțos care aduce a lup. De asemenea, pare să aibă stângăcia unei fantome care tocmai ce a ieșit din mormânt și l-a văzut pe omul lumii vii. Această persoană încearcă mereu să dea buzelor sale forma unui zâmbet; pare atât de prefăcută și de sinistră. Când ea-Mi zâmbește, este ca și cum ar avea ceva de spus, dar nu pare să-și găsească cuvintele, așa că tot ce poate face este să stea de o parte, inexpresivă și proastă. Văzută din spate, ea pare să prezinte „imaginea puternică a poporului muncitor chinez”; în aceste momente apare și mai dezgustătoare, reamintind de imaginea descendenților legendarului Yan Huang/Yan Wang de odinioară^a despre care vorbesc oamenii. Când o întreb ceva, își coboară capul în tăcere. Îi ia mult timp să răspundă și este foarte inhibată când o face. Nu-și poate ține mâinile în loc și își suge cele două degete ca o pisică. Doar acum îmi dau seama că mâinile omului arată ca și cum tocmai au căutat prin gunoi, având unghiile neîngrijite și atât de decolorate încât cineva n-ar ști niciodată că ar fi trebuit să fie unghii albe, „subțiri” și nu brăzdate de un strat gros de murdărie. Chiar mai dezgustător, spatele mâinilor lor arată ca pielea unui pui care tocmai a fost jumulit. Liniile de-a lungul mâinilor lor sunt aproape toate impregnate cu prețul sângelui și al transpirației muncii omului, în interiorul fiecăreia fiind ceva care seamănă cu murdăria, aparent emanând „aroma solului”, cea mai potrivită trăsătură care să reprezinte prețiozitatea și caracterul lăudabil al spiritului suferinței omului, astfel încât acest spirit de suferință a fost chiar adânc înrădăcinat în fiecare dintre liniile de pe mâinile omului. Din cap până-n picioare, niciun articol din îmbrăcămintea pe care omul o poartă nu arată ca o piele de animal, dar ei prea puțin știu că valoarea lor este de fapt mai mică decât o blană de vulpe, chiar dacă sunt vreodată „onorabili” – mai puțin chiar decât o singură pană de păun, pentru că îmbrăcămintea lor i-a făcut de mult timp atât de urăți, încât arată mai rău decât un porc sau un câine. Tricoul ei scurt îi atârână pe jumătate de spate și cracii pantalonilor ei – ca niște intestine de pui – îi expun pe deplin urâtenia în lumina puternică a soarelui. Sunt scurți și înguști, parcă de dragul de-a arăta că picioarele ei au fost de mult timp slobode: sunt picioare mari, nu mai sunt „lotușii de aur de trei inci” ai vechii societăți. Ținuta acestei persoane este prea occidentalizată, dar, de asemenea prea ușuratică. Când mă întâlnesc cu ea, este întotdeauna timidă, fața ei se îmbujorează, și nu reușește să ridice capul deloc, ca și cum ar fi fost călcată în picioare de demoni murdari, și nu se poate aduna ca să îi mai privească pe oameni în față. Praful acoperă fața omului. Acest praf, care a căzut din cer, pare să cadă pe nedrept pe fața

^a „Yan” și „Huang” sunt numele a doi împărați mitologici care au fost printre primii făuritori de cultură din China. „Yan Wang” este numele chinez pentru „regele iadului”. „Yan Huang” și „Yan Wang” sunt aproape omofone atunci când sunt pronunțate în limba mandarină.

omului, făcând-o să semene cu puful de vrabie. Ochii omului sunt tot ca ai vrabiei: mici și uscați, fără strălucire. Când oamenii vorbesc, discursul lor este de obicei șovăitor și evaziv, detestabil și dezgustător pentru alții. Cu toate acestea, mulți preamăresc astfel de oameni ca fiind „reprezentanți ai națiunii”. Nu este aceasta o glumă? Dumnezeu dorește să schimbe oamenii, să-i mântuiască, să-i salveze din cavoul morții, ca să poată scăpa de viața pe care o duc în Infern și în iad.

Lucrarea și intrarea (6)

Lucrarea și intrarea sunt, în mod inerent, practice; ele se referă la lucrarea lui Dumnezeu și intrarea omului. Inabilitatea totală a omului de a înțelege chipul adevărat al lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu a adus cele mai mari greutăți intrării sale. Nici în ziua de astăzi mulți oameni încă nu știu ce lucrare va săvârși Dumnezeu în zilele de pe urmă sau de ce a îndurat Dumnezeu umilința extremă pentru a veni în trup ca să fie alături de om la bine și la rău. De la țelul lucrării lui Dumnezeu până la scopul planului lui Dumnezeu pentru zilele de pe urmă, omul nu are habar de aceste lucruri. Din diverse motive, oamenii au fost întotdeauna lipsiți de entuziasm și ambigui¹ privind intrarea pe care le-o cere Dumnezeu, ceea ce a adus cele mari greutăți lucrării lui Dumnezeu în trup. S-ar părea că toți oamenii au devenit obstacole și că, până în prezent, ei încă sunt nelămuriți. Din acest motiv, cred că ar trebui să vorbim despre lucrarea pe care Dumnezeu o face în om și intenția urgentă a lui Dumnezeu, pentru a vă transforma pe în slujitorii loiali ai lui Dumnezeu, care, la fel ca Iov, mai degrabă ar muri decât să-L respingă pe Dumnezeu, îndurând orice umilință; și care, la fel ca Petru, vă veți oferi întreaga ființă lui Dumnezeu și veți deveni apropiații câștigați de Dumnezeu în zilele de pe urmă. Bine ar fi ca toți frații și toate surorile să poată să facă tot ce le stă în putință și să-și ofere întreaga ființă voii cerești a lui Dumnezeu, să devină sfinți slujitori în casa lui Dumnezeu și să se bucure de făgăduința infinită revărsată de Dumnezeu, astfel încât inima lui Dumnezeu Tatăl să se poată bucura, în curând, de o odihnă liniștită. „Împliniți voia lui Dumnezeu Tatăl” ar trebui să fie mottoul tuturor celor care Îl iubesc pe Dumnezeu. Aceste cuvinte ar trebui să servească drept ghid al omului pentru intrare și drept busola care-i îndrumă acțiunile. Aceasta este hotărârea pe care omul ar trebui să o aibă. Să ducă la bun sfârșit lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și să coopereze cu lucrarea lui Dumnezeu în trup – aceasta este datoria omului până când, într-o zi, când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, omul își va lua cu bucurie rămas bun de la El, căci El Se întoarce mai devreme la Tatăl din Cer. Nu este aceasta responsabilitatea pe care omul ar trebui să o îndeplinească?

Când, în Epoca Harului, Dumnezeu S-a întors în al treilea Cer, lucrarea lui

¹ „Ambigui” indică faptul că oamenii nu au o perspectivă clară asupra lucrării lui Dumnezeu.

Dumnezeu de răscumpărare a întregii omeniri ajunsese deja, de fapt, la ultima sa parte. Tot ceea ce a rămas pe pământ a fost crucea pe care a purtat-o Isus în spate, pânza subțire în care a fost înfășurat Isus, coroana de spini și haina stacojie pe care Isus le-a purtat (acestea au fost obiectele cu care evreii L-au ridiculizat). Adică, după ce lucrarea răstignirii lui Isus a provocat o mare vâlvă, lucrurile s-au liniștit din nou. De atunci, discipolii lui Isus au început să-l continue lucrarea, păstorind și udând în bisericile de pretutindeni. Conținutul lucrării lor era acesta: ei le cereau tuturor oamenilor să se pocăiască, să-și mărturisească păcatele și să fie botezați, iar toți apostolii mergeau să răspândească povestea neștiută a răstignirii lui Isus, istorisirea simplă, și, astfel, întreaga lume nu putea să se abțină să nu se prosterneze înaintea lui Isus pentru a-și mărturisi păcatele; în plus, apostolii se duceau peste tot, răspândind pretutindeni cuvintele pe care le spunea Isus. Din acel punct, a început zidirea bisericilor în Epoca Harului. Ceea ce a făcut Isus în timpul acelei epoci a fost, de asemenea, să vorbească doar despre viața omului și voia Tatălui ceresc deoarece era o epocă diferită, multe dintre acele ziceri și practici erau cu mult diferite de cele de astăzi. Totuși, în esență, sunt la fel: ambele sunt lucrarea în trup a Duhului lui Dumnezeu, precis și exact. Acest tip de lucrare și cuvântare și-a continuat călătoria până astăzi și, așadar, un lucru ca acesta este încă împărtășit în rândul instituțiilor religioase de astăzi și este complet neschimbat. Când lucrarea lui Isus s-a încheiat, iar bisericile pășiseră deja pe calea cea dreaptă a lui Isus, Dumnezeu Și-a inițiat totuși planul pentru o altă etapă a lucrării Sale, și anume problema venirii Sale în trup în zilele de pe urmă. Din perspectiva omului, răstignirea lui Dumnezeu încheiase deja lucrarea întrupării lui Dumnezeu, răscumpărare întreaga omenire și Îi permisesse să pună mâna pe cheia Infernului. Toată lumea crede că lucrarea lui Dumnezeu a fost pe deplin realizată. De fapt, din perspectiva lui Dumnezeu, doar o mică parte a lucrării Sale a fost realizată. Tot ce a făcut El a fost să răscumpere omenirea; El nu a cucerit omenirea, cu atât mai puțin nu a schimbat înfățișarea satanică a omului. De aceea spune Dumnezeu: „Deși trupul Meu întrupat a trecut prin durerea morții, acela nu a fost întregul scop al întrupării Mele. Isus este Fiul Meu preaiubit și a fost pironit pe cruce pentru Mine, dar El nu Mi-a încheiat exhaustiv lucrarea. El a făcut doar o parte din ea”. Astfel, Dumnezeu a inițiat a doua rundă de planuri pentru a continua lucrarea întrupării. Intenția finală a lui Dumnezeu era să desăvârșească și să-i câștige pe toți oamenii salvați din ghearele Satanei și, de aceea, Dumnezeu S-a pregătit din nou să înfrunte pericolul venirii în trup. Ceea ce se înțelege prin „întrupare” se referă la Cel care nu aduce slava (deoarece lucrarea lui Dumnezeu nu este încă terminată), dar care Se arată în identitatea Fiului preaiubit și El este Hristosul, de care Dumnezeu este foarte mulțumit. De aceea, se spune că asta înseamnă „înfruntarea pericolului”. Trupul întrupat are o putere foarte mică și trebuie să

dea dovadă de o mare atenție,¹ iar puterea Lui e total diferită de autoritatea Tatălui din ceruri; El îndeplinește doar lucrarea de slujire a trupului, desăvârșind lucrarea lui Dumnezeu Tatăl și însărcinarea dată de El, fără să Se implice în altă lucrare și încheie doar o parte a lucrării. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a fost numit „Hristos” de îndată ce a venit pe pământ – acesta este înțelesul inclus al numelui. Motivul pentru care se spune că venirea este însoțită de ispite se datorează faptului că se încheie o singură lucrare. În plus, motivul pentru care Dumnezeu Tatăl Îl numește doar „Hristos” și „Fiul preaiubit”, dar nu l-a dat Lui toată slava este tocmai pentru că trupul întrupat vine să facă o singură lucrare, nu să-L reprezinte pe Tatăl în Cer, ci, mai degrabă, să împlinească lucrarea de slujire a Fiului preaiubit. Când Fiul preaiubit va finaliza întreaga însărcinare pe care a acceptat-o pe umerii Săi, Tatăl Îi va da apoi slavă deplină împreună cu identitatea de Tată. Se poate spune că acesta este „codul cerului”. Întrucât Cel care vine în trup și Tatăl din Cer se află în două ținuturi diferite, cei doi doar Se privesc unul pe celălalt în Duh, Tatăl urmărindu-L pe Fiul preaiubit, dar Fiul neputând să-L vadă pe Tatăl de la depărtare. Tocmai pentru că funcțiile de care e capabil trupul sunt prea mici și El poate fi ucis în orice moment se poate spune că această venire este însoțită de cel mai mare pericol. Acest lucru este echivalent cu faptul că Dumnezeu Și-a abandonat încă o dată Fiul preaiubit în gura tigrului, unde viața Lui e în pericol, punându-L într-un loc în care Satana este cel mai prezent. Chiar și în aceste împrejurări îngrozitoare, Dumnezeu tot L-a înmănat pe Fiul Său preaiubit oamenilor dintr-un loc plin de murdărie și imoralitate, ca ei „să-L aducă la maturitate”. Asta se datorează faptului că a proceda astfel este singurul mod de a face ca lucrarea lui Dumnezeu să pară potrivită și naturală și este singura modalitate de a îndeplini toate dorințele lui Dumnezeu Tatăl și de a finaliza ultima parte a lucrării Sale în printre oameni. Isus nu a făcut decât să săvârșească o etapă a lucrării lui Dumnezeu Tatăl. Din cauza barierei impuse de trupul întrupat și a diferențelor în lucrarea ce trebuia realizată, Isus Însuși nu știa că va exista o a doua întoarcere în trup. Prin urmare, niciun exeget sau profet biblic nu a îndrăznit să profețească în mod clar că Dumnezeu Se va întrupa din nou în zilele de pe urmă, adică faptul că El va veni din nou în trup pentru a face a doua parte a lucrării Sale în trup. De aceea, nimeni nuși-a dat seama că Dumnezeu Se ascundea în trup de mult timp. Nu e de mirare, întrucât abia după Isus ce a înviat și S-a înălțat la cer El a acceptat această însărcinare și, prin urmare, nu există o profeție clară despre a doua întrupare a lui Dumnezeu și este de neconceput pentru mintea umană. În toate numeroasele cărți de profeții din Biblie, nu există cuvinte care să menționeze clar acest lucru. Dar când Isus a venit să lucreze, exista deja o profeție clară care spunea că o fecioară va avea un prunc și va da naștere unui fiu, ceea ce înseamnă că El a fost conceput prin Duhul Sfânt. Chiar și așa, Dumnezeu tot a spus că acest lucru s-a întâmplat cu riscul morții, așadar,

¹ „Are o putere foarte mică și trebuie să dea dovadă de o mare atenție” indică faptul că dificultățile trupului sunt prea numeroase, iar lucrarea săvârșită e prea limitată.

cât de similară ar fi situația astăzi? Nu este de mirare că Dumnezeu spune că această întrupare prezintă riscuri de mii de ori mai mari decât cele din Epoca Harului. În multe locuri, Dumnezeu a profețit că va câștiga un grup de biruitori în țara Sinimului. Întrucât în Răsăritul lumii urmează să fie câștigați biruitorii, așa și locul unde pășește Dumnezeu în a doua Sa întrupare este, fără îndoială, țara Sinimului, exact locul în care marele balaur roșu stă încolăcit. Acolo, Dumnezeu îi va câștiga pe descendenții marelui balaur roșu, astfel încât acesta să fie complet înfrânt și rușinat. Dumnezeu intenționează să-i trezească pe acești oameni extrem de împovărați de suferințe, să-i deștepte până sunt treji de-a binelea și să-i facă să iasă din ceață și să-l respingă pe marele balaur roșu. Ei se vor trezi din visul lor, vor recunoaște esența marelui balaur roșu, vor deveni capabili să-l ofere lui Dumnezeu întreaga lor inimă, să se ridice de sub opresiunea forțelor întunecate, să se ridice la Răsăritul lumii și să devină dovada biruinței lui Dumnezeu. Doar în acest fel Dumnezeu va câștiga slavă. Doar din acest motiv, Dumnezeu a adus lucrarea care s-a încheiat în Israel în țara în care stă încolăcit marele balaur roșu și, la aproape două mii de ani după plecare, a venit din nou în trup, pentru a continua lucrarea Epocii Harului. Pentru ochiul liber al omului, Dumnezeu lansează o nouă lucrare în trup. Dar, din perspectiva lui Dumnezeu, El continuă lucrarea Epocii Harului, însă numai după un răstimp de câteva mii de ani și doar cu o schimbare a locului și a programului lucrării Sale. Deși imaginea trupului cărnii care a cuprins lucrarea de astăzi pare complet diferită de Isus, Ei provin din aceeași esență și rădăcină și Ei vin din aceeași sursă. Poate că Ei au multe diferențe la exterior, dar adevărurile lăuntrice ale lucrării Lor sunt complet identice. La urma urmei, epocile sunt la fel de diferite ca ziua și noaptea. Așadar, cum poate lucrarea lui Dumnezeu să urmeze un tipar neschimbător? Sau cum pot diferitele etape ale lucrării Lui să-și stea, reciproc, în cale?

Isus a luat înfățișarea unui evreu, S-a conformat ținutei evreilor și a crescut mâncând hrană evreiască. Acesta este aspectul Său uman obișnuit. Însă trupul întrupat de astăzi ia forma unui cetățean din Asia și crește în națiunea marelui balaur roșu. Acestea nu sunt în niciun caz în conflict cu rostul întrupării lui Dumnezeu. Mai degrabă, ele se completează reciproc, întregind și mai mult adevărata semnificație a întrupării lui Dumnezeu. Deoarece trupul întrupat este denumit drept „Fiul Omului” sau „Hristos”, exteriorul lui Hristos de astăzi nu poate fi exprimat în aceiași termeni ca Isus Hristos. Până la urmă, acest trup este numit „Fiul Omului” și este o imagine a unui trup chipul de carne. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu conține un înțeles considerabil mai profund. Motivul pentru care Isus a fost conceput de Duhul Sfânt este acela că El urma să răscumpere păcătoșii. El trebuia să fie fără păcat. Dar numai la final, când a fost forțat să devină asemenea trupului păcătos și a preluat păcatele păcătoșilor El i-a salvat de crucea blestemată cu care Dumnezeu a mustrat omenirea. (Crucea este instrumentul lui Dumnezeu pentru a blestema și mustra omenirea; ori de câte ori se menționează blestemul și mustrarea, e cu referire specifică la păcătoși.) Scopul era să-i facă pe toți păcătoșii să se pocăiască, prin intermediul răstignirii, să-i facă să-și mărturisească

păcatele. Adică, de dragul răscumpărării întregii omeniri, Dumnezeu S-a întrupat într-un trup care a fost conceput de către Duhul Sfânt și a luat asupra Sa păcatele întregii omeniri. Pentru a descrie acest lucru în limbajul de zi cu zi, El a oferit un trup sfânt în schimbul tuturor păcătoșilor, ceea ce este echivalentul faptului că Isus a fost pus ca „jertfă de păcat” în fața Satanei pentru a-l „implora” pe Satana să ia întreaga omenire nevinovată pe care el o călcase în picioare și să l-o înapoieze lui Dumnezeu. De aceea concepția de către Duhul Sfânt a fost necesară pentru ducerea la bun sfârșit a acestei etape a lucrării de răscumpărare. Aceasta era o condiție necesară, un „tratat de pace” în lupta dintre Dumnezeu Tatăl și Satana. De aceea această etapă a lucrării s-a încheiat doar după ce Isus a fost predat Satanei. Cu toate acestea, lucrarea lui Dumnezeu de răscumpărare a atins astăzi un grad de măreție fără precedent, iar Satana nu mai are niciun motiv să facă cereri, așa că Dumnezeu nu mai trebuie să fie conceput de către Duhul Sfânt pentru a Se întrupa. Întrucât Dumnezeu este în mod inherent sfânt și nevinovată, Dumnezeu în această întrupare nu mai este Isus din Epoca Harului. Cu toate acestea, El încă Se întrupează de dragul voii lui Dumnezeu Tatăl și de dragul împlinirii dorințelor lui Dumnezeu Tatăl. Cu siguranță acesta nu e un mod nerezonabil de a explica lucrurile? Oare întruparea lui Dumnezeu trebuie să se conformeze un set dat de reguli?

Mulți oameni caută dovezi în Biblie, sperând să găsească o profeție a întrupării lui Dumnezeu. Cum poate omul, cu gândurile lui confuze și incoerente, să știe că Dumnezeu a încetat, acum mult timp, să „lucreze” în Biblie și a „pășit” dincolo de granițele ei, pentru a-Și asuma cu entuziasm lucrarea pe care El o planificase demult, dar, despre care nu-i spusese niciodată omului? Oamenii sunt prea lipsiți de judecată. După ce gustă câtuși de puțin firea lui Dumnezeu, ei urcă pe o platformă și stau într-un „scaun cu roțile” de înaltă clasă, cu deplină nonșalanță, pentru a inspecta lucrarea lui Dumnezeu, mergând chiar atât de departe încât să înceapă să-L educe pe Dumnezeu cu vorbe emfaticе și turuind despre tot ce există sub soare. Numeroși „bătrâni”, purtând ochelari de lectură și mângâindu-și barba, deschid paginile îngălbenite ale „vechiului almanah” (Biblia) pe care l-au citit întreaga viață. Cu vorbe bolborosite și ochii care par luminați de spirit, el întoarce când la Cartea Apocalipsei, când la Cartea lui Daniel, când la Cartea lui Isaia, care este atât de cunoscută de toți. Holbându-se la pagini întregi pline ochi de cuvinte minuscule, bătrânul citește în tăcere, mintea lui învârtindu-se neîncetat. Dintr-o dată, mâna ce-i mângâia barba se oprește și începe să tragă de ea. Din când în când, se aude sunetul bărbii care se rupe. Un astfel de comportament neobișnuit te ia prin surprindere. „De ce folosește o astfel de forță? De ce este el atât de supărat?” Uitându-ne încă o dată la bătrân, vedem că sprâncenele lui sunt acum țepoase. Firele argintii din sprâncene au căzut ca penele de gâscă exact la doi centimetri de pleoapele acestui bătrân, ca din întâmplare, și totuși atât de perfect, în timp ce bătrânul își ține ochii lipiți de paginile care par mucele. După ce se întoarce la aceleași pagini de mai

multe ori, nu se poate abține să nu sară în picioare și începe să vorbească, sporovăind¹ ca și cum ar face conversație cu cineva, deși licărul care emană din ochii lui nu a părăsit almanahul. Dintr-o dată, el acoperă pagina prezentă și se întoarce spre „altă lume”. Mișcările sale sunt atât de grăbite² și înfricoșătoare, aproape luându-i pe oameni prin surprindere. Deodată, șoarecele care ieșise din gaura sa și tocmai începuse să se simtă destul de relaxat în acel moment de liniște încât să se miște liber de colo până colo, se sperie atât de mult de mișcările lui neașteptate, încât aleargă grabnic înapoi în gaură și dispare în ea ca un nor de fum, pentru a nu mai apărea niciodată. Și acum, mâna stângă a bătrânului își reia mișcarea, temporar suspendată, de mângâiere a bărbii, în sus și în jos. El se îndepărtează de scaun, lăsând cartea pe birou. Vântul intră prin crăpătura din ușă și pe fereastra deschisă, suflând cu nepăsare cartea și închizând-o, apoi deschizând-o din nou. Există o singurătate de nespus în această scenă și, cu excepția sunetului paginilor cărții care sunt foșnite de vânt, toată creația pare să fi amuțit. El, cu mâinile strânse la spate, face pași înainte și înapoi prin cameră, acum oprindu-se, acum pornind, scuturându-și din când în când capul și părând să repete cuvintele: „O! Dumnezeu! Chiar ai face Tu asta?” Din când în când, el dă și din cap și spune: „O, Dumnezeu! Cine poate înțelege lucrarea Ta? Nu sunt greu de căutat urmele pașilor Tăi? Eu nu cred că Tu faci lucruri pentru a cauza probleme fără un motiv întemeiat”. În curând, bătrânul se încruntă și închide ochii strâns, afișând o expresie stingheră și, de asemenea, una extrem de dureroasă, ca și cum ar urma să facă un calcul lent și deliberat. Sărman bătrân! Să fi trăit toată viața și apoi, „din nefericire”, să dea atât de târziu în zi peste această problemă. Ce se poate face în privința aceasta? Și Eu sunt nedumerit și lipsit de puterea de a face ceva. Cine este de vină că vechiul lui almanah se îngălbenește cu trecerea timpului? Cine este de vină că barba și sprâncenele sale îi acoperă, fără milă, ca zăpada albă, diferite părți ale feței? Este ca și cum firele din barba sa i-ar reprezenta vârsta înaintată. Cu toate acestea, cine știa că omul ar putea deveni atât de stupid încât să caute prezența lui Dumnezeu într-un vechi almanah? Câte foi de hârtie poate avea un vechi almanah? Poate el să consemneze, cu acuratețe deplină, toate faptele lui Dumnezeu? Cine îndrăznește să garanteze asta? Totuși, omul chiar se gândește să caute arătarea lui Dumnezeu și să-l îndeplinească voia prin analiza cuvintelor și despicarea firului în patru,³ sperând astfel să intre în viață. Oare încercarea de a intra în viață în acest fel este la fel de ușoară precum pare? Nu este fals raționament unul dintre cele mai ridicol de absurde? Nu ți se pare că acest lucru este caraghios?

¹ „Sporovăiala” este o metaforă pentru latura urâtă a oamenilor atunci când ei cercetează lucrarea lui Dumnezeu.

² „Grăbite” se referă la mișcările nerăbdătoare, pripite, ale „bătrânului” în timp ce face referire la Biblie.

³ Expresia „analiza cuvintelor și despicarea firului în patru” este folosită pentru a ridiculiza expertii în erezii, care despică firul în patru referitor la cuvinte, însă nu caută adevărul sau nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt.

Lucrarea și intrarea (7)

I-a luat omului până în ziua de azi să realizeze că ceea ce-i lipsește nu este numai provizia vieții spirituale și experiența cunoașterii lui Dumnezeu, ci – lucrul de cea mai vitală importanță – schimbările în firea proprie. Din cauza ignoranței complete a omului în privința istoriei și a culturii antice a propriei sale rase, rezultatul e că omul nu cunoaște absolut nimic despre lucrarea lui Dumnezeu. Toți oamenii speră că omul poate fi atașat de Dumnezeu adânc în inima sa, dar deoarece trupul omului este excesiv de corupt, atât amețit cât și obtuz, asta a făcut ca el să nu știe absolut nimic despre Dumnezeu. Venind printre oameni astăzi, scopul lui Dumnezeu nu este altul decât de a transforma gândurile și duhurile oamenilor, precum și chipul lui Dumnezeu din inimile lor pe care l-au avut timp de milioane de ani. El va întrebuița această șansă pentru a desăvârși omul. Adică El, prin mijlocirea cunoașterii omului, va schimba modul în care oamenii ajung să-L cunoască și atitudinea lor față de El, îngăduindu-i omului să facă un nou început triumfător în a ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu, și astfel să dobândească reînnoirea și transformarea duhului omenesc. Tratarea și disciplinarea sunt mijloacele, în timp ce cucerirea și reînnoirea sunt obiectivele. Risipirea gândurilor superstițioase pe care omul le-a păstrat în legătură cu Dumnezeul nedeslușit a fost dintotdeauna intenția lui Dumnezeu și în ultimul timp, aceasta a devenit pentru El și o chestiune urgentă. Fie ca toți oamenii să se poată gândi la consecințele acestei situații pe termen lung. Schimbați modul în care fiecare persoană experimentează, astfel încât această intenție urgentă a lui Dumnezeu să poată să dea roade în curând și astfel încât ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu pe pământ să poată fi adusă cu desăvârșire la bun sfârșit. Dați-I lui Dumnezeu loialitatea pe care se cade să l-o dați și, pentru ultima oară, aduceți alinare inimii lui Dumnezeu. Dintre frați și surori, fie ca niciunul nu se sustragă de la această responsabilitate sau să facă lucrurile doar de fațadă. Dumnezeu vine în trup, de această dată, ca răspuns la o invitație și ca reacție incisivă la condiția omului. Adică, El vine să aprovizioneze omul cu ceea ce îi este necesar. Oricare-ar fi calibrul sau creșterea unui om, El îi va îngădui, pe scurt, să vadă cuvântul lui Dumnezeu și, din cuvântul Său, să vadă existența și manifestarea lui Dumnezeu și să-și accepte propria desăvârșire de către Dumnezeu, schimbând gândurile și concepțiile omului, astfel încât înfățișarea originală a lui Dumnezeu să fie înrădăcinată ferm în adâncurile inimii omului. Aceasta este singura dorință a lui Dumnezeu pe pământ. Oricât de măreață ar fi natura înnăscută a omului sau cât de săracă substanța omului, sau care a fost cu adevărat comportamentul omului în trecut, Dumnezeu nu ia în considerare aceste lucruri. El speră doar ca omul să reînnoiască în totalitate chipul lui Dumnezeu pe care îl are în adâncul inimii sale și să ajungă să cunoască substanța omenirii, ajungând prin aceasta la transformarea perspectivei ideologice a omului, și să poată să tânjească după Dumnezeu și să trezească un atașament veșnic față de El: aceasta este singura cerere pe care Dumnezeu o are de la om.

Cunoașterea culturii și istoriei antice de câteva mii de ani a închis gândirea și

noțiunile omului și perspectiva lui mentală atât de strâns, încât să le facă impenetrabile și non-biodegradabile.¹ Oamenii trăiesc în al optsprezecelea cerc al iadului, unde, ca și cum ar fi fost alungați de Dumnezeu în temnițe, lumina nu poate fi văzută niciodată. Gândirea feudală i-a oprimat pe oameni într-atât încât abia pot să respire și se sufocă. Ei nu au nici cel mai mic dram de putere să reziste; tot ce fac e să îndure și să îndure în tăcere... Nici când n-a îndrăznit cineva să lupte sau să se ridice pentru dreptate și justiție; oamenii pur și simplu trăiesc o viață mai rea decât a unui animal, sub loviturile și abuzul eticilor feudale, zi după zi și an după an. Ei nu s-au gândit niciodată să-L caute pe Dumnezeu pentru a se bucura de fericire în lumea omenească. E ca și cum oamenii ar fi fost înfrânți până la punctul în care sunt ca frunzele căzute ale toamnei, ofilite, uscate și galben-maronii. Oamenii și-au pierdut de multă vreme memoria; trăiesc neajutorați în iadul care se numește lumea umană, așteptând venirea zilei de pe urmă, astfel încât să poată să piară împreună cu acest iad, ca și când ziua de pe urmă după care tânjesc ei este ziua în care omul se va bucura de pace odihnitoare. Etica feudală a dus viața omului în „Infern”, slăbind și mai mult puterea omului de a rezista. Diferite tipuri de opresiune îl împing pe om, pas după pas, să cadă mai adânc în Infern, din ce în ce mai departe de Dumnezeu, până când astăzi a devenit complet străin pentru Dumnezeu și se grăbește să-L evite când se întâlnesc. Omul nu-l acordă atenție și îl lasă să stea singur de-o parte, ca și cum nu l-ar fi cunoscut niciodată, nu l-ar fi văzut niciodată înainte. Totuși Dumnezeu l-a așteptat pe om pe tot parcursul lungii călătorii a vieții umane, fără a-și azvârli vreodată furia de nestăpânit către el, așteptând pur și simplu în tăcere, fără un cuvânt, ca omul să se pocăiască și să o ia de la început. Dumnezeu a venit de mult timp în lumea umană pentru a împărtăși suferințele lumii omenești cu omul. În toți anii în care El a trăit cu omul, nimeni nu l-a descoperit existența. Dumnezeu doar îndură în tăcere nefericirea meschinăriei din lumea umană în timp ce îndeplinește lucrarea pe care a adus-o El în persoană. El continuă să îndure de dragul voii lui Dumnezeu Tatăl și de dragul nevoilor omenirii, trecând prin suferințe care nu au mai fost experimentate de om vreodată înainte. În prezența omului, El l-a așteptat în tăcere și în prezența omului s-a smerit, de dragul voii lui Dumnezeu Tatăl, precum și de dragul nevoilor omenirii. Cunoașterea culturii antice l-a furat pe om pe ascuns din prezența lui Dumnezeu și l-a predat împăratului diavolilor și progeniturilor acestuia. Cele Patru cărți și Cinci Clasici^a au purtat gândirea și noțiunile omului într-o altă epocă de răzvrătire, făcându-l pe acesta să-i aduleze și mai mult decât înainte pe cei care au întocmit Cărțile/Clasicii Documentelor, și ca urmare, să-și intensifice și mai mult noțiunile despre Dumnezeu. Fără știrea omului, împăratul diavolilor l-a alungat fără milă pe Dumnezeu din inima acestuia și apoi a ocupat-o el însuși cu satisfacție triumfătoare. Din momentul acela,

¹ „Non-biodegradabile” se folosește aici ca satiră, ceea ce înseamnă că oamenii sunt rigizi în cunoașterea, cultura și perspectiva lor spirituală.

^a Cele Patru cărți și Cinci Clasici sunt cărțile cu autoritate ale confucianismului în China.

omul a ajuns să aibă un suflet urât și rău și înfățișarea împăratului diavolilor. O ură față de Dumnezeu i-a umplut pieptul, iar maliția ranchiunoasă a împăratului diavolilor s-a răspândit în om zi după zi, până când acesta a fost complet mistuit. Omul nu a mai avut niciun strop de libertate și nu a fost în stare să se elibereze din încurcăturile împăratului diavolilor. Nu a avut de ales decât să se lase luat prizonier pe loc, să se predea și să cadă supus în prezența acestuia. Acum mult timp, când inima și sufletul omului erau încă în copilăria lor, împăratul diavolilor a plantat în ele sămânța tumorii ateismului, învățându-l falsități precum „să studiezi știința și tehnologia; să înțelegi cele Patru Modernizări; și nu există niciun Dumnezeu în lume”. Nu doar atât, el strigă în gura mare cu orice ocazie: „Să ne bazăm pe munca noastră sânguincioasă ca să construim o patrie frumoasă”, cerând fiecărei persoane în parte să fie pregătită din copilărie pentru a-și servi cu credință țara. Omul, pe neștiute, a fost adus în prezența acestuia, care și-a arogat tot meritul (însemnând meritul ce îi aparține lui Dumnezeu pentru că ține toată omenirea în mâinile Sale) fără ezitare. Niciodată nu a avut vreun sentiment de rușine. Mai mult, a înșfăcat fără rușine poporul lui Dumnezeu și l-a tras înapoi în casa proprie, unde a sărit ca un șoarece pe masă și l-a făcut pe om să i se închine ca lui Dumnezeu. Ce hoț! El strigă lucruri scandaloase, șocante, precum: „Nu există niciun Dumnezeu în lume. Vântul apare din transformări conforme legilor naturale; ploaia apare când vaporii de apă, dând de temperaturi joase, se condensează în picături ce cad pe pământ; un cutremur este zguduirea suprafeței pământului datorită schimbărilor geologice; seceta se datorează uscăciunii din aer provocate de distrugerea nucleonică de pe suprafața soarelui. Acestea sunt fenomene naturale. Unde se află, în toate acestea, o acțiune a lui Dumnezeu?” Sunt unii care chiar strigă declarații precum următoarea, declarații care n-ar trebui glăsuite: „Omul a evoluat din maimuțe în trecutul îndepărtat, iar lumea de astăzi provine dintr-o succesiune de societăți primitive, începând cu aproximativ un eon în urmă. Dacă o țară înflorește sau e în declin e ceva ce rămâne în întregime în mâinile poporului său”. Pe fundal, îl face pe om să îl atârne pe pereți și sau să îl pună pe masă pentru a-l omagia și a-i aduce jertfe. În același moment când strigă: „Nu există Dumnezeu”, se instalează drept Dumnezeu, împingându-L pe Dumnezeu, cu asprime succintă, dincolo de marginile pământului, stând între timp în locul lui Dumnezeu și asumându-și rolul de împărat al diavolilor. Cât de total lipsit de rațiune! Asta te face să-l urăști până în măduva oaselor. Se pare că Dumnezeu și cu el sunt dușmani de moarte și cei doi nu pot coexista. Acesta uneltește să-L alunge pe Dumnezeu în timp ce el cutreieră liber, în afara atingerii legii.¹ Un astfel de împărat al diavolilor este el! Cum poate să fie tolerată existența lui? Nu se va odihni până când nu va fi făcut un dezastru din lucrarea lui Dumnezeu și o va fi lăsat în totală debandadă,² ca și cum vrea să se

¹ „Cutreieră liber, în afara atingerii legii” indică faptul că diavolul umblă turbat și aleargă razna.

² „Totală debandadă” se referă la modul în care comportamentul violent al diavolului este insuportabil de văzut.

împotrivescă lui Dumnezeu până la amarnicul sfârșit, până când ori va muri peștele, ori se va rupe năvodul, punându-se intenționat împotriva lui Dumnezeu și îmboldindu-se tot mai aproape. Fața lui hidoasă, fiind de mult complet demascată, e acum zdrobită și bătută¹ și într-o condiție jalnică, totuși el încă nu-și domolește ura față de Dumnezeu, ca și cum numai devorându-L pe Dumnezeu dintr-o singură înghițitură va reuși să-și potolească ura stăvilită în inimă. Cum putem să-l tolerăm, acest dușman al lui Dumnezeu! Doar eradicarea și exterminarea lui completă vor face ca dorința vieții noastre să rodească. Cum poate fi lăsat să continue să alerge neînfrânat? El l-a corupt pe om într-o asemenea măsură, încât omul nu cunoaște cerul-soare și a devenit surd și golit de sentimente. Omul a pierdut rațiunea umană normală. De ce să nu ne oferim întreaga noastră ființă pentru a-l distruge și a-l arde ca să eliminăm toate grijile pentru viitor și să îngăduim lucrării lui Dumnezeu să ajungă mai devreme la o strălucire nemaivăzută? Această bandă de nemernici a venit în lumea oamenilor și a redus-o la o harababură. Au adus toată umanitatea pe marginea unei prăpăstii, planificând în secret să-i împingă în jos pentru a fi zdrobiți în bucăți ca să le poată devora cadavrele. Ei speră în zadar să destrame planul lui Dumnezeu și să intre într-un meci cu El, mizând totul pe o singură aruncare de zar.² Acest lucru nu e deloc ușor! Crucea a fost pregătită, la urma urmei, pentru împăratul diavolilor, care se face vinovat de cele mai groaznice crime. Dumnezeu nu aparține crucii. El a azvârlit-o deja deoparte pentru diavol. Dumnezeu a apărut victorios cu mult timp în urmă și nu mai simte tristețe pentru păcatele omenirii, ci va aduce mântuire întregii omeniri.

De sus în jos și de la început până la sfârșit, Satana a perturbat lucrarea lui Dumnezeu și a acționat în opoziție cu El. Toată această vorbărie despre „moștenirea culturală antică”, valoroasele „cunoștințe ale culturii antice”, „învățăturile taoismului și confucianismului”, și „clasicii confucianiști și ritualurile feudale” au dus omul în iad. Știința și tehnologia moderne avansate, precum și industria, agricultura și afacerile ultradezvoltate nu pot fi găsite nicăieri. Mai degrabă, tot ce fac e să sublinieze riturile feudale propagate de „maimuțele” din vremuri străvechi pentru a perturba, a se opune și a dezmembra dinadins lucrarea lui Dumnezeu. Nu numai că a continuat să asuprească omul până în ziua de astăzi, dar vrea chiar să-l înghită pe om³ cu totul. Transmiterea învățăturilor morale și etice ale feudalismului și transferarea cunoașterii culturii antice au contaminat de mult oamenii, transformându-i în diavoli mari și mici. Sunt puțini aceia care l-ar primi cu bucurie pe Dumnezeu, puțini aceia care l-ar

¹ „Zdrobită și bătută” se referă la fața urâtă a împăratului diavolilor.

² „Mizând totul pe o singură aruncare de zar” înseamnă a-și pune toți banii pe un singur pariu. Aceasta este o metaforă pentru uneltirile sinistre și abjecte ale diavolului. Expresia e folosită cu sens batjocoritor.

³ „A înghiți” se referă la comportamentul vicios al împăratului diavolilor, care-i răvășește pe oameni în întregime.

întâmpina jubilanți venirea. Fața întregii omeniri e plină de intenții criminale și, în tot locul, o suflare ucigașă impregnează aerul. Ei caută să-L alunge pe Dumnezeu din acest ținut; cu cuțite și săbii în mână, se aranjează în formațiune de luptă pentru a-L „nimici” pe Dumnezeu. Pretutindeni în acest ținut al diavolului, unde omul este învățat constant că nu există Dumnezeu, sunt răspândiți idoli, iar aerul de deasupra e îmbibat de un miros dezgustător de hârtie arsă și tămâie, atât de gros încât e sufocant. E ca duhoarea de nămol ce plutește la zvârcolirea șarpelui veninos, într-atât încât omul nu se poate stăpâni să nu vomite. În afară de asta, se poate auzi vag sunetul unor demoni răi cântând scripturi, un sunet ce pare să vină de departe din iad, într-atât încât nu poți să nu te înfiori. Peste tot în acest ținut sunt plasați idoli de toate culorile curcubeului, transformând ținutul într-o lume a încântărilor senzuale, în timp ce împăratul diavolilor tot rânjește malițios, ca și cum uneltirea sa mișească a reușit. Între timp, omul rămâne complet neștiutor și nici nu are habar că diavolul l-a corupt deja până la punctul în care a devenit fără rațiune și își lasă capul să atârne, înfrânt. Acesta dorește ca, dintr-o singură lovitură, să distrugă totul despre Dumnezeu și încă o dată să-L pângărească și să-L asasineze; are intenția să-l destrame și să-l tulbure lucrarea. Cum să poată să-l permită lui Dumnezeu să aibă un statut egal? Cum poate îngădui ca Dumnezeu „să se amestece” în lucrarea sa printre oamenii de pe pământ? Cum poate să-l permită lui Dumnezeu să-i demaște fața sa hidoasă? Cum îi poate permite lui Dumnezeu să-i pună lucrarea în dezordine? Cum ar putea acest diavol, înverșunat de furie, să-l permită lui Dumnezeu să aibă controlul asupra curții sale imperiale pe pământ? Cum se poate pleca de bunăvoie în fața puterii Sale superioare? Înfățișarea hidoasă a acestuia a fost dezvăluită pentru ceea ce este ea, astfel că nimeni nu știe dacă să râdă sau să plângă, și este cu adevărat dificil să se vorbească despre aceasta. Oare nu e asta substanța lui? Cu un suflet urât, el crede totuși că e frumos dincolo de crezare. Această bandă de complici întru crimă!¹ Ei coboară în tărâmul muritorilor ca să se răsfețe în plăceri și să facă zarvă, ațâțând lucrurile atât de mult încât lumea devine un loc nestatornic și schimbător, iar inima omului se umple de panică și neliniște, și s-au jucat atât de mult cu omul încât înfățișarea lui a devenit cea a unei bestii inumane de pe câmp, extrem de urâtă și din care ultima fărâmbă din omul sfânt original s-a pierdut. Mai mult, ei chiar doresc să-și însușească puterea suverană pe pământ. Ei împiedică lucrarea lui Dumnezeu atât de mult încât ea de-abia poate să se clinească și îl închid pe om ca în spatele unor ziduri de cupru și oțel. Săvârșind atâtea păcate cumplite și provocând atât de multe dezastre, se mai așteaptă oare la altceva decât la mustrare? Demonii și duhurile rele au alergat dezlănțuiți pe pământ pentru o vreme și au sigilat atât voia cât și efortul conștiincios al lui Dumnezeu așa de strâns că sunt de nepătruns. Cu adevărat, e un păcat mortal! Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă neliniștit? Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă înfuriat? Ei au îngreunat grav lucrarea lui Dumnezeu și i s-au

¹ „Complicii întru crimă” sunt de aceeași teapă cu „o bandă de vagabonzi”.

împotrivit: cât de răzvrătiți! Chiar și acei demoni, mari și mici, se poartă ca niște șacali la călcâiele leului și urmează curentul cel rău, născocind tulburări în timp ce se duc. Știind adevărul, i se împotrivesc intenționat, acești fii ai răzvrătirii! Este ca și cum, acum că împăratul lor din iad a urcat pe tronul împărătesc, ei au devenit îngâmfați și mulțumiți de sine, tratându-i pe toți ceilalți cu dispreț. Câți dintre ei caută adevărul și urmează dreptatea? Sunt cu toții fiare, cu nimic mai buni decât porcii și câinii, în fruntea unui nor de muște urât mirositoare, bălăngănind din capete cu fudulă trufie și stârnind tot felul de necazuri,¹ în mijlocul unei grămezi de bălegar. Ei cred că al lor rege al iadului e cel mai mareț rege dintre toți, fără a ști cătuși de puțin că ei înșiși nu sunt nimic mai mult decât niște muște împruțite. Și totuși, profită de puterea porcilor și a câinilor pe care îi au ca părinți pentru a ponegri existența lui Dumnezeu. Ca muște mărunte ce sunt, ei cred că părinții lor sunt la fel de mari ca o balenă albastră.² Prea puțin știu ei că, în timp ce ei înșiși sunt minusculi, părinții lor sunt porci și câini necurați de sute de milioane de ori mai mari decât ei. Inconștienți de propria lor josnicie, se bazează pe duhoarea de putrefacție emanată de acei porci și câini ca să alerge razna, crezând în zadar că procrează generații viitoare, uitând de rușine! Cu aripi verzi pe spate (asta se referă la faptul că pretind a crede în Dumnezeu), sunt plini de sine și se laudă pretutindeni cu frumusețea și alura lor, în timp ce aruncă în secret impuritățile de pe propriile corpuri asupra omului. Ba mai mult, sunt peste măsură de mulțumiți de sine, ca și cum pot folosi o pereche de aripi de culoarea curcubeului pentru a-și ascunde impuritățile, iar prin aceste mijloace, ei își aduc persecuția asupra existenței adevăratului Dumnezeu (asta se referă la ce se întâmplă în spatele scenelor din lumea religioasă). Cum să știe omul că, oricât pot fi de fermecător de frumoase aripile unei muște, musca în sine nu e până la urmă altceva decât o creatură minusculă, cu un pântec plin de murdărie și un corp acoperit de germenii? Pe socoteala porcilor și câinilor pe care îi au ca părinți, ei fug ca apucații de-a curmezișul ținutului (acest lucru se referă la modul în care oficialii religioși care-L persecută pe Dumnezeu se bazează pe un susținerea puternică a guvernului națiunii pentru a se răzvrăti împotriva adevăratului Dumnezeu și a adevărului), neînfrânați în sălbăticia lor. E ca și cum fantomele fariseilor evrei s-au întors împreună cu Dumnezeu la națiunea marelui balaur roșu, înapoi la vechiul lor cuib. Ei au început o nouă rundă de persecuții, continuându-și lucrarea din urmă cu câteva mii de ani. Acest grup de degenerați cu siguranță va pieri de pe pământ în cele din urmă! S-ar părea că, după câteva milenii, duhurile necurate au devenit chiar mai viclene și șirete. Ele se gândesc în mod constant la modalități de a submina lucrarea lui Dumnezeu în secret. Cu trucuri și șiretlicuri berechet, ei își doresc să reconstituie în patria lor tragedia de acum câteva

¹ „Stârnind tot felul de necazuri” se referă la modul în care oamenii care sunt demonici provoacă dezordine, împiedicând și opunându-se lucrării lui Dumnezeu.

² „Albastră” este folosit cu sens batjocoritor. Este o metaforă a felului în care muștele sunt atât de mici, încât porcii și câinii par la fel de mari ca balenele pentru acestea.

mii de ani, împingându-L pe Dumnezeu aproape de punctul de a scoate un strigăt puternic. Cu greu poate El să Se abțină de la a Se reîntoarce la al treilea cer pentru a-i nimici. Pentru ca omul să-L iubească pe Dumnezeu, trebuie să-l priceapă voia, să-i cunoască bucuriile și suferințele și să înțeleagă ce urăște El. Să facă asta va impulsiona și mai mult intrarea omului. Cu cât e mai rapidă intrarea omului, cu atât mai devreme voia lui Dumnezeu e mulțumită, cu cât omul îl vede mai lămurit pe împăratul diavolilor, cu atât se trage mai aproape de Dumnezeu, astfel încât dorința Lui să poată fi fructificată.

Lucrarea și intrarea (8)

Am spus de atâtea ori că lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este făcută pentru a modifica duhul fiecărei persoane, pentru a schimba sufletul fiecărei persoane în așa fel încât inima lor, care a suferit o mare traumă, să fie reformată, astfel salvându-le sufletul, care a fost atât de profund rănit de rău; este pentru a trezi duhurile oamenilor, pentru a dezgheța inimile lor reci și pentru a le permite să fie reîntinerite. Aceasta este cea mai mare dorință a lui Dumnezeu. Lasă deoparte discuția despre cât de elevate sau profunde sunt viața și experiențele oamenilor; când inimile oamenilor au fost trezite, când au fost deșteptați din visele lor și știu pe deplin răul făcut de marele balaur roșu, lucrarea de slujire a lui Dumnezeu va fi fost completă. Ziua în care se va termina lucrarea lui Dumnezeu este, de asemenea, ziua când omul va porni oficial pe calea credinței corecte în Dumnezeu. În acest moment, lucrarea de slujire a lui Dumnezeu se va fi terminat: lucrarea lui Dumnezeu întrupat se va fi terminat complet, și omul va începe în mod oficial să-și facă datoria pe care ar trebui să o îndeplinească – el va face această lucrare de slujire. Aceștia sunt pașii lucrării lui Dumnezeu. Așadar, ar trebui să băjbâți după această cale ca să intrați în fundamentul cunoașterii acestor lucruri. Acesta este lucrul pe care ar trebui să-l înțelegeți. Intrarea omului se va îmbunătăți numai atunci când schimbările au survenit profund în inima lui, pentru că lucrarea lui Dumnezeu este mântuirea completă a omului – om care a fost răscumpărat, care încă mai trăiește sub forțele întinericului și care nu s-a dezmeticit niciodată – din acest loc de adunare a demonilor; este ca omul să poată fi eliberat de milenii de păcat și să fie iubit de către Dumnezeu, culcându-l complet la pământ pe marele balaur roșu, înființând împărăția lui Dumnezeu și aducând mai curând odihnă inimii lui Dumnezeu; este pentru a da glas, fără rezervă, urii care vă umflă piepturile, pentru a eradica microbii mucegăiți, pentru a vă permite să părăsiți această viață care nu e diferită de aceea a unui bou sau a unui cal, să nu mai fiți sclavi, să nu mai fiți călcați în picioare în voie sau comandați de către marele balaur roșu; nu veți mai aparține acestei națiuni ratate, nu îi veți mai aparține odiosului mare balaur roșu și nu veți mai fi înrobiți de el. Cuibul demonilor va fi făcut cu siguranță bucăți de către Dumnezeu și voi veți sta alături de Dumnezeu – îi aparțineți lui Dumnezeu, și nu acestui imperiu de sclavi. Dumnezeu urăște de mult această societate

întunecată până în măduva oaselor Lui. Scrâșnește din dinți, nerăbdător să-Și înfigă picioarele deasupra acestui șarpe bătrân, odios și rău, ca să nu se mai ridice vreodată și să nu mai abuzeze vreodată de om; El nu-i va scuza acțiunile din trecut, nu îi va tolera înșelarea omului și va regla conturile pentru fiecare dintre păcatele lui de-a lungul epocilor. Dumnezeu nu o va lăsa câtuși de puțin pe această căpetenie a tuturor relelor¹ să scape, El o va nimici complet.

Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei. Este insuportabil de murdar, suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate,² fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu strășnicie.³ Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? Diavolul leagă strâns tot trupul omului, îi voalează amândoi ochii și îi sigilează buzele. Regele diavolilor a fost turbat vreme de câteva mii de ani, chiar până astăzi, când încă mai veghează atent asupra orașului fantomelor, ca și cum ar fi un palat inexpugnabil al demonilor; această haită de câini de pază, între timp, se holbează cu ochi dușmănoși, temându-se profund că Dumnezeu îi va lua prin surprindere și îi va șterge de pe fața pământului, lăsându-i fără un loc al păcii și fericirii. Cum ar putea oamenii dintr-un asemenea oraș al fantomelor să-L fi văzut vreodată pe Dumnezeu? S-au bucurat ei vreodată de afecțiunea și frumusețea lui Dumnezeu? Ce apreciere au ei față de chestiunile lumii omenești? Câți dintre ei pot înțelege voia înflăcărată a lui Dumnezeu? Nu-i de mirare, atunci, că Dumnezeu întrupat rămâne complet ascuns: într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, au început de multă vreme să-L trateze pe Dumnezeu ca pe un dușman, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și nu au nicio urmă de bunătate și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuintă. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții l se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întunerice și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului! Cine a îmbrățișat lucrarea lui Dumnezeu? Cine a renunțat la viața sa, ori și-a vărsat sângele pentru lucrarea lui Dumnezeu? Generație după generație, de la părinți la copii, omul înrobite L-a înrobite necuviincios pe Dumnezeu – cum ar putea asta să nu incite la furie?

¹ „Căpetenia tuturor relelor” se referă la bătrânul diavol. Expresia sugerează neplăcere extremă.

² „Făcând acuzații nejustificate” se referă la metodele prin care diavolul le face rău oamenilor.

³ „Păzită cu strășnicie” sugerează că metodele prin care diavolul îi rănește pe oameni sunt deosebit de rele și controlează oamenii atât de tare încât aceștia nu mai au spațiu de mișcare.

Mii de ani de ură sunt concentrați în inimă, milenii de păcătuire sunt gravate în inimă – cum ar putea asta să nu inspire dezgust? Răzbună-L pe Dumnezeu, nimicește-l complet dușmanul, nu-i mai permite să alerge ca turbatul și nu-i mai permite să conducă precum un tiran! Acum este timpul: omul și-a adunat demult toată puterea, și-a dedicat toate eforturile și a plătit fiecare preț pentru aceasta, pentru a sfâșia chipul hidos al acestui demon și pentru a permite oamenilor, care au fost orbiți și care au îndurat tot felul de suferințe și greutăți, să se ridice deasupra durerii și să întoarcă spatele acestui diavol bătrân și malefic. De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt adevărata libertate și drepturile și interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu? De ce să folosești forța ca să oprești venirea lui Dumnezeu? De ce să nu-l permiți lui Dumnezeu să colinde în voie pe pământul pe care El l-a creat? De ce să-L hăituiești pe Dumnezeu până când nu mai are unde să-Și odihnească al Său cap? Unde este căldura dintre oameni? Unde este primirea călduroasă dintre oameni? De ce să-L produci un asemenea chin disperat lui Dumnezeu? De ce să-L faci pe Dumnezeu să strige iar și iar? De ce să-L forțezi pe Dumnezeu să-Și facă griji pentru Fiul Lui iubit? În această societate întunecată, de ce nefericiții ei câini de pază nu-l permit lui Dumnezeu să vină în voie și să meargă prin lumea pe care El a creat-o? De ce nu înțelege omul, omul care trăiește în durere și suferință? De dragul vostru, Dumnezeu a îndurat o mare suferință, cu mare durere vi L-a oferit vouă pe iubitul Lui Fiu, sânge din sângele Lui – atunci de ce încă vă faceți că nu vedeți? În ochii tuturor, respingeți venirea lui Dumnezeu și Îi refuzați prietenia lui Dumnezeu. De ce sunteți atât de lipsiți de scrupule? Sunteți dispuși să îndurați nedreptăți într-o asemenea societate întunecată? De ce, în loc să vă umpleți burțile cu milenii de vrăjmășie, vă îndopați cu „rahatul” regelui diavolilor?

Cât de mari sunt obstacolele în fața lucrării lui Dumnezeu? A știut cineva vreodată? Cu oamenii întemnițați în nuanțe superstițioase bine înrădăcinate, cine este capabil să cunoască adevăratul chip al lui Dumnezeu? Cu această cunoaștere culturală înapoiată, atât de superficială și absurdă, cum ar putea ei înțelege pe deplin cuvintele rostite de Dumnezeu? Chiar și când li se vorbește față în față și sunt hrăniți gură la gură, cum ar putea înțelege? Uneori este ca și cum cuvintele lui Dumnezeu au fost ascultate de surzi: oamenii nu au nici cea mai mică reacție, clatină din cap și nu pricep nimic. Cum ar putea acest lucru să nu fie îngrijorător? Această „istorie culturală antică”¹ și cunoaștere culturală îndepărtată” a hrănit un asemenea grup de oameni lipsiți de valoare. Această cultură antică – patrimoniu prețios – este o grămadă de gunoi! A devenit o rușine eternă cu mult timp în urmă și nu merită să fie menționată! A învățat oamenii trucuri și tehnici de a se

¹ „Antică” este folosit în batjocură.

opune lui Dumnezeu, iar „îndrumarea blândă, ordonată”¹ a educației naționale a făcut oamenii încă și mai nesupuși față de Dumnezeu. Fiecare parte a lucrării lui Dumnezeu este extrem de dificilă, și fiecare stadiu al lucrării Lui pe pământ a fost deranjant pentru Dumnezeu. Cât de grea este lucrarea Lui pe pământ! Stadiile lucrării lui Dumnezeu pe pământ implică mari greutăți: pentru slăbiciunea omului, deficiențele, caracterul copilăros, ignoranța, și tot ceea ce ține de om, Dumnezeu face planuri meticuloase și observații atente. Omul este ca un tigru de hârtie pe care cineva nu îndrăznește să-l zgândăre sau provoace; la cea mai mică atingere, mușcă sau cade și își pierde calea și este ca și cum, la cea mai mică lipsă de concentrare, recidivează sau altfel îl ignoră pe Dumnezeu, ori aleargă la porcii și câinii lui de părinți ca să se răsfete cu impuritățile trupurilor lor. Ce piedică mare! Practic, la fiecare pas al lucrării Sale, Dumnezeu este supus ispitei și, la aproape fiecare pas, Dumnezeu riscă un mare pericol. Cuvintele Lui sunt sincere și oneste și fără răutate, totuși, cine este dispus să le accepte? Cine este dispus să se supună pe deplin? Acest lucru îi rupe inima lui Dumnezeu. El trudește zi și noapte pentru om, este copleșit de teamă pentru viața omului și e plin de compasiune pentru slăbiciunea omului. A suferit multe momente de cotitură în fiecare stadiu al lucrării Lui, pentru fiecare cuvânt pe care îl rostește; se află între ciocan și nicovală și se gândește la slăbiciunea, nesupunerea, caracterul copilăros și vulnerabilitatea omului... fără încetare, iar și iar. Cine a știut asta vreodată? În cine se poate El încrede? Cine ar fi în stare să înțeleagă? Pe veci urăște El păcatele omului și lipsa de coloană vertebrală, lipsa de caracter a omului și pe veci își face griji pentru vulnerabilitatea omului și contemplă calea ce se întinde înaintea omului. Mereu, observând cuvintele și faptele omului, El e plin de milă și furie și, mereu, vederea acestor lucruri îi aduce durere în inimă. Până la urmă, inocenții au devenit indiferenți; de ce trebuie să facă Dumnezeu mereu lucrurile dificile pentru ei? Omul slab este complet lipsit de perseverență; de ce ar trebui ca Dumnezeu să aibă mereu o asemenea furie neabătută față de el? Omul slab și lipsit de putere nu mai are nici cea mai mică vitalitate; de ce ar trebui ca Dumnezeu să-l dojenească mereu pentru nesupunerea lui? Cine poate ține piept amenințărilor lui Dumnezeu în cer? Omul, până la urmă, este fragil și, în situații desperate, Dumnezeu Și-a împins furia adânc în inimă, astfel încât omul să poată reflecta încet asupra sieși. Și totuși, omul, care este la mare ananghie, nu are nici cea mai mică apreciere față de voia lui Dumnezeu; omul a fost călcat în picioare de bătrânul rege al diavolilor, totuși, el este complet surprins, se ridică mereu împotriva lui Dumnezeu, sau, dacă nu, nu e nici cald, nici rece în privința lui Dumnezeu. Dumnezeu a rostit atât de multe cuvinte, totuși, cine le-a luat în serios vreodată? Omul nu înțelege cuvintele lui Dumnezeu, totuși, el rămâne imperturbabil și fără dorință arzătoare, și nu a cunoscut niciodată cu adevărat esența bătrânului diavol. Oamenii trăiesc în Hades, în iad, dar cred că trăiesc în palatul de pe fundul mării; sunt persecutați de către marele balaur roșu, și, totuși, cred că sunt

¹ „Îndrumarea blândă, ordonată” este folosit ironic.

„favorizați”¹ de țară; sunt ridiculizați de diavol și, totuși, ei cred că se bucură de măiestria superlativă a trupului. Ce adunătură de mizerabili jegoși și josnici sunt! Omul a cunoscut nefericirea, dar el nu știe asta și, în această societate întunecată, suferă nenorocire după nenorocire,² totuși, niciodată nu s-a dezmeticit. Când va scăpa de auto-indulgența și firea sa de sclav? De ce este atât de nepăsător față de inima lui Dumnezeu? Tolarează el în tăcere opresiunea și vitregia aceasta? Nu-și dorește ziua în care va putea schimba întunericul în lumină? Nu-și dorește să mai remedieze o dată nedreptățile față de dreptate și adevăr? Este dornic să privească și să nu facă nimic în timp ce oamenii abandonează adevărul și deformează faptele? Este fericit să continue să îndure acest abuz? Este dornic să fie sclav? Este dispus să piară de mâna lui Dumnezeu odată cu sclavii acestui stat eșuat? Unde ți-e hotărârea? Unde ți-e ambiția? Unde ți-e demnitatea? Unde ți-e integritatea? Unde ți-e libertatea? Ești dispus să renunți la toată viața ta³ pentru marele balaur roșu, regele diavolilor? Ești fericit să-l lași să te tortureze până la moarte? Chipul adâncului este haotic și întunecat, pe când omul obișnuit, suferind de o asemenea năpastă, strigă spre Ceruri și se plânge pământului. Când va fi omul în stare să-și țină capul sus? Omul este sfrijit și scofâlcit, cum ar putea el să concureze cu acest diavol crud și tiranic? De ce nu își dăruiește viața lui Dumnezeu cât mai curând cu putință? De ce mai amână? Când poate termina lucrarea lui Dumnezeu? Astfel, bruscat și oprimat fără sens, întreaga-i viață va fi fost în cele din urmă irosită în van; de ce e atât de grăbit să sosească și atât de zorit să plece? De ce nu păstrează ceva prețios să-l dea lui Dumnezeu? A uitat de milenii de ură?

Poate că mulți oameni urăsc unele dintre cuvintele lui Dumnezeu sau, poate, că nici nu le urăsc, nici nu sunt interesați de ele. Cu toate acestea, faptele nu pot deveni argumentare absurdă; nimeni nu poate rosti cuvinte care contravin faptelor. Dumnezeu S-a întrupat de data aceasta ca să facă o asemenea lucrare, să încheie lucrarea pe care El trebuie să o încheie, să aducă epoca aceasta la sfârșit, să judece epoca aceasta, să-i mântuiască pe cei profund păcătoși din lumea mării de suferință și să-i transforme complet. Evreii L-au răstignit pe Dumnezeu pe cruce, sfârșind astfel călătoriile lui Dumnezeu în Iudeea. Nu după mult timp, Dumnezeu personal a venit încă o dată printre oameni, sosind în liniște în țara marelui balaur roșu. De fapt, comunitatea religioasă a statului evreu și-a atârnat de mult timp imaginea lui Isus pe pereți și, din gură, oamenii au strigat: „Doamne, Isuse Hristoase!” Ei nu știau că Isus acceptase de mult porunca Tatălui Său să se întoarcă printre oameni ca să finalizeze cea de-a doua etapă a lucrării Sale încă neterminate. În consecință, oamenii au fost luați prin

¹ „Favorizați” este folosit ca să batjocorească oamenii care par din lemn și nu au conștiință de sine.

² „Suferă nenorocire după nenorocire” sugerează că oamenii s-au născut pe pământul marelui balaur roșu și nu sunt în stare să-și țină capul sus.

³ „Să renunți la toată viața ta” este folosit în sens depreciativ.

surprindere când s-au uitat la El: El se născuse în mijlocul unei lumi în care trecuseră multe epoci și a apărut printre oameni cu aspectul cuiva care este absolut obișnuit. De fapt, pe măsură ce au trecut epocile, îmbrăcămintea și întregul Lui aspect s-au schimbat, ca și cum ar fi fost renăscut. Cum ar putea oamenii să știe că El este exact același Domn Isus Hristos care a coborât de pe cruce și a înviat? El nu are nici cea mai mică urmă de rană, exact cum Isus nu semăna deloc cu Iahve. Isus de astăzi este de mult lipsit de semnele vremurilor trecute. Cum ar putea oamenii să-L cunoască? Duplicitarul „Toma” se îndoiește mereu că Isus a înviat și dorește mereu să vadă cicatricile de la cuie pe mâinile lui Isus înainte de a-și liniști mintea; fără a le fi văzut, el ar rămâne mereu pe un nor de suspiciune și este incapabil să-și pună picioarele pe pământ solid și să-L urmeze pe Isus. Sărmanul „Toma” – cum ar putea el să știe că Isus a venit să facă lucrarea cu care a fost însărcinat de către Dumnezeu Tatăl? De ce trebuie ca Isus să poarte cicatricile răstignirii? Sunt cicatricile răstignirii semnul lui Isus? El a venit ca să lucreze pentru voia Tatălui Lui; de ce ar veni îmbrăcat și împodobit ca un evreu de acum câteva mii de ani? Ar putea forma pe care o ia Dumnezeu în trup să împiedice lucrarea lui Dumnezeu? A cui este teoria aceasta? De ce, când Dumnezeu lucrează, trebuie să fie în concordanță cu imaginația omului? Singurul lucru la care Se concentrează Dumnezeu în lucrarea Lui este ca aceasta să aibă efect. El nu respectă legea și nu există reguli pentru lucrarea Lui – cum ar putea omul să o pătrundă? Cum ar putea omul să înțeleagă pe deplin lucrarea lui Dumnezeu, dacă se bazează pe noțiunile și închipuirile lui? Așadar, ați face bine să vă liniștiți cum se cuvine: nu vă agitați pentru nimicuri și nu faceți mare caz din lucruri care sunt noi pentru voi – asta te va împiedica să te faci de râs și să râdă oamenii de tine. Ai crezut în Dumnezeu în toți acești ani și, cu toate acestea, tot nu-L cunoști pe Dumnezeu. Până la urmă, te afunzi în mustrare; tu, care ești „cel mai bun din clasă”¹ ești repartizat în rândurile celor muștrați. Ai fi făcut bine să nu folosești metode istețe ca să te dai mare cu trucurile tale mărunte. Poate miopia ta să-L perceapă cu adevărat pe Dumnezeu, care pătrunde cu privirea din eternitate în eternitate? Pot experiențele tale superficiale să îți permită să vezi pe deplin voia lui Dumnezeu? Nu fi îngâmfat. Dumnezeu, până la urmă, nu este al lumii – așadar, cum ar putea lucrarea Lui să fie așa cum te-ai așteptat tu?

¹ „Cel mai bun din clasă” este folosit pentru a-i batjocori pe cei care Îl urmează cu ardoare pe Dumnezeu.

Lucrarea și intrarea (9)

Tradițiile etnice înrădăcinate și concepțiile mentale au aruncat, acum mult timp, o umbră asupra duhului pur și copilăros al omului și i-au atacat acestuia sufletul fără nicio urmă de umanitate, ca și cum ar fi lipsit de emoții sau orice rațiune a sinelui. Metodele acestor demoni sunt extrem de crude și este ca și cum „educația” și „creșterea” au devenit metodele tradiționale prin care regele diavolilor ucide omul. Folosindu-și „învățătura profundă”, își acoperă complet sufletul urât, îmbrăcându-se în haine de oaie pentru a câștiga încrederea omului și, apoi, profită de ocazie când omul se cufundă în letargie ca să-l devoreze complet. Bieții oameni – cum ar putea să știe că ținutul în care au fost crescuți este țara diavolului, că cel care i-a crescut este, de fapt, un dușman care îi rănește. Totuși, omul nu se trezește deloc; după ce și-a satisfăcut foamea și setea, el se pregătește să răsplătească „bunătatea” „părinților” săi pentru că l-au crescut. Astfel este omul. Astăzi, el încă nu știe că împăratul care l-a crescut este dușmanul său. Pământul este murdărit cu oasele celor morți, diavolul, fără încetare, se desfată frenetic și continuă să devoreze trupul omului în „iad”, împărțind un mormânt cu schelete umane și încercând, în zadar, să mistuie ultimele rămășițe ale corpului zdrențuit al omului. Totuși, omul este permanent neștiutor și nu l-a abordat niciodată pe diavol ca dușman al său, dar, în schimb, îl slujește cu toată inima. Un astfel de popor depravat este pur și simplu incapabil de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Este ușor pentru Dumnezeu să devină trup pentru a câștiga încrederea omului și, apoi, profitând de timpul când omul doarme ca să-l devoreze complet. Bieții oameni – cum ar putea satisface cerințele lui Dumnezeu? Dumnezeu a îndurat multe nopți nedormite pentru binele lucrării omenirii. De la mari înălțimi până la cele mai mici adâncimi, El a coborât în iadul viu în care omul trăiește pentru a-și petrece zilele cu acesta, nu S-a plâns niciodată de nedreptatea omului și nu i-a făcut niciodată omului reproșuri pentru neascultarea lui, ci îndură cea mai mare umilință în timp ce El, personal, își desfășoară lucrarea. Cum ar putea Dumnezeu să aparțină iadului? Cum ar putea să-și petreacă viața în iad? Dar, de dragul întregii omeniri, pentru ca întreaga omenire să-și poată găsi, mai curând, odihna, El a suferit umilință și nedreptate ca să vină pe pământ, și a intrat personal în „iad” și „Infern”, în bârlogul tigrlui, pentru a-l mântui pe om. Cum este omul apt să l se împotrivească lui Dumnezeu? Ce motiv are ca să se plângă de El? Cum poate avea tupeul să privească la Dumnezeu? Dumnezeul Cerului a venit în acest atât de murdar ținut al viciului și niciodată nu a dat frâu liber nemulțumirilor Sale sau nu S-a plâns de om, ci, în schimb, acceptă, în tăcere, ravagiile¹ și asuprirea acestuia. Niciodată nu Și-a luat revanșa la cererile nerezonabile ale omului și nu i-a făcut vreodată cerințe excesive sau nerezonabile; El face doar, fără să se plângă, întreaga lucrare cerută de om: învățarea, luminarea, reproșarea, rafinarea cuvintelor,

¹ „Ravagii” este folosit pentru a expune neascultarea omenirii.

amintirea, îndemnul, consolarea, judecarea și revelarea. Care dintre pașii Lui nu au fost pentru viața omului? Deși El a înlăturat perspectivele și soarta omului, care dintre pașii realizați de Dumnezeu nu au fost pentru soarta lui? Care dintre ei nu au fost de dragul supraviețuirii omului? Care dintre ei nu au fost pentru a elibera omul de această suferință și de opresiunea forțelor întunecate care sunt negre ca noaptea? Care din ei nu sunt de dragul omului? Cine poate să înțeleagă inima lui Dumnezeu, care este ca inima unei mame iubitoare? Cine poate înțelege inima Lui nerăbdătoare? Inima pasională și așteptările Sale înflăcărâte au fost răsplătite cu inimi reci, cu ochi duri, indiferenți și cu muștrările repetate și insultele omului, cu remarci tăioase, sarcasm și depreciere; au fost răsplătite cu luarea în derâdere de către om, cu călcarea în picioare și respingerea, cu înțelegerea greșită și cu tânguiala sa, cu înstrăinarea și evitarea, și cu nimic altceva decât înșelăciune, atacuri și amărăciune. Cuvintele calde au fost întâmpinate cu expresii sălbatice ale fețelor și cu sfidarea rece a miilor de degete acuzatoare. Dumnezeu nu poate decât să îndure, cu capul plecat, slujind oamenii ca un bou docil.¹ Atâția sori și atâtea luni, de atâtea ori a stat cu fața la stele, a plecat în zori și S-a întors la apus, a aruncat și S-a întors, îndurând agonia de o mie de ori mai mare decât durerea plecării Sale de la Tatăl, suferind atacurile și ruperea omului, precum și tratarea și emondarea lui. Umilința și ascunderea lui Dumnezeu a fost răsplătită cu prejudecățile² omului, cu părerile și tratamentele lui nedrepte, iar felul nezgomotos în care Dumnezeu lucrează în obscuritate, îngăduința și toleranța l-au fost răsplătite cu privirea lacomă a omului. Acesta încearcă să-L calce în picioare pe Dumnezeu, fără scrupule, până la moarte, și să-L zdrobească la pământ. Atitudinea omului în abordarea lui față de Dumnezeu este una de „inteligență rară”, iar Dumnezeu, care este agresat și disprețuit de om, este zdrobit sub picioarele a zeci de mii de oameni, în timp ce omul se ridică la înălțime, ca și cum ar fi regele dealului, ca și cum ar vrea să preia puterea absolută,³ să fie în centrul atenției din spatele unui ecran, să-L facă pe Dumnezeu directorul conștiincios și supus regulilor din culise, care nu are voie să riposteze sau să provoace probleme. Dumnezeu trebuie să joace rolul Ultimului Împărat, trebuie să fie o păpușă,⁴ lipsit de orice libertate. Faptele omului sunt indescritibile, deci, cum este apt să ceară una sau alta de la Dumnezeu? Cum este

¹ „Au fost întâmpinate cu expresii sălbatice ale fețelor și cu sfidarea rece a miilor de degete acuzatoare, cu capul plecat, slujind oamenii ca un bou docil” a fost inițial o singură propoziție, dar aici este împărțită în două pentru a face lucrurile mai clare. Prima parte a propoziției se referă la acțiunile omului, în timp ce a doua indică suferințele îndurate de Dumnezeu și faptul că Dumnezeu este umil și ascuns.

² „Prejudecățile” se referă la comportamentul neascultător al oamenilor.

³ „Să preia puterea absolută” se referă la comportamentul neascultător al oamenilor. Ei înșiși se ridică în slăvi, îi înălțuie pe alții, îi fac să-i urmeze și să sufere pentru ei. Ei sunt forțele care îi sunt ostile lui Dumnezeu.

⁴ „Păpușă” este folosit pentru a-i ridiculiza pe cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu.

el apt să-l facă Lui sugestii? Cum este apt să ceară ca Dumnezeu să-i compătimească slăbiciunile? Cum este potrivit să primească mila lui Dumnezeu? Cum este potrivit să primească, de nenumărate ori, mărinimia lui Dumnezeu? Cum este el potrivit să primească, în repetate rânduri, iertarea Lui? Unde este conștiința lui? El l-a rupt inima lui Dumnezeu cu mult timp în urmă și, de mult, L-a lăsat cu inima sfărâmată. Dumnezeu a venit printre oameni, atent și vioi, sperând că omul va fi darnic față de El, chiar dacă doar cu puțină căldură. Totuși, inima Lui este puțin mângâiată de om, iar tot ceea ce El a primit sunt atacuri cu bulgări de zăpadă¹ și chinuri. Inima omului este prea lacomă, dorința lui este prea mare, omul nu poate fi niciodată săturat, este întotdeauna răutăcios și imprudent, nu-l lasă niciodată lui Dumnezeu vreo libertate sau drept de a vorbi și nu-l lasă nicio opțiune, ci doar să Se supună umilinței și să-i permită omului să-L manipuleze, oricum dorește.

De la creație până acum, Dumnezeu a suferit atât de multă durere și atât de multe atacuri. Totuși, chiar și astăzi, omul încă nu-și îmblânzește cererile către Dumnezeu, încă îl examinează, tot nu are nicio toleranță față de El și nu face decât să-L sfătuiască, să-L critice și să-L disciplineze, ca și cum ar fi profund temător că El va apuca pe calea greșită, că Dumnezeu pe pământ este grosolan și nerațional sau desfrânat, ori că nu poate deveni nimic. Omul are întotdeauna acest tip de atitudine față de Dumnezeu. Cum ar putea acest lucru să nu-L întristeze pe Dumnezeu? Devenind trup, Dumnezeu a suferit dureri și umilințe imense; cât este de greu, atunci, să-L facă pe El să accepte învățăturile omului? Sosirea Lui printre oameni L-a despuiat de toată libertatea, ca și cum ar fi fost înțemnițat în Infern și ar fi acceptat să fie disecat de om, fără cea mai mică împotrivire. Nu este rușinos acest lucru? Venind în familia unui om obișnuit, „Isus” a suferit cea mai mare nedreptate. Chiar mai umilitor este faptul că El a venit în această lume prăfuită și S-a smerit până în adâncurile cele mai de jos și Și-a asumat un trup al normalității absolute. Dumnezeul Cel mai Înalt nu îndură greutatea pentru a deveni o ființă umană slabă? Și nu face aceasta pentru omenire? Au existat momente când Se gândea la El însuși? După ce a fost respins și ucis de iudei, luat în râs și batjocorit de popor, El nu S-a plâns niciodată Cerului, nici nu a protestat pe pământ. Astăzi, această tragedie veche de milenii s-a arătat din nou în mijlocul acestui popor asemeni evreilor. Oare ei nu săvârșesc aceleași păcate? Ce îl face pe om apt să primească făgăduințele lui Dumnezeu? Nu l se împotrivesc lui Dumnezeu și, apoi, îl acceptă binecuvântările? De ce omul nu se confruntă cu dreptatea sau nu caută adevărul? De ce nu este niciodată interesat de ceea ce face Dumnezeu? Unde este dreptatea lui? Unde este corectitudinea lui? Are tupeul să-L reprezinte pe Dumnezeu? Unde îi este simțul dreptății? Cât de mult din ceea ce este iubit de om este preaiubit de Dumnezeu? Omul nu este capabil să

¹ „Bulgări de zăpadă” este folosit pentru a evidenția comportamentul umil al oamenilor.

diferențieze creta de brânză,¹ confundă întotdeauna negrul cu albul,² suprimă dreptatea și adevărul și ține la rang înalt incorectitudinea și nedreptatea. El îndepărtează lumina și hoinărește prin întuneric. Cei care caută adevărul și justiția înlătură, în schimb, lumina, iar aceia care Îl caută pe Dumnezeu, Îl calcă în picioare și se ridică în cer. Omul nu se deosebește de un bandit.³ Unde este rațiunea lui? Cine poate deosebi binele de rău? Cine poate susține justiția? Cine este dispus să sufere pentru adevăr? Oamenii sunt vicioși și diabolici! După ce Îl pironesc pe Dumnezeu pe cruce, ei aplaudă și se veselesc, iar strigătele lor sălbatice nu se opresc. Ei sunt ca niște găini și câini, conspiră și complotază, și-au stabilit propria împărăție, amestecul lor nu a lăsat niciun loc neperturbat, își închid ochii și urlă nebunește la nesfârșit, îngrămădiți toți împreună, și se răspândește o atmosferă tulbure, agitată și plină de viață, iar cei care se atașează orbește de ceilalți continuă să apară, susținând toți numele „ilustre” ale strămoșilor lor. Acești câini și aceste găini L-au pus, cu mult timp în urmă, pe Dumnezeu în subconștient și nu au acordat niciodată vreo atenție stării inimii Lui. Nu este de mirare că Dumnezeu spune că omul este ca un câine sau ca o găină, un câine care latră și îi îndeamnă pe alții o sută să urle. Astfel, cu multă zarvă, el a transmis astăzi lucrarea lui Dumnezeu, nesocotind felul în care este lucrarea Sa, dacă există dreptate, dacă Dumnezeu are un loc pe care să-Și pună picioarele, despre cum este ziua de mâine, despre propria lui josnicie și înșelăciune. Omul nu s-a gândit niciodată atât de mult la lucruri, nu și-a făcut vreodată griji pentru ziua de mâine și a adunat tot ce este folositor și prețios în brațele sale, fără să-l lase lui Dumnezeu nimic altceva decât resturi și rămășițe.⁴ Cât de crudă este omenirea! El nu-și irosește niciun sentiment pentru Dumnezeu și, după ce devorează în secret toate ale lui Dumnezeu, Îl aruncă mult în urma lui, fără să mai dea vreo atenție existenței Lui. El se bucură de Dumnezeu, totuși l se împotrivește și Îl calcă în picioare, în timp ce buzele Îi mulțumesc și Îl laudă; se roagă la Dumnezeu și depinde de El, în timp ce-L și înșeală. Omul „ridică în slăvi” numele lui Dumnezeu și Îi privește fața, totuși, se așază, de asemenea, cu tupeu și nerușinare pe tronul Său și judecă „nedreptatea” lui Dumnezeu. Gura lui spune că el Îi este îndatorat lui Dumnezeu și se uită la cuvintele Sale, dar în inima lui Îl aruncă invective; este „îngăduitor” față de Dumnezeu, totuși Îl asuprește, iar gura lui spune că aceasta este de dragul lui Dumnezeu. În mâinile sale, păstrează lucrurile lui Dumnezeu, iar, în gura sa, mestecă mâncarea pe care Dumnezeu i-a dat-o, totuși, ochii lui se fixează, cu o privire rece și fără emoție, asupra lui Dumnezeu, ca și cum ar dori să-L înghită pe tot. Omul privește

¹ „Nu este capabil să diferențieze creta de brânză” indică faptul că oamenii prefac voia lui Dumnezeu în ceva satanic, referindu-se, în general, la comportamentul în care oamenii Îl resping pe Dumnezeu.

² „Confundă negrul cu albul” se referă la a amesteca adevărul cu iluziile și dreptatea cu răul.

³ „Bandit” este folosit pentru a indica faptul că oamenii sunt lipsiți de rațiune și de înțelegere.

⁴ „Resturi și rămășițe” este folosit pentru a indica comportamentul prin care oamenii Îl asupresc pe Dumnezeu.

adevărul, dar insistă să spună că este șmecheria Satanei; apreciază dreptatea, dar o forțează să devină negare de sine; se uită la faptele omului și insistă că sunt ceea ce este Dumnezeu; apreciază darurile naturale ale omului și insistă că sunt adevărul; privește la faptele lui Dumnezeu și insistă asupra faptului că sunt aroganță și îndrăzneală, lăudăroșenie și neprihănire de sine. Când omul privește la Dumnezeu, insistă să-L eticheteze ca fiind uman și încearcă din greu să-L pună pe scaunul unei ființe create care se află în complicitate cu Satana; el știe foarte bine că acestea sunt cuvântările lui Dumnezeu, dar nu le va numi altceva decât scrierile unui om. Omul știe foarte bine că Duhul este realizat în trup, că Dumnezeu a devenit trup, dar spune doar că acest trup este urmașul lui Satana; știe foarte bine că Dumnezeu este smerit și ascuns, totuși, spune doar că Satana a fost rușinat și că Dumnezeu a câștigat. Ce neisprăviți! Omul nu este demn să slujească nici măcar ca și câine de pază! El nu face deosebire între negru și alb și, chiar în mod intenționat, face din negru alb. Oare puterile și asediile omului pot îngădui ziua emancipării lui Dumnezeu? După ce l s-a împotrivit, în mod intenționat, lui Dumnezeu, omului nu putea să-i pese mai puțin sau chiar să meargă atât de departe încât să-L omoare, nelăsându-L pe Dumnezeu să Se arate. Unde este neprihănirea? Unde este dragostea? El stă lângă Dumnezeu și Îl împinge în genunchi, ca să ceară iertare, să asculte toate aranjamentelor sale, să consimtă la toate manevrele lui și Îl face pe Dumnezeu să ia exemplu de la el în tot ceea ce El face sau, în caz contrar, omul se mânie¹ și își pierde cumpătul. Cum ar putea Dumnezeu să nu fie îndurerat sub o asemenea influență a întunericii, care face din negru alb? Cum ar putea să nu-Și facă griji? De ce se spune că, atunci când Dumnezeu Și-a început cea mai recentă lucrare, a fost precum lucrarea de a crea cerurile și pământurile? Faptele omului sunt atât de „bogate”, „izvorul cu apă vie veșnic curgător” „umple” neîncetat câmpul inimii omului, în timp ce „izvorul cu apă vie” al omului rivalizează, fără scrupule,² cu Dumnezeu. Cele două sunt ireconciliabile, iar acesta din urmă îi alimentează pe oameni în locul lui Dumnezeu, nepedepsit, în timp ce omul cooperează cu el fără să ia deloc în considerare pericolele implicate. Și cu ce efect? El Îl aruncă cu răceală pe Dumnezeu într-o parte și Îl pune departe, unde oamenii nu Îi vor da nicio atenție, profund înfricoșați că El le va atrage atenția și foarte temători că izvoarele cu apă vie ale lui Dumnezeu îl vor ademini și îl vor câștiga pe om. Astfel, după ce a trăit mulți ani de preocupări lumești, el completează și urzește împotriva lui Dumnezeu și chiar Îl face ținta pedepsei sale. Este ca și cum El ar deveni un buștean în ochiul lui, iar el este disperat să-L apuce pe Dumnezeu și să-L pună în foc pentru a fi rafinat și curățit. Văzând disconfortul lui Dumnezeu, omul se bate în piept și râde, dansează de bucurie și spune că El a fost, de asemenea, cufundat în rafinament și spune că va curăța prin ardere

¹ „Se mânie” se referă la fața urâtă a omului care este înfuriat și exasperat.

² „Fără scrupule” se referă la momentul când oamenii sunt necugetați și nu au câtuși de puțină venerație față de Dumnezeu.

necurăția lui Dumnezeu, ca și cum doar acest lucru ar fi rațional și rezonabil, ca și cum doar acestea ar fi metodele echitabile și acceptabile ale Cerului. Acest comportament violent al omului pare atât intenționat cât și inconștient. Omul își dezvăluie atât chipul urât, cât și sufletul hidos și întinat, precum și aspectul jalnic al unui cerșetor. După ce se dezlănțuie în lung și-n lat, el adoptă un aspect patetic și cere iertare Cerului, semănând cu un mops extrem de vrednic de milă. Omul acționează întotdeauna în moduri neașteptate, mereu „călătorește pe spatele unui tigru pentru a-i speria pe ceilalți”^a, joacă întotdeauna un rol, nu dă nici cea mai mică atenție inimii lui Dumnezeu, nici nu face vreo comparație cu propriul său statut. El doar l se împotrivesc, în tăcere, lui Dumnezeu, ca și cum El i-ar fi greșit și nu ar trebui să-l trateze astfel și ca și cum Cerul nu ar avea ochi și face lucrurile, în mod intenționat, dificile pentru el. Astfel, omul realizează dintotdeauna, în secret, comploturi răutăcioase și nu-și îmblânzește, câtuși de puțin, cererile către Dumnezeu, jinduind cu ochi prădători, uitându-se furios la fiecare mișcare a Sa, fără să se gândească vreodată că este dușmanul lui Dumnezeu, și sperând că va veni ziua când El va despărți ceața, va face lucrurile clare, îl va mântui din „gura tigrlui” și îi va soluționa nemulțumirile. Chiar și astăzi, oamenii încă nu cred că joacă rolul de a l se împotrivi lui Dumnezeu, rol care a fost jucat de atât de mulți de-a lungul veacurilor; cum ar putea ei să știe că, în tot ceea ce fac, s-au rătăcit de mult, că tot ceea ce au înțeles a fost de mult timp cuprins de mări.

Cine a acceptat vreodată adevărul? Cine l-a primit vreodată pe Dumnezeu cu brațele deschise? Cine și-a dorit vreodată, cu bucurie, arătarea lui Dumnezeu? Comportamentul omului a decăzut de mult, iar pângărirea lui a părăsit de mult, nerecunoscută, templul lui Dumnezeu. Între timp, omul își continuă încă propria lucrare, uitându-se mereu de sus la Dumnezeu. Este ca și cum împotrivirea sa față de Dumnezeu a fost gravată în piatră și de neschimbat și, prin urmare, ar fi fost mai degrabă blestemat decât să mai pătimească tratarea necorespunzătoare a cuvintelor și acțiunilor sale. Cum ar putea astfel de oameni să-l cunoască pe Dumnezeu? Cum ar putea ei să-și găsească odihna cu Dumnezeu? Și cum ar putea ei să fie potriviți să vină înaintea Lui? Fără îndoială, nu este nimic în neregulă să ne devotăm planului de gestionare (planului mântuirii) al lui Dumnezeu – dar de ce oamenii pun întotdeauna în subconștient lucrarea și totalitatea lui Dumnezeu, în timp ce își dedică, în mod altruist, propriul sânge și propriile lacrimi? Duhul de devotament altruist al oamenilor este, fără îndoială, prețios – însă cum ar putea ei să știe că „mătasea” pe care o țes ei este total incapabilă să reprezinte ceea ce este Dumnezeu? Intențiile bune ale oamenilor sunt, fără îndoială,

^a Traducerea se bazează pe expresia din textul sursă „hú jiǎ hǔ wēi”, care este un idiom chinezesc. Se referă la o poveste în care o vulpe sperie celelalte animale mergând în compania unui tigru, „împrumutând” astfel teama și prestigiul pe care le impune tigrul. Este o metaforă, folosită aici cu referire la persoanele care „împrumută” prestigiul altcuiva pentru a înfricoșa sau oprima alți oameni.

prețioase și rare – dar cum ar putea ele să înghită „comoara neprețuită”¹? Fiecare dintre voi ar trebui să se gândească la trecutul său: de ce nu ați fost vreodată separați de mustrarea și blestemele nemiloase? De ce sunt oamenii întotdeauna în astfel de „termeni intimi” cu vorbele mărețe și judecata dreaptă? Oare Dumnezeu chiar îi încearcă? Dumnezeu îi rafinează, în mod intenționat? Și cum intră oamenii în mijlocul rafinamentului? Ei cunosc cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu? Ce lecții au învățat oamenii din lucrarea Lui și din propria lor intrare? Fie ca oamenii să nu uite îndemnul lui Dumnezeu și să aibă pătrundere în lucrarea lui Dumnezeu, să o identifice clar și să-și gestioneze, în mod adecvat, propria lor intrare.

Lucrarea și intrarea (10)

Este o situație fără precedent faptul că omenirea a progresat atât de mult. Lucrarea lui Dumnezeu și intrarea omului înaintează umăr la umăr și, astfel, lucrarea lui Dumnezeu este, de asemenea, un eveniment spectaculos, fără egal. Intrarea omului, până în prezent, este o minune pe care omul nu și-a imaginat-o niciodată. Lucrarea lui Dumnezeu a atins apogeul – și, ulterior, „intrarea” omului² a atins, de asemenea, vârful. Dumnezeu S-a coborât pe Sine cât de mult a putut și nu a protestat niciodată față de omenire sau față de univers și toate lucrurile. Între timp, omul stă pe capul lui Dumnezeu, iar asuprirea lui Dumnezeu de către om a atins apogeul; toate au ajuns la vârf și este vremea ca ziua dreptății să se arate. De ce să continuăm să lăsăm întunecimea să învelească pământul, iar întunericul să acopere toate popoarele? Dumnezeu a vegheat timp de câteva mii de ani – chiar timp de zeci de mii de ani – iar îngăduința Sa a atins de mult limita. El a urmărit fiecare mișcare a omenirii, a observat cât timp nedreptatea omului nu ar cunoaște frâu și, totuși, omul, care de mult timp a devenit amorțit, nu simte nimic. Și cine a observat vreodată faptele lui Dumnezeu? Cine și-a ridicat vreodată ochii și s-a uitat în depărtare? Cine a ascultat vreodată cu atenție? Cine a fost vreodată în mâinile Atotputernicului? Toți oamenii sunt năpăstuiți de temeri imaginare.³ Ce utilizare are o grămadă de fân și paie? Singurul lucru pe care îl pot face este să-L tortureze până la moarte pe Dumnezeul întrupat. Deși ei nu sunt decât grămezi de fân și paie, există, totuși, un lucru pe care îl fac „cel mai bine dintre toate”⁴: torturarea lui Dumnezeu până la moarte și apoi strigând că „aceasta înveselește inimile oamenilor”. Ce grămadă de

¹ „Comoara neprețuită” se referă la totalitatea lui Dumnezeu.

² „«Intrarea» omului” indică aici comportamentul neascultător al omului. Mai degrabă decât să se refere la intrarea oamenilor în viață – ceea ce este pozitiv – se referă la comportamentul și acțiunile lor negative. Se referă în general la toate faptele omului care sunt în opoziție cu Dumnezeu.

³ „Năpăstuiți de temeri imaginare” este folosit pentru a parodia viața omenească nechibzuită a umanității. Se referă la starea urâtă a vieții omenirii, în care oamenii trăiesc împreună cu demonii.

⁴ „Cel mai bine dintre toate” este spus în sens ironic.

soldați creveți și generali homari! În mod remarcabil, în mijlocul unui flux neîncetat de oameni, ei își concentrează atenția asupra lui Dumnezeu, înconjurându-L cu o blocadă de netrecut. Cu însuflețirea arzând tot mai fierbinte,¹ ei L-au înconjurat pe Dumnezeu în hoarde, astfel încât să nu Se poată mișca un centimetru. În mâinile lor, ei țin tot felul de arme și privesc la Dumnezeu ca și când s-ar uita la un dușman, cu ochii plini de mânie. Ei așteaptă cu nerăbdare să-L „sfășie pe Dumnezeu bucată cu bucată”. Cât de năucitor! De ce au devenit omul și Dumnezeu dușmani atât de neîmpăcat? S-ar putea să existe ranchiună între Dumnezeu, cel mai încântător, și om? Ar putea fi faptul că acțiunile lui Dumnezeu nu sunt de niciun folos pentru om? Îl rănesc acestea pe om? Omul fixează o privire neclintită asupra lui Dumnezeu, profund înfricoșat de faptul că El va rupe blocada omului, Se va întoarce la cel de-al treilea Cer și îl va arunca încă o dată pe om în temniță. Omul este neîncrezător față de Dumnezeu, stă ca pe ghimpi și se zvârcolește la distanță, pe pământ, ținând printre oameni o „mitralieră” îndreptată spre Dumnezeu. Este ca și cum, la cea mai mică frământare a lui Dumnezeu, omul va șterge tot ce este El – întregul Său corp și tot ceea ce El poartă – fără să lase nimic în urmă. Relația dintre Dumnezeu și om este iremediabilă. Dumnezeu este de neînțeles pentru om; omul, între timp, își închide în mod intenționat ochii și-și face de cap, fără să vrea deloc să-Mi vadă existența și să-Mi ierte judecata. Astfel, atunci când omul nu se așteaptă, Eu zbor în tăcere și nu voi mai compara cu omul cine este mareț și cine este mărunț. Omenirea este cel mai josnic „animal” dintre toate și nu vreau să-i mai dau atenție. De mult timp Mi-am luat tot harul înapoi în locul în care locuiesc în pace; din moment ce omul este atât de neascultător, ce motiv are să se mai bucure de harul Meu prețios? Nu sunt dispus să-Mi dăruiesc în zadar harul asupra forțelor care-Mi sunt potrivnice. Mi-aș da prețioasele roade acelor fermieri din Canaan, care sunt zeloși și Mă întâmpină cu sinceritate la întoarcere. Doresc doar ca Cerurile să dureze în veci și, mai mult decât atât, ca omul să nu îmbătrânească niciodată, pentru ca Cerurile și omul să fie întotdeauna în odihnă și acei „pini și chiparoși” veșnic verzi să-L însoțească pentru totdeauna pe Dumnezeu și Cerurile pentru a intra împreună în epoca ideală.

Am petrecut multe zile și nopți cu omul, am locuit în lume împreună cu el și nu i-am mai făcut niciodată alte cerințe; Eu doar conduc omul mereu înainte, nu fac altceva decât să-l călăuzesc și, pentru binele destinului omenirii, Eu îndeplinesc fără încetare lucrarea rânduirii. Cine a înțeles vreodată voia Tatălui Ceresc? Cine a traversat între cer și pământ? Nu mai doresc să petrec „epoca veche” a omului cu el, căci acesta este prea demodat, nu înțelege nimic; singurul lucru pe care-l știe este să se îndoape la ospățul pe care l-am pregătit, departe de orice altceva, fără să se gândească vreodată la nicio altă problemă. Omenirea este prea avară, urletul, întunericul și pericolul sunt prea mari printre oameni și, prin urmare, nu doresc să împart prețioasele fructe ale biruinței câștigate în zilele de pe urmă. Lăsați omul să se bucure de binecuvântările bogate pe

¹ „Însuflețirea arzând tot mai fierbinte” este spus sarcastic și se referă la starea urâtă a omului.

care el însuși le-a creat, pentru că omul nu Mă întâmpină cu bucurie – de ce ar trebui să forțez omenirea să simuleze un zâmbet? Fiecare colț al lumii este lipsit de căldură, nu există nicio urmă de primăvară în toate peisajele lumii, căci, ca o creatură care locuiește în apă, omul nu are câtuși de puțină căldură, este ca un cadavru și chiar sângele care-i curge prin vene este ca gheața rece care răcește inima. Unde este căldura? Omul L-a pironit pe Dumnezeu fără motiv pe cruce, iar, după aceea, nu a avut nici cea mai mică reținere. Nimeni nu a simțit vreodată regret, iar acești tirani cruzi plănuiesc încă o dată să-L „captureze de viu”¹ pe Fiul Omului și să-L aducă înaintea unui pluton de execuție pentru a pune capăt urii din inimile lor. Eu ce foloase am ca să rămân în acest ținut periculos? Dacă rămân, singurele lucruri pe care le voi aduce omului sunt conflictul și violența și necazurile nesfârșite, pentru că nu i-am adus omului niciodată pacea, ci doar războiul. Zilele de pe urmă ale omenirii trebuie să fie pline de război, iar destinația omului trebuie să se răstoarne în mijlocul violenței și al conflictului. Nu vreau să beneficiaz de „desfătarea” războiului, nu aș însoți vărsarea de sânge și sacrificiul omului, pentru că respingerea lui M-a condus la „descurajare” și nu am inima să Mă uit la războaiele sale – permiteți-i omului să se lupte după satisfacția inimii lui. Eu vreau să Mă odihnesc, Eu vreau să dorm; lăsați-i pe demoni să fie însoțitorii omenirii în timpul zilelor sale de pe urmă! Cine-Mi cunoaște voia? Pentru că nu sunt bine primit de om, iar el nu M-a așteptat niciodată, nu pot decât să-Mi iau rămas bun și să-i ofer destinația omenirii, să-i las toate bogățiile Mele, să-Mi semăn viața în om, să plantez sămânța vieții Mele în câmpul inimii omului, să-i las amintiri veșnice, să-Mi las toată dragostea omenirii și să dau omului tot ceea ce el prețuiește în Mine, ca dar al dragostei cu care tânjim unul după celălalt. Aș vrea să ne iubim unul pe celălalt pe vecie, să ne dăm unul altuia, ca lucru bun, ziua de ieri, căci Eu deja M-am dăruit total omenirii – ce plângeri ar putea avea omul? Mi-am lăsat deja întreaga viață omului și, fără un cuvânt, am trudit din greu să ar ținutul frumos al dragostei pentru omenire; n-am făcut niciodată omului vreo cerință echitabilă și nu am făcut nimic altceva decât să Mă supun, pur și simplu, aranjamentelor omului și să creez o zi de mâine mai frumoasă pentru omenire.

Deși lucrarea lui Dumnezeu este bogată și îmbelșugată, intrarea omului lasă mult de dorit. Din „inițiativa” comună între om și Dumnezeu, aproape toată este lucrarea Lui; cu privire la cât de mult a intrat omul, el nu are aproape nimic de dovedit. Omul, care este atât de sărăcit și orb, își măsoară chiar puterea împotriva lui Dumnezeu de astăzi cu „arme străvechi” în mâini. Aceste „maimuțe primitive” abia reușesc să meargă în poziție verticală și nu le este deloc rușine cu corpurile lor „goale”. Ce le face pe ele apte să evalueze lucrarea lui Dumnezeu? Ochii multora dintre aceste maimuțe cu patru membre devin plini de furie și se asmuță împotriva lui Dumnezeu cu arme antice din piatră în mâini, încercând să inițieze o întrecere a oamenilor maimuță așa cum nu s-a

¹ „Captureze de viu” se referă la comportamentul violent și josnic al omului. Omul este brutal și câtuși de puțin iertător față de Dumnezeu și face cereri absurde de la El.

mai văzut vreodată pe lume, pentru a ține o competiție a zilelor de pe urmă între oamenii maimuță și Dumnezeu, care va deveni renumită în întregul ținut. Mulți dintre acești bărbați maimuță antici, care se ridică doar pe jumătate în picioare, sunt, în plus, plini de mulțumire de sine. Cu părul încâlcit, care le acoperă fețele, plini de intenții ucigașe, își ridică picioarele din față. Ei încă nu au evoluat pe deplin la omul modern, astfel că, uneori, stau drepti în picioare, iar uneori se târăsc cu mărgelile de transpirație care le acoperă fruntea ca niște picături de rouă strâns împachetate – iar dorința lor este evidentă. Privind la omul maimuță străvechi și complet, tovarășul lui, care stă în toate cele patru picioare, membrele lui mătăhăloase și lente, abia reușind să se ferească de lovituri și fără puterea de a riposta, abia se poate abține. Cât ai clipi din ochi – înainte de a avea timp să vadă ce s-a întâmplat – „eroul” din ring se prăbușește la pământ, cu membrele în aer. Acele membre, poziționate greșit în pământ în toți acei ani, au fost brusc răsturnate cu susul în jos, iar omul maimuță nu mai are nicio dorință de a se împotrivi. Din acest moment înainte, cei mai vechi dintre oamenii maimuță sunt șterși de pe fața pământului – este cu adevărat „cumplit”. Acest vechi om maimuță a ajuns la un astfel de sfârșit brusc. De ce a trebuit să se grăbească atât de curând din lumea minunată a omului? De ce nu a discutat cu tovarășii săi următorul pas al strategiei? Ce păcat că și-a luat rămas bun de la lume, fără să lase secretul măsurării puterii unora împotriva lui Dumnezeu! Cât de nechibzuit a fost ca un astfel de om maimuță străvechi să fi murit fără o șoaptă și să plece fără să transmită urmașilor săi „cultura și arta antică”. Nu era timp să îi cheme pe cei apropiați lângă el pentru a le spune despre dragostea lui, nu a lăsat niciun mesaj pe o tablă de piatră, nu a distins cerul-soare și nu a spus nimic despre greutățile sale negrăite. Când și-a dat ultima sa suflare, nu și-a chemat urmașii lângă corpul său muribund ca să le spună, cu cele patru membre rigide rămase ridicate pentru totdeauna ca ramurile unor arbori care arată spre cer, înainte de a închide ochii: „Nu urca în ring pentru a-L provoca pe Dumnezeu”. Se pare că a murit de o moarte amară... Dintr-o dată, un râs zgomotos izbucnește de sub ring; unul dintre oamenii maimuță, care este pe jumătate vertical, este alături de el; ținând o „măciucă de piatră” pentru a vâna antilope sau o altă pradă sălbatică, care este mai avansată decât cea a vechiului om maimuță, sare în ring, plin de furie, cu un plan bine gândit în minte.¹ Este ca și cum ar fi făcut ceva meritoriu. Folosind „puterea” măciucii sale de piatră, el reușește să se ridice drept timp de „trei minute”. Cât de mare este „puterea” acestui al treilea „picior”! L-a ținut, pe omul maimuță care este pe jumătate vertical, mare, stângaci și ridicol timp de trei minute ridicat în picioare – nu este de mirare că acest bătrân venerabil² om maimuță este atât de autoritar. Desigur că unealta veche, din piatră, „este la înălțimea reputației sale”: are un mâner, o margine și un vârf de cuțit, singurul defect

¹ „Cu un plan bine gândit în minte” este spus sarcastic, iar acest lucru se referă la modul în care oamenii nu se cunosc pe ei înșiși și sunt neștiutori despre statura lor reală.

² „Venerabil” este spus sarcastic.

fiind lipsa de luciu a marginii – cât de lamentabil este. Uitați-vă din nou la „micul erou” din timpuri străvechi, care stă în ring uitându-se la cei de jos, cu o privire disprețuitoare, ca și cum ar fi neputincioși inferiori, iar el ar fi eroul galant. În inima sa, îi dezaprobă în secret pe cei din fața scenei. „Țara are probleme și fiecare dintre noi este responsabil. De ce păstrați distanța? Ar fi oare posibil ca voi să vedeți că țara se confruntă cu o catastrofă, dar să nu vă angajați într-o luptă sângeroasă? Țara este în pragul catastrofei – de ce nu sunteți primii care arată îngrijorare și ultimii care se bucură? Cum puteți sta să priviți că țara eșuează, iar poporul ei decade? Sunteți dispuși să suportați rușinea subjugării naționale? Ce grămadă de neisprăviți!” În timp ce gândesc astfel, în fața scenei izbucnesc scandaluri, iar ochii le devin tot mai aprinși de mânie, ca și cum ar fi gata să arunce¹ flăcări. Așteaptă cu nerăbdare ca Dumnezeu să eșueze înainte de luptă, disperați să-L ucidă pe Dumnezeu pentru a-i face pe oameni fericiți. Puțini știu că, deși unealta sa de piatră ar putea avea un renume meritat, niciodată nu ar putea să atragă ostilitatea lui Dumnezeu. Înainte să fi avut timp să se apere sau să se întindă și să se ridice în picioare, acesta se balansează înainte și înapoi, cu privirea din ochi pierdută. Se prăbușește spre vechiul său strămoș și nu se mai ridică; ținându-l strâns pe vechiul om maimuță, nu mai plânge și își recunoaște inferioritatea, fără a mai fi posedat de vreo dorință de împotrivire. Cei doi bieți oameni maimuță mor în fața ringului. Cât de nefericit este faptul că strămoșii omenirii, care au supraviețuit până în prezent, au murit în ignoranță în ziua în care S-a arătat Soarele dreptății! Cât de nesăbuit este să fi lăsat să treacă neobservată o astfel de mare binecuvântare – că, în ziua binecuvântării lor, oamenii maimuță, care au așteptat timp de mii de ani, au dus binecuvântarea în Infern pentru a se „delecta” împreună cu împăratul diavolilor! De ce să nu păstreze aceste binecuvântări în lumea celor vii ca să se bucure împreună cu fiii și fiicele lor? Ei doar o caută cu lumânarea! Ce risipă este faptul că, de dragul unui statut neînsemnat, a reputației și vanității, ei suferă de nenorocirea de a fi omorâți, năpustindu-se să fie primii care deschid porțile iadului și să devină fiii acestuia. Un astfel de preț este atât de inutil. Ce păcat că asemenea strămoși vechi, care au fost atât de „plini de spirit național”, puteau fi atât de „severi cu ei înșiși, dar atât de toleranți față de ceilalți”, închizându-se în iad și închizându-i pe acei inferiori neputincioși pe dinafară. Unde pot fi găsiți „reprezentanți ai poporului” cum este acesta? De dragul „bunăstării urmașilor lor” și a „vieții pașnice a generațiilor viitoare”, ei nu-l permit lui Dumnezeu să intervină și, astfel, nu acordă nicio atenție propriei vieți. Fără reținere, ei se dedică „cauzei naționale”, intrând în Infern fără o vorbă. Unde poate fi găsit un astfel de naționalism? Luptându-se cu Dumnezeu, ei nu se tem de moarte, nici de vărsarea de sânge și, cu atât mai puțin, nu se îngrijorează de ziua de mâine. Pur și simplu se apucă de treabă pe câmpul de luptă. Ce păcat că singurul lucru pe care-l primesc pentru „spiritul de devotament”

¹ „Arunce” indică starea urâtă a oamenilor care spumegă de furie când sunt învinși de către Dumnezeu. Aceasta indică amploarea împotrivirii lor față de Dumnezeu.

este regretul veșnic și mistuirea de flăcările iadului care ard veșnic!

Ce fascinant! De ce întruparea lui Dumnezeu a fost întotdeauna respinsă și insultată de oameni? De ce oamenii nu au niciodată o înțelegere a întrupării Sale? Ar putea fi faptul că Dumnezeu a venit la momentul nepotrivit? Ar putea fi faptul că El a ajuns în locul greșit? Ar putea fi faptul că acest lucru se întâmplă pentru că Dumnezeu a acționat singur, fără „semnătura de aprobare” a omului? Ar putea fi deoarece Dumnezeu a hotărât singur, fără permisiunea omului? Faptele afirmă că Dumnezeu a anunțat în prealabil. El nu a greșit devenind trup. Oare trebuie să ceară consimțământul omului? Mai mult, Dumnezeu i-a reamintit omului cu mult timp în urmă, dar poate că oamenii au uitat. Ei nu sunt de vină, pentru că este mult timp de când omul a fost corupt de Satana încât nu poate înțelege nimic din ceea ce se petrece sub ceruri, nu poate spune nimic despre întâmplările lumii spirituale! Ce rușine că strămoșii omului, oamenii maimuță, au murit în ring, dar acest lucru nu este surprinzător: Cerul și pământul nu au fost niciodată compatibile și cum ar putea oamenii maimuță, ale căror minți sunt făcute din piatră, să conceapă că Dumnezeu ar putea deveni din nou trup? Cât de trist este faptul că un „bătrân” ca acesta, care este în cel de-al „șaizecilea an al său”, a murit în ziua arătării lui Dumnezeu. Nu este o minune că a lăsat lumea nebinecuvântată la ivirea unei asemenea binecuvântări mari? Întruparea lui Dumnezeu a trimis unde de șoc prin toate religiile și sferile, a „aruncat în neorânduială” ordinea inițială a cercurilor religioase și a scuturat inimile tuturor celor care tânjesec după arătarea lui Dumnezeu. Cine nu adoră? Cine nu tânjește să-L vadă pe Dumnezeu? Dumnezeu a fost personal printre oameni timp de mulți ani, totuși omul nu și-a dat seama de aceasta niciodată. Astăzi, Dumnezeu Însuși S-a arătat și Și-a expus identitatea mulțimilor – cum ar putea aceasta să nu aducă desfătare inimii omului? Cândva, Dumnezeu a împărțit bucuriile și necazurile cu omul, iar astăzi El a fost reunit cu omenirea și împarte cu ea poveștile timpurilor trecute. După ce a ieșit din Iudeea, oamenii nu au putut găsi nicio urmă a Lui. Ei tânjesec să se întâlnească încă o dată cu Dumnezeu, neștiind că astăzi s-au reîntâlnit și s-au reunit cu El. Cum ar putea acest lucru să nu stârnească gândurile de ieri? Acum două mii de ani în urmă, Simon Barjona, urmașul evreilor, L-a privit pe Isus Mântuitorul, a mâncat la aceeași masă cu El și, după ce L-a urmat timp de mulți ani, a simțit o afecțiune mai adâncă pentru El: L-a iubit din adâncul inimii sale; L-a iubit profund pe Domnul Isus. Poporul evreu nu știa nimic despre cum acest prunc cu părul auriu, născut într-o iesle friguroasă, a fost prima imagine a întrupării lui Dumnezeu. Toți au crezut că El era asemănător lor, nimeni nu L-a crezut diferit – cum ar fi putut oamenii să-L recunoască pe acest Isus comun și obișnuit? Poporul evreu s-a gândit la El ca la un fiu evreu al vremurilor. Nimeni nu L-a considerat ca pe un Dumnezeu încântător, iar oamenii nu au făcut nimic altceva decât să-L aducă cereri orbește, cerându-L să le dea haruri bogate și abundente, pace și bucurie. Ei știau doar că, asemeni unui milionar, El avea tot ce-și putea dori vreodată. Cu toate acestea, oamenii nu L-au abordat niciodată ca pe cineva care era preaiubit; oamenii acelor timpuri nu L-au iubit, ci doar au protestat

împotriva Lui și I-au făcut cereri iraționale. El nu S-a împotrivit niciodată, ci i-a oferit constant haruri omului, deși el nu L-a cunoscut. El nu a făcut nimic altceva decât să-i dăruiască, în tăcere, omului căldură, dragoste și milă și, chiar mai mult, El i-a dat omului noi mijloace de practică, conducând omul în afara legăturilor legii. Omul nu L-a iubit, ci doar L-a invidiat și I-a recunoscut talentele excepționale. Cum ar fi putut oare omenirea oarbă să știe cât de mare a fost umilința îndurată de încântătorul Isus Mântuitorul, când a venit între oameni? Nimeni nu a luat în considerare suferința Lui, nimeni nu a știut despre dragostea Lui față de Dumnezeu Tatăl și nimeni nu putea să-L cunoască singurătatea; deși Maria a fost mama care L-a născut, cum putea ea să cunoască gândurile din inima Domnului Isus cel milostiv? Cine a cunoscut suferința de neimaginat pe care Fiul Omului a îndurat-o? După ce I-au făcut cereri, oamenii acelor vremuri L-au pus în subconștientul lor și L-au aruncat afară. Prin urmare, El a rătăcit pe străzi, zi după zi, an după an, lăsându-Se în voia sorții timp de mulți ani, trăind timp de treizeci și trei de ani grei, ani care au fost atât lungi, cât și scurți. Când oamenii au avut nevoie de El, L-au invitat în casele lor cu chipuri zâmbitoare, încercând să-L facă cereri – și, după ce Și-a adus contribuția, L-au împins imediat pe ușă afară. Oamenii au mâncat ceea ce le era oferit din gura Lui, I-au băut sângele, s-au bucurat de harurile pe care le-a revărsat asupra lor, totuși, ei tot I S-au împotrivit, căci niciodată nu au știut cine le dăduse viață. În cele din urmă, L-au pironit pe cruce, dar El totuși nu a scos niciun sunet. Chiar și astăzi, El rămâne tăcut. Oamenii Îi mănâncă trupul, Îi beau sângele, mănâncă hrana pe care El o face pentru ei și umblă pe calea pe care le-a deschis-o și, totuși, ei încă intenționează să-L respingă; de fapt, ei Îl abordează pe Dumnezeul care le-a dat viață ca pe un dușman și, în schimb, se comportă precum Tatăl Cereș cu cei care sunt sclavi la fel ca ei. În aceasta, nu I se împotrivesc ei în mod intenționat? Cum a ajuns Isus să moară pe cruce? Știți voi? Nu a fost trădat de Iuda, care era cel mai apropiat de El și-L măncase, Îl băuse și se bucurase de El? Oare Iuda nu L-a trădat pentru că El nu era decât un neînsemnat învățător normal? Dacă oamenii ar fi văzut într-adevăr că Isus era extraordinar și Unul care era al cerului, cum ar fi putut să-L pironască de viu pe cruce, timp de douăzeci și patru de ore, până când nu a rămas nicio suflare în corpul Său? Cine Îl poate cunoaște pe Dumnezeu? Oamenii nu fac altceva decât să se bucure de Dumnezeu cu lăcomie nepotolită, însă nu L-au cunoscut niciodată. Le-a fost dat un deget, iar ei au apucat toată mâna și Îl fac pe „Isus” total ascultător la poruncile lor, la ordinelor lor. Cine a arătat vreodată ceva despre calea îndurării față de acest Fiul al Omului, care nu are unde să-Și pună capul? Cine s-a gândit vreodată să-și unească forțele cu El pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu Tatăl? Cine și-a amintit vreodată de El? Cine a fost vreodată atent la greutățile Sale? Fără cea mai mică urmă de iubire, omul Îl trage înaintea și înapoi; el nu știe de unde au venit lumina și viața sa și nu face nimic altceva decât să plănuiască, în secret, cum să-L mai răstignească încă o dată pe „Isus” Cel de acum două mii de ani, care a experimentat durerea printre oameni. Oare „Isus” inspiră într-adevăr o astfel de ură? A fost uitat demult tot ce a făcut El? Ura

care s-a contopit timp de mii de ani va lovi, în cele din urmă, în afară. Voi, soi al evreilor! Când a fost vreodată „Isus” ostil față de voi, încât voi să-L urâți atât de mult? El a făcut și a vorbit atât de mult – nu este nimic din acestea spre folosul vostru? Și-a dat viața pentru voi, fără să ceară nimic în schimb, vi S-a dat vouă în întregime – chiar vreți încă să-L mâncați de viu? El v-a dat totul fără să rețină nimic, fără să se bucure vreodată de slava lumească, de căldura, dragostea sau de toate binecuvântările dintre oameni. Oamenii sunt atât de răi față de El, iar El nu S-a bucurat niciodată de toate bogățiile de pe pământ și Își dedică întreaga inimă sinceră și pasionată omului, Și-a dedicat totul omenirii – și cine l-a dat vreodată căldură? Cine l-a dat vreodată mângâiere? Omul a adunat toată presiunea asupra Lui, l-a înmânat toată nenorocirea, l-a impus cele mai nefericite experiențe ale sale, Îl învinovățește pentru toată nedreptatea, iar El a acceptat acestea tacit. A protestat vreodată față de cineva? A cerut vreodată o mică răsplată de la cineva? Cine a arătat vreodată o oarecare compasiune față de El? Ca oameni obișnuiți, care dintre voi nu a avut o copilărie romantică? Cine nu a avut o tinerețe plină de culoare? Cine nu are căldura celor dragi? Cine nu are iubirea rudelor și a prietenilor? Cine nu are respectul celorlalți? Cine nu are o familie călduroasă? Cine nu are mângâierea apropiatilor săi? Iar El S-a bucurat vreodată de oricare din aceste lucruri? Cine l-a dat vreodată puțină căldură? Cine l-a dat vreodată o fărâmbă de mângâiere? Cine l-a arătat vreodată puțină moralitate umană? Cine a fost vreodată îngăduitor cu El? Cine a fost vreodată cu El în vremuri grele? Cine a petrecut vreodată viața grea cu El? Omul nu și-a slăbit niciodată cerințele față de El; el doar Îi cere fără scrupule, ca și cum, venind în lumea omului, El ar trebui să fie boul sau calul său, prizonierul lui și trebuie să-i dea totul omului; dacă nu, omul nu-L va ierta niciodată, nu o va lăsa mai moale cu El, nu-L va numi niciodată Dumnezeu și nu-L va ține niciodată la mare cinste. Omul este prea aspru în atitudinea sa față de Dumnezeu, ca și cum ar fi pornit să-L chinuiască pe Dumnezeu până la moarte și, doar după aceea, își va domoli cerințele față de El; altfel, omul nu va coborî niciodată standardele cerințelor față de Dumnezeu. Cum ar putea un astfel de om să nu fie disprețuit de El? Nu este aceasta tragedia zilei de astăzi? Conștiința omului nu poate fi văzută nicăieri. El continuă să spună că va răsplăti dragostea lui Dumnezeu, dar Îl analizează și Îl torturează până la moarte. Nu este aceasta „rețeta secretă” a credinței în Dumnezeu, transmisă de strămoșii săi? Nu există niciun loc în care să nu se găsească „evreii”, iar astăzi încă mai fac aceeași lucrare, realizează încă aceeași lucrare de a l se împotrivi lui Dumnezeu și, totuși, ei cred că Îl măresc. Cum ar putea ochii omului să-L cunoască pe Dumnezeu? Cum ar putea omul, care trăiește în trup, să-L abordeze pe El ca pe Dumnezeul întrupat care a venit de la Duhul? Cine dintre oameni ar putea să-L cunoască? Unde este adevărul printre oameni? Unde este adevărata dreptate? Cine poate cunoaște firea lui Dumnezeu? Cine poate concura cu Dumnezeul din cer? Nu este de mirare că, atunci când El a venit în mijlocul oamenilor, nimeni nu l-a cunoscut și a fost respins. Cum poate tolera omul existența lui Dumnezeu? Cum poate el lăsa lumina să izgonească întunericul din lume? Nu sunt toate

acestea devotamentul de onoare al omului? Nu este aceasta intrarea verticală a omului? Și nu este lucrarea lui Dumnezeu centrată în jurul intrării omului? Aș vrea să contopiți lucrarea lui Dumnezeu cu intrarea omului, să stabiliți o relație bună între om și Dumnezeu și să îndepliniți datoria pe care omul ar trebui să o îndeplinească cât puteți de bine. În felul acesta, lucrarea lui Dumnezeu se va sfârși ulterior, încheindu-se cu slava Sa câștigată!

Viziunea lucrării lui Dumnezeu (1)

Ioan a lucrat șapte ani pentru Isus și pregătise deja calea când a sosit Isus. Înainte de aceasta, Evanghelia Împărăției cerurilor, după cum a fost propovăduită de Ioan, a fost auzită în tot ținutul, astfel încât ea s-a răspândit în toată Iudeea, și toți l-au numit profet. La vremea aceea, regele Irod dorea să-l ucidă pe Ioan, totuși nu îndrăznea, deoarece poporul îl respecta mult pe Ioan, iar Irod se temea că, dacă l-ar ucide pe Ioan, acesta s-ar răzvrăti împotriva lui. Lucrarea făcută de Ioan a prins rădăcini printre oamenii obișnuiți, și i-a făcut credincioși pe evrei. Timp de șapte ani el a pregătit calea pentru Isus, până în momentul în care Isus a început să-Și îndeplinească lucrarea de slujire. De aceea, Ioan era cel mai mare dintre toți profeții. Doar după întemnițarea lui Ioan, Și-a început Isus lucrarea oficială. Înainte de Ioan, niciun alt profet nu pregătise calea pentru Dumnezeu – pentru că, înainte de Isus, Dumnezeu nu se mai întrupase niciodată. Astfel, dintre toți profeții până la Ioan, el a fost singurul care a pregătit calea pentru Dumnezeul întrupat, și în acest fel Ioan a devenit cel mai mare profet al Vechiului și al Noului Testament. Ioan a început să răspândească Evanghelia împărăției cerurilor cu șapte ani înainte de botezul lui Isus. Pentru oameni, lucrarea pe care a făcut-o părea mai presus de lucrarea ulterioară a lui Isus, cu toate acestea el a rămas totuși, doar un profet. El a lucrat și a vorbit nu în interiorul templului, ci în orașele și satele din afara acestuia. Acest lucru l-a făcut, bineînțeles, în rândul oamenilor din națiunea evreiască, în special printre cei săraci. Rar a venit Ioan în contact cu oamenii din păturile superioare ale societății și răspândea Evanghelia doar printre oamenii obișnuiți ai Iudeii. Asta a fost pentru a-i pregăti pe cei potriviți pentru Domnul Isus și pentru a pregăti locuri potrivite unde să lucreze El. Cu un profet precum Ioan care să deschidă calea, Domnul Isus a putut să pornească direct pe calea Sa, calea crucii de îndată ce a sosit. Când Dumnezeu s-a întrupat pentru a-Și face lucrarea, nu a fost nevoit să facă lucrarea de a alege oameni și nici nu a fost nevoit să caute personal oameni sau un loc unde să lucreze. El nu a făcut o astfel de lucrare când a venit; persoana potrivită pregătise deja astfel de lucruri pentru El înainte de sosirea Lui. Ioan terminase deja această lucrare înainte ca Isus să înceapă lucrarea Lui, căci atunci când Dumnezeul întrupat a sosit ca să-Și facă lucrarea, El S-a apucat imediat de lucrul cu cei care-L așteptau de mult. Isus nu venise să facă lucrarea de corectare ce revenea omului. El a venit numai pentru a-și îndeplini misiunea

pe care o avea de îndeplinit; toate celelalte nu aveau nicio legătură cu El. Când a venit Ioan, el nu a făcut decât să scoată din templu și dintre evrei un grup al celor care au acceptat Evanghelia Împărăției cerurilor, pentru ca ei să devină obiectele lucrării Domnului Isus. Ioan a lucrat timp de șapte ani, adică a răspândit Evanghelia timp de șapte ani. În timpul lucrării sale, Ioan nu a făcut multe minuni, pentru că lucrarea lui a fost de a deschide calea; lucrarea lui a fost lucrarea de pregătire. Toate celelalte lucrări, lucrarea pe care urma să o facă Isus, nu aveau legătură cu el; el doar a cerut omului să-și mărturisească păcatele și să se pocăiască și a botezat oameni, pentru ca ei să poată fi mântuiți. Deși a făcut o lucrare nouă, și a deschis o cale pe care omul nu mai mersese niciodată înainte, totuși el doar a pregătit calea pentru Isus. El era doar un profet care a făcut lucrarea de pregătire și era incapabil să facă lucrarea lui Isus. Deși Isus nu a fost primul care a propovăduit Evanghelia împărăției cerurilor, și deși a continuat pe calea pe care o pornise Ioan, totuși încă nu era nimeni altcineva care să poată face lucrarea Lui, și aceasta era mai presus de lucrarea lui Ioan. Isus nu Și-a putut pregăti propriul drum; lucrarea Sa a fost făcută direct în numele lui Dumnezeu. Și astfel, indiferent de cât de mulți ani a lucrat Ioan, el a rămas un profet și a rămas singurul care a pregătit calea. Cei trei ani de muncă ai lui Isus au depășit cei șapte ani de muncă ai lui Ioan, căci esența lucrării Sale nu era aceeași. Când Isus a început să-Și îndeplinească misiunea, care este și perioada în care lucrarea lui Ioan s-a încheiat, Ioan pregătise suficienți oameni și suficiente locuri în folosul Domnului Isus, și au fost îndeajuns pentru ca Domnul Isus să înceapă trei ani de lucrare. Și astfel, de îndată ce lucrarea lui Ioan a fost terminată, Domnul Isus a început oficial lucrarea Lui și cuvintele rostite de Ioan au fost lăsate deoparte. Asta pentru că lucrarea făcută de Ioan a fost numai pentru tranziție, iar cuvintele sale nu erau cuvintele vieții care ar fi condus omul la o nouă creștere; în cele din urmă, cuvintele lui erau doar de uz temporar.

Lucrarea pe care a făcut-o Isus nu a fost supranaturală; a existat un proces în acest sens, și totul a progresat conform legilor normale ale lucrurilor. În ultimele șase luni din viața Sa, Isus știa cu certitudine că El venise să facă această lucrare, și El știa că venise ca să fie ținut pe cruce. Înainte de a fi răstignit, Isus s-a rugat continuu la Dumnezeu Tatăl, exact așa cum s-a rugat de trei ori în Grădina Ghetsimani. După ce a fost botezat, Isus și-a îndeplinit lucrarea de slujire timp de trei ani și jumătate, iar lucrarea Sa oficială a durat doi ani și jumătate. În timpul primului an, El a fost acuzat de Satana, hărțuit de om și supus ispitei omului. El a biruit multe ispite în timp ce Și-a îndeplinit lucrarea. În ultimele șase luni, când Isus urma să fie răstignit în curând, din gura lui Petru au ieșit cuvintele că El era Fiul Dumnezeului celui viu, că El era Hristos. Doar atunci lucrarea Lui a devenit cunoscută tuturor și abia apoi a fost dezvăluită publicului identitatea Sa. După aceea, Isus le-a spus ucenicilor Săi că El urma să fie răstignit de dragul omului și că trei zile mai târziu El va învia din nou; că El venise să ducă la bun sfârșit lucrarea de răscumpărare, iar El era Mântuitorul. Abia în ultimele șase luni Și-a dezvăluit El identitatea și lucrarea pe care intenționa să o facă. Acesta a fost și timpul lui Dumnezeu

și acesta era modul în care lucrarea trebuia îndeplinită. În acea vreme, o parte din lucrarea lui Isus era în conformitate cu Vechiul Testament, precum și cu legile lui Moise și cu cuvintele lui Iahve din perioada Epocii Legii. Pe toate aceste lucruri, Isus le-a folosit pentru a face o parte din lucrarea Lui. El a predicat oamenilor și i-a învățat în sinagogi, a folosit prezicerile profeților din Vechiul Testament pentru a muștra pe fariseii care Îl dușmăneau, și cuvintele din Scripturi pentru a le dezvălui neascultarea și a-i condamna astfel. Căci ei disprețuiau ceea ce făcuse Isus; în special, o mare parte din lucrarea lui Isus nu era făcută în conformitate cu legile din Scripturi și, în plus, învățăturile Lui erau mai presus decât propriile lor cuvinte și chiar mai presus decât cele ce fuseseră prezise de profeți în Scripturi. Lucrarea lui Isus a fost numai de dragul răscumpărării omului și al răstignirii și, astfel, nu a fost nevoie ca El să spună mai multe cuvinte pentru a cuceri orice om. O mare parte din ceea ce a învățat pe om a fost extras din cuvintele Scripturilor și, chiar dacă lucrarea Lui nu a depășit Scripturile, El tot a reușit să realizeze lucrarea răstignirii. Lucrarea Lui nu a fost cea a cuvântului, nici lucrare făcută de dragul cuceririi omenirii, ci lucrare făcută pentru răscumpărarea acesteia. El a acționat numai ca jertfă pentru păcatele omenirii și nu a acționat ca sursă a cuvântului pentru omenire. El nu a făcut lucrarea Neamurilor, care a fost lucrarea de cucerire a omului, ci lucrarea răstignirii, lucrare făcută printre aceia care credeau că există un Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea Sa a fost îndeplinită pe baza Scripturilor și chiar dacă El a folosit ceea ce se preziseseră vechii profeți pentru a condamna pe farisei, aceasta a fost suficientă pentru a finaliza lucrarea răstignirii. Dacă lucrarea de astăzi s-ar fi desfășurat tot pe baza predicțiilor vechilor profeți din Scripturi, atunci ar fi fost imposibil să fiți cucerțiți, întrucât Vechiul Testament nu conține nicio dovadă a nesupunerii și păcatelor voastre ca popor chinez și nu există nicio expunere a păcatelor voastre. Astfel, dacă această lucrare ar fi dăinuit încă în Biblie, nu ați fi cedat niciodată. Biblia înregistrează doar o istorie limitată a israeliților, una care nu este capabilă să stabilească dacă sunteți răi sau buni sau să vă judece. Imaginați-vă că v-aș fi judecat conform istoriei israeliților – M-ați mai fi urmat așa cum o faceți azi? Știți cât de dificili sunteți? Dacă nu s-ar fi spus niciun cuvânt în această etapă, atunci finalizarea lucrării de cucerire ar fi fost imposibilă. Pentru că nu am venit să fim țintuit pe cruce, trebuie să rostesc cuvinte diferite de cele din Biblie, ca să vă pot cuceri. Lucrarea făcută de Isus a fost doar o etapă mai înaltă decât Vechiul Testament; a fost folosită pentru a începe o epocă și a conduce acea epocă. De ce a spus El: „Să nu credeți că am venit să stric Legea, ci să împlinesc Legea”? Cu toate acestea, în lucrarea Sa au existat multe lucruri care se deosebeau de legile practice și de poruncile urmate de israeliții Vechiului Testament, căci El nu a venit să se supună legii, ci să o împlinească. Procesul de împlinire a ei a inclus multe lucruri practice: lucrarea Sa a fost mai practică și mai reală și, în plus, a fost mai vie, și nu a fost o aderare oarbă la reguli. Israelii nu respectau Sabatul? Când a venit Isus, El nu a ținut Sabatul, căci El a spus că Fiul omului era Domnul Sabatului, și când Domnul Sabatului va veni, El va face cum va dori. El venise să împlinească legile din Vechiul Testament și să schimbe legile. Tot

ceea ce se face astăzi se bazează pe prezent, dar se sprijină totuși pe temelia lucrării lui Iahve în Epoca Legii, și nu depășește această sferă. Să aveți grijă cum vorbiți și să nu comiteți adulter, de exemplu – nu sunt acestea legile Vechiului Testament? Astăzi, ceea ce vi se cere nu se limitează doar la cele Zece Porunci, ci sunt porunci și legi de un ordin mai înalt decât cele care au fost înainte. Totuși, aceasta nu înseamnă că ceea ce a venit înainte a fost desființat, pentru că fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este îndeplinită pe temelia etapei anterioare. Cât despre lucrarea pe care Iahve a făcut-o atunci în Israel, cum ar fi să le ceară oamenilor să aducă jertfe, să-și cinstească părinții, să nu se închine la idoli, să nu îi agreseze sau să îi blesteme pe alții, să nu comită adulter, să nu fumeze sau să bea, să nu mănânce lucruri fără viață și să nu bea sânge – nu alcătuiește lucrul acesta fundamentul practicii voastre chiar și astăzi? Pe temelia trecutului a fost realizată lucrarea până în ziua de azi. Deși legile trecutului nu mai sunt menționate și noi cerințe s-au făcut pentru tine, departe de a fi abolite, acestea au fost, în schimb, înălțate. A spune că au fost abolite înseamnă că epoca anterioară este depășită, deși există unele porunci pe care trebuie să le respecti toată eternitatea. Poruncile din trecut au fost deja puse în practică, au devenit deja parte din ființa omului și nu este nevoie să se pună un accent special pe astfel de porunci precum: „Nu fuma” și „Nu bea” și așa mai departe. Pe această bază, poruncile noi sunt stabilite în funcție de nevoile voastre de astăzi, în funcție de statura voastră și de lucrarea de astăzi. Stabilirea de porunci pentru noua epocă nu înseamnă abolirea poruncilor din epoca de dinainte, ci ridicarea lor mai sus pe această temelie, pentru a face acțiunile omului complete și mai în concordanță cu realitatea. Dacă astăzi ați fi obligați doar să urmați poruncile și să respectați legile Vechiului Testament, la fel ca israeliții și, chiar dacă vi s-ar fi cerut să memorați legile stabilite de Iahve, nu ar exista nicio posibilitate de a vă putea schimba. Dacă ar fi doar să respectați acele câteva porunci limitate sau să memorați nenumărate legi, vechea voastră fire ar rămâne adânc înrădăcinată și nu ar exista nicio modalitate de a o stârpi. Astfel ați deveni din ce în ce mai depravați și niciunul dintre voi nu ar deveni ascultător. Cu alte cuvinte, câteva porunci simple sau nenumărate legi sunt incapabile să vă ajute să cunoașteți faptele lui Iahve. Nu sunteți la fel ca israeliții: urmând legile și memorând poruncile, ei au fost capabili să asiste la faptele lui Iahve și să-și ofere devotamentul numai Lui. Dar voi nu puteți să faceți acest lucru și câteva porunci ale epocii Vechiului Testament nu numai că nu vă pot face să vă dăruiti inima sau să vă protejeze, ci vă va face în schimb slabi și vă va face să vă prăbușiți în Hades. Căci lucrarea Mea este lucrarea de cucerire și se adresează neascultării voastre și firii voastre vechi. Cuvintele blânde ale lui Iahve și ale lui Isus sunt departe de cuvintele dure ale judecății de astăzi. Fără cuvinte atât de aspre, ar fi imposibil să vă cuceresc pe voi „experții”, care ați fost neascultători de mii de ani. Legile Vechiului Testament și-au pierdut puterea asupra voastră cu mult timp în urmă, iar judecata de astăzi este mult mai cumplită decât vechile legi. Cel mai potrivit lucru pentru voi este judecata, și nu restricțiile mărunte ale legilor, pentru că voi nu sunteți omenirea primelor începuturi, ci o omenire care a fost coruptă

timp de mii de ani. Ceea ce trebuie să îndeplinească acum omul este în conformitate cu starea reală a omului astăzi, în funcție de calibrul și de statura actuală a omului de astăzi, și asta nu necesită ca tu să urmezi reguli. Aceasta este pentru ca schimbările să se poată realiza în vechea ta fire și pentru ca tu să te poți descotorosi de noțiunile tale. Crezi că poruncile sunt reguli? Acestea sunt, se poate spune, cerințele normale ale omului. Nu sunt reguli pe care trebuie să le urmezi. Să luăm interzicerea fumatului, de exemplu – este aceasta o regulă? Nu este o regulă! Este cerută de umanitatea normală; nu este o regulă, ci ceva stipulat pentru întreaga omenire. Astăzi, cele circa douăsprezece porunci care au fost stabilite nu sunt nici ele reguli; sunt ceea ce este necesar pentru a obține umanitatea normală. Oamenii nu aveau și nu cunoșteau asemenea lucruri în trecut, și astfel li se cere oamenilor să le obțină astăzi, iar astfel de lucruri nu sunt considerate reguli. Legile nu sunt același lucru ca regulile. Regulile despre care vorbesc se referă la ceremonii, formalități sau practici deviate și eronate ale omului; sunt regulamente care nu sunt de niciun ajutor omului, nu îi aduc niciun beneficiu, formează un curs de acțiune care nu are niciun înțeles. Acesta este simbolul regulilor, iar astfel de reguli trebuie să fie înlăturate, pentru că nu oferă niciun beneficiu omului. Ceea ce este în beneficiul omului este ceea ce trebuie pus în practică.

Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)

Evangelhia pocăinței a fost propovăduită în Epoca Harului și, dacă omul credea, atunci el era mântuit. Astăzi, în loc de mântuire, se vorbește doar despre cucerire și desăvârșire. Nu se mai spune că, dacă o persoană crede, întreaga sa familie va fi binecuvântată sau că, odată mântuită, e mântuită pentru totdeauna. Astăzi, nimeni nu rostește aceste cuvinte și astfel de lucruri sunt depășite. La acea vreme, lucrarea lui Isus era lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri. Păcatele tuturor care credeau în El erau iertate; dacă tu credeai în El, El te răscumpăra; dacă tu credeai în El, nu mai aparțineai păcatului, erai iertat de păcatele tale. Aceasta este ceea ce însemna să fii mântuit și să fii îndreptat prin credință. Totuși, în cei ce credeau, rămânea acel ceva care era răzvrătit și se opunea lui Dumnezeu și acela încă trebuia să fie îndepărtat încet. Mântuirea nu însemna că omul fusese complet câștigat de Isus, ci că omul nu mai era al păcatului, că i se iertaseră păcatele: de credeai, nu aveai să mai aparții vreodată păcatului. La acea vreme, Isus a făcut multe lucrări care erau dincolo de înțelegerea ucenicilor Lui și a spus multe lucruri pe care oamenii nu le-au înțeles. Aceasta deoarece, în acel moment, El nu a oferit nicio explicație. Astfel, la câțiva ani după ce El a plecat, Matei a creat o genealogie pentru Isus și alții, de asemenea, au făcut lucrări care reprezentau voia omului. Isus nu a venit să-l desăvârșească și să-l câștige pe om, ci să facă o etapă a lucrării: să dea naștere Evangheliei Împărăției cerurilor și să desăvârșească lucrarea răstignirii. Și, astfel, odată ce Isus a fost răstignit, lucrarea Sa s-a încheiat pe deplin. Dar,

În etapa actuală – lucrarea de cucerire – trebuie rostite mai multe cuvinte, trebuie făcute mai multe lucrări și trebuie să existe multe procese. La fel trebuie dezvăluite și tainele lucrării lui Isus și ale lui Iahve, astfel încât toți oamenii să poată avea înțelegere și claritate în credința lor, căci aceasta este lucrarea zilelor de pe urmă, iar zilele de pe urmă reprezintă sfârșitul lucrării lui Dumnezeu, momentul încheierii lucrării. Această etapă a lucrării te va lămuri în privința legii lui Iahve și a răscumpărării lui Isus și, în primul rând, o va face astfel încât să poți înțelege întreaga lucrare a lui Dumnezeu, planul Lui de gestionare de șase mii de ani și să apreciezi întreaga semnificație și esență a acestui plan, precum și să înțelegi scopul întregii lucrări săvârșite de Isus și cuvintele pe care El le-a rostit și chiar și credința și adorația ta oarbă față de Biblie. Toate acestea îți vor permite să înțelegi în detaliu. Vei ajunge să înțelegi atât lucrarea săvârșită de Isus, cât și lucrarea lui Dumnezeu din prezent; vei înțelege și vei vedea întregul adevăr, viața și calea. În cadrul etapei lucrării făcute de Isus, de ce a plecat Isus fără a face lucrarea de încheiere? Deoarece etapa lucrării lui Isus nu era lucrarea de încheiere. Când El a fost răstignit, cuvintele Lui au ajuns, de asemenea, la final; după răstignirea Lui, lucrarea Lui s-a încheiat pe deplin. Etapa actuală este diferită: doar după ce cuvintele vor fi rostite până la final și întreaga lucrare a lui Dumnezeu va fi finalizată se va fi terminat lucrarea Lui. În timpul etapei lucrării lui Isus, multe cuvinte au rămas nespuse, sau care nu au fost formulate clar pe deplin. Totuși, lui Isus nu i-a pasat de ce a spus sau nu a spus, căci slujirea Lui nu a fost o slujire a cuvintelor și, astfel, după ce a fost răstignit, El a plecat. Acea etapă a lucrării s-a făcut în principal pentru răstignire și este diferită de etapa actuală. Scopul principal al acestei etape actuale de lucru este împlinirea, clarificarea și încheierea întregii lucrări. Dacă cuvintele nu sunt rostite până la final, această lucrare nu va putea fi încheiată căci, în această etapă a lucrării, întreaga lucrare este finalizată și realizată folosind cuvinte. La acea vreme, o mare parte din lucrarea lui Isus a fost de neînțeles pentru om. El a plecat în tăcere și, astăzi, încă există mulți care nu îi înțeleg cuvintele, a căror înțelegere este greșită, dar pe care totuși ei o cred corectă, și oameni care nu știu că greșesc. Ultima etapă va finaliza pe deplin lucrarea lui Dumnezeu și va oferi încheierea acesteia. Toți vor ajunge să înțeleagă și să cunoască planul de gestionare al lui Dumnezeu. Noțiunile omului, intențiile sale, înțelegerea sa greșită și absurdă, noțiunile sale față de lucrarea lui Iahve și Isus, părerile sale despre neamuri, alte abateri și greșelile sale vor fi corectate. Iar omul va înțelege toate căile drepte ale vieții și toată lucrarea făcută de Dumnezeu și întreg adevărul. Când aceea se va întâmpla, această etapă a lucrării se va termina. Lucrarea lui Iahve a fost facerea lumii, a fost începutul; această etapă a lucrării este finalul lucrării și încheierea. La început, lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită printre cei aleși ai Israelului și a reprezentat începutul unei noi epoci în cel mai sfânt dintre toate locurile. Ultima etapă a lucrării este îndeplinită în cea mai necurată dintre țări, pentru a judeca lumea și pentru a încheia epoca. În prima etapă, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută în cel mai strălucitor dintre locuri, iar ultima etapă este îndeplinită în cel mai întunecat dintre toate locurile, iar

acest întuneric va fi izgonit, lumina va fi adusă, iar toți oamenii vor fi cucerți. După ce vor fi cucerți oamenii din cel mai necurat și întunecat loc dintre toate și după ce întreaga populație va recunoaște că există un Dumnezeu, care este adevăratul Dumnezeu și fiecare persoană a fost convinsă pe deplin, atunci acest fapt va fi folosit pentru a îndeplini lucrarea de cucerire dintr-un capăt în celălalt al întregului univers. Această etapă a lucrării este simbolică: odată ce lucrarea acestei epoci se va încheia, lucrarea de gestionare de șase mii de ani va ajunge pe deplin la final. Odată ce aceia din cel mai întunecat dintre toate locurile vor fi cucerți, se înțelege de la sine că va fi la fel peste tot. Astfel, doar lucrarea de cucerire din China are un simbolism semnificativ. China întrupează toate forțele întunericului, iar oamenii din China îi reprezintă pe toți cei care aparțin trupului, Satanei din carne și oase. Poporul chinez este cel care a fost cel mai mult corupt de marele balaur roșu, care se opune cel mai puternic lui Dumnezeu, a cărui umanitate este cea mai josnică și necurată și, astfel, reprezintă arhetipul întregii omeniri corupte. Aceasta nu înseamnă că alte țări nu au probleme deloc; noțiunile omului sunt toate la fel și, deși oamenii acestor țări pot avea o bună valoare, dacă nu îl cunosc pe Dumnezeu, atunci înseamnă că l se opun Lui. De ce evreii l s-au opus și, de asemenea, l-au sfidat pe Dumnezeu? De ce l s-au opus și fariseii? De ce l-a trădat Iuda pe Isus? La acea vreme, mulți dintre ucenici nu îl cunoșteau pe Isus. De ce, după ce Isus a fost răstignit și a înviat, oamenii tot nu credeau în El? Nu este la fel neascultarea oamenilor? Doar că oamenii din China sunt dați ca exemplu și când ei vor fi cucerți, vor deveni modele și specimene și vor servi ca referințe pentru alții. De ce am spus întotdeauna că voi sunteți accesorii ale planului Meu de gestionare? În poporul chinez corupția, impuritatea, nedreptatea, opoziția și răzvrătirea se manifestă cel mai pe deplin și sunt dezvăluite în toate diferitele lor forme. Pe de o parte, ei sunt de un calibru slab și, pe de altă parte, viețile și mentalitatea lor sunt înapoiate, iar obiceiurile lor, mediul social, originea familiei – toate sunt cele mai înapoiate și slabe. Statutul lor, de asemenea, este umil. Lucrarea din acest loc este simbolică și, după ce această lucrare de testare va fi îndeplinită în întregime, lucrarea ulterioară a lui Dumnezeu va fi mult mai ușoară. Dacă poate fi finalizată această etapă a lucrării, atunci lucrarea ulterioară e de la sine înțeleasă. Odată ce această etapă a lucrării va fi îndeplinită, marele succes va fi complet realizat, iar lucrarea de cucerire din întregul univers va ajunge la o încheiere totală. De fapt, odată ce lucrarea printre voi va avea succes, aceasta va fi echivalentul succesului pretutindeni în întreg universul. Aceasta este semnificația motivului pentru care vă fac să fiți un model și specimen. Răzvrătirea, opoziția, necurătenia, nedreptatea – toate se găsesc în acești oameni și în ei este reprezentată toată răzvrătirea omenirii. Ei sunt cu adevărat ceva de groază. Astfel, ei sunt considerați drept întruchiparea cuceririi și, odată ce vor fi cucerți, ei vor deveni în mod natural specimene și modele pentru alții. Nimic nu a fost mai simbolic decât prima etapă îndeplinită în Israel: israeliții erau cel mai sfânt și mai puțin corupt dintre toate popoarele și, astfel, răsăritul noii epoci în acest ținut a avut cea mai mare importanță. Se poate spune că strămoșii omenirii au venit din Israel și că

Israel a fost locul nașterii lucrării lui Dumnezeu. La început, acești oameni au fost cei mai sfinți și toți l se închinau lui Iahve, iar lucrarea lui Dumnezeu în ei a putut să dea cele mai bune rezultate. Toată Biblia consemnează lucrarea a două epoci: una a fost lucrarea Epocii Legii și una a fost lucrarea Epocii Harului. Vechiul Testament consemnează cuvintele lui Iahve către israeliți și lucrarea Lui în Israel; Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus în Iudeea. Dar de ce Biblia nu conține niciun nume chinezesc? Deoarece primele două părți ale lucrării lui Dumnezeu s-au desfășurat în Israel, deoarece oamenii din Israel erau cei aleși – ceea ce înseamnă că au fost primii care au acceptat lucrarea lui Iahve. Ei erau cel mai puțin corupți din întreaga omenire și, la început, au fost înclinați să Îl admire pe Dumnezeu și să l se închine. Ei ascultau cuvintele lui Iahve și întotdeauna slujeau în templu și purtau veșminte sau coroane preoțești. Ei au fost poporul care l s-a închinat cel mai devreme lui Dumnezeu și cel mai timpuriu obiect al lucrării Sale. Acești oameni au fost speciemenle și modelele pentru întreaga omenire. Ei erau speciemenle și modele ale sfințeniei, ale oamenilor drepți. Oameni precum Iov, Avram, Lot sau Petru sau Timotei – ei erau cu toții israeliți și cele mai sfinte exemple și modele. Israel a fost țara care l s-a închinat cel mai devreme lui Dumnezeu și de aici au provenit mai mulți oameni drepți decât de oriunde altundeva. Dumnezeu a lucrat în ei pentru a putea să gestioneze mai bine omenirea dintr-un capăt în celălalt al ținutului pe viitor. Reușitele și faptele lor drepte în închinarea la Iahve au fost consemnate astfel încât ei să poată sluji ca exemple și modele pentru oamenii din afara Israelului în timpul Epocii Harului, iar acțiunile lor au susținut câteva mii de ani de lucrare, chiar până astăzi.

După întemeierea lumii, prima etapă a lucrării lui Dumnezeu s-a desfășurat în Israel și, astfel, Israel a fost locul nașterii lucrării lui Dumnezeu pe pământ și baza lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Sfera lucrării lui Isus acoperea întreaga Iudee. În timpul lucrării Sale, foarte puțini dintre aceia din afara Iudeei știau despre aceasta, căci El nu a făcut nicio lucrare în afara Iudeei. Astăzi, lucrarea lui Dumnezeu a fost adusă în China și se desfășoară doar în cadrul acestei sfere. În timpul acestei etape, nicio lucrare nu este începută în afara Chinei; răspândirea ei dincolo de China este o lucrare care va avea loc mai târziu. Această etapă a lucrării continuă după etapa lucrării lui Isus. Isus a făcut lucrarea de răscumpărare, iar această etapă este lucrarea care urmează acelei lucrări; lucrarea de răscumpărare a fost finalizată și, în această etapă, nu este nevoie de concepția Duhului Sfânt deoarece această etapă a lucrării este diferită față de ultima etapă și, în plus, deoarece China este diferită de Israel. Isus a săvârșit o etapă a lucrării de răscumpărare. Omul L-a privit pe Isus și, nu la mult timp după aceea, lucrarea Sa a început să se răspândească la neamuri. Astăzi, există mulți care cred în Dumnezeu în America, în Regatul Unit și Rusia, deci de ce în China există mai puțini oameni care cred? Deoarece China este cea mai închisă națiune. Astfel, China a fost ultima care a acceptat calea lui Dumnezeu și chiar și acum au trecut mai puțin de o sută de ani de când a acceptat-o – mult mai târziu decât America și Regatul Unit. Ultima etapă a lucrării

lui Dumnezeu se desfășoară pe teritoriul Chinei pentru a finaliza lucrarea Sa și pentru ca toată lucrarea Sa să poată fi realizată. Toți oamenii din Israel Îi spuneau Iahve Domnului lor. La acea vreme, ei Îl considerau capul familiei lor și întregul Israel a devenit o mare familie în care toți oamenii I se închinau Domnului lor Iahve. Duhul lui Iahve le-a apărut deseori și El le-a vorbit și Și-a făcut auzită vocea în fața lor și a folosit un stâlp de nori și sunet pentru a le călăuzi viețile. La acea vreme, Duhul Și-a oferit călăuzirea în Israel în mod direct, vorbind și făcându-Și auzită vocea în prezența oamenilor, iar ei au privit norii și au auzit bubuiturile tunetului și, în acest mod, El le-a îndrumat viețile timp de câteva mii de ani. Astfel, doar poporul lui Israel I s-a închinat lui Iahve mereu. Ei cred că Iahve este Dumnezeuul lor și că El nu este Dumnezeuul neamurilor. Acest lucru nu este surprinzător: Iahve, până la urmă, lucrase printre ei timp de aproape patru mii de ani. Pe teritoriul Chinei, după mii de ani de moțăială letargică, abia acum au ajuns neînfrânații să cunoască faptul că cerurile și pământul și toate lucrurile nu s-au format în mod natural, ci au fost făcute de Creator. Deoarece această evanghelie a venit din afară, acele minți medievale, reacționare, consideră că toți cei care o acceptă sunt perfizi, că sunt lașii care l-au trădat pe Buddha, strămoșul lor. În plus, multe dintre aceste minți medievale întreabă: „Cum poate poporul chinez să creadă în Dumnezeuul străinilor? Nu își trădează ei strămoșii? Nu fac ei rău?” Astăzi, oamenii au uitat demult că Iahve e Dumnezeuul lor. Ei l-au împins demult pe Creator undeva în străfundul minții lor și, în schimb, cred în evoluție, ceea ce înseamnă că omul a evoluat din maimuțe și că lumea naturală a apărut în mod firesc. Toată hrana bună de care se bucură omenirea este oferită de natură, există o ordine în viața și moartea omului și nu există un Dumnezeu care stăpânește peste toate. În plus, există mulți atei care cred că stăpânirea lui Dumnezeu peste tot este o superstiție și că nu este un fapt științific. Dar poate știința să înlocuiască lucrarea lui Dumnezeu? Poate știința să stăpânească omenirea? Propovăduirea evangheliei într-o țară condusă de ateism nu este o sarcină ușoară și implică mari obstacole. Nu există astăzi mulți care I se opun lui Dumnezeu astfel?

Când Isus a venit să-Și facă lucrarea, mulți oameni au comparat-o cu lucrarea lui Iahve și, găsindu-le contradictorii, l-au răstignit pe Isus. De ce nu au găsit asemănări între lucrările Lor? Parțial, acest lucru s-a întâmplat deoarece Isus a făcut o nouă lucrare și, pentru că, înainte ca Isus să Își înceapă lucrarea, nimeni nu Îi scrisese genealogia. Ar fi fost bine dacă ar fi făcut-o cineva – atunci cine l-ar fi răstignit pe Isus? Dacă Matei ar fi scris genealogia lui Isus cu câțiva zeci de ani mai devreme, atunci Isus nu ar fi fost persecutat atât de mult. Nu este așa? De îndată ce oamenii ar fi citit genealogia lui Isus – că El era fiul lui Avram și progenitura lui David – atunci ei ar fi încetat să-l mai persecute. Nu e păcat că genealogia Sa a fost scrisă prea târziu? Și ce păcat este că Biblia consemnează doar două etape ale lucrării lui Dumnezeu: o etapă care a fost lucrarea Epocii Legii și una care a fost lucrarea Epocii Harului; o etapă care a fost lucrarea lui Iahve și una care a fost lucrarea lui Isus. Ce mult mai bine ar fi fost dacă un mare profet ar fi prevestit lucrarea de astăzi. Ar fi existat o secțiune în plus a

Bibliei intitulată „Lucrarea zilelor de pe urmă” – nu ar fi fost mult mai bine? De ce trebuie omul să fie supus atâtor greutăți astăzi? Ați avut parte de atât de multe dificultăți! Dacă cineva merită să fie urât, aceia sunt Isaia și Daniel pentru că nu au prevestit lucrarea zilelor de pe urmă și, dacă e să dăm vina pe cineva, apostolii din Noul Testament sunt cei care nu au prezentat mai devreme genealogia celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu. Ce păcat! Trebuie să căutați peste tot dovezi și, chiar și după ce găsiți fragmente ale unor mici cuvinte, tot nu puteți spune dacă sunt într-adevăr o dovadă. Ce stânjenitor! De ce este Dumnezeu atât de tainic în lucrarea Sa? Astăzi, mulți oameni mai au încă de găsit dovezi concludente, dar nu pot însă să le nege. Deci ce ar trebui să facă? Ei nu pot să-L urmeze cu hotărâre pe Dumnezeu și nici nu pot să meargă înainte cu asemenea dubii. Și, astfel, mulți „învățați isteți și talentați” adoptă o atitudine de „încearcă și vezi” atunci când Îl urmează pe Dumnezeu. E prea mare bătaia de cap! Nu ar fi fost lucrurile mult mai ușoare dacă Matei, Marcu, Luca și Ioan ar fi putut să prevadă viitorul? Ar fi fost mai bine dacă Ioan ar fi contemplat adevărul interior al vieții în împărăție – ce păcat că el a văzut doar viziuni și nu a văzut lucrarea adevărată, materială de pe pământ. E așa păcat! Ce e în neregulă cu Dumnezeu? De ce, după ce lucrarea Sa a mers așa de bine în Israel, a venit acum în China și de ce a trebuit să Se întrupeze, să lucreze și să trăiască personal printre oameni? Lui Dumnezeu nu Îi pasă deloc de oameni! Nu numai că nu le-a spus oamenilor dinainte, dar Și-a adus deodată mustrarea și judecata. Chiar nu are niciun sens! Prima dată când Dumnezeu S-a întrupat, El a suferit multe greutăți ca rezultat al faptului că nu i-a spus omului dinainte despre tot adevărul lăuntric. Cu siguranță nu avea cum să fi uitat, nu-i așa? Și, așadar, de ce tot nu Îi spune omului de data aceasta? Ce ghinion că astăzi există doar șaiszeci și șase de cărți în Biblie. Mai trebuie să existe una singură care să prevestească lucrarea zilelor de pe urmă! Nu crezi? Nici măcar Iahve, Isaia și David nu au menționat lucrarea de astăzi. Ei au fost și mai îndepărtați de prezent, separați în timp de mai bine de patru mii de ani. Nici Isus nu a prevestit pe deplin lucrarea de astăzi, vorbind doar puțin despre aceasta, și omul încă nu găsește dovezi suficiente. Dacă ar fi să compari lucrarea de astăzi cu cea dinainte, cum pot cele două să se compare una cu cealaltă? Etapa lucrării lui Iahve viza Israelul, deci dacă ar fi să compari lucrarea de astăzi cu aceasta, va exista o deosebire și mai mare; cele două pur și simplu nu pot fi comparate. Tu nici nu ești din Israel, nici evreu; calibrul tău și tot ce ține de tine este slab – cum te poți compara cu ei? Este acest lucru posibil? Află că astăzi este Epoca Împărăției și este diferită de Epoca Legii și de Epoca Harului. Oricum, nu încerca să aplici o formulă; Dumnezeu nu poate fi găsit în nicio astfel de formulă.

Cum a trăit Isus în timpul celor 29 de ani după nașterea Lui? Biblia nu amintește nimic despre copilăria și tinerețea Lui; știi cum au fost acestea? E posibil ca El să nu fi avut copilărie sau tinerețe și să fi avut deja 30 de ani când S-a născut? Știi prea puțin, deci nu fi așa de nepăsător când îți exprimi opiniile. Nu îți aduce niciun folos! Biblia consemnează doar că înainte de a 30-a aniversare a lui Isus, El a fost botezat și a fost

condus de Duhul Sfânt în pustietate pentru a fi supus ispitirii diavolului. Iar cele Patru Evanghelii consemnează cei trei ani și jumătate ai Săi de lucru. Nu se menționează nimic despre copilăria și tinerețea Sa, dar aceasta nu dovedește faptul că El nu a avut copilărie și tinerețe; doar că, la început, El nu a făcut nicio lucrare și a fost o persoană normală. Ai putea spune atunci, că Isus a trăit 33 de ani fără tinerețe sau copilărie? Ar fi putut El deodată să ajungă la vârsta de 33 de ani și jumătate? Tot ceea ce crede omul despre El este supranatural și nerealist. Nu există îndoială că Dumnezeu întrupat are o umanitate obișnuită și normală, dar când El Își îndeplinește lucrarea, aceasta are legătură directă cu umanitatea Lui incompletă și deplină Sa divinitate. Din cauza aceasta oamenii au dubii în privința lucrării de astăzi și chiar a lucrării lui Isus. Deși lucrarea lui Dumnezeu diferă în cele două dăți când El s-a întrupat, esența Sa nu este diferită. Desigur, dacă citești însemnările celor Patru Evanghelii, diferențele sunt mari. Cum poți să te întorci la viața lui Isus în timpul copilăriei și tinereții Sale? Cum poți să înțelegi umanitatea normală a lui Isus? Poate înțelegi bine umanitatea Dumnezeului de astăzi, totuși nu ai nicio idee despre umanitatea lui Isus și cu atât mai puțin o înțelegi. Dacă nu ar fi fost însemnată de Matei, nu ai fi avut nicio bănuială despre umanitatea lui Isus. Poate că atunci când îți spun despre poveștile lui Isus din timpul vieții Sale și adevărurile lăuntrice ale copilăriei și tinereții lui Isus, vei da din cap și vei spune „Nu! El nu ar fi putut fi așa. El nu poate avea slăbiciuni, cu atât mai puțin nu are umanitate!” Chiar vei țipa și striga. Ai noțiuni despre Mine deoarece nu Îl înțelegi pe Isus. Crezi că Isus este prea divin și nu are nimic omenesc. Dar faptele sunt tot fapte. Nimeni nu dorește să vorbească pentru a sfida adevărul faptelor, căci atunci când Eu vorbesc o fac în legătură cu adevărul; nu este speculație, nici profeție. Află că Dumnezeu Se poate ridica la mari înălțimi și că, în plus, El Se poate ascunde la mari adâncimi. El nu este ceva ce inventezi în mintea ta – El este Dumnezeuul tuturor făpturilor, și nu un Dumnezeu personal, conceput de o anumită persoană.

Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)

Prima dată Dumnezeu S-a făcut trup prin concepția Duhului Sfânt și acest fapt a fost relevant pentru lucrarea pe care intenționa El să o facă. Epoca Harului a început cu numele lui Isus. Când Isus a început să Își desfășoare lucrarea de slujire, Duhul Sfânt a început să mărturisească numele lui Isus, iar de numele Iahve nu s-a mai vorbit; în schimb, Duhul Sfânt a preluat noua lucrare în principal sub numele de Isus. Mărturia acelor care credeau în El s-a născut pentru Isus Hristos, iar lucrarea pe care ei au făcut-o a fost, de asemenea, pentru Isus Hristos. Încheierea Epocii Legii a Vechiului Testament a însemnat că lucrarea condusă în principal sub numele de Iahve ajunsese la final. Din acest moment, numele lui Dumnezeu nu a mai fost Iahve; în schimb, a fost numit Isus și, de aici înainte, Duhul Sfânt a început lucrarea în principal sub numele de

Isus. Deci, oamenii care încă mănâncă și beau astăzi cuvintele lui Iahve și încă fac totul conform lucrării Epocii Legii – nu te conformezi tu orbește unor reguli? Nu ești tu blocat în trecut? Știți acum că zilele de pe urmă au sosit. Este posibil ca atunci când vine Isus să fie El încă numit Isus? Iahve i-a spus poporului lui Israel că va veni un Mesia și, totuși, când a venit, El nu a fost numit Mesia, ci Isus. Isus a spus că El va veni din nou și că va sosi la fel cum a plecat. Acestea au fost cuvintele lui Isus, dar ai văzut modul în care Isus a plecat? Isus a plecat stând pe un nor alb, dar este posibil ca El să revină personal printre oameni pe un nor alb? Dacă ar fi așa, nu ar fi El încă numit Isus? Când Isus vine din nou, epoca se va fi schimbat deja, deci cum ar putea El să fie numit în continuare Isus? Este posibil ca Dumnezeu să poată fi cunoscut doar sub numele de Isus? Nu poate fi El numit cu un nou nume într-o nouă epocă? Poate imaginea unei singure persoane și un anumit nume să Îl reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? În fiecare epocă, Dumnezeu face o lucrare nouă și este numit cu un nou nume; cum ar putea El să facă aceeași lucrare în epoci diferite? Cum ar putea El să Se agațe de ceea ce este vechi? Numele lui Isus a fost luat pentru lucrarea de răscumpărare, deci ar mai fi El cunoscut sub același nume când Se întoarce în zilele de pe urmă? Ar mai face El lucrarea de răscumpărare? De ce Iahve și Isus sunt unul și, totuși, sunt cunoscuți sub nume diferite în epoci diferite? Nu este deoarece epocile lucrării Lor sunt diferite? Ar putea un unic nume să-L reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? Acestea fiind spuse, Dumnezeu trebuie numit cu un nume diferit într-o epocă diferită, iar El trebuie să utilizeze numele pentru a schimba epoca și pentru a o reprezenta. Pentru că niciun nume nu poate să-L reprezinte complet pe Dumnezeu Însuși și fiecare nume este capabil doar să reprezinte aspectul temporal al firii lui Dumnezeu într-o anumită epocă; tot ceea ce trebuie să facă este să Îl reprezinte lucrarea. De aceea, Dumnezeu poate alege orice nume care se potrivește firii Sale pentru a reprezenta întreaga epocă. Indiferent dacă este epoca lui Iahve sau epoca lui Isus, fiecare epocă este reprezentată de un nume. La sfârșitul Epocii Harului, epoca finală a sosit, iar Isus a venit deja. Cum ar putea El să fie numit în continuare Isus? Cum ar putea El încă să ia forma lui Isus printre oameni? Ai uitat că Isus nu era decât imaginea unui nazarinean? Ai uitat că Isus a fost doar Răscumpărătorul omenirii? Cum ar putea El să preia lucrarea cuceririi și desăvârșirii omului în zilele de pe urmă? Isus a plecat stând pe un nor alb – acesta este un lucru sigur – dar cum ar putea El să Se întoarcă pe un nor alb printre oameni și să fie numit în continuare Isus? Dacă El ar sosi într-adevăr pe un nor, cum ar putea omul să nu Îl recunoască? Nu L-ar recunoaște oamenii din întreaga lume? În acel caz, nu ar fi Isus Însuși Dumnezeu? În acel caz, imaginea lui Dumnezeu ar fi înfățișarea unui evreu și, în plus, ar fi aceeași pentru totdeauna. Isus a spus că El va sosi precum plecase, dar știi adevărata semnificație a cuvintelor Sale? Se poate ca El să îi fi spus acestui grup al vostru? Tot ce știi este că El va sosi precum a plecat, stând pe un nor, dar știi exact cum Dumnezeu Însuși Își face lucrarea? Dacă ai fi cu adevărat în stare să vezi, atunci cum pot fi explicate cuvintele pe care le-a rostit Isus? El a spus: „Când Fiul Omului va veni în

zilele de pe urmă, El Însuși nu va ști, îngerii nu vor ști, mesagerii din cer nu vor ști și întreaga omenire nu va ști. Doar Tatăl va ști, adică, doar Duhul va ști”. Nici măcar Fiul Omului Însuși nu știe, totuși, tu ești capabil să vezi și să știi? Dacă ai fi fost capabil să știi și să vezi cu proprii tăi ochi, nu ar fi fost aceste cuvinte rostite în van? Și ce a spus Isus la acea vreme? „Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl. Așa cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului. [...] Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” Când vine acea zi, Fiul Omului Însuși nu o va ști. Fiul Omului se referă la trupul întrupat al lui Dumnezeu, o persoană normală și obișnuită. Nici chiar Însuși Fiul Omului nu știe, deci cum ai putea tu să știi? Isus a spus că El va sosi precum plecase. Nici chiar El Însuși nu știe când sosește, deci poate El să te anunțe dinainte? Ești în stare să Îi vezi sosirea? Nu este aceea o glumă? De fiecare dată când vine Dumnezeu pe pământ, El Își schimbă numele, genul, imaginea și lucrarea; El nu Își repetă lucrarea. El este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi. Când El a venit înainte, a fost numit Isus; poate El, de data aceasta, când vine din nou, să fie numit în continuare Isus? Când El a venit înainte, era bărbat; poate El să fie bărbat din nou de data aceasta? Lucrarea Sa, când El a venit în timpul Epocii Harului, a fost de a fi răstignit; când vine din nou, poate El să răscumpere în continuare omenirea din păcat? Poate fi El răstignit din nou? Nu ar însemna asta că-Și repetă lucrarea? Nu știai că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Există aceia care spun că Dumnezeu este imuabil. Este corect, dar se referă la imuabilitatea firii lui Dumnezeu și a esenței Sale. Schimbările numelui și lucrării Sale nu dovedesc faptul că esența Sa s-a schimbat; cu alte cuvinte, Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu și aceasta nu se va schimba niciodată. Dacă spui că lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci ar putea El să-Și termine planul de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani? Tu știi doar că Dumnezeu nu se schimbă niciodată, dar știi că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Dacă lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci cum ar fi putut El să conducă omenirea până în ziua de azi? Dacă Dumnezeu este imuabil, atunci cum de El a făcut deja lucrarea a două epoci? Lucrarea Sa niciodată nu încetează să meargă înainte, ceea ce înseamnă că firea Sa este dezvăluită treptat omului, și ceea ce este dezvăluit reprezintă firea Sa inerentă. La început, firea lui Dumnezeu era ascunsă de om, El niciodată nu Și-a dezvăluit în mod deschis firea către om, iar omul, pur și simplu, nu a avut cunoștințe despre El. Din această cauză, El Își folosește lucrarea pentru a dezvălui treptat firea Sa omului, dar a lucra în acest mod nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă în fiecare epocă. Nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă constant deoarece voia Sa se schimbă mereu. Mai degrabă, este faptul că, deoarece epocile lucrării Sale sunt diferite, Dumnezeu Își ia firea inerentă în ansamblul său și, pas cu pas, o dezvăluie omului, astfel încât omul să Îl poată cunoaște. Dar aceasta nu este în niciun caz dovada că Dumnezeu inițial nu are o anume fire sau că firea Lui s-a schimbat treptat odată cu trecerea epocilor – o astfel de interpretare ar fi greșită.

Dumnezeu îi dezvăluie omului firea Sa inerentă și specifică – ceea ce este El – conform trecerii epocilor; lucrarea unei singure epoci nu poate exprima întreaga fire a lui Dumnezeu. Și astfel, cuvintele „Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi” se referă la lucrarea Sa, iar cuvintele „Dumnezeu este imuabil” se referă la ceea ce Dumnezeu are și este în mod inerent. Indiferent de aceasta, tu nu poți face lucrarea de șase mii de ani să depindă de un singur punct sau să o definești prin cuvinte moarte. Astfel este prostia omului. Dumnezeu nu este atât de simplu pe cât își imaginează omul, iar lucrarea Sa nu poate zăbovi în nicio epocă. Iahve, de exemplu, nu poate întotdeauna să simbolizeze numele lui Dumnezeu; Dumnezeu poate, de asemenea, să își facă lucrarea sub numele de Isus. Acesta este un semn că lucrarea lui Dumnezeu progresează întotdeauna.

Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și El nu va deveni niciodată Satana; Satana este întotdeauna Satana și nu va deveni niciodată Dumnezeu. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, dreptatea lui Dumnezeu și măreția lui Dumnezeu nu se vor schimba niciodată. Esența Sa și ceea ce are și este El nu se vor schimba niciodată. Cât despre lucrarea Sa, totuși, aceasta întotdeauna progresează în direcția înainte, întotdeauna mergând mai profund, căci El este întotdeauna nou și niciodată vechi. În fiecare epocă, Dumnezeu își ia un nou nume, în fiecare epocă El face o lucrare nouă și în fiecare epocă El permite creațiilor Sale să vadă noua Sa voie și noua Sa fire. Dacă, într-o epocă nouă, oamenii nu văd exprimarea noii firi a lui Dumnezeu, nu L-ar răstigni ei mereu? Și făcând astfel, nu L-ar defini ei pe Dumnezeu? Dacă Dumnezeu ar veni în trup doar ca bărbat, oamenii L-ar defini ca bărbat, ca Dumnezeul bărbaților, și nu L-ar considera niciodată drept Dumnezeul femeilor. Oamenii ar considera atunci că Dumnezeu are același gen ca bărbații, că Dumnezeu este conducătorul bărbaților – dar ce s-ar întâmpla atunci cu femeile? Aceasta este o nedreptate; nu este tratament preferențial? Dacă lucrurile ar sta așa, atunci toți aceia pe care Dumnezeu i-a mântuit ar fi bărbați ca El, și nu ar fi mântuită nicio femeie. Când Dumnezeu a creat omenirea, El l-a creat pe Adam și a creat-o pe Eva. El nu l-a creat doar pe Adam, ci a făcut atât pe bărbat, cât și pe femeie după asemănarea Sa. Dumnezeu nu este doar Dumnezeul bărbaților – El este și Dumnezeul femeilor. Dumnezeu începe o nouă etapă a lucrării în zilele de pe urmă. El va dezvălui chiar mai mult din firea Lui, și nu va fi compasiunea și iubirea din timpul lui Isus. Din moment ce are o nouă lucrare de făcut, această nouă lucrare va fi însoțită de o nouă fire. Deci, dacă această lucrare ar fi făcută de Duh – dacă Dumnezeu nu devenea trup și, în schimb, Duhul vorbea direct prin intermediul tunetului, astfel încât omul nu avea niciun mod de a intra în contact cu El, ar putea omul să-l cunoască firea? Dacă ar fi doar Duhul care ar face lucrarea, atunci omul nu ar avea niciun mod de a ajunge să cunoască firea lui Dumnezeu. Oamenii pot contempla firea lui Dumnezeu cu proprii ochi doar atunci când El devine trup, când Cuvântul apare în trup și își exprimă întreaga fire prin trup. Dumnezeu realmente și cu adevărat trăiește printre oameni. El este tangibil; omul chiar poate să interacționeze cu firea Sa, să interacționeze cu ceea ce are și este

El; doar în acest mod poate omul să ajungă cu adevărat să Îl cunoască. În același timp, Dumnezeu a îndeplinit, de asemenea, lucrarea în care „Dumnezeu este Dumnezeul bărbaților și Dumnezeul femeilor” și a realizat toată lucrarea Sa în trup. El nu copiază lucrarea în cadrul niciunei epoci. Din moment ce zilele de pe urmă au sosit, El va face lucrarea pe care El o face în zilele de pe urmă și va dezvălui întreaga fire care este a Sa în zilele de pe urmă. Când se vorbește de zilele de pe urmă, aceasta se referă la o epocă separată, una în care Isus a spus că veți da cu siguranță peste dezastre și că veți întâmpina cutremure, foamete și molime care vor arăta că aceasta este o nouă epocă și că nu mai este Epoca Harului. Presupunând, așa cum spun oamenii, că Dumnezeu este mereu neschimbat, firea Sa este întotdeauna plină de iubire și milă, că El îl iubește pe om ca pe Sine Însuși și îi oferă fiecărui om mântuire și nu îl urăște niciodată pe om, ar putea lucrarea Sa să se termine vreodată? Când a venit Isus și a fost pironit pe cruce, sacrificându-Se pentru toți păcătoșii și oferindu-Se pe altar, El deja finalizase lucrarea de răscumpărare și finalizase Epoca Harului. Deci, ce sens ar avea să repete lucrarea acelei epoci în timpul zilelor de pe urmă? Să facă același lucru nu ar reprezenta o negare a lucrării lui Isus? Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut lucrarea răstignirii când El a venit în această epocă, ci ar fi rămas iubitor și plin de milă, atunci ar fi putut El să finalizeze epoca? Ar putea un Dumnezeu iubitor și plin de milă să finalizeze epoca? În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este muștrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea în mod arbitrar și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății

drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și muștrare.

Lucrarea lui Dumnezeu în toată gestionarea Sa este perfect clară: Epoca Harului este Epoca Harului, iar zilele de pe urmă sunt zilele de pe urmă. Există diferențe distincte între fiecare epocă, căci în fiecare epocă Dumnezeu face o lucrare care este reprezentativă pentru acea epocă. Pentru că lucrarea zilelor de pe urmă trebuie făcută, trebuie să existe ardere, judecată, muștrare, mânie și distrugere pentru a pune capăt epocii. Zilele de pe urmă se referă la epoca finală. În timpul epocii finale, nu va pune Dumnezeu capăt epocii? Pentru a încheia epoca, Dumnezeu trebuie să aducă muștrare și judecată cu El. Doar în acest mod poate El să aducă sfârșitul epocii. Scopul lui Isus era ca omul să poată continua să supraviețuiască, să trăiască, și ca el să poată exista într-un mod mai bun. El l-a mântuit pe om de păcat, astfel încât el să poată înceta afundarea sa în neînfrânare și să nu mai trăiască în infern și iad, și, mântuind omul de la infern și iad, Isus i-a permis să continue să trăiască. Acum, zilele de pe urmă au sosit. Dumnezeu va anihila omul și va distruge complet rasa umană, adică, El va transforma răzvrătirea omenirii. Din acest motiv, ar fi imposibil, cu firea iubitoare și plină de milă din trecut, ca Dumnezeu să încheie epoca sau să ducă la îndeplinire planul Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani. Fiecare epocă prezintă o reprezentare specială a firii lui Dumnezeu și fiecare epocă conține lucrarea care ar trebui făcută de Dumnezeu. Deci, lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși în fiecare epocă conține expresia firii Sale adevărate și, atât numele Său, cât și lucrarea pe care o face El, se schimbă împreună cu epoca – toate sunt noi. În timpul Epocii Legii, lucrarea de îndrumare a omenirii a fost făcută sub numele de Iahve, iar prima etapă a lucrării a fost inițiată pe pământ. În această etapă, lucrarea a constat în construirea templului și a altarului și utilizarea legii pentru a ghida poporul lui Israel și a lucra în mijlocul său. Prin îndrumarea poporului lui Israel, El a lansat o bază pentru lucrarea Sa pe pământ. De la această bază, El Și-a extins lucrarea dincolo de Israel, ceea ce înseamnă că, începând din Israel, El Și-a extins lucrarea în afară, astfel încât următoarele generații au ajuns să cunoască treptat faptul că Iahve era Dumnezeu și că Iahve a fost Cel care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și că Iahve a fost Cel care a făcut toate faptele. El Și-a răspândit lucrarea prin poporul lui Israel în afară, dincolo de el. Ținutul lui Israel a fost primul loc sfânt al lucrării lui Iahve pe pământ și a fost locul unde Dumnezeu a mers să

lucreze mai întâi pe pământ. Acea a fost lucrarea Epocii Legii. În timpul Epocii Harului, Isus a fost Dumnezeuul care a mântuit omul. Ceea ce El era și avea era har, iubire, milă, indulgență, răbdare, umilință, grijă și toleranță, și o mare parte din lucrarea pe care a făcut-o El a fost de dragul răscumpărării omului. Firea Sa era una plină de milă și iubire și, deoarece El era milos și iubitor, El a trebuit să fie răstignit pe cruce pentru om, pentru a arăta că Dumnezeu îl iubea pe om ca pe Sine Însuși, atât de mult încât S-a oferit pe Sine în totalitatea Sa. În timpul Epocii Harului, numele lui Dumnezeu era Isus, adică, Dumnezeu era un Dumnezeu care a mântuit omul și El era un Dumnezeu milos și iubitor. Dumnezeu era cu omul. Iubirea Sa, mila Sa și mântuirea Sa însoțeau absolut fiecare persoană. Doar prin acceptarea numelui de Isus și a prezenței Sale a putut omul să câștige pace și bucurie, să primească binecuvântarea Sa, harurile Sale vaste și numeroase și mântuirea Sa. Prin răstignirea lui Isus, toți aceia care L-au urmat au primit mântuire și li s-au iertat păcatele. În timpul Epocii Harului, Isus era numele lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, lucrarea Epocii Harului era făcută în principal sub numele de Isus. În timpul Epocii Harului, Dumnezeu era numit Isus. El a preluat o etapă de lucrare nouă dincolo de Vechiul Testament și lucrarea Sa s-a încheiat cu răstignirea. Aceasta a fost totalitatea lucrării Sale. De aceea, în timpul Epocii Legii, Iahve era numele lui Dumnezeu, iar în Epoca Harului numele lui Isus îl reprezenta pe Dumnezeu. În timpul zilelor de pe urmă, numele Său este Dumnezeu Atotputernic – Cel Atotputernic, care își folosește puterea pentru a îndruma omul, a cuceri omul și a dobândi omul, iar în cele din urmă, să finalizeze epoca. În fiecare epocă, la fiecare etapă a lucrării Sale, firea lui Dumnezeu este evidentă.

La început, îndrumarea omului în timpul Epocii Legii din Vechiul Testament a fost precum îndrumarea vieții unui copil. Omenirea de la început a fost nou-născută de Iahve; ei erau israeliții. Nu înțelegeau cum să I se închine lui Dumnezeu sau cum să trăiască pe pământ. Ceea ce înseamnă că Iahve a creat omenirea, adică El i-a creat pe Adam și pe Eva, dar El nu le-a dat abilitățile de a înțelege cum să I se închine lui Iahve sau cum să urmeze legile lui Iahve pe pământ. Fără îndrumarea directă a lui Iahve, nimeni nu putea ști asta direct, căci la început omul nu avea astfel de abilități. Omul știa doar că Iahve era Dumnezeu, dar despre cum să I se închine, ce tip de comportament ar putea fi considerat închinare față de El, cu ce fel de minte trebuia cineva să I se închine sau ce să ofere ca închinare față de El: omul chiar nu avea nicio idee. Omul știa doar cum să se bucure de ceea ce se poate bucura între toate lucrurile create de Iahve, dar cât despre ce tip de viață pe pământ era demnă de o făptură a lui Dumnezeu, omul habar nu avea. Fără cineva care să o instruiască, fără cineva care să o îndrume personal, această omenire nu ar fi dus niciodată o viață corespunzătoare omenirii, ci ar fi fost ținută prizonieră pe furiș de către Satana. Iahve a creat omenirea, adică, El a creat strămoșii omenirii, pe Eva și pe Adam, dar El nu le-a acordat mai departe intelect sau înțelepciune. Deși ei deja trăiau pe pământ, nu înțelegeau aproape nimic. Și astfel, lucrarea lui Iahve în crearea omenirii a fost doar pe jumătate terminată și era departe de a fi finalizată. El

formase doar un model al omului din lut și îi dăduse suflarea Sa, dar fără a acorda omului suficientă înclinație pentru a se închina Lui. La început, omul nu avea de gând să I se închine sau să se teamă de El. Omul știa doar cum să asculte de cuvintele Sale, dar era ignorant față de cunoașterea de bază referitoare la viața pe pământ și față de regulile normale ale vieții umane. Și astfel, deși Iahve a creat bărbatul și femeia și a încheiat proiectul de șapte zile, El nu a finalizat în niciun caz crearea omului, căci omul nu era decât o carcasă și îi lipsea realitatea de a fi uman. Omul știa doar că Iahve era Cel care a creat omenirea, dar el nu avea nici cea mai mică idee despre cum să respecte cuvintele sau legile lui Iahve. Și astfel, după ce omenirea a luat ființă, lucrarea lui Iahve era departe de a se fi terminat. El încă trebuia să îndrume pe deplin omenirea pentru a veni înaintea Lui, pentru ca ei să poată trăi pe pământ împreună și să I se închine și pentru ca ei să poată, cu îndrumarea Sa, să pășească pe calea dreaptă a unei vieți normale omenești pe pământ. Doar astfel a fost complet terminată lucrarea care fusese în principal condusă sub numele de Iahve; adică, doar astfel a fost complet încheiată lucrarea lui Iahve de creare a lumii. Și astfel, după ce a creat omenirea, El a trebuit să ghideze viața omenirii pe pământ pentru câteva mii de ani, pentru ca omenirea să poată să respecte decretul și legile Sale și să participe la toate activitățile unei vieți normale omenești pe pământ. Doar atunci a fost lucrarea lui Iahve complet terminată. El a preluat această lucrare după crearea omenirii și a continuat-o până în epoca lui Iacob, când a transformat pe cei doisprezece fii ai lui Iacob în cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Începând cu acel moment, tot poporul lui Israel a devenit rasa umană care era oficial condusă de El pe pământ, iar Israel a devenit locația specifică pe pământ unde El își făcea lucrarea. Iahve a făcut acești oameni primul grup de oameni asupra căruia El Și-a îndeplinit oficial lucrarea pe pământ și El a făcut întreg ținutul lui Israel drept punctul de origine al lucrării Sale, folosindu-i ca început al unei lucrări și mai mari, astfel încât toți oamenii născuți din El pe pământ să știe cum să I se închine și cum să trăiască pe pământ. Și astfel, faptele israeliților au devenit un exemplu de urmat de către oamenii neamurilor, și ceea ce a fost spus printre oamenii lui Israel au devenit cuvintele ascultate de oamenii neamurilor. Căci ei au fost primii care au primit legile și poruncile lui Iahve și astfel, de asemenea, ei au fost primii care au cunoscut cum să respecte căile lui Iahve. Ei au fost strămoșii rasei umane care au știut căile lui Iahve, precum și reprezentanții rasei umane aleși de Iahve. Când a sosit Epoca Harului, Iahve nu a mai îndrumat omul în acest mod. Omul păcătuiase și se predase păcatului și, astfel, El a început să salveze omul de la păcat. În acest mod, El i-a reproșat omului până ce omul a fost scăpat complet de păcat. În zilele de pe urmă, omul s-a afundat până la un asemenea nivel de neînfrânare încât lucrarea acestei etape poate fi îndeplinită doar prin judecată și muștrare. Doar în acest mod poate fi îndeplinită lucrarea. Aceasta a fost lucrarea mai multor epoci. Cu alte cuvinte, Dumnezeu Își folosește numele, lucrarea și diferitele imagini ale lui Dumnezeu ca să despartă epoca de epocă și să facă tranziția între ele; numele lui Dumnezeu și lucrarea Sa reprezintă epoca Sa și lucrarea Sa în fiecare epocă.

Presupunând că lucrarea lui Dumnezeu în fiecare epocă este întotdeauna aceeași și că El este numit întotdeauna cu același nume, cum L-ar cunoaște omul? Dumnezeu trebuie să fie numit Iahve și, în afară de un Dumnezeu numit Iahve, oricine numit cu alt nume nu este Dumnezeu. Sau Dumnezeu poate fi doar Isus și, în afară de numele de Isus, El nu poate fi numit cu niciun alt nume; în afară de Isus, Iahve nu este Dumnezeu, și nici Dumnezeu Atotputernic nu este Dumnezeu. Omul crede că este adevărat că Dumnezeu este atotputernic, dar Dumnezeu este un Dumnezeu care este cu omul și El trebuie numit Isus, căci Dumnezeu este cu omul. A face aceasta înseamnă a te conforma dogmei și a-L restrânge pe Dumnezeu la un anumit domeniu. Astfel, în fiecare epocă, lucrarea pe care o face Dumnezeu, numele cu care este El numit și imaginea pe care Și-o asumă – lucrarea pe care o face El în cadrul fiecărei etape până astăzi – acestea nu urmează un singur regulament și nu sunt supuse niciunei limitări. El este Iahve, dar El este și Isus, precum și Mesia și Dumnezeu Atotputernic. Lucrarea sa poate suferi o transformare treptată, cu schimbări corespunzătoare în numele Său. Nu doar un singur nume Îl poate reprezenta complet, ci toate numele cu care este numit El pot să-L reprezinte, iar lucrarea pe care El o face în fiecare epocă reprezintă firea Sa. Să presupunem că, atunci când sosesc zilele de pe urmă, Dumnezeul pe care Îl privești tu este tot Isus și El, în plus, stă pe un nor alb și încă are înfățișarea lui Isus, iar cuvintele pe care le rostește El sunt în continuare cuvintele lui Isus: „Ar trebui să vă iubiți vecinul ca pe voi înșivă, ar trebui să postiți și să vă rugați, să vă iubiți dușmanii precum vă prețuiți propria viață, să fiți indulgenți cu alții și să fiți răbdători și umili. Trebuie să faceți toate aceste lucruri înainte să puteți deveni ucenicii Mei. Și, făcând toate aceste lucruri, puteți intra în împărăția Mea”. Nu ar aparține aceasta lucrării din Epoca Harului? Ceea ce spune El nu ar fi calea Epocii Harului? Cum v-ați simți dacă ați auzi aceste cuvinte? Nu ați simți că aceasta este tot lucrarea lui Isus? Nu ar însemna aceasta copierea sa? Ar putea omul să se bucure de aceasta? Ați simți că lucrarea lui Dumnezeu poate rămâne doar cum este acum și că nu poate progresa mai mult. El are doar atât de multă putere și nu mai există o nouă lucrare de făcut, iar El Și-a dus puterile până la limită. Acum două mii de ani a fost Epoca Harului și, două mii de ani mai târziu, El încă propovăduiește calea Epocii Harului și încă le spune oamenilor să se căiască. Oamenii ar spune: „Dumnezeule, Tu ai doar atât de multă putere. Am crezut că Tu ești așa de înțelept și, totuși, Tu cunoști doar indulgență și ești preocupat doar de răbdare. Tu știi doar cum să-Ți iubești dușmanul și nimic mai mult”. În mintea omului, Dumnezeu ar fi pentru totdeauna așa cum era în Epoca Harului, iar omul ar crede întotdeauna că Dumnezeu este iubitor și milos. Crezi că lucrarea lui Dumnezeu va călca întotdeauna pe același pământ vechi? Și astfel, în această etapă a lucrării Sale, El nu va fi răstignit și, tot ceea ce vedeți și atingeți va fi diferit de orice v-ați imaginat și de orice ați auzit voi. Astăzi, Dumnezeu nu interacționează cu fariseii, nici nu îi permite lumii să cunoască, iar aceia care Îl cunosc sunteți doar voi care Îl urmați, căci El nu va fi răstignit din nou. În timpul Epocii Harului, Isus a predicat în mod deschis în întreg ținutul pentru lucrarea Sa

de evanghelizare. El a interacționat cu fariseii de dragul lucrării Sale de răstignire; dacă El nu ar fi interacționat cu fariseii și cei de la putere nu L-ar fi cunoscut niciodată, cum ar fi putut El să fie condamnat și apoi trădat și răstignit pe cruce? Și astfel, El a interacționat cu fariseii de dragul răstignirii. Astăzi, El își face lucrarea în secret pentru a evita ispita. În cele două întrupări ale lui Dumnezeu, lucrarea și semnificația sunt diferite și împrejurările sunt, de asemenea, diferite, deci, cum ar putea lucrarea pe care o face El să fie cu totul la fel?

Poate numele lui Isus – „Dumnezeu cu noi” – să reprezinte firea lui Dumnezeu în ansamblul Său? Poate să Îl definească complet pe Dumnezeu? Dacă omul spune că Dumnezeu poate fi numit doar Isus și nu poate avea alt nume pentru că Dumnezeu nu Își poate schimba firea Sa, aceste cuvinte sunt într-adevăr o blasfemie! Crezi că numele Isus, Dumnezeu cu noi, de unul singur Îl poate reprezenta pe Dumnezeu în ansamblul Său? Dumnezeu poate fi cunoscut sub multe nume, dar printre aceste multe nume, nu există unul care să poată cuprinde tot ceea ce este Dumnezeu, niciunul care să-L poată reprezenta complet pe Dumnezeu. Și, astfel, Dumnezeu are multe nume, dar aceste multe nume nu pot defini complet firea lui Dumnezeu, pentru că firea lui Dumnezeu este atât de bogată încât pur și simplu depășește capacitatea omului de a-L cunoaște. Omul nu are cum, folosind limbajul omenesc, să-L cuprindă complet pe Dumnezeu. Omenirea are un vocabular limitat cu care să cuprindă tot ceea ce știe despre firea lui Dumnezeu: măreț, onorat, minunat, de nepătruns, suprem, sfânt, drept, înțelept, și așa mai departe. Atât de multe cuvinte! Acest vocabular limitat este incapabil de a descrie puținul din firea lui Dumnezeu la care omul a fost martor. De-a lungul timpului, mulți alții au adăugat cuvinte pe care ei le-au considerat mai capabile de a descrie râvna din inimile lor: Dumnezeu este atât de măreț! Dumnezeu este atât de sfânt! Dumnezeu este atât de minunat! Astăzi, oamenii care spun astfel și-au atins apogeul, totuși, omul încă este incapabil de a se exprima clar. Și astfel, pentru om, Dumnezeu are multe nume, totuși, El nu are un singur nume, și aceasta pentru că ființa lui Dumnezeu este atât de îmbelșugată, iar limbajul omului atât de secătuit. Un anume cuvânt sau nume nu are capacitatea de a-L reprezenta pe Dumnezeu în întregimea Sa, deci crezi că numele Său poate fi neschimbat? Dumnezeu este atât de mare și de sfânt, totuși tu nu Îi permiți să Își schimbe numele în fiecare nouă epocă? De aceea, în fiecare epocă în care Dumnezeu personal Își face propria lucrare, El folosește un nume care se potrivește epocii pentru a îngloba lucrarea pe care El intenționează să o facă. El utilizează acest nume special, unul care posedă semnificație temporală, pentru a reprezenta firea Sa în acea epocă. Acesta este Dumnezeu care folosește limbajul omenirii pentru a-Și exprima propria fire. Chiar și așa, mulți oameni care au avut experiențe spirituale și L-au văzut personal pe Dumnezeu, totuși, simt că acest nume specific este incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu în totalitatea Sa – vai, acest lucru nu poate fi schimbat – deci, omul nu l se mai adresează lui Dumnezeu cu niciun nume, ci, pur și simplu, Îl numește „Dumnezeu”. Este ca și cum inima omului este plină de iubire și, totuși, de asemenea,

împresurată de contradicții, căci omul nu știe cum să Îl explice pe Dumnezeu. Nu există modalitate de a descrie cât de îmbelșugat este Dumnezeu. Nu există niciun singur nume care să poată rezuma firea lui Dumnezeu și nu există niciun nume care să poată descrie tot ceea ce Dumnezeu are și este. Dacă cineva Mă întreabă „Ce nume mai exact folosești Tu?”, le voi spune: „Dumnezeu este Dumnezeu!” Nu este acela cel mai bun nume pentru Dumnezeu? Nu este cea mai bună înglobare a firii lui Dumnezeu? Acestea fiind spuse, de ce depuneți atât de multe eforturi căutând numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să vă bateți capul, fără mâncare și somn, toate de dragul unui nume? Va veni ziua când Dumnezeu nu va fi numit Iahve, Isus sau Mesia – El va fi pur și simplu Creatorul. La acea vreme, toate numele pe care El le-a avut pe pământ se vor sfârși, căci lucrarea Sa pe pământ va ajunge la final, după care numele Sale nu vor mai exista. Când toate numele intră sub stăpânirea Creatorului, ce nevoie are El de un nume foarte corespunzător, totuși incomplet? Cauți încă numele lui Dumnezeu acum? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Iahve? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Isus? Poți suporta păcatul blasfemiei împotriva lui Dumnezeu? Ar trebui să știi că, inițial, Dumnezeu nu avea nume. El Și-a luat doar unul sau două sau multe nume deoarece a avut o lucrare de făcut și a trebuit să gestioneze omenirea. Indiferent de numele sub care este cunoscut – nu l-a ales El Însuși de bună voie? Ar avea El nevoie de tine – una dintre creațiile Sale – să decizi? Numele sub care este cunoscut Dumnezeu este un nume care este în concordanță cu ceea ce omul este capabil să înțeleagă, cu limbajul omenirii, dar acest nume nu este ceva ce omul poate cuprinde. Poți spune doar că există un Dumnezeu în cer, că El este numit Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși cu mare putere, care este atât de înțelept, atât de preamărit, atât de minunat, atât de tainic, atât de atotputernic și, atunci, nu mai poți spune nimic mai mult; acest puțin este tot ceea ce poți să știi. Acestea fiind spuse, poate simplul nume al lui Isus să Îl reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când vin zilele de pe urmă, chiar dacă tot Dumnezeu este Cel ce face lucrarea Sa, numele Lui trebuie să se schimbe, căci este o epocă diferită.

Dumnezeu, fiind Cel mai mareț din tot universul și în tărâmul de deasupra, ar putea El să Se explice complet folosind imaginea unui trup? Dumnezeu îmbracă acest trup pentru a face o etapă a lucrării Sale. Nu există nicio semnificație anume pentru această imagine a trupului, nu are legătură cu trecerea epocilor, nici nu are nimic de-a face cu firea lui Dumnezeu. De ce nu a permis Isus ca imaginea Lui să rămână? De ce nu l-a lăsat pe om să-l picteze imaginea pentru a putea fi transmisă mai departe generațiilor următoare? De ce nu le-a permis oamenilor să recunoască faptul că imaginea Sa era imaginea lui Dumnezeu? Deși imaginea omului a fost creată după asemănarea lui Dumnezeu, ar fi fost posibil ca înfățișarea omului să reprezinte imaginea înălțătoare a lui Dumnezeu? Când Dumnezeu devine trup, El doar coboară din ceruri într-un anumit trup. Este Duhul Său care coboară în trup, prin care El face lucrarea Duhului. Duhul este Cel care este exprimat în trup și Duhul este Cel care face lucrarea Sa în trup. Lucrarea

făcută în trup reprezintă complet Duhul, iar trupul este de dragul lucrării, dar aceea nu înseamnă că imaginea trupului este un substitut pentru adevărata imagine a lui Dumnezeu Însuși; acesta nu este scopul sau semnificația lui Dumnezeu devenit trup. El devine trup doar pentru ca Duhul să găsească un loc pe potriva lucrării Sale în care să stea, să Își realizeze mai bine lucrarea în trup, astfel încât oamenii să Îi poată vedea faptele, să-l înțeleagă firea, să Îi audă cuvintele și să cunoască minunea lucrării Sale. Numele său reprezintă firea Sa, lucrarea Sa reprezintă identitatea Sa, dar El nu a spus niciodată că înfățișarea trupului său reprezintă imaginea Lui; aceea este doar o noțiune a omului. Și astfel, aspectele esențiale ale întrupării lui Dumnezeu sunt numele Său, lucrarea Sa, firea Sa și genul Său. Acestea sunt utilizate pentru a reprezenta gestionarea Sa în această epocă. Înfățișarea Sa în trup nu are legătură cu gestionarea Sa, fiind doar de dragul lucrării Sale la acea vreme. Totuși, este imposibil ca Dumnezeu întrupat să nu aibă nicio înfățișare anume și, astfel, El alege familia corespunzătoare pentru a determina înfățișarea Lui. Dacă înfățișarea lui Dumnezeu ar avea o semnificație reprezentativă, atunci toți aceia care posedă trăsături faciale asemănătoare cu ale Lui L-ar reprezenta, de asemenea, pe Dumnezeu. Nu ar fi aceea o greșeală extraordinară? Portretul lui Isus a fost pictat de către om pentru ca omul să l se poată închina. La acea vreme, Duhul Sfânt nu a dat instrucțiuni speciale și, astfel, omul a transmis acel portret imaginat până astăzi. De fapt, conform intenției inițiale a lui Dumnezeu, omul nu ar fi trebuit să facă aceasta. Doar zelul omului a făcut ca portretul lui Isus să rămână până în ziua de azi. Dumnezeu este Duh și omul nu va fi niciodată capabil să cuprindă tot ceea ce este imaginea Sa în analiza finală. Imaginea Sa poate fi reprezentată doar de firea Sa. Cât despre înfățișarea nasului Său, a ochilor Săi și a părului Său, acestea sunt dincolo de capacitatea ta de a înțelege. Când Ioan a avut revelația, el a privit imaginea Fiului Omului: din gura Lui ieșea o sabie cu două tăișuri, ochii Lui erau ca flăcările focului, capul și părul Său erau albe precum lâna, picioarele Sale erau precum bronzul șlefuit și exista un brâu de aur în jurul pieptului Său. Deși cuvintele sale erau extrem de însuflețite, imaginea lui Dumnezeu pe care el a descris-o nu era imaginea unei ființe create. Ceea ce a văzut el era doar o viziune și nu era imaginea unei persoane din lumea materială. Ioan văzuse o viziune, dar el nu fusese martor al adevăratei înfățișări a lui Dumnezeu. Imaginea trupului întrupat al lui Dumnezeu, fiind imaginea unei ființe create, este incapabilă de a reprezenta firea lui Dumnezeu în ansamblul Său. Când Iahve a creat omenirea, El a spus că a făcut-o după propriul Său chip, și a creat bărbatul și femeia. La acea vreme, El a spus că i-a făcut pe bărbat și pe femeie după imaginea lui Dumnezeu. Deși imaginea omului se aseamănă cu imaginea lui Dumnezeu, aceasta nu poate fi interpretată ca însemnând că înfățișarea omului este imaginea lui Dumnezeu. Nici nu poți folosi limbajul omenirii pentru a rezuma complet imaginea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este atât de înalt, atât de mareț, atât de minunat și de nepătruns!

Când Isus a venit să Își facă lucrarea, a fost sub îndrumarea Duhului Sfânt; El a făcut cum a dorit Duhul Sfânt, și nu conform Epocii Legii din Vechiul Testament sau conform

lucrării lui Iahve. Deși lucrarea pe care a venit să o facă Isus nu a fost de a respecta legile lui Iahve sau poruncile lui Iahve, sursa Lor era una și aceeași. Lucrarea pe care Isus a făcut-o a reprezentat numele lui Isus și a reprezentat Epoca Harului; cât despre lucrarea făcută de Iahve, aceasta L-a reprezentat pe Iahve și a reprezentat Epoca Legii. Lucrarea Lor a fost lucrarea unui singur Spirit în două epoci diferite. Lucrarea pe care a făcut-o Isus a putut să reprezinte doar Epoca Harului, iar lucrarea pe care a făcut-o Iahve a putut să reprezinte doar Epoca Legii din Vechiul Testament. Iahve doar i-a îndrumat pe oamenii din Israel și Egipt și toate națiunile de dincolo de Israel. Lucrarea lui Isus în Epoca Harului din Noul Testament a fost lucrarea lui Dumnezeu sub numele de Isus, în timp ce El îndruma epoca. Dacă spui că lucrarea lui Isus se baza pe cea a lui Iahve, că El nu a inițiat nicio lucrare nouă și că tot ceea ce a făcut El era conform cuvintelor lui Iahve, conform lucrării lui Iahve și profețiilor lui Isaia, atunci Isus nu ar fi Dumnezeu devenit trup. Dacă El Și-ar fi desfășurat lucrarea în acest mod, El ar fi fost un apostol sau un lucrător al Epocii Legii. Dacă este așa cum spui tu, atunci Isus nu ar fi putut să înceapă o nouă epocă, nici nu ar fi putut să facă o altă lucrare. În același mod, Duhul Sfânt trebuie să-Și facă lucrarea în principal prin Iahve, și, în afară de Iahve, Duhul Sfânt nu ar fi putut să facă nicio lucrare nouă. Este greșit ca omul să înțeleagă lucrarea lui Isus în acest mod. Dacă omul consideră că lucrarea făcută de Isus a fost săvârșită conform cuvintelor lui Iahve și profețiilor lui Isaia, atunci Isus a fost Dumnezeu întrupat sau a fost unul dintre profeți? Conform acestei perspective, nu ar exista o Epocă a Harului, iar Isus nu ar fi întruparea lui Dumnezeu, căci lucrarea pe care a făcut-o El nu ar putea reprezenta Epoca Harului și ar putea reprezenta doar Epoca Legii din Vechiul Testament. Ar putea fi doar o nouă epocă în care Isus a venit pentru a face o lucrare nouă, pentru a lansa o nouă epocă, pentru a depăși lucrarea făcută anterior în Israel și pentru a-Și efectua lucrarea nu în conformitate cu lucrarea făcută de Iahve în Israel sau cu vechile Sale reguli, ori în conformitate cu vreun regulament, ci, mai degrabă, să facă noua lucrare pe care El ar trebui să o facă. Dumnezeu Însuși vine să înceapă epoca, iar Dumnezeu Însuși vine să aducă sfârșitul epocii. Omul este incapabil de a face lucrarea începerii epocii și finalizării acesteia. Dacă Isus nu ar fi finalizat lucrarea lui Iahve după ce a venit, atunci aceea ar fi fost dovada că El a fost doar un om și că era incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu. Tocmai pentru că Isus a venit și a încheiat lucrarea lui Iahve, a continuat lucrarea lui Iahve și, în plus, Și-a îndeplinit propria lucrare, o nouă lucrare, dovedește că aceasta era o nouă epocă și că Isus era Dumnezeu Însuși. Ei au săvârșit două etape total diferite ale lucrării. O etapă a fost îndeplinită în templu, iar cealaltă în afara templului. O etapă a fost de a conduce viața omului conform legii, iar cealaltă a fost de a oferi o jertfă de păcat. Aceste două etape ale lucrării au fost diferite în mod considerabil; aceasta desparte noua epocă de cea veche și este absolut corect a spune că sunt două epoci diferite. Locația lucrării Lor a fost diferită, conținutul lucrării Lor a fost diferit, iar obiectivul lucrării Lor a fost diferit. Astfel, ele pot fi împărțite în două epoci: Noul și Vechiul Testament, adică epocile vechi și cele noi. Când a venit Isus, El

nu S-a dus la Templu, ceea ce dovedește că epoca lui Iahve se încheiase. El nu a intrat în templu deoarece lucrarea lui Iahve în templu se terminase și nu trebuia să fie făcută din nou, iar să o facă din nou ar fi însemnat să o repete. Doar prin părăsirea templului, prin începerea unei noi lucrări și lansarea unei noi căi în afara templului a putut El să aducă la apogeu lucrarea lui Dumnezeu. Dacă El nu ar fi ieșit din templu pentru a-Și face lucrarea, lucrarea lui Dumnezeu ar fi stagnat pe fundația templului și nu ar fi existat niciodată schimbări noi. Și astfel, când Isus a venit, nu a intrat în templu și nu Și-a făcut lucrarea în templu. El Și-a făcut lucrarea în afara templului și, conducându-i pe discipoli, Și-a desfășurat liber lucrarea. Plecarea lui Dumnezeu de la templu pentru a-Și face lucrarea a însemnat că Dumnezeu avea un nou plan. Lucrarea Sa urma să se desfășoare în afara templului și să fie o nouă lucrare, neîngrădită în punerea sa în aplicare. De îndată ce Isus a ajuns, El a finalizat lucrarea lui Iahve din timpul epocii Vechiului Testament. Deși Ei erau cunoscuți sub două nume diferite, același Duh a fost acela care a îndeplinit ambele etape ale lucrării, iar lucrarea făcută a fost continuată. Întrucât numele era diferit, iar conținutul lucrării era diferit, epoca era diferită. Când a venit Iahve, aceea a fost epoca lui Iahve, iar când a venit Isus, aceea a fost epoca lui Isus. Și astfel, cu fiecare venire, Dumnezeu este cunoscut sub un nume, El reprezintă o epocă și El lansează o nouă cale; și cu fiecare nouă cale, El Își asumă un nou nume care arată că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi și că lucrarea Sa nu se oprește niciodată din a progresa. Istoria merge întotdeauna înainte, iar lucrarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte. Pentru ca planul Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani să ajungă la sfârșit, trebuie să continue să înainteze. În fiecare zi, El trebuie să facă o nouă lucrare, în fiecare an, El trebuie să facă o nouă lucrare; El trebuie să lanseze noi căi, trebuie să lanseze noi epoci, să înceapă o lucrare nouă și mai măreață și, împreună cu acestea, să aducă noi nume și noi lucrări. Din clipă în clipă, Duhul lui Dumnezeu face o nouă lucrare, neagățându-Se niciodată de vechile căi sau reguli. Și nici lucrarea Sa nu s-a oprit niciodată, ci se întâmplă cu fiecare moment care trece. Dacă spui că lucrarea Duhului Sfânt este imuabilă, atunci de ce le-a cerut Iahve preoților să-L slujească în templu; totuși, Isus nu a intrat în templu în ciuda faptului că, atunci când a venit, oamenii au spus, de asemenea, că El era marele preot și că era din casa lui David și, în plus, marele preot și marele Împărat? Și de ce nu a oferit El jertfe? Să intre în templu sau să nu intre în templu – nu este aceasta lucrarea lui Dumnezeu Însuși? Dacă, așa cum își imaginează omul, Isus va veni din nou și, în zilele de pe urmă, va fi numit tot Isus, și tot va veni pe un nor alb, pogorându-Se printre oameni în chipul lui Isus, nu ar fi aceea o repetare a lucrării Sale? Este Duhul Sfânt în stare să Se agațe de ceea ce este vechi? Tot ceea ce crede omul sunt noțiuni și tot ceea ce înțelege omul este conform înțelesului literal și, de asemenea, conform imaginației sale; ele sunt în dezacord cu principiile lucrării Duhului Sfânt și nu sunt conforme cu intențiile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ar lucra în acel mod; Dumnezeu nu este atât de nesăbuit și stupid, iar lucrarea Sa nu este atât de simplă precum îți imaginezi. Pe baza a tot ceea

ce își imaginează omul, Isus va veni stând pe un nor alb și va coborî în mijlocul vostru. Voi Îl veți privi pe El, care, stând pe un nor, vă va spune că este Isus. Voi veți vedea, de asemenea, urmele cuielei din palmele Sale și Îl veți cunoaște ca fiind Isus. Iar El vă va mântui din nou și va fi Dumnezeuul vostru măreț. El vă va mântui, vă va oferi un nou nume și vă va da fiecăruia o piatră albă, după care vi se va permite să intrați în împărăția cerurilor și să fiți primiți în paradis. Nu sunt astfel de credințe noțiunile omului? Dumnezeu lucrează conform noțiunilor omului sau contrar acestora? Nu toate noțiunile omului provin de la Satana? Nu toți oamenii au fost corupți de Satana? Dacă Dumnezeu Și-ar face lucrarea conform noțiunilor omului, nu ar deveni El atunci Satana? Nu ar fi El la fel ca propriile Sale creații? Din moment ce creațiile Sale au fost atât de corupte de Satana încât omul a devenit întruparea Satanei, dacă Dumnezeu ar lucra conform lucrurilor Satanei, nu ar fi El atunci în cădășie cu Satana? Cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Prin urmare, Dumnezeu nu ar lucra niciodată conform noțiunilor omului și nu ar lucra niciodată în modurile pe care ți le imaginezi tu. Există aceia care zic că Dumnezeu Însuși a spus că va sosi pe un nor. Este adevărat că Dumnezeu Însuși a spus astfel, dar nu știi că niciun om nu poate înțelege tainele lui Dumnezeu? Nu știi că niciun om nu poate explica cuvintele lui Dumnezeu? Ești sigur, dincolo de orice îndoială, că ai fost luminat și iluminat de către Duhul Sfânt? Cu siguranță, nu era Duhul Sfânt care ți-a arătat într-un mod așa direct? A fost Duhul Sfânt Cel care te-a instruit, sau propriile tale noțiuni te-au condus spre a crede astfel? Ai zis: „Aceasta a fost spusă de Dumnezeu Însuși”. Dar nu putem utiliza propriile noastre noțiuni și propriile noastre minți pentru a măsura cuvintele lui Dumnezeu. Cât despre cuvintele spuse de Isaia, poți explica cu absolută siguranță cuvintele sale? Îndrăznești să explici cuvintele sale? Din moment ce nu îndrăznești să explici cuvintele lui Isaia, de ce îndrăznești să explici cuvintele lui Isus? Cine este mai înălțat: Isus sau Isaia? Din moment ce răspunsul este Isus, de ce explici cuvintele rostite de Isus? Ți-ar spune Dumnezeu dinainte despre lucrarea Sa? Nicio singură făptură nu poate ști, nici măcar mesagerii din ceruri, nici Fiul Omului, deci cum ai putea să știi tu? Omul are prea multe lipsuri. Ceea ce este esențial pentru voi este să cunoașteți cele trei etape ale lucrării. De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii. El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de Dumnezeu. Acum, se cuvine să înțelegi că toată lucrarea din prima etapă și până astăzi este lucrarea unui singur Dumnezeu, lucrarea unui singur Duh. În privința aceasta nu poate exista nicio îndoială.

Despre Biblie (1)

Cum ar trebui să fie abordată Biblia din perspectiva credinței în Dumnezeu? Aceasta este o chestiune de principiu. De ce punem această întrebare? Pentru că în viitor tu vei răspândi Evanghelia și vei amplifica lucrarea Epocii Împărăției și nu este destul doar să poți să vorbești astăzi despre lucrarea lui Dumnezeu. Pentru a extinde lucrarea Lui, este mai important să poți înlătura vechile noțiuni religioase ale oamenilor și vechile lor moduri de a crede și să-i lași complet convinși – iar pentru a ajunge acolo, e nevoie de Biblie. Timp de mulți ani, modul tradițional de a crede al oamenilor (cel al creștinismului, una dintre cele trei religii majore ale lumii) a fost citirea Bibliei; îndepărtarea de Biblie nu este credință în Domnul, îndepărtarea de Biblie este o heterodoxie și o erezie și, chiar și atunci când oamenii citesc alte cărți, respectivele cărți trebuie să se întemeieze pe explicația Bibliei. Cu alte cuvinte, dacă ai credință în Domnul, atunci trebuie să citești Biblia, iar în afara Bibliei trebuie să nu te închini niciunei cărți care nu pleacă de la Biblie. Dacă o faci, atunci Îl trădezi pe Dumnezeu. Din momentul în care a existat Biblia, credința oamenilor în Domnul a fost credința în Biblie. În loc să spunem că oamenii cred în Domnul, este mai bine să spunem că ei cred în Biblie; în loc să spunem că ei au început să citească Biblia, este mai bine să spunem că ei au început să creadă în Biblie; și, în loc să spunem că ei s-au întors la Domnul, ar fi mai bine să spunem că ei s-au întors la Biblie. Astfel, oamenii venerază Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, ca și cum ar fi ceea ce le dă viață, iar pierderea ei ar fi același lucru cu pierderea vieții. Oamenii văd Biblia ca fiind la fel de importantă ca Dumnezeu, ba chiar există unii care o văd ca fiind mai importantă ca Dumnezeu. Dacă oamenii sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt, dacă nu-L pot simți pe Dumnezeu, ei pot trăi în continuare, dar de îndată ce pierd Biblia ori pierd celebrele capitole și pilde din Biblie, este ca și cum și-ar fi pierdut viața. Astfel, de îndată ce oamenii cred în Domnul, ei încep să citească Biblia și să o memoreze și, cu cât pot memora mai mult din Biblie, cu atât dovedește acest lucru că ei Îl iubesc pe Domnul și că sunt foarte credincioși. Aceia care au citit Biblia și pot vorbi despre ea altora sunt cu toții frați și surori cucernici. În toți acești ani, credința și loialitatea oamenilor față de Domnul s-a măsurat după gradul în care au înțeles Biblia. Cei mai mulți dintre oameni pur și simplu nu înțeleg de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu, nici cum să creadă în Dumnezeu, și nu fac nimic altceva decât să caute orbește indicii pentru a descifra capitolele Bibliei. Oamenii nu au urmat niciodată direcția lucrării Duhului Sfânt; tot timpul, ei nu au făcut nimic altceva decât să studieze și să cerceteze cu disperare Biblia și nimeni nu a găsit vreodată o lucrare mai nouă a Duhului Sfânt în afara Bibliei. Nimeni nu s-a îndepărtat vreodată de Biblie, nici nu a îndrăznit vreodată să facă asta. Oamenii au studiat Biblia toți acești ani, au venit cu atât de multe explicații și au depus atâtea eforturi; în același timp, ei au multe diferențe de opinie despre Biblie, pe care le dezbate la nesfârșit, astfel încât astăzi s-au format peste două mii de confesiuni diferite. Toți vor să găsească unele explicații deosebite sau taine mai profunde în Biblie, vor să

o exploreze și să găsească în aceasta contextul lucrării lui Iahve în Israel sau contextul lucrării lui Isus în Iudeea, ori alte taine pe care nimeni altcineva nu le cunoaște. Modul în care oamenii abordează Biblia este unul al obsesiilor și al credinței și nimeni nu se poate edifica pe deplin în privința dedesubturilor sau esenței Bibliei. Astfel, astăzi, oamenii simt încă o mirare de nedescris când vine vorba de Biblie și sunt și mai mult obsedați de ea și își pun și mai mult credința în aceasta. Astăzi, toată lumea vrea să găsească profețiile legate de lucrarea zilelor celor de pe urmă în Biblie, dorește să descopere ce lucrare face Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și ce semne există pentru zilele de pe urmă. Astfel, venerația oamenilor față de Biblie devine mai înflăcărată și, cu cât se apropie de zilele de pe urmă, cu atât dau mai multă crezare oarbă profețiilor Bibliei, în special celor despre zilele de pe urmă. Cu o astfel de credință oarbă în Biblie, cu o astfel de încredere în Biblie, ei nu au nicio dorință să caute lucrarea Duhului Sfânt. În noțiunile lor, oamenii cred că doar Biblia poate aduce lucrarea Duhului Sfânt; doar în Biblie pot găsi pașii lui Dumnezeu; doar în Biblie sunt ascunse tainele lucrării lui Dumnezeu; doar Biblia – nu și alte cărți sau persoane – poate clarifica tot ce ține de Dumnezeu și de întregimea lucrării Lui; Biblia poate aduce lucrarea cerului pe pământ; și Biblia poate atât începe, cât și încheia epocile. Cu aceste noțiuni, oamenii nu sunt deloc înclinați să caute lucrarea Duhului Sfânt. Prin urmare, oricât de cât de mult i-a ajutat Biblia pe oamenii din trecut, aceasta a devenit un obstacol pentru cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu. Fără Biblie, oamenii pot căuta pașii lui Dumnezeu în altă parte, însă astăzi pașii Lui au fost reduși la Biblie, iar extinderea lucrării Sale cele mai recente a devenit de două ori dificilă, o luptă contra curentului. Acest fapt se datorează în întregime celebrelor capitole și pilde din Biblie, precum și diferitelor profeții din aceasta. Biblia a devenit un idol în mințile oamenilor, a devenit un puzzle în creierile lor și ei sunt pur și simplu incapabili să creadă că Dumnezeu poate lucra în afara Bibliei, incapabili să creadă că o persoană L-ar putea găsi pe Dumnezeu în afara Bibliei, și cu atât mai puțin capabili să creadă că Dumnezeu ar putea să Se distanțeze de Biblie în timpul lucrării finale și să înceapă din nou. Acest lucru este de neconceput pentru oameni; n-o pot crede, nici nu și-o pot imagina. Biblia a devenit un mare obstacol în acceptarea de către oameni a noii lucrări a lui Dumnezeu și o dificultate pentru extinderea acestei noi lucrări de către Dumnezeu. Astfel, dacă nu înțelegeți dedesubturile Bibliei, nu veți putea răspândi cu succes Evanghelia, nici nu veți putea fi martori noii lucrării. Deși astăzi voi nu citiți Biblia, sunteți încă extrem de binevoitori față de aceasta; cu alte cuvinte, chiar dacă nu țineți Biblia în mâini tot timpul, multe dintre noțiunile voastre se trag din aceasta. Nu înțelegeți originile Bibliei, nici adevărul despre cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu. Deși nu citiți adesea Biblia, trebuie să înțelegeți Biblia, trebuie să ajungeți la cunoașterea corectă a acesteia, și doar astfel veți putea ști despre ce este cu adevărat vorba în planul de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani al lui Dumnezeu. Veți folosi aceste lucruri pentru a-i câștiga pe oameni de partea voastră, pentru a-i face să recunoască faptul că acest curs este adevărata cale, faptul că drumul pe care voi mergeți

astăzi este calea adevărului, că Duhul Sfânt o îndrumă și că nu a fost lansată de nicio ființă omenească.

După ce Dumnezeu a făcut lucrarea din Epoca Legii, a luat naștere Vechiul Testament, iar acela a fost momentul când oamenii au început să citească Biblia. După ce Isus a venit, El a împlinit lucrarea din Epoca Harului, iar apostolii au scris Noul Testament. Astfel au luat naștere Vechiul și Noul Testament al Bibliei, iar până în ziua de azi, toți cei ce cred în Dumnezeu au citit Biblia. Biblia este o carte de istorie. Desigur, aceasta conține și unele dintre prezicerile proorocilor și asemenea preziceri nu sunt nicidecum istorie. Biblia conține mai multe părți – nu sunt doar profețiile, nici doar lucrarea lui Iahve, nici doar epistolele pauline. Trebuie să știți câte părți conține Biblia; Vechiul Testament conține Geneza, Exodul... și mai sunt și cărțile pe care le-au scris proorocii. Vechiul Testament se termină cu Cartea lui Maleahi. Acesta consemnează lucrarea din Epoca Legii, condusă de către Iahve; de la Geneză la Cartea lui Maleahi, este o dare de seamă cuprinzătoare despre întreaga lucrare din Epoca Legii. Cu alte cuvinte, Vechiul Testament consemnează tot ceea ce au trăit oamenii îndrumați de Iahve în Epoca Legii. În timpul Epocii Legii din Vechiul Testament, numeroșii prooroci ridicați de Iahve au făcut profeții în numele Lui; ei au dat îndrumări diferitelor triburi și popoare și au prezis lucrarea pe care avea s-o facă Iahve. Tuturor acestor oameni ridicați de Iahve le dăduse Duhul proorocirii: ei au putut vedea viziunile din partea lui Iahve și l-au putut auzi vocea, fiind astfel inspirați de El și scriind profeții. Lucrarea făcută de ei a fost expresia vocii lui Iahve, expresia profeției lui Iahve; iar lucrarea lui Iahve din acea epocă a fost pur și simplu de a-i îndruma pe oameni cu ajutorul Duhului; El nu S-a întrupat, iar oamenii nu au văzut nicio străfulgerare a chipului Lui. Prin urmare, El a ridicat mulți prooroci pentru a-l face lucrarea și le-a dat profeții pe care ei le-au transmis fiecărui trib și neam ale lui Israel. Lucrarea lor a fost cea de a rosti profeții, iar unii dintre ei au consemnat îndrumările lui Iahve către ei, pentru a le arăta altora. Iahve i-a ridicat pe acești oameni să rostească profeții, să prezică lucrarea viitorului sau lucrarea care urma să fie făcută în acel timp, astfel încât oamenii să poată cuprinde minunăția și înțelepciunea lui Iahve. Aceste cărți profetice erau destul de diferite de celelalte cărți ale Bibliei; erau cuvinte rostite sau scrise de cei cărora li se dăduse Duhul profeției – de cei care primiseră viziuni sau rostiri de la Iahve. În afara acestor cărți profetice, tot restul scrierilor din Vechiul Testament este format din consemnări făcute de oameni după ce Iahve Își terminase lucrarea. Aceste cărți nu pot ține locul prezicerilor făcute de prooroci ridicați de Iahve, tot astfel cum Cartea Genezei și Exodul nu pot fi comparate cu Cartea lui Isaia și Cartea lui Daniel. Profețiile au fost rostite înainte ca lucrarea să fi avut loc; restul cărților au fost scrise după ce lucrarea se terminase, lucru care le stătea în putere oamenilor. Proorocii acelei epoci au fost inspirați de Iahve și au rostit o anumită profeție; au rostit multe cuvinte, au profețit lucrurile din Epoca Harului, precum și distrugerea lumii din zilele de pe urmă – lucrarea pe care Iahve avea de gând să o facă. Toate celelalte cărți consemnează lucrarea făcută de către Iahve în Israel. Astfel, când citești Biblia,

citești în principal despre ceea ce a lucrat Iahve în Israel; Vechiul Testament al Bibliei consemnează îndeosebi lucrarea lui Iahve de îndrumare a poporului lui Israel, felul cum S-a folosit de Moise pentru a-i conduce pe israeliți afară din Egipt, cum acesta i-a eliberat de sub jugul faraonului și i-a dus în pustie, după care au intrat în Canaan, iar tot ce a urmat după aceea a fost viața lor în Canaan. În afară de aceasta, tot ceea ce există este alcătuit din consemnări ale lucrării lui Iahve de la un capăt la celălalt al Israelului. Tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve în Israel, lucrarea făcută de Iahve în țara în care El i-a creat pe Adam și Eva. Din momentul în care Dumnezeu a început în mod oficial să-i îndrume pe oamenii de pe pământ, după Noe, tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Israel. Și de ce nu se mai consemnează nicio lucrare dincolo de Israel? Pentru că țara Israelului este leagănul omenirii. La început, nu existau alte țări în afară de Israel, iar Iahve nu a lucrat în alt loc. Astfel, ceea ce se consemnează în Vechiul Testament din Biblie este pur și simplu lucrarea lui Dumnezeu din Israel în epoca respectivă. Cuvintele spuse de prooroci, de Isaia, Daniel, Ieremia și Iezechiel ș.a., prevestesc celelalte lucrări ale Lui pe pământ, prevestesc lucrarea lui Însuși Dumnezeu Iahve. Toate acestea au venit de la Dumnezeu, au fost lucrarea Duhului Sfânt, iar pe lângă aceste cărți ale proorocilor, toate celelalte sunt consemnări ale experiențelor avute de oameni în legătură cu lucrarea lui Iahve în epoca respectivă.

Lucrarea de creație a avut loc înainte să existe omenirea, dar Cartea Genezei a venit doar după ce a apărut omenirea; a fost o carte scrisă de Moise în timpul Epocii Legii. Se poate asemăna cu lucrurile care se întâmplă printre voi astăzi: după ce se întâmplă, le consemnați pentru a le arăta oamenilor pe viitor și pentru oamenii care vor fi în viitor; ceea ce ați consemnat sunt lucruri care s-au petrecut în timpuri trecute – nu sunt nimic mai mult decât istorie. Lucrurile consemnate în Vechiul Testament sunt lucrarea lui Iahve în Israel, iar ceea ce se consemnează în Noul Testament este lucrarea lui Isus în timpul Epocii Harului; aceste lucruri prezintă lucrarea făcută de Dumnezeu în două epoci diferite. Vechiul Testament prezintă lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Legii, și astfel Vechiul Testament este o carte istorică, în timp ce Noul Testament este produsul lucrării din Epoca Harului. Când a început noua lucrare, Vechiul Testament s-a perimat – astfel, Noul Testament este și o carte istorică. Desigur, Noul Testament nu este la fel de sistematic precum Vechiul Testament, nici nu consemnează la fel de multe lucruri. Toate și numeroasele cuvinte rostite de Iahve sunt consemnate în Vechiul Testament din Biblie, în timp ce doar unele dintre cuvintele rostite de Isus sunt consemnate în cele patru Evanghelii. Desigur, Isus a făcut totodată și multe lucrări, dar acestea nu au fost consemnate în detaliu. Sunt mai puține lucruri consemnate în Noul Testament datorită volumului lucrării lui Isus; volumul lucrării pe care a făcut-o în timpul celor trei ani și jumătate pe pământ, împreună cu lucrarea apostolilor, a fost cu mult mai mic decât lucrarea lui Iahve. Astfel, există mai puține cărți în Noul Testament decât în Vechiul Testament.

Ce fel de carte este Biblia? Vechiul Testament este lucrarea lui Dumnezeu în timpul

Epocii Legii. Vechiul Testament al Bibliei consemnează întreaga lucrare a lui Iahve în timpul Epocii Legii, precum și lucrarea Lui de creație. Tot Vechiul Testament consemnează lucrarea făcută de Iahve, încheind relatările despre lucrarea lui Iahve cu Cartea lui Maleahi. Vechiul Testament consemnează două lucrări făcute de Dumnezeu: una este lucrarea de creație, cealaltă este decretarea Legii. Ambele au fost parte a lucrării lui Iahve. Epoca Legii reprezintă lucrarea sub numele de Iahve Dumnezeu; este întregul lucrării desfășurate în mod principal sub numele de Iahve. Astfel, Vechiul Testament consemnează lucrarea lui Iahve, iar Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus, lucrare desfășurată în mod principal sub numele de Isus. Semnificația numelui lui Isus și lucrarea făcută de El sunt consemnate, în mare parte, în Noul Testament. În timpul Vechiului Testament din Epoca Legii, Iahve a construit templul și altarul din Israel, a îndrumat viața israeliților pe pământ, dovedind că ei erau poporul Lui ales, primul grup de oameni ales de El pe pământ și care era după inima Sa, primul grup îndrumat de El personal. Cele douăsprezece triburi ale lui Israel au fost primii oameni aleși de Iahve, astfel că El a lucrat întotdeauna în ei, chiar până la desăvârșirea lucrării lui Iahve în Epoca Legii. A doua etapă a lucrării a fost lucrarea din Epoca Harului din Noul Testament și s-a desfășurat în poporul evreu, într-unul dintre cele douăsprezece triburi ale lui Israel. Întinderea acestei lucrări a fost mai mică datorită faptului că Isus era Dumnezeu întrupat. Isus nu a lucrat decât pe întinderea pământului Iudeii, iar lucrarea Sa nu a durat mai mult de trei ani și jumătate; astfel, ceea ce se consemnează în Noul Testament este departe de a putea depăși mărimea lucrării consemnate în Vechiul Testament. Lucrarea lui Isus din Epoca Harului este consemnată, în cea mai mare parte, în cele patru Evanghelii. Calea pe care au urmat-o oamenii Epocii Harului a fost cea a celor mai de suprafață schimbări în orientarea vieții lor, majoritatea acestora fiind consemnate în Epistole. Epistolele arată cum lucra Duhul Sfânt în epoca respectivă. (Desigur, indiferent dacă Pavel a fost pedepsit sau lovit de nenorocire, în lucrarea sa el a fost îndrumat de către Duhul Sfânt; el a fost o persoană de care Duhul Sfânt s-a folosit în acel moment; și Petru, la rândul său, a fost folosit de către Duhul Sfânt, dar el nu a lucrat la fel de mult ca Pavel. Deși lucrarea lui Pavel conținea impuritățile omului, din epistolele scrise de Pavel, se poate vedea cum lucra Duhul Sfânt în acel timp. Calea pe care mergea Pavel era cea dreaptă, era corectă, fiind calea Duhului Sfânt.)

Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu lucrează în acești oameni, El își continuă lucrarea pe pământ și își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a umblat niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este

cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera lucrării din Israel și prezicerile proorocilor, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare pătărică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din acea carte veche și mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare. Trebuie să înțelegi de ce, astăzi, ți se cere să nu citești Biblia, de ce există o altă lucrare, separată de Biblie, de ce Dumnezeu nu caută o practică nouă și mai detaliată în Biblie și de ce există în schimb o lucrare mai grandioasă în afara Bibliei. Iată tot ceea ce trebuie să înțelegeți. Trebuie să cunoști diferența dintre lucrarea veche și cea nouă și, chiar dacă nu citești Biblia, trebuie să fii capabil să o analizezi; dacă nu, te vei închina în continuare Bibliei și îți va fi dificil să pătrunzi în noua lucrare și să treci prin noi schimbări. Din moment ce există o cale superioară, de ce să studiezi acea cale umilă, perimată? Din moment ce există cuvântări mai noi și o lucrare mai nouă, de ce să trăiești printre relatări despre istorii vechi? De pe urma noilor formulări poți trage foloase, ceea ce dovedește că este vorba de lucrarea cea nouă; vechile relatări nu te pot sătura, nu-ți pot satisface nevoile prezente, ceea ce dovedește că acestea sunt istorie, iar nu lucrarea de aici și acum. Calea cea mai înaltă este cea a lucrării celei mai noi și, împreună cu lucrarea cea nouă, indiferent de cât de înaltă a fost calea trecutului, aceasta este doar istorie la care oamenii privesc înapoi și, indiferent de cât de mare este valoarea sa de referință, aceasta rămâne doar calea cea veche. Chiar dacă este consemnată în „Cartea sfântă”, calea cea veche este istorie; chiar dacă nu există nicio relatare despre aceasta în „Cartea sfântă”, calea cea nouă este cea de aici și acum. Această cale te poate mântui, te poate transforma, pentru că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt.

Trebuie să înțelegeți Biblia – această lucrare este de cea mai mare necesitate! Astăzi nu ai nevoie să citești Biblia, fiindcă nu există nimic nou în aceasta; totul este vechi. Biblia este o carte istorică, iar dacă ai fi mâncat și băut Vechiul Testament în timpul Epocii Harului – dacă ai fi practicat ceea ce se cerea în epoca Vechiului Testament, aflându-te în Epoca Harului – Isus te-ar fi respins și condamnat; dacă ai fi aplicat Vechiul Testament lucrării lui Isus, ai fi fost un fariseu. Dacă, astăzi, ai pune Vechiul și Noul Testament împreună pentru a le mânca, a le bea și a le practica, Dumnezeu Cel de astăzi te-ar condamna; vei fi rămas în urma lucrării Duhului Sfânt de astăzi! Dacă

mănânci și bei Vechiul Testament și Noul Testament, atunci ești în afara curentului Duhului Sfânt! În timpul lui Isus, El i-a îndrumat pe evrei și pe toți cei care L-au urmat potrivit cu lucrarea Duhului Sfânt din El în acel timp. El nu a luat Biblia drept bază pentru ceea ce făcea El, ci a vorbit conform lucrării Lui; El nu a dat atenție celor spuse de Biblie, nici nu a căutat în aceasta o cale pentru a-i îndruma pe cei care-L urmau. Chiar de când Și-a început lucrarea, El a răspândit calea căinței – cuvânt care nu s-a menționat absolut deloc în profețiile Vechiului Testament. Nu numai că El nu a acționat conform Bibliei, ci chiar a deschis o nouă cale și a făcut o lucrare nouă. El nu S-a referit niciodată la Biblie când a ținut predici. În timpul Epocii Legii, nimeni nu reușise vreodată să facă minunile Lui, cele de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a alunga demoni. De asemenea, și lucrarea Lui, învățăturile Lui, autoritatea și puterea cuvintelor Sale au fost și ele dincolo de orice om în Epoca Legii. Isus a făcut pur și simplu această lucrare a Lui mai nouă și, chiar dacă mulți L-au condamnat cu ajutorul Bibliei – ba chiar au folosit Vechiul Testament pentru a-L răstigni – lucrarea Lui a depășit Vechiul Testament; dacă lucrurile nu ar fi stat așa, de ce L-au răstignit oamenii? Oare nu pentru că în Vechiul Testament nu se spunea nimic despre învățăturile Lui și despre capacitatea Lui de a-i vindeca pe bolnavi și de a alunga demoni? Lucrarea Lui a fost făcută întru deschiderea unei căi noi, nu a fost o căutare intenționată a unui pretext de a combate Biblia sau de a face în mod deliberat ca Vechiul Testament să fie inutil. El a venit pur și simplu pentru a-Și împlini lucrarea, pentru a aduce noua lucrare celor care tânjeau după El și Îl căutau. El nu a venit pentru a explica Vechiul Testament sau pentru a-i confirma lucrarea. Lucrarea Lui nu a fost ca să permită Epocii Legii să continue să se dezvolte, fiindcă lucrarea Lui nu a ținut seama de faptul că avea sau nu Biblia ca bază; Isus pur și simplu a venit să facă lucrarea pe care El trebuia s-o facă. Astfel, El nu a explicat profețiile Vechiului Testament, nici nu a lucrat după cuvintele din Epoca Legii Vechiului Testament. El a ignorat ceea ce a spus Vechiul Testament, nu L-a interesat dacă acesta era în acord cu lucrarea Lui sau nu, nici de ceea ce știau alții despre lucrarea Lui sau de felul în care ei o condamnau. El a continuat pur și simplu să facă lucrarea pe care trebuia s-o facă, chiar dacă mulți oameni au folosit prevestirea proorocilor din Vechiul Testament ca să-L condamne. În fața oamenilor, lucrarea Lui părea să nu aibă bază și o mare parte din aceasta nu se conforma deloc cu relatările din Vechiul Testament. Nu a fost greșeala omului? Oare doctrina trebuie aplicată lucrării lui Dumnezeu? Și trebuie lucrarea lui Dumnezeu să corespundă cu prevestirea proorocilor? În definitiv, ce este mai important: Dumnezeu sau Biblia? De ce trebuie Dumnezeu să lucreze conform Bibliei? Oare să fie faptul că Dumnezeu nu are dreptul să depășească Biblia? Oare Dumnezeu nu poate să Se îndepărteze de Biblie și să facă alte lucrări? De ce Isus și discipolii Lui nu au respectat sabatul? Dacă Isus ar fi trebuit să practice având în vedere Sabatul și după poruncile din Vechiul Testament, de ce nu l-a ținut după venirea Lui, ci a spălat picioare, a acoperit capete, a frânt pâine și a băut vin? Oare nu sunt toate acestea absente din poruncile Vechiului Testament? Dacă Isus a cinstit Vechiul Testament, de ce a încălcat El aceste

doctrine? Ar trebui să știi ce a fost mai întâi, dacă a fost Dumnezeu sau Biblia! Dat fiind că era Domnul sabatului, nu putea El să fie și Domnul Bibliei?

Lucrarea făcută de Isus în epoca Noului Testament a început o nouă lucrare: El nu a lucrat după lucrarea din Vechiul Testament, nici nu a pus în practică cuvintele spuse de Iahve al Vechiului Testament. El Și-a făcut propria lucrare, o lucrare mai nouă și care se afla deasupra Legii. Astfel, El a spus: „Să nu credeți că am venit să anulez Legea sau Profeții! Nu am venit să anulez, ci să împlinesc”. Deci, în consonanță cu ceea ce El a realizat, o mare parte dintre doctrine au fost încălcate. De Sabat, când El i-a dus pe ucenici în lanurile de grâu, ei au cules și au mâncat spicele; El nu a ținut sabatul și tot El a spus: „Fiul Omului este Domn și al Sabatului!” În acel timp, după legile israeliților, orice persoană care nu ținea sabatul ar fi fost omorâtă cu pietre. Isus însă nici nu a intrat în templu, nici nu a ținut sabatul, iar lucrarea Lui nu fusese făcută de Iahve în timpul Vechiului Testament. Astfel, lucrarea făcută de Isus a depășit Legea Vechiului Testament, i-a fost superioară și nu a fost în consonanță cu aceasta. În timpul Epocii Harului, Isus nu a lucrat după legea din Vechiul Testament și El deja rupsese cu acele doctrine. Dar israeliții s-au agățat cu înverșunare de Biblie și L-au condamnat pe Isus – oare acest lucru nu nega lucrarea lui Isus? Astăzi, lumea religioasă se agață, de asemenea, de Biblie cu înverșunare, iar unii oameni spun că „Biblia este o carte sfântă și trebuie citită”. Alții spun că „Lucrarea lui Dumnezeu trebuie urmată de-a pururi, că Vechiul Testament e legământul lui Dumnezeu cu israeliții și nu poate fi ocolit, precum și că Sabatul trebuie ținut întotdeauna!” Oare nu sunt aceștia ridicoli? De ce oare Isus nu a ținut Sabatul? Oare El păcătuia? Cine poate înțelege pe deplin asemenea lucruri? Indiferent cum citesc oamenii Biblia, îți va fi imposibil să cunoști lucrarea lui Dumnezeu cu ajutorul puterilor lor de înțelegere. Nu doar că ei nu vor dobândi o cunoaștere pură a lui Dumnezeu, ci noțiunile lor vor deveni tot mai sfruntate, până în punctul în care vor începe să I se opună lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeul întrupat nu ar exista astăzi, pe oameni i-ar distruge propriile lor noțiuni și ei ar sfârși în mijlocul muștrării lui Dumnezeu.

Despre Biblie (2)

Biblia mai este numită Vechiul și Noul Testament. Știți la ce se referă cuvântul „testament”? „Testament” din Vechiul Testament vine de la legământul lui Iahve cu poporul lui Israel, când a ucis pe egipteni și a salvat pe israeliți de sub Faraon. Bineînțeles, dovada acestui legământ a fost sângele mielului care a fost uns pe pragurile de sus ale ușilor, prin care Dumnezeu a stabilit un legământ cu omul, unul în care s-a spus că toți cei care au avut sânge de miel pe partea de sus și pe laturile ușii au fost israeliți, au fost poporul ales al lui Dumnezeu și toți aceștia urmau să fie cruțați de Iahve (căci Iahve era atunci pe punctul de a ucide pe toți fiii întâi născuți din Egipt și pe întâii născuți dintre oi și vite). Acest legământ are două niveluri de semnificație. Niciunul din

popor sau vitele din Egipt nu urmau să fie eliberați de lahve; El urma să ucidă pe toți fiii lor întâi născuți și oile și vitele întâi născute. Astfel, în numeroase cărți de profeție a fost prezis că egiptenii urmau să fie muștrați cu severitate ca urmare a legământului lui lahve. Acesta este primul nivel de semnificație al legământului. lahve a ucis pe fiii întâi născuți ai Egiptului și pe toate vitele lui întâi-născute și a cruțat pe toți israeliții, ceea ce a însemnat că toți cei care erau din țara lui Israel erau prețuiți de lahve și urmau să fie cruțați toți; El a vrut să lucreze pe termen lung în ei și a stabilit legământul cu ei folosind sângele mielului. De atunci înainte, lahve nu urma să ucidă pe israeliți și a spus că ei vor fi pentru totdeauna aleșii Săi. Printre cele douăsprezece triburi ale lui Israel, El urma să înceapă lucrarea Lui pentru întreaga epocă a Legii, urma să dezvăluie toate legile Lui către israeliți și să aleagă dintre ei profeți și judecători și ei urmau să stea în centrul lucrării Lui. lahve a făcut un legământ cu ei: dacă nu s-ar schimba epoca, El ar lucra numai printre cei aleși. Legământul lui lahve a fost neschimbător, pentru că a fost făcut cu sânge și a fost stabilit cu poporul Său ales. Mai important, El alesese un scop și o țință adecvată prin care să pornească în lucrarea Sa pentru întreaga epocă și astfel oamenii au văzut acest legământ ca fiind deosebit de important. Acesta este al doilea nivel de semnificație al legământului. Cu excepția Genezei, care a fost înainte de stabilirea legământului, toate celelalte cărți din Vechiul Testament consemnează lucrarea lui Dumnezeu printre israeliți după stabilirea legământului. Desigur, există relatări ocazionale ale neamurilor, dar în general, Vechiul Testament atestă lucrarea lui Dumnezeu în Israel. Datorită legământului lui lahve cu israeliții, cărțile scrise în Epoca Legii sunt numite Vechiul Testament. Ele sunt numite după legământul lui lahve cu israeliții.

Noul Testament este numit după sângele vărsat de Isus pe cruce și legământul Său cu toți cei care au crezut în El. Legământul lui Isus a fost acesta: oamenii trebuiau doar să creadă în El pentru ca păcatele lor să fie iertate datorită sângelui vărsat de El și astfel urmau să fie mântuiți și să se renască prin El și să nu mai fie păcătoși; oamenii trebuiau doar să creadă în El pentru a primi harul Său și nu urmau să sufere în iad după ce mureau. Toate cărțile scrise în timpul Epocii Harului au venit după acest legământ și toate atestă lucrarea și cuvântările cuprinse în ea. Ele nu merg mai departe de mântuirea crucificării Domnului Isus sau de legământ; toate sunt cărți scrise de frații în Domnul care au avut experiențe. Astfel, și aceste cărți sunt numite după un legământ: ele sunt numite Noul Testament. Aceste două testamente includ numai Epoca Legii și Epoca Harului și nu au nicio legătură cu epoca finală. Astfel, Biblia nu le este de mare ajutor în ziua de azi oamenilor din zilele de pe urmă. Cel mult, le servește drept referință temporară, dar, în esență, are o valoare practică redusă. Totuși, oamenii religioși încă o prețuiesc cel mai mult. Ei nu cunosc Biblia; ei știu doar cum să explice Biblia și nu cunosc în mod fundamental originile ei. Atitudinea lor față de Biblie este: totul în Biblie este corect, ea nu conține inexactități sau erori. Pentru că au stabilit mai întâi că Biblia este corectă și fără nicio eroare, ei o studiază și o examinează cu mare interes. Etapa de astăzi a lucrării nu a fost prezisă în Biblie. Nu a fost niciodată menționată lucrarea de

cucerire în cel mai întunecat dintre toate locurile, căci aceasta este cea mai recentă lucrare. Deoarece epoca lucrării este diferită, chiar Isus Însuși nu știa că această etapă a lucrării se va face în zilele de pe urmă – și astfel, cum ar putea oamenii din zilele de pe urmă să găsească această etapă a lucrării în Biblie, examinând-o?

Majoritatea celor care explică Biblia folosesc deducții logice, dar nu au niciun fundal real. Ei folosesc pur și simplu logica pentru a deduce multe lucruri. An de an, nimeni nu a îndrăznit să disece Biblia sau să spună „nu” Bibliei, pentru că această carte este „cartea sfântă” și oamenii i se închină ca lui Dumnezeu. Acest lucru a durat mai multe mii de ani. Dumnezeu nu a dat nicio atenție și nimeni nu a descoperit adevărul adevărat al Bibliei. Noi spunem că prețuirea Bibliei înseamnă închinare la idoli, dar niciunul dintre acei credincioși devotați nu îndrăznește să o vadă în acest fel și vă vor spune: „Frate! Nu spune asta, e groaznic! Cum ai putea să hulești pe Dumnezeu?” Apoi vor adopta o expresie mahnită: „O, milostivule Isus, Domn al mântuirii, Te rog să-i ierți păcatele, căci Tu ești Domnul care iubește pe om și noi toți am păcătuit, Te rog arată-ne mare milă, amin”. Atât de „pioși” sunt; cum ar putea să fie ușor pentru ei să accepte adevărul? Dacă le spui asta, îi va speria de moarte. Nimeni nu ar îndrăzni să creadă că Biblia ar putea fi contaminată cu idei și noțiuni umane și nimeni nu poate vedea acest defect. O parte din ceea ce este în Biblie este experiența și cunoașterea unor persoane, o parte din ea este iluminarea Duhului Sfânt, și există, de asemenea, și falsificarea de către intelectul și gândirea umană. Dumnezeu nu S-a amestecat niciodată în aceste lucruri, dar există o limită: aceste lucruri nu pot depăși gândirea oamenilor normali și, dacă o fac, ele se amestecă în și întrerup lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce depășește gândirea oamenilor obișnuiți este lucrarea lui Satana, pentru că ea îi deposează pe oameni de datoria lor, ea este lucrarea lui Satana și condusă de Satana, iar în acest moment Duhul Sfânt nu vă va permite să acționați în acest fel. Uneori, unii frați și surori întreabă: „Este bine să lucrez așa și așa?” Mă uit la statura lor și spun: „Este bine!” Există, de asemenea, unii oameni care spun: „Dacă lucrez într-un astfel de mod, este normală starea mea?” Și Eu spun: „Da! Este normal, foarte normal!” Alții spun: „Este bine să lucrez în felul acesta?” Și Eu spun: „Nu!” Ei spun: „De ce este bine pentru el și nu pentru mine?” Și Eu spun: „Pentru că ceea ce faci tu vine de la Satana, este o tulburare, iar sursa motivațiilor tale dă greș”. Există, de asemenea, momente când lucrarea nu merge suficient de departe, iar frații și surorile nu-și dau seama de acest lucru. Unii Mă întreabă dacă e bine să lucreze într-un anumit mod și când Eu văd că acțiunile lor nu vor întrerupe lucrarea viitorului, spun că este bine. Lucrarea Duhului Sfânt le oferă oamenilor un scop; oamenii nu trebuie să urmeze cuvintele Duhului Sfânt ad-litteram, pentru că oamenii sunt posedați de gândire și slăbiciune normală și au unele nevoi carnale, au probleme reale și în creierul lor au gânduri pe care, practic, nu le pot controla. Tot ceea ce cer Eu de la oameni are o limită. Unii cred că cuvintele Mele sunt ambigue, că le spun să acționeze în orice fel – asta pentru că nu înțelegi că există un scop potrivit al cerințelor Mele. Dacă ar fi așa cum îți imaginezi – dacă aș face aceleași solicitări de la toți oamenii fără

excepție și le-aș cere tuturor să atingă aceeași statură – atunci acest lucru nu ar funcționa. Aceasta înseamnă a cere imposibilul și este principiul lucrării umane, nu principiul lucrării lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este îndeplinită în funcție de circumstanțele reale ale oamenilor și se bazează pe calitatea lor înăscută. Acesta este și principiul răspândirii Evangheliei: trebuie să acționezi încet, permițând naturii să-și urmeze cursul; numai când spui cuiva cu claritate adevărul vor înțelege și abia atunci vor putea să pună Biblia deoparte. Dacă Dumnezeu nu ar face etapa aceasta a lucrării, cine ar putea să se rupă de convenție? Cine ar putea să facă noua lucrare? Cine ar putea să găsească o nouă cale în afara Bibliei? Dacă Dumnezeu nu ar face această etapă a lucrării, cine ar putea să se rupă de convenție? Cine ar putea să facă noua lucrare? Deoarece noțiunile tradiționale ale oamenilor și etica feudală sunt atât de stridente, ei nu au nicio capacitate de a se lepăda de aceste lucruri de la sine, și nici nu au curajul să facă acest lucru. Ca să nu mai vorbim despre modul în care oamenii din ziua de azi au fost acaparați de câteva cuvinte moarte din Biblie, cuvinte care au pus stăpânire pe inimile lor. Cum ar putea ei să fie dispuși să renunțe la Biblie? Cum ar putea să accepte atât de ușor o cale care este în afara Bibliei? Aceasta este doar dacă nu puteți vorbi în mod clar despre adevărul adevărat al Bibliei și despre principiile lucrării Duhului Sfânt, astfel încât toți oamenii să fie complet convinși – ceea ce este extrem de necesar. Acest lucru se datorează faptului că toată lumea din cadrul religiei venerază Biblia și i se închină ca lui Dumnezeu, și încearcă, de asemenea, să-L constrângă pe Dumnezeu în Biblie și este chiar cazul că ei își ating scopurile numai după ce L-au atârnat încă o dată pe Dumnezeu pe cruce.

Despre Biblie (3)

Nu tot ce conține Biblia reprezintă o consemnare a cuvintelor rostite personal de către Dumnezeu. Biblia documentează pur și simplu cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu, dintre care o parte este o consemnare a prevestirii profeților, iar cealaltă cuprinde experiențele și cunoștințele notate de către oamenii folosiți de Dumnezeu de-a lungul veacurilor. Experiențele umane sunt întinate de opiniile și cunoștințele oamenilor, și acest lucru este ceva inevitabil. În multe dintre cărțile Bibliei există noțiuni omenești, prejudecăți omenești și înțelegeri absurde ale oamenilor. Desigur, majoritatea cuvintelor sunt rezultatul luminării și iluminării Duhului Sfânt și sunt înțelegeri corecte – dar, totuși, nu se poate spune că ele exprimă adevărul cu acuratețe deplină. Opiniile lor asupra anumitor lucruri nu sunt decât cunoaștere derivată din experiența personală sau iluminare de la Duhul Sfânt. Prevestirea profeților a fost poruncită de Dumnezeu Însuși: profețiile celor ca Isaia, Daniel, Ezra, Ieremia și Ezechiel au fost poruncite direct de Duhul Sfânt; acești oameni au fost proroci, ei primiseră Duhul profeției și toți au fost profeți ai Vechiului Testament. În timpul Epocii Legii, acești

oameni, care au primit inspirația lui Iahve, au rostit multe profeții, furnizate direct de Iahve. Dar de ce a lucrat Iahve în ei? Fiindcă poporul lui Israel era poporul ales al lui Dumnezeu și lucrarea profeților trebuia să se facă în rândurile lor; de aceea profeții au putut primi asemenea revelații. De fapt, nici ei înșiși nu au înțeles revelațiile date de Dumnezeu lor. Duhul Sfânt a rostit acele cuvinte prin gura lor, astfel încât oamenii din viitor să poată înțelege acele lucruri și să vadă că ele au fost, într-adevăr, lucrarea Duhului lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, și că nu au venit de la om, și să le confirme faptul că era lucrarea Duhului Sfânt. În timpul Epocii Harului, Isus Însuși a făcut toată această lucrare în locul lor, așa încât oamenii n-au mai profețit. Deci, a fost Isus un profet? Isus a fost, bineînțeles, un profet, dar a putut face și lucrarea apostolilor – El a putut să profețască, dar și să predice și să învețe oameni din tot ținutul. Cu toate acestea, lucrarea pe care a făcut-o și identitatea pe care o reprezenta nu au fost aceleași. El a venit să răscumpere toată omenirea, să răscumpere omul de păcat; El era un profet și un apostol dar, mai mult decât atât, El era Hristos. Un profet poate face profeții, dar nu se poate spune că acel profet este Hristos. În acel timp, Isus a rostit multe profeții și, astfel, se poate spune că El a fost profet, dar nu se poate afirma că El a fost profet și deci nu Hristos. Asta pentru că El L-a reprezentat pe Dumnezeu Însuși în ducerea la bun sfârșit a unei etape a lucrării, iar identitatea Lui a fost diferită de cea a lui Isaia: El a venit să încheie lucrarea de răscumpărare și, de asemenea, El a dat provizii pentru viața omului, iar Duhul lui Dumnezeu S-a pogorât direct asupra Lui. În lucrarea pe care a făcut-o, nu a primit nicio inspirație din partea Duhului lui Dumnezeu, nicio instrucțiune de la Iahve. În schimb, Duhul a lucrat direct – ceea ce este suficient pentru a dovedi că Isus nu a fost doar un simplu profet. Lucrarea pe care a făcut-o a fost în primul rând lucrarea de răscumpărare, iar în al doilea rând profețiile. El a fost un profet, un apostol, dar, mai presus de acestea, a fost Răscumpărătorul. Proorocii, în schimb, puteau doar să facă profeții, fiind incapabili să reprezinte pe Duhul lui Dumnezeu în orice altă lucrare. Deoarece Isus a făcut multă lucrare care nu mai fusese niciodată făcută de om și a făcut lucrarea de răscumpărare a omenirii, El a fost astfel diferit de cei ca Isaia. Unii oameni nu acceptă curentul de astăzi pentru că acest lucru le-a creat un obstacol. Ei spun: „În Vechiul Testament, au mai fost mulți profeți care au rostit multe cuvinte – de ce aceștia nu au fost Dumnezeu întrupat? Dumnezeul de azi rostește cuvinte – este aceasta suficient pentru a dovedi că El e Dumnezeu întrupat? Nu preamărești Biblia și nici nu o studiezi – deci, pe ce te bazezi când spui că El este întruparea lui Dumnezeu? Spui că vorbirea vine de la Duhul Sfânt și crezi că această etapă a lucrării este făcută personal de Dumnezeu – dar pe ce te bazezi? Îți concentrezi atenția asupra cuvintelor de astăzi ale lui Dumnezeu și se pare că ai lepădat Biblia și ai pus-o deoparte”. Astfel, ei spun că tu crezi în erezie și heterodoxie.

Dacă vrei să mărturisești despre lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, atunci trebuie să înțelegi adevărul adevărat al Bibliei, structura și esența Bibliei. Astăzi, oamenii cred că Biblia este Dumnezeu și că Dumnezeu este Biblia. Și mai cred că toate cuvintele

din Biblie au fost singurele cuvinte rostite de Dumnezeu, că toate acestea au fost spuse de Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu chiar susțin că, deși toate cele șaiszeci și șase de cărți ale Vechiului și Noului Testament au fost scrise de oameni, totuși, toate au fost dăruite prin inspirația lui Dumnezeu și sunt o consemnare a cuvântărilor Duhului Sfânt. Aceasta este înțelegerea eronată a oamenilor, care nu este în totalitate conformă cu faptele. În realitate, în afară de cărțile profetice, cea mai mare parte a Vechiului Testament este o consemnare istorică. Unele dintre epistolele Noului Testament provin din experiențele oamenilor, iar altele provin din iluminarea Duhului Sfânt; epistolele lui Pavel, de pildă, s-au născut din lucrarea unui om, toate au fost rezultatul iluminării Duhului Sfânt, au fost scrise pentru biserici și au fost cuvinte de îndemn și încurajare pentru frații și surorile din biserici. Nu au fost cuvinte rostite de Duhul Sfânt – Pavel nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt, nu a fost profet și cu atât mai puțin nu a avut viziunile pe care le-a avut Ioan. Epistolele lui au fost scrise pentru bisericile din Efes, Filadelfia, Galatia și altele. Și astfel, epistolele pauline din Noul Testament sunt epistole pe care Pavel le-a scris pentru biserici, nu inspirații de la Duhul Sfânt, nici vorbiri directe ale Duhului Sfânt. Ele sunt doar cuvinte de îndemn, mângâiere și încurajare, pe care le-a scris pentru biserici în cursul lucrării sale. De asemenea, sunt o consemnare a multor lucrări pe care Pavel le-a făcut în acele vremuri. Acestea au fost scrise pentru toți cei care sunt frați și surori întru Domnul, astfel încât frații și surorile din bisericile de la acea vreme să îi urmeze sfatul și să rămână pe calea pocăinței a Domnului Isus. În nici un caz Pavel nu a spus că, indiferent că era vorba de bisericile de atunci sau altele din viitor, toți ar trebui să mănânce și să bea lucrurile scrise de el și nu a spus nici că toate cuvintele lui au venit de la Dumnezeu. Potrivit împrejurărilor bisericii din acea vreme, el pur și simplu avea părtășie cu frații și surorile, îndemnându-i și inspirând în ei credința; el doar a predicat sau a reamintit oamenilor și i-a îndemnat. Cuvintele lui au avut ca temelie propria sa povară și el a sprijinit oamenii prin aceste cuvinte. El a făcut lucrarea unui apostol al bisericilor din acea vreme, a fost un lucrător folosit de Domnul Isus și, astfel, a trebuit să-și asume responsabilitatea pentru biserici și a trebuit să preia lucrarea bisericilor, a trebuit să afle despre starea fraților și surorilor – și, de aceea, a scris epistole pentru toți frații și surorile întru Domnul. Tot ce a spus edificator și pozitiv pentru oameni a fost corect, dar acelea nu erau cuvintele Duhului Sfânt și nu puteau să-L reprezinte pe Dumnezeu. Este o înțelegere strigătoare la cer și o adevărată blasfemie ca oamenii să trateze mărturia experiențelor și epistolele unui om ca fiind cuvintele rostite de Duhul Sfânt către biserici! Acest lucru este valabil în special atunci când vine vorba de epistolele pe care Pavel le-a scris pentru biserici, căci scrierile sale s-au adresat fraților și surorilor în funcție de împrejurările și situația fiecărei biserici la vremea respectivă, fiind menite a-i îndemna pe frații și pe surorile în Domnul pentru ca ei să poată primi harul Domnului Isus. Epistolele lui au fost menite a-i însufleți pe frații și surorile din acea vreme. Se poate spune că aceasta a fost povara lui, dată de Duhul Sfânt; la urma urmei, a fost un apostol care a condus bisericile vremii respective, care a scris epistole pentru

ele și le-a sfătuit – aceea a fost responsabilitatea lui. Identitatea sa era doar aceea a unui apostol care-și făcea lucrarea, pur și simplu un apostol trimis de Dumnezeu; el nu a fost un profet, și nici un prezicător. Pentru el, lucrarea sa și viața fraților și surorilor au fost de cea mai mare importanță. De aceea, el nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt. Cuvintele lui nu au fost cuvintele Duhului Sfânt, cu atât mai puțin s-ar putea spune că au fost cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Pavel nu era decât una din făpturile lui Dumnezeu, și nicidecum întruparea lui Dumnezeu. Identitatea lui nu era aceeași cu cea a lui Isus. Cuvintele lui Isus erau cuvintele Duhului Sfânt, erau cuvintele lui Dumnezeu, pentru că identitatea Sa era cea a lui Hristos – Fiul lui Dumnezeu. Cum ar putea fi Pavel egal cu Isus? Dacă oamenii văd epistolele sau cuvintele precum cele ale lui Pavel ca declarații ale Duhului Sfânt, venerându-le ca și cum ar fi Dumnezeu, atunci nu se poate spune decât că sunt profund lipsiți de discernământ. Mai aspru spus, oare nu e asta pur și simplu o blasfemie? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Și cum ar putea oamenii să se închine înaintea consemnărilor din epistolele sale și înaintea cuvintelor sale ca și cum ar fi o carte sfântă sau o carte cerească? Ar putea cuvintele lui Dumnezeu să fie rostite la întâmplare de către un om? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Atunci, ce crezi: s-ar putea ca scrierile lui către biserici să nu fie corupte de propriile sale idei? Cum ar putea să nu fie corupte de idei omenești? El a scris epistolele pentru biserici pornind de la experiențele sale personale și propria cunoaștere. A scris, de pildă, o epistolă către bisericiile din Galatia care conține o anumită opinie, în vreme ce Petru a scris o alta, care conține o cu totul altă perspectivă. Care dintre ele, atunci, provine de la Sfântul Duh? Nimeni nu poate spune în mod cert. De aceea, se poate afirma doar că amândoi au purtat responsabilitatea bisericilor, dar scrierile lor le reprezintă propria statură și denotă sprijinul și grija pentru frați și surori, precum și responsabilitatea față de biserici, aceasta fiind doar o lucrare omenească – nu una în întregime a Duhului Sfânt. Dacă afirmi că epistolele sale sunt cuvintele Duhului Sfânt, atunci ești absurd și nu faci decât să comiți o blasfemie! Epistolele lui Pavel, precum și celelalte epistole din Noul Testament, sunt echivalente cu memoriile personalităților spirituale mai recente: sunt asemeni cărților lui Watchman Nee sau experiențelor lui Lawrence, și așa mai departe. Atâta doar că scrierile personalităților spirituale mai recente nu sunt incluse în Noul Testament deși esența acestor oameni a fost aceeași: ei au fost oameni folosiți de Duhul Sfânt într-o anumită perioadă, fără însă a-L reprezenta direct pe Dumnezeu.

Evangelia după Matei din Noul Testament documentează genealogia lui Isus. La început afirmă că Isus a fost descendentul lui Avraam și al lui David, fiul lui Iosif; apoi spune că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și născut din fecioară – ceea ce ar însemna că nu a fost fiul lui Iosif sau descendentul lui Avraam și al lui David. Genealogia însă insistă să-L asocieze pe Isus cu Iosif. Apoi, genealogia consemnează procesul prin care S-a născut Isus. Se afirmă că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt, că El s-a născut dintr-o fecioară și că nu e fiul lui Iosif. Totuși, în genealogie este clar scris că Isus a fost fiul

lui Iosif și, pentru că aceasta a fost scrisă pentru Isus, sunt consemnate patruzeci și două de generații. Când ajunge la generația lui Iosif, genealogia amintește în mare grabă că Iosif era soțul Mariei, cuvinte care sunt date pentru a dovedi faptul că Isus a fost descendentul lui Avraam. Dar nu este aceasta o contradicție în termeni? Genealogia evidențiază în mod clar neamul lui Iosif, este evident vorba de genealogia lui Iosif, dar Matei insistă că este vorba despre genealogia lui Isus. Acest lucru nu neagă faptul că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt? Astfel, genealogia lui Matei nu este o idee omenească? E complet ridicol! Astfel poți să afli că această carte nu a provenit în totalitate de la Duhul Sfânt. Există, probabil, oameni care cred că Dumnezeu trebuie să fi avut o genealogie pe pământ, prin urmare Îl fac pe Isus a patruzeci și două generație după Avraam. Asta e cu adevărat ridicol! După ce a ajuns pe pământ, cum ar fi putut avea Dumnezeu o genealogie? Dacă spui că Dumnezeu are o genealogie, nu-L consideri asemenea creaturilor lui Dumnezeu? Dar Dumnezeu nu este pământesc, El este Domnul creației și, deși este din trup, El nu este de aceeași esență ca omul. Cum L-ai putea considera pe Dumnezeu ca fiind asemenea creaturilor Lui? Avraam nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu; el a fost obiectul lucrării lui Iahve la acea vreme, a fost doar un slujitor credincios autorizat de Iahve și unul din poporul lui Israel. Cum ar putea fi el un strămoș al lui Isus?

Cine a scris genealogia lui Isus? A făcut-o chiar Isus? Le-a spus El Însuși: „Scrieți genealogia Mea”? Ea a fost consemnată de Matei după ce Isus a fost răstignit pe cruce. La momentul acela, Isus făcuse multe lucruri care erau de neînțeles pentru ucenicii Săi și nu dăduse nicio explicație. După ce a plecat, ucenicii au început să predice și să-și facă lucrarea peste tot și, de dragul acelei etape a lucrării, s-au apucat să scrie epistolele și cărțile Evangheliei. Cărțile evanghelice din Noul Testament au fost scrise la douăzeci-treizeci de ani după ce Isus a fost răstignit. Înainte, poporul Israel citea doar Vechiul Testament. Cu alte cuvinte, la începutul Epocii Harului, oamenii citeau din Vechiul Testament. Noul Testament a apărut doar în timpul Epocii Harului. Noul Testament nu exista în timpul lucrării lui Isus; oamenii au mărturisit despre lucrarea Sa abia după ce El a înviat și S-a înălțat la cer. Doar atunci au apărut cele patru Evanghelii, la care s-au adăugat epistolele lui Pavel și Petru, precum și Cartea Apocalipsei. După mai bine de trei sute de ani de la înălțarea la cer a lui Isus, generațiile ulterioare au adunat aceste documente selectiv, și abia apoi a apărut Noul Testament din Biblie. Numai după terminarea acestei lucrări a apărut Noul Testament; înainte nu existase. Dumnezeu făcuse toată această lucrare, iar Pavel și ceilalți apostoli scriseseră atât de multe epistole adresate bisericilor din diverse locuri. Oamenii care au trăit după ei le-au pus laolaltă epistolele și au adăugat viziunea cea mai profundă consemnată de Ioan pe insula Patmos, în care s-a profețit lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Oamenii au creat această înșiruire, care este diferită de cuvântările din prezent. Ceea ce se consemnează astăzi este conform etapelor lucrării lui Dumnezeu; oamenii intră astăzi în contact cu lucrarea făcută personal de Dumnezeu și cu cuvintele exprimate chiar de

El. Voi – oamenii – nu trebuie să interferați; cuvintele, care vin direct de la Duhul Sfânt, au fost rânduite pas cu pas și sunt diferite de rânduielile din consemnările oamenilor. Se poate spune că ceea ce au consemnat ei a fost potrivit nivelului lor de educație și calibrului omului. Ceea ce au consemnat au fost experiențele oamenilor și fiecare avea mijloace proprii de consemnare și de cunoaștere, fiecare scriere fiind diferită. Astfel, dacă venerați Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, dați dovadă de multă ignoranță și prostie! De ce nu căutați lucrarea Dumnezeului de astăzi? Numai lucrarea lui Dumnezeu poate mântui omul. Biblia nu poate mântui omul; oamenii o pot citi câteva mii de ani și totuși nu ar exista nici cea mai mică schimbare în ei și, dacă vă închinați Bibliei, nu veți avea parte niciodată de lucrarea Duhului Sfânt. Cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu în Israel sunt consemnate în Biblie așa încât poți vedea că în aceste scrieri toate numele sunt ale lui Israel și toate evenimentele privesc pe Israel; chiar și numele „Isus” este un nume israelit. Dacă continui să citești Biblia astăzi, oare, atunci, nu stăruie într-un obicei? Ceea ce este consemnat în Noul Testament al Bibliei sunt faptele ce privesc Iudeea. Textul original era atât în greacă, cât și în ebraică, iar numele prin care El era numit și cuvintele lui Isus și în timpul acela aparțin toate limbajului omenesc. Când a fost răstignit pe cruce, Isus a spus: „Eli, Eli, lama sabachthani?” Nu este aceasta limba ebraică? Și asta doar pentru că Isus S-a întrupat în Iudeea, ceea ce însă nu dovedește că Dumnezeu este evreu. Astăzi, Dumnezeu S-a întrupat în China, prin urmare tot ceea ce spune El este, fără îndoială, în chineză. Cu toate acestea, vorbirea nu poate fi comparată cu chineza tradusă din Biblie căci sursa acestor cuvinte este diferită: una provine din ebraica consemnată de oameni și una provine din vorbirea directă a Duhului. Cum să nu existe nicio diferență?

Despre Biblie (4)

Multă lume crede că a înțelege și a putea interpreta Biblia sunt același lucru cu a găsi adevărata cale – dar, de fapt, sunt lucrurile cu adevărat atât de simple? Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronică istoriei Israelului și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic

despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi, din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu slove și doctrine moarte sau o înțelegere a istoriei, trebuie să cauți voia lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog, ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel mai bine ar fi să cauți voia de astăzi a lui Dumnezeu. Prin citirea Bibliei, vei înțelege cel mult câte ceva din istoria Israelului, vei învăța despre viețile lui Avraam, David și Moise, vei afla despre cum L-au venerat pe Iahve, despre felul în care Iahve i-a pârjolit pe aceia care L-au împotrivit și despre cum le-a vorbit oamenilor din acea epocă. Vei afla doar despre lucrarea lui Dumnezeu din trecut. Consemnările din Biblie au legătură cu modul în care vechiul popor al lui Israel Îl venera pe Dumnezeu și trăia sub îndrumarea lui Iahve. Deoarece israeliții erau aleșii lui Dumnezeu, în Vechiul Testament poți vedea loialitatea întregului popor al lui Israel față de Iahve, felul în care toți cei ce ascultau de Iahve erau îngrijiți și binecuvântați de El; poți afla că, atunci când Dumnezeu a lucrat în Israel, a fost plin de milă și de dragoste, precum și cuprins de înflăcărare, și că toți israeliții, de la cel mai slab până la cel mai puternic, Îl venerau pe Iahve, și astfel toată țara a fost binecuvântată de Dumnezeu. Aceasta este istoria Israelului consemnată în Vechiul Testament.

Biblia este o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu în Israel și documentează multe dintre predicțiile profeților din vechime, precum și unele dintre cuvântările lui Iahve din lucrarea Sa la acea vreme. De aceea, toată lumea privește această carte ca fiind sfântă (pentru că Dumnezeu este sfânt și măreț). Desigur, toate acestea sunt rezultatul venerației lor față de Iahve și al adorației lor față de Dumnezeu. Oamenii se referă la această carte în acest mod numai deoarece creaturile lui Dumnezeu își preamăresc și își adoră atât de mult Creatorul, și există chiar și cei ce numesc această carte o carte divină. De fapt, este doar o consemnare umană. Ea nu a fost numită personal de către Iahve și nici creația sa nu a fost personal călăuzită de El. Cu alte cuvinte, autorul acestei cărți nu este Dumnezeu, ci oamenii. Sfânta Scriptură este doar un titlu reverențios atribuit de către om. Acest titlu nu a fost decis de către Iahve și de către Isus după ce au discutat între Ei; nu este altceva decât o idee umană. Căci această carte nu a fost scrisă de Iahve, cu atât mai puțin de către Isus. În schimb, cuprinde relatările făcute de mulți profeți antici, apostoli și vizionari, care au fost apoi întocmite de generațiile următoare într-o carte de scrieri antice care, pentru oameni, pare a fi deosebit de sfântă, o carte despre care ei cred că este plină de taine profunde și de nepătruns ce așteaptă să fie deslușite de generațiile viitoare. Ca atare, oamenii sunt chiar mai dispuși să creadă că această carte este o carte divină. Odată cu adăugarea celor Patru Evanghelii și a Cărții Apocalipsei, atitudinea oamenilor față de ea este cu totul diferită față de orice altă carte

și, astfel, nimeni nu îndrăznește să cerceteze minuțios această „carte divină” pentru că este prea „sacră”.

De ce, de îndată ce citesc Biblia, oamenii pot să găsească o cale corectă de a practica în ea? De ce pot ei să dobândească multe lucruri care le erau de neînțeles? Astăzi, Eu disec Biblia în acest fel, dar asta nu înseamnă că o urăsc sau neg valoarea ei ca referință. Eu îți explic și îți lămuresc valoarea inerentă și originile Bibliei pentru a te împiedica să fii ținut în întuneric. Pentru că oamenii au atât de multe opinii despre Biblie, iar majoritatea dintre ele sunt greșite; citirea Bibliei în acest fel nu numai că îi împiedică să dobândească ce se cuvine, ci, mai important, împiedică lucrarea pe care Eu intenționez să o fac. Interferează enorm cu lucrarea viitorului și oferă doar dezavantaje, nu și avantaje. Astfel, ceea ce te învăț Eu este pur și simplu esența și povestea lăuntrică a Bibliei. Nu-ți cer să nu citești Biblia sau să te-apuci să susții că este total lipsită de valoare, ci doar să ai cunoașterea și viziunea corectă asupra Bibliei. Nu fi prea părtinitor! Deși Biblia este o carte de istorie scrisă de oameni, ea documentează și multe dintre principiile după care sfinții și profeții din vechime Îl slujeau pe Dumnezeu, precum și experiențele recente ale apostolilor în slujirea lui Dumnezeu – toate acestea au fost într-adevăr văzute și cunoscute de acești oameni și pot servi ca referință pentru oamenii din această epocă în urmărirea căii adevărate. Astfel, prin citirea Bibliei, oamenii pot câștiga și multe căi de viață care nu pot fi găsite în alte cărți. Aceste căi sunt căile de viață ale lucrării Duhului Sfânt trăite de profeți și apostoli în epocile trecute, și multe dintre cuvinte sunt prețioase și pot oferi ceea ce le este necesar oamenilor. Prin urmare, tuturor oamenilor le place să citească Biblia. Fiindcă există atât de multe lucruri ascunse în Biblie, opiniile oamenilor față de ea sunt diferite de cele față de scrierile marilor figuri spirituale. Biblia este o consemnare și o colecție a experiențelor și cunoștințelor oamenilor care L-au slujit pe Iahve și pe Isus în vechea și în noua epocă, și astfel, generațiile de mai târziu au reușit să dobândească din ea multă luminare, iluminare și căi de a practica. Motivul pentru care Biblia este superioară scrierilor oricăror mari figuri spirituale este că toate scrierile acestora sunt extrase din Biblie, toate experiențele lor vin din Biblie și toate explică Biblia. Și astfel, deși oamenii pot dobândi aprovizionare din cărțile oricărei mari figuri spirituale, ei încă venerază Biblia, pentru că li se pare superioară și foarte profundă! Deși Biblia pune laolaltă unele dintre cărțile cuvintelor vieții, cum ar fi epistolele lui Pavel și epistolele lui Petru, și cu toate că oamenii pot fi aprovizionați și ajutați de aceste cărți, ele tot sunt învechite, tot aparțin vechii epoci și, indiferent cât de bune sunt, ele sunt potrivite doar pentru o perioadă și nu sunt veșnice. Căci lucrarea lui Dumnezeu se dezvoltă permanent și nu poate să se oprească pur și simplu în vremea lui Pavel și a lui Petru sau să rămână pentru totdeauna în Epoca Harului, în care a fost răstignit Isus. Și astfel, aceste cărți sunt potrivite numai pentru Epoca Harului, nu pentru Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Ele pot doar să-i aprovizioneze pe credincioșii din Epoca Harului, nu și pe sfinții din Epoca Împărăției și, indiferent cât de bune ar fi, ele sunt totuși învechite. Același lucru se întâmplă și cu

lucrarea de creație a lui Iahve sau cu lucrarea Sa în Israel: indiferent cât de măreață a fost această lucrare, ea tot avea să devină depășită și tot avea să vină vremea când avea să treacă. Lucrarea lui Dumnezeu este și ea la fel: este măreață, dar va veni un timp când se va sfârși; nu poate rămâne pentru totdeauna în cadrul lucrării de creație, nici în cel al răstignirii. Indiferent cât de convingătoare este lucrarea răstignirii, indiferent cât de eficientă a fost în înfrângerea Satanei, lucrarea este, la urma urmei, tot lucrare, iar epocile sunt, la urma urmei, tot epoci; lucrarea nu poate rămâne veșnic pe aceeași fundație, și nici vremurile nu pot să nu se schimbe niciodată, pentru că a existat creația și trebuie să existe și zilele de pe urmă. Acest lucru este inevitabil! Astfel, astăzi, cuvintele vieții din Noul Testament – epistolele apostolilor și cele Patru Evanghelii – au devenit cărți de istorie, au devenit vechi almanahuri, și cum ar putea niște vechi almanahuri să-i aducă pe oameni în noua epocă? Indiferent de capacitatea acestor almanahuri de a-i aproviziona pe oameni cu viață, indiferent de capacitatea lor de a călăuzi oamenii către cruce, nu sunt ele depășite? Nu sunt lipsite de valoare? Așadar, îți spun că n-ar trebui să crezi orbește în aceste almanahuri. Sunt prea vechi, nu te pot aduce în noua lucrare, ci te pot doar împovăra. Nu numai că nu te pot aduce în lucrarea cea nouă și în noua intrare, ci te duc în vechi biserici religioase – și, dacă se întâmplă asta, nu înseamnă că dai înapoi în credința ta în Dumnezeu?

Ceea ce Biblia documentează este lucrarea lui Dumnezeu în Israel, inclusiv unele lucruri făcute de aleșii Lui din Israel. În ciuda faptului că a existat o selecție a părților de inclus sau de înlăturat, deși Duhul Sfânt nu a aprobat, totuși El nu a învinuit. Biblia nu este decât o istorie a Israelului, care este și o istorie a lucrării lui Dumnezeu. Oamenii, chestiunile și lucrurile pe care le consemnează au fost toate reale și nimic referitor la ele nu avea însemnătate simbolică – cu excepția, firește, a profețiilor lui Isaia, ale lui Daniel și ale altor profeți sau a cărții de viziuni a lui Ioan. Oamenii perioadei timpurii a Israelului erau bine informați și cultivați, iar cultura și cunoștințele lor antice erau destul de avansate, astfel că scrierile lor au fost mai presus de cele ale oamenilor de astăzi. Drept urmare, faptul că ei au putut să scrie aceste cărți nu ar trebui să fie o surpriză, deoarece Iahve lucrase foarte mult printre ei, iar ei văzuseră atât de multe. David a văzut faptele lui Iahve cu proprii săi ochi, le-a experimentat personal și a văzut multe semne și minuni, și a scris astfel toți acei psalmi de laudă pentru faptele lui Iahve. Ei au putut să scrie aceste cărți în anumite circumstanțe, nu pentru că aveau un talent excepțional. Ei L-au lăudat pe Iahve pentru că L-au văzut. Dacă nu L-ați văzut niciodată pe Iahve și nu cunoașteți existența Lui, cum ați putea să-L lăudați? Dacă nu L-ați văzut pe Iahve, atunci nu veți ști să-L lăudați și nici să vă închinați Lui, cu atât mai puțin veți putea scrie cântări care să-L preamărească și, chiar dacă vi s-ar cere să inventați câteva fapte ale lui Iahve, nu ați putea face acest lucru. Faptul că astăzi puteți să-L lăudați pe Dumnezeu, să-L iubiți pe Dumnezeu, este și pentru că L-ați văzut, și pentru că ați experimentat lucrarea Lui – și, dacă se îmbunătățește calibrul vostru, oare nu veți putea scrie și voi poeme întru lauda lui Dumnezeu, precum David?

Să înțelegi Biblia, să înțelegi istoria, dar să nu înțelegi ceea ce face astăzi Duhul Sfânt – asta este greșit! Te-ai descurcat foarte bine în studiul istoriei, ai făcut o treabă minunată, dar nu înțelegi nimic din lucrarea pe care o face Duhul Sfânt astăzi. Nu este aceasta nechibzuință? Alți oameni te întreabă: „Ce face Dumnezeu astăzi? În ce ar trebui să pătrunzi în ziua de azi? Tu cum te descurci în urmărirea vieții? Înțelegi voia lui Dumnezeu?” Nu vei avea niciun răspuns la ce te întreabă ei – așadar, ce anume știi? Vei spune: „Sunt doar conștient că trebuie să întorc spatele trupului să mă cunosc pe mine însumi”. Și dacă te-ar întreba apoi: „Ce altceva mai știi?”, ai spune că mai știi să ascuți de toate rânduilele lui Dumnezeu și că înțelegi câte ceva din istoria Bibliei, și asta-i tot. Asta-i tot ce-ai câștigat din credința în Dumnezeu în toți acești ani? Dacă asta e tot ce înțelegi, atunci ai foarte multe lipsuri. Astfel, statura voastră actuală este în mod fundamental incapabilă să realizeze ceea ce vă cer, iar adevărurile pe care le înțelegeți sunt prea slabe, ca și puterile voastre de diferențiere – altfel spus, credința voastră este prea superficială! Trebuie să fiți echipați cu mai multe adevăruri, aveți nevoie de mai multă cunoaștere, trebuie să vedeți mai mult, și numai atunci veți putea răspândi Evanghelia, căci asta e ceea ce se cuvine să dobândiți!

Practica (1)

În trecut au existat multe abateri și chiar absurdități în modurile în care experimentau oamenii. Aceștia pur și simplu nu înțelegeau standardele cerințelor lui Dumnezeu, așa că existau multe domenii în care experiențele oamenilor nu dădeau rezultate. Ce îi cere Dumnezeu omului este să poată trăi o umanitate normală. De exemplu, este în regulă ca oamenii să urmeze convențiile moderne în ceea ce privește mâncarea și îmbrăcămintea, să poarte costum și cravată, să învețe câte ceva despre arta modernă și, în timpul lor liber, ei se pot bucura de artă, cultură și divertisment. Pot face niște poze memorabile, pot citi și dobândi cunoștințe utile și pot avea un mediu de viață relativ bun. Toate acestea sunt lucruri care se potrivesc vieții umanității normale și, totuși, oamenii le consideră lucruri detestate de Dumnezeu și se abțin să le facă. Practica lor constă doar din a urma câteva reguli, ceea ce duce la o viață cât se poate de monotona și complet lipsită de însemnătate. De fapt, Dumnezeu nu a cerut niciodată ca oamenii să facă lucrurile astfel. Toți oamenii doresc să-și limiteze firile, rugându-se fără încetare în duhurile lor pentru a fi mai aproape de Dumnezeu, mințind cugetând în permanență la intențiile lui Dumnezeu, ochii lor observând constant diverse lucruri, înspăimântați că legătura lor cu Dumnezeu va fi cumva întreruptă. Toate acestea sunt concluzii la care oamenii au ajuns pe cont propriu; sunt reguli stabilite de oameni pentru ei înșiși. Dacă nu-ți cunoști propria natură și esență și nu înțelegi la ce nivel poate ajunge propria ta practică, atunci nu vei avea nicio modalitate de a fi sigur ce standarde anume cere Dumnezeu de la om și nici nu vei avea o cale precisă de a practica. Întrucât nu poți

înțelege cu exactitate ce îi cere Dumnezeu omului, mintea ta se zbugiumă mereu, îți frământă creierul analizând intențiile lui Dumnezeu și orbecăi căutând o cale de a fi mișcat și luminat de Duhul Sfânt. Drept urmare, elaborezi unele modalități de a practica, pe care le consideri adecvate. Pur și simplu nu ai idee ce anume îți cere Dumnezeu omului; doar îți execuți fără griji propriul set de practici, păsându-ți puțin de rezultat și chiar mai puțin dacă sunt abateri sau erori în practica ta. Astfel, practica ta este în mod firesc lipsită de precizie și de principii. Lipsesc mai ales rațiunea și conștiința umană normală, precum și lauda lui Dumnezeu și confirmarea Duhului Sfânt. Devine cu totul prea ușor să mergi pur și simplu pe propriul tău drum. O practică de acest fel constă doar din urmarea regulilor sau din asumarea intenționată a unei poveri mai mari pentru a te îngrădi și a te controla. Cu toate acestea, consideri că ți-ai pregătit practica la perfecție, neștiind că cea mai mare parte a ei constă din procese sau ritualuri de prisos. Sunt mulți care practică astfel de ani de zile, în esență fără nicio schimbare în firea lor, fără vreo înțelegere nouă și fără vreo intrare nouă. Fără să-și dea seama, ei comit din nou aceleași greșeli din trecut și-și dezlănțuie naturile animalice, chiar până în punctul în care, cu multe ocazii, comit fapte nerezonabile, inumane și se comportă în moduri care îi lasă pe oameni complet nedumeriți, scărpînându-se în cap de uimire. Se poate spune că astfel de oameni au experimentat o transformare a firii?

Credința în Dumnezeu a intrat acum în Epoca Cuvântului lui Dumnezeu. Relativ vorbind, oamenii nu se roagă la fel de mult ca pe vremuri; cuvintele lui Dumnezeu au comunicat în mod explicit toate aspectele adevărului și modalitățile de practică, așa că nu mai este nevoie ca oamenii să caute și să bâjbâie. În viața din Epoca Împărăției, cuvintele lui Dumnezeu îi conduc pe oameni înainte, iar aceasta este o viață în care totul este lămurit pentru a fi văzut de ei – deoarece Dumnezeu a expus totul cu claritate, iar omul nu mai este lăsat să orbecăie prin viață. În ceea ce privește căsătoria, treburile lumești, viața, mâncarea, îmbrăcămintea și adăpostul, relațiile interpersonale, modul în care cineva poate sluji astfel încât să respecte voia lui Dumnezeu, modul în care ar trebui să se lepede de trup și așa mai departe, pe care dintre aceste lucruri nu vi le-a explicat Dumnezeu? Încă mai trebuie să vă rugați și să căutați? Chiar nu mai este nevoie! Dacă încă mai faci aceste lucruri, doar te porți în mod inutil. Este ignorant, prostesc și complet de prisos! Doar cei care au un calibru mult prea mic și care sunt incapabili să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu spun fără oprire rugăciuni absurde. Dacă ești sau nu hotărât e cheia practicării adevărului. Unii oameni insistă să-și urmeze preferințele trupești în acțiunile lor, chiar și când știu că nu sunt conforme cu adevărul. Acest lucru le împiedică apoi propriul progres în viață și, chiar și după ce se roagă și caută, ei tot se comportă într-un mod care se supune trupului. Făcând aceasta, nu păcătuiesc ei cu bună știință? Sunt asemenea celor care râvnesc la plăcerile trupului și tânjesc după bani și care apoi se roagă lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule! Vrei să-mi îngădui să râvnesc la plăcerile trupului și să tânjesc după avere? Este voia Ta să câștig bani în felul acesta?” Este acesta un mod adecvat de a vă ruga? Oamenii care fac asta știu extrem de bine

că Dumnezeu nu Se bucură de aceste lucruri și că ar trebui să renunțe la ele, dar lucrurile pe care le au la inimă au fost deja hotărâte și, atunci când se roagă și caută, ei încearcă să-L constrângă pe Dumnezeu să le îngăduie să se poarte astfel. În inima lor, ei pot chiar să ceară ca Dumnezeu să spună ceva ca să le confirme acest lucru – aceasta se numește răzvrătire. Mai sunt și cei care îi atrag pe frații și surorile din biserică de partea lor și își înființează propriile împărății independente. Știi foarte bine că aceste acțiuni se opun lui Dumnezeu, dar, odată ce te-ai hotărât să faci așa ceva, tot cauți și te rogi lui Dumnezeu, calm și neînfricat. Cât de nerușinat și de sfidător ești! Cât despre a lăsa în urmă treburile lumești, despre asta s-a vorbit cu mult timp în urmă. Sunt unii care știu limpede că Dumnezeu detestă lucrurile lumești, dar tot se roagă, spunând: „O, Dumnezeule! Înțeleg că nu ai vrea să merg pe calea lucrurilor lumești, dar fac asta pentru ca numele Tău să nu fie făcut de rușine; fac asta pentru ca oamenii laici să poată vedea gloria Ta în mine”. Ce fel de rugăciune este aceasta? Puteți spune? Este o rugăciune menită să-L constrângă pe Dumnezeu și să-L preseze. Nu îți este rușine să te rogi astfel? Oamenii care se roagă în modul acesta se opun intenționat lui Dumnezeu, iar acest tip de rugăciune este într-un tot o chestiune de motive îndoielnice; este cu adevărat o expresie a unei firi satanice. Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare, îndeosebi cele rostite în legătură cu voia Lui, cu firea Lui și modul în care El tratează diferite tipuri de oameni. Dacă nu înțelegi adevărul, ar trebui să citești cuvintele lui Dumnezeu mai mult – rezultatele acestui lucru sunt mult mai bune decât a te ruga și a căuta orbește. Sunt multe cazuri în care căutarea și rugăciunea ar trebui înlocuite cu o mai multă lectură a cuvintelor lui Dumnezeu și cu părtășia despre adevăr. În rugăciunile tale obișnuite, ar trebui să reflectezi și să încerci să te cunoști mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. Acest lucru este mai benefic pentru progresul tău în viață. Dacă acum încă mai cauți ridicându-ți ochii la ceruri, nu arată aceasta că tot mai crezi într-un Dumnezeu nedeslușit? În trecut, ai văzut rezultatele căutării și rugăciunii tale, iar Duhul Sfânt ți-a mișcat întrucâtva spiritul deoarece era vremea Epocii Harului. Nu-L puteai vedea pe Dumnezeu, astfel încât nu aveai de ales decât să mergi pe bâjbâite înainte și să cauți în acel fel. Acum Dumnezeu a venit printre oameni, Cuvântul S-a arătat în trup și L-ai văzut pe Dumnezeu; astfel, Duhul Sfânt nu mai lucrează ca înainte. Epoca s-a schimbat, la fel și modul în care lucrează Duhul Sfânt. Deși poate că oamenii nu se roagă la fel de mult ca înainte, deoarece Dumnezeu este pe pământ, omul are acum șansa de a-L iubi pe Dumnezeu. Omenirea a intrat în epoca iubirii față de Dumnezeu și se poate apropia în mod firesc de El în sinea sa: „O, Dumnezeule! Ești într-adevăr atât de bun și doresc să Te iubesc!” Doar câteva cuvinte clare și simple dau glas iubirii față de Dumnezeu în inimile oamenilor; această rugăciune este rostită doar de dragul de a intensifica dragostea dintre om și Dumnezeu. Uneori este posibil să vezi că dai dovadă de răzvrătire și spui: „O, Dumnezeule! De ce sunt atât de corupt?” Simți o dorință puternică de a te lovi singur de câteva ori și lacrimile ți se adună în ochi. În astfel de momente, simți regret și suferință în inima ta, dar nu ai cum să-ți exprimi aceste sentimente. Aceasta este

lucrarea actuală a Duhului Sfânt, însă doar cei care caută viața o pot dobândi. Simți că Dumnezeu are o mare iubire față de tine și ai un tip special de sentiment. Deși îți lipsesc cuvintele ca să te rogi clar, simți mereu că dragostea lui Dumnezeu este la fel de profundă ca oceanul. Nu există cuvinte potrivite pentru a exprima această stare de fapt și aceasta este o stare care apare adesea în spirit. Acest fel de rugăciune și de părtășie, care are menirea de a apropia o persoană de Dumnezeu în inima sa, este normală.

Deși a trecut timpul când oamenii trebuiau să orbecăie și să caute, asta nu înseamnă că nu mai trebuie să se roage și să caute, și nici că oamenii nu sunt nevoiți să aștepte ca voia lui Dumnezeu să se dezvăluie singură înainte de a continua lucrarea; acestea sunt doar concepțiile greșite ale omului. Dumnezeu a venit printre oameni pentru a trăi cu ei, pentru a fi lumina, viața și calea lor: acesta este un fapt. Bineînțeles, prin venirea lui Dumnezeu pe pământ, El îi aduce cu siguranță oamenilor un mod practic și o viață adecvată staturii sale de care să se bucure – El nu a venit ca să desființeze toate modalitățile de practică ale omului. Omul nu mai trăiește orbecăind și căutând deoarece acestea au fost înlocuite de venirea lui Dumnezeu pe pământ pentru a lucra și a-Și rosti cuvântul. El a venit să-l elibereze pe om din viața de întuneric și obscuritate pe care o ducea și a-i permite să aibă o viață plină de lumină. Lucrarea actuală este de a explica lucrurile în mod clar, de a vorbi limpede, de a informa direct și de a defini lucrurile în mod explicit, astfel încât oamenii să poată pune aceste lucruri în practică, întocmai așa cum Iahve Dumnezeu i-a condus pe oameni din Israel, spunându-le cum să aducă jertfe și cum să construiască templul. Prin urmare, nu mai trebuie să trăiți căutând sincer, așa cum ați făcut după plecarea Domnului Isus. Ar trebui să mergeți pe dibuite prin lucrarea de răspândire a Evangheliei în viitor? Ar trebui să orbecăiți încercând să găsiți o metodă corectă de a trăi? Trebuie să băjbăiți ca să discerneți cum ar trebui să vă îndepliniți propriile datorii? Este necesar să vă prosternați până la pământ, căutând, ca să știți cum ar trebui să fiți martori? Este necesar să postiți și să vă rugați ca să știți cum ar trebui să vă îmbrăcați sau să trăiți? Este necesar să vă rugați fără încetare lui Dumnezeu din ceruri ca să știți cum ar trebui să acceptați să fiți cucerți de către Dumnezeu? Este necesar să vă rugați în permanență, ziua și noaptea, ca să știți cum ar trebui să ascultați de Dumnezeu? Sunt mulți printre voi care spun că sunteți incapabili să practicați deoarece nu înțelegeți. Oamenii pur și simplu nu acordă atenție lucrării lui Dumnezeu din ziua de azi! Am spus numeroase cuvinte cu mult timp în urmă, dar nu ați dat niciodată nici cea mai mică atenție citirii lor, așa că nu-i de mirare că nu știți cum să practicați. Desigur, în zilele noastre, Duhul Sfânt încă îi mai mișcă pe oameni pentru a le îngădui să simtă bucurie și trăiește alături de om. Aceasta este sursa acelor^a sentimente speciale, plăcute, care apar adesea în viața ta. Din când în când, vine o zi în care simți că Dumnezeu este atât de încântător și nu te poți abține să nu te rogi Lui: „O, Dumnezeule! Iubirea Ta este atât de frumoasă și imaginea Ta este atât de măreață.

^a În textul original „Sunt câteva”.

Doresc să Te iubesc mai profund. Doresc să mă dedic în totalitate ca să-mi sacrific întreaga viață. Îți voi dedica totul, atât timp cât este pentru Tine, atât timp cât făcând aceasta sunt capabil să Te iubesc...” Acesta este un sentiment de plăcere care îți este dăruit de Duhul Sfânt. Nu este luminare și nici iluminare; este experiența de a fi mișcat. Experiențe similare acesteia vor avea loc din când în când: uneori când mergi spre serviciu, te vei ruga, te vei apropia de Dumnezeu și vei fi mișcat până în punctul în care lacrimile îți vor uda fața, îți vei pierde în întregime stăpânirea de sine și vei fi nerăbdător să găsești un loc potrivit unde să poți să-ți exprimi toată fervoarea din inima ta... Vor fi momente când vei fi într-un loc public și vei simți că te bucuri de atât de mult din dragostea lui Dumnezeu, că soarta ta este oricum numai nu obișnuită și, chiar mai mult, că îți trăiești viața cu mai multă însemnătate decât oricine altcineva. Vei ști în adâncul sufletului tău că Dumnezeu te-a înălțat și că aceasta este marea iubire a lui Dumnezeu pentru tine. În străfundul inimii tale, vei simți că există un tip de iubire față de Dumnezeu care este de neexprimat și de nepătruns pentru om, ca și cum ai cunoaște-o, dar n-ai avea nicio cale să o descrii, dându-ți mereu un răgaz de gândire, dar lăsându-te incapabil să o exprimi pe deplin. În astfel de momente, vei uita chiar și unde te afli și vei striga: „O, Dumnezeule! Ești atât de nepătruns și atât de iubit!” Asta va lăsa oamenii mirați, dar toate aceste lucruri se întâmplă destul de frecvent. Ați experimentat astfel de lucruri de atâtea ori. Aceasta este viața pe care ți-a dăruit-o azi Duhul Sfânt și pe care ar trebui să o trăiești acum. Nu este ca să te oprească să trăiești viața, ci mai degrabă ca să schimbe modul în care îți trăiești viața. Este un sentiment care nu poate fi descris sau exprimat. De asemenea, este sentimentul adevărat al omului și, chiar mai mult, este lucrarea Duhului Sfânt. Poate îl înțelegi în inima ta, dar nu ai absolut nicio modalitate de a-l exprima clar altcuiva. Asta nu pentru că ești lent în vorbire sau te bâlbâi, ci pentru că este un sentiment care nu poate fi descris în cuvinte. Ți se îngăduie să te bucuri de aceste lucruri astăzi și aceasta este viața pe care ar trebui să o trăiești. Desigur, celelalte aspecte ale vieții tale nu sunt goale; doar că această experiență de a fi mișcat devine un soi de bucurie în viața ta, care te face mereu dispus să te bucuri de astfel de experiențe de la Duhul Sfânt. Dar ar trebui să știi că faptul de a fi mișcat astfel nu se întâmplă ca să poți transcende trupul și să mergi în al treilea Cer sau să călătorești în întreaga lume. În schimb, este ca să poți simți și gusta iubirea lui Dumnezeu de care te bucuri azi, să experimentezi semnificația lucrării lui Dumnezeu astăzi și să cunoști din nou grija și protecția Lui. Toate aceste lucruri sunt ca tu să poți ajunge la o cunoaștere mai mare a lucrării pe care o face Dumnezeu în prezent – acesta este scopul lui Dumnezeu când face această lucrare.

Căutarea și orbecăirea erau modul de viață înainte de întruparea lui Dumnezeu. Pe atunci, oamenii nu-L puteau vedea pe Dumnezeu și nu aveau de ales decât să caute și să orbecăie. Astăzi L-ai văzut pe Dumnezeu și El îți spune direct cum ar trebui să practici; de aceea nu mai ești nevoit să orbecăi sau să cauți. Calea pe care îl conduce pe om este calea adevărului, iar lucrurile pe care i le spune omului și pe care le primește

omul sunt viața și adevărul. Ai calea, viața și adevărul, deci ce nevoie ai să cauți peste tot? Duhul Sfânt nu va face două etape ale lucrării în același timp. Dacă, atunci când Mi-am terminat de rostit cuvântul, oamenii nu mănâncă și nu beau cu grijă cuvintele lui Dumnezeu și nu caută adevărul așa cum se cuvine, comportându-se în continuare ca în Epoca Harului, orbecăind ca și cum ar fi orbi, rugându-se și căutând întruna, nu ar însemna acest lucru că această etapă a lucrării Mele – lucrarea cuvintelor – este înfăptuită în zadar? Deși este posibil să-Mi fi terminat de rostit cuvântul, oamenii încă nu înțeleg pe deplin și aceasta deoarece nu au un calibru suficient. Această problemă poate fi rezolvată trăind viața bisericească și având părtășie între ei. Înainte, în Epoca Harului, deși Dumnezeu era întrupat, El nu a făcut lucrarea cuvintelor, și de aceea Duhul Sfânt a lucrat astfel la acea vreme pentru a menține lucrarea. Pe atunci, Duhul Sfânt a fost Cel care a făcut în primul rând lucrarea, dar, acum, Dumnezeu întrupat Însuși este Cel care o înfăptuiește, după ce a luat locul lucrării Duhului Sfânt. Înainte, atât timp cât oamenii se rugau frecvent, ei simțeau pace și bucurie; exista atât reproș, cât și disciplină. Toată această lucrare a fost a Duhului Sfânt. Acum, aceste stări sunt puține și rare. Duhul Sfânt poate face doar un tip de lucrare în orice epocă în parte. Dacă ar face două tipuri de lucrare în același timp, trupul făcând un tip și Duhul Sfânt făcând un altul asupra oamenilor, și dacă ce ar spune trupul nu ar conta și doar ce ar face Duhul ar conta, atunci Hristos nu ar avea deloc adevărul, calea sau viața. Aceasta ar fi o contradicție cu sine. Ar putea Duhul Sfânt lucra astfel? Dumnezeu este atotputernic și omniscient, sfânt și drept și nu face absolut nicio greșală.

Au fost prea multe abateri și erori în experiențele trecute ale oamenilor. Au existat unele lucruri pe care oamenii cu umanitate normală erau meniji să le aibă sau să le facă ori au fost greșeli care erau greu de evitat în viața omenească și, atunci când aceste lucruri au fost tratate incorect, oamenii au dat vina pentru acestea pe Dumnezeu. Era o soră care a avut oaspeți la ea acasă. Găluștele ei fierte în aburi nu s-au făcut bine, așa că ea a gândit: „Aceasta este probabil disciplina lui Dumnezeu. Dumnezeu îmi tratează din nou inima vanitoasă; vanitatea mea este într-adevăr prea puternică”. De fapt, în ceea ce privește modul normal al omului de a gândi, atunci când vin oaspeți, devii agitat și te grăbești, fiind dezorganizat în tot ce faci și de aceea este de la sine înțeles ca orezul să se ardă sau ca mâncarea să fie prea sărată. Lucrul acesta se întâmplă pentru că ești prea agitat, dar oamenii ajung să-l atribuie „disciplinei lui Dumnezeu”. De fapt, toate acestea sunt doar greșeli făcute în viața omenească. Nu ai întâlni frecvent acest tip de situație și dacă nu ai crede în Dumnezeu? Problemele care se ivesc sunt adesea rezultatul greșelilor făcute de oameni – pur și simplu astfel de greșeli nu sunt provocate de Duhul Sfânt. Astfel de greșeli nu au nicio legătură cu Dumnezeu. Ca atunci când îți muști limba în timp ce mănânci – ar putea fi aceasta disciplina lui Dumnezeu? Disciplina lui Dumnezeu are principii și se vede de obicei când comiți cu bună știință o ofensă. El te va disciplina doar când faci lucruri ce implică numele lui Dumnezeu sau au legătură cu mărturia ori lucrarea Sa. Oamenii înțeleg acum suficient din adevăr ca să

conștientizeze în sinea lor lucrurile pe care le fac. De exemplu: ai fi capabil să nu simți nimic dacă ai delapida banii bisericii sau i-ai cheltui în mod nechibzuit? Ai simți ceva când ai face asta. Nu este posibil să simți ceva doar odată ce săvârșești fapta. În inima ta sunt clare lucrurile pe care le faci și care sunt contrare conștiinței tale. Deoarece au gusturi și preferințe proprii, oamenii își fac pur și simplu pe plac chiar dacă știu clar cum să pună adevărul în practică. Astfel, după ce fac ceva, ei nu simt vreun reproș aparent și nu sunt supuși unei discipline evidente. Aceasta deoarece au comis cu bună știință o ofensă, așa că Dumnezeu nu-i disciplinează; odată ce vine vremea judecății drepte, pedeapsa lui Dumnezeu se va abate asupra fiecăruia după faptele sale. În prezent, există în biserică unii oameni care delapidează bani, unii care nu respectă granițele clare dintre bărbați și femei și unii care judecă, sfidează și încearcă să dărâme în secret lucrarea lui Dumnezeu. De ce, totuși, totul este în regulă cu ei? Când fac astfel de lucruri, ei sunt conștienți și își fac reproșuri în inimile lor și, din acest motiv, suportă uneori mustrarea și rafinarea, dar sunt, pur și simplu, prea nerușinați! Întocmai ca atunci când oamenii dau dovadă de promiscuitate – sunt conștienți de ceea ce fac în acel moment, dar pofta lor trupească este prea mare și nu se pot controla. Chiar dacă Duhul Sfânt îi disciplinează, va fi în zadar, așa că Duhul Sfânt nu va aplica disciplina. Dacă Duhul Sfânt nu-i disciplinează, atunci, dacă ei nu simt nicio mustrare de conștiință și nu se întâmplă nimic trupului lor, ce reproș ar putea exista după aceea? Fapta este făcută – ce disciplină ar putea exista? Aceasta demonstrează doar că sunt prea nerușinați și lipsiți de umanitate și că merită să fie blestemați și pedepsiți! Duhul Sfânt nu lucrează fără rost. Dacă știi foarte bine adevărul, dar nu-l pui în practică, dacă ești capabil să comiți vreun rău, atunci poți doar să te aștepti să vină acea zi în care vei fi pedepsit alături de cel rău. Acesta este cel mai bun final pentru tine! Acum am predicat în repetate rânduri despre conștiință, care este criteriul minim. Dacă oamenii sunt lipsiți de conștiință, atunci au pierdut disciplina Duhului Sfânt; ei pot face orice își doresc și Dumnezeu nu le acordă atenție. Cei care au cu adevărat conștiință și rațiune vor fi conștienți de aceasta atunci când fac ceva greșit. Ei se vor simți stânjeniți când conștiința îi va muștra un pic; vor cunoaște o luptă interioară și se vor lepăda în cele din urmă de trup. Ei nu vor ajunge în punctul în care fac ceva ce se opune prea grav lui Dumnezeu. Indiferent dacă Duhul Sfânt îi disciplinează și îi muștră, toți oamenii vor simți ceva atunci când fac ceva greșit. Prin urmare, oamenii înțeleg acum toate tipurile de adevăruri și, dacă nu le practică, aceasta este o problemă omenească. Nu reacționez absolut deloc la astfel de oameni și nici nu nutresc vreo fărâmbă de speranță pentru ei. Poți face așa cum dorești!

Când se adună unii oameni, ei pun cuvântul lui Dumnezeu deoparte și discută mereu despre felul în care este o persoană sau alta. Desigur, este bine să fii puțin perspicace, astfel încât, oriunde te-ai duce, să nu fii ușor de înșelat și nici ușor de amăgit sau de păcălit – acesta este, de asemenea, un aspect pe care ar trebui să-l aibă oamenii. Dar nu trebuie să te axezi doar pe acest aspect. Acesta se referă la latura negativă a lucrurilor și nu poți să stai mereu cu ochii fixați asupra altor oameni. Acum ai prea puțină

cunoaștere despre modul în care lucrează Duhul Sfânt, credința ta în Dumnezeu este prea superficială și deții prea puține lucruri pozitive. Cel în care crezi este Dumnezeu și Cel pe care trebuie să-L înțelegi este Dumnezeu, nu Satana. Dacă recunoști doar modul în care lucrează Satana și toate modurile în care lucrează spiritele rele, dar nu-L cunoști absolut deloc pe Dumnezeu, care ar fi rostul? Oare nu în Dumnezeu crezi astăzi? De ce nu include cunoașterea ta aceste lucruri pozitive? Pur și simplu nu acorzi atenție aspectului pozitiv al intrării și nici nu-l înțelegi, prin urmare, ce vrei să dobândești prin credința ta? Nu știi cum ar trebui să urmărești? Știi multe despre aspectele negative, dar nu-ți amintești deloc aspectul pozitiv al intrării, prin urmare, cum poate statura ta să crească vreodată? Ce perspective viitoare de dezvoltare va avea o persoană ca tine, care nu vorbește despre altceva decât despre războiul cu Satana? Intrarea ta nu va fi prea învechită? Ce ai putea să dobândești din lucrarea actuală făcând asta? Acum este esențial să înțelegi ce vrea Dumnezeu să faci acum, cum ar trebui să coopereze omul, cum ar trebui să-L iubească pe Dumnezeu, cum ar trebui să înțeleagă lucrarea Duhului Sfânt, cum ar trebui să intre în toate cuvintele pe care Dumnezeu le rostește astăzi, cum ar trebui să le mănânce, să le bea, să le experimenteze și să le înțeleagă, cum ar trebui să respecte voia lui Dumnezeu, să fie cucerit pe deplin de El și să se supună în fața Lui... Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să te axezi și în care ar trebui să pătrunzi acum. Înțelegi? Ce rost are să te axezi doar pe discernerea altor oameni? Poți să-l discerni pe Satana aici, să discerni spirite rele acolo – poți avea o înțelegere deplină asupra spiritelor rele, dar, dacă ești incapabil să spui ceva despre lucrarea lui Dumnezeu, poate un astfel de discernământ să funcționeze ca înlocuitor al înțelegerii lui Dumnezeu? Am avut anterior părtășie despre exprimările lucrării spiritelor rele, dar aceasta nu a fost cea mai mare parte a ei. Bineînțeles, oamenii ar trebui să aibă ceva discernământ și acesta este un aspect pe care ar trebui să-l dețină cei care-L slujesc pe Dumnezeu pentru a evita să facă lucruri nesăbuite și să întrerupă lucrarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, cel mai important lucru rămâne deținerea cunoașterii despre lucrarea lui Dumnezeu și înțelegerea voii Sale. Ce cunoaștere a acestei etape a lucrării lui Dumnezeu este înlăuntrul tău? Poți vorbi despre ceea ce face Dumnezeu, care este voia Lui, care sunt propriile tale neajunsuri și cu ce lucruri ar trebui să te înzestrezî? Poți spune care este cea mai nouă intrare a ta? Ar trebui să poți culege roadele și să dobândești înțelegere față de noua intrare. Nu te prefacă că ești nedumerit; trebuie să faci mai multe eforturi în noua intrare ca să-ți aprofundezi propria experiență și cunoaștere și, chiar mai mult, trebuie să cunoști cele mai noi intrări actuale și cea mai corectă metodă de a experimenta. În plus, prin noua lucrare și noile intrări, ar trebui să ai discernământ cu privire la practicile tale anterioare învechite și deviate și să cauți cum să scapi de ele ca să intri în noi experiențe. Acestea sunt lucruri pe care trebuie acum să le înțelegi urgent și în care trebuie să pătrunzi. Trebuie să înțelegi diferențele și relația dintre intrările vechi și cele noi. Dacă nu pricepi aceste lucruri, nu vei avea nicio cale de a progresa, deoarece vei fi incapabil să ții pasul cu lucrarea Duhului Sfânt. Trebuie să

poți mânca și bea în mod firesc cuvântul lui Dumnezeu, să ai părtășie în mod firesc și să le folosești ca să-ți schimbi metodele anterioare învechite de a practica și vechile tale noțiuni tradiționale, astfel încât să poți intra într-o practică nouă și în noua lucrare a lui Dumnezeu. Acestea sunt lucruri pe care se cuvine să le dobândești. Nu îți cer acum doar să-ți dai seama precis cum să te ridici la înălțime; nu acesta este scopul. În schimb, îți cer să iei în serios practicarea adevărului și înțelegerea intrării în viață. Capacitatea de a te cunoaște nu este o reprezentare a adevăratei tale staturi. Dacă poți să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, să ai experiență și înțelegere față de adevărurile din cuvintele lui Dumnezeu și dacă ești capabil să-ți discerni noțiunile și erorile personale anterioare, atunci aceasta este adevărata ta statură și este ceva ce ar trebui să obții fiecare dintre voi.

Sunt multe situații în care pur și simplu nu știți cum să practicați și știți chiar mai puțin cum lucrează Duhul Sfânt. Uneori faci ceva ce este în mod clar nesupus față de Duhul Sfânt. Prin faptul că mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, ai deja idee despre principiul în cauză, așa că ai un sentiment lăuntric de reproș și neliniște; bineînțeles, acesta este un sentiment pe care îl va avea cineva doar în condițiile în care cunoaște ceva din adevăr. Dacă nu cooperează sau nu practică potrivit cuvântului lui Dumnezeu din prezent, oamenii împiedică lucrarea Duhului Sfânt și cu siguranță se vor simți neliniștiți în sinea lor. Să spunem că înțelegi principiul unui anumit aspect, dar nu practici în mod corespunzător, ai simți, drept urmare, că te mustră conștiința. Dacă nu înțelegi principiul și nu cunoști deloc acest aspect al adevărului, atunci nu vei simți neapărat un reproș în această privință. Reproșul Duhului Sfânt este mereu în context. Crezi că, deoarece nu te-ai rugat și nu ai cooperat cu lucrarea Duhului Sfânt, ai întârziat lucrarea. În realitate, aceasta nu poate fi întârziată. Duhul Sfânt va mișca pe altcineva; lucrarea Duhului Sfânt nu este constrânsă de nimeni. Simți că L-ai dezamăgit pe Dumnezeu și acesta este un sentiment pe care ar trebui să-l ai în conștiința ta. Dacă poți dobândi sau nu adevărul este treaba ta și nu are legătură cu Dumnezeu. Uneori propria ta conștiință este cea care se simte acuzată, dar aceasta nu este luminarea sau iluminarea Sfântului Duh, și nici nu este reproșul Duhului Sfânt. În schimb, este un simțământ din conștiința omenească. Dacă te porți absurd în chestiuni care privesc numele, mărturia sau lucrarea lui Dumnezeu, atunci El nu te va lăsa să scapi. Dar există o limită – Dumnezeu nu Se va obosi cu tine în chestiuni obișnuite, mărunte. El te va ignora. Dacă încalci principii și dacă întrerupi și tulburi lucrarea lui Dumnezeu, El Își va dezlănțui mânia asupra ta și cu siguranță nu te va lăsa să scapi. Unele dintre greșelile pe care le faci sunt inevitabile pe parcursul vieții omenești. De exemplu, nu fierbi cum trebuie găluștele și spui că Dumnezeu te disciplinează – să spui acest lucru este de-a dreptul nerezonabil. Înainte să ajungi să crezi în Dumnezeu, nu ți se întâmpla adesea acest tip de lucru? Simți că pare a fi disciplina Duhului Sfânt, dar, de fapt, nu este cazul (exceptând câteva circumstanțe excepționale), deoarece această lucrare nu vine întru totul de la Duhul Sfânt, ci mai degrabă din sentimente omenești. Cu toate acestea, este normal ca

oamenii de credință să gândească în acest fel. Nu puteai să crezi astfel atunci când nu credeai în Dumnezeu. Odată ce ai ajuns să crezi în Dumnezeu, ai început să petreci mai mult timp contemplând aceste lucruri și, așadar, ai ajuns în mod firesc să gândești astfel. Aceasta provine din gândirea oamenilor obișnuiți și are legătură cu mentalitatea lor. Dar dă-Mi voie să-ți spun: o astfel de gândire nu face parte din lucrarea Duhului Sfânt. Acesta este un exemplu al modului în care Duhul Sfânt le dă oamenilor o reacție normală prin gândurile lor; dar trebuie să înțelegi că această reacție nu este lucrarea Duhului Sfânt. Deținerea acestui tip de „cunoaștere” nu demonstrează că ai lucrarea Duhului Sfânt. Cunoașterea ta nu provine din luminarea Duhului Sfânt, cu atât mai puțin este lucrarea Duhului Sfânt. Este doar produsul gândirii umane normale și nu are absolut nicio legătură cu luminarea sau iluminarea Duhului Sfânt – acestea sunt fenomene în mod categoric diferite. O astfel de gândire umană normală nu provine în totalitate de la Duhul Sfânt. Când Duhul Sfânt lucrează ca să-i lumineze pe oameni, El le oferă în general cunoaștere despre lucrarea lui Dumnezeu și despre adevărata lor intrare și stare. De asemenea, El le îngăduie să înțeleagă intențiile urgente ale lui Dumnezeu și cerințele Sale de la om în prezent, astfel încât acesta să aibă hotărârea de a sacrifica totul pentru a-L mulțumi și iubi pe Dumnezeu, chiar dacă se confruntă cu persecuție și adversități, și să mărturisească ferm pentru Dumnezeu, chiar dacă înseamnă să-și verse sângele sau să-și dea viața, făcând aceasta fără niciun regret. Dacă ai acest tip de hotărâre, înseamnă că ai mișcările și lucrarea Duhului Sfânt – dar află că nu ai astfel de mișcări în fiecare moment trecător. Uneori, la întruniri, când te rogi și mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, te poți simți extrem de mișcat și inspirat. Pare atât de nou și de proaspăt când alții au părtășie despre experiența și înțelegerea personală a cuvintelor lui Dumnezeu, iar inima ta este cu totul limpede și luminoasă. Toată aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Dacă ești un conducător și Duhul Sfânt îți oferă o luminare și iluminare excepțională atunci când mergi la biserică pentru a lucra, îți dă intuiție privind problemele care există în cadrul bisericii, îți îngăduie să afli cum să ai părtășie despre adevăr ca să le rezolvi, te face incredibil de sincer, de responsabil și de serios în lucrarea ta, toate acestea sunt lucrarea Sfântului Duh.

Practica (2)

Pe vremuri, oamenii se pregăteau să fie cu Dumnezeu și să trăiască în spirit în fiecare moment. În comparație cu practica din zilele noastre, aceea este o formă simplă de pregătire spirituală; este cea mai superficială și simplă cale de practică înainte ca oamenii să intre pe făgașul bun al vieții și constituie chiar prima etapă a practicii în credința oamenilor. Dacă oamenii se bazează întotdeauna pe acest tip de practică în viețile lor, vor avea multe sentimente și, probabil, vor face greșeli și vor fi incapabili să intre în adevăratele experiențe ale vieții; vor fi capabili doar să-și pregătească spiritele,

să se apropie de Dumnezeu în mod normal în inimile lor și mereu vor simți o nemaipomenită bucurie în a-L avea pe Dumnezeu cu ei. Se vor limita la sfera redusă a comuniunii lor cu Dumnezeu și vor fi incapabili să acceseze ceva mai profund. Oamenii care trăiesc în aceste limite sunt incapabili să facă vreun progres semnificativ. În orice moment, ei sunt predispuși să strige: „A! Domnul Isus. Amin!” Ei sunt astfel practic în fiecare zi – este practica vremurilor de odinioară, practica de a trăi în spirit în fiecare moment. Nu este oare vulgar? În prezent, când este timpul să reflectăm la cuvintele lui Dumnezeu, axați-vă doar pe a medita la cuvintele lui Dumnezeu; când este timpul să punem adevărul în practică, axați-vă doar pe punerea adevărului în practică; când este timpul să vă faceți datoria, faceți-vă doar datoria. Acest tip de practică este, de fapt, foarte dezrobitor; vă eliberează. Nu este așa cum se roagă și spun rugăciuni de mulțumire bătrânii oameni religioși. Desigur, înainte, aceasta era practica oamenilor de credință, dar acum o astfel de practică este prea înapoiată. Lucrarea lui Dumnezeu este acum la un nivel mai înalt; ceea ce se discută în prezent, „aducerea lui Dumnezeu în viața reală”, este cel mai important aspect al practicii. Aceasta este umanitatea normală pe care se presupune că oamenii trebuie să o aibă în viața lor reală și ceea ce ar trebui să aibă oamenii în umanitatea lor normală sunt toate cuvintele pe care le rostește Dumnezeu în zilele noastre. Aducerea acestor cuvinte ale lui Dumnezeu în viața reală este semnificația practică a „aducerii lui Dumnezeu în viața reală”. În prezent, oamenii ar trebui să se înzestreze în special cu următoarele: într-o privință, ei trebuie să-și amelioreze calibrul, să se educe și să-și îmbunătățească abilitățile de citire și înțelegere; în alta, ei trebuie să ducă viața unei persoane normale. Abia ai venit înaintea lui Dumnezeu din lume; mai întâi, trebuie să-ți pregătești inima să fie liniștită înaintea lui Dumnezeu. Acesta este chiar începutul practicii și este, de asemenea, primul pas în dobândirea schimbării în firea vieții tale. Unii oameni sunt relativ adaptabili în practica lor; ei meditează la adevăr în timp ce muncesc, descoperind adevărurile și principiile practicii pe care ar trebui să le înțeleagă în realitate. Un aspect este faptul că trebuie să ai o viață umană normală și celălalt este că trebuie să existe o intrare în adevăr. Toate aceste lucruri constituie cea mai bună practică pentru viața reală.

Aducerea lui Dumnezeu în viețile reale ale oamenilor necesită în primul rând ca aceștia să-L slăvească pe Dumnezeu, să caute să-L cunoască pe Dumnezeu și să îndeplinească datoria unei ființe create de Dumnezeu în cadrul umanității normale. Nu este o obligație absolută de a se ruga lui Dumnezeu de fiecare dată când fac ceva, acest lucru nu este în regulă, iar ei ar trebui să se simtă îndatorați față de El dacă nu se roagă. Practica din zilele noastre nu este așa; este foarte relaxată și simplă! Nu le impune oamenilor să respecte doctrine. În schimb, fiecare persoană ar trebui să se poarte în funcție de statura sa individuală: dacă membrii familiei tale nu cred în Dumnezeu, tratează-i ca pe necredincioși și, dacă ei cred, tratează-i ca pe credincioși. Nu da dovadă de dragoste și răbdare, în schimb, dă dovadă de înțelepciune. Unii oameni ies să cumpere legume și, în timp ce merg, murmură: „O, Dumnezeule! Ce legume ai vrea să

cumpăr azi? Te implor să mă ajuți. Dumnezeu cere să-L slăvim numele în toate lucrurile și să fim cu toții martori, deci, chiar dacă vânzătorul îmi dă ceva stricat, tot Îi voi mulțumi lui Dumnezeu – voi îndura. Noi, cei care credem în Dumnezeu, nu putem alege dintre legume”. Ei cred că a face acest lucru este mărturie, iar rezultatul este că își cheltuie banii ca să cumpere o grămadă de legume stricate, dar tot se roagă și spun: „O, Dumnezeule! Tot voi mânca aceste legume stricate atât timp cât Tu găsești că este acceptabil”. Oare această practică nu este absurdă? Nu înseamnă să urmezi o doctrină? Înainte, oamenii se pregăteau să trăiască în spirit în fiecare moment – acest lucru are legătură cu lucrarea săvârșită anterior, în Epoca Harului. Evlavia, smerenia, iubirea, răbdarea, recunoștința pentru toate lucrurile – acestea se cereau de la fiecare credincios din Epoca Harului. La acea vreme, oamenii se rugau lui Dumnezeu în tot ceea ce făceau; se rugau când cumpărau haine și, când erau anunțați despre o întrunire, tot se rugau: „O, Dumnezeule! Ai vrea să merg sau nu? Dacă ai vrea să merg, atunci netezește-mi calea. Dacă n-ai vrea să merg, fă-mă să mă împiedic și să cad”. Ei Îl implorau pe Dumnezeu în timpul rugăciunii și, după rugăciune, se simțeau neliniștiți și nu plecau. Unele surori, temându-se că soții lor necredincioși le-ar fi bătut după ce veneau acasă de la întruniri, se simțeau neliniștite când se rugau și, drept urmare, nu mergeau la întruniri. Ele credeau că aceasta este voia lui Dumnezeu, dar, de fapt, dacă ar fi mers, nu s-ar fi întâmplat nimic. Rezultatul era că ratau o întrunire. Toate acestea erau rezultatul ignoranței oamenilor. Toți oamenii care practică astfel trăiesc după propriile lor sentimente. Acest mod de a practica este atât de greșit și de absurd și are o culoare neclară. Sunt prea multe dintre sentimentele și gândurile lor personale. Dacă ți se spune despre o întrunire, atunci mergi; nu mai este nevoie să te rogi lui Dumnezeu. Nu este simplu? Dacă trebuie să cumperi un articol de îmbrăcăminte azi, atunci du-te imediat și fă-o. Nu te ruga lui Dumnezeu și spune: „O, Dumnezeule! Ai vrea sau nu să merg? Dacă se întâmplă ca unul dintre frați sau una dintre surori să vină când sunt plecat?” Te temi să nu vină un frate sau o soră, așa că nu mergi, totuși, rezultatul este că seara trece fără să vină cineva. Chiar și în Epoca Harului, acest mod de a practica era anormal și greșit. Drept urmare, dacă oamenii practică la fel ca în vremurile trecute, în viața lor nu se va petrece nicio schimbare. Ei doar se vor resemna cu ignoranță indiferent de ceea ce vine, nu vor da importanță discernământului și nu vor face altceva decât să se supună orbește și să îndure. La acea vreme, oamenii se axau pe slăvirea lui Dumnezeu – dar Dumnezeu nu a dobândit nicio glorie de la ei, deoarece ei nu trăiseră nimic practic. Ei doar se înfrânau și se limitau potrivit noțiunilor lor personale și nici măcar numeroșii ani de practică nu au adus nicio schimbare în viața lor. Știau doar să îndure, să fie umili, să iubească și să ierte, dar nu aveau nici cea mai mică luminare de la Duhul Sfânt. Cum puteau oamenii să-L cunoască pe Dumnezeu astfel? Și cum puteau ei să-L slăvească pe Dumnezeu?

Oamenii pot intra pe calea corectă a credinței în Dumnezeu doar dacă Îl aduc pe Dumnezeu în viețile lor reale și în viețile lor omenești normale. Cuvintele lui Dumnezeu

vă conduc în zilele noastre; nu este nevoie să căutați și să orbecăiți ca în vremurile trecute. Când vei putea practica potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și te vei putea examina și măsura în funcție de stările omenești pe care Eu le-am dezvăluit, atunci vei fi capabil să obții schimbarea. Aceasta nu este o doctrină, ci ceea ce îți cere Dumnezeu omului. Astăzi, dă-Mi voie să-ți spun cum stau lucrurile: preocupă-te doar să te porți potrivit cuvintelor Mele. Cerințele Mele de la tine se bazează pe nevoile unei persoane normale. Ți-am spus deja cuvintele Mele; atât timp cât te axezi pe practicarea lor, vei fi în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. Acum este timpul să trăim în cuvintele lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu au explicat totul, toate au fost clarificate și, atât timp cât trăiești după cuvintele lui Dumnezeu, vei avea o viață pe deplin liberă și emancipată. În trecut, când oamenii Îl aduceau pe Dumnezeu în viețile lor reale, ei practicau și adoptau prea multe doctrine și ritualuri; chiar și în cazul chestiunilor minore, se rugau și căutau, lăsând deoparte cuvintele clar rostite de Dumnezeu și neglijând să le citească. În schimb, își dedicau toate eforturile pentru căutare – cu rezultatul unei lipse totale de efect. Să luăm, de exemplu, problemele mâncării și ale hainelor: te rogi și pui aceste chestiuni în mâinile lui Dumnezeu, cerând ca Dumnezeu să-ți rezolve totul. Când Dumnezeu va auzi aceste cuvinte, va spune: „Trebuie să Mă obosesc cu astfel de detalii neînsemnate? Unde au dispărut umanitatea normală și rațiunea pe care le-am creat pentru tine?” Uneori o persoană face o greșeală în acțiunile sale; atunci, ea crede că L-a ofensat pe Dumnezeu și se inhibă. Stările unor oameni sunt foarte bune, dar, atunci când fac un lucru mărunț în mod incorect, ei cred că Dumnezeu îi mustră. De fapt, nu este acțiunea lui Dumnezeu, ci este chiar influența minții oamenilor. Uneori nu este nimic în neregulă cu modul în care experimentezi, dar alții spun că nu experimentezi corect, așa că te lași prins în capcană – devii negativ și întunecat în sinea ta. Deseori, când oamenii sunt negativi în acest mod, cred că sunt muștrați de Dumnezeu, dar Dumnezeu spune: „Nu am făcut nicio lucrare de muștrare asupra ta; cum ai putea să Mă învinovățești astfel?” Oamenii devin prea ușor negativi. De asemenea, ei sunt deseori prea sensibili și se plâng adesea de Dumnezeu. Dumnezeu nu îți cere să suferi în acel mod, totuși, îți îngădui să cazi în acea stare. Acel tip de suferință nu are nicio valoare. Oamenii nu cunosc lucrarea înfăptuită de Dumnezeu și, în multe lucruri, sunt ignoranți și incapabili să vadă clar, așa că devin prizonierii propriilor noțiuni și închipuiri, încurcându-se din ce în ce mai mult. Unii oameni spun că toate lucrurile și chestiunile sunt în mâinile lui Dumnezeu – așadar, ar putea Dumnezeu să nu știe când oamenii sunt negativi? Bineînțeles că Dumnezeu știe. Când ești prins în capcana noțiunilor umane, Duhul Sfânt nu are cum să lucreze în tine. Deseori, unii oameni sunt blocați într-o stare negativă, dar tot Îmi săvârșesc lucrarea. Indiferent dacă ești negativ sau pozitiv, Eu nu sunt constrâns de tine – dar tu ar trebui să știi că numeroasele cuvinte pe care le rostesc și marea lucrare pe care o săvârșesc sunt strâns legate între ele, în funcție de stările oamenilor. Faptul că ești negativ nu împiedică lucrarea Duhului Sfânt. În momentul muștrării și încercării morții, oamenii erau cu toții blocați într-o stare negativă, dar lucrul

acesta nu Mi-a împiedicat lucrarea. Când ai fost negativ, Duhul Sfânt a continuat să facă ce trebuia făcut în alții. S-ar putea ca preț de o lună să te oprești din a căuta, dar Eu lucrez în continuare – lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi oprită indiferent ce faci în prezent sau în viitor. Unele stări negative provin din slăbiciunea omenească; când oamenii cred că sunt cu adevărat incapabili să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu sau să le înțeleagă, devin negativi. De exemplu, în timpul muștrării, cuvintele lui Dumnezeu vorbeau despre iubirea față de Dumnezeu până la un anumit punct în toiul muștrării, dar oamenii se credeau incapabili. Ei se simțeau deosebit de mândri și deplângeau faptul că trupul lor fusese corupt atât de profund de Satana și că aveau un calibru atât de slab. Simțeau că este un mare păcat că s-au născut în acest mediu. Și unii oameni simțeau că este prea târziu să creadă în Dumnezeu și să-L cunoască și că sunt nedemni de a fi desăvârșiți. Toate acestea sunt stări umane normale.

Trupul omului aparține Satanei, este plin de firi rebele, este deplorabil de murdar și este ceva necurat. Oamenii râvnesc prea mult la desfătarea trupului și sunt prea multe manifestări ale trupului; de aceea Dumnezeu disprețuiește trupul omului într-o anumită măsură. Când oamenii se leapădă de lucrurile murdare și corupte ale Satanei, ei dobândesc mântuirea lui Dumnezeu. Dar, dacă tot nu se dezbară de murdărie și stricăciune, ei continuă să trăiască sub domeniul Satanei. Viclenia, înșelăciunea și necinstea oamenilor sunt toate lucruri ale Satanei. Mântuirea lui Dumnezeu pentru tine este ca să te scape de aceste lucruri ale Satanei. Lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi greșită; ea este făcută întru totul pentru a-i mântui pe oameni de întuneric. Când ai crezut până într-un anumit punct, când te poți debarasa de stricăciunea trupului și nu mai ești încătușat de această stricăciune, nu vei fi fost mântuit? Când trăiești sub domeniul Satanei, ești incapabil să-L manifesti pe Dumnezeu, ești ceva murdar și nu poți primi moștenirea lui Dumnezeu. Odată ce ai fost curățit și desăvârșit, vei fi sfânt, vei fi o persoană normală și vei fi binecuvântat de Dumnezeu și plăcut Lui. Lucrarea săvârșită de Dumnezeu astăzi este mântuire și, mai mult, este judecată, muștrare și blestemare. Ea are mai multe aspecte. Toți vedeți că ale lui Dumnezeu cuvântări includ judecată și muștrare, cât și blesteme. Vorbesc ca să obțin un efect, ca să-i fac pe oameni să se cunoască pe ei înșiși, și nu ca să-i trimit la moarte. Vouă Îmi dedic inima. Cuvântarea este una dintre metodele prin care lucrez; prin cuvinte exprim firea lui Dumnezeu și îți îngădui să-L înțelegi voia. Trupul tău poate să moară, dar ai un duh și un suflet. Dacă oamenii ar avea doar trup, atunci nu ar exista nicio semnificație în credința lor și nu ar exista nicio semnificație nici în toată această lucrare pe care am săvârșit-o. Astăzi vorbesc într-un fel și apoi în altul; o vreme sunt extrem de mândri față de oameni și apoi, ceva timp, sunt extraordinar de iubitor; fac toate acestea ca să obțin o schimbare în firile tale, precum și ca să-ți transform noțiunile privind lucrarea lui Dumnezeu.

Zilele de pe urmă au sosit și țări din întreaga lume sunt în fierbere. Haosul politic, foametea, epidemiile, inundațiile și seceta apar peste tot. Sunt catastrofe în lumea omului; cerurile au trimis și ele dezastrul. Acestea sunt semne ale zilelor de pe urmă.

Dar, pentru oameni, pare o lume a veseliei și a grandorii; devine din ce în ce mai mult astfel, inimile oamenilor sunt atrase toate de aceasta și mulți oameni sunt prinși în capcană și incapabili să se elibereze din ea; un număr mare va fi amăgit de cei care apelează la vicleșuguri și vrăjitorie. Dacă nu te străduiești să progresezi, dacă ești lipsit de idealuri și nu te-ai ancorat în adevărata cale, vei fi măturat de valurile involburate ale păcatului. China este cea mai înapoiată dintre toate țările; este tărâmul unde stă încolăcit marele balaur roșu, are cei mai mulți oameni care slăvesc idoli și apelează la vrăjitorie, are cele mai multe temple și este un loc unde sălășluiesc demoni murdari. Te-ai născut din ea, ai fost educat de ea și ești impregnat de influența ei; ai fost corupt și torturat de ea, dar, după ce te-ai trezit, te-ai lepădat de ea și ești întru totul câștigat de Dumnezeu. Aceasta este gloria lui Dumnezeu și de aceea această etapă a lucrării are o mare însemnătate. Dumnezeu a făcut o lucrare atât de grandioasă, a rostit atât de multe cuvinte și, în cele din urmă, vă va câștiga în întregime – aceasta este o parte a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu și sunteți „prada de război” în lupta dintre Dumnezeu și Satana. Cu cât înțelegeți mai mult adevărul și cu cât este mai bună viața voastră bisericească, cu atât mai mult este îngenușat marele balaur roșu. Toate acestea sunt chestiuni ale lumii spirituale – sunt bătălii din lumea spirituală și, când Dumnezeu va fi victorios, Satana va fi batjocorit și se va prăbuși. Această etapă a lucrării lui Dumnezeu are o importanță covârșitoare. Dumnezeu lucrează la o scară atât de măreață și mântuiește pe deplin acest grup de oameni astfel încât să poți să scapi de influența Satanei, să trăiești pe tărâmul sfânt, să trăiești în lumina lui Dumnezeu și să ai conducerea și îndrumarea luminii. Atunci viața ta va avea un sens. Ce mâncați și purtați este diferit pentru necredincioși; voi vă bucurați de cuvintele lui Dumnezeu și trăiți o viață plină de sens – și de ce se bucură ei? Ei se bucură doar de „moștenirea lor strămoșească” și de „spiritul național”. Nu au nici cea mai mică urmă de umanitate! Hainele, cuvintele și acțiunile voastre sunt toate diferite de ale lor. În cele din urmă, voi veți scăpa pe deplin de murdărie, nu veți mai fi înrobiți de ispita Satanei și veți câștiga proviziile zilnice ale lui Dumnezeu. Ar trebui să fiți mereu prudenți. Deși trăiți într-un loc murdar, voi sunteți neîntinați de murdărie și puteți trăi alături de Dumnezeu, primind marea Sa protecție. Dumnezeu v-a ales dintre toți cei din acest ținut galben. Nu sunteți cei mai binecuvântați oameni? Tu ești o ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Dacă nu-L slăvești pe Dumnezeu, ci trăiești în trupul tău murdar, atunci nu ești doar o bestie cu chip de om? Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. În această lume, omul poartă hainele diavolului, se hrănește cu mâncare de la diavol, lucrează și slujește la porunca diavolului, devenind cu totul călcat în picioare în mizeria lui. Dacă nu deslușești sensul vieții sau nu obții adevărata cale, atunci ce însemnătate are să trăiești astfel? Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire.

Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepti. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?

Taina întrupării (1)

În Epoca Harului, Ioan a pregătit calea pentru Isus. Ioan nu a putut să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, ci pur și simplu a îndeplinit datoria omului. Deși Ioan a fost înaintemergătorul Domnului, nu a putut să-L reprezinte pe Dumnezeu; a fost doar un om folosit de Duhul Sfânt. După ce Isus a fost botezat, Duhul Sfânt S-a coborât peste El, ca un porumbel. Apoi, El Și-a început lucrarea, adică a început să facă lucrarea de slujire a lui Hristos. De aceea Și-a asumat identitatea lui Dumnezeu, căci de la Dumnezeu venea El. Indiferent de cum era credința Lui înainte de aceasta – poate că a fost slabă câteodată sau puternică uneori – totul aparținea vieții umane obișnuite pe care El a dus-o înainte să-Și facă lucrarea de slujire. După ce a fost botezat (adică uns), puterea și slava lui Dumnezeu l-au fost imediat alături și, astfel, El a început să-Și facă lucrarea de slujire. Putea să facă semne și minuni, să săvârșească miracole și avea putere și autoritate, căci El lucra direct în numele lui Dumnezeu Însuși; El făcea lucrarea Duhului în locul Lui și exprima vocea Duhului. Prin urmare, El era Dumnezeu Însuși; acest lucru este de netăgăduit. Ioan a fost cineva folosit de Duhul Sfânt. Nu putea și nici nu era posibil pentru el să-L reprezinte pe Dumnezeu. Dacă și-ar fi dorit să o facă, Duhul Sfânt nu i-ar fi permis, căci el nu putea să facă lucrarea pe care Dumnezeu Însuși intenționa să o săvârșească. Poate că în el erau multe care țineau de voința omului sau ceva care era deviant; în niciun caz nu putea el să-L reprezinte nemijlocit pe Dumnezeu. Greșelile și absurditatea lui îl reprezentau doar pe el, dar lucrarea lui era reprezentativă pentru Duhul Sfânt. Totuși, nu poți spune că el, în deplinătatea lui, îl reprezenta pe Dumnezeu. Ar putea abaterea și iraționalitatea lui să-L reprezinte, de asemenea, pe Dumnezeu? A face greșeli în reprezentarea omului este normal, dar în cazul în care cineva este deviant în reprezentarea lui Dumnezeu, atunci asta nu l-ar dezonoara pe Dumnezeu? Nu ar fi aceea o hulă împotriva Duhului Sfânt? Duhul Sfânt nu îi permite cu ușurință omului să stea în locul lui Dumnezeu, chiar dacă el este exaltat de alții. Dacă el nu este Dumnezeu, nu va putea să nu se cîntească la final. Duhul Sfânt nu permite omului să-L reprezinte pe Dumnezeu după placul omului! De exemplu, Duhul Sfânt a fost martorul lui Ioan și tot Duhul Sfânt l-a dezvăluit ca fiind cel care a netezit calea pentru Isus, dar lucrarea făcută asupra lui de Duhul Sfânt a fost bine măsurată. Tot ce i s-a cerut lui Ioan a fost să fie pregătitorul căii pentru Isus, să netezească calea pentru El. Adică, Duhul Sfânt doar i-a sprijinit lucrarea de a pregăti calea și i-a permis doar să facă o astfel de lucrare – nu i s-a permis să facă o altă lucrare. Ioan l-a reprezentat pe Ilie și el a reprezentat un profet care a pregătit calea. Duhul Sfânt l-a sprijinit în aceasta; atât timp cât lucrarea lui a fost aceea de a pregăti calea, Duhul Sfânt

I-a sprijinit. Totuși, dacă ar fi pretins că este Dumnezeu Însuși și ar fi spus că a venit să termine lucrarea de răscumpărare, Duhul Sfânt ar fi trebuit să-l disciplineze. Oricât de mare a fost lucrarea lui Ioan și cu toate că a fost sprijinită de Duhul Sfânt, nu a fost fără limite. Având în vedere că Duhul Sfânt i-a sprijinit într-adevăr lucrarea, puterea dată lui la acea vreme se limita la netezirea căii. El nu a putut face nicio altă lucrare, pentru că el era doar Ioan, cel care a netezit calea, și nu Isus. Prin urmare, mărturia Duhului Sfânt este esențială, dar lucrarea pe care Duhul Sfânt îi permite omului să o facă este și mai importantă. Nu primise Ioan mărturie răsunătoare la acea vreme? Nu a fost și lucrarea lui importantă? Însă lucrarea pe care a făcut-o nu a putut să o depășească pe aceea a lui Isus, căci nu era decât un om folosit de Duhul Sfânt și nu putea să-L reprezinte direct pe Dumnezeu, așa că lucrarea făcută de el era limitată. După ce a terminat lucrarea de pregătire a căii, Duhul Sfânt nu i-a mai susținut mărturia, nu l-a urmat nicio nouă lucrare, și a plecat când a început lucrarea lui Dumnezeu Însuși.

Există unii care sunt posedați de duhuri rele și strigă în gura mare „Eu sunt Dumnezeu!” Totuși, în cele din urmă, ei sunt descoperiți, căci greșesc în privința lucrului pe care îl reprezintă. Ei îl reprezintă pe Satana și Duhul Sfânt nu le acordă nicio atenție. Oricât de mult te-ai exalta sau oricât de hotărât ai striga, ești tot o ființă creată, și una care îi aparține Satanei. Eu nu strig niciodată „Sunt Dumnezeu, sunt Fiul iubit al lui Dumnezeu!” Dar lucrarea pe care o fac este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să strig? Exaltarea nu este necesară. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are nevoie ca omul să-L dea un statut sau un titlu onorific: lucrarea Lui Îi reprezintă identitatea și statutul. Înainte de botezul Său, nu era Isus Dumnezeu Însuși? Nu era El întruparea lui Dumnezeu? Cu siguranță nu se poate spune că abia după ce a primit mărturie a devenit singurul Fiul al lui Dumnezeu? Cu mult înainte ca El să-Și înceapă lucrarea, nu exista deja un om pe nume Isus? Tu nu ești în stare să deschizi noi căi sau să reprezinți Duhul. Nu poți exprima lucrarea Duhului sau cuvintele pe care le rostește. Nu ești în stare să faci lucrarea lui Dumnezeu Însuși și pe cea a Duhului ești incapabil să o faci. Înțelepciunea, minunăția și caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu și întreaga fire prin care Dumnezeu îl mustră pe om – toate acestea îți depășesc capacitatea de exprimare. Prin urmare, ar fi inutil să încerci să pretinzi a fi Dumnezeu; ai avea numai numele, și nimic din esență. Dumnezeu Însuși a venit, dar nimeni nu-L recunoaște, totuși Își continuă lucrarea și o face astfel în reprezentarea Duhului. Nu contează dacă Îi spui om sau Dumnezeu, Domnul sau Hristos sau dacă Îi spui soră. Însă lucrarea pe care o face El este aceea a Duhului și reprezintă lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Lui nu Îi pasă de numele prin care l se adresează omul. Poate numele acela să-L determine lucrarea? Indiferent de cum Îi spui, în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, El este întruparea Duhului lui Dumnezeu; El reprezintă Duhul, de care este aprobat. Dacă nu ești în stare să faci loc pentru o nouă epocă, să pui capăt celei vechi, să anunți una nouă sau să faci o nouă lucrare, atunci nu poți fi numit Dumnezeu!

Nici măcar un om care este folosit de Duhul Sfânt nu poate să-L reprezinte pe

Dumnezeu Însuși. Aceasta nu este doar pentru a spune că un astfel de om nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu, dar și că lucrarea pe care o face nu-L poate reprezenta direct pe Dumnezeu. Cu alte cuvinte, experiența umană nu poate fi direct plasată în gestiunea lui Dumnezeu și nu o poate reprezenta. Lucrarea pe care o face Dumnezeu Însuși este în întregime lucrarea pe care intenționează să o facă în planul Său de gestionare (planul mântuirii) și are legătură cu marea gestionare. Lucrarea făcută de om constă în alimentarea experiențelor lor individuale. Constă în găsirea unei noi căi de experiență dincolo de cea umblată de aceia dinainte și în îndrumarea fraților și a surorilor lor sub îndrumarea Duhului Sfânt. Ceea ce oferă acești oameni este experiența lor individuală sau scrierile duhovnicești ale oamenilor spirituali. Cu toate că acești oameni sunt folosiți de Duhul Sfânt, lucrarea pe care o fac nu are legătură cu marea lucrare de gestionare în planul de șase mii de ani. Ei sunt doar aceia care au fost ridicați de Duhul Sfânt în perioade diferite pentru a conduce oamenii în curentul Duhului Sfânt, până când funcțiile pe care pot să le îndeplinească se vor încheia sau până la sfârșitul vieții lor. Lucrarea pe care o fac ei este doar de a pregăti o cale potrivită pentru Dumnezeu Însuși sau de a continua un anumit aspect al gestiunii lui Dumnezeu Însuși pe pământ. În sine, acești oameni nu sunt în stare să facă lucrarea mai importantă din gestionarea Lui, și nici nu pot să deschidă noi căi, cu atât mai puțin poate oricare dintre ei să încheie toată lucrarea lui Dumnezeu din epoca precedentă. Prin urmare, lucrarea pe care o fac ei reprezintă doar o ființă creată care își îndeplinește rolul, și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu Însuși înfăptuindu-Și lucrarea de slujire. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care o fac ei e diferită de cea făcută de Dumnezeu Însuși. Lucrarea de a vesti o nouă epocă nu este ceva care poate fi făcut de om, în locul lui Dumnezeu. Nu poate fi făcută de nimeni altcineva decât de Dumnezeu Însuși. Toată lucrarea făcută de om constă în îndeplinirea propriei datorii ca ființă creată și este făcută atunci când el este mișcat sau luminat de Duhul Sfânt. Călăuzirea pe care o oferă acești oameni constă în întregime în a-i arăta omului calea practicii în viața de zi cu zi și cum ar trebui să se poarte în armonie cu voia lui Dumnezeu. Lucrarea omului nici nu implică gestionarea lui Dumnezeu, și nici nu reprezintă lucrarea Duhului. De exemplu, lucrarea lui Witness Lee și a lui Watchman Nee a fost de a arăta calea. Fie calea veche sau nouă, lucrarea s-a bazat pe principiul de a rămâne în cadrul Bibliei. Fie că trebuia să restaureze biserica locală sau să o construiască, lucrarea lor a avut de-a face cu înființarea de biserici. Lucrarea pe care au făcut-o a continuat-o pe cea pe care Isus și apostolii Săi au lăsat-o neterminată sau pe care nu au continuat să o dezvolte în Epoca Harului. Ceea ce au făcut în lucrarea lor a fost să restabilească ceea ce Isus le ceruse, în lucrarea Lui de atunci, generațiilor care au venit după El, cum ar fi să-și acopere capetele, să primească botezul, să frângă pâinea sau să bea vin. S-ar putea spune că lucrarea lor a fost să respecte Biblia și să caute căi în Biblie. Ei nu au făcut niciun fel de noi progrese. Prin urmare, în lucrarea lor se pot vedea doar descoperirea de noi căi în cadrul Bibliei, cât și practici mai bune și mai realiste. Însă, în lucrarea lor nu se poate găsi voia actuală a lui Dumnezeu, cu atât

mai puțin noua lucrare pe care plănuiește să o facă Dumnezeu în zilele de pe urmă. Aceasta este deoarece calea pe care au umblat era încă una veche – nu a existat nicio reînnoire, niciun progres. Ei au continuat să se țină de faptul răstignirii lui Isus, să respecte practica de a le cere oamenilor să se căiască și să-și mărturisească păcatele, să rămână credincioși zicalelor cum că acela care îndură până la final va fi mântuit și că bărbatul este capul femeii și că femeia trebuie să-și asculte soțul și, chiar mai mult, au continuat să se țină de noțiunea tradițională că surorile nu pot să predice, ci doar să fie ascultătoare. Dacă un astfel de stil de conducere ar fi continuat să fie respectat, Duhul Sfânt nu ar fi fost niciodată în stare să îndeplinească o nouă lucrare, să-i elibereze pe oameni de reguli sau să-i conducă într-un ținut al libertății și frumuseții. Prin urmare, această etapă a lucrării, care schimbă epoca, necesită ca Dumnezeu Însuși să lucreze și să vorbească; altfel, niciun om nu poate face lucrul acesta în locul Lui. Până acum, toată lucrarea Duhului Sfânt din afara acestui curent a stagnat și cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au devenit confuzi. Așadar, de vreme ce lucrarea oamenilor folosită de Duhul Sfânt nu seamănă cu lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși, identitățile lor și supușii în numele cărora acționează sunt, de asemenea, altfel. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care intenționează să o facă Duhul Sfânt este diferită și, în acest sens, acelor care lucrează la fel li se acordă identități și statute diferite. Oamenii folosiți de Duhul Sfânt pot, de asemenea, să facă o lucrare care este nouă și, de asemenea, să elimine o anumită lucrare din epoca anterioară, dar ceea ce fac ei nu poate să exprime firea și voia lui Dumnezeu în noua epocă. Lucrează numai pentru a aboli lucrarea din epoca anterioară, și nu pentru a face o nouă lucrare cu scopul de a reprezenta direct firea lui Dumnezeu Însuși. Astfel, indiferent de cât de multe practici învechite abolesc sau de câte noi practici introduc, ei tot reprezintă omul și ființele create. Totuși, când Dumnezeu Însuși lucrează, nu declară deschis abolirea practicilor din vechea epocă și nu declară direct începutul unei noi epoci. El este direct și simplu în lucrarea Lui. Este sincer în săvârșirea lucrării pe care intenționează să o facă; adică, exprimă direct lucrarea pe care a înfăptuit-o, Își face nemijlocit lucrarea, așa cum a intenționat de la început, exprimându-Și ființa și firea. După cum o vede omul, firea și, de asemenea, lucrarea Lui sunt diferite de cele din epocile trecute. Cu toate acestea, din perspectiva lui Dumnezeu Însuși, aceasta este doar o continuare și o ulterioară dezvoltare a lucrării Sale. Atunci când Dumnezeu Însuși lucrează, Își exprimă cuvântul și aduce noua lucrare în mod direct. Spre deosebire, când omul lucrează, o face prin deliberare și cercetare sau este o extindere a cunoștințelor și sistematizare a practicii bazate pe lucrarea altora. Adică, esența lucrării făcute de om este de a urma o ordine stabilită și de a „umbla pe vechi căi în pantofi noi”. Aceasta înseamnă că până și calea umblată de oamenii folosiți de Duhul Sfânt se bazează pe cea inițiată de Dumnezeu Însuși. Așadar, la urma urmelor, omul este tot om, iar Dumnezeu este tot Dumnezeu.

Ioan s-a născut din făgăduință, tot așa cum Isaac i s-a născut lui Avraam. El a pregătit calea pentru Isus și a lucrat mult, dar nu a fost Dumnezeu. Mai degrabă, a fost

unul dintre profeți, deoarece doar a netezit calea pentru Isus. Și lucrarea lui a fost importantă și abia după ce el a pregătit calea Și-a început Isus lucrarea în mod oficial. În esență, el doar a trudit pentru Isus și lucrarea pe care a făcut-o a fost în slujba celei a lui Isus. După ce a terminat de pregătit calea, Isus Și-a început lucrarea, lucrare care a fost mai nouă, mai concretă și mai detaliată. Ioan a făcut numai partea de început a lucrării; cea mai mare parte a noii lucrări a fost făcută de Isus. Ioan a făcut și el o lucrare nouă, dar nu a fost cel care a anunțat o nouă epocă. Ioan s-a născut din făgăduință și numele i-a fost dat de înger. Pe atunci, unii au vrut să-l numească după tatăl său, Zaharia, dar mama lui a vorbit răspicat, spunând „Acestui copil nu i se poate spune așa. Ar trebui să fie numit Ioan”. Acest lucru s-a întâmplat doar din porunca Duhului Sfânt. Și Isus a fost numit la porunca Duhului Sfânt, a fost născut din Duhul Sfânt și a fost promis de Duhul Sfânt. Isus a fost Dumnezeu, Hristos și Fiul omului. Dar, de vreme ce și lucrarea lui Ioan a fost mare, de ce nu i s-a spus Dumnezeu? Care exact a fost diferența dintre lucrarea făcută de Isus și cea făcută de Ioan? Faptul că Ioan a fost cel care a pregătit calea pentru Isus a fost singurul motiv? Sau deoarece lucrul acesta fusese predestinat de Dumnezeu? Cu toate că Ioan a spus, de asemenea, „Pocăiți-vă, pentru că Împărăția Cerurilor este aproape,” și că și el a predicat Evanghelia Împărăției cerurilor, lucrarea lui nu a fost dezvoltată în continuare și a constituit doar un început. În schimb, Isus a inaugurat o nouă epocă și a încheiat-o pe cea veche, dar a și împlinit legea Vechiului Testament. Lucrarea pe care a făcut-o El a fost mai mare decât cea a lui Ioan și, mai mult, El a venit să răscumpere toată omenirea – a dus la capăt acea etapă a lucrării. În ceea ce-l privește pe Ioan, el doar a pregătit calea. Cu toate că lucrarea lui a fost importantă, că a vorbit mult și acei discipoli care l-au urmat au fost numeroși, lucrarea sa nu a făcut decât să aducă omului un nou început. De la el, omul nu a primit niciodată viață, calea sau adevăruri mai profunde, și nici nu a dobândit prin el o înțelegere a vrerii lui Dumnezeu. Ioan a fost un mare profet (Ilie), care a pus noi baze pentru lucrarea lui Isus și i-a pregătit pe cei aleși; el a fost înainte-mergătorul Epocii Harului. Astfel de chestiuni nu pot fi deslușite pur și simplu prin observarea aparențelor umane normale proprii. Cu atât mai mult cu cât Ioan a făcut o lucrare destul de însemnată și, în plus, a fost promis de Duhul Sfânt, iar lucrarea i-a fost sprijinită de Duhul Sfânt. Astfel, doar prin lucrarea pe care o fac poate cineva să le deosebească identitățile, căci nu există nicio modalitate de a-ți da seama de esența unui om după înfățișarea sa exterioară, și nici omul nu are cum să afle care este mărturia Duhului Sfânt. Lucrarea făcută de Ioan și cea făcută de Isus nu erau similare și aveau naturi diferite. Din aceasta poate stabili cineva dacă Ioan a fost sau nu Dumnezeu. Lucrarea lui Isus a fost de a iniția, a continua, a încheia și a duce la îndeplinire. El a făcut toți pașii aceștia, în timp ce lucrarea lui Ioan nu a fost decât de a crea un început. La început, Isus a răspândit Evanghelia și a predicat calea pocăinței și, apoi, a continuat botezând oamenii, să-i vindece pe bolnavi și să alunge demonii. În final, El a răscumpărat omenirea din păcat și Și-a încheiat lucrarea pentru toată epoca. De asemenea, a umblat peste tot, predicând

omului și răspândind Evanghelia Împărăției cerurilor. În privința aceasta, El și Ioan au semănat, diferența fiind că Isus a vestit o nouă epocă și a adus omului Epoca Harului. Din gura Lui s-au auzit cuvintele despre ce ar trebui să practice omul și calea pe care ar trebui să o urmeze în Epoca Harului și, în cele din urmă, El a terminat lucrarea de răscumpărare. Ioan nu ar fi putut niciodată să îndeplinească lucrarea aceasta. Așa că Isus a făcut lucrarea lui Dumnezeu Însuși și El este Cel care e Dumnezeu Însuși și-L reprezintă direct pe Dumnezeu. Noțiunile omului spun că toți aceia care sunt născuți din făgăduință, din Duh, sprijiniți de Duhul Sfânt și care au deschis noi căi sunt Dumnezeu. Potrivit acestui raționament, și Ioan ar fi Dumnezeu, și Moise, Avraam și David... și ei toți ar fi Dumnezeu. Nu este aceasta o glumă perfectă?

Înainte de a-Și face lucrarea de slujire, și Isus a fost doar un om normal, care acționa în conformitate cu orice făcea Duhul Sfânt. Chiar dacă pe atunci era sau nu conștient de identitatea Lui, El S-a supus tuturor celor venite de la Dumnezeu. Duhul Sfânt nu l-a revelat niciodată identitatea înainte ca lucrarea Lui de slujire să înceapă. Abia după ce El Și-a început lucrarea de slujire a abolit acele reguli și legi, iar cuvintele Lui au devenit pline de putere și autoritate abia după ce Și-a început oficial lucrarea de slujire. Numai după ce Și-a început lucrarea de slujire a început într-adevăr lucrarea Lui de a aduce o nouă epocă. Înainte de aceasta, Duhul Sfânt a rămas ascuns în El vreme de 29 de ani, timp în care El a reprezentat un simplu om și a fost lipsit de identitatea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu a început cu faptul că El a lucrat și Și-a făcut lucrarea de slujire, Și-a făcut lucrarea potrivit planului Său launtric fără a ține cont de cât de multe știa omul despre El, iar lucrarea pe care a făcut-o a fost reprezentarea directă a lui Dumnezeu Însuși. Pe atunci, Isus i-a întrebat pe cei din jurul Lui „Cine ziceți că sunt Eu?” Ei i-au răspuns „Tu ești cel mai mare dintre profeți și tămăduitorul nostru excelent”. Și unii i-au răspuns „Tu ești marele nostru preot”, și așa mai departe. I-au fost date tot felul de răspunsuri, unii spunând chiar că El era Ioan, că era Ilie. Apoi, Isus s-a întors către Simon Petru și a întrebat „Dar tu cine zici că sunt?” Petru l-a răspuns „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu”. De atunci, oamenii au devenit conștienți că El era Dumnezeu. Când identitatea l-a fost făcută cunoscută, Petru a fost cel care a devenit primul conștient de aceasta și din gura lui s-a auzit. Apoi, Isus a spus „Ceea ce ai spus nu ți-a fost revelat de carne și sânge, ci de Tatăl Meu”. În urma botezului Său, chiar dacă alții știau sau nu aceasta, lucrarea pe care a făcut-o El a fost în numele lui Dumnezeu. El a venit pentru a-Și face lucrarea, nu pentru a-Și dezvălui identitatea. Abia după ce Petru a vorbit despre aceasta, a devenit identitatea Lui în mod deschis cunoscută. Chiar dacă ai fost sau nu conștient că El era Dumnezeu Însuși, când a venit vremea, El Și-a început lucrarea. Și, indiferent dacă ai știut sau nu, Și-a continuat lucrarea ca înainte. Chiar dacă ai fi negat lucrul acesta, El tot Și-ar fi făcut lucrarea și ar fi dus-o la bun sfârșit când ar fi fost momentul potrivit. El a venit pentru a-Și face lucrarea și a-Și săvârși lucrarea de slujire, nu pentru ca omul să poată să-l cunoască trupul, ci pentru ca omul să-l primească lucrarea. Dacă nu ai reușit să recunoști faptul că etapa lucrării din ziua

de astăzi este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, este pentru că îți lipsește viziunea. Totuși, nu poți să negi această etapă a lucrării; neputința ta de a o recunoaște nu dovedește că Duhul Sfânt nu lucrează sau că lucrarea Lui este greșită. Există cei care chiar compară lucrarea din prezent cu cea a lui Isus din Biblie și folosesc orice inconsecvență pentru a nega această etapă a lucrării. Nu e aceasta acțiunea celor orbi? Lucrurile care sunt consemnate în Biblie sunt limitate; ele nu pot reprezenta în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Cele Patru Evanghelii au mai puțin de o sută de capitole în total, în care sunt scrise un număr limitat de întâmplări, precum blestemul lui Isus asupra smochinului, cele trei lepădări de Domnul ale lui Petru, apariția lui Isus în fața ucenicilor după răstignirea și învierea Lui, învățături despre post, învățături despre rugăciune, învățături despre divorț, nașterea și genealogia lui Isus, numirea discipolilor de către Isus și așa mai departe. Totuși, omul le prețuiește ca pe niște comori, chiar comparând lucrarea de astăzi cu acestea. Ei chiar cred că toată lucrarea pe care a făcut-o Isus în viața Lui s-a limitat doar la atât, de parcă Dumnezeu ar fi fost în stare să facă doar atât și nimic mai mult. Nu este acest lucru absurd?

Timpul pe care l-a avut Isus pe pământ a fost de treizeci și trei de ani și jumătate, adică El a trăit pe pământ treizeci și trei de ani și jumătate. Doar trei ani și jumătate din acest timp au fost petrecuți săvârșindu-Și lucrarea de slujire; în restul timpului, a dus o viață umană normală. La început, a participat la slujbele din sinagogă și, acolo, a ascultat expunerea Scripturilor de către preoți și predicarea altora. A dobândit multe cunoștințe despre Biblie: El nu S-a născut cu o astfel de cunoaștere, și a dobândit-o numai prin citit și ascultat. În Biblie e consemnat clar că le-a adresat întrebări învățătorilor din sinagogă la vârsta de doisprezece ani: Care erau profețiile vechilor profeți? Și cum era cu legile lui Moise? Cu Vechiul Testament? Și cum e cu oamenii care-L slujesc pe Dumnezeu în haine preoțești în templu?... El a pus multe întrebări, pentru că nici nu avea cunoștințe și nici nu înțelegea. Deși a fost conceput de Duhul Sfânt, S-a născut ca un om cu totul normal; fără a ține seama de anume trăsături speciale pe care le avea, El era tot un om normal. Înțelepciunea l-a sporit continuu, proporțional cu statura și vârsta Lui, iar El a trecut prin fazele vieții unui om normal. În imaginația oamenilor, Isus nu a trăit nicio copilărie și nicio adolescență; El a început să trăiască viața unui om în vârstă de treizeci de ani de îndată ce S-a născut și a fost crucificat după încheierea lucrării Sale. Probabil că nu a trecut prin fazele vieții unui om normal; nici nu mânca, nici nu se însoțea cu alți oameni, iar oamenilor nu le era ușor să-L zărească. Probabil că El era o aberație, care i-ar fi speriat pe cei care L-ar fi văzut, pentru că El era Dumnezeu. Oamenii cred că Dumnezeu, care vine în trup, cu siguranță nu trăiește ca o persoană normală; ei cred că El este curat fără să fie nevoit să Se spele pe față sau pe dinți, pentru că este o persoană sfântă. Nu sunt acestea pur și simplu noțiunile omului? Biblia nu consemnează viața lui Isus ca om, ci doar lucrarea Lui, dar aceasta nu dovedește că El nu a avut o umanitate normală sau că nu a trăit o viață umană normală înainte de vârsta de treizeci de ani. El Și-a început în mod oficial lucrarea la vârsta de 29 de ani, dar nu poți să-L ștergi întreaga

viață ca om, înainte de acea vârstă. Biblia doar a omis acea perioadă din consemnările proprii; deoarece era viața Lui ca om normal, și nu perioada lucrării Lui divine, nu a fost nevoie să fie consemnată. Deoarece, înainte de botezul lui Isus, Duhul Sfânt nu a lucrat în mod direct, ci doar L-a menținut în viața Lui ca pe un om obișnuit până în ziua în care Isus trebuia să-Și îndeplinească lucrarea de slujire. Deși era Dumnezeu întrupat, El a trecut prin procesul maturizării, așa cum o face un om normal. Acest proces de maturizare a fost omis din Biblie. A fost omis deoarece nu putea oferi niciun mare sprijin creșterii omului în viață. Perioada dinainte de botezul Său a fost una ascunsă, în care El nu a făcut niciun semn și nicio minune. Numai după botezul lui Isus Și-a început El toată lucrarea de răscumpărare a omenirii, lucrare ce abundă de har, adevăr, iubire și îndurare. Începutul acestei lucrări a fost tocmai și începutul Epocii Harului; din acest motiv, a fost consemnat și transmis până în prezent. A fost pentru a deschide o cale de ieșire și de a duce totul la îndeplinire pentru ca toți aceia din Epoca Harului să umble pe calea Epocii Harului și pe cea a crucii. Deși iese din însemnările omului, totul este real, cu excepția faptului că, pe alocuri, se găsesc mici erori. Chiar și așa, nu se poate spune că aceste însemnări sunt neadevărate. Chestiunile consemnate sunt cu totul factuale, și doar scriindu-le au comis oamenii greșeli. Sunt unii care vor spune că, dacă Isus a fost unul cu o umanitate normală și obișnuită, cum de a fost El în stare să facă semne și minuni? Cele patruzeci de zile de ispită pe care le-a trăit Isus au fost un semn miraculos, unul pe care un om normal nu ar fi fost în stare să-l facă. Cele patruzeci de zile ale Lui de ispită au fost în natura lucrării Duhului Sfânt; atunci, cum se poate spune că nu exista niciun strop de supranatural în El? Abilitatea Lui de a face semne și minuni nu dovedește că a fost un om transcendent, și nu unul normal; este doar faptul că Duhul Sfânt a lucrat într-un astfel de om normal ca El, făcând astfel posibil ca El să înfăptuiască minuni și o lucrare și mai mare. Înainte ca Isus să-Și facă lucrarea de slujire sau, cum spune Biblia, ca Duhul Sfânt să Se pogoare asupra Lui, Isus nu a fost decât un om normal și în niciun fel supranatural. Când Duhul Sfânt S-a pogorât asupra Lui, adică atunci când El Și-a început lucrarea de slujire, a devenit plin de supranatural. În acest fel, omul ajunge să creadă că trupul întrupat al lui Dumnezeu nu are o umanitate normală; mai mult, crede greșit că Dumnezeu întrupat are doar divinitate, nu umanitate. În mod sigur, când Dumnezeu va veni pe pământ să-Și facă lucrarea, tot ceea ce va vedea omul vor fi evenimente supranaturale. Ce văd cu ochii lor și ce aud cu urechile lor sunt toate supranaturale, deoarece lucrarea și cuvintele Lui sunt de neînțeles și de neatins pentru ei. Dacă un lucru din ceruri este adus pe pământ, cum poate să fie altfel decât supranatural? Când tainele Împărăției cerurilor sunt aduse pe pământ, taine care sunt de neînțeles și de neatins pentru om, care sunt prea minunate și înțelepte – nu sunt toate supranaturale? Totuși, ar trebui să știi că, indiferent de cât de supranatural este, totul se desfășoară în umanitatea Lui normală. Trupul întrupat al lui Dumnezeu este plin de umanitate; în caz contrar, El nu ar fi trupul întrupat al lui Dumnezeu. Isus a făcut multe minuni la vremea Lui. Ceea ce au văzut israeliții din vremea aceea era plin de lucruri

supranaturale; au văzut îngeri și soli și au auzit vocea lui Iahve. Nu au fost toate acestea supranaturale? Fără îndoială, există astăzi niște duhuri rele care îl înșală pe om cu lucruri supranaturale; nu este decât o imitație din partea acestora pentru a înșela omul printr-o lucrare ce nu este făcută în prezent de Duhul Sfânt. Mulți oameni fac minuni, vindecă boli și alungă demoni; acestea nu sunt decât lucrarea duhurilor rele, căci Duhul Sfânt nu mai face o astfel de lucrare în ziua de azi, și toți aceia care au imitat lucrarea Duhului Sfânt din acel moment sunt, într-adevăr, duhuri rele. Toată lucrarea desfășurată în Israel pe atunci a fost o lucrare de natură supranaturală, cu toate că Duhul Sfânt nu lucrează acum astfel și, în prezent, o asemenea lucrare este imitația și deghizarea Satanei, tulburarea Satanei. Dar nu poți spune că orice lucru supranatural vine de la duhurile rele – acest lucru ar depinde de epoca lucrării lui Dumnezeu. Gândește-te la lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat în ziua de astăzi: ce aspect al acesteia nu este supranatural? Cuvintele Lui îți sunt de neînțeles și de neatins și lucrarea pe care o face nu poate fi făcută de niciun om. Omul nu are cum să înțeleagă ceea ce înțelege El și, în ceea ce privește cunoașterea Lui, omul nu știe de unde vine. Sunt unii care spun „Și eu sunt normal, la fel ca Tine, dar cum se face că nu știu ceea ce știi Tu? Eu sunt mai în vârstă și mai bogat în experiență, însă cum poți Tu cunoaște ceea ce eu nu cunosc?” Toate acestea, în ceea ce-l privește pe om, sunt ceva ce omul nu poate atinge. Apoi, sunt cei care spun „Nimeni nu știe de lucrarea care a fost îndeplinită în Israel, și nici măcar interpreții Bibliei nu pot să ofere nicio explicație; cum de Tu știi?” Nu sunt toate acestea chestiuni ale supranaturalului? El nu are experiența minunilor, totuși, le știe pe toate; El vorbește și exprimă adevărul cu cea mai mare ușurință. Nu e acesta un lucru supranatural? Lucrarea Lui transcende ceea ce trupul poate să realizeze. Este inaccesibil gândirii oricărui om cu un trup de carne și absolut de neimaginat pentru raționamentul minții omului. Cu toate că nu a citit niciodată Biblia, El înțelege lucrarea lui Dumnezeu în Israel. Și, deși stă pe pământ în timp ce vorbește, El vorbește despre tainele celui de-al treilea Cer. Când omul citește aceste cuvinte, va fi copleșit de acest sentiment: „Nu e aceasta limba celui de-al treilea Cer?” Nu sunt toate acestea chestiuni care depășesc ceea ce un om obișnuit e în stare să realizeze? Pe atunci, când Isus a suferit patruzeci de zile de post, nu a fost ceva supranatural? Dacă spui că patruzeci de zile de post sunt, în toate cazurile, un lucru supranatural, un act al duhurilor rele, atunci nu L-ai condamnat pe Isus? Înainte de a-Și face lucrarea de slujire, Isus era ca un om normal. Și El S-a dus la școală; altfel, cum ar fi putut să învețe să scrie și să citească? Când Dumnezeu S-a întrupat, Duhul era ascuns în trup. Cu toate acestea, fiind un om normal, a fost necesar ca El să treacă printr-un proces de creștere și maturizare, și abia după maturizarea abilității Sale cognitive și nu înainte de a fi în stare să discearnă lucrurile, a putut El fi considerat un om normal. A putut să-Și facă lucrarea de slujire doar după maturizarea umanității Sale. Cum putea să-Și facă lucrarea de slujire câtă vreme umanitatea Lui normală era încă imatură și judecata Sa greșită? Cu siguranță nu putea să se aștepte de la El să-Și facă lucrarea de slujire la vârsta de șase sau șapte ani! De

ce nu S-a manifestat Dumnezeu deschis când S-a întrupat la început? A fost pentru că umanitatea trupului Său era încă imatură; procesele cognitive ale trupului Său, cât și umanitatea normală a acestui trup nu Îi aparțineau pe deplin. Din acest motiv, a fost absolut necesar ca El să fie în posesia unei umanități normale și unei judecăți sănătoase a unui om obișnuit – până în punctul în care a fost suficient de înzestrat pentru a Se angaja în lucrarea în trup – înainte să poată să-Și înceapă lucrarea. Dacă nu ar fi fost potrivit pentru sarcină, ar fi fost necesar ca El să continue să crească și să Se maturizeze. Dacă Isus Și-ar fi început lucrarea la vârsta de șapte sau opt ani, nu L-ar fi privit omul ca pe un copil minune? Nu L-ar fi crezut toți oamenii un copil? Cine L-ar fi considerat convingător? Un copil de șapte sau de opt ani, nu mai înalt decât estrada în spatele căreia stătea – ar fi fost El potrivit să predice? Înainte ca umanitatea normală să l se maturizeze, nu era pregătit pentru această sarcină. În ceea ce privea umanitatea Lui, care era încă imatură, o bună parte a lucrării era, pur și simplu, de neatins. Lucrarea Duhului lui Dumnezeu în trup este, de asemenea, guvernată de principii proprii. Numai atunci când este înzestrat cu umanitatea normală poate să-Și realizeze lucrarea și să-Și asume sarcina Tatălui. Numai atunci poate să-Și înceapă lucrarea. În copilăria Lui, Isus pur și simplu nu a putut înțelege nimic despre multe întâmplări în vremuri străvechi și doar întrebându-i pe învățătorii din sinagogă a ajuns să înțeleagă. Dacă Și-ar fi început lucrarea de îndată ce ar fi învățat să vorbească, cum l-ar fi fost posibil să nu facă greșeli? Cum ar fi fost posibil ca Dumnezeu să facă pași greșiți? Prin urmare, Și-a început lucrarea doar după ce a fost în stare să lucreze; nu a făcut nicio lucrare înainte de a fi pe deplin capabil să o întreprindă. La vârsta de 29 de ani, Isus era deja destul de matur și umanitatea Lui suficientă încât să întreprindă lucrarea pe care trebuia să o facă. Abia atunci a început Duhul lui Dumnezeu să lucreze în El în mod oficial. Pe atunci, Ioan se pregătise vreme de șapte ani ca să-l deschidă calea și, după încheierea lucrării sale, a fost aruncat în închisoare. Atunci, povara a căzut în întregime asupra lui Isus. Dacă El ar fi întreprins lucrarea aceasta la vârsta de 21 sau de 22 de ani, într-o vreme în care umanitatea Sa încă avea lipsuri, când abia intrase în prima parte a maturității, și existau multe lucruri pe care încă nu le înțelegea, atunci nu ar fi fost în stare să preia controlul. Pe atunci, Ioan își făcuse deja lucrarea de ceva timp înainte ca Isus să-Și înceapă lucrarea, vreme la care El era deja de vârstă mijlocie. La vârsta aceea, umanitatea Lui normală era suficientă pentru a întreprinde lucrarea pe care trebuia să o întreprindă. Acum, Dumnezeu întrupat are de asemenea umanitate normală și, deși departe de a fi matură prin comparație cu cei mai în vârstă dintre voi, această umanitate e deja suficientă, așa cum e, să-Și întreprindă lucrarea. Circumstanțele care înconjoară lucrarea de astăzi nu sunt complet identice cu acelea din vremea lui Isus. De ce a ales Isus pe cei doisprezece apostoli? Totul a fost în sprijinul lucrării Lui și potrivit cu aceasta. Pe de o parte, a fost pentru a pune baza lucrării Lui în acel moment, în vreme ce, pe de cealaltă parte, a făcut-o pentru a pune baza pentru lucrarea Sa din zilele ce aveau să urmeze. În concordanță cu lucrarea din acea vreme, a fost voia lui Isus să aleagă pe cei

doisprezece apostoli, deoarece era voia lui Dumnezeu Însuși. El credea că ar trebui să aleagă pe cei doisprezece apostoli și apoi să-i conducă să predice peste tot. Dar, astăzi, nu e nevoie de aceasta printre voi! Când Dumnezeu întrupat lucrează în trup, sunt multe principii și multe chestiuni pe care omul pur și simplu nu le înțelege; omul își folosește constant noțiunile ca să-L cerceteze sau să-L ceară lucruri excesive lui Dumnezeu. Totuși, până în ziua de astăzi, mulți oameni nu sunt deloc conștienți de faptul că a lor cunoaștere constă doar din propriile noțiuni. Indiferent de epoca sau de locul în care Dumnezeu este întrupat, principiile pentru lucrarea Sa în trup rămân neschimbate. El nu poate deveni trup și, totuși, să transcendă trupul în lucrarea Sa; cu atât mai puțin Se poate întrupa și, totuși, să nu lucreze în cadrul umanității normale a trupului. În caz contrar, semnificația întrupării lui Dumnezeu s-ar dizolva în nimic, iar Cuvântul devenit trup ar deveni cu totul lipsit de sens. Mai mult decât atât, numai Tatăl din ceruri (Duhul) știe de întruparea lui Dumnezeu, și nimeni altul, nici măcar trupul Însuși sau solii cerului. Astfel, lucrarea lui Dumnezeu în trup este cu atât mai normală și mai în măsură să demonstreze că într-adevăr Cuvântul a devenit trup, iar trupul înseamnă un om normal și obișnuit.

Unii ar putea să se întrebe: „De ce trebuie să fie epoca inaugurată de Dumnezeu Însuși? O ființă creată nu poate sta în locul Său?” Voi toți sunteți conștienți că Dumnezeu Se întrupează doar în scopul explicit de a introduce o nouă epocă și, desigur, când va introduce o nouă epocă, o va fi încheiat pe cea anterioară, în același timp. Dumnezeu este Începutul și Sfârșitul; El Însuși e Cel care-Și pune lucrarea în mișcare și, astfel, El Însuși trebuie să fie Cel care încheie epoca anterioară. Aceasta este dovada faptului că El l-a învins pe Satana și a cucerit lumea. De fiecare dată când El Însuși lucrează printre oameni, e începutul unei noi bătălii. Fără începutul noii lucrări, o încheiere a celei vechi, în mod natural, nu ar exista. Și atunci când nu există nicio încheiere a celei vechi, aceasta e dovada că lupta cu Satana încă nu s-a sfârșit. Omul poate să se elibereze complet de sub domeniul Satanei și să dobândească o nouă viață și un nou început, numai dacă Dumnezeu Însuși vine și îndeplinește o nouă lucrare în mijlocul oamenilor. În caz contrar, omul va trăi pentru totdeauna în epoca veche și sub vechea influență a Satanei. Cu fiecare epocă condusă de Dumnezeu, o parte a omului este eliberată și, astfel, omul avansează împreună cu lucrarea lui Dumnezeu spre o nouă epocă. Biruința lui Dumnezeu înseamnă o biruință pentru toți cei care Îl urmează. Dacă rasa ființelor omenești create ar fi însărcinată cu încheierea epocii atunci, fie din punctul de vedere al omului sau al Satanei, aceasta nu ar fi decât un act de împotrivire sau trădare față de Dumnezeu, nu unul de ascultare de Dumnezeu, iar lucrarea omului ar deveni o unealtă pentru Satana. Satana poate fi pe deplin convins, doar dacă omul Îl ascultă și-L urmează pe Dumnezeu, într-o epocă introdusă de Dumnezeu Însuși, căci aceea este datoria unei ființe create. Prin urmare, Eu spun că voi trebuie doar să ascultați și să urmați și că nimic în plus nu vi se cere. Aceasta este ceea ce se înțelege prin faptul că fiecare se ține de datoria lui și își îndeplinește rolul respectiv. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are

nevoie ca omul să o facă în locul Său, și nici nu participă la lucrarea ființelor create. Omul își îndeplinește datoria și nu participă la lucrarea lui Dumnezeu. Numai aceasta este ascultare și dovada înfrângerii Satanei. După ce Dumnezeu Însuși termină de introdus noua epocă, nu mai coboară să lucreze El Însuși în mijlocul omenirii. Doar atunci va păși omul în mod oficial în noua epocă pentru a-și face datoria și a-și îndeplini misiunea ca ființă creată. Acestea sunt principiile conform cărora lucrează Dumnezeu și pe care nimeni nu poate să le încalce. Doar lucrul în acest mod e logic și rațional. Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie făcută de Dumnezeu Însuși. El este Cel care-Și pune lucrarea în mișcare și Cel care Și-o încheie. El este Cel care plănuiește lucrarea și Cel care o gestionează și, mai mult, El este Cel care aduce lucrarea la îndeplinire. Așa cum se spune în Biblie, „Eu sunt Începutul și Sfârșitul; sunt Semănătorul și Secerătorul”. Tot ceea ce ține de lucrarea gestionării Sale e făcut de Dumnezeu Însuși. El este Conducătorul planului de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani; nimeni nu poate să facă lucrarea Lui în locul Său și nimeni nu poate să-l încheie lucrarea, căci El este Cel care ține totul în mâna Sa. De vreme ce a făcut lumea, El va conduce întreaga lume să trăiască în lumina Sa și El va încheia, de asemenea, întreaga epocă, aducând astfel întregul Său plan la îndeplinire!

Taina întrupării (2)

În acea vreme, când Isus lucra în Iudeea, El a făcut aceasta în mod deschis, însă acum, Eu lucrez și vorbesc printre voi în secret. Cei necredincioși nu sunt deloc conștienți despre aceasta. Lucrarea Mea printre voi este închisă pentru cei din afară. Aceste cuvinte, aceste muștrări și judecăți, sunt cunoscute numai de voi și nu de alții. Toată această lucrare este îndeplinită în mijlocul vostru și vă este dezvăluită doar vouă; niciunul dintre necredincioși nu știe despre acest lucru, căci timpul nu a venit încă. Acești oameni sunt aproape de a fi făcuți compleți după ce au îndurat muștrări, însă cei din exterior nu știu nimic despre aceasta. Această lucrare este mult prea ascunsă! Pentru ei, Dumnezeu devenit trup este ascuns, dar pentru cei din acest curent, se poate spune că El este deschis. Deși, în Dumnezeu, totul este deschis, totul este revelat și totul este eliberat, acest lucru este adevărat doar pentru cei care cred în El; în ceea ce-i privește pe restul, necredincioșii, nimic nu este făcut cunoscut. Lucrarea care se săvârșește în prezent printre voi și în China este strict închisă, pentru a nu-i lăsa pe ei să o cunoască. Dacă ei ar deveni conștienți de această lucrare, atunci tot ce ar face ar fi să o condamne și să o supună persecuției. Nu ar crede în ea. Pentru a lucra în națiunea marelui balaur roșu, această cea mai înapoiată dintre locații, nu este o sarcină ușoară. Dacă această lucrare ar urma să fie scoasă la lumină, ar fi imposibil de continuat. Această etapă a lucrării, pur și simplu, nu poate fi îndeplinită în acest loc. Dacă această lucrare ar fi urmat să fie realizată în mod public, cum ar fi putut ei să-i permită să avanseze? Oare acest

lucru nu ar supune lucrarea unui risc și mai mare? Dacă această lucrare nu ar fi ascunsă, ci, mai degrabă, efectuată ca în timpul lui Isus, când El a vindecat, în mod spectaculos, bolnavii și a scos demoni, atunci nu ar fi fost „înșfăcat” de diavoli acum mult timp? Ar putea ei să tolereze existența lui Dumnezeu? Dacă ar urma să intru acum în sinagogi pentru a predica și a ține prelegeri oamenilor, atunci nu aș fi fost sfărâmat în bucăți acum mult timp? Și dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, cum s-ar fi putut realiza în continuare lucrarea Mea? De dragul tăinuirii, n-au fost deloc manifestate, în mod deschis, niciun fel de semne și minuni. Deci, pentru necredincioși, lucrarea Mea nu poate fi văzută, cunoscută sau descoperită. Dacă această etapă a lucrării ar urma să fie făcută, în același mod ca și lucrarea lui Isus în Epoca Harului, nu ar putea fi atât de stabilă pe cât este acum. Deci, pentru a lucra, în secret, în acest fel, vă este de folos vouă și lucrării, în ansamblu. Când lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va ajunge la final, adică, atunci când se va încheia această lucrare secretă, această etapă a lucrării, va ieși la iveală. Toți vor ști că există un grup de învingători în China; toți vor ști că Dumnezeu devenit trup este în China și că lucrarea Lui a ajuns la final. Omul doar atunci își va da seama: de ce China trebuie încă să arate declin sau prăbușire? Se pare că Dumnezeu Își desfășoară personal lucrarea în China și a desăvârșit ca învingători un grup de oameni.

Dumnezeu devenit trup Se manifestă doar unei părți a poporului care Îl urmează în timpul acestei perioade, când Își desfășoară personal lucrarea, iar nu tuturor făpturilor. El a devenit trup doar pentru a finaliza o etapă a lucrării Sale și nu de dragul de a-i arăta omului chipul Său. Totuși, lucrarea Sa trebuie să fie îndeplinită de El Însuși, astfel că este necesar ca El să facă acest lucru în trup. Când se încheie această lucrare, El va pleca din lumea umană; El nu poate rămâne pe termen lung printre oameni, de teamă să nu stea în calea lucrării ce va urma. Ceea ce El arată mulțimii este doar firea Sa dreaptă și toate faptele Sale, și nu chipul de când a devenit de două ori trup, deoarece chipul lui Dumnezeu nu poate fi demonstrat decât prin firea Lui și nu poate fi înlocuit de chipul trupului Său întrupat. Chipul trupului Său este arătat doar unui număr limitat de oameni, numai celor care Îl urmează în timp ce El lucrează în trup. Acesta este motivul pentru care lucrarea care se desfășoară acum este făcută în asemenea secret. În același fel, Isus S-a arătat numai evreilor atunci când Și-a făcut lucrarea și nu S-a arătat niciodată, în mod public, niciunei alte națiuni. Astfel, odată ce Și-a încheiat lucrarea, El a părăsit imediat lumea oamenilor și nu a rămas; după aceea, nu a fost El, acest chip al omului, care i S-a arătat acestuia, ci Duhul Sfânt care a îndeplinit lucrarea în mod direct. Odată ce lucrarea lui Dumnezeu devenit trup este complet terminată, El Se va îndepărta de lumea muritoare și nu va mai lucra niciodată așa cum a făcut atunci când era în trup. După aceasta, lucrarea este făcută, în totalitate, direct de către Duhul Sfânt. În timpul acestei perioade, omul abia poate să vadă chipul corpului Său trupesc; El nu Se arată deloc omului, ci rămâne ascuns pentru totdeauna. Timpul este limitat pentru lucrarea lui Dumnezeu devenit trup. Ea se desfășoară într-o anumită epocă, perioadă, națiune și printre anumiți oameni. Această lucrare o reprezintă doar pe cea din timpul întrupării lui

Dumnezeu; este reprezentativă pentru o epocă și reprezintă lucrarea Duhului lui Dumnezeu într-o anumită epocă, și nu întreaga Sa lucrare. Prin urmare, chipul lui Dumnezeu devenit trup nu va fi arătat tuturor popoarelor. Ceea ce este arătat mulțimii este, în întregime, dreptatea și firea lui Dumnezeu, mai degrabă decât chipul Său când a devenit de două ori trup. Nu este nici singurul chip care este arătat omului, nici cele două chipuri combinate. Prin urmare, este imperativ ca trupul întrupat al lui Dumnezeu să părăsească pământul după finalizarea lucrării pe care trebuie s-o facă, pentru că El vine doar să facă lucrarea pe care ar trebui să o facă, și nu să-Și arate oamenilor chipul. Chiar dacă semnificația întrupării a fost deja îndeplinită de două ori de către Dumnezeu devenit trup, totuși El nu Se va manifesta, în mod deschis, niciunei națiuni care nu L-a văzut niciodată înainte. Isus nu Se va mai arăta niciodată iudeilor drept Soarele dreptății, nici nu va mai sta în vârful Muntelui Măslinilor și nu Se va arăta tuturor popoarelor; tot ceea ce au văzut evreii este portretul lui Isus din timpul Său petrecut în Iudeea. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea lui Isus, în întruparea Lui, s-a încheiat acum două mii de ani; El nu Se va întoarce în Iudeea în chipul unui evreu, cu atât mai puțin nu Se va arăta în chipul unui evreu oricăreia dintre națiunile neamurilor, întrucât chipul lui Isus devenit trup este doar chipul unui evreu, și nu cel al Fiului Omului, pe care L-a văzut Ioan. Chiar dacă Isus le-a promis discipolilor Săi că va veni din nou, El nu Se va arăta pur și simplu în chipul unui evreu pentru toți cei din națiunile neamurilor. Ar trebui să știți că lucrarea lui Dumnezeu devenit trup este pentru a permite accesul la o epocă. Această lucrare este limitată la câțiva ani, iar El nu poate să finalizeze întreaga lucrare a Duhului lui Dumnezeu, tot așa cum chipul lui Isus ca evreu putea reprezenta doar chipul lui Dumnezeu pe când a lucrat în Iudeea, iar El a putut face doar lucrarea răstignirii. În timpul perioadei când Isus era în trup, El nu putea să facă lucrarea de a pune capăt epocii sau de a distruge omenirea. De aceea, după ce a fost răstignit și Și-a încheiat lucrarea, S-a înălțat la cea mai mare înălțime și S-a ascuns pentru totdeauna de om. De atunci înainte, acei credincioși loiali din națiunile neamurilor nu au putut vedea manifestarea Domnului Isus, ci doar portretul Lui pe care îl lipiseră pe perete. Acest portret este doar unul desenat de om, și nu chipul lui Dumnezeu, așa cum Se arată El omului. Dumnezeu nu Se va arăta mulțimii, în mod deschis, în chipul din vremea când El a devenit, de două ori, trup. Lucrarea pe care o face printre oameni este ca să le permită acestora să-l înțeleagă firea. Toate acestea sunt arătate omului prin intermediul lucrării diferitelor epoci; ea este realizată mai degrabă prin firea pe care El a făcut-o cunoscută și prin lucrarea pe care a făcut-o, mai degrabă decât prin manifestarea lui Isus. Adică, chipul lui Dumnezeu este făcut cunoscut omului nu prin chipul întrupat, ci, mai degrabă, prin lucrarea îndeplinită de Dumnezeul întrupat, care are atât chip, cât și formă; iar prin lucrarea Lui, chipul Său este arătat, iar firea Sa este făcută cunoscută. Aceasta este semnificația lucrării pe care El dorește să o facă în trup.

Odată ce lucrarea celor două întrupări ale lui Dumnezeu ajunge la final, El va începe să-Și arate firea dreaptă în toate națiunile de necredincioși, permițând mulțimii să-l vadă

chipul. El Își va manifesta firea și, prin intermediul acesteia, va clarifica sfârșiturile diferitelor categorii de oameni, punând, prin aceasta, capăt, cu desăvârșire, vechii epoci. Motivul pentru care lucrarea Sa în trup nu se desfășoară pe o mare întindere (așa cum Isus a lucrat doar în Iudeea, iar astăzi Eu lucrez numai printre voi) este pentru că lucrarea Lui în trup are granițe și limite. El îndeplinește, pur și simplu, o scurtă perioadă a lucrării în chipul unui trup obișnuit și normal; El nu folosește acest trup întrupat pentru a face lucrarea veșniciei sau lucrarea de a Se arăta oamenilor din națiunile necredincioșilor. Lucrarea în trup poate fi limitată doar în raza de acțiune (cum ar fi să lucreze doar în Iudeea sau numai printre voi), iar, apoi, prin intermediul lucrării desfășurate între aceste granițe, sfera sa poate fi, apoi, extinsă. Desigur, lucrarea de extindere urmează să fie efectuată, în mod direct, de către Duhul Său și nu va mai fi apoi lucrarea trupului Său întrupat. Căci lucrarea în trup are granițe și nu se întinde în toate colțurile universului – aceasta nu se poate realiza. Prin lucrarea în trup, Duhul Său îndeplinește lucrarea care este de urmat. De aceea, lucrarea făcută în trup are un caracter inaugural care se desfășoară între anumite granițe; după aceea, Duhul Său este Cel care continuă cu această lucrare și El o face, în plus, într-o sferă extinsă.

Dumnezeu vine să lucreze pe acest pământ doar pentru a ghida epoca; El vrea doar să deschidă o nouă epocă și să pună capăt celei vechi. El nu a venit pentru a trăi cursul vieții unui om pe pământ, pentru a experimenta pentru Sine bucuriile și necazurile vieții lumii oamenilor sau pentru a desăvârși o anumită persoană prin mâna Lui, ori pentru a privi personal o anumită persoană pe măsură ce crește. Aceasta nu este lucrarea Lui; ea este doar ca să înceapă noua epocă și să pună capăt celei vechi. Adică, El, în mod personal, va deschide o epocă, îi va pune capăt celeilalte și îl va înfrânge pe Satana, desfășurându-Și personal lucrarea. De fiecare dată când El Își îndeplinește lucrarea în persoană, este ca și cum Și-ar pune un picior pe terenul de luptă. Întâi, El învinge lumea și-l biruiește pe Satana cât este în trup; El intră în posesia întregii slave și face publică întreaga lucrare a celor două mii de ani, făcând-o astfel încât toți oamenii de pe pământ să pășească pe cărarea cea dreaptă și să trăiască o viață de pace și bucurie. Cu toate acestea, Dumnezeu nu poate trăi, pentru mult timp, cu omul pe pământ, deoarece El este Dumnezeu și, în definitiv, este deosebit de om. El nu poate trăi viața unei persoane normale, adică, El nu poate locui pe pământ ca o persoană care nu este cu nimic ieșită din comun, deoarece El are, pentru a-Și susține viața umană, doar o mică parte din umanitatea normală a unei persoane normale. Cu alte cuvinte, cum ar putea Dumnezeu să-Și întemeieze o familie, să aibă o carieră și să crească copii pe pământ? Nu ar fi aceasta o rușine pentru El? Faptul că El este înzestrat cu umanitate normală este doar în scopul de a realiza lucrarea într-o manieră normală, nu pentru a face posibil ca El să aibă o familie și o carieră, așa cum ar avea o persoană normală. Rațiunea și mintea Sa normală, hrănirea și îmbrăcăminte normală a trupului Său sunt suficiente pentru a dovedi că El are o umanitate normală; nu este nevoie ca El să aibă o familie sau o carieră pentru a dovedi că este dotat cu o umanitate normală. Acest lucru ar fi complet inutil!

Venirea lui Dumnezeu pe pământ este Cuvântul care devine trup; El, pur și simplu, îi permite omului să înțeleagă și să vadă cuvântul Său, adică, îi permite omului să vadă lucrarea îndeplinită de către trup. Intenția Lui nu este ca oamenii să-l abordeze trupul într-un anumit fel, ci doar ca omul să fie supus până la sfârșit, adică, să asculte toate cuvintele care ies din gura Sa și să se supună întregii lucrări pe care o face El. El doar lucrează în trup; El nu cere, în mod intenționat, ca omul să slăvească măreția și sfințenia trupului Său, ci, în schimb, îi arată omului înțelepciunea lucrării Sale și întreaga autoritate pe care o exercită. Prin urmare, chiar dacă are o umanitate extraordinară, El nu face niciun anunț și Se concentrează doar asupra lucrării pe care ar trebui să o facă. Ar trebui să știți de ce Dumnezeu a devenit trup și, totuși, nu face publicitate înainte sau nu mărturisește umanității Sale normale, ci doar îndeplinește, pur și simplu, lucrarea pe care dorește să o facă. Prin urmare, tot ceea ce puteți vedea de la Dumnezeul întrupat este ceea ce este El, în mod divin; asta deoarece El nu proclamă niciodată ceea ce este, din punct de vedere uman, pentru ca omul să imite. Doar atunci când omul îi conduce pe oameni vorbește despre ceea ce este el, din punct de vedere uman, pentru a le câștiga mai bine admirația și convingerea și, prin aceasta, să ajungă să-i conducă pe alții. Pe de altă parte, Dumnezeu îl cucerește pe om doar prin lucrarea Sa (adică, lucrarea de neatins pentru om); este irelevant dacă că El este admirat de om sau dacă îl face pe om să-L adore. Tot ceea ce face El este să insufle în om un sentiment de venerație pentru El sau o rațiune a nepătrunderii Sale. Dumnezeu nu are nevoie să-l impresioneze pe om; tot ceea ce are nevoie este ca tu să-L venerezi odată ce ai mărturisit firea Lui. Lucrarea pe care Dumnezeu o face este a Sa; ea nu poate fi făcută de către om în locul Lui, nici nu poate fi realizată de către om. Doar Dumnezeu Însuși Își poate face propria lucrare și să inaugureze o nouă epocă pentru a conduce omul în noi vieți. Lucrarea pe care El o face este ca să-i permită omului să intre în posesia unei noi vieți și să intre într-o nouă epocă. Restul lucrării este înmănată celor cu umanitate normală care sunt admirați de alții. Prin urmare, în Epoca Harului, El a terminat lucrarea celor două mii de ani în doar trei ani și jumătate din cei treizeci și trei de ani ai Săi în trup. Când Dumnezeu vine pe pământ pentru a-Și îndeplini lucrarea, El întotdeauna finalizează lucrarea celor două mii de ani sau a unei epoci întregi în cel mai scurt interval de câțiva ani. Nu zăbovește și nu întârzie; El condensează, pur și simplu, lucrarea mai multor ani, astfel încât să se finalizeze în doar câțiva ani. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea pe care El o face personal este, în întregime, de dragul deschiderii unei noi ieșiri și a introducerii unei noi epoci.

Taina întrupării (3)

Când Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea, El nu vine să Se angajeze în nicio zidire sau mișcare, ci să împlinească lucrarea Sa de slujire. De fiecare dată când El devine trup, este doar ca să îndeplinească o etapă a lucrării și să lanseze o nouă epocă. Acum, a sosit Epoca Împărăției, ca și instructajul Împărăției. Această etapă a lucrării nu este lucrarea omului și nu este pentru a-l prelucra pe om într-o anumită măsură, ci este doar pentru a finaliza o parte din lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce face El nu este lucrarea omului, nu este pentru a obține un anumit rezultat în a prelucra omul înainte de a părăsi pământul; este pentru ca El să-Și îndeplinească lucrarea de slujire și să termine lucrarea pe care se cuvine să o facă, și anume, de a face aranjamente adecvate pentru lucrarea Lui pe pământ și, astfel, să câștige slava. Lucrarea Dumnezeului întrupat este diferită de cea a oamenilor folosiți de Duhul Sfânt. Când Dumnezeu vine să-Și facă lucrarea pe pământ, El este preocupat doar de împlinirea lucrării Sale de slujire. În ceea ce privește toate celelalte lucruri care nu au legătură cu aceasta, El nu ia parte aproape deloc, chiar până în punctul în care El refuză să le recunoască. El Își îndeplinește, pur și simplu, lucrarea pe care trebuie să o facă și este cel mai puțin preocupat de lucrarea pe care trebuie s-o facă omul. Lucrarea pe care o face este numai aceea care aparține epocii în care Se află El și lucrării de slujire pe care El trebuie să o împlinească, de parcă toate celelalte lucruri se află în afara sferei Sale. El nu Își procură mai multe cunoștințe elementare despre viața trăită ca unul din rândul omenirii, nici nu învață mai multe abilități sociale, nici nu Se echipează cu niciun alt lucru pe care îl înțelege omul. Tot ce ar trebui să aibă omul nu-L privește deloc pe El și, pur și simplu, Își face lucrarea care este de datoria Sa. Și astfel, după cum vede omul, Dumnezeul întrupat este deficitar în atât de multe încât nici măcar nu acordă vreo atenție multora dintre lucrurile pe care omul se cuvine să le aibă și, în plus, El nu are nicio înțelegere a acestor chestiuni. Asemenea lucruri, precum cunoașterea obișnuită despre viață, precum și principiile care guvernează comportamentul personal și interacțiunea cu ceilalți, par să nu aibă nicio legătură cu El. Dar tu, pur și simplu, nu poți simți, de la Dumnezeul întrupat, nici cea mai mică urmă de anormalitate. Adică, umanitatea Lui doar Îi păstrează viața ca persoană normală și raționamentul normal al creierului Său, oferindu-I capacitatea de a discerne între bine și rău. Cu toate acestea, El nu este dotat cu nimic altceva, toate acestea sunt ceea ce doar omul (ființă creată) ar trebui să posede. Dumnezeu devine trup doar pentru a-Și împlini propria lucrare de slujire. Lucrarea Sa este îndreptată spre o întreagă epocă, nu către vreo persoană sau vreun loc, ci spre întregul univers. Aceasta sunt direcția lucrării Sale și principiul prin care El lucrează. Nimeni nu poate schimba acest lucru, iar omul nu are nicio modalitate de a se implica în ea. De fiecare dată când Dumnezeu devine trup, El aduce cu Sine lucrarea acelei epoci și nu are nicio intenție de a trăi alături de om timp de douăzeci, treizeci, patruzeci sau chiar șaptezeci ori optzeci de ani, pentru ca el să poată înțelege mai bine și să câștige o percepție mai clară despre El. Nu este

nevoie de aceasta! Făcând astfel, nu ar adânci, în niciun fel, cunoașterea pe care omul o are față de firea inherentă a lui Dumnezeu; în schimb, s-ar adăuga doar la noțiunile sale și ar face ca noțiunile și gândurile sale să se fosilizeze. Prin urmare, se cade ca voi toți să înțelegeți, cu exactitate, care este lucrarea Dumnezeului întrupat. Cu siguranță, nu puteți eșua în înțelegerea cuvintelor pe care vi le-am spus: „Oare Eu nu am venit pentru a experimenta viața unui om normal”? Ați uitat cuvintele: „Dumnezeu nu vine pe pământ ca să trăiască viața unui om normal”? Voi nu înțelegeți scopul lui Dumnezeu de a deveni trup și nici nu cunoașteți înțelesul cuvintelor: „Cum putea Dumnezeu să vină pe pământ cu intenția de a experimenta viața unei ființe create?” Dumnezeu vine pe pământ numai pentru a-Și finaliza lucrarea și, astfel, lucrarea Lui aici este de scurtă durată. El nu vine pe pământ cu intenția de a determina Duhul lui Dumnezeu să-Și cultive corpul trupesc într-un om superior care va conduce biserica. Când Dumnezeu vine pe pământ, este Cuvântul care devine trup; totuși, omul nu cunoaște lucrarea Lui și Îi atribuie, în mod forțat, lucruri. Dar ar trebui să înțelegeți cu toții că Dumnezeu este Cuvântul devenit trup, nu un corp trupesc care a fost cultivat de Duhul lui Dumnezeu ca să-și asume, pentru moment, rolul Lui. Dumnezeu Însuși nu este produsul cultivării, ci este Cuvântul devenit trup și, astăzi, El Își desfășoară în mod oficial lucrarea printre voi toți. Toți știți și recunoașteți că întruparea lui Dumnezeu este un adevăr faptic, totuși, vă purtați de parcă l-ați înțelege. De la lucrarea Dumnezeului întrupat până la semnificația și esența întrupării Sale, voi nu sunteți câtuși de puțin capabili să înțelegeți acestea și doar îi urmăriți pe ceilalți când recită, cu volubilitate, cuvinte memorate. Crezi că Dumnezeul întrupat este așa cum îți închipui tu?

Dumnezeu devine trup doar pentru a conduce epoca și a pune în mișcare o nouă lucrare. Este necesar să înțelegeți acest punct. Acest lucru este mult diferit de funcția omului, iar cele două nu pot fi menționate într-o suflare. Omul trebuie să fie antrenat și desăvârșit o perioadă lungă de timp înainte de a putea fi folosit la realizarea lucrării, iar felul umanității care este necesar este de un ordin deosebit de înalt. Omul nu trebuie doar să poată susține rațiunea umanității normale, ci trebuie să mai înțeleagă încă multe dintre principiile și regulile care guvernează comportamentul său față de ceilalți și, în plus, trebuie să se angajeze în a studia chiar mai mult despre înțelepciunea și cunoștințele etice ale omului. Acesta este lucrul cu care omul ar trebui să fie dotat. Cu toate acestea, nu este astfel pentru Dumnezeu devenit trup, căci lucrarea Lui nici nu reprezintă omul, nici nu este lucrarea lui; este, mai degrabă, o expresie directă a ființei Sale și o aplicare directă a lucrării pe care El trebuie s-o facă. (Desigur, lucrarea Lui este îndeplinită la momentul potrivit, nu la întâmplare sau în mod arbitrar, și e începută atunci când este timpul să-Și îplinească lucrarea de slujire.) El nu participă la viața sau la lucrarea omului, adică, umanitatea Lui nu este dotată cu niciuna dintre acestea (deși acest lucru nu-l afectează lucrarea). El doar Își îplinește lucrarea de slujire atunci când este timpul ca El să facă astfel; indiferent de statutul Său, El, pur și simplu, înaintează hotărât cu lucrarea pe care trebuie s-o facă. Orice știe omul și oricare ar fi părerea omului despre

El, lucrarea Lui este în întregime neatinsă. De exemplu, când Isus Și-a desfășurat lucrarea, nimeni nu știa exact cine era El, dar El, pur și simplu, a înaintat hotărât în lucrarea Sa. Nimic din toate acestea nu L-a împiedicat în îndeplinirea lucrării pe care El se cuvenea s-o facă. De aceea, El nu a mărturisit la început sau nu Și-a proclamat propria Sa identitate, și doar l-a făcut pe om să-L urmeze. Desigur, aceasta nu a fost numai umilința lui Dumnezeu, ci a fost și modul în care Dumnezeu a lucrat în trup. El a putut lucra doar astfel, pentru că omul nu avea nicio cale de a-L recunoaște cu ochiul liber. Și, chiar dacă omul L-ar fi recunoscut, nu ar fi putut să ajute în lucrarea Lui. Mai mult, El nu a devenit trup pentru a-l face pe om să ajungă să-L cunoască trupul; a fost pentru a realiza lucrarea și a-Și împlini lucrarea de slujire. Din acest motiv, El nu a acordat nicio importanță în a-Și face publică identitatea. Când Și-a terminat întreaga lucrare pe care trebuia s-o facă, întreaga Sa identitate și statutul Său au devenit, în mod natural, clare pentru om. Dumnezeu devenit trup păstrează tăcerea și niciodată nu face vreun anunț. El nu dă atenție nici omului, nici modului în care omul avansează în urma Lui, ci, pur și simplu, înaintează hotărât în împlinirea lucrării Sale de slujire și în realizarea lucrării pe care se cuvine s-o facă. Nimeni nu poate sta în calea lucrării Sale. Când va veni timpul ca El să-Și încheie lucrarea, aceasta va fi, cu siguranță, finalizată și i se va pune capăt, iar nimeni nu poate să dicteze altfel. Numai după ce El va pleca de la om, la finalizarea lucrării, omul va înțelege lucrarea pe care o face El, deși încă nu în întregime cu claritate. Și va dura mult timp ca omul să înțeleagă pe deplin intenția cu care El Și-a îndeplinit lucrarea prima dată. Cu alte cuvinte, lucrarea epocii Dumnezeului întrupat este împărțită în două părți. O parte constă în lucrarea pe care o face trupul întrupat al lui Dumnezeu Însuși și în cuvintele pe care le spune acest trup întrupat. Odată ce lucrarea de slujire a trupului Său este împlinită în întregime, rămâne de îndeplinit cealaltă parte a lucrării de către cei care sunt folosiți de Duhul Sfânt. Este momentul în care omul trebuie să-și împlinească funcția, pentru că Dumnezeu a deschis deja calea și trebuie să fie umblată de către om însuși. Adică, Dumnezeu devenit trup îndeplinește o parte a lucrării, iar apoi Duhul Sfânt și cei folosiți de către Duhul Sfânt vor succeda în această lucrare. De aceea, omul ar trebui să știe ce implică lucrarea care e îndeplinită în principal de către Dumnezeu devenit trup în această etapă, și trebuie să înțeleagă exact care este semnificația lui Dumnezeu care devine trup și care este lucrarea pe care El se cuvine să o îndeplinească și să nu facă cereri de la Dumnezeu conform cerințelor făcute omului. Aici se află greșeala omului, noțiunea lui și, chiar mai mult, neascultarea lui.

Dumnezeu nu devine trup cu intenția de a permite omului să-L cunoască trupul sau de a-i permite omului să distingă diferențele dintre trupul Său întrupat și cel al omului; nici nu devine trup pentru a antrena puterea de discernământ a omului și, cu atât mai puțin El face în acest fel cu intenția de a-i permite omului să se închine trupului întrupat al lui Dumnezeu, câștigând, prin aceasta, o mare slavă. Niciunul dintre aceste lucruri nu este intenția inițială a lui Dumnezeu în a deveni trup. Dumnezeu nu devine trup nici pentru a condamna omul, nici pentru a-l dezvălui în mod intenționat pe acesta, nici

pentru a face lucrurile dificile pentru el. Niciunul dintre aceste lucruri nu este intenția a lui Dumnezeu. De fiecare dată când Dumnezeu devine trup, este o formă inevitabilă a lucrării. De dragul lucrării și al gestionării Sale mai mari, El acționează în acest fel și nu pentru motivele pe care și le imaginează omul. Dumnezeu vine pe pământ numai după cum cere lucrarea Sa și doar așa cum este necesar. El nu vine pe pământ cu intenția de a Se uita pur și simplu prin jur, ci de a duce la îndeplinire lucrarea pe care trebuie s-o facă. De ce altfel ar prelua o povară atât de mare și Și-ar asuma riscuri atât de mari pentru a realiza această lucrare? Dumnezeu devine trup doar atunci când trebuie și întotdeauna cu semnificație unică. Dacă ar fi doar de dragul de a le permite oamenilor să se uite la El și să-și lărgască orizonturile, atunci, cu absolută siguranță, El nu ar veni niciodată printre oameni atât de ușor. El vine pe pământ de dragul gestionării Sale și al lucrării Sale mai mari și pentru ca El să poată obține mai mult din omenire. El vine să reprezinte epoca, să-l înfrângă pe Satana și El Se îmbracă în trup pentru a-l învinge pe Satana. Chiar mai mult, El vine pentru a ghida întreaga rasă umană în a-și trăi viața. Toate acestea privesc gestionarea Lui și se referă la lucrarea întregului univers. Dacă Dumnezeu a devenit trup doar pentru a îi permite omului să ajungă să-l cunoască trupul și să deschidă ochii oamenilor, atunci de ce nu ar călători în fiecare națiune? Nu ar fi aceasta o chestiune extrem de ușoară? Însă El nu a făcut așa, alegând, în schimb, un loc potrivit în care să Se stabilească și să înceapă lucrarea pe care ar trebui s-o facă. Numai acest singur trup este de o importanță considerabilă. El reprezintă o întreagă epocă și realizează, de asemenea, lucrarea unei epoci întregi; El, deopotrivă, pune capăt epocii anterioare și o introduce pe cea nouă. Toate acestea sunt o chestiune importantă care privește gestionarea lui Dumnezeu și toate acestea reprezintă semnificația unei etape a lucrării pe care Dumnezeu vine să o îndeplinească pe pământ. Când a venit pe pământ, Isus a spus doar câteva cuvinte și a realizat o lucrare; El nu S-a îngrijit de viața omului și a plecat de îndată ce Și-a terminat lucrarea. Astăzi, când am terminat de vorbit și de transmis vouă cuvintele Mele și când ați înțeles cu toții, acest pas din lucrarea Mea va fi fost încheiat, indiferent de cum va fi viața voastră. În viitor, trebuie să fie unii oameni care să continue acest pas din lucrarea Mea și să lucreze în continuare pe pământ potrivit cu aceste cuvinte; în acel moment, vor începe lucrarea și construcția omului. Dar, în prezent, Dumnezeu doar Își face lucrarea pentru a-Și împlini lucrarea de slujire și pentru a finaliza o treaptă a acesteia. Dumnezeu lucrează într-o manieră diferită de aceea a omului. Omului îi plac adunările și forumurile și acordă importanță ceremoniei, pe când ceea ce Dumnezeu urăște cel mai mult sunt tocmai adunările și întâlnirile omului. Dumnezeu conversează și vorbește, în mod informal, cu omul; aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, care este dezrobită, în mod deosebit, eliberându-vă și pe voi. Cu toate acestea, urăsc să Mă întâlnesc cu voi și nu pot să Mă obișnuiesc cu o viață atât de strict controlată ca a voastră. Cel mai mult urăsc regulile; ele îi impun omului constrângeri până la punctul de a-l face temător să se miște, să vorbească și să cânte, cu ochii fixați, drept înaintea, la tine. Urăsc complet modul vostru de a vă aduna și detest

cu desăvârșire adunările mari. Pur și simplu refuz să Mă întâlnesc cu voi în acest fel, pentru că acest mod de viață vă face să vă simțiți încătușați și să respectați prea multă etichetă și prea multe reguli. Dacă vi s-ar permite să conduceți, i-ați conduce pe toți oamenii în domeniul regulilor și nu ar avea nicio cale de a respinge regulile sub conducerea voastră; în schimb, ambianța religiei ar deveni tot mai intensă, iar practicile omului ar continua să se înmulțească. Unii oameni continuă să discute și să vorbească atunci când se adună și nu se simt niciodată obosiți, iar unii pot continua zile întregi să predice, fără să se oprească. Toate acestea sunt considerate adunări mari și întâlnirile omului; ele nu au nimic de-a face cu o viață de mâncat și băut, de bucurie sau de eliberare a duhului. Toate acestea sunt întâlniri! Reuniunile voastre colegiale, precum și adunările mari și mici, Îmi provoacă toate dezgust, iar Eu nu am simțit niciodată vreun interes față de acestea. Acesta este principiul prin care lucrez: nu sunt dornic să predic în timpul adunărilor și nici nu doresc să proclam nimic în cadrul unei adunări publice mari și, chiar mai puțin, să vă convoc pe toți, timp de câteva zile, la o conferință specială. Nu Mi Se pare plăcut că voi toți ar trebui să stați așezați, dichisiți, la o întâlnire; detest să vă văd trăind în limitele oricărei anumite ceremonii și, chiar mai mult, refuz să iau parte la o astfel de ceremonie de-a voastră. Cu cât faceți mai mult acest lucru, cu atât Mi Se pare mai respingător. Nu am nici cel mai mic interes pentru aceste ceremonii și reguli ale voastre; indiferent de cât de bună treabă faceți voi cu ele, Eu le consider pe toate dezgustătoare. Nu este faptul că aranjamentele voastre sunt nepotrivite sau că sunteți prea mărunți; ci faptul că vă detest felul de a trăi și, chiar mai mult, nu Mă pot obișnui cu acesta. Voi nu înțelegeți câtuși de puțin lucrarea pe care doresc s-o fac. Când Isus Își desfășura lucrarea în vremea aceea, după ce ținea predica într-un anumit loc, El îi conducea pe ucenicii Săi în afara orașului și vorbea cu ei despre căile pe care se cuvenea ca ei să le înțeleagă. El lucra adesea în asemenea mod. Plecând din mulțime, El a condus câțiva ucenici preaiubiți sus în munți, vorbind cu ei despre căile pe care era necesar ca ei să le înțeleagă. El a lucrat deseori într-o astfel de manieră. Lucrarea Sa în rândul mulțimii a fost sporadică. În conformitate cu ceea ce cereți voi de la El, Dumnezeu devenit trup nu ar trebui să aibă viața unui om normal; El trebuie să-Și realizeze lucrarea și, indiferent dacă stă așezat, stă în picioare sau merge, El trebuie să vorbească. El trebuie să lucreze în orice moment și nu-Și poate înceta niciodată „operațiunile”, altfel El Și-ar neglija îndatoririle. Oare aceste cerințe ale omului sunt adecvate rațiunii umane? Unde vă este integritatea? Nu cereți prea mult? Am nevoie de tine ca să Mă examinezi în timp ce lucrez? Am nevoie de tine ca să supraveghezi în timp ce-Mi împlinesc lucrarea de slujire? Știi bine ce lucrare trebuie să fac și când trebuie s-o fac; nu este nevoie ca alții să intervină. S-ar putea să-ți pară că nu am făcut mult, dar, până atunci, lucrarea Mea va fi la sfârșit. Luați, de exemplu, cuvintele lui Isus din cele patru Evanghelii: nu au fost, de asemenea, limitate? În acel moment, când Isus a intrat în sinagogă și a rostit o predică, El a terminat în cel mult câteva minute, iar când a făcut vorbire, i-a condus pe ucenicii Săi în barcă și a plecat fără nicio explicație. Cel mult, cei

din sinagogă au discutat acest lucru între ei, însă Isus nu avea nicio legătură cu asta. Dumnezeu face doar lucrarea pe care ar trebui s-o facă și nimic pe lângă acest lucru. Acum, mulți vor să spun și să vorbesc mai mult, cel puțin câteva ore pe zi. După cum vedeți, Dumnezeu încetează să mai fie El dacă nu vorbește și numai Cel care vorbește este Dumnezeu. Voi sunteți toți orbi! Toți brute! Sunteți toți lucruri neștiutoare care nu au nicio rațiune! Aveți prea multe noțiuni! Cerințele voastre merg prea departe! Sunteți inumani! Nu înțelegeți câtuși de puțin ceea ce este Dumnezeu! Voi credeți că toți vorbitorii și oratorii sunt Dumnezeu și că oricine dorește să vă ofere cuvinte este tatăl vostru. Spuneți-Mi, voi toți, cu trăsăturile voastre bine formate și aspectul neobișnuit, încă mai aveți cea mai mică urmă de rațiune? Cunoașteți încă cerul-soarele! Fiecare dintre voi este ca un oficial lacom și corupt, deci cum puteți gândi rațional? Cum puteți discerne între bine și rău? Eu v-am oferit mult, dar câți dintre voi au pus preț pe acest lucru? Cine este pe deplin în posesia acestuia? Nu știți cine a deschis calea de-a lungul căreia vă plimbați astăzi, astfel încât continuați să cereți de la Mine, făcându-Mi aceste cerințe ridicole și absurde. Oare nu sunteți îmbujorați de rușine? Nu am vorbit suficient? N-am făcut destul? Care dintre voi puteți să-Mi prețuiți, cu adevărat, cuvintele ca pe o comoară? Mă măguliți când sunteți în prezența Mea, dar mințiți și înșelați atunci când nu sunteți! Acțiunile voastre sunt prea josnice și Mă revoltă! Știu că Mă rugați să vorbesc și să lucrez pentru niciun alt motiv decât ca să vă desfătați ochii și să vă lărgiți orizonturile, nu de dragul de a vă transforma viețile. Cât de mult am vorbit deja cu voi? Viețile voastre ar fi trebuit să se schimbe acum multă vreme, deci, atunci, de ce tot continuați să reveniți la vechile voastre stări chiar și acum? Cumva ați fost jefuiți de cuvintele Mele și nu le-ați primit? Ca să spunem adevărul, nu doresc să mai vorbesc deloc unor degenerați ca voi – ar fi în zadar! Nu doresc să fac o lucrare atât de inutilă! Voi doriți doar să vă lărgiți orizonturile sau să vă desfătați ochii, și nu să câștigați viață! Toți vă înșelați pe voi înșivă! Vă întreb, cât de mult din ceea ce v-am spus, față în față, ați pus în practică? Tot ceea ce faceți este să jucați feste pentru a-i înșela pe ceilalți! Îi detest pe aceia dintre voi care se bucură să observe în calitate de spectatori și consider curiozitatea voastră profund dezgustătoare. Dacă nu sunteți aici pentru a urmări adevărata cale sau a înseta pentru adevăr, atunci sunteți obiectele detestării Mele! Știu că Mă ascultați vorbind doar pentru a vă satisface curiozitatea sau pentru a vă împlini una sau alta dintre dorințele voastre lacome. Voi nici nu vă gândiți să căutați existența adevărului sau să explorați calea cea dreaptă pentru a intra în viață; aceste cereri, pur și simplu, nu există printre voi. Tot ceea ce faceți este să vă comportați cu Dumnezeu ca și cu o jucărie pe care o studiați și o admirați. Aveți prea puțină pasiune pentru a urmări viața, dar multă dorință de a fi curioși! Explicarea modului de viață unor astfel de oameni este echivalent cu vorbirea în van; aș putea, de asemenea, să nu vorbesc deloc! Lăsați-Mă să vă spun: dacă voi căutați doar să umpleți golul din inimile voastre, atunci ar fi cel mai bine să nu veniți la Mine! Ar trebui să dați importanță dobândirii vieții! Nu vă păcăliți pe voi înșivă! Ar fi cel mai bine să nu luați curiozitatea drept bază pentru căutarea

vieții sau să o folosiți ca pe un pretext pentru a-Mi cere să vorbesc cu voi. Acestea sunt toate trucuri la care sunteți extrem de pricepuți! Te întreb din nou: cât de mult ai intrat, de fapt, în ceea ce îți cer Eu să intri? Ai înțeles tot ce am vorbit cu tine? Ai reușit să pui în practică tot ceea ce ți-am spus?

Lucrarea fiecărei epoci este inițiată de Dumnezeu Însuși, însă ar trebui să știi că, oricare ar fi modul în care lucrează Dumnezeu, El nu vine să înceapă o mișcare sau să țină conferințe speciale ori să stabilească vreun fel de organizație în numele vostru. El vine doar pentru a îndeplini lucrarea pe care trebuie s-o facă. Lucrarea Lui nu tolerează constrângerea niciunui om. El își face lucrarea oricum dorește; indiferent de ceea ce crede sau știe omul despre ea, El este preocupat doar de realizarea lucrării Sale. De la crearea lumii până în prezent, au existat deja trei etape ale lucrării; de la Iahve la Isus și din Epoca Legii până în Epoca Harului, Dumnezeu nu a convocat niciodată o conferință specială pentru om și nici nu a adunat vreodată întreaga omenire pentru a întruni o conferință specială de lucru la nivel mondial și, prin aceasta, să extindă domeniul lucrării Sale. Tot ceea ce face El este să efectueze lucrarea inițială a unei epoci întregi, la un timp și într-un loc potrivit, inaugurând astfel epoca și îndrumând rasa umană cum să-și trăiască viața. Conferințele speciale sunt adunările omului; adunarea oamenilor împreună, pentru a celebra sărbătorile, este lucrarea omului. Dumnezeu nu respectă sărbătorile și, în plus, le consideră odioase; El nu convoacă conferințe speciale și, mai mult de-atât, le consideră dezgustătoare. Acum, ar trebui să înțelegi exact care este lucrarea făcută de Dumnezeul întrupat.

Taina întrupării (4)

Ar trebui să știți despre povestea din spatele Bibliei și despre realizarea ei. Această cunoaștere nu aparține celor care nu au acceptat noua lucrare a lui Dumnezeu. Ei nu știu. Dacă ar fi să le vorbești clar despre aceste chestiuni de esență, aceștia nu ar mai fi încăpățânați cu tine în ceea ce privește Biblia. Ei sapă în mod constant în ceea ce a fost profețit: a ajuns această afirmație să se adeverească? A ajuns acea afirmație să se adeverească? Acceptarea Evangheliei de către ei este în concordanță cu Biblia; iar ei propovăduiesc Evanghelia potrivit Bibliei. Credința lor în Dumnezeu se bazează pe cuvintele Bibliei; fără Biblie, ei nu vor crede în Dumnezeu. Acesta este modul în care trăiesc, supunând Biblia la o examinare neînsemnată. Când ei vin, din nou, să sape în Biblie și îți cer explicații, tu spui: „În primul rând, să nu verificăm fiecare afirmație. În schimb, să vedem cum lucrează Duhul Sfânt. Să apucăm pe cărarea pe care mergem și să o comparăm cu adevărul pentru a vedea dacă această cărare este într-adevăr lucrarea Duhului Sfânt și haideți să folosim lucrarea Acestuia pentru a verifica dacă o astfel de cărare este corectă. În ceea ce privește dacă o afirmație sau alta s-a adevărit așa cum a fost prezis, noi, oamenii, nu ar trebui să ne băgăm nasul în ea. Este mai bine

pentru noi să vorbim în locul lucrării Duhului Sfânt și a celei mai recente lucrări pe care Dumnezeu a făcut-o”. Profețiile din Biblie sunt cuvinte ale lui Dumnezeu transmise la acea vreme de profeți și cuvinte scrise de oameni pe care Dumnezeu i-a folosit, după ce au dobândit inspirație; numai Dumnezeu Însuși poate explica acele cuvinte, doar Duhul Sfânt poate face cunoscut înțelesul acestor cuvinte și numai Dumnezeu Însuși poate rupe cele șapte peceti și deschide cartea de piele. Spui: „Tu nu ești Dumnezeu și nici eu nu sunt, deci cine îndrăznește să explice cu ușurință cuvintele Sale? Îndrăznești tu să explici acele cuvinte? Chiar dacă ar urma să vină proorocii Ieremia, Ioan și Ilie, ei nu ar îndrăzni să încerce să explice acele cuvinte, căci ei nu sunt Mielul. Doar El poate rupe cele șapte peceti și poate deschide cartea de piele și nimeni altcineva nu-l poate explica cuvintele. Nu îndrăznesc să uzurp numele lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să încerc să explic cuvintele Lui. Eu nu pot fi decât unul care ascultă de Dumnezeu. Ești tu Dumnezeu? Niciuna dintre creaturile Lui nu îndrăznește să deschidă cartea de piele sau să explice acele cuvinte, deci nu îndrăznesc nici eu să le explic. Ar fi mai bine să nu încerci să le explici. Nimeni nu ar trebui să încerce să le explice. Să vorbim despre lucrarea Duhului Sfânt; atât poate face omul. Știu puțin din lucrarea lui Iahve și a lui Isus, dar, din moment ce nu am experiența personală a unei astfel de lucrări, pot să vorbesc doar într-o mică măsură despre ea. În ceea ce privește semnificația cuvintelor pe care Isaia sau Isus le-au spus în vremea lor, nu voi da nicio explicație. Eu nu studiez Biblia, ci, mai degrabă, urmez lucrarea prezentă a lui Dumnezeu. Tu, de fapt, consideri Biblia drept cartea mică de piele, dar oare nu este ceva ce numai Mielul poate deschide? În afară de Miel, cine altcineva poate să o facă? Tu nu ești Mielul și chiar mai puțin îndrăznesc eu să pretind că sunt Însuși Dumnezeu, deci, haideți să nu analizăm Biblia sau să o supunem unei examinări mărunte. Este mult mai bine să discutăm lucrarea făcută de Duhul Sfânt, adică, lucrarea prezentă făcută de Dumnezeu Însuși. Să vedem care sunt principiile prin care lucrează Dumnezeu și care este esența lucrării Sale, folosindu-le pentru a verifica dacă drumul pe care-l parcurgem astăzi este drept și, în acest fel, să ne asigurăm de el”. Dacă vreți să predicați Evanghelia, în special celor din lumea religioasă, trebuie să înțelegeți Biblia și să aveți o stăpânire a istoriei sale interioare; altfel, nu există nicio cale ca tu să predici Evanghelia. Odată ce stăpânești imaginea de ansamblu și încetezi să cercetezi, într-un mod neînsemnat, cuvintele moarte ale Bibliei, și să vorbești doar despre lucrarea lui Dumnezeu și adevărul vieții, atunci vei putea să-i câștigi pe cei care caută cu o inimă adevărată.

Lucrarea lui Iahve, legile pe care El le-a pus în aplicare și principiile prin care i-a călăuzit pe oameni să-și trăiască viața, conținutul lucrării pe care a făcut-o în Epoca Legii, semnificația instituirii legilor Sale, semnificația lucrării Lui pentru Epoca Harului și lucrarea pe care o face în această etapă finală: acestea sunt lucrurile pe care voi ar trebui să le înțelegeți. Prima etapă este lucrarea Epocii Legii, cea de-a doua este lucrarea Epocii Harului, iar cea de-a treia este lucrarea din zilele de pe urmă. Trebuie să vă fie clar despre aceste etape ale lucrării lui Dumnezeu. De la început până la sfârșit,

există, în total, trei etape. Care este esența fiecărei etape a lucrării? Câte etape sunt realizate în lucrarea planului de gestionare (planului de mântuire) de șase mii de ani? Cum sunt realizate aceste etape și de ce fiecare se desfășoară în modul său particular? Acestea sunt toate întrebări decisive. Lucrarea fiecărei epoci are valoare reprezentativă. Ce lucrare a îndeplinit Iahve? De ce a făcut-o El în acel mod particular? De ce a fost numit Iahve? Din nou, ce lucrare a îndeplinit Isus în Epoca Harului și în ce mod a făcut-o? Care aspecte ale firii lui Dumnezeu sunt reprezentate de fiecare etapă a lucrării și de fiecare epocă? Ce aspecte ale firii Lui au fost exprimate în Epoca Legii? Și care în Epoca Harului? Și care în epoca finală? Acestea sunt întrebări esențiale despre care vouă trebuie să vă fie clar. Întreaga fire a lui Dumnezeu a fost dezvăluită în cursul planului de gestionare de șase mii de ani. Nu este dezvăluită numai în Epoca Harului, nici doar în Epoca Legii, cu atât mai puțin doar în această perioadă a zilelor de pe urmă. Lucrarea desfășurată în zilele de pe urmă reprezintă judecată, mânie și mustrare. Lucrarea realizată în zilele de pe urmă nu poate înlocui lucrarea Epocii Legii sau pe cea a Epocii Harului. Cu toate acestea, cele trei etape, care se interconectează, formează o singură entitate și toate sunt lucrarea unui singur Dumnezeu. Bineînțeles, executarea acestei lucrări este împărțită în epoci separate. Lucrarea făcută în zilele de pe urmă aduce totul la sfârșit; cea făcută în Epoca Legii a fost lucrarea de început; iar cea care făcută în Epoca Harului a fost lucrarea de răscumpărare. În ceea ce privește viziunile lucrării în întregul plan de gestionare de șase mii de ani, nimeni nu poate obține pătrundere sau înțelegere, iar aceste viziuni rămân enigme. În zilele de pe urmă, numai lucrarea cuvântului este înfăptuită pentru a conduce în Epoca Împărăției, dar nu este reprezentativă pentru toate epocile. Zilele de pe urmă nu sunt altceva decât zilele de pe urmă și nu mai mult decât Epoca Împărăției, iar acestea nu reprezintă Epoca Harului sau Epoca Legii. Doar că, în zilele de pe urmă, toată lucrarea din planul de gestionare de șase mii de ani vă este dezvăluită. Aceasta este dezvăluirea tainei. Acest tip de taină este ceva ce nu poate fi dezvăluit de nimeni. Indiferent cât este de mare înțelegerea omului asupra Bibliei, nu rămâne nimic altceva decât cuvinte, căci omul nu înțelege esența Bibliei. Citind Biblia, omul poate înțelege unele adevăruri, poate explica unele cuvinte sau poate supune unele pasaje și capitole cunoscute examinării sale mărunte, dar nu va putea niciodată să se elibereze de înțelesul conținut în acele cuvinte, căci toți oamenii văd că sunt cuvinte moarte, nu scenele lucrării lui Iahve și ale lui Isus, iar omul nu are nicio cale de a dezlega taina acestei lucrări. Prin urmare, taina planului de gestionare de șase mii de ani este cea mai mare taină, cel mai adânc ascunsă și complet de nepătruns pentru om. Nimeni nu poate înțelege, în mod direct, voia lui Dumnezeu, decât dacă Dumnezeu Însuși i-o explică și i-o dezvăluie omului; în caz contrar, aceste lucruri vor rămâne pentru totdeauna enigme pentru om, rămânând taine pecetluite pentru totdeauna. Ca să nu mai vorbim de cei din lumea religioasă; dacă nu vi s-ar fi spus astăzi, nu l-ați fi înțeles nici voi. Această lucrare de șase mii de ani este mai tainică decât toate profețiile proorocilor. Este cea mai mare taină de la creație până în prezent,

și niciunul dintre prooroci, de-a lungul veacurilor, nu a reușit vreodată să o înțeleagă, pentru că această taină este dezvăluită doar în epoca finală și nu a fost dezvăluită niciodată înainte. Dacă puteți înțelege această taină și o puteți primi în întregime, atunci toate persoanele religioase vor fi învinse de aceasta. Doar aceasta este cea mai mare dintre viziuni; este lucrul pe care omul tânjește foarte mult să-l înțeleagă, dar este și cel mai neclar pentru el. Când ați fost în Epoca Harului, nu ați știut despre ce a fost lucrarea făcută de Isus sau cea făcută de Iahve. Oamenii nu au înțeles de ce Iahve a prezentat legi, de ce a cerut mulțimii să păzească legile sau de ce trebuia să fie zidit templul și, cu atât mai puțin au înțeles oamenii de ce israeliții au fost conduși din Egipt în pustie și apoi în Canaan. Doar astăzi, aceste lucruri au fost dezvăluite.

Lucrarea din zilele de pe urmă este etapa finală a celor trei. Este lucrarea unei alte epoci noi și nu reprezintă întreaga lucrare de gestionare. Planul de gestionare de șase mii de ani este împărțit în trei etape ale lucrării. Doar o singură etapă nu poate reprezenta lucrarea celor trei epoci, ci doar o parte a întregului. Numele Iahve nu poate reprezenta întreaga fire a lui Dumnezeu. Faptul că El Și-a desfășurat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El poate fi doar Dumnezeu în temeiul legii. Iahve i-a expus omului legi și i-a lăsat moștenire porunci, cerându-i omului să zidească templul și altarele; lucrarea pe care a făcut-o El reprezintă doar Epoca Legii. Această lucrare pe care El a făcut-o nu dovedește că El este doar un Dumnezeu care îi cere omului să păzească legea, sau că El este Dumnezeul din templu sau dinaintea altarului. Ar fi neadevărat să spui acest lucru. Lucrarea făcută în temeiul legii nu poate reprezenta decât o singură epocă. De aceea, dacă Dumnezeu a făcut doar lucrarea din Epoca Legii, atunci omul L-ar limita pe Dumnezeu la următoarea definiție, care spune: „El este Dumnezeul din templu și, pentru a-L sluji pe Dumnezeu, trebuie să purtăm haine preoțești și să intrăm în templu”. Dacă lucrarea din Epoca Harului nu ar fi fost niciodată îndeplinită, iar Epoca Legii ar fi continuat până în prezent, omul nu ar ști că Dumnezeu este, de asemenea, milostiv și iubitor. Dacă lucrarea din Epoca Legii nu ar fi fost făcută ci, în schimb, doar lucrarea din Epoca Harului, atunci ceea ce ar ști fiecare om este că Dumnezeu poate doar să răscumpere omul și să-i ierte păcatele. Omul ar ști doar că El este sfânt și nevinovat și că, de dragul lui, Dumnezeu este capabil să Se sacrifice și să fie răstignit. Omul ar ști doar aceste lucruri, dar nu ar înțelege nimic altceva. Astfel, fiecare epocă reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu. Cât despre ce aspecte ale firii lui Dumnezeu sunt reprezentate în Epoca Legii, ce aspecte în Epoca Harului și ce aspecte în această etapă actuală: doar când toate cele trei etape au fost integrate într-un întreg, pot dezvălui întreaga fire a lui Dumnezeu. Doar atunci când a ajuns să cunoască toate cele trei etape, omul o poate înțelege pe deplin. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi omisă. Veți vedea doar firea lui Dumnezeu în întregime după ce veți ajunge să cunoașteți aceste trei etape ale lucrării. Faptul că Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El este doar Dumnezeu potrivit legii, iar faptul că El Și-a încheiat lucrarea de răscumpărare nu înseamnă că va răscumpăra în veci omenirea. Toate acestea sunt concluziile trase

de om. Când Epoca Harului ajunge la sfârșit, atunci tu nu poți spune că Dumnezeu aparține doar crucii, iar crucea singură reprezintă mântuirea lui Dumnezeu. A face acest lucru ar însemna să-L definim pe Dumnezeu. În stadiul actual, Dumnezeu face în principal lucrarea cuvântului, dar tu nu poți spune atunci că Dumnezeu nu a fost niciodată milostiv față de om și că tot ce a adus este mustrarea și judecata. Lucrarea din zilele de pe urmă dezvăluie lucrarea lui Iahve și a lui Isus și toate tainele neînțelese de om, pentru a descoperi destinația și sfârșitul omenirii și pentru a pune capăt întregii lucrări de mântuire printre oameni. Această etapă a lucrării în zilele de pe urmă aduce totul mai aproape. Toate tainele neînțelese de nevoile omului trebuie să fie dezlegate pentru a-i permite să ajungă în profunzimea lor și să aibă o înțelegere complet clară în inima sa. Doar atunci rasa umană poate fi clasificată după fel. Numai după ce planul de gestionare de șase mii de ani va fi finalizat, omul va ajunge să înțeleagă, în întregime, firea lui Dumnezeu, pentru că gestionarea Lui va ajunge atunci la sfârșit. Acum că ai experimentat lucrarea lui Dumnezeu în epoca finală, care este firea Lui? Îndrăznești să spui că Dumnezeu este Cel care doar rostește cuvinte și nimic mai mult? Nu ai îndrăzni să oferi o astfel de concluzie. Unii ar spune că Dumnezeu este Cel care dezvăluie tainele, că El este Mielul și Cel care rupe cele șapte peceti. Dar nimeni nu îndrăznește să ofere o astfel de concluzie. Alții ar putea spune că Dumnezeu este trupul întrupat, dar acest lucru tot nu ar fi corect. Totuși, alții ar putea spune că Dumnezeu întrupat doar rostește cuvinte și nu lucrează semne și minuni, dar tu ai îndrăzni, chiar mai puțin, să vorbești astfel, căci Isus a devenit trup și a lucrat semne și minuni, așa că nu ai îndrăzni să-L definești pe Dumnezeu cu atâta ușurință. Abia acum a ajuns la un final întreaga lucrare efectuată de-a lungul planului de gestionare de șase mii de ani. Doar după ce toată această lucrare i-a fost dezvăluită omului și îndeplinită în mijlocul omenirii, omenirea va cunoaște întreaga fire a lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Când lucrarea din această etapă a fost pe deplin finalizată, toate tainele neînțelese de om vor fi fost dezvăluite, toate adevărurile care nu au fost înțelese anterior vor fi fost clarificate, iar rasei umane i se va fi spus despre drumul și destinația ei viitoare. Aceasta este întreaga lucrare care trebuie făcută în etapa actuală. Chiar dacă drumul pe care omul merge astăzi este, de asemenea, drumul crucii și cărarea suferinței, ceea ce omul practică și ceea ce mănâncă, bea și de ce se bucură astăzi omul sunt foarte diferite de cele care s-au abătut asupra omului în temeiul legii și în Epoca Harului. Ceea ce se cere de la om în această zi este diferit de cele cerute în trecut și, chiar mai mult, față de cele cerute lui în Epoca Legii. Așadar, ce a fost cerut omului în temeiul legii atunci când Dumnezeu Își făcea lucrarea în Israel? Nu era nimic altceva decât că omul ar trebui să țină Sabatul și legile lui Iahve. Nimeni nu trebuia să lucreze în Sabat sau să încalce legile lui Iahve. Însă acum nu este astfel. În Sabat, omul lucrează, se adună și se roagă ca de obicei și nu i se impune nicio restricție. Cei din Epoca Harului trebuiau să fie botezați și li s-a cerut să postească în continuare, să rupă pâine, să bea vin, să-și acopere capul și să spele picioarele altora pentru ei. Acum, aceste reguli au fost abolite, însă omului îi

sunt făcute cerințe mai mari, pentru că lucrarea lui Dumnezeu se adâncește mereu, iar intrarea omului ajunge tot mai sus. În trecut, Isus Și-a pus mâinile peste om și S-a rugat, dar acum, când toate au fost spuse, care este folosul punerii mâinilor? Cuvintele singure pot obține rezultate. În trecut, când El Și-a pus mâinile peste om, a fost pentru a-l binecuvânta și, de asemenea, pentru a-l vindeca de bolile sale. Acesta a fost modul în care a lucrat Duhul Sfânt la acea vreme, însă acum nu este astfel. Acum, Duhul Sfânt folosește cuvinte pentru a lucra și a obține rezultate. Cuvintele Lui v-au fost lămurite, iar voi ar trebui să le puneți în practică exact astfel cum vi s-a spus. Cuvintele Sale sunt voia Lui; ele sunt lucrarea pe care El dorește s-o facă. Prin cuvintele Lui, Îi vei înțelege voia și ceea ce-ți cere să realizezi, iar tu s-ar putea doar să-l pui cuvintele direct în practică, fără a fi nevoie de punerea mâinilor. Unii pot spune: „Pune-Ți mâinile peste mine! Pune-Ți mâinile peste mine ca să primesc binecuvântarea Ta și să mă pot împărtăși de Tine”. Toate acestea sunt practici depășite din trecut, acum nefolosite, pentru că epoca s-a schimbat. Duhul Sfânt lucrează potrivit epocii, nici la întâmplare, nici în conformitate cu reguli stabilite. Epoca s-a schimbat, iar o nouă epocă aduce cu ea, în mod necesar, o nouă lucrare. Acest lucru este valabil pentru fiecare etapă a lucrării, iar, astfel, lucrarea Sa nu se repetă niciodată. În Epoca Harului, Isus a făcut o măsură suficientă a acestui fel de lucrare, cum ar fi vindecarea bolii, scoaterea demonilor, punerea mâinilor Sale peste om ca să se roage pentru el și binecuvântarea omului. Cu toate acestea, pentru a face acest lucru din nou, ar fi lipsit de sens, în ziua de astăzi. Duhul Sfânt a lucrat, la acea vreme, în acest fel, pentru că era Epoca Harului și a existat suficient har pentru ca omul să se bucure. Nu i s-a cerut niciun fel de plată și, atâta timp cât avea credință, ar fi primit har. Toți au fost abordați foarte binevoitor. Acum, epoca s-a schimbat, iar lucrarea lui Dumnezeu a progresat mai departe; prin muștrare și judecată, răzvrătirea și lucrurile necurate din om vor fi îndepărtate. Acea etapă fiind cea a răscumpărării, s-a convenit ca Dumnezeu să lucreze în acel mod, arătând suficient har pentru ca omul să se poată bucura, astfel încât omul să poată fi răscumpărat din păcat și, prin intermediul harului, să i se ierte păcatele. Această etapă actuală este pentru a expune nedreptatea din om prin intermediul muștrării, judecății, nimicirii cuvintelor, precum și prin disciplina și revelarea acestora, astfel încât umanitatea să poată fi apoi mântuită. Aceasta este o lucrare mai profundă decât răscumpărarea. Harul din Epoca Harului era suficient pentru delectarea omului; acum, că omul a experimentat deja acest har, el nu mai trebuie să se bucure de el. Acestei lucrări i-a trecut acum timpul și nu mai trebuie făcută. Acum, omul trebuie să fie mântuit prin judecata cuvântului. După ce omul este judecat, muștrat și rafinat, firea sa este, în acest mod, schimbată. Nu sunt toate acestea datorită cuvintelor pe care le-am spus? Fiecare etapă a lucrării se desfășoară în concordanță cu evoluția întregii rase umane și cu epoca. Lucrarea este, în totalitate, semnificativă și este făcută, în întregime, de dragul mântuirii finale, ca omenirea să poată avea o destinație bună în viitor, iar umanitatea să poată fi clasificată, în cele din urmă, după fel.

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeuului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întinericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă

lucrarea judecății și a muștrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-l vadă și să-l audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana. Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întinericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și muștrarea rasei umane

pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni. Prin urmare, în cele trei etape ale lucrării, doar de două ori Dumnezeu S-a întrupat pentru a-Și îndeplini lucrarea printre oameni. Acest lucru se datorează faptului că doar una dintre cele trei etape ale lucrării este pentru a-i ghida pe oameni în a-și conduce viața, în timp ce, celelalte două constă în lucrarea mântuirii. Doar întrupându-Se poate Dumnezeu să trăiască alături de om, să experimenteze suferința lumii și să trăiască într-un trup material normal. Doar în acest fel El poate să le dea oamenilor calea concretă de care ei, ca ființe create, au nevoie. Prin întruparea lui Dumnezeu omul primește mântuirea deplină de la Dumnezeu, și nu direct din Cer, ca răspuns la rugăciunile sale. Căci omul, fiind din carne și sânge, nu are cum să vadă Duhul lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se apropie de Duhul Său. Omul poate intra în contact doar cu trupul omenesc al lui Dumnezeu și, doar cu ajutorul acestuia, omul este capabil să înțeleagă toate căile și toate adevărurile și să primească mântuirea deplină. A doua întrupare va fi suficientă pentru a înlătura păcatele omului și pentru a-l purifica pe deplin. Prin urmare, cu a doua întrupare, întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup va fi finalizată, iar semnificația întrupării lui Dumnezeu va fi făcută completă. După aceea, lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi ajuns în întregime la sfârșit. După a doua întrupare, El nu va deveni trup, a treia oară, pentru lucrarea Sa. Căci întreaga Sa gestionare va fi ajuns la sfârșit. Întruparea zilelor de pe urmă va fi câștigat pe deplin poporul Său ales, iar umanitatea din zilele de pe urmă va fi fost, în totalitate, clasificată după fel. El nu va mai face lucrarea de mântuire și nici nu Se va întoarce la trup pentru a îndeplini orice altă lucrare. În lucrarea din zilele de pe urmă, cuvântul este mai mareț decât manifestarea semnelor și minunilor, iar autoritatea cuvântului o depășește pe aceea a semnelor și minunilor. Cuvântul expune întreaga fire coruptă îngropată adânc în inima omului. Tu nu ai cum să o recunoști pe cont propriu. Când îți va fi dezvăluită înaintea ta prin cuvânt, tu, în mod firesc, vei veni să o descoperi; nu vei fi capabil să o negi și vei fi pe deplin convins. Nu este aceasta autoritatea cuvântului? Acesta este rezultatul obținut prin lucrarea cuvântului astăzi. Prin urmare, nu prin vindecarea bolii și alungarea demonilor poate omul fi pe deplin mântuit de păcatele sale și nici prin manifestarea semnelor și minunilor nu poate fi făcut complet întru totul. Autoritatea de a vindeca boala și de a alunga demoni îi dă doar har omului, dar trupul omului încă îi aparține Satanei, iar corupta fire satanică rămâne încă în interiorul omului. Cu alte cuvinte, ceea ce nu a fost curățat aparține încă păcatului și întinării. Doar după ce a fost curățat prin intermediul cuvântului, poate fi omul câștigat de Dumnezeu și poate deveni sfânt. Când demonii au fost alungați din om, iar el a fost răscumpărat, aceasta a însemnat doar faptul că a fost smuls din mâinile Satanei și s-a întors la Dumnezeu. Totuși, fără a fi curățat sau schimbat de către Dumnezeu, el rămâne un om corupt. Întinarea, opoziția și răzvrătirea încă există în om; omul s-a întors la Dumnezeu doar prin răscumpărarea de către El, dar el nu-L cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu și este încă în stare să L se împotrivească și să-L trădeze. Înainte ca omul să fie

răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care l se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și muștrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și muștrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și muștrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus muștrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Revoltă-te împotriva vechiului Satana! Revoltă-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!” Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate celelalte. Dar apoi a venit vremea muștrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și

recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte. Omul a strigat astfel în trecut, deoarece nu avea nicio înțelegere a firii sale inerente corupte. Acestea sunt necurățiile care există în interiorul omului. De-a lungul unei perioade de judecată și de muștrare atât de lungi, omul a trăit într-o atmosferă de tensiune. Nu au fost realizate toate acestea prin intermediul cuvântului? Nu ai strigat și tu cu un glas foarte tare înainte de încercarea făcătorilor de servicii? „Intrați în Împărăție! Toți cei care acceptă acest nume vor intra în Împărăție! Toți se vor împărtăși de Dumnezeu!” Când a venit încercarea făcătorilor de servicii, voi nu ați mai strigat. Chiar la început, toți au strigat: „O, Dumnezeule! Oriunde Tu mă așezi, mă voi supune pentru a fi condus de către Tine”. După citirea cuvintelor lui Dumnezeu, „Cine va fi Pavel al Meu?”, oamenii au spus: „Eu sunt dispus!” Apoi, ei au văzut cuvintele: „Și cum rămâne cu credința lui Iov?” și a spus „Sunt dispus să-mi asum eu însumi credința lui Iov. Dumnezeule, Te rog, pune-mă la încercare!” Când a venit încercarea făcătorilor de servicii, ei s-au prăbușit imediat și cu greu s-au mai putut ridica din nou. După aceea, puțin câte puțin, necurățiile din inima lor s-au diminuat treptat. Nu prin cuvânt a fost realizat acest lucru? Deci, ceea ce ați experimentat astăzi sunt rezultatele obținute prin cuvânt, chiar mai mari decât cele obținute prin lucrarea de semne și minuni a lui Isus. Slava lui Dumnezeu pe care tu o vezi și autoritatea lui Dumnezeu Înșuși pe care tu o vezi nu sunt percepute doar cu ajutorul răstignirii, al vindecării bolii și a alungării demonilor ci, chiar mai mult, cu ajutorul judecății prin cuvântului Său. Aceasta îți arată că autoritatea și puterea lui Dumnezeu nu constă numai în lucrarea semnelor, vindecarea bolii și alungarea demonilor, ci că judecata prin cuvântul lui Dumnezeu este mai în măsură să reprezinte autoritatea lui Dumnezeu și să-l reveleze atotputernicia.

Ceea ce a dobândit acum omul – statura sa actuală, cunoașterea, dragostea, loialitatea, ascultarea și percepția lui – sunt rezultate obținute prin judecata cuvântului. Faptul că tu ești capabil să fii loial și să rezisti până în ziua de astăzi este realizat prin intermediul cuvântului. Acum, omul vede că lucrarea Dumnezeului întrupat este într-adevăr extraordinară și că în ea există multe care nu pot fi atinse de om și că acestea sunt taine și minuni. Prin urmare, mulți s-au supus. Unii nu s-au supus niciodată vreunui om, încă din ziua în care s-au născut, însă, atunci când văd cuvintele lui Dumnezeu în această zi, se supun pe deplin, fără să observe că au făcut astfel și nu se încumetă să cerceteze sau să spună nimic altceva. Umanitatea a căzut sub cuvânt și se prosternază sub judecata cuvântului. Dacă Duhul lui Dumnezeu i-ar vorbi direct omului, oamenii s-ar supune toți glasului, căzând fără cuvinte de revelație, cam în felul în care a căzut la pământ Pavel în lumina de pe drumul spre Damasc. Dacă Dumnezeu ar continua să lucreze în acest fel, omul nu ar fi niciodată capabil să ajungă să își cunoască propria stricăciune prin judecata cuvântului și, prin aceasta, să obțină mântuirea. Doar devenind trup poate Dumnezeu să-Și transmită personal cuvintele în urechile fiecărei ființe umane, astfel încât toți cei care au urechi să poată auzi cuvintele Lui și să-l primească lucrarea

de judecată prin cuvânt. Doar acesta este rezultatul obținut prin cuvântul Său, mai degrabă decât Duhul care devine evident pentru a înfricoșa omul să se supună. Doar prin această lucrare concretă și, totuși, extraordinară, vechea fire a omului, ascunsă adânc în interior timp de mulți ani, poate fi pe deplin expusă, astfel încât omul să o poată recunoaște și să-i fie schimbată. Aceste lucruri sunt toate lucrarea concretă a Dumnezeuului întrupat, în care, rostind și executând judecata într-o manieră concretă, El obține rezultatele judecății asupra omului prin cuvânt. Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu întrupat și semnificația întrupării lui Dumnezeu. Aceasta este făcută pentru a face cunoscută autoritatea Dumnezeuului întrupat, pentru a face cunoscute rezultatele obținute de către lucrarea cuvântului și pentru a face cunoscut că Duhul a venit în trup și demonstrează autoritatea Lui prin judecarea omului prin cuvânt. Deși trupul Său este forma exterioară a unei umanități obișnuite și normale, rezultatele pe care le obțin cuvintele Lui îi arată omului că El este plin de autoritate, că El este Dumnezeu Însuși și că vorbele Lui sunt exprimarea lui Dumnezeu Însuși. Prin aceasta, înseamnă că întregii umanități îi este arătat că El este Însuși Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși care a devenit trup, că El nu va fi ofensat de nimeni și că nimeni nu poate depăși judecata Lui prin cuvânt și nicio forță a întunericului nu poate triumfa asupra autorității Sale. Omul l se supune Lui în întregime pentru că El este Cuvântul devenit trup, datorită autorității Sale și datorită judecății Lui prin cuvânt. Lucrarea adusă de către trupul Său omenesc este autoritatea pe care El o deține. Motivul pentru care El devine trup se datorează faptului că trupul poate, de asemenea, să dețină autoritate, iar El este capabil să îndeplinească lucrarea în omenire, într-o manieră concretă, astfel încât aceasta este vizibilă și tangibilă pentru om. Această lucrare este mult mai realistă decât lucrarea făcută direct de Duhul lui Dumnezeu, care deține întreaga autoritate, iar rezultatele sale sunt, de asemenea, evidente. Acest lucru se datorează faptului că trupul omenesc al lui Dumnezeu poate vorbi și lucra într-un mod concret. Forma exterioară a trupului Său nu deține nicio autoritate și poate fi abordată de om, în timp ce esența Lui are autoritate, dar autoritatea Sa nu este vizibilă pentru nimeni. Când El vorbește și lucrează, omul nu poate detecta existența autorității Sale; acest lucru îi înlesnește realizarea unei lucrări de o natură concretă. Toată această lucrare concretă poate obține rezultate. Chiar dacă niciun om nu-și dă seama că El deține autoritate sau nu vede că El nu trebuie să fie ofensat, ori nu-l vede mânia, El atinge rezultatele dorite ale cuvintelor Sale prin autoritatea Lui voalată, prin mânia Sa ascunsă și prin cuvintele pe care El le spune deschis. Cu alte cuvinte, prin tonul glasului Său, asprimea discursului Său și toată înțelepciunea cuvintelor Sale, omul este complet convins. În felul acesta, omul se supune cuvântului lui Dumnezeu întrupat care, aparent, nu are nicio autoritate, îndeplinind, prin aceasta, scopul lui Dumnezeu de a mântui omul. Acesta este un alt aspect al semnificației întrupării Sale: pentru a vorbi într-un mod mai realist și pentru a permite ca realitatea cuvintelor Sale să aibă un efect asupra omului, astfel încât omul să poată mărturisi puterea cuvântului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă această lucrare nu

ar fi făcută prin intermediul întrupării, nu ar obține nici cele mai mici rezultate și nu ar fi capabilă să-i mântuiască pe deplin pe oamenii păcătoși. Dacă Dumnezeu nu ar deveni trup, El ar rămâne Duhul care este atât nevăzut, cât și de neatins pentru om. Deoarece omul este o creatură a trupului, el și Dumnezeu aparțin unor lumi diferite și au naturi diferite. Duhul lui Dumnezeu este incompatibil cu omul, care este din trup și, pur și simplu, nu există nicio cale de a stabili relații între ei, fără a menționa că omul este incapabil să se transforme într-un duh. Dată fiind situația, Duhul lui Dumnezeu trebuie să devină o ființă creată pentru a-Și face lucrarea inițială. Dumnezeu poate și să urce în cel mai înalt loc și să Se umilească pe Sine pentru a deveni o creatură umană, făcând lucrarea printre oameni și trăind în mijlocul lor, însă omul nu poate să urce în cel mai înalt loc și să devină un duh și, chiar mai puțin, poate el să coboare în cel mai de jos loc. De aceea Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și îndeplini lucrarea. În mod similar, în timpul primei întrupări, numai trupul omenesc al lui Dumnezeu ar putea răscumpăra omul prin răstignirea Lui, în timp ce Duhul lui Dumnezeu nu ar fi avut cum să fie răstignit ca o jertfă de păcat pentru om. Dumnezeu a putut deveni trup în mod direct pentru a sluji ca jertfă de păcat pentru om, dar omul nu a putut să urce direct la cer ca să ia jertfa de păcat pe care Dumnezeu i-a pregătit-o. Acestea fiind spuse, tot ceea ce este posibil ar fi să-l cerem lui Dumnezeu să alerge, de câteva ori, înainte și înapoi, între Cer și pământ, nu să-l ridice la cer pe om ca să ia această mântuire, căci omul a căzut și, în plus, omul nu ar putea, pur și simplu, să urce la cer, cu atât mai puțin să obțină jertfa de păcat. De aceea a fost necesar ca Isus să vină printre oameni și să facă personal lucrarea care, pur și simplu, nu putea fi îndeplinită de om. De fiecare dată când Dumnezeu devine trup, este din necesitate absolută. Dacă oricare dintre etape ar fi putut fi îndeplinită direct de către Duhul lui Dumnezeu, El nu ar fi fost supus înjosirii de a fi întrupat.

În această etapă finală a lucrării, rezultatele sunt obținute prin intermediul cuvântului. Prin cuvânt, omul ajunge să înțeleagă multe taine și lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o de-a lungul generațiilor trecute. Prin cuvânt, omul este luminat de Duhul Sfânt; prin cuvânt, omul ajunge să înțeleagă tainele care nu au fost niciodată dezlegate de generațiile trecute, precum și lucrarea proorocilor și a apostolilor din trecut și principiile prin care aceștia au lucrat. Prin cuvânt, omul ajunge, de asemenea, să înțeleagă firea lui Dumnezeu Însuși, precum și răzvrătirea și împotrivirea omului, și ajunge să-și cunoască propria esență. Prin acești pași ai lucrării și prin toate cuvintele spuse, omul ajunge să cunoască lucrarea Duhului, lucrarea pe care o face trupul Lui întrupat și, chiar mai mult, întreaga Sa fire. Cunoașterea ta despre lucrarea de gestionare de peste șase mii de ani a lui Dumnezeu a fost, de asemenea, câștigată prin cuvânt. Nu au fost, de asemenea, obținute prin cuvânt cunoașterea noțiunilor tale anterioare și succesul tău în a le pune deoparte? În etapa anterioară, Isus a lucrat semne și minuni, însă, în această etapă, acestea nu există. Nu a fost, de asemenea, realizată prin cuvânt înțelegerea ta despre motivul pentru care Dumnezeu nu dezvăluie semne și minuni? De aceea, cuvintele spuse în această etapă depășesc lucrarea făcută de apostolii și proorocii

generațiilor trecute. Chiar și prezicerile făcute de prooroci nu ar fi putut realiza acest rezultat. Proorocii au făcut doar profeții, au vorbit despre ce se va întâmpla în viitor, dar nu despre lucrarea pe care Dumnezeu a voit să o facă la acea vreme. Nici nu vorbeau pentru a-i călăuzi pe oameni în viață ori pentru a revărsa adevăruri asupra oamenilor sau pentru a le dezvălui taine, cu atât mai puțin pentru a le dăruia viață. Din cuvintele spuse în această etapă, există profeție și adevăr, dar, mai ales, aceste cuvinte slujesc la a da viață omului. Cuvintele din prezent sunt deosebite de prezicerile profeților. Aceasta este o etapă a lucrării pentru viața omului, pentru a schimba firea vieții omului, și nu de dragul de a rosti profeții. Prima etapă a fost lucrarea lui Iahve: lucrarea Sa a fost pentru a pregăti o cărare pentru ca omul să I se închine lui Dumnezeu pe pământ. Lucrarea de început a fost găsirea unui loc de origine pentru lucrarea pe pământ. În acel timp, Iahve i-a învățat pe israeliți să țină Sabatul, să-și onoreze părinții și să trăiască în pace unul cu altul. Lucrul acesta s-a întâmplat pentru că oamenii de atunci nu înțelegeau ce a reprezentat omul și nici nu înțelegeau cum să trăiască pe pământ. Era necesar ca El, în prima etapă a lucrării, să ghideze oamenii în conducerea vieții lor. Tot ce le-a spus Iahve nu fusese cunoscut mai înainte de omenire sau nu fusese în posesia lor. La acea vreme, Dumnezeu a ridicat mulți prooroci ca să rostească profeții și toți au făcut astfel sub îndrumarea lui Iahve. Acesta a fost, pur și simplu, un element al lucrării lui Dumnezeu. În prima etapă, Dumnezeu nu a devenit trup și, astfel, a instruit toate semințiile și națiunile prin prooroci. Când Isus a lucrat în timpul Lui, El nu a vorbit la fel de mult ca în zilele noastre. Această etapă a lucrării cuvântului din zilele de pe urmă nu a mai fost făcută niciodată înainte, în epoci și generații trecute. Deși Isaia, Daniel și Ioan au rostit multe profeții, acestea au fost complet diferite de cuvintele rostite acum. Ceea ce au spus ei erau doar profeții, dar cuvintele rostite acum nu sunt. Dacă aș transforma în profeții tot ce spun acum, ați putea să înțelegeți? Presupunând că am vorbit despre lucruri întâmplate după ce Eu am plecat, cum ai putea așadar câștiga înțelegerea? Lucrarea cuvântului nu a fost niciodată făcută în timpul lui Isus sau în Epoca Legii. Poate unii vor spune: „Iahve nu a rostit cuvinte și în timpul lucrării Sale? Oare Isus, în afară de vindecarea bolilor, scoaterea demonilor și lucrarea semnelor și minunilor, nu a rostit, de asemenea, cuvinte atunci când lucra?” Există diferențe între lucrurile care sunt spuse. Care era esența cuvintelor rostite de Iahve? El doar i-a călăuzit pe oameni pentru a-și conduce viața pe pământ, ceea ce nu are de-a face cu aspectele spirituale ale vieții. De ce se spune că, atunci când a vorbit Iahve, aceasta era pentru a instrui poporul de pretutindeni? Cuvântul „a instrui” înseamnă a spune în mod explicit și a porunci direct. El nu i-a dat omului viață; mai degrabă, El l-a luat, pur și simplu, pe om de mână și l-a învățat cum să-L venereze, fără prea mult referitor la pilde. Lucrarea făcută de Iahve în Israel nu a fost pentru a-l trata sau a-l disciplina pe om sau pentru a emite judecată și mustrare; a fost pentru a-l călăuzi. Iahve i-a poruncit lui Moise să-i spună poporului Său să strângă mană în pustie. În fiecare dimineață, înainte de răsăritul soarelui, ei trebuiau să adune mană, suficient cât să mănânce în acea zi. Mana nu putea fi păstrată până a

doua zi, deoarece ar fi mucegăit. El nu ține prelegeri oamenilor și nu le expune natura, nici nu le expune ideile și gândurile lor. El nu i-a schimbat pe oameni ci, mai degrabă, i-a călăuzit în a-și conduce viața. Oamenii acelor timpuri erau precum copiii, neînțelegând nimic și capabili doar de câteva mișcări mecanice de bază; și, astfel, Iahve a decretat doar legi pentru a ghida mulțimile.

Pentru a propovădui Evanghelia, astfel încât toți cei care caută cu o inimă adevărată să poată dobândi cunoașterea despre lucrarea făcută astăzi și să fie pe deplin convinși, trebuie să ajungi la o înțelegere clară a istoriei interioare, a esenței și a semnificației lucrării efectuate în fiecare etapă. Fă astfel încât, ascultând părtașia ta, alții să poată înțelege lucrarea lui Iahve, lucrarea lui Isus și, chiar mai mult, întreaga lucrare a Dumnezeului de astăzi, precum și legăturile și diferențele dintre cele trei etape ale lucrării. Fă astfel încât, după ce au terminat de ascultat, ceilalți să vadă că cele trei etape nu se perturbă reciproc, ci că toate sunt lucrarea aceluiași Duh. Deși lucrează în epoci diferite, conținutul lucrării pe care Ei o desfășoară este diferit, iar cuvintele pe care Ei le spun sunt, de asemenea, diferite, și, totuși, principiile prin care lucrează sunt aceleași. Aceste lucruri sunt cele mai mari viziuni pe care toți oamenii ce Îl urmează pe Dumnezeu ar trebui să le înțeleagă.

Cele două întrupări încheie semnificația întrupării

Fiecare etapă a lucrării realizate de Dumnezeu își are propria sa semnificație practică. În acele vremuri, când a venit Isus, El a venit în trup de bărbat, dar când Dumnezeu vine de data aceasta, trupul Său este de femeie. De aici, poți vedea cum crearea bărbatilor, cât și a femeilor, de către Dumnezeu poate fi de folos lucrării Sale, iar El nu face deosebire între genuri. Când Duhul Său vine, El poate lua orice trup dorește, iar acel trup Îl poate reprezenta; indiferent dacă este bărbat sau femeie, trupul Îl poate reprezenta pe Dumnezeu atâta vreme cât este trupul Său întrupat. Dacă Isus S-ar fi arătat ca femeie când a venit, cu alte cuvinte, dacă o fetiță și nu un băiat ar fi fost concepută de către Duhul Sfânt, acea etapă a lucrării ar fi fost realizată oricum. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci etapa actuală a lucrării ar fi trebuit să fie realizată de un bărbat, dar lucrarea ar fi fost realizată oricum. Lucrarea realizată în fiecare etapă are propria însemnătate; nicio etapă a lucrării nu este repetată și nici nu intră în conflict cu cealaltă. În acele vremuri, Isus, făcându-Și lucrarea, era numit unicul Fiu, iar „Fiu” implică genul masculin. De ce nu este menționat unicul Fiu și în această etapă actuală? Deoarece cerințele lucrării au necesitat o schimbare a genului, față de cel al lui Isus. La Dumnezeu, nu există nicio distincție a genului. El Își realizează lucrarea cum dorește și în realizarea ei nu întâmpină nicio restricție, ci este cu atât mai liber. Cu toate acestea, fiecare etapă a lucrării își are propria semnificație practică. Dumnezeu S-a întrupat de două ori, și este evident că întruparea Sa din timpul zilelor de pe urmă este pentru ultima

oară. A venit să-Și facă toate faptele cunoscute. Dacă în această etapă, El nu S-ar întrupa pentru a realiza în mod personal lucrarea la care omul să fie martor, omul s-ar agăța întotdeauna de ideea că Dumnezeu este doar bărbat, nu femeie. Înainte de asta, toată omenirea credea că Dumnezeu ar putea să fie doar bărbat și că o femeie nu ar putea fi numită Dumnezeu deoarece toată omenirea considera că bărbații au autoritate asupra femeilor. Oamenii credeau că nicio femeie nu-și poate asuma autoritatea, doar bărbații puteau să o facă. În plus, spuneau chiar că bărbatul este capul femeii și că ea trebuie să i se supună și să nu se ridice deasupra lui. În vremuri trecute, când se spunea că bărbatul este capul femeii, acest lucru se referea la Adam și Eva, care fuseseră ademeniți de șarpe – nu la bărbatul și femeia așa cum fuseseră creați de Iahve la început. Bineînțeles, femeia trebuie să se supună și să-și iubească soțul, iar un soț trebuie să învețe să hrănească și să-și susțină familia. Acestea sunt legile și decretele expuse de Iahve, pe care omenirea trebuie să le respecte în viața de pe pământ. Iahve i-a spus femeii: „Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine”. A vorbit astfel doar pentru ca omenirea (adică, atât bărbatul, cât și femeia) să poată duce vieți normale sub stăpânirea lui Iahve și pentru ca viețile oamenilor să aibă o structură și să nu iasă din ordinea corectă. Așadar, Iahve a creat reguli adecvate pentru modul în care ar trebui să acționeze bărbatul și femeia, deși doar cu privire la toate ființele care trăiesc pe pământ, și nu aveau nicio legătură cu trupul întrupat al lui Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să fie la fel ca făpturile create de El? Cuvintele Sale au fost direcționate doar către omenirea creației Sale; El a stabilit reguli pentru bărbat și femeie pentru ca omenirea să ducă vieți normale. La început, când Iahve a creat omenirea, El a făcut două tipuri de ființe umane, atât bărbați, cât și femei; astfel, întruparea Sa a fost, de asemenea, diferențiată, fie în bărbat, fie în femeie. El nu a decis privitor la lucrarea Sa în funcție de cuvintele pe care le-a spus lui Adam și Evei. Cele două dăți în care S-a întrupat au fost stabilite în întregime potrivit gândirii Sale din vremea când a creat omenirea pentru prima oară; adică, El a realizat lucrarea celor două întrupări ale Sale în funcție de bărbatul și femeia de dinainte de a fi corupți. Dacă omenirea ar lua cuvintele spuse de Iahve către Adam și Eva, care fuseseră ademeniți de șarpe, și le-ar aplica lucrării întrupării lui Dumnezeu, nu ar trebui Isus, de asemenea, să-Și iubească soția cum s-ar cuveni? Astfel, Dumnezeu ar mai fi Dumnezeu? Și așa stând lucrurile, ar mai putea El să-Și realizeze lucrarea? Dacă ar fi rău ca întruparea lui Dumnezeu să fie femeie, atunci nu ar fi fost, de asemenea, o eroare de cea mai mare magnitudine ca Dumnezeu să fi creat femeia? Dacă oamenii încă mai cred că ar fi greșit ca Dumnezeu să Se întrupeze ca femeie, atunci Isus, care nu S-a însurat și nu putea astfel să-Și iubească soția, nu ar fi în greșală la fel de mult ca întruparea prezentă? Fiindcă folosești cuvintele spuse Evei de către Iahve pentru a măsura adevărul întrupării lui Dumnezeu în zilele de azi, atunci trebuie să folosești cuvintele spuse de Iahve lui Adam pentru a-L judeca pe Domnul Isus care S-a întrupat în Epoca Harului. Nu sunt la fel aceste lucruri? Fiindcă iei măsura Domnului Isus potrivit bărbatului care nu a fost ademenit de către

șarpe, atunci nu poți judeca adevărul întrupării de azi în funcție de femeia care a fost ademenită de șarpe. Acest lucru ar fi nedrept! A-L măsura astfel pe Dumnezeu dovedești că ești lipsit de rațiune. Când Iahve S-a întrupat de două ori, genul trupului Său avea legătură cu bărbatul și femeia care nu au fost ademeniți de șarpe; în conformitate cu bărbatul și femeia care nu fuseseră ademeniți de șarpe, S-a întrupat El de două ori. Să nu crezi că bărbăția lui Isus a fost la fel ca cea a lui Adam care a fost ademenit de șarpe. Cei doi nu au nicio legătură, iar cei doi sunt bărbați de naturi diferite. Cu siguranță nu este posibil ca bărbăția lui Isus să dovedească că El este capul tuturor femeilor, și nu și al tuturor bărbaților? Nu este El regele tuturor iudeilor (atât bărbați, cât și femei)? El este Dumnezeu Însuși, nu doar capul femeii, ci și capul bărbatului. El este Domnul tuturor viețuitoarelor și capul tuturor viețuitoarelor. Cum ai putea stabili că bărbăția lui Isus este simbolul capului femeii? Nu ar fi asta o hulire? Isus este un bărbat care nu a fost corupt. El este Dumnezeu; El este Hristos; El este Domnul. Cum ar putea El să fie un bărbat precum Adam care a fost corupt? Isus este trupul purtat de cel mai sfânt Duh al lui Dumnezeu. Cum ai putea spune că El este un Dumnezeu care posedă bărbăția lui Adam? În acel caz, nu ar fi fost toată lucrarea lui Dumnezeu greșită? Ar fi încorporat Iahve în Isus bărbăția lui Adam care a fost ademenit de către șarpe? Întruparea din acest moment nu este o altă instanță a lucrării lui Dumnezeu întrupat care este diferit în gen de Isus, dar care este ca El în natură? Încă mai îndrăznești să spui că Dumnezeu întrupat n-ar putea fi femeie deoarece femeia a fost prima care a fost ademenită de către șarpe? Încă îndrăznești să spui că, deoarece femeia este cea mai necurată și sursa coruperii omenirii, Dumnezeu nu S-ar putea întrupa ca femeie? Îndrăznești să continui să spui că „femeia se va supune întotdeauna bărbatului și nu poate niciodată să-L manifeste sau să-L reprezinte direct pe Dumnezeu”? Nu ai înțeles în trecut, dar poți continua acum să hulești lucrarea lui Dumnezeu, mai ales a întrupării lui Dumnezeu? Dacă acest lucru nu îți este clar, mai bine ai grijă ce spui, ca nu cumva prostia și ignoranța ta să fie dezvăluite și urâtenia ta demascată. Să nu crezi că înțelegi totul. Îți spun că tot ceea ce ai văzut și experimentat este insuficient pentru ca tu să înțelegi chiar și a mia parte a planului Meu de gestionare (planul mântuirii). Deci, de ce acționezi așa de arogant? Puținul tău talent și cunoștințele minime pe care le ai sunt insuficiente pentru ca Isus să le folosească măcar o singură secundă în lucrarea Sa! Câtă experiență ai, de fapt? Ceea ce ai văzut și tot ceea ce ai auzit în viața ta și ceea ce ți-ai imaginat sunt mai puțin decât lucrarea pe care Eu o fac într-o singură clipă! Ai face bine să nu cauți nod în papură. Poți să fii cât de arogant vrei, dar nu ești decât o viețuitoare, nici măcar egalul unei furnici! Tot ceea ce duci în burtă e mai puțin decât ceea ce are o furnică în burta sa! Să nu crezi că, doar fiindcă ai obținut niște experiență și ai vechime, asta îți dă dreptul să gesticulezi cu frenezie și să te fălești. Oare experiența și vechimea ta nu sunt rezultatul cuvintelor pe care Eu le-am rostit? Crezi că le-ai dobândit prin propria ta muncă și sudoare? Astăzi, vezi că M-am întrupat, și doar din acest motiv ești plin de concepte și, din ele, de noțiuni nenumărate. Dacă nu ar fi fost întruparea Mea, chiar dacă ai fi avut

talente deosebite, nu ai fi avut atâtea concepte; și nu din acestea se nasc noțiunile tale? Dacă Isus nu S-ar fi întrupat prima oară, ai fi aflat oare de întrupare? Oare nu datorită primei întrupări care ți-a dat cunoștințele, ai imprudența să încerci să judeci a doua întrupare? De ce, în loc să urmezi ascultător, supui treaba asta studiului? Dacă ai intrat în curentul acesta și ai venit înaintea lui Dumnezeu întrupat, ți-ar permite El oare să-L cercetezi? Poți să cercetezi istoria propriei tale familii, dar dacă încerci să cercetezi „istoria familiei” lui Dumnezeu, ți-ar permite Dumnezeu de astăzi să faci un asemenea studiu? Nu ești orb? Nu arunci dispreț asupra ta?

Dacă doar lucrarea lui Isus ar fi fost făcută, fără a fi completată de lucrarea din această etapă a zilelor de pe urmă, omul s-ar agăța mereu de noțiunea că doar Isus este unicul Fiu al lui Dumnezeu, anume, că Dumnezeu are doar un fiu și că oricine vine după aceea cu un alt nume nu va fi unicul Fiu al lui Dumnezeu, cu atât mai puțin Dumnezeu Însuși. Omul are noțiunea că oricine care slujește ca jertfă de păcat sau care își însușește putere în numele lui Dumnezeu și răscumpără toată omenirea este unicul Fiu al lui Dumnezeu. Există unii care cred că, atâta vreme cât Cel care vine este bărbat, El poate fi considerat a fi unicul Fiu al lui Dumnezeu și reprezentantul Acestuia. Sunt chiar și unii care spun că Isus este Fiul lui Iahve, unicul Său Fiu. Nu sunt exagerate astfel de noțiuni? Dacă această etapă a lucrării nu ar fi realizată în epoca finală, atunci, față de Dumnezeu, întreaga omenire ar fi învăluită sub o umbră întunecată. Dacă așa ar sta lucrurile, bărbatul s-ar considera mai important decât femeia, iar femeia nu ar mai putea niciodată să-și țină capul sus și atunci nici măcar o singură femeie n-ar mai putea fi mântuită. Oamenii cred mereu că Dumnezeu e bărbat și, în plus, că El a disprețuit întotdeauna femeia și că nu-i va oferi mântuirea. Dacă așa ar sta lucrurile, nu ar fi adevărat că toate femeile, care au fost create de Iahve și care au fost, de asemenea, corupte, nu ar avea niciodată șansa de a fi mântuite? Atunci, nu ar fi fără sens ca Iahve să fi creat femeia, adică, să o fi creat pe Eva? Și nu ar pieri femeia pentru veșnicie? Din acest motiv, etapa lucrării din zilele de pe urmă este realizată pentru a mântui întreaga omenire, nu doar femeia. Dacă cineva ar crede că, dacă Dumnezeu S-ar întrupa ca femeie, ar fi doar de dragul de a mântui femeia, atunci acel cineva ar fi cu adevărat nechibzuit!

Lucrarea de astăzi a împins înaintea lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată

complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de șase mii de ani. Lucrarea din această etapă este realizată pe fundația lucrării din Epoca Harului. Dacă aceste două etape ale lucrării nu ar avea legătură, atunci de ce răstignirea nu ar fi repetată în această etapă? De ce nu port Eu păcatele omului? Eu nu am fost conceput de Duhul Sfânt și nici nu port păcatele omului prin răstignire; mai degrabă, sunt aici pentru a-l mustra pe om direct. Dacă nu aș fi făcut lucrarea judecării și mustrării omului după răstignire, iar acum nu aș veni prin conceperea Duhului Sfânt, atunci nu aș fi apt să-l mustru pe om. Tocmai pentru că sunt una cu Isus pot să vin direct pentru a-l mustra și a-l judeca pe om. Lucrarea de la această etapă este clădită în întregime pe lucrarea din etapa precedentă. De aceea, doar acest gen de lucrare îl poate aduce pe om, pas cu pas, la mântuire. Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvoltăm omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoștințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeu întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă

și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de muștrare a omului, și pe cea de blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu? A putut și să promulge legi pentru om și să-i dea porunci și a putut și să-i conducă pe primii israeliți în traiul vieții lor pe pământ și să-i îndrume să construiască templul și altare, ținându-i pe toți israeliții sub stăpânirea Sa. Datorită autorității Sale, El a trăit pe pământ cu poporul lui Israel timp de două mii de ani. Israelii nu au îndrăznit să se răzvrătească împotriva Sa; toți L-au venerat pe Iahve și L-au ascultat poruncile. Astfel a fost lucrarea care a fost realizată mulțumită autorității și omnipotenței Sale. Atunci, în timpul Epocii Harului, Isus a venit pentru a răscumpăra întreaga omenire căzută (și nu doar pe israeliți). El a arătat milă și bunătate iubitoare omului. Isus pe care omul L-a văzut în Epoca Harului era plin de bunătate iubitoare și era mereu iubitor față de om deoarece El venise să mântuiască omenirea de păcat. A putut să-l ierte pe om de păcate până când răstignirea Sa a răscumpărat omenirea complet din păcat. În acea perioadă, Dumnezeu S-a arătat omului cu milă și bunătate iubitoare; adică, El a devenit o jertfă de păcat pentru om și a fost răstignit pentru păcatele omului pentru ca acestea să fie iertate pentru totdeauna. A fost milos, plin de compasiune, răbdător și iubitor. Iar toți cei care L-au urmat pe Isus în Epoca Harului au căutat să fie la fel de răbdători și iubitori în toate lucrurile. Erau îndelung răbdători și nu au ripostat nici măcar când au fost bătuiți, blestemați sau loviți cu pietre. Dar, în timpul etapei finale, acest lucru nu mai poate fi așa. Lucrarea lui Isus și a lui Iahve nu au fost complet la fel, deși Ei aveau un singur Duh. Lucrarea lui Iahve nu a pus capăt epocii, ci a îndrumat-o, aducând viața omenirii pe pământ, iar lucrarea de astăzi este de a-i cuceri pe cei din neamurile care au fost profund corupte și de a conduce nu doar aleșii lui Dumnezeu din China, ci întregul univers și toată omenirea. Poate ți se pare că această lucrare este realizată doar în China, dar, de fapt, a început deja să se extindă și în străinătate. De ce oare oamenii din afara Chinei caută adevărata cale în mod repetat? Deoarece Duhul a început deja să lucreze, iar cuvintele rostite astăzi sunt direcționate spre oamenii din întregul univers. Cu aceasta, jumătate din lucrare este deja realizată. De la crearea lumii până în prezent, Duhul lui Dumnezeu a pus această lucrare măreață în mișcare și, în plus, a realizat diferite lucrări în diferite epoci și în rândul diferitelor țări. Oamenii din fiecare epocă văd o fire diferită a Sa, care este dezvăluită în mod natural prin diferitele lucrări pe care El le realizează. El este Dumnezeu, plin de milă și bunătate iubitoare; El este jertfa de păcat pentru om și păstorul omului; dar El este, de asemenea, judecata, muștrarea și blestemul omului. El a putut conduce omul să trăiască pe pământ timp de două mii de ani și, de asemenea, a putut răscumpăra omenirea coruptă din păcat. Astăzi, El poate să cucerească omenirea, care nu-L cunoaște, și să o facă să se prosterneze sub imperiul Lui pentru ca toată lumea să I se supună complet. În final, El va arde tot ceea ce e necurat și nedrept în oamenii din întregul univers pentru a le arăta că El este nu doar un Dumnezeu milos și iubitor, nu doar un Dumnezeu al înțelepciunii și al minunilor, nu doar

un Dumnezeu sfânt, ci, mai mult, un Dumnezeu care judecă omul. Pentru cei răi din omenire, El este ardere, judecată și pedeapsă; pentru cei care trebuie să fie desăvârșiți, El este năpasta, rafinarea și încercările, precum și alinarea, susținerea, provizia de cuvinte, tratarea și emondarea. Iar pentru cei care sunt alungați, El este pedeapsă și răzbunare. Spune-Mi, nu este Dumnezeu atotputernic? El poate realiza orice și toată lucrarea, nu doar răstignirea așa cum îți imaginezi. Îl subestimezi prea mult pe Dumnezeu! Crezi că tot ceea ce poate face El este să răscumpere întreaga omenire prin răstignire și asta e tot? Și după aceea, tu Îl vei urma în ceruri pentru a mânca fructe din pomul vieții și pentru a bea din râul vieții?... Ar putea fi așa de simplu? Spune-mi, ce ai realizat tu? Ai tu viața lui Isus? Ai fost într-adevăr răscumpărat de El, dar răstignirea a fost lucrarea lui Isus Însuși. Ce datorie ai îndeplinit ca ființă creată? Exprimi doar pietate exterioară, dar nu Îi înțelegi calea. Așa Îl manifesti tu? Dacă nu ai atins viața lui Dumnezeu sau nu ai văzut întregimea firii Sale drepte, atunci nu poți pretinde că ești o persoană care are viață și nu ești demn să treci prin poarta Împărăției cerurilor.

Dumnezeu nu este doar un Duh, El Se poate și întrupa; în plus, El este un trup de slavă. Isus, deși nu L-ai văzut, a fost mărturisit de israeliți – de iudeii din acele vremuri. A fost la început un trup în carne și oase, dar după ce a fost răstignit, El a devenit un trup de slavă. El este Duhul atotcuprinzător și poate realiza lucrarea în fiecare loc. El poate fi Iahve sau Isus sau Mesia; în final, El poate deveni, de asemenea, Dumnezeu Atotputernic. El este dreptate, judecată și mustrare; El este blestem și mânie; dar este și milă și bunătate iubitoare. Toată lucrarea pe care a făcut-o poate să Îl reprezinte. Ce tip de Dumnezeu spui că este El? Tu nu poți să explici. Dacă într-adevăr nu poți să explici, nu ar trebui să ajungi la concluzii despre Dumnezeu. Nu trage concluzia că Dumnezeu este pentru totdeauna un Dumnezeu al milei și al bunătății iubitoare, doar pentru că a realizat lucrarea de răscumpărare într-o etapă. Poți fi sigur că El este doar un Dumnezeu milos și iubitor? Dacă este doar un Dumnezeu milos și iubitor, de ce va pune El capăt epocii în zilele de pe urmă? De ce va trimite El pe pământ atât de multe dezastre? Potrivit noțiunilor și gândurilor oamenilor, Dumnezeu ar trebui să fie milos și iubitor față de om până la final, ca până și ultimul membru al omenirii să poată fi salvat. Dar de ce, în zilele de pe urmă, trimite El pe pământ niște dezastre atât de mari, cum ar fi cutremurele, molimele, ca să distrugă această omenire rea, care-L vede pe Dumnezeu ca pe un dușman? De ce îl lasă pe om să sufere toate aceste dezastre? În ceea ce privește tipul de Dumnezeu care este El, niciunul dintre voi nu îndrăznește să spună și nimeni nu este capabil să explice acest lucru. Poți fi sigur că El este Duhul? Îndrăznești să spui că El nu este altceva decât trupul lui Isus? Și îndrăznești să spui că El este un Dumnezeu care va fi pentru totdeauna răstignit de dragul omului?

Oare există Treimea?

După ce s-a realizat adevărul lui Isus devenit trup, omul a crezut că, în cer, nu există doar Tatăl, ci și Fiul și chiar Duhul. Aceasta este noțiunea convențională pe care o deține omul și anume, că există un astfel de Dumnezeu în Cer: un Dumnezeu triunic care este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Întreaga omenire are aceste noțiuni: Dumnezeu este un singur Dumnezeu, dar cuprinde trei părți, ceea ce toți cei înrădăcinați serios în noțiuni convenționale consideră a fi Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Doar cele trei părți făcute una sunt toate Dumnezeu. Fără Tatăl Sfânt, Dumnezeu nu ar fi întreg. În mod similar, nici Dumnezeu nu ar fi întreg fără Fiul sau Duhul Sfânt. În noțiunile lor, ei cred că nici Tatăl singur și nici Fiul singur nu pot fi considerați Dumnezeu. Doar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt împreună pot fi considerați Dumnezeu Însuși. Acum, toți credincioșii religioși, și chiar fiecare adept dintre voi, au această credință. Totuși, nimeni nu poate explica dacă această credință este sau nu corectă, pentru că voi vă aflați mereu într-o ceață a confuziei despre lucrurile lui Dumnezeu Însuși. Deși acestea sunt noțiuni, voi nu știți dacă sunt corecte sau greșite, deoarece ați devenit prea serios contaminați de noțiuni religioase. Ați acceptat prea adânc aceste noțiuni convenționale ale religiei, iar această otravă a pătruns prea adânc în voi. Prin urmare, la fel ați cedat și voi acestei influențe dăunătoare în această chestiune, deoarece Dumnezeul triunic pur și simplu nu există. Adică, Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh pur și simplu nu există. Acestea sunt toate noțiuni convenționale ale omului și credințele eronate ale omului. De-a lungul multor secole, omul a crezut în această Treime, evocată de noțiuni din mintea omului, fabricate de om și care nu au mai fost văzute niciodată înainte de către om. De-a lungul acestor numeroși ani, au existat mulți interpreți ai Bibliei care au explicat „adevăratul înțeles” al Dumnezeului triunic, dar astfel de explicații ale Treimii ca trei persoane consubstanțiale distincte au fost nedesluite și neclare și toți oamenii sunt derutați de „alcătuirea” lui Dumnezeu. Niciun om influent nu a fost în stare vreodată să ofere o explicație amănunțită; majoritatea explicațiilor sunt acceptabile pe hârtie și din punct de vedere rațional, dar niciun singur om nu are o înțelegere pe deplin clară a semnificației Treimii. Aceasta este deoarece această mare Treime, pe care omul o păstrează în inimă, pur și simplu, nu există. Deoarece nimeni nu a văzut vreodată chipul adevărat al lui Dumnezeu, nici nu a fost suficient de norocos ca să urce la locuința lui Dumnezeu să-L viziteze, pentru a examina ce elemente sunt prezente în locul unde stă Dumnezeu, pentru a determina cu exactitate câte zeci de mii sau sute de milioane de generații sunt în „casa lui Dumnezeu” sau să cerceteze doar cât de multe părți compun alcătuirea inerentă a lui Dumnezeu. Ceea ce trebuie examinat în primul rând este acest lucru: vârsta Tatălui și a Fiului, precum și cea a Duhului Sfânt; arătările corespunzătoare ale fiecărei persoane; cum exact Se separă Ei și cum se face că sunt făcuți una. Din păcate, în toți acești numeroși ani, nimeni nu a reușit să determine adevărul acestor lucruri. Toți fac doar presupuneri, căci nimeni nu s-a înălțat vreodată la Cer pentru a face o vizită și

nu s-a întors cu un „raport de investigație” pentru întreaga omenire, pentru a raporta adevărul acestei chestiuni tuturor acelor credincioși religioși, înflăcărați și devotați, care sunt preocupați de Treime. Desigur, nu se poate învinui omul pentru formarea unor astfel de noțiuni, astfel, de ce Iahve Tatăl nu l-a luat pe Isus Fiul să-l însoțească atunci când a creat omenirea? Ar fi fost mai bine dacă, la început, toți ar fi fost cunoscuți cu numele lui Iahve. Dacă trebuie învinovățit cineva, lăsați să fie învinovățită greșeala trecătoare a lui Iahve Dumnezeu, care nu l-a chemat pe Fiul și pe Duhul Sfânt înaintea Lui, în timpul creației, ci, mai degrabă, Și-a îndeplinit singur lucrarea. Dacă Ei toți ar fi lucrat simultan, atunci nu ar fi devenit una? Dacă, încă de la început și până la sfârșit, ar fi fost numai numele Iahve și nu numele lui Isus din Epoca Harului sau dacă atunci El încă ar fi fost numit Iahve, nu ar fi fost atunci Dumnezeu cruțat de suferința acestei divizări de către omenire? Desigur, Iahve nu poate fi învinuit pentru toate acestea; dacă trebuie învinuit cineva, lăsați să fie învinovățit Duhul Sfânt, care, timp de mii de ani, Și-a continuat lucrarea cu numele de Iahve, de Isus și chiar cu numele de Duhul Sfânt, derutându-l și zăpăcindu-l pe om astfel încât acesta nu putea ști întocmai cine anume este Dumnezeu. Dacă Însuși Duhul Sfânt ar fi lucrat fără formă sau chip și, mai mult, fără un nume precum cel de Isus, iar omul nu ar fi putut nici să-L atingă, nici să-L vadă, ci să audă doar sunetul tunetului, atunci o astfel de lucrare n-ar fi avut un folos mai mare pentru omenire? Deci, ce se poate face acum? Noțiunile omului s-au adunat înalte ca un munte și întinse ca marea, într-o așa măsură încât Dumnezeul zilei de astăzi nu le mai poate suporta și este complet pierdut. În trecut, când era doar Iahve, Isus și, între Ei, Duhul Sfânt, omul era deja pierdut în privința modului de a face față, iar acum a fost adăugat Cel Atotputernic, despre care se spune chiar că este, de asemenea, o parte a lui Dumnezeu. Cine știe cine este El și în care persoană a Treimii a fost amestecat sau ascuns pentru atât de mulți ani? Cum poate omul să suporte acest lucru? Doar pentru ca omul să poată explica Dumnezeul triunic a fost necesară o viață, însă acum există „un singur Dumnezeu în patru persoane”. Cum poate fi explicat acest lucru? Poți tu să explici? Frați și surori! Cum ați crezut într-un astfel de Dumnezeu până astăzi? Îmi scot pălăria în fața voastră. Dumnezeul triunic a fost deja suficient de suportat; cum ați putea continua să aveți o astfel de credință neclintită în acest singur Dumnezeu în patru persoane? Ați fost îndemnați să ieșiți, dar, totuși, voi refuzați. Este de neimaginat! Chiar sunteți impresionanți! O persoană poate merge chiar atât de departe încât să creadă în patru Dumnezei și să considere acest lucru o nimica toată; nu credeți că aceasta este o minune? Dacă s-ar uita la voi, nimeni nu ar ști că sunteți capabili să înfăptuiți astfel de minuni mari! Permiteți-Mi să vă spun că, într-adevăr, Dumnezeul triunic nu există nicăieri în acest univers. Dumnezeu nu are niciun Tată și niciun Fiu și cu atât mai puțin nu există un concept că Tatăl și Fiul folosesc împreună Duhul Sfânt drept un instrument. Toate acestea reprezintă cea mai falsă idee din lume și, pur și simplu, nu există! Totuși, chiar și o astfel de falsitate își are originea ei și nu este în întregime nefundamentată, pentru că mințile voastre nu sunt atât de simple, iar gândurile voastre nu sunt fără rațiune. Mai

degrabă, ele sunt destul de adecvate și ingenioase, atât de mult încât sunt de neînvins chiar și de către oricare satană. Este păcat că aceste gânduri sunt toate idei false și, pur și simplu, nu există! Voi nu ați văzut deloc adevărul concret; voi doar emiteți supoziții și închipuiri, apoi le transformați pe toate într-o poveste pentru a câștiga, în mod înșelător, încrederea altora și stăpânirea asupra celor mai nebuni dintre oamenii fără înțelepciune sau rațiune, astfel încât ei să creadă în mărețele și faimoasele voastre „învățăături experte”. Acesta este adevărul? Este acesta modul de viață pe care ar trebui să-l primească omul? Totul este o absurditate! Niciun singur cuvânt nu este potrivit! De-a lungul acestor numeroși ani, Dumnezeu a fost divizat de voi în acest fel, fiind divizat tot mai mărunț cu fiecare generație, până în măsura în care un singur Dumnezeu a fost separat, în mod deschis, în trei Dumnezei. Și acum este pur și simplu imposibil ca omul să-L reunească pe Dumnezeu ca Unul, căci voi L-ați separat în prea multe părți! Este greu de spus cât timp ați fi continuat cu nerușinare în acest fel dacă n-ar fi fost lucrarea Mea promptă, înainte de a fi prea târziu! Cum poate El încă să fie Dumnezeul vostru când voi continuați să-L separați în acest fel? L-ați mai recunoaște pe Dumnezeu? V-ați mai găsi originile? Dacă aș fi venit ceva mai târziu, probabil că l-ați fi trimis pe „Tatăl și Fiul”, Iahve și Isus, înapoi în Israel și ați fi pretins că voi înșivă sunteți o parte a lui Dumnezeu. Din fericire, acum sunt zilele de pe urmă. În cele din urmă, această zi, pe care am așteptat-o îndelung, a sosit și, doar după ce am realizat, cu propria-Mi mână, această etapă a lucrării, a fost oprită divizarea lui Dumnezeu Însuși de către voi. Dacă n-ar fi fost astfel, voi ați fi amplificat, chiar punând pe mesele voastre pentru închinare toate satanele dintre voi. Acesta este subterfugiul vostru! Acesta este modul vostru de a-L diviza pe Dumnezeu! Veți continua acum să faceți astfel? Lăsați-Mă să vă întreb: Câți Dumnezei există? Care Dumnezeu vă va aduce mântuire? Oare la primul Dumnezeu, la Cel de-al doilea sau la Cel de-al treilea vă rugați mereu? În care credeți întotdeauna? În Tatăl? Sau Fiul? Sau în Duhul? Spune-Mi în cine crezi tu. Deși, cu fiecare cuvânt, spuneți că voi credeți în Dumnezeu, voi vă credeți, de fapt, propriul creier! Pur și simplu, nu-L aveți pe Dumnezeu în inimă! Și, totuși, în mintea voastră există o serie de astfel de Treimi! Nu sunteți de acord?

Dacă cele trei etape ale lucrării sunt evaluate în conformitate cu acest concept al Treimii, atunci trebuie să existe trei Dumnezei, din moment ce lucrarea îndeplinită de fiecare nu este aceeași. Dacă vreunul dintre voi spune că Treimea există într-adevăr, atunci explicați ce este, mai exact, acest singur Dumnezeu în trei persoane. Ce este Tatăl Sfânt? Ce este Fiul? Ce este Duhul Sfânt? Iahve este Tatăl Sfânt? Isus este Fiul? Atunci cum este cu Duhul Sfânt? Tatăl nu este un Duh? Esența Fiului nu este, de asemenea, un Duh? Lucrarea lui Isus nu a fost lucrarea Duhului Sfânt? Lucrarea lui Iahve nu a fost, la acea vreme, realizată de un Duh, la fel ca lucrarea lui Isus? Câte Duhuri poate avea Dumnezeu? Conform explicației tale, cele trei persoane – ale Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt – sunt una; dacă așa stau lucrurile, atunci există trei Duhuri, dar pentru a fi trei Duhuri înseamnă că trebuie să existe trei Dumnezei. Aceasta înseamnă

că nu există un singur Dumnezeu adevărat; cum poate un astfel de Dumnezeu să aibă încă esența inerentă a lui Dumnezeu? Dacă accepți că există doar un singur Dumnezeu, atunci cum poate El să aibă un fiu și să fie tată? Nu sunt toate acestea pur și simplu noțiunile tale? Există doar un Dumnezeu, numai o persoană în acest Dumnezeu și doar un Duh al lui Dumnezeu, așa cum este scris în Biblie că: „Există un singur Duh Sfânt și un singur Dumnezeu”. Indiferent dacă există sau nu Tatăl și Fiul despre care vorbești, până la urmă există doar un Dumnezeu, iar esența Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, în care voi credeți, este esența Duhului Sfânt. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este un Duh, însă El este capabil să devină trup și să trăiască printre oameni, precum și să fie mai presus de toate lucrurile. Duhul Său este atotcuprinzător și omniprezent. El poate fi, în același timp, în trup și în univers și deasupra acestuia. De vreme ce toți oamenii spun că Dumnezeu este singurul Dumnezeu adevărat, atunci există un singur Dumnezeu, care nu poate fi separat de nimeni după pofta inimii! Dumnezeu este un singur Duh și o singură persoană. Și Acesta este Duhul lui Dumnezeu. Dacă ar fi așa cum spui, atunci Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu sunt Ei trei Dumnezei? Duhul Sfânt este un subiect, Fiul un altul, iar Tatăl încă unul. Persoanele Lor sunt diferite și esențele Lor sunt diferite, deci cum pot Ei să fie fiecare parte a unui singur Dumnezeu? Duhul Sfânt este un Duh; acest lucru este ușor de înțeles pentru om. Dacă așa stau lucrurile, atunci Tatăl este chiar și mai mult un Duh. El nu a coborât niciodată pe pământ și nu a devenit niciodată trup; El este Iahve Dumnezeu în inima omului și este, cu siguranță, și un Duh. Atunci, care este relația dintre El și Duhul Sfânt? Este relația dintre Tată și Fiu? Sau este relația dintre Duhul Sfânt și Duhul Tatălui? Oare esența fiecărui Duh este aceeași? Sau Duhul Sfânt este un instrument al Tatălui? Cum poate fi explicat acest lucru? Și, atunci, care este relația dintre Fiul și Duhul Sfânt? Este o relație între două Duhuri sau relația dintre un om și un Duh? Acestea sunt toate chestiuni care nu pot avea nicio explicație! Dacă Ei toți sunt un singur Duh, atunci nu se poate vorbi despre trei persoane, căci Ei sunt posedați de un singur Duh. Dacă ar fi persoane distincte, atunci Duhurile Lor ar varia în putere, iar Ei, pur și simplu, nu ar putea fi un singur Duh. Acest concept al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt este cel mai absurd! Aceasta Îl segmentează pe Dumnezeu și Îl împarte în trei persoane, fiecare cu un statut și un Duh; atunci, cum poate El să fie totuși un singur Duh și un singur Dumnezeu? Spuneți-Mi, cerurile și pământul și toate lucrurile au fost create de Tatăl, de Fiul sau de Duhul Sfânt? Unii spun că Ei le-au creat împreună. Atunci cine a răscumpărat omenirea? A fost Duhul Sfânt, Fiul sau Tatăl? Unii spun că Fiul a fost Cel care a răscumpărat omenirea. Atunci cine este Fiul, în esență? Nu este El întruparea Duhului lui Dumnezeu? Întruparea Îl strigă pe Dumnezeu din Cer cu numele Tatălui, din perspectiva unui om creat. Oare nu ești conștient că Isus S-a născut prin concepția Duhului Sfânt? În El este Duhul Sfânt; indiferent ce spui, El este totuși una cu Dumnezeu din Cer, căci este întruparea Duhului lui Dumnezeu. Această idee despre Fiu este, pur și simplu, neadevărată. Este un singur Duh care realizează întreaga lucrare; doar Dumnezeu Însuși, adică, Duhul lui Dumnezeu Își duce la bun

sfârșit lucrarea. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Nu este Duhul Sfânt? Nu este Duhul Sfânt care lucrează în Isus? Dacă lucrarea nu ar fi fost îndeplinită de Duhul Sfânt (adică, Duhul lui Dumnezeu), atunci ar fi putut lucrarea Lui să-L reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când Isus L-a numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, în timp ce S-a rugat, acest lucru a fost făcut doar din perspectiva unui om creat, doar pentru că Duhul lui Dumnezeu Și-a asumat un trup obișnuit și normal și a avut acoperământul exterior al unei ființe create. Chiar dacă în El era Duhul lui Dumnezeu, aspectul Său exterior era încă acela al unui om normal; cu alte cuvinte, El devenise „Fiul Omului”, despre care au vorbit toți oamenii, inclusiv Isus Însuși. Dat fiind că El este numit Fiul omului, El este o persoană (fie ea bărbat sau femeie, în orice caz, una cu învelișul exterior al unei ființe umane) născută într-o familie normală de oameni obișnuiți. Prin urmare, pentru Isus să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată a fost la fel ca pentru voi când L-ați numit pe El la început Tată; El a făcut acest lucru din perspectiva unui om creat. Vă mai amintiți rugăciunea Tatăl nostru pe care Isus v-a învățat să o memorați? „Tatăl nostru din ceruri...” El le-a cerut tuturor oamenilor să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată. Și din moment ce și El, de asemenea, L-a numit Tată, El a făcut acest lucru din perspectiva unuia care se află pe picior de egalitate cu voi toți. Din moment ce L-ați numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, Isus S-a văzut pe Sine ca fiind pe picior de egalitate cu voi și ca un om pe pământ ales de Dumnezeu (adică Fiul lui Dumnezeu). Dacă Îl numiți pe Dumnezeu Tată, nu este aceasta pentru că voi sunteți ființe create? Oricât de mare ar fi autoritatea lui Isus pe pământ, înainte de răstignire, El a fost numai un Fiu al omului, guvernat de Duhul Sfânt (adică Dumnezeu) și una dintre ființele create ale pământului, pentru că El încă trebuia să-Și finalizeze lucrarea Sa. Prin urmare, a-L numi pe Dumnezeu din ceruri Tată, a însemnat doar umilința și ascultarea Lui. Adresarea Sa către Dumnezeu (adică Duhul din ceruri) într-o asemenea manieră, nu dovedește totuși că El a fost Fiul Duhului lui Dumnezeu din ceruri. Mai degrabă, se poate spune pur și simplu că perspectiva Lui a fost diferită, nu că El a fost o persoană diferită. Existența unor persoane distincte este o aberație! Înainte de răstignirea Sa, Isus a fost un Fiu al omului legat de limitările trupului și El nu a posedat complet autoritatea Duhului. De aceea El nu putea decât să caute voia lui Dumnezeu Tatăl din perspectiva unei ființe create. Așa cum El S-a rugat de trei ori în Ghetsimani: „Nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Înainte de a fi pus pe cruce, El a fost doar Regele Evreilor; El a fost Hristos, Fiul Omului, și nu un trup de slavă. De aceea, din punctul de vedere al unei ființe create, El L-a numit pe Dumnezeu Tată. Acum, nu poți spune că toți cei care Îl numesc pe Dumnezeu Tată sunt Fiul. Dacă ar fi așa, atunci nu ați fi devenit toți Fiul odată ce Isus v-a învățat Rugăciunea „Tatăl nostru”? Dacă încă nu sunteți convinși, atunci spuneți-Mi, cine este Cel pe care-L numiți Tată? Dacă vă referiți la Isus, atunci cine este pentru voi Tatăl Lui? După ce Isus a plecat, nu a mai existat această idee a Tatălui și Fiului. Această idee a fost potrivită doar pentru anii în care Isus a devenit trup; în toate celelalte împrejurări, atunci când Îl numiți Tată pe Dumnezeu, relația este

cea dintre Domnul creației și o ființă creată. Nu există un timp în care să se poată aplica această idee despre Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Aceasta este o idee falsă rar întâlnită de-a lungul veacurilor și nu există!

Acest lucru poate aduce în mintea majorității oamenilor cuvintele lui Dumnezeu din Geneză: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Geneza 1:26). Având în vedere că Dumnezeu spune: „să facem om după chipul Nostru”, atunci „Noi” indică doi sau mai mulți; întrucât El a spus „Noi”, atunci nu este doar un singur Dumnezeu. În felul acesta, omul a început să se gândească, în mod teoretic, la persoane distincte și, din aceste cuvinte, a apărut ideea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Atunci, cum este Tatăl? Cum este Fiul? Și cum este Duhul Sfânt? Ar fi posibil ca omenirea de astăzi să fie făcută după chipul Unuia unit din Cei trei? Este atunci chipul omului ca acela al Tatălui, al Fiului sau al Duhului Sfânt? După chipul căreia dintre cele trei persoane ale lui Dumnezeu este omul? Această idee a omului este pur și simplu incorectă și lipsită de sens! Ea poate doar să împartă un singur Dumnezeu în mai mulți. Momentul în care Moise a scris Geneza a fost după crearea omenirii, care a urmat creării lumii. Moise nu a existat chiar de la început, când a luat ființă lumea. Și, abia mult mai târziu, Moise a scris Biblia. Deci, cum ar fi putut el să știe ce a vorbit Dumnezeu din Cer? Nu a avut nicio bănuială despre modul în care Dumnezeu crease lumea. În Vechiul Testament al Bibliei, nu există nicio mențiune despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ci doar despre singurul Dumnezeu adevărat, Iahve, care Își desfășura lucrarea în Israel. El a primit nume diferite, pe măsură ce epocile se schimbă, însă acest lucru nu poate dovedi că fiecare nume se referă la o persoană diferită. Dacă ar fi așa, atunci nu ar exista nenumărate persoane în Dumnezeu? Ceea ce este scris în Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve, o etapă a lucrării lui Dumnezeu Însuși care să fie începută în Epoca Legii. Lucrarea lui Dumnezeu era cea în care: așa cum El a spus, a fost și precum El a poruncit, așa a rămas. În niciun moment, Iahve nu a spus că El a fost Tatăl care a venit să realizeze lucrarea și nici nu a prorocit vreodată pe Fiul care vine să răscumpere omenirea. În vremea lui Isus, s-a spus doar că Dumnezeu devenise trup pentru a răscumpăra întreaga omenire și nu că Fiul era Cel care venise. Deoarece epocile nu sunt asemănătoare, iar lucrarea pe care Dumnezeu Însuși o face, de asemenea, diferă, El trebuie să-Și îndeplinească lucrarea în diferite țărâmurii. În felul acesta, identitatea pe care o reprezintă El, de asemenea, diferă. Omul crede că Iahve este Tatăl lui Isus, dar acest lucru nu a fost de fapt recunoscut de Isus, care a spus: „Noi nu am fost niciodată diferențiați ca Tată și Fiu; Eu și Tatăl din Cer suntem una. Tatăl este în Mine, iar Eu sunt în Tatăl; când oamenii Îl văd pe Fiul, ei Îl văd pe Tatăl Ceresc”. Când toate au fost spuse, fie că este Tatăl sau Fiul, Ei sunt un singur Duh și nu sunt despărțiți în persoane separate. Odată ce omul încearcă să explice, lucrurile sunt complicate de ideea unor persoane distincte, precum și de relația dintre Tată, Fiu și Duh. Când omul vorbește despre persoane separate, nu Îl materializează acest lucru pe Dumnezeu? Omul clasifică chiar persoanele ca prima, a doua și a treia; toate acestea nu sunt decât

închipuirile omului, nu merită să fie menționate și sunt complet nerealiste! Dacă l-ai întreba: „Câți Dumnezei există?”, omul ar spune că Dumnezeu este Treimea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt: singurul Dumnezeu adevărat. Dacă i-ai mai pune o întrebare: „Cine este Tatăl?”, el ar spune: „Tatăl este Duhul lui Dumnezeu din Cer; El este răspunzător de toate și este Stăpânul Cerului”. „Atunci Iahve este Duhul?” El ar spune: „Da!”. Dacă l-ai întreba apoi: „Cine este Fiul?”, el ar spune că, desigur, Isus este Fiul. „Atunci, care este povestea lui Isus? De unde a venit El?” Omul ar spune: „Isus l S-a născut Mariei prin concepția Duhului Sfânt”. Atunci, esența Lui nu este, de asemenea, Duhul? Nu este lucrarea Lui, de asemenea, tipică Duhului Sfânt? Iahve este Duhul și, tot astfel, este esența lui Isus. Acum, în zilele de pe urmă, este și mai puțină nevoie să spun că este încă Duhul; cum ar putea Ei să fie persoane diferite? Nu este, pur și simplu, Duhul lui Dumnezeu Cel care îndeplinește lucrarea Duhului din diferite perspective? Astfel, nu există nicio distincție între persoane. Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și, fără îndoială, lucrarea Lui a fost exact cea a Duhului Sfânt. În prima etapă a lucrării îndeplinite de Iahve, El nici nu a devenit trup, nici nu S-a arătat omului. Deci, omul nu a văzut niciodată arătarea Sa. Indiferent cât de minunat și cât de înălțat era, El era încă Duhul, Dumnezeu Însuși, care l-a creat pe om la început. Adică, El era Duhul lui Dumnezeu. El i-a vorbit omului dintre nori, doar un Duh fiind, și nimeni nu a fost martor la arătarea Sa. Doar în Epoca Harului, când Duhul lui Dumnezeu a venit în trup și S-a întrupat în Iudeea, omul l-a văzut pentru prima dată chipul întrupării ca evreu. În El nu era nimic din Iahve. Cu toate acestea, El a fost conceput de Duhul Sfânt, adică, de Duhul lui Iahve Însuși, iar Isus încă S-a născut ca întruchipare a Duhului lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut întâi omul a fost Duhul Sfânt care cobora ca un porumbel pe Isus; Duhul nu era exclusiv al lui Isus, ci, mai degrabă, Duhul Sfânt. Atunci, poate să fie Duhul lui Isus despărțit de Duhul Sfânt? Dacă Isus este Isus, Fiul, iar Duhul Sfânt este Duhul Sfânt, atunci cum ar putea Ei să fie una? Lucrarea nu ar putea fi îndeplinită dacă ar fi astfel. Duhul din Isus, Duhul din Cer și Duhul lui Iahve sunt toate una. Este numit Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, Duhul intensificat de șapte ori și Duhul atotcuprinzător. Duhul lui Dumnezeu poate îndeplini multă lucrare. El este capabil să creeze lumea și să o distrugă prin inundarea pământului; El poate răscumpăra întreaga omenire, poate cuceri și distruge întreaga omenire. Această lucrare este realizată în întregime de Dumnezeu Însuși și nu putea fi făcută, în locul Lui, de niciuna dintre personalitățile lui Dumnezeu. Duhul Său poate primi numele lui Iahve și Isus, precum și cel al Celui Atotputernic. El este Domnul și Hristosul. El poate deveni și Fiul Omului. El este în Ceruri, cât și pe pământ; El este la înălțime, deasupra universurilor și printre mulțimi. El este singurul Stăpân al Cerurilor și al pământului! Din momentul creației și până acum, această lucrare a fost îndeplinită de Însuși Duhul lui Dumnezeu. Fie ea lucrarea din Ceruri sau lucrarea în trup, totul se desfășoară prin propriul Său Duh. Toate creaturile, fie în Cer sau pe pământ, sunt în palma mâinii Sale atotputernice; toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu Însuși și nu pot fi făcute de nimeni în locul Său. În Ceruri, El este Duhul, dar

și Dumnezeu Însuși; printre oameni, El este trup, dar rămâne Însuși Dumnezeu. Deși El poate fi numit cu sute de mii de nume, este încă El Însuși, expresia directă a Duhului Său. Răscumpărarea întregii omeniri prin răstignirea Sa a fost lucrarea directă a Duhului Său și, tot astfel este și proclamarea către toate națiunile și toate ținuturile în timpul zilelor de pe urmă. În orice moment, Dumnezeu nu poate fi numit decât Atotputernicul și singurul Dumnezeu adevărat, Dumnezeu Însuși care este atotcuprinzător. Persoanele distincte nu există, cu atât mai puțin această idee a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Există un singur Dumnezeu în Cer și pe pământ!

Planul de gestionare (planul de mântuire) al lui Dumnezeu se întinde pe șase mii de ani și este împărțit în trei epoci pe baza diferențelor în lucrarea Sa: prima epocă este Epoca Legii Vechiului Testament; cea de-a doua este Epoca Harului; iar a treia este cea a zilelor de pe urmă – Epoca Împărăției. În fiecare epocă, este reprezentată o identitate diferită. Acest lucru se datorează doar diferenței în lucrare, adică, în cerințele lucrării. Prima etapă a lucrării în timpul Epocii Legii a fost efectuată în Israel, iar a doua etapă, a încheierii lucrării de răscumpărare, a fost realizată în Iudeea. Pentru lucrarea răscumpărării, Isus S-a născut prin concepția Duhului Sfânt și ca unic Fiu. Toate acestea s-au datorat cerințelor lucrării. În zilele de pe urmă, Dumnezeu dorește să-Și extindă lucrarea în națiunile neamurilor și să cucerească poporul de acolo, astfel încât numele Său să poată fi mare printre ei. El dorește să-l îndrume pe om în înțelegerea și intrarea în tot adevărul. Toată această lucrare este dusă la îndeplinire de către un singur Duh. Deși El poate acționa astfel din diferite puncte de vedere, natura și principiile lucrării rămân aceleași. Odată ce tu observi principiile și natura lucrării pe care au dus-o la îndeplinire Ei, atunci vei ști că este totul făcut de către un singur Duh. Totuși, unii ar putea spune: „Tatăl este Tatăl; Fiul este Fiul; Duhul Sfânt este Duhul Sfânt și, în cele din urmă, Ei vor fi făcuți una”. Atunci cum ar trebui să-l faci una? Cum pot Tatăl și Duhul Sfânt să fie făcuți una? Dacă ar fi, în mod inerent, doi, atunci indiferent de modul în care Ei sunt uniți, nu ar rămâne două părți? Când vorbești despre a-l face una, oare nu înseamnă aceasta unirea a două părți separate pentru a face un întreg? Dar nu au fost Ei două părți înainte de a fi făcuți un întreg? Fiecare duh are o esență distinctă, iar două duhuri nu pot fi transformate într-unul singur. Un duh nu este un obiect material și nu seamănă cu nimic altceva din lumea materială. După părerea omului, Tatăl este un Duh, Fiul un altul, iar Duhul Sfânt încă unul, apoi, cele trei Duhuri Se amestecă ca trei pahare de apă într-unul singur. Nu-i așa, atunci, că cele trei pahare au făcut unul? Aceasta este pur și simplu o explicație eronată și absurdă! Nu înseamnă aceasta divizarea lui Dumnezeu? Cum pot Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt să fie Toți făcuți una? Nu sunt Ei trei părți, fiecare de naturi diferite? Mai sunt alții care spun: „Nu a spus Dumnezeu în mod expres că Isus era Fiul Lui iubit?” Isus este Fiul iubit al lui Dumnezeu, în care Își găsește plăcerea – acest lucru a fost cu siguranță spus de Dumnezeu Însuși. Acesta a fost Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși, dar doar dintr-o perspectivă diferită, aceea a Duhului din ceruri purtând mărturie propriei Sale întrupări. Isus este întruparea Lui, nu

Fiul Său din ceruri. Înțelegi? Nu indică vorbele lui Isus, „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine”, faptul că Ei sunt un singur Duh? Și oare nu din cauza întrupării au fost Ei separați între cer și pământ? În realitate, Ei sunt încă unul; indiferent de situație, este pur și simplu vorba de Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși. Datorită schimbării veacurilor, a cerințelor lucrării și a diferitelor etape ale planului Său de gestionare, apelativul pe care omul i-L dă, de asemenea diferă. Când a venit să ducă la îndeplinire prima etapă a lucrării, El putea fi numit doar Iahve, care e păstorul israeliților. În a doua etapă, Dumnezeul întrupat putea fi numit doar Domn și Hristos. Dar la acel moment, Duhul din ceruri a afirmat doar că El era Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și nu a făcut nici o mențiune despre faptul că El este singurul Fiu al lui Dumnezeu. Acest lucru pur și simplu nu s-a întâmplat. Cum ar putea Dumnezeu să aibă un singur copil? Atunci Dumnezeu nu ar fi devenit om? Pentru că El era întruparea, El a fost numit Fiul iubit al lui Dumnezeu și, din aceasta a rezultat relația dintre Tată și Fiu. Era pur și simplu din cauza separării dintre cer și pământ. Isus S-a rugat din perspectiva trupului. De vreme ce a îmbrăcat un trup al unei umanități atât de normale, El, din perspectiva trupului, a spus: „Învelișul Meu exterior este cel al unei ființe create. De vreme ce am îmbrăcat un trup pentru a veni pe acest pământ, acum sunt la o distanță foarte, foarte mare de Cer”. Din acest motiv, El nu putea să Se roage lui Dumnezeu Tatăl, decât din perspectiva trupului. Era datoria Lui și cu aceasta ar fi trebuit să fie înzestrat Duhul întrupat al lui Dumnezeu. Nu se poate spune că El nu era Dumnezeu doar pentru că Se ruga Tatălui din perspectiva trupului. Deși El era numit Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, El încă era Însuși Dumnezeu, căci El nu era decât întruparea Duhului, iar esența Lui era, încă, Duhul. Oamenii se întreabă de ce Se ruga El, dacă era Însuși Dumnezeu. Răspunsul este pentru că El era Dumnezeul întrupat, Dumnezeu care trăiește în trup, și nu Duhul din Cer. După părerea oamenilor, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt toți Dumnezeu. Doar Cei trei, care au fost făcuți ca Unul, pot fi considerați singurul Dumnezeu adevărat și, în felul acesta, puterea Lui este nemaivăzută de mare. Sunt cei care spun că, numai în acest fel, Duhul este intensificat de șapte ori. Când Fiul S-a rugat, după venirea Lui, Duhul a fost Cel căruia I S-a rugat. În realitate, El Se ruga din perspectiva unei ființe create. Căci trupul nu este întreg, El nu era întreg și avea multe slăbiciuni când a venit în trup și El a fost foarte tulburat când Și-a desfășurat lucrarea în trup. Acesta este motivul pentru care El S-a rugat, înainte de răstignirea Sa, de trei ori lui Dumnezeu Tatăl, precum și de multe ori chiar înainte de aceasta. El S-a rugat când era cu ucenicii Săi; S-a rugat singur pe un munte; S-a rugat la bordul vasului de pescuit; S-a rugat în mijlocul unei mulțimi de oameni; S-a rugat atunci când a rupt pâinea; și S-a rugat atunci când i-a binecuvântat pe alții. De ce a făcut El astfel? Cel căruia I S-a rugat, a fost Duhul; El Se ruga Duhului, lui Dumnezeu din Cer, din perspectiva trupului. Prin urmare, din punctul de vedere al omului, Isus a devenit Fiul în acea etapă a lucrării. Totuși, în această etapă El nu Se roagă. De ce? Pentru că ceea ce El produce este lucrarea, judecata și mustrarea cuvântului. El nu are nevoie de rugăciuni, iar lucrarea Sa de slujire este aceea de a vorbi. El nu este pus pe cruce și nu

este dat de către om pe mâna celor aflați la putere. El pur și simplu Își desfășoară lucrarea. Când Isus Se ruga, El Se ruga lui Dumnezeu Tatăl pentru coborârea Împărăției Cerurilor, pentru ca să fie făcută voia Tatălui și pentru lucrarea viitoare. În această etapă, Împărăția Cerurilor a coborât deja, așadar, mai trebuie El să Se roage? Lucrarea Sa este să aducă epoca la final și nu mai sunt alte epoci noi. Deci, trebuie să Se roage pentru următoarea etapă? Mi-e teamă că nu!

Există multe contradicții în explicațiile omului. Într-adevăr, toate acestea sunt noțiunile omului; fără o cercetare amănunțită, voi ați crede cu toții că sunt corecte. Nu știți că astfel de idei, ca aceea a unui Dumnezeu triunic, nu sunt decât noțiunile omului? Nicio cunoaștere a omului nu este completă și meticuloasă. Există întotdeauna impurități, iar omul are prea multe idei; acest lucru demonstrează că o ființă creată nu poate, pur și simplu, explica lucrarea lui Dumnezeu. Există prea multe în mintea omului, toate provenite din logică și gândire și care sunt în conflict cu adevărul. Poate logica ta să analizeze complet lucrarea lui Dumnezeu? Poți câștiga o înțelegere a întregii lucrări a lui Iahve? Oare tu ca om poți să percepi toate acestea sau Dumnezeu Însuși este Cel care poate vedea din veșnicie în veșnicie? Ești tu cel care poate vedea din veșnicia de demult în veșnicia care va veni sau Dumnezeu este Cel care poate face astfel? Ce spui? Ce te face vrednic să-L explici pe Dumnezeu? Pe ce se bazează explicația ta? Ești tu Dumnezeu? Cerurile și pământul și toate lucrurile au fost create de Dumnezeu Însuși. Nu tu ai fost cel care le-a făcut, deci de ce dai explicații incorecte? Acum, continui să crezi în Dumnezeul triunic? Nu crezi că este o cale prea împovărătoare? Ar fi mai bine ca tu să crezi într-un singur Dumnezeu, nu în trei. Cel mai bine este să fie ușor, căci povara Domnului este ușoară.

Practica (3)

Trebuie să puteți trăi în mod independent, să puteți să mâncați și să beți cuvintele lui Dumnezeu de unii singuri, să experimentați personal cuvintele lui Dumnezeu și să duceți o viață spirituală normală, fără să fiți conduși de alții. Trebuie să puteți depinde de cuvintele pe care Dumnezeu le rostește astăzi pentru a trăi, să intrați în experiența adevărată și să dobândiți perspective reale. Numai făcând acest lucru veți putea să rămâneți ferm pe poziție. Astăzi, mulți oameni nu înțeleg pe deplin necazurile și încercările viitoare. În viitor, unii oameni vor avea parte de necazuri, iar alții de pedeapsă. Această pedeapsă va fi mai aspră; va veni vremea faptelor. Tot ceea ce faci și experimentezi în prezent și felul în care te manifesti pun temelia încercărilor din viitor și, cel puțin, va trebui să poți trăi în mod independent. Astăzi, în general, situația multora din biserică, este următoarea: dacă sunt lideri și lucrători care să facă lucrarea, oamenii sunt fericiți, iar dacă nu sunt, sunt nefericiți. Nu iau aminte la lucrarea bisericii, nici la propriile vieți spirituale și nu sunt câtuși de puțin împovărați – continuă să acționeze la

întâmplare, ca o pasăre Hanhao.^a Sincer vorbind, lucrarea pe care am făcut-o în mulți oameni este numai lucrarea de cucerire pentru că mulți sunt esențialmente nevrednici de a fi desăvârșiți. Doar un număr mic de oameni pot fi desăvârșiți. Dacă, după ce ai auzit aceste cuvinte, gândești că de vreme ce lucrarea făcută de Dumnezeu este menită doar să-i cucerească pe oameni și, prin urmare, vei urma doar superficial, cum ar putea fi acceptabilă o astfel de atitudine? Dacă ai cu adevărat conștiință, atunci trebuie să ai o povară, să ai un simț al responsabilității. Trebuie să spui: „Indiferent dacă voi fi cucerit sau desăvârșit, trebuie să aduc mărturia corespunzătoare acestei etape”. Fiind o creatură a lui Dumnezeu, omul poate fi cucerit în totalitate de El și, în final, devine capabil să-L mulțumească pe Dumnezeu, răsplătindu-L dragostea cu dragostea din inima sa și dedicându-se pe deplin lui Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea omului, datoria care se cuvine să fie îndeplinită de om și povara pe care omul se cuvine să o poarte, iar omul trebuie să ducă la bun sfârșit această însărcinare. Doar atunci el crede cu adevărat în Dumnezeu. Este ceea ce faci azi în biserică o îndeplinire a responsabilității tale? Aceasta depinde de faptul că ești sau nu împovărat și de propria ta cunoaștere. Când omul experimentează această lucrare, dacă este cucerit și are o cunoaștere adevărată, atunci va putea să asculte indiferent de perspectiva sau destinul său. În acest fel, lucrarea măreață a lui Dumnezeu se va realiza în întregime deoarece voi, oamenii, nu sunteți capabili de mai mult de atât și nu puteți face față unor cerințe mai exigente. Totuși, în viitor, unii oameni vor fi desăvârșiți. Calibrul lor se va îmbunătăți, vor avea o cunoaștere mai aprofundată în duhurile lor, iar viețile lor vor spori... Dar unii sunt total incapabili de a atinge acest obiectiv și, prin urmare, nu pot fi mântuiți. Există un motiv pentru care spun că nu pot fi mântuiți. În viitor, unii vor fi cucerți, unii alungați, unii desăvârșiți, iar alții vor fi folosiți – și, astfel, unii vor avea neazuri, unii vor înfrunța pedeapsa (atât dezastre naturale, cât și nenorociri din partea oamenilor), unii vor fi alungați și alții vor supraviețui. În acest fel, fiecare va aparține unui grup, fiecare grup reprezentând un tip de persoană. Nu toți oamenii vor fi alungați și nu toți oamenii vor fi desăvârșiți. Acest lucru e din cauza faptului că poporul chinez are un calibru atât de scăzut și doar puțini dintre ei sunt la fel de vigilenți cum a fost Pavel. Din rândul vostru, puțini au aceeași hotărâre ca a lui Petru de a-L iubi pe Dumnezeu sau o credință ca a lui Iov. Dintre voi, nu e aproape niciunul care să se teamă de lahe și să Îl slujească așa cum a făcut-o David, care să fie la fel de loial. Cât de patetici sunteți!

Astăzi, discuția despre faptul de a fi desăvârșit este doar o chestiune. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să îndurați această etapă a mărturiei cum se cuvine. Dacă vi s-ar cere să-L slujiți pe Dumnezeu în templu, cum ați proceda? Dacă nu ai fi preot și nu ai

^a Povestea păsării Hanhao este foarte asemănătoare cu fabula lui Esop despre furnică și greiere. Pasărea Hanhao preferă să doarmă în loc să-și construiască un cuib cât timp vremea este caldă, în ciuda avertismentelor repetate ale vecinei sale, o coțofană. Când sosește iarna, pasărea moare înghețată.

avea statutul fiilor întâi născuți sau al fiilor lui Dumnezeu, ai mai putea să fii credincios? Ai mai putea să faci tot ce-ți stă în putere pentru lucrarea de extindere a Împărăției? Ai mai putea să faci în mod normal lucrarea însărcinării date de Dumnezeu? Indiferent cât de mult a sporit viața ta, lucrarea de astăzi te va face să fii convins pe deplin înlăuntrul tău și să-ți lași deoparte toate noțiunile. Indiferent dacă ai sau nu toate calitățile necesare pentru a căuta viața, lucrarea lui Dumnezeu te va convinge pe deplin. Unii oameni spun: „Cred în Dumnezeu, dar nu înțeleg ce înseamnă să caut viața”. Alții spun: „Sunt împotmolit în credința mea în Dumnezeu. Știu că nu pot fi desăvârșit, deci sunt gata să fiu muștrat”. Chiar și oameni ca aceștia, care sunt gata să fie muștrați sau distruși, trebuie să fie determinați să recunoască faptul că lucrarea de astăzi este săvârșită de Dumnezeu. Unii oameni spun, de asemenea: „Nu cer să fiu desăvârșit, dar, astăzi, sunt dispus să accept toată instruirea din partea lui Dumnezeu și să trăiesc potrivit umanității normale, să îmi îmbunătățesc calibrul și să ascult de toate orânduirile lui Dumnezeu...” Astfel, ei au fost cuceriti și au adus și mărturie, ceea ce dovedește că acești oameni cunosc într-o oarecare măsură lucrarea lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării a fost dusă la îndeplinire extrem de repede și, în viitor, va fi îndeplinită și mai repede peste hotare. Astăzi, oamenii din străinătate sunt nerăbdători și se grăbesc toți spre China – și astfel, dacă nu puteți fi desăvârșiți, nu veți face decât să îi opriți pe oamenii de peste hotare. În acel moment, indiferent în ce stare vă aflați, când vine vremea, lucrarea Mea va fi dusă la bun sfârșit și va fi completă. Nu îmi veți întârzia lucrarea. Eu fac lucrarea întregii omenirii și nu sunt nevoit să îmi mai pierd timpul cu voi! Sunteți prea nemotivați, prea lipsiți de conștiință de sine! Nu sunteți vrednici să fiți desăvârșiți – de abia aveți ceva potențial în voi! În viitor, chiar dacă oamenii vor fi în continuare atât de corupți și de neglijenți, și vor rămâne incapabili de a-și îmbunătăți calibrul, acest fapt nu va împiedica lucrarea întregului univers. Când va veni vremea ca lucrarea lui Dumnezeu să se termine, se va termina, și când va veni vremea ca oamenii să fie alungați, vor fi alungați. Bineînțeles, cei care se cuvine să fie desăvârșiți și sunt vrednici să fie desăvârșiți, vor fi și ei desăvârșiți – dar, dacă într-adevăr nu aveți nicio nădejde, atunci lucrarea lui Dumnezeu nu vă va aștepta! În cele din urmă, dacă ești cucerit, și acest lucru poate fi considerat o mărturie depusă. Există limite privitoare la ceea ce vă cere Dumnezeu; indiferent cât de înaltă este statura pe care o poate dobândi omul, mărturia sa trebuie să fie pe măsură de înaltă. Nu este așa cum își imaginează omul, că o astfel de mărturie va atinge limitele cele mai înalte și va fi răsunătoare – acest lucru nu poate fi îndeplinit de voi, poporul chinez, cu niciun chip. M-am implicat alături de voi în tot acest timp și voi înșivă ați văzut acest lucru: v-am spus să nu vă împotriviți, să nu vă răzvrățiți, să nu faceți lucruri care cauzează întreruperi sau care sunt rușinoase, pe la spatele Meu. De multe ori i-am criticat direct pe oameni în legătură cu aceste lucruri, dar nici aceasta nu este de ajuns – imediat ce își întorc spatele, ei se schimbă, în timp ce unii se împotrivesc pe ascuns, fără nicio muștrare de conștiință. Crezi că nu știu deloc ce se petrece? Crezi că îmi poți da de furcă și că se va alege praful de toate? Crezi că nu știu

când încerci să-Mi nimicești lucrarea pe la spatele Meu? Crezi că tertipurile tale meschine pot să țină locul caracterului tău? Întotdeauna te arăți ascultător, dar, pe ascuns, ești înșelător, ascunzi gânduri sinistre în inima ta și nici măcar moartea nu este o pedeapsă suficientă pentru oameni ca tine! Crezi că vreo lucrare minoră săvârșită de Duhul Sfânt în tine îți poate înlocui respectul față de Mine? Crezi că ai obținut luminarea prin faptul că ai strigat către Cer? Nu ai pic de rușine! Ești atât de lipsit de valoare! Crezi că „faptele tale bune” au atins Cerul și că, în schimb, El a făcut o excepție și te-a înzestrat cu un talent mediocru care ți-a oferit o limbă iscusită, permițându-ți să-i amăgești pe alții și pe Mine? Ce irațional ești! Știi de unde vine luminarea ta? Nu știi a cui mâncare ai mâncat-o în timp ce creștea? Ce ticălos ești! Unii dintre voi nu s-au schimbat nici după patru sau cinci ani de zile de tratări, iar acum înțelegeți aceste chestiuni. Ar trebui să vă înțelegeți natura și să nu obiectați când, într-o bună zi, veți fi lepădați. Unii, care îi înșală și pe cei din pozițiile superioare și pe cei din pozițiile inferioare în serviciul lor, au avut parte de multe tratări; unii, din cauză că sunt lacomi de bani, au fost supuși multor tratări; unii, din cauză că nu trasează clar limitele dintre bărbați și femei, au fost adeseori supuși tratării; unii, din cauză că sunt leneși, preocupați numai de trup, și nu se poartă principial când vin la biserică, au fost supuși multor tratări; unii, pentru că eșuează în a fi mărturie oriunde merg, acționează deliberat și nesăbuit, și chiar comit intenționat păcate, au fost de multe ori avertizați în privința acestui lucru; unii care nu fac decât să vorbească despre cuvinte și doctrine în timpul întrunirilor, care se poartă cu superioritate față de toți ceilalți din jur și nu au nicio fărmă din realitatea adevărului și complotează și rivalizează cu frații și surorile lor – deseori au fost dați în vileag din pricina aceasta. V-am spus aceste cuvinte de multe ori și, astăzi, nu voi mai vorbi despre acest lucru – faceți ce vreți! Decideți de unii singuri! Mulți oameni nu au fost supuși acestor tratări doar un an sau doi, pentru unii au trecut trei sau patru ani, în vreme ce alții au trecut prin asta timp de mai bine de un deceniu, fiind supuși tratării când au devenit credincioși, dar, până la momentul de față, s-au schimbat puțin. Ce spuneți, nu sunteți ca porcii? Vi se pare că Dumnezeu vă nedreptățește? Să nu credeți că lucrarea lui Dumnezeu nu va fi terminată dacă voi nu sunteți în stare să ajungeți la un anumit nivel. Va mai aștepta Dumnezeu după voi dacă nu sunteți în stare să-l îndepliniți cerințele? Îți spun deslușit – nu este cazul. Să nu crezi că lucrurile sunt atât de roz! Există o limită de timp pentru lucrarea de astăzi, iar Dumnezeu nu doar Se joacă cu voi! Înainte, când venea vremea de a experimenta încercările făcătorilor de servicii, oamenii credeau că, dacă rămâneau neclintiți în mărturia lor despre Dumnezeu și erau cucerți de El, trebuiau să ajungă într-un anumit punct – trebuiau să fie, de bunăvoie și cu bucurie, făcători de servicii, și trebuiau să Îl laude pe Dumnezeu în fiecare zi, fără a fi câtuși de puțin neînfrânați sau necugetați. Credeau că doar atunci ar fi cu adevărat făcători de servicii, dar oare chiar așa să fie? La acea vreme, diferite tipuri de oameni au fost dezvăluiți; afișau tot soiul de comportamente. Unii făceau plângeri, unii diseminau noțiuni, unii încetau să mai vină la întruniri și unii chiar împărțeau banii bisericii. Frații și surorile complotau unii împotriva

altora. A fost cu adevărat o mare descătușare, dar singurul lucru bun a fost acela că nimeni nu a dat înapoi. Acesta a fost cel mai bun lucru. Din cauza asta, au depus mărturie înaintea Satanei, dar, mai apoi, au dobândit identitatea de oameni ai lui Dumnezeu și au ajuns până unde sunt astăzi. Lucrarea lui Dumnezeu nu este făcută după cum îți imaginezi. La sfârșitul vremii, lucrarea lui Dumnezeu se va termina indiferent de starea în care te afli. Unii oameni s-ar putea să spună: „Când Te porți astfel, nu îi mântuiești pe oameni, nici nu-i iubești – nu Ești Dumnezeul cel drept”. Îți spun clar: esența lucrării Mele din ziua de astăzi este să te cucerească și să te facă să fii mărturie. Mântuirea ta este doar un element secundar; dacă poți sau nu să fii mântuit depinde de căutarea ta personală și nu are legătură cu Mine. Cu toate acestea, trebuie să te cuceresc; nu încerca tot timpul să Mă duci de nas – astăzi, Eu lucrez și te mântuiesc, nu invers stau lucrurile!

Astăzi, înțelegerea la care ai ajuns este superioară înțelegerii oricărei alte persoane din istorie care nu a fost desăvârșită. Indiferent dacă este vorba de cunoștințele tale privind încercările sau de credința în Dumnezeu, toate sunt mai înalte decât ale oricărui credincios în Dumnezeu. Lucrurile pe care le înțelegeți sunt ceea ce ajungeți să cunoașteți înainte de a trece prin aceste încercări felurite, dar adevărata voastră statură este complet incompatibilă cu ele. Lucrurile pe care le cunoașteți sunt superioare celor pe care le practicați. Chiar dacă spuneți că oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să Îl iubească și ar trebui să se străduiască nu pentru a obține binecuvântări, ci doar pentru a face voia lui Dumnezeu, modul în care vă manifestați în viață este cât se poate de departe de aceasta și a fost profund întinat. Cei mai mulți oameni cred în Dumnezeu de dragul păcii și al altor beneficii. Dacă nu este în avantajul tău, nu crezi în Dumnezeu și, dacă nu poți primi favorurile lui Dumnezeu, te bosumfli. Cum poate aceasta să fie adevărata ta statură? Când vine vorba de incidente inevitabile din familie (îmbolnăvirea copiilor, internarea celor dragi, recolte sărace, persecuțiile care vin din partea membrilor familiei și așa mai departe), nici nu poți răzbate prin aceste lucruri care deseori au loc în viața de zi cu zi. Când se întâmplă astfel de lucruri, intri în panică și nu știi ce să faci – și de cele mai multe ori, te plângi de Dumnezeu. Te plângi că acele cuvinte ale lui Dumnezeu te-au înșelat, că lucrarea lui Dumnezeu te-a încurcat. Nu aveți astfel de gânduri? Credeți că aceste lucruri nu se întâmplă decât rareori în rândul vostru? Vă petreceți fiecare zi în mijlocul unor astfel de evenimente. Nu vă gândiți defel la succesul credinței voastre în Dumnezeu și la cum să îndepliniți voia lui Dumnezeu. Adevărata voastră statură este prea mică, mai mică decât a unui pui de găină. Când afacerea de familie pierde bani, vă plângeți de Dumnezeu, când vă găsiți într-un mediu lipsit de protecția lui Dumnezeu, continuați să vă plângeți de El, vă plângeți chiar și atunci când vă moare un pui de găină sau vi se îmbolnăvește o vacă bătrână din staul. Vă plângeți când vine vremea ca fiul vostru să se însoare, dar familia voastră nu are bani suficienți; vreți să vă îndepliniți datoria de gazdă, dar nu vă permiteți, așa că vă plângeți din nou. Ești plin de nemulțumiri și uneori nu te duci la adunare sau nu mănânci și nu bei cuvintele

lui Dumnezeu din cauza asta, uneori având o atitudine negativă timp îndelungat. Nimic din ceea ce ți se întâmplă astăzi nu are nicio legătură cu planurile tale sau cu destinul tău; aceste lucruri ți s-ar întâmpla și dacă nu ai crede în Dumnezeu; cu toate acestea, Îl faci responsabil astăzi pe Dumnezeu de ele și insiști, spunând că Dumnezeu te-a alungat. Ce s-a ales de credința ta în Dumnezeu? Ți-ai jertfit cu adevărat viața? Dacă ați trece prin aceleași suferințe prin care a trecut Iov, niciunul dintre voi, care Îl urmați astăzi pe Dumnezeu, nu ar putea răzbi, toți ați fi învinși. Simplu spus, este o mare diferență între voi și Iov. Astăzi, dacă jumătate din averile voastre ar fi confiscate, ați îndrăzni să negați existența lui Dumnezeu; dacă vi s-ar lua fiul sau fiica, ați alerga pe străzi plângându-vă de nedreptate; dacă singurul tău mijloc de trai nu ți-ar mai aduce bani, ai încerca să discuți cu Dumnezeu; ai întreba de ce, la început, am spus atât de multe cuvinte ca să te sperii. Nu este niciun lucru pe care nu ați îndrăzni să-l faceți în astfel de situații. Aceasta dovedește că nu ați înțeles cu adevărat și că nu aveți nicio statură adevărată. Astfel, încercările prin care treceți sunt prea mari, pentru că știți prea multe, dar ceea ce înțelegeți cu adevărat nu este nici a mia parte din ceea ce conștientizați. Nu vă opriți la simpla înțelegere și cunoaștere; cel mai bine ar fi să vedeți cât de mult puteți pune cu adevărat în practică, cât de mult ați câștigat din luminarea și iluminarea din partea Duhului Sfânt cu sudoarea muncii greu depuse de voi și în ce măsură ați reușit să practicați lucrurile pe care vi le-ați propus. Ar trebui să-ți iei statura și practica în serios. În credința ta în Dumnezeu, nu ar trebui să încerci doar să faci lucrurile mecanic pentru toată lumea – căutarea ta personală determină dacă izbutești sau nu să dobândești, în cele din urmă, adevărul și viața.

Practica (4)

Pacea și bucuria despre care vorbesc astăzi nu sunt aceleași cu cele în care crezi și pe care le înțelegi. Credeai că pacea și bucuria înseamnă să fii fericit toată ziua, absența bolii sau nenorocirii în familia ta, să fii întotdeauna mulțumit în inima ta, fără nici cea mai mică senzație de durere, și să ai o bucurie de nedescris, indiferent de nivelul de dezvoltare a vieții tale. Aceasta era în plus față de creșterea salariului și de admiterea fiului tău la universitate. Gândindu-te la aceste lucruri, te-ai rugat lui Dumnezeu și, văzând că harul lui Dumnezeu era atât de mare, ai devenit nespus de bucuros, zâmbind cu gura până la urechi, și nu ai putut înceta să-l mulțumești lui Dumnezeu. O astfel de pace și bucurie nu este bucuria și pacea adevărată care însoțește prezența Duhului Sfânt. În schimb, este pacea și bucuria care decurge din satisfacerea trupului. Trebuie să înțelegi ce epocă este astăzi; nu este Epoca Harului și nu mai este timpul când cauți să-ți umpli burta cu pâine. Ai putea să fii nespus de fericit pentru că totul merge bine cu familia ta, dar viața ta își dă ultima suflare – și astfel, indiferent cât de mare este bucuria ta, Duhul Sfânt nu este cu tine. Este simplu să câștigi prezența Duhului Sfânt: fă ceea ce trebuie

să faci în mod corespunzător, îndeplinește-ți bine datoria și funcția unei ființe omenești și fii capabil să te înzestrezi cu lucrurile de care ai nevoie ca să-ți compensezi neajunsurile. Dacă ești întotdeauna copleșit de propria ta viață și ești fericit deoarece ai perceput un adevăr sau ai înțeles lucrarea actuală a lui Dumnezeu, aceasta înseamnă cu adevărat să ai prezența Duhului Sfânt. Sau, dacă ești uneori cuprins de anxietate pentru că întâlnești o problemă pe care nu știi cum să o înfrunți sau pentru că nu înțelegi un adevăr dintr-o părtășie, aceasta dovedește că Duhul Sfânt este cu tine. Acestea sunt stări obișnuite ale experienței de viață. Trebuie să înțelegi diferența dintre a avea și a fi lipsit de prezența Duhului Sfânt și nu trebuie să fii prea simplist în opinia ta despre acest lucru.

Anterior, s-a spus că a avea prezența Duhului Sfânt și a avea lucrarea Duhului Sfânt sunt diferite. Starea normală de a avea prezența Duhului Sfânt se manifestă prin gânduri normale, rațiune normală și umanitate normală. Caracterul unei persoane va rămâne așa cum a fost, dar în interiorul lor va fi pace, iar în exterior vor avea decența unui sfânt. Așa vor fi atunci când Duhul Sfânt va fi cu ei. Când cineva are prezența Duhului Sfânt, gândirea sa este normală. Când sunt înfometați, vor să mănânce, când sunt însetați, vor să bea apă... Astfel de manifestări ale umanității normale nu sunt luminarea Duhului Sfânt; ele sunt gândirea normală a oamenilor și starea normală de a avea prezența Duhului Sfânt. Unii oameni cred în mod greșit că cei care au prezența Duhului Sfânt nu cunosc foamea, nu simt nicio oboseală și nu par să se gândească vreodată la familie, despărțindu-se aproape complet de trup. De fapt, cu cât este mai mult Duhul Sfânt cu oamenii, cu atât sunt mai normali. Ei știu să sufere și să renunțe la lucruri pentru Dumnezeu, să se sacrifice pentru Dumnezeu și să fie loiali lui Dumnezeu; mai mult, ei se gândesc la mâncare și la haine. Cu alte cuvinte, ei nu au pierdut nimic din umanitatea normală pe care ar trebui să o aibă oamenii și, în schimb, au în mod special rațiune. Uneori, ei citesc cuvintele lui Dumnezeu și cugetă la lucrarea Lui; există credință în inimile lor și ei sunt dispuși să urmărească adevărul. Evident, lucrarea Duhului Sfânt se bazează pe această temelie. Dacă oamenii nu au o gândire normală, atunci nu au rațiune – aceasta nu este o stare normală. Când oamenii au o gândire normală și Duhul Sfânt este cu ei, ei dispun cu siguranță de rațiunea unui om normal și, astfel, au o stare normală. În experimentarea lucrării lui Dumnezeu, se întâmplă ocazional să ai lucrarea Duhului Sfânt, în timp ce prezența Duhului Sfânt este aproape constantă. Atât timp cât rațiunea și gândirea oamenilor sunt normale și cât timp stările lor sunt normale, Duhul Sfânt este cu siguranță cu ei. Când rațiunea și gândirea oamenilor nu sunt normale, atunci umanitatea lor nu este normală. Dacă, în acest moment, lucrarea Duhului Sfânt este în tine, atunci Duhul Sfânt va fi cu siguranță cu tine. Dar dacă Duhul Sfânt este cu tine, nu înseamnă că Duhul Sfânt lucrează neapărat în tine, căci Duhul Sfânt lucrează în momente speciale. A avea prezența Duhului Sfânt nu poate decât să mențină existența normală a oamenilor, dar Duhul Sfânt lucrează numai în anumite momente. De exemplu, dacă ești un conducător sau lucrător, atunci când uzi sau oferi hrană pentru biserică, Duhul Sfânt te va lumina cu niște cuvinte care sunt edificatoare pentru alții și

care pot rezolva unele dintre problemele concrete ale fraților și surorilor tale – atunci lucrează Duhul Sfânt. Uneori, când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, Duhul Sfânt te luminează cu niște cuvinte ce sunt deosebit de relevante pentru propriile tale experiențe, permițându-ți să obții o mai mare cunoaștere a stărilor tale; aceasta este, de asemenea, lucrarea Duhului Sfânt. Uneori, când vorbesc, mă ascultați și sunteți capabili să vă măsurați propriilor voastre stări folosind cuvintele Mele și uneori sunteți emoționați sau inspirați; toată aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Unii oameni spun că Duhul Sfânt lucrează în ei în orice moment. Este imposibil. Dacă ar spune că Duhul Sfânt este întotdeauna cu ei, ar fi realist. Dacă ar spune că gândirea și simțul lor sunt normale în orice moment, ar fi de asemenea realist și ar arăta că Duhul Sfânt este cu ei. Dacă spun că Duhul Sfânt lucrează mereu în ei, că sunt luminați de Dumnezeu și atinși de Duhul Sfânt în fiecare clipă și că dobândesc cunoștințe noi tot timpul, atunci nu este în niciun caz normal! Este de-a dreptul supranatural! Fără o umbră de îndoială, astfel de oameni sunt spirite rele! Chiar și când Duhul lui Dumnezeu intră în trup, sunt momente când El trebuie să mănânce și să Se odihnească – ca să nu mai vorbim despre oameni. Cei care au fost posedați de spiritele rele par să fie lipsiți de slăbiciunea trupului. Ei sunt capabili să se lepede și să renunțe la tot, sunt lipsiți de emoție, în stare să reziste chinului și nu simt nici cea mai mică oboseală, ca și cum ar fi depășit trupul. Nu este acest lucru extrem de supranatural? Lucrarea spiritelor rele este supranaturală – niciun om nu ar putea atinge astfel de lucruri! Cei lipsiți de discernământ sunt invidioși când văd astfel de oameni: ei spun că au o astfel de vigoare în credința lor în Dumnezeu, că au o credință puternică și că nu arată niciodată nici cel mai mic semn de slăbiciune! De fapt, toate acestea sunt manifestări ale lucrării unui spirit rău. Deoarece oamenii normali au în mod inevitabil slăbiciuni umane; aceasta este starea normală a celor care au prezența Duhului Sfânt.

Ce înseamnă a rămâne ferm în mărturia cuiva? Unii oameni spun că doar urmează așa cum o fac acum și nu se interesează dacă sunt capabili să câștige viața; ei nu urmează viața, dar nici nu se retrag. Ei recunosc numai că această etapă a lucrării este îndeplinită de Dumnezeu. Nu eșuează ei în mărturia lor? Astfel de oameni nici măcar nu sunt mărturie că sunt cucerți. Cei care au fost cucerți urmează indiferent de orice altceva și sunt capabili să urmeze viața. Ei nu doar cred în Dumnezeul practic, ci știu și să urmeze toate aranjamentele lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei care sunt mărturie. Cei care nu sunt mărturie nu au urmărit niciodată viața și încă urmează orbecăind. Poți să urmezi, dar aceasta nu înseamnă că ai fost cucerit, căci tu nu înțelegi deloc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi. Trebuie să fie îndeplinite anumite condiții pentru a fi cucerit. Nu toți cei care urmează au fost cucerți, căci în inima ta nu înțelegi deloc de ce trebuie să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și nici nu știi cum ai ajuns până astăzi, cine te-a susținut până azi. Practicarea credinței în Dumnezeu de către unii oameni este întotdeauna zăpăcită și confuză; astfel, urmărirea nu înseamnă neapărat că porți mărturie. Ce anume este adevărata mărturie? Mărturia despre care se vorbește aici are

două părți: una este mărturie că ai fost cucerit, iar cealaltă este mărturie că ai fost desăvârșit (ceea ce, firește, va fi mărturia de după încercările mai mari și necazurile viitorului). Cu alte cuvinte, dacă ești în stare să rămâi ferm în timpul necazurilor și încercărilor, atunci vei fi suportat al doilea pas al mărturiei. Ceea ce este crucial astăzi este primul pas al mărturiei: a fi capabil să rămâi ferm în fiecare situație a încercărilor de muștrare și judecată. Aceasta este mărturie că ai fost cucerit. Aceasta pentru că acum este timpul de cucerire. (Ar trebui să știi că acum este timpul lucrării lui Dumnezeu pe pământ; lucrarea principală a lui Dumnezeu întrupat pe pământ este cucerirea prin judecată și muștrare a acestui grup de oameni de pe pământ care Îl urmează). Faptul că ești sau nu capabil de a fi mărturie că ești cucerit nu depinde doar de capacitatea ta de a urma până la capăt, ci, mai important, de faptul dacă, pe măsură ce experimentezi fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, ești capabil de adevărata înțelegere a muștrării și judecății lui Dumnezeu și de faptul dacă percepi cu adevărat toată această lucrare. Nu vei putea să te strecorezi doar urmând până la capăt. Trebuie să fii capabil să te predai de bunăvoie în fiecare caz de muștrare și judecată, să fii capabil să înțelegi cu adevărat fiecare pas al lucrării pe care o experimentezi și să fii în stare să atingi cunoașterea și ascultarea față de firea lui Dumnezeu. Aceasta este mărturia supremă a faptului de a fi cucerit, care se cere de la tine. Mărturia de a fi cucerit se referă în primul rând la cunoașterea despre întruparea lui Dumnezeu. În mod crucial, această etapă a mărturiei este despre întruparea lui Dumnezeu. Nu contează ce faci sau spui în fața oamenilor din lume sau a celor care dețin puterea; ce contează mai presus de toate este dacă ești în stare să te supui tuturor cuvintelor din gura lui Dumnezeu și întregii Sale lucrări. Prin urmare, această etapă a mărturiei este îndreptată spre Satana și spre toți dușmanii lui Dumnezeu – demonii și ostilii care nu cred că Dumnezeu Se va întrupa a doua oară și va veni să facă o lucrare și mai măreață și, în plus, nu cred în faptul revenirii lui Dumnezeu la trup. Cu alte cuvinte, este îndreptată către toți antihriștii – toți dușmanii care nu cred în întruparea lui Dumnezeu.

Faptul de a te gândi la Dumnezeu și de a tânji după El nu dovedește că ai fost cucerit de Dumnezeu; depinde dacă tu crezi că El este Cuvântul devenit trup, dacă tu crezi că a devenit Cuvântul trup și dacă tu crezi că Duhul a devenit Cuvântul și Cuvântul S-a arătat în trup. Aceasta este mărturia esențială. Nu contează cum urmezi, nici modul în care te sacrifici; ceea ce este crucial este dacă ești capabil să descoperi din această umanitate normală că a devenit Cuvântul trup și că Duhul adevărului a fost realizat în trup – că întregul adevăr, întreaga cale și întreaga viață au venit în trup, Duhul lui Dumnezeu a venit cu adevărat pe pământ și Duhul a venit în trup. Deși, superficial, acest lucru pare diferit de concepția de către Duhul Sfânt, în această lucrare ești în stare să vezi mai clar că Duhul a fost deja realizat în trup și, în plus, că a devenit Cuvântul trup, iar Cuvântul S-a arătat în trup. Poți înțelege adevăratul sens al cuvintelor: „La început era Cuvântul, iar Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu”. Mai mult, trebuie să înțelegi că, astăzi, Cuvântul este Dumnezeu și să vezi că devine Cuvântul trup. Aceasta este cea

mai bună mărturie pe care o poți purta. Acest lucru dovedește că deții adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu devenit trup – nu numai că ești capabil să-L cunoști, dar ești, de asemenea, conștient de faptul că acea cale pe care umbli astăzi este calea vieții și calea adevărului. Etapa lucrării înfăptuită de Isus a împlinit numai esența din „Cuvântul era cu Dumnezeu”: adevărul lui Dumnezeu era cu Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu era cu trupul și era inseparabil de acel trup. Cu alte cuvinte, trupul lui Dumnezeu întrupat era cu Duhul lui Dumnezeu, ceea ce este o dovadă mai mare că Isus întrupat era prima întrupare a lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării împlinește întocmai înțelesul interior al sintagmei „Cuvântul devine trup”, împrumută un înțeles mai profund cuvintelor „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” și îți permite să crezi cu fermitate cuvintele „La început era Cuvântul”. Adică, la momentul creației, Dumnezeu poseda cuvinte, cuvintele Lui erau cu El și inseparabile de El și, în era finală, El face chiar mai clară puterea și autoritatea cuvintelor Sale și permite omului să vadă toate căile Sale – să audă toate cuvintele Lui. Aceasta este lucrarea erei finale. Trebuie să ajungi să înțelegi aceste lucruri pe deplin. Nu este vorba despre cunoașterea trupului, ci despre modul în care înțelegi trupul și Cuvântul. Aceasta este mărturia pe care trebuie să o ai, ceea ce trebuie să știe toată lumea. Întrucât aceasta este lucrarea celei de-a doua întrupări – și ultima dată când Dumnezeu devine trup – ea completează pe deplin semnificația întrupării, îndeplinește în întregime și emite întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup și încheie era întrupării lui Dumnezeu. Astfel, trebuie să cunoști semnificația întrupării. Nu contează cât de mult alergi sau cât de bine duci la bun sfârșit alte probleme externe; ceea ce contează este dacă ești în stare să te supui cu adevărat lui Dumnezeu întrupat, să-ți dăruiești întreaga ta ființă lui Dumnezeu și să te supui tuturor cuvintelor care vin din gura Lui. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci și ceea ce ar trebui să respecți.

Ultima etapă a mărturiei este o mărturie a faptului dacă ești sau nu capabil să fii desăvârșit – adică, după ce ai înțeles toate cuvintele rostite din gura lui Dumnezeu întrupat, ajungi să ai cunoaștere despre Dumnezeu și devii sigur de El, trăiești toate cuvintele din gura lui Dumnezeu și îndeplinești condițiile pe care Dumnezeu ți le cere – stilul lui Petru și credința lui Iov – astfel încât să poți asculta până la moarte, să te dăruiești în întregime Lui și, în cele din urmă, să obții o imagine a unei persoane care este la înălțimea standardelor, ceea ce înseamnă imaginea cuiva care a fost cucerit și desăvârșit după ce a experimentat judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Aceasta este mărturia supremă – este mărturia care ar trebui să fie adusă de cineva care este în cele din urmă desăvârșit. Acestea sunt cele două etape ale mărturiei pe care ar trebui să o aveți și ele sunt interconectate, fiecare fiind indispensabilă. Dar trebuie să știi un lucru: mărturia pe care o cer Eu astăzi de la tine nu este adresată popoarelor lumii, nici unui singur individ, ci a ceea ce cer de la tine. Ea se măsoară prin faptul dacă ești în stare să Mă mulțumești și dacă ești în stare să îndeplinești în totalitate standardele cerințelor Mele de la fiecare dintre voi. Aceasta este ceea ce ar trebui să înțelegeți.

Practica (5)

În Epoca Harului, Isus a rostit unele cuvinte și a săvârșit o etapă a lucrării. Toate au avut un context și au fost potrivite pentru stările oamenilor din acea vreme; Isus a vorbit și a lucrat conform contextului din acea vreme. El a făcut și unele prorociri. A prorocit că Duhul adevărului va veni în zilele de pe urmă și va împlini o etapă a lucrării. Adică, El nu a înțeles nimic altceva în afară de lucrarea pe care El Însuși urma să o îplinească în timpul acelei epoci; lucrarea adusă de Dumnezeu întrupat este, cu alte cuvinte, limitată. Astfel, El săvârșește doar lucrarea epocii în care Se află și nu face nicio altă lucrare care nu are legătură cu El. Pe atunci, Isus nu a lucrat potrivit sentimentelor sau viziunilor, ci în conformitate cu vremurile și contextul. Nimeni nu L-a condus și nu L-a îndrumat. Plinătatea lucrării Lui era propria Sa ființă – era lucrarea ce se cuvenea a fi împlinită de Duhul întrupat al lui Dumnezeu, și anume întreaga lucrare adusă de întrupare. Isus a lucrat numai în conformitate cu ceea ce a văzut și a auzit El Însuși. Cu alte cuvinte, Duhul a lucrat în mod direct; nu a fost nevoie de trimiși care să-l apară și să-l dea vise, și nici ca vreo lumină mare să strălucească deasupra Lui și să-l îngăduie să vadă. El a lucrat în mod liber și fără restricții, pentru că lucrarea Lui nu se baza pe sentimente. Cu alte cuvinte, când a lucrat, El nu a bâjbâit și nu a ghicit, ci a făcut lucrurile cu ușurință, lucrând și vorbind conform propriilor Sale idei și celor văzute cu proprii Lui ochi, oferind de îndată provizii fiecăruia dintre discipolii care L-au urmat. Aceasta este diferența dintre lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea oamenilor: când oamenii lucrează, ei caută și bâjbâie, mereu imitând și deliberând pe baza temeliei așezate de alții pentru a obține o pătrundere mai profundă. Lucrarea lui Dumnezeu este asigurarea a ceea ce este El, iar El săvârșește lucrarea pe care trebuie să o săvârșască El Însuși. Nu asigură sprijin Bisericii folosindu-Se de cunoașterea provenită din lucrarea vreunui om. În schimb, El săvârșește prezenta lucrare pe baza stării oamenilor. Astfel, lucrarea făcută în modul acesta este de mii de ori mai liberă decât lucrarea pe care o fac oamenii. Oamenilor chiar li se poate părea că Dumnezeu nu Se conformează datoriei Lui și că lucrează după bunul Lui plac – dar toată lucrarea pe care o îplinește este nouă. Totuși, ar trebui să știi că lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu se bazează niciodată pe sentimente. Pe atunci, după ce Isus a încheiat lucrarea crucificării Sale, odată ce discipolii care L-au urmat pe Isus au dobândit o oarecare experiență, ei au simțit că ziua lui Dumnezeu venea și că aveau să se întâlnească în curând cu Domnul. Acela a fost sentimentul pe care l-au avut și, pentru ei, acest sentiment a fost de o extremă importanță. Dar, de fapt, sentimentele oamenilor nu sunt de nădejde. Ei au simțit că poate aveau să ajungă la sfârșitul călătoriei sau că tot ceea ce făcuseră și înduraseră fusese orânduit de Dumnezeu. Iar Pavel a spus că își încheiase alergarea, că luptase și că o cunună a dreptății îi era pregătită. Acestea erau sentimentele pe care le avea și pe care le-a scris în epistole și le-a trimis bisericilor. Astfel de acțiuni proveneau din povara pe care o purta pentru biserici și, de aceea, au fost ignorate de Duhul Sfânt. Când Pavel a spus acele cuvinte, nu s-a simțit

tulburat și nici nu și-a făcut niciun reproș, așa că a considerat că astfel de lucruri erau foarte normale și corecte, și că veniseră de la Duhul Sfânt. Dar, privite din perspectiva zilei de astăzi, nu veniseră de la Duhul Sfânt. Nu erau decât iluziile unui om. Oamenii au multe iluzii, iar Dumnezeu nu le acordă atenție și nici nu-Și exprimă vreo părere când se petrec. Cea mai mare parte a lucrării Duhului Sfânt nu este împlinită prin intermediul sentimentelor oamenilor – Duhul Sfânt nu lucrează în sentimentele oamenilor, excepție făcând vremurile grele și întunecate de dinaintea întrupării lui Dumnezeu sau perioada în care nu existau apostoli sau lucrători. În timpul acelei etape a lucrării, Duhul Sfânt le dă oamenilor unele sentimente speciale. De exemplu: atunci când oamenii sunt lipsiți de călăuzirea cuvintelor lui Dumnezeu, simt o bucurie de nedescris când se roagă; în inimile lor, un sentiment de desfătare și sunt împăcați și liniștiți. Odată ce au călăuzirea cuvintelor, oamenii simt că duhurile li se înseninează, că acțiunile lor au o cale a practicii și, firește, simt pace și liniște. Când oamenii întâmpină pericole sau când Dumnezeu îi împiedică să facă anumite lucruri, ei se simt neliniștiți și tulburați în inimile lor. Acestea sunt întru totul sentimente date omului de către Duhul Sfânt. Totuși, dacă un mediu ostil provoacă un sentiment de groază, făcându-i pe oameni să devină extrem de neliniștiți și timizi, atunci aceasta este o exprimare normală a umanității și nu are legătură cu lucrarea Duhului Sfânt.

Oamenii trăiesc întotdeauna în mijlocul propriilor lor sentimente, și așa trăiesc de mulți ani. Când sunt împăcați în inimile lor, ei acționează (considerându-și bunăvoința de a face ceva drept un sentiment de pace), iar când nu sunt împăcați în inimile lor, nu acționează (considerându-și aversiunea sau repulsia drept un sentiment de neliniște). Dacă lucrurile merg bine, ei cred că este voia lui Dumnezeu. (De fapt, este vorba de ceva ce s-ar fi convenit să meargă foarte bine, aceasta fiind legea firească a lucrurilor). Când lucrurile nu merg bine, ei cred că nu este voia lui Dumnezeu. Când întâmpină ceva care nu decurge ușor, se opresc. Astfel de sentimente nu sunt exacte și, dacă acționezi potrivit lor, cauzezi multe întârzieri. De exemplu, cu siguranță vei avea dificultăți în a pune adevărul în practică, și cu atât mai mult în a face voia lui Dumnezeu. Multe lucruri pozitive vor fi greu de realizat. Este așa cum se spune: „Săvârșirea lucrurilor bune este de obicei precedată de situații dificile”. Oamenii au prea multe sentimente în viețile lor practice, fapt care-i face constant să se simtă pierduți și nesiguri în privința multor lucruri. Dacă nu pot să înțeleagă adevărul, oamenii nu le este clar nimic. Dar, în general, atunci când vorbesc sau acționează în conformitate cu sentimentele lor, atât timp cât nu este vorba de ceva care să încalce principiile de bază, Duhul Sfânt nu reacționează. Este exact precum a simțit Pavel în cazul „cununii dreptății”: timp de mulți ani, nimeni nu a crezut că sentimentele lui erau greșite, nici chiar Pavel însuși nu a simțit vreodată că sentimentele lui erau greșite. De unde vin sentimentele oamenilor? Sunt, bineînțeles, reacții care vin de la creier. Diferitele sentimente sunt produse în conformitate cu diverse medii și cu variate chestiuni. În majoritatea timpului, oamenii fac deducții prin logica omenească și obțin un set de formule care duc la formarea multor sentimente omenești.

Fără să-și dea seama, oamenii pătrund în propriile deducții logice și, astfel, aceste sentimente devin elementele pe care se bazează oamenii în viețile lor; ele devin o cârjă emoțională în viețile lor, aidoma „cununii dreptății” a lui Pavel sau a „întâlnirii cu Domnul în văzduh” a lui Witness Lee. Dumnezeu aproape că nu are cum să intervină în aceste sentimente ale omului și trebuie să le permită să se dezvolte în voia lor. Astăzi, ți-am vorbit clar despre mai multe aspecte ale adevărului. Dacă ai să continui să te lași călăuzit de sentimentele tale, nu înseamnă că încă trăiești în neclaritate? Nu accepți cuvintele care ți-au fost clar precizate și te bazezi mereu pe sentimentele tale. Astfel, nu ești ca un orb care pipăie un elefant? Și ce vei câștiga în cele din urmă?

Întreaga lucrare săvârșită astăzi de Dumnezeu întrupat este reală. Nu e un lucru pe care să-l poți simți sau pe care să ți-l poți închipui și cu atât mai puțin ceva ce poți deduce – este doar un lucru pe care vei fi în stare să-l înțelegi când ți se va întâmpla ceva. Uneori, chiar și atunci când înțelegi tot nu poți vedea limpede, iar oamenii nu vor înțelege până când Dumnezeu nu va acționa personal pentru a prezenta limpede ceea ce se întâmplă cu adevărat. În vremea aceea, discipolii care Îl urmau pe Isus aveau multe iluzii. Ei credeau că ziua lui Dumnezeu se apropia și că urmau să moară curând pentru Isus și că vor putea să-L întâlnească pe Domnul Isus. Petru a așteptat șapte ani din cauza acestui sentiment – și, totuși, nu s-a adeverit. Discipolii au simțit că s-au maturizat; sentimentele lor s-au înmulțit, iar aceste sentimente au devenit din ce în ce mai intense, dar ei au avut parte de multe eșecuri și au fost incapabili de a reuși. Ei înșși nu știau ce se întâmpla. Putea ceea ce venea cu adevărat de la Duhul Sfânt să nu se împlinească? Sentimentele oamenilor nu sunt de nădejde. Dat fiind că oamenii au propriul mod de a gândi și propriile idei, ei făuresc asocieri bogate bazate pe contextul și stările din momentul respectiv. Mai ales atunci când oamenilor al căror mod de gândire este sănătos li se întâmplă ceva, ei devin surescitați și nu se pot opri din a crea asocieri bogate. Acest lucru li se aplică îndeosebi „experților” cu teorii și cunoștințe elevate, ale căror asocieri devin din ce în ce mai abundente după mulți ani de contacte cu lumea; fără a-și da seama, acestea le acaparează inimile și devin sentimentele lor extrem de puternice, iar ei sunt mulțumiți de acestea. Când oamenii vor să facă ceva, apar sentimentele și închipuirile, iar oamenii cred că ele sunt corecte. Mai târziu, când văd că nu s-au împlinit, oamenii nu-și pot da seama ce nu a mers bine. Poate cred că Dumnezeu Și-a schimbat planul.

Inevitabil, toți oamenii au sentimente. În Epoca Legii, erau mulți oameni care aveau și ei anumite sentimente, dar erorile din sentimentele lor erau mai puține decât cele ale oamenilor de astăzi. Și aceasta se întâmpla deoarece, înainte, oamenii erau în stare să contemple arătarea lui Iahve; puteau să-i vadă pe trimiși și aveau vise. Oamenii de astăzi sunt incapabili de a avea viziuni sau de a vedea trimiși și, astfel, erorile din sentimentele lor s-au înmulțit. Când oamenii de azi simt că un lucru este în mod deosebit bun și se apucă să îl pună în practică, Duhul Sfânt nu le face reproșuri și, în sinea lor, ei sunt foarte împăcați. După ce termină, doar prin comuniune sau prin citirea cuvintelor lui

Dumnezeu ei descoperă că nu au avut dreptate. Pe de o parte, nu există trimiși care să le apară oamenilor, visele sunt rare, iar oamenii nu văd viziunile cerești. Un alt aspect este că Duhul Sfânt nu îi disciplinează mai mult pe oameni și nici nu le face mai multe reproșuri. Astfel, dacă oamenii nu mănâncă și nu beau cuvintele lui Dumnezeu, dacă nu caută adevărul în mod practic și nu înțeleg calea practicării, atunci ei nu vor culege nimic. Principiile lucrării Duhului Sfânt sunt după cum urmează: El nu acordă nicio atenție lucrurilor care nu implică lucrarea Lui; dacă ceva nu se află în sfera jurisdicției Sale, El nu intervine și nu Se amestecă niciodată, îngăduindu-le oamenilor să cauzeze ce necazuri vor. Poți să acționezi oricum vrei, dar va veni ziua când te vei trezi cuprins de panică și nu vei ști ce să faci. Dumnezeu lucrează cu hotărâre doar în propriul Său trup, neimplicându-Se sau neintervenind niciodată în lucrarea oamenilor. În schimb, Dumnezeu păstrează distanța față de lumea omului și săvârșește lucrarea pe care se cuvine să o săvârșească. Astăzi, nu ți se va reproșa dacă faci ceva greșit, și nici nu vei fi răsplătit a doua zi dacă faci un lucru bun. Acestea sunt chestiuni umane și nu au nici cea mai mică legătură cu lucrarea Duhului Sfânt nu se încadrează în sfera lucrării Mele.

Pe vremea când Petru lucra, a spus multe cuvinte și a muncit mult. Este oare posibil ca nimic din toate acestea să nu fi fost rodul ideilor omenești? Pentru că este imposibil ca totul să fi venit în întregime de la Duhul Sfânt. Petru era doar o făptură a lui Dumnezeu, era un discipol, era Petru, nu Isus, iar esențele lor nu erau aceleași. Chiar dacă Petru a fost trimis de Duhul Sfânt, nu tot ce a făcut a venit de la Duhul Sfânt, pentru că el era, până la urmă, un om. Și Pavel a spus multe cuvinte și a scris nu puține epistole bisericilor, unele dintre ele fiind incluse în Biblie. Duhul Sfânt nu Și-a exprimat nicio părere, deoarece acela a fost vremea în care Pavel era folosit de Duhul Sfânt. El a dobândit ceva experiență și cunoștințe și le-a scris și le-a transmis fraților și surorilor întru Domnul. Isus nu a avut nicio reacție. De ce nu l-a oprit Duhul Sfânt atunci? Fiindcă unele impurități provin din modul normal de a gândi al oamenilor; acest lucru este inevitabil. În plus, acțiunile lui nu au ajuns până în punctul în care să fie întreruperi sau tulburări. Când există o astfel de lucrare a umanității, oamenii o socotesc mai ușor de acceptat. Dacă impuritățile din modul normal de gândire al oamenilor nu interferează cu nimic, sunt considerate normale. Cu alte cuvinte, oamenii cu un mod normal de gândire sunt capabili să gândească în acest fel. Când oamenii trăiesc în trup, au propriul mod de a gândi, dar nu există nicio cale de a le înlătura. Totuși, după ce experimentezi lucrarea lui Dumnezeu pentru o vreme și înțelegi anumite adevăruri, în mintea oamenilor vor exista mai puține astfel de moduri de a gândi. După ce au experimentat mai multe lucruri, vor putea vedea limpede și, astfel, vor întrerupe mai puțin lucrurile. Cu alte cuvinte, atunci când închipuirile și deducțiile logice ale oamenilor sunt respinse, sentimentele lor anormale se vor împuțina. Toți cei care trăiesc în trup au propriul mod de a gândi, dar, până la urmă, Dumnezeu va lucra asupra lor până în punctul în care modul lor de a gândi nu va mai putea să îi tulbure, ei nu se vor mai baza pe sentimente pentru a trăi, statura lor reală va crește și vor fi în stare să trăiască în realitate după

cuvintele lui Dumnezeu și nu vor mai înfăptui lucruri vagi sau deșarte și, atunci, faptele lor nu vor provoca întreruperi. În acest fel, ei nu vor mai avea iluzii și, începând din acel moment, adevărata lor statură se va constitui din faptele acestora.

Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)

Omenirea, atât de profund coruptă de Satana, nu știe că există un Dumnezeu și s-a oprit din a se închina lui Dumnezeu. La început, când Adam și Eva au fost creați, slava și mărturia lui Iahve erau mereu prezente. Dar, după ce a fost corupt, omul și-a pierdut slava și mărturia, căci toți s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și au încetat cu totul să-L venereze. Lucrarea de cucerire de astăzi este de a recupera toată mărturia și toată gloria și de a face ca toți oamenii să se închine lui Dumnezeu, astfel încât să existe mărturie printre cei creați; aceasta e lucrarea ce trebuie făcută în această etapă. Cum anume trebuie cucerită omenirea? Prin folosirea lucrării cuvintelor din această etapă pentru a-l convinge pe om pe deplin; prin folosirea dezvăluirii, a judecății, a muștrării și a blestemului nemilos pentru a-l convinge total; prin dezvăluirea răzvrătirii omului și judecarea împotrivirii sale, ca el să poată cunoaște nedreptatea și murdăria omenirii și astfel, să folosească aceste lucruri drept contrast pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Tocmai prin folosirea acestor cuvinte omul este cucerit și pe deplin convins. Cuvintele sunt mijloacele pentru cucerirea finală a omenirii, iar toți cei care acceptă cucerirea lui Dumnezeu trebuie să accepte lovitura puternică și judecata cuvintelor Lui. Procesul de vorbire de astăzi este întocmai procesul de cucerire. Și cum anume ar trebui oamenii să coopereze? Știind cum să mănânce și să bea aceste cuvinte și dobândind o înțelegere a lor. Cât despre cum sunt cucerii oamenii, acest lucru nu e ceva ce pot face de unii singuri. Tot ce poți face este, mâncând și bând aceste cuvinte, să ajungi să-ți cunoști stricăciunea și murdăria, răzvrătirea și nedreptatea, și să cazi înaintea lui Dumnezeu. Dacă, după ce ai înțeles voia lui Dumnezeu, ești capabil să o pui în practică, și dacă ai viziuni și ești capabil te supui în întregime acestor cuvinte și să nu faci vreo alegere de unul singur, atunci vei fi fost cucerit – iar asta se va fi întâmplat ca rezultat al acestor cuvinte. De ce a pierdut omenirea mărturia? Pentru că nimeni nu are credință în Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu are loc în inimile oamenilor. Cucerirea omenirii este recuperarea credinței omenirii. Oamenii vor mereu să alerge cu capul înainte către lumea mondenă, nutresc prea multe speranțe, vor prea multe pentru viitorul lor și au prea multe cereri extravagante. Ei întotdeauna se gândesc la trup și fac planuri pentru trup și nu au niciun interes să caute calea credinței în Dumnezeu. Inimile lor au fost înșfăcate de Satana, și-au pierdut venerația față de Dumnezeu și sunt concentrați pe Satana. Dar omul a fost creat de Dumnezeu. Astfel, omul a pierdut mărturia, adică a pierdut slava lui Dumnezeu. Scopul cuceririi omenirii este de a revendica gloria venerației omului față de Dumnezeu. Se poate formula în felul acesta: există mulți

oameni care nu urmăresc viața; chiar dacă există unii care chiar urmăresc viața, sunt doar câțiva ca număr. Oamenii sunt preocupați de propriul viitor și nu acordă nicio atenție vieții. Unii se răzvrătesc și se împotrivesc lui Dumnezeu, Îl judecă pe la spate și nu practică adevărul. Acești oameni sunt ignorați deocamdată; pe moment, nu li se face nimic acestor fii ai răzvrătirii, dar în viitor, vei trăi în întuneric, plângând și scrâșnind din dinți. Nu simți prețiozitatea luminii atunci când trăiești în ea, dar vei realiza acea prețiozitate odată ce trăiești în noaptea întunecată, și atunci îți va părea rău. Acum te simți bine, dar va veni ziua când îți pare rău. Când ziua aceea va veni, iar întunericul va coborî și lumina nu va mai fi, va fi prea târziu pentru regrete. Deoarece încă nu înțelegi lucrarea de astăzi, nu reușești să prețuiești timpul pe care îl ai acum. Odată cu începerea lucrării întregului univers, adică atunci când tot ce spun Eu astăzi se va fi împlinit, mulți oameni se vor ține de cap și vor plânge cu lacrimi de suferință. Și făcând astfel, nu vor fi căzut în întuneric, cu plânsete și scrâșnirea dinților? Toți cei care urmăresc viața cu adevărat și sunt făcuți compleți pot fi folosiți, în timp ce toți fiii răzvrătirii, care nu sunt potriviți pentru a fi folosiți, vor cădea în întuneric. Vor fi privați de lucrarea Duhului Sfânt și incapabili să dea vreo noimă lucrurilor. Astfel, vor fi zbuciumați de suspine, căci vor fi fost cufundați în pedeapsă. Dacă ești bine echipat în această fază a lucrării și ai crescut în viață, atunci ești potrivit pentru a fi folosit. Dacă ești prea puțin echipat, atunci chiar dacă ești convocat pentru următoarea fază a lucrării, vei fi nepotrivit pentru a fi folosit – în acest moment, nu vei mai avea o altă șansă chiar dacă îți dorești să te echipezi. Dumnezeu va fi plecat; unde ai putea merge să găsești felul de ocazie care este în fața ta acum? Unde te-ai putea duce să primești exercițiul oferit de Dumnezeu personal? Pe atunci, Dumnezeu nu va vorbi personal și nu Își va face vocea auzită; tot ce vei reuși să faci e să citești lucrurile care sunt spuse astăzi – cum să vină atunci cu ușurință înțelegerea? Cum ar putea viața în viitor să fie mai bună decât e astăzi? În acel moment, nu vei suferi oare o moarte vie în timp ce plângi și scrâșnești din dinți? Ți se acordă binecuvântări acum, dar nu știi cum să te bucuri de ele; trăiești în binecuvântare, dar rămâi neștiutor. Acest lucru dovedește că ești sortit să suferi. Astăzi, unii oameni se împotrivesc, unii se răzvrătesc, alții fac una sau alta, iar Eu pur și simplu ignor asta – dar să nu credeți că nu sunt conștient de ce puneți la cale. Nu vă înțeleg Eu esența? De ce să continuați să vă ciocniți cu Mine? Nu crezi în Dumnezeu ca să urmărești viața și binecuvântările pentru binele tău? Nu este pentru binele tău că ai credință? În momentul de față, Eu înfăptuiesc lucrarea de cucerire doar vorbind, iar odată ce această lucrare de cucerire se încheie, sfârșitul tău va fi evident. Trebuie să-ți spun în mod explicit?

Lucrarea de cucerire de astăzi este menită să clarifice cum va fi sfârșitul omului. De ce se spune că mustrarea și judecata de astăzi sunt judecata înaintea marelui tron alb al zilelor de pe urmă? Nu vezi asta? De ce este lucrarea de cucerire etapa finală? Nu este tocmai pentru a face să se manifeste ce fel de sfârșit va întâmpina fiecare clasă de oameni? Nu este pentru a permite tuturor, în cursul lucrării de cucerire de mustrare și judecată, să-și arate adevăratele fețe și după aceea să fie clasificați după felul lor? Decât

să spunem că acest lucru este cucerirea omenirii, ar fi mai bine să spunem că arată ce fel de sfârșit va fi pentru fiecare clasă de persoane. Este vorba de a judeca păcatele oamenilor și apoi a dezvălui diferitele clase de persoane, hotărând astfel dacă sunt rele sau drepte. După lucrarea de cucerire, vine atunci lucrarea de recompensare a binelui și pedepsire a răului. Oamenii care se supun cu totul – adică cei cucerți profund – vor fi plasați în următoarea etapă de răspândire a lucrării lui Dumnezeu în întregul univers; cei necucerți vor fi așezați în întuneric și vor întâmpina nenorociri. Astfel va fi omul clasificat în funcție de fel, răufăcătorii grupați cu răul pentru a fi veșnic fără lumina soarelui, iar cei drepti grupați cu binele, pentru a primi lumina și a trăi pentru totdeauna în lumină. Sfârșitul este aproape pentru toate lucrurile; sfârșitul omului i-a fost clar arătat în fața ochilor, și toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de tip. Cum pot așadar oamenii să scape de angoasa clasificării fiecăruia după fel? Sfârșitul fiecărui fel de persoană este dezvăluit când sfârșitul este aproape pentru toate lucrurile și asta se face în timpul lucrării de cucerire a întregului univers (inclusiv toată lucrarea de cucerire, începând cu lucrarea actuală). Această revelare a sfârșitului întregii omeniri se face înaintea scaunului de judecată, în timpul muștrării și în timpul lucrării de cucerire din zilele de pe urmă. Clasificarea oamenilor în funcție de tip nu întoarce oamenii la clasele lor originale, deoarece, atunci când omul a fost făcut, la vremea creației, exista doar un tip de ființe omenești, singura diviziune fiind între bărbați și femei. Nu erau multe tipuri diferite de oameni. Numai după câteva mii de ani de stricăciune au apărut diferite clase de oameni, unii sub dominația diavolilor murdari, unii sub dominația diavolilor răi și alții, cei care urmăresc calea vieții, sub stăpânirea Atotputernicului. Doar în acest fel apar clasele treptat printre oameni și numai astfel oamenii se separă în clase în cadrul familiei mari a omului. Așa se face că toți oamenii au „tați” diferiți; nu e o situație în care toată lumea este complet sub stăpânirea Atotputernicului, pentru că omul este prea răzvrătit. Dreapta judecată dezvăluie adevăratul sine al fiecărui tip de persoană, fără să lase nimic ascuns. Toată lumea își arată adevărata față în lumină. În acest moment, omul nu mai este așa cum a fost inițial, asemănarea originală a strămoșilor săi a dispărut de mult, deoarece nenumărați descendenți ai lui Adam și ai Evei au fost îndelung capturați de Satana, fără să mai cunoască cerul-soare vreodată și deoarece oamenii au fost umpluți cu tot felul de veninuri ale Satanei. Astfel, oamenii își au destinațiile corespunzătoare. Mai mult, pe baza diferitelor lor veninuri, ei sunt clasificați în funcție de tip, adică sunt sortați după măsura în care sunt cucerți astăzi. Sfârșitul omului nu este ceva care a fost predestinat de la facerea lumii. Aceasta pentru că, la început, nu exista decât o singură clasă, numită în mod colectiv „omenire” și omul nu era stricat de Satana la început, iar toți oamenii trăiau în lumina lui Dumnezeu, fără ca întunericul să se abată asupra lor. Dar, după ce omul a fost stricat de Satana, toate tipurile și felurile de oameni s-au răspândit pe tot pământul – toate tipurile și felurile de oameni care proveneau din familia numită colectiv „omenire”, care era alcătuită din bărbați și femei. Toți au fost conduși de strămoșii lor pentru a se îndepărta de strămoșii lor cei mai vechi – omenirea care consta din bărbați

și femei (adică Adam și Eva de la începuturi, strămoșii lor cei mai vechi). La vremea aceea, israeliții erau singurii oameni ale căror vieți pe pământ erau conduse de lahve. Diferitele tipuri de oameni care au luat naștere din întregul Israel (adică din clanul familiei originale) au pierdut apoi călăuzirea lui lahve. Acești oameni de la începuturi, complet ignoranți în privința chestiunilor lumii umane, au mers mai târziu împreună cu strămoșii lor pentru a trăi în teritoriile pe care le-au revendicat, ceea ce a continuat până în ziua de astăzi. Astfel, ei rămân ignoranți cu privire la cum s-au îndepărtat de lahve și cum au fost corupți până în ziua de azi de tot soiul de diavoli ticăloși și duhuri rele. Cei care au fost profund corupți și otrăviți până acum – cei care în cele din urmă nu pot fi salvați – nu vor avea de ales decât să meargă cu strămoșii lor, diavolii ticăloși care i-au corupt. Cei care pot fi în cele din urmă mântuiți se vor îndrepta spre destinația potrivită a omenirii, adică spre sfârșitul rezervat pentru cei mântuiți și cucerți. Totul se va face pentru a-i mântui pe toți cei care pot fi mântuiți – dar pentru oameni care sunt insensibili și incurabili, singura lor alegere va fi să-și urmeze strămoșii în Adâncul muștrării. Să nu crezi că sfârșitul tău a fost predestinat de la început și că a fost dezvăluit abia acum. Dacă gândești în acest fel, atunci ai uitat oare că în timpul creației inițiale a omenirii nu a fost creată o clasă satanică separată? Ai uitat că a fost creată o singură omenire, formată din Adam și Eva (adică au fost creați numai bărbați și femei)? Dacă ai fi fost descendentul Satanei la început, nu ar fi însemnat asta că, atunci când lahve a creat omul, a inclus un grup satanic în creația Sa? Ar fi putut El să facă așa ceva? El a creat omul pentru mărturia Lui; El a creat omul pentru gloria Lui. De ce ar fi creat intenționat o clasă de progenitură a Satanei pentru a l se opune în mod deliberat? Cum ar fi putut lahve să facă așa ceva? Dacă ar fi făcut asta, cine ar putea să spună că El este un Dumnezeu drept? Când spun acum că unii dintre voi vor merge cu Satana în cele din urmă, nu înseamnă că ai fost cu Satana de la început; mai degrabă, înseamnă că te-ai scufundat atât de jos încât, chiar dacă Dumnezeu a încercat să te mântuiască, tot nu ai reușit să câștigi acea mântuire. Nu există altă opțiune decât să te clasific alături de Satana. Acest lucru este numai pentru că nu poți fi mântuit, nu pentru că Dumnezeu este nedrept cu tine și ți-a stabilit în mod intenționat destinul drept o întruchipare a Satanei, iar apoi te clasifică cu Satana și intenționat vrea să suferi. Acesta nu este adevărul lăuntric al lucrării de cucerire. Dacă asta e ceea ce crezi, atunci înțelegerea ta este unilaterală! Etapa finală a cuceririi este menită să mântuiască oamenii și, de asemenea, să le dezvăluie sfârșitul. Este pentru a dezvălui degenerarea oamenilor prin judecată, făcându-i, prin aceasta, să se pocăiască, să se ridice și să urmeze viața și calea cea dreaptă a vieții umane. Este pentru a trezi inimile oamenilor amorțiți și obtuși și a arăta, prin judecată, răzvrătirea lor interioară. Cu toate acestea, dacă oamenii tot sunt incapabili să se pocăiască, incapabili să urmeze calea cea dreaptă a vieții umane și incapabili să se lepede de aceste corupții, atunci ei nu pot fi mântuiți și vor fi devorați de Satana. Aceasta este semnificația cuceririi lui Dumnezeu: de a mântui oamenii și, de asemenea, de a arăta sfârșitul lor. Sfârșituri bune, sfârșituri rele – toate sunt dezvăluite

de lucrarea de cucerire. Fie că oamenii vor fi mântuiți sau blestemați, totul va fi dezvăluit în timpul lucrării de cucerire.

Zilele de pe urmă sunt când toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de fel, prin cucerire. Cucerirea este lucrarea din zilele de pe urmă; cu alte cuvinte, judecarea păcatelor fiecărei persoane este lucrarea zilelor de pe urmă. Altfel, cum ar putea fi clasificați oamenii? Lucrarea de clasificare ce se face printre voi este începutul unei astfel de lucrări în întregul univers. După aceasta, cei din toate ținuturile și toate popoarele vor fi, de asemenea, supuși lucrării de cucerire. Aceasta înseamnă că fiecare persoană din creație va fi clasificată în funcție de fel, supunându-se înaintea scaunului judecării pentru a fi judecată. Nicio persoană și niciun lucru nu pot scăpa de suferința acestei muștrări și judecări, și nici nu există vreo persoană sau vreun lucru care să nu fie clasificate după fel; fiecare persoană va fi clasificată, căci sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie, iar tot cerul și pământul au ajuns la final. Cum ar putea omul să scape de zilele finale ale existenței sale umane? Și astfel, pentru cât timp mai pot continua acțiunile voastre de neascultare? Nu vedeți că zilele voastre de pe urmă sunt iminente? Cum pot cei care Îl venerază pe Dumnezeu și care doresc ca El să Se arate să nu vadă ziua arătării dreptății lui Dumnezeu? Cum pot ei să nu primească răsplata finală pentru bunătate? Ești unul care face binele sau unul care face răul? Ești unul care acceptă o judecată dreaptă și apoi se supune sau ești unul care acceptă o judecată dreaptă și apoi este blestemat? Trăiești în fața scaunului de judecată în lumină sau trăiești în Gheena în întuneric? Nu ești tu însuși cel care știe cel mai clar dacă sfârșitul tău va fi unul al recompensei sau al pedepsei? Nu ești tu cel care știe cel mai clar și înțelege cel mai profund că Dumnezeu este drept? Deci, cum sunt, de fapt, comportamentul și inima ta? Pe măsură ce te cuceresc astăzi, chiar ai nevoie ca Eu să-ți spun pe litere dacă purtarea ta este bună sau rea? La câte ai renunțat pentru Mine? Cât de profund Mi te închini? Nu știi oare tu însuși foarte clar cum te porți față de Mine? Tu ar trebui să știi mai bine decât oricine ce sfârșit îți vei afla în cele din urmă! Cu adevărat îți spun: Eu doar am creat omenirea și te-am creat pe tine, dar nu v-am predat Satanei; nici nu v-am făcut în mod intenționat să vă răzvrătiți sau să vă împotriviți Mie și, prin urmare, să fiți pedepsiți de Mine. Toate aceste calamități și suferințe nu sunt oare pentru că inimile voastre sunt prea împietrite și purtarea voastră prea josnică? Deci, sfârșitul pe care îl veți afla nu este determinat de voi înșivă? Nu știți, în inimile voastre, mai bine decât oricine cum veți sfârși? Motivul pentru care Eu cuceresc oamenii este pentru a îi dezvălui și este cel mai bun pentru a-ți aduce mântuirea. Nu este pentru a te face să săvârșești răul, nici pentru a te face în mod deliberat să pășești în iadul distrugerii. Când va veni timpul, toată suferința ta imensă, plânsul și scrâșnirea dinților – nu vor fi toate din cauza păcatelor tale? Astfel, nu este bunătatea sau răutatea ta cea mai bună judecată a ta? Nu este cea mai bună dovadă a felului în care va fi sfârșitul tău?

Astăzi, Eu lucrez în aleșii lui Dumnezeu din China, pentru a dezvălui toate firile lor răzvrătite și pentru a le demasca toată urâtenia, iar acest lucru oferă contextul pentru a

spune tot ce trebuie să spun. După aceea, când voi îndeplini următorul pas al lucrării de cucerire a întregului univers, voi folosi judecata Mea asupra voastră pentru a judeca nedreptatea tuturor din întregul univers, căci voi sunteți reprezentanții celor răzvrățiți din rândul omenirii. Cei care nu pot progresa vor deveni doar niște contraste și obiecte care fac servicii, în timp ce toți cei care vor putea progresa, vor fi folosiți. De ce spun că cei care nu pot progresa vor servi doar drept contraste? Este deoarece lucrarea și cuvintele Mele actuale ținesc toate spre trecutul vostru și pentru că voi ați devenit reprezentanții și întruchiparea celor răzvrățiți din întreaga omenire. Mai târziu, voi duce în țări străine aceste cuvinte care vă cuceresc și le voi folosi pentru a cuceri poporul de acolo, cu toate acestea, tu nu le vei fi câștigat. Aceasta nu te-ar face să fii un contrast? Firile stricate ale întregii omeniri, faptele de răzvrătire ale omului, imaginile și chipurile urâte ale omului – toate acestea sunt consemnate astăzi în cuvintele folosite pentru a vă cuceri. Voi folosi apoi aceste cuvinte pentru a cuceri oamenii din fiecare națiune și fiecare confesiune, pentru că voi sunteți arhetipul, precedentul. Cu toate acestea, nu am hotărât să vă abandonez intenționat; dacă nu reușești să faci bine în căutarea ta și, prin urmare, te dovedești a fi incurabil, nu ai fi pur și simplu un obiect care face servicii și un contrast? Odată, am spus că înțelepciunea Mea este exercitată pe baza uneltirilor Satanei. De ce am spus asta? Nu este acesta adevărul din spatele a ceea ce spun și fac acum? Dacă nu poți să progresezi, dacă nu ești desăvârșit ci, în schimb, ești pedepsit, nu ai deveni un contrast? Poate că ai suferit enorm la vremea ta, dar încă nu înțelegi nimic; ești ignorant în tot ceea ce privește viața. Chiar dacă ai fost muștrat și judecat, nu te-ai schimbat deloc și, adânc în sinea ta, nu ai câștigat viață. Când vine timpul de a-ți testa lucrarea, vei trece printr-o încercare la fel de feroce ca focul și chiar printr-un necaz și mai mare. Acest foc îți va transforma întreaga ființă în cenușă. Drept cineva care nu are viață, cineva care nu are o uncie de aur curat înăuntru, cineva încă împotmolit în vechea sa fire stricată și care nu poate face nici măcar o treabă bună ca și contrast, cum ai putea să nu fii alungat? Poate o persoană care valorează mai puțin decât un ban și care nu are viață să fie de vreun folos pentru lucrarea de cucerire? Când va veni timpul acela, zilele voastre vor fi mai grele decât cele ale lui Noe și ale Sodomei! Atunci rugăciunile tale nu îți vor face niciun bine. Cum poți să te întorci mai târziu și să începi să te pocăiești din nou, când lucrarea de mântuire s-a încheiat deja? Odată ce toată lucrarea de mântuire va fi făcută, ea nu va mai exista; ce va exista este începutul lucrării de pedepsire a celor care sunt răi. Te împotrivești, te răzvrățești și faci lucruri despre care știi că sunt rele. Nu ești tu ținta pedepsei severe? Astăzi, îți spun acest lucru răspicat. Dacă alegi să nu asculți, atunci, când dezastrul se va abate pe urmă asupra ta, nu va fi oare prea târziu dacă numai atunci vei începe să regreti și vei începe să crezi? Îți dau o șansă să te căiești astăzi, dar nu ești dispus să faci astfel. Cât timp mai vrei să aștepti? Până în ziua muștrării? Nu-Mi amintesc astăzi de fărâdelegile tale din trecut; te iert iar și iar, întorcându-Mi privirea de la partea ta negativă, ca să Mă uit numai la partea ta pozitivă, pentru că toate cuvintele și lucrarea Mea de acum sunt menite să te mântuiască

și nu am nicio intenție rea față de tine. Totuși, refuzi să intri; nu poți deosebi binele de rău și nu știi cum să apreciezi bunătatea. Oare astfel de oameni nu așteaptă pur și simplu sosirea pedepsei și a dreptei răzbunări?

Când Moise a lovit stânca și apa dată de Iahve a izvorât, aceasta s-a datorat credinței sale. Când David a cântat la liră laude pentru Mine, Iahve – cu inima plină de bucurie – a fost datorită credinței lui. Când Iov și-a pierdut animalele care umpleau munții și nenumăratele bogății, iar trupul său a fost acoperit de bube dureroase, a fost datorită credinței lui. Când a putut să audă glasul Meu, a lui Iahve, și să vadă slava Mea, a lui Iahve, a fost datorită credinței sale. Faptul că Petru a putut să-L urmeze pe Isus Hristos a fost pe baza credinței lui. Faptul că a putut fi pironit pe cruce de dragul Meu și că a dat mărturie slăvită, a fost tot pe baza credinței lui. Când Ioan a văzut imaginea slăvită a Fiului Omului, a fost pe baza credinței sale. Când a avut viziunea zilelor de pe urmă, a fost cu atât mai mult datorită credinței lui. Motivul pentru care așa-numitele mulțimi ale neamurilor au primit revelația Mea și au ajuns să știe că M-am întors în trup pentru a-Mi face lucrarea între oameni se datorează, de asemenea, credinței lor. Toți aceia care sunt loviți de cuvintele Mele dure și totuși li se aduce consolare de către ele și sunt mântuiți – nu au făcut-o datorită credinței lor? Oamenii au primit atât de mult datorită credinței lor, iar asta nu este întotdeauna o binecuvântare. S-ar putea să nu primească felul de fericire și bucurie pe care l-a simțit David sau să aibă apă dăruită de Iahve, așa ca Moise. De exemplu, Iov a fost binecuvântat de Iahve datorită credinței lui, dar a suferit și nenorocirea. Fie că ești binecuvântat sau înduri nenorocirea, ambele sunt evenimente binecuvântate. Fără credință, nu ai putea să primești această lucrare de cucerire, cu atât mai puțin să vezi faptele lui Iahve înfățișate astăzi înaintea ochilor tăi. Nu ai fi capabil să vezi, cu atât mai puțin să primești. Aceste nenorociri, aceste calamități și toate judecățile – dacă ele nu s-ar abate asupra ta, ai putea să vezi faptele lui Iahve astăzi? Astăzi, este credința cea care îți permite să fii cucerit și este faptul de a fi cucerit ceea ce îți permite să crezi în fiecare faptă a lui Iahve. Doar datorită credinței primești astfel de mustrare și judecată. Prin această mustrare și judecată, ești cucerit și desăvârșit. Fără felul de mustrare și judecată pe care le primești astăzi, credința ta ar fi în zadar, pentru că nu L-ai cunoaște pe Dumnezeu; indiferent cât de mult ai crezut în El, credința ta ar rămâne doar o expresie goală, neîntemeiată pe realitate. Numai după ce primești această lucrare de cucerire, lucrare care te face complet ascultător, credința ta devine adevărată și de nădejde, iar inima ta se întoarce spre Dumnezeu. Chiar dacă înduri mare judecată și blestem din cauza acestui cuvânt „credință”, ai, cu toate acestea, credință adevărată și primești cel mai adevărat, cel mai real și cel mai prețios lucru. Asta deoarece numai pe parcursul judecății vezi destinația finală a creațiilor lui Dumnezeu; această judecată este cea în care vezi că trebuie iubit Creatorul; această lucrare de cucerire este cea în care vezi brațul lui Dumnezeu; în această cucerire ajungi să înțelegi pe deplin viața umană; în această cucerire dobândești calea cea dreaptă a vieții umane și ajungi să înțelegi adevăratul sens al „omului”; numai în această cucerire vezi firea dreaptă a Celui

Atotputernic și înfățișarea Sa frumoasă și glorioasă; această lucrare de cucerire este cea în care înveți despre originea omului și înțelegi „istoria nemuritoare” a întregii omeniri; în această cucerire ajungi să înțelegi strămoșii omenirii și originea stricăciunii omenirii; în această cucerire primești bucuria și mângâierea, precum și mustrarea nesfârșită, disciplina și cuvintele de reproș din partea Creatorului pentru omenirea pe care El a creat-o; tocmai în această lucrare de cucerire primești binecuvântările, precum și calamitățile care se cuvin omului... Nu sunt toate acestea datorită acelui strop de credință al tău? Iar credința ta nu a sporit după ce ai câștigat aceste lucruri? Nu ai câștigat o cantitate extraordinară? Nu numai că ai auzit cuvântul lui Dumnezeu și ai văzut înțelepciunea lui Dumnezeu, dar ai și experimentat personal fiecare pas al lucrării Lui. Poate că ai spune că, dacă nu ai avea credință, atunci nu ai suferi o astfel de mustrare sau o astfel de judecată. Dar ar trebui să știi că, fără credință, nu numai că nu ai fi în stare să primești acest fel de mustrare sau acest fel de îngrijire de la Cel Atotputernic, dar ai și pierde pentru totdeauna ocazia de a-L întâlni pe Creator. Nu ai afla niciodată originea omenirii și niciodată nu ai înțelege niciodată semnificația vieții umane. Chiar dacă trupul tău ar muri și sufletul tău ar pleca, tot nu ai înțelege toate faptele Creatorului, cu atât mai puțin ai ști că El, Creatorul, a făcut o asemenea lucrare extrem de importantă pe pământ după ce a făcut omenirea. Ca membru al acestei omeniri pe care El a făcut-o, ești dispus să cazi din neștiință în întuneric în acest fel și să înduri pedeapsa veșnică? Dacă te separi de mustrarea și judecata de astăzi, cu ce te vei întâlni? Crezi că, odată separat de judecata prezentă, vei putea să scapi de această viață dificilă? Nu e oare adevărat că, dacă vei părăsi „acest loc”, ceea ce vei întâlni sunt chinurile dureroase sau brutalizările crude provocate de diavol? Ai putea întâlni zile și nopți de neîndurat? Crezi că doar pentru că scapi astăzi de această judecată, poți evita pentru totdeauna acea tortură viitoare? Ce îți va veni în cale? Poate fi într-adevăr acel Shangri-La la care speră? Crezi că poți scăpa de acea viitoare mustrare veșnică pur și simplu fugind de realitate, așa cum faci acum? După ziua de azi, vei reuși vreodată să mai găsești din nou o astfel de ocazie și o astfel de binecuvântare? Vei putea să le găsești când dezastrul va cădea asupra ta? Le vei putea găsi când toată omenirea intră în odihnă? Viața ta fericită actuală și acea mică familie armonioasă a ta – pot ele să-ți înlocuiască destinația veșnică viitoare? Dacă ai credință adevărată și dacă dobândești mult datorită credinței tale, atunci toate acestea sunt ceea ce tu – o ființă creată – ar trebui să dobândești, precum și ce ar fi trebuit să ai de la bun început. Nimic nu e mai benefic pentru credința și viața ta decât această cucerire.

Astăzi, trebuie să înțelegi ce le cere Dumnezeu acelor care sunt cucerți, care este atitudinea Lui față de cei care sunt desăvârșiți și în ce ar trebui să pătrunzi în momentul de față. Unele lucruri e necesar doar să le înțelegi un pic. Nu trebuie să cercetezi unele cuvinte despre taine; nu prea sunt de ajutor vieții și necesită doar o privire rapidă. Poți să citești taine precum taina lui Adam și a Evei: tot ceea ce au făcut Adam și Eva atunci și ce lucrare vrea Dumnezeu să facă astăzi. Trebuie să înțelegi că, în cucerirea și

desăvârșirea omului, Dumnezeu dorește să-l facă pe om să revină la modul în care au fost Adam și Eva. În inima ta, ar trebui să-ți faci o idee clară despre nivelul de desăvârșire care trebuie dobândit pentru a atinge standardele lui Dumnezeu, iar apoi trebuie să te străduiești din răputeri să-l dobândești. Acest lucru are legătură cu practica ta și este ceva ce ar trebui să înțelegi. E suficient să cauți să intri în funcție de cuvintele lui Dumnezeu despre aceste chestiuni. Când citești că „a fost nevoie de zeci de mii de ani de istorie pentru ca omenirea să ajungă acolo unde este astăzi”, devii curios și încerci să găsești un răspuns împreună cu frații și surorile. „Dumnezeu spune că dezvoltarea omenirii datează de șase mii de ani, nu? Ce e cu zecile de mii de ani?” Ce rost are să încercăm să găsim un răspuns la această întrebare? Dacă Dumnezeu Însuși a lucrat timp de zeci de mii de ani sau sute de milioane de ani – chiar are El nevoie ca tu să știi despre asta? Nu e ceva despre care trebuie să știi tu, ca ființă creată. Îngăduie-ți doar să iei scurt în considerare genul acesta de discuție și nu încerca să o înțelegi ca și cum ar fi o viziune. Trebuie să fii conștient în ce ar trebui să intri și să înțelegi astăzi, iar apoi trebuie să nu pierzi strânsoarea. Numai atunci vei fi cucerit. După citirea celor de mai sus, ar trebui să aibă loc o reacție normală în tine: Dumnezeu arde de neliniște, El vrea să ne cucerească și să dobândească slava și mărturia, deci cum ar trebui să cooperăm cu El? Ce trebuie să facem pentru a fi complet cuceriti de El și a deveni mărturia Lui? Ce trebuie să facem pentru a permite lui Dumnezeu să dobândească slava? Ce trebuie să facem pentru a ne permite să trăim sub stăpânirea lui Dumnezeu și nu sub domeniul Satanei? La asta ar trebui să se gândească oamenii. Fiecare dintre voi ar trebui să fie lămurit despre semnificația cuceririi. Aceasta este responsabilitatea voastră. Numai după ce veți dobândi această claritate veți avea intrare, veți cunoaște această etapă de lucru și veți deveni complet ascultători. În caz contrar, nu veți obține ascultarea adevărată.

De ce nu ești dispus să fii un contrast?

Cei care sunt cuceriti sunt contraste și, numai după ce sunt desăvârșiți, oamenii devin modele și specimene ale lucrării din zilele de pe urmă. Înainte de a fi făcuți compleți sunt contraste, unelte, precum și obiecte pentru slujire. Cei care au fost cuceriti cu totul de Dumnezeu sunt cristalizarea lucrării Sale de gestionare, precum și modele și specimene. Aceste cuvinte pe care le-am folosit pentru a descrie astfel de oameni poate că sunt neînsemnate, dar ele dezvăluie multe povești interesante. Voi, care aveți puțină credință, vă veți certa întotdeauna din cauza unui titlu neînsemnat până când fețele vi se înroșesc și, uneori, relațiile sunt chiar vătămăte drept urmare. Deși este doar un mic titlu, în gândirea și în credința voastră, acest lucru nu doar că e mult mai mult decât un titlu neimportant, ci e o chestiune importantă care se referă la soarta voastră. Deci, cei care nu sunt raționali vor suferi adesea pierderi mari pentru un lucru atât de trivial ca

acesta – asta înseamnă să salvezi puțin numai ca să pierzi foarte mult. Doar din cauza vreunui titlu neînsemnat, voi veți fugi și nu vă veți întoarce niciodată. Acest lucru se datorează faptului că vedeți viața ca lipsită de importanță și că acordați prea multă valoare numelor cu care sunteți chemați. Deci, în viețile voastre spirituale și chiar și în viețile voastre practice, veți dezvolta adesea multe povestiri complicate și ciudate din cauza noțiunilor voastre cu privire la statut. Poate că nu veți recunoaște acest lucru, dar vă voi spune că astfel de oameni chiar există în viața adevărată, cu toate că nu au fost expuși unul câte unul. Aceste tipuri de lucruri s-au întâmplat în fiecare dintre viețile voastre. Dacă nu crezi, aruncă doar o privire la scena de mai jos din viața unei surori (sau a unui frate). Este posibil ca, de fapt, chiar tu să fii acea persoană sau poate că e cineva cu care ești familiarizat în viața ta. Dacă nu Mă înșel, scena aceasta descrie o experiență pe care ai avut-o. Nimic nu lipsește din descriere, nici măcar un gând sau o idee nu sunt excluse, ci sunt toate consemnate în întregime în această poveste. Dacă nu crezi, doar citește mai întâi.

Aceasta este o mică experiență a unei „persoane spirituale”.

Ea s-a simțit neliniștită când a văzut că multe lucruri pe care le făceau frații și surorile de la biserică nu corespundeau voii lui Dumnezeu, așa că a început să îi dojenească, spunând: „Voi, lucruri sărmene! Oare nu aveți deloc conștiință? De ce faceți lucruri lipsite de scrupule? De ce nu căutați adevărul în loc de a face tot ce vă e pe plac?... Și vă spun vouă aceste lucruri, dar, în același timp, pe mine însămi mă urăsc. Văd că Dumnezeu arde de nerăbdare și simt un foc înăuntrul meu. Sunt cu adevărat dispusă să realizez pe deplin lucrarea pe care mi-a încredințat-o Dumnezeu și chiar vreau să vă fiu de folos. Doar că la momentul de față sunt atât de slabă. Dumnezeu Și-a petrecut atât de mult timp pentru noi și ne-a spus atât de multe cuvinte, dar noi suntem tot la fel. În inima mea, simt întotdeauna că Îi datorez atât de mult lui Dumnezeu...” (A început să plângă, incapabilă să continue să vorbească.) Apoi, a început să se roage: „O, Dumnezeule! Te implor să-mi dai putere și să mă miști mai mult ca niciodată, și fie ca Duhul Tău să lucreze în mine. Sunt dispusă să colaborez cu Tine. Atâta timp cât Tu dobândești în cele din urmă slavă, sunt dispusă chiar acum să-Ți dau totul, chiar dacă înseamnă că trebuie să-mi dau viața. Dorim să aducem laude mari, astfel încât frații și surorile noastre să poată cânta și dansa cu bucurie ca să laude numele Tău sfânt, să Te preamărească, să Te manifeste, să stabilească faptul că lucrarea Ta este adevărată și să-Ți ofere orice îngrijire pentru poverile pe care Tu le porți...” Ea s-a rugat cu sinceritate în acest fel, iar Duhul Sfânt i-a dat într-adevăr o povară. În acest timp, era deosebit de împovărată și își petrecea toată ziua citind, scriind și ascultând. Era ocupată pe cât de mult posibil. Starea ei spirituală era excelentă și, în inima ei, era mereu energică și împovărată. Din când în când, era slăbită și mai întâlnea câte un obstacol, dar, nu după mult timp, își redobândea starea ei normală. După o perioadă ca aceasta, progresul ei a fost rapid, a reușit să înțeleagă întrucâtva unele dintre multele cuvinte ale lui Dumnezeu și, de asemenea, a învățat grabnic imnuri – în ansamblu, starea ei spirituală era excelentă. Când a văzut că

multe lucruri din biserică nu erau în conformitate cu voia lui Dumnezeu, ea a devenit îngrijorată și le-a făcut reproșuri fraților și surorilor ei, spunând: „Este acesta devotament față de datoria voastră? De ce nu puteți nici măcar să plătiți un preț atât de mic? Dacă nu vreți să o faceți, o voi face eu...”

În timpul în care avea o povară, ea se simțea mai puternică în credința ei pe măsură ce Duhul Sfânt lucra tot mai mult. Ocazional, întâmpina unele dificultăți și devenea negativă, dar era capabilă să le depășească. Adică, atunci când experimenta lucrarea Duhului Sfânt, chiar și atunci când condiția ei era minunată, tot nu putea evita să dea de anumite dificultăți sau să fie oarecum slăbită. Astfel de lucruri se întâmplă inevitabil, dar, în scurtă vreme, a putut să iasă din acele stări. Când experimenta slăbiciunea, se ruga și simțea că statura ei era cu adevărat inadecvată, dar era dispusă să coopereze cu Dumnezeu. Indiferent ce făcea Dumnezeu, ea era dispusă să-l mulțumească voia și să se supună tuturor aranjamentelor Lui. Au existat unii oameni care aveau anumite opinii și prejudecăți despre ea, dar ea a reușit să se lase deoparte și să se angajeze proactiv în părtășia cu ei. Astfel sunt stările oamenilor când Duhul Sfânt își îndeplinește lucrarea normală. După o anumită perioadă, lucrarea lui Dumnezeu a început să se schimbe, iar oamenii au intrat într-o altă etapă de lucru, în care Dumnezeu a avut cerințe diferite pentru ei. Deci, au existat noi cuvinte rostite care au ridicat noi cerințe de la oameni: „... Am doar ură pentru voi, niciodată binecuvântări. Nu am avut niciodată gândul să vă binecuvântez și nici nu M-am gândit să vă fac să fiți compleți, pentru că sunteți prea răzvrătiți. Pentru că sunteți necinstiți și înșelători și deoarece sunteți lipsiți de calibru și aveți o stare inferioară, nu v-am avut niciodată în vedere sau în inima Mea. Lucrarea Mea este făcută cu unica intenție de a vă condamna; mâna Mea nu a fost niciodată departe de voi, cum nu a fost nici mustrarea Mea. Am continuat să vă judec și să vă blestem. Pentru că nu Mă înțelegeți, mânia Mea a fost întotdeauna asupra voastră. Deși am lucrat dintotdeauna printre voi, ar trebui să știți atitudinea Mea față de voi. Nu este altceva decât dezgust – nu există altă atitudine sau opinie. Vreau doar ca voi să acționați ca niște contraste pentru înțelepciunea Mea și puterea Mea cea mare. Voi nu sunteți altceva decât contrastele Mele, pentru că dreptatea Mea este dezvăluită prin răzvrătirea voastră. V-am pus să acționați ca niște contraste pentru lucrarea Mea, pentru a fi subordonații lucrării Mele...” De îndată ce a văzut cuvintele „subordonați” și „contraste”, ea a început să se gândească: „Cum ar trebui să urmez în lumina acestor cuvinte? După ce am plătit un astfel de preț, sunt tot un contrast. Nu este contrastul doar un făcător de servicii? În trecut, s-a spus că nu vom fi făcători de servicii, că vom fi poporul lui Dumnezeu, dar, astăzi, nu suntem aici tot în rolul de făcători de servicii? Nu sunt făcătorii de servicii lipsiți de viață? Indiferent cât de multă suferință îndur, Dumnezeu nu mă va lăuda pentru lucrul acesta! După ce nu voi mai fi un contrast, nu se va termina?...” Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai descurajată devenea. Se simțea și mai rău când venea la biserică și vedea stările fraților și ale surorilor ei: „Voi nu sunteți bine! Eu nu sunt bine! Am devenit negativă. Uf! Ce se poate face? Dumnezeu încă nu ne vrea.

Făcând o astfel de lucrare, e imposibil ca El să nu ne facă negativi. Nu știu ce e în neregulă cu mine. Nici măcar nu vreau să mă rog. Oricum, nu sunt în regulă acum și chiar nu pot să-mi adun puterea lăuntrică. M-am rugat de multe ori, dar încă nu pot și nu sunt dispusă să continui. Așa văd eu treaba. Dumnezeu spune că suntem contraste, deci contrastele nu sunt oare doar făcători de servicii? Dumnezeu spune că noi suntem contraste, nu fii Săi, și nu suntem nici poporul Său. Noi nu suntem fiii Lui, cu atât mai puțin fiii Lui întâi-născuți. Nu suntem nimic, decât niște contraste. Dacă asta e ceea ce suntem, putem vreodată avea un rezultat favorabil? Contrastele nu au nicio speranță pentru că nu au viață. Dacă am fi fiii Săi, poporul Său, atunci ar fi o speranță în asta – am putea fi făcuți compleți. Pot contrastele să ducă viața lui Dumnezeu? Poate Dumnezeu să pună viață în cei care-l fac un serviciu? Cei pe care îi iubește sunt cei care au viața Lui și numai cei care au viața Lui sunt fiii Săi, poporul Lui. Deși sunt negativă și slabă, sper că voi toți nu sunteți negativi. Știu că a regresa și a fi negativ în acest fel nu pot satisface voia lui Dumnezeu, dar nu sunt dispusă să fiu un contrast. Mi-e frică să fiu un contrast. Oricum, am doar atâta energie și nu pot continua acum. Sper că niciunul dintre voi nu va face cum am făcut eu, ci va putea obține o oarecare inspirație din partea mea. Simt că aș putea la fel de bine să mă duc la moarte! Vă voi lăsa cu câteva ultime cuvinte înainte de a-mi întâlni moartea – sper că veți putea acționa ca niște contraste până la sfârșit; poate că, în cele din urmă, Dumnezeu va lăuda contrastele...” Când frații și surorile au văzut acest lucru, s-au întrebat: „Cum poate fi atât de negativă? Nu i-a fost întru totul bine în ultimele câteva zile? De ce și-a pierdut brusc orice impuls? De ce nu e normală?” Ea a spus: „Nu spuneți că nu sunt normală. De fapt, sunt lămurită cu privire la tot ce este în inima mea. Știu că nu am mulțumit voia lui Dumnezeu, dar nu e cumva doar pentru că nu sunt dispusă să acționez ca un contrast al Lui? N-am făcut nimic rău. Poate că, într-o zi, Dumnezeu va schimba titlul de «contraste» în «creaturi», și nu doar atât, ci creaturi ale Lui care sunt folosite de El în moduri importante. Nu există speranță în asta? Sper că nu veți fi negativi sau descurajați și că puteți continua să-L urmați pe Dumnezeu și să faceți tot ce puteți pentru a sluji ca și contraste. În orice caz, eu nu pot continua. Nu lăsați ca acțiunile mele să vă restricționeze”. Alți oameni au auzit asta și au spus: „Chiar dacă tu vei înceta să-L urmezi, noi vom continua, deoarece Dumnezeu nu ne-a tratat niciodată nedrept. Nu vom fi constrânși de negativitatea ta”.

După ce a trecut prin această experiență pentru o perioadă, tot era într-o stare negativă cu privire la faptul de a fi un contrast, așa că i-am spus: „Nu Îmi înțelegei lucrarea. Nu înțelegei deloc adevărul lăuntric, esența sau rezultatele intenționate ale cuvintelor Mele. Nu cunoști obiectivele lucrării Mele, nici înțelepciunea acesteia. Nu înțelegei voia Mea. Nu știi decât să te retragi pentru că ești un contrast – te ocupi mult prea mult de statut! Ce nesăbuită ești! Ți-am spus atât de multe în trecut. Ți-am spus că te voi desăvârși; ai uitat? Nu am vorbit mai întâi despre a fi desăvârșită, până să vorbesc vreodată despre contraste?” „Stai puțin, lasă-mă să mă gândesc la asta! Da, așa e! Ai spus acele lucruri înainte de a vorbi vreodată despre contraste!” „Când am vorbit despre

a fi desăvârșit, nu am spus Eu că doar după ce oamenii vor fi cucerți, vor fi desăvârșiți?” „Da!” „Nu au fost cuvintele Mele sincere? Nu au fost spuse cu bună-credință?” „Da! Tu ești un Dumnezeu care nu a spus niciodată nimic necinstit – nimeni nu poate îndrăzni să nege acest lucru. Dar Tu vorbești în atâtea feluri diferite.” „Nu se schimbă oare căile Mele de a vorbi în funcție de diferitele etape ale lucrării? Nu sunt lucrurile pe care le spun Eu făcute și spuse pe baza nevoilor tale?” „Tu lucrezi în funcție de nevoile oamenilor și le oferi ceea ce au nevoie. Acest lucru nu este neadevărat!” „Așadar, lucrurile pe care ți le-am spus nu au fost benefice? Mustrările Mele nu au fost îndeplinite pentru binele tău?” „Cum mai poți să spui că este pentru binele meu! M-ai mustrat aproape până în punctul morții – nu vreau să mai trăiesc. Astăzi spui ceva, mâine spui încă ceva. Știu că mă desăvârșești pentru binele meu, dar nu m-ai desăvârșit – Tu mă faci un contrast și încă mă mustri. Mă urăști, nu-i așa? Nimeni nu îndrăznește să creadă cuvintele Tale, și numai acum am văzut clar că mustrarea Ta este doar ca să înlături ura din inima Ta, nu să mă mântuiești pe mine. Ai mai ascuns adevărul de mine; ai spus că mă vei desăvârși și că mustrarea a fost pentru a mă desăvârși. Deci, m-am supus mereu mustrării Tale; niciodată nu mi-am imaginat că astăzi voi suporta titlul de contrast. Dumnezeule, nu ar fi mai bine dacă m-ai face să acționez ca orice altceva? Trebuie să mă obligi să port pălăria unui contrast? Aș accepta până și să fiu un portar în Împărăție. Am alergat de colo până colo și m-am sacrificat, dar, până la urmă, mâinile mele sunt goale – nu am niciun ban. Totuși, până și acum îmi spui că mă vei pune să mă comport ca un contrast al Tău. Cum pot măcar să-mi mai arăt fața?” „Despre ce vorbești? Am făcut atât de multă lucrare de judecată în trecut, și tu nu o înțelegi? Oare te înțelegi cu adevărat pe tine însăși? Nu este titlul de «contrast», de asemenea, judecata cuvintelor? Crezi că toată discuția Mea despre contraste e tot o metodă, o cale de a te judeca? Atunci, cum M-ai urma?” „Încă nu am planificat cum să Te urmez. Mai întâi, trebuie să știu: sunt eu un contrast sau nu? Pot și contrastele, de asemenea, să fie desăvârșite? Poate fi schimbat titlul de «contrast»? Pot să fiu o mărturie răsunătoare prin faptul că sunt un contrast și apoi să devin cineva care este desăvârșit, care este un exemplar al iubirii față de Dumnezeu și care este apropiat al lui Dumnezeu? Pot fi făcută completă? Spune-mi adevărul!” „Nu ești conștientă că lucrurile se dezvoltă întotdeauna, că sunt în continuă schimbare? Atât timp cât în prezent ești dispusă să fii ascultătoare în rolul tău de contrast, vei putea să te schimbi. Dacă ești sau nu un contrast nu are nimic de-a face cu destinul tău. Punctul cheie este dacă poți sau nu să fii cineva care are o schimbare în firea vieții.” „Poți să-mi spui dacă mă poți desăvârși sau nu?” „Atât timp cât urmezi și te supui până la sfârșit, îți garantez că te pot desăvârși.” „Și ce fel de suferință va trebui să trăiesc?” „Vei experimenta adversități, precum și judecata și mustrarea cuvintelor, în special mustrarea cuvintelor, ceea ce e același lucru cu mustrarea de a fi un contrast!” „Aceeși mustrare ca și a unui contrast? Ei bine, dacă pot fi desăvârșită de Tine trecând prin adversități, dacă există speranță, atunci este bine. Chiar dacă e doar o fărâmbă de speranță, este mai bine decât a fi un contrast. Titlul acela, «contrast», sună atât de

groaznic. Nu sunt dispusă să fiu un contrast!” „Ce e așa de groaznic la contraste? Nu sunt contrastele desăvârșit de bune în dreptul lor? Sunt contrastele nevrednice să se bucure de binecuvântări? Dacă Eu spun că și contrastele se pot bucura de binecuvântări, atunci vei putea să te bucuri de binecuvântări. Nu este adevărat că titlurile oamenilor se schimbă datorită lucrării Mele? Și totuși, un simplu titlu te deranjează atât de mult? Faptul că ești un astfel de contrast este ceva binemeritat. Ești dispusă să urmezi sau nu?” „Ei bine, mă poți face completă sau nu? Îmi poți permite să mă bucur de binecuvântările Tale?” „Ești dispusă a urma până la sfârșit sau nu? Ești dispusă să te oferi?” „Lasă-mă să mă gândesc. Un contrast se poate bucura, de asemenea, de binecuvântările Tale și poate fi făcut complet. După ce voi fi făcută completă, voi fi apropiată de Ta, voi înțelege voia Ta în totalitatea ei și voi avea ceea ce Tu ai. Voi putea să mă bucur de ceea ce te bucuri și Tu și voi ști ceea ce Tu știi... După ce trec prin adversități și după ce sunt desăvârșită, mă voi putea bucura de binecuvântări. Deci, de care binecuvântări mă voi bucura, de fapt?” „Nu îți face griji cu privire la binecuvântările de care te vei bucura. Chiar dacă ți-aș spune, aceste lucruri sunt dincolo de imaginația ta. După ce vei fi un contrast bun, vei fi cucerită și vei fi un contrast de succes. Acesta este un model și specimen al celui ce este cucerit, dar, desigur, poți deveni un model și specimen decât după ce ai fost cucerită.” „Ce este un model și specimen?” „Este un model și specimen pentru toate neamurile, adică cei care nu au fost cuceriti.” „Câți oameni include asta?” „Foarte mulți oameni. Nu sunt doar cele patru sau cinci mii ca voi – toți cei care acceptă acest nume pretutindeni în lume trebuie să fie cuceriti.” „Deci nu sunt doar cinci sau zece orașe!” „Nu te îngrijora pentru asta acum și nu te preocupa peste măsură. Doar concentrează-te asupra modului în care ar trebui să dobândești intrarea chiar acum! Îți garantez că poți fi făcută completă.” „În ce măsură? Și de care binecuvântări mă pot bucura?” „De ce ești atât de îngrijorată? Ți-am garantat că poți fi făcută completă. Ai uitat că sunt demn de încredere?” „Este adevărat că Tu ești de încredere, dar unele dintre metodele Tale de vorbire se schimbă întotdeauna. Astăzi, spui că garantezi că pot fi făcută completă, dar mâine ai putea spune că este incert. Iar unor oameni le spui «Eu garantez că cineva ca tine nu poate fi făcut complet». Nu știu ce se întâmplă cu ale Tale cuvinte. Pur și simplu nu îndrăznesc să cred asta.” „Deci, te poți oferi sau nu?” „Ce să ofer?” „Oferă-ți viitorul și speranțele.” „E ușor să renunț la aceste lucruri! Principalul lucru este titlul de «contrast» – chiar nu mi-l doresc. Dacă îndepărtezi de mine acel titlu, atunci voi fi deschisă la orice, voi putea să fac orice. Nu sunt acestea doar lucruri mărunte? Ai putea să înlături acea denumire?” „Ar fi ușor, nu-i așa? Dacă îți pot da acel titlu, negreșit Eu îl pot și înlătura. Dar acum nu este momentul. Trebuie mai întâi să îți completezi experiența acestui pas de lucru, și numai atunci poți dobândi un titlu nou. Cu cât cineva îți seamănă mai mult, cu atât mai mult are nevoie să fie un contrast. Cu cât ești mai înspăimântată de faptul de a fi un contrast, cu atât te voi eticheta mai mult ca atare. O persoană ca tine trebuie să fie disciplinată și tratată într-un mod strict. Cu cât cineva e mai răzvrătit, cu atât mai mult va fi un făcător de servicii, iar în cele din urmă, nu va

câștiga nimic.” „Dat fiind că eu caut cu atâta sârguință, de ce nu pot să scap de numele de «contrast»? Noi Te-am urmat în toți acești ani și nu am suferit puțin. Am făcut multe lucruri pentru Tine. Am trecut prin vânt și ploaie; ne apropiem de sfârșitul tinereții noastre. Nici nu ne-am căsătorit, nici nu am întemeiat o familie, iar aceia dintre noi care au făcut asta au continuat să vină. Am rămas la școală până la liceu, dar de îndată ce am auzit că ai venit, am renunțat la oportunitatea mea de a merge la universitate. Și Tu spui că suntem contraste! Am pierdut atât de multe! Facem toate aceste lucruri, dar acum se pare că suntem doar contrastele Tale. Ce îi face asta să creadă despre mine pe foștii mei colegi de clasă? Când mă văd și mă întreabă despre poziția mea și statutul meu, cum să nu-mi fie rușine să le spun? La început, am plătit orice preț din cauza credinței mele în Tine, iar toți ceilalți și-au bătut joc de mine ca de o idioată. Dar am continuat să urmez și am tânjit după timpul în care avea să vină ziua mea, când puteam să le arăt tuturor celor care nu au crezut. Dar, în schimb, Tu îmi spui astăzi că sunt un contrast. Dacă mi-ai da cele mai de jos titluri, dacă mi-ai permite să fiu unul dintre oamenii Împărăției, asta ar fi bine! Chiar dacă nu aș putea fi discipola sau confidenta Ta, m-aș mulțumi doar să fiu adepta Ta! Noi Te-am urmat în toți acești ani, am renunțat la familiile noastre și a fost atât de greu să continuăm să căutăm tot timpul până acum, iar tot ce avem de arătat pentru asta e titlul de «contrast»! Am abandonat totul pentru Tine; am renunțat la toate bogățiile pământești. Înainte, cineva m-a prezentat unui potențial partener. El era foarte chipeș și bine îmbrăcat; era fiul unui funcționar guvernamental. Pe atunci, eram interesată de el. Dar, de îndată ce am auzit că Dumnezeu S-a arătat și că Își săvârșea lucrarea, că Tu ne vei duce în Împărăție și ne vei desăvârși și că ne-ai cerut să avem hotărârea de a lăsa totul în urmă fără să pierdem timp, odată ce am auzit asta, am văzut că hotărârea îmi lipsea întru totul. Apoi, m-am pregătit și am refuzat acea ocazie. După aceea, el a trimis cadouri familiei mele de mai multe ori, dar nici măcar nu m-am uitat la ele. Crezi că eram supărată pe vremea aceea? Era ceva atât de bun și s-a transformat în nimic. Cum puteam să nu fiu supărată? Am fost supărată din cauza asta timp de câteva zile, până în punctul în care nu am mai putut să dorm noaptea, dar, în cele din urmă, tot am renunțat. De fiecare dată când m-am rugat, am fost mișcată de Duhul Sfânt, care a spus: «Ești dispusă a sacrifica totul pentru Mine? Ești dispusă a te sacrifica pentru Mine?» Ori de câte ori mă gândeam la aceste cuvinte ale Tale, începeam să plâng. Am fost mișcată și am plâns de tristețe de mai multe ori decât știu. După un an, am auzit că bărbatul se însurase. E inutil să spun că am fost nefericită, dar, cu toate astea, tot am renunțat de dragul Tău. Și toate acestea fără a mai menționa că mâncarea și îmbrăcămintea mea lasă de dorit – am renunțat la acea căsătorie, am renunțat la toate aceste lucruri, deci nu ar trebui să mă faci să mă comport ca un contrast! Am renunțat la căsnicia mea, cel mai important eveniment din viața mea, totul pentru a mă oferi Ție! Întreaga viață a unei persoane nu înseamnă nimic altceva decât să găsească un partener bun și să aibă o familie fericită. Am renunțat la acest lucru, cel mai bun dintre toate lucrurile, iar acum nu am nimic și sunt complet singură. Unde ai vrea să mă duc?

Am suferit de când am început să Te urmez. Nu am avut o viață bună. Am renunțat la familia și la cariera mea, precum și la toate plăcerile trupului și acest sacrificiu, pe care noi toți l-am făcut, tot nu este suficient pentru a ne bucura de binecuvântările Tale? Deci, acum e chestiunea asta cu «contrastul». Dumnezeuule, ai mers prea departe! Uită-Te la noi – nu avem pe ce să ne bazăm în această lume. Unii dintre noi am renunțat la copiii noștri, unii ne-am abandonat munca, soții,^a și așa mai departe; am renunțat la toate plăcerile trupesti. Ce speranță mai e pentru noi? Cum putem continua să supraviețuim în lume? Aceste sacrificii pe care le-am făcut nu merită nici măcar un bănuț? Chiar nu Îți dai seama? Statutul nostru este mic și calibrul nostru e deficitar – acceptăm acest lucru, dar când nu am ținut vreodată cont de ceea ce Tu voiai să facem? Acum ne abandonezi fără milă și ne «răsplătești» cu titlul de «contraste»? Asta e tot ceea ce ne-a adus sacrificiul nostru? În cele din urmă, dacă oamenii mă vor întreba ce am câștigat crezând în Dumnezeu, pot într-adevăr să-i las să vadă acest cuvânt, «contrast»? Cum pot să deschid gura pentru a spune că sunt un contrast? Nu pot explica asta părinților mei și nu o pot explica fostului potențial partener. Am plătit un preț atât de mare, iar a fi un contrast este ceea ce primesc în schimb! Ah! Mă simt atât de tristă!” (A început să-și lovească coapsele și să plângă.) „Dacă aș spune că acum nu urma să-ți dau titlul de contrast, ci că în schimb te voi face unul dintre oamenii Mei și te voi instrui să mergi înainte și să răspândești Evanghelia, dacă ți-aș da statutul pentru a face lucrarea, ai putea să o faci? Ce ai câștigat, de fapt, etapă după etapă, din această lucrare? Și totuși, iată că ești aici, delectându-Mă cu povestea ta – nu ai nicio rușine! Spui că ai plătit un preț, dar că nu ai câștigat nimic. Cumva am neglijat să-ți spun care sunt condițiile Mele pentru obținerea unei persoane? Pentru cine este lucrarea Mea? Tu știi? Și iată că răscolești vechi nemulțumiri! Mai contezi măcar ca ființă umană? Nu ai îndurat fiecare suferință prin care ai trecut din propria ta voință? Și nu a fost suferința ta suportată pentru a obține binecuvântări? Mi-ai îndeplinit cerințele? Tot ce vrei este să dobândești binecuvântări. Nu ai nicio rușine! Când au fost cerințele Mele vreodată obligatorii? Dacă ești dispusă a Mă urma, trebuie să Mă ascuți în toate privințele. Nu încerca să negociezi termenii. La urma urmei, ți-am spus de dinainte că această cale este o cale a suferinței. Este plină de posibilități sumbre, cu puține auspicii. Ai uitat? Am spus asta de multe ori. Dacă ești dispusă a suferi, atunci urmează-Mă. Dacă nu ești dispusă a suferi, atunci oprește-te. Nu te oblig – ești liberă să vii sau să pleci! Cu toate acestea, așa este făcută lucrarea Mea, și nu-Mi pot întârzia întreaga lucrare din cauza răzvrătirii tale individuale. Poate nu ești dispusă a te supune, dar există alții care sunt. Voi toți sunteți oameni sperați! Nu vă este teamă de nimic! Negociați termenii cu Mine – vrei să continui să trăiești sau nu? Îți faci planuri pentru tine și te lupti pentru propria faimă și propriile beneficii. Nu este lucrarea Mea toată pentru voi? Ești oarbă? Înainte de a Mă întrupa, nu Mă puteai vedea, iar aceste cuvinte pe care le-ai rostit ar fi fost scuzabile atunci, dar

^a În textul original „soțiile”.

acum sunt întrupat și lucrez printre voi, dar tu tot nu poți vedea? Ce nu înțelegi? Spui că ai suferit pierderi; așa că M-am întrupat pentru a vă mântui pe voi, oameni disperați și am lucrat atât de mult, și chiar și acum te mai plângi – nu ai spune că Eu am suferit o pierdere? Nu pentru voi a fost tot ceea ce am făcut? Aplic acest titlu oamenilor pe baza staturii lor actuale. Dacă te numesc un «contrast», atunci devii imediat un contrast. La fel, dacă te numesc «cineva din poporul lui Dumnezeu», atunci asta devii de îndată. Oricum te-aș numi, asta e ceea ce ești. Nu sunt toate acestea dobândite prin câteva cuvinte de pe buzele Mele? Iar aceste câteva cuvinte ale Mele te înfurie atât de mult? Ei bine, atunci iartă-Mă! Dacă nu te supui acum, în cele din urmă, vei fi blestemată – vei fi fericită atunci? Nu acorzi atenție modului de viață, ci te concentrezi doar asupra statutului și titlului tău; cum este viața ta? Nu contest că ai plătit un preț mare, dar aruncă o privire la statura și practica ta – chiar și acum, tot încerci să negociezi termenii. Aceasta este statura pe care ai câștigat-o prin hotărârea ta? Mai ai ceva integritate? Ai o conștiință? Eu am fost Cel care a greșit cu ceva? Au fost cerințele Mele de la tine greșite? Ei bine, ce e? Te-aș fi făcut timp de câteva zile să te porți ca un contrast, și totuși nu ești dispusă a face acest lucru. Ce fel de hotărâre este asta? Voi toți aveți o voință slabă, sunteți lași! Pedepsirea oamenilor ca tine e un lucru de la sine înțeles!” Odată ce am spus asta, ea nu a mai spus niciun cuvânt.

Experimentând acum acest fel de lucrare, trebuie să aveți o oarecare înțelegere a pașilor lucrării lui Dumnezeu și a metodelor Lui de a-i transforma pe oameni. Să aveți asta este singura modalitate de a obține rezultate în transformarea voastră. În căutarea voastră, aveți prea multe noțiuni individuale, speranțe și așteptări. Lucrarea actuală este pentru a trata dorința voastră de statut și dorințele voastre extravagante. Speranțele, statutul și noțiunile sunt toate reprezentări clasice ale firii satanice. Motivul pentru care aceste lucruri există în inimile oamenilor este numai pentru că otrava Satanei întotdeauna atacă gândurile oamenilor și oamenii sunt întotdeauna incapabili să scape de aceste ispite ale Satanei. Ei trăiesc în mijlocul păcatului, dar nu cred că este păcat și, totuși, ei încă gândesc: „Noi credem în Dumnezeu, așa că El trebuie să reverse binecuvântări asupra noastră și să aranjeze totul pentru noi într-un mod adecvat. Noi credem în Dumnezeu, așa că sigur suntem superiori față de ceilalți și trebuie să avem mai mult statut și mai multe așteptări decât oricine altcineva. Din moment ce credem în Dumnezeu, El trebuie să ne dea binecuvântări nelimitate. Altfel, nu s-ar numi credință în Dumnezeu”. De mulți ani, gândurile pe care oamenii s-au bazat pentru supraviețuirea lor le-au corodat inimile până în punctul în care au devenit înșelători, josnici și lași. Nu numai că le lipsesc voința și hotărârea, dar au devenit și lacomi, aroganți și încăpățânați. Le lipsește cu desăvârșire orice hotărâre care să depășească sinele și, cu atât mai mult, nici măcar nu au curaj să scape de constrângerile acestor influențe întunecate. Gândurile și viețile oamenilor sunt atât de putrede încât perspectivele lor despre credința în Dumnezeu sunt încă insuportabil de hidoase și, chiar și atunci când oamenii vorbesc despre perspectivele asupra credinței în Dumnezeu, este pur și simplu ceva insuportabil

de auzit. Oamenii sunt toți lași, incompetenți, josnici și fragili. Ei nu simt dezgust față de forțele întunericului și nu simt dragoste pentru lumină și adevăr; în schimb, ei fac tot posibilul pentru a le elimina. Nu așa sunt gândurile și perspectivele voastre actuale? „De vreme ce eu cred în Dumnezeu, ar trebui doar să fiu copleșit de binecuvântări și ar trebui să fie sigur că statutul meu nu va decădea niciodată și că va rămâne mai înalt decât cel al necredincioșilor.” Nu ați nutrit în voi acea perspectivă doar de un an sau doi, ci de mulți ani. Modul vostru de gândire tranzacțional este superdezvoltat. Deși ați ajuns la acest pas astăzi, încă nu ați renunțat la statut, ci vă zbateți neîncetat să-l cercetați și îl observați zilnic, cu teama profundă că, într-o zi, statutul vostru va fi pierdut și numele vostru va fi ruinat. Oamenii nu și-au abandonat niciodată dorința pentru tihnă. Așadar, întrucât vă judec astfel astăzi, ce grad de înțelegere veți avea în cele din urmă? Veți spune că, deși statutul vostru nu este înalt, v-ați bucurat totuși de înălțare din partea lui Dumnezeu. Deoarece sunteți neînsemnați din naștere, nu aveți statut, dar dobândiți statut pentru că Dumnezeu vă înalță – este ceva ce El v-a oferit. Astăzi sunteți capabili să primiți personal pregătirea lui Dumnezeu, mustrarea Lui și judecata Lui. Aceasta este, cu atât mai mult, înălțarea Lui. Sunteți în stare să primiți personal purificarea și arderea Lui. Aceasta este dragostea cea mare a lui Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, nu a existat nicio singură persoană care să primească purificarea și arderea Lui, și nicio singură persoană nu a putut să fie desăvârșită prin cuvintele Sale. Dumnezeu vă vorbește acum față în față, vă purifică, dezvăluind răzvrătirea voastră interioară – aceasta este cu adevărat înălțarea Lui. Ce capacități au oamenii? Fie că sunt fiii lui David sau urmașii lui Moab, în concluzie, oamenii sunt niște ființe create care nu au nimic demn de laudă. Deoarece sunteți creaturile lui Dumnezeu, trebuie să îndepliniți datoria unei creaturi. Nu vi se cere nimic altceva. Iată cum ar trebui să vă rugați: „O, Dumnezeule! Indiferent dacă am statut sau nu, acum mă înțeleg. Dacă statutul meu este înalt, aceasta se datorează înălțării Tale și, dacă este umil, este din cauza ordinului Tău. Totul este în mâinile Tale. Nu am nici vreo alegere, nici vreo plângere. Ai ordonat că mă voi naște în această țară și în mijlocul acestui popor, iar tot ce ar trebui să fac eu este să fiu total ascultător sub stăpânirea Ta, pentru că totul este cum ai poruncit Tu. Nu stau cu gândul la statut; la urma urmei, eu nu sunt altceva decât o creatură. Dacă mă pui în Adânc, în iazul de foc și pucioasă, nu sunt altceva decât o creatură. Dacă mă folosești, sunt o creatură. Dacă mă desăvârșești, sunt tot o creatură. Dacă nu mă desăvârșești, tot Te voi iubi pentru că nu sunt mai mult decât o creatură. Eu nu sunt altceva decât o creatură minusculă creată de Domnul creației, doar unul dintre toți oamenii creați. Tu ai fost Cel care m-a creat, iar acum m-ai pus iarăși în mâinile Tale pentru a face cu mine precum voiești. Sunt dispus să fiu unealta Ta și contrastul Tău, pentru că totul este după cum ai sorocit. Nimeni nu poate schimba aceasta. Toate lucrurile și toate evenimentele sunt în mâinile Tale”. Când va veni timpul în care nu te vei mai gândi la statut, atunci te vei elibera de el. Numai atunci vei fi capabil să cauți cu încredere și curaj, și numai atunci inima ta poate să devină liberă de orice constrângeri. Odată ce oamenii au fost eliberați

de aceste lucruri, atunci nu vor mai avea nicio îngrijorare. Care sunt preocupările majorității dintre voi chiar acum? Sunteți mereu constrânși de statut și preocupați neconținut de propriile perspective. Dați mereu paginile cuvântărilor lui Dumnezeu, dorindu-vă să citiți vorbe cu privire la destinația omenirii și vrând să știți care sunt perspectivele și destinația voastră. Vă întrebați: „Am într-adevăr vreo perspectivă? Mi le-a luat Dumnezeu? El doar spune că eu sunt un contrast; care sunt, atunci, perspectivele mele?” E greu pentru voi să vă puneți deoparte perspectivele și destinul. Acum sunteți adepți și ați înțeles oarecum acest stadiu al lucrării. Cu toate acestea, încă nu ați lăsat la o parte dorința de statut. Când statutul vostru este înalt, căutați bine, dar când statutul vostru este umil, nu mai căutați. Binecuvântările statutului sunt întotdeauna în mintea voastră. De ce majoritatea oamenilor nu pot ieși singuri din negativitate? Răspunsul nu e oare, invariabil, din cauza perspectivelor sumbre? De îndată ce sunt pronunțate cuvântările lui Dumnezeu, vă grăbiți să vedeți care sunt cu adevărat statutul și identitatea voastră. Dați prioritate statutului și identității și retrogradați viziunea pe locul doi. Pe al treilea loc este un lucru în care ar trebui să pătrundeți, iar pe locul al patrulea este voia actuală a lui Dumnezeu. Vă uitați mai întâi dacă titlul lui Dumnezeu pentru voi drept „contrast” s-a schimbat sau nu. Citiți și citiți și, când vedeți că titlul de „contrast” a fost înlăturat, deveniți fericiți și Îi mulțumiți neconținut lui Dumnezeu și laudați marea Sa putere. Dar dacă vedeți că sunteți în continuare contraste, vă supărați, iar impulsul din inimile voastre se risipește imediat. Cu cât căutați mai mult în acest fel, cu atât mai puțin veți culege. Cu cât este mai mare dorința unei persoane de statut, cu atât mai serios va trebui să fie tratată și cu atât mai mult va trebui să fie supusă unei rafinări deosebite. Astfel de oameni sunt lipsiți de valoare! Aceștia trebuie să fie tratați și judecați în mod adecvat, pentru ca ei să renunțe complet la aceste lucruri. Dacă veți continua astfel până la sfârșit, nu veți culege nimic. Cei care nu urmăresc viața, nu pot fi transformați, iar cei care nu sunt însetați după dreptate nu pot dobândi adevărul. Tu nu te concentrezi pe a urmări transformarea personală și intrarea, ci te concentrezi în schimb asupra dorințelor extravagante și a lucrurilor care îți îngrădesc dragostea față de Dumnezeu și te împiedică să te apropii de El. Te pot transforma acele lucruri? Te pot aduce în Împărăție? Dacă obiectul urmăririi tale nu este acela de a căuta adevărul, atunci ai putea la fel de bine să profiți de această oportunitate și să te întorci în lume pentru a face din asta un succes. Să-ți pierzi timpul în acest fel chiar nu merită – de ce să te torturezi? Nu e adevărat că te-ai putea bucura de tot felul de lucruri în lumea frumoasă de afară? Bani, femei frumoase, statut, vanitate, familie, copii și așa mai departe – nu sunt toate aceste produse ale lumii cele mai bune lucruri de care te-ai putea bucura? Ce rost are să te plimbi pe aici, în căutarea unui loc unde poți fi fericit? Fiul Omului nu are unde să-și pună capul, deci, cum ai putea avea tu un loc al tihnei? Cum ți-ar putea crea El un loc frumos al liniștii? Este posibil așa ceva? În afară de judecata Mea, astăzi poți primi numai învățături despre adevăr. Nu poți dobândi mângâiere de la Mine și nu poți dobândi patul de trandafiri după care tânjești zi și noapte. Nu voi revărsa asupra ta

bogățiile lumii. Dacă urmezi cu adevărat, atunci Eu sunt dispus să îți dau calea vieții în întregime, să fii ca un pește înapoi în apă. Dacă nu urmezi cu adevărat, voi lua totul înapoi. Nu sunt dispus să dau cuvintele din gura Mea celor care sunt ahtiați după confort și sunt la fel ca porcii și câinii!

Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire

Lucrarea făcătorilor de servicii a fost primul pas din lucrarea de cucerire. Astăzi este al doilea pas din lucrarea de cucerire. De ce se menționează și faptul de a fi desăvârșiți în lucrarea de cucerire? Pentru a crea o temelie pentru viitor. Astăzi este pasul final al lucrării de cucerire; se apropie vremea trecerii prin necazuri mari care vor marca începutul oficial al desăvârșirii omenirii. Chestiunea principală este acum cucerirea, dar acum este și momentul primului pas din procesul de desăvârșire. Ceea ce presupune acest prim pas este desăvârșirea cunoștințelor și a supunerii oamenilor, care, negreșit, creează o temelie pentru lucrarea de cucerire. Dacă urmează să fii desăvârșit, atunci trebuie să fii capabil să rămâi neclintit în toiul necazurilor din viitor și să dai tot ce ai pentru a răspândi următorul pas al lucrării; asta înseamnă să fii desăvârșit și acesta este și momentul când oamenii sunt câștigați pe deplin de Dumnezeu. Astăzi vorbim despre a fi cucerți, care e același lucru cu a vorbi despre fi desăvârșiți. Dar lucrarea care se face astăzi este fundamentul pentru a fi desăvârșiți în viitor; ca să fie desăvârșiți, oamenii trebuie să treacă prin greutăți, iar această experiență a greutăților trebuie să-și aibă baza în a fi cucerți. Dacă oamenilor le lipsește temelia de astăzi – dacă nu sunt pe deplin cucerți, atunci le va fi greu să rămână neclintiți în următorul pas al lucrării. A fi doar cucerți nu este scopul final. Este doar un pas al mărturiei pentru Dumnezeu în fața Satanei. A fi desăvârșit este scopul final, iar dacă nu ești desăvârșit, atunci ai putea, la fel de bine, să fii trecut la pierderi. Numai atunci când te vei confrunta cu greutățile în viitor se va vedea adevărata ta statură; cu alte cuvinte, numai atunci va fi evident nivelul de puritate a iubirii tale pentru Dumnezeu. Astăzi, oamenii spun următorul lucru: „Trebuie să ne supunem lui Dumnezeu, indiferent ce face El. Deci suntem dispuși să fim un contrast care poate demonstra marea putere a lui Dumnezeu și firea lui Dumnezeu. Fie că Dumnezeu este bun cu noi sau ne blestemă, fie că ne judecă, tot Îi suntem recunoscători”. Faptul că spui acest lucru arată doar că ai un volum mic de cunoștințe, dar dacă aceste cunoștințe pot fi aplicate la realitate depinde de faptul dacă sunt reale sau nu. Faptul că oamenii au astăzi o astfel de pătrundere și astfel de cunoștințe este efectul lucrării de cucerire. Doar în fața greutăților se poate vedea dacă poți sau nu să fii desăvârșit, și în acel moment se va vedea dacă într-adevăr Îl iubești pe Dumnezeu din inimă. Dacă dragostea ta este cu adevărat pură, atunci vei spune: „Suntem contraste, suntem creaturi în mâinile lui Dumnezeu”. Când vei răspândi Evanghelia către

neamuri, vei spune: „Eu doar fac un serviciu. Folosind firile corupte din noi, Dumnezeu a spus toate aceste lucruri pentru a ne arăta firea Sa dreaptă; dacă nu ar fi spus astfel de lucruri, noi nu am fi fost în stare să-L vedem pe Dumnezeu, nici să-L înțelegem înțelepciunea și nici să primim o mântuire atât de măreață și binecuvântări atât de mari”. Dacă ai cu adevărat aceste cunoștințe experiențiale, atunci este suficient. Totuși, o mare parte din ceea ce spui astăzi nu conține cunoștințe, și este doar o grămadă de lozinci goale: „Suntem contraste și făcători de servicii; ne dorim să fim cuceritori și să fim mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu...” A striga pur și simplu nu înseamnă că ai realitate și nici nu dovedește că ai statură; trebuie să ai cunoștințe autentice, iar cunoștințele tale trebuie să fie puse la încercare.

Ar trebui să citești mai multe dintre aceste cuvântări pe care Dumnezeu le-a exprimat în această perioadă de timp și să-ți cercetezi acțiunile prin comparație: e de netăgăduit că, fără doar și poate, ești un contrast! Care este amploarea cunoștințelor tale astăzi? Ideile, gândurile, comportamentul, cuvintele și faptele tale – oare toate aceste expresii nu sunt echivalentul unui contrast pentru dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu? Nu sunt expresiile tale manifestări ale firii corupte dezvăluite prin cuvintele lui Dumnezeu? Gândurile și ideile tale, motivațiile tale și corupția care este dezvăluită în tine arată firea dreaptă a lui Dumnezeu, precum și sfințenia Sa. Și Dumnezeu S-a născut în țara murdăriei și, totuși, El rămâne nepătat de murdărie. Trăiește în aceeași lume murdară ca și tine, dar e înzestrat cu rațiune și înțelegere și disprețuiește murdăria. Se poate chiar să nu fii capabil să detectezi nimic murdar în cuvintele și faptele tale, dar El poate, și ți le indică. Acele lucruri vechi ale tale – lipsa ta de cultivare, de intuiție și rațiune și modurile tale înapoiate de a trăi – au fost acum scoase la lumină prin revelațiile de astăzi; oamenii văd sfinția și firea dreaptă a lui Dumnezeu numai prin venirea Sa pe pământ pentru a lucra în acest fel. El te judecă și te mustră, făcându-te să dobândești înțelegere; uneori, natura ta demonică se manifestă, iar El ți-o scoate în evidență. El cunoaște esența omului ca pe dosul mâinii Sale. El trăiește printre voi, mănâncă aceeași mâncare ca și voi și trăiește în același mediu – dar, chiar și așa, El știe mai multe; poate să vă demaște și să vadă dincolo de esența coruptă a umanității. Nu există vreun lucru pe care să-l disprețuiască mai mult decât filosofii de viață și necinstea și înșelăciunea omului. El detestă în special interacțiunile trupești ale oamenilor. Poate că nu este familiarizat cu filosofii de viață ale omului, dar poate să vadă clar și să demaște firile corupte pe care oamenii le dezvăluie. El lucrează pentru a vorbi și a învăța omul prin aceste lucruri și le folosește pentru a judeca oamenii și pentru a-și manifesta propria fire dreaptă și sfântă. Astfel, oamenii devin contraste ale lucrării Sale. Numai Dumnezeu întrupat poate arăta limpede firile corupte ale omului și toate fețele urâte ale Satanei. Deși El nu te pedepsește și doar te folosește ca pe un contrast pentru dreptatea și sfințenia Sa, te simți rușinat și nu găsești unde să te ascunzi, pentru că ești prea murdar. El vorbește folosind acele lucruri care sunt demascate în om și numai atunci când aceste lucruri sunt scoase la lumină conștientizează oamenii cât de sfânt este Dumnezeu. El nu trece cu

vederea nici cea mai mică impuritate a oamenilor, nici măcar gândurile murdare din inimile lor; dacă faptele și cuvintele oamenilor sunt în contradicție cu voia Lui, atunci El nu le scuză. În cuvintele Lui, nu există loc pentru murdăria oamenilor sau pentru orice altceva – totul trebuie adus la lumină. Doar atunci vezi tu că El este cu adevărat diferit de om. Dacă în oameni există cea mai mică murdărie, atunci El îi detestă cu desăvârșire. Există chiar și momente când oamenii nu sunt în stare să înțeleagă și spun: „Dumnezeule, de ce ești atât de supărat? De ce nu ești atent la slăbiciunile omului? De ce nu poți fi un pic iertător cu oamenii? De ce ești atât de lipsit de considerație față de om? Cu siguranță știi în ce măsură oamenii au fost corupți, așa că de ce încă îi tratezi astfel?” El disprețuiește păcatul, este dezgustat de acesta și este deosebit de scârbit dacă există vreo urmă de neascultare în tine. Când dezvălui o fire rebelă, El o vede și este profund scârbit – extraordinar de scârbit. Prin aceste lucruri se manifestă firea lui Dumnezeu și ceea ce este Dumnezeu. Când te compari, vezi că, deși El mănâncă aceeași mâncare ca omul, poartă aceleași haine, Se bucură de aceleași lucruri pe care le fac oamenii și trăiește și locuiește cu ei, El este, totuși, deosebit de om. Nu aceasta este semnificația unui contrast? Prin aceste lucruri umane se arată puterea lui Dumnezeu; întunericul este cel care declanșează existența prețioasă a luminii.

Desigur, Dumnezeu nu vă face contraste doar de dragul de a o face. Mai degrabă, numai atunci când această lucrare dă roade, devine evident că răzvrătirea omului este un contrast al firii drepte a lui Dumnezeu și doar pentru că sunteți contraste aveți șansa de a cunoaște expresia naturală a firii drepte a lui Dumnezeu. Sunteți judecați și muștrați din cauza răzvrătirii voastre, dar răzvrătirea voastră este și cea care vă face contraste și datorită ei primiți marele har pe care Dumnezeu vi-l dăruiește. Răzvrătirea voastră este un contrast pentru atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, și tot datorită răzvrătirii voastre ați câștigat mântuirea și binecuvântări atât de mari. Deși ați fost judecați de Mine în mod repetat, ați primit extraordinara mântuire pe care omul nu a primit-o înainte. Această lucrare este de cea mai mare însemnătate pentru voi. A fi un „contrast” este, de asemenea, extrem de prețios pentru voi: sunteți mântuiți și ați dobândit harul mântuirii pentru că sunteți contraste, deci un astfel de contrast nu are, oare, cea mai mare valoare? Nu are cea mai mare semnificație? Tocmai pentru că trăiți pe același tărâm, pe același pământ murdar ca Dumnezeu, voi sunteți contraste și primiți cea mai mare mântuire. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, cine ar fi fost milostiv față de voi și cine ar fi avut grijă de voi, oameni josnici ce sunteți? Cine v-ar fi îngrijit? Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat ca să lucreze printre voi, când ați fi primit această mântuire, pe care cei dinaintea voastră nu au primit-o niciodată? Dacă nu M-aș fi întrupat pentru a vă îngriji, pentru a vă judeca păcatele, nu ați fi căzut demult în Infern? Dacă nu M-aș fi întrupat și nu M-aș fi smerit printre voi, cum v-ați fi putut califica drept contrast al firii drepte a lui Dumnezeu? Nu sunteți oare un contrast pentru că Mi-am însușit forma umană și am venit printre voi pentru a vă permite să obțineți cea mai mare mântuire? Nu primiți această mântuire pentru că M-am întrupat? Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat ca să

trăiască împreună cu voi, ați mai fi descoperit că duceți o viață mai josnică decât câinii și porcii într-un iad uman? Nu ați fost muștrați și judecați pentru că sunteți un contrast al lucrării Mele în trup? Nicio lucrare nu este mai potrivită pentru voi decât lucrarea contrastului, pentru că tocmai deoarece sunteți contraste sunteți mântuiți în toiul judecății. Nu simțiți că a fi calificați să acționați drept contrast este binecuvântarea vieții voastre? Voi pur și simplu faceți lucrarea unui contrast și, totuși, primiți o mântuire pe care nu ați mai avut-o niciodată și pe care nici măcar nu v-ați închipuit-o vreodată. Astăzi, datoria voastră este să fiți contraste, iar recompensa cuvenită este să vă bucurați de binecuvântări veșnice în viitor. Mântuirea pe care o obțineți nu este vreo intuiție efemeră sau vreo cunoaștere trecătoare pentru ziua de azi, ci o binecuvântare mai mare: o continuare eternă a vieții. Deși am folosit „contrastul” pentru a vă cuceri, ar trebui să știți că această mântuire și binecuvântare este oferită pentru a vă câștiga; este de dragul cuceririi, dar este și pentru a vă putea mântui mai bine. „Contrastul” este un fapt, dar motivul pentru care sunteți contraste este răzvrătirea voastră, iar datorită acestui lucru ați obținut binecuvântări pe care nimeni nu le-a câștigat vreodată. Astăzi sunteți făcuți să vedeți și să auziți; mâine veți primi și, mai mult decât atât, veți fi binecuvântați peste măsură. Așadar, nu au contrastele cea mai mare valoare? Efectele lucrării de cucerire de astăzi sunt obținute prin firile voastre răzvrătite care acționează în calitate de contraste. Adică, punctul culminant al celei de-a doua instanțe de muștrare și judecată este să vă folosesc mizeria și răzvrătirea ca pe un contrast, permițându-vă să vedeți firea dreaptă a lui Dumnezeu. Când veți redeveni ascultători în timpul celei de-a doua instanțe de judecată și muștrare, atunci întreaga fire dreaptă a lui Dumnezeu vă va fi arătată în mod deschis. Asta înseamnă că, atunci când acceptarea lucrării de cucerire, de către voi, se încheie, este și momentul în care terminați de îndeplinit datoria unui contrast. Nu este intenția Mea să vă etichetez. Mai degrabă, folosesc rolul vostru de făcători de servicii pentru a duce la îndeplinire prima instanță a lucrării de cucerire, arătând firea dreaptă și de neofensat a lui Dumnezeu. Prin contrapunerea voastră, prin răzvrătirea voastră care acționează ca un contrast, se obțin efectele celei de-a doua instanțe a lucrării de cucerire, dezvăluindu-vă pe deplin firea dreaptă a lui Dumnezeu, care nu a fost dezvăluită în întregime de la început, și arătându-vă firea dreaptă a lui Dumnezeu în întregime, tot ce este El, ceea ce constă în înțelepciunea, minunea și sfințenia curată a lucrării Sale. Efectul unei astfel de lucrări se obține prin cucerire în diferite perioade și prin diferite grade de judecată. Cu cât judecata se apropie de apogeul său, cu atât mai mult dezvăluie firile răzvrătite ale oamenilor și cu atât mai eficientă este cucerirea. Întreaga fire dreaptă a lui Dumnezeu este clarificată în timpul acestei lucrări de cucerire. Lucrarea de cucerire este împărțită în două etape și are etape și grade diferite și, bineînțeles, și efectele obținute sunt diferite. Asta înseamnă că gradul de supunere a oamenilor devine din ce în ce mai profund. Numai după aceasta pot fi oamenii aduși pe deplin pe calea cea bună spre desăvârșire; numai după ce toată lucrarea de cucerire a fost încheiată (când cea de-a doua instanță de judecată și-a atins

efectul final), oamenii nu mai sunt judecați, ci li se permite să intre pe calea cea bună a experimentării vieții. Căci judecata este o reprezentare a cuceririi, iar cucerirea ia forma judecății și muștrării.

Dumnezeu S-a întrupat în cel mai înăpoiat și murdar loc dintre toate, și numai în acest fel Dumnezeu este capabil să arate în mod clar deplinătatea firii Sale sfinte și drepte. Și prin ce este arătată firea Sa dreaptă? Este arătată atunci când El judecă păcatele omului, când îl judecă pe Satana, când detestă păcatul și disprețuiește pe dușmanii care se opun și se răzvrătesc împotriva Lui. Cuvintele pe care le rostesc astăzi sunt pentru a judeca păcatele omului, a judeca nedreptatea omului și a blestema neascultarea lui. Necinstea și înșelăciunea omului, cuvintele și faptele omului – tot ceea ce este în contradicție cu voia lui Dumnezeu trebuie să fie supus judecății, iar toată neascultarea omului denunțată ca păcat. Cuvintele Sale se învârt în jurul principiilor de judecată; El folosește judecata nedreptății omului, blestemul răzvrătirii omului și demascarea fețelor urâte ale omului pentru a-Și manifesta propria fire dreaptă. Sfințenia este o reprezentare a firii Sale drepte și, de fapt, sfințenia lui Dumnezeu este chiar firea Sa dreaptă. Firile voastre corupte sunt contextul cuvintelor de astăzi – le folosesc pentru a vorbi, pentru a judeca și pentru a duce la îndeplinire lucrarea de cucerire. Doar aceasta este adevărata lucrare și doar aceasta face sfințenia lui Dumnezeu să strălucească. Dacă nu există nicio urmă de fire coruptă în tine, atunci Dumnezeu nu te va judeca și nu îți va arăta firea Sa dreaptă. Întrucât ai o fire coruptă, Dumnezeu nu îți va da drumul, și prin aceasta se arată sfințenia Sa. Dacă Dumnezeu ar vedea că murdăria și răzvrătirea omului sunt prea mari, dar nu ar vorbi sau nu te-ar judeca și nu te-ar muștra pentru nedreptatea ta, atunci asta ar demonstra că El nu este Dumnezeu, fiindcă nu ar avea ură pentru păcat; ar fi la fel de murdar ca omul. Astăzi, din cauza murdăriei tale, Eu te judec, iar din cauza corupției și răzvrătirii tale, te muștru. Nu Mă laud vouă cu puterea Mea și nu vă asupresc intenționat; fac aceste lucruri pentru că voi, care v-ați născut în acest pământ al murdăriei, ați fost atât de grav contaminați de murdărie. V-ați pierdut pur și simplu integritatea și umanitatea, ca porcinele care trăiesc în locuri. Din cauza murdăriei și corupției voastre sunteți judecați și Eu Îmi dezlănțui mânia asupra voastră. Tocmai datorită judecății acestor cuvinte ați fost în stare să vedeți că Dumnezeu este Dumnezeul cel drept și că Dumnezeu este Dumnezeul sfânt; El vă judecă și Își dezlănțuie mânia asupra voastră tocmai datorită sfințeniei și dreptății Sale; tocmai pentru că vede răzvrătirea omenirii Își dezvăluie firea cea dreaptă. Murdăria și corupția omenirii fac să se manifeste sfințenia Lui. Lucrul acesta este suficient pentru a arăta că El este Dumnezeu Însuși, care este sfânt și curat, cu toate că trăiește în țara murdăriei. Dacă o persoană se tăvălește în mocirlă cu alții și nu e nimic sfânt în legătură cu ea și nu are o fire dreaptă, atunci nu este calificată să judece nelegiuirea omului, și nici nu este potrivită să îndeplinească judecata omului. Cum ar putea oamenii, care sunt la fel de murdari, să fie calificați să-i judece pe cei asemenea lor? Numai sfântul Dumnezeu Însuși este în stare să judece întreaga omenire murdară. Cum ar putea omul să judece păcatele

omului? Cum ar putea omul să vadă păcatele omului și cum ar putea să fie calificat să condamne aceste păcate? Dacă Dumnezeu nu ar fi calificat să judece păcatele omului, atunci cum ar putea El să fie Dumnezeul cel drept Însuși? Deoarece oamenii își dezvăluie firile corupte, vorbește Dumnezeu vorbește pentru a-i judeca, și doar atunci pot ei să vadă că El este un Dumnezeu sfânt. Pe măsură ce El judecă și mustră omul pentru păcatele sale, demascându-le în același timp, nicio persoană sau niciun lucru nu poate scăpa de această judecată; tot ceea ce este murdar este judecat de El și numai astfel se poate spune că firea Lui e dezvăluită ca fiind dreaptă. Dacă ar fi altfel, cum s-ar putea spune că sunteți contraste atât cu numele, cât și cu fapta?

Există o mare diferență între lucrarea făcută în Israel și lucrarea de astăzi. Iahve a călăuzit viața israeliților și nu a existat atâta mustrare și judecată pentru că, la acea vreme, oamenii înțelegeau prea puțin din lume și aveau puține firi corupte. Pe atunci, israeliții ascultau fără rezerve de Iahve. Când El le-a spus să construiască altare, au construit degrabă altare; când El le-a spus să poarte straie de preoți, ei au ascultat. În zilele acelea, Iahve era ca un păstor care păzea o turmă de oi, iar oile ascultau de cioban și mâncau iarbă în pășune; Iahve le călăuzea viața, povățuindu-i cum să mănânce, să se îmbrace, cum să trăiască și să călătorească. Nu era acela momentul să clarifice firea lui Dumnezeu, deoarece omenirea de atunci era nou-născută; existau puțini răzvrătiți și potrivnici, nu era prea multă mizerie în rândul omenirii și, astfel, oamenii nu puteau acționa ca un contrast al firii lui Dumnezeu. Prin oamenii care provin din țara murdăriei se arată sfințenia lui Dumnezeu; astăzi, El folosește murdăria pe care o arată acești oameni din țara murdăriei și judecă, iar astfel, ceea ce este El se dezvăluie în toată judecătoria. De ce judecă El? El poate rosti cuvintele de judecată pentru că disprețuiește păcatul; cum ar putea să fie atât de supărat, dacă nu ar detesta răzvrătirea omenirii? Dacă în El nu ar exista niciun dezgust, nicio repulsie, dacă nu ar acorda atenție răzvrătirii oamenilor, atunci asta L-ar face la fel de murdar ca omul. El poate judeca și mustra omul deoarece urăște murdăria, iar ceea ce urăște este absent în El. Dacă în El ar exista și împotrivire și răzvrătire, nu i-ar disprețui pe cei care sunt potrivnici și răzvrătiți. Dacă lucrarea din zilele de pe urmă s-ar desfășura în Israel, ar fi lipsită de însemnătate. De ce lucrarea din zilele de pe urmă se desfășoară în China, cel mai întunecat și mai înapoiat loc dintre toate? Pentru a arăta sfințenia și dreptatea Sa. Pe scurt, cu cât este mai întunecat locul, cu atât mai clar poate fi arătată sfințenia lui Dumnezeu. De fapt, toate acestea sunt de dragul lucrării lui Dumnezeu. Numai astăzi vă dați seama că Dumnezeu S-a pogorât din ceruri pentru a sta printre voi, pus în evidență de mizeria și răzvrătirea voastră, și abia acum Îl cunoașteți pe Dumnezeu. Nu este aceasta cea mai mare înălțare? De fapt, voi sunteți un grup de oameni din China care au fost aleși. Și faptul că ați fost aleși și v-ați bucurat de harul lui Dumnezeu și pentru că nu sunteți potriviți să vă bucurați de un har atât de mare dovedește că toate acestea sunt înălțarea supremă pentru voi. Dumnezeu vi S-a arătat și v-a arătat firea Sa sfântă în deplinătatea ei și toate acestea vi le-a dăruit și v-a determinat să vă bucurați de toate binecuvântările de care

v-ați putea bucura vreodată. Nu numai că ați gustat firea dreaptă a lui Dumnezeu, dar, în plus, ați gustat și mântuirea lui Dumnezeu, răscumpărarea lui Dumnezeu și dragostea nelimitată, nemărginită a lui Dumnezeu. Voi, cei mai murdari dintre toți, v-ați bucurat de un har atât de mare – nu sunteți binecuvântați? Nu vă ridică Dumnezeu? Voi, oamenii, aveți cel mai umil statut dintre toți; sunteți în mod inerent nevrednici de a vă bucura de o binecuvântare atât de mare și, totuși, Dumnezeu a făcut o excepție ridicându-vă. Nu te simți rușinat? Dacă ești incapabil să-ți îndeplinești datoria, atunci, în cele din urmă, ți se va face rușine de tine și te vei pedepsi. Astăzi, tu nu ești disciplinat și nici nu ești pedepsit; trupul tău este teafăr și nevătămat, dar, în cele din urmă, aceste cuvinte te vor face de rușine. Până în prezent, încă nu am mustrat deschis pe nimeni; cuvintele Mele poate că sunt severe, dar cum acționez față de oameni? Îi mângâi, îi îndemn și le aduc aminte. Fac asta doar pentru a vă mântui. Chiar nu Îmi înțelegeți voia? Ar trebui să înțelegeți ce spun Eu și să fiți inspirați de asta. Abia acum sunt mulți oameni care înțeleg. Nu este aceasta binecuvântarea de a fi un contrast? A fi un contrast nu este cel mai binecuvântat lucru? Până la urmă, când veți merge să răspândiți Evanghelia, veți spune: „Suntem contraste tipice”. Te vor întreba: „Ce înseamnă că ești un contrast tipic?” Iar voi veți spune: „Suntem un contrast al lucrării lui Dumnezeu și al puterii Sale extraordinare. Deplinătatea firii drepte a lui Dumnezeu este scoasă la iveală de răzvrătirea noastră; noi suntem obiectele care fac servicii ale lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, suntem appendicele, precum și uneltele lucrării Sale”. Când vor auzi asta, vor fi intrigați. Apoi veți spune: „Suntem speciemenle și modelele prin care Dumnezeu finalizează lucrarea întregului univers și prin care cucerește întreaga omenire. Indiferent dacă suntem sfinți sau murdari, suntem, în ansamblu, mai binecuvântați decât voi, pentru că L-am văzut pe Dumnezeu, iar prin faptul că avem șansa ca El să ne cucerească se arată marea putere a lui Dumnezeu; firea Lui dreaptă a fost pusă în mișcare numai pentru că suntem murdari și corupți. Sunteți capabili să mărturisiți astfel pentru lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Nu sunteți calificați! Aceasta nu este decât înălțarea noastră de către Dumnezeu! Deși nu putem fi aroganți, noi Îl putem slăvi pe Dumnezeu cu mândrie, căci nimeni nu poate moșteni o făgăduință atât de mare și nimeni nu se poate bucura de o binecuvântare atât de mare. Ne simțim foarte recunoscători că noi, care suntem atât de murdari, putem lucra drept contraste în timpul gestionării lui Dumnezeu”. Iar când întreabă „Ce sunt speciemenle și modelele?”, voi spuneți: „Suntem cei mai răzvrătiți și murdari dintre oameni; am fost foarte profund corupți de Satana și suntem cele mai înapoiate și mai josnice dintre trupuri. Suntem exemple clasice ale celor care au fost folosiți de Satana. Astăzi, am fost aleși de Dumnezeu ca primii dintre oameni care să fie cuceriți și am văzut firea dreaptă a lui Dumnezeu și am moștenit făgăduința Lui; suntem folosiți pentru a cuceri mai mulți oameni, astfel că suntem speciemenle și modelele celor care sunt cuceriți din rândurile omenirii”. Nu există o mărturie mai bună decât aceste cuvinte, iar aceasta este cea mai bună experiență a voastră.

Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (2)

Voi obișnuiți să căutați a domni ca împărați, și astăzi trebuie să renunțați complet la acest lucru; totuși, încă doriți să domniți ca împărați, să ridicați cerurile și să sprijiniți pământul. Acum, analizați această întrebare: aveți astfel de îndemânări? Nu sunteți complet nesăbuiți? Este realist ceea ce căutați și asupra a ce vă îndreptați atenția voastră? Voi nici măcar nu aveți o umanitate normală – nu este patetic? Așadar, astăzi vorbesc numai despre a fi cucerit, a depune mărturie, îmbunătățirea calibrului tău, și intrarea pe calea de a fi desăvârșit, și nu vorbesc despre nimic altceva. Unii oameni sunt obosiți de adevărul veritabil și, când văd toate vorbele despre umanitatea normală și îmbunătățirea calibrului oamenilor, ei sunt reticenți. Cei care nu iubesc adevărul nu sunt ușor de desăvârșit. Atât timp cât voi intrați astăzi și acționați conform voinței lui Dumnezeu, pas cu pas, ați putea fi alungați? După ce Dumnezeu a făcut atât de multă muncă în partea continentală a Chinei – o lucrare de o asemenea amploare – și după ce El a rostit atât de multe cuvinte, ar putea El să renunțe la jumătatea drumului? Ar putea El să conducă oamenii în Adânc? Astăzi, aspectul esențial este că voi trebuie să cunoașteți esența omului și trebuie să știți în ce ar trebui să intrați; trebuie să vorbiți despre intrarea în viață, și despre schimbările în fire, cum să fii cucerit de fapt, și cum să te supui pe deplin lui Dumnezeu, cum să depui o mărturie finală pentru Dumnezeu și cum să dobândești ascultarea până la moarte. Trebuie să te concentrezi asupra acestor lucruri, iar ceea ce nu este realist sau important trebuie mai întâi să fie lăsat la o parte și ignorat. Astăzi, ar trebui să fii conștient de cum să fii cucerit și de modul în care oamenii se comportă după ce au fost cucerți. Ai putea să spui că ai fost cucerit, dar poți să te supui până la moarte? Trebuie să fii capabil de a urma până la capăt, indiferent dacă există perspective și nu trebuie să pierzi credința în Dumnezeu, indiferent de mediul înconjurător. În cele din urmă, trebuie să realizezi două aspecte ale mărturiei: mărturia lui Iov – ascultare până la moarte; și mărturia lui Petru – dragostea supremă pentru Dumnezeu. Într-o anumită privință, trebuie să fii ca Iov: el și-a pierdut toate bunurile materiale și a fost împresurat de durerea cărnii, dar, cu toate acestea, el nu s-a lepădat de numele lui Iahve. Aceasta a fost mărturia lui Iov. Petru a putut să-L iubească pe Dumnezeu până la moarte. Când a fost pus pe cruce și s-a confruntat cu moartea sa, Îl iubea încă pe Dumnezeu; el nu se gândea la propriile sale perspective sau nu urmărirea speranțe frumoase sau gânduri extravagante și căuta doar să-L iubească pe Dumnezeu și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu. Acesta este standardul pe care trebuie să-l atingi înainte de a se putea considera că ai mărturisit, înainte de a deveni cineva care a fost desăvârșit, după ce a fost cucerit. Astăzi, dacă oamenii și-ar cunoaște cu adevărat propria lor esență și statutul, ar căuta în continuare perspective și speranțe? Ceea ce trebuie să știi este aceasta: indiferent dacă Dumnezeu mă desăvârșește, trebuie să îl urmez pe Dumnezeu; tot ce face El acum este bun și făcut pentru binele meu, și pentru ca firea noastră să se poată schimba și să putem scăpa de influența

Satanei, pentru a ne permite să ne naștem într-un pământ murdar și totuși să scăpăm de necurătenie, să ne descotorosim de murdăria și influența Satanei, pentru a o lăsa în urmă. Bineînțeles, acest lucru este ceea ce ți se cere, dar pentru Dumnezeu este pur și simplu cucerire, făcută astfel încât oamenii să aibă hotărârea de a se supune și de a se închina tuturor orchestrațiilor lui Dumnezeu. Astfel se vor împlini lucrurile. Astăzi, majoritatea oamenilor au fost deja cucerți, dar în sinea lor există încă multă răzvrătire și neascultare. Statura reală a oamenilor este încă prea mică și ei pot să devină plini de vigoare doar dacă există speranțe și perspective; dacă nu există speranțe și perspective, ei devin negativi și chiar se gândesc să-L părăsească pe Dumnezeu. Mai mult decât atât, oamenii nu au o mare dorință de a căuta să trăiască umanitatea normală. Acest lucru este inacceptabil. Astfel, trebuie încă să vorbesc despre cucerire. De fapt, desăvârșirea și cucerirea se petrec în același timp: pe măsură ce ești cucerit, se obțin și primele efecte ale desăvârșirii. În cazul în care există o diferență între a fi cucerit și a fi desăvârșit, aceasta este în funcție de gradul schimbării din oameni. A fi cucerit este primul pas pentru a fi desăvârșit, și nu înseamnă că ei au fost complet desăvârșiți, nici nu demonstrează că au fost pe deplin câștigați de Dumnezeu. După ce oamenii sunt cucerți, există unele schimbări în firea lor, dar astfel de schimbări sunt mult mai mici decât cele ale oamenilor care au fost pe deplin câștigați de Dumnezeu. Astăzi, ceea ce se face este lucrarea inițială a desăvârșirii oamenilor – a cuceririi lor – și dacă nu poți obține cucerirea, atunci nu vei avea niciun mijloc prin care să fii desăvârșit și complet câștigat de Dumnezeu. Vei câștiga doar câteva cuvinte de mustrare și judecată, dar ele vor fi incapabile să îți schimbe complet inima. Astfel, vei fi unul dintre cei care sunt alungați; nu va fi diferit față de a te uita la un ospăț somptuos pe masă, dar fără să mănânci. Nu este acesta un scenariu tragic pentru tine? Și, așa, trebuie să cauți schimbări: indiferent dacă a fi cucerit sau a fi desăvârșit, ambele se referă la faptul dacă există schimbări în tine și dacă ești ascultător sau nu – și acest lucru determină dacă poți fi sau nu câștigat de Dumnezeu. Să știi că „a fi cucerit” și „a fi desăvârșit” se bazează pur și simplu pe măsura schimbării și ascultării, precum și pe cât de curată este iubirea ta față de Dumnezeu. Ceea ce este necesar astăzi este să poți fi complet desăvârșit, dar, pentru început, trebuie să fii cucerit – trebuie să cunoști suficient mustrarea și judecata lui Dumnezeu, trebuie să ai credința de a urma, și să fii un om care caută schimbarea și care caută să-L cunoască pe Dumnezeu. Numai atunci vei fi cineva care caută să fie desăvârșit. Ar trebui să înțelegeți că, pe parcursul desăvârșirii, veți fi cucerți și că în cursul cuceririi veți fi desăvârșiți. Astăzi, poți căuta să fii desăvârșit sau poți căuta schimbări în umanitatea ta exterioară și îmbunătățiri în calibrul tău, însă de o importanță principală este că poți înțelege că tot ceea ce face Dumnezeu astăzi are sens și este de folos: îți permite ție, care te-ai născut într-un pământ al murdăriei, să scapi de murdărie și să te lepezi de ea, îți permite să învingi influența Satanei și să lași în urmă influența întunecată a Satanei. Concentrându-te asupra acestor lucruri, ești protejat în acest pământ al murdăriei. În cele din urmă, ce mărturie ți se va cere să depui? Te-ai născut

Într-un pământ al murdăriei, dar ești capabil să devii sfânt pentru a nu mai fi vreodată pătat de murdărie, să trăiești în sfera Satanei, dar să te dezbraci de influența Satanei, să nu fii nici posedat, nici hărțuit de Satana, și să trăiești în mâinile Celui Atotputernic. Acestea sunt mărturia și dovada victoriei în lupta cu Satana. Ești capabil să-l abandonezi pe Satana, nu mai dezvălui firi satanice în ceea ce trăiești, ci trăiești în schimb ceea ce Dumnezeu i-a cerut omului să obțină atunci când a creat omul: umanitate normală, simțire normală, înțelegere normală, hotărâre obișnuită de a-L iubi pe Dumnezeu și loialitate față de Dumnezeu. Aceasta este mărturia pe care o poartă o creatură a lui Dumnezeu. Voi spuneți „Ne-am născut într-un pământ al murdăriei, dar, datorită protecției lui Dumnezeu, datorită conducerii Sale și pentru că ne-a cucerit, am scăpat de influența Satanei. Faptul că putem să ne supunem astăzi este și efectul faptului de a fi cucerit de Dumnezeu, și nu pentru că noi suntem buni sau pentru că L-am iubit în mod firesc pe Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu ne-a ales și ne-a predestinat am fost cuceriti astăzi și putem să depunem mărturie pentru El și să-l slujim; tot datorită faptului că El ne-a ales și ne-a protejat am fost mântuiți și eliberați din domeniul Satanei și putem lăsa în urmă murdăria și să fim purificați în națiunea marelui balaur roșu”. În plus, ceea ce trăiești în exterior va arăta că ești înzestrat cu umanitatea normală, că există simțire în ceea ce spui și că trăiești asemănarea unei persoane normale. Când alții te văd, nu ar trebui să-i faci să spună „Nu este aceasta imaginea marelui balaur roșu?” Comportamentul surorilor este lipsit de cuviință pentru o soră, comportamentul fraților este lipsit de cuviință pentru un frate, și voi nu aveți nimic din decența sfinților. Atunci, oamenii ar trebui să spună „Nu e de mirare că Dumnezeu a spus că ei sunt descendenți ai lui Moab, El avea complet dreptate”. Dacă oamenii se uită la voi și spun „Deși Dumnezeu a spus că voi sunteți descendenții lui Moab, ceea ce trăiți a dovedit că ați lăsat în urmă influența lui Satana; chiar dacă acele lucruri sunt încă în interiorul vostru, voi puteți să le întoarceți spatele, asta arată că ați fost complet cuceriti” și voi, cei care ați fost cuceriti și mântuiți, veți spune: „E adevărat că suntem descendenții lui Moab, dar am fost salvați de Dumnezeu și, deși descendenții lui Moab, în trecut, erau părăsiți, blestemați și exilați printre neamuri de poporul Israelului, astăzi Dumnezeu ne-a salvat. Este adevărat că suntem cei mai corupți dintre toți oamenii – acest lucru a fost decretat de Dumnezeu, acesta este un fapt și este incontestabil de către toți. Dar astăzi, noi am scăpat de acea influență. Ne detestăm strămoșul, suntem dispuși să îi întoarcem spatele strămoșului nostru, să îl părăsim cu desăvârșire și să ne supunem tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, acționând conform voinței lui Dumnezeu și îndeplinind cerințele pe care El le are de la noi și obținând satisfacerea voinței lui Dumnezeu. Moab L-a trădat pe Dumnezeu, nu a acționat conform voinței lui Dumnezeu și a fost urât de către Dumnezeu. Dar noi ar trebui să ne îngrijim de inima lui Dumnezeu și astăzi, din moment ce înțelegem voia lui Dumnezeu, nu-L putem trăda pe Dumnezeu și trebuie să renunțăm la strămoșul nostru vechi!” Anterior, am vorbit despre renunțarea la marele balaur roșu, iar astăzi, este vorba în principal despre renunțarea la strămoșul vechi al oamenilor. Aceasta este o mărturie

a cuceririi oamenilor și, indiferent de modul în care intri în ziua de azi, mărturia ta în acest domeniu nu trebuie să lipsească.

Calibrul oamenilor este prea sărac, lor le lipsește prea multă umanitate normală, reacțiile lor sunt prea lente, prea leneșe, corupția lui Satana i-a lăsat amorțiți și tonți și, deși nu se pot schimba complet într-un an sau doi, trebuie să aibă hotărârea de a coopera. Se poate spune că aceasta este și o mărturie în fața Satanei. Mărturia de astăzi este efectul obținut de lucrarea de cucerire prezentă, precum și un model și specimen pentru urmașii viitorului. În viitor, se va răspândi în toate națiunile; lucrarea ce se face în China se va răspândi în toate națiunile. Descendenții lui Moab sunt cei mai umili dintre toți oamenii lumii. Unii oameni întreabă: „Nu sunt descendenții lui Ham cei mai umili dintre toți?” Descendenții marelui balaur roșu și urmașii lui Ham au o semnificație reprezentativă diferită, iar descendenții lui Ham reprezintă lucruri diferite: indiferent de modul în care sunt blestemați, ei sunt în continuare descendenții lui Noe; originile lui Moab, între timp, nu erau pure: Moab se trăgea din desfrâu, iar în aceasta se află diferența. Deși ambii au fost blestemați, statutul lor nu era același și, astfel, descendenții lui Moab sunt cei mai umili dintre toți oamenii – și nu poate exista niciun fapt mai convingător decât cucerirea celui mai umil dintre toți oamenii. Lucrarea din zilele de pe urmă se sustrage tuturor regulilor și, indiferent dacă ești blestemat sau pedepsit, atât timp cât ajută lucrarea Mea și ești în folosul lucrării de cucerire a zilelor noastre, și indiferent dacă ești descendent al lui Moab sau urmaș al marelui balaur roșu, atât timp cât poți să îndeplinești datoria unei creaturi a lui Dumnezeu în acest stadiu al lucrării și faci tot ce îți stă în putință, atunci efectul convenit va fi atins. Ești urmașul marelui balaur roșu și ești un descendent de-al lui Moab; în concluzie, toți cei care sunt din carne și oase sunt creaturi ale lui Dumnezeu și au fost făcuți de Creator. Ești o creatură a lui Dumnezeu, nu ar trebui să ai nicio altă alegere, și aceasta este datoria ta. Desigur, astăzi, lucrarea Creatorului este îndreptată spre întregul univers. Indiferent al cui descendent ești, mai presus de toate, voi toți sunteți una dintre creaturile lui Dumnezeu, voi – descendenții lui Moab – sunteți parte a creaturilor lui Dumnezeu, singura diferență fiind că valorati mai puțin. Deoarece, astăzi, lucrarea lui Dumnezeu se desfășoară printre toate creaturile și vizează întregul univers, Creatorul este liber să aleagă orice popor, prilej sau lucruri pentru a-Și face lucrarea. Nu Îi pasă din cine obișnuiai să te tragi; atât timp cât tu ești una dintre creaturile Lui și atât timp cât ești benefic pentru lucrarea Lui – lucrarea de cucerire și mărturie – El va aduce lucrarea în tine fără nicio ezitare. Aceasta spulberă noțiunile tradiționale ale oamenilor, conform cărora Dumnezeu nu va lucra niciodată printre neamuri, mai ales nu printre aceia care au fost blestemați și sunt umili; pentru cei care au fost blestemați, toate generațiile ulterioare care provin din ei vor fi, de asemenea, blestemate pentru totdeauna, fără a avea vreodată șansa la mântuire; Dumnezeu nu va coborî niciodată și nu va lucra într-un pământ al neamurilor și nu va călca niciodată într-un pământ al murdăriei, căci El este sfânt. Toate aceste noțiuni au fost spulberate de lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Luați la cunoștință că

Dumnezeu este Dumnezeul tuturor creaturilor, că El stăpânește peste cerul, pământul și toate lucrurile, și că nu este numai Dumnezeul poporului lui Israel. Astfel, această lucrare din China este de cea mai mare importanță, și atunci nu va fi răspândită în toate națiunile? Marea mărturie a viitorului nu se va limita la China; dacă Dumnezeu v-ar fi cucerit, ar fi putut fi demonii convinși? Ei nu înțeleg ce înseamnă a fi cucerit sau puterea mare a lui Dumnezeu, și numai când poporul ales al lui Dumnezeu din tot universul vede efectele finale ale acestei lucrări vor fi cucerite toate creaturile. Nimeni nu este mai înapoiat sau mai corupt decât descendenții lui Moab. Doar dacă acești oameni pot fi cucerți – aceia care sunt cei mai corupți, care nu au recunoscut pe Dumnezeu și nu cred că există un Dumnezeu, au fost cucerți și recunosc pe Dumnezeu cu gura lor, Îl laudă și sunt capabili să Îl iubească – aceasta va fi mărturia cuceririi. Deși nu sunteți Petru, trăiți ca Petru, sunteți capabili de a avea mărturia lui Petru și pe a lui Iov, și aceasta este cea mai mare mărturie. În cele din urmă, veți spune: „Noi nu suntem israeliții, ci descendenții părăsiți ai lui Moab, nu suntem Petru, de al cărui calibru nu suntem capabili, și nici Iov, și nici măcar nu putem să ne comparăm cu hotărârea lui Pavel de a suferi pentru Dumnezeu și de a se dedica lui Dumnezeu, și suntem atât de înapoiați, și, prin urmare, nu suntem calificați pentru a ne bucura de binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu tot ne-a ridicat astăzi; așadar, trebuie să-L mulțumim pe Dumnezeu și, cu toate că avem un calibru sau calificări insuficiente, suntem dispuși să-L satisfacem pe Dumnezeu – avem această hotărâre. Suntem descendenții lui Moab și am fost blestemați. Acest lucru a fost decretat de Dumnezeu, și noi nu suntem capabili să Îl schimbăm, dar existența și cunoștințele noastre se pot schimba, și suntem hotărâți să-L satisfacem pe Dumnezeu”. Când vei avea această hotărâre, se va dovedi că ai fost martor pentru faptul că ai fost cucerit.

Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)

Efectul dorit al lucrării de cucerire este, mai presus de toate, ca trupul omului să nu se mai răzvrătească; cu alte cuvinte, ca mintea omului să dobândească o nouă cunoaștere de Dumnezeu, ca inima lui să-L asculte, în totalitate, iar omul să năzuiască să fie pentru Dumnezeu. Oamenii nu se consideră a fi fost cucerți dacă temperamentul sau trupul se schimbă; când gândirea, conștiința și rațiunea omului se schimbă, adică, atunci când întreaga ta atitudine mentală se schimbă – atunci vei fi fost cucerit de Dumnezeu. Când te-ai hotărât să ascuți și ai adoptat o nouă mentalitate, când nu-ți mai aduci niciuna dintre propriile noțiuni sau intenții cuvintelor și lucrării lui Dumnezeu și când creierul tău poate gândi în mod normal – adică, atunci când poți depune efort pentru Dumnezeu cu toată inima ta – atunci ești tipul de persoană care este pe deplin cucerită. În religie, mulți oameni pătimesc în mod semnificativ toată viața lor: își supun corpul și își poartă crucea și chiar continuă să sufere și să îndure până în pragul morții! Unii încă

postesc în dimineața morții lor. Toată viața, își refuză mâncarea și îmbrăcămintea bună, concentrându-se doar la suferință. Ei sunt în stare să-și supună corpul și să se lepede de trup. Duhul lor este lăudabil pentru suferința îndelungată. Dar gândirea, noțiunile, atitudinea lor mentală și, într-adevăr, vechea lor natură nu au fost câtuși de puțin tratate. Sunt lipsiți de adevărata cunoaștere de sine. Chipul lui Dumnezeu din mintea lor este cel tradițional al unui Dumnezeu nedeslușit. Hotărârea lor de a pătimi pentru Dumnezeu vine din râvna și caracterul bun al umanității lor. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, nici nu-L înțeleg și nici nu cunosc voia Lui. Ei doar lucrează și suferă orbește pentru Dumnezeu. Nu pun niciun fel de preț pe discernământ, nu prea le pasă de cum trebuie să se asigure că slujirea lor împlinește, de fapt, voia lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin sunt conștienți de cum să atingă cunoașterea de Dumnezeu. Dumnezeul pe care Îl slujesc nu este Cel în chipul Său inerent, ci un Dumnezeu pe care și L-au imaginat, despre care doar au auzit sau despre care doar au citit în legende. Apoi își folosesc imaginațiile bogate și cucernicia ca să pătimească pentru Dumnezeu și să preia lucrarea Sa, pe care El vrea s-o facă. Slujirea lor este prea inexactă, astfel încât, practic, niciunul dintre ei nu este cu adevărat în stare să slujească în acord cu voia lui Dumnezeu. Indiferent cu câtă bucurie suferă, perspectiva lor inițială asupra slujirii și chipul lui Dumnezeu din mintea lor rămân neschimbate, pentru că ei nu au fost supuși judecății, muștrării, rafinării lui și desăvârșirii Lui și pentru că nimeni nu i-a îndrumat folosind adevărul. Chiar dacă ei cred în Isus Mântuitorul, niciunul dintre ei nu L-a văzut vreodată. Ei Îl cunosc doar din legende și zvonuri. Drept urmare, slujba lor nu înseamnă decât să slujească la întâmplare, cu ochii închiși, ca un orb care își slujește propriul tată. Ce se poate obține, în cele din urmă, printr-o astfel de slujire? Și cine ar aproba-o? De la început până la sfârșit, slujirea lor nu se schimbă deloc, niciodată; ei primesc doar lecții făcute de om și își bazează slujirea numai pe naturalețea lor și pe propriile preferințe. Ce recompensă ar putea aduce acest lucru? Nici măcar Petru, care L-a văzut pe Isus, nu știa cum să slujească potrivit voii lui Dumnezeu; a ajuns să afle acest lucru la sfârșit, când era bătrân. Ce spune acest lucru despre acei oameni orbi care nu au experimentat câtuși de puțin tratarea sau emondarea și nu au avut pe nimeni care să-i călăuzească? Slujirea de astăzi a multora dintre voi nu este precum cea a acestor orbi? Toți cei care nu au primit judecată, emondare și tratare și care nu s-au schimbat – nu sunt ei toți cei cuceriți incomplet? La ce folosesc astfel de oameni? Dacă gândirea, cunoașterea ta despre viață și cunoașterea despre Dumnezeu nu arată nicio schimbare nouă și tu nu câștigi cu adevărat nimic, atunci nu vei realiza niciodată nimic remarcabil în slujirea ta! Fără o viziune și o nouă cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, nu ești cucerit. Modul tău de a-L urma pe Dumnezeu va fi apoi precum al celor care pătimesc și postesc: va avea o valoare mică! Eu spun că slujirea lor este inutilă tocmai pentru că este puțină mărturisire în ceea ce fac aceștia! De-a lungul vieții lor, acei oameni suferă și își petrec timp în închisoare; sunt veșnic răbdători, iubitori și își poartă veșnic crucea, sunt ridiculizați și respinși de lume, experimentează toate greutățile și, cu toate că sunt

ascultători până la capăt, tot nu sunt cucerți și nu pot oferi nicio mărturie despre faptul că sunt cucerți. Ei au suferit mult, însă, în sinea lor, nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu. Nu au fost tratate niciunele dintre lor gânduri, vechile noțiuni, practici religioase, cunoașteri făcute de om și idei umane. Nu există nici cea mai mică urmă de cunoaștere nouă în ele. Nicio parte din cunoașterea lor de Dumnezeu nu este adevărată sau corectă. Ei au înțeles greșit voia lui Dumnezeu. Îl slujește asta pe Dumnezeu? Indiferent de cunoașterea ta de Dumnezeu din trecut, dacă astăzi rămâne la fel și tu continui să-ți bazezi cunoașterea de Dumnezeu pe propriile tale noțiuni și idei, indiferent de ceea ce face El, adică, dacă spui că nu ai nicio cunoaștere nouă, adevărată de Dumnezeu și dacă eșuezi să cunoști adevărata imagine și firea a lui Dumnezeu, dacă a ta cunoaștere de Dumnezeu este încă ghidată de gândirea feudală, superstițioasă, și încă se naște din imaginația și noțiunile umane, atunci nu ai fost cucerit. Toate cuvintele pe care ți le spun acum sunt menite să-ți permită să afli și să ai această cunoaștere pentru a te conduce la o mai nouă și corectă cunoaștere; de asemenea, sunt menite să elimine vechile noțiuni și cunoștințe pe din tine, astfel încât să poți avea o nouă cunoaștere. Dacă mănânci și bei cu adevărat cuvintele Mele, atunci cunoașterea ta se va schimba în mod considerabil. Atât timp cât mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă ascultătoare, perspectiva ta va fi schimbată. Atât timp cât poți accepta muștrările repetate, vechea ta mentalitate se va schimba treptat. Atât timp cât vechea ta mentalitate este complet înlocuită cu cea nouă, practica ta se va schimba, de asemenea, corespunzător. În acest fel, slujirea ta va deveni din ce în ce mai precisă, din ce în ce mai capabilă să împlinească voia lui Dumnezeu. Dacă îți poți schimba viața, cunoștințele despre viața umană și multe noțiuni despre Dumnezeu, atunci naturalețea ta se va diminua treptat. Doar acest lucru este rezultatul când oamenii sunt cucerți de Dumnezeu, este schimbarea care se petrece în oameni. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, tot ceea ce știi este să-ți supui corpul, să înduri și să suferi, iar tu nu știi dacă acest lucru este bun sau rău, cu atât mai puțin de dragul cui îl faci, atunci cum poate o astfel de practică să ducă la schimbare?

Să înțelegeți că ceea ce vă cer nu este să vă țineți trupul în robie sau să vă împiedicați creierul să aibă gânduri arbitrare. Acesta nu este nici scopul lucrării, nici lucrarea care trebuie făcută chiar acum. Chiar în acest moment, trebuie să aveți cunoaștere din aspectul pozitiv, ca să vă puteți schimba. Cea mai necesară acțiune este să vă înzestrați cu cuvintele lui Dumnezeu, adică să vă dotați pe deplin cu adevărul și viziunea prezentului și apoi să mergeți și să le puneți în practică. Aceasta este responsabilitatea voastră. Nu vă cer să căutați și să câștigați o iluminare și mai mare. În prezent, pur și simplu nu aveți statura pentru aceasta. Ceea ce vi se cere este să faceți tot ce puteți pentru a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegeți lucrarea lui Dumnezeu și să vă cunoașteți natura, esența și acea veche viață a voastră. Mai ales, trebuie să cunoașteți acele practici greșite și absurde din trecut și acțiunile umane în care v-ați implicat. Pentru a vă schimba, trebuie să începeți prin schimbarea gândirii voastre.

Întâi, înlocuiți vechea voastră gândire cu cea nouă și lăsați noua gândire să vă guverneze cuvintele, acțiunile și viața. Asta i se cere fiecăruia dintre voi astăzi. Nu practicați și nu urmați orbește. Ar trebui să aveți o bază și o țintă. Nu vă păcăliți pe voi înșivă. Ar trebui să știți exact pentru ce este credința voastră în Dumnezeu, ce ar trebui să fie obținut din ea și în ce ar trebui să intrați chiar acum. Este imperativ să știi toate acestea.

Ridicarea vieții și creșterea calibrului este în ce ar trebui să intrați voi în prezent. În plus, trebuie să schimbați acele vechi perspective din trecutul vostru, să vă schimbați gândirea și noțiunile. Întreaga voastră viață are nevoie de reînnoire. Când cunoștințele tale despre faptele lui Dumnezeu se schimbă, când ai o nouă cunoaștere a adevărului despre tot ceea ce spune El și când cunoașterea din tine este ridicată, viața ta se va schimba în bine. Toate lucrurile pe care le fac și spun acum oamenii sunt practice. Acestea nu sunt doctrine ci, mai degrabă, lucrurile de care oamenii au nevoie pentru viața lor și ceea ce ar trebui să aibă. Aceasta este schimbarea care are loc în oameni în timpul lucrării de cucerire, schimbarea pe care oamenii ar trebui s-o experimenteze și este efectul obținut în urma cuceririi lor. Când ți-ai schimbat gândirea, ai adoptat o nouă atitudine mentală, ți-ai răsturnat noțiunile, intențiile și raționamentele logice din trecut, ai aruncat acele lucruri adânc înrădăcinate în tine și ai câștigat o nouă cunoaștere a credinței în Dumnezeu, atunci mărturiile pe care le dai vor fi ridicate și întreaga ta ființă se va fi schimbat cu adevărat. Toate acestea sunt lucrurile cele mai practice, realiste și importante – lucruri pe care oamenii nu le-au putut pricepe în trecut și lucruri în care nu s-au putut implica. Ele sunt adevărata lucrare a Duhului. Cum anume ai înțeles Biblia în trecut? Supune-o comparației astăzi și îți vei da seama. În trecut, ai înălțat în mintea ta pe Moise, Petru, Pavel sau toate acele afirmații și perspective biblice și le-ai pus pe un pedestal. Acum, dacă ți s-ar cere să pui Biblia pe un pedestal, ai face-o? Ai vedea că Biblia conține prea multe înregistrări scrise de om și că Biblia este doar o descriere a două etape ale lucrării lui Dumnezeu. Este o carte de istorie. Nu înseamnă că s-au schimbat cunoștințele tale despre aceasta? Dacă astăzi ai cerceta cu atenție genealogia lui Isus dată în Evanghelia după Matei, ai spune: „Genealogia lui Isus? Aberații! Aceasta este genealogia lui Iosif, nu a lui Isus. Nu există nicio relație între Isus și Iosif”. Când cercetezi acum Biblia, înțelegerea ta despre ea este diferită, adică perspectiva ta s-a schimbat, iar tu îi aduci un nivel mai înalt de cunoaștere decât savanții seniori din religie. Dacă ți-ar spune cineva că există ceva în această genealogie, ai răspunde: „Ce anume? Haide și explică-mi. Isus și Iosif nu sunt înrudiți. Nu știi asta? Poate Isus să aibă o genealogie? Cum poate avea strămoși Isus? Cum poate fi El urmașul omului? Trupul Lui S-a născut din Maria; Duhul Lui este Duhul lui Dumnezeu, nu al unui om. Isus este Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, deci poate avea o genealogie? Cât S-a aflat pe pământ, nu a fost un membru al omenirii, deci cum poate avea El o genealogie?” Când analizezi genealogia și explici, în mod clar, adevărul lăuntric, împărtășind ceea ce ai înțeles, acea persoană va fi lăsată fără cuvinte. Unii oameni vor face referire la Biblie și te vor întreba: „Isus a avut o genealogie. Dumnezeul tău de astăzi are o genealogie?” Le vei spune

apoi cunoștințele tale, care sunt cele mai realiste dintre toate și, în acest fel, cunoașterea ta va fi obținut un efect. De fapt, Isus nu este deloc înrudit cu Iosif și cu atât mai puțin cu Avraam; El pur și simplu S-a născut în Israel. Dumnezeu, totuși, nu este un israelit sau un descendent al israeliților. Faptul că S-a născut în Israel nu înseamnă în mod neapărat că Dumnezeu este doar Dumnezeul israeliților. Numai de dragul lucrării Sale a săvârșit El lucrarea întrupării. Dumnezeu este Dumnezeul întregii creații din univers. El doar a dus la bun sfârșit o etapă a lucrării Sale mai întâi în Israel, după care a început să lucreze printre națiunile neamurilor. Totuși, oamenii L-au considerat pe Isus Dumnezeul israeliților și, mai mult decât atât, L-au plasat printre aceștia și printre urmașii lui David. Biblia spune că, la sfârșitul zilelor, numele lui Iahve va fi mare printre națiunile neamurilor, adică Dumnezeu va lucra în timpul zilelor de pe urmă printre națiunile neamurilor. Faptul că Dumnezeu S-a întrupat în Iudeea arată că Dumnezeu îi iubește doar pe evrei. Lucrul acesta s-a întâmplat doar pentru că a fost necesar lucrării; nu se poate ca Dumnezeu să Se fi întrupat în Israel (pentru că israeliții erau poporul Său ales). Oare aleșii lui Dumnezeu nu se găsesc și în rândul națiunilor neamurilor? Lucrarea s-a extins la națiunile neamurilor după ce Isus a terminat de lucrat în Iudeea. (Israelii au numit toate națiunile, cu excepția Israelului, „națiunile neamurilor”.) De fapt, în acele națiuni ale neamurilor se aflau și aleșii lui Dumnezeu; doar că pe atunci, nu s-a făcut nicio lucrare acolo. Oamenii au insistat atât de mult asupra importanței Israelului, deoarece primele două etape ale lucrării au avut loc în Israel, în timp ce în rândul națiunilor neamurilor nu s-a făcut nicio lucrare. Lucrarea în rândul națiunilor neamurilor începe doar astăzi și, de aceea oamenilor li se pare greu să o accepte. Dacă poți să înțelegi cu claritate toate aceste lucruri, dacă poți să asimilezi și să privești corect acest fapt, vei avea o cunoaștere precisă a Dumnezeului de astăzi și din trecut și această nouă cunoaștere va fi mai înaltă decât cunoașterea de Dumnezeu avută de toți sfinții de-a lungul istoriei. Dacă experimentezi lucrarea de astăzi și auzi azi cuvântările personale ale lui Dumnezeu și totuși nu-L cunoști pe Dumnezeu în totalitatea Sa, iar căutarea ta rămâne așa cum a fost întotdeauna și nu este înlocuită cu nimic nou, mai ales dacă experimentezi toată această lucrare cuceritoare, dar, în cele din urmă, în tine nu poate fi văzută niciun fel de schimbare, atunci nu este credința ta la fel ca acelor care caută pâine doar pentru a-și satisface foamea? În acel caz, lucrarea de cucerire nu va fi obținut niciun efect în tine. Atunci nu vei deveni unul dintre cei care urmează să fie alungați?

Când întreaga lucrare de cucerire va ajunge la final, este imperativ ca voi toți să înțelegeți că Dumnezeu nu este numai Dumnezeul israeliților ci, mai degrabă, al întregii creații. El a creat întreaga omenire, nu doar pe israeliți. Dacă spui că El este doar Dumnezeul israeliților sau că este imposibil ca El să fie întrupat în orice națiune din afara Israelului, atunci încă mai ai dobândit cunoștințe în timpul lucrării de cucerire și nu recunoști cătuși de puțin că Dumnezeu este Dumnezeul tău; recunoști doar că El S-a mutat din Israel în China și este forțat să fie Dumnezeul tău. Dacă acesta este modul în care încă vezi lucrurile, atunci lucrarea Mea a fost neroditoare în tine, iar tu nu ai înțeles

nimic din ce am spus Eu. Dacă, în cele din urmă, scrii o altă genealogie pentru Mine, cum a făcut Matei, găsim-Mi un înaintaș potrivit și un străbun corect – astfel încât Dumnezeu să aibă două genealogii pentru cele două întrupări ale Sale – atunci, nu ar fi aceea cea mai mare glumă din lume? Nu ai deveni tu, această „persoană bine intenționată”, care Mi-a găsit o genealogie, cineva care L-a împărțit pe Dumnezeu? Ești capabil să-ți asumi povara acestui păcat? După toată această lucrare de cucerire, dacă tot nu crezi că El este Dumnezeul întregii creații, dacă tot crezi că El este doar Dumnezeul israeliților, nu ești cineva care L se împotrivesc, în mod deschis, lui Dumnezeu? Scopul de a te cuceri astăzi este ca tu să recunoști că Dumnezeu este Dumnezeul tău, dar și al celorlalți și, cel mai important, Dumnezeul tuturor celor care Îl iubesc și al întregii creații. El este Dumnezeul israeliților și al poporului Egiptului. El este Dumnezeul britanicilor și al americanilor. El nu este doar Dumnezeul lui Adam și al Evei, ci și al tuturor urmașilor lor. El este Dumnezeul a tot ce este în Ceruri și pe pământ. Toate familiile, fie ele israelite sau ale neamurilor, sunt în mâinile unui singur Dumnezeu. Nu numai că a lucrat în Israel câteva mii de ani și S-a născut odinioară în Iudeea, dar astăzi El coboară în China, acest loc unde marele balaur roșu stă încolăcit. Dacă faptul de a Se fi născut în Iudeea Îl face Împărat al iudeilor, atunci coborârea printre voi toți astăzi nu-L face Dumnezeul vostru? El i-a condus pe israeliți și S-a născut în Iudeea și, de asemenea, într-un ținut al neamurilor. Nu este toată lucrarea Lui făcută pentru întreaga omenire pe care a creat-o? Îi iubește El pe israeliți însuși și le urăște pe neamuri înmii? Nu aceasta este noțiunea voastră? Problema nu este că El nu a fost niciodată Dumnezeul vostru, ci, mai degrabă, că voi nu-L recunoașteți; problema nu e că Dumnezeu nu dorește să fie Dumnezeul vostru, ci, mai degrabă, că voi Îl respingeți. Cine dintre cei creați nu este în mâinile Atotputernicului? În cucerirea voastră de astăzi, scopul nu este acela ca voi să recunoașteți că El nu este nimeni altul decât Dumnezeul vostru? Dacă încă mai susțineți că El este doar Dumnezeul israeliților și că originea nașterii Lui este casa lui David din Israel, că nicio altă națiune decât Israelul nu este calificată să-L „producă” pe Dumnezeu și, chiar mai puțin, că nicio familie a neamurilor nu este capabilă să primească personal lucrarea lui Iahve – dacă tot crezi astfel, atunci, aceasta nu te face un opozant încăpățânat? Nu te concentra întotdeauna pe Israel. Dumnezeu este chiar aici, printre voi, astăzi. Nu ar trebui nici să continui să privești spre Cer. Nu mai tânji după Dumnezeul tău din Cer! Dumnezeu a venit în mijlocul vostru, deci cum poate fi El în Cer? Nu ai crezut prea mult timp în Dumnezeu și, totuși, ai multe noțiuni despre El, până în punctul în care nu îndrăznești să crezi, pentru o clipă, că Dumnezeul israeliților ar binevoi să vă onoreze cu prezența Lui. Chiar și mai puțin îndrăzniți să vă gândiți la modul în care L-ați putea vedea pe Dumnezeu arătându-Se personal, având în vedere cât de insuportabil de întinați sunteți. Nu v-ați gândit niciodată nici la cum ar putea Dumnezeu să coboare personal într-un ținut al neamurilor. El ar trebui să coboare pe Muntele Sinai sau pe Muntele Măslinilor și să Se arate israeliților. Nu sunt toate neamurile (adică, oamenii din afara Israelului) obiecte ale urii Sale? Cum

ar putea să lucreze El personal printre ele? Toate acestea sunt noțiunile profund înrădăcinate pe care le-ați dezvoltat de-a lungul multor ani. Scopul de a vă cuceri astăzi este de a nimici aceste noțiuni ale voastre. Astfel vedeți că arătarea personală a lui Dumnezeu printre voi – nu pe Muntele Sinai sau pe Muntele Măslinilor, ci printre oamenii pe care El nu i-a condus niciodată înainte. După ce Dumnezeu a dus la bun sfârșit cele două etape ale lucrării Sale în Israel, israeliții și toate neamurile asemănătoare au ajuns să nutrească noțiunea potrivit căreia deși este adevărat că Dumnezeu a creat toate lucrurile, El este dornic doar să fie Dumnezeul israeliților, nu al neamurilor. Israelii cred următoarele: El nu poate fi decât Dumnezeul nostru, nu al vostru, al neamurilor, și pentru că nu-L venerați pe Iahve, prin urmare, Iahve – Dumnezeul nostru – vă detestă. Acei evrei cred și următoarele: Domnul Isus Și-a asumat chipul nostru, al poporului evreu, și este un Dumnezeu care poartă semnul poporului evreu. Dumnezeu lucrează printre noi. Chipul lui Dumnezeu și al nostru sunt asemănătoare; chipul nostru este aproape de cel al lui Dumnezeu. Domnul Isus este Împăratul nostru, al evreilor; neamurile nu sunt apte să primească o mântuire atât de mare. Domnul Isus este jertfa de păcat pentru noi, evreii. Doar pe baza celor două etape ale lucrării, israeliții și poporul evreu au format toate aceste noțiuni. Îl revendică, în mod autoritar, pe Dumnezeu pentru ei înșiși, fără a admite că El este, de asemenea, Dumnezeul neamurilor. În acest fel, Dumnezeu a devenit o lacună în inimile neamurilor. Acest lucru este din cauza faptului că toată lumea a ajuns să creadă că El nu vrea să fie Dumnezeul neamurilor și că îi place doar pe israeliți – aleșii Săi – și îi iubește pe evrei, în special pe ucenicii care L-au urmat. Nu știți că lucrarea pe care Iahve și Isus au făcut-o este pentru supraviețuirea întregii omeniri? Recunoști acum că El este Dumnezeul vostru, al tuturor celor născuți în afara Israelului? Nu este Dumnezeu chiar aici, în mijlocul vostru, astăzi? Acest lucru nu poate fi un vis, nu-i așa? Nu acceptați această realitate? Nu îndrăzniți să credeți sau să vă gândiți la aceasta. Indiferent de modul în care vedeți lucrurile, nu este Dumnezeu chiar aici, în mijlocul vostru? Încă vă este teamă să credeți aceste cuvinte? Începând cu această zi, nu sunt aleșii Săi toți oamenii cuceriți și toți cei care vor să fie discipolii Lui? Nu sunteți voi toți, cei care sunteți astăzi adepți, poporul ales din afara Israelului? Statutul vostru nu este același cu cel al israeliților? Nu sunt toate acestea ceea ce ar trebui să recunoașteți? Nu este acesta scopul lucrării cucririi voastre? Din moment ce Îl puteți vedea pe Dumnezeu, El va fi Dumnezeul vostru pentru totdeauna, de la început și în viitor. El nu vă va abandona, atât timp cât toți sunteți dornici să-L urmați și să fiți făpturile Sale loiale și ascultătoare.

Indiferent cât de mult aspiră oamenii să-L iubească pe Dumnezeu, ei au fost în general ascultători în a-L urma până astăzi. Abia la sfârșit, când se va încheia această etapă a lucrării, ei se vor căi pe deplin. Adică, atunci când oamenii vor fi cu adevărat cuceriți. Chiar acum, ei sunt doar în procesul de a fi cuceriți. În momentul în care se va termina lucrarea, ei vor fi complet cuceriți, însă nu asta e situația chiar acum! Deși toată lumea este convinsă, asta nu înseamnă că oamenii au fost pe deplin cuceriți. Acest lucru

este din cauza faptului că, în prezent, oamenii au văzut doar cuvinte, și nu evenimente bazate pe fapte, iar ei rămân nesiguri, indiferent cât de profund cred. De aceea, numai cu acel ultim eveniment faptic – cuvintele care devin realitate – oamenii vor fi complet cucerți. Chiar acum, acești oameni sunt cucerți pentru că aud multe taine despre care nu au auzit niciodată. Dar, în sinea lor, toți caută încă și așteaptă câteva evenimente factice care le permit să vadă că fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este actualizat. Doar atunci vor fi pe deplin convinși. Doar când, în cele din urmă, toți au văzut aceste realități factice actualizate, iar acestea i-au făcut să fie siguri, ei vor arăta convingere în inimile lor, în discursul și în ochii lor și vor fi pe deplin convinși din adâncul inimilor lor. Aceasta este natura omului. Trebuie să vedeți că toate cuvintele se adevăresc, să vedeți câteva evenimente factuale care se întâmplă și să vedeți dezastre care se abat asupra anumitor oameni, iar atunci veți fi pe deplin convinși în adâncul sufletului. Ca și evreii, vă preocupa să vedeți semnele și minuni. Eșuați permanent în a vedea că există semne și minuni și că se întâmplă lucruri reale care sunt menite să vă deschidă foarte mult ochii. Fie că se pogoară cineva din cer, fie că este un stâlp de nori care vă vorbește sau că Eu îl exorcizez pe unul dintre voi, ori că glasul Meu bubuie ca un tunet printre voi, voi ați vrut și vă veți dori întotdeauna să vedeți acest tip de eveniment. Se poate spune că, în credința în Dumnezeu, dorința voastră cea mai mare este să-L vedeți pe Dumnezeu venind și arătându-vă personal un semn. Atunci veți fi mulțumiți. Pentru a vă cuceri pe voi, oamenii, Eu trebuie să realizez o lucrare asemănătoare cu crearea cerului și pământului și apoi, în plus, să vă arăt un soi de semn. Apoi, inimile voastre vor fi cucerite complet.

Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)

Ce înseamnă să fii desăvârșit? Ce înseamnă să fii cucerit? Ce criterii trebuie să fie îndeplinite pentru ca oamenii să fie cucerți? Și ce criterii trebuie să fie îndeplinite pentru a fi desăvârșiți? Atât cucerirea, cât și desăvârșirea, servesc scopului de a-l face pe om complet, astfel încât el să poată să revină la asemănarea lui originală și să se elibereze de firea sa stricată satanică și de influența Satanei. Această cucerire se petrece devreme în procesul prelucrării omului; firește, este primul pas al lucrării. Desăvârșirea este cel de-al doilea pas și este lucrarea finală. Fiecare om trebuie să treacă prin procesul de a fi cucerit. Altfel, nu ar avea cum să Îl cunoască pe Dumnezeu și nici nu ar fi conștient că există un Dumnezeu, adică i-ar fi imposibil să-L admită pe Dumnezeu. Și dacă oamenii nu-L admit pe Dumnezeu, ar fi imposibil și ca ei să fie făcuți compleți de Dumnezeu, întrucât nu îndeplinesc criteriile pentru această isprăvire. Dacă nici măcar nu-L admiți pe Dumnezeu, cum poți să-L cunoști? Cum poți să-L cauți? În plus, nici nu vei putea să-l fii martor, și cu atât mai puțin nu ai avea credința să-L mulțumești. Așadar, pentru oricine dorește să fie făcut complet, prima etapă trebuie să fie aceea de a trece prin lucrarea de cucerire. Aceasta este prima condiție. Atât cucerirea, cât și desăvârșirea, au

scopul de a-i prelucra pe oameni și de a-i schimba, și fiecare este o parte din lucrarea de a gestiona omul. Ambele etape sunt necesare pentru a face pe cineva o persoană completă și niciuna nu poate fi omisă. Este adevărat că „a fi cucerit” nu sună prea bine, dar, de fapt, procesul cuceririi cuiva este procesul schimbării acelei persoane. S-ar putea să nu fi scăpat pe deplin de firea ta stricată după ce ai fost cucerit, dar o vei fi aflat. Prin lucrarea de cucerire, vei fi ajuns să-ți cunoști umanitatea de joasă speță, cât și o mare parte din neascultarea ta. Cu toate că nu vei reuși să te descotorosești de aceste lucruri sau să le schimbi în scurta perioadă a lucrării de cucerire, vei ajunge să le cunoști, iar faptul acesta va pune bazele pentru desăvârșirea ta. Ca atare, cucerirea și desăvârșirea sunt făcute pentru a-i schimba pe oameni și a-i scăpa de firile lor satanice stricate astfel încât să se poată oferi pe deplin lui Dumnezeu. A fi cucerit este doar primul pas în schimbarea firilor oamenilor, dar și primul pas prin care oamenii se dăruiesc pe deplin lui Dumnezeu, un pas mai mic decât acela de a fi desăvârșiți. Firea vieții unei persoane cucerite se schimbă mult mai puțin decât aceea a unei persoane desăvârșite. A fi cucerit și a fi desăvârșit sunt diferite conceptual una de cealaltă, deoarece sunt etape diferite ale lucrării și pentru că acestea îi țin pe oameni la diferite standarde; cucerirea îi ține pe oameni la standarde inferioare, în timp ce desăvârșirea îi ține la unele superioare. Cei desăvârșiți sunt oameni drepti, oameni făcuți sfinți; ei sunt cristalizările lucrării de gestionare a omenirii sau produsele finale. Cu toate că nu sunt oameni fără cusur, ei sunt oameni care caută să trăiască o viață plină de înțeles. Deocamdată, cei cucerți recunosc doar prin cuvânt existența lui Dumnezeu; ei recunosc faptul că Dumnezeu S-a întrupat și Cuvântul S-a arătat în trup și că Dumnezeu a venit pe pământ pentru a face lucrarea de judecată și mustrare. Aceștia recunosc și că judecata și mustrarea lui Dumnezeu și că lovirea și rafinarea Lui sunt toate benefice omului. Abia recent au început să aibă o oarecare asemănare umană. Au niscaiva perspective asupra vieții, dar, pentru ei, aceasta tot rămâne neclară. Cu alte cuvinte, ei abia încep să aibă umanitate. Acestea sunt rezultatele faptului de a fi cucerit. Când oamenii pășesc pe calea desăvârșirii, vechile lor firi sunt capabile să se schimbe. Mai mult, viața lor continuă să se dezvolte și, treptat, ei pătrund mai mult în adevăr. Sunt în stare să deteste lumea și pe toți cei care nu caută adevărul. Se detestă mai ales pe ei înșiși, dar, mai mult decât atât, în mod clar se cunosc. Sunt dispuși să trăiască respectând adevărul și fac din căutarea adevărului scopul lor. Nu sunt dispuși să trăiască în gândurile generate de propriul creier și disprețuiesc neprihănirea de sine a omului, trufia și îngâmfwarea acestuia. Vorbesc cu un puternic simț al corectitudinii, se ocupă de lucruri cu discernământ și înțelepciune și sunt loiali și ascultători față de Dumnezeu. Dacă ei trăiesc un moment de judecată și mustrare, nu numai că nu devin pasivi sau slabi, ci sunt recunoscători pentru această mustrare și judecată de la Dumnezeu. Ei cred că nu pot exista fără mustrarea și judecata lui Dumnezeu, că îi protejează. Ei nu caută o credință a păcii și bucuriei și a căutării pâinii ca să își potolească foamea. Și nici nu caută plăcerile trupesti vremelnice. Asta se petrece în cei care sunt desăvârșiți. După ce

oamenii sunt cucerii, recunosc faptul că există un Dumnezeu, însă acea recunoaștere se manifestă în ei într-un număr limitat de moduri. Ce înseamnă cu adevărat arătarea Cuvântului în trup? Ce înseamnă întruparea? Ce a făcut Dumnezeu întrupat? Care sunt scopul și semnificația lucrării Lui? După ce ai experimentat atât de mult din lucrarea Lui, după ce ai experimentat faptele Lui în trup, ce ai câștigat? Doar după ce vei înțelege toate aceste lucruri vei fi o persoană care este cucerită. Dacă doar spui că recunoști că există un Dumnezeu, dar nu te lepezi de ceea ce s-ar cuveni să te lepezi și nu reușești să renunți la plăcerile trupesti la care ar trebui să renunți ci, în schimb, continui să râvnești la conforturile trupesti așa cum ai făcut-o mereu, și dacă nu ești în stare să renunți la nicio prejudecată împotriva fraților și surorilor și nu plătești niciun preț ca să săvârșești multe acțiuni simple, atunci asta dovedește că încă nu ai fost cucerit. În cazul acela, chiar dacă înțelegi multe, totul va fi în van. Cei cucerii sunt oameni în care s-au petrecut niște schimbări inițiale și care au dobândit intrarea inițială. Experimentarea judecății și muștrării lui Dumnezeu le oferă oamenilor o cunoaștere inițială a lui Dumnezeu și o înțelegere inițială a adevărului. Poate nu ești în stare să pătrunzi pe deplin realitatea adevărilor mai profunde și mai detaliate, dar, în viața reală, ești capabil să pui în practică multe adevăruri rudimentare, cum ar fi cele care implică plăcerile tale trupesti sau statutul tău personal. Toate acestea sunt efectul obținut în cazul oamenilor care trec prin procesul de cucerire. În cazul celor cucerii, se pot observa și schimbări ale firii; de exemplu, modul în care se îmbracă, în care se prezintă și în care trăiesc – acestea se pot schimba. Perspectiva lor asupra credinței în Dumnezeu se schimbă, scopurile căutării lor le sunt clare și au aspirații mai înalte. În timpul lucrării de cucerire, și în firea vieții lor se pot petrece schimbări similare. Schimbările se petrec, dar sunt superficiale, preliminare, și mult inferioare față de schimbările firii și scopurile căutării celor care au fost desăvârșiți. Dacă în cursul cuceririi, firea unui om nu se schimbă deloc și acesta nu dobândește niciun adevăr, atunci acest om este un nimic și este complet inutil! Oamenii care nu au fost cucerii nu pot fi desăvârșiți! Și dacă un om încearcă doar să fie cucerit, atunci nu poate fi făcut complet pe deplin, chiar dacă firile lui dau dovadă de anumite schimbări corespunzătoare în timpul lucrării de cucerire. În plus, va pierde și adevărurile inițiale pe care le-a câștigat. Există o mare diferență între schimbarea firii în cazul celor care sunt cucerii și al celor care sunt desăvârșiți. Însă a fi cucerit este primul pas în schimbare; este baza. Lipsa acestei schimbări inițiale este dovada că, de fapt, o persoană nu-L cunoaște deloc pe Dumnezeu, deoarece această cunoaștere vine din judecată, iar o astfel de judecată este o parte importantă a lucrării de cucerire. Așadar, toți care sunt desăvârșiți trebuie, mai întâi, să fie cucerii; altfel, nu au cum să fie desăvârșiți.

Spui că-L admiți pe Dumnezeu întrupat și că recunoști arătarea Cuvântului în trup și, totuși, faci anumite lucruri pe ascuns, lucruri care se împotrivesc cerințelor Lui, și, în inima ta, nu te temi de El. Înseamnă oare acest lucru a-L admite pe Dumnezeu? Admiți ceea ce spune El, dar nu pui în practică acele lucruri pe care le poți pune în practică și

nici nu rămâi credincios căii Lui. Înseamnă asta a-L admite pe Dumnezeu? Și, chiar dacă Îl admiți, mentalitatea ta e doar una de precauție față de El, niciodată de venerație. Dacă l-ai văzut și admis lucrarea și știi că El este Dumnezeu și, totuși, rămâi lipsit de entuziasm și complet neschimbat, atunci ești o persoană care încă nu a fost cucerită. Cei care au fost cucerți trebuie să facă tot ce le stă în putere și, chiar dacă nu sunt în stare să pătrundă adevăruri mai înalte și e posibil ca aceste adevăruri să-i depășească, în inima lor, astfel de oameni sunt dornici să obțină acest lucru. Din cauza limitelor a ceea ce pot înțelege sunt constrânși și limitați în ceea ce pot practica. Dar cel puțin trebuie să facă tot ce le stă în putință și, dacă tu poți să faci aceste lucruri, atunci acesta e un efect obținut datorită lucrării de cucerire. Să presupunem că spui: „Având în vedere că El poate răspândi atât de multe cuvinte pe care omul nu le poate răspândi, dacă El nu este Dumnezeu, cine este?” A gândi astfel nu înseamnă că-L admiți pe Dumnezeu. Dacă-L admiți pe Dumnezeu, trebuie să demonstrezi acest lucru prin acțiunile tale. Dacă tu conduci o biserică și, totuși, nu practici dreptatea, dacă râvnești la bani și bogăție și îți însușești mereu fondurile bisericii, înseamnă asta că admiți că există un Dumnezeu? Dumnezeu este atotputernic și demn de respect. Cum poți să nu te temi dacă admiți, cu adevărat, că există un Dumnezeu? Dacă ești în stare să comiți niște lucruri atât de detestabile, Îl admiți cu adevărat? Este Dumnezeu Cel în care crezi? Cel în care crezi tu este un Dumnezeu nedeslușit; de aceea nu te temi! Cei care-L admit și-L cunosc cu adevărat pe Dumnezeu se tem cu toții de El – le este teamă să facă vreun lucru care l se opune sau care se împotrivesc conștiinței lor; se tem, în mod deosebit, să facă orice lucru pe care-l știu a fi împotriva voii lui Dumnezeu. Doar aceasta poate fi considerată admiterea existenței lui Dumnezeu. Ce ar trebui să faci atunci când părinții tăi încearcă să te împiedice să crezi în Dumnezeu? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu când soțul tău fără credință e bun cu tine? Și cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu când frații și surorile te detestă? Dacă-L admiți, atunci, în aceste privințe, te vei comporta în mod corespunzător și vei trăi realitatea. Dacă nu reușești să acționezi concret, ci doar spui că admiți existența lui Dumnezeu, atunci ești doar un palavragiu! Spui că tu crezi în El și că-L admiți, dar în ce fel Îl admiți? În ce fel crezi în El? Te temi de El? Îl venerezi? Îl iubești din adâncul sufletului tău? Când ești mâhnit și nu ai pe cine să te sprijini, simți frumusețea lui Dumnezeu, dar, după aceea, uiți tot ce are legătură cu asta. Asta nu înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu și nici a crede în El! În cele din urmă, ce Își dorește Dumnezeu ca omul să obțină? Toate stările pe care le-am menționat, cum ar fi faptul că te crezi important, că simți că înveți și înțelegi repede lucruri noi, că îi controlezi pe ceilalți, că îi privești de sus pe ceilalți, că-i judeci pe oameni după înfățișarea lor, că-i intimidezi pe oamenii naivi, că râvnești la banii bisericii și așa mai departe – faptul că ai fost cucerit se va manifesta numai după ce toate aceste firi corupte satanice ți-au fost, parțial, înlăturate.

Lucrarea de cucerire făcută asupra voastră, a oamenilor, este de cea mai profundă însemnătate: pe de o parte, scopul acestei lucrări este de a desăvârși un grup de

oameni, și anume, de a-i desăvârși astfel încât să poată deveni un grup de biruitori – ca primul grup de oameni făcuți compleți, adică cele dintâi roade. Pe de altă parte, este de a le permite ființelor create să se bucure de iubirea lui Dumnezeu, să primească cea mai mare și deplină mântuire a lui Dumnezeu, de a-i permite omului să se bucure nu doar de milă și bunătate iubitoare ci, mai important, de mustrare și de judecată. De la crearea lumii și până acum, tot ce a făcut Dumnezeu în lucrarea Lui este iubire, fără pic de ură față de om. Chiar și mustrarea și judecata pe care le-ai văzut sunt tot iubire, o iubire mai adevărată și mai reală, o iubire care îi conduce pe oameni pe calea dreaptă a vieții omenești. Totuși, într-o altă privință, scopul este de a fi mărturie înaintea Satanei. Și, într-o alta, de a pune o bază în vederea răspândirii viitoarei lucrări a Evangheliei. Toată lucrarea pe care a făcut-o El are ca scop îndrumarea oamenilor pe calea dreaptă a vieții omenești, astfel încât ei să poată trăi ca niște oameni normali, pentru că omul nu știe cum să trăiască și, fără această îndrumare, n-ar trăi decât o viață deșartă; viața ta va fi lipsită de valoare și de sens și vei fi complet incapabil să fii o persoană normală. Aceasta este cea mai profundă semnificație a cuceririi omului. Voi toți sunteți urmașii lui Moab; când lucrarea de cucerire se săvârșește asupra voastră, este o mare mântuire. Voi toți trăiți într-un țărâm al păcatului și al imoralității și toți sunteți păcătoși și imorali. Astăzi, nu numai că puteți să-L priviți pe Dumnezeu, dar, mai important, ați primit mustrarea și judecata, ați primit mântuirea cu adevărat profundă, ați primit cea mai mare iubire a lui Dumnezeu. În tot ceea ce face El, Dumnezeu e cu adevărat iubitor față de voi. El nu are nicio intenție rea. El vă judecă din cauza păcatelor voastre, ca să vă analizați și să primiți această extraordinară mântuire. Toate acestea au scopul de a-l face complet pe om. De la început până la sfârșit, Dumnezeu a făcut totul pentru a-l mântui pe om și nu-Și dorește să-i distrugă pe deplin pe oamenii pe care i-a creat cu propriile Sale mâini. Astăzi, El a venit printre voi ca să lucreze; nu este această mântuire cu atât mai mare? Dacă v-ar urî, ar mai face El o lucrare atât de amplă ca să vă îndrume personal? De ce să sufere așa? Dumnezeu nu vă urăște și nu are nicio intenție rea față de voi. Ar trebui să știți că iubirea lui Dumnezeu este cea mai sinceră iubire. Numai din cauza neascultării oamenilor trebuie să îi mântuiască El prin judecată; altfel, mântuirea lor ar fi imposibilă. Pentru că nu știți cum să trăiți și nici măcar nu sunteți conștienți de modul în care să trăiți și pentru că trăiți în acest țărâm păcătos și imoral și voi înșivă sunteți niște diavoli imorali și murdari, pe El nu-L lasă inima să vă lase să deveniți și mai depravați, nu-L lasă inima să vă vadă trăind în acest ținut mizerabil, așa cum trăiți acum, călcați în picioare de Satana după bunul plac sau să vă lase să cădeți în Infern. El vrea doar să câștige acest grup de oameni și să vă mântuiască pe deplin. Acesta este principalul scop al săvârșirii lucrării de cucerire asupra voastră – doar pentru mântuire. Dacă nu vezi că tot ceea ce se face asupra ta este iubire și mântuire, dacă tu crezi că este doar o metodă, o cale de a-l chinui pe om și ceva îndoielnic, atunci ai putea foarte bine să te întorci în lumea ta și să rabzi dureri și greutăți! Dacă ești dispus să te afli în acest curent și să te bucuri de această judecată și de această mântuire imensă, să te bucuri de toate aceste

binecuvântări, binecuvântări care nu pot fi găsite nicăieri în lumea umană, și să te bucuri de iubirea aceasta, atunci fii bun: rămâi în acest curent pentru a accepta lucrarea de cucerire astfel încât să poți fi desăvârșit. Astăzi, se poate să înduri un strop de durere și rafinare din cauza judecății lui Dumnezeu, dar durerea aceasta este valoroasă și semnificativă. Deși oamenii sunt rafinați și demascați fără milă de mustrarea și judecata lui Dumnezeu – cu scopul de a-i pedepsi pentru păcatele lor, de a le pedepsi trupul – nimic din această lucrare nu este menit să le condamne trupul la pieire. Severele dezvăluiri prin cuvânt sunt toate în scopul de a te conduce pe calea cea dreaptă. Ați experimentat personal atât de mult din lucrarea aceasta și, în mod clar, nu v-a condus pe o cale rea! Totul este cu scopul de a vă face să trăiți o umanitate normală și totul este ceva ce umanitatea voastră normală poate să obțină. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu se face pe baza nevoilor voastre, în funcție de slăbiciunile voastre și de statura voastră reală, și nicio povară de nesuportat nu vă este pusă pe umeri. Lucrul acesta nu-ți este clar astăzi și ți se pare că sunt dur cu tine și, într-adevăr, crezi mereu că motivul pentru care te mustru, te judec și îți fac zilnic reproșuri este pentru că te urăsc. Dar, cu toate că ceea ce înduri este mustrare și judecată, în realitate, este iubire pentru tine și cea mai mare protecție. Dacă nu poți să înțelegi sensul mai profund al acestei lucrări, îți va fi imposibil să experimentezi în continuare. Mântuirea aceasta ar trebui să-ți aducă alinare. Nu refuza să îți vii în fire. Pentru că ai ajuns atât de departe, ar trebui să vezi clar importanța lucrării de cucerire și nu ar mai trebui să ai tot felul de păreri în privința acesteia!

Practica (6)

Astăzi, ce să mai vorbim despre obținerea rațiunii pe care o avea Petru – mulți oameni nu pot dobândi nici măcar rațiunea pe care o avea Pavel. Ei nu au nici măcar conștiința de sine a lui Pavel. Deși Pavel a fost doborât de Domnul deoarece l-a persecutat pe Domnul Isus, el a avut ulterior hotărârea de a lucra și de a suferi pentru Domnul. Isus i-a dat o boală și, mai târziu, Pavel a continuat să sufere de această boală odată ce a început să lucreze. De ce a spus că avea un țepuș în carnea lui? Țepușul, de fapt, era boală, iar pentru Pavel era o slăbiciune fatală. Oricât de mult a lucrat sau cât de mare i-a fost hotărârea de a suferi, el nu a putut scăpa de acel țepuș. Cu toate acestea, Pavel avea un calibru mult mai bun decât cel pe care îl aveți voi, oamenii de astăzi, și avea și conștiință de sine și mai multă rațiune decât voi. După ce Pavel a fost doborât de Isus, el a încetat să-i persecute pe discipolii Lui și a început să predice și să sufere pentru Isus. Și ce l-a inspirat să îndure suferința? Pavel a crezut că, de vreme ce văzuse lumina cea mare, trebuie să fie mărturie pentru Domnul Isus, trebuie să nu-i mai persecute pe discipolii lui Isus și trebuie să nu se mai împotrivescă lucrării lui Dumnezeu. Pavel a fost una dintre figurile foarte proeminente ale religiei. Era foarte

priceput și înzestrat, îi privea de sus pe oamenii de rând și avea o personalitate mai puternică decât majoritatea lor. Dar, după ce „lumina cea mare” a strălucit asupra lui, a fost capabil să lucreze pentru Domnul Isus, să-și asume hotărârea de a suferi pentru Dumnezeu și să se dedice Lui, ceea ce a demonstrat că avea rațiune. Pe vremea când îi persecuta și aresta pe discipolii lui Isus, Isus i-a apărut și a zis: „Pavele, de ce Mă prigonești?” Pavel a căzut imediat la pământ și a zis: „Cine ești Tu, Doamne?” Un glas din cer a zis: „Eu sunt Isus, Cel pe Care tu Îl persecuți!”. Dintr-o dată, Pavel s-a deșteptat și numai atunci a știut că Isus era Hristos, că El era Dumnezeu. „Trebuie să dau ascultare. Dumnezeu mi-a dat acest har, iar eu L-am persecutat astfel, totuși El nici nu m-a doborât, nici nu m-a blestemat. Trebuie să sufăr pentru El.” Pavel a recunoscut că Îl prigonise pe Domnul Isus Hristos și că Îl ucidea acum discipolii, că Dumnezeu nu îl blestemase, ci făcuse să strălucească lumina asupra lui. Aceasta l-a inspirat și a zis: „Deși nu l-am privit chipul, l-am auzit glasul și l-am văzut lumina cea mare. Numai acum văd cu adevărat că Dumnezeu mă iubește într-adevăr și că Domnul Isus Hristos este, cu adevărat, Dumnezeu care Se milostivește de om și că El îi iartă păcatele omului, pe vecie. Văd cu adevărat că sunt un păcătos”. Deși, după aceea, Dumnezeu a folosit darurile lui Pavel ca să lucreze, uitați de asta deocamdată. Hotărârea lui la momentul respectiv, rațiunea lui omenească normală și conștiința lui de sine – sunteți incapabili de a dobândi aceste lucruri. Astăzi nu ați primit multă lumină? Nu au văzut mulți oameni că firea lui Dumnezeu este una de măreție, mânie, judecată și mustrare? Blesteme, încercări și rafinări i-au lovit de multe ori pe oameni – și ce au învățat? Ce ai câștigat din disciplina și tratarea ta? Cuvinte aspre, loviri și judecată au căzut asupra ta de multe ori, totuși nu le dai nicio atenție. Nu ai nici măcar puțină rațiune avută de Pavel – nu ești extrem de înapoiat? Au fost și multe lucruri pe care Pavel nu le-a văzut clar. El a știut numai că lumina strălucise asupra lui, dar nu și-a dat seama că fusese doborât; el a crezut în sinea lui că, după ce lumina strălucise asupra lui, trebuie să se sacrifice pentru Dumnezeu, să sufere pentru Dumnezeu, să facă totul pentru a-l pregăti calea Domnului Isus Hristos și să câștige mai mulți păcătoși pentru a fi răscumpărați de Domnul. Aceasta a fost hotărârea lui și unicul scop al lucrării sale – dar, când a lucrat, boala tot nu l-a lăsat, până la moarte. Pavel a lucrat timp de mai bine de douăzeci de ani. A suferit mult și a trecut prin multe persecuții și nenorociri, deși, desigur, au fost mult mai puține decât încercările lui Petru. Cât de jalnic este dacă nu aveți nici măcar rațiunea lui Pavel? În acest caz, cum ar putea Dumnezeu să înceapă o lucrare chiar mai mare în voi?

Când a răspândit evanghelia, Pavel a suferit mari chinuri. Lucrarea pe care a făcut-o, hotărârea lui, credința lui, loialitatea, dragostea, răbdarea și smerenia la vremea respectivă, precum și multe alte lucruri exterioare pe care le-a trăit, au fost mai înalte decât voi, oamenii de astăzi. Ca să Mă exprim mai aspru, nu există nicio rațiune normală în voi; nu aveți nici măcar conștiință sau umanitate. Vă lipsesc atât de multe! Astfel, în marea parte a timpului, în ceea ce trăiți nu se găsește nicio rațiune normală și niciun semn de conștiință de sine. Deși Pavel suferea de o boală trupească la acea vreme, a

continuat să se roage și să caute: „Ce este cu adevărat această boală? Am făcut toată lucrarea asta pentru Domnul, de ce nu mă părăsește această nenorocire? Oare Domnul Isus mă pune la încercare? M-a doborât? Dacă m-ar fi doborât, aş fi murit atunci și, fiind incapabil de a face toată lucrarea aceasta pentru El, nu aş fi putut primi nici atât de multă lumină. El Și-a dat seama și de hotărârea mea”. Pavel a simțit mereu că această boală era Dumnezeu care îl punea la încercare, că îi domolea credința și puterea voinței – așa considera Pavel. În realitate, boala lui era o sechelă de atunci când Domnul Isus l-a doborât la pământ. L-a pus sub presiune emoțională și i-a domolit răzvrătirea. Dacă v-ați găsi în situația lui Pavel, ce ați face? Ar putea hotărârea și capacitatea voastră de a suferi să fie pe măsura lui Pavel? Astăzi, dacă suferiți de o boală sau treceți printr-o mare încercare și ajungeți să suferiți, cine știe cum o să fiți. Dacă ați fi închiși într-o colivie și vi s-ar asigura în permanență cele necesare, ați fi în regulă. Altfel ați fi ca lupii, lipsiți de orice umanitate. Prin urmare, atunci când suferiți o constrângere sau o greutate mică este bine pentru voi; dacă v-ar fi ușor, ați fi distruși și atunci cum ați putea fi protejați? Astăzi, tocmai pentru că sunteți muștrați, judecați și blestemați, vi se acordă protecție. Tocmai pentru că ați suferit mult sunteți protejați. Dacă nu ar fi așa, de mult ați fi căzut în depravare. Aceasta nu înseamnă că fac lucrurile dificile pentru voi în mod intenționat – natura omului este greu de schimbat și trebuie să fie astfel pentru ca firile lor să fie schimbate. Astăzi, nu posedați nici măcar conștiința sau rațiunea lui Pavel și nu aveți nici conștiința lui de sine. Trebuie să fiți mereu presați și trebuie să fiți mereu muștrați și judecați ca să vă treziți sufletele. Muștrarea și judecata reprezintă ceea ce este mai bun pentru viața voastră. Și, când este necesar, trebuie să fie și muștrarea faptelor care vin asupra voastră; numai atunci vă veți supune pe deplin. Naturile voastre sunt astfel încât, fără muștrare și blestem, nu veți vrea să vă plecați capetele, nu veți vrea să vă supuneți. Fără faptele dinaintea ochilor voștri, nu va exista niciun efect. Aveți caractere prea josnice și prea lipsite de valoare! Fără muștrare și judecată, va fi dificil să fiți cuceriți și va fi greu ca ticăloșia și neascultarea voastră să fie biruite. Vechea voastră natură este atât de adânc înrădăcinată. Dacă ați fi puși pe tron, nu ați avea nicio idee despre înălțimea cerului și adâncimea pământului, cu mai puțin despre locul spre care vă îndreptați. Nu știți nici măcar de unde ați venit, așadar cum ați putea să-L cunoașteți pe Domnul creației? Fără muștrarea oportună și blestemele de astăzi, ziua voastră de pe urmă ar fi venit de mult. Ca să nu mai vorbesc despre soarta voastră – nu ar fi ea într-o primejdie iminentă? Fără această binevenită muștrare și judecată, cine știe cât de trufași ați deveni sau cât de depravați ați ajunge. Această muștrare și această judecată v-au adus în ziua de astăzi și v-au menținut existența. Dacă ați fi încă „educați” după aceleași metode ca ale „tatălui” vostru, cine știe în ce lume ați intra! Nu aveți absolut nicio abilitate de a vă controla și de a reflecta cu privire la voi înșivă. Pentru oameni ca voi, dacă doar urmați și dați ascultare fără să vă amestecați sau să provocați tulburări, scopurile Mele vor fi atinse. Nu ați face mai bine să acceptați muștrarea și judecata de astăzi? Ce alte alegeri aveți? Când Pavel L-a văzut pe Domnul Isus vorbind și lucrând,

tot nu a crezut. Mai târziu, după ce Domnul Isus fusese ținut pe cruce și înviase, a știut acest fapt, totuși a continuat să prigonească și să se împotrivească. Acest lucru înseamnă să păcătuiești cu voia și, așadar, el a fost doborât. La început, a știut că se afla un Rege printre evrei, care era numit Isus, auzise aceasta. Mai târziu, pe când predica în templu și prin ținut, s-a îndreptat împotriva lui Isus, refuzând cu trufie să asculte de cineva. Aceste lucruri au devenit o piedică uriașă în calea lucrării, la vremea respectivă. Pe când Isus lucra, Pavel nu a persecutat și nu a arestat oameni în mod direct, dar a folosit predica și cuvintele ca să distrugă lucrarea lui Isus. Mai târziu, după ce Domnul Isus Hristos a fost ținut pe cruce, a început să-i aresteze pe discipoli, grăbindu-se dintr-un loc în altul și făcând tot ce putea ca să-i prigonească. Numai după ce „lumina” a strălucit asupra lui, s-a deșteptat și a trăit o mare părere de rău. După ce a fost doborât, boala nu l-a părăsit niciodată. Uneori, simțea că boala i se înrăutățise și nu putea să se dea jos din pat. Se gândea: „Ce se petrece? Oare am fost, cu adevărat, doborât?” Boala nu l-a lăsat niciodată și tocmai din cauza acestei boli a lucrat el mult. Se poate spune că Isus i-a dat această boală lui Pavel din cauza trufiei și a încăpățănării acestuia; a fost o pedeapsă pentru Pavel, dar a avut și scopul de a folosi darurile lui Pavel pentru lucrarea lui Dumnezeu, astfel încât lucrarea Sa să se poată extinde. De fapt, intenția lui Dumnezeu nu a fost să-l mântuiască pe Pavel, ci să-l folosească. Totuși, firea lui Pavel era prea arogantă și voluntară, astfel încât un „țepuș” a fost pus în el. În cele din urmă, când Pavel și-a terminat lucrarea, boala nu mai era un chin atât de mare pentru el și, pe când lucrarea lui se termina, a fost în stare să rostească cuvintele: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății” – pe care le-a rostit fiindcă n-a cunoscut lucrarea lui Dumnezeu. Printre voi există mulți ai domnului Pavel, dar dacă aveți cu adevărat hotărârea de a continua până la capătul drumului, nu veți fi maltratați. Nu vom discuta aici despre modurile în care Pavel era răzvrătit și potrivnic; haideți să rămânem la ce a fost pozitiv și demn de laudă la el: avea conștiință și, după ce a primit „lumina” o dată, a fost capabil să se devoteze lui Dumnezeu și să pătimească pentru Dumnezeu. Acesta a fost un punct forte al său. Cu toate acestea, dacă sunt unii care cred că – fiindcă a avut un punct forte – aceasta dovedește că a fost un om binecuvântat, dacă sunt de părere că el nu a fost, în mod necesar, muștrat, atunci acestea sunt cuvintele unor oameni lipsiți de judecată.

Când se roagă și citesc cuvintele lui Dumnezeu, mulți oameni spun că sunt dispuși să se supună lui Dumnezeu, dar devin apoi desfrânați în viața privată și nu se gândesc la asta. Cuvintele lui Dumnezeu sunt rostite iar și iar, dând la iveală strat după strat și, doar când stratul cel mai de jos este expus, ei „își găsesc pacea” și devin mai puțin trufași și încăpățânați, mai puțin insuportabil de aroganți. După cum sunt stările voastre astăzi, încă trebuie să fiți atacați și expuși fără milă și judecați în amănunțime, încât să nu aveți ocazia nici să vă trageți răsuflarea. Pentru voi este mai bine ca muștrarea și condamnarea severă să nu vă părăsească și ca blestemele și condamnarea să nu fie

niciodată departe de voi, îngăduindu-vă să vedeți că mâna decretelor administrative ale lui Dumnezeu nu pleacă niciodată de la voi. Întocmai ca în Epoca Harului, când Aron a văzut că lahve nu l-a părăsit niciodată (ce a văzut el a fost călăuzirea și protecția constantă din partea lui lahve; călăuzirea lui Dumnezeu pe care voi o vedeți astăzi este muștrare, blesteme și judecată), astăzi mâna decretelor administrative ale lui lahve nu vă lasă nici pe voi. Există însă un lucru care să vă liniștească: oricât v-ați împotrivi, v-ați răzvrăti și ați judeca, trupului vostru nu i se va aduce nicio vătămare. Dar dacă există oameni care merg prea departe în împotrivirea lor și împiedică lucrarea, acest lucru nu poate fi acceptat; există o limită. Nu întrerupe sau tulbura viața Bisericii și nu întrerupe lucrarea Duhului Sfânt. În rest, poți să faci ce vrei. Dacă spui că nu vrei să urmărești viața și dorești să te întorci în lume, atunci grăbește-te și du-te! Puteți face orice doriți, atât timp cât nu stă în calea lucrării lui Dumnezeu. Totuși, mai există un lucru pe care trebuie să îl știi: la sfârșit, astfel de păcătoși cu voia vor fi cu toții alungați. Astăzi este posibil să nu fii certat, dar în cele din urmă, numai o parte dintre oameni vor fi în stare să fie mărturie – iar restul vor fi cu toții în primejdie. Dacă nu dorești să fii în acest curent, bine. Oamenii de astăzi sunt tratați cu îngăduință; Eu nu te limitez, în măsura în care nu te temi de muștrarea de mâine. Dar, dacă ești în acest curent, trebuie să fii mărturie și trebuie să fii muștrat. Dacă vrei să refuzi și să te întorci în lume, bine – nimeni nu te oprește! Dar dacă faci o lucrare distrugătoare care tulbură lucrarea lui Dumnezeu, cu siguranță nu poți fi iertat pentru asta! Cât despre ce văd ochii tăi și aud urechile tale cu privire la oamenii care sunt muștrați și familiile care sunt blestемate – există limite și hotare la toate acestea. Duhul Sfânt nu face lucrurile cu lejeritate. Pe baza păcatelor pe care le-ați săvârșit, dacă ar fi să fiți luați în serios și să fiți tratați după strâmbătatea voastră, care dintre voi ar putea supraviețui? Ați suferi cu toții calamități și niciunul dintre voi nu va avea un final bun. Totuși, azi, mulți oameni sunt tratați cu îngăduință. Chiar dacă judecați, vă răzvrătiți și vă împotriviți, atâta timp cât nu întrerupeți, atunci am să stau în fața voastră zâmbind. Dacă într-adevăr urmăriți viața, atunci trebuie să suferiți o mică muștrare și trebuie să îndurați durerea despărțirii de ceea ce iubiți ca să mergeți pe masa de operație pentru o intervenție chirurgicală; trebuie să înduri durerea, așa cum Petru a acceptat încercările și suferința. Astăzi, sunteți dinaintea scaunului de judecată. În viitor, trebuie să mergeți la „ghilotină”, care va fi atunci când vă veți „sacrifica”.

În timpul acestei ultime etape a lucrării din zilele de pe urmă, este posibil să crezi că Dumnezeu nu îți va nimici trupul și se poate spune că este posibil să nu suferi de nicio boală, chiar dacă l te împotrivești Lui și Îl judeci – dar, când cuvintele aspre ale lui Dumnezeu vin asupra ta, când răzvrătirea, împotrivirea și înfățișările tale urâte sunt toate expuse, nu vei putea să te ascunzi. Vei fi cuprins de panică și nedumerit. În prezent, trebuie să aveți puțină conștiință. Nu jucați rolul celor răi care l se împotrivesc lui Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui. Ar trebui să întorci spatele bătrânilor tăi strămoși; aceasta este statura pe care ar trebui să o ai și aceasta este umanitatea pe care se cuvine să o deții. Ești mereu incapabil de a-ți lăsa la o parte propriile perspective

de viitor sau plăcerile zilei de azi. Dumnezeu spune: „Atâta vreme cât faceți tot ce puteți ca să Mă urmați și să urmăriți adevărul, Eu vă voi desăvârși cu siguranță. După ce veți fi desăvârșiți, veți avea o destinație frumoasă – veți fi aduși în Împărăția Mea ca să vă bucurați de binecuvântări împreună cu Mine”. V-a fost promisă o destinație frumoasă, totuși cele ce se cer de la voi nu pot niciodată să fie diminuate. Mai există o condiție: indiferent dacă veți fi cucerți sau desăvârșiți, astăzi trebuie să fiți supuși la unele mustrări și la unele pătimiri; trebuie să fiți loviți și disciplinați, trebuie să dați ascultare cuvintelor Mele, să urmați calea Mea și să faceți voia lui Dumnezeu – aceasta ar trebui să faceți voi, oamenii. Indiferent de cum urmezi, trebuie să auzi clar în acest fel. Dacă ai cu adevărat idei sincere, atunci poți continua să urmezi. Dacă ești de părere că nu există perspective sau speranțe aici, atunci poți să pleci. Aceste cuvinte ți-au fost spuse cu limpezime, dar dacă dorești cu adevărat să pleci, acest lucru arată doar că nu ai nici cea mai mică conștiință; această acțiune a ta este suficientă pentru a dovedi că ești un demon. Deși spui că lași totul în seama orchestrărilor lui Dumnezeu, pe baza a ceea ce trăiești și a trupului tău, încă trăiești sub domeniul Satanei. Chiar dacă și Satana e în mâinile lui Dumnezeu, tu însuși încă îi aparții Satanei și trebuie să fii cu adevărat mântuit de Dumnezeu, fiindcă încă trăiești sub influența Satanei. Cum trebuie să continui ca să fii mântuit? Alegerea este a ta – ar trebui să alegi drumul pe care să apuci. În cele din urmă, dacă poți să spui: „Nu am nimic mai bun, răsplătesc dragostea lui Dumnezeu cu conștiința mea și trebuie să am puțină umanitate. Nu pot atinge nimic mai mare și nici calibrul meu nu este atât de mare; nu înțeleg viziunile și sensul lucrării lui Dumnezeu. Doar răsplătesc dragostea lui Dumnezeu, fac orice cere Dumnezeu și fac tot ce pot. Îmi împlinesc datoria cum se cuvine ca o făptură a lui Dumnezeu”, atunci voi simți mângâiere. Aceasta este cea mai înaltă mărturie de care ești capabil. Acesta este cel mai înalt standard cerut de la o parte dintre oameni: împlinirea datoriei de făptură a lui Dumnezeu. Pur și simplu fă cât de mult ești în stare; cerințele de la tine nu sunt prea înalte. Atât timp cât faci tot ce poți, atunci aceasta este mărturia ta.

Practica (7)

Umanitatea voastră are prea multe lipsuri, stilul vostru de viață este prea josnic și depravat, nu aveți umanitate și vă lipsește pătrunderea. De aceea trebuie să vă înzestrați cu lucrurile umanității normale. Să aveți conștiință, rațiune și pătrundere; să știți cum să vorbiți și să vedeți lucrurile; să acordați atenție curățeniei; să acționați ca ființe omenești normale – toate acestea sunt caracteristici ale cunoașterii umanității normale. Când vă purtați cum se cuvine în ceea ce privește aceste lucruri, atunci se consideră că aveți un nivel acceptabil de umanitate. De asemenea, trebuie să vă echipați pentru viața spirituală. Trebuie să cunoașteți întreaga lucrare a lui Dumnezeu pe pământ și să aveți experiența cuvintelor Lui. Ar trebui să știi cum să te supui rânduielilor Sale și

cum să îndeplinești datoria unei ființe create. Acestea sunt cele două aspecte în care ar trebui să pătrunzi astăzi – să te echipezi pentru o viață de umanitate și să practici pentru o viață de spiritualitate. Ambele sunt indispensabile.

Unii oameni sunt absurzi: știu doar să se doteze cu trăsăturile umanității. Niciun cusur nu poate fi găsit în înfățișarea lor; lucrurile pe care le spun și maniera lor de a vorbi sunt adecvate, iar ținuta lor este foarte demnă și potrivită. Dar ei sunt goi pe dinăuntru; abia par să aibă o umanitate normală la suprafață. Unii se concentrează doar pe ce să mănânce, să poarte și să spună. Există chiar și cei care se concentrează exclusiv pe lucruri cum ar fi să șteargă podeaua, să facă patul și curățenia generală. Poate că sunt bine pregătiți în toate aceste lucruri, dar când le ceri să vorbească despre cunoștințele lor referitoare la lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sau despre muștrare și judecată ori încercări și rafinare, probabil că nu vor demonstra nici cea mai mică experiență. I-ai putea întreba: „Înțelegi care este lucrarea cea mai importantă a lui Dumnezeu pe pământ? În ce fel lucrarea lui Dumnezeu întrupat de astăzi este diferită de lucrarea lui Isus? Și de lucrarea lui Iahve? Sunt Ei un singur Dumnezeu? A venit El pentru a pune capăt acestei epoci sau pentru a mântui omenirea?” Dar astfel de oameni nu au nimic de spus despre aceste chestiuni. Unii se împodobesc în mod minunat, dar superficial: surorile se împodobesc drăguț ca florile, iar frații se îmbracă precum niște prinți sau niște tineri filfizoni bogați. Lor le pasă doar de lucrurile exterioare, cum ar fi lucrurile pe care le mănâncă și le poartă; în interior, ei sunt săraci și nu au nici cea mai mică cunoaștere a lui Dumnezeu. Ce semnificație poate să fie în asta? După aceea, mai sunt unii îmbrăcați ca niște sărmani cerșetori – chiar arată ca sclavii din Asia de Est! Voi chiar nu înțelegeți ce vă cer Eu? Comunicați între voi: ce ați câștigat de fapt? Ați crezut în Dumnezeu toți acești ani și totuși, asta e tot ce ați cules – nu vă simțiți jenați? Nu vă e rușine? Ați urmat pe calea adevărată în toți acești ani, totuși astăzi statura voastră încă este mai mică decât cea a unei vrăbii. Uitați-vă la tinerele doamne din mijlocul vostru, drăguțe ca în poze cu hainele și machiajul lor, comparându-se unele cu altele – ce anume comparați? Plăcerile voastre? Cererile voastre? Credeți că am venit să recrutez modele? Nu aveți nicio rușine! Unde este viața voastră? Oare ceea ce urmăriți nu reprezintă doar propriile voastre dorințe extravagante? Crezi că ești atât de frumos, însă, deși poate ești gătit cu podoabe, oare nu ești de fapt un vierme ce se zvârcolește, născut într-un morman de gunoi? Astăzi, ești norocos să te bucuri de aceste binecuvântări cerești nu datorită feței tale frumoase, ci pentru că Dumnezeu face o excepție prin ridicarea ta. Încă nu-ți este clar de unde ai venit? La menționarea vieții, închizi gura și nu spui nimic, mut ca o statuie, totuși, încă mai ai neobrăzarea să te pui la patru ace? Încă mai ai tendința să-ți dai cu pudră și farduri pe față? Și uitați-vă la filfizonii din mijlocul vostru, oameni îndărătnici care-și petrec toată ziua hoinărind, neastâmpărați, cu o expresie nonșalantă pe față. Oare așa ar trebui să se poarte o persoană? Căror lucruri își dedică atenția toată ziua fiecare dintre voi, bărbați sau femei? Știți de cine depindeți pentru a vă hrăni? Uită-te la hainele tale, uită-te la ceea ce ai cules în mâinile tale,

mângâie-ți burta – ce profit ai avut în urma prețului de sânge și sudoare pe care l-ai plătit în toți acești ani de credință? Încă te mai gândești să vizitezi obiective turistice, încă te mai gândești să-ți împodobești trupul împruțit – căutări fără valoare! Ți se cere să fii o persoană normală, dar astăzi nu numai că ești anormal, ci ești aberant. Cum poate o astfel de persoană să aibă îndrăzneala să vină înaintea Mea? Cu o umanitate ca asta, făcând paradă cu farmecele tale și fălindu-te cu propriul trup, trăind mereu în mijlocul poftelor trupului – nu ești un descendent al demonilor murdari și al duhurilor rele? Nu voi permite ca un astfel de demon murdar să mai existe mult timp! Și să nu ai impresia că nu știu ce crezi în inima ta. S-ar putea să-ți ții ferm sub control poftele și trupul, dar cum aș putea Eu să nu știu gândurile pe care le nutrești în inima ta? Cum să nu știu tot ceea ce doresc ochii tăi? Tinere doamne, oare nu vă faceți așa de drăguțe pentru a vă etala trupul? Ce folos vă aduc bărbații? Vă pot salva ei cu adevărat de marea suferinței? Cât despre filizonii dintre voi, vă îmbrăcați astfel încât să păreți manierați și distinși, dar nu este oare un șiretlic conceput pentru a atrage atenția asupra înfățișării voastre dichisite? Pentru cine faceți asta? Ce beneficii reprezintă femeile pentru voi? Nu sunt ele sursa păcatului vostru? Bărbați și femei, v-am spus multe cuvinte, totuși, voi ați respectat doar câteva dintre ele. Sunteți tari de urechi, ochii vi s-au încețoșat, iar inimile vă sunt întărite într-atât încât în corpurile voastre nu există altceva decât poftă, așa că sunteți prinși în mrejele lor, incapabili să scăpați. Cine oare vrea să se apropie vreun pic de voi, niște viermi ce se zvârcolesc în murdărie și jeg? Să nu uitați că nu sunteți nimic altceva decât cei pe care i-am ridicat din mormanul de bălegar, că inițial nu ați avut umanitate normală. Ceea ce vă cer este umanitatea normală pe care nu o aveți inițial, nu să vă etalați desfrâul sau să dați frâu liber trupului vostru rânced, care a fost antrenat de către diavol atâția ani. Când vă îmbrăcați așa, nu vă temeți că veți fi ademeniți și mai mult? Nu știți că ați fost, inițial, din păcat? Nu știți că trupurile voastre sunt atât de pline de poftă, încât asta vi se infiltrează prin haine, dezvăluind stările voastre de demoni urâți și murdari peste măsură? Nu cumva știți asta mai clar decât oricine? Inimile voastre, ochii voștri, buzele voastre – nu au fost spurcate toate de demoni murdari? Nu sunt murdare aceste părți ale voastre? Crezi că, atât timp cât nu acționezi, ești cel mai sfânt? Crezi că îmbrăcându-vă cu haine frumoase puteți acoperi sufletele voastre sordide? Nu o să meargă! Vă sfătuiesc să fiți mai realiști: nu fiți necinstiți și falși, și nu vă lăudați. Vă etalați desfrâul unii înaintea altora, dar tot ce veți primi în schimb este suferința veșnică și muștrarea neînduplecată! Ce nevoie aveți să vă faceți ochi dulci și să vă dedați poveștilor de dragoste? Este aceasta măsura integrității voastre, amplexarea corectitudinii voastre? Îi detest pe aceia dintre voi care se ocupă cu leacuri malefice și vrăjitorie; îi detest pe tinerii și tinerele dintre voi care își iubesc propriile trupuri. Ați face bine să vă înfrânați, pentru că astăzi vi se cere să aveți umanitate normală, nu să faceți paradă cu poftele voastre trupesti – totuși, vă etalați desfrâul cu orice ocazie, pentru că trupurile voastre sunt prea îmbelșugate, iar desfrâul vostru, prea mare!

În aparență, viața ta de umanitate este rânduită foarte bine, dar nu ai nimic de spus

când ți se cere să vorbești despre cunoașterea ta de viață; iar în aceasta, ești săracit. Trebuie să te înzestrezi cu adevărul! Viața ta de umanitate s-a schimbat înspre bine, și la fel trebuie să se schimbe și viața din tine; schimbă-ți gândurile, transformă-ți părerile despre credința în Dumnezeu, schimbă cunoașterea și gândirea dinăuntrul tău și schimbă-ți cunoașterea de Dumnezeu așa cum este ea în cadrul noțiunilor tale. Prin tratare, revelații și aprovizionare, schimbă-ți treptat cunoașterea despre tine însuși, despre viața omenească și despre credința în Dumnezeu; fă ca înțelegerea ta să fie capabilă de puritate. În acest fel, gândurile din om se schimbă, modul în care vede lucrurile se schimbă, la fel și mentalitatea lui. Numai asta se poate numi o schimbare în firea vieții. Nu ți se cere să petreci toate orele din zi citind cuvintele lui Dumnezeu sau spălând haine și făcând curat. O viață cu umanitate normală trebuie să fie cel puțin suportabilă în mod natural. În plus, când te confrunți cu chestiuni externe, tot trebuie să folosești ceva înțelegere și rațiune; dar cel mai important este să fii echipat cu adevărul vieții. Când te echipezi pentru viață, trebuie să te concentrezi pe a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să poți vorbi despre cunoașterea lui Dumnezeu, despre opiniile tale asupra vieții omenești și, în special, despre cunoștințele cu privire la lucrarea făcută de Dumnezeu în zilele de pe urmă. Din moment ce urmărești viața, trebuie să te echipezi cu aceste lucruri. Când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să le măsoari față de starea ta reală. Asta înseamnă că, atunci când îți descoperi neajunsurile în timpul experiențelor tale reale, trebuie să fii în stare să găsești o cale de a practica, de a întoarce spatele motivațiilor și noțiunilor tale incorecte. Dacă te străduiești mereu să faci aceste lucruri și îți dedici inima dobândirii lor, atunci vei avea o cale de urmat, nu te vei simți gol și, astfel, vei putea menține o stare normală. Numai atunci vei fi cineva care poartă o povară în propria viață și care are credință. Oare de ce, după ce au citit cuvintele lui Dumnezeu, unii oameni nu sunt în stare să le pună în practică? Nu cumva pentru că nu pot înțelege lucrurile esențiale? Nu cumva pentru că nu iau viața în serios? Motivul pentru care nu pot pricepe lucrurile cruciale și nu au o cale de a practica este că, atunci când citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu sunt în stare să-și pună propriile stări în relație cu acestea, nici nu pot să-și stăpânească propriile stări. Unii oameni spun: „Eu citesc cuvintele lui Dumnezeu și le pun în relație cu starea mea, și știu că sunt corupt și de calibru slab, dar sunt incapabil să mulțumesc voia lui Dumnezeu”. Ai văzut abia suprafața; există multe lucruri reale pe care nu le știi: cum să lași deoparte bucuriile trupului, cum să lași deoparte neprihănirea de sine, cum să te schimbi, cum să pătrunzi în aceste lucruri, cum să-ți îmbunătățești calibrul și cu ce aspect să începi. Înțelegi doar câteva lucruri la suprafață și tot ceea ce știi e că ești într-adevăr foarte corupt. Când te întâlnești cu frații și surorile tale, vorbești despre cât de corupt ești și se pare că te cunoști pe tine însuși și că porți o mare povară pentru viața ta. De fapt, firea ta coruptă nu s-a schimbat, ceea ce dovedește că nu ai găsit calea de a practica. Dacă tu conduci o biserică, atunci trebuie să fii capabil să pricepi stările fraților și surorilor și să le semnalezi. Oare va fi suficient să spui: „Sunteți niște neascultători și niște înapoiați!”?

Nu, trebuie să vorbești anume despre felul în care se manifestă neascultarea și înapoierea lor. Trebuie să vorbești despre stările lor de neascultare, despre comportamentele lor de neascultare și firile lor satanice, și trebuie să vorbești despre aceste lucruri în așa fel încât să fie complet convinși de adevărul din cuvintele tale. Folosește fapte și exemple pentru a spune ce ai de spus, spune-le exact cum să se desprindă de comportamentul răzvrătit și indică-le calea de a practica – iată cum să convingi oamenii. Doar cei care fac astfel sunt capabili de a-i conduce pe ceilalți; doar ei au realitatea adevărului.

Acum ați fost aprovizionați cu multe adevăruri prin părtășie și trebuie să le faceți inventarul. Ar trebui să poți deduce câte adevăruri sunt în total. Odată ce cunoști și poți deosebi tu însuși diferitele aspecte ale umanității normale pe care ar trebui să le aibă cineva, principalele aspecte ale schimbării din firea vieții unei persoane, aprofundarea viziunilor și mijloacele eronate de a cunoaște și de a experimenta pe care oamenii le-au folosit de-a lungul veacurilor – doar atunci vei fi pe calea cea bună. Oamenii religiei se închină Bibliei ca și cum aceasta ar fi Dumnezeu; în special, ei privesc cele Patru Evanghelii ale Noului Testament ca și cum ar fi patru fețe diferite ale lui Isus și vorbesc despre Treimea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Toate acestea sunt cât se poate de ridicole, iar voi trebuie să vedeți cu toții dincolo de ele; mai mult decât atât, trebuie să aveți cunoașterea esenței lui Dumnezeu devenit trup și a lucrării din zilele de pe urmă. Există, de asemenea, acele metode vechi de practicare, acele sofisme și abateri privitoare la practică – a trăi în spirit, a fi plini de Duhul Sfânt, a se resemna înaintea a orice se întâmplă, a se supune în fața autorității – asta trebuie să știi; ar trebui să știi cum practica înaintea oamenilor și cum trebuie să practice ei astăzi. Cât despre cum ar trebui conducătorii și lucrătorii să coopereze în biserici, cum să lași deoparte neprihănirea de sine și condescendența, cum ar trebui frații și surorile să trăiască unul alături de celălalt, cum să stabilești relații normale cu ceilalți oameni și cu Dumnezeu, cum să dobândești normalitatea în viața umană, ce ar trebui să aibă oamenii în viața lor spirituală, cum ar trebui să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, care dintre cuvintele Lui se referă la cunoaștere, care privesc viziunile și care dintre ele au legătură cu calea de a practica – nu s-a vorbit despre toate aceste lucruri? Aceste cuvinte sunt deschise celor care urmăresc adevărul și nimănui nu i se acordă un tratament preferențial. Astăzi, ar trebui să cultivați abilitatea de a trăi independent, nu să vă bazați pe o mentalitate de dependență. În viitor, când nu va fi nimeni care să vă călăuzească, vă veți gândi la aceste cuvinte ale Mele. În vremuri de necaz, atunci când nu este posibil să conducem viața bisericească, atunci când frații și surorile nu se pot întâlni unul cu celălalt, majoritatea dintre ei trăind singuri, reușind cel mult doar să comunice cu oamenii din zona lor – în astfel de vremuri, ținând cont de statura voastră actuală, pur și simplu nu puteți rămâne neclintiți. În toiul necazurilor, multora li se pare greu să rămână neclintiți. Doar cei care cunosc a vieții cale și sunt echipați cu destul adevăr pot continua să facă progrese și pot atinge treptat purificarea și transformarea. A trece prin necazuri

nu-i lucru ușor; dacă tu crezi că vei fi trecut prin ele în doar câteva zile, atunci asta arată cât de simplistă este gândirea ta! Crezi că, dacă înțelegi multă doctrină, vei fi capabil să rămâi neclintit, dar nu-i așa! Dacă nu recunoști lucrurile esențiale din cuvintele lui Dumnezeu, nu ești capabil să pricepi trăsăturile cruciale ale adevărului și nu ai o cale de practicat, atunci, când vine momentul și ți se întâmplă ceva, te vei afunda în confuzie. Nu vei reuși să rezisti ispitei Satanei și nici începutului rafinării. Dacă nu există niciun adevăr în tine și duci lipsă de viziuni, atunci, când va veni clipa, nu te vei putea opri din cădere. Vei renunța la orice speranță și vei spune: „Ei bine, dacă tot o să mor, aș putea la fel de bine să fiu muștrat până la capăt! Fie că e vorba de muștrare sau de a fi trimis la iazul de foc, așa să fie – voi lua lucrurile pe măsură ce vor veni!” E la fel cum era în timpul făcătorilor de servicii: unii oameni credeau că erau făcători de servicii orice-ar fi fost, așa că nu mai urmăreau viața. Ei fumau și beau, își îngăduiau plăcerile trupului și făceau ce le plăcea. Unii reveneau pur și simplu în lume ca să muncească. La fel este și un mediu neprimitor: dacă nu reușești să-l depășești, de îndată ce te delași puțin, vei abandona orice speranță. Dacă nu poți depăși influența Satanei, vei fi făcut prizonier de Satana înainte de a-ți da seama și vei fi trimis din nou la distrugere. Așa că, astăzi, trebuie să te echipezi cu adevărul; trebuie să poți trăi independent; iar atunci când citești cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să fii capabil de a căuta o cale de practică. Dacă nu ar exista lideri și lucrători care să te ude și să te păstorească, tot ar trebui să reușești să găsești o cale de urmat, să poți să-ți găsești propriile neajunsuri, să găsești adevărurile cu care trebuie să te echipezi și pe care să le practici. Ar putea Dumnezeu, după venirea Sa pe pământ, să-l însoțească neîncetat pe om? În concepțiile lor, unii oameni cred astfel: „Dumnezeule, dacă nu lucrezi asupra noastră până la un anumit punct, atunci lucrarea Ta nu se poate considera încheiată, deoarece Satana Te acuză”. Îți spun, odată ce-Mi voi fi terminat de rostit cuvintele, atunci lucrarea Mea se va fi încheiat cu succes. De îndată ce nu voi mai avea nimic de spus, lucrarea Mea va fi completă. Sfârșitul lucrării Mele va fi dovada înfrângerii Satanei și, ca atare, se poate spune că a fost îndeplinită cu succes, fără nicio acuzație din partea Satanei. Dar, dacă încă nu este nicio schimbare în voi până în momentul când lucrarea Mea se va fi încheiat, atunci astfel de oameni ca voi sunt dincolo de mântuire și vor fi alungați. Nu voi face mai multă lucrare decât este necesar. Nu-Mi voi continua lucrarea pe pământ până când vei fi fost tu cucerit într-o anumită măsură și veți avea cu toții o cunoaștere clară, calibrul vostru se va fi îmbunătățit și veți fi mărturie atât launtric, cât și în exterior. Asta ar fi imposibil! Astăzi, lucrarea pe care o fac asupra voastră are scopul de a vă conduce într-o viață de umanitate normală; este lucrarea de a inaugura o nouă epocă și a conduce omenirea în viața noii epoci. Pas cu pas, această lucrare se împlinește și se desfășoară printre voi, direct: Eu vă învăț față în față, vă iau de mână, vă spun orice nu înțelegeți, vă ofer tot ce vă lipsește. Se poate spune că, pentru voi, toată această lucrare este provizia pentru viață și vă călăuzește într-o viață de umanitate normală; are scopul specific de a asigura aprovizionarea pentru viața acestui grup de oameni în timpul zilelor de pe urmă. Pentru

Mine, toată această lucrare are scopul de a pune capăt epocii vechi și a inaugura o nouă epocă; cât despre Satana, Eu M-am întrupat tocmai pentru a-l învinge. Lucrarea pe care o fac în mijlocul vostru acum este provizia voastră de astăzi și mântuirea voastră în timp util, dar, în acești câțiva ani, vă voi spune toate adevărurile, întreaga cale a vieții și chiar lucrarea viitorului; asta va fi de ajuns să vă permită să experimentați normal lucrurile în viitor. Ceea ce v-am încredințat sunt doar cuvintele Mele toate. Nu rostesc niciun alt îndemn; astăzi, toate cuvintele pe care vi le spun sunt îndemnul Meu pentru voi, deoarece astăzi nu aveți deloc experiență în multe dintre cuvintele pe care le rostesc și nu înțelegeți semnificația lor lăuntrică. Într-o zi, experiențele voastre vor ajunge să dea roade, întocmai cum am vorbit astăzi. Aceste cuvinte sunt viziunile voastre de astăzi și sunt cele de care veți depinde în viitor; ele reprezintă provizia pentru viața de astăzi și îndemnul pentru viitor, și niciun alt îndemn nu ar putea fi mai bun. Asta pentru că timpul pe care îl am pentru a lucra pe pământ nu este la fel de lung ca timpul pe care îl aveți voi pentru a-Mi experimenta cuvintele; Eu pur și simplu Îmi termin lucrarea, în timp ce voi urmăriți viața, un proces ce implică o lungă călătorie prin viață. Numai după ce ați experimentat multe lucruri veți putea să câștigați complet calea vieții; numai atunci veți putea vedea până la sensul lăuntric al cuvintelor pe care Eu le rostesc astăzi. Când veți avea cuvintele Mele în mâinile voastre, când fiecare dintre voi va fi primit toate însărcinările Mele, odată ce vă voi da toate sarcinile ce se cuvin, iar lucrarea cuvintelor se va încheia, indiferent în ce măsură a fost dobândit un rezultat, atunci și împlinirea voii lui Dumnezeu va fi fost dobândită. Nu e așa cum îți imaginezi tu, că trebuie să fii schimbat într-o anumită măsură; Dumnezeu nu acționează conform noțiunilor tale.

Oamenii nu obțin creșterea în propriile vieți doar în câteva zile. Chiar dacă mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi, nu este suficient. Ei trebuie să experimenteze o perioadă de creștere în viețile lor. Acesta este un proces necesar. Prin calibrul pe care oamenii îl au astăzi, ce pot ei să dobândească? Dumnezeu lucrează conform nevoilor oamenilor, făcând cereri adecvate pe baza calibrului lor inerent. Să presupunem că această lucrare ar fi efectuată într-un grup de oameni de calibru superior: cuvintele rostite ar fi mai mărețe decât cele adresate vouă, viziunile ar fi mai înalte, iar adevărurile ar fi și mai înalte. Unele cuvinte ar trebui să fie mai severe, mai capabile să aprovizioneze viețile oamenilor, mai capabile să dezvăluie taine. Vorbind printre astfel de oameni, Dumnezeu i-ar aproviziona în funcție de nevoile lor. Se poate spune că cererile care vi se fac astăzi sunt cele mai riguroase; dacă această lucrare s-ar desfășura asupra celor de calibru mai înalt, atunci cererile ar fi și mai ridicate. Toată lucrarea lui Dumnezeu este făcută conform calibrului inerent al persoanelor. Măsura în care oamenii au fost schimbați și cuceriți astăzi este cea mai mare măsură posibilă; nu vă utilizați noțiunile proprii pentru a măsura cât de eficace a fost această etapă de lucru. Ar trebui să fiți lămurii în legătură cu ceea ce aveți în mod inerent și nu ar trebui să aveți o părere prea bună despre voi înșivă. Inițial, niciunul dintre voi nu a urmărit viața, ci erați cerșetori care rătăceau pe străzi. Ca Dumnezeu să vă prelucreze în măsura în care vă

imaginați voi, să vă facă pe toți să vă prosternați, pe deplin convinși, ca și cum ați fi avut o mare viziune – asta ar fi imposibil! Este imposibil, pentru că cineva care nu a văzut minunile lui Dumnezeu nu poate să creadă pe deplin tot ceea ce spun Eu. Chiar dacă Mi-ați examina îndeaproape cuvintele, tot nu le-ați crede în întregime; aceasta este natura omului. Cei care urmăresc adevărul vor trece prin anumite schimbări, în timp ce credința pe care o aveau odinioară cei care nu urmăresc adevărul se va reduce și ar putea chiar să dispară. Cea mai mare problemă cu voi este că nu puteți să credeți complet fără să fi văzut împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu și nu sunteți împăcați fără să fi văzut minunile Lui. Fără să fi văzut astfel de lucruri, cine l-ar putea fi absolut loial lui Dumnezeu? Așadar, Eu spun că nu în Dumnezeu credeți voi, ci în minuni. Am vorbit acum clar despre diferite aspecte ale adevărului; fiecare dintre ele este complet și există o legătură foarte strânsă între toate. Le-ai văzut și acum trebuie să le pui în practică. Astăzi, Eu îți arăt calea, iar în viitor, ar trebui să le pui în practică tu însuți. Cuvintele pe care le rostesc acum îi solicită pe oameni în funcție de circumstanțele lor reale, iar Eu lucrez pe baza nevoilor lor și a lucrurilor dinăuntrul lor. Dumnezeul concret a venit pe pământ pentru a face o lucrare concretă, pentru a lucra conform circumstanțelor și nevoilor reale ale oamenilor. El nu este nerezonabil. Când Dumnezeu acționează, El nu constrânge oamenii. De exemplu, faptul că te căsătorești sau nu ar trebui să fie bazat pe împrejurările tale reale; adevărul ți-a fost spus în mod clar, iar Eu nu te rețin. Unii oameni sunt oprimați de propriile familii în așa fel încât nu pot să creadă în Dumnezeu dacă nu se căsătoresc. Astfel, căsătoria le este, în mod contrar, de ajutor. Altoră, căsnicia nu le aduce niciun beneficiu, ci îi costă ceea ce aveau odată. Cazul tău personal trebuie să depindă de circumstanțele tale reale și de propria ta hotărâre. Nu sunt aici ca să inventez reguli și regulamente prin care să vă fac cereri. Mulți oameni strigă întruna: „Dumnezeu este practic; lucrarea Lui e întemeiată pe realitate și pe realitatea împrejurărilor noastre” – dar știi ce o face, de fapt, reală? Termină cu atâtea cuvinte goale! Lucrarea lui Dumnezeu este reală și se bazează pe realitate; nu are nicio doctrină, ci este în întregime liberă, cu totul deschisă și nedisimulată. Care sunt detaliile specifice ale acestor câteva principii? Poți spune care părți ale lucrării lui Dumnezeu sunt astfel? Trebuie să vorbești detaliat, trebuie să ai mai multe feluri de mărturii din experiență și trebuie să-ți fie clară această trăsătură a lucrării lui Dumnezeu – trebuie să o cunoști și doar atunci vei fi în măsură să rostești aceste cuvinte. Oare ai putea răspunde dacă cineva te-ar întreba: „Ce lucrare a făcut Dumnezeu întrupat pe pământ în timpul zilelor de pe urmă? De ce Îl numești Dumnezeul concret? Ce înseamnă «concret» aici? Poți vorbi despre lucrarea Sa concretă, despre ce anume include? Isus este Dumnezeu devenit trup, iar Dumnezeu de azi este, de asemenea, Dumnezeu devenit trup, deci care sunt diferențele dintre Ei? Și care sunt asemănările? Ce lucrare a făcut fiecare dintre Ei?” Toate acestea privesc faptul de a fi mărturie! Nu fi nelămurit în legătură cu aceste lucruri. Sunt alții care spun: „Lucrarea de astăzi a lui Dumnezeu este reală. Nu este niciodată o demonstrație de semne și minuni”. Oare chiar nu face El semne și minuni? Ești sigur?

Știi ce este cu adevărat lucrarea Mea? Cineva ar putea spune că El nu face semne și minuni, dar oare lucrarea pe care El o face și cuvintele pe care le rostește nu sunt minuni? Cineva ar putea spune că nu lucrează prin semne și minuni, dar asta depinde de felul în care acest lucru este explicat și cui se adresează. Fără a merge la biserică, El a dezvăluit stările oamenilor și, fără a mai întreprinde altă lucrare în afară de a vorbi, El i-a impulsionat pe oameni – acestea nu sunt minuni? Doar prin cuvinte, El a cucerit oamenii, iar oamenii Îl urmează bucuroși, fără planuri sau speranțe – nu este și aceasta o minune? Când El vorbește, cuvintele Sale le induc oamenilor o anumită stare de spirit. Dacă nu se simt bucuroși, se simt melancolici; dacă nu sunt supuși rafinării, atunci sunt supuși muștrării. Cu doar câteva cuvinte tăioase, El aduce muștrarea asupra oamenilor – nu-i asta supranatural? Ar putea oamenii să facă așa ceva? Ai citit Biblia toți acești ani, dar nu ai înțeles nimic, nu ai dobândit nicio pătrundere; ai fost incapabil să te separi de acele feluri tradiționale și învechite de credință. Nu ai cum să înțelegi sensul Bibliei. Cu toate acestea, El poate înțelege pe deplin Biblia – nu e ceva supranatural? Dacă nu ar fi fost nimic supranatural la Dumnezeu când a venit pe pământ, ar reuși El să vă cucerească? Fără lucrarea Sa extraordinară, divină, care dintre voi ar fi convins? În ochii tăi, se pare că o persoană normală lucrează și trăiește cu voi – la suprafață, El pare să fie o persoană normală, obișnuită; ceea ce vezi este o fațadă a umanității normale, dar, de fapt, este divinitatea care lucrează. Nu este umanitatea normală, ci divinitatea; este Dumnezeu Însuși lucrând, lucrare pe care o duce la îndeplinire folosind umanitatea normală. Drept urmare, lucrarea Lui este atât normală, cât și supranaturală. Lucrarea pe care o face El nu poate fi făcută de om; și, dat fiind că nu poate fi făcută de oamenii de rând, este făcută de o ființă extraordinară. Cu toate acestea, divinitatea este cea care e extraordinară, nu umanitatea; divinitatea este diferită de umanitate. O persoană care este folosită de Duhul Sfânt are, de asemenea, o umanitate obișnuită, normală, dar este incapabilă să facă această lucrare. Aici este diferența. Ai putea spune: „Dumnezeu nu este un Dumnezeu supranatural, El nu face nimic supranatural. Dumnezeul nostru rostește cuvinte practice și reale. El vine în biserică pentru a face o lucrare practică și reală. În fiecare zi, El ne vorbește față în față și, față în față, El ne arată stările noastre – Dumnezeul nostru este real! El trăiește cu noi și tot ce are legătură cu El este într-un tot normal. Nimic din aparența Lui nu Îl deosebește ca fiind Dumnezeu. Există chiar și momente în care El se înfurie și vedem măreția mâniei Lui, iar uneori zâmbește și noi Îi observăm purtarea zâmbitoare. El este Dumnezeu Însuși, cu o formă și o înfățișare, făcut din carne și sânge, care este real și concret”. Când mărturisești astfel, este o mărturie incompletă. Ce fel de ajutor va fi pentru alții? Dacă nu poți aduce mărturie despre povestea și esența lăuntrică a lucrării lui Dumnezeu Însuși, atunci „mărturia” ta nu-și merită numele!

A fi mărturie pentru Dumnezeu ține în primul rând de a vorbi despre cunoștințele tale privind lucrarea lui Dumnezeu, despre cum cucerește El oamenii, despre cum mântuiește oamenii, despre cum îi schimbă; ține de a vorbi despre cum îi îndrumă pe

oameni să intre în realitatea adevărului, îngăduindu-le să fie cuceriti, desăvârșiți și mântuiți de El. A fi mărturie înseamnă a vorbi despre lucrarea Lui și despre tot ceea ce ai experimentat. Numai lucrarea Lui Îl poate reprezenta și numai lucrarea Lui Îl poate dezvălui public, în totalitatea Sa; lucrarea Lui este mărturie pentru El. Lucrarea și cuvântările Lui reprezintă în mod direct Duhul; lucrarea pe care El o face este realizată de Duh, iar cuvintele pe care le spune sunt spuse de Duh. Aceste lucruri sunt doar exprimate prin trupul întrupat al lui Dumnezeu, însă, în realitate, ele sunt expresia Duhului. Toată lucrarea pe care o face El și toate cuvintele pe care le rostește reprezintă esența Sa. Dacă, după îmbrăcarea Sa în trup și venirea printre oameni, Dumnezeu nu ar fi vorbit și nu ar fi lucrat, iar apoi v-ar fi cerut să-l cunoașteți realitatea, normalitatea și omnipotența, ai fi putut să faci asta? Ai putea să știi care este esența Duhului? Ai fi capabil să știi care sunt atributele trupului Său? El vă cere să-l fiți mărturie doar pentru că ați experimentat fiecare pas al lucrării Sale. Dacă nu ați fi experimentat acest lucru, atunci El nu ar insista să-l fiți mărturie. Astfel, atunci când ești mărturie pentru Dumnezeu, nu mărturisești doar pentru exteriorul Lui de umanitate normală, ci și pentru lucrarea pe care o face și pentru calea pe care o conduce; trebuie să aduci mărturie despre cum ai fost cucerit de El și în ce aspecte ai fost desăvârșit. Acesta este tipul de mărturie care ar trebui să fii. Dacă, oriunde te duci, tu strigi: „Dumnezeul nostru a venit să lucreze, iar lucrarea Sa este cu adevărat practică! El ne-a câștigat fără fapte supranaturale, fără vreun semn sau vreo minune!”, alții vor întreba: „Ce vrei să spui atunci când zici că El nu arată semne și minuni? Cum să te fi putut cuceri fără să arate semne și minuni?” Iar tu spui: „El vorbește și, fără să arate semne și minuni, ne-a cucerit. Lucrarea Lui ne-a cucerit”. În cele din urmă, dacă nu reușești să spui nimic esențial, dacă nu poți vorbi despre detalii, este oare o adevărată mărturie? Când Dumnezeu întrupat cucerește oamenii, cele care fac asta sunt cuvintele Lui divine. Umanitatea nu poate împlini acest lucru; nu este ceva pe care un simplu muritor îl poate realiza și chiar și cei cu cel mai înalt calibru dintre oamenii obișnuiți sunt incapabili de acest lucru, deoarece divinitatea Lui este superioară oricărei ființe create. Pentru oameni, este ceva extraordinar; Creatorul, la urma urmei, este superior oricărei ființe create. Ființele create nu pot fi mai presus decât Creatorul; dacă ai fi mai presus decât El, nu ar putea să te cucerească, iar El te poate cuceri doar pentru că este mai presus de tine. Cel care poate cuceri toată omenirea este Creatorul și nimeni altul în afară de El nu poate face această lucrare. Aceste cuvinte înseamnă „mărturie” – tipul de mărturie care ar trebui să fii. Pas cu pas, ai experimentat mustrare, judecată, rafinare, încercări, eșecuri, piedici și necazuri și ai fost cucerit; ai lăsat la o parte perspectivele trupului, motivațiile tale personale și interesele intime ale trupului. Altfel spus, cuvintele lui Dumnezeu ți-au cucerit întru totul inima. Deși viața ta nu a crescut în măsura cerută de El, tu știi toate aceste lucruri și ești total convins de ceea ce face El. Așadar, aceasta se poate numi mărturie, o mărturie care este reală și adevărată! Lucrarea pe care a venit Dumnezeu să o facă, lucrarea de judecată și mustrare, este menită să cucerească omul, dar El, de

asemenea, Își încheie lucrarea, sfârșește epoca și realizează lucrarea sfârșitului. El încheie întreaga epocă, mântuind toată omenirea, izbăvind omenirea de păcat o dată pentru totdeauna; El câștigă complet omenirea, cea pe care El a creat-o. Ar trebui să fii mărturie pentru toate acestea. Ai experimentat atât de mult din lucrarea lui Dumnezeu, ai văzut-o cu ochii tăi și ai experimentat-o personal; când ai ajuns chiar la sfârșit, nu trebuie să fii incapabil să îndeplinești funcția care-ți revine. Ce păcat ar fi! În viitor, atunci când Evanghelia este răspândită, ar trebui să poți vorbi despre propriile tale cunoștințe, să mărturisești pentru tot ce ai câștigat în inima ta și să nu cruți niciun efort. Asta e ceea ce ar trebui să dobândească o ființă creată. Care este semnificația propriu-zisă a acestei etape a lucrării lui Dumnezeu? Care este efectul ei? Și cât de mult din ea este îndeplinit în om? Ce ar trebui să facă oamenii? Când puteți vorbi clar despre toată lucrarea pe care Dumnezeu întrupat a făcut-o de când a venit pe pământ, atunci mărturia voastră va fi completă. Când poți vorbi clar despre aceste cinci lucruri: semnificația lucrării Sale, conținutul acesteia, esența ei, firea pe care o reprezintă și principiile ei, atunci asta va dovedi că ești capabil de a fi mărturie pentru Dumnezeu, că ești cu adevărat în posesia cunoașterii. Cerințele Mele de la voi nu sunt foarte mari și pot fi îndeplinite de toți cei care urmăresc cu adevărat. Dacă ești hotărât să fii unul dintre martorii lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi ceea ce urăște Dumnezeu și ceea ce iubește El. Ai experimentat mult din lucrarea Lui; prin această lucrare, trebuie să ajungi să-l cunoști firea, să înțelegi voia Lui și cerințele Lui de la omenire și să folosești această cunoaștere pentru a mărturisi despre El și a-ți îndeplini datoria. Poți spune doar că: „Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Judecata și mustrarea Lui sunt foarte severe. Cuvintele Sale sunt foarte aspre; sunt drepte și mărețe și sunt de neofensat de către orice om”, dar, în cele din urmă, îl aprovizionează aceste vorbe pe om? Care este efectul lor asupra oamenilor? Știi cu adevărat că această lucrare de judecată și de mustrare este cea mai benefică pentru tine? Judecata și mustrarea lui Dumnezeu îți dezvăluie răzvrătirea și stricăciunea, nu-i așa? Ele pot să curețe și să gonească acele lucruri murdare și stricate dinlăuntrul tău, nu este așa? Dacă n-ar exista judecată și mustrare, ce s-ar alege de tine? Recunoști cu adevărat faptul că Satana te-a corupt în cel mai profund grad? Astăzi, ar trebui să vă echipați cu aceste lucruri și să le știți bine.

Credința în Dumnezeu din ziua de azi nu este credința pe care ați putea să v-o închipuiți – că este suficient să citiți cuvintele lui Dumnezeu, să vă rugați, să cântați, să dansați, să vă îndepliniți datoria și să duceți o viață de umanitate normală. Ar putea oare credința să fie atât de simplă? Rezultatele sunt cruciale. Nu câte feluri de a face lucrurile ai; în schimb, cum anume poți obține rezultatele cele mai bune. Poate că ești capabil să ții sus cuvintele lui Dumnezeu și să expui unele cunoștințe pe care le ai, dar când le lași deoparte, nu ai nimic de spus. Asta arată că ești capabil doar să rostești slove și doctrine, dar nu ai cunoașterea experienței. Astăzi, dacă nu înțelegi ce este crucial, nu ajunge – asta e de importanță vitală pentru a pătrunde în realitate! Începi să te antrenezi în felul următor: mai întâi, să citești cuvintele lui Dumnezeu, să ajungi să cunoști bine termenii

spirituali din ele, să găsești viziunile cheie din ele, să identifici părțile care țin de practică, să pui laolaltă toate aceste elemente, unul câte unul, să le pătrunzi prin experiența ta. Acestea sunt lucrurile cheie pe care trebuie să le pricepi. Cea mai importantă practică atunci când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu este următoarea: după citirea unui capitol din cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să fii capabil să localizezi părțile cheie care privesc viziunile și, de asemenea, să localizezi părțile cheie în ceea ce privește practica; să folosești viziunile drept temelie și să folosești practica drept ghid în viață. Asta e ceea ce vă lipsește cel mai mult și dificultatea voastră cea mai mare; în inimile voastre, rareori îi acordați atenție. În general, toți sunteți într-o stare de lene, nemotivați, fără a fi dispuși să faceți vreun sacrificiu personal; sau așteptați pasiv, iar unii chiar se plâng; ei nu înțeleg scopurile și semnificația lucrării lui Dumnezeu și le este greu să urmărească adevărul. Astfel de oameni detestă adevărul și, în cele din urmă, vor fi alungați. Niciunul dintre ei nu poate fi desăvârșit și niciunul nu poate supraviețui. Dacă oamenii nu au puțină hotărâre prin care să se împotrivescă forțelor Satanei, atunci nu au nicio speranță!

Acum, dacă urmărirea voastră a fost sau nu eficientă se măsoară în funcție de ceea ce aveți în prezent. Aceasta se folosește pentru a vă determina sfârșitul; adică sfârșitul vostru este arătat în sacrificiile pe care le-ați făcut și în lucrurile pe care le-ați făcut. Sfârșitul vostru va fi dezvăluit de urmărirea voastră, de credința voastră și de ceea ce ați făcut. Printre voi toți, există mulți care sunt deja dincolo de mântuire, căci astăzi este ziua dezvăluirii sfârșiturilor oamenilor și nu voi fi confuz în lucrarea Mea; nu-i voi conduce în următoarea epocă pe cei care nu pot fi nicicum mântuiți. Va veni o vreme în care lucrarea Mea se va termina. Nu voi lucra asupra acelor cadavre mirositoare, lipsite de spirit, care nu pot fi deloc mântuite; acum sunt zilele de pe urmă ale mântuirii omului, iar Eu nu voi face o lucrare fără rost. Nu cântiți împotriva Cerurilor și a pământului – sfârșitul lumii vine. Este inevitabil. Lucrurile au ajuns în acest punct și nu există nimic pe care tu, ca ființă umană, poți să-l faci pentru a le opri; nu poți schimba lucrurile după bunul tău plac. Ieri, nu ai plătit un preț pentru a urmări adevărul și nu ai fost loial; astăzi, a sosit timpul, ești dincolo de mântuire; iar mâine, vei fi alungat și nu va exista nicio marjă pentru mântuirea ta. Chiar dacă inima Mea este blândă și fac tot posibilul să te mântuiesc, dacă tu nu te lupti pentru tine și nu te gândești profund la tine, ce legătură are asta cu Mine? Cei care se gândesc doar la trupul lor și căroră le place confortul; cei care par să creadă, dar nu cred cu adevărat; cei care se implică în leacuri rele și vrăjitorie; cei care sunt promiscui, zdrențuiți și neîngrijiți, cei care fură jertfele către Iahve și posesiunile Lui; cei care iubesc mita; cei care visează, cu mintea în altă parte, să se ridice în ceruri; cei care sunt aroganți și îngâmfați, care se zbat doar pentru faimă și avere personală; cei care împrăstie cuvinte impertinente; cei care Îl blasfemiează pe Dumnezeu Însuși; cei care nu fac altceva decât să facă judecăți împotriva lui Dumnezeu Însuși și să-L defăimeze; cei care formează grupări și caută independența, cei care se înalță pe sine deasupra lui Dumnezeu; acei tineri frivoli, precum și bărbații și femeile de vârstă mijlocie sau mai înaintată care sunt prinși în mrejele desfrâului; acei bărbați și acele femei care se bucură

de faima și averea personală și care urmăresc, printre altele, statutul personal; acei oameni care nu se căiesc și care sunt prinși în păcat – nu sunt ei, cu toții, dincolo de mântuire? Desfrâul, păcătoșenia, leacurile rele, vrăjitoria, vulgaritățile și cuvintele impertinente, toate se dezlănțuie printre voi; iar adevărul și cuvintele vieții sunt călcate în picioare de voi și limba sfântă printre voi e pângărită. Voi, neamuri, umflate de mizerie și neascultare! Care va fi sfârșitul vostru? Cum pot cei care iubesc trupul, care comit vrăjitorii ale trupului și care sunt împotmoliți în păcate obscene să trăiască în continuare? Nu știți că oamenii ca voi sunt niște viermi dincolo de mântuire? Ce vă îndreptățește să cereți una și alta? Până în prezent, nu a existat nici cea mai mică schimbare în cei care nu iubesc adevărul, ci iubesc doar trupul – cum pot fi mântuiți astfel de oameni? Cei care nu iubesc a vieții cale, care nu Îl preamăresc pe Dumnezeu și nu-l sunt mărturie, care uneltesc de dragul propriului statut, care se ridică în slăvi – nu sunt ei, și astăzi, tot la fel? Unde este valoarea în a-i mântui? Dacă poți să fii mântuit nu depinde de câtă vechime ai sau de câți ani ai lucrat, cu atât mai puțin de cât de multe acreditări ai adunat. Dimpotrivă, depinde de faptul dacă urmărirea ta a dat roade. Se cuvine să știi că cei care sunt mântuiți sunt „pomii” care dau rod, nu copacii cu frunzișuri luxuriante și flori abundente, dar care nu dau roade. Chiar dacă ai petrecut mulți ani rătăcind pe străzi, ce contează? Unde este mărturia ta? Respectul tău pentru Dumnezeu e mult mai mic decât iubirea ta față de tine și dorințele tale desfrânate – nu este un astfel de om un degenerat? Cum ar putea să fie un specimen și un model pentru mântuire? Natura ta este incorigibilă, ești prea răzvrătit, nu poți fi mântuit! Nu sunt astfel de oameni cei ce vor fi alungați? Oare momentul când lucrarea Mea se încheie nu este și momentul în care sosește ziua ta din urmă? Am lucrat atât de mult și am rostit atât de multe cuvinte printre voi – cât de mult a intrat cu adevărat în urechile voastre? Cât de mult v-ați supus vreodată? Când se va încheia lucrarea Mea, va fi și momentul când veți înceta să vă împotriviți Mie, când veți înceta să Mă înfrunțați. În timp ce Eu lucrez, voi acționați neîncetat împotriva Mea; nu-Mi respectați niciodată cuvintele. Eu Îmi fac lucrarea Mea, iar voi vă vedeți de „lucrarea” voastră, făcându-vă propria mică împărăție. Nu sunteți altceva decât o haită de vulpi și câini, tot ce faceți e împotriva Mea! Încercați neconștient să-i aduceți în îmbrățișarea voastră pe cei ce vă oferă iubirea lor deplină – unde e respectul vostru? Tot ceea ce faceți este înșelător! Nu aveți nicio ascultare și niciun respect, iar tot ceea ce faceți este înșelător și blasfemator! Pot fi astfel de oameni mântuiți? Bărbații imorali sexual și lascivi vor întotdeauna să atragă stricate vanitoase pentru propria plăcere. Nu voi mântui sub nicio formă astfel de demoni imorali sexual. Vă urăsc, demoni murdari, iar lascivitatea și vanitatea voastră vă vor arunca în iad. Ce aveți de spus în apărarea voastră? Voi, demoni murdari și spirite rele, sunteți atât de respingători! Sunteți dezgustători! Cum ar putea fi mântuit un asemenea gunoi? Mai pot fi mântuiți cei prinși în mrejele păcatului? Astăzi, acest adevăr, această cale și această viață nu vă atrag; dimpotrivă, sunteți atrași de păcătoșenie, de bani, de statut, de faimă și câștig, de plăcerile trupului, de frumusețea bărbaților și de farmecul femeilor. Ce vă

califică să intrați în Împărăția Mea? Imaginea voastră este chiar mai presus decât cea a lui Dumnezeu, statutul vostru, chiar mai înalt decât al lui Dumnezeu, ca să nu mai spun nimic despre prestigiul vostru printre oameni – ați devenit idoli pe care oamenii îi venerază. Nu ai devenit arhanghelul? Când se dezvăluie sfârșitul oamenilor, adică atunci când și lucrarea mântuirii se apropie de sfârșit, mulți dintre voi veți fi cadavre care sunt dincolo de mântuire și trebuie să fie alungate. În timpul lucrării de mântuire, Eu sunt binevoitor și bun față de toți oamenii. Când lucrarea se termină, va fi dezvăluit sfârșitul diferitelor tipuri de persoane și, în acel moment, nu voi mai fi binevoitor și bun, pentru că sfârșitul oamenilor va fi fost dezvăluit, iar fiecare va fi fost clasificat în funcție de felul său și nu va avea niciun rost să fac mai multă lucrare de mântuire, deoarece epoca mântuirii va fi trecut și, din moment ce va fi trecut, nu se va întoarce.

Practica (8)

Tot nu înțelegeți diversele aspecte ale adevărului și în practica voastră încă mai există destule greșeli și abateri; în multe arii, trăiți după noțiunile și închipuirile voastre, niciodată capabili să înțelegeți principiile practicii. Astfel, este încă necesar ca oamenii să fie îndrumați să intre pe făgașul cel bun; cu alte cuvinte, ca să fie în stare să-și reglementeze viețile omenești și spirituale, să pună ambele aspecte în practică, și să nu aibă deseori nevoie să fie sprijiniți sau îndrumați. Numai atunci vor avea ei o statură adevărată. Și chiar dacă în viitor nu va fi nimeni care să te îndrume, tot vei fi în stare să experimentezi de unul singur. Astăzi, dacă ai priceput care aspecte ale adevărului sunt cruciale și care nu, în viitor, vei fi în stare să intri în realitate. Astăzi, sunteți conduși pe calea cea bună, îngăduindu-vi-se să înțelegeți multe adevăruri, iar în viitor veți fi în stare să mergeți mai departe. Se poate spune că oamenii sunt făcuți să înțeleagă acum calea cea mai pură. Astăzi, ești dus pe calea cea bună – și, când într-o zi nu va fi nimeni care să te îndrume, vei practica și vei avansa mai mult în conformitate cu această cale, cea mai pură dintre toate. Acum, oamenii sunt făcuți să înțeleagă ce tipuri de practică sunt corecte și care sunt deviate. După înțelegerea acestor lucruri, în viitor, experiențele lor vor fi mai profunde. Astăzi, noțiunile, închipuirile și abaterile din practica voastră sunt schimbate, iar calea practicii și a intrării vă este dezvăluită, după care această etapă de lucru se va încheia și veți începe să mergeți pe calea pe care voi, oamenii, se cuvine să mergeți. Atunci lucrarea Mea se va încheia și, din acel moment, nu vă veți mai întâlni cu Mine. Astăzi, statura voastră este încă insuficientă. Sunt multe dificultăți care se ivesc din natura și esența omului și, tot astfel, există unele lucruri adânc înrădăcinate care trebuie încă să fie dezgropate. Voi nu înțelegeți detaliile mai delicate ale esenței și naturii oamenilor și încă aveți nevoie de Mine să vi le semnez; altfel, nu ați fi în stare să le recunoașteți. Ceea ce se cunoaște drept mustrare și judecată se petrece atunci când, într-un anumit punct, lucrurile din oasele voastre și sângele vostru sunt expuse. Îmi voi

finaliza lucrarea numai atunci când va fi împlinită în detaliu și în întregime. Cu cât mai profund vă sunt expuse esențele corupte, cu atât mai multă cunoaștere veți avea, iar lucrul acesta va fi de o mare însemnătate pentru mărturia și desăvârșirea voastră viitoare. Lucrarea Mea va fi completă numai când lucrarea de muștrare și de judecată va fi împlinită întru totul, iar voi Mă veți cunoaște după muștrarea și judecata Mea. Nu numai că-Mi veți cunoaște firea și dreptatea, ci, mai important, Îmi veți cunoaște muștrarea și judecata. Mulți dintre voi au noțiuni mărețe cu privire la noutatea și minuțiozitatea lucrării Mele. Oricum, s-ar cuveni să vedeți că lucrarea Mea e nouă și detaliată și că vă învăț să practicați față în față, luându-vă de mână. Numai acest lucru este benefic practicii voastre și abilității voastre de a rămâne neclintiți în viitor; altfel, ați fi aidoma frunzelor de toamnă, ofiliți, îngălbeniți și uscați, fără pic de valoare. Ar trebui să știți că Eu știu totul despre inimile și sufletele voastre; și ar trebui să știți că lucrarea pe care o fac și cuvintele pe care le rostesc sunt de o mare subtilitate. Așa s-ar cuveni să fiți tratați – pe baza firii și a calibrului vostru. Numai în acest fel va fi mai clară cunoașterea voastră despre muștrarea și judecata Mea și, chiar dacă astăzi nu știți, mâine veți ști. Orice ființă creată va cădea în mijlocul cuvintelor Mele de muștrare și judecată, fiindcă nu tolerez împotrivirea niciunei persoane față de Mine.

Toți trebuie să puteți să vă reglementați chibzuit viețile. Puteți să vă organizați fiecare zi oricum doriți; sunteți liberi să faceți orice vreți; puteți să citiți cuvintele lui Dumnezeu, să ascultați imnuri sau predici sau să scrieți bilete devoționale; și, dacă vă interesează, puteți să scrieți imnuri. Oare nu constituie toate acestea o viață convenabilă? Se cuvine ca toate aceste lucruri să clădească o viață omenească. Oamenii ar trebui să trăiască în mod natural; doar după ce au cules roadele umanității și vieților lor spirituale se poate socoti că au intrat într-o viață normală. Astăzi, discernământul și raționalitatea nu îți lipsesc doar când vine vorba despre umanitate. Există multe viziuni ce ar trebui să fie cunoscute și cu care oamenii trebuie să fie înzestrați și, orice lecție întâlnești, aceea este lecția pe care ar trebui să o înveți; trebuie să fii în stare să te adaptezi la mediul înconjurător. Ca să fie rodnică, îmbunătățirea nivelului tău de educație trebuie făcută pe termen lung. Există niște lucruri cu care trebuie să te „dotezi” pentru o viață umană normală și, în plus, trebuie să-ți înțelegi intrarea în viață. Astăzi, ai ajuns să înțelegi multe dintre cuvintele lui Dumnezeu – citindu-le, din nou, acum – pe care nu le-ai înțeles atunci, iar inima ta a devenit mult mai statornică. Și acestea sunt rezultate pe care le-ai dobândit. În fiecare zi în care mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu și există puțină cunoaștere în tine, poți comunica în mod liber cu frații și surorile tale. Nu este aceasta viața pe care se cuvine să o ai? Uneori, pui unele întrebări sau cântărești un subiect și acest lucru te face să deosebești mai bine și îți oferă mai mult discernământ și mai multă înțelepciune, îngăduindu-ți să înțelegi unele adevăruri – și nu este acest lucru ceea ce conține viața spirituală despre care se vorbește astăzi? Nu este acceptabil să pui în practică doar un singur aspect al vieții spirituale; să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, să te rogi și să cânti imnuri – toate constituie viața spirituală și, când ai viață spirituală, trebuie să

ai și o viață a umanității normale. Astăzi, mult din ceea ce se spune este cu scopul de a le oferi oamenilor rațiune și discernământ, de a le îngădui să aibă viața unei umanități normale. Ce înseamnă să ai discernământ; ce înseamnă să ai relații interpersonale normale; cum ar trebui să interacționezi cu oamenii – ar trebui să te înzestrez cu aceste lucruri mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, iar ceea ce ți se cere poate fi dobândit printr-o umanitate normală. Înzestrează-te cu lucrurile cu care ar trebui să te înzestrez, dar nu merge prea departe; unii oameni folosesc tot felul de cuvinte și vocabulare și, prin aceasta, se dau în spectacol. Mai există și alții care citesc tot felul de cărți, prin care se desfată cu dorințele trupului. Ei chiar studiază și caută să întreacă biografiile și citatele unor așa-zise mari figuri ale lumii și citesc cărți pornografice – acest lucru este și mai ridicol! Oameni ca aceștia nu cunosc poteca de intrare în viață, și cu atât mai puțin nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu astăzi. Nu știu nici măcar cum să-și petreacă fiecare zi. Viețile lor sunt atât de goale! Ei nu știu absolut deloc în ce ar trebui să intre. Tot ce fac este să vorbească și să comunice cu alții, de parcă vorbitul ar ține locul propriei lor intrări. Nu au nicio rușine? Aceștia sunt oameni care nu știu cum să trăiască și care nu înțeleg viața omenească; își petrec toată ziua îndopându-se și făcând lucruri fără noimă – și ce sens are să trăiești astfel? Am văzut că mulți oameni, în afară de faptul că muncesc, mănâncă și se îmbracă, își ocupă timpul prețios cu lucruri fără sens, fie că glumesc și se prostesc, bârfesc sau dorm toată ziua. Este aceasta viața unui sfânt? Este aceasta viața unui om normal? Ai putea fi desăvârșit de o astfel de viață josnică, înapoiată și nepăsătoare? Ești atât de dispus să te predai Satanei pe degeaba? Când viețile oamenilor sunt ușoare și în mediul lor înconjurător nu există suferință, ei sunt incapabili să experimenteze. În medii confortabile, oamenilor le este ușor să devină depravați – dar mediile nefavorabile te fac să te rogi cu o mai mare insistență și te fac să nu cutezi să-L părăsești pe Dumnezeu. Cu cât viețile le sunt mai ușoare și mai monotone, cu atât simt oamenii mai mult că viața nu are niciun sens și că mai bine ar muri. Atât de stricat este trupul oamenilor; ei au de beneficiat doar dacă trec prin încercări.

Etapă lucrării lui Isus a fost făcută în Iudeea și Galileea, iar neamurile nu au știut de ea. Lucrarea pe care a făcut-o El a fost foarte secretă și nicio națiune, în afară de Israel, nu a știut de ea. Numai atunci când Isus Și-a terminat lucrarea și aceasta a stârnit zarvă au aflat oamenii de ea și, pe atunci, El plecase. Isus a venit să facă o etapă a lucrării, a câștigat niște oameni și a terminat o etapă a lucrării. În orice etapă a lucrării pe care o face Dumnezeu există mulți care Îl urmează. Dacă ar fi împlinită doar de Dumnezeu Însuși, ar fi lipsită de sens; trebuie să existe oameni care să-L urmeze pe Dumnezeu până când El duce la bun sfârșit acea etapă a lucrării. Numai după ce lucrarea lui Dumnezeu Însuși a fost terminată încep oamenii să împlinească lucrarea încredințată de Dumnezeu și numai atunci lucrarea Lui începe să se răspândească. Dumnezeu face doar lucrarea de inaugurare a unei noi epoci; lucrarea oamenilor este să o continue. Astfel, lucrarea de astăzi nu va dura mult; viața Mea împreună cu omul nu va continua foarte mult. Eu doar Îmi termin lucrarea și vă fac să îndepliniți datoria pe care se cuvine

să o îndepliniți, pentru ca această lucrare și această Evanghelie să se poată răspândi cât de repede posibil printre neamuri și alte națiuni – numai astfel vă puteți îndeplini datoria ca oameni. Timpul de astăzi este cel mai prețios dintre toate. Dacă îl ignori, ești un nesăbuit; dacă, în acest mediu, mănânci și bei aceste cuvinte și experimentezi această lucrare și, totuși, îți lipsește hotărârea de a căuta adevărul și nu ai nici cel mai mic simț al poverii, atunci cum rămâne cu viitorul tău? Oare o persoană ca tine nu e pregătită să fie alungată?

Slujiți așa cum au slujit israeliții

În zilele noastre, mulți oameni nu acordă atenție lecțiilor care ar trebui învățate în timp ce se coordonează cu ceilalți. Am descoperit că mulți dintre voi nu puteți învăța lecții în timp ce vă coordonați cu alții; majoritatea rămâne la propriile păreri. Când lucrezi în biserică, tu îți spui părerea și altcineva și-o spune pe-a sa, iar unul nu are nicio legătură cu celălalt; de fapt, voi nu cooperați deloc. Sunteți cu toții nespun de absorbiți de simpla comunicare a propriilor idei și de a vă ușura de „poverile” pe care le purtați înlăuntrul vostru, fără a căuta câtuși de puțin viața. Se pare că faci doar superficial lucrarea, crezând mereu că ar trebui să-ți parcurgi propria cale, indiferent de ceea ce spune sau face altcineva; crezi că ar trebui să ai părtășie așa cum te îndrumă Duhul Sfânt, oricare ar fi circumstanțele altora. Nu sunteți capabili să descoperiți punctele forte ale altora și nici nu sunteți capabili să vă examinați. Modul în care acceptați lucrurile este cu adevărat deviant și eronat. Se poate spune că și acum mai dați dovadă de multă neprihănire de sine, ca și cum vechea voastră boală ar fi recidivat. Nu comunicați între voi într-un mod care să obțină o deschidere completă, de exemplu, despre ce fel de rezultat ați obținut în urma lucrării în anumite biserici sau despre condiția recentă a stărilor voastre lăuntrice și așa mai departe; pur și simplu nu comunicați niciodată despre astfel de lucruri. Nu vă angajați câtuși de puțin în practici precum abandonarea propriilor noțiuni sau lepădarea de voi înșivă. Liderii și lucrătorii se gândesc doar cum să-i împiedice pe frații și surorile lor să fie negativi și cum să-i facă să poată urmări cu vigoare. Totuși, credeți cu toții că a urmări cu vigoare este, în sine, suficient și, în esență, nu înțelegeți ce înseamnă să vă cunoașteți și să vă lepădați de voi înșivă, cu atât mai puțin înțelegeți ce înseamnă să slujiți în coordonare cu ceilalți. Vă gândiți doar că aveți voi înșivă voința de a-L răsplăti pe Dumnezeu pentru dragostea Lui, că aveți voi înșivă voința de a trăi în stilul lui Petru. În afară de aceste lucruri, nu vă gândiți la nimic altceva. Chiar spui că, indiferent ce fac alți oameni, tu nu te vei supune orbește și că, indiferent cum ar fi alți oameni, vei căuta desăvârșirea de la Dumnezeu și acest lucru va fi suficient. Adevărul este, însă, că voința ta nu a găsit în niciun fel o expresie concretă în realitate. Nu reprezintă toate acestea tipul de comportament pe care îl manifestați în prezent? Fiecare dintre voi se ține ferm de înțelegerea proprie și toți vă doriți să fiți desăvârșiți.

Văd că ați slujit atât de mult timp fără să fi făcut prea multe progrese; în special, din această lecție de a lucra împreună în armonie, nu ați obținut absolut nimic! Când te duci în biserici, tu comunică în felul tău, iar alții comunică în al lor. Rar are loc o coordonare armonioasă, iar acest lucru este și mai adevărat pentru adepții care sunt mai jos de tine. Adică, rareori vreunul dintre voi înțelege ce înseamnă a-L sluji pe Dumnezeu sau cum ar trebui să-L slujiți pe Dumnezeu. Sunteți confuzi și tratați lecțiile de acest fel ca pe niște chestiuni mărunte. Există chiar și mulți oameni care nu numai că nu reușesc să practice acest aspect al adevărului, dar care și fac rău cu bună știință. Chiar și cei care slujesc de mulți ani se luptă și uneltesc unul împotriva celuilalt și sunt invidioși și competitivi; fiecare om este pentru sine și nu cooperează deloc. Nu reprezintă toate aceste lucruri statura voastră reală? Voi, oameni care slujiți zilnic împreună, sunteți ca israeliții care Îl slujeau direct pe Dumnezeu Însuși în fiecare zi în templu. Cum se face că voi, care Îl slujiți pe Dumnezeu, nu aveți idee cum să vă coordonați sau cum să slujiți?

Pe atunci, israeliții Îl slujeau pe Iahve direct în templu și aveau identitatea de preoți. (Desigur, nu orice persoană era preot; doar unii care Îl slujeau pe Iahve în templu aveau această identitate.) Ei purtau coroane dăruite de Iahve (ceea ce înseamnă că făceau aceste coroane conform cerințelor lui Iahve, nu că Iahve le dăruia coroanele direct). De asemenea, purtau straie preoțești dăruite de Iahve și Îl slujeau direct în templu, desculți, de dimineață până seara. Faptul că aceștia Îl slujeau pe Iahve nu era deloc întâmplător și nu implica alergatul de colo-colo orbește; dimpotrivă, totul era făcut după reguli pe care niciunul dintre cei care Îl slujeau direct nu putea să le încalce. Toți trebuiau să respecte aceste rânduieli; în caz contrar, li se interzicea intrarea în templu. Dacă vreunul dintre ei încălca regulile templului – adică, dacă cineva nu asculta de poruncile lui Iahve – atunci acea persoană trebuia să fie tratată în conformitate cu legile pe care le emisese El, iar nimănui nu i se îngăduia să obiecteze împotriva acestui lucru sau să protejeze transgresorul. Oricât de mulți ani Îl slujiseră pe Dumnezeu, tuturor li se cerea să respecte regulile. Din acest motiv, foarte mulți preoți îmbrăcau haine preoțești și Îl slujeau neîncetat pe Iahve în acest fel, tot anul, chiar dacă El nu le acordase niciun tratament special. Chiar își petreceau întreaga viață înaintea altarului și în templu. Aceasta era o manifestare a loialității și supunerii lor. Nu era de mirare că Iahve a revărsat astfel de binecuvântări asupra lor; ei au primit favoruri și au văzut toate faptele lui Iahve doar datorită loialității lor. Pe atunci, când Iahve lucra în Israel în mijlocul poporului ales, El avea cerințe destul de severe de la ei. Toți erau foarte ascultători și erau constrânși de legi; aceste legi serveau pentru a le proteja capacitatea de a-L venera pe Iahve. Toate acestea erau decretele administrative ale lui Iahve. Dacă vreunul dintre acei preoți nu ținea Sabatul sau încălca poruncile lui Iahve și dacă era descoperit de oamenii obișnuiți, atunci acela era dus imediat înaintea altarului și omorât cu pietre. Nu era permis ca acele leșuri să fie lăsate în templu sau în jurul templului; Iahve nu permitea asta. Oricine proceda așa era tratat ca o persoană care oferă „sacrificii profane” și aruncat într-o groapă mare și condamnat la moarte. Desigur, toate aceste persoane își

pierdeau viața; nimeni nu era cruțat. Existau chiar și cei care ofereau „foc profan”; cu alte cuvinte, persoanele care nu aduceau jertfă în zilele stabilite de lahve erau arse de focul Lui împreună cu ofrandele lor, care nu aveau voie să rămână la altar. Cerințele pentru preoți erau următoarele: nu le era permis să intre în templu sau chiar în curtea exterioară fără să se spele mai întâi pe picioare; nu puteau intra în templu decât dacă purtau veșminte preoțești; nu puteau intra în templu decât dacă purtau coroanele preoțești; nu puteau intra în templu dacă erau spurcați de un leș; nu puteau intra în templu după ce atingeau mâna unei persoane nedrepte, decât dacă se spălau mai întâi pe mâini; și nu puteau intra în templu după ce se întinau cu femei (timp de trei luni, nu pentru totdeauna) și nici nu aveau voie să vadă chipul lui lahve. Când timpul se termina – adică numai după trei luni li se permitea să poarte veșminte preoțești curate – erau obligați să slujească în curtea exterioară timp de șapte zile înainte de a putea intra în templu pentru a vedea chipul lui lahve. Li se permitea să poarte oricare dintre aceste ținute preoțești numai în interiorul templului și niciodată afară, pentru a evita să pângărească templul lui lahve. Toți cei care erau preoți trebuiau să-i aducă pe nelegiuții care încălcaseră legile lui lahve înaintea altarului Său, unde erau uciși de oamenii de rând; în caz contrar, focul se abătea asupra preotului care fusese martor al nelegiuirii. Astfel, ei îi erau loiali lui lahve cu statornicie, deoarece legile Lui erau foarte severe pentru ei și nu ar fi îndrăznit absolut niciodată să-l încalce întâmplător decretul administrative. Israelii îi erau loiali lui lahve pentru că văzuseră flacăra Lui și văzuseră mâna cu care El îi muștră pe oameni și, de asemenea, pentru că nutriseră de la început o deosebită venerație pentru El. Prin urmare, ceea ce au obținut nu a fost numai flacăra lui lahve, ci grija Lui, protecția Lui și binecuvântările Lui. Loialitatea lor consta în faptul că respectau cuvintele lui lahve în tot ce făceau și nu era nimeni care să nu asculte. Dacă se întâmpla ca vreunul să nu asculte, ceilalți tot îndeplineau cuvintele lui lahve, trimițând la moarte pe oricine se împotriva lui lahve, și nu ascundeau nicicum de El persoana respectivă. Cei care nu respectau Sabatul, cei vinovați de promiscuitate și cei care furau jertfele lui lahve erau pedepsiți cu o severitate deosebită. Cei care încălcau Sabatul erau lapidați de către aceștia (oamenii de rând) sau erau biciuiți până la moarte, fără excepție. Toți cei care preacurveau – chiar și cei care râvneau după femei atrăgătoare sau în care încolțeau gânduri depravate când vedeau femei stricate ori poșteau când vedeau femei tinere – erau condamnați la moarte. Dacă vreo tânără care nu purta basma sau vâl ispita un bărbat către un comportament nepermis, femeia era pedepsită cu moartea. Dacă omul care încălca astfel de legi era preot (unul care slujea în templu), el era răstignit sau spânzurat. Nicio astfel de persoană nu era lăsată să trăiască și nici măcar una nu găsea bunăvoință înaintea lui lahve. Rudelor unui astfel de om nu li se îngăduia să ofere sacrificii lui lahve înaintea altarului timp de trei ani după moartea lui și nici nu li se îngăduia să capete din jertfele acordate de lahve oamenilor de rând. Ei puteau să pună vite sau oi de cel mai bun soi pe altarul lui lahve doar odată ce timpul se termina. Dacă săvârșeau alte fărâdelegi, trebuiau să postească trei zile în fața lui lahve, implorând

harul Său. Ei s-au închinat lui Iahve nu doar pentru că legile Lui erau atât de severe și atât de stricte; au făcut acest lucru ca urmare a harului Său și a loialității lor față de El. Ca atare, până în ziua de astăzi, ei au rămas la fel de loiali în slujirea lor și n-au făcut niciodată cale întoarsă de la rugămințile lor înaintea lui Iahve. În zilele noastre, poporul lui Israel încă primește grija și ocrotirea Lui, iar El este încă harul din mijlocul acestuia, rămânându-i mereu alături. Toți știu cum ar trebui să-L venereze pe Iahve și cum ar trebui să-L slujească și toți știu cum trebuie să se comporte pentru a primi îngrijirea și protecția Lui; asta se datorează faptului că toți Îl venerază în inimile lor. Secretul succesului întregii lor slujiri nu este altul decât venerația. Așadar, cum sunteți voi toți în zilele noastre? Vă asemănați întrucâtva cu poporul lui Israel? Crezi că a sluji în zilele noastre se aseamănă cu a urma conducerea unei mari figuri spirituale? Voi pur și simplu nu aveți deloc loialitate și venerație. Primiți un har considerabil și sunteți egali cu preoții israeliți prin faptul că Îl slujiți pe Dumnezeu direct. Deși nu intrați în templu, ceea ce primiți și ceea ce vedeți voi este mult mai mult decât ceea ce primeau preoții care Îl slujeau pe Iahve în templu. Cu toate acestea, vă răzvrățiți și vă împotriviți de mult mai multe ori decât o făceau ei. Venerația voastră este minusculă și, în consecință, primiți foarte puțin har. Deși dedicați foarte puțin, ați primit mult mai multe decât au primit vreodată acei israeliți. În toate acestea, nu sunteți tratați cu bunăvoință? Când se făcea lucrarea în Israel, oamenii nu îndrăzneau să-L judece pe Iahve după bunul plac. Dar cum rămâne cu voi? Dacă nu ar fi de dragul lucrării pe care o fac în prezent pentru a vă cuceri, cum aș putea să tolerez că Mi-ați făcut numele de ocară într-un mod atât de scandalos? Dacă epoca în care trăiți ar fi Epoca Legii, atunci, date fiind cuvintele și acțiunile voastre, nici măcar unul dintre voi nu ar rămâne în viață. Venerația voastră este minusculă! Mă învinovățiți întotdeauna că nu v-am oferit multe favoruri și chiar pretindeți că nu vă ofer suficiente cuvinte de binecuvântare și că am numai blesteme pentru voi. Nu știți că, venerându-Mă atât de puțin, vă este imposibil să-Mi acceptați binecuvântările? Nu știți că vă blestem și vă judec neconținut din cauza stării jalnice a slujirii voastre? Simțiți cu toții că ați fost nedreptățiți? Cum să-Mi pot revărsa binecuvântările asupra unui grup de oameni care sunt răzvrățiți și nu se supun? Cum să pot acorda la întâmplare harul Meu oamenilor care-Mi necinstesc numele? Deja ați fost tratați cu bunătate extremă. Dacă israeliții ar fi fost la fel de răzvrățiți cum sunteți voi astăzi, i-aș fi nimicit cu mult timp în urmă. Totuși, nu vă tratez cu altceva decât cu îngăduință. Nu este aceasta bunăvoință? Vă doriți binecuvântări mai mari decât aceasta? Iahve îi binecuvântează doar pe cei care Îl venerază. El îi mustră pe oamenii care se răzvrătesc împotriva Lui, fără a ierta vreodată pe vreunul dintre ei. Oare voi, oamenii de astăzi, care nu știți să slujiți, nu aveți nevoie de mai multă mustrare și judecată pentru ca inimile să vi se schimbe pe deplin? Oare această mustrare și această judecată nu sunt cele mai bune feluri de binecuvântări care să vă fie oferite? Nu sunt ele cea mai bună protecție a voastră? Fără acestea, ar reuși vreunul dintre voi să îndure focul mistuitor al lui Iahve? Dacă ați putea sluji cu adevărat la fel de loial ca israeliții, nu ați avea harul drept tovarăș

constant? De asemenea, nu ați avea adeseori bucurie și suficiente favoruri? Știți cu toții cum ar trebui să slujiți?

Lucrul care vi se cere astăzi – să lucrați împreună în armonie – este similar cu slujirea pe care Iahve le-a cerut-o israeliților: în caz contrar, încetați pur și simplu să mai slujiți. Deoarece sunteți oameni care Îl slujesc direct pe Dumnezeu, trebuie cel puțin să fiți capabili de loialitate și supunere în slujirea voastră și, de asemenea, să puteți învăța lecțiile într-un mod practic. Ar îndrăzni vreunul dintre frații și surorile de rang mai mic să vă trateze, mai ales pe aceia dintre voi care lucrează în biserică? Ar îndrăzni cineva să vă spună greșelile în față? Voi stați la înălțime, deasupra tuturor celorlalti; domniți ca niște regi! Nici măcar nu studiați și nu pătrundeți în aceste tipuri de lecții practice și, totuși, încă mai vorbiți despre a-L sluji pe Dumnezeu! În prezent, ți se cere să conduci mai multe biserici, dar nu numai că nu renunți la tine însuți, ba chiar te agăți de propriile noțiuni și opinii, spunând lucruri de genul: „Cred că acest lucru ar trebui să se facă astfel, deoarece Dumnezeu a spus că nu ar trebui să fim reținuți de alții și că, în zilele noastre, nu ar trebui să ne supunem orbește”. Prin urmare, fiecare dintre voi își menține propria opinie și nimeni nu se supune celui alt. Cu toate că știi clar că slujirea ta e în impas, tot spui: „După mine, calea mea nu e prea departe de cea bună. În orice caz, toți avem o poziție: tu vorbești despre a ta, iar eu voi vorbi despre a mea; tu ai părtășie despre viziunile tale, iar eu voi vorbi despre intrarea mea”. Nu vă asumați niciodată responsabilitatea pentru numeroasele lucruri care ar trebui tratate sau cu care doar vă descurcați, fiecare dând frâu liber propriilor păreri și protejându-și cu prudență propriul statut, reputația și renumele. Niciunul dintre voi nu este dispus să se smerească și nicio parte nu va lua inițiativa de a renunța la sine și de a compensa neajunsurile celui alt, astfel încât viața să poată progresa mai rapid. Când vă coordonați, ar trebui să învățați să căutați adevărul. Puteți spune: „Nu înțeleg clar acest aspect al adevărului. Tu ce experiență ai cu asta?” Sau puteți spune: „Tu ai mai multă experiență decât mine în ceea ce privește acest aspect; poți, te rog, să-mi oferi vreo îndrumare?” Nu ar fi un bun mod de a proceda în legătură cu asta? Ați ascultat o mulțime de predici și aveți ceva experiență în a sluji. Dacă nu învățați unul de la celălalt, nu vă ajutați unii pe alții și nu vă compensați reciproc neajunsurile atunci când lucrați în biserici, atunci cum puteți învăța vreo lecție? Ori de câte ori întâmpinați ceva, ar trebui să aveți părtășie unul cu celălalt, astfel încât viața voastră să vă poată aduce beneficii. Mai mult decât atât, ar trebui să aveți cu atenție părtășie despre toate lucrurile înainte de a lua vreo decizie. Doar dacă faceți asta, în loc să acționați numai superficial, vă asumați responsabilitatea pentru biserică. După ce vizitați toate bisericile, ar trebui să vă adunați laolaltă și să aveți părtășie despre orice chestiune pe care o descoperiți și orice problemă pe care ați întâmpinat-o în lucrarea voastră, iar apoi ar trebui să comunicați despre luminarea și iluminarea pe care le-ați primit – aceasta este o practică indispensabilă a slujirii. Trebuie să atingeți o cooperare armonioasă în scopul lucrării lui Dumnezeu, pentru folosul bisericii și pentru a vă îmboldi frații și surorile. Ar trebui să vă coordonați unul cu altul,

corectându-l pe celălalt și ajungând la un rezultat mai bun al lucrării, astfel încât să vă pese de voia lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata cooperare și numai cei care se implică în ea vor câștiga adevărata intrare. În timp ce cooperați, unele cuvintele pe care le spuneți pot fi nepotrivite, dar asta nu contează. Să aveți părtășie despre asta mai târziu și să obțineți o înțelegere clară în această privință; nu neglijați asta. După acest fel de părtășie, puteți compensa neajunsurile fraților și surorilor voastre. Numai mișcându-vă astfel tot mai profund în lucrarea voastră puteți dobândi rezultate mai bune. Fiecare dintre voi, ca oameni care Îl slujesc pe Dumnezeu, trebuie să fie capabil să apere interesele bisericii în tot ceea ce face, în loc să se gândească pur și simplu la propriile interese. Este inacceptabil să acționați singuri, sabotându-vă unul pe altul. Oamenii care se comportă astfel nu sunt potriviți să-L slujească pe Dumnezeu! Astfel de oameni au o fire teribilă; nu rămâne în ei nici urmă de umanitate. Ei sunt sută la sută Satana! Sunt fiare! Asemenea lucruri se petrec printre voi chiar și acum; chiar mergeți atât de departe încât vă atacați unul pe altul în timpul părtășiei, căutând intenționat pretexte și înroșindu-vă la față în timp ce vă certați din cauza unui lucru banal, niciunul dornic să se lase deoparte, fiecare ascunzându-și de celălalt gândurile lăuntrice, urmărind cu băgare de seamă cealaltă parte și fiind mereu în gardă. Oare acest tip de fire se potrivește slujirii lui Dumnezeu? Poate o astfel de lucrare ca a ta să-i aprovizioneze cu ceva pe frații și surorile tale? Nu doar că nu ești în stare să-i îndrumi pe oameni către un curs de viață corect, dar chiar le injectezi propriile tale firi corupte fraților și surorilor tale. Nu le faci rău altora? Conștiința ta este oribilă și e putredă până la miez! Tu nu pătrunzi în realitate și nici nu pui adevărul în practică. În plus, îți expui fără nerușinare natura diabolică înaintea celorlalți. Pur și simplu nu știi de rușine! Acești frați și surori ți-au fost încredințați, însă tu-i duci în iad. Nu ești un om a cărui conștiință a putrezit? N-ai absolut nicio rușine!

Creșterea calibrului este pentru a primi mântuirea lui Dumnezeu

Creșterea calibrului oamenilor se referă la cerința de a vă îmbunătăți puterea de pătrundere, astfel încât să puteți înțelege cuvintele lui Dumnezeu și să știți cum să acționați conform lor. Aceasta este cea mai elementară dintre cerințe. Dacă Mă urmezi fără să înțelegi ce spun, nu este credința ta confuză? Oricât de multe cuvinte rostesc, dacă ele sunt dincolo de priceperea voastră, dacă nu le puteți înțelege orice aș spune, atunci înseamnă că sunteți de calibru slab. Fără putere de pătrundere, voi nu înțelegeți nimic din ce spun, ceea ce face ca obținerea efectului dorit să fie foarte dificilă; există multe lucruri pe care nu pot să vi le spun direct, iar efectul plănuیت nu poate fi obținut, necesitând astfel muncă suplimentară. Întrucât puterea voastră de înțelegere, capacitatea voastră de a vedea lucrurile și standardele după care trăiți sunt prea

deficitare, în voi trebuie să fie săvârșită lucrarea de „creștere a calibrului”. Asta e inevitabil și nu există nicio alternativă. Numai astfel se poate obține un efect; dacă nu, toate cuvintele pe care le spun ar fi în zadar. Și atunci nu ați rămâne cu toții în istorie ca păcătoși? Nu ați deveni scursurile pământului? Nu știți ce lucrare se desfășoară în voi și ce vi se cere? S-ar cuveni să vă cunoașteți propriul calibru: el nu corespunde deloc cerințelor Mele. Și oare acest lucru nu Îmi întârzie lucrarea? Pe baza calibrului vostru actual și a stării actuale a caracterului vostru, niciunul dintre voi nu este în măsură să fie mărturie pentru Mine și niciunul dintre voi nu este la înălțimea sarcinii de a suporta responsabilitățile apăsătoare ale lucrării Mele viitoare. Nu vă simțiți profund rușinați? Dacă veți continua așa, cum Îmi puteți mulțumi voia? Ar trebui să-ți trăiești viața din plin. Nu lăsa timpul să treacă în zadar – nu are niciun rost să faci asta. Ar trebui să știi cu ce se cuvine să fii înzestrat. Nu te considera priceput la toate – mai ai cale lungă de bătut! Dacă nu ai nici măcar un simț minim al umanității, ce mai e de spus? Nu este totul zadarnic? Iar în ceea ce privește umanitatea și calibrul pe care le cer, nici măcar unul dintre voi nu este pe deplin calificat. Este extrem de dificil să găsești pe cineva potrivit pentru a fi folosit. Vă credeți capabili să faceți o lucrare mai mare pentru Mine și să vă încredințez lucruri mai mari; de fapt, nici măcar nu știți să intrați în multe dintre lecțiile din fața ochilor voștri – deci cum ați putea intra vreodată în adevăruri mai profunde? Intrarea voastră ar trebui să adopte o abordare etapizată și graduală. Nu trebuie să fie haotică – asta nu e bine. Începe chiar cu intrarea cea mai superficială: citește aceste cuvinte rând cu rând până când dobândești înțelegere și claritate. Când citești cuvintele lui Dumnezeu, nu le citi pe sărite ca și cum ai admira florile în timp ce ieși cu calul la galop și nu fi superficial. De asemenea, poți citi regulat câteva cărți de referință (cum ar fi cărți despre gramatică sau retorică) pentru a-ți îmbunătăți cunoștințele. Nu citi cărți precum romane de dragoste, biografii ale oamenilor faimoși sau cele despre știința socială; acestea nu sunt de niciun folos și nu pot face decât rău. Trebuie să stăpânești tot ceea ce ar trebui să pătrunzi și să înțelegi. Scopul creșterii calibrului oamenilor este de a-i face conștienți de esența, identitatea, statutul și valoarea proprie. Ar trebui să înțelegeți de ce oamenii trebuie să urmărească adevărul în credința în Dumnezeu și dacă este acceptabil ca oamenii să nu-și ridice calibrul. Este imperativ să vă mențineți educați; nu trebuie să renunțați la asta! Trebuie să înțelegeți de ce calibrul oamenilor trebuie crescut, cum ar trebui crescut și în ce aspecte să pătrundeți. Trebuie să înțelegeți semnificația faptului de a trăi o umanitate normală, de ce trebuie să fie făcută această lucrare și rolul pe care ar trebui să-l joace omul. De exemplu, pentru a deveni educați, ar trebui să înțelegeți ce aspecte trebuie studiate și cum ar trebui să pătrundeți în ele. Toți ar trebui să știți care este scopul de a deveni educat. Nu este oare ca să înțelegeți cuvintele lui Dumnezeu și să pătrundeți în adevăr? Ce predomină în bisericile de astăzi? A-i determina pe oameni să se educe pe ei înșiși îi face să uite de bucuria cuvintelor lui Dumnezeu și nu fac nimic toată ziua în afară de a se instrui. Dacă le ceri să trăiască umanitatea normală, se vor ocupa doar de a-și aranja casa, a găti sau a cumpăra

ustensile de bucătărie. Aceste lucruri vor fi unicul lor obiectiv; vor fi neștiutori chiar și cu privire la modul în care să ducă o viață bisericească obișnuită. Dacă te afli în circumstanțele actuale, ai greșit drumul în practica ta. Atunci de ce ți se cere să intri în viața spirituală? Simpla învățare a acelor lucruri te va face incapabil să obții ceea ce ți se cere. A intra în viață este încă lucrul cel mai important; între timp, motivul acestei lucrări este rezolvarea dificultăților pe care oamenii le întâmpină în experiențele lor. Creșterea propriului calibru îți oferă cunoștințe despre natura umană și esența omului, iar scopul principal al acestui lucru este ca viața spirituală a oamenilor să poată crește și firea lor să se poată schimba. Poți ști cum să te îmbraci și cum să te aranjezi, poți fi perspicace și deștept și totuși, în cele din urmă, când vine ziua să te duci să lucrezi, nu reușești. Astfel, ar trebui să fii conștient de ceea ce ar mai trebui să faci în timp ce îți crești calibrul. Obiectivul este să te schimbi; creșterea calibrului este suplimentară. Nu va funcționa dacă nu ți se îmbunătățește calibrul, iar dacă nu ți se schimbă firea, e și mai rău. Niciuna nu poate fi omisă. A avea o umanitate normală nu înseamnă că ai fost mărturie răsunătoare – ceea ce ți se cere nu este atât de simplu.

Numai când calibrul oamenilor a crescut încât ei să dobândească rațiunea și stilul de viață al oamenilor cu o umanitate normală și, de asemenea, când au intrat în viață – numai atunci ei vor avea schimbări și mărturii demne de menționat. Când vine ziua să fii mărturie, trebuie să vorbești și despre schimbările din viața ta omenească și despre cunoașterea lui Dumnezeu din interiorul tău. Numai combinația dintre aceste două aspecte este mărturia ta adevărată și recolta ta. Nu este suficient ca umanitatea ta să se schimbe pe dinafară, dar să nu ai nicio înțelegere în interior, și nici nu va fi destul dacă ai înțelegere și adevăr în interior, dar ajungi să neglijezi să-ți trăiești umanitatea normală. Lucrarea săvârșită astăzi asupra ta nu este pentru spectacol, ci pentru a te schimba. Tot ce trebuie să faci e să te concentrezi pe schimbarea ta. Nu merge doar să scrii și să asculți în fiecare zi, fără nimic altceva în viața ta. Ar trebui să ai pătrundere în toate aspectele. Ar trebui să ai viața normală a unui sfânt. Multe surori se îmbracă asemeni unor domnițe, iar frații asemeni unor nobili sau unor persoane de seamă, complet lipsiți de buna cuviință a sfinților. Una e să crești calibrul unei persoane – se realizează întâmplător. Alta e să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu – este lucrul esențial. În cazul în care calibrul tău a fost crescut, dar sfârșești prin a nu fi folosit deoarece nu ai mâncat și nu ai băut cuvintele lui Dumnezeu, nu-ți vei fi irosit eforturile ca să înveți? Ambele aspecte trebuie să fie combinate. De ce să aducem vorba despre cunoașterea lui Dumnezeu când se discută despre ce ți se cere? Nu este de dragul rezultatelor lucrării ce are să vină? După ce ai fost cucerit, trebuie să poți fi mărturie din propriile experiențe. Nu va funcționa dacă înfățișarea ta exterioară este una de umanitate normală, însă ajungi să nu fii capabil să-ți pui experiențele în cuvinte. În timp ce ai o viață spirituală normală, ar trebui să dobândești și o umanitate normală, multe aspecte ale căreia vor fi învățate întâmplător. Crezi că măturatul podelei necesită vreo practică anume? Chiar și mai rău este să petreci o oră exersând cum să ții bețișoarele

când mănânci! Ce aspecte include umanitatea normală? Perspicacitate, rațiune, conștiință și caracter. Dacă poți atinge normalitatea în fiecare dintre aceste aspecte, umanitatea ta va fi la nivelul cerut. Ar trebui să ai asemănarea unei ființe umane normale, ar trebui să semeni cu un credincios în Dumnezeu. Nu trebuie să obții prea mult sau să te ocupi de diplomație; trebuie doar să fii o ființă umană normală, cu rațiunea unei persoane normale, să poți vedea dincolo de lucruri și cel puțin să arăți ca o ființă umană normală. Asta va fi suficient. Tot ce ți se cere astăzi se încadrează în capacitățile tale; nu este o încercare de a pretinde imposibilul. Niciun cuvânt inutil și nicio lucrare inutilă nu se vor înfăptui asupra ta. Trebuie să scapi de toată urâtenia exprimată sau dezvăluită în viața ta. Ați fost corupți de Satana și debordați de veninul Satanei. Tot ce ți se cere este să scapi de această fire satanică și coruptă. Nu ți se cere să devii vreo figură de rang înalt sau vreo persoană faimoasă sau importantă. Asta nu are rost. Lucrarea care se face în voi ține cont de ceea ce este inherent vouă. Ceea ce Eu cer de la oameni este definit în cadrul unor limite. Dacă ați practica în modul și pe tonul cu care vorbesc intelectualii, nu ar fi suficient; nu ați reuși să faceți asta. Considerând calibrul vostru, ar trebui cel puțin să puteți vorbi cu înțelepciune și tact și să explicați lucrurile într-o manieră clară și de înțeles. E tot ce este necesar pentru a îndeplini cerințele. Dacă obțineți cel puțin înțelegere și rațiune, atunci asta va fi îndeajuns. Cel mai important în acest moment este să renunți la firea ta satanică coruptă. Trebuie să alungi urâtenia care se manifestă în tine. Cum poți vorbi despre rațiune supremă și înțelegere supremă dacă nu le elimini pe acestea? Mulți oameni, văzând că epoca s-a schimbat, nu au niciun fel de umilință și răbdare și, la fel de bine, s-ar putea să nu aibă deloc nici iubire, nici purtare sfântă. Cât de absurzi sunt astfel de oameni! Au măcar vreun dram de umanitate normală? Au vreo mărturie demnă de menționat? Ei sunt complet lipsiți de înțelegere și rațiune. Desigur, anumite aspecte ale practicii oamenilor care sunt deviate și eronate trebuie corectate; viețile lor spirituale rigide și aspectul lor înțepenit și imbecil, de exemplu – toate acestea trebuie schimbate. Schimbarea nu înseamnă a te lăsa să te depravezi sau să te dedai trupului, spunând orice dorești. Nu vorbi cu lejeritate. Să ai vorbirea și comportamentul unei ființe umane normale înseamnă să vorbești coerent, spunând „da” atunci când vrei să spui „da” și „nu” când vrei să spui „nu”. Raportează-te la fapte și vorbește corespunzător. Nu trișa, nu minți. Limitele pe care le poate atinge o persoană normală privind o schimbare a firii trebuie să fie înțelese. Dacă nu, nu vei putea intra în realitate.

Semnificația mântuirii descendenților lui Moab

În acești doi-trei ani de lucrare, ceea ce ar fi trebuit să se înfăptuiască prin lucrarea de judecată asupra voastră s-a înfăptuit, în principiu. Majoritatea oamenilor au renunțat la unele dintre perspectivele lor de viitor și la destin. Totuși, când se menționează că sunteți descendenții lui Moab, mulți dintre voi nu puteți să suportați acest lucru – trăsăturile

vi se schimonosesc, gurile vi se strâmbă și privirea vă este fixă. Pur și simplu nu vă vine să credeți că sunteți descendenții lui Moab. Moab a fost alungat în acest ținut după ce a fost blestemat. Urmașii săi i-au continuat descendența până astăzi, iar voi toți sunteți descendenții lui. Nu pot să fac nimic – cine ți-a spus să te naști în casa lui Moab? Te compătimesc și nu îți doresc așa ceva, dar nimeni nu poate să schimbe acest fapt. Tu ești un descendent al lui Moab, iar Eu nu pot spune că tu ești un descendent al lui David. Indiferent al cui descendent ești, tot ești o ființă creată, o ființă cu o poziție inferioară, o creatură de condiție modestă. Toate ființele create trebuie să experimenteze întreaga lucrare a lui Dumnezeu; ele sunt toate obiectele cuceririi Lui și toate trebuie să-L vadă firea dreaptă și să-L experimenteze înțelepciunea și omnipotența. Astăzi, tu ești un descendent de-al lui Moab și trebuie să accepți această judecată și mustrare; dacă nu ai fi un descendent al lui Moab, nu ai fi avut nevoie să accepți judecata și pedeapsa aceasta? Recunoaște asta! De fapt, lucrarea de astăzi asupra descendenților lui Moab este cea mai valoroasă și cea mai importantă. De vreme ce lucrarea este săvârșită asupra voastră, are o importanță imensă. Dacă lucrarea ar fi făcută asupra descendenților lui Ham nu ar fi importantă, deoarece, spre deosebire de Moab, ei nu sunt de condiție modestă. Descendenții celui de-al doilea fiu al lui Noe, Ham, sunt doar blestemați – ei nu s-au născut din preacurvie. Ei au doar o poziție inferioară, întrucât Noe i-a blestemat să fie servitorii servitorilor. Au o poziție inferioară, dar valoarea lor originală nu era umilă. Vorbind de Moab, oamenii știu că poziția lui originală era umilă deoarece era născut din preacurvie. Deși poziția lui Lot era foarte înaltă, Moab s-a născut din Lot și fiica lui. Lot era numit drept, dar Moab tot era blestemat. Moab avea o valoare scăzută și o poziție joasă și, chiar dacă nu ar fi fost blestemat, tot ar fi fost murdar și, astfel, era diferit de Ham. El nu l-a recunoscut pe Iahve, ci, în schimb, s-a împotrivit și s-a răzvrătit împotriva Lui – și, astfel, a căzut în cel mai întunecat loc. Să lucrez acum asupra descendenților lui Moab înseamnă să îi mântuiesc pe cei care au căzut în cel mai mare întuneric. Deși ei au fost blestemați, Dumnezeu este dispus să obțină glorie de la ei căci, la început, toți au fost oameni a căror inimă era lipsită de Dumnezeu; doar a-i face pe cei fără Dumnezeu în inima lor să l se supună și să-L iubească este adevărata cucerire, iar roadele unei asemenea lucrări sunt cele mai valoroase și mai convingătoare. Doar asta înseamnă dobândirea gloriei – aceasta este gloria pe care Dumnezeu vrea să o câștige în zilele de pe urmă. Deși acești oameni au o poziție inferioară, faptul că acum sunt capabili să câștige o mântuire atât de minunată este o adevărată înălțare din partea lui Dumnezeu. Această lucrare este foarte semnificativă și prin judecată îi câștigă El pe acești oameni. Intenția Sa nu este să îi pedepsească pe acești oameni, ci să îi mântuiască. Dacă în zilele de pe urmă El încă ar mai săvârși lucrarea de cucerire în Israel, ar fi inutil; chiar dacă ar aduce roade, nu ar avea valoare sau vreo mare însemnătate, iar El nu ar putea să câștige toată gloria. El lucrează asupra voastră, a celor care ați căzut în cele mai întunecate locuri, a celor care sunteți cei mai înapoiați. Acești oameni nu recunosc faptul că există un Dumnezeu și nu au știut niciodată că există un

Dumnezeu. Aceste creaturi au fost atât de corupte de Satana încât L-au uitat pe Dumnezeu. Au fost orbite de Satana și nu știu că există un Dumnezeu în cer. În inima voastră, toți venerați idoli și vă închinați Satanei – nu sunteți cei mai josnici și cei mai înapoiați oameni? Sunteți cele mai josnice dintre trupuri, fără vreo libertate personală, și îndurați și greutăți. În plus, sunteți oamenii de la cel mai de jos nivel al acestei societăți, fără să aveți măcar libertatea credinței. În asta constă importanța lucrării asupra voastră. Lucrarea de astăzi asupra voastră, descendenții lui Moab, nu este menită să vă umilească, ci să dezvăluie importanța lucrării. Pentru voi, este o mare înălțare. Dacă o persoană are rațiune și discernământ, va spune: „Sunt un descendent de-al lui Moab, cu adevărat nevrednic să primesc astăzi o înălțare atât de măreață de la Dumnezeu sau binecuvântări atât de minunate. În tot ceea ce fac și spun, și conform statutului și valorii mele, nu sunt deloc vrednic de binecuvântări atât de mărețe din partea lui Dumnezeu. Israeliții au o mare dragoste pentru Dumnezeu și El le oferă harul de care se bucură ei, dar statutul lor este mult mai înalt decât al nostru. Avram l-a fost foarte devotat lui Iahve, iar Petru l-a fost foarte devotat lui Isus – devotamentul lor era de o sută de ori mai mare decât al nostru. Potrivit acțiunilor noastre, suntem absolut nevrednici să ne bucurăm de harul lui Dumnezeu”. Slujirea acestor oameni din China pur și simplu nu poate fi adusă înaintea lui Dumnezeu. Este un haos complet; faptul că acum vă bucurați atât de mult de harul lui Dumnezeu este doar înălțarea voastră de la El! Când ați căutat voi lucrarea lui Dumnezeu? Când v-ați sacrificat viața pentru Dumnezeu? Când v-ați abandonat de bunăvoie familia, părinții și copiii? Niciunul dintre voi nu a plătit un mare preț! Dacă Duhul Sfânt nu v-ar fi atras atenția, câți dintre voi ar fi reușit să sacrifice totul? Până astăzi ați urmat doar forțați și privați de libertate. Unde este devotamentul vostru? Unde este supunerea voastră? Pe baza acțiunilor voastre, ar fi trebuit să fiți distruși demult – nimiciți cu toții. Ce vă califică să vă bucurați de niște binecuvântări atât de minunate? Nu le meritați nici pe departe! Cine dintre voi și-a croit propria cale? Cine dintre voi a găsit de unul singur adevărata cale? Toți sunteți niște mizerabili leneși, lacomi și care caută confortul! Credeți că sunteți minunați? Cu ce vă lăudați? Chiar și ignorând faptul că sunteți descendenții lui Moab, este natura voastră sau locul nașterii voastre de cel mai înalt nivel? Chiar și ignorând că sunteți descendenții lui, nu toți sunteți descendenții lui Moab, de la primul la ultimul? Poate fi schimbat adevărul faptelor? Expunerea naturii voastre denaturează acum adevărul faptelor? Cercetați-vă slugărnicia, viețile și caracterele – nu știți că sunteți cei mai josnici dintre oameni? Cu ce vă lăudați? Uitați-vă la poziția voastră în societate. Nu sunteți la cel mai de jos nivel al acesteia? Credeți că nu M-am exprimat corect? Avram l-a oferit pe Isac – voi ce ați oferit? Iov a oferit totul – voi ce ați oferit? Atât de mulți oameni și-au dat viețile, și-au plecat capetele și și-au vărsat sângele ca să caute adevărata cale. Ați plătit acel preț? Prin comparație, nu sunteți calificați deloc să vă bucurați de un har atât de mare. Vă nedreptățesc dacă spun astăzi că sunteți descendenții lui Moab? Să nu aveți păreri prea bune despre voi. Nu aveți cu ce să vă lăudați. O mântuire atât de măreață și un har atât de mare vi se oferă fără plată.

Voi nu ați sacrificat nimic și, totuși, vă bucurați nestingheriți de har. Nu vă simțiți rușinați? Este adevărata cale ceva ce ați căutat și găsit pe cont propriu? Nu Duhul Sfânt v-a convins să o acceptați? Niciodată nu ați avut inimi care să caute, cu atât mai puțin inimi care caută adevărul și tânjesc după acesta. Pur și simplu ați stat cu mâinile încrucișate și v-ați bucurat de el; ați aflat acest adevăr fără să faceți cel mai mic efort. Ce drept aveți să vă plângeți? Credeți că sunteți cei mai valoroși? În comparație cu aceia care și-au sacrificat viețile și și-au vărsat sângele, de ce aveți a vă plânge? Să vă distrug acum ar fi corect și natural! Singura voastră opțiune este să vă supuneți și să urmați. Voi pur și simplu nu sunteți vrednici! Majoritatea celor dintre voi au fost chemați, dar, dacă mediul vostru nu v-ar fi convins sau dacă nu ați fi fost chemați, ați fi fost pe deplin reticenți să ieșiți. Cine este dispus să-și asume o asemenea lepădare de sine? Cine este dispus să renunțe la plăcerile trupești? Toți sunteți oameni care savurează cu lăcomie confortul și caută o viață de lux! Ați obținut binecuvântări atât de mari – ce altceva mai aveți de spus? Ce nemulțumiri aveți? Vi s-a permis să vă bucurați de cele mai mari binecuvântări și de cel mai mare har din cer, iar lucrarea care nu a mai fost făcută până acum pe pământ vi se dezvăluie azi. Nu este asta o binecuvântare? Sunteți astăzi muștrați astfel pentru că v-ați împotrivit și v-ați răzvrătit față de Dumnezeu. Datorită acestei muștrări, ați văzut mila și dragostea lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, ați văzut dreptatea și sfințenia Lui. Datorită acestei muștrări și din cauza murdăriei omenirii, ați văzut marea putere a lui Dumnezeu și sfințenia și măreția Lui. Nu este asta cel mai rar dintre adevăruri? Nu este aceasta o viață care are sens? Lucrarea pe care o face Dumnezeu este plină de însemnătate! Astfel, cu cât mai joasă este poziția voastră, cu atât mai mult dovedește că sunteți înălțați de Dumnezeu și cu atât mai mult dovedește marea valoare a lucrării Lui asupra voastră astăzi. Este pur și simplu o comoară de neprețuit, care nu poate fi obținută nicăieri altundeva! De-a lungul mileniilor, nimeni nu s-a bucurat de o mântuire atât de mare. Faptul că poziția voastră este joasă arată cât de mare este mântuirea lui Dumnezeu și arată că Dumnezeu crede în omenire – El mântuiește, nu distruge.

Chinezii nu au crezut niciodată în Dumnezeu; nu L-au slujit niciodată pe lahve și nu L-au slujit niciodată pe Isus. Ei doar se ploconesc, ard tămâie, ard talismane de hârtie și îl venerază pe Buddha. Pur și simplu venerază idoli – toți sunt extrem de răzvrățiți. Așadar, cu cât mai joasă este poziția oamenilor, cu atât mai mult arată că ceea ce câștigă Dumnezeu de la voi este și mai multă glorie. Din punctul lor de vedere, unii ar putea spune: „Dumnezeule, care este lucrarea pe care o faci? Un Dumnezeu atât de măreț, un Dumnezeu atât de sfânt ca Tine vine într-un ținut murdar? Te subestimezi? Suntem atât de mizerabili, dar Tu ești dispus să fii cu noi? Ești dispus să trăiești printre noi? Poziția noastră e atât de joasă, dar Tu ești dispus să ne faci compleți? Și să ne folosești ca modele și specimene?” Eu spun: Tu nu Îmi înțelegi voia. Nu înțelegi lucrarea pe care vreau să o fac și nici nu Îmi înțelegi firea. Importanța lucrării pe care o voi face vă depășește capacitatea de a o îndeplini. Poate lucrarea Mea să se conformeze noțiunilor tale umane? Potrivit noțiunilor umane, ca să arăt că am un statut înalt, că sunt

de mare valoare și să Îmi arăt onoarea, sfințenia și măreția, ar fi trebuit să Mă nasc într-o țară frumoasă. Dacă M-aș fi născut într-un loc care Mă recunoaște, într-o familie de elită, și dacă aș fi avut o situație bună și un statut înalt, atunci aș fi fost tratat foarte bine. Asta nu ar fi de folos lucrării Mele și, atunci, ar mai putea fi dezvăluită o mântuire atât de măreață? Toți cei care Mă văd Mă vor asculta și nu vor fi poluați cu murdărie. Ar fi trebuit să Mă nasc într-un asemenea loc. Asta credeți voi. Dar gândiți-vă la asta: oare Dumnezeu a venit pe pământ pentru a Se bucura sau pentru a lucra? Dacă aș fi lucrat într-un loc atât de plăcut și comod ca acela, Mi-aș fi putut câștiga gloria deplină? Aș putea să cuceresc toată creația Mea? Când Dumnezeu a venit pe pământ, nu era din lumea asta, și nu S-a întrupat ca să Se bucure de lume. Locul unde lucrarea Îi va dezvălui firea și care va fi cel mai semnificativ este cel în care S-a născut El. Fie că este un tărâm sfânt sau murdar și indiferent unde lucrează El, El este sfânt. Totul în lume a fost creat de El, deși totul a fost corupt de Satana. Totuși, toate lucrurile încă aparțin Lui; toate sunt în mâinile Lui. El vine într-un ținut murdar și lucrează ca să Își dezvăluie sfințenia; face asta doar de dragul lucrării Sale, ceea ce înseamnă că El îndură mari umilințe ca să facă o asemenea lucrare pentru a-i mântui pe oamenii din acest ținut necurat. Face lucrul acesta pentru a fi martor, de dragul întregii omeniri. O astfel de lucrare le arată oamenilor dreptatea lui Dumnezeu și reușește să demonstreze mai bine supremația Sa. Măreția și corectitudinea Lui se manifestă în mântuirea unui grup de oameni umili, pe care alții îi disprețuiesc. Faptul că S-a născut într-un ținut murdar nu dovedește că El este umil; pur și simplu permite întregii creații să vadă măreția Lui și adevărata Lui dragoste pentru omenire. Cu cât mai mult face El asta, cu atât mai mult dezvăluie dragostea Lui pură, dragostea Lui fără cusur pentru oameni. Dumnezeu este sfânt și drept. Chiar dacă S-a născut într-un ținut murdar și chiar dacă trăiește cu acei oameni care sunt plini de murdărie, la fel cum Isus a trăit cu păcătoșii în Epoca Harului, oare nu toată lucrarea Lui este săvârșită pentru supraviețuirea întregii omeniri? Nu e totul ca omenirea să poată câștiga marea mântuire? În urmă cu două mii de ani, El a locuit cu păcătoșii câțiva ani. Asta a fost de dragul răscumpărării. Astăzi, El trăiește cu un grup de oameni murdari și josnici, de dragul mântuirii. Nu toată lucrarea Lui este de dragul vostru, al oamenilor? Dacă nu pentru a mântui omenirea, de ce să fi trăit și să fi suferit cu păcătoșii atât de mulți ani după ce S-a născut într-o ieszle? Și dacă nu ca să mântuiască omenirea, de ce să Se întoarcă întrupat a doua oară, născut în acest ținut unde se adună demonii, și să trăiască alături de acești oameni care au fost profund corupți de Satana? Nu este Dumnezeu loial? Care parte din lucrarea Lui nu a fost pentru omenire? Care parte nu a fost pentru destinul vostru? Dumnezeu este sfânt – lucrul acesta e de neschimbat! Nu este poluat de mizerie, deși El a venit într-un ținut murdar; toate acestea pot să însemne doar că dragostea lui Dumnezeu pentru omenire este foarte altruistă și că suferința și umilirea pe care le îndură El sunt extrem de mari! Nu știți cât de mare e umilirea pe care o îndură pentru voi toți și pentru destinul vostru? În loc să-i mântuiască pe oamenii importanți sau pe fiii familiilor bogate și puternice, El ține

să-i mântuiască pe cei care sunt umili și desconsiderați. Nu sunt toate acestea sfințenia Lui? Nu sunt toate acestea dreptatea Lui? De dragul supraviețuirii omenirii, El preferă să Se nască într-un ținut murdar și să suporte toate înjosirile. Dumnezeu este foarte real – El nu face lucrări false. Oare nu fiecare etapă a lucrării se face într-un mod atât de practic? Deși toți oamenii Îl vorbesc de rău și spun că stă la masă cu păcătoșii, deși toți oamenii Îl batjocoresc și spun că locuiește cu fiii murdăriei, că locuiește cu cei mai josnici oameni, El tot Se oferă altruist și tot este respins de omenire. Suferința pe care o îndură El nu este mai mare decât a voastră? Lucrarea pe care o face El nu valorează mai mult decât prețul pe care l-ați plătit voi? Voi v-ați născut într-un ținut al murdăriei și, totuși, ați câștigat sfințenia lui Dumnezeu. V-ați născut într-un ținut în care se adună demonii și, totuși, ați primit o mare protecție. Ce opțiune aveți? Ce nemulțumiri aveți? Suferința pe care a îndurat-o El nu este mai mare decât suferința pe care ați îndurat-o voi? El a venit pe pământ și nu S-a bucurat niciodată de plăcerile lumii umane. El detestă asemenea lucruri. Dumnezeu nu a venit pe pământ ca oamenii să Îl trateze cu lucruri materiale, și nici nu a venit ca să Se bucure de mâncarea, hainele sau podoabele oamenilor. El nu dă atenție acestor lucruri. A venit pe pământ ca să sufere pentru om, nu să Se bucure de bogăția pământească. A venit ca să sufere, să lucreze și să-Și încheie planul de gestionare (planul mântuirii). Nu a ales un loc frumos, ca să locuiască într-o ambasadă sau într-un hotel de lux, și nici nu are mai mulți servitori care Îl slujesc. Bazându-vă pe ce ați văzut, nu știți dacă El a venit ca să lucreze sau să Se bucure? Ochii voștri nu văd? Cât de mult v-a oferit? Dacă S-ar fi născut într-un loc confortabil, ar fi putut să obțină gloria? Ar fi putut să lucreze? Ar fi avut vreo importanță acțiunile Lui? Ar fi putut cuceri pe deplin omenirea? Ar fi putut să-i salveze pe oameni din ținutul murdăriei? Oamenii întreabă, potrivit noțiunilor lor: „De vreme ce Dumnezeu este sfânt, de ce S-a născut în locul nostru murdar? Tu ne urăști și ne detești pe noi, oamenii murdari; detești împotrivirea și răzvrătirea noastră, așadar, de ce trăiești cu noi? Tu ești un Dumnezeu suprem. Te-ai fi putut naște oriunde, deci de ce a trebuit să Te naști în acest ținut murdar? Ne mustri și ne judeci în fiecare zi și știi clar că suntem descendenții lui Moab, deci de ce mai trăiești printre noi? De ce Te-ai născut într-o familie a descendenților lui Moab? De ce ai făcut asta?” Aceste gânduri ale voastre sunt complet lipsite de rațiune! Doar o asemenea lucrare permite oamenilor să vadă măreția Lui, smerenia și tăinicia Lui. El este dispus să sacrifice totul de dragul lucrării Sale și a îndurat toate suferințele pentru lucrarea Sa. Acționează de dragul omenirii și, mai mult de atât, ca să Îl cucerească pe Satana, ca toate ființele să se poată supune stăpânirii Lui. Doar aceasta este o lucrare valoroasă și semnificativă. Dacă descendenții lui Iacob s-ar fi născut în China, pe această bucată de pământ, iar ei ar fi fost voi toți, atunci care ar fi fost importanța lucrării făcute asupra voastră? Ce ar spune Satana? Satana ar spune: „Înainte s-au temut de Tine, au ascultat de Tine de la început și nu Te-au trădat niciodată. Ei nu sunt cei mai întunecați și cei mai josnici sau cei mai înapoiați dintre oameni”. Dacă lucrarea ar fi fost într-adevăr făcută în acest fel, pe cine ar fi convins? În tot universul,

chinezii sunt cei mai înapoiți dintre oameni. Ei s-au născut josnici, cu o integritate scăzută; sunt înceți la minte și amortiți și sunt vulgari și decadenti. Sunt îmbibați cu firi satanice, murdari și imorali. Voi aveți toate aceste firi satanice. Odată ce această lucrare se va încheia, oamenii se vor lepăda de aceste firi corupte și vor putea să se supună întru totul și să fie făcuți compleți. Doar astfel de roade ale lucrării sunt mărturie în creație! Înțelegi ce este mărturia? Cum ar trebui să se aducă, de fapt, mărturia? Acest tip de lucrare v-a transformat în contraste, cât și în obiecte care fac servicii; chiar mai mult, v-a transformat în obiecte ale mântuirii. Astăzi, sunteți poporul lui Dumnezeu; mai târziu, veți fi modele și specimene. În această lucrare, jucați diverse tipuri de roluri și, la sfârșit, veți fi obiectele mântuirii. Mulți oameni sunt negativi din cauza asta; nu sunt orbi întru totul? Nu vezi nimic limpede! Te copleșește doar să ți se spună așa? Înțelegi ce este firea dreaptă a lui Dumnezeu? Înțelegi ce este mântuirea lui Dumnezeu? Înțelegi ce este dragostea lui Dumnezeu? Nu ai integritate! Când ți se vorbește frumos, ești bucuros. Când ți se vorbește urât, ești refractar și dai înapoi. Ce ești tu? Nu cauți adevărata cale! Încetează imediat să mai cauți – este rușinos! Nu este un semn al rușinii faptul că un lucru atât de banal te copleșește?

Ai face bine să înveți să te cunoști puțin. Nu te considera prea grozav și nu visa să mergi la ceruri – pur și simplu caută conștiincios să fii cucerit pe pământ. Nu te gândești la acele vise nerealiste care nu există! În cazul în care cineva spune următoarele, acelea sunt cuvintele unei persoane hotărâte și cu tărie de caracter: „Deși sunt un descendent al lui Moab, sunt dispus să lupt pentru Dumnezeu. Îi voi întoarce spatele vechiului meu înaintaș! El m-a născut și m-a călcat în picioare, iar eu am trăit în întuneric până acum. Astăzi, Dumnezeu m-a eliberat, iar eu am văzut în sfârșit cerul-soare. Fiind dat în vileag de Dumnezeu, am văzut în sfârșit că sunt un descendent de-al lui Moab. Înainte, aveam ochelari de cal și nu știam că Dumnezeu a făcut atât de multe lucrări, căci am fost orbit de bătrânul Satana. Îi voi întoarce spatele și îl voi umili pe deplin!” Așadar, aveți voi o astfel de hotărâre? În ciuda faptului că fiecare dintre voi seamănă cu un om, cedați mai repede decât oricine și sunteți cei mai sensibili în privința aceasta. De îndată ce vi se menționează că sunteți descendenții lui Moab, vă bosumflați. Nu este aceasta firea unui porc? Sunteți inutili. V-ați sacrifica viețile de dragul faimei și al bogăției! Poate că-ți dorești să nu fii un descendent de-al lui Moab, dar nu asta ești? Spun astăzi că ești și trebuie să recunoști acest lucru. Nu vorbesc contrar faptelor. Unii oameni sunt negativi din cauza asta, dar de ce trebuie să fie negativi? Nu ești și tu un copil al marelui balaur roșu? Este nedrept să spun că ești un descendent al lui Moab? Uită-te la ce trăiești, lăuntric și în afara ta. Din cap până în picioare, nu este nimic de lăudat. Imoralitate, murdărie, orbire, împotrivire, răzvrătire – nu fac toate acestea parte din firea ta? Locuiești mereu într-un ținut al imoralității și nu lași niciun rău nefăcut. Crezi că ești nemaipomenit de sfânt. Te uiți la lucrurile pe care le-ai făcut și ești în continuare foarte mulțumit de tine. Ce ai făcut demn de laudă? Ești ca fiarele. Nu ai umanitate! Te întovărășești cu animalele și locuiești în mijlocul ideilor rele și imorale. Cât de multe vă lipsesc?

Recunoașteți că sunteți copiii marelui balaur roșu și sunteți dispuși să serviți, dar, mai târziu, când se spune că sunteți descendenții lui Moab, deveniți negativi. Nu acesta este adevărul? Este la fel ca atunci când te-ai născut din mama și tatăl tău – indiferent cât de îngrozitori sunt, tot din ei te-ai născut. Chiar dacă îți găsești o mamă adoptivă și îți părăsești casa, nu ești tot copilul părinților tăi biologici? Poate fi schimbat faptul acesta? Te-am etichetat ca descendent al lui Moab fără motiv? Unii oameni spun: „Nu m-ai putea numi altfel?” Eu spun: „Dar dacă te-aș numi contrast?” Ei nu sunt dispuși să fie nici contraste. Contraste, făcători de servicii – nu asta sunteți? Ce altceva ai alege? Nu ești o persoană născută în țara marelui balaur roșu? Indiferent dacă spui că ești un copil al lui David, lucrul acesta nu e conform faptelor. Este ceva ce alegi singur? Poți să îți alegi singur un nume frumos care îți place? Copiii marelui balaur roșu care au fost menționați nu sunteți voi, oamenii corupți? În ceea ce îi privește pe făcătorii de servicii – nu sunteți tot voi, oameni corupți? Specimenele și modelele cuceririi care au fost menționate – nu sunt și ele din rândul vostru? Nu pentru voi se vorbește despre calea desăvârșirii? Voi sunteți cei pedepsiți și judecați; cei desăvârșiți mai târziu nu tot dintre voi vor fi? Mai contează titlul acesta? Sunteți atât de nesăbuiți; nu puteți nici măcar să vedeți clar un lucru atât de banal? Nu știi cine se trage din cine, dar pentru Mine este clar și vă spun. Este bine să puteți recunoaște astăzi lucrul acesta. Să nu vă simțiți mereu atât de inferiori. Cu cât ești mai negativ și te retragi, cu atât mai mult dovedește asta că ești progenitura Satanei. Când îi pui să asculte imnuri, sunt unii care spun: „Pot descendenții lui Moab să asculte imnuri? Eu nu voi asculta. Nu sunt în măsură!” Dacă îi pui să cânte, ei spun: „Dacă descendenții lui Moab cântă, este Dumnezeu dispus să asculte? Dumnezeu mă detestă. Sunt prea rușinat să vin înaintea lui Dumnezeu și nu pot să fiu martor pentru El. Pur și simplu nu voi cânta, ca nu cumva Dumnezeu să Se enerveze când aude”. Nu este aceasta o abordare negativă a chestiunii? Ca ființă creată, te-ai născut într-un ținut al imoralității și ești un copil de-al marelui balaur roșu, un descendent al lui Moab; ar trebui să îi întorci spatele vechiului tău strămoș și să îi întorci spatele vechiului Satana. Doar cine face este cineva care Îl vrea cu adevărat pe Dumnezeu.

La început, când v-am oferit poziția de popor al lui Dumnezeu, ați țopăit, cu mai multă bucurie decât oricine altcineva. Totuși, de îndată ce am spus că sunteți descendenții lui Moab, ce ați făcut? Toți v-ați pierdut cu firea! Unde este statura voastră? Conceptul vostru de poziție este prea puternic! Majoritatea oamenilor nu pot să se ridice singuri. Unii merg să facă afaceri, iar alții se duc la muncă. De îndată ce spun că sunteți descendenții lui Moab, toți vreți să fugiți. Aceasta e mărturia pe care o aduceți lui Dumnezeu, despre care strigați toată ziua? Va fi Satana convins astfel? Nu este acesta un semn al rușinii? Cu folos este în a vă avea? Toți sunteți niște gunoaie! Ce fel de suferințe ați îndurat de vă simțiți atât de neîndreptățiți? Credeți că imediat ce Dumnezeu v-a chinuit până la un anumit punct va fi bucuros, ca și când ar fi venit cu intenția de a vă condamna și că, după ce vă condamnă și vă distruge, lucrarea Lui se va încheia. Asta am spus Eu? Nu din cauza orbirii voastre credeți asta? Oare voi înșivă nu vă

străduiți să vă purtați bine sau Eu vă condamn intenționat? Nu am făcut niciodată așa ceva – e ceva ce ați născocit voi. Acesta nu a fost niciodată modul în care am lucrat, și nici nu am intenția asta. Dacă aș vrea cu adevărat să vă distrug, aș fi nevoit să îndur astfel de greutăți? Dacă aș vrea cu adevărat să vă distrug, ar fi nevoit să vă vorbesc atât de sincer? Aceasta este voia Mea: după ce vă voi mântui, atunci Mă voi putea odihni. Cu cât mai josnică este o persoană, cu atât mai mult este obiectul mântuirii Mele. Cu cât mai proactiv puteți intra, cu atât mai fericit voi fi. Cu cât cedați mai mult, cu atât sunt mai supărat. Mereu vreți să veniți țăntoș și să preluați tronul – vă spun, aceasta nu este calea de a vă mântui de murdărie. Fantezia de a sta pe tron nu vă poate desăvârși; nu e realistă. Spun că ești descendentul lui Moab, iar tu ești nefericit. Zici: „Dacă mă trimiți în Adânc, nu îți voi fi martor și nu voi suferi pentru Tine”. Procedând astfel, nu Mi te-ai împotrivi? Ți-ar folosi să faci asta? Ți-am oferit atât de mult har – ai uitat? Ați nesocotit și ați umilit inima lui Dumnezeu, care este ca a unei mame iubitoare; care va fi consecințele pentru voi? Nu te voi forța dacă nu ești martor pentru Mine – dar ar trebui să știi că vei fi o țintă a distrugerii la sfârșit. Dacă nu pot dobândi mărturia în tine, o voi dobândi în alți oameni. Acest lucru nu contează pentru Mine, dar, la sfârșit, vei regreta și, în acel moment, vei fi căzut demult în întuneric. Apoi cine va mai putea să te mântuiască? Să nu crezi că lucrarea nu se poate face fără tine – să te am pe tine nu înseamnă mult și să nu te am nu este o mare pierdere. Nu te considera prea onorat. Dacă nu ești dispus să Mă urmezi, acest lucru va arăta că ești răzvrătit și că în tine nu este nimic dezirabil. Dacă ești un bun orator, nu e doar datorită faptului te-ai înzestrat cu acele cuvinte pe care le-am adus prin lucrarea Mea? Ce e demn de laudă în tine? Nu îți lăsa imaginația să fugă (odată cu tine)! Dacă nu pot obține gloria de la voi, descendenții lui Moab, voi alege un al doilea și un al treilea grup din descendenții lui Moab pentru lucrarea Mea, până obțin gloria. Dacă nu ești dispus să Îmi fii martor, atunci pleacă! Nu te voi forța! Să nu crezi că nu voi putea să fac un pas fără tine. În acest ținut al Chinei, Îmi este ușor să găsesc obiecte potrivite lucrării Mele. În acest ținut nimic altceva nu poate fi găsit – oameni murdari și corupți sunt absolut peste tot, iar lucrarea Mea poate fi făcută oriunde. Nu fi atât de mândru! Indiferent cât ești de mândru, nu tot un copil născut din preacurvie ești? Uită-te la valoarea ta – ce altceva ai de ales? Simplul fapt de a-ți permite să trăiești este o înălțare imensă, așadar, ce motiv ai să mai fii arrogant? Dacă nu ar fi fost ca lucrarea Mea să pună capăt epocii, nu ai fi căzut demult în mijlocul dezastrelor naturale și al celor provocate de om? Încă mai poți să trăiești atât de comod? Tot te cerți constant în privința asta. De când am spus că ești un descendent al lui Moab, ești bosumflat tot timpul. Nu vă educați, nu citiți cuvintele lui Dumnezeu și nu puteți suporta să vedeți o persoană sau alta. Când vezi că alți oameni devin educați, îi întrerupi și le spui lucruri descurajatoare. Ce impertinență! Spui: „Ce educație ar putea să aibă descendenții lui Moab? Eu nu mă voi deranja”. Nu asta ar zice o fiară? Poți fi măcar considerat om? Am spus atât de mult, dar nu ți-a folosit la nimic. Degeaba am făcut toată această lucrare? Degeaba am rostit toate aceste cuvinte? Până și un câine ar da din

coadă; o asemenea persoană nu este nici măcar la fel de bună ca un câine! Meriți să fii considerat om? Când Eu vorbesc despre descendenții lui Moab, unii oameni se înjosesc intenționat. Se îmbracă altfel decât înainte și sunt atât de neîngrijiți încât nu seamănă cu oamenii și mormăie: „Sunt un descendent al lui Moab. Nu sunt bun de nimic. Să mă gândesc să obțin vreo binecuvântare înseamnă să visez cu ochii deschiși. Pot descendenții lui Moab să fie desăvârșiți?” Imediat ce vorbesc despre descendenții lui Moab, majoritatea oamenilor nu mai au speranță, zicând: „Dumnezeu spune că suntem descendenții lui Moab – ce înseamnă asta? Uită-te la tonul pe care l-a adoptat – este irevocabil! În cuvintele Lui nu este iubire. Nu suntem țintele distrugerii?” Ai uitat ce am spus mai devreme? Expresia „descendenții lui Moab” este singurul lucru pe care ți-l amintești acum? De fapt, multe cuvinte sunt menite să obțină un efect, dar ele dezvăluie și adevărul faptelor. Majoritatea oamenilor nu cred asta. Nu ești dispus să suferi astfel pentru Mine. Te temi de moarte și mereu vrei să scapi. Dacă îți dorești să pleci, nu te voi constrânge să rămâi, dar trebuie să îți spun clar asta: nu îți trăi inutil toată viața și nu uita lucrurile pe care ți le-am zis în trecut. Ca ființă creată, ar trebui să îndeplinești datoria unei ființe create. Nu acționa împotriva conștiinței tale; să te dedici Domnului creației este ceea ce ar trebui să faci. Și descendenții lui Moab sunt ființe create, doar că sunt contraste și sunt blestemați. Indiferent de situație, tot ești o ființă creată. Nu te înșeli prea mult dacă spui asta: „Chiar dacă sunt un descendent al lui Moab, m-am bucurat atât de mult de harul lui Dumnezeu încât trebuie să am o oarecare conștiință. Am să recunosc pur și simplu acest lucru, dar nu voi stăruia asupra lui. Chiar dacă sufăr în acest curent, voi suferi până la capăt și, dacă sunt un descendent al lui Moab, atunci așa să fie. Tot voi urma până la capăt!” Trebuie să urmezi până la capăt. Dacă fugi, într-adevăr nu vei avea nicio perspectivă – vei fi pășit pe calea distrugerii.

Este bine că v-am făcut să vă înțelegeți originea și să înțelegeți că adevărul faptelor este în beneficiul lucrării. Fără să fac asta, rezultatul dorit nu ar fi obținut. Aceasta este o parte a lucrării de cucerire și o etapă necesară a lucrării. Acesta este un fapt. Lucrarea este menită să trezească spiritele oamenilor, să le trezească simțul conștiinței și să le permită să obțină această mare mântuire. Dacă oamenii au conștiință, cu atât mai mult trebuie să îi mulțumească lui Dumnezeu când văd că au o poziție inferioară. Ei trebuie să-l țină cuvintele în mâini, să se țină bine de harul pe care li l-a oferit El și chiar să plângă cu amărăciune și să spună: „Poziția noastră este joasă și nu am câștigat nimic în lume. Nimeni nu ne admiră pe noi, oamenii umili. Suntem persecutați în mediul nostru de acasă, soții ne resping, soțiile ne insultă, copiii noștri ne privesc disprețuitor, iar când suntem bătrâni, și nurorile noastre se poartă urât cu noi. Într-adevăr am suferit mult, iar faptul că acum ne bucurăm de marea dragoste a lui Dumnezeu este un mare noroc! Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi mântuit, cum am fi putut vedea clar suferința umană? Nu ne-am deprava în continuare în acest păcat? Nu este aceasta înălțarea noastră de către Dumnezeu? Eu sunt unul dintre cei mai umili oameni, iar Dumnezeu m-a înălțat atât de mult. Chiar dacă sunt distrus, tot trebuie să îi răsplătesc dragostea. Dumnezeu ne

apreciază și vorbește cu noi, niște oameni atât de umili, față în față. Mă ia de mână ca să mă învețe. Cu gura Lui, mă hrănește. Trăiește cu mine și suferă cu mine. Chiar dacă mă mustră – ce pot să spun? A fi mustrat nu înseamnă și a fi înălțat de Dumnezeu? Sunt mustrat și, totuși, pot să văd dreptatea Lui. Nu pot fi lipsit de conștiință – trebuie să răsplătesc dragostea lui Dumnezeu. Nu mă mai pot răzvrăti împotriva lui Dumnezeu”. Poziția și statutul lui Dumnezeu nu sunt aceleași ca ale oamenilor – suferința Lui este aceeași și mâncarea și hainele Sale sunt aceleași, dar toți oamenii Îl respectă, iar asta este singura diferență. Toate celelalte lucruri de care Se bucură El nu sunt cele de care se bucură și omul? Așadar, ce vă îndreptățește să Îi cereți lui Dumnezeu să vă trateze într-un anumit fel? Dumnezeu a îndurat atât de multă suferință și a făcut o lucrare atât de măreață, iar voi – mai mici decât furnicile, mai mici decât gândacii – ați fost înălțați atât de mult astăzi. Dacă nu poți răsplăti dragostea lui Dumnezeu, unde este conștiința ta? Unii oameni spun din inimile lor: „De fiecare dată când mă gândesc să Îl părăsesc pe Dumnezeu, ochii mi se umplu de lacrimi și mă mustră conștiința. Sunt îndatorat lui Dumnezeu. Nu pot face asta. Nu Îl pot trata astfel. Dacă ar fi să mor și, murind, să dau glorie lucrării Lui, aș fi mai mult decât mulțumit. Altfel, chiar dacă aș trăi, nu m-aș simți împăcat”. Ascultă aceste cuvinte – ele descriu datoria pe care ar trebui să o îndeplinească o ființă creată. Dacă un om are întotdeauna această viziune în el, va fi senin și liniștit în sinea lui; va fi sigur de aceste lucruri. Vei spune: „Dumnezeu nu mă rănește, nu râde intenționat de mine și nu mă umilește. Deși vorbește cu o oarecare asprime și îmi străpunge inima, o face de dragul meu. Deși vorbește atât de aspru, El tot mă mântuiește și tot este atent la slăbiciunile mele. Nu folosește faptele ca să mă pedepsească. Cred că Dumnezeu este mântuirea”. Dacă ai cu adevărat viziunea aceasta, va fi puțin probabil să fugi. Conștiința ta nu te va lăsa să pleci, iar acuzele sale îți vor spune că nu ar trebui să Îl tratezi astfel pe Dumnezeu. Te gândești la tot harul pe care l-ai primit. Ai auzit atât de multe dintre cuvintele Mele – e posibil să le fi ascultat degeaba? Indiferent cine fuge, tu nu o poți face. Alți oameni nu cred, dar tu trebuie să o faci. Alți oameni Îl abandonează pe Dumnezeu, dar tu trebuie să Îl susții și să Îi fii martor. Alții Îl ponegrec pe Dumnezeu, dar tu nu poți să o faci. Indiferent cât de aspru este Dumnezeu cu tine, tot trebuie să procedezi corect față de El. Ar trebui să Îi răsplătești dragostea și trebuie să ai conștiință, deoarece Dumnezeu este nevinovat. El deja a îndurat mari umilințe venind din cer pe pământ ca să lucreze printre oameni. Este sfânt, fără nici urmă de murdărie. Venind într-un ținut al murdăriei, câte umilințe a suportat? El lucrează asupra voastră de dragul vostru. Dacă Îl tratați fără conștiință, ar fi mai bine să muriți înainte de vreme!

În prezent, celor mai mulți oameni le lipsește acest aspect al viziunii; ei categoric nu pot să priceapă această lucrare și nu știu ce intenționează Dumnezeu să obțină în final cu aceasta. Mai ales cei confuzi – este ca și când ar fi intrat într-un labirint și s-au rătăcit după câteva cotituri. Dacă le explici amănunțit țelul planului de gestionare al lui Dumnezeu, nu voi deveni confuzi. Mulți oameni nu-l pot pricepe și cred că lucrarea lui

Dumnezeu este menită să chinuie oamenii. Ei nu înțeleg înțelepciunea și minunăția lucrării Lui și faptul că lucrarea Sa este menită să dezvăluie marea Lui putere și, mai mult decât atât, să mântuiască omenirea. Ei nu văd nimic din toate acestea; văd doar dacă au vreo perspectivă, dacă vor putea să intre în ceruri. Ei spun: „Lucrarea lui Dumnezeu este mereu atât de indirectă; ar fi bine să ne permiți să-Ți vedem direct înțelepciunea. Nu ar trebui să ne chinuiești astfel. Suntem prea lipsiți de calibru și nu Ți înțelegem voia. Ar fi minunat dacă ai vorbi și ai acționa direct. Vrei ca noi să ghicim, dar nu putem. Ar fi minunat dacă Te-ai grăbi și ne-ai permite să Ți vedem gloria. Ce folos are să faci lucrurile într-un mod atât de indirect?” Ceea ce vă lipsește cel mai mult acum este conștiința. Să aveți mai multă conștiință. Deschideți larg ochii, ca să vedeți cine săvârșește cu adevărat etapele acestei lucrări. Nu trageți concluzii pripite. Acum, în cel mai bun caz, ai înțeles ceva din aspectul superficial al modului de viață pe care ar trebui să îl experimentezi. Mai este încă mult adevăr pe care trebuie să îl experimentezi, iar când va veni ziua în care vei putea să-l înțelegi pe deplin, nu vei mai vorbi astfel și nici nu te vei mai plânge. Nici nu te vei mai grăbi să definești lucrurile. Vei spune: „Dumnezeu este atât de înțelept, Dumnezeu este atât de sfânt, Dumnezeu este atât de puternic!”

Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată

Când era mustrat de Dumnezeu, Petru s-a rugat: „O, Dumnezeule! Trupul meu este neascultător, iar Tu mă mustri și mă judeci. Mă bucur de mustrarea și judecata Ta și chiar dacă Tu nu mă vrei, în judecata Ta, eu contemplu firea Ta sfântă și dreaptă. Când mă judeci, astfel ca alții să poată contempla firea Ta dreaptă prin judecata Ta, mă simt mulțumit. Dacă poate să exprime firea Ta și să îngăduie firii Tale drepte să fie văzută de toate făpturile și dacă poate face dragostea mea pentru Tine mai pură, încât să dobândesc asemănarea unuia care este drept, atunci judecata Ta este bună, căci astfel este și voia Ta milostivă. Știu că încă există o mare parte din mine care este răzvrătită și că încă nu sunt demn pentru a veni înaintea Ta. Îmi doresc ca Tu să mă judeci încă și mai mult, fie printr-un mediu ostil sau prin mari necazuri; indiferent de ceea ce faci Tu, pentru mine este prețios. Iubirea Ta este atât de profundă și sunt gata să mă pun sub orchestrarea Ta fără cea mai mică plângere”. Acestea sunt cunoștințele lui Petru după ce a experimentat lucrarea lui Dumnezeu și reprezintă, de asemenea, o mărturie a iubirii sale de Dumnezeu. Astăzi, voi ați fost deja cuceriti – dar cum se exprimă această cucerire în voi? Unii oameni spun: „Cucerirea mea este harul suprem și preamărirea lui Dumnezeu. Abia acum realizez că viața omului este lipsită de valoare și fără semnificație. Omul își petrece viața agitându-se, producând și crescând generație după generație de copii și în cele din urmă rămâne cu nimic. Astăzi, doar după ce am fost cucerit de Dumnezeu am văzut că nu există nicio valoare să trăiesc în acest mod; este

cu adevărat o viață fără sens. Aș putea foarte bine să mor și să scap odată!” Pot astfel de oameni care au fost cucerți să fie câștigați de Dumnezeu? Pot ei deveni exemple și modele? Astfel de oameni reprezintă o lecție în pasivitate, ei nu au aspirații și nu se străduiesc să se îmbunătățească. Deși ei se numără printre cei care au fost cucerți, astfel de oameni pasivi sunt incapabili să fie desăvârșiți. Aproape de sfârșitul vieții sale, după ce fusese desăvârșit, Petru a spus: „O, Dumnezeule! Dacă aș mai trăi câțiva ani, mi-aș dori să obțin o iubire mai adâncă și mai pură față de Tine”. Când urma să fie răstignit pe cruce, în inima sa el se ruga: „O, Dumnezeule! Momentul Tău a sosit acum, momentul pe care l-ai pregătit pentru mine a sosit. Trebuie să fiu răstignit pentru Tine, trebuie să dau această mărturie pentru Tine și sper că iubirea mea poate satisface cerințele Tale și că poate deveni mai pură. Astăzi, faptul că pot să mor pentru Tine și să fiu răstignit pe cruce pentru Tine, este mângâietor și liniștitor pentru mine, căci nimic nu este mai satisfăcător pentru mine decât să pot fi răstignit pentru Tine și să Îți satisfac dorințele și să mă pot da Ție, să îmi pot oferi viața Ție. O, Dumnezeule! Ești așa de minunat! Dacă mi-ai permite să trăiesc, aș fi și mai dispus să Te iubesc. Atât timp cât trăiesc, Te voi iubi. Doresc să Te iubesc mai profund. Mă judeci, și mă mustri și mă încerci pentru că nu sunt drept, căci am păcătuit. Iar firea Ta dreaptă devine mai evidentă pentru mine. Aceasta este o binecuvântare pentru mine, căci pot să Te iubesc mai profund și sunt dispus să Te iubesc în acest mod chiar dacă Tu nu mă iubești. Sunt dispus să contemplan firea Ta dreaptă, căci aceasta mă face mai capabil să trăiesc o viață plină de semnificație. Simt că viața mea acum este mai semnificativă, căci sunt răstignit de dragul Tău și este semnificativ să mor pentru Tine. Totuși, nu mă simt satisfăcut, căci cunosc prea puține despre Tine, știu că nu Îți pot îndeplini complet dorințele și Te-am răsplătit prea puțin. În viața mea, am fost incapabil să mă întorc la Tine în întregime; sunt departe de aceea. Când mă uit în urmă la acest moment, mă simt atât de îndatorat față de Tine și nu am decât acest moment să îmi răscumpăr toate greșelile și toată iubirea pentru care nu Te-am răsplătit”.

Omul trebuie să urmărească să trăiască o viață plină de semnificație și nu ar trebui să fie satisfăcut cu circumstanțele sale actuale. Pentru a trăi după imaginea lui Petru, el trebuie să posede cunoștințele și experiențele lui Petru. Omul trebuie să urmărească lucruri care sunt mai înalte și mai profunde. El trebuie să urmărească o iubire mai profundă și mai pură pentru Dumnezeu și o viață care are valoare și semnificație. Doar aceasta este viață; doar atunci omul va fi la fel ca Petru. Trebuie să te concentrezi pe a fi proactiv față de intrarea ta în partea pozitivă și nu trebuie să îți permiți în mod docil să te lepezi de credință pentru o liniște de moment în timp ce ignori adevăruri mai profunde, mai specifice și mai practice. Iubirea ta trebuie să fie practică și trebuie să găsești moduri de a te elibera de această viață desfrânată, fără griji, care nu este diferită de cea a unui animal. Trebuie să trăiești o viață plină de semnificație, o viață de valoare, și nu trebuie să te păcălești sau să îți tratezi viața ca pe o jucărie cu care să te joci. Pentru toți cei care aspiră să-L iubească pe Dumnezeu, nu există adevăruri de neobținut și nu există

dreptate pentru care să nu poată rămâne de neclintit. Cum ar trebui să-ți trăiești viața? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu și să utilizezi această iubire pentru a-L mulțumi dorința? Nu există vreo chestiune mai importantă în viața ta. Mai presus de toate, trebuie să ai astfel de aspirații și perseverență și nu ar trebui să fii precum cei fără coloană vertebrală, cei ce sunt niște molăi. Trebuie să înveți cum să experimentezi o viață plină de semnificație și să experimentezi adevăruri pline de semnificație și nu ar trebui să te tratezi superficial în acel mod. Fără să realizezi, viața ta va trece pe lângă tine; după aceea, vei mai avea tu altă oportunitate de a-L iubi pe Dumnezeu? Poate omul să-L iubească pe Dumnezeu după ce e mort? Trebuie să ai aceleași aspirații și conștiință precum Petru; viața ta trebuie să fie plină de semnificație și nu trebuie să te joci cu tine însuși. Ca ființă umană și ca persoană care Îl urmează pe Dumnezeu, trebuie să poți lua în considerare cu atenție cum îți tratezi viața, cum ar trebui să te oferi lui Dumnezeu, cum ar trebui să ai o credință mai semnificativă în Dumnezeu și cum, din moment ce Îl iubești pe Dumnezeu, ar trebui să-L iubești într-un mod care este mai pur, mai frumos și mai bun. Astăzi, nu poți fi mulțumit doar cu modul în care ești cucerit, ci trebuie să iei, de asemenea, în considerare calea pe care vei merge în viitor. Trebuie să ai aspirații și curajul de a fi desăvârșit și nu ar trebui să te consideri incapabil. Are oare adevărul favoriți? Poate adevărul să se opună în mod intenționat oamenilor? Dacă tu cauți adevărul, poate acesta să te copleșească? Dacă rămâi de neclintit pentru dreptate, aceasta te va doborî? Dacă aspirația ta este într-adevăr să cauți viața, poate viața să te ocolească? Dacă ești fără adevăr, nu este pentru că adevărul te ignoră, ci deoarece tu stai departe de adevăr; dacă nu poți rămâne de neclintit pentru dreptate, nu este pentru că există ceva în neregulă cu dreptatea, ci pentru că tu crezi că nu se potrivește cu faptele; dacă nu ai câștigat viață după ce ai urmărit-o mulți ani, nu este pentru că viața nu are conștiință față de tine, ci pentru că tu nu ai conștiință față de viață și ai îndepărtat viața; dacă trăiești în lumină și ai fost incapabil de a câștiga lumina, nu este pentru că lumina nu este capabilă să te ilumineze, ci pentru că nu ai dat atenție existenței luminii și astfel, lumina te-a părăsit în tăcere. Dacă nu cauți, atunci se poate spune doar că ești un gunoi fără valoare și nu ai curaj în viața ta și nu ai tăria de a rezista forțelor întunericului. Ești prea slab! Nu ești în stare să scapi de forțele Satanei care te asediază și ești dispus doar să duci acest tip de viață sigură și prudentă și să mori în ignoranță. Ce ar trebui să obții este căutarea ta de a fi cucerit; aceasta este misiunea ta obligatorie. Dacă ești mulțumit să fii cucerit, atunci tu îndepărtezi existența luminii. Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți

câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătărilor trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!

Dumnezeu mustră și judecă omul deoarece este necesar pentru lucrarea Sa și, în plus, pentru că îi este necesară omului. Omul trebuie să fie mustrat și judecat și doar atunci poate el să obțină iubirea față de Dumnezeu. Astăzi, ați fost convinși complet, dar când întâlniți cel mai mic obstacol, aveți probleme; statura voastră este încă prea mică și încă trebuie să experimentați mai mult o astfel de mustrare și de judecată pentru a obține o cunoaștere mai profundă. Astăzi, aveți o oarecare adorație pentru Dumnezeu și vă temeți de Dumnezeu și știți că El este adevăratul Dumnezeu, dar nu aveți o mare iubire pentru El și cu atât mai puțin ați obținut o iubire pură; cunoștințele voastre sunt prea superficiale, iar statura voastră este încă insuficientă. Când întâlniți cu adevărat un mediu, voi încă nu ați fost martori, prea puțin din intrarea voastră este proactivă și nu aveți nicio idee despre cum să practicați. Majoritatea oamenilor sunt pasivi și inactivi; ei doar Îl iubesc în secret pe Dumnezeu în inimile lor, dar nu au niciun mod de a practica, nici nu le este clar care le sunt scopurile. Aceia care au fost desăvârșiți nu numai că posedă umanitate normală, dar sunt și stăpâniți de adevăruri care depășesc măsurile conștiinței, care sunt mai presus de standardele conștiinței; ei nu numai că își folosesc conștiința pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu, ci, mai mult decât atât, ei L-au cunoscut pe Dumnezeu și au văzut că Dumnezeu este minunat și vrednic de iubirea omului și că există atât de multă iubire în Dumnezeu; omul nu poate să nu Îl iubească! Iubirea pentru Dumnezeu a acelor care au fost desăvârșiți este pentru a le îndeplini propriile aspirații. Iubirea lor este spontană, o iubire care nu cere nimic în schimb și care nu este o tranzacție. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu doar datorită cunoștințelor lor despre El. Unor astfel de oameni nu le pasă dacă Dumnezeu le acordă haruri și se mulțumesc doar cu a-L mulțumi pe Dumnezeu. Ei nu fac înțelegeri cu Dumnezeu, nici nu-și măsoară iubirea de Dumnezeu după conștiință: „Tu mi-ai dat, deci Te iubesc și eu în schimb; dacă nu îmi dai, atunci nu am nimic să-Ți dau la schimb”. Aceia care au fost desăvârșiți cred întotdeauna că: „Dumnezeu este Creatorul și El Își îndeplinește lucrarea asupra noastră. Din moment ce eu am această oportunitate, condiție și calificare de a putea fi desăvârșit, căutarea mea ar trebui să fie aceea de a trăi o viață plină de semnificație și de a Îl mulțumi”. Este exact la fel cu ceea ce a experimentat Petru: când el era în punctul cel mai de jos, s-a rugat lui Dumnezeu și a spus: „O, Dumnezeule! Indiferent de moment sau de loc, știi că eu întotdeauna îmi amintesc de Tine. Indiferent de moment sau de loc, știi că vreau să Te iubesc, dar statura mea este prea mică, sunt prea slab și neputincios, iubirea mea este prea limitată și sinceritatea mea față de tine este prea puțină. În comparație cu iubirea Ta, eu sunt nedemn să trăiesc. Îmi doresc doar să nu fie în zadar viața mea și nu numai să Îți pot răsplăti iubirea, ci, mai ales, să pot dedica tot ce am Ție. Dacă Te pot mulțumi, atunci ca făptură, voi avea liniște sufletească și nu

voi cere nimic mai mult. Deși sunt slab și neputincios acum, nu voi uita îndemnul Tale și nu voi uita iubirea Ta. Acum, nu fac nimic mai mult decât să-Ți răsplătesc iubirea. O, Dumnezeule, mă simt îngrozitor! Cum Ți pot da înapoi iubirea din inima mea, cum pot face tot ce îmi stă în putință și cum pot fi în stare să Ți îndeplinesc dorințele și să fiu în stare să Ți ofer tot ceea ce am? Tu știi slăbiciunea omului; cum pot fi demn de iubirea Ta? O, Dumnezeule! Știi că am statura mică, că iubirea mea este prea puțină. Cum pot face tot ceea ce pot mai bine în acest tip de mediu? Știu că ar trebui să-Ți răsplătesc iubirea, știu că ar trebui să Ți dau tot ce am, dar astăzi statura mea este prea mică. Ți cer să îmi dai putere și încredere, astfel încât să fiu mai capabil de a avea iubire pură devotată Ție și să fiu mai capabil să dedic tot ce am Ție; nu numai că voi putea să-Ți răsplătesc iubirea, ci voi fi mai capabil să trăiesc mustrarea, judecata și încercările Tale și chiar și blesteme mai mari. Mi-ai permis să-Ți contemplu iubirea și sunt incapabil să nu Te iubesc și, deși sunt slab și neputincios azi, cum aș putea să Te uit? Iubirea, mustrarea și judecata Ta m-au făcut toate să Te cunosc, totuși mă simt, de asemenea, incapabil să Ți îndeplinesc iubirea, căci ești atât de mare. Cum pot dedica tot ceea ce am Creatorului?” Astfel era cererea lui Petru, totuși statura sa era prea nepotrivită. În acest moment, el a simțit ca și cum un cuțit îi este răsucit în inimă. Era în agonie; el nu știa ce să facă în astfel de condiții. Totuși, el a continuat să se roage: „O, Dumnezeule! Omul are o statură de copil, conștiința sa este slabă și singurul lucru pe care îl pot obține este de a-Ți răsplăti iubirea. Astăzi, nu știu cum să-Ți satisfac dorințele și doresc doar să fac tot ce îmi stă în putință, să-Ți dau tot ce am și să-Ți dedic tot ce am. Indiferent de judecata Ta, indiferent de mustrarea Ta, indiferent de ce îmi acorzi, indiferent ce ieși de la mine, eliberează-mă de cea mai mică urmă de plângere față de Tine. De multe ori, când m-ai mustrat și judecat, am mormăit în sinea mea și eram incapabil de a obține puritatea sau de a-Ți îndeplini dorințele. Răsplata mea pentru iubirea Ta era născută din obligație și, în acest moment, mă urăsc și mai tare”. Faptul că Petru se ruga în acest mod era deoarece el căuta o iubire mai pură față de Dumnezeu. El căuta și implora și, în plus, se învinovăța și își mărturisea păcatele lui Dumnezeu. El se simțea îndatorat lui Dumnezeu și simțea ură față de sine însuși, totuși el era, de asemenea, oarecum trist și pasiv. El întotdeauna s-a simțit astfel, ca și cum nu era destul de bun pentru dorințele lui Dumnezeu și neputincios să facă tot ce îi stătea în putință. În astfel de condiții, Petru tot căuta să realizeze credința lui Iov. El a văzut cât de mare fusese credința lui Iov, căci Iov văzuse că tot ce avea fusese acordat de Dumnezeu și era normal ca Dumnezeu să îi ia tot ceea ce avea, că Dumnezeu dădea oricui voia – astfel era firea dreaptă a lui Dumnezeu. Iov nu se plângea și încă putea să-L laude pe Dumnezeu. Petru se cunoștea și el pe sine însuși și în inima sa se ruga: „Astăzi nu ar trebui să mă mulțumesc să Ți răsplătesc iubirea folosindu-mi conștiința și, cu cât de multă iubire Ți dau înapoi, pentru că gândurile mele sunt prea corupte și pentru că sunt incapabil să Te văd drept Creatorul. Deoarece sunt încă nedemn să Te iubesc, trebuie să cultiv abilitatea de a dedica tot ceea ce am Ție, ceea ce aș face de bunăvoie. Trebuie să știu tot ceea ce ai

făcut Tu și nu am de ales și trebuie să-Ți contemp lu iubirea și să fiu capabil să Te slăvesc și să Ți preamăresc numele sfânt, astfel încât să poți câștiga mare slavă prin mine. Sunt dispus să fiu de neclintit în această mărturie pentru Tine. O, Dumnezeu! Iubirea Ta este așa de prețioasă și de frumoasă; cum aș putea să îmi doresc să trăiesc în mâinile celui rău? Nu am fost oare făcut de Tine? Cum aș putea trăi sub stăpânirea Satanei? Aș prefera ca întreaga mea ființă să trăiască sub must rarea Ta. Nu doresc să trăiesc sub stăpânirea celui rău. Dacă pot fi făcut pur și pot dedica tot ceea ce am Ție, sunt dispus să îmi ofer trupul și mintea judecății și must rării Tale, căci îl urăsc pe Satana și nu sunt dispus să trăiesc sub stăpânirea lui. Prin judecata Ta față de mine, Tu Ți arăți firea Ta dreaptă; sunt fericit și nu am nicio nemulțumire. Dacă pot să îndeplinesc datoria de făptură, sunt dispus ca întreaga mea viață să fie însoțită de judecata Ta, prin care voi ajunge să cunosc firea Ta dreaptă și mă voi elibera de influența celui rău”. Petru mereu s-a rugat astfel, întotdeauna a căutat astfel și a ajuns, relativ vorbind, într-un tărâm înalt. Nu numai că a putut să răsplătească iubirea lui Dumnezeu, dar, mai important, el și-a îndeplinit și datoria de făptură. Nu numai că el nu a fost acuzat de conștiința sa, dar el a fost capabil, de asemenea, să depășească standardele conștiinței. Rugăciunile lui au continuat să se ridice înaintea lui Dumnezeu, astfel încât aspirațiile sale erau mereu mai înalte, iar iubirea sa de Dumnezeu era mereu mai mare. Deși a suferit o durere îngrozitoare, totuși el nu a uitat să-L iubească pe Dumnezeu și el tot a căutat să obțină abilitatea de a înțelege voia lui Dumnezeu. În rugăciunile sale, a rostit următoarele cuvinte: „Nu am realizat nimic mai mult decât răsplătirea iubirii Tale. Nu am stat martor pentru Tine înaintea Satanei, nu m-am eliberat de influența Satanei și tot trăiesc în trup. Doresc să îmi folosesc iubirea pentru a-l înfrânge pe Satana, a-l rușina, și astfel să-Ți satisfac dorința. Doresc să-mi dau ființa în întregime Ție, să nu îi dau niciun pic din mine Satanei, căci Satana este dușmanul Tău”. Cu cât a căutat mai mult în această direcție, cu atât mai mult a fost impresionat și cu atât mai profundă a fost cunoașterea sa privind aceste chestiuni. Fără să realizeze, el a ajuns să cunoască că ar trebui să se elibereze de sub influența Satanei și ar trebui să se întoarcă cu totul la Dumnezeu. Astfel era sfera la care a ajuns el. El depășea influența Satanei și se elibera de plăcerile și bucuriile trupului și era dispus să trăiască mai profund atât must rarea lui Dumnezeu, cât și judecata Lui. El a spus: „Deși trăiesc în must rarea Ta și în judecata Ta, indiferent de greutățile pe care le presupune, tot nu sunt dispus să trăiesc sub stăpânirea Satanei, tot nu sunt dispus să îndur înșelăciunea Satanei. Mă bucur să trăiesc în mijlocul blestemelor Tale și mă doare să trăiesc printre binecuvântările Satanei. Te iubesc trăind sub judecata Ta și aceasta îmi aduce o mare bucurie. Must rarea și judecata Ta este dreaptă și sfântă; există pentru a mă curăța și, chiar mai mult, pentru a mă mântui. Aș prefera să îmi petrec întreaga viață sub judecata Ta pentru a putea fi în grija Ta. Nu sunt dispus să trăiesc sub stăpânirea Satanei nici măcar un moment; doresc să fiu curățat de Tine; cu toate că îndur greutăți, nu sunt dispus să fiu exploatat și păcălit de Satana. Eu, această făptură, ar trebui să fiu folosită de Tine, luată în stăpânire de Tine, judecată de Tine și must rată

de Tine. Ar trebui chiar să fiu blestemat de Tine. Inima mea se bucură când ești dispus să mă binecuvântezi, căci am văzut iubirea Ta. Tu ești Creatorul și eu sunt făptura: nu ar trebui să Te trădez și să trăiesc sub stăpânirea Satanei, nici nu ar trebui să fiu exploatat de Satana. Ar trebui să fiu calul sau boul Tău, în loc să trăiesc pentru Satana. Aș prefera să trăiesc în musturarea Ta, fără fericire fizică, iar aceasta mi-ar aduce bucurie chiar dacă aș pierde harul Tău. Deși harul Tău nu este cu mine, mă bucur să fiu musturat și judecat de Tine; aceasta este cea mai bună binecuvântare din partea Ta, cel mai mare har al Tău. Deși Tu ești întotdeauna măreț și plin de urgie față de mine, totuși sunt incapabil să Te părăsesc, și totuși încă nu Te pot iubi suficient. Aș prefera să trăiesc în casa Ta, aș prefera să fiu blestemat, musturat și zdrobit de Tine și nu sunt dispus să trăiesc sub stăpânirea Satanei, nici nu sunt dispus să mă agit doar pentru trup, și cu atât mai puțin sunt dispus să trăiesc pentru trup”. Iubirea lui Petru era o iubire pură. Aceasta este experiența de a fi desăvârșit și este cea mai înaltă sferă a desăvârșirii; nu există nicio viață mai semnificativă. El a acceptat musturarea și judecata lui Dumnezeu, el a prețuit firea dreaptă a lui Dumnezeu și nimic în legătură cu Petru nu era mai valoros. El a spus: „Satana îmi dă bucurii materiale, dar nu le prețuiesc. Musturarea și judecata lui Dumnezeu vin asupra mea – prin aceasta sunt dăruit cu har, în aceasta găsesc plăcere și prin aceasta sunt binecuvântat. Dacă nu era judecata lui Dumnezeu, nu L-aș fi iubit niciodată pe Dumnezeu, aș trăi încă sub stăpânirea Satanei, încă aș fi controlat și condus de el. Dacă ar fi fost așa, nu aș deveni niciodată o ființă umană reală, căci aș fi incapabil să-L mulțumesc pe Dumnezeu și nu m-aș fi dedicat în întregime lui Dumnezeu. Deși Dumnezeu nu mă binecuvântează, lăsându-mă fără liniște interioară, ca și cum un foc ar arde înăuntrul meu, și fără pace sau bucurie, și chiar dacă musturarea și disciplina lui Dumnezeu nu se despart niciodată de mine, în judecata și musturarea lui Dumnezeu pot să-L contempn firea dreaptă. Mă bucur nespun de aceasta; nu există niciun lucru mai valoros sau mai semnificativ în viață. Deși protecția și grija Lui au devenit musturare, judecată, blesteme și lovire nemiloasă, cu toate acestea mă bucur de aceste lucruri, căci ele mă pot curăța și schimba mai bine, mă pot aduce mai aproape de Dumnezeu, mă pot face mai capabil să-L iubesc pe Dumnezeu și pot face mai pură iubirea mea de Dumnezeu. Aceasta mă face mai capabil să îmi îndeplinesc datoria de făptură și mă duce înaintea lui Dumnezeu și departe de influența Satanei, astfel încât să nu îl mai slujesc pe Satana. Când nu voi trăi sub stăpânirea Satanei și voi putea să dedic tot ce am și tot ceea ce pot face lui Dumnezeu, fără a cruța niciun efort – atunci va fi momentul când voi fi complet mulțumit. Musturarea și judecata lui Dumnezeu sunt cele care m-au salvat și viața mea este inseparabilă de musturarea și judecata lui Dumnezeu. Viața mea pe pământ este sub stăpânirea Satanei și dacă nu ar fi grija și protecția musturării și judecării lui Dumnezeu, aș fi trăit întotdeauna sub stăpânirea Satanei și, mai ales, nu aș fi avut oportunitatea sau mijloacele de a trăi o viață plină de semnificație. Doar dacă musturarea și judecata lui Dumnezeu nu mă părăsesc niciodată voi putea fi curățat de Dumnezeu. Doar cu cuvintele aspre și firea dreaptă a lui Dumnezeu și judecata măreață

a lui Dumnezeu am câștigat eu protecție supremă și am ajuns să trăiesc în lumină și am câștigat binecuvântările lui Dumnezeu. Să pot fi curățat și să mă eliberez de Satana și să trăiesc sub stăpânirea lui Dumnezeu – aceasta este cea mai mare binecuvântare din viața mea astăzi”. Aceasta este cea mai înaltă sferă trăită de Petru.

Exact aceasta e starea pe care omul trebuie să o obțină după ce a fost desăvârșit. Dacă nu poți obține atât de mult, atunci nu poți trăi o viață plină de semnificație. Omul trăiește în trup, ceea ce înseamnă că trăiește într-un iad uman și fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, omul este la fel de murdar precum Satana. Cum ar putea omul să fie sfânt? Petru a crezut că mustrarea și judecata din partea lui Dumnezeu erau protecția cea mai bună și harul cel mai mare al omului. Doar prin mustrare și judecată din partea lui Dumnezeu poate să se trezească omul și să urască trupul, să-l urască pe Satana. Disciplina strictă a lui Dumnezeu îl eliberează pe om de sub influența Satanei, îl eliberează din propria lui mică lume și îi permite să trăiască în lumina prezenței lui Dumnezeu. Nu există nicio mântuire mai bună decât mustrarea și judecata! Petru s-a rugat: „O, Dumnezeule! Atât timp cât mă mustri și mă judeci, voi ști că nu m-ai părăsit. Chiar dacă nu îmi dai bucurie sau pace și mă faci să trăiesc în suferință și îmi aplici nenumărate mustrări, atât timp cât nu mă părăsești, inima mea va fi liniștită. Astăzi, mustrarea și judecata Ta au devenit cea mai bună protecție a mea și cea mai mare binecuvântare. Harul pe care mi-l dai mă protejează. Harul pe care mi-l acorzi astăzi este o manifestare a firii Tale drepte și este mustrare și judecată; în plus, este o încercare și, mai mult decât atât, este o viață plină de suferință”. Petru a putut să dea la o parte plăcerile trupului și să caute o iubire mai profundă și o protecție mai mare, deoarece el câștigase atât de mult har din mustrarea și judecata lui Dumnezeu. În viața Sa, dacă omul dorește să fie curățat și să obțină schimbări în firea sa, dacă el dorește să trăiască o viață plină de semnificație și să-și îndeplinească datoria de făptură, atunci el trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nu trebuie să permită ca disciplinarea din partea lui Dumnezeu și lovirea din partea lui Dumnezeu să plece de la el, pentru ca el să se poată elibera de manipularea și influența Satanei și să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Să știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și că nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună pentru om. Omul trăiește sub influența Satanei și există în trup; dacă nu este curățat și dacă nu primește protecția lui Dumnezeu, atunci omul va deveni tot mai depravat. Dacă el își dorește să-L iubească pe Dumnezeu, atunci el trebuie curățat și mântuit. Petru s-a rugat: „Dumnezeule, când mă tratezi cu bunătate, sunt încântat și simt mângâiere; când mă mustri, simt o mângâiere și o bucurie și mai mare. Deși sunt slab și îndur o suferință nespusă, deși există lacrimi și tristețe, Tu știi că această tristețe este din cauza neascultării mele și din cauza slăbiciunii mele. Plâng pentru că nu Îți pot satisface dorințele, simt durere și regret pentru că sunt insuficient pentru cerințele Tale, dar sunt dornic să ating acest scop, sunt dispus să fac tot ce pot pentru a Te mulțumi. Mustrarea Ta mi-a adus protecție și mi-a dat cea mai bună mântuire; judecata Ta umbrește

toleranța și răbdarea Ta. Fără mustrarea și judecata Ta, eu nu m-aș bucura de mila și de bunătatea Ta plină de iubire. Astăzi, văd cu atât mai mult că iubirea Ta a depășit cerurile și este mai presus de toate celelalte lucruri. Iubirea Ta nu este doar milă și bunătate plină de iubire; chiar mai mult decât atât, este mustrare și judecată. Mustrarea și judecata Ta mi-au dăruit atât de multe. Fără mustrarea și judecata Ta, nicio persoană nu ar fi curățată și nicio persoană nu ar putea să trăiască iubirea Creatorului. Deși am suferit sute de încercări și necazuri și am fost chiar aproape de moarte, acestea mi-au permis să Te cunosc cu adevărat și să câștig mântuirea supremă. Dacă mustrarea, judecata și disciplina Ta m-ar părăsi, atunci aș trăi în întuneric, sub stăpânirea Satanei. Ce beneficii are trupul omului? Dacă mustrarea și judecata Ta m-ar părăsi, ar fi ca și cum Duhul Tău m-ar abandona, ca și cum nu ai mai fi cu mine. Dacă ar fi așa, cum aș putea să continui să trăiesc? Dacă Tu îmi dai boală și îmi iei libertatea, pot continua să trăiesc, dar dacă vreodată m-ar părăsi mustrarea și judecata Ta, nu aș avea cum să continui să trăiesc. Dacă aș fi fost fără mustrarea și judecata Ta, aș fi pierdut iubirea Ta, o iubire care este prea profundă ca să o pot exprima în cuvinte. Fără iubirea Ta aș trăi sub stăpânirea Satanei și nu aș putea să Îți văd fața glorioasă. Cum aș putea să continui să trăiesc? Nu aș putea să îndur un astfel de întuneric, o asemenea viață. Să Te am cu mine este ca și cum Te-aș vedea, deci cum aș putea să Te părăsesc? Te implor, Te rog fierbinte să nu îmi iei cea mai mare mângâiere, chiar dacă este vorba doar de câteva cuvinte de liniștire. M-am bucurat de iubirea Ta și astăzi nu pot sta departe de Tine; cum aș putea să nu Te iubesc? Am vărsat multe lacrimi de durere din cauza iubirii Tale, totuși am simțit întotdeauna că o astfel de viață precum aceasta este mai plină de semnificație, mai capabilă să mă îmbogățească, mai capabilă să mă schimbe, mai capabilă să îmi permită să obțin adevărul care ar trebui stăpânit de făpturi”.

Întreaga viață a omului este trăită sub domeniul Satanei și nu există nicio singură persoană care să se poată elibera de influența Satanei pe cont propriu. Toți trăiesc într-o lume murdară, în corupție și deșertăciune, fără cea mai mică semnificație sau valoare; ei trăiesc vieți așa de lipsite de griji pentru trup, pentru pofte și pentru Satana. Nu există nici cea mai mică valoare în existența lor. Omul este incapabil să descopere adevărul care îl va elibera de influența Satanei. Chiar dacă omul crede în Dumnezeu și citește Biblia, el nu înțelege cum să se elibereze de sub controlul influenței Satanei. De-a lungul secolelor, foarte puțini oameni au descoperit acest secret, foarte puțini l-au priceput. Astfel, deși omul îl detestă pe Satana și detestă trupul, el nu știe cum să se elibereze de influența ademenitoare a Satanei. Astăzi, nu sunteți voi încă sub stăpânirea Satanei? Voi nu regretați faptele de neascultare și cu atât mai puțin simțiți că sunteți murdari și neascultători. După ce vă opuneți lui Dumnezeu, voi chiar aveți liniște sufletească și simțiți o mare pace. Pacea voastră nu este din cauză că sunteți corupți? Nu vine oare această pace din neascultarea voastră? Omul trăiește într-un iad uman, el trăiește sub influența întunecată a Satanei; pe pământ, fantomele trăiesc împreună cu omul, năvălind asupra trupului omului. Pe pământ, nu trăiești într-un paradis frumos. Locul unde ești

este ținutul diavolului, un iad uman, un infern. Dacă omul nu este curățit, atunci el e al murdăriei; dacă nu este protejat și îngrijit de Dumnezeu, atunci el e încă un prizonier al Satanei; dacă nu este judecat și muștrat, atunci nu va avea mijloace să scape de prigonirea influenței întunecate a Satanei. Firea coruptă pe care o dai la iveală și purtarea de neascultare pe care o trăiești sunt suficiente pentru a dovedi că încă trăiești sub domeniul Satanei. Dacă mintea și gândurile tale nu au fost curățite, iar firea ta nu a fost judecată și muștrată, atunci întreaga ta ființă este controlată încă de domeniul Satanei, mintea ta este controlată de Satana, gândurile tale sunt manipulate de Satana și întreaga ta ființă e controlată de mâinile Satanei. Știi cât de departe ești acum de standardele lui Petru? Ai tu acest calibru? Cât de mult cunoști din muștrarea și judecata de astăzi? Cât de mult stăpânești din ceea ce Petru a ajuns să cunoască? Dacă, astăzi, nu ești capabil să știi, vei putea să obții această cunoaștere în viitor? Cineva atât de leneș și de laș ca tine este pur și simplu incapabil de a cunoaște muștrarea și judecata. Dacă urmărești pacea trupului și plăcerile trupului, atunci nu vei avea mijloacele de a fi curățat, și în final vei fi înapoiat Satanei, căci ceea ce trăiești este Satana și trupul. Așa cum stau lucrurile astăzi, mulți oameni nu urmăresc viața, ceea ce înseamnă că nu le pasă să fie curățiți sau să intre într-o experiență mai profundă de viață. Așa stând lucrurile, cum pot fi ei desăvârșiți? Aceia care nu urmăresc viața nu au nicio oportunitate de a fi desăvârșiți, iar aceia care nu urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu, care nu urmăresc schimbări în firea lor, sunt incapabili să scape de sub influența întunecată a Satanei. Nu sunt serioși în ceea ce privește cunoștințele lor despre Dumnezeu și intrarea în schimbările din firea lor, exact ca aceia care cred doar în religie, care doar urmează ritualul și iau parte la serviciile obișnuite. Nu este aceea o pierdere de vreme? Dacă, în credința sa în Dumnezeu, omul nu este serios privind chestiunile vieții, nu urmărește intrarea în adevăr, nu urmărește schimbări în firea sa, și cu atât mai puțin urmărește o cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, atunci el nu poate fi desăvârșit. Dacă dorești să fii desăvârșit, atunci trebuie să înțelegi lucrarea lui Dumnezeu. În special, trebuie să înțelegi semnificația muștrării și judecății Sale și motivul pentru care lucrarea aceasta este săvârșită asupra omului. Ești capabil să accepți? În timpul muștrării de acest tip, ești capabil să obții aceleași experiențe și cunoștințe ca Petru? Dacă urmărești cunoașterea de Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt și dacă urmărești schimbări în firea ta, atunci ai oportunitatea de a fi desăvârșit.

Pentru aceia care trebuie desăvârșiți, această etapă a lucrării de a fi cuceriiți este indispensabilă; doar odată ce omul a fost cucerit poate el să trăiască lucrarea de a fi desăvârșit. Nu există o mare valoare în a îndeplini doar rolul de a fi cucerit, lucru care nu te va face potrivit pentru utilizarea de către Dumnezeu. Nu vei avea nicio modalitate de a-ți juca rolul în răspândirea Evangheliei, căci tu nu urmărești viața și nu urmărești schimbarea și reînnoirea în tine și, astfel, nu ai nicio experiență reală de viață. În timpul acestei lucrări pas cu pas, odată ai jucat rolul de făcător de servicii și de contrast, dar dacă în final nu urmărești să fii ca Petru, iar căutarea ta nu este conform căii în care Petru a

fost desăvârșit, atunci, în mod natural, nu vei avea schimbări în firea ta. Dacă ești cineva care urmărește să fie desăvârșit, atunci tu vei fi dat mărturie și vei spune: „În această lucrare pas-cu-pas a lui Dumnezeu, am acceptat lucrarea de mustrare și judecată a lui Dumnezeu și, deși am îndurat o mare suferință, am ajuns să cunosc modul în care Dumnezeu desăvârșește omul, am câștigat lucrarea făcută de Dumnezeu și am cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, iar mustrarea Sa m-a salvat. Firea Sa dreaptă a venit asupra mea și mi-a adus binecuvântări și har; mustrarea și judecata Sa sunt cele care m-au protejat și m-au purificat. Dacă nu aș fi fost muștrat și judecat de Dumnezeu și dacă cuvintele aspre ale lui Dumnezeu nu ar fi venit asupra mea, nu aș fi putut să-L cunosc pe Dumnezeu, și nici nu aș fi putut să fiu salvat. Astăzi, văd: ca făptură, nu doar că mă bucur de toate lucrurile făcute de Creator ci, mai important, toate făpturile ar trebui să se bucure de firea dreaptă a lui Dumnezeu și de judecata Lui dreaptă, pentru că firea lui Dumnezeu este demnă de desfătarea omului. Ca făptură care a fost coruptă de Satana, trebuie să te bucuri de firea dreaptă a lui Dumnezeu. În firea Sa dreaptă există mustrare și judecată și, în plus, există o mare iubire. Deși sunt incapabil să câștig complet iubirea lui Dumnezeu astăzi, am avut marele noroc de a o vedea și prin aceasta am fost binecuvântat”. Aceasta este calea străbătută de aceia care trăiesc desăvârșirea și cunoașterea despre care vorbesc. Astfel de oameni sunt la fel ca Petru; ei au aceleași experiențe ca Petru. Astfel de oameni sunt, de asemenea, aceia care au câștigat viața, care au adevărul. Când ei experimentează până la bun sfârșit, în timpul judecății lui Dumnezeu, se vor elibera cu siguranță de influența Satanei și vor fi câștigați de Dumnezeu.

După ce au fost cuceriiți, oamenii nu au nicio mărturie răsunătoare. Ei doar l-au rușinat pe Satana, dar nu au trăit realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Nu ai câștigat a doua mântuire; ai câștigat doar o jertfă pentru păcate, totuși nu ai fost desăvârșit – aceasta este o mare pierdere. Trebuie să înțelegeți în ce ar trebui să intrați și ce ar trebui să trăiți și trebuie să intrați în acestea. Dacă, în final, nu reușești să fii desăvârșit, atunci nu vei fi o ființă umană reală și vei fi plin de regrete. Adam și Eva creați de Dumnezeu la început erau oameni sfinți, adică, în timp ce erau în Grădina din Eden ei erau sfinți, neîntinați de murdărie. De asemenea, ei erau credincioși lui Iahve și nu știau nimic de trădarea lui Iahve. Aceasta este deoarece erau fără tulburarea influenței Satanei, erau fără otrava Satanei și erau cei mai puri din toată omenirea. Ei trăiau în Grădina Edenului, fără a fi pângăriți de nicio murdărie, fără a fi stăpâniți de trup și adorându-L pe Iahve. Mai târziu, când au fost ispitiți de Satana, ei aveau otrava șarpelui și dorința de a-L trăda pe Iahve și ei trăiau sub influența Satanei. La început, ei erau sfinți și Îl preamăreau pe Iahve; doar în această stare erau ei umani. Mai târziu, după ce au fost ispitiți de Satana, ei au mâncat fructul pomului cunoașterii binelui și răului și au trăit sub influența Satanei. Ei au fost treptat corupți de Satana și au pierdut imaginea inițială a omului. La început, omul avea suflarea de viață a lui Iahve, nu era deloc neascultător și nu avea nicio răutate în inima sa. La acea vreme, omul era cu adevărat uman. După ce a fost corupt de Satana, omul a devenit o fiară. Gândurile sale erau pline de răutate și murdărie, fără

bunătate sau sfințenie. Nu este acesta Satana? Ai experimentat mult din lucrarea lui Dumnezeu, totuși nu te-ai schimbat și nu ai fost curățat. Tu încă trăiești sub stăpânirea Satanei și încă nu te supui lui Dumnezeu. Acesta este cineva care a fost cucerit, dar care nu a fost desăvârșit. Și de ce se spune că o astfel de persoană nu a fost desăvârșită? Deoarece această persoană nu urmărește viața sau să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și nu își dorește nimic mai mult decât plăcerile trupului și confortul de moment. Drept rezultat, nu există schimbări în firea vieții sale și nu a recâștigat înfățișarea inițială de om creat de Dumnezeu. Astfel de oameni sunt cadavre umblătoare, ei sunt cei morți care nu au duh! Aceia care nu urmăresc o cunoaștere a lucrurilor spirituale, care nu urmăresc sfințenia și care nu urmăresc să trăiască adevărul, care sunt mulțumiți doar cu a fi cucerți pe partea negativă și care nu pot să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu și să devină oameni sfinți – aceștia sunt oamenii care nu au fost mântuiți. Căci, dacă este fără adevăr, omul nu este capabil să nu cedeze în timpul încercărilor lui Dumnezeu; doar aceia care pot să nu cedeze în timpul încercărilor lui Dumnezeu sunt cei care au fost mântuiți. Ceea ce doresc Eu sunt oameni precum Petru, oameni care urmăresc să fie desăvârșiți. Adevărul de astăzi este dat celor care tânjesc după el și îl caută. Această mântuire este dată celor care tânjesc să fie mântuiți de Dumnezeu și nu are ca scop doar să fie câștigată de voi. Scopul său este ca voi să puteți fi câștigați de Dumnezeu; Îl câștigați pe Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să vă poată câștiga pe voi. Astăzi, v-am spus aceste cuvinte și le-ați auzit și ar trebui să practicați conform acestor cuvinte. În final, momentul în care veți pune aceste cuvinte în practică va fi momentul când Eu vă voi fi câștigat prin aceste cuvinte; în același timp, voi veți fi câștigat, de asemenea, aceste cuvinte, adică, veți fi câștigat această mântuire supremă. Odată ce sunteți curățați, veți fi devenit o ființă umană reală. Dacă ești incapabil să trăiești adevărul sau să trăiești asemănător unuia care a fost desăvârșit, atunci se poate spune că nu ești om, ci un cadavru umblător, o fiară, pentru că ești fără adevăr, adică ești fără suflarea de viață a lui Iahve și, astfel, ești o persoană moartă care nu are suflet! Deși este posibil să fii martor după ce ai fost cucerit, ceea ce câștigi este doar puțină mântuire și nu ai devenit o ființă stăpânită de un duh. Deși ai trăit mustrare și judecată, firea ta nu este reînnoită sau schimbată ca rezultat; ești încă vechiul tău sine, încă aparții Satanei și nu ești cineva care a fost curățat. Doar aceia care au fost desăvârșiți sunt valoroși și doar astfel de oameni au câștigat o viață adevărată. Într-o zi, cineva îți va spune: „Tu ai experimentat lucrarea lui Dumnezeu, deci vorbește despre cum este lucrarea Sa. David a experimentat lucrarea lui Dumnezeu și a privit faptele lui Iahve, și Moise a privit faptele lui Iahve și cei doi au putut să descrie faptele lui Iahve și au putut să vorbească despre minunăția lui Iahve. Voi ați privit lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat în timpul zilelor de pe urmă; poți vorbi despre înțelepciunea Sa? Poți vorbi despre minunăția lucrării Sale? Care sunt cerințele lui Dumnezeu pentru voi și cum le-ați experimentat? Ați experimentat lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă; care este viziunea voastră cea mai măreață? Puteți vorbi despre aceasta? Puteți vorbi despre firea

dreaptă a lui Dumnezeu?” Cum vei răspunde când te vei confrunta cu aceste întrebări? Dacă spui: „Dumnezeu este atât de drept, El ne mustră și ne judecă și ne dezvăluie fără a ne cruța. Firea lui Dumnezeu este cu adevărat intolerantă față de ofensele omului; după ce am experimentat lucrarea lui Dumnezeu, am ajuns să cunosc propria noastră animalitate și am privit cu adevărat firea dreaptă a lui Dumnezeu,” atunci cealaltă persoană va continua să te întrebe: „Ce altceva știi despre Dumnezeu? Cum se intră în viață? Ai aspirații personale?” Tu vei răspunde: „După ce au fost corupte de Satana, faptele lui Dumnezeu au devenit fiare și nu erau diferite față de măgari. Astăzi, trăiesc în mâinile lui Dumnezeu și, astfel, trebuie să satisfac dorințele Creatorului și să mă supun tuturor învățăturilor Sale. Nu am altă alegere”. Dacă vorbești doar astfel de generalități, acea persoană nu va înțelege ceea ce spui. Când te întreabă ce cunoștințe ai despre lucrarea lui Dumnezeu, ei se referă la experiențele tale personale. Ei vor să știe ce cunoștințe ai despre mustrarea și judecata lui Dumnezeu după ce le-ai experimentat și prin aceasta ei se referă la experiențele tale personale și îți cer să le vorbești despre cunoștințele tale privind adevărul. Dacă nu poți vorbi despre astfel de lucruri, aceasta dovedește că nu știi nimic despre lucrarea de astăzi. Tu rostești întotdeauna cuvinte care sunt ipocrite sau care sunt bine cunoscute; nu ai experiențe specifice, nici nu există o esență a cunoștințelor tale și nici nu ai mărturii adevărate și, astfel, ceilalți nu sunt convinși de tine. Nu fi un urmaș pasiv al lui Dumnezeu și nu urmări ceea ce te face curios. Prin a fi nici rece, nici cald, tu te vei distruge și îți vei întârzia viața. Trebuie să te eliberezi de o astfel de pasivitate și lipsă de activitate și să devii bun la a urmări lucruri pozitive și a-ți depăși propria slăbiciune, astfel încât să poți câștiga adevărul și să poți trăi adevărul. Nu există nimic îngrozitor la slăbiciunile tale, iar lipsurile tale nu sunt cea mai mare problemă a ta. Cea mai mare problemă a ta și cea mai mare lipsă este că nu ești nici rece, nici cald și îți lipsește dorința de a căuta adevărul. Cea mai mare problemă a voastră, a tuturor, este mentalitatea lașă prin care sunteți fericiți cu lucrurile așa cum sunt ele și pur și simplu așteptați în mod pasiv. Acesta este obstacolul vostru cel mai mare și cel mai mare dușman al căutării voastre a adevărului. Dacă ascuți doar pentru că cuvintele pe care le rostesc Eu sunt așa de profunde, atunci tu nu ai cu adevărat cunoașterea, și nici nu prețuiești adevărul. O ascultare ca a ta nu este o mărturie și nu sunt de acord cu o asemenea ascultare. Cineva te poate întreba: „De unde anume vine Dumnezeul tău? Care este esența acestui Dumnezeu al tău?” Tu vei răspunde: „Esența Sa este mustrarea și judecata”. Apoi continuă: „Nu este Dumnezeu plin de compasiune și iubire față de om? Nu știi asta?” Tu vei spune: „Acela este Dumnezeul altora. Este Dumnezeul în care cred oamenii religioși, și nu este Dumnezeul nostru”. Când oamenii ca tine răspândesc Evanghelia, distorsionează adevărata cale, așa că ce utilizare ai? Cum pot alții să câștige adevărata cale de la tine? Tu ești fără adevăr și nu poți vorbi despre adevăr și, mai mult, nici nu poți trăi adevărul. Ce te califică să trăiești înaintea lui Dumnezeu? Când răspândești altora Evanghelia și când ai părtășie despre adevăr și ești martor lui Dumnezeu, dacă ești incapabil să îi convingi, ei îți vor refuza cuvintele.

Nu ești o irosire a spațiului? Ai experimentat atât de mult din lucrarea lui Dumnezeu, totuși când vorbești despre adevăr, nu se înțelege nimic. Nu ești tu un om bun de nimic? Ce folos ai? Cum poți voi să fi experimentat atât de mult din lucrarea lui Dumnezeu, totuși să nu aveți nici cea mai vagă cunoștință despre El? Când ei întreabă ce cunoștințe reale ai despre Dumnezeu, nu știți ce să spuneți sau răspundeți cu ceva irelevant – spunând că Dumnezeu este mare, că marile binecuvântări pe care le-ați primit sunt cu adevărat o preamărire a lui Dumnezeu și că nu există mai mare privilegiu decât să poți să-L contempi personal pe Dumnezeu. Ce valoare e în a spune aceasta? Sunt vorbe goale, inutile! După ce ai experimentat atât de mult din lucrarea lui Dumnezeu, știi doar că preamărirea lui Dumnezeu este adevărul? Trebuie să cunoști lucrarea lui Dumnezeu și doar atunci vei putea să fii o mărturie adevărată pentru Dumnezeu. Cum ar putea aceia care nu au câștigat adevărul să fie mărturie pentru Dumnezeu?

Dacă o lucrare atât de mare și atât de multe cuvinte nu au avut niciun efect asupra ta, atunci când vine momentul să răspândești lucrarea lui Dumnezeu, nu vei putea să-ți îndeplinești misiunea și vei fi rușinat și umilit. În acel moment, vei simți că Îi datorezi atât de mult lui Dumnezeu, încât cunoașterea ta despre Dumnezeu este foarte superficială. Dacă nu urmărești cunoașterea lui Dumnezeu astăzi, în timp ce El lucrează, pe urmă va fi prea târziu. În final, nu vei avea o cunoaștere despre care să vorbești – vei rămâne gol, cu nimic. Ce anume vei folosi pentru a-l da socoteală lui Dumnezeu? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Ar trebui să lucrezi din greu în căutarea ta acum, ca în final să știi, precum Petru, cât de benefică este mustrarea și judecata lui Dumnezeu pentru om și că fără mustrarea și judecata Sa, omul nu poate fi mântuit, și poate doar să se afunde și mai adânc în acest pământ murdar, chiar mai adânc în mocirlă. Oamenii au fost corupți de Satana, au uneltit unul împotriva celuilalt și s-au călcat în picioare reciproc, și-au pierdut frica de Dumnezeu. Neascultarea lor este prea mare, noțiunile lor sunt prea multe și toți aparțin Satanei. Fără mustrarea și judecata lui Dumnezeu, firea coruptă a omului nu ar putea fi curățată și el nu ar putea fi salvat. Ceea ce este exprimat de lucrarea întrupării lui Dumnezeu în trup este exact ceea ce este exprimat de Duh, iar lucrarea pe care o face El este îndeplinită conform celei făcută de Duh. Astăzi, dacă nu ai cunoștință despre această lucrare, atunci ești așa de nesăbuit și ai pierdut atât de mult! Dacă nu ai câștigat mântuirea lui Dumnezeu, atunci convingerea ta este credință religioasă și tu ești un creștin care aparține religiei. Pentru că te ții bine de o doctrină moartă, ai pierdut noua lucrare a Duhului Sfânt; alții, care caută iubirea de Dumnezeu sunt capabili să obțină adevărul și viața, în timp ce credința ta este incapabilă să câștige aprobarea lui Dumnezeu. În schimb, ai devenit un răufăcător, cineva care face fapte dezastruoase și pline de ură; ai devenit bătaia de joc a Satanei și un prizonier al Satanei. În Dumnezeu, nu să creadă trebuie omul, ci să-L iubească, să-L urmeze și să-L venereze. Dacă nu urmezi astăzi, atunci va veni ziua când spui: „Pe vremea aceea, de ce nu L-am urmat pe Dumnezeu cum se cuvine, nu L-am mulțumit cum se cuvine, nu am urmărit schimbări în firea vieții mele? Cât de mult regret că nu am putut să mă supun lui Dumnezeu în acel

moment și că nu am urmărit să cunosc cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus atât de multe atunci; cum de am putut să nu urmăresc? Am fost așa de prost!” Te vei urî pe tine însuși într-un anumit grad. Astăzi, tu nu crezi cuvintele pe care le spun și nu le dai atenție; când vine ziua ca această lucrare să se răspândească și o vezi în întregime, vei regreta și, în acel moment, vei fi uluit. Există binecuvântări, totuși tu nu știi să te bucuri de ele, și există adevărul, totuși tu nu îl urmărești. Nu te faci singur demn de dispreț? Astăzi, deși următorul pas al lucrării lui Dumnezeu încă trebuie să înceapă, nu există nimic excepțional în privința cerințelor care îți sunt adresate și a ceea ce ți se cere să trăiești. Există atât de multă lucrare și atât de multe adevăruri; nu sunt ele demne să fie cunoscute de tine? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să îți trezească duhul? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să te facă să te urăști pe tine însuși? Ești mulțumit să trăiești sub influența Satanei, cu pace și bucurie și puțin confort trupesc? Nu ești tu cel mai josnic dintre toți oamenii? Nu e nimeni mai nesăbuit decât aceia care au zărit mântuirea, dar nu urmăresc să o câștige; aceștia sunt oamenii care se îmbuibă cu trupul și se bucură de Satana. Speri că a ta credință în Dumnezeu nu va presupune nicio provocare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante înaintea adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără duhuri, cadavre umblătoare? Câte cuvinte au fost rostite în mijlocul vostru? A fost făcută doar puțină lucrare în mijlocul vostru? Cât de multe am oferit în mijlocul vostru? Deci, de ce nu le-ai câștigat? Ce motiv ai să te plângi? Nu este adevărat că nu ai câștigat nimic pentru că ești prea îndrăgostit de trup? Și nu e deoarece gândurile tale sunt prea extravagante? Nu este deoarece ești prea prost? Dacă ești incapabil să câștigi aceste binecuvântări, poți să-L învinuiești pe Dumnezeu că nu te-a mântuit? Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu, pentru ca ai tăi copii să nu se îmbolnăvească, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț decent, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Asta e ceea ce cauți tu. Ce urmărești tu e doar să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, să trăiești în îmbrățișarea lui Dumnezeu, să trăiești într-un cuibășor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer calea adevărată fără a cere nimic în schimb, și tu tot nu cauți. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai

câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală. Oamenii spun că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și că atât timp cât omul Îl urmează până la final, El va fi cu siguranță imparțial față de om, căci El este cel mai drept. Dacă omul Îl urmează până la final, ar putea El oare să îl dea la o parte pe om? Sunt imparțial față de toți oamenii și îi judec cu firea Mea dreaptă, totuși există condiții potrivite pentru cerințele pe care le am pentru om și care cer să fie realizate de toți oamenii, indiferent cine sunt ei. Nu Îmi pasă cum sunt calificările tale sau de câtă vreme le ai; Mie Îmi pasă doar dacă mergi pe calea Mea și dacă iubești sau nu și tânjești sau nu după adevăr. Dacă îți lipsește adevărul și în schimb Îmi faci de rușine numele și nu te porți conform căii Mele, doar urmând fără grijă sau preocupare, atunci, în acel moment, te voi doborî și te voi pedepsi pentru răutatea ta, și ce vei avea de spus atunci? Vei putea să spui că Dumnezeu nu e drept? Astăzi, dacă ai respectat cuvintele pe care le-am rostit, atunci ești tipul de persoană pe care o aprob. Spui că ai suferit mereu în timp ce Îl urmași pe Dumnezeu, că L-ai urmat la bine și la rău și ai împărtășit cu El vremurile bune și cele rele, însă nu ai trăit cuvintele rostite de Dumnezeu; îți dorești doar să alergi pentru Dumnezeu și să te sacrifici pentru Dumnezeu în fiecare zi și nu te-ai gândit niciodată să trăiești o viață plină de semnificații. Spui, de asemenea: „În orice caz, cred că Dumnezeu este drept. Am suferit pentru El, am umblat de colo colo pentru El și m-am dedicat Lui și am lucrat din greu, deși nu am primit recunoaștere; cu siguranță El Își va aminti de mine”. E adevărat că Dumnezeu este drept, totuși această dreptate nu este întinată de nicio impuritate: nu conține voință umană și nu este întinată de trup sau de tranzacții umane. Toți cei care sunt răzvrătiți și potrivnici, toți cei care nu sunt în conformitate cu calea Lui vor fi pedepsiți; nimeni nu e iertat și nimeni nu e cruțat! Unii oameni spun: „Astăzi mă agit pentru Tine; când vine sfârșitul, poți să-mi dai puțină binecuvântare?” Deci te întreb: „Te-ai conformat cuvintelor Mele?” Dreptatea de care vorbești se bazează pe o tranzacție. Tu crezi doar că Eu sunt drept și imparțial față de toți oamenii și că toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți și vor beneficia de binecuvântările Mele. Există un înțeles lăuntric al cuvintelor Mele care spun că „toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți”: aceia care Mă urmează până la final sunt cei care vor fi câștigați pe deplin de Mine, ei sunt aceia care, după ce au fost cucerți de Mine, caută adevărul și sunt desăvârșiți. Ce condiții ai îndeplinit? Ai îndeplinit doar faptul că M-ai urmat până la final, dar ce altceva? Te-ai conformat cuvintelor Mele? Ai realizat una dintre cele cinci cerințe ale Mele, totuși nu ai nicio intenție să le realizezi pe celelalte patru. Ai găsit doar cea mai simplă, cea mai ușoară cale și ai urmat-o cu atitudinea cuiva care speră doar să dea de noroc. Față de

o astfel de persoană ca tine, firea Mea dreaptă e una de mustrare și judecată, e una de răsplată dreaptă și este pedeapsa dreaptă a tuturor răufăcătorilor; toți aceia care nu merg pe calea Mea vor fi cu siguranță pedepsiți, chiar dacă urmează până la final. Aceasta e dreptatea lui Dumnezeu. Când această fire dreaptă este exprimată în pedepsirea omului, omul va fi uluit și va simți regretul că, în timp ce L-a urmat pe Dumnezeu, nu a mers pe calea Lui. „La acea vreme, eu doar am suferit puțin în timp ce L-am urmat pe Dumnezeu, dar nu am mers pe calea lui Dumnezeu. Ce scuze există? Nu există altă opțiune decât să fii muștrat!” Totuși, în mintea sa, el se gândește: „Oricum, am urmat până la final, deci chiar dacă mă muștri, nu poate fi o mustrare prea severă, iar după ce vei aplica această mustrare, Tu tot mă vei vrea. Știu că ești drept și nu mă vei trata în modul acela pentru totdeauna. Până la urmă, eu nu sunt ca aceia care vor fi nimiciți; aceia care urmează să fie nimiciți vor primi o mustrare aspră, în timp ce muștrarea mea va fi mai blândă”. Firea dreaptă nu e așa cum spui tu. Nu este valabil faptul că aceia care sunt buni la a-și mărturisi păcatele sunt tratați cu îngăduință. Dreptatea este sfințenie și este o fire care nu tolerează ofensa omului, iar tot ceea ce este murdar și nu s-a schimbat e ținta dezgustului lui Dumnezeu. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu e lege, ci decret administrativ: este un decret administrativ în cadrul Împărăției, iar acest decret administrativ este pedeapsa dreaptă pentru oricine nu deține adevărul și nu s-a schimbat, și nu există loc pentru mântuire. Căci atunci când fiecare om este clasificat după fel, cei buni vor fi răsplătiți și cei răi vor fi pedepsiți. Este momentul în care destinația omului va fi lămurită; este momentul în care lucrarea mântuirii va ajunge la final, după care lucrarea de mântuire a omului nu va mai fi făcută, iar răzbunarea va fi adusă asupra fiecăruia dintre cei ce săvârșesc răul. Unii oameni spun: „Dumnezeu ține minte pe fiecare dintre cei ce sunt deseori alături de El. El nu va uita pe niciunul dintre noi. E garantat că vom fi desăvârșiți de Dumnezeu. El nu va ține minte pe niciunul dintre aceia de mai jos, aceia dintre oamenii de mai jos care vor fi desăvârșiți e garantat că sunt mai puțin importanți decât noi, noi care deseori Îl întâlnim pe Dumnezeu; dintre noi, niciunul nu a fost uitat de Dumnezeu, cu toții am fost aprobați de Dumnezeu și e garantat că vom fi desăvârșiți de Dumnezeu”. Voi toți aveți astfel de noțiuni. Este aceasta dreptate? Ai pus adevărul în practică sau nu? Tu, de fapt, răspândești zvonuri ca acestea – n-ai pic de rușine!

Astăzi, unii oameni caută să fie utilizați de Dumnezeu, dar după ce au fost cucerți, ei nu pot fi folosiți direct. Cât despre cuvintele rostite astăzi, dacă, atunci când Dumnezeu folosește oameni, tu tot nu poți să le realizezi, atunci tu nu ai fost desăvârșit. Cu alte cuvinte, sosirea sfârșitului perioadei când omul este desăvârșit va hotărî dacă omul va fi alungat sau folosit de Dumnezeu. Aceia care au fost cucerți nu sunt nimic mai mult decât exemple de pasivitate și negativitate; ele sunt exemple și modele, dar nu sunt nimic mai mult decât un contraexemplu. Doar când firea vieții omului s-a schimbat și când a realizat schimbări interioare și exterioare, doar atunci va fi el desăvârșit complet. Astăzi, ce anume vrei: să fii cucerit sau să fii desăvârșit? Pe care dintre ele vrei să le

realizezi? Ai îndeplinit condițiile pentru a fi desăvârșit? Ce condiții îți mai lipsesc? Cum ar trebui să te înzestrez și cum ar trebui să compensezi pentru lipsurile tale? Cum ar trebui să intri pe calea de a fi desăvârșit? Cum ar trebui să te supui total? Tu ceri să fii desăvârșit, deci urmărești sfințenia? Ești o persoană care caută să experimenteze mustrarea și judecata ca să poată fi purificată? Urmărești să fii curățat, deci ești dispus să accepți mustrarea și judecata? Ceri să Îl cunoști pe Dumnezeu, dar ai cunoștință despre mustrarea și judecata Lui? Astăzi, mare parte din lucrarea pe care o face asupra ta este mustrare și judecată; ce cunoștință ai despre această lucrare, care a fost făcută asupra ta? Mustrarea și judecata pe care le-ai experimentat te-au curățat? Te-au schimbat? Au avut vreun efect asupra ta? Ești epuizat de lucrarea de astăzi – blesteme, judecată și dezvăluiri – sau simți că aceste lucruri sunt un mare beneficiu pentru tine? Îl iubești pe Dumnezeu, dar de ce Îl iubești? Îl iubești pe Dumnezeu pentru că ai primit puțin har? Sau Îl iubești pe Dumnezeu după ce ai câștigat pace și bucurie? Ori Îl iubești pe Dumnezeu după ce ai fost curățat de mustrarea și judecata Lui? Ce anume te face să Îl iubești pe Dumnezeu? Ce condiții a trebuit să îndeplinească Petru pentru a fi desăvârșit? După ce a fost desăvârșit, care a fost modul esențial în care a fost exprimat? L-a iubit el pe Domnul Isus pentru că tânjea după El sau deoarece nu Îl putea vedea pe El, sau pentru că primise reproșuri? Sau Îl iubea pe Domnul Isus și mai mult pentru că el acceptase suferința necazurilor și ajunsese să-și cunoască propria murdărie și neascultare, ajunsese să cunoască sfințenia Domnului? Iubirea sa de Dumnezeu a devenit mai pură datorită mustrării și judecății lui Dumnezeu, sau din cauza a altceva? Care dintre acestea? Îl iubești pe Dumnezeu datorită harului lui Dumnezeu și deoarece El ți-a dat o oarecare binecuvântare. Este aceasta iubire adevărată? Cum ar trebui să-Îl iubești pe Dumnezeu? Ar trebui să accepți mustrarea și judecata Lui și, după ce ai contemplat firea Lui dreaptă, să fii capabil să Îl iubești cu adevărat, astfel încât să fii cu totul convins și să ai cunoștințe despre El? Precum Petru, poți spune că nu Îl iubești suficient pe Dumnezeu? Ceea ce urmărești este să fii cucerit după mustrare și judecată, sau să fii curățat, protejat și îngrijit după mustrare și judecată? Pe care dintre acestea le urmărești tu? Este viața ta una plină de semnificație, sau este lipsită de scop și de valoare? Vrei trupul sau vrei adevărul? Dorești judecată sau confort? După ce ai experimentat atât de mult din lucrarea lui Dumnezeu și după ce ai contemplat sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, cum ar trebui să urmărești? Cum ar trebui să mergi pe această cale? Cum ar trebui să pui iubirea față de Dumnezeu în practică? Mustrarea și judecata lui Dumnezeu au avut vreun efect asupra ta? Dacă ai sau nu cunoștință de mustrarea și judecata lui Dumnezeu depinde de ce trăiești și de măsura în care Îl iubești pe Dumnezeu! Buzele tale spun că Îl iubești pe Dumnezeu, totuși ceea ce trăiești este vechea fire coruptă; nu ai nicio teamă de Dumnezeu și cu atât mai puțin ai o conștiință. Îl iubesc astfel de oameni pe Dumnezeu? Sunt astfel de oameni credincioși lui Dumnezeu? Sunt ei cei care acceptă mustrarea și judecata lui Dumnezeu? Spui că Îl iubești pe Dumnezeu și crezi în El, totuși nu renunți la noțiunile tale. În lucrarea ta,

intrarea ta, cuvintele pe care le rostești și în viața ta, nu există nicio manifestare a iubirii tale de Dumnezeu și nu există niciun respect față de Dumnezeu. Este aceasta o persoană care a câștigat mustrare și judecată? Ar putea o astfel de persoană să fie Petru? Aceia care sunt ca Petru au doar cunoștința, dar nu și trăirea? Astăzi, care este condiția care necesită ca omul să trăiască o viață reală? Rugăciunile lui Petru nu au fost decât cuvinte care au ieșit din gura lui? Nu erau ele cuvinte care veneau din adâncul inimii sale? Petru doar se ruga, dar nu pune adevărul în practică? De dragul cui urmărești? Cum ar trebui să faci să primești protecție și să fii curățit în timpul mustrării și judecății lui Dumnezeu? Nu este mustrarea și judecata lui Dumnezeu de niciun folos omului? Toată judecata este pedeapsă? Este posibil ca doar pacea și bucuria, doar binecuvântările materiale și confortul de moment să fie benefice vieții omului? Dacă omul trăiește într-un mediu plăcut și confortabil, fără o viață de judecată, poate el să fie curățat? Dacă omul dorește să se schimbe și să fie curățat, cum ar trebui el să accepte să fie desăvârșit? Ce cale ar trebui să alegi astăzi?

Trebuie să înțelegeți lucrarea – nu cercetați confuzi!

În prezent, există o mulțime de oameni care cred în mod confuz. Sunteți prea curioși, vă doriți binecuvântările prea mult, dar nu năzuți să căutați viața. Oamenii din ziua de azi cred cu înflăcărare în Isus. Isus îi va primi din nou în casa din ceruri, deci cum să nu creadă? Unii sunt credincioși toată viața. Chiar și după ce cred vreme de patruzeci sau cincizeci de ani, ei tot nu se satură să citească Biblia. Asta pentru că ei cred^a că orice s-ar întâmpla, atât timp cât au credință, vor ajunge în ceruri. Voi Îl urmați pe Dumnezeu pe această cale numai de câțiva ani și, totuși, deja vă clătinați; v-ați pierdut rezistența. Asta se datorează dorinței voastre prea puternice de a obține binecuvântări. Mergeți pe această cale adevărată din dorința de a obține binecuvântări și din curiozitate. Nu înțelegeți prea bine această etapă a lucrării. Multe dintre lucrurile pe care le spun astăzi nu se adresează celor care cred în Isus și nici nu rostesc aceste lucruri numai pentru a le contracara noțiunile. De fapt, aceste noțiuni care sunt expuse sunt exact cele care există în voi, pentru că nu înțelegeți de ce Biblia a fost lăsată deoparte, de ce spun că lucrarea lui Iahve sau cea a lui Isus s-au învechit. Adevărul este că aveți multe noțiuni cărora nu le-ați dat glas. Aveți multe opinii care sunt închise adânc în inimile voastre și doar urmați mulțimea. Chiar credeți că aveți puține noțiuni? Pur și simplu nu vorbiți despre ele! De fapt, Îl urmați pe Dumnezeu numai în mod superficial, nu căutați sub nicio formă calea adevărată și nu veniți cu intenția de a obține viață. Vă comportați de parcă vreți doar să vedeți ce se va întâmpla. Pentru că nu ați renunțat la multe din vechile voastre noțiuni, nu există nici măcar unul singur printre voi care să fi fost capabil să se

^a Textul original nu include expresia „ei cred”.

ofere pe deplin. Ajungând la acest punct, încă mai sunteți îngrijorați cu privire la propria soartă, gândindu-vă la asta zi și noapte, niciodată capabili să renunțați. Crezi că fariseii despre care vorbesc sunt „cei de demult” din religie? Nu sunteți voi reprezentanți ai celor mai moderni farisei ai epocii de azi? Crezi că atunci când vorbesc despre cei care Mă compară cu Biblia, nu Mă refer decât la acei experți în Biblie din cercurile religioase? Crezi că atunci când vorbesc despre cei care-L crucifică din nou pe Dumnezeu, Mă refer la conducătorii cercurilor religioase? Nu sunteți voi cei mai buni actori pentru acest rol? Crezi că toate cuvintele pe care le spun ca să contracarez noțiunile oamenilor sunt doar o batjocură la adresa pastorilor și prezbiterilor religioși? Nu ați luat și voi parte la toate aceste lucruri? Sunteți convinși că nu aveți decât câteva noțiuni? Pur și simplu ați învățat cu toții acum să fiți foarte isteți. Nu vorbiți despre lucrurile pe care nu le înțelegeți și nu vă expuneți sentimentele în privința lor, dar venerația și respectul pur și simplu nu există în inimile voastre. După părerea voastră, studiul, observația și așteptarea sunt, pentru voi, cele mai bune feluri de a practica astăzi. Ați învățat să fiți prea isteți. Vă dați seama, totuși, că aceasta este o formă de viclenie psihologică din partea voastră? Credeți că un moment de istețime din partea voastră vă va ajuta să scăpați de mustrarea eternă? Ați învățat să fiți prea „înțelepți”. În plus, unii Mă întreabă lucruri cum ar fi: „Într-o zi, când oamenii din cercurile religioase mă vor întreba: «De ce Dumnezeuul tău nu a făcut nici măcar un miracol?» cum ar trebui să le explic?” În ziua de azi, nu doar cei din cercurile religioase vor întreba asemenea lucruri; problema e că nici tu nu înțelegi lucrarea de astăzi și te amăgești cu prea multe noțiuni. Tot nu știi la cine Mă refer când menționez funcționarii religioși? Nu știi pentru cine explic Biblia? Nu știi pentru cine vorbesc când ilustrez cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu? Dacă nu aș spune aceste lucruri, ați mai fi atât de ușor convinși? V-ați mai pleca atât de ușor capetele? Ați renunța atât de ușor la acele noțiuni vechi? Mai ales acei „bărbați adevărați” care nu s-au supus nimănui niciodată – s-ar supune ei cu atâta ușurință? Știu că, deși aveți o umanitate inferioară, sunteți de calibru foarte slab, aveți creiere puțin dezvoltate și nu credeți de mult timp în Dumnezeu, aveți, de fapt, destul de multe noțiuni, iar natura voastră inerentă este să nu vă supuneți nimănui cu ușurință. Cu toate acestea, astăzi sunteți capabili să vă supuneți pentru că sunteți siliți și neajutorați; sunteți tigri într-o cușcă din fier, incapabili să dați frâu liber îndemănărilor voastre. V-ar fi greu să zburați și dacă ați avea aripi. Deși nu vi se oferă binecuvântări, sunteți dispuși să urmați calea. Totuși, acesta nu este spiritul „omului bun”, problema este mai degrabă că ați fost doborâți de tot și că nu mai știți ce să faceți. Problema e că toată această lucrare v-a copleșit. Dacă ați fi în stare să realizați ceva, nu ați fi atât de ascultători pe cât sunteți astăzi, pentru că înainte erați cu toții măgari sălbatici în pustie. Așadar, ceea ce se spune astăzi nu se adresează numai oamenilor din diferite religii și confesiuni și nu are scopul contracarării noțiunilor acestora; mai degrabă, are scopul de a contracara noțiunile voastre.

Judecata dreptății a început. Va continua Dumnezeu să servească drept jertfă pentru păcat pentru oameni? Va mai face Dumnezeu încă o dată pe marele doctor pentru

oameni? Nu are Dumnezeu o autoritate mai mare de atât? Un grup de oameni au fost deja făcuți compleți și au fost răpiți înaintea tronului. Va mai izgoni El demonii și va vindeca bolnavii? Nu este acest lucru prea depășit? Va mai putea continua astfel mărturia? Dacă Dumnezeu a fost ținut pe cruce o dată, înseamnă că va fi răstignit pe vecie? Dacă a izgonit demonii o dată, îi va izgoni pe vecie? Nu este asta o umilintă? Epoca va avansa numai atunci când etapa aceasta a lucrării va fi mai avansată decât precedentă. Apoi vor veni zilele de pe urmă și vremea când se va sfârși epoca. Oamenii care urmăresc adevărul trebuie, așadar, să fie atenți să înțeleagă viziunile. Acesta este fundamentul. De fiecare dată când am părtașie cu voi despre viziuni, văd oameni ale căror pleoape cad și care încep să moțăie, nedorind să asculte. Alții întreabă: „De ce nu ascuți?” Primii răspund: „Asta nu-mi ajută viața sau pătrunderea în realitate. Ceea ce dorim noi sunt căile de practică”. Atunci când nu vorbesc despre căile de practică și vorbesc despre lucrare, ei spun: „De îndată ce vorbești despre lucrare, încep să adorm”. Când încep să vorbesc despre căile de practică, încep să ia notițe. Cum Mă întorc la expunerea lucrării, iar nu ascultă. Știți voi cu ce trebuie să fiți echipați acum? Un aspect este viziunea despre lucrare, iar celălalt aspect este practica ta. Trebuie să înțelegi ambele aspecte. Dacă nu ai viziuni în misiunea ta de a progresa în viață, atunci nu ai fundament. Dacă ai doar căile de practică, fără nici cea mai viziune și fără niciun fel de înțelegere a lucrării întregului plan de gestionare (planul mântuirii), atunci nu ești bun de nimic. Trebuie să înțelegi adevărurile despre viziuni, iar în ceea ce privește adevărurile legate de practică, trebuie să găsești căile de practică potrivite odată ce le-ai înțeles; trebuie să practici conform cuvintelor și să pătrunzi în ele conform condițiilor tale. Viziunile reprezintă fundamentul și, dacă nu le dai atenție, nu vei fi în stare să urmezi calea chiar până la sfârșit. Dacă experimentezi în acest fel, fie vei rătăci, fie vei cădea și vei da greș. Nu vei avea cum să reușești! Oamenii care nu au viziuni mărețe drept fundament nu pot decât să eșueze. Nu poți rămâne ferm! Știi ce este credința în Dumnezeu? Știi ce înseamnă să-L urmezi pe Dumnezeu? Fără viziuni, pe ce cale ai merge? În lucrarea de astăzi, dacă nu ai viziuni, nu vei fi capabil să fii făcut complet sub nicio formă. În cine crezi? De ce crezi în El? De ce Îl urmezi pe El? Îți consideri credința un fel de joc? Îți dirijezi viața ca pe un fel de jucărie? Dumnezeul de astăzi este cea mai măreață viziune. Cât de multe știi despre El? Cât de mult ai văzut din El? După ce L-ai văzut pe Dumnezeul de astăzi, s-a consolidat fundamentul credinței tale în Dumnezeu? Crezi că atât timp cât urmezi în felul acesta confuz vei atinge mântuirea? Crezi că poți pescui în ape tulburi? Este atât de simplu? La câte dintre noțiunile tale despre ceea ce spune Dumnezeul de astăzi ai renunțat? Ai o viziune a Dumnezeului de astăzi? Unde stă înțelegerea ta asupra Dumnezeului de astăzi? Crezi mereu că doar urmând-L și văzându-L, Îl poți obține pe El^a și că nimeni nu va fi în stare să te dea deoparte. Să nu crezi că este atât de ușor să-L urmezi pe Dumnezeu. Cheia este că trebuie să-L cunoști,

^a Textul original nu include expresia „pe El”.

trebuie să-l cunoști lucrarea și trebuie să ai voința de a îndura greutatea pentru El, de a-ți sacrifica viața pentru El și de a fi desăvârșit de către El. Aceasta este viziunea pe care ar trebui să o ai. Nu va fi suficient dacă te gândești mereu să te bucuri de har. Să nu presupui că Dumnezeu este acolo doar pentru plăcerea oamenilor și doar ca să acorde har oamenilor. Ai greși! Dacă un om nu-și poate risca viața și abandona toate posesiunile lumești pentru a-L urma, atunci acel om nu va fi sub nicio formă capabil să-L urmeze până la sfârșit! Trebuie să ai viziuni drept fundament. Dacă, într-o zi, te lovește o nenorocire, ce s-ar cuveni să faci? Ai mai fi în stare să-L urmezi? Nu spune cu prea multă ușurință că vei fi capabil să-L urmezi până la sfârșit. Ai face mai bine să deschizi bine ochii mai întâi să vezi în ce vremuri trăim. Chiar dacă poate sunteți ca stâlpii templului acum, va veni o vreme când toți acești stâlpi vor fi roși de viermi, făcând templul să se prăbușească, pentru că în prezent vă lipsesc atât de multe viziuni. Nu dați atenție decât propriilor voastre lumi mărunte și nu știți care este modalitatea cea mai potrivită și cea mai demnă de încredere pentru a cerceta. Nu țineți seama de viziunea lucrării de astăzi și nu păstrați aceste lucruri în inimile voastre. V-ați gândit că într-o zi Dumnezeuul vostru vă va așeza într-un loc complet nefamiliar? Puteți să vă imaginați ce se va alege de voi în ziua în care s-ar putea să vă smulg totul? Ați mai avea energia de acum în ziua aceea? Ar reapărea credința voastră? În a-L urma pe Dumnezeu, trebuie să cunoașteți această viziune măreață care este „Dumnezeu”. Aceasta este chestiunea cea mai importantă. De asemenea, să nu credeți că dacă vă despărțiți de oamenii lumești pentru a deveni sanctificați, înseamnă că faceți parte din familia lui Dumnezeu. Astăzi Dumnezeu Însuși este Cel care este la lucru în mijlocul creației. Dumnezeu este Cel care a venit printre oameni ca să-Și facă propria lucrare, nu să desfășoare campanii. Printre voi, nu sunt nici măcar câțiva în stare să știe că lucrarea de astăzi este lucrarea lui Dumnezeu din ceruri care S-a întrupat. Scopul nu este să vă transforme pe voi în persoane de mare talent, ci, mai degrabă, să vă ajute să cunoașteți semnificația vieții omenești, a destinației ființelor omenești și să-L cunoașteți pe Dumnezeu și toată întregimea Lui. Ar trebui să știi că ești un obiect al creației în mâinile Creatorului. Ce ar trebui să înțelegi, ce ar trebui să faci și cum ar trebui să-L urmezi pe Dumnezeu – nu sunt acestea adevărurile pe care trebuie să le înțelegi? Nu sunt viziunile pe care ar trebui să le vezi?

Când un om are viziuni, el deține un fundament. Când practici pe baza acestui fundament, îți va fi mai ușor să pătrunzi. Astfel, nu vei avea îndoieli odată ce ai o bază pentru a pătrunde și îți va fi foarte ușor să o faci. Acest aspect al înțelegerii viziunilor, al înțelegerii lucrării lui Dumnezeu este cheia. Trebuie să fiți echipați cu acest aspect. Dacă nu ești echipat cu acest aspect al adevărului și nu vorbești decât despre căile de practică, este un defect uriaș. Am descoperit că mulți dintre voi nu pun accentul pe acest aspect și că, atunci când îl ascultați, este exact ca și cum ați asculta vorbe și doctrine. Într-o zi vei pierde. Există acum unele cuvântări pe care nu le înțelegi și nu le accepți; în acest caz, ar trebui să cauți cu răbdare pentru că va sosi ziua în care vei înțelege.

Echipează-te treptat cu din ce în ce mai multe viziuni. Chiar dacă nu înțelegi decât câteva doctrine spirituale, tot este mai bine decât să nu dai nicio atenție viziunilor și tot este mai bine decât să nu înțelegi absolut niciuna. Toate acestea sunt de ajutor pentru pătrunderea ta și îți vor risipi îndoielile. Este mai bine decât să fii plin de noțiuni. Îți va fi mult mai bine dacă ai aceste viziuni drept fundament. Fără absolut nicio îndoială, vei putea pătrunde în pas îndrăzneț și încrezător. De ce te deranjezi mereu să-L urmezi pe Dumnezeu în mod confuz, într-o manieră plină de îndoială? Nu-i totuna cu a-ți ascunde capul în nisip? Cât este de plăcut să intri în Împărăție pășind triumfător! De ce să fii plin de îndoieli? Nu ar însemna asta să te supui singur chinurilor iadului? Odată ce vei fi dobândit o înțelegere a lucrării lui Iahve, a lucrării lui Isus și a acestei etape a lucrării, atunci vei avea un fundament. În momentul de față, îți poți imagina că e foarte simplu. Unii spun: „Când vine vremea și Duhul Sfânt începe lucrarea măreață, voi putea să vorbesc despre toate aceste lucruri. Nu înțeleg cu adevărat acum pentru că Duhul Sfânt nu m-a luminat atât de mult”. Nu este atât de simplu; asta nu înseamnă că, dacă ești dispus să accepți adevărul^a acum, îl vei folosi cu măiestrie când va sosi vremea. Nu e neapărat așa! Crezi că ești foarte bine echipat acum și că nu ar fi o problemă să le răspunzi oamenilor acelora religioși și celor mai mari teoreticieni și chiar să îi combați. Chiar ai fi în stare să faci acest lucru? Despre ce înțelegere poți vorbi numai cu experiența ta superficială? Să te echipezi cu adevărul, să lupți în bătălia adevărului și să mărturisești în numele lui Dumnezeu nu înseamnă ceea ce crezi tu – că, atât timp cât Dumnezeu lucrează, totul se va realiza. Până atunci, probabil că vei fi pus în încurcătură de vreo întrebare și atunci vei rămâne perplex. Cheia este dacă înțelegi sau nu clar această etapă a lucrării și cât de multe știi, de fapt, despre ea. Dacă nu poți birui forțele inamice și nici forțele religioase, nu vei deveni atunci un om bun de nimic? Dacă ai experimentat lucrarea de astăzi, ai văzut-o cu ochii tăi și ai auzit-o cu urechile tale, dar în final nu ești în stare să fii mărturie, mai ai încă obrăznicia să continui să trăiești? Cu cine vei fi în stare să dai ochii? Nu-ți închipui acum că va fi atât de simplu. Lucrarea viitoare nu va fi atât de simplă pe cât îți imaginezi tu că va fi. Să lupți în războiul adevărului nu este atât de ușor sau atât de simplu. Acum trebuie să fii echipat. Dacă nu te echipezi acum cu adevărul, atunci, când va veni vremea și Duhul Sfânt nu va lucra într-o manieră supranaturală, vei fi pierdut.

Cum ar trebui să parcurgi porțiunea finală a căii

Sunteți acum pe ultima porțiune a căii, și este o parte critică a căii. Poate că ai îndurat multe suferințe, ai lucrat mult, ai străbătut multe drumuri și ai ascultat multe predici; poate că nu a fost ușor să ajungi unde ești acum. Dacă nu poți suporta suferința cu care te

^a Textul original nu include cuvintele „adevărul”.

confrunți în prezent și dacă tu continui așa cum ai făcut în trecut, atunci nu poți fi desăvârșit. Aceste cuvinte nu sunt menite să te sperie – sunt adevărul. După ce Petru a trecut prin mult din lucrarea lui Dumnezeu, el a dobândit înțelegerea unor lucruri și, de asemenea, mult discernământ. El a ajuns să înțeleagă multe lucruri cu privire la principiul slujirii și, mai târziu, a fost capabil să se implice pe deplin în ceea ce i-a încredințat Isus. Marea rafinare pe care a primit-o a fost mai ales fiindcă a simțit că, pentru lucrurile pe care le făcuse, îi datora atât de mult lui Dumnezeu și că nu va putea niciodată să-L răsplătească. Petru a recunoscut și că omul este foarte corupt, ceea ce l-a făcut să aibă mustrări de conștiință. Isus îi spusese multe lucruri lui Petru, dar în momentul în care au fost spuse aceste lucruri, el era capabil să înțeleagă doar întrucâtva și, uneori, încă mai nutrea o anumită împotrivire și răzvrătire. După ce Isus a fost pironit pe cruce, Petru a experimentat în cele din urmă o oarecare deșteptare și a simțit chinurile puternice ale autoreproșului. Până la urmă, a ajuns într-un punct în care considera că este inacceptabil să aibă idei incorecte. Își cunoștea foarte bine propria stare și cunoștea bine și sfințenia Domnului. Drept urmare, o inimă iubitoare de Domnul a crescut și mai mult în el și a devenit mai concentrat asupra propriei sale vieți. Din această cauză, a suferit mari greutăți și, cu toate că uneori era ca și cum ar fi avut o boală gravă și chiar părea mort, după ce a fost rafinat în acest fel de multe ori, el a obținut mai multă înțelegere de sine și a dezvoltat dragoste sinceră pentru Domnul. S-ar putea spune că și-a petrecut întreaga viață în rafinare și, chiar mai mult decât atât, în mustrare. Experiența sa a fost diferită de cea a oricărei alte persoane, iar dragostea sa a depășit-o pe aceea a oricui nu a fost desăvârșit. Motivul pentru care a fost selectat ca model a fost pentru că a trăit cele mai multe agonii în timpul vieții sale, iar experiențele sale au avut mult succes. Dacă într-adevăr sunteți capabili să parcurgeți ultima porțiune a căii așa cum a făcut Petru, atunci nu există nicio ființă creată care să vă poată lua binecuvântările.

Petru a fost un om cu conștiință, dar, chiar și cu o umanitate ca a lui, a avut inevitabil multe idei de împotrivire și răzvrătire în perioada când a început să-L urmeze pe Isus. Însă în timp ce îl urma pe Isus, el nu a luat aceste lucruri în serios, crezând că era doar felul în care ar trebui să fie oamenii. Deci, la început, nu a simțit nicio remușcare și nici nu a fost dojenit. Isus nu a luat în serios reacțiile lui Petru și nici nu le-a dat vreo atenție, ci doar a continuat cu lucrarea pe care El trebuia să o facă. Niciodată nu a căutat nod în papură lui Petru și celorlalți. Ai putea să spui: „E posibil ca Isus să nu fi știut despre aceste idei pe care le aveau?” Deloc! Tocmai din cauză că El l-a înțeles cu adevărat pe Petru – într-adevăr, se poate spune că îl înțelegea foarte bine – Isus nu a luat nicio măsură împotriva lui. El ura omenirea, dar îi era și milă de ea. Oare nu există acum mulți oameni printre voi care sunt potrivnici la fel cum a fost Pavel și care au multe noțiuni la fel cum avea Petru în fața Domnului Isus în acea perioadă? Îți spun, cel mai bine ar fi dacă nu ai crede prea mult în cel de-al treilea simț, simțul tău de percepție, care nu este de încredere și a fost complet ruinat de corupția Satanei cu mult timp în urmă. Crezi că percepția ta este desăvârșită și fără cusur? Pavel s-a împotrivit Domnului Isus de multe

ori, dar Isus nu a avut nicio reacție. E oare posibil ca Isus să fi fost capabil să vindece bolnavii și să alunge demonii și, totuși, să nu fi fost în stare să alunge „demonul” din Pavel? De ce tocmai după ce Isus a înviat și S-a înălțat la ceruri, în timp ce Pavel continua să-i aresteze cu nesăbuintă pe discipolii lui Isus, i S-a arătat Isus în cele din urmă pe drumul spre Damasc și l-a doborât? Cumva Domnul Isus a reacționat prea încet? Sau era din cauză că nu avea nicio autoritate pe când era în trup? Crezi că nu știu când, pe ascuns, ești distructiv și Mi te împotrivești? Crezi că resturile de luminare pe care le obții de la Duhul Sfânt pot fi folosite pentru a Mi te împotrivi? Când Petru era imatur, nutrea multe idei cu privire la Isus, deci de ce nu a fost învinovățit? În momentul de față, mulți oameni fac lucruri fără vină și, chiar și atunci când li se spune clar că ceea ce fac nu este corect, tot nu ascultă. Oare lucrul acesta nu se întâmplă numai din cauza răzvrătirii omului? Am spus atât de multe acum, dar tot ești lipsit de orice fărâmbă de percepție a conștiinței, deci cum vei putea să parcurgi ultima porțiune a drumului, să mergi în continuare până când calea se sfârșește? Nu simți că e o chestiune de proporții monumentale?

După ce oamenii au fost cucerți, ei sunt capabili să asculte de orchestrarea lui Dumnezeu; ei au atât credința, cât și voința lor prin care Îl iubesc pe Dumnezeu și se bazează pe acestea pentru a-L urma. Așadar, cum se poate parcurge ultima porțiune a căii? În zilele când treci prin necazuri, trebuie să înduri toate greutățile și trebuie să ai voința de a suferi; numai în acest fel poți parcurge bine această porțiune a căii. Crezi că este atât de ușor să parcurgi această porțiune a căii? Ar trebui să știi ce funcție ar trebui să îndeplinești; trebuie să vă îmbunătățiți calibrul și să vă echipați cu adevărul potrivit. Aceasta nu este o lucrare de una sau două zile și nu este la fel de simplă cum crezi tu! Parcurgerea ultimei porțiuni a căii depinde de ce fel de credință și voință ai cu adevărat. Poate că nu Îl poți vedea pe Duhul Sfânt lucrând în tine sau poate că nu ești capabil să descoperi lucrarea Duhului Sfânt în Biserică, așa că ești pesimist și dezamăgit și plin de disperare pentru drumul dinainte. Mai ales, marii războinici ai trecutului s-au prăbușit cu toții – nu sunt toate acestea o lovitură pentru tine? Cum ar trebui să vezi aceste lucruri? Ai sau nu credință? Înțelegi sau nu pe deplin lucrarea de astăzi? Aceste lucruri pot determina dacă ești capabil să parcurgi cu succes ultima porțiune a căii.

De ce se spune că sunteți acum pe ultima porțiune a căii? Este deoarece ați înțeles tot ceea ce ar trebui să înțelegeți și întrucât v-am spus tot ceea ce ar trebui să obțineți oamenii. V-am mai spus și despre tot ceea ce v-a fost încredințat. Așadar, ceea ce străbateți acum este ultima parte a căii pe care Eu conduc oamenii. Cer doar ca voi să dobândiți capacitatea de a trăi independent; vei avea mereu, în orice clipă, un drum de parcurs, îți vei mări calibrul ca mai înainte, vei citi cuvintele lui Dumnezeu în mod normal și vei duce o viață umană normală. Acum te conduc să trăiești în acest fel, dar în viitor, când nu te voi conduce Eu, vei mai fi capabil? Vei putea merge în continuare? Aceasta a fost experiența lui Petru: când Isus îl conducea, el nu avea nicio înțelegere; era întotdeauna lipsit de griji ca un copil și nu era serios în ceea ce făcea. Abia după ce Isus

a plecat, și-a început el viața umană normală. Viața lui semnificativă a început abia după plecarea lui Isus. Chiar dacă avea o parte din simțul umanității normale și unele dintre lucrurile pe care ar trebui să le aibă o persoană normală, cu toate acestea, adevărata sa experiență și căutare nu au avut un nou început până când Isus nu a plecat. Care este situația voastră actuală? Acum te conduc în acest fel și crezi că este minunat. Nu există medii și încercări care să se abată asupra ta și, totuși, în acest fel, nu există nicio modalitate de a vedea ce tip de statură ai de fapt și nici nu există vreo cale de a vedea dacă ești cu adevărat cineva care caută adevărul. Spui cu gura că-ți înțelegi substanța, dar sunt vorbe goale. Înțelegerea îți va fi verificată doar în viitor, când faptele vor veni asupra ta. Acum, tu ai acest tip de înțelegere: „Înțeleg că trupul meu este foarte corupt, iar substanța trupului oamenilor este să se răzvrătească și să se împotrivescă lui Dumnezeu. Capacitatea de a primi judecata și mustrarea lui Dumnezeu este modul prin care El îi înalță pe oameni. Am înțeles asta acum și sunt dispus să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu”. Dar este ușor de spus. Mai târziu, când necazul, încercările și suferința vor veni peste voi, nu va fi ușor să îndurați aceste lucruri. Voi urmați astfel în fiecare zi, dar încă sunteți incapabili să vă continuați experiența. Ar fi și mai rău dacă v-aș da drumul și nu aș mai ține seama de voi; majoritatea oamenilor ar cădea și s-ar transforma într-un stâlp de sare, un semn al rușinii. E foarte posibil să se întâmple așa ceva. Nu ești îngrijorat sau neliniștit în privința asta? Petru a fost supus acelui tip de mediu și a experimentat acel tip de suferință, dar tot a rămas neclintit. Dacă tu ai fi supus acelui mediu, ai putea rămâne neclintit? Lucrurile pe care le-a spus Isus și lucrarea pe care a făcut-o în timp ce era pe pământ i-au oferit lui Petru o temelie și tocmai de la această temelie el a pornit pe calea sa viitoare. Puteți voi să atingeți acel nivel? Pot căile pe care le-ai parcurs și adevărurile pe care le-ai înțeles să devină temelia de care te poți ține ferm în viitor? Pot aceste lucruri să devină viziunea ta pentru a rămâne neclintit mai târziu? Vă voi spune adevărul – s-ar putea considera că, în prezent, ceea ce înțeleg oamenii sunt doar doctrine. Asta deoarece ei nu au experiența tuturor lucrurilor pe care le înțeleg. Abilitatea ta de a continua până acum se datorează întru totul faptului că ai fost condus de o lumină nouă. Nu este deoarece statura ta a atins un anumit nivel, ci mai degrabă deoarece cuvintele Mele te-au condus până în zilele noastre; nu e deoarece ai mare credință, ci mai degrabă datorită înțelepciunii cuvintelor Mele, care te-au făcut incapabil să faci altceva decât să urmezi până la capăt până astăzi. Dacă nu aș vorbi acum, dacă nu Mi-aș face vocea auzită, ai fi incapabil să continui și ai înceta imediat să înaintezi. Nu este aceasta statura voastră reală? Nu aveți idee din ce aspecte trebuie să intrați și în ce aspecte să compensați ceea ce vă lipsește. Nu înțelegeți cum să trăiți o viață umană plină de înțeles, cum să răsplățiți dragostea lui Dumnezeu sau cum să fiți martori într-un mod puternic și răsunător. Sunteți total incapabili să realizați aceste lucruri. Sunteți și leneși, și proști! Tot ce puteți face este să vă sprijiniți pe altceva, și vă sprijiniți pe lumina nouă și pe Cel care este în față, conducându-vă. Motivul pentru care ai putut stărui până astăzi este că te-ai bizuit în întregime pe lumina nouă și pe cele

mai recente cuvântări. Voi nu sunteți nicicum ca Petru, care era adept al urmării adevăratei căi sau ca Iov, care era capabil să se închine cu dăruire lui Iahve și să creadă că Iahve era Dumnezeu, oricum îl testa și indiferent dacă îl binecuvânta sau nu. Sunteți capabili să faceți asta? Cum ați fost cucerți? Judecata, mustrarea și blestemul reprezintă un aspect, iar un alt aspect îl reprezintă tainele care vă cuceresc. Sunteți toți precum măgarii. Dacă lucrurile despre care vorbesc nu sunt suficient de semețe pentru voi, dacă nu există nicio taină, atunci nu puteți fi cucerți. Dacă ar fi o persoană care predică și ar predica mereu despre aceleași lucruri pentru o vreme, cu toții ați pleca și v-ați împrăștia în doi ani; nu ați putea să continuați. Nu știți cum să mergeți mai în profunzime și nici nu înțelegeți cum să căutați adevărul sau calea vieții. Tot ceea ce înțelegeți este să primiți ceva care vi se pare inedit, cum ar fi să auziți despre taine sau viziuni, despre cum lucra Dumnezeu, despre experiențele lui Petru sau contextul răstignirii lui Isus... Sunteți dispuși să auziți doar despre aceste lucruri și, cu cât ascultați mai mult, cu atât sunteți mai revigorați. Ascultați toate acestea doar pentru a vă risipi tristețea și plictiseala. Viețile voastre sunt susținute în întregime de aceste lucruri noi. Crezi că ai ajuns unde ești astăzi prin propria-ți credință? Fărăma de statură pe care o aveți nu-i jalnică și de nimic? Unde vă este integritatea? Unde vă e umanitatea? Aveți voi viață omenească? Câte dintre elemente aveți pentru a fi desăvârșiți? Nu e oare adevărat ceea ce spun? Eu vorbesc și lucrez în acest fel, dar voi de-abia băgați de seamă. În timp ce urmezi, tu și observi. Întotdeauna pari indiferent și e nevoie să fii înboldit. Toți ați procedat așa; numai mustrarea, rafinarea și cearta au fost cele care v-au adus până unde sunteți astăzi. Dacă s-ar fi ținut doar câteva predici despre intrarea în viață, nu ați fi dispărut cu toții pe nesimțite cu mult timp în urmă? Sunteți unul mai snob decât altul, dar, în realitate, burțile voastre sunt pline numai de apă murdară! Ați reușit să stăruiti până acum doar pentru că ați ajuns să înțelegeți câteva taine, unele lucruri pe care oamenii nu le-au înțeles până acum. Nu aveți motive să nu urmați, așa că abia ați fost în stare să vă pregătiți și să urmați mulțimea. Acesta este doar rezultatul obținut prin cuvintele Mele și cu siguranță nu e un lucru pe care l-ați realizat singuri. Nu aveți de ce să vă laudați. Așadar, în această etapă a lucrării, ați fost conduși până astăzi în primul rând prin cuvinte. Altfel, cine dintre voi ar fi în stare să asculte? Cine ar putea să stăruie până astăzi? De la început ați vrut să plecați în primul moment posibil, dar nu ați îndrăznit; vă lipsea curajul. Până în ziua de azi, ați urmat cu jumătate de inimă.

Abia după ce Isus a fost pironit pe cruce și a plecat, Petru a început să-și urmeze propriul curs și a început să meargă pe calea pe care ar trebui; el a început să fie echipat abia după ce și-a văzut propriile imperfecțiuni și neajunsuri. El a văzut că are prea puțină dragoste pentru Dumnezeu și că dorința lui de a suferi era inadecvată, că nu înțelegea nimic și că îi lipsea rațiunea. A văzut că în el existau multe lucruri contrare voii lui Isus și multe lucruri răzvrătite, potrivnice și pătate de vrerea omenească. Abia după aceea a dobândit intrarea în toate aspectele. Când Isus îl conducea, i-a expus starea, iar Petru a recunoscut-o și a fost de acord cu ceea ce a spus Isus, însă abia după aceea a înțeles

cu adevărat. Asta pentru că la acea vreme, el nu avea nici experiență, nici cunoștințe despre propria sa statură. Adică, acum Eu folosesc doar cuvinte pentru a vă conduce și este imposibil să vă desăvârșesc într-o perioadă scurtă, iar voi vă veți limita la a putea înțelege și cunoaște adevărul. Asta deoarece a te cuceri și a te convinge în inimă este lucrarea actuală, iar oamenii sunt cuceriți numai după ce o parte dintre ei vor fi desăvârșiți. În momentul de față, acele viziuni și acele adevăruri pe care le înțelegi pun bazele experiențelor tale viitoare; în necazurile viitoare, vei avea toată experiența practică a acestor cuvinte. Mai târziu, când încercările vor veni asupra ta și vei îndura necazuri, te vei gândi la cuvintele pe care le spui astăzi, și anume: „Oricare-ar fi necazurile, încercările sau dezastrele enorme pe care le întâmpin, trebuie să-L mulțumesc pe Dumnezeu”. Gândește-te la experiențele lui Petru și apoi la experiențele lui Iov – vei fi înșuflețit de cuvintele de astăzi. Numai astfel poate fi inspirată credința ta. Pe vremea aceea, Petru a spus că nu este vrednic de a primi judecata și mustrarea lui Dumnezeu, iar când va veni timpul, și tu vei fi dornic să-i faci pe toți oamenii să vadă, prin tine, firea dreaptă a lui Dumnezeu. Îi vei accepta grabnic judecata și mustrarea, iar judecata, mustrarea și blestemul Lui vor fi o mângâiere pentru tine. Acum, pur și simplu nu este acceptabil să nu fii echipat cu adevărul. Fără acesta, nu numai că nu vei fi capabil să rămâi neclintit în viitor, dar este posibil să nu reușești să experimentezi lucrarea curentă. Dacă așa stau lucrurile, nu vei fi tu unul dintre cei alungați și pedepsiți? În clipa de față, nu există fapte care să se fi abătut asupra ta, iar Eu te-am aprovizionat în orice privință ai neajunsuri; Eu vorbesc din toate punctele de vedere. Nu ai îndurat multă suferință; pur și simplu luați ce e disponibil fără a fi plătit niciun fel de preț și, mai mult decât atât, nu aveți propriile experiențe sau idei autentice. Așadar, ceea ce înțelegeți nu este adevărata voastră statură. Sunteți limitați la a înțelege, a cunoaște și a vedea, dar nu ați strâns cine știe ce recoltă. Dacă nu v-aș fi dat deloc atenție, ci v-aș fi supus experiențelor în propria voastră casă, v-ați fi întors demult în lumea largă. Calea pe care o veți parcurge în viitor va fi un traseu al suferinței și, dacă veți parcurge cu succes această porțiune actuală a căii, atunci veți avea o mărturie când veți suferi necazuri mai mari în viitor. Dacă înțelegi semnificația vieții umane și ai luat calea corectă a vieții umane și dacă în viitor te vei supune planurilor Sale fără nicio plângere sau alegere, indiferent cum te tratează Dumnezeu și dacă nu ai nicio cerere de la El, atunci, în acest fel, vei fi o persoană de valoare. În momentul de față, nu ai îndurat necazul, așa că poți asculta de orice, fără diferențiere. Tu spui că, oricum conduce Dumnezeu, e în regulă și că te vei supune tuturor orchestrărilor Sale. Fie că Dumnezeu te mustră sau te blestemă, vei fi dornic să-L mulțumești. Acestea fiind spuse, ceea ce zici acum nu îți reprezintă neapărat statura. Ceea ce ești dornic să faci acum nu poate demonstra că ești capabili să urmezi până la sfârșit. Când necazuri mari vor veni asupra ta sau când vei fi supus vreunei persecuții sau constrângeri ori încercări și mai mari, nu vei putea spune acele cuvinte. Dacă poți să ai atunci acest tip de înțelegere și să rămâi neclintit, aceasta va fi statura ta. Cum era Petru în acel moment? Petru a spus: „Doamne, îmi voi

sacrifica viața pentru Tine. Dacă vei vrea să mor, voi muri!” Așa se ruga el la vremea aceea. A mai spus: „Chiar dacă alții nu Te iubesc, eu trebuie să Te iubesc până la sfârșit. Te voi urma neîncetat”. Așa a spus la vremea respectivă, dar, imediat ce încercările s-au abătut asupra lui, s-a pierdut cu firea și a plâns. Știți că Petru s-a lepădat de Domnul de trei ori, nu-i așa? Există multe persoane care vor plânge și vor arăta slăbiciune umană când încercările se vor abate asupra lor. Tu nu ești stăpân pe tine. În asta, nu te poți controla. Poate că astăzi te descurci foarte bine, dar asta se datorează faptului că ai un mediu adecvat. Dacă acest lucru se schimbă mâine, îți vei arăta lașitatea și incompetența, josnicia și nevrednicia. „Masculinitatea” ta se va fi redus demult la zero și, uneori, vei putea chiar să-ți dai sarcina la o parte și să te îndepărtezi. Acest lucru arată că ceea ce ai înțeles în momentul respectiv nu era statura ta reală. Trebuie să cercetăm statura reală a unei persoane pentru a vedea dacă Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, dacă este capabilă să se supună cu adevărat planului Său și să își pună toată puterea în a îndeplini ceea ce El cere, și dacă Îi rămâne loială lui Dumnezeu și Îi dă tot ce e mai bun lui Dumnezeu, chiar dacă înseamnă să-și sacrifice propria viață.

Trebuie să-ți amintești că aceste cuvinte au fost acum rostite: mai târziu, vei experimenta necazuri mai mari și suferințe mai mari! A fi desăvârșit nu este un lucru simplu sau ușor. Trebuie să ai măcar credința lui Iov sau poate chiar o credință mai mare decât a lui. Ar trebui să știi că încercările din viitor vor fi mai mari decât încercările lui Iov și că mai trebuie să fii supus muștrării mult timp. E oare un lucru simplu? Dacă al tău calibru nu poate fi îmbunătățit, dacă îți lipsește capacitatea de înțelegere și dacă știi prea puțin, atunci nu vei avea nicio mărturie în acel moment, ci vei deveni în schimb o glumă, o jucărie pentru Satana. Dacă nu îți poți menține viziunile acum, atunci nu ai niciun fundament și în viitor vei fi respins! Nicio porțiune a căii nu este ușor de parcurs, așa că nu lua acest lucru cu ușurință. Cântărește asta cu atenție acum și fă pregătiri, astfel încât să poți parcurge ultima porțiune a acestei căi cum se cuvine. Aceasta este calea care trebuie străbătută în viitor, calea pe care trebuie să o parcurgă toți oamenii. Nu trebuie să permiți ca această cunoaștere să fie neglijată; să nu crezi că tot ce-ți spun e o pierdere de vreme. Va veni ziua când totul îți va fi de folos – cuvintele Mele nu pot fi rostite în zadar. Acesta este momentul să te echipezi, momentul să deschizi calea către viitor. Ar trebui să pregătești calea pe care ar trebui să o străbați ulterior; ar trebui să te îngrijești și să te neliniștești cu privire la modul în care vei putea rămâne neclintit în viitor și să te pregătești bine pentru calea ta viitoare. Nu fi lacom și leneș! Trebuie să faci tot posibilul să-ți întrebuițezi cât mai bine timpul, astfel încât să poți câștiga tot ceea ce ai nevoie. Îți ofer totul ca să poți înțelege. Ați văzut cu ochii voștri că, în mai puțin de trei ani, am spus atâtea lucruri și am lucrat atât de mult. Un motiv pentru care am lucrat în acest fel este acela că oamenii au atâtea lipsuri, iar un alt motiv este timpul prea scurt; nu pot exista întârzieri ulterioare. Tu îți închipui că oamenii trebuie să obțină mai întâi o claritate lăuntrică perfectă înainte de a putea fi martori și a fi folosiți – dar nu ar fi prea lent? Deci, cât timp voi fi nevoit să te însoțesc? Dacă ai vrea să te însoțesc până voi fi bătrân și

cărunț, ar fi imposibil! Îndurând un necaz mai mare, toți oamenii vor dobândi o înțelegere autentică. Acestea sunt etapele lucrării. După ce vei înțelege pe deplin viziunile din părtășia de astăzi și vei dobândi o statură autentică, nicio greutate pe care o vei îndura în viitor nu te va copleși și vei putea să îi faci față. În viitor, când voi fi încheiat acest ultim pas al lucrării și voi fi terminat de rostit ultimele cuvinte, va trebui ca oamenii să-și parcurgă propria cale. Acest lucru va îndeplini cuvintele rostite înainte: Duhul Sfânt are o însărcinare pentru fiecare persoană și lucrează asupra fiecărui om în parte. În viitor, toată lumea va merge pe calea pe care ar trebui să meargă, condusă de Duhul Sfânt. Cine va putea avea grijă de alții când suferă necazuri? Fiecare individ are propria suferință și fiecare are propria statură. Statura niciunei persoane nu este aceeași cu a alteia. Soții nu vor putea avea grijă de soțiile lor, nici părinții de copiii lor; nimeni nu va putea avea grijă de nimeni altcineva. Nu va fi ca acum, când îngrijirea și sprijinul reciproc sunt încă posibile. Acea va fi o vreme în care fiecare tip de persoană va fi dată în vileag. Adică, atunci când Dumnezeu îi va lovi pe păstori, oile turmei se vor risipi, iar în acel moment nu veți avea niciun conducător adevărat. Oamenii vor fi împărțiți – nu va fi ca acum, când vă puteți reuni ca o congregație. În viitor, cei care nu au lucrarea Duhului Sfânt își vor arăta adevărata față. Soții își vor vinde soțiile, soțiile își vor vinde soții, copiii își vor vinde părinții, iar părinții își vor persecuta copiii – inima umană este dincolo de orice închipuire! Tot ce se poate face este ca fiecare să țină de ceea ce are și să parcurgă corect porțiunea finală a căii. Momentan, nu vedeți clar acest lucru; toți sunteți obtuși. Să experimentați cu succes acest pas al lucrării nu este un lucru ușor.

Vremea necazului nu va fi prea îndelungată; de fapt, va dura mai puțin de un an. Dacă ar dura un an, următorul pas al lucrării ar fi întârziat, iar statura oamenilor ar fi inadecvată. Dacă ar fi prea lung, atunci oamenii nu ar fi capabili să-i facă față. La urma urmei, statura oamenilor are limitele ei. După ce lucrarea Mea se va finaliza, următorul pas va fi ca oamenii să meargă pe calea pe care ar trebui să meargă. Fiecare trebuie să înțeleagă pe ce cale ar trebui să meargă – este o cale și un proces de suferință și este, de asemenea, o cale de a-ți rafina voința de a-L iubi pe Dumnezeu. În ce adevăruri trebuie să intri, ce adevăruri ar trebui să suplimentezi, cum ar trebui să experimentezi și din ce privință ar trebui să pătrunzi – trebuie să înțelegi toate aceste lucruri. Trebuie să te echipezi acum. Când necazul va veni asupra ta, va fi prea târziu. Fiecare persoană trebuie să suporte o povară pentru propria viață și să nu aștepte întotdeauna avertismentele altora sau ca alții să o tragă mereu de ureche. Ți-am spus atât de multe, dar încă nu știi adevărurile în care ar trebui să pătrunzi și cu care să te echipezi. Acest lucru arată că nu ai depus niciun efort în citirea cuvintelor lui Dumnezeu. Nu înduri nicio sarcină pentru viața ta – cum poate fi acceptabil? Nu îți e clar în ce ar trebui să pătrunzi, nu înțelegi ceea ce ar trebui să înțelegi și ești încă dezorientat în ceea ce privește calea viitoare pe care ar trebui să o apuci. Nu ești total lipsit de valoare? Ce folos ai? Ceea ce faceți voi acum este să vă construiți și să vă amenajați propriile drumuri. Trebuie să știți ce ar trebui să obțină oamenii și trebuie să cunoști standardul cerințelor lui Dumnezeu

pentru omenire. Trebuie să ai următoarea înțelegere: orice-ar fi, chiar dacă sunt profund corupt, trebuie să compensez aceste defecte în fața lui Dumnezeu. Înainte de a-mi spune Dumnezeu, nu înțelegeam, dar acum, după ce mi-a spus și am înțeles, trebuie să mă grăbesc să îndrept lipsurile, să trăiesc o umanitate normală și să trăiesc o imagine care poate mulțumi voia lui Dumnezeu. Chiar dacă nu pot să mă ridic la nivelul a ceea ce a făcut Petru, ar trebui cel puțin să trăiesc o umanitate normală. În acest fel, pot mulțumi inima lui Dumnezeu.

Porțiunea finală a acestei căi se va extinde de acum până la încheierea viitoarelor necazuri. Pe această porțiune a căii, va fi dezvăluită adevărata statură a oamenilor și se va arăta dacă au sau nu credința adevărată. Deoarece această porțiune a căii va fi mai dificilă, mai stâncoasă decât oricare alta pe care au fost conduși oamenii înainte, este numită „ultima porțiune a căii”. Adevărul e că nu este chiar ultima secțiune a căii; asta deoarece, după ce ai fost supus necazului, vei fi supus apoi lucrării de răspândire a Evangheliei, iar o parte din oameni vor fi supuși lucrării de a fi folosiți. Așadar, despre „porțiunea finală a căii” se vorbește doar cu referire la necazul rafinării oamenilor și la mediul dur. Pe acel segment al căii străbătut în trecut, Eu te-am condus personal în acea călătorie fericită, luându-te de mână pentru a te învăța și hrănindu-te din gura Mea. Deși ai trecut prin muștrare și judecată de multe ori, acestea nu au fost decât o serie de lovituri ușoare în ceea ce te privește. Desigur, asta a făcut ca perspectivele tale asupra credinței în Dumnezeu să se schimbe semnificativ; de asemenea, a făcut ca firea ta să se stabilizeze semnificativ și ți-a permis să ajungi să Mă înțelegi într-o oarecare măsură. Dar ceea ce spun este că, atunci când oamenii mergeau pe acea porțiune a căii, prețul sau efortul minuțios depus de oameni era destul de mic – Eu sunt cel care te-a condus până unde ești astăzi. Asta pentru că nu-ți cer să faci nimic; într-adevăr, cerințele Mele de la tine nu sunt deloc ridicate – Eu doar îți permit să primești ce este disponibil. În această perioadă, M-am ocupat neîncetat de nevoile voastre și nu am avut niciodată pretenții nejustificate. Ați fost muștrați în repetate rânduri, însă nu Mi-ați îndeplinit cerințele inițiale. Vă retrageți și sunteți demoralizați, dar Eu nu țin cont de asta, deoarece timpul lucrării Mele personale este cel prezent și nu iau în serios „devotamentul” vostru față de Mine. Dar pe calea de aici încolo, nu voi mai lucra sau vorbi, iar când va veni vremea, nu vă voi mai face să continuați într-un mod atât de trândav. Vă voi permite să aveți lecții cuprinzătoare de învățat și nu vă voi permite să luați ce este disponibil. Statura autentică pe care o aveți astăzi trebuie dată în vileag. Dacă efortul vostru de ani de zile a fost rodnic în cele din urmă se va vedea din modul în care parcurgeți această porțiune finală a căii. În trecut, voi considerați că a crede în Dumnezeu era foarte simplu, și asta pentru că Dumnezeu nu vă trata cu severitate. Iar acum? Considerați că a crede în Dumnezeu e simplu? Mai simțiți că a crede în Dumnezeu vă face la fel de fericiți și lipsiți de griji precum copiii care se joacă pe stradă? Este adevărat că sunteți oi; totuși, trebuie să puteți parcurge calea pe care ar trebui să o parcurgeți pentru a răsplăti harul lui Dumnezeu și pentru a-L câștiga în întregime pe Dumnezeul în care credeți. Nu râdeți de

voi înșivă și nu vă păcăliți singuri! Dacă poți stăruie pe această porțiune a căii, atunci vei putea vedea spectacolul fără precedent al lucrării Mele de evanghelizare care se răspândește în întregul univers și vei avea norocul de a fi apropiatul Meu și de a-ți juca rolul în extinderea lucrării Mele pretutindeni în univers. În acea clipă, vei merge în continuare foarte bucuros pe calea pe care ar trebui să mergi. Viitorul va fi nespus de luminos, dar acum principalul lucru este să parcurgi cum se cuvine această porțiune finală a căii. Trebuie să cauți și să te pregătești pentru a face acest lucru. Asta e ceea ce trebuie să faci chiar acum; este, în acest moment, o chestiune urgentă!

**CUVINTELE LUI HRISTOS
CÂND A MERS ÎN BISERICI
III**

(DIN IULIE 1993 PÂNĂ ÎN MARTIE 1994)

Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?

Poți să comunici firea exprimată de Dumnezeu în fiecare epocă într-un mod concret, printr-un limbaj ce transmite corespunzător însemnătatea epocii? Poți tu, cel care experimentezi lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, să descrii în detaliu firea dreaptă a lui Dumnezeu? Poți să mărturisești clar și cu precizie despre firea lui Dumnezeu? Cum vei transmite ce-ai văzut și ce-ai experimentat acelor credincioși demni de milă, săraci și devotați, care sunt înfometați și însetați după dreptate și care te așteaptă să îi păstorești? Ce fel de oameni te așteaptă să îi păstorești? Îți poți imagina? Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei sluji drept un bun stăpân în epoca următoare? Ai un puternic simț al stăpânirii? Cum L-ai descrie pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și năuciți, jelindu-se în întuneric: „Unde este calea?” Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani? Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc la asta zi și noapte? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care trece lumina; când vor înceta să mai plângă? Însălmântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine s-a gândit la starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri? La urma urmei, ființele umane sunt victimele care au fost otrăvite. Și, cu toate că omul a supraviețuit până în ziua de azi, cine ar fi știut că de multă vreme e otrăvit de cel rău? Ai uitat că ești una dintre victime? Din dragostea ta pentru Dumnezeu, nu ești dornic să lupți pentru a-i salva pe acești supraviețuitori? Nu ești dispus să-ți dedici toată energia ca să-L răsplătești pe Dumnezeu, care iubește omenirea ca pe trupul și sângele Său? Dacă stai să te gândești, cum interpretezi faptul de a fi folosit de Dumnezeu ca să-ți trăiești viața extraordinară? Ai cu adevărat hotărârea și încrederea de a trăi viața plină de înțeles a unei persoane pioase, care Îl slujește pe Dumnezeu?

Scopul gestionării omenirii

Dacă oamenii pot într-adevăr să vadă clar calea cea bună a vieții umane, precum și scopul gestionării omenirii de către Dumnezeu, ei nu-și vor considera viitorul și destinul individual drept comoară în inima lor. Nu vor mai fi interesați să-și slujească părinții, care sunt mai răi decât porcii și câinii. Oare viitorul și destinul omului nu sunt exact așa-numiții „părinți” ai lui Petru? Sunt la fel ca trupul și sângele omului. Care vor fi destinația și viitorul trupului? De a-L vedea pe Dumnezeu în timp ce este încă viu, sau ca sufletul să-L întâlnească pe Dumnezeu după moarte? Va sfârși mâine trupul într-un imens cuptor al chinurilor sau într-un incendiu de mari proporții? Oare întrebări ca acestea, referitoare la ce va păți trupul omului – dacă va suferi nenorociri sau va îndura cele mai importante vești – nu îi preocupă cel mai mult pe toți din acest curent, care au creier și sunt rezonabili? (Aici, suferința se referă la primirea binecuvântărilor; înseamnă că încercările viitoare sunt benefice pentru destinația omului. Nefericirea se referă la imposibilitatea de a rămâne neclintit sau de a fi înșelat; sau înseamnă că omul va întâmpina situații nefericite, își va pierde viața în toiul dezastrelor și că nu există o destinație potrivită pentru sufletul său.) Cu toate că oamenii au o rațiune sănătoasă, probabil gândurile lor nu corespund întru totul celor cu care ar trebui să fie înzestrată rațiunea lor. Asta se întâmplă deoarece ei sunt mai degrabă confuzi și urmează lucrurile orbește. Ei toți ar trebui să înțeleagă pe deplin în ce ar trebui să intre și, îndeosebi, ar trebui să aleagă în ce ar trebui să intre în timpul necazului (adică în timpul rafinării în cuptor), cât și cu ce ar trebui să fie echipați în încercările focului. Nu îți servi întotdeauna părinții (adică trupul) care sunt ca porcii și câinii și care sunt și mai răi decât furnicile și gândacii. Ce rost are să agonizezi din cauza asta, gândindu-te atât de intens și storcându-ți creierii? Trupul nu îți aparține, ci este în mâinile lui Dumnezeu, care nu numai că te controlează, dar îi și poruncește Satanei. (Asta înseamnă că, inițial, trupul îi aparține Satanei. Fiindcă și Satana este în mâinile lui Dumnezeu, lucrul acesta poate fi spus doar astfel. Asta pentru că este mai convingător să o spui așa; sugerează că oamenii nu sunt în întregime sub domeniul Satanei, ci sunt în mâinile lui Dumnezeu.) Tu trăiești sub chinul trupului, dar oare trupul îți aparține? Este sub controlul tău? De ce să te deranjezi storcându-ți creierul din cauza asta? De ce să te deranjezi obsesiv să te rogi lui Dumnezeu de dragul trupului tău putred, care de mult timp a fost condamnat, blestemat și întinat de spirite necurate? Ce nevoie ai să-i ții mereu pe tovarășii Satanei aproape de inima ta? Nu-ți faci griji că trupul ar putea să îți distrugă viitorul concret, speranțele minunate și adevărata destinație a vieții tale?

Calea de astăzi nu este ușor de parcurs. S-ar putea spune că este destul de greu de urmat și că, de-a lungul veacurilor, a fost extrem de rară. Cu toate acestea, cine ar fi crezut că doar trupul omului va fi suficient pentru a-l distruge? Lucrarea de astăzi este cu siguranță la fel de prețioasă ca ploaia de primăvară și la fel de valoroasă ca bunătatea lui Dumnezeu față de om. Totuși, dacă omul nu cunoaște scopul lucrării Sale curente

sau dacă nu înțelege esența omenirii, cum se poate vorbi despre valoarea și caracterul de preț al acesteia? Trupul nu aparține oamenilor, așa că nimeni nu poate vedea clar care va fi destinația sa. Cu toate acestea, ar trebui să știi bine că Domnul creației va întoarce omenirea, care a fost creată, la poziția inițială, și-i va reda imaginea inițială din momentul creării sale. El va lua înapoi cu totul suflarea pe care a suflat-o în om, reintrând în posesia trupului și oaselor sale și înapoiind totul Domnului creației. Va transforma complet omenirea și o va reînnoi și va lua înapoi de la om întreaga moștenire a lui Dumnezeu care nu aparține omenirii, ci Lui, și nu i-o va mai da niciodată, căci niciunul dintre acele lucruri nu a aparținut omenirii de la bun început. El le va lua pe toate înapoi – nu este un jaf nedrept; mai degrabă, este un fapt menit să readucă cerul și pământul la starea lor inițială și să transforme și să reînnoiască omul. Aceasta este destinația rezonabilă pentru om, deși poate nu va fi o înapoiere a trupului după ce a fost muștrat, așa cum își imaginează oamenii. Dumnezeu nu vrea scheletul trupului după distrugerea sa; El vrea elementele originale din om care l-au aparținut lui Dumnezeu la început. Prin urmare, El nu va anihila omenirea și nu va eradica trupul omului, căci acesta nu este proprietatea privată a omului. Mai degrabă, este adjunctul lui Dumnezeu, care gestionează omenirea. Cum ar putea să anihileze carnea omului pentru „plăcerea” Sa? Ai renunțat cu adevărat, până acum, la întregul tău trup care nu merită nici măcar un singur ban? Dacă ai putea să înțelegi treizeci la sută din lucrarea zilelor de pe urmă (acești treizeci la sută înseamnă să înțelegi lucrarea Duhului Sfânt astăzi, precum și lucrarea cuvântului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă), nu ai continua să „servești” sau să fii „filial” trupului tău – un trup care este corupt de mulți ani – așa cum faci astăzi. Se cuvine să înțelegi clar că oamenii au avansat acum la o stare fără precedent și nu vor mai continua să înainteze ca roțile istoriei. Trupul tău mușcat este de mult timp acoperit de muște, așadar, cum să aibă puterea de a întoarce roțile istoriei, cărora Dumnezeu le-a permis să se miște până în ziua de azi? Cum poate să facă să ticăie din nou ceasul zilelor de pe urmă, care ticăie în tăcere, și să-și miște limbile în sensul acelor de ceasornic? Cum poate să retransforme lumea care pare învăluită într-o ceață densă? Poate trupul tău să reînsuflească munții și râurile? Poate trupul tău, care are doar o funcție mărunță, să refacă într-adevăr tipul de lume umană pe care ți-ai dorit-o? Poți să-ți educi cu adevărat descendenții să devină „ființe umane”? Înțelegi acum? Cui anume îi aparține trupul tău? Intenția inițială a lui Dumnezeu de a-l mântui, desăvârși și transforma pe om nu a fost să-ți ofere o frumoasă patrie sau să aducă odihnă liniștitoare pentru trupul omului; a fost de dragul gloriei și mărturiei Sale, pentru ca omenirea să se bucure mai mult în viitor și ca, în curând, să poată să se odihnească. Totuși, nu a fost pentru trupul tău, căci omul este capitalul gestionării lui Dumnezeu, iar trupul omului este doar un adjunct. (Omul este un obiect cu spirit și corp, în timp ce trupul este numai un element care putrezește. Asta înseamnă că trupul este un instrument folosit în planul de gestionare.) Ar trebui să știi că desăvârșirea, completarea și câștigarea oamenilor de către Dumnezeu nu aduc decât săbii și lovituri asupra trupului

lor, cât și suferințe nesfârșite, arderea focului, judecată nemiloasă, muștrare și blesteme, precum și încercări infinite. Aceasta este povestea lăuntrică și acesta e adevărul lucrării de gestionare a omului. Totuși, toate aceste lucruri sunt îndreptate spre trupul omului și toate săgețile ostilității sunt nemilos țintite spre trupul omului (căci omul este nevinovat). Toate acestea sunt pentru slava și mărturia Sa și pentru gestionarea Sa. Acest lucru se datorează faptului că lucrarea Lui nu este numai pentru binele omenirii, ci și pentru întregul plan și pentru a-Și împlini voia inițială de când a creat omenirea. Prin urmare, probabil nouăzeci la sută din ceea ce experimentează omul implică suferințe și încercări de foc, dar zilele dulci și fericite după care a tânjit trupul omului sunt foarte puține sau chiar deloc. Cu atât mai puțin e omul în stare să se bucure de clipele fericite în trup, petrecând momente frumoase cu Dumnezeu. Trupul este murdar, așadar, ceea ce vede trupul omului sau de ce se bucură nu este altceva decât muștrarea lui Dumnezeu, pe care omul o consideră nefavorabilă, de parcă ar fi lipsită de rațiune normală. Acest lucru se datorează faptului că El Își va manifesta firea dreaptă, care nu este plăcută omului, nu tolerează ofensele omului și îi detestă pe vrășmași. Dumnezeu Își dezvăluie față în întreaga fire prin toate mijloacele necesare, încheind astfel lucrarea luptei Sale de șase mii de ani cu Satana – lucrarea de mântuire a întregii omeniri și de distrugere a Satanei de demult!

Esența și identitatea omului

De fapt, israeliții nu sunt dezamăgiți; au urmărit lucrarea făcută de Dumnezeu în ultimii șase mii de ani, deoarece Eu nu i-am abandonat. Mai degrabă ei M-au abandonat din cauza păcatului, pentru că strămoșii lor au mâncat fructul din pomul cunoașterii binelui și răului, care le fusese dăruit de cel rău. Binele Mi-a aparținut dintotdeauna, în timp ce răul este al celui rău care Mă lingusește de dragul păcatului. Nu-i învinovățesc pe oameni, nici nu-i nimicesc fără milă și nici nu-i supun la o pedeapsă nemiloasă, deoarece răul nu aparținea de la început omenirii. De aceea, chiar dacă acei israeliți M-au crucificat în public, ei, care așteptau pe Mesia și pe Iahve, și tânjeau după Mântuitorul Isus, nu au uitat niciodată făgăduința Mea: căci nu i-am părăsit. La urma urmei, am luat sângele ca pe o dovadă a legământului făcut cu omenirea; acest fapt a devenit „legământul de sânge” înscris în inimile tinerilor și nevinovaților, ca un însemn și la fel de etern codependent precum cerul și pământul. Întrucât nu am înșelat niciodată acele suflete mahnite pe care le-am predestinat, ales și, mai târziu, răscumpărat și câștigat și care M-au iubit mai mult decât I-au iubit pe cel rău, ele anticipează cu nerăbdare revenirea Mea și așteaptă cu înflăcărare întâlnirea cu Mine. Deoarece n-am șters niciodată legământul pe care l-am făcut cu ei prin sânge, nu este de mirare că ei așteptau cu înfocare. Voi recupera acești miei care s-au rătăcit de ani de zile, pentru că am iubit întotdeauna oamenii; pur și simplu elemente ale răului au fost adăugate binelui din ei.

Voi câștiga sufletele sărmene care Mă iubesc și pe care și Eu le-am iubit atât de multă vreme, dar cum pot să aduc în casa Mea pe cei răi, care nu M-au iubit niciodată și care s-au purtat ca niște dușmani? Nu voi aduce în Împărăția Mea pe acei urmași ai diavolului și ai viperei care urăsc, care se opun, care se împotrivesc și Mă blestemă, în ciuda legământului pe care l-am făcut prin sânge cu omul. Se cuvine să știi exact care e scopul lucrării Mele și pentru cine o înfăptuiesc. Dragostea ta cuprinde binele sau răul? Mă cunoști sau nu așa cum Mă cunoșteau David și Moise? Mă slujești sau nu așa cum a făcut Avraam? Ești, într-adevăr, desăvârșit de Mine, dar ar trebui să știi pe cine vei reprezenta, precum și al cărui sfârșit îl vei împărtăși. De-a lungul vieții tale, ai cules o recoltă veselă în urma experimentării lucrării Mele? Este îmbelșugată și fructuoasă? Ar trebui să cugeți la propria-ți persoană: ani de zile ai trudit de dragul Meu, dar ai obținut vreodată ceva? Ai fost supus vreunei transformări sau ai dobândit ceva? În schimbul experiențelor tale anevoioase, ai devenit ca Petru care a fost răstignit, sau ca Pavel care a fost doborât și a primit o lumină măreață? Ar trebui să ai o oarecare înțelegere a acestor lucruri. Nu vorbesc și nu Mă gândesc mereu la viața ta, care este mai mică decât o sămânță de muștar, la fel de mărunță ca un grăunte de nisip. Ca să fiu clar, omenirea este cea pe care o gestionez. Oricum, nu consider viața omului, pe care am urât-o odată, dar pe care mai târziu am ridicat-o din nou, ca pe o parte importantă a gestionării Mele. Ar trebui să aveți o idee clară despre adevărata natură a identității voastre anterioare, cât și despre cei cărora le-ați aparținut ca sclavi. Prin urmare, Eu nu folosesc fețele oamenilor, care sunt identice cu chipul Satanei, ca materii prime cu care să-i gestionez pe oameni, căci ei nu au fost niciodată obiecte valoroase. Ar trebui să vă reamintiți atitudinea Mea față de voi la început și să vă aduceți aminte modul în care M-am adresat atunci vouă – apelativul care nu era lipsit de semnificație practică. Ar trebui să știi că etichetele pe care le purtați nu sunt lipsite de temei. Presupun că știți cu toții că nu ați aparținut lui Dumnezeu, ci ați fost mai devreme prinși de Satana și ați slujit în casa lui ca slujitori loiali; mai mult, M-ați uitat de mult timp, căci multă vreme ați fost în afara casei Mele și în mâinile celui rău. Cei pe care îi mântuiesc sunt oameni pe care i-am predestinat cu mult timp în urmă și care au fost răscumpărați de Mine, în timp ce voi sunteți suflete sărmene, care au fost plasate în mijlocul omenirii, ca excepții de la regulă. S-ar cuveni să știți că nu aparțineți casei lui David sau lui Iacob, ci a celei lui Moab, ai cărei membri sunt ai unui trib al neamurilor. Căci nu am încheiat un legământ cu voi, ci doar am lucrat, am vorbit printre voi și v-am condus. Sângele Meu nu a fost vărsat pentru voi; pur și simplu Îmi făceam lucrarea în mijlocul vostru, de dragul mărturiei Mele. Nu ați știut asta? Se aseamănă într-adevăr lucrarea Mea cu modul în care a sângerat Isus până la moarte, în numele vostru? Nu a meritat de la bun început ca Eu să sufăr o asemenea umilință pentru voi. Dumnezeu, care e absolut fără de păcat, a venit dintr-o dată într-un loc extrem de detestabil, de dezgustător, într-o lume a porcilor și câinilor, care era nepotrivită pentru reședința oamenilor și, totuși, am îndurat toate aceste umilințe crude pentru slava Tatălui Meu și pentru mărturia veșnică. Se cuvine să știți

care vă este purtarea și să vedeți că nu sunteți copii născuți în „familii bogate și puternice”, ci doar descendenți amărâți ai Satanei. Nu sunteți nici fondatori ai omenirii, și nici nu aveți drepturi omenești ori libertate. La început nu aveți nicio parte din binecuvântările umanității, nici din ale Împărăției cerurilor. Aceasta pentru că sunteți chiar în stratul de jos al umanității, iar Eu niciodată nu m-am gândit la viitorul vostru. Așadar, deși făcea parte din planul Meu ca astăzi să am încredere să vă desăvârșesc, aceasta este o lucrare fără precedent, pentru că statutul vostru este foarte umil, iar voi, la început, nu făceați parte din omenire. Nu este tocmai aceasta o binecuvântare pentru oameni?

Cei pe care îi mântuiesc sunt suflete pe care le-am eliberat din purgatoriu cu mult timp în urmă, cât și aleșii pe care i-am vizitat cu mult timp în urmă, căci ei au tânjit să reapar în mijlocul lor. Ei Mă iubesc și și-au înscris în inimi legământul Meu, pe care l-am stabilit cu sânge, pentru că i-am iubit. Ei sunt ca niște miei pierduți care Mă caută de mulți ani, și ei sunt buni; de aceea, Eu îi numesc buni israeliți și îngerași încântători. Nu aș îndura o asemenea umilință dacă aș fi printre ei. Asta pentru că ei Mă iubesc mai mult decât își iubesc propria viață, iar Eu îi iubesc ca pe cel mai frumos dintre toate lucrurile. Asta pentru că au fost creați de Mine și Îmi aparțin; ei nu M-au uitat niciodată. Dragostea lor o depășește pe a voastră, iar ei Mă iubesc mai mult decât vă iubiți voi propriile vieți. Ei Mi se supun așa cum se supun cerului porumbeii mici și albi și, în inimile lor, e mai multă ascultare față de Mine decât în ale voastre. Asta pentru că ei sunt descendenți ai lui Iacob, urmași ai lui Adam, și se numără printre aleșii Mei, pentru că îi iubesc de atât de multă vreme – și i-am iubit chiar mai mult decât vă iubesc pe voi; asta pentru că sunteți prea răzvrătiți, împotrivirea voastră e atât de gravă, Mă priviți prea condescendent, sunteți prea reci față de mine Mine, Mă iubiți prea puțin și Mă urâți prea mult. Îmi desconsiderați lucrarea și-Mi disprețuiți acțiunile prea mult. Spre deosebire de ei, voi nu Mi-ați prețuit niciodată acțiunile. În schimb, le disprețuiți, cu ochii roșii de îngrijorare, la fel ca ai Satanei. Unde este supunerea voastră? Unde este caracterul vostru? Unde este dragostea voastră? Când ați demonstrat ingredientele iubirii care sunt în voi? Când Mi-ați luat în serios lucrarea? Milă să vă fie de acei îngeri minunați care Îmi așteaptă cu nerăbdare venirea și suferă atât de mult în timp ce Mă așteaptă cu înflăcărare, pentru că Eu îi iubesc atât de mult. Cu toate acestea, ceea ce văd astăzi este o lume atât de neumană, încât nu are nimic de-a face cu ei. Nu credeți că ale voastre conștiințe au amortit și au devenit nesimțitoare cu mult timp în urmă? Nu credeți că sunteți gunoiul care împiedică reunirea Mea cu acei îngeri minunați? Când nu au așteptat ei reîntoarcerea Mea? Când nu au așteptat ei să se reunească cu Mine? Când nu au anticipat ei că vor putea să-și petreacă zile frumoase împreună cu Mine și să cineze cu Mine? V-ați dat vreodată seama ce faceți voi astăzi: vă dezlănțuiți nebunește prin lume, complotați unul împotriva celuilalt, vă înșelați unii pe alții, vă comportați perfid, pe ascuns și fără rușine, nu știți adevărul, acționați cu necinste și înșelăciune, practicând lingușirea; considerați că aveți întotdeauna dreptate și că sunteți mai buni ca ceilalți,

sunteți aroganți și acționați feroce, ca animalele sălbatice din munți, și cu aceeași cruzime ca regele bestiiilor – sunt aceste comportamente potrivite pentru o ființă umană? Sunteți grosolani și nerezonabili. Nu Mi-ați prețuit niciodată cuvintele, ci, în schimb, ați adoptat o atitudine disprețuitoare față de ele. În acest fel, de unde vor veni împlinirile, o adevărată viață umană și speranțele frumoase? Te va salva într-adevăr imaginația ta extravagantă din gura tigrului? Te va salva cu adevărat de flăcările aprinse? Ai fi decăzut în asemenea măsură, dacă ai fi privit sincer lucrarea Mea ca pe o comoară neprețuită? S-ar putea că soarta ta să fie, de fapt, neschimbat? Ești dispus să mori cu asemenea regrete?

Identitatea inerentă a omului și valoarea lui: ce sunt ele cu adevărat?

Ați fost scoși din noroi și, indiferent de situație, v-ați numărat printre cei aleși dintre scursuri, dintre cei mizerabili și urâți de Dumnezeu. Ați aparținut Satanei și ați fost odinioară călcați în picioare și întinați de el. De aceea se spune că ați fost scoși din noroi și, departe de a fi sfinți, sunteți, în schimb, lucruri neomenești care de multă vreme sunt obiectul vicleșugurilor Satanei. Aceasta este cea mai potrivită evaluare a voastră. Trebuie să știți că, la origine, ați fost impurități din apă stătută și din noroi, în loc de pradă de pescuit dorită, cum ar fi peștii sau creveții, căci nimic ce aduce bucurie nu poate să vină de la voi. Pe șleau spus, sunteți cele mai pervertite fiare dintr-o societate josnică, mai rele decât porcii și câinii. Sincer vorbind, a Mă adresa vouă în astfel de termeni nu este nici o exagerare, nici o hiperbolă; mai degrabă, simplifică chestiunea. S-ar putea spune că a Mă adresa vouă în acești termeni este un mod de a vă respecta. Discernământul vostru, vorbirea, comportamentul ca oameni și toate aspectele vieții voastre, inclusiv statutul vostru din noroi, sunt suficiente pentru a demonstra că identitatea voastră este „ieșită din comun”.

Cei care nu învață și rămân neștiutori, nu sunt ei fiare?

Mergând pe calea de astăzi, care este cea mai potrivită urmărire? În urmărirea ta, cum ar trebui să te vezi ca persoană? Se cuvine să știi cum ar trebui să abordezi tot ce se abate astăzi asupra ta, fie că sunt încercări sau greutăți, ori muștrări nemiloase și blesteme. Confruntat cu toate aceste lucruri, ar trebui să cugeți bine asupra lor în orice caz. De ce spun asta? O spun întrucât lucrurile ce se abat astăzi asupra ta sunt, la urma urmei, încercări de scurtă durată ce se repetă la nesfârșit; poate că, în ceea ce te privește, nu sunt deosebit de solicitante pentru spirit și, astfel, lași lucrurile în derivă după

cursul lor natural și nu le vezi ca pe un bun de preț în urmărirea progresului. Cât de nesăbuit ești! Atât de mult, încât te gândești la acest bun de preț de parcă ar fi un nor care-ți plutește în fața ochilor și nu prețuiești aceste lovituri dure care cad fără încetare peste tine – lovituri care sunt scurte și care ți se par fără greutate – ci mai degrabă le privești cu rece detașare, fără să te lași afectat, și le tratezi ca pe niște simple lovituri ale șansei. Ești atât de arogant! În fața acestor atacuri feroce, atacuri asemănătoare furtunilor, care vin de nenumărate ori, dai dovadă doar de o desconsiderare frivolă; câteodată ajungi atât de departe încât le acorzi un zâmbet rece, dezvăluind o expresie de totală indiferență – deoarece nu te-ai gândit nici măcar o dată de ce ai mereu astfel de „ghinioane”. Sunt cumva exagerat de nedrept cu omul? Nu am altă treabă decât să-ți caut vină? Cu toate că problemele ce țin de mentalitatea ta s-ar putea ca să nu fie atât de grave cum le-am descris, prin comportamentul tău exterior, ai creat demult un portret perfect al lumii tale interioare. Nu este nevoie să îți spun că singurele lucruri ascunse în adâncul inimii tale sunt o insultă grosolană și urme palide de tristețe abia perceptibile pentru ceilalți. Deoarece ți se pare atât de nedrept să suferi aceste încercări, blestemi; și deoarece aceste încercări te fac să simți pustiirea lumii, ești plin de melancolie. Departe de a considera aceste lovituri și acte de disciplinare repetate drept cea mai bună protecție, le vezi ca pe încurcăturile absurde ale cerului sau, dacă nu, ca pe răsplata ce ți se cuvine. Ești atât de ignorant! Fără milă, închizi momentele bune în întuneric; de fiecare dată, consideri minunatele încercări și acte de disciplinare drept atacuri din partea inamicilor tăi. Nu știi cum să te adaptezi la mediul tău, și cu atât mai puțin ești dispus să încerci să faci asta, întrucât nu ești dispus să dobândești nimic din această mustrare repetată – care pentru tine este crudă. Nu faci nicio tentativă să cauți sau să cercetezi și, resemnându-te pur și simplu în fața sortii, mergi oriunde aceasta te duce. Ceea ce ar putea să-ți pară acte severe de mustrare nu ți-au schimbat inima, și nici nu ți-au luat-o în stăpânire; în schimb, ele te înjunghie în inimă. Vezi această „crudă mustrare” doar ca pe inamicul tău în viața asta și astfel, nu ai câștigat nimic. Cât de neprihănit de sine ești! Arareori crezi că ești supus la astfel de încercări deoarece ești atât de vrednic de dispreț; în schimb, te consideri ghinionist, spunând pe deasupra că Eu îți găsesc mereu defecte. Iar acum, că lucrurile au ajuns în faza asta, cât cunoști cu adevărat despre ceea ce spun și fac Eu? Să nu crezi că ești vreun geniu înnăscut, abia puțin mai jos decât cerurile, dar infinit mai înalt decât pământul. Ești departe de a fi mai inteligent decât toți ceilalți – și s-ar putea spune chiar că e pur și simplu adorabil că de fapt ești mult mai prostănac decât oricare dintre oamenii de pe pământ care au rațiune, deoarece ai o părere prea bună despre tine și n-ai avut niciodată vreun complex de inferioritate, de parcă îmi poți înțelege acțiunile până în cel mai mic detaliu. De fapt și de drept, ești o persoană căreia îi lipsește în mod fundamental rațiunea, fiindcă nu ai habar ce intenționez Eu să fac și ești și mai puțin conștient de ce fac acum. Și astfel, spun că nu ești nici măcar egalul unui bătrân fermier care muncește din greu pământul și care nu are nici cea mai vagă înțelegere despre viața umană și, totuși, își pune toată

Încrederea în binecuvântările Cerului când își cultivă pământul. Nu te gândești nicio secundă la viața ta, nu știi nimic despre renume și cu atât mai puțin nu te cunoști pe tine însuși. Cât ești de „deasupra la toate”! Chiar Îmi fac griji pentru voi, filfizonilor, și pentru voi, grațioase domnișoare: cum veți putea înfrunta atacurile violente ale unor vijelii și mai mari? Acești filfizoni sunt complet indiferenți față de situația delicată în care se află. Li se pare că este o chestiune banală și deci nu se gândesc deloc la ea, nu se simt nici negativi și nici nu se consideră josnici; în schimb, continuă să se plimbe agale pe străzi, ca înainte, fluturându-și evantaiele. Acești „oameni importanți” ignoranți, care nu învață și rămân ignoranți, habar nu au de ce le spun asemenea lucruri; chipurile le sunt pline de iritare, abia își fac o examinare ocazională și după aceea continuă fără a-și schimba căile rele; imediat ce Mă părăsesc, încep din nou să alerge bezmetici prin lume, fălindu-se și escrocând din nou. Cât de repede se schimbă expresia de pe chipul tău! Așadar, încerci din nou să Mă înșeli astfel – cât de îndrăzneț ești! Acele domnișorici grațioase sunt și mai ridicole. Auzindu-Mi cuvântările urgente și văzând situația penibilă în care se află, lacrimile le șiroiesc pe obraji spontan, trupurile li se zbat înainte și înapoi și par să facă o scenă – cât de revoltător! Dându-și seama de propria statură, se prăbușesc pe paturile lor și zac acolo, plângând fără încetare, aproape de parcă ar fi la ultima suflare. Iar când aceste cuvinte le-au arătat propriul infantilism și propria josnicie, ele devin apoi atât de apăsate de negativitate, că lumina le piere din ochi și, nici plângându-se de Mine, nici urându-Mă, ele devin complet imobile în pasivitatea lor și, de asemenea, nu reușesc să învețe și rămân ignorante. După ce Mă părăsesc, ele se distrează și se joacă, râsetul lor cristalin fiind precum al „Prințesei cu clopoțelul de argint”. Cât sunt de fragile și lipsite de iubire de sine! Voi toți, rebuturile defecte ale omenirii – cât sunteți de lipsiți de umanitate! Nu știți cum să vă iubiți pe voi înșivă sau cum să vă protejați, sunteți lipsiți de rațiune, nu căutați adevărata cale, nu iubiți adevărata lumină și, mai mult, nu știți să vă prețuiți pe voi înșivă. Cât despre învățăturile pe care vi le-am dat iar și iar, le-ați împins într-un ungher al minții, ajungând să le tratați chiar ca pe niște jucării cu care să amăgiți clipele de leneveală. Toate acestea le priviți mereu prin prisma unui „talisman” personal. Când sunteți acuzați de Satana, vă rugați; când sunteți negativi, cădeți într-un somn adânc; când sunteți fericiți, alergați frenetic de colo-colo; când vă cert, vă ploconiți și vă târșâiți; iar apoi, imediat ce vă duceți din prezența Mea, râdeți cu o veselie răutăcioasă. Te crezi deasupra tuturor celorlalți, dar nu te vezi niciodată ca fiind cel mai arogant, și ești doar veșnic semeț, mulțumit de sine și disprețuitor dincolo de cuvinte. Cum ar putea asemenea „tineri domni”, „tinere domnișoare”, „domni” și „domnițe”, care nu învață și rămân ignoranți, să considere cuvintele Mele o comoară prețioasă? Te întreb din nou: ce anume ai învățat din cuvintele Mele și din lucrarea Mea într-un răstimp așa de lung? Cumva ai dobândit mai multă iscusință în înșelătoria ta? Sau mai multă sofisticare în trupul tău? Sau o mai mare lipsă de respect în atitudinea ta față de Mine? Îți spun direct: toată această lucrare pe care am făcut-o este cea care te-a determinat, pe tine care aveai curajul unui șoarece, să devii mai îndrăzneț. Trepidația pe care o simți față de

Mine se împuținează pe zi ce trece, deoarece sunt prea milostiv și nu ți-am impus niciodată sancțiuni trupești prin mijloace violente. Poate că, după părerea ta, Eu doar rostesc cuvinte aspre – dar se întâmplă mai des să îți arăt o față zâmbitoare și aproape niciodată nu te dezaprobat direct. În plus, îți iert mereu slăbiciunile și doar din acest motiv Mă tratezi așa cum l-a tratat șarpele pe fermierul cel binevoitor. Ce mult admir gradul extrem de pricepere și perspicacitatea din puterea de observație a rasei omenești! Să îți spun un adevăr: azi contează foarte puțin dacă ai o inimă evlavioasă; nu sunt nici nerăbdător, nici îngrijorat de asta. Dar trebuie să îți mai spun: tu, această „persoană talentată”, care nu învață și rămâne ignorantă, ai să fii doborât în cele din urmă de istețimea ta meschină plină de admirație de sine – tu vei fi cel care suferă și este mustrat. Nu voi fi atât de prost încât să te însoțesc în timp ce continui să suferi în iad, deoarece Eu nu sunt ca tine. Nu uita că ești o ființă creată care a fost blestemată de Mine și care, totuși, este și învățată și mântuită de Mine, și nu este în tine nimic de care să ezit să Mă despart. Oricând Îmi fac lucrarea, nu sunt constrâns niciodată de vreo persoană, vreun eveniment sau obiect. Atitudinea și părerea Mea vizavi de omenire au rămas întotdeauna aceleași. Nu sunt prea binevoitor față de tine, deoarece ești un adaos la gestionarea Mea și departe de a fi mai special decât vreo altă ființă. Acesta este sfatul Meu pentru tine: trebuie să-ți amintești întotdeauna că nu ești decât o creatură a lui Dumnezeu! Deși poate îți împărtășești existența cu Mine, ar trebui să-ți cunoști propria identitate; să nu te crezi mai bun decât ești. Chiar dacă nu te cert sau nu te tratez, ci te întâmpin cu o față zâmbitoare, asta nu e suficient pentru a dovedi că ești la fel ca Mine. Tu – tu ar trebui să știi că ești unul care caută adevărul, nu adevărul însuși! Trebuie să fii gata în orice clipă să te schimbi conform cuvântului Meu. Nu poți scăpa de asta. Te îndemn ca, în aceste vremuri prețioase, când ai această rară ocazie, să încerci să înveți ceva. Nu Mă păcăli; nu am nevoie să te folosești de lingușire ca să încerci să Mă înșeli. Când Mă cauți, nu o faci numai și numai de dragul Meu, ci, mai degrabă, de al tău!

Poporul ales al Chinei nu poate reprezenta nicio seminție a lui Israel

Casa lui David a fost o familie care a primit la început făgăduințele și moștenirea lui Iahve. Inițial, a fost una dintre semințiile lui Israel și s-a numărat printre cei aleși. Pe atunci, Iahve a dat o lege pentru israeliți care spunea că toți iudeii care aparțineau casei lui David – toți cei născuți în acea casă – aveau să-l primească moștenirea. Ei aveau să fie cei care primeau însutit, care obțineau statutul de fii întâi născuți; aveau să fie, în acea vreme, cei mai înnobilați oameni dintre toți israeliții, cu cea mai înaltă poziție dintre toate familiile lui Israel și aveau să-L slujească direct pe Iahve în templu, purtând robe preoțești și coroane. Iahve i-a numit pe atunci slujitori credincioși și preafericiți, iar ei au câștigat stima tuturor celorlalte seminții ale lui Israel. Așadar, în acea vreme, ei erau toți

numiți cu respect domni – totul a fost lucrarea lui Iahve în Epoca Legii. Astăzi, încă Îl slujesc astfel pe Iahve în templu, deci sunt pe vecie regii pe care i-a investit Iahve. Nimeni nu le poate lua coroana și nimeni nu le poate schimba slujirea fiindcă ei, prin origine, aparțin casei lui David; aceasta este ceea ce le-a acordat lor Iahve. Motivul pentru care nu aparțineți prin origine casei lui David este că nu sunteți poporul lui Israel, aparținând, în schimb, familiilor neamurilor din afara Israelului. În plus, natura voastră nu este de a vă închina lui Iahve, ci de a vă împotrivi Lui, așadar, statutul vostru este, prin natură, diferit de cel al oamenilor din casa lui David, iar voi nu sunteți cei care vor primi moștenirea Mea, cu atât mai puțin sunteți voi cei care vor primi înșutit.

Pe atunci, Israelul era împărțit în multe case și multe seminții diferite, dar ele făceau toate parte din poporul ales. Totuși, Israelul este diferit față de alte națiuni, în sensul că oamenii săi sunt categorisiți în funcție de seminții, precum sunt și pozițiile lor înaintea lui Iahve, și în funcție de tărâmul de care aparține fiecare persoană. În alte țări decât Israel, oamenii nu pot pretinde cu dezinvoltură că sunt membri ai casei lui David, Iacov sau Moise. Acest lucru ar fi contrar adevărului – semințiile lui Israel nu pot fi atribuite greșit, la întâmplare, altor țări. Oamenii folosesc adesea în mod greșit numele lui David, Avraam, Esau și așa mai departe sau spun: „L-am acceptat acum pe Dumnezeu, deci suntem din casa lui Iacov”. A spune asemenea lucruri nu reprezintă altceva decât raționament uman nefondat; nu vine direct de la Iahve și nici din propriile Mele idei. Este doar o absurditate omenească! Ca un orator care născocеște povești grozave, oamenii se gândesc la ei înșiși în mod nejustificat ca fiind descendenții lui David sau făcând parte din familia lui Iacov și se consideră vrednici de a fi așa. Oare oamenii nu știu că cei din casa lui David au fost sorociți demult de către Iahve și că nu David s-a încoronat rege? Totuși, sunt mulți care pretind cu nerușinare că sunt descendenți ai casei lui David – oamenii sunt atât de neștiutori! Adevărul este că problemele lui Israel nu au nimic de-a face cu neamurile – acestea reprezintă două lucruri diferite, nu au nicio legătură unul cu altul. Despre problemele lui Israel se poate vorbi doar poporului lui Israel, neînruđit cum e acesta cu neamurile, iar lucrarea ce se săvârșește în prezent printre neamuri nu are de asemenea nicio legătură cu poporul lui Israel. Ceea ce spun acum stabilește ce se spune despre neamuri, iar lucrarea realizată în Israel nu poate fi considerată ca o „prefigurare” a lucrării printre neamuri. Nu ar arăta aceasta că Dumnezeu este prea convențional? Doar când lucrarea începe să se extindă printre neamuri este dezvăluit ceea ce se spune despre ele sau rezultatul lor. Așadar, ca oamenii să spună, așa cum au făcut-o în trecut, „Noi suntem descendenții lui David” sau „Isus este fiul lui David”, este chiar și mai absurd. Lucrarea Mea este compartimentată. Nu aș spune „căprioară unui cal”; mai degrabă, lucrarea este împărțită în funcție de ordinea ei secvențială.

Care este înțelegerea voastră despre binecuvântări?

Deși oamenii născuți în această eră au fost corupți de Satana și de demonii murdari, o astfel de corupție le-a adus și cel mai înalt grad de mântuire, o mântuire mai mare chiar decât munții și câmpiile turmelor de vite și decât vasta bogăție a lui Iov și mai mare și decât binecuvântarea de a-L vedea pe Iahve pe care a primit-o Iov după încercările lui. Doar după ce Iov a trecut prin încercarea de moarte, el L-a auzit pe Iahve vorbind și a auzit vocea lui Iahve în vifor. Însă el nu a văzut chipul lui Iahve și nu l-a cunoscut firea. Iov a câștigat doar bogăție materială care oferea plăceri carnale și cei mai frumoși copii din toate orașele înconjurătoare, precum și protecția îngerilor cerești. El nu L-a văzut niciodată pe Iahve, și cu toate că a fost numit drept, el nu a cunoscut niciodată firea lui Iahve. Și, cu toate că plăcerile materiale ale oamenilor de astăzi sunt, se poate spune, săracăcioase pentru moment, ori mediul lumii exterioare este ostil, Eu arăt firea Mea pe care, din antichitate, nu am dezvăluit-o niciodată omenirii și care a fost mereu secretă, precum și tainele veacurilor trecute, oamenilor, care sunt cei mai neînsemnați dintre toate, dar căror le-am dat cea mai mare mântuire a Mea. Mai mult decât atât, aceasta este prima dată când am dezvăluit aceste lucruri; nu am mai făcut niciodată o astfel de lucrare înainte. Deși voi sunteți cu mult inferiori lui Iov, ceea ce ați câștigat și ceea ce ați văzut l-a întrecut cu mult pe el. Cu toate că ați îndurat tot felul de suferințe și ați experimentat tot soiul de chinuri, suferința aceea nu este deloc ca încercările lui Iov; este, în schimb, judecata și mustrarea primită de oameni din cauza răzvrătirii, din cauza împotrivirii lor și datorită firii Mele drepte; este o dreaptă judecată și mustrare și un drept blestem. Iov, pe de altă parte a fost un om drept dintre israeliți care a primit marea dragoste și blândețe a lui Iahve. El nu a săvârșit deloc fapte rele și nu l s-a împotrivit lui Iahve; mai degrabă, Îi era devotat cu credincioșie lui Iahve. Datorită dreptății lui, a fost supus încercărilor și a suferit încercări aprige deoarece era un slujitor credincios al lui Iahve. Oamenii de astăzi sunt supuși judecății Mele și blestemului Meu din cauza necurăției și nedreptății lor. Deși suferința lor nu se aseamănă deloc cu cea prin care a trecut Iov când și-a pierdut vitele, averea, slujitorii, copiii și pe toți cei care îi erau dragi, ceea ce suferă ei este rafinarea de foc și arderea. Iar ceea ce face asta mai important decât experiența lui Iov e că asemenea încercări nu sunt ușurate sau îndepărtate pentru că oamenii sunt slabi; în schimb, ele sunt de durată și continuă până în ultima zi a vieții oamenilor. Aceasta este pedeapsă, judecată și blestem; este ardere nemiloasă, ba mai mult, este „moștenirea” de drept a omenirii. Este ceea ce oamenii merită și e locul unde firea Mea cea dreaptă este exprimată. Acesta este un fapt cunoscut. Cu toate acestea, ceea ce au câștigat oamenii întrece cu mult suferința pe care o îndură acum. Suferința pe care o îndurați este un simplu obstacol cauzat de nesăbuiința voastră, pe când ceea ce ați câștigat este însutit mai mare decât suferința voastră. Potrivit legilor lui Israel din Vechiul Testament, toți cei care Mi se împotrivesc, toți cei care Mă judecă în mod deschis și toți cei care nu urmează calea Mea și în schimb, Îmi aduc cu îndrăzneală jertfe

profane, vor fi negreșit mistuiți de foc în templu sau vor fi omorâți cu pietre de către unii dintre cei aleși, și chiar urmașii propriului lor clan și alte rude apropiate vor suferi blestemul Meu. În viețile viitoare, nu vor fi liberi, ci vor fi robii robilor Mei și îi voi duce în exil între neamuri, iar ei nu se vor putea întoarce în patria lor. Pe baza acțiunilor și a comportamentului lor, suferința îndurată de către oamenii de astăzi nu este nici pe departe la fel de serioasă ca pedeapsa suferită de către israeliți. A spune că ceea ce suferiți în momentul de față este o răzbunare, nu este fără justificare, pentru că ați întrecut cu adevărat măsura. Dacă ați fi fost în Israel, ați fi devenit păcătoși veșnici și ați fi fost tăiați în bucăți de mult de către israeliți, precum și mistuiți de focul din cer în templul lui Iahve. Ce anume ați câștigat acum? Ce ați primit și de ce v-ați bucurat? Mi-am dezvăluit firea cea dreaptă în voi, dar cel mai important este că v-am dezvăluit răbdarea Mea pentru a răscumpăra omenirea. S-ar putea spune că lucrarea pe care am făcut în voi nu e altceva decât lucrarea răbdării; este făcută de dragul gestionării Mele și, mai mult, este făcută de dragul bucuriei omenirii.

Deși Iov a suferit încercările lui Iahve, el era doar un om drept care I se închina lui Iahve. Cu toate că a îndurat acele încercări, el nu s-a plâns de Iahve și a prețuit întâlnirea lui cu El. Nu numai că oamenii de azi nu prețuiesc prezența lui Iahve, ci o resping, o urăsc, se plâng de ea și își bat joc de arătarea Lui. Nu ați câștigat foarte mult? Oare suferința voastră a fost chiar atât de mare? Nu ați fost mai norocoși decât Maria și decât Iacov? Iar împotrivirea voastră chiar a fost atât de neimportantă? Oare ceea ce Eu am pretins de la voi și ceea ce am cerut de la voi a fost prea mareț și prea mult? Mânia Mea s-a dezlănțuit doar asupra acelor israeliți care Mi s-au împotrivit, nu în mod direct asupra voastră; ceea ce ați câștigat a fost pur și simplu judecata Mea nemiloasă și dezvăluirile Mele, precum și rafinarea prin foc neconținut. În ciuda acestui lucru, oamenii continuă să Mi se împotrivescă și să Mă nege, și fac asta fără niciun pic de supunere. Chiar există unii care se îndepărtează de Mine și Mă tăgăduiesc; asemenea oameni nu sunt cu nimic mai buni decât grupul lui Core și Datan care s-au împotrivit lui Moise. Inimile oamenilor sunt prea împietrite și natura lor este prea încăpățânată. Nu-și schimbă niciodată vechile obiceiuri. Eu spun că ei rămân dezgoliți ca o prostituată în plină zi, iar cuvintele Mele sunt dure până la punctul că ar putea fi chiar „jignitoare pentru urechile lor”, expunând natura oamenilor în lumina zilei – însă ei doar încuviințează din cap, varsă câteva lacrimi și se străduiesc să se simtă un pic triști. Odată ce le-a trecut, sunt la fel de fioroși ca regele fiarelor sălbatice din munți și nu sunt nici măcar un pic conștienți. Cum ar putea niște oameni cu o astfel de fire să știe că au fost de o sută de ori mai norocoși decât Iov? Cum pot ei realiza că lucrurile de care se bucură sunt binecuvântări care cu greu au fost văzute de-a lungul veacurilor și de care nimeni nu s-a bucurat înainte? Cum poate conștiința oamenilor să simtă asemenea binecuvântări, binecuvântări care conțin pedeapsă? Sincer vorbind, tot ceea ce vă cer este pentru ca voi să puteți fi modele pentru lucrarea Mea, martori ai întregii Mele firi și a tuturor acțiunilor Mele și pentru ca să puteți fi eliberați din suferințele venite de la Satana. Însă

oamenii sunt întotdeauna dezgustați de lucrarea Mea și îi sunt ostili în mod intenționat. Cum ar putea astfel de oameni să nu Mă provoace să aduc înapoi legile lui Israel și să revărs asupra lor mânia pe care am revărsat-o asupra lui Israel? Deși există mulți printre voi care sunt „ascultători și supuși” față de Mine, sunt și mai mulți cei care sunt pe același calapod cu grupul lui Core. În momentul în care Îmi voi fi realizat întreaga slavă, voi folosi focul din cer ca să îi fac scrum. Ar trebui să știți că Eu nu îi voi mai muștra pe oameni prin cuvintele Mele; mai degrabă, înainte de a face lucrarea lui Israel, voi mistui complet acest „grup al lui Core”, care Mi se împotrivesc și pe care l-am alungat cu mult timp în urmă. Omenirea nu va mai avea ocazia de a se bucura de Mine; în schimb, tot ceea ce va vedea va fi mânia Mea și flăcările din cer. Voi dezvălui diferitele sfârșituri ale diverselor soiuri de oameni și îi voi împărți în categorii diferite. Voi lua aminte la fiecare act de răzvrătire și apoi Îmi voi termina lucrarea, pentru ca sfârșitul oamenilor să fie determinat pe baza verdictului Meu cât timp sunt pe pământ, precum și în funcție de atitudinile lor față de Mine. Când va veni momentul, nu va fi nimic care să le poată schimba sfârșitul! Să își dezvăluie oamenii propriul final! Apoi Eu am să încredințez sfârșitul fiecăruia Tatălui ceresc.

Ce înțelegeți despre Dumnezeu?

Oamenii cred în Dumnezeu de multă vreme și, totuși, majoritatea dintre ei nu înțeleg ce înseamnă cuvântul „Dumnezeu” și doar urmează nedumeriți. Nu au niciun indiciu de ce omul ar trebui să creadă în Dumnezeu sau ce este Dumnezeu. Dacă oamenii știu doar să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze, dar habar nu au ce este Dumnezeu și dacă nici nu-L cunosc, atunci nu este aceasta doar o mare glumă? Chiar dacă, ajungând atât de departe, oamenii au fost martorii multor taine cerești și au auzit multe cunoștințe profunde pe care omul nu le-a înțeles niciodată înainte, ei sunt neștiutori în privința multora dintre cele mai elementare adevăruri, nicicând studiate de om. Unii ar putea spune: „Credem în Dumnezeu de mulți ani. Cum să nu știm ce este El? Oare întrebarea asta nu ne subestimează?” Dar, în realitate, deși oamenii Mă urmează astăzi, nu știu nimic despre lucrarea de astăzi și nu reușesc să priceapă nici cele mai simple și mai ușoare întrebări, ca să nu mai vorbim de cele deosebit de complexe, cum ar fi cele despre Dumnezeu. Să știi că acele întrebări care nu te interesează, pe care nu le-ai identificat, sunt cele pe care este extrem de important să le înțelegeți, căci știi doar să urmezi mulțimea, fără să acorzi atenție și să te îngrijești de cele cu care ar trebui să te înzestrezi. Știi cu adevărat de ce ar trebui să ai credință în Dumnezeu? Știi cu adevărat ce este Dumnezeu? Știi cu adevărat ce este omul? Ca persoană cu credință în Dumnezeu, dacă nu înțelegeți aceste lucruri, nu pierzi oare demnitatea unui credincios al lui Dumnezeu? Lucrarea Mea de astăzi este aceasta: să-i fac pe oameni să-și înțeleagă esența, să înțeleagă tot ce fac și să cunoască adevăratul chip al lui Dumnezeu. Acesta

este actul final al planului Meu de gestionare (planul mântuirii), ultima etapă a lucrării Mele. De aceea vă vorbesc dinainte despre toate tainele vieții, astfel încât să le puteți accepta de la Mine. Întrucât aceasta este lucrarea epocii finale, trebuie să vă spun toate adevărurile vieții în privința cărora nu ați fost niciodată receptivi înainte, chiar dacă sunteți incapabili să le înțelegeți sau să le suportați deoarece sunteți pur și simplu prea deficienți și nepregătiți. Îmi voi încheia lucrarea; voi termina lucrarea pe care trebuie să o fac și vă voi spune tot ce v-am însărcinat să faceți, ca să nu vă mai rătăciți și să vă lăsați înșelați de urzelile celui rău, atunci când se va coborî întunericul. Sunt multe căi pe care nu le înțelegeți, multe aspecte care vă sunt necunoscute. Sunteți atât de ignoranți; vă cunosc foarte bine statura și neajunsurile. Prin urmare, deși sunt multe cuvinte pe care nu sunteți în stare să le înțelegeți, tot sunt dispus să vă spun toate aceste adevăruri în privința cărora n-ați fost niciodată receptivi, pentru că tot Mă îngrijorez dacă, cu statura voastră actuală, puteți să rămâneți fermi în mărturia voastră pentru Mine. Nu e vorba că vă subapreciez; toți sunteți fiare care nu au avut parte de instruirea Mea formală, iar Eu nu pot deloc să văd cât de multă slavă este în voi. Deși am consumat multă energie lucrând asupra voastră, se pare că elementele pozitive din voi sunt practic inexistente și că elementele negative pot fi numărate pe degete și folosesc doar ca mărturii care-l fac de ocară pe Satana. Aproape orice altceva din voi este otrava Satanei. Mi se pare că sunteți dincolo de mântuire. După cum se prezintă situația, Mă uit la diversele voastre expresii și purtări și, în final, vă cunosc statura adevărată. De aceea Mă neliniștesc mereu pentru voi: lăsați să-și trăiască singuri viața, oare vor ajunge oamenii mai bine sau măcar la fel cum sunt astăzi? Nu vă neliniștește statura voastră infantilă? Puteți fi cu adevărat ca poporul ales al lui Israel – credincioși Mie și numai Mie tot timpul? Ceea ce se dezvoltă în voi nu este obrăznicia copiilor care s-au îndepărtat de părinții lor, ci bestialitatea care izbucnește din animalele fugite de sub biciul stăpânilor. Ar trebui să vă cunoașteți natura, care este și slăbiciunea pe care cu toții o împărtășiți; este o boală comună vouă, tuturor. Astfel, singurul Meu îndemn pentru voi astăzi este acela de a rămâne fermi în mărturia voastră pentru Mine. Nu permiteți, cu niciun chip, ca vechea boală să vă cuprindă iarăși. Să fiți mărturie este cel mai important lucru – este inima lucrării Mele. Ar trebui să acceptați cuvintele Mele la fel cum Maria a acceptat revelația lui Iahve care a venit la ea într-un vis: crezând și apoi supunându-se. Doar asta înseamnă castitate. Căci voi sunteți cei care aud cel mai mult cuvintele Mele, cei mai binecuvântați de Mine. V-am dat toate bunurile Mele cele de preț, v-am oferit totul și, totuși, sunteți extrem de diferiți de poporul lui Israel; sunteți pur și simplu două lumi complet distincte. Însă, în comparație cu ei, voi ați primit mult mai mult; în timp ce ei așteaptă cu disperare arătarea Mea, voi vă petreceți zile plăcute cu Mine, împărțind abundența Mea. Având în vedere diferența aceasta, ce anume vă dă dreptul să protestați și să vă certați cu Mine și să vă cereți partea din bunurile Mele? Nu ați câștigat mult? Eu vă dau atât de mult, dar în schimb nu-Mi oferiți decât tristețe sfâșietoare, anxietate, resentimente nestăpânite și nemulțumire. Sunteți atât de respingători și,

totuși, demni de milă, așa că nu am de ales decât să-Mi înghit toate resentimentele și să dau glas obiecțiilor Mele față de voi din nou și din nou. De-a lungul miilor de ani de muncă, n-am ocărât niciodată omenirea, pentru că am descoperit că, în istoria dezvoltării oamenilor, doar „șarlatanii” dintre voi au devenit cei mai cunoscuți, asemenea moștenirilor prețioase lăsate vouă de strămoșii faimoși din vremuri străvechi. Cât urăsc acei porci și câini subumani. Sunteți prea lipsiți de conștiință! Caracterul vostru este prea josnic! Inimile voastre sunt prea împietrite! Dacă aș fi dus asemenea cuvinte și o astfel de lucrare israeliților, aș fi dobândit slava de multă vreme. Dar, printre voi, acest lucru e de neatinț; printre voi există doar neglijență crudă, un umăr rece și scuzele voastre. Sunteți prea lipsiți de sentimente și prea lipsiți de valoare!

Ar trebui să dedicați totul pentru lucrarea Mea. Ar trebui să faceți o lucrare care Îmi folosește. Sunt dispus să vă explic tot ceea ce nu înțelegeți, pentru a putea obține de la Mine tot ceea ce vă lipsește. Chiar dacă defectele voastre sunt prea multe ca să fie numărate, sunt dispus să-Mi continui lucrarea pe care ar trebui să o fac asupra voastră, oferindu-vă ultima Mea îndurare pentru ca voi să puteți beneficia de Mine și să dobândiți slava care lipsește în voi și pe care lumea n-a văzut-o niciodată. Am lucrat atât de mulți ani, dar niciun om nu M-a cunoscut vreodată. Îmi doresc să vă spun secrete pe care nu le-am spus nimănui altcuiva.

În rândul oamenilor, am fost Duhul pe care nu L-au putut vedea, Duhul cu care nu au putut interacționa niciodată. Datorită celor trei etape ale lucrării Mele pe pământ (crearea lumii, răscumpărarea și distrugerea), apar în mijlocul lor în momente diferite (niciodată public) pentru a-Mi face lucrarea printre ei. Prima dată când am venit printre oameni a fost în timpul Epocii Răscumpărării. Bineînțeles, am venit în familia evreiască; prin urmare, primii care L-au văzut pe Dumnezeu venind pe pământ au fost evreii. Motivul pentru care am făcut personal această lucrare a fost pentru că am vrut să-Mi folosesc întruparea ca jertfă de păcat în lucrarea Mea de răscumpărare. Așadar, primii care M-au văzut au fost evreii în Epoca Harului. A fost prima dată când am lucrat în trup. În Epoca Împărăției, lucrarea Mea este de a cuceri și a desăvârși, așa că-Mi fac din nou lucrarea de păstorire în trup. Aceasta este a doua oară când lucrez în trup. În ultimele două etape ale lucrării, oamenii nu mai interacționează cu Duhul nevăzut, intangibil, ci cu o persoană care este Duhul întrupat. Astfel, în ochii omului, devin din nou un om care nu are nimic din înfățișarea și dispoziția lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Dumnezeu pe care Îl văd oamenii nu este numai bărbat, ci și femeie, ceea ce este cel mai uluitor și derutant pentru ei. De nenumărate ori, lucrarea Mea extraordinară a zdrobit credințele vechi păstrate de mulți, mulți ani. Oamenii sunt uluiți! Dumnezeu nu este doar Duhul Sfânt, Duhul, acel Duh multiplicat de șapte ori, sau Duhul atotcuprinzător, ci și un om – un om de rând, un om absolut obișnuit. El nu este numai bărbat, ci și femeie. Ei sunt asemănători prin faptul că ambii sunt născuți din oameni și diferiți în sensul că unul a fost conceput de Duhul Sfânt, iar celălalt s-a născut dintr-un om, deși provenit direct din Duh. Ei sunt asemănători prin faptul că amândoi, trupuri întrupate ale lui Dumnezeu,

îndeplinesc lucrarea lui Dumnezeu Tatăl, dar și diferiți, în sensul că unul a făcut lucrarea de răscumpărare, iar celălalt face lucrarea de cucerire. Amândoi Îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl, dar unul este Răscumpărătorul, plin de iubire binevoitoare și milă, iar celălalt este Dumnezeuul dreptății, plin de mânie și judecată. Unul este Conducătorul Suprem care a lansat lucrarea de răscumpărare, iar celălalt este Dumnezeuul cel drept care săvârșește lucrarea de cucerire. Unul este Începutul, celălalt este Sfârșitul. Unul este trup neprihănit, iar celălalt este trup ce întregește răscumpărarea, continuă lucrarea și nu este niciodată păcătos. Ambii sunt același Duh, dar sălășluiesc în trupuri diferite și s-au născut în locuri diferite și sunt separați în timp de câteva mii de ani. Cu toate acestea, lucrarea lor este reciproc complementară, niciodată conflictuală și se poate vorbi despre ea în aceeași suflare. Ambii sunt oameni, dar unul a fost băiețel și celălalt a fost o fetiță. În toți acești ani mulți, ceea ce au văzut oamenii n-a fost doar Duhul și nu doar un om, un bărbat, ci multe alte lucruri care nu corespund noțiunilor umane; prin urmare, oamenii nu Mă pot înțelege pe deplin niciodată. Ei cred și se îndoiesc de Mine în aceeași măsură, de parcă aș exista și totuși aș fi o iluzie – de aceea, până în ziua de azi, oamenii încă nu știu ce este Dumnezeu. Mă poți descrie cu adevărat într-o singură propoziție simplă? Îndrăznești cu adevărat să spui că „Isus nu este altul decât Dumnezeu și Dumnezeu nu este altul decât Isus”? Ești cu adevărat atât de temerar încât să spui „Dumnezeu nu este altul decât Duhul și Duhul nu este altul decât Dumnezeu”? Te simți confortabil spunând „Dumnezeu este doar un om în carne și oase”? Ai cu adevărat curajul să afirmi că „Chipul lui Isus este chipul măreț al lui Dumnezeu”? Poți să-ți folosești elocvența ca să explici cu claritate firea și chipul lui Dumnezeu? Îndrăznești cu adevărat să spui „Dumnezeu a creat doar bărbații, nu și femeile, după chipul Său”? Dacă ai spune asta, atunci nicio femeie nu s-ar număra printre aleșii Mei, și cu atât mai puțin ar fi femeile o categorie a omenirii. Acum știi cu adevărat ce este Dumnezeu? Este Dumnezeu un om? Este Dumnezeu un Duh? Este Dumnezeu într-adevăr un bărbat? Doar Isus este în stare să finalizeze lucrarea pe care trebuie să o fac? Dacă alegi doar una dintre aceste variante pentru a-Mi rezuma esența, atunci ești un credincios loial extrem de ignorant. Dacă aș lucra ca om întrupat o dată și doar o singură dată, M-ai delimita? Mă poți înțelege pe deplin dintr-o singură privire? Mă poți descrie într-adevăr complet, doar pe baza a ceea ce ai trăit în timpul vieții tale? Și dacă în cele două întrupări ale Mele aș face o lucrare asemănătoare, cum M-ai percepe? M-ai lăsa ținut pe cruce pentru totdeauna? Ar putea fi Dumnezeu așa simplu precum pretinzi?

Deși credința voastră este foarte sinceră, niciunul dintre voi nu este în stare să Mă descrie întru totul, nici unul dintre voi nu poate să depună mărturie deplină despre toate faptele pe care le vede. Gândiți-vă la asta: astăzi cei mai mulți dintre voi v-ați abandonat îndatoririle, căutând în schimb trupul, săturându-l și bucurându-l cu lăcomie. Aveți puțin adevăr. Cum puteți, așadar, mărturisi pentru tot ce ați văzut? Chiar credeți că puteți fi martorii Mei? Dacă va veni o zi în care nu vei putea depune mărturie pentru tot ce ai

văzut astăzi, atunci îți vei fi pierdut funcția de ființă creată și existența ta nu va mai avea niciun sens. Nu vei mai fi demn să te numești om. S-ar putea chiar spune că nu vei mai fi om! Am făcut o nemăsurată lucrare asupra ta, dar, pentru că în prezent tu nu înveți nimic, nu ești conștient de nimic și inefficient în munca ta, când va fi vremea să Îmi extind lucrarea, pur și simplu vei privi în gol, cu limba legată și cu totul inutilă. Oare asta nu va face din tine un păcătos pentru vecie? Când va veni acel timp, nu vei regreta amarnic? Nu te va cuprinde deprimarea? Toată lucrarea Mea de astăzi nu e săvârșită din lipsă de activitate și plictiseală, ci pentru a pune o temelie lucrării Mele viitoare. Nu este vorba că sunt în impas și e necesar să inventez ceva nou. Ar trebui să înțelegi lucrarea pe care o fac; nu este ceva făcut de un copil ce se joacă pe stradă, ci o lucrare săvârșită ca să-L reprezinte pe Tatăl Meu. Ar trebui să știi că nu Eu fac totul; mai degrabă, Îl reprezint pe Tatăl Meu. Între timp, rolul tău este doar acela de a urma, de a te supune, de a te schimba și de a da mărturie. Ce ar trebui să înțelegeți este motivul pentru care ar trebui să credeți în Mine; aceasta este cea mai importantă chestiune pe care trebuie să o înțelegeți fiecare dintre voi. Tatăl Meu, pentru slava Sa, v-a predestinat pe toți pentru Mine, din momentul în care a creat lumea. Pentru lucrarea Mea și pentru slava Lui v-a predestinat El. Datorită Tatălui voi credeți în Mine; datorită predestinării Tatălui Meu, voi Mă urmați pe Mine. Nimic din toate acestea nu a fost alegerea voastră. Chiar și mai important este să înțelegeți că voi sunteți cei pe care Tatăl Mi i-a încredințat cu scopul de a mărturisi pentru Mine. Pentru că El v-a încredințat Mie, ar trebui să păziți căile pe care le-am așezat pentru voi, precum și cuvintele și căile pe care vă învăț, căci este datoria voastră să mergeți pe căile Mele. Acesta este scopul inițial al credinței voastre în Mine. Prin urmare, vă spun aceasta: voi sunteți pur și simplu oameni pe care Tatăl Meu Mi i-a încredințat pentru a rămâne pe căile Mele. Cu toate acestea, doar credeți în Mine; nu sunteți de la Mine pentru că nu sunteți din familia israelită, ci, în schimb, sunteți din teapa vechiului șarpe. Tot ce vă cer să faceți este să fiți martori pentru Mine, dar astăzi trebuie să umblați pe căile Mele. Toate acestea sunt de dragul mărturiei viitoare. Dacă vă purtați doar ca oameni care ascultă de căile Mele, atunci nu veți avea nicio valoare și sensul faptului că Tatăl v-a încredințat Mie se va pierde. Ceea ce insist să vă spun este aceasta: ar trebui să umblați pe căile Mele.

Ce înseamnă să fii o persoană adevărată

Gestionarea omului a fost întotdeauna datoria Mea. Mai mult, cucerirea omului este ceea ce am rânduit când am creat lumea. Oamenii s-ar putea să nu știe că voi cuceri complet omul în zilele de pe urmă sau cum cucerirea celor răzvrățiți din rândul omenirii este dovada înfrângerii Satanei de către Mine. Dar, când dușmanul Meu s-a alăturat luptei cu Mine, i-am spus deja că îi voi cuceri pe cei pe care Satana i-a luat captivi și i-a făcut copiii lui, slujitorii loiali care îi supravegheau casa. Semnificația inițială a cuceririi

este aceea de a înfrânge, de a supune umilirii; în limba israeliților, înseamnă a înfrânge complet, a distruge și a face pe cineva incapabil de a Mi se împotrivi în continuare. Dar astăzi, când este folosit printre voi, sensul cuvântului este de a cuceri. Ar trebui să știți că intenția Mea a fost întotdeauna să nimicesc complet și să pun pe fugă pe cei răi ai omenirii, ca să nu se mai poată răzvrăti împotriva Mea și nici să nu mai aibă curajul să-Mi întrerupă sau să-Mi tulbure lucrarea. Astfel, în ceea ce-l privește pe om, acest cuvânt a ajuns să însemne cucerire. Oricare ar fi conotațiile termenului, lucrarea Mea este să înfrâng oamenii. Căci, deși este adevărat că omenirea este doar un adaos al gestionării Mele, ca să fiu mai exact, oamenii nu sunt nimic altceva decât vrăjmașii Mei. Oamenii sunt cei răi care Mi se opun și nu Mă ascultă. Oamenii nu sunt nimic altceva decât descendenții celui rău care a fost blestemat de Mine. Oamenii nu sunt nimic altceva decât descendenții arhanghelului care M-a trădat. Oamenii nu sunt altceva decât moștenirea diavolului, care, disprețuit de Mine cu mult timp în urmă, a fost inamicul Meu ireconciliabil de atunci. Pentru că cerul de deasupra întregii omeniri este înnorat și întunecat, fără nicio urmă de claritate, iar lumea omenească e aruncată în întunericul beznă, astfel încât cineva care trăiește în ea nu-și poate vedea nici măcar mâna întinsă înaintea feței sau soarele când își înalță capul. Drumul de sub picioarele lui, noroios și plin de gropi, face meandre șerpuitoare; întreg pământul este plin de cadavre. Colțurile întunecate sunt umplute cu rămășițele morților, iar în colțurile răcoroase și umbrite mulțimi de demoni și-au construit locașuri. Și peste tot în lumea oamenilor, demonii vin și pleacă în hoarde. Urmașii a tot felul de bestii, plini de murdărie, sunt prinși într-o luptă înverșunată, al cărei sunet lovește cu teroare în inimă. În astfel de momente, într-o astfel de lume, într-un astfel de „paradis pământesc”, unde merge cineva să-și caute împlinirile vieții? Unde s-ar putea duce pentru a-și găsi destinația vieții? Omenirea, călcată de multă vreme sub picioarele Satanei, a fost de la început un actor care a preluat imaginea Satanei – mai mult decât atât, omenirea este întruchiparea Satanei și servește ca dovadă care e martoră pentru Satana, tare și clar. Cum poate o astfel de rasă umană, o așa grămadă de deșeuri degenerate, un astfel de descendent al acestei familii omenești corupte, să fie martoră pentru Dumnezeu? De unde vine slava Mea? De unde poate începe să vorbească cineva despre mărturia Mea? Căci vrăjmașul care, corupând omenirea, se pune împotriva Mea, a luat deja omenirea – omenirea pe care am creat-o cu mult timp în urmă și care a fost plină de slava Mea și de trăirea Mea – și a spurcat-o. Mi-a smuls gloria și a impregnat omul numai cu o otravă profund îmbibată cu urâciunea Satanei și cu zeamă din fructul pomului cunoașterii binelui și răului. La început am creat omenirea; adică l-am creat pe strămoșul omenirii, pe Adam. El era înzestrat cu formă și imagine, plin de vigoare, plin de vitalitate și, în plus, era însoțit de slava Mea. Aceea a fost ziua slăvită când am creat omul. După aceea, Eva a fost făcută din trupul lui Adam și a fost și ea strămoșul omului, și astfel, oamenii pe care i-am creat au fost umpluți de suflul Meu și plini de slava Mea. Adam s-a născut inițial din mâna Mea și a fost reprezentarea imaginii Mele. Astfel, înțelesul original al numelui „Adam” a fost o ființă creată de Mine, impregnată de energia

Mea vitală, impregnată de slava Mea, având formă și imagine, având duh și suflare. El a fost singura ființă creată, având duh, capabilă să Mă reprezinte, să-Mi poarte imaginea și să primească suflul Meu. La început, Eva era cel de-al doilea om înzestrat cu suflu a cărei creație am orânduit-o, astfel încât sensul original al numelui „Eva” era o ființă creată care să continue slava Mea, plină de vitalitatea Mea și, mai mult, înzestrată cu slava Mea. Eva a venit din Adam, așa că și ea Mi-a purtat imaginea, căci ea a fost cea de-a doua ființă umană care a fost creată după imaginea Mea. Semnificația inițială a numelui „Eva” a fost un om viu, cu duh, carne și oase, a doua mărturie a Mea, precum și a doua Mea imagine între oameni. Ei au fost strămoșii omenirii, comoara pură și prețioasă a omului și, de la începuturi, ființe vii înzestrate cu duh. Cu toate acestea, cel rău i-a călcat în picioare și i-a luat prizonieri pe urmașii strămoșilor omenirii, scufundând lumea omenească în întuneric complet și făcând în așa fel încât urmașii să nu mai creadă în existența Mea. Chiar mai abominabil este faptul că atunci când cel rău îi corupe pe oameni și îi calcă în picioare, el smulge cu cruzime slava Mea, mărturia Mea, vitalitatea pe care le-am dăruit-o, suflarea și viața pe care le-am suflat în ei, toată slava Mea în lumea umană și tot sângele inimii pe care l-am sacrificat pentru omenire. Omenirea nu mai este în lumină, oamenii au pierdut tot ce le-am dat și au aruncat slava pe care le-am dat-o. Cum pot să recunoască ei faptul că Eu sunt Domnul tuturor ființelor create? Cum pot ei să continue să creadă în existența Mea în ceruri? Cum pot descoperi ei manifestările slavei Mele pe pământ? Cum pot acești nepoți și nepoate să-L considere pe Dumnezeu venerat de proprii lor strămoși ca Domnul care i-a creat? Acești nepoți și nepoate demne de milă au „prezentat” cu generozitate celui rău slava, imaginea și mărturia pe care le-am revărsat peste Adam și Eva, precum și viața pe care le-am acordat-o oamenilor și de care depind pentru a exista; și sunt întru totul nepăsători de prezența celui rău, și îi dau acestuia toată slava Mea. Nu este aceasta tocmai sursa termenului „gunoi”? Cum să poată o astfel de omenire, asemenea demoni răi, astfel de cadavre ambulante, astfel de imagini ale Satanei și astfel de dușmani ai Mei, să aibă slava Mea? Îmi voi lua înapoi slava, Îmi voi lua înapoi mărturia care există printre oameni și toate cele ce Mi-au aparținut odată și pe care Eu le-am dat omenirii demult – voi cuceri complet omenirea. Cu toate acestea, tu ar trebui să știi că oamenii pe care i-am creat erau oameni sfinți care Îmi purtau chipul și slava. Ei nu au aparținut Satanei, nici nu au fost supuși călcării sale în picioare, ci au fost pur și simplu o manifestare a Mea, fără nicio urmă de otrăvă de-a Satanei. Și așa, informez omenirea că vreau numai ceea ce este creat de mâna Mea, sfinții pe care îi iubesc și care nu aparțin niciunei alte entități. Mai mult, Mă voi bucura de ei și îi voi considera ca fiind slava Mea. Totuși, ceea ce vreau nu este omenirea care a fost coruptă de Satana, care aparține astăzi Satanei și care nu mai este creația Mea originală. Pentru că intenționez să reintru în posesia slavei Mele care există în lumea omenească, îi voi cuceri pe deplin pe supraviețuitorii din omenire ca o dovadă a slavei Mele în înfrângerea Satanei. Eu iau numai mărturia Mea ca și cristalizare a Sinelui Meu, ca obiect al bucuriei Mele. Aceasta este voia Mea.

A fost nevoie de zeci de mii de ani de istorie pentru ca omenirea să ajungă acolo unde este astăzi, cu toate acestea, omenirea pe care am creat-o la început a decăzut de mult. Omenirea nu mai este omenirea pe care Eu o doresc și astfel, în ochii Mei, oamenii nu mai merită denumirea de omenire. Ei sunt, mai degrabă, gunoiul omenirii pe care Satana a luat-o în captivitate, cadavrele ambulante putrede care sunt locuite de Satana și cu care Satana se îmbracă. Oamenii nu au nicio încredere în existența Mea și nici nu Îmi întâmpină venirea. Omenirea doar răspunde cu mari rezerve la cererile Mele, le acceptă temporar și nu împărtășește cu sinceritate bucuriile și necazurile vieții cu Mine. Din moment ce oamenii Mă văd ca fiind de nepătruns, ei Îmi oferă zâmbete reținute, cu atitudinea de a se da pe lângă cine e la putere, căci oamenii nu cunosc lucrarea Mea, cu atât mai puțin voia Mea în prezent. Voi fi sincer cu voi: când va veni ziua, suferința oricui Mi se închină va fi mai ușor de îndurat decât a voastră. Nivelul credinței voastre în Mine nu-l depășește, în realitate, pe cel al lui Iov – chiar și credința fariseilor evrei o depășește pe a voastră – și, astfel, dacă ziua focului se coboară, suferința voastră va fi mai gravă decât cea a fariseilor când au fost dojeniți de Isus, decât cea a celor 250 de conducători care s-au opus lui Moise și decât cea a Sodomei sub flăcările fierbinți ale distrugerii ei. Când Moise a lovit stânca și apa dată de Iahve a izvorât, aceasta s-a datorat credinței sale. Când David a cântat la liră laude pentru Mine, Iahve – cu inima plină de bucurie – a fost datorită credinței lui. Când Iov și-a pierdut animalele care umpleau munții și nenumăratele bogății, iar trupul său a fost acoperit de bube dureroase, a fost datorită credinței lui. Când a putut să audă glasul Meu, a lui Iahve, și să vadă slava Mea, a lui Iahve, a fost datorită credinței sale. Faptul că Petru a putut să-L urmeze pe Isus Hristos a fost pe baza credinței lui. Faptul că a putut fi pironit pe cruce de dragul Meu și că a dat mărturie slăvită, a fost tot pe baza credinței lui. Când Ioan a văzut imaginea slăvită a Fiului Omului, a fost pe baza credinței sale. Când a avut viziunea zilelor de pe urmă, a fost cu atât mai mult datorită credinței lui. Motivul pentru care așa-numitele mulțimi ale neamurilor au primit revelația Mea și au ajuns să știe că M-am întors în trup pentru a-Mi face lucrarea între oameni se datorează, de asemenea, credinței lor. Toți aceia care sunt loviți de cuvintele Mele dure și totuși li se aduce consolare de către ele și sunt mântuiți – nu au făcut-o datorită credinței lor? Cei care cred în Mine, dar care totuși suferă greutăți, nu au fost, de asemenea, respinși de lume? Cei care trăiesc în afara cuvântului Meu, fugind de suferința judecății, nu rătăcesc cu toții prin lume? Ei sunt asemănători frunzelor toamnei care flutură ici și colo, fără niciun loc de odihnă, cu atât mai puțin în cuvintele Mele de consolare. Cu toate că musturarea și rafinarea Mea nu îi urmează, nu sunt ei cerșetori duși de val dintr-un loc în altul, rătăcind pe străzile din afara Împărăției cerurilor? Este lumea într-adevăr locul tău de odihnă? Poți tu cu adevărat, evitând musturarea Mea, să obții cel mai slab zâmbet de mulțumire de la lume? Poți tu să-ți folosești cu adevărat bucuria efemeră pentru a-ți acoperi goliciunea inimii, goliciunea care nu poate fi ascunsă? Poate că ești în stare să-i păcălești pe toți din familia ta, dar niciodată nu Mă poți păcăli pe Mine. Deoarece

credința ta este prea slabă, ești încă, până în ziua de azi, neputincios în a găsi oricare dintre bucuriile pe care le poate oferi viața. Te îndemn: mai bine să îți petreci în mod sincer jumătate din viața ta pentru Mine, decât să-ți petreci toată viața în mediocritate și trebăluind pentru trup, îndurând toate suferințele pe care un om cu greu le poate suporta. Care este scopul în a te prețui atât de mult pe tine însuși și a fugi de mustrarea Mea? Care este scopul în a te ascunde de mustrarea Mea de moment doar pentru a culege o veșnicie de rușine, o eternitate de mustrare? Eu, de fapt, nu supun pe nimeni voii Mele. Dacă cineva este sincer dispus să se supună tuturor planurilor Mele, nu îl voi trata rău. Dar cer ca toți oamenii să creadă în Mine, așa cum a crezut Iov în Mine, în Iahve. Dacă credința voastră o depășește pe cea a lui Toma, atunci credința voastră va primi aprecierea Mea, în loialitatea voastră veți găsi fericirea Mea și veți găsi, cu siguranță, slava Mea în zilele voastre. Cu toate acestea, oamenii care cred în lume și cred în diavol și-au împietrit inimile, la fel ca masele din orașul Sodoma, cu nisip bătut de vânt în ochii lor și ofrande de la diavol în gura lor, ale căror minți întunecate au fost de mult timp posedate de cel rău care a uzurpat lumea. Gândurile lor au ajuns aproape în întregime captive diavolului din vechime. Și astfel, credința omenirii s-a risipit în vânt și ei nu pot nici măcar să observe lucrarea Mea. Tot ce sunt în stare să facă este o încercare slabă de a-Mi trata lucrarea cu superficialitate sau de a o analiza foarte grosolan, pentru că ei au fost mult timp posedați de otrava Satanei.

Voi cuceri omenirea pentru că oamenii au fost creați de Mine și, de altfel, au avut parte de toate obiectele generoase ale creației Mele. Dar oamenii, de asemenea, M-au respins; Eu sunt absent din inimile lor și Mă văd ca pe o povară pentru existența lor, chiar până într-atât încât, după ce M-au văzut cu adevărat, încă Mă resping și își storc creierul gândindu-se la toate posibilitățile de a Mă învinge. Oamenii nu Îmi permit să îi tratez în mod serios sau să am de la ei cerințe stricte, nici nu-Mi permit să-i judec sau să le mustru nedreptatea. Departe de a găsi acest lucru interesant, ei îl găsesc supărător. Și astfel, lucrarea Mea este să iau omenirea care mănâncă, bea și se delectează în Mine, dar care nu Mă cunoaște, și să o înving. Voi dezarma omenirea și apoi, luându-Mi îngerii, luându-Mi slava, Mă voi întoarce la lăcașul Meu. Căci acțiunile oamenilor demult Mi-au frânt inima și Mi-au zdrobit lucrarea în bucăți. Intenționez să reintru în posesia slavei pe care a luat-o cel rău, înainte să plec fericit lăsând omenirea să-și trăiască viața mai departe, să continue să „trăiască și să lucreze în pace și mulțumire”, să-și continue „cultivarea câmpurilor”, și nu voi mai interveni în viața lor. Dar acum intenționez să reintru complet în posesia slavei Mele din mâna celui rău, să iau înapoi întreaga slavă pe care am forjat-o în om la crearea lumii. Nicicând nu o voi mai revărsa asupra rasei umane pe pământ. Căci oamenii nu numai că nu au reușit să mențină slava Mea, ci au schimbat-o pentru imaginea Satanei. Oamenii nu prețuiesc venirea Mea, nici nu apreciază ziua slavei Mele. Ei nu sunt bucuroși să primească mustrarea Mea, cu atât mai puțin sunt ei dispuși să-Mi înapoieze slava, nici nu sunt dispuși să arunce otrava celui rău. Omenirea continuă să Mă înșele în același vechi

mod, oamenii încă poartă zâmbete strălucitoare pe fețe și chipuri fericite în același vechi mod. Ei nu sunt conștienți de adâncimile întunericului care va coborî asupra omenirii după ce slava Mea îi va părăsi. În special, nu sunt conștienți că atunci când ziua Mea va veni asupra întregii omeniri, le va merge și mai greu decât oamenilor din vremea lui Noe, căci ei nu știu cât de întunecat a devenit Israelul când slava Mea a plecat de la el, pentru că omul uită în zori cât de dificil i-a fost să treacă prin bezna nopții. Când soarele se ascunde din nou și întunericul coboară asupra omului, el va boci din nou și își va scrâșni dinții în întuneric. Ați uitat, când slava Mea s-a depărtat de Israel, cât de greu a fost pentru israeliți să îndure acele zile de suferință? Acum este momentul în care vedeți slava Mea și este și momentul când împărtășiți ziua slavei Mele. Omul va boci în toiul întunericului când slava Mea va părăsi țara spurcată. Acum este ziua slavei când Îmi fac lucrarea și este și ziua în care scutesc omenirea de suferință, căci nu voi împărtăși cu ei vremurile de chin și necaz. Vreau doar să cuceresc complet omenirea și să îi înving cu totul pe cei răi ai omenirii.

Ce știi despre credință?

În om există doar cuvântul incert „credință”, însă el nu știe ce constituie credința și cu atât mai mult nu știe de ce are credință. Omul înțelege prea puțin și el însuși are prea multe lipsuri; credința lui în Mine este lipsită de judecată și ignorantă. Chiar dacă nu știe ce este credința, nici de ce are credință în Mine, continuă să creadă în Mine în mod obsesiv. Ceea ce îi cer omului nu este doar să Mă invoce astfel în mod obsesiv sau să creadă în Mine în mod sporadic, deoarece lucrarea pe care o fac este ca omul să poată să Mă vadă și să Mă cunoască, nu ca să fie impresionat și să Mă privească cu alți ochi. Pe vremuri, am făcut multe semne și minuni și am săvârșit multe miracole, iar israeliții de atunci M-au admirat mult și Mi-au venerat foarte mult abilitatea excepțională de a vindeca pe cei bolnavi și de a exorciza demoni. Pe atunci, iudeii Mi-au considerat puterile vindecătoare ca fiind o măiestrie, extraordinare – și, datorită multelor Mele fapte, M-au venerat cu toții și au simțit o mare admirație pentru toate puterile Mele. Așadar, toți cei care M-au văzut făcând minuni M-au urmat îndeaproape, astfel încât mii de oameni M-au înconjurat ca să vadă cum îi vindecam pe bolnavi. Am făcut atât de multe semne și minuni, însă oamenii doar M-au privit ca pe un doctor priceput; așadar, am rostit și multe cuvinte de învățătură oamenilor de pe vremea aceea, însă ei doar M-au privit ca pe un învățător ce este superior ucenicilor lui. Chiar și astăzi, după ce oamenii au văzut consemnările istorice ale lucrării Mele, interpretarea lor continuă să fie aceea că sunt un mare medic care îi vindecă pe bolnavi și un învățător pentru cei neștiutori, iar ei M-au definit drept Domnul Isus Hristos Cel milostiv. Poate că aceia care interpretează Scripturile M-au întrecut în abilitățile de vindecare, sau poate că sunt chiar ucenici care și-au întrecut învățătorul, însă astfel de oameni de mare renume, ale căror nume sunt

cunoscute în toată lumea, Mă consideră atât de umil, ca pe un simplu medic! Faptele Mele sunt mai numeroase decât firele de nisip de pe plajă, și înțelepciunea Mea depășește toți fiii lui Solomon, totuși oamenii Mă cred un simplu medic fără importanță și un învățător necunoscut al oamenilor. Atât de mulți cred în Mine doar ca să-i vindec. Atât de mulți cred în Mine doar ca să Îmi folosesc puterile pentru a alunga spiritele necurate din trupurile lor, și atât de mulți cred în Mine doar pentru a putea primi pace și bucurie de la Mine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a pretinde de la Mine mai multă bogăție materială. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a-și petrece această viață în pace și pentru a fi teferi și nevătămați în lumea care vine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a evita suferința iadului și pentru a primi binecuvântările cerești. Atât de mulți cred în Mine doar pentru confort temporar, totuși nu caută să câștige nimic în lumea care vine. Când Mi-am revărsat mânia asupra omului și i-am luat toată bucuria și pacea pe care o avea cândva, omul a devenit plin de îndoieli. Când am dat omului suferința iadului și am revendicat binecuvântările cerești, rușinea omului s-a transformat în mânie. Când Mi-a cerut să îl vindec, Eu nu i-am acordat atenție și am simțit dezgust față de el; omul a plecat de lângă Mine ca să caute în schimb calea leacurilor rele și a vrăjitoriei. Când am retras tot ceea ce omul ceruse de la Mine, toată lumea a dispărut fără nicio urmă. Din acest motiv, zic că omul are credință în Mine pentru că îi dau prea mult har și are mult mai mult de câștigat. Iudeii credeau în Mine datorită harului Meu și Mă urmau oriunde mergeam. Acești oameni ignoranți ce aveau cunoștințe și experiențe limitate voiau doar să vadă semnele și minunile pe care le făceam. Mă priveau ca pe căpetenia casei iudeilor care putea înfăptui cele mai mari minuni. Și astfel, când am scos demoni din oameni, lucrul acesta a stârnit multe discuții între ei: au spus că eram Ilie, că eram Moise, că eram cel mai mare dintre profeți și că eram cel mai mare dintre medici. În afară de faptul că Eu Însumi am spus că Eu sunt viața, calea și adevărul, nimeni nu putea ști ființa sau identitatea Mea. În afară de faptul că Eu Însumi am spus că cerul este locul unde locuiește Tatăl Meu, nimeni nu știa că sunt Fiul lui Dumnezeu și, totodată, Dumnezeu Însuși. În afară de declarația Mea că voi aduce răscumpărare pentru întreaga omenire și voi izbăvi omenirea, nimeni nu știa că sunt Răscumpărătorul omenirii, iar oamenii Mă cunoșteau doar ca pe un om binevoitor și milos. Și chiar dacă puteam să explic tot ce avea legătură cu Mine, niciunul nu M-a cunoscut și niciunul nu a crezut că sunt Fiul Dumnezeului celui viu. Astfel este credința oamenilor în Mine și modul în care încearcă să Mă înșele. Cum ar putea ei să-Mi fie martori, când au astfel de opinii despre Mine?

Oamenii cred în Mine, însă nu sunt în stare să fie mărturie pentru Mine, și nici nu pot să dea mărturie pentru Mine înainte de a Mă face cunoscut. Oamenii văd doar că sunt deasupra creaturilor și tuturor oamenilor sfinți și că lucrarea pe care o fac Eu nu poate fi făcută de oameni. Astfel, de la iudei și până la oamenii din ziua de azi, toți cei care-Mi văd faptele glorioase sunt plini doar de curiozitate în ceea ce Mă privește, însă gura niciunei creaturi nu a putut să Îmi fie martoră. Doar Tatăl Meu a fost martor pentru Mine

și Mi-a făcut o cale între toate creaturile; dacă nu ar fi făcut, indiferent cum aş fi lucrat, omul nu ar fi știut niciodată că Eu sunt Domnul creației, căci omul știe doar să ia de la Mine și nu are credință în Mine ca rezultat al lucrării Mele. Omul Mă cunoaște doar pentru că sunt nevinovat și fără păcat, pentru că pot explica multe taine, pentru că Mă aflu deasupra mulțimii sau pentru că a profitat mult de Mine, însă puțini cred că Eu sunt Domnul creației. Din acest motiv spun că omul nu știe de ce crede în Mine; el nu știe nici motivul, nici ce înseamnă să aibă credință în Mine. Realitatea omului este atât de deficitară, încât abia e vrednic de a-Mi fi martor. Aveți prea puțină credință adevărată și ați câștigat prea puțin, deci aveți prea puțină mărturie de depus. De altfel, înțelegeți prea puțin și vă lipsește prea mult, atât de mult încât aproape că nu sunteți potriviți pentru a fi martori faptelor Mele. Hotărârea voastră este mare, într-adevăr, dar sunteți siguri că veți putea mărturisi cu succes despre esența lui Dumnezeu? Ceea ce ați experimentat și ceea ce ați văzut întrece experiența sfinților și profeților din toate timpurile, dar sunteți voi oare capabili să oferiți o mărturie mai mare decât cuvintele acestor sfinți și profeți din vremuri trecute? Ceea ce vă dăruiesc acum întrece ceea ce i-am dăruit lui Moise și eclipsează pe David și, tot așa, cer ca mărturia voastră să întrecă pe Moise și cuvintele voastre să fie mai mărețe decât David. Eu vă dau însutit mai mult – deci, tot așa vă cer să Îmi plătiți și voi la fel. Trebuie să știți că Eu sunt Acela care dă viață omenirii, și voi sunteți cei care primesc viață de la Mine și care trebuie să-Mi fiți martori. Aceasta este datoria voastră pe care v-o trimit și pe care se cuvine să o împliniți pentru Mine. V-am dăruit toată slava Mea, v-am dat viața pe care poporul ales, israeliții, nu au primit-o niciodată. De drept, voi se cuvine să Îmi fiți martori, să Îmi dedicați tinerețea voastră și să Îmi oferiți viața voastră. Oricui Îmi dăruiesc slava Îmi va fi martor și își va da viața pentru Mine. Acest lucru a fost predestinat de Mine cu mult timp în urmă. Este norocul vostru că vă dăruiesc slava Mea, iar datoria voastră este să mărturisiți pentru gloria Mea. Dacă ați crede în Mine doar ca să câștigați binecuvântări, atunci lucrarea Mea ar avea puțină însemnătate, iar voi nu v-ați îndeplini datoria. Israelii au văzut doar mila, dragostea și măreția Mea, iar iudeii au fost martori ai răbdării și răscumpărării Mele. Ei au văzut foarte, foarte puțin din lucrarea Duhului Meu, până în punctul în care au înțeles doar este posibil ca nivelul lor de înțelegere să fi fost doar a zecea parte dintr-o miime din ceea ce ați auzit și ați văzut voi. Ceea ce voi ați văzut întrece chiar și pe marii preoți din rândul lor. Adevărurile pe care le înțelegeți astăzi le depășesc pe ale lor; ceea ce ați văzut astăzi depășește atât ce s-a văzut în timpul Epocii Legii, cât și în timpul Epocii Harului, iar experiența voastră depășește chiar și pe Moise și Ilie. Căci ceea ce au înțeles israeliții era doar legea lui Iahve și ceea ce au văzut a fost doar imaginea spatelui lui Iahve. Ceea ce israeliții au înțeles a fost doar răscumpărarea venită din partea lui Isus. Ei au primit doar harul oferit de Isus și ceea ce au văzut a fost doar imaginea lui Isus înăuntrul casei iudeilor. Ceea ce voi vedeți astăzi este slava lui Iahve, răscumpărarea lui Isus și toate faptele Mele din prezent. De asemenea, ați auzit cuvintele Duhului Meu, ați admirat înțelepciunea Mea, ați ajuns să cunoașteți măreția Mea și ați învățat despre

firea Mea. V-am spus și totul despre planul Meu de gestionare (planul mântuirii). Ceea ce ați văzut nu este doar un Dumnezeu milos și iubitor, ci un Dumnezeu plin de dreptate. Ați văzut lucrarea Mea minunată și ați știut că sunt plin de maiestruozitate și mânie. Pe lângă aceasta, știți că Mi-am revărsat urgia aprinsă peste casa lui Israel și că, astăzi, aceasta a venit peste voi. Înțelegeți mai multe din tainele Mele cerești decât Isaia și Ioan; cunoașteți mai mult despre frumusețea Mea și caracterul Meu venerabil decât toți sfinții din vremurile trecute. Ceea ce ați primit nu este doar adevărul Meu, calea Mea și viața Mea, ci o viziune și o revelație mai mari ca cele ale lui Ioan. Înțelegeți mult mai multe taine și ați văzut, de asemenea, adevărata Mea față; ați acceptat mai mult din judecata Mea și știți mai mult despre firea Mea dreaptă. Și astfel, chiar dacă v-ați născut în zilele de pe urmă, înțelegerea voastră este cea a celor dinainte și a trecutului și, de asemenea, ați experimentat lucrurile de astăzi, și totul a fost săvârșit personal de mâna Mea. Ceea ce vă cer nu este exagerat, căci v-am dat atât de mult, iar voi ați văzut mult în Mine. Așadar, vă cer să Îmi fiți martori pentru sfinții vremurilor trecute, și aceasta este singura dorință a inimii Mele.

Tatăl Meu a fost primul care Mi-a fost martor, dar Eu Îmi doresc să primesc o glorie mai mare și ca din gura ființelor create să iasă cuvinte de mărturie – așa că vă dau tot ce am, ca să vă puteți îndeplini datoria, ca lucrarea Mea în mijlocul oamenilor să se poată încheia. Voi ar trebui să înțelegeți motivul pentru care credeți în Mine; dacă vreți doar să fiți ucenicii sau pacienții Mei, sau să deveniți unii dintre sfinții Mei în cer, atunci faptul că Mă urmați nu va avea nicio însemnătate. A Mă urma în felul ar fi, pur și simplu, o risipă de energie; a avea o astfel de credință în Mine ar însemna doar să vă pierdeți timpul, să vă risipiți tinerețea. Și, la sfârșit, nu ați primi nimic. Oare nu ar fi aceasta o muncă în zadar? Am plecat demult din mijlocul iudeilor și nu mai sunt medicul și nici medicamentul oamenilor. Nu mai sunt un animal de povară pe care omul să îl conducă sau să-l măcelărească după bunul plac; dimpotrivă, am venit printre oameni ca să îi judec și să îi mustru și ca ei să poată să Mă cunoască. Tu ar trebui să știi că odată am făcut lucrarea de răscumpărare; am fost cândva Isus, însă nu puteam rămâne Isus pentru totdeauna, la fel cum fusesem cândva Iahve, iar mai târziu am devenit Isus. Eu sunt Dumnezeuul omenirii, Domnul creației, însă nu pot rămâne pentru totdeauna Isus sau Iahve. Am fost ceea ce omul consideră a fi un medic, dar nu se poate spune că Dumnezeu este doar un medic pentru omenire. Deci, dacă păstrezi vechile concepții în credința ta în Mine, nu vei obține nimic. Nu contează cum Mă slăvești astăzi: „Cât de iubitor este Dumnezeu față de oameni; El mă vindecă și îmi dă binecuvântări, pace și bucurie. Cât de bun este Dumnezeu față de oameni; dacă doar avem credință în El, atunci nu vom avea motive să ne îngrijorăm în privința banilor sau averii...”, pentru că tot nu pot să Îmi întrerup lucrarea originală. Dacă tu crezi în Mine astăzi, vei primi doar slava Mea și vei fi vrednic de a-Mi fi martor, iar toate celelalte lucruri vor ajunge pe locul doi. Acest lucru trebuie să îți fie clar.

Acum știi cu adevărat care este motivul pentru care crezi în Mine? Cunoști cu

adevărat scopul și însemnătatea lucrării Mele? Știi cu adevărat care îți este datoria? Cunoști cu adevărat mărturia Mea? Dacă doar crezi în Mine, însă în tine nu e niciun semn al slavei sau mărturie Mele, atunci înseamnă că te-am alungat de mult timp. Cât despre cei atotștiutori, ei sunt ghimpi și mai mari în coasta Mea, iar în casa Mea doar obstacole în drumul Meu, sunt neghină ce trebuie cernută din lucrarea Mea, căci nu au niciun folos, sunt lipsiți de valoare și îi detest de mult timp. Mânia Mea se abate adeseori asupra celor lipsiți de mărturie, iar toiagul Meu nu se îndepărtează niciodată de ei. I-am predat demult în mâinile celui rău; sunt lipsiți de binecuvântările Mele. Când va veni acea zi, mustrarea lor va fi chiar mai cumplită decât cea a femeilor nesăbuite. Acum Îmi fac doar datoria în lucrarea Mea. Voi strânge grâul în snopi, împreună cu neghina. Aceasta este lucrarea Mea astăzi. Acea neghină va fi cernută în timpul lucrării Mele de cernere, apoi boabele de grâu vor fi adunate într-un grânar, iar neghina care a fost cernută va fi aruncată în foc și va fi prefăcută în cenușă. Deocamdată, lucrarea Mea este de a-i aduna pe oameni în snopi; adică de a-i cuceri pe deplin. Apoi, voi începe cernerea pentru a dezvălui sfârșitul tuturor oamenilor. Și, așadar, se cuvine să știi cum ar trebui să Mă mulțumești acum și cum să umbli pe calea cea dreaptă în credința ta în Mine. Ceea ce Îmi doresc este loialitatea și ascultarea ta de acum, dragostea și mărturia ta de acum. Chiar dacă, în acest moment, nu știi ce este mărturia sau dragostea, ar trebui să Îmi aduci tot ce ai și să Îmi predai singurele comori pe care le ai: loialitatea și ascultarea ta. Ar trebui să știi că dovada biruinței Mele asupra Satanei stă în loialitatea și ascultarea omului, precum și dovada cuceririi Mele complete a omului. Datoria credinței tale în Mine este de a-Mi fi martor, de a-Mi fi loial Mie și nimănui altcuiva și de a fi ascultător până la sfârșit. Înainte de a începe următoarea etapă a lucrării Mele, cum Îmi vei fi martor? Cum Îmi vei fi loial și ascultător? Îți dedici toată loialitatea funcției tale, sau pur și simplu vei renunța? Preferi să te supui oricărui aranjament al Meu (chiar de ar fi moarte sau distrugere) sau să fugi la jumătatea drumului pentru a evita mustrarea Mea? Te mustru ca să Îmi fii martor, să Îmi fii loial și ascultător. Mai mult, mustrarea din momentul de față este pentru a sprijini următoarea etapă a lucrării Mele și pentru a permite lucrării să progreseze nestânjenită. Așadar, te îndemn să fii înțelept și să nu-ți tratezi nici viața, nici importanța existenței tale ca pe un nisip fără valoare. Poți ști cu precizie care va fi lucrarea Mea viitoare? Știi oare cum voi lucra în zilele ce vor veni și cum se va desfășura lucrarea Mea? Ar trebui să cunoști importanța experimentării lucrării Mele, ba chiar mai mult, importanța credinței tale în Mine. Am făcut atât de mult, deci oare cum îți imaginezi că aș putea să renunț la jumătatea drumului? Am făcut o lucrare atât de vastă; cum aș putea să o distrug? Într-adevăr, am venit să pun capăt acestei epoci. Este adevărat, însă, totodată, trebuie să știi că voi începe o nouă epocă, o nouă lucrare și, mai presus de toate, voi răspândi Evanghelia Împărăției. Deci, ar trebui să știi că lucrarea din prezent este doar pentru a începe o epocă și pentru a pune temelia pentru răspândirea Evangheliei în vremurile următoare și încheierea acestei epoci în viitor. Lucrarea Mea nu este atât de simplă precum crezi, nici nu este atât de lipsită de valoare și fără sens

pe cât ai crede. De aceea, tot trebuie să îți spun: se cuvine să îți dedici viața pentru a face lucrarea Mea și, mai mult decât atât, se cuvine să te dedici pe tine însuși slavei Mele. De mult timp tânjesc să Îmi fii martor și chiar de mai multă vreme tânjesc să răspândești Evanghelia Mea. Se cuvine să înțelegi ce este în inima Mea.

Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut

Toți ați văzut cu ochii voștri lucrarea pe care am făcut-o în mijlocul vostru, ați ascultat voi înșivă cuvintele pe care le-am rostit și ați cunoscut cu toții atitudinea Mea față de voi, așa că ar trebui să știți de ce fac această lucrare în voi. Vă voi spune cu toată sinceritatea: nu sunteți altceva decât unelte pentru lucrarea Mea de cucerire în zilele de pe urmă, instrumentele pentru extinderea lucrării Mele printre semințiile neamurilor. Eu vorbesc prin nedreptatea voastră, mizeria, împotrivirea și răzvrătirea voastră pentru a-Mi extinde mai bine lucrarea și a-Mi răspândi numele printre semințiile neamurilor, adică a-l răspândi printre oricare dintre semințiile din afara Israelului. Este așa pentru ca numele Meu, faptele Mele și glasul Meu să se poată răspândi printre toate semințiile neamurilor și toate acele seminții care nu sunt ale Israelului să poată fi cucerite de Mine și să Mi se poată închina, devenind pământurile Mele sfinte din afara pământurilor Israelului și Egiptului. Extinderea lucrării Mele este, de fapt, extinderea lucrării Mele de cucerire și a pământului Meu sfânt; este extinderea breșei Mele pe pământ. Ar trebui să vă fie clar că sunteți doar ființe create printre semințiile neamurilor pe care le cuceresc. La început, voi nu aveți nici statut, nici vreo valoare de utilizat și nu erați de niciun folos. Doar datorită faptului că am ridicat viermii din grămada de bălegar ca să fie specimene pentru cucerirea întregului pământ de către Mine, să fie singurele „materiale de referință” pentru cucerirea întregului pământ, voi ați fost destul de norocoși să fiți în contact cu Mine și să vă adunați acum cu Mine. Doar datorită statutului vostru inferior v-am selectat să fiți specimenele și modelele lucrării Mele de cucerire. Doar din acest motiv lucrez și vorbesc în mijlocul vostru, trăiesc și locuiesc cu voi. Ar trebui să știți că numai datorită gestionării Mele și din cauza scârbei Mele nemăsurate pentru viermii din grămada de bălegar, Eu vorbesc în mijlocul vostru – s-a ajuns în punctul în care sunt furios. Lucrarea Mea în mijlocul vostru nu este deloc aceeași cu cea a lui Iahve din Israel, și, mai ales, nu este aceeași cu lucrarea pe care Isus a făcut-o în Iudeea. Eu vorbesc și lucrez cu mare toleranță, iar cu furie, precum și cu judecată, Eu îi cuceresc pe acești degenerați. Nu este nicidecum ca atunci când Iahve Și-a condus poporul în Israel. Lucrarea Sa în Israel a fost aceea de a oferi mâncare și apă vie, iar El era plin de compasiune și iubire pentru poporul Său când îl aproviziona. Lucrarea de astăzi este făcută într-o națiune blestemată de oameni care nu au fost aleși. Nu există mâncare abundentă și nu există

nutrimentul apei vii pentru a potoli setea, și cu atât mai puțin există o aprovizionare cu bunuri materiale abundente; există doar o aprovizionare cu judecată, blestem și muștrare abundente. Acești viermi care trăiesc în grămada de bălegar sunt absolut nevrednici să câștige munții cu bovine și oi, marea bogăție și copiii cei mai frumoși de pe tot pământul, așa cum Eu le-am oferit Israelului. Israelul contemporan jertfește pe altar bovinele și oile, obiectele de aur și argint, cu care Eu îi hrănesc poporul, depășind zecimea cerută de lahe conform legii, așa că le-am dat și mai mult – de peste o sută de ori mai mult decât ceea ce avea să fie câștigat de Israel conform legii. Lucrurile cu care hrănesc Israelul depășesc tot ce a câștigat Avraam și tot ce a câștigat Isaac. Voi face familia lui Israel roditoare și să se înmulțească și voi face ca poporul Meu din Israel să se răspândească pretutindeni pe pământ. Cei pe care-i binecuvântează și de care am grijă sunt tot aleșii Israelului – adică oamenii care Îmi dedică totul și care au câștigat totul de la Mine. Deoarece Mă țin minte, ei își sacrifică vițelii și miei abia născuți pe altarul Meu sfânt și oferă tot ce au în fața Mea, până în punctul de a-Mi oferi primii lor fii nou-născuți în așteptarea reîntoarcerii Mele. Dar voi? Voi Îmi treziți mânia, faceți cereri de la Mine și furați jertfele celor care Îmi oferă lucruri, și nu știți că Mă jigniți; astfel, tot ceea ce câștigați este plâns și pedeapsă în întuneric. Mi-ați provocat mânia de multe ori și am făcut să plouă focurile Mele arzătoare, până în punctul în care destul de mulți oameni și-au găsit un sfârșit tragic, iar cămine fericite au devenit morminte pustii. Tot ce am pentru acești viermi este o furie fără sfârșit și nu am nici o intenție să-i binecuvântează. Doar de dragul lucrării Mele am făcut o excepție și v-am înălțat și am îndurat marea umilință de a lucra în mijlocul vostru. Dacă nu ar fi voia Tatălui Meu, cum aș putea să trăiesc în aceeași casă cu viermii care se răsucesc în grămada de bălegar? Simt un dezgust extrem pentru toate acțiunile și cuvintele voastre și, oricum, pentru că am un oarecare „interes” în murdăria și răzvrătirea voastră, aceasta a devenit o mare colecție a cuvintelor Mele. Altfel, categoric nu aș fi rămas atât de mult printre voi. Așadar, ar trebui să știți că atitudinea Mea față de voi este doar una de compasiune și milă; nu am nici măcar un strop de iubire pentru voi. Ceea ce am pentru voi este simplă toleranță, deoarece fac asta doar de dragul lucrării Mele. Și ați văzut faptele Mele numai pentru că am selectat murdăria și răzvrătirea ca „materii prime”; altfel, nu aș dezvălui sub nici o formă faptele Mele acestor viermi. Lucrez în voi doar cu ezitare, nicicum în mod asemănător cu promptitudinea și râvna cu care Mi-am făcut lucrarea din Israel. Îmi port mânia în timp ce Mă forțez să vorbesc printre voi. Dacă nu ar fi pentru lucrarea Mea mai mare, cum aș putea să tolerez vederea continuă a unor astfel de viermi? Dacă nu ar fi fost de dragul numelui Meu, M-aș fi înălțat de mult la înălțimile cele mai înalte și i-aș fi incinerat complet pe acești viermi cu grămada lor de bălegar! Dacă nu ar fi de dragul gloriei Mele, cum aș putea permite acestor demoni răi să-Mi reziste în mod deschis, cu capetele lor legănându-se înaintea ochilor Mei? Dacă nu pentru a-Mi înfăptui lucrarea lin, fără cea mai mică piedică, cum aș putea să permit acestor oameni asemănători viermilor să Mă maltrateze fără motiv? Dacă o sută de oameni dintr-un sat din Israel s-ar ridica să-Mi

reziste astfel, chiar dacă Mi-au adus jertfe, Eu tot i-aș nimici și i-aș alunga sub crăpăturile pământului pentru a împiedica oamenii din alte orașe să se mai revolte vreodată. Sunt un foc mistuitor și nu tolerez ofensa. Fiindcă toți oamenii au fost creați de Mine, ei trebuie să Mă asculte și nu pot să se răzvrătească, orice spun și fac Eu. Oamenii nu au dreptul să se amestece în lucrarea Mea, și cu atât mai puțin sunt calificați să analizeze ce este bine sau rău în lucrarea Mea și în cuvintele Mele. Eu sunt Domnul creației, iar ființele create ar trebui să obțină tot ceea ce Eu cer cu o inimă plină de venerație pentru Mine; nu ar trebui încerce să discute cu Mine și, mai ales, nu ar trebui să se împotrivescă. Cu autoritatea Mea, eu Îmi guvernez poporul, iar toți aceia care fac parte din creația Mea ar trebui să se supună autorității Mele. Deși astăzi sunteți îndrăzneți și încrezuți în fața Mea, deși nu ascultați cuvintele cu care Eu vă învăț și nu cunoașteți teama, eu doar vă întâmpin răzvrătirea cu îngăduință; nu-Mi voi pierde cumpătul și nu-Mi voi compromite munca pentru că niște viermi mărunți au întors mizeria din grămada de bălegar. Tolerez existența continuă a tot ceea ce urăsc și a tuturor lucrurilor pe care le detest de dragul voii Tatălui Meu, și voi face astfel până când cuvântările Mele vor fi complete, până chiar în ultima Mea clipă. Nu-ți face griji! Eu nu pot să Mă cobor la același nivel cu un vierme anonim și nu-Mi voi compara nivelul aptitudinilor cu tine. Te urăsc, dar sunt în stare să îndur. Nu Mă ascuți, dar nu poți scăpa de ziua când te voi muștra, care Mi-a fost promisă de Tatăl Meu. Se poate compara un vierme creat cu Domnul creației? Toamna, frunzele care cad se întorc la rădăcinile lor; tu te vei reîntoarce la casa „tatălui tău”, iar Eu Mă voi întoarce alături de Tatăl Meu. Eu voi fi însoțit de afecțiunea Sa tandră, iar tu vei fi urmat de călcarea în picioare a tatălui tău. Eu voi avea gloria Tatălui Meu și tu vei avea rușinea tatălui tău. Eu voi folosi muștrarea pe care am ținut-o îndelung în frâu pentru a te însoți și tu Îmi vei întâlni muștrarea cu trupul tău rânced care a fost corupt zeci de mii de ani. Eu Îmi voi fi încheiat lucrarea cuvintelor în tine, însoțită de îngăduință, iar tu vei începe să-ți împlinești rolul de a suferi dezastrul din cuvintele Mele. Mă voi bucura foarte mult și voi lucra în Israel; tu vei plânge și vei scrâșni din dinți, existând și murind în noroi. Eu Îmi voi recâștiga forma originală și nu voi mai rămâne în mizerie împreună cu tine, în timp ce tu îți vei recâștiga urâtenia originală și vei continua să scormonești în grămada de bălegar. Când lucrarea și cuvintele Mele vor fi gata, va fi o zi de bucurie pentru Mine. Când împotrivirea și răzvrătirea ta vor fi gata, va fi o zi de plâns pentru tine. Nu te voi compătimi și nu Mă vei mai vedea iarăși. Nu voi mai dialoga cu tine și nu Mă vei mai întâlni niciodată. Voi urî răzvrătirea ta, iar ție îți va fi dor de frumusețea Mea. Te voi lovi, iar tu vei plânge de dorul Meu. Mă voi despărți cu bucurie de tine, iar tu vei fi conștient de datoria ta față de Mine. Nu te voi mai vedea vreodată, dar tu întotdeauna vei spera după Mine. O să te urăsc pentru că în momentul de față Mi te împotrivești, iar ție îți va fi dor de Mine, pentru că în momentul acesta te muștru. Nu voi fi dispus să trăiesc alături de tine, dar tu vei tânji amarnic după asta și vei plânge pentru veșnicie, pentru că vei regreta tot ce Mi-ai făcut. Vei simți remușcare pentru răzvrătirea și împotrivirea ta și chiar te vei întinde cu fața la pământ cu părere de rău și vei cădea înaintea Mea și vei jura că

niciodată nu vei mai fi neascultător. Dar, în inima ta, doar Mă vei iubi, totuși nu vei fi niciodată în stare să-Mi auzi glasul. Te voi face să te rușinezi de tine.

Mă uit acum la trupul tău îngăduitor, care M-ar înșela, și am doar un mic avertisment pentru tine, deși nu te voi „servi” cu mustrare. Tu ar trebui să știi ce rol joci în lucrarea Mea, și atunci voi fi mulțumit. În afară de aceasta, dacă Mi te împotrivești sau Îmi cheltuiești banii ori mănânci jertfele aduse Mie, lahve, sau dacă voi, viermilor, vă mușcați unul pe celălalt sau există conflict sau încălcare între voi, creaturi asemeni câinilor – nimic din toate acestea nu Mă privește. Trebuie doar să știți ce fel de lucruri sunteți, iar Eu voi fi mulțumit. În afară de toate acestea, dacă doriți să trageți cu arme unii împotriva celorlalți sau să vă luptați unul cu altul prin cuvinte, este în regulă; nu am nici o dorință să Mă amestec în asemenea lucruri și nu Mă implic câtuși de puțin în chestiuni umane. Nu e vorba de faptul că nu-Mi pasă de conflictele dintre voi; este faptul că Eu nu sunt unul dintre voi, deci nu particip la problemele care sunt între voi. Eu Însumi nu sunt o ființă creată și nu sunt din lume, deci urăsc viața zbuciumată a oamenilor și relațiile complicate, necuviincioase dintre ei. Mă dezgustă în special mulțimile gălăgioase. Cu toate acestea, cunosc profund impuritățile din inima fiecărei ființe create și, înainte de a vă fi creat, cunoșteam deja nedreptatea care exista adânc în inima omenească și cunoșteam toată înșelăciunea și strâmbătatea din inima omenească. Așadar, chiar dacă nu există deloc urme atunci când oamenii fac lucruri nedrepte, Eu tot știu că nedreptatea păstrată în inimile voastre depășește bogăția tuturor lucrurilor pe care le-am creat. Fiecare dintre voi s-a ridicat până la culmile mulțimilor; v-ați înălțat pentru a fi strămoșii mulțimilor. Sunteți extrem de arbitrari și alergați înnebuniți printre toți viermii, căutând un loc liniștit și încercând să devorați viermii mai mici decât voi. Sunteți răutăcioși și siniștri în inimile voastre, depășind până și fantomele care s-au scufundat pe fundul mării. Locuiți în partea de jos a bălegarului, tulburând viermii de sus până jos, până când nu mai au pace, luptându-vă unii cu alții o vreme și apoi calmându-vă. Nu vă cunoașteți locul, dar tot vă mai luptați unul cu celălalt în bălegar. Ce puteți câștiga din această luptă? Dacă ați avea cu adevărat venerație pentru Mine în inimi, cum ați putea să vă luptați unul cu altul în spatele Meu? Oricât de înalt este statutul tău, nu ești oare tot un mic vierme împruțit din balegă? Vor putea să-ți crească aripi și să devii un porumbel în cer? Voi, mici viermi împruțiți, furați jertfele de pe altar de la Mine, lahve; făcând astfel, poți să-ți salvezi numele ruinat, ratat și să devii poporul ales al Israelului? Sunteți niște netrebnici fără rușine! Acele jertfe de pe altar Mi-au fost oferite de către oameni ca expresie a sentimentelor binevoitoare ale celor care Mă adoră. Ele sunt pentru controlul Meu și pentru folosul Meu, deci cum e posibil să Mă jefuiești de puținele turturele pe care oamenii Mi le-au oferit? Nu îți este frică să devii un Iuda? Nu te temi că pământul tău ar putea deveni un câmp de sânge? Lucru nerușinat ce ești! Crezi că turturelele oferite de oameni sunt pentru a hrăni burta ta, vierme? Ceea ce ți-am dat este ceea ce am fost mulțumit și dispus să îți dau; ceea ce nu ți-am dat este la dispoziția Mea. Tu nu poți să-Mi furi pur și simplu jertfele. Cel care lucrează sunt Eu, lahve – Domnul creației – iar oamenii

oferă jertfe datorită Mie. Crezi că aceasta este o recompensă pentru toată agitația ta? Chiar ești nerușinat! Pentru cine alergi de colo-colo? Nu pentru tine însuși? De ce-Mi furi jertfele? De ce furi bani din pungă Mea de bani? Nu ești fiul lui Iuda Iscarioteanul? De jertfele aduse Mie, lahve, trebuie să se bucure preoții. Ești preot? Îndrăznești să mănânci cu îngâmfare jertfele aduse Mie și chiar să le pui pe masă; nu valorezi nimic! Netrebnic bun de nimic! Focul Meu, focul lui lahve, te va face scrum!

Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei

Astăzi, vă atrag atenția astfel de dragul propriei voastre supraviețuiri, pentru ca lucrarea Mea să progreseze lin, astfel încât munca Mea inaugurală de-a lungul întregului Univers să se poată efectua cât mai corespunzător și perfect, dezvăluind cuvintele, autoritatea, măreția și judecata Mea oamenilor din toate țările și națiunile. Lucrarea pe care o fac printre voi este începutul lucrării Mele în tot universul. Cu toate că acum e deja vremea zilelor de pe urmă, înțelegeți că „zilele de pe urmă” nu este decât un nume pentru o epocă; la fel ca și Epoca Legii și Epoca Harului, aceasta se referă la o epocă și indică o epocă întreagă, mai degrabă decât ultimii câțiva ani sau luni. Cu toate acestea, zilele de pe urmă sunt destul de diferite de Epoca Harului și de Epoca Legii. Lucrarea zilelor de pe urmă nu se desfășoară în Israel, ci printre ne-evrei; aceasta reprezintă cucerirea oamenilor din toate neamurile și din toate triburile din afara Israelului în fața tronului Meu, astfel încât slava Mea în tot universul să poată umple cosmosul și bolta cerească. Este pentru a putea obține glorie mai mare, ca toate creaturile de pe pământ să transmită slava Mea fiecărei națiuni, pentru totdeauna, din generație în generație, și toate creaturile din cer și de pe pământ să poată vedea toată slava pe care am dobândit-o pe pământ. Lucrarea desfășurată în zilele de pe urmă este lucrarea de cucerire. Nu este îndrumarea vieților tuturor oamenilor de pe pământ, ci încheierea pe pământ a vieții de o mie de ani de suferință nesfârșită a omenirii. Ca o consecință, lucrarea zilelor de pe urmă nu poate fi la fel ca cele câteva mii de ani de lucrare în Israel, nici nu poate fi ca cei doar câțiva ani de lucrare în Iudeea, care a continuat de-a lungul a două milenii până la a doua întrupare a lui Dumnezeu. Oamenii din zilele de pe urmă se confruntă numai cu reapariția Răscumpărătorul în trup și primesc lucrarea personală și cuvintele lui Dumnezeu. Nu vor trece două mii de ani înainte ca zilele de pe urmă să se sfârșească; ele sunt scurte, ca în timpul în care Isus a realizat lucrarea Epocii Harului în Iudeea. Acest lucru se datorează faptului că zilele de pe urmă sunt încheierea întregii epoci. Acestea reprezintă încheierea și sfârșitul planului de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani al lui Dumnezeu și încheie călătoria de suferință a omenirii. Ele nu duc întreaga omenire într-o epocă nouă și nu permit ca viața omenirii să continue; aceasta nu ar avea nicio semnificație pentru planul

Meu de gestionare (de mântuire) sau pentru existența omului. Dacă omenirea ar continua așa, atunci, mai devreme sau mai târziu, ar fi în întregime devorată de diavol, iar acele suflete care Îmi aparțin ar fi, în cele din urmă, distruse de mâinile lui. Lucrarea Mea durează doar șase mii de ani și am promis că controlul celui rău asupra întregii omeniri va dura, de asemenea, nu mai mult de șase mii de ani. Așadar, acum timpul expiră. Nici nu voi continua și nici nu voi întârzia mai mult: pe parcursul zilelor din urmă, îl voi desființa pe Satan, Îmi voi lua înapoi toată slava Mea, și voi revendica toate sufletele de pe pământ care Îmi aparțin, astfel încât aceste suflete aflate în dificultate să poată scăpa din oceanul suferinței și, astfel, va fi încheiată întreaga Mea lucrare pe pământ. Începând cu această zi, niciodată nu Mă voi mai întrupa pe pământ și niciodată Duhul Meu atotstăpânitor nu va mai lucra pe pământ. Voi face doar un singur lucru pe pământ: voi reface omenirea, o omenire care este sfântă și care este cetatea Mea credincioasă pe pământ. Dar știu că nu voi anihila întreaga lume și nici nu voi anihila întreaga omenire. Voi păstra acea treime care rămâne – treimea care Mă iubește și a fost complet cucerită de Mine, și voi face ca această treime să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ, precum au făcut sub lege israeliții, hrănindu-i copios cu oi și vite și toate bogățiile pământului. Această omenire va rămâne cu Mine pentru totdeauna, totuși nu va fi omenirea jalnic de întinată a zilelor noastre, ci o omenire care este o adunare a tuturor celor care au fost câștigați de Mine. O asemenea omenire nu va fi coruptă, perturbată sau împresurată de Satana și va fi singura omenire care există pe pământ după ce am triumfat asupra Satanei. Este omenirea care a fost cucerită de Mine și Mi-a câștigat promisiunea. Și astfel, omenirea care a fost cucerită în zilele de pe urmă este, de asemenea, omenirea care va fi cruțată și va câștiga binecuvântările Mele veșnice. Va fi singura dovadă a triumfului Meu asupra lui Satan și singurul câștig al bătăliei mele cu Satana. Aceste prăzi de război sunt salvate de Mine din sfera Satanei și sunt singura cristalizare și singurul rod al planului Meu de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani. Ele provin din fiecare națiune și confesiune, din fiecare loc și țară din tot universul. Acestea sunt de rase diferite, au limbi, obiceiuri și culori ale pielii diferite și sunt răspândite în toate națiunile și confesiunile globului pământesc și chiar în fiecare colț al lumii. În cele din urmă, ei se vor uni pentru a forma o umanitate completă, o adunare de oameni care nu poate fi atinsă de forțele lui Satana. Cei din întreaga omenire care nu au fost mântuiți și cucerți de Mine se vor scufunda tăcut în adâncurile mării și vor fi arși de flăcările Mele mistuitoare pentru toată veșnicia. Voi nimici această omenire veche și extrem de murdară, la fel cum i-am nimicit pe fiii întâi născuți și vitele Egiptului, lăsând numai israeliții care au mâncat carne de miel, au băut sânge de miel și și-au marcat pragul de sus al ușilor cu sânge de miel. Nu sunt oamenii care au fost cucerți de Mine și aparțin familiei Mele și oamenii care, de asemenea, mănâncă din carnea Mea, a Mielului, și beau din sângele Meu, al Mielului, și au fost răscumpărați de Mine și Mi se închină? Nu sunt astfel de oameni întotdeauna însoțiți de slava Mea? Cei care sunt fără carnea Mea, a Mielului, nu s-au scufundat deja în tăcere în adâncurile mării? Astăzi ei

Mi se opun și astăzi cuvintele Mele sunt la fel ca cele rostite de lahve fiilor și nepoților lui Israel. Cu toate acestea, duritatea din adâncul inimilor voastre face ca mânia Mea să se acumuleze, aducând mai multă suferință peste trupul vostru, mai multă judecată asupra păcatelor voastre și mai multă furie asupra nedreptăților voastre. Cine ar putea fi cruțat în ziua mâniei Mele, când vă purtați astfel cu Mine? Nelegiuirea cui ar putea scăpa ochilor Mei muștrători? Păcatele cui ar putea eluda mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Sfidarea cui ar putea scăpa de judecata Mea, a Celui Atotputernic? Eu, lahve, așa vă vorbesc vouă, descendenților familiei ne-evreilor, iar cuvintele pe care vi le spun depășesc toate cuvântările Epocii Legii și Epocii Harului și, cu toate acestea, sunteți mai împietriți decât toți oamenii din Egipt. Nu păstrați mânia Mea când Îmi fac lucrarea într-o odihnă? Cum ați putea scăpa nevătămați după ziua Mea, a Celui Atotputernic?

Am lucrat și vorbit în acest fel printre voi, am consumat atât de multă energie și efort, totuși, când ați ascultat vreodată ceea ce vă spun limpede Eu? Unde Mi v-ați închinat Mie, Celui Atotputernic? De ce Mă tratați astfel? De ce tot ceea ce spuneți și faceți provoacă mânia Mea? De ce vă sunt inimile atât de împietrite? V-am făcut vreodată rău? De ce nu faceți nimic altceva decât să Mă întristați și să Mă neliniștiți? Așteptați ziua mâniei Mele, a lui lahve, să vină peste voi? Așteptați ca Eu să trimit mânia pricinuită de neascultarea voastră? Nu tot ceea ce fac este pentru voi? Cu toate acestea, M-ați tratat mereu pe Mine, lahve, astfel: furând sacrificiile Mele, luând ofrandele de la altarul Meu acasă, în vizuina lupului, pentru a hrăni puii și puii puilor; oamenii se luptă unul împotriva celuilalt, înfruntându-se unul cu altul cu priviri furioase și cu săbii și sulite, aruncând cuvintele Mele, ale Celui Atotputernic, în latrină, pentru a deveni la fel de murdare precum excrementele. Unde vă este integritatea? Umanitatea voastră a devenit o nebunie! Inimile voastre s-au împietrit de multă vreme. Nu știți că momentul în care ziua mâniei Mele va veni va fi momentul când voi judeca răul pe care-l comiteți astăzi împotriva Mea, Cel Atotputernic? Credeți că păcălindu-Mă în felul acesta, prin aruncarea cuvintelor Mele în noroi și neurmându-le – credeți că acționând astfel, pe la spatele Meu, puteți scăpa de privirea Mea mânioasă? Nu știți că ați fost văzuți deja de ochii Mei, ai lui lahve, când Mi-ați furat jertfele și Mi-ați râvnit posesiunile? Nu știți că, atunci când Mi-ați furat jertfele, ați făcut-o înaintea altarului unde sunt oferite jertfele? Cum ați putut să vă credeți atât de deștepți încât să Mă înșelați în felul acesta? Cum s-ar putea îndepărta mânia Mea de păcatele voastre îngrozitoare? Cum ar putea furia Mea să treacă peste faptele voastre rele? Răul pe care-l comiteți astăzi nu deschide o cale de ieșire pentru voi, ci păstrează o muștrare pentru mâine; provoacă muștrarea Mea, a Celui Atotputernic, față de voi. Cum ar putea faptele voastre rele și cuvintele voastre rele să scape de muștrarea mea? Cum ar putea rugăciunile voastre să ajungă la urechile Mele? Cum aș putea deschide o cale de ieșire pentru nelegiuirea voastră? Cum aș putea să lepăd faptele voastre rele care Mă sfidează? Cum aș putea să nu vă tai limbile care sunt la fel de veninoase ca ale șarpelui? Nu apelați la Mine de dragul dreptății voastre, dar

stocați în schimb mânia Mea ca urmare a nedreptății voastre. Cum v-aș putea ierta? În ochii Mei, ai Celui Atotputernic, cuvintele și acțiunile voastre sunt murdare. Ochii Mei, ai Celui Atotputernic, văd nelegiuirea voastră ca pe o mustrare neîncetată. Cum ar putea să se îndepărteze de la voi mustrarea și judecata Mea dreaptă? Pentru că voi îmi faceți asta, făcându-Mă trist și mânios, cum v-aș putea lăsa să-Mi scăpați din mâini și să vă îndepărtați de ziua în care Eu, Iahve, vă voi mustra și blestema? Nu știți că toate cuvintele și vorbele voastre rele au ajuns deja la urechile Mele? Nu știți că nelegiuirea voastră a spurcat deja haina Mea sfântă a neprihănirii? Nu știți că neascultarea voastră a provocat deja mânia Mea vehementă? Nu știți că M-ați lăsat de mult să fierb și Mi-ați încercat mult timp răbdarea? Nu știți că deja Mi-ați rănit trupul, transformându-l în cârpe? Am îndurat până acum, astfel încât Îmi eliberez mânia fără a mai fi tolerant față de voi. Nu știți că faptele voastre rele au ajuns deja la ochii Mei și că strigătele Mele au ajuns deja la urechile Tatălui Meu? Cum ar putea El să vă lase să Mă tratați astfel pe Mine? Oare există vreo parte din lucrarea pe care o fac care să nu fie de dragul vostru? Cu toate acestea, care dintre voi a devenit mai iubitor față de lucrarea Mea, a lui Iahve? Pot fi necredincios voinței Tatălui Meu pentru că sunt slab, și din cauza durerii pe care am suferit-o? Nu înțelegeți inima Mea? Eu vă vorbesc așa cum a făcut-o Iahve; oare nu am consacrat atât de multe pentru voi? Chiar dacă sunt dispus să suport toate aceste suferințe de dragul lucrării Tatălui Meu, cum ați putea fi eliberați de mustrarea pe care o aduc asupra voastră ca urmare a suferinței Mele? Nu v-ați bucurat destul de mult de Mine? Astăzi, v-am fost dăruit de către Tatăl Meu; nu știți că vă bucurați de mult mai multe decât de cuvintele Mele pline de farmec? Nu știți că viața Mea a fost schimbată pentru viața voastră și pentru lucrurile de care vă bucurați? Nu știți că Tatăl Meu a folosit viața Mea ca să se lupte cu Satana, și că, de asemenea, v-a acordat-o, făcându-vă să primiți înșutit, și permițându-vă să evitați atât de multe ispite? Nu știți că numai prin lucrarea Mea ați fost scutiți de multe ispite și de multe mustrări înspăimântătoare? Nu știți că numai datorită Mie, Tatăl Meu vă permite să vă bucurați deocamdată? Cum ați putea să rămâneți atât de duri și de neînduplecați astăzi, de parcă vi s-ar fi împietrit inimile? Cum ar putea răul pe care îl comiteți astăzi să scape de ziua mâniei care va urma plecării Mele de pe pământ? Cum aș putea permite celor care sunt atât de duri și de neînduplecați să scape de mânia lui Iahve?

Amintiți-vă de trecut: când privirea Mea a fost supărată și vocea Mea neînduplecată față de voi? Când am despiciat firul în patru cu voi? Când v-am mustrat neîntemeiat? Când v-am mustrat în față? Nu este de dragul lucrării Mele că apelez la Tatăl Meu să vă ferească de orice ispită? De ce Mă tratați astfel? Mi-am folosit Eu vreodată autoritatea pentru a vă culca trupul la pământ? De ce Mă răsplătiți astfel? După ce ați fost calzi și reci față de Mine, nu sunteți nici calzi și nici reci, și apoi încercați să Mă flatați și ascundeți lucruri de Mine, și gurile voastre sunt pline de scuipatul nedreptilor. Credeți că limbile voastre pot înșela Duhul Meu? Credeți că limbile voastre pot scăpa de mânia Mea? Credeți că limbile voastre pot să emită judecăți asupra faptelor Mele,

ale lui Iahve, oricum doresc ele? Sunt Eu Dumnezeuul asupra Căruia omul emite judecăți? Aș putea să-i permit unui mic vierme să Mă blasfemieze astfel? Cum aș putea să așez astfel de fii ai neascultării în binecuvântările Mele veșnice? Cuvintele și acțiunile voastre demult v-au expus și v-au condamnat. Când am întins cerurile și am creat toate lucrurile, nu am permis niciunei creaturi să participe așa cum a dorit ea, cu atât mai puțin nu am permis niciunui lucru să perturbe lucrarea Mea și gestionarea Mea, oricât și-ar fi dorit. Nu am tolerat niciun om sau obiect; cum i-aș putea cruța pe cei care sunt cruzi și inumani față de Mine? Cum i-aș putea ierta pe cei care se răzvrătesc împotriva cuvintelor Mele? Cum i-aș putea cruța pe cei care nu se supun Mie? Destinul omului nu este în mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Cum aș putea să îți consider sfântă nedreptatea și neascultarea ta? Cum ar putea păcatele tale să-Mi pângărească sfințenia Mea? Eu nu sunt pângărit de necurăția celor nedrepti, nici nu Mă bucur de jertfele celor nedrepti. Dacă ai fi loial față de Mine, Iahve, ai putea să iei asupra ta jertfele la altarul Meu? Poți să-ți folosești limba veninoasă pentru a blasfemia numele Meu sfânt? Te poți răzvrăti împotriva cuvintelor Mele în acest fel? Poți trata slava Mea și numele Meu sfânt ca un instrument cu care să-l slujești pe Satana, cel rău? Viața Mea este oferită pentru bucuria celor sfinți. Cum aș putea să îți permit să te joci cum vrei tu cu viața Mea și să o utilizezi ca un instrument de conflict între voi? Cum puteți fi atât de împietriți la inimă, și atât de departe de calea binelui, în felul în care vă purtați cu Mine? Nu știți că am scris deja faptele voastre rele în aceste cuvinte ale vieții? Cum ați putea să scăpați de ziua mâniei când voi mustra Egiptul? Cum v-aș putea permite să vă împotriviți Mie și să Mă sfidați în acest fel, în mod repetat? Vă spun clar, când vine ziua, mustrarea voastră va fi mai insuportabilă decât cea a Egiptului! Cum puteți scăpa de ziua mâniei Mele? Vă spun cu adevărat: răbdarea Mea a fost pregătită pentru faptele voastre rele și există pentru mustrarea voastră din acea zi. Nu sunteți voi cei care vor suferi o judecată aprigă odată ce am ajuns la sfârșitul răbdării Mele? Nu sunt toate lucrurile în mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Cum aș putea să vă permit astfel să nu vă supuneți Mie, dincolo de ceruri? Viețile voastre vor fi foarte grele pentru că L-ați întâlnit pe Mesia, despre Care s-a spus că va veni, dar Care nu a venit niciodată. Nu sunteți dușmanii Lui? Isus a fost prieten cu voi, totuși voi sunteți dușmanii lui Mesia. Nu știți că, deși sunteți prieteni cu Isus, faptele voastre rele au umplut vasele celor care sunt detestabili? Deși sunteți foarte apropiați de Iahve, nu știți că cuvintele voastre au ajuns la urechile lui Iahve și au provocat mânia Lui? Cum ar putea El să fie aproape de tine și cum ar putea să nu-ți ardă vasele care sunt pline de fapte rele? Cum ar putea El să nu fie vrăjmașul tău?

Mântuitorul S-a întors deja pe un „nor alb”

De câteva mii de ani, omenirea a năzuit să poată fi martora sosirii Mântuitorului. Omenirea a năzuit să-L vadă pe Isus Mântuitorul pe un nor alb în timp ce coboară, în carne și oase, printre cei care au tânjit după El și L-au așteptat de mii de ani. Omenirea și-a dorit și ca Mântuitorul să Se reîntoarcă și să fie reunit cu poporul; adică și-a dorit ca Isus Mântuitorul să Se întoarcă la oamenii de care El a fost despărțit de mii de ani și să facă din nou lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o în rândul iudeilor, să fie milostiv și iubitor față de oameni, să ierte păcatele oamenilor, să îndure păcatelor oamenilor și chiar să îndure toate fărădelegile și să izbăvească omenirea de păcate. Ei năzuiesc ca Isus Mântuitorul să fie la fel ca înainte – un Mântuitor care este iubitor, blând și venerabil, care nu este niciodată mânios pe oameni și care nu le face niciodată reproșuri oamenilor, dar care iartă și îndură toate păcatele omenirii, și chiar va muri pe cruce pentru omenire încă o dată, ca înainte. De la plecarea lui Isus, discipolii care L-au urmat și toți sfinții care au fost izbăviți în numele Său, L-au jelit și L-au așteptat cu disperare. Toți cei care au fost mântuiți de harul lui Isus Hristos în Epoca Harului au tânjit după acea zi triumfătoare din zilele de pe urmă, când Isus Mântuitorul Se pogoară pe un nor alb și apare înaintea tuturor oamenilor. Bineînțeles, aceasta este și dorința colectivă a tuturor celor care acceptă astăzi numele de Isus Mântuitorul. În tot universul, toți aceia care au auzit de izbăvirea lui Isus Mântuitorul și-au dorit cu disperare ca Isus Hristos să apară subit, pentru a împlini cuvintele lui Isus pe când Se afla pe pământ: „Voi sosi așa cum am plecat”. Omenirea crede că, după crucificare și înviere, Isus S-a întors în ceruri pe un nor alb ca să-Și ocupe locul la dreapta Celui Prea Înalt. În mod similar, Isus va coborî din nou pe un nor alb (norul acesta se referă la norul pe care a călătorit Isus când S-a întors în cer), printre cei care au tânjit cu disperare după El de mii de ani și El va avea înfățișarea și hainele iudeilor. După înfățișarea înaintea omenirii, El le va da mâncare și va face ca apa vie să se reverse spre ei și va trăi printre oameni, plin de har și iubire, însuflețit și adevărat. Toate acestea sunt noțiuni pe care le cred oamenii. Totuși, Isus Mântuitorul nu a făcut asta; El a făcut opusul a ceea ce și-a imaginat omenirea. Nu a sosit printre cei care l-au dorit întoarcerea și nu li S-a înfățișat tuturor oamenilor călătorind pe un nor alb. El a sosit deja, dar omenirea nu Îl cunoaște și rămâne neștiutoare în privința Lui. Omenirea nu face decât să Îl aștepte la întâmplare, fără să știe că El a coborât deja pe un „nor alb” (norul care este Spiritul Lui, cuvântul Lui, toată firea Sa și tot ceea ce este El) și că acum Se află în mijlocul unui grup de biruitori pe care îl va crea în zilele de pe urmă. Omenirea nu știe asta: deși sfântul Mântuitor Isus este plin de afecțiune și iubire față de oameni, cum ar putea El să lucreze în acele „temple” locuite de spirite impure și murdărie? Cu toate că omenirea l-a așteptat sosirea, cum ar putea El să apară în fața celor care mănâncă din carnea nedreptilor și beau sângele nedreptilor, poartă hainele nedreptilor, care cred în El, dar nu Îl cunosc și care Îl supun la suplicii în mod constant? Omenirea știe doar că Isus Mântuitorul este plin de

iubire și milă și că este jertfa de păcat plină de răscumpărare. Totuși, omenirea nu știe că El este și Însuși Dumnezeu, care debordează de dreptate, măreție, mânie și judecată și care are autoritate și este plin de demnitate. Și astfel, chiar dacă omenirea își dorește cu nerăbdare și tânjește după reîntoarcerea Răscumpărătorului, și chiar dacă rugăciunile omenirii mișcă „Raiul”, Isus Mântuitorul nu Se arată celor care cred în El, dar care nu Îl cunosc.

„Iahve” este numele pe care l-am luat în timpul lucrării Mele în Israel și înseamnă Dumnezeul israeliților (poporul ales al lui Dumnezeu), căruia poate să Îi fie milă de oameni, să îi blesteme pe oameni și să le ghideze viața; înseamnă Dumnezeu care posedă o mare putere și este plin de înțelepciune. „Isus” este Emanuel, care înseamnă jertfa de păcat plină de iubire și de compasiune și care îi răscumpără pe oameni. El a făcut lucrarea Epocii Harului și El reprezintă Epoca Harului și poate să reprezinte doar o parte a lucrării planului de gestionare (planul mântuirii). Cu alte cuvinte, numai Iahve este Dumnezeul poporului ales al Israelului, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov, Dumnezeul lui Moise și Dumnezeul întregului popor al Israelului. Și astfel, în epoca actuală, toți israeliții, pe lângă poporul evreu, se închină lui Iahve. Ei săvârșesc sacrificii pentru El pe altar și Îl slujesc în temple purtând haine de preoți. Ceea ce speră ei este ca Iahve să apară din nou. Doar Isus este Răscumpărătorul omenirii și jertfa care a răscumpărat omenirea din păcat. Adică, numele de Isus a venit din Epoca Harului și a ajuns să existe datorită lucrării de răscumpărare din Epoca Harului. Numele de Isus a luat naștere ca să le permită oamenilor din Epoca Harului să se nască din nou și să fie mântuiți și este un nume special pentru răscumpărarea întregii omeniri. Așadar, numele Isus reprezintă lucrarea de răscumpărare și înseamnă Epoca Harului. Numele Iahve este unul special pentru poporul lui Israel, care a trăit conform legii. În fiecare epocă și în fiecare etapă a lucrării, numele Meu nu este neîntemeiat, ci are o semnificație reprezentativă: fiecare nume reprezintă o epocă. „Iahve” reprezintă Epoca Legii și este unul de onoare pentru Dumnezeul venerat de poporul lui Israel. „Isus” reprezintă Epoca Harului și este numele Dumnezeului tuturor celor care au fost răscumpărați în Epoca Harului. Dacă omenirea încă tânjește după întoarcerea Mântuitorului Isus din zilele de pe urmă și încă Îl așteaptă să sosească sub înfățișarea pe care a avut-o El în Iudeea, atunci întregul plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani s-ar fi oprit în Epoca Răscumpărării și nu ar mai fi putut să progreseze. Mai mult, zilele de pe urmă nu ar mai sosi niciodată și epoca nu ar mai cunoaște niciodată un sfârșit. Aceasta se întâmplă pentru că Isus Mântuitorul este numai pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii. Am luat numele de Isus doar de dragul tuturor păcătoșilor din Epoca Harului, dar nu este numele cu care voi aduce sfârșitul întregii omeniri. Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă toate Duhul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de gestionare și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt

numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci. Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeu care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeu care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeu care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar care Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeu israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeu tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

Dacă Mântuitorul ar sosi în zilele de pe urmă și dacă I s-ar spune tot Isus și S-ar naște din nou în Iudeea și Și-ar face lucrarea acolo, atunci aceasta ar dovedi că am creat doar poporul lui Israel și că am răscumpărat doar poporul lui Israel și că nu am nimic de-a face cu neevreii. Nu Mi-ar contrazice aceasta cuvintele că „Eu sunt Domnul care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile”? Am părăsit Iudeea și Îmi fac lucrarea printre neevrei pentru că nu sunt doar Dumnezeu poporului lui Israel, ci Dumnezeu tuturor creaturilor. Apar printre neevrei în zilele de pe urmă pentru că nu sunt doar Iahve, Dumnezeu poporului lui Israel, ci pentru că Eu sunt, de asemenea, Creatorul tuturor aleșilor Mei printre neevrei. Nu am creat doar Israelul, Egiptul și Libanul, ci și toate popoarele neevreiești de dincolo de Israel. Datorită acestui fapt, Eu sunt Domnul tuturor creaturilor. Am folosit Israelul doar ca punct de pornire pentru lucrarea Mea, am folosit Iudeea și Galileea ca fortărețe ale lucrării Mele de răscumpărare și acum folosesc popoarele neevreiești ca bază de unde voi aduce sfârșitul întregii epoci. Am desăvârșit două etape ale lucrării în Israel (aceste două etape ale lucrării fiind Epoca Legii și Epoca

Harului) și am dus la bun sfârșit alte două etape ale lucrării (Epoca Harului și Epoca Împărăției) pe pământurile de dincolo de Israel. Printre popoarele neevreiești, voi face lucrarea de cucerire și astfel voi încheia epoca. Dacă omenirea Îmi spune mereu Isus Hristos, dar nu știe că am început o nouă epocă în zilele de pe urmă și că am demarat o nouă lucrare, și dacă omenirea continuă să aștepte obsesiv sosirea lui Isus Mântuitorul, atunci îi voi numi pe acești oameni aceia care nu cred în Mine; ei sunt oameni care nu Mă cunosc și credința lor în Mine este falsă. Ar putea astfel de oameni să fie martorii sosirii lui Isus Mântuitorul din ceruri? Ceea ce așteaptă ei nu este sosirea Mea, ci sosirea Regelui iudeilor. Ei nu își doresc ca Eu să anihilez lumea aceasta veche și imorală ci, în schimb, își doresc cea de-a doua întoarcere a lui Isus, după care vor fi răscumpărați. Ei așteaptă cu nerăbdare ca Isus să mai răscumpere o dată toată omenirea de pe acest pământ profanat și nedrept. Cum pot astfel de oameni să devină cei care Îmi desăvârșesc lucrarea în zilele de pe urmă? Dorințele omenirii sunt incapabile de a-Mi înfăptui năzuințele sau de a-Mi desăvârși lucrarea, deoarece omenirea doar admiră sau prețuiește lucrarea pe care am făcut-o înainte și nu știe că Eu sunt Dumnezeu Însuși care este mereu nou și niciodată vechi. Omenirea știe doar că Eu sunt Iahve și Isus, și nu bănuiește că Eu sunt Cel din zilele de pe urmă care va aduce sfârșitul omenirii. Tot ceea ce dorește și cunoaște omenirea izvorăște din propriile noțiuni, și este doar ceea ce poate vedea cu proprii ochi. Nu este în concordanță cu lucrarea pe care o fac Eu, ci în lipsă de armonie cu aceasta. Dacă lucrarea Mea ar fi condusă după ideile oamenilor, atunci când s-ar sfârși? Când s-ar odihni omenirea? Și cum aș putea Eu să intru în cea de-a șaptea zi, Sabatul? Eu lucrez conform planului și scopului Meu – și nu conform intențiilor omenirii.

Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului

Toți oamenii trebuie să înțeleagă țelurile lucrării Mele pe pământ, și anume ceea ce Îmi doresc în cele din urmă să câștig și nivelul la care trebuie să ajung în această lucrare înainte de a putea fi completă. Dacă, după ce au mers cu Mine până în ziua de azi, oamenii nu înțeleg ce înseamnă lucrarea Mea, atunci nu au mers ei oare în zadar cu Mine? Dacă oamenii Mă urmează, ar trebui să-Mi știe voia. Lucrez pe pământ de mii de ani și până în ziua de azi continui să-Mi săvârșesc astfel lucrarea. Deși lucrarea Mea include multe proiecte, scopul acesteia rămâne neschimbat; chiar dacă sunt plin de judecată și mustrare față de om, de exemplu, ceea ce fac este tot de dragul mântuirii lui, de dragul unei mai bune răspândiri a Evangheliei și pentru extinderea lucrării Mele între toate națiunile neamurilor, odată ce omul a fost făcut complet. Așa că astăzi, într-un moment în care mulți oameni s-au cufundat de multă vreme profund în exasperare, Eu Îmi continui încă lucrarea, continui lucrarea pe care trebuie să o fac pentru a judeca și

a muștra omul. În ciuda faptului că omul s-a săturat de ceea ce spun și că nu dorește să se preocupe de lucrarea Mea, Eu încă Îmi îndeplinesc datoria, căci scopul lucrării Mele rămâne neschimbat, iar planul Meu original nu va fi distrus. Rolul judecății Mele este de a permite omului să Mi se supună mai bine, iar rolul muștrării Mele este să permită ca schimbarea omului să fie mai eficientă. Deși ceea ce fac este de dragul gestionării Mele, nu am făcut niciodată nimic care nu a fost benefic pentru om, pentru că Îmi doresc să fac toate popoarele de dincolo de Israel la fel de ascultătoare ca și israeliții, să le transform în ființe umane adevărate, astfel încât să pot avea un punct de sprijin în țările din afara Israelului. Aceasta este gestionarea Mea; este lucrarea pe care o realizez între neamuri. Chiar și acum, mulți oameni încă nu înțeleg gestionarea Mea, căci nu-i interesează asemenea lucruri și le pasă numai de viitorul și destinațiile lor. Orice spun Eu, ei rămân indiferenți față de lucrarea pe care o fac Eu, concentrându-se în schimb asupra destinațiilor lor de mâine. Dacă lucrurile continuă astfel, cum poate să se extindă lucrarea Mea? Cum poate fi răspândită Evanghelia Mea în întreaga lume? Să știți că, atunci când lucrarea Mea este se va extinde, vă voi împrăști și vă voi lovi așa cum a lovit Iahve fiecare din triburile lui Israel. Toate acestea se vor face astfel încât Evanghelia Mea să poată să se răspândească pe tot pământul, iar lucrarea Mea să se poată extinde la neamuri, pentru ca numele Meu să fie mărit de adulți și de copii deopotrivă și numele Meu cel sfânt să fie slăvit de gura oamenilor din toate semințiile și neamurile. Astfel, în această epocă din urmă, numele Meu va fi mărit printre națiunile neamurilor ca faptele Mele să poată fi văzute de neamuri și Mă vor numi Cel Atotputernic datorită faptelor Mele și pentru ca ale Mele cuvinte să se împlinească curând. Voi face cunoscut tuturor oamenilor că nu sunt numai Dumnezeuul israeliților, ci și Dumnezeuul tuturor națiunilor Neamurilor, chiar și al acelor pe care le-am blestemat. Voi lăsa pe toți oamenii să vadă că Eu sunt Dumnezeuul întregii creații. Aceasta este lucrarea Mea cea mai mare, scopul planului Meu de lucru pentru zilele de pe urmă și singura lucrare care trebuie îndeplinită în acele zile.

Doar în zilele de pe urmă lucrarea pe care o gestionez de mii de ani este dezvăluită omului întru totul. Doar acum am dezvăluit omului întreaga taină a gestionării Mele, iar omul a aflat scopul lucrării Mele și, mai mult, a ajuns să înțeleagă toate tainele Mele. I-am spus deja omului totul despre destinația care îl privește. Am descoperit deja omului toate tainele Mele care au fost ascunse timp de peste 5900 de ani. Cine este Iahve? Cine este Mesia? Cine este Isus? Ar trebui să știți toate acestea. Lucrarea Mea se întoarce asupra acestor nume. Ați înțeles acest lucru? Cum ar trebui să fie proclamat numele Meu cel sfânt? Cum ar trebui să se răspândească numele Meu la oricare din națiunile care M-au chemat prin oricare din numele Mele? Lucrarea Mea se extinde, iar Eu voi răspândi plinătatea acesteia tuturor națiunilor. Întrucât lucrarea Mea a fost săvârșită în voi, vă voi lovi la fel cum Iahve a lovit în Israel pe păstorii casei lui David, făcându-vă să vă răspândiți printre toate națiunile. Căci, în zilele de pe urmă, voi zdrobi toate națiunile în fărâme și voi face ca poporul lor să fie împărțit din nou. Când Mă voi

Întoarce din nou, națiunile vor fi fost deja răspândite de-a lungul granițelor stabilite de flăcările Mele arzătoare. În acel moment, Mă voi manifesta din nou umanității ca soarele arzător, arătându-Mă deschis în chipul Celui Sfânt pe care ei nu L-au văzut niciodată, umblând printre multitudinea de națiuni, așa cum Eu, Iahve, am umblat odată printre triburile evreiești. De atunci, voi conduce umanitatea în viața lor pe pământ. Acolo vor vedea cu siguranță gloria Mea și vor vedea cu siguranță un stâlp de nori în aer care să îi ghideze în viețile lor, pentru că Îmi voi face apariția în locuri sfinte. Omul va vedea ziua Mea de dreptate și, de asemenea, manifestarea Mea glorioasă. Acest lucru se va întâmpla când voi împărăți pe tot pământul și voi aduce pe fiii Mei mulți în slavă. Peste tot pe pământ, oamenii se vor închina și cortul Meu va fi ridicat cu hotărâre în mijlocul umanității, pe stânca lucrării pe care o îndeplinesc astăzi. De asemenea, oamenii Îmi vor sluji în templu. Voi zdrobi în bucăți și voi reface din nou altarul acoperit cu lucruri murdare și detestabile. Mie și viței nou-născuți vor fi adunați pe altarul sfânt. Voi distruge templul de astăzi și voi construi unul nou. Templul care stă acum în picioare, plin de oameni detestabili, se va prăbuși, iar cel pe care-l construiesc va fi umplut de slujitori loiali Mie. Ei se vor ridica din nou și Îmi vor sluji de dragul gloriei templului Meu. Veți vedea cu siguranță ziua în care voi fi preaslăvit, și veți vedea, de asemenea, cu siguranță ziua în care voi distruge templul și voi zidi unul nou. De asemenea, veți vedea cu siguranță ziua venirii cortului Meu în lumea oamenilor. Așa cum voi nimici templul, astfel voi aduce cortul Meu în lumea oamenilor; tocmai în clipa în care oamenii Mă vor vedea coborând. După ce voi zdrobi toate națiunile, le voi aduna din nou, clădind de atunci templul Meu și ridicând altarul Meu, ca toți să-Mi aducă jertfe, să Mă slujească în templul Meu și să se dedice cu credință pe ei înșiși lucrării Mele printre națiunile neamurilor. Ei vor fi asemenea israeliților din ziua de azi, împodobiți în haină preotească și cu coroană, cu gloria Mea, Iahve, în mijlocul lor, și măreția Mea plutind peste ei și rămânând cu ei. Lucrarea Mea între națiunile Neamurilor va fi realizată în același fel. Așa cum a fost lucrarea Mea în Israel, așa va fi și lucrarea Mea între națiunile Neamurilor, pentru că voi extinde lucrarea Mea în Israel și o voi răspândi printre națiunile Neamurilor.

Acum este timpul când Duhul Meu săvârșește o lucrare măreață și timpul când Îmi încep lucrarea printre națiunile neamurilor. Mai mult decât atât, este momentul în care clasific toate ființele create, punându-le pe fiecare în categoria sa, astfel încât lucrarea Mea să poată fi mai rapidă și eficientă. Și astfel, ceea ce îți cer este să îți oferi întreaga ta ființă pentru lucrarea Mea și, mai mult, să discerni în mod clar și să te asiguri de toată lucrarea pe care am făcut-o în tine și să îți pui toată puterea în lucrarea Mea, astfel încât să devină mai eficientă. Asta este ceea ce trebuie să înțelegi. Renunță la luptele dintre voi, la a căuta o cale înapoi sau la a căuta confortul trupesc, ceea ce Mi-ar întârzia lucrarea și ți-ar amâna viitorul minunat. Departe de a te proteja, acest lucru ar duce la distrugerea ta. Nu ar fi acest lucru nesăbuit din partea ta? Lucrurile de care te bucuri astăzi cu lăcomie reprezintă chiar ceea ce îți va distruge viitorul, în timp ce durerea pe care o suferi astăzi este chiar ceea ce te protejează. Trebuie să fii conștient în mod clar

de aceste lucruri, pentru a evita să cazi pradă ispitelor de care va fi greu să scapi și să eviți să intri din greșeală în ceața densă și să nu fii în stare să găsești soarele. Atunci când ceața densă se va împrăștia, te vei afla în toiul zilei mari a judecății. În acel moment, ziua Mea se va apropia de omenire. Cum vei scăpa de judecata Mea? Cum vei fi în stare să înduri căldura arzătoare a soarelui? Când dăruiesc omului abundența Mea, el nu o prețuiește în sânul lui, ci o aruncă deoparte, într-un loc în care nimeni nu o va observa. Când ziua Mea coboară asupra omului, el nu va mai putea descoperi abundența Mea și nu va găsi cuvintele amare ale adevărului pe care i l-am spus cu mult timp în urmă. El va plânge și va striga, pentru că a pierdut strălucirea luminii și a căzut în întuneric. Ceea ce vedeți astăzi este doar sabia ascuțită a gurii Mele. Nu ați văzut toiagul în mâna Mea sau flacăra cu care ard omul și de aceea sunteți încă trufași și necumpătați în prezența Mea. De aceea încă mai luptați cu Mine în casa Mea, disputând cu limba voastră omenească ceea ce am vorbit cu gura Mea. Omul nu se teme de Mine și, deși continuă să fie în vrăjmășie cu Mine chiar și astăzi, el rămâne fără teamă. Aveți limba și dinții celor nedrepti în gurile voastre. Cuvintele și faptele voastre sunt asemănătoare celor ale șarpelui care a ademenit-o pe Eva să păcătuiască. Voi cereți unul de la celălalt ochi pentru ochi și dinte pentru dinte și vă luptați în prezența Mea pentru a smulge poziție, renume și profit pentru voi înșivă, totuși nu știți că Eu vă urmăresc în secret cuvintele și faptele. Înainte să veniți în prezența Mea, am răsunat în adâncul inimilor voastre. Omul dorește întotdeauna să scape de mâna Mea și să se ferească de privirea ochilor Mei, dar nu M-am îndepărtat niciodată de la cuvintele sau faptele lui. În schimb, Eu permit înadins acelor cuvinte și fapte să fie văzute de ochii Mei, ca să pot demonstra nedreptatea omului și să îi judec răzvrătirea. Astfel, cuvintele și faptele secrete ale omului rămân întotdeauna înaintea scaunului Meu de judecată, iar scaunul Meu de judecată nu a părăsit niciodată omul, căci răzvrătirea lui este prea mare. Lucrarea Mea este de a arde și de a purifica toate cuvintele și faptele omului care au fost rostite și făcute în prezența Duhului Meu. În acest fel,^a când voi părăsi pământul, oamenii tot își vor păstra loialitatea față de Mine și Mă vor sluji în continuare așa cum fac slujitorii Mei sfinți în lucrarea Mea, permițând lucrării Mele pe pământ să continue până în ziua în care este completă.

Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!

Ședeți toți pe scaune elegante, făcându-le morală celor din generațiile mai tinere, din neamul vostru, și îi obligați să stea cu voi. Nu știți că „urmașii” voștri au rămas demult fără suflare și Mi-au pierdut lucrarea. Slava Mea strălucește din ținutul Orientului până în ținutul Occidentului și, totuși, când se va răspândi până la marginile pământului și va începe să se ridice și să strălucească, Îmi voi lua slava din Orient și o voi aduce în

^a Textul original nu include expresia „În acest fel”.

Occident, astfel încât, din acel moment, oamenii întunericului care M-au abandonat în Orient să fie lipsiți de iluminare. Când se va întâmpla asta, veți trăi în valea umbrelor. Deși oamenii de astăzi sunt de o sută de ori mai buni decât înainte, tot nu-Mi pot îndeplini cerințele și tot nu sunt o mărturie pentru slava Mea. Faptul că puteți fi de o sută de ori mai buni decât înainte este în întregime un rezultat al lucrării Mele; este fructul rodit de lucrarea Mea pe pământ. Cu toate acestea, încă Mă dezgustă cuvintele și faptele voastre, cât și caracterul vostru, și sunt incredibil de indignat de cum vă purtați înaintea Mea, pentru că nu Mă înțelegeți câtuși de puțin. Așadar, cum puteți să ajungeți să-Mi trăiți slava și cum puteți să fiți absolut loiali viitoarei Mele lucrări? Credința voastră este foarte frumoasă; spuneți că sunteți dispuși să vă dedicați toată viața lucrării Mele și că sunteți dispuși să vă sacrificați viețile pentru aceasta, dar firile voastre nu s-au schimbat prea mult. Nu faceți decât să vorbiți cu aroganță, în ciuda faptului că modul vostru real de a vă comporta este foarte jalnic. Parcă limbile și buzele oamenilor ar fi în ceruri, dar picioarele le-ar fi tocmai pe pământ, și, drept urmare, cuvintele, faptele și reputațiile lor sunt tot nimicite. Reputațiile voastre au fost distruse, comportamentul vostru e depravat, modul vostru de a vorbi este josnic, iar viețile voastre sunt vrednice de dispreț; chiar și întreaga voastră umanitate s-a scufundat în josnicie. Sunteți înguști la minte față de ceilalți și vă ciondăniți din orice lucru mărunț. Vă certați din cauza reputațiilor și a statuturilor voastre, chiar până în punctul în care sunteți dispuși să coborâți în iad și în iazul de foc. Cuvintele și faptele voastre actuale Îmi sunt suficiente pentru a stabili că sunteți păcătoși. Atitudinile voastre față de lucrarea Mea Îmi sunt suficiente pentru a hotărî că sunteți nedrepti și toate firile voastre sunt suficiente pentru a arăta că sunteți suflete murdare, pline de mârșăvii. Manifestările voastre și ceea ce dezvăluiți sunt adecvate pentru a spune că sunteți oameni care au băut destul din sângele spiritelor necurate. Când se vorbește despre intrarea în Împărăție, nu vă dezvăluiți sentimentele. Credeți că felul în care sunteți acum este e suficient ca voi să intrați pe poarta Împărăției Mele din ceruri? Credeți că puteți să dobândiți intrarea în ținutul sfânt al lucrării și al cuvintelor Mele fără ca Eu să vă cercetez mai întâi faptele și cuvintele? Cine poate să-Mi păcălească ochii? Cum ar putea să-Mi scape din vedere comportamentele și conversațiile voastre josnice și demne de dispreț? Eu am hotărât ca viețile voastre să fie vieți în care beți sângele și mâncați carnea acelor spirite necurate, pentru că le imitați în fața Mea în fiecare zi. Înaintea Mea, comportamentul vostru a fost deosebit de rău, așadar, cum aș putea să nu Mă simt dezgustat? Cuvintele voastre conțin impuritățile spiritelor necurate: lingușiți, ascundeți și flatați, întocmai ca aceia care se dedau vrăjitoriei și ca aceia care sunt perfizi și beau sângele celor nedrepti. Toate manifestările omului sunt extrem de nedrepte, deci cum pot fi toți oamenii plasați în tărâmul sfânt unde se află cei drepti? Crezi că acel comportament mârșav al tău poate să te caracterizeze ca sfânt, în comparație cu nedreptii? Limba ta ca de șarpe îți va nimici în cele din urmă trupul care duce la distrugere și săvârșește mârșăvii, iar mâinile tale care sunt acoperite de sângele spiritelor necurate îți vor trage în cele din urmă și sufletul în iad. Așadar, de

ce nu profiți de această șansă ca să-ți cureți mâinile acoperite de murdărie? Și de ce nu profiți de această ocazie ca să-ți tai limba care rostește cuvinte nelegiuite? Oare din cauză că ești dispus să suferi în flăcările iadului pentru mâinile, limba și buzele tale? Veghez inimile tuturor cu ambii ochi întrucât, cu mult înainte de a crea omenirea, le cuprinsesem inimile în mâinile Mele. Cu mult timp în urmă am văzut cu adevărat inimile oamenilor, așadar, cum ar putea gândurile din inima omului să scape privirii Mele? Și cum s-ar putea să nu fie prea târziu ca ei să scape fără să fie arși de Duhul Meu?

Buzele tale sunt mai blânde decât porumbeii, dar inima ta este mai ticăloasă decât șarpele de odinioară. Buzele tale sunt chiar la fel de frumoase ca libanezele, dar, totuși, inima ta nu este la fel de bună ca a lor și cu siguranță nu se poate compara cu frumusețea cananeenelor. Inima ta este atât de înșelătoare! Detest doar buzele și inimile celor nedrepti, iar cerințele Mele de la oameni nu sunt deloc mai mari decât la ce Mă aștept de la sfinți; doar că Îmi este silă de faptele rele ale celor nedrepti și sper ca ei să fie în stare să-și arunce murdăria și să scape din situația lor actuală, astfel încât să se poată deosebi de cei nedrepti și să trăiască și să fie sfinți alături de cei drepti. Vă aflați în aceleași împrejurări ca și Mine și, totuși, sunteți plini de murdărie; din asemănarea originală a oamenilor creați la început, nu aveți nici măcar cea mai mică urmă. În plus, pentru că în fiecare zi imitați asemănările acelor spirite necurate, făcând ce fac ele și spunând ce spun ele, toate măduarele voastre – chiar și limbile și buzele voastre – sunt atât de înmuiate în apa lor murdară, încât sunteți acoperiți în întregime de astfel de pete și nici măcar o parte din voi nu poate fi folosită pentru lucrarea Mea. Este atât de sfâșietor! Trăiți într-o lume a cailor și a vitelor, dar, totuși, nu vă simțiți tulburați; sunteți plini de bucurie și trăiți liber și ușor. Înotați în această apă murdară, dar, de fapt, nu vă dați seama că ați plonjat într-o astfel de situație. În fiecare zi vă întovărășiți cu spirite necurate și aveți de-a face cu „excremente”. Viețile voastre sunt foarte vulgare și, cu toate acestea, nu sunteți de fapt conștienți că nu existați în lumea umană și că nu aveți control asupra voastră. Nu știi că acele spirite necurate ți-au călcat viața în picioare în urmă cu multă vreme, iar apa murdară ți-a pătat demult caracterul? Crezi că trăiești într-un paradis pământesc și că te afli în sânul fericirii? Nu știi că ai trăit o viață alături de spirite necurate și că ai coexistat cu tot ce ți-au pregătit ele? Cum ar putea să aibă vreun sens felul în care trăiești? Cum ar putea să aibă viața ta vreo valoare? Te-ai tot dus de colo până colo pentru părinții tăi, părinții spiritelor necurate, dar, de fapt, nu știi că aceia care te prind în cursă sunt părinții spiritelor necurate, care te-au născut și te-au crescut. Mai mult decât atât, nu ești conștient că, de fapt, ei ți-au dat toată murdăria ta; nu știi decât că îți pot aduce „bucurie”, că nu te mustră și nici nu te judecă și, mai ales, că nu te blestemă. Ei nu și-au vărsat niciodată furia asupra ta, ci te tratează cu afecțiune și amabilitate. Cuvintele lor îți hrănesc inima și te captivează astfel încât să devii dezorientat și, fără să-ți dai seama, ești atras de ei și dispus să le fii de folos, devenind supapa și slujitorul lor. Nu ai nicio obiecție, dar ești dispus să lucrezi pentru ei ca un câine, ca un cal; ești înșelat de ei. Din acest motiv, nu ai absolut nicio reacție față de

lucrarea pe care o fac Eu. Nu e de mirare că mereu îți dorești să-Mi aluneci în secret printre degete, și nu e de mirare că mereu îți dorești să folosești cuvinte dulci ca să obții prin înșelăciune o favoare din partea Mea. După cum s-a dovedit, ai avut deja un alt plan, un alt aranjament. Poți să vezi o mică parte din acțiunile Mele, ale Atotputernicului, dar nu știi o iotă despre judecata și musturarea Mea. Nu știi când a început musturarea Mea; știi doar cum să Mă înșeli – totuși, nu știi că nu voi tolera nicio necinstire din partea omului. De vreme ce te-ai hotărât deja să-Mi slujești, nu te voi lăsa să pleci. Sunt un Dumnezeu gelos și sunt un Dumnezeu gelos pe omenire. De vreme ce ți-ai așezat deja cuvintele pe altar, nu îți voi îngădui să fugi chiar dinaintea ochilor Mei și nu voi tolera să servești la doi stăpâni. Credeai că poți să ai o a doua dragoste după ce ți-ai așezat cuvintele pe altarul Meu și înaintea ochilor Mei? Cum aş putea să le permit oamenilor să Mă facă de râs în felul acesta? Credeai că poți să-Mi faci lejer făgăduințe și jurăminte cu limba? Cum ai putut să depui jurăminte lângă tronul Meu, tronul Celui care sunt Preaînalt? Credeai că jurămintele tale au dispărut deja? Permiteți-Mi să vă spun: chiar dacă trupurile voastre vor dispărea, jurămintele voastre nu pot să o facă. În final, vă voi condamna pe baza jurămintelor voastre. Totuși, credeți că puteți să Îmi faceți față punându-vă cuvintele înaintea Mea și că inimile voastre pot să servească spiritelor necurate și spiritelor rele. Cum ar putea mânia Mea să-i tolereze pe acei oameni care, asemănători câinilor și porcilor, Mă înșală? Trebuie să-Mi execut decretele administrative și să smulg cu forța din mâinile spiritelor necurate pe toți acei amorțiți și „pioși” care cred în Mine ca să Mă poată „sluji” în mod disciplinat, ca să fie boii și caii Mei și să se supună orchestrărilor Mele. Te voi face să-ți recapeti hotărârea anterioară și să-Mi slujești din nou. Nu voi tolera nicio creatură care Mă înșală. Credeai că ai putea, pur și simplu, să faci în mod absurd cereri și să minți în fața Mea? Credeai că nu ți-am auzit sau nu ți-am văzut cuvintele și faptele? Cum aş fi putut să nu-ți am în vedere cuvintele și faptele? Cum aş putea vreodată să le permit oamenilor să Mă înșele așa?

Am fost în mijlocul vostru, întovărășindu-Mă cu voi mai multe primăveri și toamne; am trăit printre voi o perioadă îndelungată și am trăit cu voi. Cât de mult din comportamentul vostru josnic Mi-a scăpat chiar din fața ochilor? Cuvintele voastre din inimă Îmi răsună mereu în urechi; milioane și milioane din aspirațiile voastre au fost așezate pe altarul Meu – prea multe ca să fie măcar numărate. Cu toate acestea, pentru dedicarea voastră și ceea ce sacrificați, nu dați nicio iotă. Pe altarul Meu nu puneți niciun măcar un strop de sinceritate. Unde sunt roadele credinței voastre în Mine? Ați primit har nesfârșit de la Mine și ați văzut nenumărate taine din cer; v-am arătat chiar și flăcările cerului, dar nu M-a lăsat inima să vă ard. Cu toate acestea, cât Mi-ați dat în schimb? Cât de mult sunteți dispuși să-Mi dați? Cu mâncarea pe care ți-am dat-o în mână, te întorci și Mi-o oferi, chiar spunând că era ceva ce ai obținut cu sudoarea muncii tale și că Îmi oferi tot ce-ți aparține. Cum de nu știi că toate „contribuțiile” tale pentru Mine sunt doar lucruri care au fost furate de pe altarul Meu? Mai mult decât atât, acum că Mi le oferi, nu Mă înșeli? Cum de nu știi că toate de care Mă bucur astăzi sunt ofrandele de pe altarul

Meu, și nu ceea ce ai câștigat în schimbul muncii tale grele și, apoi, Mi-ai oferit? Chiar îndrăzniți să Mă înșelați astfel, așadar, cum pot să vă iert? Cum de vă puteți aștepta să mai îndur asta? V-am dat totul. V-am înlesnit totul, M-am îngrijit de nevoile voastre și v-am deschis ochii și, totuși, Mă înșelați astfel, ignorându-vă conștiințele. V-am oferit în mod altruist totul astfel încât, deși suferiți, tot să câștigați de la Mine tot ce am adus din cer. În ciuda acestui lucru, nu sunteți dedicați deloc și, chiar dacă ați venit cu o contribuție mică, încercați să vă „reglați conturile” cu Mine după aceea. Contribuția ta nu va fi egală cu zero? Ceea ce Mi-ai oferit nu este altceva decât un simplu fir de nisip, dar ce Mi-ai cerut este o tonă de aur. Nu ești pur și simplu absurd? Eu lucrez printre voi. Nu există absolut nicio urmă a celor zece procente care ar trebui să Mi se dea, ca să nu mai vorbim de sacrificii în plus. Mai mult, cele zece procente cu care au contribuit cei evlavioși sunt luate cu forța de către cei răi. Nu v-ați împrăștiat toți de lângă Mine? Nu sunteți toți potrivnici Mie? Nu-Mi distrugeți cu toții altarul? Cum ar putea ochii Mei să privească astfel de oameni ca pe niște comori? Nu sunt ei porcii și câinii pe care Îi detest? Cum M-aș putea referi la ticăloșiile voastre ca la o comoară? Pentru cine este făcută, de fapt, lucrarea Mea? Oare scopul acesteia este doar să vă lovească pe toți pentru a-Mi dezvălui autoritatea? Nu toate viețile voastre atârnă de un singur cuvânt din partea Mea? De ce oare folosesc numai cuvinte pentru a vă instrui și nu am transformat cuvintele în fapte pentru a vă lovi cât mai curând posibil? Scopul cuvintelor și al lucrării Mele este doar de a lovi omenirea? Sunt un Dumnezeu care ucide fără discriminare pe cei nevinovați? Chiar acum, câți dintre voi vin în fața Mea cu întreaga lor ființă pentru a căuta calea cea dreaptă a vieții umane? Doar trupurile voastre sunt în fața Mea; inimile voastre sunt tot în libertate, departe, foarte departe de Mine. Pentru că nu știți care este de fapt lucrarea Mea, unii dintre voi își doresc să plece de la Mine și să se îndepărteze de Mine, sperând, în schimb, să trăiască într-un paradis unde nu există muștrare sau judecată. Nu asta își doresc oamenii în inima lor? Cu siguranță nu încerc să te constrâng. Tu alegi pe ce cale să mergi. Calea de astăzi este una însoțită de judecată și blesteme, dar toți ar trebui să știți că toate lucrurile pe care vi le-am acordat – fie că este vorba de judecăți sau muștrări – sunt cele mai bune daruri pe care vi le pot da și că toate sunt lucruri de care aveți urgentă nevoie.

Lucrarea în Epoca Legii

Lucrarea pe care Iahve a făcut-o cu israeliții a stabilit pentru omenire locul pământesc al originii lui Dumnezeu, care era și locul sacru al prezenței Sale. El Și-a limitat lucrarea la poporul lui Israel. La început, El nu a lucrat în afara Israelului, dar, în schimb, a ales oameni pe care i-a găsit potriviți pentru a-Și limita sfera lucrării. Israel este locul unde Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva, iar din pământul aceluia loc, Iahve l-a făcut pe om; acest loc a devenit baza lucrării Sale pe pământ. Israeliții, care

erau urmași ai lui Noe și, de asemenea, descendenți ai lui Adam, au fost temelia umană a lucrării lui Iahve pe pământ.

În acel moment, semnificația, scopul și pașii lucrării lui Iahve în Israel au fost să inițieze pe întregul pământ lucrarea Sa care, având Israelul drept centru, s-a răspândit treptat printre toate neamurile non-evreiești. Acesta este principiul conform căruia El lucrează în tot universul pentru a stabili un model și apoi pentru a-l extinde până când toate ființele din univers vor fi primit Evanghelia Lui. Primii israeliți au fost descendenții lui Noe. Acești oameni au fost înzestrați doar cu suflarea lui Iahve și au înțeles suficient încât să aibă grijă de necesitățile de bază ale vieții, dar ei n-au știut ce fel de Dumnezeu era Iahve și nici care era voința Lui față de om, cu atât mai puțin cum ar trebui prețuit Domnul întregii creații. Cât despre existența unor reguli și legi care trebuiau respectate,^a sau dacă exista o datorie pe care ființele create trebuiau să o îndeplinească pentru Creator, descendenții lui Adam nu știau nimic despre aceste lucruri. Tot ceea ce știau era că bărbatul trebuia să asude și să muncească pentru a-și întreține familia și că femeia trebuia să se supună soțului ei și să perpetueze rasa umană creată de Iahve. Cu alte cuvinte, un asemenea popor, căruia i s-a dat doar suflarea și viața lui Iahve, nu a știut nimic despre modul în care să respecte legile lui Dumnezeu sau cum să-L mulțumească pe Domnul întregii creații. Ei au înțeles prea puțin. Așadar, chiar dacă nu era nimic necinstit sau înșelător în inimile lor, iar invidia ori cearta apăreau destul de rar între ei, cu toate acestea, ei nu aveau nici o cunoaștere sau înțelegere despre Iahve, Domnul întregii creații. Acești strămoși ai omului au știut numai să mănânce și să se bucure de lucrurile lui Iahve, fără a ști însă să-L onoreze; ei nu știau că Iahve era Acela căruia trebuie să I se închine în genunchi. Deci cum au putut fi numiți aceștia creaturile Lui? Dacă așa stăteau lucrurile, oare cuvintele „Iahve este Domnul întregii creații” și „El a creat omul pentru ca omul să-L poată manifesta, să-L glorifice și să-L reprezinte” nu fuseseră rostite în zadar? Cum au putut oamenii care nu Îl venerau pe Iahve să devină o mărturie a slavei Sale? Cum au putut deveni ei manifestări ale slavei Sale? Oare cuvintele lui Iahve – „Eu l-am creat pe om după chipul Meu” – n-ar fi devenit atunci o armă în mâinile Satanei, cel rău? N-ar fi devenit aceste cuvinte un semn de umilire la adresa creării omului de către Iahve? Pentru a încheia această etapă a lucrării Sale, Iahve, după ce a creat omenirea, n-a învățat-o și n-a călăuzit-o de la Adam până la Noe. De fapt, abia după ce potopul a distrus lumea, El a început să-i călăuzească în mod oficial pe israeliți, care erau urmașii lui Noe și, de asemenea, ai lui Adam. Lucrarea și cuvântările Sale din Israel au oferit îndrumare întregului popor al lui Israel care trăia pe acel pământ, arătând astfel omenirii că Iahve nu numai că a putut da omului suflare ca acesta să primească viață de la El și să devină din țărână o ființă umană creată, dar și că poate distruge omenirea, o poate blestema și Își poate folosi toiagul pentru a o conduce. De asemenea, au văzut că Iahve putea călăuzi viața omului pe pământ și putea

^a Textul original nu include expresia „care trebuiau respectate”.

vorbi și lucra printre oameni, în funcție de orele zilei și ale nopții. Lucrarea pe care a făcut-o a fost numai pentru ca ale Sale creaturi să știe că omul a apărut din țărâna culeasă de El și, în plus, că omul a fost făcut de El. Și nu doar acest lucru, dar prima dată Și-a făcut lucrarea în Israel pentru ca alte popoare și națiuni (care, de fapt, nu erau diferite de Israel, ci mai degrabă se trăgeau din israeliți dar erau toți descendenți ai lui Adam și ai Evei) să primească Evanghelia lui Iahve din Israel, pentru ca toate ființele create din univers să-L poată onora pe Iahve, recunoscându-L măreția. Dacă Iahve nu Și-ar fi început lucrarea în Israel, ci, în schimb, după crearea omenirii, ar fi lăsat-o să trăiască pe pământ o viață lipsită de griji, atunci în acest caz, datorită naturii fizice a omului (conform căreia omul nu poate cunoaște niciodată lucrurile pe care nu le poate vedea, deci nu putea ști că Iahve a creat omenirea și, cu atât mai puțin, de ce a făcut-o), omul n-ar fi aflat niciodată că Iahve a fost Cel care l-a creat sau că El este Domnul întregii creații. Dacă Iahve ar fi creat omul și l-ar fi plasat pe pământ și pur și simplu Și-ar fi scuturat praful de pe mâini și ar fi plecat, mai degrabă decât să rămână printre oameni și să-i călăuzească o vreme, atunci toată omenirea s-ar fi întors în nimicnicie; până și cerul, pământul și toată puzderia de lucruri înfăptuite de El, ca și întreaga omenire, s-ar fi întors la o stare de nimicnicie și, în plus, ar fi fost călcați în picioare de Satana. În felul acesta, dorința lui Iahve ca „pe pământ, adică în mijlocul creației Sale, El să aibă un loc unde să stea, un loc sfânt” ar fi fost spulberată. Așadar, după ce a creat omenirea, El a reușit să rămână în mijlocul ei pentru a-i călăuzi pe oameni în viețile lor și pentru a le vorbi din mijlocul ei – toate acestea pentru a-Și realiza dorința și pentru a-Și îndeplini planul. Lucrarea pe care a făcut-o în Israel a fost menită doar pentru a servi planului pe care El îl făcuse înainte de a crea toate lucrurile, de aceea, lucrarea Sa mai întâi printre israeliți și crearea tuturor lucrurilor nu s-au aflat în contradicție, ci au fost ambele destinate conducerii, lucrării și gloriei Sale și, de asemenea, adâncirii semnificației creării omenirii. El a condus viața omului pe pământ timp de două mii de ani după Noe, timp în care l-a învățat să înțeleagă cum să l se închine lui Iahve, Domnul întregii creații, cum să-și conducă viața, cum să trăiască și, mai presus de orice, cum să acționeze ca martor al lui Iahve, să-L asculte și să-L prețuiască, lăudându-L chiar prin muzică, așa cum făcea David și preoții săi.

Înainte de cele două milenii în care Iahve Și-a făcut lucrarea, omul nu știa nimic și aproape toată omenirea se depravase în așa măsură încât, înainte de distrugerea lumii prin potop, ajunsese la un nivel de promiscuitate și corupție care le pustiise inimile de Iahve și, chiar mai mult, de a-și dori calea Lui. Ei nu au înțeles niciodată lucrarea pe care Iahve urma să o facă; erau lipsiți de rațiune, aveau și mai puțină cunoaștere și, asemeni mașinăriilor care respirau, nu știau absolut nimic despre om, despre Dumnezeu, lume, viață și așa mai departe. Pe pământ, s-au angajat în numeroase ademeniri, asemenea șarpelui, și au spus multe lucruri ofensatoare la adresa lui Iahve, dar pentru că erau ignoranți, Iahve nu i-a mustrat și nu i-a disciplinat. Abia după potop, când Noe avea 601 ani, Iahve i S-a arătat oficial lui Noe și l-a îndrumat pe el și pe familia sa, conducând

păsările și animalele care au supraviețuit potopului, împreună cu Noe și descendenții lui, până la sfârșitul Epocii Legii care, în total, a durat 2500 de ani. El Și-a făcut lucrarea în Israel și anume, lucrarea oficială, timp de 2000 de ani și apoi a lucrat simultan în Israel și în afara acestuia timp de 500 de ani, pentru un total de 2500 de ani. În această perioadă, El i-a învățat pe israeliți că, pentru a-l sluji lui Iahve, trebuie să construiască un templu, să-și pună hainele preoțești și să intre desculți în zori, ca nu cumva încălțăminte lor să pângărească templul și focul să se coboare asupra lor și să-i ardă până la moarte. Ei și-au îndeplinit îndatoririle și s-au supus planurilor lui Iahve. S-au rugat lui Iahve în templu și, după ce au primit revelația lui Iahve, adică după ce Iahve le-a vorbit, au condus mulțimile și le-au învățat să se închine lui Iahve – Dumnezeu lor. Iahve le-a spus să construiască un templu și un altar și, la timpul stabilit de El, adică de Paște, să pregătească vițeei și mieii nou-născuți pe care să-i așeze pe altar ca jertfe pentru a-l sluji lui Iahve ca să-i înfrâneze astfel și să pună în inimile lor adorație față de Iahve. Respectarea sau nerespectarea acestei legi a devenit măsura loialității lor față de Iahve. De asemenea, Iahve a orânduit ziua Sabatului pentru ei, a șaptea zi a creației Lui. Ziua de după Sabat a făcut-o prima zi, o zi în care ei să-L laude pe Iahve, să-L aducă jertfe și să-L cânte. În această zi, Iahve a chemat pe toți preoții să împartă sacrificiile de pe altar pentru ca poporul să mănânce și să se poată bucura de jertfele aduse lui Iahve. Și Iahve a spus că ei erau binecuvântați, că au împărțit cu El din porția lor și că erau poporul Lui ales (acesta fiind legământul lui Iahve cu israeliții). De aceea, până în ziua de astăzi, poporul lui Israel continuă să susțină că Iahve este doar Dumnezeu lor și nu al neamurilor.

În timpul Epocii Legii, Iahve i-a dat lui Moise multe porunci pe care să le transmită israeliților care l-au urmat afară din Egipt. Aceste porunci au fost date israeliților de către Iahve și nu au avut nicio legătură cu egiptenii; ele au fost menite să-i înfrâneze pe israeliți și El a folosit poruncile ca să le ceară socoteală. Fie că era vorba de observarea Sabatului, de respectul față de părinți, de închinarea la idoli și așa mai departe – acestea erau principiile după care erau judecați ca fiind păcătoși sau dreți. Printre ei, au fost unii loviți de focul lui Iahve, unii care au fost uciși cu pietre și alții care au primit binecuvântarea lui Iahve, toate acestea fiind determinate de respectarea sau nerespectarea acestor porunci. Cei care nu respectau Sabatul erau uciși cu pietre. Preoții care nu respectau Sabatul erau loviți de focul lui Iahve. Cei care nu-și respectau părinții erau, de asemenea, uciși cu pietre. Toate acestea au fost poruncite de Iahve. Iahve a stabilit poruncile și legile Sale astfel încât, călăuzindu-le viața, oamenii să-L asculte, să l se supună și să nu se răzvrătească împotriva Lui. El a folosit aceste legi pentru a menține sub control neamul omenesc proaspăt născut și pentru a pune mai bine temelia pentru lucrarea Sa viitoare. Astfel, pe baza lucrării pe care a făcut-o Iahve, prima perioadă a fost numită Epoca Legii. Deși Iahve a făcut multe cuvântări și a lucrat mult, El a călăuzit poporul doar în sens pozitiv, învățându-i pe acești oameni ignoranți cum să fie umani, cum să trăiască, cum să înțeleagă calea lui Iahve. În cea mai mare

parte, lucrarea Sa a fost menită să-i facă pe oameni să-l respecte calea și să-l urmeze legile. Lucrarea a fost făcută pe oameni corupți superficial, dar nu s-a extins până la a-i transforma sau a le influența progresul în viață. El a fost preocupat doar de folosirea legilor pentru a înfrâna și a ține poporul sub control. Pentru israeliți, în acel moment, lahve era doar un Dumnezeu în templu, un Dumnezeu în ceruri. El era un stâlp de nor, un stâlp de foc. Tot ce le-a cerut lahve să facă a fost să asculte ceea ce astăzi oamenii cunosc ca fiind legi și porunci ale Sale – s-ar putea spune chiar reguli – pentru că ceea ce a făcut lahve nu era menit să-i transforme, ci să le dea mai multe lucruri pe care omul trebuia să le aibă și să-i instruiască cu gura Lui, pentru că, după ce a fost creat, omul nu avea nimic din ceea ce se cuvenea să aibă. Astfel, lahve le-a dat oamenilor lucrurile pe care trebuiau să le dețină pentru viața lor pe pământ, făcând poporul pe care El l-a condus să-și depășească strămoșii, pe Adam și Eva, pentru că ceea ce le-a dat lor lahve a depășit cu mult ceea ce le-a oferit lui Adam și Evei, la începuturi. Oricum, lucrarea făcută de lahve în Israel a fost doar pentru a-i călăuzi pe oameni și pentru a-i face să-și recunoască propriul Creator. El nu i-a cucerit și nu i-a transformat, ci doar i-a călăuzit. Aceasta este pe scurt lucrarea lui lahve în Epoca Legii. Este fundalul, povestea adevărată, esența lucrării Sale pe întregul pământ al Israelului și începutul lucrării Sale de șase mii de ani care viza ținerea omenirii în mâna călăuzitoare a lui lahve. Din toate acestea s-au ivit încă și mai multe de făcut în planul de gestionare (planul mântuirii), pe parcursul a șase mii de ani.

Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării

Întregul Meu plan de gestionare (planul mântuirii), un plan ce se întinde pe o perioadă de 6000 de ani, cuprinde trei etape sau trei epoci: Epoca Legii de la începuturi, Epoca Harului (care este și Epoca Răscumpărării) și Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Lucrarea Mea în aceste trei epoci diferă în conținut în funcție de specificul fiecărei epoci, dar, în fiecare etapă, această lucrare corespunde nevoilor omului – sau, pentru a fi mai exact, este făcută în funcție de șiretlicurile pe care Satana le întrebunțează în războiul pe care-l port cu el. Scopul lucrării Mele este de a-l înfrânge pe Satana, pentru ca înțelepciunea și atotputernicia Mea să se manifeste, de a demasca toate șiretlicurile Satanei și, în acest mod, de a mântui întreaga rasă umană care trăiește sub domeniul Satanei. Este de a-Mi arăta înțelepciunea și atotputernicia și de a dezvălui urâtenia insuportabilă a Satanei; și mai mult, este de a le permite ființelor create să facă diferența dintre bine și rău, să știe că Eu sunt Cărmuitorul tuturor lucrurilor, să vadă limpede că Satana este dușmanul umanității, un degenerat, cel rău, și să-și dea seama, cu o certitudine absolută, de diferența dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, sfințenie și ticăloșie și ce este măreț și ce este josnic. În acest fel, umanitatea ignorantă va putea

să fie martoră pentru Mine că nu sunt Eu Cel care corupe umanitatea și că doar Eu – Creatorul – pot să mântuiesc umanitatea, să-i ofer omului lucruri de care poate să se bucure; și vor ajunge să știe că Eu sunt Cărmuitorul tuturor lucrurilor, iar Satana este doar una dintre făpturile pe care le-am creat și care mai apoi s-a întors împotriva Mea. Planul Meu de gestionare de 6000 de ani este împărțit în trei etape, iar Eu lucrez astfel pentru a obține efectul de a le permite ființelor create să-Mi fie martore, să-Mi înțeleagă voia și să știe că Eu sunt adevărul. Astfel, în timpul lucrării timpurii din planul Meu de gestionare de 6000 de ani, am înfăptuit lucrarea legii, care a fost lucrarea prin care Iahve a condus poporul. A doua etapă a inițiat lucrarea din Epoca Harului în satele din Iudeea. Isus reprezintă toată lucrarea din Epoca Harului; El a fost întrupat și răstignit și, de asemenea, a inaugurat Epoca Harului. El a fost răstignit pentru a finaliza lucrarea de răscumpărare, pentru a sfârși Epoca Legii și a începe Epoca Harului și, astfel, El a fost numit „Comandantul Suprem”, „Jertfa de păcat” și „Răscumpărătorul”. Prin urmare, lucrarea lui Isus a fost diferită în conținut față de lucrarea lui Iahve, deși erau în principiu aceleași. Iahve a început Epoca Legii, întemeind fundamentul – punctul de origine – pentru lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și emitând legile și poruncile. Acestea sunt cele două părți de lucrare pe care El le-a săvârșit și care reprezintă Epoca Legii. Lucrarea făcută de Isus în Epoca Harului nu a fost aceea de a emite legi, ci de a le îndeplini, anunțând astfel Epoca Harului și încheind Epoca Legii, care a durat două mii de ani. El a fost deschizătorul de drumuri, ce a venit pentru a începe Epoca Harului, totuși, partea principală a lucrării Sale este răscumpărarea. Și astfel, lucrarea Sa a avut două direcții: inaugurarea unei noi epoci și finalizarea lucrării de răscumpărare prin răstignirea Sa, după care a plecat. De atunci înainte, Epoca Legii s-a încheiat și a început Epoca Harului.

Lucrarea pe care a făcut-o Isus a fost pe potrivă nevoilor omului din acele vremuri. Misiunea Lui a fost aceea de a răscumpăra omenirea, de a-i ierta păcatele, astfel că firea Lui a fost într-un tot de umilință, răbdare, iubire, evlavie, îngăduință, milă și bunătate iubitoare. El le-a adus oamenilor har și binecuvântări din abundență și le-a oferit acestora toate lucrurile de care puteau să se bucure spre desfătarea lor: pacea și fericirea, răbdarea și iubirea Lui, mila și bunătatea Lui iubitoare. În acele zile, tot ceea ce oamenii întâlneau era o abundență de lucruri de care să se bucure: inimile lor erau împăcate și netulburate, sufletele lor erau mângâiate și ei Îl aveau alături pe Isus Mântuitorul. Faptul că puteau obține aceste lucruri era urmarea vremurilor în care trăiau. În Epoca Harului, omul fusese deja corupt de Satana și, prin urmare, pentru a îndeplini lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri, era nevoie o abundență de har, de îngăduință nemărginită și răbdare și, mai mult decât atât, de o jertfă suficientă pentru a ispăși păcatele omenirii, astfel încât să aibă efect. Ceea ce a văzut omenirea în Epoca Harului n-a fost altceva decât jertfa Mea pentru ispășirea păcatelor oamenilor, adică pe Isus. Tot ce au știut ei era că Dumnezeu putea fi iertător și îngăduitor și tot ceea ce au văzut a fost mila și bunătatea iubitoare a lui Isus. Aceasta s-a datorat în întregime faptului

că s-au născut în Epoca Harului. Și așa se face că, înainte să poată fi răscumpărați, ei au trebuit să se bucure de multele și felurile haruri pe care Isus le-a pogorât asupra lor, ca să le fie de folos. Astfel, ei au putut fi iertați de păcatele lor mulțumită desfătării cu har și au avut, de asemenea, șansa să fie răscumpărați, bucurându-se de îngăduința și răbdarea lui Isus. Doar prin îngăduința și răbdarea lui Isus au câștigat dreptul să fie iertați și să se bucure de harul abundent pogorât de Isus. Așa cum a spus Isus: „Am venit să-i răscumpăr nu pe cei dreți, ci pe cei păcătoși, să le permit păcătoșilor să fie iertați de păcatele lor”. Dacă Isus S-ar fi întrupat cu firea de a judeca, de a blestema și de a nu tolera ofensele oamenilor, atunci omul n-ar fi avut niciodată șansa să fie răscumpărat și ar fi rămas veșnic păcătos. Iar dacă s-ar fi întâmplat asta, planul de gestionare de 6000 de ani s-ar fi întrerupt în Epoca Legii, iar Epoca Legii s-ar fi prelungit cu alți 6000 de ani. Păcatele omului doar s-ar fi înmulțit și ar fi devenit mai grave, iar crearea omenirii și-ar fi pierdut rostul. Oamenii doar ar fi fost capabili să-L slujească pe Iahve sub domnia legii, dar păcatele lor le-ar fi depășit pe cele ale primilor oameni creați. Cu cât Isus a iubit mai mult omenirea, iertându-i păcatele și pogorând asupra ei suficientă milă și bunătate iubitoare, cu atât mai mult a fost îndreptățită omenirea să fie mântuită de Isus, să fie numită mieii rătăciți pe care Isus i-a răscumpărat cu un preț mare. Satana nu a putut să se amestece în această lucrare, întrucât Isus Și-a tratat discipolii așa cum o mamă iubitoare își îngrijește pruncul la piept. El nu S-a supărat pe ei și nici nu i-a disprețuit, ci a fost plin de alinare; El niciodată nu Și-a pierdut cumpătul în mijlocul lor, ci a avut răbdare cu păcatele lor și a trecut cu vederea neroziile și ignoranța lor, până în punctul de a spune: „Iartă-i pe ceilalți de 70 de ori câte șapte”. Astfel că inima Lui a transformat inima celorlalți și numai așa au primit oamenii iertarea păcatelor lor prin răbdarea Lui.

Deși Isus în întruparea Sa a fost întru totul lipsit de emoție, El întotdeauna Și-a alinat discipolii, a avut grijă de ei, i-a ajutat și i-a susținut. Totuși, indiferent cât a lucrat sau indiferent cât a suferit, El niciodată nu a cerut prea mult de la oameni, ci a fost mereu răbdător și iertător cu păcatele lor, astfel că oamenii din Epoca Harului Îi spuneau afectuos „Isus Mântuitorul Cel adorat”. Pentru oamenii din acea epocă – pentru toți oamenii – milostenia și bunătatea iubitoare au fost ceea ce a avut și ce a fost Isus. El niciodată nu Și-a amintit fărădelegile oamenilor, iar comportamentul Lui față de ei nu s-a bazat nicicând pe fărădelegile lor. Pentru că aceea a fost o epocă diferită, El le-a oferit adesea oamenilor mâncare din belșug, ca ei să se poată satura. El Și-a tratat toți discipolii cu har, vindecând bolnavii, alungând demonii și înviind pe cei morți. Pentru ca oamenii să poată să creadă în El și să vadă că toate cele înfăptuite de El au fost făcute cu toată convingerea și sinceritatea, El a mers până într-acolo încât a adus la viață un cadavru în putrefacție, arătându-le că, în mâinile Sale, chiar și morții puteau fi înviați. În acest fel, El a îndurat în tăcere și Și-a făcut lucrarea de răscumpărare în mijlocul lor. Chiar înainte de a fi răstignit pe cruce, Isus luase deja asupra Lui păcatele omenirii și devenise o jertfă de păcat pentru omenire. Chiar înainte de a fi crucificat, El deschisese deja calea crucii

pentru a răscumpăra omenirea. În cele din urmă, El a fost bătut în cuie pe cruce, sacrificându-Se pentru cruce, și a pogorât asupra omenirii toată compasiunea, bunătatea iubitoare și sfințenia Lui. Față de omenire, El a fost mereu tolerant, niciodată răzbunător, și i-a iertat păcatele, îndemnând-o să se căiască și a învățat-o să aibă răbdare, îngăduință și iubire, să-l calce pe urme și să se sacrifice pe sine pentru cruce. Iubirea Lui pentru frați și surori a depășit iubirea Lui pentru Maria. Lucrarea pe care El a făcut-o a avut ca principiu vindecarea bolnavilor și alungarea demonilor, toate pentru răscumpărarea Lui. Indiferent unde a mers, i-a tratat cu har pe toți cei care L-au urmat. I-a făcut bogați pe cei săraci, pe cei ologi să umble, pe cei orbi să vadă și pe cei surzi să audă. Chiar i-a invitat pe cei mai umili, pe cei nevoiași și pe păcătoși să stea la aceeași masă cu El, niciodată ferindu-Se de ei, ci fiind întotdeauna răbdător și spunând chiar: „Atunci când un păstor își pierde o oaie dintr-o sută, el le va lăsa în urmă pe cele 99 și o va căuta pe cea pierdută și, când o va găsi, se va bucura foarte tare”. El Și-a iubit discipolii așa cum o oaie își iubește mieii. Deși erau nesăbuiți, ignoranți și păcătoși în ochii Lui și, mai mult, erau cei mai umili membri ai societății, El i-a considerat pe acești păcătoși – persoane pe care ceilalți le disprețuiau – ca fiind lumina ochilor Lui. De vreme ce i-a favorizat, El Și-a dat viața pentru ei, ca mielul oferit drept ofrandă pe altar. A mers printre ei ca și cum ar fi fost slujitorul lor, lăsându-i să profite de El, să-L schingiuiască, supunându-Se lor necondiționat. Pentru discipolii Lui, El a fost Isus Mântuitorul Cel adorat, dar fariseilor, care dădeau lecții de morală de pe un pedestal înalt, El nu le-a arătat milă și bunătate iubitoare, ci dezgust și resentimente. El nu a lucrat mult în mijlocul fariseilor, doar le predica și-i dojenea ocazional; El nu a umblat printre ei făcând lucrarea de răscumpărare, nici nu a făcut semne și minuni. El Și-a dăruit întreaga compasiune și bunătate iubitoare discipolilor Săi, îndurând de dragul acestor păcătoși până la sfârșit, când a fost ținut în cuie pe cruce și suferind toate umilințele până când a răscumpărat întru totul întreaga omenire. Aceasta a fost totalitatea lucrării Sale.

Fără răscumpărarea lui Isus, omenirea ar fi trăit în păcat pentru totdeauna și ar fi devenit odraslele păcatului, urmașii demonilor. Apucând pe această cale, întregul pământ ar fi devenit locul în care sălășluiește Satana, un loc pentru reședința sa. Dar pentru lucrarea de răscumpărare a fost nevoie ca omenirii să i se arate compasiune și bunătate iubitoare; doar prin aceste mijloace a putut omenirea să primească iertarea și, în final, să câștige dreptul de a fi făcută completă și pe deplin câștigată de Dumnezeu. Fără această etapă a lucrării, planul de gestionare de 6000 de ani nu ar fi putut să continue. Dacă Isus nu ar fi fost crucificat, dacă doar ar fi vindecat bolnavii și ar fi alungat demonii, atunci oamenii nu ar fi putut fi întru totul iertați de păcatele lor. În cei trei ani și jumătate pe care Isus i-a petrecut făcându-Și lucrarea pe pământ, El a finalizat doar jumătate din lucrarea Sa de răscumpărare; apoi, fiind răstignit și devenind asemenea trupului păcătos, fiind cedat celui rău, El a desăvârșit lucrarea crucificării și a călăuzit destinul omenirii. Doar după ce a fost predat în mâinile Satanei a răscumpărat El omenirea. Timp de 33 de ani și jumătate, El a suferit pe pământ, fiind ridiculizat, hulit și

abandonat, chiar până în punctul în care nu a avut un loc unde să-Și așeze capul, să Se odihnească; apoi a fost răstignit, cu întreaga Sa ființă – un trup sfânt și inocent – bătută în cuie pe cruce. El a fost supus la tot felul de suferințe. Cei care aveau puterea și-au bătut joc de El și L-au biciuit, iar soldații chiar L-au scuipat în față; cu toate astea, El a rămas tăcut și a îndurat până la sfârșit, supunându-Se necondiționat până la moarte, după care a răscumpărat întreaga omenire. Doar atunci I s-a permis să Se odihnească. Lucrarea pe care a făcut-o Isus reprezintă doar Epoca Harului; nu reprezintă Epoca Legii și nici nu este un înlocuitor pentru lucrarea din zilele de pe urmă. Aceasta este esența lucrării lui Isus în Epoca Harului, a doua epocă pe care a traversat-o omenirea – Epoca Răscumpărării.

Cuvinte pentru cei tineri și cei vârstnici

Am realizat un număr colosal de lucrări pe pământ și am umblat printre oameni atât de mulți ani și, cu toate acestea, oamenii au rareori cunoștințe cu privire la imaginea și firea Mea și puțini oameni pot explica în detaliu lucrarea pe care Eu o săvârșesc. Oamenilor le lipsesc atât de multe lucruri, le lipsește întotdeauna înțelegerea a ceea ce fac Eu, iar inimile lor sunt mereu vigilente, de parcă s-ar teme profund că îi voi pune într-o altă situație și apoi nu Îmi va mai păsa de ei. Astfel, atitudinile oamenilor față de Mine sunt mereu călduțe, însoțite de o doză puternică de precauție. Acest lucru se întâmplă deoarece oamenii au ajuns în prezent fără să înțeleagă lucrarea pe care Eu o săvârșesc și, mai ales, sunt consternați de cuvintele pe care le adresez lor. Ei țin cuvintele Mele în mâinile lor, fără să știe dacă ar trebui să-și ia angajamentul de a le crede cu statornicie sau dacă ar trebui să opteze pentru indecizie și să le uite. Ei nu știu dacă ar trebui să le pună în practică sau să aștepte și să vadă, dacă ar trebui să dea deoparte totul și să urmeze cu vitejie, sau dacă să continue să ofere lumii prietenia, ca înainte. Lumile interioare ale oamenilor sunt atât de complicate și atât de viclene. Deoarece oamenii nu pot să-Mi vadă cuvintele clar sau pe deplin, mulți dintre ei au dificultăți în a le practica și în a-și așterne inimile înaintea Mea. Vă înțeleg pe deplin dificultățile. Multe slăbiciuni sunt inevitabile atunci când trăiești în trup și mulți factori obiectivi vă creează dificultăți. Vă hrăniți familiile, vă petreceți zilele lucrând din greu, iar lunile și anii trec cu greutate. Există multe dificultăți atunci când trăiești în trup – nu neg acest lucru și, bineînțeles, cerințele Mele către voi sunt făcute în concordanță cu dificultățile voastre. Cerințele din lucrarea pe care Eu o săvârșesc sunt toate bazate pe statura voastră actuală. Poate că atunci când oamenii lucrau în trecut, cerințele lor către voi erau amestecate cu elemente cu caracter excesiv, dar ar trebui să știți că nu am avut niciodată cerințe excesive de la voi în ceea ce am spus sau făcut. Toate cerințele se bazează pe natura oamenilor, pe trup și pe ceea ce au nevoie. Ar trebui să știți, și vă pot spune cu mare claritate, că nu Mă opun anumitor gândiri rezonabile ale oamenilor și naturii inerente a omenirii. Oamenii

se îndoiesc și acum de cuvintele Mele și chiar mai puțin de jumătate dintre ei cred în cuvintele Mele doar pentru că nu înțeleg care sunt, de fapt, standardele pe care le-am stabilit pentru ei și nici nu înțeleg sensul original al cuvintelor Mele. Restul sunt necredincioși și chiar mai mulți sunt cei cărora le place să Mă audă „spunând povești”. Mai mult decât atât, există foarte mulți care se bucură de spectacol. Vă avertizez: multe dintre cuvintele Mele au fost deja dezvăluite celor care cred în Mine, iar pe cei care se bucură de priveliștea frumoasă a Împărăției, dar sunt blocați în afara porții ei, i-am alungat deja. Nu sunteți voi doar neghine detestate și respinse de Mine? Cum ați putut să Mă urmăriți plecând și apoi, cu bucurie, să Îmi urați bun venit la întoarcere? Vă spun, după ce oamenii din Ninive au auzit cuvintele furioase ale lui Iahve, s-au căit amarnic. Pentru că au crezut în cuvintele Lui au fost plini de frică și groază și, astfel, s-au căit amarnic. Cât despre oamenii de astăzi, cu toate că și voi Îmi credeți cuvintele și chiar mai mult decât atât, credeți că Iahve a venit încă o dată printre voi astăzi, atitudinea voastră nu este decât nerespectuoasă, de parcă doar L-ați observa pe Isus care S-a născut în Iudeea cu mii de ani în urmă, iar acum S-a pogorât în mijlocul vostru. Înțeleg pe deplin înșelăciunea care există în inimile voastre; majoritatea dintre voi Mă urmați din curiozitate și ați ajuns să Mă căutați din deșertăciune. Când cea de-a treia dorință a voastră este spulberată – dorința pentru o viață pașnică și fericită – și curiozitatea voastră se risipește. Cuvintele și faptele voastre expun înșelăciunea care există în inima fiecăruia dintre voi. Ca să fiu sincer, voi sunteți doar curioși în privința Mea, dar nu vă temeți de Mine; nu sunteți atenți la ce spuneți și cu atât mai puțin vă puneți înfrânarea la încercare în comportamentul vostru. Așadar, ce fel de credință aveți cu adevărat? Este autentică? Voi doar Îmi folosiți cuvintele ca să vă risipiți grijile și să vă îndulciți plictiseala, ca să umpleți spațiile rămase goale din viața voastră. Care dintre voi Mi-a pus cuvintele în practică? Cine are credință adevărată? Continuați să strigați că Dumnezeu este un Dumnezeu care vede adânc în inimile oamenilor, dar cum este compatibil cu Mine Dumnezeul despre care strigați în inimile voastre? Dacă tot țipați așa, atunci de ce vă purtați astfel? Oare aceasta să fie dragostea cu care vreți să Mă răsplătiți? Pe buzele voastre nu este niciun pic de devotament, și unde sunt sacrificiile și faptele voastre bune? Dacă nu ar fi ajuns cuvintele voastre la urechile Mele, cum aș fi putut să vă urăsc atât de mult? Dacă ați crezut cu adevărat în Mine, cum ați putut să cădeți într-o astfel de nefericire? Aveți niște chipuri atât de deprimate, de parcă ați fi la judecată, în Infern. Nu aveți nici măcar un strop de vitalitate și vorbiți timid despre vocile voastre interioare; sunteți chiar plini de nemulțumiri și blesteme. V-ați pierdut încrederea în ceea ce fac cu mult timp în urmă și până și credința voastră inițială a dispărut, deci cum M-ați putea urma până la final? Dacă așa stau lucrurile, cum puteți fi mântuiți?

Deși lucrarea Mea vă este foarte mult de ajutor, totuși, cuvintele Mele se pierd întotdeauna în voi și ajung să nu mai însemne nimic. Este dificil să găsesc obiecte pe care să le desăvârșesc, iar astăzi aproape că Mi-am pierdut speranța în voi. Am căutat printre voi timp de mai mulți ani, dar este dificil să găsesc pe cineva care să-Mi poată fi

confident. Mă simt de parcă nu mai am încredere să continui să lucrez în voi, și nici iubire cu care să vă iubesc în continuare. Acest lucru se întâmplă deoarece, cu mult timp în urmă, am devenit dezgustat de acele „realizări” minuscule și patetice ale voastre; parcă niciodată nu aș fi vorbit printre voi și nu aș fi lucrat în voi. Realizările voastre sunt atât de dezgustătoare. Mereu aduceți ruina și rușinea asupra voastră și aproape că nu aveți nicio valoare. Abia mai pot să găsesc asemănarea unui om în voi sau să simt o urmă de om. Unde este parfumul vostru proaspăt? Unde este prețul pe care l-ați plătit timp de mulți ani și unde sunt rezultatele? Nu le-ați găsit niciodată? Lucrarea Mea are acum un nou început, o nouă linie de plecare. Voi duce la împlinire planuri mărețe și vreau să săvârșesc o lucrare chiar mai măreață; cu toate acestea, încă vă tăvăliți în noroi ca înainte, trăind în apele murdare ale trecutului, și, practic, nu ați reușit să vă eliberați de situația voastră dificilă inițială. Drept urmare, încă nu ați obținut nimic din cuvintele Mele. Tot nu v-ați eliberat din locul vostru original de noroi și apă murdară și doar Îmi cunoașteți cuvintele, dar, în realitate, nu ați intrat în tărâmul libertății cuvintelor Mele, așadar, cuvintele Mele nu vi s-au revelat niciodată; ele sunt ca o carte de profeții care a fost sigilată mii de ani. Apar în viețile voastre, dar voi nu sunteți niciodată conștienți de asta. Nici măcar nu Mă recunoașteți. Aproape jumătate dintre cuvintele pe care le spun sunt ca să vă judec, iar ele au doar pe jumătate efectul pe care ar trebui să-l aibă, și anume să insuflă teama profund în voi. Cealaltă jumătate constă în cuvinte care vă învață despre viață și cum să vă comportați. Totuși, s-ar părea că, în ceea ce vă privește, aceste cuvinte nici măcar nu există și parcă ați asculta cuvintele unor copii, cuvinte cărora mereu le zâmbiți voalat, dar pe care nu le puneți în practică. Aceste lucruri nu v-au preocupat niciodată; mereu Mi-ați observat acțiunile din curiozitate, înainte de toate și, ca urmare, acum ați căzut în întuneric și nu puteți vedea lumina, așa că plângeți jalnic în beznă. Ceea ce vreau este supunerea voastră, supunerea voastră necondiționată și, chiar mai mult, Eu cer ca voi să fiți întru totul siguri de tot ce spun. Nu ar trebui să adoptați o atitudine de neglijență și mai ales nu ar trebui să tratați în mod selectiv lucrurile pe care le spun, și nici să fiți indiferenți față de cuvintele și lucrarea Mea, după cum vă este obiceiul. Lucrarea Mea este săvârșită în mijlocul vostru, iar Eu am revărsat multe dintre cuvintele Mele asupra voastră, dar, dacă Mă tratați astfel, pot doar să dau familiilor neamurilor ceea ce nu ați dobândit și nici nu ați pus în practică. Pe care dintre toate ființele create nu o țin în mâinile Mele? Majoritatea dintre voi sunteți la o „vârstă înaintată” și nu aveți energia pe care o am Eu ca să acceptați acest tip de lucrare. Sunteți precum o pasăre Hanhao,^a abia vă descurcați și niciodată nu Mi-ați tratat cuvintele cu seriozitate. Oamenii tineri sunt extrem de vanitoși și indulgenți și acordă și

^a Povestea păsării Hanhao este foarte asemănătoare cu fabula lui Esop despre furnică și greiere. Pasărea Hanhao preferă să doarmă în loc să-și construiască un cuib cât timp vremea este caldă, în ciuda avertismentelor repetate ale vecinei sale, o coțofană. Când sosește iarna, pasărea moare înghețată.

mai puțină atenție lucrării Mele. Nu îi interesează să se ospăteze din delicatesele de la banchetul Meu; ei sunt ca o pasăre micuță care a scăpat din colivie ca să se aventureze în depărtare. Cum pot astfel de tineri și vârstnici să Îmi fie folositori? Cei de vârstă înaintată sunt pregătiți să se folosească de ale Mele cuvinte ca de o pensie până când ajung în morminte, astfel încât, după ce vor muri, sufletele lor să poată urca în rai; asta le este de ajuns. Bătrânii aceștia mereu nutresc „aspirații mărețe” și sunt „foarte încrezători”. Deși au mare răbdare cu lucrarea Mea și au acea calitate a bătrânilor, de a fi drepti și neclintiti, refuzând să fie târați departe și învinși de nimeni și nimic – sunt, într-adevăr, ca o fortăreață de necucerit – nu este credința acestor oameni plină de mirosul superstițios al unui cadavru? Unde este calea lor? Pentru ei, calea nu este prea lungă, prea îndepărtată? Cum ar putea ei ști voia Mea? Chiar dacă încrederea lor este lăudabilă, câți dintre acești bătrâni nu urmează într-un mod confuz, dar urmăresc, de fapt, viața? Câți înțeleg cu adevărat semnificația reală a lucrării Mele? Al cui scop nu este să Mă poată urma în această lume astăzi, ca în viitorul apropiat să nu coboare în Infern, ci să-l aduc pe un alt tărâm? Credeți că destinația voastră este o chestiune atât de simplă? Deși voi, tinerilor, sunteți toți ca niște lei puternici, rareori aveți calea adevărată în inimile voastre. Tinerețea voastră nu vă dă dreptul la mai mult din lucrarea Mea; dimpotrivă, Mă dezgustați mereu. Deși sunteți tineri, ori vă lipsește vitalitatea, ori ambiția, și sunteți mereu neutri cu privire la viitorul vostru; parcă ați fi indiferenți și meditativi. S-ar putea spune că vitalitatea, idealurile și poziția adoptată, lucruri care ar trebui să fie găsite în tineri, sub nicio formă nu pot fi găsite în voi; voi, astfel de persoane tinere, sunteți fără poziție și nu aveți abilitatea de a distinge între ce e corect și greșit, bine și rău, frumusețe și urâtenie. Este imposibil să găesc în voi vreun element care să fie proaspăt. Sunteți aproape complet demodați, iar voi, astfel de tineri, ați învățat, de asemenea, să urmați mulțimea, să fiți iraționali. Nu puteți niciodată distinge în mod clar binele de rău, nu puteți face diferența dintre lucrurile adevărate și false, niciodată nu năzuiți spre excelență și nici nu puteți să vă dați seama ce este corect și ce este greșit, ce este adevăr și ce este ipocrizie. În voi, religia duhnește mai pregnant și mai aspru decât în oamenii în vârstă. Sunteți chiar aroganți și absurzi, sunteți competitivi, iar pofta voastră de agresivitate este foarte puternică – cum ar putea o astfel de persoană tânără să aibă adevărul? Cum poate să mărturisească ferm ceva care nu ia poziție? Cum poate ceva care nu are abilitatea de a face diferența dintre ce este corect și greșit să fie numit o persoană tânără? Cum poate ceva care nu are vitalitatea, vigoarea, prospețimea, calmul și statornicia unei persoane tinere să fie numit un adept al Meu? Cum ar putea ceva care nu are niciun adevăr sau simț al justiției, dar căruia îi place să se joace și să se lupte, să fie demn de a fi martorul Meu? Ochii plini de înșelăciune și prejudecăți față de ceilalți nu sunt lucruri pe care oamenii tineri ar trebui să le aibă, iar tinerii nu ar trebui să săvârșească acte distructive și abominabile. Ei nu ar trebui să fie lipsiți de idealuri, aspirații sau de o dorință entuziastă de a deveni mai buni; nu ar trebui să fie descurajați de perspectivele lor și nici nu ar trebui să își piardă speranța în viață

sau încrederea în viitor; ar trebui să aibă perseverența de a continua drumul adevărului pe care l-au ales acum – să-și împlinească dorința de a-și sacrifica întreaga viață pentru Mine. Nu ar trebui să trăiască fără adevăr, nici să ascundă ipocrizie și necinste – ar trebui să rămână fermi pe poziția corectă. Ei nu ar trebui doar să fie pasivi, ci ar trebui să aibă spiritul de a îndrăzni să facă sacrificii și să lupte pentru dreptate și adevăr. Oamenii tineri ar trebui să aibă curajul de a nu ceda în fața opresiunii forțelor întunericului și de a transforma semnificația existenței lor. Tinerii nu ar trebui să renunțe în fața nenorocirilor, ci ar trebui să fie deschiși și sinceri și cu un spirit de iertare pentru frații și surorile lor. Bineînțeles, acestea sunt cerințele Mele pentru toată lumea, cât și sfatul Meu pentru toată lumea. Dar chiar mai mult, acestea sunt cuvintele Mele liniștitoare pentru toți oamenii tineri. Ar trebui să practicați potrivit cuvintelor Mele. În special, persoanelor tinere nu ar trebui să le lipsească hotărârea de a-și exercisa discernământul în anumite probleme și de a căuta dreptatea și adevărul. Ar trebui să căutați toate lucrurile frumoase și bune și ar trebui să dobândiți realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Ar trebui să fiți responsabili față de viața voastră – nu trebuie să o tratați cu ușurință. Oamenii vin pe pământ și Mă întâlnesc rareori și, de asemenea, rar au oportunitatea de a căuta și dobândi adevărul. De ce nu să nu prețuiești acest moment frumos ca pe calea corectă de urmat în această viață? Și de ce disprețuiești atât de mult adevărul și dreptatea? De ce vă călcați mereu în picioare și vă distrugeți pentru acea nedreptate și murdărie care se joacă cu oamenii? Și de ce vă purtați ca acei oameni în vârstă care se dedau celor făcute de nedreptți? De ce imitați vechile căi ale lucrurilor vechi? Viețile voastre ar trebui să fie pline de dreptate, adevăr și sfințenie; la o vârstă atât de fragedă, viețile voastre nu ar trebui să fie atât de depravate și să ducă spre căderea în Infern. Nu credeți că asta ar fi o nenorocire înspăimântătoare? Nu credeți că ar fi îngrozitor de nedrept?

Toți ar trebui să săvârșiți lucrarea perfectă și să o sacrificați pe altarul Meu, făcând din aceasta unicul, cel mai bun sacrificiu pe care Mi-l oferiți. Ar trebui să stați cu toții fermi pe propriile poziții și să nu vă îndepărtați cu fiecare adiere trecătoare, ca norii de pe cer. Lucrați din greu jumătate din viața voastră, așa că de nu ați căuta destinația pe care ar trebui să o aveți? Vă trudiți jumătate din viață și, totuși, vă lăsați părinții asemănători unor porci și câini să târască adevărul și însemnătatea propriei voastre existențe în mormânt. Nu simți că e o mare nedreptate față de tine? Nu simți că a trăi astfel este complet lipsit de sens? Căutarea adevărului și a căii drepte în felul acesta va provoca probleme care îi vor deranja pe vecini, va neferici întreaga familie și va duce la dezastre fatale. Dacă trăiești astfel, nu înseamnă că ai o viață total lipsită de sens? A cui viață ar putea fi mai norocoasă decât a ta și a cui viață ar putea fi mai ridicolă decât a ta? Nu Mă cauți ca să dobândești bucuria Mea și cuvinte de mângâiere pentru tine? Dar, după ce ai alergat încoace și încolo o jumătate de viață, Mă provocă până când sunt plin de furie și nu Îmi mai pasă de tine și nu te mai laud – nu înseamnă asta că întreaga ta viață a fost în zadar? Cum ai putea avea îndrăzneala să te duci să vezi sufletele acelor sfinți de-a lungul veacurilor, care au fost eliberate din purgatoriu? Ești indiferent față de Mine și, în final,

vei provoca un dezastru fatal – ar fi mai bine să profiți de această oportunitate și să pleci într-o călătorie plăcută peste oceanul vast și, apoi, să te supui „sarcinii” Mele. V-am spus cu mult timp în urmă că astăzi, oricât de indiferenți și, totuși, nedoritori să plecați ați fi, în final veți fi cuprinși și înghițiți de valurile create de Mine. Chiar vă puteți proteja? Chiar ești încrezător că actuala ta metodă de căutare îți va asigura desăvârșirea? Nu-ți este inima prea tare? Cum ar putea acest tip de urmărire, acest tip de căutare, acest tip de viață și acest tip de caracter să dobândească lauda Mea?

Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi

Întreaga lucrare săvârșită de-a lungul celor șase mii de ani s-a schimbat treptat, odată cu începutul și sfârșitul diferitelor epoci. Schimbările în această lucrare s-au bazat pe situația generală a lumii și pe tendințele de dezvoltare ale umanității în ansamblu; lucrarea de gestionare doar s-a schimbat treptat, în mod corespunzător. Nu totul a fost planificat de la începutul creației. Înainte ca lumea să fie creată sau chiar foarte curând după aceea, Iahve nu planificase încă prima etapă a lucrării, cea a legii; a doua etapă a lucrării, cea a harului; sau a treia etapă a lucrării, cea a cuceririi, în care avea să înceapă cu câțiva dintre urmașii lui Moab, și, prin asta, să cucerească întregul univers. După ce a creat lumea, nu a mai rostit aceste cuvinte și nici după Moab nu le-a mai rostit; într-adevăr, înainte de Lot, nu le-a mai grăit niciodată. Toată lucrarea lui Dumnezeu se face spontan. Acesta este exact modul în care s-a dezvoltat întreaga Lui lucrare de gestionare de șase mii de ani; în niciun caz nu scrisese un astfel de plan, în forma vreunui „Grafic concis pentru dezvoltarea umanității”, înainte de a crea lumea. În lucrarea lui Dumnezeu, El exprimă direct ceea ce este; El nu-Și chinuie creierul pentru a formula un plan. Desigur, destui profeți au rostit multe profeții, dar tot nu se poate spune că lucrarea lui Dumnezeu a fost întotdeauna una precis planificată; acele profeții au fost făcute în conformitate cu lucrarea lui Dumnezeu din acea vreme. Toate lucrările pe care le săvârșește El sunt mai aproape de actualitate. El Își îndeplinește lucrarea în concordanță cu evoluția fiecărei epoci și pe baza modului în care se schimbă lucrurile. Pentru El, săvârșirea lucrării este asemănătoare cu alegerea potrivită a medicamentelor în cazul unei boli; El observă și-Și continuă lucrarea conform observațiilor Sale. În fiecare etapă a lucrării Sale, Dumnezeu este capabil să-Și exprime înțelepciunea și capacitatea; El Își dezvăluie înțelepciunea bogată și autoritatea în conformitate cu lucrarea unei epoci anume și permite tuturor oamenilor aduși de El înapoi în timpul acelei epoci să-L vadă întreaga fire. El Se îngrijește de nevoile oamenilor potrivit lucrării care trebuie săvârșită în fiecare epocă, făcând lucrarea pe care ar trebui să o facă. El le oferă oamenilor ceea ce au nevoie, în funcție de măsura în care i-a corupt Satana. E ca și cum, atunci când Iahve i-a creat inițial pe Adam și pe Eva, a făcut acest lucru pentru a le permite să-L

manifeste pe Dumnezeu pe pământ și astfel încât să poată fi martori pentru Dumnezeu în mijlocul creației. Totuși, Eva a păcătuit după ce a fost ispitită de șarpe, iar Adam a făcut același lucru; în grădină, amândoi au mâncat fructul din pomul cunoașterii binelui și răului. Astfel, Iahve a avut de îndeplinit o lucrare suplimentară asupra lor. Văzându-le goliciunea, le-a acoperit trupurile cu haine făcute din piei de animale. După aceea, El i-a spus lui Adam: „Pentru că ai ascultat de soția ta și ai mâncat din pomul din care-ți poruncisem să nu mănânci, blestemat este pământul din cauza ta; [...] până când te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce”. Femeii, El i-a spus: „Îți voi mări mult durerile nașterii; în durere vei naște copii. Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine”. De atunci, El i-a alungat din Grădina Edenului și i-a făcut să trăiască în afara acesteia, așa cum omul modern trăiește acum pe pământ. Când Dumnezeu l-a creat pe om la început, nu a plănuit să-l lase pe om să fie ispitit de șarpe după ce l-a creat și apoi să-i blesteme pe om și pe șarpe. De fapt, nu a avut un astfel de plan; pur și simplu modul în care s-au desfășurat lucrurile l-au dat de făcut o nouă lucrare în mijlocul creației Lui. După ce Iahve a făcut această lucrare cu Adam și Eva pe pământ, omenirea a continuat să se dezvolte timp de mai multe mii de ani, până când „Iahve a văzut că răutatea oamenilor era mare pe pământ și că toate gândurile și dorințele din inimile lor erau îndreptate neîncetat numai spre rău. Și s-a căit Iahve pentru că îl făcuse pe om pe pământ și s-a întristat în inima Lui. [...] Însă Noe a aflat har dinaintea lui Iahve”. În acel moment, Iahve avea mai multe lucrări noi de făcut, pentru că omenirea pe care o crease devenise prea păcătoasă după ce a fost ispitită de șarpe. Având în vedere aceste circumstanțe, din rândul întregii omeniri, Iahve a ales familia lui Noe ca să o cruțe și apoi Și-a îndeplinit lucrarea de distrugere a lumii cu un potop. Omenirea a continuat să se dezvolte în această manieră până în această zi, devenind din ce în ce mai coruptă, și când va veni momentul ca dezvoltarea umanității să-și atingă culmea, acela va fi și sfârșitul omenirii. De la începutul și până la sfârșitul lumii, adevărul launtric al lucrării Lui a fost și va fi întotdeauna în acest fel. Tot așa vor fi și oamenii clasificați după tipul lor; nici nu se pune problema ca fiecare persoană să fie predestinată de la început să aparțină unei anumite categorii; mai degrabă, fiecare este clasificat treptat numai după ce a trecut printr-un proces de dezvoltare. În cele din urmă, oricine nu va putea fi pe deplin mântuit va fi înapoiat „strămoșilor” săi. Niciuna dintre lucrările lui Dumnezeu în rândul omenirii nu fusese deja pregătită la crearea lumii; mai degrabă, dezvoltarea lucrurilor l-a permis lui Dumnezeu să-Și realizeze treptat lucrarea în rândul omenirii și într-un mod mai realist și practic. De exemplu, Iahve Dumnezeu nu a creat șarpele pentru a ispiti femeia; nu acela a fost planul Său specific, nici nu a fost un lucru pe care El l-a predestinat în mod intenționat. Se poate spune că a fost o întâmplare neașteptată. Așadar, din acest motiv i-a alungat Iahve pe Adam și Eva din Grădina Edenului și a jurat să nu mai creeze niciodată oameni. Totuși, oamenii descoperă înțelepciunea lui Dumnezeu numai pe această temelie. Este cum am spus mai devreme: „Îmi exercit înțelepciunea pe baza comploturilor Satanei”.

Oricât de coruptă devine umanitatea sau o ispitește șarpele, Iahve încă are înțelepciunea Lui; prin urmare, S-a implicat într-o lucrare nouă încă de când a creat lumea și niciunul dintre pașii acestei lucrări nu s-a repetat vreodată. Satana și-a pus mereu planurile în mișcare; umanitatea a fost constant coruptă de Satana, iar Iahve Dumnezeu Și-a săvârșit neîncetat lucrarea înțeleaptă. De când a fost creată lumea, El nu a eșuat niciodată și nici nu a încetat vreodată să lucreze. După ce oamenii au fost corupți de Satana, El a continuat să lucreze printre ei pentru a-l învinge pe acesta, dușmanul care era sursa stricăciunii lor. Această bătălie s-a dat de la început și va continua până la sfârșitul lumii. Făcând toate aceste lucruri, Iahve Dumnezeu nu numai că a permis oamenilor, care au fost corupți de Satana, să primească marea Lui mântuire, dar le-a permis și să vadă înțelepciunea, atotputernicia și autoritatea Lui. Și mai mult, în cele din urmă, îi va lăsa să-l vadă firea dreaptă – pedepsindu-i pe cei răi și răsplătindu-i pe cei buni. El S-a luptat cu Satana chiar până în această zi și nu a fost niciodată învins. Aceasta pentru că El este un Dumnezeu înțelept, iar El Își exercită înțelepciunea pe baza comploturilor Satanei. Astfel, Dumnezeu nu numai că face tot ce este în cer să se supună autorității Sale, dar, de asemenea, face tot ce este pe pământ să se odihnească sub scaunul picioarelor Sale și, nu în ultimul rând, El îi face pe cei răi, care invadează și hărțuiesc omenirea, să cadă sub mustrea Lui. Rezultatele întregii lucrări sunt determinate ca urmare a înțelepciunii Sale. El nu Și-a dezvăluit niciodată înțelepciunea înainte de existența omenirii, pentru că nu avea dușmani în cer, pe pământ sau oriunde în întregul univers, și nu au existat forțe întunecate care să invadeze nimic în mijlocul naturii. După ce arhanghelul L-a trădat, El a creat omenirea pe pământ și din cauza omenirii Și-a început în mod oficial războiul milenar cu arhanghelul Satana – un război care se aprinde tot mai mult cu fiecare etapă care urmează. Atotputernicia și înțelepciunea Lui sunt prezente în fiecare dintre aceste etape. Numai atunci toate din cer și de pe pământ au văzut înțelepciunea lui Dumnezeu, atotputernicia și, în special, realitatea lui Dumnezeu. Încă Își mai desfășoară lucrarea în același mod realist și astăzi; în plus, pe măsură ce Își îndeplinește lucrarea, Își dezvăluie și înțelepciunea și toată atotputernicia. El vă permite să vedeți adevărul launtric al fiecărei etape a lucrării și, mai mult, să vedeți o explicație definitivă a realității lui Dumnezeu.

În ceea ce privește trădarea lui Isus de către Iuda, unii oameni se întreabă: nu a fost aceasta prestabilită înainte de crearea lumii? De fapt, Duhul Sfânt a plănuit asta pe baza realității vremii. Pur și simplu s-a întâmplat să existe cineva cu numele de Iuda, care întotdeauna fura din fonduri, așa că această persoană a fost aleasă pentru a juca acest rol și a face un serviciu în acest fel. Acesta a fost un adevărat exemplu de utilizare a resurselor locale. Isus nu știa acest lucru la început; El a aflat doar mai târziu, după ce Iuda a fost dat în vileag. Dacă altcineva ar fi fost în stare să joace acest rol, atunci acea persoană ar fi făcut-o în locul lui Iuda. Ceea ce a fost predestinat a fost, de fapt, ceva ce Duhul Sfânt a făcut în acel moment. Lucrarea Duhului Sfânt se face întotdeauna spontan; El poate să-Și planifice și să-Și săvârșească lucrarea oricând. De ce spun întotdeauna

că lucrarea Duhului Sfânt este realistă și că este mereu nouă, niciodată veche și întotdeauna cea mai de actualitate? Lucrarea Lui nu fusese deja planificată când lumea a fost creată; acest lucru nu este deloc ceea ce s-a întâmplat! Fiecare pas al lucrării Își are efectul corespunzător pentru timpul său și nu interferează unul cu celălalt. În majoritatea timpului, planurile pe care s-ar putea să le ai în mintea ta nu se potrivesc, pur și simplu, cu cea mai recentă lucrare a Duhului Sfânt. Lucrarea Lui nu este la fel de simplă precum crede omul, nici nu este atât de complexă precum își imaginează omul – constă în aprovizionarea oamenilor în orice moment și în orice loc, în funcție de nevoile lor din acel moment. Nimeni nu este mai lămurit în privința esenței oamenilor ca El și, tocmai din acest motiv, nimic nu poate să se potrivească la fel de bine nevoilor realiste ale oamenilor ca lucrarea Lui. De aceea, dintr-o perspectivă umană, lucrarea Sa pare să fi fost planificată cu câteva milenii în avans. Cum El lucrează printre voi acum, lucrând și vorbind în timp ce urmărește stările în care vă aflați, El știe exact ce să spună în cazul fiecărei stări, rostind cuvinte care sunt exact ce au oamenii nevoie. Luați primul pas al lucrării Sale: vremea mustrării. După aceea, Dumnezeu Și-a dirijat lucrarea în funcție de ce au manifestat oamenii, de răzvrătirea lor, de stările pozitive care au emanat din ei și de cele negative, precum și în funcție de limita inferioară la care oamenii au putut să coboare când acele stări negative au atins un anumit nivel; și El a pus stăpânire pe aceste lucruri, pentru a obține un rezultat mult mai bun cu lucrarea Lui. Cu alte cuvinte, săvârșește lucrarea de sprijinire printre oameni, în baza stării lor actuale dintr-un anumit moment; El duce la bun sfârșit fiecare pas al lucrării Sale în funcție de stările reale ale oamenilor. Toată creația este în mâinile Sale; cum ar putea El să nu-i cunoască? Dumnezeu efectuează următorul pas al lucrării care ar trebui făcută, oricând și oriunde, în concordanță cu stările oamenilor. În niciun caz această lucrare nu a fost planificată cu mii de ani în urmă; aceasta este o noțiune umană! El lucrează pe măsură ce observă efectele lucrării Sale și lucrarea Lui se adâncește și se dezvoltă continuu; după ce observă rezultatele lucrării Sale, El implementează de fiecare dată următoarea etapă a lucrării Sale. El folosește multe lucruri pentru trecerea treptată și pentru a-Și face noua lucrare vizibilă oamenilor de-a lungul timpului. Acest mod de a lucra poate să se îngrijească de nevoile oamenilor, pentru că Dumnezeu cunoaște prea bine oamenii. Acesta este modul în care El Își îndeplinește lucrarea din ceruri. De asemenea, Dumnezeu întrupat Își săvârșește lucrarea în același mod, făcând aranjamente și lucrând în mijlocul oamenilor în funcție de împrejurările actuale. Niciuna dintre lucrările Sale nu a fost rânduită înainte ca lumea să fie creată, și nici nu a fost planificată meticulos în prealabil. La două mii de ani de la crearea lumii, Iahve a văzut că omenirea a devenit atât de coruptă, încât a folosit gura profetului Isaia pentru a prevesti că, după încheierea Epocii Legii, Iahve avea să-Și ducă la îndeplinire lucrarea de răscumpărare a omenirii în Epoca Harului. Acesta a fost planul lui Iahve, desigur, dar și acest plan a fost făcut în funcție de circumstanțele pe care El le observa atunci; cu siguranță nu S-a gândit la el imediat ce l-a creat pe Adam. Isaia doar a dat glas unei profeții, dar Iahve nu făcuse

pregătiri anticipate pentru această lucrare în timpul Epocii Legii; mai degrabă, El a inițiat-o la începutul Epocii Harului, când mesagerul a apărut în visul lui Iosif ca să-l lumineze, transmițându-i că Dumnezeu urma să devină trup și doar atunci avea să înceapă lucrarea Sa de întrupare. Dumnezeu nu Și-a pregătit, așa cum își imaginează oamenii, lucrarea de întrupare imediat după ce a creat lumea; aceasta a fost decisă numai pe baza gradului de dezvoltare a omenirii și a statutului războiului Său împotriva Satanei.

Când Dumnezeu devine trup, Duhul Lui coboară asupra unui om; cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu îmbracă un trup fizic. El vine să-Și facă lucrarea pe pământ, nu să aducă împreună cu El anumite etape limitate; lucrarea Lui este absolut nelimitată. Lucrarea pe care Duhul Sfânt o face în trup este încă determinată de rezultatele lucrării Sale, și El folosește asemenea lucruri pentru a determina durata de timp pentru care El va lucra cât este în trup. Duhul Sfânt dezvăluie în mod direct fiecare pas al lucrării Sale, examinând lucrarea Lui în timp ce merge mai departe; această lucrare nu este atât de supranaturală încât să depășească limitele imaginației umane. Aceasta este ca lucrarea lui Iahve de creare a cerurilor și a pământului și a tuturor lucrurilor; El a planificat și a lucrat simultan. A despărțit lumina de întuneric și au apărut dimineața și seara – aceasta a durat o zi. În a doua zi, a creat cerul, iar aceasta a durat tot o zi; apoi a creat pământul, mările și toate ființele care le-au populat, fapt pentru care a avut nevoie de o altă zi. Aceasta a continuat până în a șasea zi, când Dumnezeu a creat omul și l-a lăsat să gestioneze toate lucrurile de pe pământ. Apoi, în a șaptea zi, când El a terminat de creat toate lucrurile, S-a odihnit. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a desemnat-o drept zi sfântă. El a decis să stabilească această zi sfântă doar după ce a creat toate lucrurile, nu înainte de a le crea. Și această lucrare a fost efectuată în mod spontan; înainte de a crea toate lucrurile, El nu hotărâse să creeze lumea în șase zile și să Se odihnească, apoi, în a șaptea; așa ceva nu e deloc în conformitate cu faptele. Nu glăsuise un asemenea lucru și nici nu îl planificase. În niciun caz nu spusese că facerea tuturor lucrurilor avea să se încheie în a șasea zi și că urma să Se odihnească în a șaptea; mai degrabă, El a creat în funcție de ce l s-a părut bine pe atunci. Când a terminat de creat totul, era deja a șasea zi. Dacă ar fi fost a cincea zi când a terminat de creat totul, ar fi desemnat, prin urmare, a șasea zi ca zi sfântă. Totuși, El a terminat într-adevăr de creat totul în a șasea zi și, astfel, a șaptea zi a devenit o zi sfântă, care a fost transmisă până în această zi. Prin urmare, lucrarea Sa actuală se desfășoară în aceeași manieră. El vorbește și Se îngrijește de nevoile voastre, în conformitate cu situațiile voastre. Adică, Duhul vorbește și lucrează în funcție de circumstanțele oamenilor; El veghează asupra tuturor și lucrează în orice moment și în orice loc. Ceea ce fac, spun, așez și revărs peste voi este, fără excepție, ceea ce aveți nevoie. Așadar, niciuna dintre lucrările Mele nu este separată de realitate; totul este adevărat, căci știți cu toții că „Duhul lui Dumnezeu păzește totul”. Dacă totul ar fi fost hotărât înainte de vreme, nu ar fi fost gata stabilit? Tu crezi că Dumnezeu a făcut planuri pentru șase milenii întregi și apoi a predestinat umanitatea să fie răzvrătită, recalcitrantă, necinstită și înșelătoare, și să aibă stricăciunea

trupului, o fire satanică, pofta ochilor și îngăduințe personale. Nimic din toate acestea nu a fost predestinat de către Dumnezeu, ci, mai degrabă, totul s-a întâmplat ca urmare a stricăciunii Satanei. Unii ar putea spune: „Satana nu era, de asemenea, sub controlul lui Dumnezeu? Dumnezeu a predestinat că Satana va strica omul în această manieră și, după aceea, Dumnezeu Și-a săvârșit lucrarea printre oameni”. L-ar predestina într-adevăr Dumnezeu pe Satana să corupă omenirea? Dumnezeu este prea dornic să permită omenirii să trăiască normal, deci oare chiar S-ar amesteca în viețile oamenilor? Dacă ar fi astfel, înfrângerea Satanei și mântuirea umanității nu ar fi un efort inutil? Cum ar fi putut fi predestinată răzvrătirea omenirii? Asta s-a întâmplat din cauza amestecului Satanei, deci cum ar fi putut fi predestinată de Dumnezeu? Satana de sub controlul lui Dumnezeu pe care vi-l imaginați este foarte diferit de Satana de sub controlul lui Dumnezeu, despre care vorbesc Eu. După declarațiile voastre, potrivit cărora „Dumnezeu este atotputernic și Satana este în mâinile Sale”, Satana nu L-ar putea trăda niciodată. Nu ați spus voi că Dumnezeu este atotputernic? Cunoștințele voastre sunt prea abstracte și în afara realității; omul nu poate pricepe niciodată gândurile lui Dumnezeu, nici nu poate să-l înțeleagă vreodată înțelepciunea! Dumnezeu este atotputernic; acest lucru nu este un neadevăr. Arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu pentru că Dumnezeu i-a dat, inițial, o parte din autoritate. Bineînțeles, acesta a fost un eveniment neașteptat, exact ca momentul în care Eva a cedat ispitei șarpelui. Cu toate acestea, indiferent cum își duce Satana trădarea la bun sfârșit, tot nu este atotputernic precum Dumnezeu. După cum ați spus, Satana nu este preaputernic; indiferent ce face, autoritatea lui Dumnezeu îl va învinge întotdeauna. Acesta este adevăratul sens al enunțului: „Dumnezeu este atotputernic și Satana este în mâinile Sale”. De aceea, războiul cu Satana trebuie să fie dus pas cu pas. Mai mult, Dumnezeu Își planifică lucrarea ca răspuns la șiretlicurile Satanei – adică, aduce omenirii mântuirea și Își dezvăluie atotputernicia și înțelepciunea într-un mod potrivit epocii. De asemenea, lucrarea zilelor de pe urmă nu a fost predestinată mai devreme, înainte de Epoca Harului; predestinările nu se fac într-o manieră atât de ordonată, ca aceasta: în primul rând, să schimbe firea externă a omului; în al doilea rând, să-l supună pe om muștrării și încercărilor Sale; în al treilea rând, să facă omul să treacă prin încercarea morții; în al patrulea rând, să-l facă pe om să experimenteze vremea iubirii față de Dumnezeu și să exprime hotărârea unei ființe create; în al cincilea rând, să permită omului să vadă voia lui Dumnezeu și să Îl cunoască pe deplin; și, în cele din urmă, să-l facă pe om complet! El nu a planificat toate aceste lucruri în timpul Epocii Harului; mai degrabă, a început să le planifice în epoca actuală. Satana lucrează, la fel și Dumnezeu. Satana își exprimă firea coruptă, în timp ce Dumnezeu vorbește direct și dezvăluie anumite lucruri esențiale. Aceasta este lucrarea făcută astăzi și acesta e același principiu de lucru care a fost folosit cu mult timp în urmă, după crearea lumii.

Mai întâi, Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva și a creat și un șarpe. Dintre toate lucrurile, șarpele acesta era cel mai otrăvitor; corpul său conținea venin, pe care Satana

I-a folosit pentru a profita. Șarpele a fost cel care a ispitit-o pe Eva să păcătuiască. Adam a păcătuیت după ce a făcut-o Eva, iar cei doi au fost apoi capabili să distingă între bine și rău. Dacă Iahve ar fi știut că șarpele o va ispiti pe Eva și că Eva îl va ispiti pe Adam, atunci de ce i-a pus pe toți într-o grădină? Dacă El ar fi putut să prezică aceste lucruri, atunci de ce a creat un șarpe și l-a pus în Grădina Edenului? De ce în Grădina Edenului se afla fructul pomului cunoașterii binelui și răului? Își dorise El ca ei să mănânce fructul? Când a venit Iahve, nici Adam, nici Eva nu au îndrăznit a-L privi în față, și numai atunci Iahve a știut că mâncaseră rodul pomului cunoașterii binelui și răului și căzuseră pradă șiretlicului șarpelui. În cele din urmă, El l-a blestemat pe șarpe și, de asemenea, i-a blestemat pe Adam și pe Eva. Când cei doi au mâncat din rodul pomului, Iahve nu era nicicum conștient că ei făceau asta. Omenirea a devenit coruptă până în punctul de a fi rea și promiscuă din punct de vedere sexual, ajungând chiar până într-acolo încât lucrurile pe care le adăpostea în inimile sa erau toate rele și incorecte; totul era murdărie. Prin urmare, Iahve a regretat crearea omenirii. După aceea, El Și-a desfășurat lucrarea de distrugere a lumii cu un potop, căruia Noe și fiii lui i-au supraviețuit. Unele lucruri nu sunt atât de avansate și supranaturale precum și le-ar putea imagina oamenii. Unii întreabă: „Din moment ce Dumnezeu știa că arhanghelul Îl va trăda, de ce l-a creat?” Acestea sunt faptele: înainte ca pământul să existe, arhanghelul era cel mai mare dintre îngerii cerului. El avea autoritate asupra tuturor îngerilor din ceruri; aceasta a fost competența pe care i-o acordase Dumnezeu. Cu excepția lui Dumnezeu, era cel mai mare dintre îngerii cerului. Mai târziu, după ce Dumnezeu a creat omenirea, pe pământ, arhanghelul a îndeplinit o trădare și mai mare față de Dumnezeu. Spun că l-a trădat pe Dumnezeu pentru că a vrut să gestioneze omenirea și să depășească autoritatea lui Dumnezeu. Arhanghelul a ispitit-o pe Eva în păcat; și a făcut-o pentru că voia să-și stabilească împărăția pe pământ și să-i determine pe oameni să-l întoarcă spatele lui Dumnezeu și, în schimb, să-l asculte pe el. Arhanghelul a văzut că erau atât de multe lucruri care îl puteau asculta – îngerii puteau, la fel ca și oamenii de pe pământ. Păsările și fiarele, copacii, pădurile, munții, râurile și toate lucrurile de pe pământ erau în grija oamenilor – adică a lui Adam și a Evei – în timp ce Adam și Eva ascultau de arhanghel. Prin urmare, arhanghelul și-a dorit să depășească autoritatea lui Dumnezeu și să-L trădeze pe Dumnezeu. După aceea, a determinat mulți îngeri să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, care, mai târziu, au devenit diverse duhuri necurate. Dezvoltarea umanității până în zilele noastre nu a fost cauzată de corupția arhanghelului? Oamenii sunt așa cum sunt astăzi deoarece arhanghelul l-a trădat pe Dumnezeu și a corupt omenirea. Această lucrare pas-cu-pas nu este nici pe departe la fel de abstractă și simplă precum și-ar putea imagina lumea. Satana și-a dus trădarea la bun sfârșit cu un motiv, dar oamenii nu pot înțelege un fapt atât de simplu. De ce Dumnezeu, care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile, l-a creat și pe Satana? De vreme ce Dumnezeu îl disprețuiește atât de mult pe Satana și Satana este dușmanul Său, de ce l-a creat pe Satana? Prin crearea Satanei, nu a creat El un dușman?

Dumnezeu nu a creat, de fapt, un dușman; mai degrabă, El a creat un înger, iar mai târziu acel înger L-a trădat. Statutul său devenise atât de înalt, încât voia să-L trădeze pe Dumnezeu. S-ar putea spune că aceasta a fost o coincidență, dar a fost și un lucru cu un caracter inevitabil. Este similar cu modul în care o persoană va muri, în mod inevitabil, după ce s-a maturizat până într-un anumit punct; lucrurile pur și simplu au evoluat până la acea etapă. Unii nesăbuiți absurzi spun: „Din moment ce Satana este dușmanul Tău, de ce l-ai creat? Nu știai că arhanghelul Te va trăda? Nu poți vedea din eternitate în eternitate? Nu cunoșteați natura arhanghelului? Din moment ce știai clar că Te va trăda, de ce l-ai făcut arhanghel? Nu doar că Te-a trădat, dar a și condus atât de mulți alți îngeri și a coborât în lumea muritorilor pentru a corupe omenirea, însă, până în această zi, Tu tot nu ai reușit să-Ți finalizezi planul de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani”. Sunt corecte aceste cuvinte? Când gândești în acest fel, oare nu-ți creezi mai multe probleme decât este necesar? Alții spun: „Dacă Satana nu ar fi corupt omenirea până în prezent, Dumnezeu nu ar fi adus omenirii mântuirea în acest fel. Ca atare, înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu ar fi fost invizibile; unde s-ar fi dezvoltat înțelepciunea Sa? Așadar, Dumnezeu a creat o rasă umană pentru Satana astfel încât, în viitor, să poată să-Și dezvăluie atotputernicia – altfel, cum ar putea descoperi omul înțelepciunea lui Dumnezeu? Dacă omul nu s-ar împotrivi și nu s-ar răzvrăti față de El, nu ar fi necesar ca faptele Sale să fie dezvăluite. Dacă toată creația l s-ar închina și l s-ar supune, Dumnezeu nu ar mai avea nimic de făcut”. Acest lucru este și mai departe de realitate, pentru că nu există nimic murdar în legătură cu Dumnezeu, deci El nu poate crea murdărie. El Își dezvăluie faptele acum numai pentru a-Și înfrânge inamicul, pentru a mântui oamenii pe care i-a creat și pentru a-i învinge pe demoni și pe Satana, care Îl urăsc, Îl trădează și se împotrivesc lui Dumnezeu și care erau sub stăpânirea Lui și Îi aparțineau chiar de la început. Dumnezeu vrea să învingă acești demoni și, făcând asta, să Își dezvăluie atotputernicia tuturor lucrurilor. Omenirea și tot ce este pe pământ se află acum sub domeniul Satanei și sub dominația celor nelegiuiți. Dumnezeu dorește să-Și dezvăluie faptele către toate lucrurile, astfel încât oamenii să-L poată cunoaște și, astfel, să-l înfrângă pe Satana și să-Și supună pe deplin vrăjmașii. Toată această lucrare se realizează prin dezvăluirea faptelor Sale. Toată creația Sa este sub domeniul Satanei și, astfel, Dumnezeu dorește să le dezvăluie atotputernicia Lui, învingându-l astfel pe Satana. Dacă nu ar exista Satana, nu ar fi nevoie să-Și dezvăluie faptele. Dacă nu ar fi fost hărțuirea Satanei, Dumnezeu ar fi creat omenirea și ar fi condus-o să trăiască în Grădina Edenului. De ce, înainte de trădarea Satanei, Dumnezeu nu Și-a dezvoltat niciodată toate faptele îngerilor sau arhanghelului? Dacă, la început, toți îngerii și arhanghelul L-ar fi cunoscut pe Dumnezeu și l s-ar fi supus, atunci Dumnezeu nu ar fi săvârșit acele acte lipsite de sens. Din cauza existenței Satanei și a demonilor, și oamenii l s-au împotrivit Lui și sunt plini până la refuz cu o fire rebelă. Prin urmare, Dumnezeu dorește să-Și dezvăluie faptele. Pentru că Își dorește să facă război cu Satana, trebuie să-Și folosească autoritatea și toate faptele; în felul

acesta, lucrarea de mântuire pe care o face în rândul omenirii le va permite oamenilor să-l vadă înțelepciunea și atotputernicia. Lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este semnificativă și nu seamănă în niciun fel cu aceea la care se referă unii oameni când spun: „Nu este lucrarea pe care o faci contradictorie? Nu este această succesiune de lucrări doar un exercițiu pentru a-Ți face probleme? L-ai creat pe Satana și apoi l-ai lăsat să Te trădeze și să Ți se împotrivească. Ai creat oamenii și i-ai predat apoi Satanei, permițând ca Adam și Eva să fie ispitiți. De vreme ce Tu ai făcut toate aceste lucruri în mod intenționat de ce mai detești omenirea? De ce-l detești pe Satana? Nu sunt toate aceste lucruri făcute de Tine? Ce ai de urât?” Destul de mulți oameni absurzi spun asemenea lucruri. Ei își doresc să-L iubească pe Dumnezeu, dar, în sinea lor, se plâng de Dumnezeu. Ce contradicție! Nu înțelegi adevărul, ai prea multe gânduri supranaturale și chiar pretinzi că Dumnezeu a făcut o greșeală – cât de absurd ești! Tu ești cel care se joacă cu adevărul; nu se pune problema ca Dumnezeu să fi făcut o greșeală! Unii oameni chiar se plâng iar și iar: „Tu ai fost creatorul Satanei și Cel care l-a aruncat pe Satana printre oameni și i-ai predat lui. Odată ce oamenii au avut o fire satanică, nu i-ai iertat; dimpotrivă, i-ai urât într-o anumită măsură. La început i-ai iubit într-o anumită măsură, dar acum îi detești. Tu ești Cel care a detestat omenirea și, totuși, cel care a iubit-o. Ce, mai exact, se petrece aici? Nu este aceasta o contradicție?” Indiferent de modul în care priviți lucrurile, aceasta este ceea ce s-a întâmplat în ceruri; acesta a fost modul în care arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu și omenirea a fost coruptă, și așa au continuat oamenii până astăzi. Indiferent cum o exprimați, aceasta este întreaga poveste. Totuși, trebuie să înțelegeți că singurul scop din spatele lucrării pe care Dumnezeu o face astăzi este să vă mântuiască și să-l învingă pe Satana.

Deoarece îngerii erau deosebit de fragili și nu aveau abilități despre care să vorbească, au devenit aroganți de îndată ce li s-a acordat autoritate. Lucrul acesta era valabil mai ales pentru arhanghel, al cărui statut era mai înalt decât cel al oricărui alt înger. Un rege printre îngeri, a condus milioane dintre ei, iar sub lahve, autoritatea sa a depășit-o pe cea a oricărui alt înger. A vrut să facă și una și alta, și să-i conducă pe îngeri printre oameni, pentru a controla lumea. Dumnezeu a spus că El e Cel responsabil de univers, însă arhanghelul a pretins că el avea în grijă universul – ulterior, arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu. Dumnezeu a creat o altă lume în cer, iar arhanghelul și-a dorit să controleze această lume și să coboare și în tărâmul muritorilor. Putea Dumnezeu să-i permită să facă asta? Astfel, El l-a lovit pe arhanghel și l-a aruncat în văzduh. De când a corupt oamenii, Dumnezeu s-a războit cu arhanghelul pentru a-i mântui; El a folosit aceste șase milenii pentru a-l învinge. Concepția voastră despre un Dumnezeu atotputernic este incompatibilă cu lucrarea pe care Dumnezeu o îndeplinește în prezent; nu este deloc practică și este o erezie! De fapt, abia după trădarea arhanghelului, l-a declarat Dumnezeu dușmanul Lui. Doar din cauza trădării sale a călcat arhanghelul în picioare omenirea după ce a ajuns pe tărâmul muritorilor și din acest motiv umanitatea s-a dezvoltat până în acest punct. După ce s-a întâmplat asta, Dumnezeu i-a jurat

Satanei: „Te voi înfrânge și voi aduce mântuirea oamenilor pe care i-am creat”. Plin de îndoieli la început, Satana l-a răspuns: „Sincer, ce îmi poți face? Chiar poți să mă arunci în văzduh? Poți să mă învingi cu adevărat?” După ce Dumnezeu l-a aruncat în văzduh, El nu i-a mai acordat atenție arhanghelului și, mai apoi, a început să mântuiască omenirea și să-și îndeplinească propria lucrare, în ciuda tulburărilor continue ale Satanei. Satana era în stare să facă una și alta, dar totul era datorită puterilor pe care Dumnezeu i le dăduse în prealabil; le-a luat cu el în văzduh și le-a păstrat până în ziua de azi. Când l-a aruncat pe arhanghel în văzduh, Dumnezeu nu i-a retras autoritatea și, astfel, Satana a continuat să corupă omenirea. Dumnezeu, pe de altă parte, a început să mântuiască omenirea, pe care Satana a corupt-o la puțin timp după ce a fost creată. Dumnezeu nu și-a dezvăluit faptele când era în ceruri; totuși, înainte de a crea pământul, a permis oamenilor din lumea pe care El a creat-o în cer să îi vadă faptele, îndrumându-i, astfel, pe acei oameni deasupra cerului. El le-a dat înțelepciune și inteligență și i-a condus pe acei oameni să trăiască în acea lume. Firește, niciunul dintre voi nu a auzit de asta înainte. Mai târziu, după ce Dumnezeu a creat oamenii, arhanghelul a început să-i corupă; pe pământ, întreaga omenire a picat pradă haosului. Numai în acel moment a început Dumnezeu războiul împotriva Satanei și numai în acel moment au început oamenii să-l vadă faptele. La început, asemenea acțiuni au fost ascunse de omenire. După ce Satana a fost aruncat în văzduh, el și-a făcut lucrurile sale, iar Dumnezeu a continuat să-și facă lucrarea, războindu-se mereu cu Satana, chiar până în zilele de pe urmă. Acum este momentul în care Satana ar trebui distrus. La început, Dumnezeu i-a dat autoritate, iar mai târziu El l-a aruncat în văzduh, dar acesta a rămas sfidător. Mai târziu, a corupt omenirea pe pământ, dar Dumnezeu era acolo, gestionând omenirea. Dumnezeu Se folosește de gestionarea oamenilor pentru a-l învinge pe Satana. Prin coruperea oamenilor, Satana le aduce soarta de sfârșit și întrerupe lucrarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, lucrarea lui Dumnezeu este mântuirea omenirii. Care pas din lucrarea lui Dumnezeu nu este menit să mântuiască omenirea? Care pas nu este menit să curețe oamenii și să-i determine să se poarte drept și să trăiască imaginea celor care pot fi iubiți? Satana, totuși, nu face asta. El corupe omenirea; își desfășoară continuu activitatea de corupere a omenirii în tot universul. Desigur, și Dumnezeu Își face propria lucrare, fără să acorde atenție Satanei. Indiferent cât de multă autoritate are Satana, acea autoritate îi era încă dată de Dumnezeu; Dumnezeu nu i-a dat, de fapt, toată autoritatea Sa, pur și simplu, și, indiferent de ceea ce face Satana, nu-L poate depăși niciodată pe Dumnezeu și va fi întotdeauna sub controlul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a dezvăluit niciuna dintre faptele Sale când era în ceruri. El i-a dat Satanei doar o mică parte de autoritate și i-a permis să exercite controlul asupra celorlalți îngeri. Prin urmare, indiferent ce face Satana, nu poate depăși autoritatea lui Dumnezeu, deoarece autoritatea pe care i-a oferit-o inițial Dumnezeu este limitată. În timp ce Dumnezeu lucrează, Satana tulbură. În zilele de pe urmă, tulburările lui se vor încheia; de asemenea, și lucrarea lui Dumnezeu se va termina, iar felul de oameni pe care

Dumnezeu dorește să-i desăvârșească va fi complet. Dumnezeu conduce oamenii în mod pozitiv; viața Lui este apă vie, nemăsurată și fără limite. Satana a corupt omul într-o anumită măsură; în cele din urmă, apa vie a vieții va desăvârși omul și Satanei îi va fi imposibil să intervină și să-și îndeplinească lucrarea. Astfel, Dumnezeu îi va putea câștiga pe deplin pe acești oameni. Chiar și acum, Satana refuză încă să accepte acest lucru; Îl provoacă continuu pe Dumnezeu, dar El nu îi acordă nicio atenție. Dumnezeu a spus: „Voi fi victorios peste toate forțele întunecate ale Satanei și peste toate influențele întunecate”. Aceasta este lucrarea care trebuie făcută acum în trup și este și ceea ce face întruparea plină de înțeles: adică, finalizarea stadiului lucrării de înfrângere a Satanei în zilele de pe urmă și ștergerea tuturor lucrurilor care aparțin Satanei. Victoria lui Dumnezeu asupra Satanei este inevitabilă! De fapt, Satana deja a eșuat cu mult timp în urmă. Când Evanghelia a început să se răspândească în toată țara marelui balaur roșu – adică, atunci când Dumnezeul întrupat Și-a început lucrarea și această lucrare a fost pusă în mișcare – Satana a fost învins pe deplin, căci însuși scopul întrupării era înfrângerea Satanei. De îndată ce Satana a văzut că Dumnezeu a devenit din nou trup și a început să-Și îndeplinească lucrarea, pe care nicio forță nu o putea opri, a fost prin urmare înmărmurit când a văzut această lucrare și nu a îndrăznit să mai semene zădărnici. La început, Satana a crezut că și el era înzestrat cu multă înțelepciune și a întrerupt și a hărțuit lucrarea lui Dumnezeu; totuși, nu s-a așteptat ca Dumnezeu să devină din nou trup sau ca, în lucrarea Sa, Dumnezeu să folosească răzvrătirea Satanei pentru a servi drept revelație și judecată pentru omenire și, prin asta, să cucerească omenirea și să-l învingă pe Satana. Dumnezeu este mai înțelept decât Satana și lucrarea Lui îl depășește cu mult. De aceea, așa cum am afirmat anterior, „Lucrarea pe care o îndeplinesc este făcută ca răspuns la șiretlicurile Satanei; în cele din urmă, voi descoperi atotputernicia Mea și lipsa de putere a Satanei”. Dumnezeu Își va face lucrarea în prim plan în vreme ce Satana Îl va urma îndeaproape din spate, până când, în cele din urmă, va fi distrus – nu va ști nici măcar ce l-a lovit! Își va da seama de adevăr numai după ce a fost deja sfârșit și zdrobit și, între timp, va fi fost deja incinerat în iazul de foc. Nu va fi complet convins atunci? Căci atunci Satana nu va mai avea ce uneltiri să folosească!

Această lucrare realistă pas cu pas este cea care adesea copleșește inima lui Dumnezeu cu durere pentru omenire, așa că războiul Său cu Satana a durat șase mii de ani, iar Dumnezeu a spus: „Nu voi mai crea niciodată omenirea și nici nu voi mai da autoritate îngerilor”. De atunci, când îngerii au venit să lucreze pe pământ, ei doar L-au urmat pe Dumnezeu pentru a face ceva; El nu le-a mai oferit niciodată autoritate. Cum și-au desfășurat lucrarea îngerii pe care i-au văzut israeliții? Ei s-au descoperit în vise și au transmis cuvintele lui Iahve. Când Isus a înviat la trei zile după ce a fost răstignit, îngerii au fost cei care au împins bolovanul într-o parte; Duhul lui Dumnezeu nu a făcut această lucrare personal. Îngerii au făcut doar acest tip de lucrare; au jucat roluri de sprijin, dar nu au avut autoritate, pentru că Dumnezeu nu avea să le mai ofere niciodată

autoritate. După ce au lucrat ceva timp, oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit pe pământ au preluat poziția lui Dumnezeu și au spus: „Îmi doresc să depășesc universul! Vreau să stau în al treilea Cer! Vrem să ținem frâiele puterii suverane!” Ei au devenit aroganți după câteva zile de muncă; își doreau să dețină autoritatea suverană pe pământ, să înființeze o altă națiune, să aibă toate lucrurile sub picioarele lor și voiau să stea în al treilea Cer. Nu știi că ești doar un om folosit de Dumnezeu? Cum ai putea să urci în al treilea Cer? Dumnezeu vine pe pământ să lucreze, în tăcere și fără să Se plângă, și apoi pleacă după ce-Și îndeplinește cu desăvârșire lucrarea. El nu Se plânge niciodată așa cum fac oamenii ci, mai degrabă, e practic în modul în care-Și desfășoară lucrarea. Nici nu intră vreodată în biserică și strigă: „Vă voi șterge cu totul! Vă voi blestema și vă voi mustra!” El pur și simplu continuă să-Și facă lucrarea și pleacă odată ce este terminată. Acei păstori religioși care vindecă bolnavii și alungă demonii, le vorbesc altora de la amvon, țin discursuri lungi și pompoase și discută despre lucruri nerealiste sunt cu toții aroganți până în măduva oaselor! Ei sunt descendenții arhanghelului!

După ce Și-a desfășurat cei șase mii de ani de lucrare până în ziua de astăzi, Dumnezeu a dezvăluit deja multe dintre faptele Sale, al căror scop principal a fost de a-l învinge pe Satana și a aduce mântuirea întregii umanități. El folosește această ocazie pentru a permite tuturor lucrurilor din cer, tuturor lucrurilor de pe pământ, tuturor celor din mări și tuturor obiectelor creației lui Dumnezeu pe pământ să-l vadă atotputernicia și să fie martore la toate faptele Lui. El folosește ocazia pe care i-a oferit-o înfrângerea Satanei ca să dezvăluie toate faptele Lui oamenilor și să le permită să-L laude și să-L preamărească înțelepciunea în învingerea Satanei. Tot ce este pe pământ, în ceruri și în mări Îi aduce slavă lui Dumnezeu, Îi laudă atotputernicia, Îi slăvește fiecare faptă și strigă numele Lui sfânt. Aceasta este dovada faptului că l-a învins pe Satana; este o dovadă a cuceririi Satanei. Mai important, este dovada mântuirii umanității de către El. Întreaga creație a lui Dumnezeu Îi aduce slavă, Îl laudă pentru că l-a învins pe dușmanul Său și Se întoarce victorios și Îl preamărește pe El ca pe marele Rege învingător. Scopul Lui nu este numai de a-l învinge pe Satana, și de aceea lucrarea Lui a continuat timp de șase mii de ani. El folosește înfrângerea Satanei pentru a mântui omenirea; El folosește înfrângerea Satanei pentru a descoperi toate faptele Sale și toată gloria Lui. El va obține slava și toată mulțimea îngerilor va vedea toată slava Lui. Mesagerii din cer, oamenii de pe pământ și toate obiectele creației de pe pământ vor vedea slava Creatorului. Aceasta este lucrarea pe care El o face. Creația Lui din ceruri și de pe pământ va fi martora gloriei Lui și El Se va întoarce triumfător după ce va învinge pe Satana și va permite omenirii să-L laude, dobândind astfel o dublă victorie în lucrarea Sa. În cele din urmă, toată omenirea va fi cucerită de El și El va distruge pe oricine se opune sau se revoltă; cu alte cuvinte, va șterge pe toți cei care îi aparțin Satanei. În prezent, vezi atât de multe din aceste acțiuni ale lui Dumnezeu și totuși te împotrivești și ești răzvrătit și nu te supui; nutrești multe lucruri în tine și faci tot ce-ți dorești. Îți urmezi poftele și preferințele; toate acestea sunt răzvrătire și împotrivire. Orice credință în Dumnezeu de dragul trupului, al

poftelor, cât și al propriilor plăceri, al lumii și al Satanei, este murdară; este potrivnică și răzvrătită în natură. Astăzi, există diferite tipuri de credințe: unii caută adăpost după dezastru, iar alții caută să obțină binecuvântări; unii doresc să înțeleagă tainele, în timp ce alții caută bani. Acestea toate sunt forme de împotrivire și toate sunt blasfemie! Când spui că o persoană se împotrivește sau se răzvrătește, nu te referi la astfel de comportamente? Mulți oameni bombănesc în aceste zile, se plâng sau judecă. Toate acestea sunt lucruri făcute de cei răi; sunt exemple de împotrivire și răzvrătire umană. Astfel de oameni sunt posedați și ocupați de Satana. Cei pe care îi obține Dumnezeu sunt aceia care se supune Lui pe deplin; sunt oameni care au fost corupți de Satana, dar care au fost mântuiți și cuceriți de lucrarea Lui de acum, care au suferit necazuri și care, în cele din urmă, au fost obținuți complet de Dumnezeu, nu mai trăiesc sub domeniul Satanei, s-au despărțit de nelegiuire, și care sunt dispuși să trăiască sfințenia – aceștia sunt cei mai sfinți dintre oameni; ei sunt, într-adevăr, cei sfinți. Dacă acțiunile tale actuale nu sunt în conformitate cu măcar o parte a cerințelor lui Dumnezeu, atunci vei fi alungat. Acest lucru este indiscutabil. Totul depinde de ceea ce se întâmplă acum; deși ai fost predestinat și ales, acțiunile tale de astăzi îți vor determina în continuare finalul. Dacă nu poți ține pasul, vei fi alungat. Dacă nu poți ține pasul acum, cum poți să ții pasul mai târziu? În fața ta a apărut o minune atât de mare, dar tu încă nu crezi. Atunci, cum vei crede în El mai târziu, când El Își va încheia lucrarea și nu va mai face o alta la fel? Atunci, îți va fi cu atât mai imposibil să-L urmezi! Mai târziu, Dumnezeu Se va baza pe atitudinea, cunoștințele tale față de lucrarea Dumnezeului întrupat și pe experiența ta pentru a stabili dacă ești păcătos sau drept ori pentru a determina dacă ești desăvârșit sau alungat. Trebuie să vezi clar acum. Duhul Sfânt lucrează astfel: El îți determină finalul în funcție de comportamentul tău de astăzi. Cine rostește cuvintele de astăzi? Cine face lucrarea de astăzi? Cine decide că vei fi alungat astăzi? Cine decide să te desăvârșească? Nu asta fac Eu Însumi? Eu sunt Acela care rostește aceste cuvinte; Eu sunt Cel care face o astfel de lucrare. Blestemarea, mustrarea și judecarea oamenilor fac toate parte din lucrarea Mea. În cele din urmă, tot de Mine va depinde alungarea ta. Toate aceste lucruri sunt treaba Mea! A te desăvârși este treaba Mea și a-ți permite să te bucuri de binecuvântări este tot treaba Mea. Aceasta toată este lucrarea Mea. Finalul tău nu a fost predestinat de lahe; este determinat de Dumnezeul de astăzi. Acesta este stabilit chiar acum; nu a fost stabilit cu mult înainte ca lumea să fie creată. Unii oameni absurzi spun: „Poate că este ceva în neregulă cu ochii Tăi și nu mă vezi așa cum ar trebui. În cele din urmă, Tu vei vedea ce dezvăluie Duhul!” Isus l-a ales inițial pe Iuda ca discipol al Lui. Oamenii întreabă: „Cum a putut să aleagă un ucenic care să-L trădeze?” La început, Iuda nu intenționa să-L trădeze pe Isus; acest lucru s-a întâmplat doar mai târziu. La vremea aceea, Isus îl privea pe Iuda destul de favorabil; El l-a făcut pe om să-L urmeze și l-a numit responsabil pentru chestiunile lor financiare. Dacă Isus ar fi știut că Iuda avea să fure bani, nu l-ar fi lăsat niciodată să se ocupe de asemenea chestiuni. Se poate spune că Isus nu știa inițial că acest om era necinstit și înșelător sau că avea

să-și înșele frații și surorile. Mai târziu, după ce Iuda L-a urmat pe Isus o vreme, Isus l-a văzut lingușindu-și frații și surorile și lingușindu-L pe Dumnezeu. Oamenii au descoperit, de asemenea, că Iuda avea obiceiul să ia bani din punga cu bani, iar apoi l-au spus lui Isus despre asta. Abia atunci Isus a devenit conștient de tot ce se petrecea. Pentru că Isus trebuia să facă lucrarea răstignirii și avea nevoie de cineva să-L trădeze și pentru că Iuda s-a întâmplat să fie persoana potrivită pentru acest rol, Isus a spus: „Va fi unul dintre noi cel care Mă va trăda. Fiul Omului va folosi această trădare pentru a fi răstignit și, după trei zile, va învia”. Pe atunci, Isus nu îl alesese efectiv pe Iuda, ca el să-L poată trăda; dimpotrivă, sperase ca Iuda să fie un discipol loial. În mod neașteptat, Iuda s-a dovedit a fi un degenerat avar care L-a trădat pe Domnul, așa că Isus a folosit această situație pentru a-l alege pe Iuda pentru această lucrare. Dacă toți cei doisprezece ucenici ai lui Isus ar fi fost loiali și niciunul ca Iuda nu ar fi fost printre ei, atunci persoana care să-L trădeze pe Isus ar fi fost cineva din afara cercului ucenicilor. Cu toate acestea, în acel moment s-a întâmplat să existe printre ucenici unul care se bucura să ia mită: Iuda. Așadar, Isus l-a folosit pe acest om pentru a-Și termina lucrarea. Cât de simplu a fost! Isus nu predeterminase lucrul acesta la începutul lucrării Sale; El a luat această decizie numai după ce lucrurile au evoluat până la un anumit punct. Aceasta a fost decizia lui Isus, adică a fost decizia Duhului lui Dumnezeu Însuși. Inițial, Isus a fost Cel care l-a ales pe Iuda; când Iuda L-a trădat mai târziu pe Isus, aceasta a fost fapta Duhului Sfânt, pentru a-Și sluji propriile scopuri. A fost lucrarea Duhului Sfânt săvârșită în acel moment. Când Isus l-a ales pe Iuda, nu avea nicio idee că el avea să-L trădeze. Știa doar că bărbatul era Iuda Iscarioteanul. Finalurile voastre sunt, de asemenea, determinate în funcție de nivelul vostru de supunere de astăzi și în funcție de nivelul creșterii vieții voastre, nu conform vreunei noțiuni umane că ar fi fost predestinate la crearea lumii. Trebuie să înțelegi clar aceste lucruri. Nimic din această lucrare nu se săvârșește așa cum îți imaginezi tu.

Referitor la apelative și identitate

Dacă vrei să fii potrivit pentru a fi folosit de Dumnezeu, trebuie să cunoști lucrarea lui Dumnezeu și să cunoști lucrarea pe care a făcut-o El anterior (în Noul și Vechiul Testament) și, mai mult, trebuie să Îi cunoști lucrarea din prezent; cu alte cuvinte, trebuie să cunoști cele trei stadii ale lucrării lui Dumnezeu îndeplinite de-a lungul a 6000 de ani. Dacă ți se va solicita să răspândești Evanghelia, nu vei putea să o faci fără să cunoști lucrarea lui Dumnezeu. Cineva te-ar putea întreba ce a spus Dumnezeu vostru despre Biblie, Vechiul Testament și despre lucrarea și cuvintele lui Isus în acele vremuri. Dacă tu nu poți vorbi despre povestea launtrică a Bibliei, atunci nu vor fi convinși. La vremea aceea, Isus a vorbit mult despre Vechiul Testament cu ucenicii Săi. Tot ce au citit ei a fost din Vechiul Testament; Noul Testament a fost scris la doar câteva decenii după

crucificarea lui Isus. Pentru a răspândi Evanghelia, ar trebui să înțelegeți în primul rând adevărul tainic al Bibliei și lucrarea lui Dumnezeu în Israel, cu alte cuvinte, lucrarea făcută de Iahve, și va mai trebui să înțelegeți lucrarea făcută de Isus. Acestea sunt chestiuni care îi preocupă foarte mult pe toți oamenii, iar povestea lăuntrică a celor două etape ale lucrării este ceea ce ei nu au auzit. Atunci când răspândiți Evanghelia, în primul rând lăsați deoparte discuțiile despre lucrarea din prezent a Duhului Sfânt. Această etapă a lucrării este de neatinș, deoarece ceea ce urmăriți voi este cel mai mare lucru dintre toate – o cunoaștere a lui Dumnezeu și o cunoaștere a lucrării Duhului Sfânt – și nimic nu este mai solemn decât aceste două lucruri. Dacă vorbiți prima dată despre ceea ce e mare, va fi prea mult pentru ei, deoarece nimeni nu a experimentat o asemenea lucrare a Duhului Sfânt; nu are precedent și omului nu îi este ușor să o accepte. Experiențele lor sunt lucruri vechi din trecut, cu unele lucrări ocazionale realizate de Duhul Sfânt. Ceea ce experimentează ei nu este lucrarea Duhului Sfânt de azi sau voia lui Dumnezeu de azi. Ei acționează încă potrivit practicilor vechi, fără vreo lumină nouă și fără lucruri noi.

În epoca lui Isus, Duhul Sfânt Își făcea în principal lucrarea prin Isus, în timp ce aceia care Îl slujeau pe Iahve în templu, purtând haine preoțești, făceau acest lucru cu loialitate neșovăielnică. Și ei dețineau lucrarea Duhului Sfânt, însă erau incapabili să sesizeze voia din prezent a lui Dumnezeu și Îi rămâneau pur și simplu credincioși lui Iahve, în conformitate cu practicile străvechi și erau fără o îndrumare nouă. Isus a venit și a adus lucrarea nouă, însă cei care slujeau în templu nu aveau îndrumări noi, nici nu aveau lucrarea nouă. Slujind în templu, nu puteau decât să susțină practicile străvechi, iar fără să părăsească templul, erau pur și simplu incapabili de avea vreo intrare nouă. Lucrarea nouă a fost adusă de Isus, iar Isus nu a mers în templu pentru a-Și face lucrarea. El doar Și-a făcut lucrarea în afara templului, pentru că scopul lucrării lui Dumnezeu se schimbase cu mult timp în urmă. El nu a lucrat în templu, iar atunci când omul Îl slujea pe Dumnezeu acolo, asta servea doar să mențină lucrurile așa cum erau și nu putea aduce nicio lucrare nouă. La fel, oamenii religioși din prezent încă venerază Biblia. Dacă le răspândești Evanghelia, ei vor arunca spre tine detalii mărunte cu privire cuvintele din la Biblie și vor găsi multe dovezi, lăsându-te uluit și fără cuvinte; atunci te vor eticheta și vor crede că ești ignorant în credința ta. Vor spune: „Nici măcar nu cunoști Biblia, cuvântul lui Dumnezeu, deci cum poți spune că tu crezi în Dumnezeu?” Atunci, te vor disprețui și, de asemenea, vor spune: „Din moment ce Acela în care credeți voi este Dumnezeu, de ce nu vă spune El totul despre Vechiul și Noul Testament? Dacă El Și-a adus gloria din Israel în Răsărit, de ce nu cunoaște lucrarea făcută în Israel? De ce nu cunoaște lucrarea lui Isus? Dacă nu știți, asta dovedește că nu vi s-a spus; întrucât El este a doua întrupare a lui Isus, cum se poate să nu știe aceste lucruri? Isus a cunoscut lucrarea făcută de Iahve; cum putea să nu o cunoască?” Atunci când va veni momentul, îiți vor adresa cu toții astfel de întrebări. Mințile lor sunt pline de astfel de lucruri; cum să nu întrebe? Cei dintre voi care sunt în acest curent nu se concentrează

pe Biblie, pentru că voi ați fost la curent cu lucrarea realizată pas cu pas de Dumnezeu în prezent, voi ați asistat la această lucrare treptată, cu ochii voștri și ați văzut clar cele trei etape ale lucrării și a trebuit să puneți Biblia deoparte și să încetați să o mai studiați. Însă ei nu pot renunța la a o studia, pentru că ei nu au nicio cunoștință despre această lucrare treptată. Unii oameni vor întreba: „Care este diferența dintre lucrarea realizată de Dumnezeu întrupat și cea a profeților și apostolilor din trecut? David a fost numit și Domnul și la fel a fost și Isus; cu toate că lucrările pe care le-au făcut au fost diferite, au fost numiți la fel. Spuneți-Mi, de ce identitățile lor nu au fost la fel? Ceea ce Ioan a văzut a fost o viziune, una care a venit, de asemenea, de la Duhul Sfânt, iar el a putut să spună cuvintele pe care Duhul Sfânt intenționa să le spună; de ce era identitatea lui Ioan diferită de cea a lui Isus?” Cuvintele rostite de Isus Îl puteau reprezenta în totalitate pe Dumnezeu și reprezentau în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut Ioan a fost o viziune, iar el nu era capabil să reprezinte în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. De ce Ioan, Petru și Pavel au rostit multe cuvinte, la fel ca Isus, și totuși, nu au avut aceeași identitate cu cea a lui Isus? În cea mai mare parte, pentru că lucrarea pe care o făceau ei era diferită. Isus reprezenta Duhul lui Dumnezeu și era Duhul lui Dumnezeu care lucra direct. El a făcut lucrarea epocii noi, lucrare pe care nimeni nu o făcuse înaintea Lui. A deschis o cale nouă, L-a reprezentat pe Iahve și L-a reprezentat pe Dumnezeu Însuși, în timp ce Petru, Pavel și David, indiferent cum au fost numiți, au reprezentat doar identitatea unei creaturi a lui Dumnezeu și au fost trimiși de Isus sau Iahve. Deci, indiferent câtă lucrare au făcut ei, indiferent cât de mari au fost minunile pe care le-au săvârșit, erau, totuși, doar niște creaturi ale lui Dumnezeu, incapabile să reprezinte Duhul lui Dumnezeu. Ei au lucrat în numele lui Dumnezeu sau au lucrat după ce au fost trimiși de Dumnezeu; mai mult, au lucrat în epocile începute de Isus sau Iahve și nu au făcut nicio altă lucrare. Ei au fost, la urma-urmei, doar niște creaturi ale lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, mulți profeți au rostit predicții sau au scris cărți profetice. Nimeni nu a spus că ei erau Dumnezeu, dar de îndată ce Isus a început să lucreze, Duhul lui Dumnezeu a fost mărturie că El este Dumnezeu. De ce? În acest punct, ar trebui să știi deja! Înainte, apostolii și profeții au scris diferite epistole și au făcut multe profeții. Mai târziu, oamenii le-au ales pe unele dintre acestea să le pună în Biblie, iar altele s-au pierdut. Din moment ce există oameni care spun că tot ce au rostit aceștia vine de la Duhul Sfânt, de ce o parte din ele este considerată bună, iar alta este considerată rea? Și de ce unele cuvinte au fost alese, iar altele nu? Dacă acestea au fost într-adevăr cuvintele rostite de Duhul Sfânt, ar fi necesar ca oamenii să le aleagă? De ce sunt diferite relatările cuvintelor rostite de Isus și ale lucrării Sale în fiecare dintre cele Patru Evanghelii? Nu este oare vina celor care le-au consemnat? Unii oameni vor întreba: „Din moment ce epistolele scrise de Pavel și ceilalți autori ai Noului Testament și lucrarea pe care au făcut-o au luat naștere parțial din voința omului și au fost denaturate de noțiunile omului, atunci oare nu există nicio impuritate omenească în cuvintele pe care Tu (Dumnezeu) le rostești astăzi? Chiar nu conțin acestea nicio noțiune a omului?” Această

etapă a lucrării făcute de Dumnezeu este complet diferită de cea făcută de Pavel și de mulți apostoli și profeți. Nu doar că există o diferență de identitate ci, în principal, există o diferență în lucrarea făcută. După ce Pavel a fost doborât și a căzut în fața Domnului, a fost condus de Duhul Sfânt să lucreze și a devenit unul dintre cei trimiși. Așadar, el a scris epistole către biserici, iar toate aceste epistole au urmat învățăturile lui Isus. Pavel a fost trimis de către Dumnezeu pentru a lucra în numele Domnului Isus, însă atunci când a venit Dumnezeu Însuși, El nu a lucrat în numele nimănui și nu a reprezentat pe nimeni în afară de Duhul lui Dumnezeu în lucrarea Lui. Dumnezeu a venit pentru a-Și face lucrarea în mod direct: nu a fost desăvârșit de om, iar lucrarea Lui nu a fost făcută prin învățăturile niciunui om. În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu conduce prin discuții despre experiențele Sale personale ci, în schimb, Își face lucrarea în mod direct, conform cu ceea ce are El. De exemplu, încercarea făcătorilor de servicii, vremea muștrării, încercarea morții, vremea iubirii față de Dumnezeu... Aceasta este toată o lucrare care nu a mai fost făcută niciodată și este lucrarea epocii prezente, mai degrabă decât a experiențelor omului. În cuvintele pe care le-am rostit, care sunt experiențele omului? Nu vin toate acestea direct de la Duh și nu sunt ele emise de Duh? Pur și simplu, calibrul tău e atât de slab, încât nu poți vedea adevărul de la un capăt la celălalt! Calea practică de viață despre care vorbesc este de a arăta drumul și nimeni nu a vorbit înainte despre ea, nici nu a experimentat cineva vreodată această cale sau a știut despre această realitate. Înainte să fi rostit Eu aceste cuvinte, nimeni nu le-a rostit vreodată. Nimeni nu a discutat vreodată de astfel de experiențe, nici nu a rostit asemenea detalii și, mai mult, nimeni nu a evidențiat vreodată astfel de stări pentru a dezvălui aceste lucruri. Nimeni nu a condus vreodată pe calea pe care conduc Eu astăzi și, dacă ar fi fost condusă de om, atunci nu ar fi o cale nouă. Să-i luăm pe Pavel și Petru, drept exemplu. Ei nu au avut experiențe personale proprii înainte ca Isus să le arate calea. Abia după ce Isus le-a arătat calea, au experimentat cuvintele rostite de Isus și calea pe care conduce El; de aici, ei au câștigat multe experiențe și au scris epistolele. Și astfel, experiențele omului nu sunt același lucru cu lucrarea lui Dumnezeu, iar lucrarea lui Dumnezeu nu este același lucru cu acele cunoștințe descrise de noțiunile și experiențele omului. Am spus, iar și iar, că azi conduc o cale nouă și fac o lucrare nouă, iar lucrarea Mea și cuvintele Mele sunt diferite de cele ale lui Ioan și ale tuturor celorlalți profeți. Niciodată nu câștig mai întâi experiențe și apoi vă vorbesc despre ele – nu procedez deloc așa. Dacă ar fi așa, nu v-ar fi întârziat acest lucru cu mult timp în urmă? În trecut, cunoștințele despre care vorbeau mulți oameni erau, de asemenea, solemne, însă toate cuvintele lor erau rostite doar în baza acelora ale așa-numitelor figuri spirituale. Ei nu au arătat calea, ci aceasta a venit din experiențele lor, din ceea ce văzuseră ei și din cunoștințele lor. Unele erau noțiunile lor, iar altele erau constituite din experiența pe care au rezumat-o. În prezent, natura muncii Mele este total diferită de a lor. Nu am experimentat să fiu condus de alții, nici nu am acceptat să fiu desăvârșit de alții. Mai mult, tot ce am rostit și am comunicat e diferit de tot ce a rostit sau comunicat oricine

altcineva și nu a mai fost rostit de nimeni altcineva. În prezent, indiferent cine sunteți voi, lucrarea voastră este făcută pe baza cuvintelor pe care Eu le rostesc. Fără aceste cuvântări și fără această lucrare, cine ar putea experimenta aceste lucruri (încercarea făcătorilor de servicii, vremea muștrării...) și cine ar putea să vorbească despre o asemenea cunoaștere? Chiar nu ești capabil să vezi asta? Indiferent de etapa lucrării, de îndată ce cuvintele Mele sunt rostite, voi începeți să aveți părtășie potrivit cuvintelor Mele și să lucrați conform lor, și nu există nicio cale la care să vă fi gândit vreunul dintre voi. După ce ai ajuns atât de departe, ești incapabil să vezi un aspect atât de clar și de simplu? Nu este o cale pe care să o fi gândit-o cineva, nici nu se bazează pe cea a vreunei figuri spirituale. Este o cale nouă și chiar multe dintre cuvintele rostite cândva de Isus nu se mai aplică. Eu vorbesc despre lucrarea deschiderii unei epoci noi, o lucrare de sine stătătoare; lucrarea pe care Eu o fac și cuvintele pe care Eu le rostesc sunt cu totul noi. Nu este aceasta noua lucrare de astăzi? Lucrarea lui Isus a fost, la rândul său, astfel. Lucrarea Lui a fost, de asemenea, diferită de cea a oamenilor din templu, precum și de lucrarea fariseilor, nici nu a semănat deloc cu cea făcută de poporul Israelului. După ce au asistat la ea, oamenii nu s-au putut hotărî: „A fost ea cu adevărat făcută de Dumnezeu?” Isus nu a urmat legea lui Iahve; când a venit să-l învețe pe om, tot ceea ce a rostit El a fost nou și diferit de ceea ce a fost spus de sfinții din vremurile străvechi și de profeții din Vechiul Testament și, din acest motiv, oamenii aveau îndoieli. Acesta este motivul pentru care e atât de dificil să te ocupi de om. Înainte de a accepta această etapă nouă a lucrării, calea pe care ați pășit majoritatea dintre voi a fost practicarea și pătrunderea în baza acelor figuri spirituale. Însă astăzi, lucrarea pe care o fac Eu este foarte diferită, iar voi sunteți incapabili să decideți dacă este corectă sau nu. Nu Îmi pasă pe ce cale ai mers înainte, nici nu mă interesează cine te-a „hrănit” sau pe cine ai considerat „tată”. De vreme ce am venit și am adus o lucrare nouă pentru a-l îndruma pe om, toți cei care Mă urmează trebuie să acționeze conform cu ceea ce spun Eu. Indiferent cât de puternică este „familia” de care aparții, trebuie să Mă urmezi pe Mine, nu trebuie să acționezi conform practicilor tale anterioare, „tatăl tău adoptiv” ar trebui să se retragă și tu ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta partea ce ți se cuvine. Întreaga ta ființă e în mâinile Mele și nu ar trebui să oferi prea multă credință oarbă tatălui tău adoptiv; el nu te poate controla pe deplin. Lucrarea de azi e de sine stătătoare. Tot ce spun azi, în mod evident, nu e bazat pe o fundație a trecutului; este un nou început, iar dacă spui că a fost creat de mâna omului, atunci ești unul dintre cei care este așa de orb, încât nu poate fi mântuit!

Isaia, Ezechiel, Moise, David, Avraam și Daniel au fost lideri sau profeți printre oamenii aleși ai Israelului. De ce nu au fost numiți ei Dumnezeu? De ce nu a fost Duhul Sfânt mărturie pentru ei? De ce Duhul Sfânt a fost mărturie pentru Isus de îndată ce Și-a început lucrarea și a început a-Și rosti cuvintele? Și de ce Duhul Sfânt nu a fost mărturie pentru alții? Ei, bărbații care erau trup, au fost cu toții numiți „Domnul”. Indiferent cum au fost numiți, lucrarea lor reprezintă ființa și esența lor, iar ființa și esența lor

reprezintă identitatea lor. Esența lor nu are legătură cu apelativele lor; este reprezentată de ceea ce au exprimat ei și ce au trăit ei. În Vechiul Testament, nu era nimic ieșit din comun să fii numit Domnul, iar o persoană putea fi numită oricum, însă esența și identitatea sa inerentă erau neschimbătoare. Printre acei Hristoși falși, profeți falși și escroci, nu au existat și unii care s-au numit „Dumnezeu”? Și de ce nu sunt ei Dumnezeu? Pentru că sunt incapabili să facă lucrarea lui Dumnezeu. La bază, sunt oameni, nu Dumnezeu, escroci care înșală oamenii, și astfel nu au identitatea lui Dumnezeu. Nu a fost numit și David drept Domnul în cele 12 triburi? Isus a fost numit și El Domnul; de ce a fost Isus singurul numit Dumnezeu întrupat? Nu a fost Ieremia cunoscut și ca Fiul Omului? Și nu a fost Isus cunoscut ca Fiul Omului? De ce a fost crucificat Isus în numele lui Dumnezeu? Nu pentru că esența Lui a fost diferită? Nu pentru că lucrarea pe care a făcut-o El a fost diferită? Contează un titlu? Deși Isus a fost și El numit Fiul Omului, El a fost prima întrupare a lui Dumnezeu, El a venit pentru a-Și asuma puterea și pentru a face lucrarea de răscumpărare. Acest lucru dovedește că identitatea și esența lui Isus au fost diferite de ale altora care au fost numiți, la rândul lor, Fiul Omului. Astăzi, cine dintre voi îndrăznește să spună că toate cuvintele rostite de cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au venit de la Duhul Sfânt? Îndrăznește cineva să spună asemenea lucruri? Dacă spui asemenea lucruri, atunci de ce a fost înlăturată cartea de profeții a lui Ezra și de ce s-a întâmplat același lucru cu cărțile sfinților și profeților din vremurile străvechi? Dacă toate au venit de la Duhul Sfânt, atunci de ce îndrăzniți voi să faceți alegeri atât de inconstante? Ești calificat să alegi lucrarea Duhului Sfânt? Multe povești din Israel au fost, de asemenea, înlăturate. Dar dacă tu crezi că acele scrieri din trecut au venit toate de la Duhul Sfânt, atunci de au fost înlăturate unele cărți? Dacă toate ar fi venit de la Duhul Sfânt, atunci toate ar fi trebuit păstrate și trimise fraților și surorilor bisericilor pentru a fi citite. Nu ar fi trebuit să fie alese sau înlăturate prin voința omului; acest lucru este greșit. A spune că experiențele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu înțelegerile lor personale nu înseamnă că experiențele și cunoștințele lor au venit de la Satana, ci doar că au existat lucruri care au venit din experiențele și înțelegerile lor personale. Cunoștințele lor au fost conforme cu fundalul experiențelor lor actuale de la momentul respectiv și cine ar putea spune cu încredere că totul a venit de la Duhul Sfânt? Dacă cele Patru Evanghelii ar fi venit în totalitate de la Duhul Sfânt, atunci de ce Matei, Marcu, Luca și Ioan au spus fiecare ceva diferit despre lucrarea lui Isus? Dacă voi nu credeți asta, atunci uitați-vă la descrierile din Biblie referitoare la momentul în care Petru s-a lepădat de Isus de trei ori: toate sunt diferite și fiecare are propriile caracteristici. Mulți dintre cei ignoranți spun: „Dumnezeu întrupat este, de asemenea, om, deci, cuvintele pe care El le rostește pot veni în totalitate de la Duhul Sfânt? În cazul în care cuvintele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu voința umană, atunci cuvintele pe care El le rostește nu s-au amestecat deloc cu voința umană?” Oamenii care spun astfel de lucruri sunt orbi și ignoranți! Citește cu atenție cele Patru Evanghelii; citește ce au consemnat ele despre lucrurile pe care le-a făcut

Isus și despre cuvintele pe care le-a rostit El. Fiecare descriere este, pur și simplu, diferită, și fiecare are propria perspectivă. Dacă tot ce a fost scris de autorii acestor cărți a venit de la Sfântul Duh, atunci totul ar trebui să fie la fel și consecvent. Atunci, de ce există discrepanțe? Nu este omul extrem de naiv dacă nu poate vedea asta? Dacă ți se solicită să fii martor pentru Dumnezeu, ce tip de mărturie poți oferi? Poate o astfel de modalitate de a-L cunoaște pe Dumnezeu să fie mărturie pentru El? Dacă alții te întreabă: „În cazul în care consemnările lui Ioan și Luca au fost amestecate cu voința umană, atunci cuvintele rostite de Dumnezeu vostru nu au fost amestecate cu voința umană?”, vei putea să dai un răspuns clar? După ce Luca și Matei au auzit cuvintele lui Isus și au văzut lucrarea lui Isus, ei au vorbit de propriile cunoștințe, în maniera amintirilor, detaliind anumite fapte despre lucrarea făcută de Isus. Poți spune că toate cunoștințele lor au fost dezvăluite de Duhul Sfânt? În afara Bibliei, au existat multe figuri spirituale cu mai multe cunoștințe decât ei, atunci de ce nu au fost cuvintele lor preluate de generațiile ulterioare? Nu au fost și ei folosiți de Duhul Sfânt? Află că în lucrarea de azi, nu vorbesc despre înțelegerile proprii bazate pe fundația lucrării lui Isus, nici nu vorbesc despre propria Mea cunoaștere pe fundalul lucrării lui Isus. Ce lucrare a făcut Isus atunci? Și ce lucrare fac Eu azi? Ceea ce fac și spun nu are precedent. Calea pe care umblu astăzi nu a mai fost niciodată bătătorită, nu a fost niciodată calcată de popoarele veacurilor și generațiilor trecute. Astăzi a fost lansată, și nu este aceasta lucrarea Duhului? Chiar dacă a fost lucrarea Duhului Sfânt, conducătorii trecutului și-au desfășurat lucrările pe temelia celorlalți, totuși lucrarea lui Dumnezeu Însuși este diferită. Etapa lucrării lui Isus a fost la fel: El a deschis o cale nouă. Când a venit, El a predicat Evanghelia Împărăției cerurilor și a spus că omul trebuie să se pocăiască și să mărturisească. După ce Isus Și-a încheiat lucrarea, Petru, Pavel și alții au continuat lucrarea lui Isus. După ce Isus a fost răstignit pe cruce și S-a înălțat la cer, ei au fost trimiși de Duh pentru a răspândi calea crucii. Deși cuvintele lui Pavel erau entuziaste, ele erau, de asemenea, bazate pe temelia pusă de ceea ce spusese Isus, cum ar fi răbdarea, dragostea, suferința, acoperirea capului, botezul sau alte doctrine care să fie urmate. Toate acestea au fost rostite pe baza cuvintelor lui Isus. Ei nu erau capabili să deschidă o cale nouă, fiindcă toți erau oameni folosiți de Dumnezeu.

La vremea respectivă, cuvântările și lucrarea lui Isus nu se supuneau doctrinei și El nu Și-a desfășurat lucrarea în conformitate cu lucrarea Legii Vechiului Testament. A fost îndeplinită potrivit lucrării care trebuia făcută în Epoca Harului. El a muncit în conformitate cu lucrarea pe care El a produs-o, conform planului Său și conform lucrării Sale de slujire; El nu a lucrat în conformitate cu legea Vechiului Testament. Nimic din ce El a făcut nu era în conformitate cu legea Vechiului Testament și El nu a venit să lucreze pentru a îndeplini cuvintele profeților. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu nu era înfăptuită anume pentru a îndeplini predicțiile profeților antici și El nu a venit să respecte doctrina sau să realizeze în mod deliberat predicțiile profeților antici. Cu toate acestea, acțiunile Lui nu au tulburat predicțiile profeților antici și nici nu au deranjat lucrarea pe

care El a făcut-o înainte. Punctul esențial al lucrării Sale era să nu respecte nicio doctrină și să facă, în schimb, lucrarea pe care El Însuși trebuia să o facă. El nu era un profet sau un vizionar, ci un făcător, care de fapt a venit să facă lucrarea pe care trebuia să o facă și El a venit să-Și inaugureze noua eră și să-Și îndeplinească noua lucrare. Desigur, când Isus a venit să-Și facă lucrarea, El a îndeplinit și multe dintre cuvintele rostite de profeții antici din Vechiul Testament. De asemenea, lucrarea de astăzi a împlinit predicțiile profeților antici din Vechiul Testament. Doar că Eu nu țin acest „vechi almanah”, asta-i tot. Căci mai este multă lucrare pe care trebuie să o fac, sunt mai multe cuvinte pe care trebuie să vi le spun, iar această lucrare și aceste cuvinte au o importanță mult mai mare decât explicarea pasajelor din Biblie, pentru că o astfel de lucrare nu are mare importanță sau valoare pentru voi, și nu vă poate ajuta sau schimba. Intenționez să fac o nouă lucrare, dar nu cu scopul de a îndeplini orice pasaj din Biblie. Dacă Dumnezeu a venit pe pământ numai pentru a îndeplini cuvintele profeților antici din Biblie, atunci cine este mai mare, Dumnezeu întrupat sau acei profeți antici? La urma urmei, sunt profeții responsabili de Dumnezeu, sau Dumnezeu este responsabil de profeți? Cum explicați aceste cuvinte?

La început, când Isus încă trebuia să-Și îndeplinească oficial lucrarea Sa de slujire, ca și ucenicii care L-au urmat, uneori a participat și El la întruniri, a cântat imnuri, a dat laudă și a citit Vechiul Testament în templu. După ce a fost botezat și a apărut, Duhul a coborât oficial asupra Lui și a început să lucreze, dezvăluindu-I identitatea și lucrarea Sa de slujire pe care trebuia să o urmeze. Înainte de asta, nimeni nu l-a cunoscut identitatea și, în afară de Maria, nici măcar Ioan nu știa. Isus avea 29 de ani când a fost botezat. După ce botezul Lui s-a încheiat, cerurile s-au deschis și un glas a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!” Odată ce Isus a fost botezat, Duhul Sfânt a început să aducă mărturie pentru El în acest fel. Înainte de a fi botezat la vârsta de 29 de ani, El a trăit viața unei persoane normale, mâncând când trebuia să mănânce, dormind și îmbrăcându-Se în mod normal, și nu era cu nimic diferit față de alții, deși, desigur, acest lucru era doar pentru ochii trupești ai omului. Uneori, și El era slab, iar alteori nici El nu putea să discearnă lucrurile, așa cum este scris în Biblie: inteligența Sa a crescut odată cu vârsta Lui. Aceste cuvinte arată doar că El avea o umanitate obișnuită și normală și că nu era diferit în mod deosebit de ceilalți oameni normali. De asemenea, El a crescut ca o persoană obișnuită, și nu era nimic special la El. Și, totuși, El era sub îngrijirea și protecția lui Dumnezeu. După ce a fost botezat, a început să fie ispitit, după care Și-a început lucrarea Sa de slujire și munca, și a ajuns să aibă putere, înțelepciune și autoritate. Aceasta nu înseamnă că Duhul Sfânt nu a lucrat în El înaintea botezului Său sau că nu a fost în El. Înainte de botezul Său, Duhul Sfânt locuia, de asemenea, în El, dar nu a început să lucreze în mod oficial, deoarece există limite când Dumnezeu Își face lucrarea, și mai mult, oamenii obișnuiți au un proces normal de creștere. Duhul Sfânt a trăit dintotdeauna în El. Când S-a născut Isus, El a fost diferit de ceilalți, și un luceafăr de dimineață a apărut; înainte de nașterea Lui, un înger i-a apărut lui Iosif într-un vis și

i-a spus că Maria urma să nască un prunc și că pruncul a fost conceput de Duhul Sfânt. După ce Isus a fost botezat, Duhul Sfânt Și-a început lucrarea, dar asta nu înseamnă Duhul Sfânt doar Se pogorâse asupra lui Isus. Menționarea că Duhul Sfânt a coborât ca un porumbel asupra Lui se referă la începerea oficială a slujirii Lui. Duhul lui Dumnezeu fusese mai dinainte în El, dar nu începuse încă să lucreze, pentru că nu venise vremea, și Duhul nu a început să lucreze pripit. Duhul l-a fost mărturie prin botez. Când El a apărut din apă, Duhul a început să lucreze oficial în El, ceea ce a însemnat că întruparea lui Dumnezeu a început să-Și îndeplinească lucrarea de slujire și a început lucrarea de răscumpărare, adică Epoca Harului a început în mod oficial. Și astfel, există un timp pentru lucrarea lui Dumnezeu, indiferent de lucrarea pe care El o face. După botezul Său, nu au existat schimbări deosebite în Isus; El era încă în trupul Său inițial. Doar că El Și-a început lucrarea și Și-a dezvăluit identitatea, și era plin de autoritate și putere. În acest sens, El era diferit de cum a fost înainte. Identitatea Lui era diferită, ceea ce înseamnă că o schimbare semnificativă a avut loc în statutul Său; aceasta a fost mărturia Duhului Sfânt și nu a fost o lucrare făcută de om. La început, oamenii nu știau și au ajuns să afle câte ceva doar după ce Duhul Sfânt a fost mărturie pentru Isus în acest fel. Dacă Isus ar fi făcut o lucrare măreață înainte ca Duhul Sfânt să fie mărturie pentru El, dar fără mărturia lui Dumnezeu Însuși, atunci, indiferent de cât de măreață ar fi fost lucrarea Lui, oamenii nu l-ar fi cunoscut niciodată identitatea, pentru că ochiul uman ar fi fost incapabil să vadă asta. Fără pasul mărturiei Duhului Sfânt, nimeni nu l-ar fi putut recunoaște ca Dumnezeu întrupat. Dacă, după ce Duhul Sfânt l-a fost mărturie, Isus ar fi continuat să lucreze în același fel, fără nicio diferență, atunci nu ar fi avut acel efect, și, prin acest lucru, este demonstrată în principal și lucrarea Duhului Sfânt. După ce Duhul Sfânt a adus mărturie, Duhul Sfânt a trebuit să Se arate, ca să poți vedea clar că El este Dumnezeu, că Duhul lui Dumnezeu era în El; Mărturia lui Dumnezeu nu a fost greșită, și asta putea dovedi că mărturia Lui era corectă. Dacă lucrarea Sa de dinainte și de după mărturia Duhului Sfânt ar fi fost aceeași, atunci lucrarea Sa de slujire întrupată și lucrarea Duhului Sfânt nu ar fi fost accentuate și, astfel, omul ar fi fost incapabil să recunoască lucrarea Duhului Sfânt, deoarece nu ar fi existat nicio diferență clară. După ce a fost mărturie, Duhul Sfânt a trebuit să sprijine această mărturie, așa că a trebuit să-Și manifeste înțelepciunea și autoritatea prin Isus, care era diferită de cele din trecut. Desigur, acest lucru nu a fost efectul botezului – botezul este doar o ceremonie – este doar faptul că botezul a fost calea de a arăta că a venit timpul să-Și facă lucrarea de slujire. O astfel de lucrare a fost făcută pentru a clarifica marea putere a lui Dumnezeu, pentru a clarifica mărturia Duhului Sfânt, iar Duhul Sfânt Își asumă responsabilitatea pentru această mărturie până la sfârșit. Înainte de a-Și îndeplini lucrarea de slujire, și Isus a ascultat predici, a predicat și a răspândit Evanghelia în diferite locuri. El nu a făcut nicio lucrare importantă pentru că nu venise încă timpul ca El să-Și facă lucrarea de slujire, și, de asemenea, pentru că Dumnezeu Însuși S-a ascuns cu umilință în trup și nu a făcut nicio lucrare până când nu a venit vremea potrivită. El nu a lucrat înaintea

botezului din două motive: unul, pentru că Duhul Sfânt nu a coborât în mod oficial asupra Lui ca să lucreze (adică, Duhul Sfânt nu l-a dat lui Isus puterea și autoritatea de a face o asemenea lucrare) și, chiar dacă Și-ar fi cunoscut identitatea, Isus ar fi fost incapabil să facă lucrarea pe care intenționa să o facă ulterior și ar fi trebuit să aștepte până în ziua botezului Său. Acesta era timpul lui Dumnezeu și nimeni nu a fost capabil să se opună, nici chiar Isus Însuși; Isus Însuși nu Și-ar fi putut întrerupe propria lucrare. Desigur, aceasta a fost smerenia lui Dumnezeu, și, de asemenea, legea lucrării lui Dumnezeu; dacă Duhul lui Dumnezeu nu ar fi lucrat, nimeni nu ar fi putut să-l facă lucrarea. În al doilea rând, înainte de a fi botezat, El era doar un om de rând, obișnuit, și nu se deosebea de ceilalți oameni normali și obișnuiți; acesta este un aspect al modului în care Dumnezeu întrupat nu era supranatural. Dumnezeu întrupat nu a contrazis aranjamentele Duhului lui Dumnezeu; El a lucrat într-un mod ordonat și a lucrat foarte normal. Doar după botez lucrarea Lui a avut autoritate și putere. Adică, chiar dacă El era Dumnezeu întrupat, El nu a efectuat niciun act supranatural și a crescut în același mod ca și ceilalți oameni normali. Dacă Isus Și-ar fi cunoscut deja propria identitate, ar fi făcut o mare lucrare pe întreg tărâmul înainte de botezul Său și ar fi fost diferit de oamenii obișnuiți, arătându-Se că este extraordinar, atunci nu numai că ar fi fost imposibil ca Ioan să-și facă lucrarea, dar nu ar fi existat, de asemenea, nicio cale ca Dumnezeu să înceapă următorul pas al lucrării Lui. Prin urmare, asta ar fi arătat că ceea ce a făcut Dumnezeu a mers rău, și omului, i s-ar fi părut că Duhul lui Dumnezeu și întruparea lui Dumnezeu nu au provenit din aceeași sursă. Deci, lucrarea lui Isus menționată în Biblie este o lucrare care a fost făcută după ce a fost botezat, lucrare care a fost făcută în decursul a trei ani. Biblia nu menționează ce a făcut înainte de a fi botezat pentru că nu a făcut această lucrare înainte de a fi botezat. El era doar un om obișnuit și reprezenta un om obișnuit; înainte ca Isus să-Și înceapă lucrarea Sa de slujire, El nu se deosebea de oamenii normali, iar alții nu puteau să vadă nicio diferență în El. Abia după ce a ajuns la vârsta de 29 de ani, Isus a știut că a venit să încheie o etapă din lucrarea lui Dumnezeu; înainte, El Însuși nu a știut asta, pentru că lucrarea făcută de Dumnezeu nu a fost supranaturală. Când a participat la o întâlnire în sinagogă la vârsta de doisprezece ani, Maria îl căuta și El a spus doar o propoziție, la fel ca orice alt copil: „Mamă! Nu știi că trebuie să pun voia Tatălui Meu mai presus de orice?” Desigur, întrucât El a fost conceput de Duhul Sfânt, ar fi putut Isus să nu fi fost special într-un anumit fel? Dar faptul că era deosebit nu însemna că era supranatural, ci doar că îl iubea pe Dumnezeu mai mult decât orice alt copil. Deși El era om în înfățișare, esența Lui era, totuși, specială și diferită de a celorlalți. Cu toate acestea, numai după botez a simțit efectiv Duhul Sfânt care lucra în El, a simțit că El era Însuși Dumnezeu. Doar atunci când a ajuns la vârsta de 33 de ani, El a realizat cu adevărat că Duhul Sfânt intenționa să realizeze lucrarea crucificării prin El. La vârsta de 32 de ani, El a ajuns să cunoască câteva adevăruri interioare, așa cum este scris în Evanghelia după Matei: „Simon Petru a răspuns: Tu ești Fiul lui Dumnezeu cel viu, ești Hristos” (Matei 16:16), și „De atunci

încolo, Isus a început să le spună ucenicilor că El trebuie să meargă la Ierusalim și să sufere mult din partea bătrânilor, din partea conducătorilor preoților și din partea cărturarilor, să fie omorât, iar a treia zi să fie înviat” (Matei 16:21). El nu a știut dinainte ce trebuia să facă, ci doar la un anumit moment. El nu a știut asta pe deplin de îndată ce S-a născut; Duhul Sfânt a lucrat treptat în El și a existat un proces de lucru. Dacă, de la început, El ar fi știut că era Dumnezeu și Hristos și Fiul întrupat al Omului, și că trebuia să realizeze lucrarea răstignirii, atunci de ce nu a lucrat mai dinainte? De ce, doar după ce le-a spus ucenicilor despre lucrarea Lui de slujire, a simțit Isus amărăciunea și S-a rugat zelos pentru asta? De ce Ioan l-a deschis calea și L-a botezat înainte de a ajunge să înțeleagă multe lucruri pe care nu le înțelesese? Asta dovedește că a fost lucrarea lui Dumnezeu întrupat și, astfel, pentru ca El să înțeleagă și să împlinească a existat un proces, pentru că El era trupul întrupat al lui Dumnezeu, a cărui lucrare era diferită de cea făcută direct de Duh.

Fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu urmează același curent, și astfel, în planul de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani al lui Dumnezeu, fiecare pas a fost urmat îndeaproape de următorul, de la întemeierea lumii și până în prezent. Dacă nu ar fi nimeni care să deschidă calea, atunci nu ar fi nimeni care să urmeze; deoarece cei care urmează există, și cei care deschid calea există. În acest fel, lucrarea a fost transmisă pas cu pas. Un pas îl urmează pe celălalt, și fără ca cineva să deschidă calea, ar fi imposibil să se înceapă lucrarea, iar Dumnezeu nu ar avea niciun mijloc de a-Și înainta lucrarea. Niciun pas nu-l contrazice pe celălalt, și fiecare îl urmează pe celălalt într-o secvență pentru a forma un curent; totul se face de către același Duh. Dar, indiferent dacă cineva deschide calea sau continuă lucrarea altuia, aceasta nu le determină identitatea. Nu așa e corect? Ioan a deschis calea și Isus i-a continuat lucrarea, și, deci, asta dovedește că identitatea lui Isus este inferioară celei a lui Ioan? Iahve Și-a făcut lucrarea înaintea lui Isus, deci, poți spune că Iahve este mai mare decât Isus? Fie că au pavat drumul, sau că au continuat lucrarea altora, nu este important; ceea ce este cu adevărat important este esența lucrării lor și identitatea pe care o reprezintă. Oare asta nu e corect? Deoarece Dumnezeu intenționa să lucreze printre oameni, El a trebuit să-i ridice pe cei care puteau face lucrarea de a deschide calea. Când Ioan abia începuse să predice, el a spus: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-l cărările!” „Pocățiți-vă, pentru că Împărăția Cerurilor este aproape!” A vorbit astfel de la început, și de ce a putut să spună aceste cuvinte? În ceea ce privește ordinea în care au fost rostite aceste cuvinte, Ioan a vorbit mai întâi despre Evanghelia Împărăției cerurilor și Isus a vorbit ulterior despre asta. Conform noțiunilor omului, Ioan a fost cel care a deschis calea nouă și astfel, desigur, Ioan era mai mare decât Isus. Dar Ioan nu a spus că era Hristos, iar Dumnezeu nu a fost mărturie pentru el ca Fiul iubit al lui Dumnezeu, ci doar l-a folosit pentru a deschide calea și pentru a pregăti calea pentru Domnul. El a pavat calea pentru Isus, dar nu a putut lucra în numele lui Isus. Toată lucrarea omului a fost menținută și de Duhul Sfânt.

În epoca Vechiului Testament, Iahve a fost Cel care a condus calea, iar lucrarea lui Iahve a reprezentat întreaga epocă a Vechiului Testament și toată lucrarea făcută în Israel. Moise doar a susținut această lucrare pe pământ, iar trudele lui sunt considerate a fi cooperarea oferită de om. În vremea aceea, Iahve a fost Cel care a vorbit, chemându-l pe Moise, și l-a ridicat pe Moise din rândul poporului lui Israel și l-a făcut să-i conducă în pustie până în Canaan. Aceasta nu a fost lucrarea lui Moise însuși, ci el a fost îndrumat personal de Iahve, și, astfel, Moise nu poate fi numit Dumnezeu. Moise a dat și legea, dar această lege a fost decretată personal de către Iahve. Doar că El a făcut ca Moise să o exprime. Isus a făcut și porunci și El a desființat legea Vechiului Testament și a stabilit poruncile pentru noua epocă. De ce este Isus Dumnezeu Însuși? Pentru că există o diferență. În acel moment, lucrarea făcută de Moise nu a reprezentat epoca și nici nu a deschis o nouă cale; el a fost direcționat înainte de Iahve și a fost doar unul care a fost folosit de Dumnezeu. Când a venit Isus, Ioan făcuse o treaptă de lucru pentru a pava calea și a început să răspândească Evanghelia Împărăției cerurilor (Duhul Sfânt începuse acest lucru). Când a venit Isus, El Și-a făcut direct lucrarea, dar a existat o mare diferență între lucrarea Lui și lucrarea lui Moise. Isaia a făcut, de asemenea, multe profeții, dar de ce nu a fost el însuși Dumnezeu? Isus nu a rostit atât de multe profeții, totuși, de ce a fost El Însuși Dumnezeu? Nimeni nu îndrăznește să spună că lucrarea lui Isus în acel moment a venit toată de la Duhul Sfânt și nici nu îndrăznește să spună că totul a venit din voința omului sau că a fost în totalitate lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Omul nu avea cum să analizeze astfel de lucruri. Se poate spune că Isaia a făcut o astfel de lucrare și a făcut astfel de profeții, și toate au venit de la Duhul Sfânt; ele nu au venit direct de la Isaia însuși, ci au fost revelații de la Iahve. Isus nu a făcut o mare cantitate de lucrări și nu a spus multe cuvinte, nici nu a rostit multe profeții. Pentru om, învățătura Lui nu părea deosebit de impunătoare, și, totuși, El a fost Dumnezeu Însuși, iar acest lucru este inexplicabil omului. Nimeni nu a crezut vreodată în Ioan, în Isaia sau în David, și nimeni nu i-a numit niciodată Dumnezeu, sau David Dumnezeul, ori Ioan Dumnezeul; nimeni nu a vorbit vreodată astfel și numai Isus a fost numit vreodată Hristos. Această clasificare a fost făcută în conformitate cu mărturia lui Dumnezeu, cu lucrarea pe care El a întreprins-o și cu slujirea pe care a făcut-o. În ceea ce-i privește pe oamenii mari ai Bibliei – Avraam, David, Iosua, Daniel, Isaia, Ioan și Isus – prin lucrarea pe care au făcut-o, poți spune cine este Dumnezeu Însuși și ce fel de oameni sunt profeți și care sunt apostoli. Cine a fost folosit de Dumnezeu și cine a fost Dumnezeu Însuși, este diferențiat și determinat de esența și de lucrarea pe care au făcut-o. Dacă nu poți spune diferența, atunci acest lucru dovedește că nu știi ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Isus este Dumnezeu pentru că a rostit atâtea cuvinte și a lucrat atât de mult, în special demonstrația Lui de multe minuni. De asemenea, și Ioan a lucrat mult și a rostit multe cuvinte, cum a făcut și Moise; de ce nu au fost ei numiți Dumnezeu? Adam a fost creat direct de Dumnezeu; de ce nu a fost numit Dumnezeu, în loc să fie numit doar o creatură? Dacă cineva îți spune: „Astăzi, Dumnezeu a făcut atât de multă lucrare și a

rostit multe cuvinte; El este Dumnezeu Însuși. Atunci, din moment ce Moise a rostit multe cuvinte, și el trebuie să fi fost, de asemenea, Dumnezeu Însuși”, ar trebui să-i întrebăm în schimb: „În acel moment, de ce Dumnezeu a fost mărturie pentru Isus, și nu lui Ioan, ca Dumnezeu Însuși? Ioan nu a venit înaintea lui Isus? Care a fost mai mare, lucrarea lui Ioan sau a lui Isus? Pentru om, lucrarea lui Ioan pare mai mare decât cea a lui Isus, dar de ce Duhul Sfânt a fost mărturie pentru Isus și nu lui Ioan?” Același lucru se întâmplă astăzi! La vremea aceea, când Moise a condus poporul lui Israel, Iahve i-a vorbit dintre nori. Moise nu a vorbit direct, dar a fost îndrumat direct de Iahve. Aceasta a fost lucrarea lui Israel din Vechiul Testament. Duhul nu a fost în Moise, nici ființa lui Dumnezeu. El nu a putut face acea lucrare, și, astfel, există o mare diferență între lucrarea făcută de el și lucrarea făcută de Isus. Și asta pentru că munca pe care au făcut-o era diferită! Dacă cineva este folosit de Dumnezeu sau este un profet, un apostol, sau Dumnezeu Însuși, poate fi perceput din natura lucrării sale, și acest lucru va pune capăt îndoielilor tale. În Biblie este scris că numai Mielul poate deschide cele șapte peceti. De-a lungul veacurilor, au existat mulți comentatori ai scripturilor printre acele figuri mari și, astfel, poți spune că toți sunt Mielul? Poți spune că toate explicațiile lor vin de la Dumnezeu? Ei sunt doar comentatori; ei nu au identitatea Mielului. Cum ar putea fi ei vrednici să deschidă cele șapte peceti? Este adevărat că „numai Mielul poate deschide cele șapte peceti”, dar El nu vine doar să deschidă cele șapte peceti; nu există nicio necesitate pentru această lucrare, se face întâmplător. El este foarte clar cu privire la lucrarea Lui; este necesar ca El să petreacă mult timp interpretând scripturile? Trebuie să se adauge „Epoca Mielului care interpretează Scripturile” la cei șase mii de ani de lucrare? El vine să facă o lucrare nouă, dar el oferă, de asemenea, niște revelații despre lucrarea din trecut, făcând oamenii să înțeleagă adevărul celor șase mii de ani de lucrare. Nu este nevoie să explici prea multe pasaje din Biblie; lucrarea de azi este cheia, care este importantă. Trebuie să știi că Dumnezeu nu vine în mod special ca să rupă cele șapte peceti, ci să facă lucrarea mântuirii.

Știi doar că Isus va coborî în zilele de pe urmă, dar cum va coborî El mai exact? Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți fi tu după inima lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurătenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să fii după inima lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai

a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu.

Fără începutul acestui nou stadiu al lucrării, cine știe cât de departe ați merge voi evangheliștilor, predicatorilor, comentatorilor și așa-numiților mari oameni spirituali! Fără începutul acestei noi etape de lucru, ceea ce vorbiți ar fi depășit! E vorba fie de ridicarea la tron, fie de pregătirea staturii pentru a deveni rege; fie negarea sinelui, fie supunerea corpului; fie să fii răbdător sau să-ți înveți lecțiile din toate lucrurile; fie umilință, fie dragoste. Nu înseamnă asta să cânti aceeași melodie veche? Este doar o modalitate de a numi același lucru printr-un nume diferit! Fie acoperirea capului și ruperea pâinii, sau împreunarea mâinilor și rugarea, vindecarea bolnavilor și alungarea demonilor. Ar putea exista vreo altă lucrare nouă? Ar putea exista vreo perspectivă de dezvoltare? Dacă vei continua să conduci în acest fel, vei urma orbește doctrina sau vei respecta convenția. Voi credeți că lucrarea voastră este atât de măreață, dar nu știți că totul a fost transmis și învățat de acei „bătrâni” din cele mai vechi timpuri? Tot ceea ce spuneți și faceți nu sunt ultimele cuvinte ale acelor bătrâni? Nu e ceea ce a fost încredințat de acești bătrâni înainte ca ei să moară? Tu crezi că acțiunile voastre le depășesc pe cele ale apostolilor și profeților din generațiile trecute și chiar depășesc toate lucrurile? Începutul acestei etape de lucru a pus capăt adorării voastre pentru munca lui Witness Lee în căutarea de a deveni rege și de a urca pe tron și v-a oprit aroganța și bravada, astfel încât sunteți incapabili să vă amestecați în această etapă de lucru. Fără această etapă de lucru, v-ați scufunda tot mai adânc până ați fi de nerăscumpărat. Există prea multe lucruri vechi printre voi! Din fericire, lucrarea de astăzi v-a adus înapoi; în caz contrar, cine știe în ce direcție ați apuca! Din moment ce Dumnezeu este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi, de ce nu cauți lucruri noi? De ce te fixezi întotdeauna pe lucrurile vechi? Așadar, cunoașterea lucrării Duhului Sfânt astăzi este de cea mai mare importanță!

Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens

De fapt, lucrarea ce se face astăzi este ca oamenii să se lepede de Satana, vechiul lor strămoș. Toate judecățile prin cuvânt au ca scop să scoată la lumină firea coruptă a omenirii și să permită oamenilor să înțeleagă esența vieții. Aceste judecăți repetate pătrund în inimile oamenilor. Fiecare judecată are legătură directă cu soarta lor și este menită să le rănească inimile pentru ca ei să se lepede de acele lucruri și, în acest fel, să cunoască viața, să cunoască această lume întinată, să cunoască înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu și, de asemenea, să cunoască această omenire care e coruptă de Satana. Cu cât are omul parte de mai multă mustrare și judecată de acest fel, cu atât inima omului poate fi rănită mai mult și cu atât mai mult duhul său se poate deștepta. Scopul acestui fel de judecată este deșteptarea duhurilor acestor oameni extrem de corupți și profund amăgiți. Omul nu are duh, adică duhul său s-a stins cu mult timp în urmă și nu știe că există Cerurile, nu știe că există un Dumnezeu și cu siguranță

nu are habar că se zbate în abisul morții; de unde să știe că trăiește în acest iad demonic pe pământ? De unde să știe că leșul său putred a fost azvârlit, prin corupția Satanei, în gheena morții? De unde să știe că tot ce se află pe pământ a fost de mult iremediabil distrus de omenire? Și de unde să știe că a coborât Creatorul astăzi pe pământ și este în căutarea unui grup de oameni corupți pe care El îi poate salva? Chiar după ce omul experimentează fiecare rafinare și judecată posibilă, conștiința sa trândavă tot nu se înflăcărează și chiar este, practic, nepăsătoare. Ce degenerată e omenirea! Și cu toate că acest tip de judecată seamănă cu o grindină nemiloasă care cade din ceruri, este de cel mai mare folos omului. Dacă oamenii nu ar fi judecați astfel, totul ar fi în zadar și salvarea oamenilor din prăpastia nefericirii ar fi absolut imposibilă. Dacă nu ar fi această lucrare, oamenilor le-ar fi foarte greu să scape din gheenă pentru că inimile lor au pierit cu mult timp în urmă, iar duhurile lor au fost de mult strivite de Satana. Pentru a vă salva pe voi cei care v-ați afundat în cele mai adânci hăuri ale degenerării trebuie să fiți chemați cu înverșunare, să fiți judecați cu înverșunare; abia atunci va fi posibil să vă deșteptați inimile înghețate.

Trupul vostru, dorințele voastre exagerate, lăcomia voastră, desfrâul vostru sunt adânc înrădăcinate în voi. Aceste lucruri vă domină inimile atât de mult încât nu aveți puterea să vă scuturați de jugul acelor gânduri feudale și degenerate. Nu aveți nici dorința de a schimba situația voastră actuală, nici să vă debarasați de influența întunericului. Acele lucruri pur și simplu vă încătușează. Chiar dacă toți știți că această viață este atât de dureroasă și că această lume a oamenilor este prea întunecată, totuși nici măcar unul dintre voi nu are curajul să-și schimbe viața. Nu vă doriți decât să scăpați de realitățile acestei vieți, să atingeți transcendența sufletului și să trăiți într-un mediu pașnic, fericit, ca în rai. Nu sunteți dispuși să îndurați greutăți pentru a vă schimba viața pe care o duceți; și nici nu doriți să căutați în această muștrare și judecată viața în care ar trebui să intrați. Dimpotrivă, aveți numai visuri nerealiste despre lumea minunată de dincolo de trup. Viața după care tânjiți este una pe care o puteți dobândi ușor, fără să îndurați nicio durere. Aceasta este total nerealist! Pentru că ceea ce sperați nu este să duceți o viață plină de sens în trup și să obțineți adevărul în timpul vieții, adică să trăiți pentru adevăr și să apărați dreptatea. Aceasta nu este ceea ce voi ați considera o viață strălucitoare, vie. Simțiți că aceasta nu ar fi o viață încântătoare sau plină de sens. În ochii voștri, a duce o astfel de viață ar părea o nedreptate! Chiar dacă acceptați această muștrare astăzi, ceea ce urmăriți nu este să obțineți adevărul sau să trăiți adevărul în prezent, ci, mai degrabă, să puteți intra mai târziu într-o viață fericită dincolo de trup. Nu căutați adevărul, nici nu îl apărați și, cu siguranță, nu existați pentru adevăr. Nu sunteți în căutarea intrării astăzi, dar, în schimb, vă gândiți la viitor și la ceea ce s-ar putea întâmpla într-o zi: veți privi cerul albastru, veți vărsa lacrimi amare și veți aștepta să fiți luați la ceruri într-o zi. Nu știți că modul vostru de gândire a pierdut deja contactul cu realitatea? Continuați să credeți că Mântuitorul bunătății și al compasiunii infinite va veni într-o bună zi să te ia cu El, pe tine, cel care ai îndurat greutăți și suferințe în această

lume și că El îți va soluționa nemulțumirile și va cere răzbunarea în numele tău, cel care ai fost persecutat și oprimat. Nu ești plin de păcate? Ești singurul care a suferit în această lume? Ai căzut în domeniul Satanei și ai suferit – chiar mai trebuie Dumnezeu să-ți soluționeze nemulțumirile? Cei care nu pot să împlinească cerințele lui Dumnezeu – nu sunt ei cu toții dușmanii lui Dumnezeu? Cei care nu cred în Dumnezeu întrupat – nu sunt ei antihristul? La ce ajută faptele tale bune? Pot ele să înlocuiască o inimă care se închină lui Dumnezeu? Nu poți primi binecuvântarea lui Dumnezeu doar pentru că faci câteva fapte bune și Dumnezeu nu-ți va soluționa nemulțumirile și nu va răzbuna nedreptățile împotriva ta doar pentru că ai fost persecutat și oprimat. Cei care cred în Dumnezeu, dar nu Îl cunosc pe Dumnezeu, însă fac fapte bune – nu sunt și ei muștrați cu toții? Credința ta în Dumnezeu e slabă, vrei doar ca Dumnezeu să îndrepte și să răzbune nedreptățile care ți s-au adus și vrei ca Dumnezeu să îți ofere ziua ta, o zi în care poți în sfârșit să îți capul sus. Dar refuzi să fii atent la adevăr și nici nu ești însetat să îți trăiești adevărul. Cu atât mai puțin te poți elibera de viața aceasta grea și searbădă. În schimb, în vreme ce îți trăiești viața în trup și în păcat, te uiți cu speranță la Dumnezeu să îți rezolve nemulțumirile și să risipească ceața care îți împresoară existența. Dar este posibil? Dacă ești în posesia adevărului, Îl poți urma pe Dumnezeu. Dacă ai trăire, poți fi o întruchipare a cuvântului lui Dumnezeu. Dacă ai viață, te poți bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu. Cei care sunt în posesia adevărului se pot bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu. Dumnezeu aduce îndreptare celor care Îl iubesc din toată inima și care îndură greutăți și suferințe, dar nu celor care se iubesc doar pe ei înșiși și care au căzut pradă înșelăciunilor Satanei. Cum poate exista bunătate în aceia care nu iubesc adevărul? Cum poate exista dreptate în aceia care nu iubesc decât trupul? Oare despre dreptate și bunătate nu se vorbește în legătură cu adevărul? Nu sunt ele rezervate celor care Îl iubesc pe Dumnezeu din toată inima? Cei care nu iubesc adevărul și sunt doar niște leșuri împruțite – nu găzduiesc oare toți acești oameni răul? Cei care sunt incapabili să trăiască adevărul – nu sunt ei toți dușmanii adevărului? Dar voi?

Dacă te poți debarasa de aceste influențe ale întunericului și poți renunța la acele lucruri necurate, dacă poți deveni sfânt, atunci te vei afla în posesia adevărului. Nu înseamnă că natura ta s-a schimbat, ci doar că poți să pui adevărul în practică și poți să te lepezi de trup. Aceasta e calitatea celor care au fost curățiți. Scopul principal al lucrării de cucerire este de a purifica omenirea, astfel încât omul să intre în posesia adevărului, pentru că omul înțelege prea puțin din adevăr! Să faci lucrarea de cucerire asupra acestor oameni are cea mai adâncă semnificație. Toți ați căzut pradă influenței întunericului și ați fost profund vătămați. Scopul acestei lucrări este să vă permită să cunoașteți natura umană și, în acest fel, să trăiți adevărul. A fi desăvârșit este ceva ce toate ființele create ar trebui să accepte. Dacă lucrarea din această etapă implica numai desăvârșirea oamenilor, atunci aceasta putea fi făcută în Marea Britanie sau America sau Israel; putea fi făcută asupra oamenilor oricărei națiuni. Dar lucrarea de cucerire este selectivă. Primul pas al lucrării de cucerire este pe termen scurt; mai mult, va fi

folosită pentru umilirea Satanei și cucerirea întregului univers. Aceasta este lucrarea inițială de cucerire. Se poate spune că orice ființă care crede în Dumnezeu poate fi desăvârșită, deoarece desăvârșirea e ceva ce se poate obține doar după o schimbare pe termen lung. Dar a fi cucerit este ceva diferit. Categoria și modelul de cucerit trebuie să fie unul care este cu mult în urma celorlalți, care trăiește în cel mai negru întuneric; trebuie să fie cel mai depravat și cel mai puțin doritor să Îl recunoască pe Dumnezeu și cel mai neascultător față de Dumnezeu. Acesta este exact tipul de persoană care poate depune mărturie pentru a fi cucerită. Scopul principal al lucrării de cucerire este înfrângerea Satanei, în vreme ce scopul principal al desăvârșirii oamenilor este câștigarea oamenilor. Este acela de a permite oamenilor să depună mărturie, după ce au fost cucerți, că această lucrare de cucerire a fost săvârșită aici, pentru oameni ca voi. Scopul este ca oamenii să fie martori după ce au fost cucerți. Acești oameni cucerți vor fi folosiți pentru a atinge scopul umilirii lui Satana. Deci, care este metoda principală de cucerire? Mustrarea, judecata, aruncarea blestemelor și revelarea – folosind o fire dreaptă pentru a cuceri oamenii astfel încât ei să fie pe deplin convinși datorită firii drepte a lui Dumnezeu. A folosi realitatea și autoritatea cuvântului pentru a cuceri oamenii și a-i convinge pe deplin – aceasta înseamnă să fii cucerit. Cei care au fost desăvârșiți nu sunt în stare doar să obțină ascultarea după ce au fost cucerți, ci pot și să aibă cunoașterea lucrării de judecată, să își schimbe firea și să ajungă să Îl cunoască pe Dumnezeu. Ei experimentează cărarea iubirii față de Dumnezeu și se umplu de adevăr. Ei învață cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, să devină în stare să sufere pentru Dumnezeu și să aibă propriile voințe. Cei desăvârșiți sunt aceia care au o înțelegere reală a adevărului datorită faptului că au experimentat cuvântul lui Dumnezeu. Cei cucerți sunt aceia care au cunoștință despre adevăr, dar nu au acceptat sensul real al adevărului. După ce au fost cucerți, ei ascultă, dar ascultarea lor este doar rezultatul judecății pe care au primit-o. Nu au nici un fel de înțelegere a sensului real al multor adevăruri. Ei acceptă adevărul verbal, dar nu l-au pătruns; ei înțeleg adevărul, dar nu l-au experimentat. Lucrarea care se face asupra celor care sunt desăvârșiți include mustrări și judecăți împreună cu aprovizionarea vieții. O persoană care prețuiește pătrunderea adevărului este demnă de a fi desăvârșită. Diferența dintre cei care urmează a fi desăvârșiți și cei care urmează a fi cucerți este făcută de pătrunderea adevărului. Cei desăvârșiți sunt cei care înțeleg adevărul, l-au pătruns și îl trăiesc; oamenii care nu pot fi desăvârșiți sunt cei care nu înțeleg adevărul, nu îl pătrund, adică, aceia care nu trăiesc adevărul. Dacă astfel de oameni pot acum să fie pe deplin ascultători, atunci sunt cucerți. Dacă cei cucerți nu caută adevărul – dacă urmează adevărul, dar nu îl trăiesc, dacă zăresc și aud adevărul, dar nu prețuiesc trăirea adevărului – atunci aceștia nu pot fi desăvârșiți. Oamenii care urmează a fi desăvârșiți practică adevărul potrivit cerințelor lui Dumnezeu pe cărarea desăvârșirii. Prin aceasta, ei mulțumesc voia lui Dumnezeu și sunt desăvârșiți. Oricine urmează până la sfârșit înainte ca lucrarea de cucerire să se termine este cucerit, dar nu se poate spune că este

desăvârșit. „Cei desăvârșiți” sunt aceia care, după ce lucrarea de cucerire se termină, sunt în stare să caute adevărul și să fie câștigați de Dumnezeu. Se referă la aceia care, după ce lucrarea de cucerire se termină, nu se clintesc în fața năpastelor și trăiesc adevărul. Ceea ce îi deosebește pe cei cucerți față de cei desăvârșiți sunt diferențele din pașii lucrării și diferențele privitoare la măsura în care oamenii înțeleg și pătrund adevărul. Toți aceia care nu au pornit pe cărarea spre desăvârșire, adică aceia care nu sunt în posesia adevărului, vor fi în cele din urmă alungați. Numai cei care sunt în posesia adevărului și care trăiesc adevărul pot fi câștigați de Dumnezeu în totalitate. Adică, cei care trăiesc după chipul lui Petru sunt cei desăvârșiți, iar toți ceilalți sunt cei cucerți. Lucrarea care se face asupra tuturor celor care sunt cucerți constă în a arunca blesteme, în a muștra și în a da frâu mâniei, iar ceea ce li se întoarce este doar dreptate și blesteme. A lucra asupra unui astfel de om înseamnă a dezvălui fără formalități sau politețe – a dezvălui firea coruptă din el pentru ca el să o recunoască singur și să fie pe deplin convins. Când omul devine în întregime ascultător, lucrarea de cucerire se termină. Chiar dacă cei mai mulți dintre oameni tot nu încearcă să înțeleagă adevărul, lucrarea de cucerire se va fi terminat.

Dacă urmează să fii desăvârșit, trebuie să îndeplinești niște criterii. Prin hotărârea ta, prin stăruința și conștiința ta și prin căutarea ta, vei putea să trăiești viața și să mulțumești voia lui Dumnezeu. Aceasta e intrarea ta și aceste lucruri sunt cerințele pe cărarea spre desăvârșire. Lucrarea de desăvârșire se poate face pe toți oamenii. Oricine îl caută pe Dumnezeu poate fi desăvârșit și are șansa și însușirile spre a fi desăvârșit. Nu există nicio regulă fixă aici. Desăvârșirea unui om depinde mai ales de ceea ce el caută. Cei care iubesc adevărul și care sunt în stare să îl trăiască sunt, cu siguranță, demni de a fi desăvârșiți. Oamenii care nu iubesc adevărul nu sunt prețuiți de Dumnezeu; ei nu au viața pe care le-o cere Dumnezeu și nu pot fi desăvârșiți. Lucrarea de desăvârșire se face numai pentru a câștiga oamenii și nu este o parte din lucrarea luptei cu Satana; lucrarea de cucerire se face numai pentru a se lupta cu Satana, adică cucerirea omului pentru înfrângerea Satanei. Lucrarea de cucerire este lucrarea principală, cea mai nouă lucrare care nu s-a împlinit în toate veacurile. Se poate spune că scopul acestei etape a lucrării este mai ales de a cuceri toți oamenii pentru a-l învinge pe Satana. Lucrarea de desăvârșire a oamenilor – aceasta nu este o lucrare nouă. Chintesența scopului tuturor lucrărilor din timpul lucrărilor lui Dumnezeu în trup o reprezintă cucerirea oamenilor. Este ca în Epoca Harului, când lucrarea principală era răscumpărarea întregii omeniri prin crucificare. „Câștigarea oamenilor” a fost o lucrare suplimentară lucrării în trup și s-a făcut numai după crucificare. Când a venit Isus și a împlinit lucrarea Sa, scopul Lui a fost mai ales să își folosească crucificarea pentru a triumfa asupra legăturii morții și gheenei, pentru a triumfa asupra influenței Satanei – adică pentru a-l înfrânge pe Satana. Doar după crucificarea lui Isus, a făcut Petru primul pas pe cărarea către desăvârșire. Fără îndoială, Petru a fost printre cei care L-au urmat pe Isus în timpul lucrării Sale, dar el nu era desăvârșit în acea vreme. Dimpotrivă, abia

după ce Isus a terminat lucrarea Sa, a început Petru să înțeleagă treptat adevărul și, apoi, a fost desăvârșit. Dumnezeu întrupat se coboară pe pământ doar pentru a încheia o etapă esențială, crucială a lucrării într-o perioadă scurtă de timp și nu pentru a trăi mult timp printre oameni pe pământ cu intenția de a-i desăvârși. El nu face acea lucrare. El nu așteaptă până când omul este desăvârșit în întregime pentru a-Și încheia lucrarea. Acesta nu este scopul și semnificația întrupării Sale. El vine doar pentru a face lucrarea pe termen scurt de a mântui omenirea, dar nu pentru a lucra pe termen foarte lung la desăvârșirea ei. Lucrarea de mântuire a omenirii este reprezentativă, capabilă de a da semnalul unei epoci noi. Se poate încheia într-un timp scurt. Dar desăvârșirea omenirii implică ridicarea omului la un anumit nivel; o asemenea lucrare este de durată. Este o lucrare care trebuie făcută de Duhul lui Dumnezeu, dar se face pornind de la adevărul care a fost rostit în timpul lucrării în trup. De asemenea, se săvârșește prin chemarea apostolilor de către El, ca să se ocupe de îndelungata lucrare de păstorire pentru a atinge scopul Său de desăvârșire a omenirii. Dumnezeu întrupat nu face această lucrare. El vorbește numai despre modul de viață în așa fel încât oamenii să înțeleagă și doar dă omenirii adevărul, dar nu însoțește omul permanent în practicarea adevărului, pentru că acest lucru nu ține de lucrarea Sa de slujire. Așadar, El nu îl va însoți pe om până când acesta nu înțelege în întregime adevărul și nu îl obține în totalitate. Lucrarea Lui în trup se încheie atunci când omul intră, în mod formal, pe calea dreaptă a credinței în Dumnezeu, atunci când omul o ia pe calea dreaptă în drumul spre desăvârșire. Acest lucru se întâmplă, bineînțeles, când El îl va fi învins în întregime pe Satana și va fi triumfat asupra lumii. Pe El nu Îl interesează dacă omul va fi pătruns în cele din urmă adevărul în acel moment și nici nu Îl interesează dacă viața omului este măreață sau minusculă. El, atunci când este întrupat, nu ar trebui să gestioneze nimic din toate acestea; nimic din toate acestea nu ține de lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat. Atunci când El Își încheie lucrarea plănuită, Își va încheia lucrarea în trup. De aceea, lucrarea pe care o face Dumnezeu întrupat este doar aceea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Mai mult, este lucrarea pe termen scurt de mântuire, nu lucrarea pe care o va săvârși pe pământ pe termen lung.

Ridicarea valorii voastre nu face parte din lucrarea Mea. Vă cer să o faceți doar pentru că valoarea voastră este prea scăzută. Într-adevăr, aceasta nu face parte din lucrarea de desăvârșire; mai degrabă este o lucrare suplimentară care se face asupra voastră. Lucrarea încheiată asupra voastră astăzi se face în funcție de nevoile voastre. Este individualizată și nu este o cărare pe care trebuie să între oricine este desăvârșit. Pentru că valoarea voastră este mai mică decât a tuturor celor care au fost desăvârșiți în trecut, când această lucrare se săvârșește asupra voastră, întâmpină prea multe piedici. Mă aflu printre voi cu această lucrare suplimentară pentru că obiectivele desăvârșirii sunt diferite. În esență, atunci când Dumnezeu coboară pe pământ, El nu-Și depășește atribuțiile și Își îndeplinește lucrarea, fără a Se îngriji de alte lucruri ce nu au nicio legătură cu aceasta. El nu Se implică în probleme de familie și nu ia parte la viețile oamenilor. Aceste lucruri

mărunte Îi sunt total indiferente; ele nu fac parte din lucrarea Sa de slujire. Dar calibrul vostru este atât de mic față de ceea ce am cerut Eu – într-adevăr, nu există niciun fel de comparație – încât reprezintă obstacole foarte mari pentru lucrare. Mai mult, această lucrare trebuie făcută printre oamenii acestui ținut, China. Nivelul vostru de educație este atât de scăzut încât nu am de ales decât să Mă fac auzit și să vă cer să vă educați. V-am spus că aceasta este o lucrare suplimentară, dar este, de asemenea, ceva ce trebuie să obțineți, ceva care vă va ajuta să deveniți desăvârșiți. De fapt, educația, cunoștințele minime despre conduita proprie și despre viață sunt lucruri pe care ar trebui să le aveți în mod natural; nu ar trebui să fiu nevoit să vă vorbesc despre aceste lucruri. Însă, din moment ce nu aveți aceste lucruri, nu am de ales decât să fac lucrarea de a vă insufla aceste lucruri după ce v-ați născut deja în lume. Chiar dacă aveți multe noțiuni despre Mine, Eu tot vă cer acest lucru, tot vă cer să vă îmbunătățiți valoarea. Nu am de gând să vin și să fac această lucrare, pentru că lucrarea Mea este doar să vă cuceresc, doar să obțin convingerea voastră completă prin judecarea voastră, arătându-vă, astfel, modul de viață în care ar trebui să intrați. Altfel spus, cât de educați sunteți și dacă aveți cunoștințe despre viață nu ar avea absolut nimic de a face cu Mine dacă nu aș avea nevoie să vă cuceresc cu cuvântul Meu. Toate acestea sunt adăugate pentru ca lucrarea de cucerire să dea roade și pentru ca voi să fiți apoi desăvârșiți. Nu este o parte din lucrarea de cucerire. Pentru că valoarea voastră este scăzută și sunteți leneși și indolenți, nesăbuiți și înceți la minte, fără duh și nătângi – pentru că sunteți teribil de anormali – vă cer ca mai întâi să vă îmbunătățiți valoarea. Oricine dorește desăvârșirea trebuie să îndeplinească anumite criterii. Pentru a fi desăvârșit, omul trebuie să aibă o judecată limpede și cumpătată și trebuie să dorească să ducă o viață plină de sens. Dacă ești un om care nu dorește să ducă o viață deșartă, un om care urmărește adevărul, un om care este serios în tot ceea ce face și un om de o umanitate excepțional de normală, atunci întrunești condițiile pentru a fi desăvârșit.

Această lucrare făcută printre voi se săvârșește asupra voastră în funcție de lucrarea care este nevoie să fie făcută. După cucerirea acestor oameni, un grup de oameni va fi desăvârșit. De aceea, o mare parte a lucrării de astăzi se face și pentru pregătirea scopului de a vă desăvârși, pentru că sunt mulți oameni înfomețați după adevăr care pot fi desăvârșiți. Dacă ar fi ca lucrarea de cucerire să se săvârșească asupra voastră, iar după aceea nu s-ar mai face nicio lucrare, atunci nu cumva unii care tânjesc după adevăr nu l-ar obține? Scopul lucrării de astăzi este de a deschide o cale spre a desăvârși oamenii mai târziu. Deși lucrarea Mea este doar lucrarea de cucerire, modul de viață despre care vă vorbesc este, totuși, în pregătire pentru a desăvârși, în viitor, oamenii. Lucrarea care se face după cucerire este îndreptată asupra desăvârșirii oamenilor și cucerirea este făcută pentru a pune o temelie pentru lucrarea de desăvârșire. Omul poate fi desăvârșit numai după ce este cucerit. În acest moment, sarcina principală este aceea de a cuceri; după aceea, cei care caută și tânjesc după adevăr vor fi desăvârșiți. A fi desăvârșit implică aspectele active ale intrării oamenilor: ai o inimă care Îl iubește

pe Dumnezeu? Cât de profundă ți-a fost experiența când ai mers pe această cărare? Cât de curată este dragostea ta pentru Dumnezeu? Cât de riguroasă este practica ta în ceea ce privește adevărul? Pentru a fi desăvârșit, omul trebuie să dețină cunoștințe minime despre toate aspectele umanității. Aceasta este o cerință de bază. Toți aceia care nu pot fi desăvârșiți după ce au fost cucerți devin instrumente folosite și tot vor fi, în cele din urmă, aruncați în lacul de foc și pucioasă și tot vor cădea în Adânc, pentru că firea ta nu s-a schimbat și tu îi aparții în continuare Satanei. Dacă unui om îi lipsesc condițiile pentru a fi desăvârșit, atunci este inutil – este rebut, un instrument, ceva care nu poate îndura încercarea focului! Cât de mare este dragostea ta pentru Dumnezeu chiar acum? Cât de mult ești dezgustat de tine însuși? Cât de profund îl cunoști cu adevărat pe Satana? V-ați întărit hotărârea? Sunteți în deplină armonie cu viața voastră în mijlocul oamenilor? S-a schimbat viața voastră? Duceți o viață nouă? S-a schimbat perspectiva asupra vieții voastre? Dacă aceste lucruri nu s-au schimbat, nu poți fi desăvârșit, chiar dacă nu te dai bătut; de fapt, ai fost doar cucerit. Când va veni vremea să fii pus la încercare, vei fi lipsit de adevăr, umanitatea ta va fi anormală și vei fi la fel de josnic precum un animal de povară. Singura ta realizare ar fi aceea de a fi fost cucerit – ai fi doar un obiect pe care l-am cucerit. Așa cum un măgar devine fricos și temător să se manifeste de câte ori își vede stăpânul, după ce a experimentat biciul stăpânului, ai fi doar un măgar care a fost cucerit. Dacă un om nu deține acele aspecte pozitive și este, în schimb, pasiv și temător, timid și ezitant în toate lucrurile, incapabil să distingă orice cu limpezime, incapabil să accepte adevărul, tot fără o cărare pentru practică și, mai mult, fără o inimă iubitoare de Dumnezeu – dacă un om nu înțelege cum să Îl iubească pe Dumnezeu, cum să ducă o viață plină de sens sau cum să fie un om adevărat – cum poate un astfel de om să fie martorul lui Dumnezeu? Aceasta ar dovedi că viața ta are puțină valoare și nu ești decât un măgar cucerit. Ai fi cucerit, dar aceasta nu ar însemna decât că te-ai lepădat de marele balaur roșu și că ai refuzat să te supui domeniului lui; ar însemna că tu crezi că există un Dumnezeu, vrei să ascuți toate planurile lui Dumnezeu și nu ai a te plânge de nimic. Dar în ce privește aspectele pozitive, ești capabil de a trăi cuvântul lui Dumnezeu și de a-L vădi pe Dumnezeu? Dacă nu ai nimic din toate aceste aspecte, înseamnă că nu ai fost câștigat de Dumnezeu și nu ești decât un măgar cucerit. Nu este nimic de dorit în tine, iar Duhul Sfânt nu lucrează în tine. Umanitatea ta are prea multe lipsuri; Dumnezeu nu te poate folosi cu niciun chip. Trebuie să primești încuviințarea lui Dumnezeu și să fii de o sută de ori mai bun decât fiarele necredincioase și cadavrele vii – numai cei care ating acest nivel sunt apti de a fi desăvârșiți. Numai dacă omul are umanitate și o conștiință este demn să fie folosit de Dumnezeu. Numai când ați fost desăvârșiți puteți fi considerați umani. Numai cei desăvârșiți duc vieți pline de sens. Numai astfel de oameni pot depune mărturie cu tărie lui Dumnezeu.

Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului

Pentru om, nu este posibil ca urmașii lui Moab să fie făcuți compleți și nu sunt eligibili de a fi făcuți astfel. Fiii lui David, pe de altă parte, au cu siguranță nădejde și, într-adevăr, pot fi făcuți compleți. Dacă cineva este un urmaș al lui Moab, atunci nu poate fi făcut complet. Chiar și astăzi, voi tot nu știți semnificația lucrării făcute printre voi; în această etapă, încă vă păstrați în inimi perspectivele voastre de viitor și vă este greu să renunțați la ele. Nimănui nu-i pasă de ce astăzi Dumnezeu a ales să lucreze asupra voastră, cel mai nevrednic grup. E posibil ca El să fi făcut o greșeală în această lucrare? Este această lucrare o greșeală de moment? De ce Dumnezeu, care a știut dintotdeauna că sunteți fiii lui Moab, S-a pogorât tocmai pentru a lucra în mijlocul vostru? Nu vă gândiți niciodată la asta? Dumnezeu nu ia în considerare niciodată aceasta când Își face lucrarea? Se pripește El? Nu a știut El, de la început, că voi sunteți urmașii lui Moab? Nu știți să luați în considerare aceste lucruri? Unde au dispărut noțiunile voastre? A devenit neadaptată gândirea voastră sănătoasă? Unde au dispărut inteligența și înțelepciunea voastră? Oare din cauză că aveți un comportament atât de nobil nu luați în seamă niște chestiuni așa de mărunte? Mințile voastre sunt cele mai sensibile la lucruri precum perspectivele voastre de viitor și propria soartă, dar, cu privire la orice altceva, sunt amorțite, obtuze și extrem de ignorante. În ce credeți? În perspectivele voastre de viitor? Sau în Dumnezeu? Nu crezi tu doar în destinația ta frumoasă? Doar în perspectivele tale de viitor? Cât de mult din calea vieții înțelegi tu acum? Cât de mult ai realizat? Crezi că lucrarea săvârșită acum asupra urmașilor lui Moab este făcută pentru a vă umili? Este făcută înadins pentru a vă expune urâtenia? Este intenționat săvârșită pentru a vă face să acceptați mustrarea și, apoi, pentru a vă arunca în iazul de foc? N-am spus niciodată că nu aveți perspective de viitor, cu atât mai puțin că trebuie să fiți distruși sau să suferiți pierzania. Am anunțat public astfel de lucruri? Spui că ești fără speranță, dar nu este aceasta concluzia pe care tu ai tras-o? Nu este acesta efectul propriei tale mentalități? Contează propriile tale concluzii? Dacă spun că nu ești binecuvântat, atunci cu siguranță vei fi obiectul ruinării și, dacă spun că ești binecuvântat, atunci cu siguranță nu vei fi distrus. Tot ce spun e că tu ești urmașul lui Moab; nu am spus că vei fi distrus. Doar că urmașii lui Moab au fost blestemați și sunt un neam de oameni stricați. La păcat s-a făcut referire anterior; nu sunteți voi toți păcătoși? Nu toți păcătoșii au fost corupți de Satana? Nu toți păcătoșii Îl sfidează pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui? Oare cei care Îl sfidează pe Dumnezeu nu trebuie să fie blestemați? Nu trebuie toți păcătoșii să fie distruși? În acel caz, cine dintre oamenii din carne și sânge poate fi mântuit? Cum de ați supraviețuit până astăzi? Ați devenit negativi pentru că sunteți urmașii lui Moab; nu sunteți și voi oameni, care sunt păcătoși? Cum de ați rezistat până astăzi? Când se menționează desăvârșirea, deveniți

fericiți. După ce ați auzit că trebuie să experimentați marele necaz, credeți că acest lucru vă face să fiți și mai binecuvântați. Credeți că puteți deveni biruitori după ce depășiți necazul și că, în plus, aceasta este marea binecuvântare a lui Dumnezeu și marea înălțare a voastră de către El. Când se face referire la Moab, în mijlocul vostru se naște agitația; adulții și copiii deopotrivă simt o tristețe nespusă, iar voi nu aveți nicio bucurie în inimile voastre și regretați că v-ați născut. Nu înțelegeți semnificația realizării acestei etape a lucrării asupra urmașilor lui Moab; știți doar să căutați un statut înalt și reveniți la vechile obiceiuri rele când credeți că nu aveți nicio speranță. Când se menționează desăvârșirea și destinația viitoare, vă simțiți fericiți; v-ați pus credința în Dumnezeu ca să obțineți binecuvântări și ca să aveți o destinație bună. Unii oameni se simt acum neliniștiți din cauza statutului lor. Pentru că au o valoare scăzută și un statut umil, ei nu-și doresc să caute să fie desăvârșiți. Mai întâi s-a vorbit despre desăvârșire și, apoi, despre urmașii lui Moab, așa că oamenii au negat calea desăvârșirii menționată anterior. Aceasta este deoarece, de la început și până la sfârșit, voi nu ați cunoscut niciodată semnificația acestei lucrări, și nici nu vă pasă de semnificația sa. Staturile voastre sunt prea mici și nici măcar nu puteți îndura cea mai mică perturbare. Când vedeți că statutul vostru este prea umil, deveniți negativi și vă pierdeți încrederea de a căuta în continuare. Oamenii pur și simplu privesc dobândirea harului și bucuria păcii ca pe simboluri ale credinței, iar căutarea binecuvântărilor drept bază pentru credința lor în Dumnezeu. Foarte puțini oameni caută să-L cunoască pe Dumnezeu sau caută o schimbare în firea lor. În credința lor, oamenii caută să-L determine pe Dumnezeu să le ofere o destinație potrivită și tot harul de care au nevoie, să-L facă slujitorul lor, să-L facă să mențină o relație pașnică și prietenoasă cu ei, astfel încât niciodată să nu existe niciun conflict între ei. Cu alte cuvinte, credința lor în Dumnezeu cere ca Dumnezeu să promită să le împlinească toate cerințele și să reverse asupra lor orice lucru pentru care ei se roagă, potrivit cuvintelor pe care le-au citit în Biblie: „Voi asculta toate rugăciunile voastre”. Ei se așteaptă ca Dumnezeu să nu judece pe nimeni sau să nu trateze pe nimeni, întrucât El a fost întotdeauna bunul Mântuitor Isus care păstrează o relație bună cu oamenii în orice moment și în orice loc. Iată cum cred oamenii în Dumnezeu: ei doar cer fără rușine lucruri lui Dumnezeu, crezând că, indiferent dacă sunt răzvrățiți sau ascultători, El pur și simplu le va acorda totul orbește. Ei doar „adună datorii” în continuu de la Dumnezeu, crezând că El trebuie „să-i răsplătească” fără nicio împotrivire și, mai mult, să plătească dublu; ei cred că, indiferent dacă Dumnezeu a obținut ceva de la ei sau nu, El poate fi doar manipulat de ei și nu-i poate orchestra în mod arbitrar pe oameni, cu atât mai puțin le poate dezvălui înțelepciunea și firea Sa dreaptă, care au fost ascunse mulți ani, oricând dorește El și fără permisiunea lor. Ei pur și simplu își mărturisesc păcatele lui Dumnezeu, crezând că Dumnezeu le va ierta și gata, că nu Se va satura să facă asta și că acest lucru se va perpetua la infinit. Ei doar Îi poruncesc lui Dumnezeu, crezând că El pur și simplu li Se va supune, deoarece în Biblie este consemnat că Dumnezeu nu a venit să fie slujit de oameni, ci să îi slujească, și că El este aici ca să fie slujitorul lor. Nu

ați crezut voi întotdeauna în acest fel? Când nu puteți câștiga nimic de la Dumnezeu, vreți să fugiți; când nu înțelegeți ceva, vă simțiți atât de plini de resentimente și chiar mergeți atât de departe încât să-l aruncați tot felul de vorbe de ocară. Pur și simplu nu-L lăsați pe Dumnezeu Însuși să-Și exprime pe deplin înțelepciunea și minunăția; în schimb, doriți doar să vă bucurați de ușurare temporară și de confort. Până acum, atitudinea voastră în credința în Dumnezeu a constat din aceleași perspective vechi. Dacă Dumnezeu vă arată doar un pic de măreție, deveniți nefericiți. Vedeți acum exact cât de mare este statura voastră? Să nu credeți că sunteți toți credincioși lui Dumnezeu când, de fapt, vechile voastre perspective nu s-au schimbat. Când nu ți se întâmplă nimic, crezi că totul merge ușor, iar dragostea ta pentru Dumnezeu atinge o culme înaltă. Dar când ți se întâmplă ceva neînsemnat, cazii în Infern. Asta înseamnă să îi fii credincios lui Dumnezeu?

Dacă etapa finală a lucrării de cucerire ar începe în Israel, atunci o astfel de lucrare de cucerire nu ar avea niciun sens. Lucrarea are cea mai mare importanță atunci când este făcută în China, când se face asupra voastră. Sunteți cei mai de jos oameni, oamenii cu cel mai mic statut; voi sunteți cei de la nivelul cel mai de jos al acestei societăți și cei care L-au recunoscut cel mai puțin pe Dumnezeu la început. Voi sunteți oamenii care s-au îndepărtat cel mai mult de Dumnezeu și care au fost cel mai grav răniți. Deoarece această etapă a lucrării este doar de dragul cuceririi, nu este cel mai potrivit să fiți aleși ca martori pentru ce va veni? Dacă primul pas al lucrării de cucerire nu s-ar face asupra voastră, atunci ar fi dificil să avanseze lucrarea de cucerire ce va veni, deoarece lucrarea de cucerire care va urma va obține rezultate bazate pe faptul că această lucrare se face astăzi. Lucrarea de cucerire de astăzi este doar începutul întregii lucrări de cucerire. Sunteți primul lot care urmează să fie cucerit; sunteți reprezentanți pentru toată omenirea care va fi cucerită. Cei care au cu adevărat cunoaștere vor vedea că toată lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este măreață, că El nu numai că le permite oamenilor să-și cunoască propria răzvrătire, dar, de asemenea, le dezvăluie și statutul. Scopul și semnificația cuvintelor Sale nu este de a-i descuraja pe oameni, nici de a-i doborî. Este ca ei să poată dobândi luminarea și mântuirea și ca sufletele să li se trezească prin cuvintele Sale. Încă de la facerea lumii, omul a trăit sub domeniul Satanei, fără să știe sau să creadă că există un Dumnezeu. Faptul că acești oameni pot fi incluși în marea mântuire a lui Dumnezeu și pot fi foarte mult înălțați de El arată, într-adevăr, dragostea Sa; toți cei care înțeleg cu adevărat vor crede acest lucru. Cum rămâne cu acei oameni care nu au o asemenea cunoaștere? Ei vor spune: „A, Dumnezeu spune că suntem urmașii lui Moab; a spus-o cu propriile-L cuvinte. Mai putem obține un rezultat bun? Suntem urmașii lui Moab și, în trecut, ne-am împotrivit Lui. Dumnezeu a venit să ne condamne; tu nu vezi cum ne-a judecat El întotdeauna, chiar de la început? Din moment ce ne-am împotrivit lui Dumnezeu, așa ar trebui să fim muștrați”. Sunt aceste cuvinte corecte? Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă muștră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă,

judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuși, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeu drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și neascultător, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeti experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i aduce la supunere sub stăpânirea Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor natură satanică; adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar căutarea vieții este ceva ce omul trebuie să-și asume pentru a accepta mântuirea. În ochii omului, mântuirea este dragostea lui Dumnezeu, iar dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mustrare, judecată și blesteme; mântuirea trebuie să conțină iubire, compasiune și, mai mult, cuvinte de consolare, cât și binecuvântări nesfârșite oferite de Dumnezeu. Oamenii cred că, atunci când Dumnezeu îi mântuiește, El face aceasta atingându-i prin binecuvântările și harul Său, ca ei să-și poată dăruia inimile lui Dumnezeu. Adică faptul că îl atinge pe om înseamnă că-l mântuiește. O mântuire ca aceasta se săvârșește făcând un târg. Doar atunci când Dumnezeu le dăruiește de o sută de ori mai mult, oamenii vor veni să se supună înaintea numelui lui Dumnezeu și se vor strădui să facă bine pentru El și să-l aducă glorie. Nu asta este intenția lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar Eu nu vreau să vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi, fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și

muștrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau muștrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii. Astfel, metoda de mântuire de astăzi este diferită de cea din trecut. Astăzi, mântuirea vi se aduce prin judecata dreaptă, iar aceasta este un instrument bun pentru a vă clasifica pe fiecare după fel. Mai mult decât atât, muștrarea nemiloasă servește ca mântuire supremă a voastră – și ce aveți de spus în fața unei astfel de muștrări și judecăți? Nu v-ați bucurat mereu de mântuire, de la început până la sfârșit? L-ați văzut pe Dumnezeu întrupat și ați înțeles omnipotența și înțelepciunea Sa; în plus, ați experimentat nimicirea și disciplina în repetate rânduri. Dar, totuși, nu ați primit și har suprem? Nu sunt binecuvântările voastre mai mari decât ale oricui altcuiva? Harurile voastre sunt chiar mai generoase decât gloria și bogățiile de care s-a bucurat Solomon! Gândiți-vă la asta: dacă intenția Mea de a veni ar fi să vă condamnez și să vă pedepsesc, nu să vă mântuiesc, ați fi avut atât de multe zile? Ați fi putut voi, ființe păcătoase din trup și sânge, să supraviețuiți până astăzi? Dacă scopul Meu ar fi fost doar să vă pedepsesc, de ce aș fi devenit trup și aș fi luat o inițiativă atât de măreață? Nu aș fi putut să vă pedepsesc pe voi, simpli muritori, doar rostind un singur cuvânt? Aș mai fi nevoit să vă distrug, după ce v-am condamnat intenționat? Încă nu credeți aceste cuvinte ale Mele? Aș putea să-l mântuiesc pe om numai prin dragoste și compasiune? Sau aș putea folosi doar răstignirea pentru a-l mântui pe om? Firea Mea dreaptă nu este mai favorabilă pentru a-l face pe om pe deplin ascultător? Nu este mai capabilă să-l salveze pe om întru totul?

Deși cuvintele Mele pot fi stricte, toate sunt zise pentru mântuirea omului, deoarece Eu doar spun cuvinte, și nu pedepsesc trupul omului. Aceste cuvinte îl determină pe om să trăiască în lumină, să știe că lumina există, să știe că lumina este prețioasă și, chiar mai mult, să știe cât de benefice sunt aceste cuvinte pentru om, cât și faptul că Dumnezeu este mântuire. Deși am rostit multe cuvinte de muștrare și judecată, ceea ce acestea reprezintă nu s-a făcut, în fapt, asupra voastră. Am venit să-Mi fac lucrarea și să-Mi rostesc cuvintele și, deși cuvintele Mele pot fi stricte, sunt rostite drept judecată a corupției și răzvrătirii voastre. Scopul acestor acțiuni ale Mele rămâne acela de a-l mântui pe om de sub domeniul Satanei; Îmi folosesc cuvintele pentru a mântui omul. Scopul Meu nu este de a-i face rău omului prin cuvintele Mele. Cuvintele Mele sunt stricte ca, în lucrarea Mea, să dobândesc rezultate. Doar printr-o astfel de lucrare poate omul să se cunoască pe sine și să se rupă de firea sa răzvrătită. Cea mai mare semnificație a lucrării cuvintelor este de a le permite oamenilor să pună adevărul în practică după ce l-au înțeles, să obțină schimbări în firea lor și să dobândească cunoaștere despre ei înșiși și despre lucrarea lui Dumnezeu. Doar săvârșirea lucrării prin rostirea cuvintelor poate face posibilă comunicarea dintre Dumnezeu și om, și doar

cuvintele pot explica adevărul. A lucra în acest fel este cel mai bun mijloc de cucerire a omului; în afară de rostirea cuvintelor, nicio altă metodă nu poate să-i ofere omului o înțelegere mai clară a adevărului și a lucrării lui Dumnezeu. Astfel, în stadiul final al lucrării Sale, Dumnezeu vorbește oamenilor pentru a le dezvălui toate adevărurile și tainele pe care ei încă nu le înțeleg, permițându-le să dobândească adevărata cale și viața de la Dumnezeu și, astfel, să împlinească voia Lui. Scopul lucrării lui Dumnezeu asupra oamenilor este de a le permite să împlinească voia lui Dumnezeu, iar aceasta este săvârșită pentru a le aduce mântuirea. Prin urmare, în timpul mântuirii omului, El nu face lucrarea pedepsirii lui. Când îi aduce omului mântuirea, Dumnezeu nu pedepsește răul, nu răsplătește binele, și nici nu dezvăluie destinațiile diferitelor tipuri de oameni. În schimb, numai după ce etapa finală a lucrării Sale va fi completă, El va face lucrarea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui și doar atunci El va dezvălui sfârșitul tuturor diferitelor feluri de oameni. Cei care sunt pedepsiți vor fi cei care într-adevăr nu pot fi mântuiți, în timp ce aceia care sunt mântuiți vor fi cei care au obținut mântuirea lui Dumnezeu în timpul mântuirii omului de către El. Cât se săvârșește lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, toți cei care pot fi mântuiți vor fi mântuiți pe cât este posibil, fără ca niciunul să fie lepădat, pentru că scopul lucrării lui Dumnezeu este de a mântui omul. Toți aceia care, în timpul mântuirii omului de către Dumnezeu, sunt incapabili să obțină o schimbare în firea lor – cât și toți aceia care sunt incapabili să-L asculte pe Dumnezeu întru totul – vor deveni obiecte pentru pedeapsă. Această etapă a lucrării – lucrarea cuvintelor – va deschide oamenilor toate căile și tainele pe care ei nu le înțeleg, astfel încât omul să poată înțelege voia lui Dumnezeu și cerințele Lui de la om și să poată avea condițiile necesare pentru a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și să obțină schimbări în firea sa. Dumnezeu folosește doar cuvinte pentru a-Și face lucrarea și nu-i pedepsește pe oameni pentru că sunt puțin răzvrățiți, întrucât acum este timpul lucrării de mântuire. Dacă toți cei răzvrățiți ar fi pedepsiți, atunci nimeni nu ar avea ocazia de a fi mântuit; toți ar fi pedepsiți și ar cădea în Infern. Scopul cuvintelor care-i judecă pe oameni este de a le permite să se cunoască pe ei înșiși și să se supună lui Dumnezeu; nu este pentru ca ei să fie pedepsiți cu o astfel de judecată. În timpul lucrării cuvintelor, mulți oameni își vor expune răzvrătirea și sfidarea, cât și neascultarea față de Dumnezeul întrupat. Totuși, El nu-i va pedepsi pe toți acești oameni din această cauză, ci, în schimb, doar îi va lăsa deoparte pe cei care sunt corupți până în măduva oaselor și care nu pot fi mântuiți. El va da trupul lor Satanei și, în câteva cazuri, le va nimici trupul. Cei rămași vor continua să urmeze și să experimenteze tratarea și emondarea. Dacă în timp ce urmează, acești oameni sunt încă incapabili să accepte tratarea și emondarea și devin din ce în ce mai degenerați, atunci își vor fi pierdut șansa la mântuire. Fiecare persoană care s-a supus cuceririi cuvintelor lui Dumnezeu va avea numeroase șanse pentru mântuire; mântuirea fiecăruia dintre acești oameni de către Dumnezeu va arăta cea mai mare îngăduință a Sa. Cu alte cuvinte, li se va arăta toleranța supremă. Atât timp cât oamenii se întorc de pe calea greșită și câtă vreme se

pot căi, Dumnezeu le va da ocazii să obțină mântuirea Lui. Când oamenii se răzvrătesc prima dată împotriva lui Dumnezeu, El nu-Și dorește să-i omoare; în schimb, face tot ce poate pentru a-i mântui. Dacă cineva nu are nicidecum loc pentru mântuire, atunci Dumnezeu îl va arunca deoparte. Faptul că Dumnezeu nu Se grăbește să pedepsească pe cineva înseamnă că El vrea să-i mântuiască pe toți cei care pot fi mântuiți. El judecă, luminează și îndrumă oamenii doar prin cuvinte, și nu folosește un toiag pentru a-i omorî. Folosirea cuvintelor pentru a le aduce oamenilor mântuirea reprezintă scopul și însemnătatea etapei finale a lucrării.

Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?

Lucrarea lui Dumnezeu continuă să avanseze și, deși scopul lucrării Lui rămâne neschimbat, mijloacele prin care El lucrează se schimbă în mod constant, ceea ce înseamnă că și aceia care Îl urmează pe Dumnezeu se schimbă constant. Cu cât Dumnezeu înfăptuiește mai multă lucrare, cu atât sunt mai temeinice cunoștințele omului despre El. Schimbări corespunzătoare au loc și în firea omului ca urmare a lucrării lui Dumnezeu. Totuși, doar datorită faptului că lucrarea lui Dumnezeu se schimbă mereu, cei care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt și acei oameni absurzi care nu cunosc adevărul devin oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Niciodată lucrarea lui Dumnezeu nu se conformează noțiunilor omului, pentru că lucrarea Lui este întotdeauna nouă și niciodată veche, iar El nu repetă niciodată lucrarea veche ci, mai degrabă, merge înainte cu o lucrare care nu a mai fost făcută niciodată. Dat fiind că Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, iar omul judecă invariabil lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pe baza lucrării Sale din trecut, a devenit extrem de dificil pentru Dumnezeu să îndeplinească fiecare etapă a lucrării noii epoci. Omul are mult prea multe greutăți! Gândirea omului este prea conservatoare! Niciun om nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu, totuși, ei toți o delimitează. Când Îl părăsește pe Dumnezeu, omul pierde viața, adevărul și binecuvântările Lui, totuși, nici nu acceptă viața sau adevărul, cu atât mai puțin binecuvântările mai mari pe care Dumnezeu le oferă omenirii. Toți oamenii doresc să-L câștige pe Dumnezeu, dar nu sunt în stare să tolereze nicio schimbare în lucrarea lui Dumnezeu. Cei care nu acceptă noua lucrare a lui Dumnezeu cred că lucrarea lui Dumnezeu este imutabilă, că rămâne pentru totdeauna pe loc. În credința lor, tot ceea ce este necesar pentru a obține mântuirea veșnică de la Dumnezeu este respectarea legii și, atât timp cât se căiesc și își mărturisesc păcatele, voia lui Dumnezeu va fi mulțumită pentru totdeauna. Ei sunt de părere că Dumnezeu nu poate fi decât Dumnezeul legii și Dumnezeul care a fost pironit pe cruce pentru om; în plus, părerea lor este că Dumnezeu nu trebuie și nu poate să depășească Biblia. Tocmai aceste păreri

i-au înlănțuit strâns de legea de odinioară și i-au încătușat prin reguli fără viață. Sunt alții, mai mulți, care cred că, indiferent de noua lucrare a lui Dumnezeu, ea trebuie să fie verificată prin profeții și că, în fiecare etapă a unei astfel de lucrări, toți cei care Îl urmează cu o inimă „sinceră” trebuie, de asemenea, să primească revelații; altfel, lucrarea nu l-ar putea aparține lui Dumnezeu. Nu este tocmai o sarcină ușoară pentru om să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu. Aceasta, adăugată inimii absurde a omului și naturii sale rebele de importanță de sine și îngâmfare, face să fie cu atât mai dificil pentru om să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu. Omul nici nu cercetează atent noua lucrare a lui Dumnezeu, nici nu o acceptă cu smerenie; mai degrabă, el adoptă o atitudine de dispreț, așteptând revelațiile și îndrumarea lui Dumnezeu. Nu este acesta comportamentul unui om care se răzvrătește și se împotrivește lui Dumnezeu? Cum pot astfel de oameni să obțină aprobarea lui Dumnezeu?

În Epoca Harului, Isus a afirmat că lucrarea lui Iahve a rămas în urmă, așa cum Eu spun astăzi că și lucrarea lui Isus a rămas în urmă. Dacă ar fi existat numai Epoca Legii și nu și Epoca Harului, Isus nu ar fi fost răstignit și nu ar fi putut răscumpăra toată omenirea. Dacă ar fi existat doar Epoca Legii, ar fi putut omenirea să ajungă până în ziua de azi? Istoria avansează; nu este istoria legea naturală a lucrării lui Dumnezeu? Nu este aceasta o descriere a felului în care El gestionează omul în întregul univers? Istoria progresează, tot astfel și lucrarea lui Dumnezeu. Voia Lui se schimbă în mod continuu. Ar fi imposibil ca Dumnezeu să rămână la o singură etapă de lucru timp de șase mii de ani, pentru că, după cum toți știu, El este întotdeauna nou și niciodată vechi și nu ar putea defel să facă în continuu o lucrare precum răstignirea, să fie pironit pe cruce o dată, de două ori, de trei ori... Ar fi ridicol să credem astfel. Dumnezeu nu continuă să facă aceeași lucrare; lucrarea Lui este mereu schimbătoare și mereu nouă, la fel cum Eu vă vorbesc vouă zi de zi cuvinte noi și fac o nouă lucrare. Aceasta este lucrarea pe care o fac, a cărei cheie se află în cuvintele „nouă” și „minunată”. „Dumnezeu este neschimbător și Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu”; această afirmație este cât se poate de adevărată. Esența lui Dumnezeu nu se schimbă, Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și El nu ar putea deveni niciodată Satana, dar acestea nu dovedesc că lucrarea Lui este la fel de constantă și invariabilă cum este esența Sa. Tu declari că Dumnezeu este imutabil, dar atunci cum poți explica faptul că El este mereu nou și niciodată vechi? Lucrarea lui Dumnezeu se răspândește continuu și se schimbă în mod constant, iar voia lui Dumnezeu este manifestată și făcută cunoscută omului în mod continuu. Când omul experimentează lucrarea lui Dumnezeu, firea sa se schimbă fără încetare, și la fel și cunoașterea sa. De unde apare, atunci, această schimbare? Nu din lucrarea lui Dumnezeu, care se schimbă mereu? Dacă firea omului se poate schimba, de ce omul nu poate permite ca lucrarea Mea și cuvintele Mele să se schimbe și ele în mod continuu? Trebuie să fiu supus restricțiilor omului? Făcând astfel, nu recurgi pur și simplu la argumente forțate și la o logică perfidă?

După învierea Lui, Isus S-a arătat ucenicilor și le-a spus: „Și iată, Eu trimit

promisiunea Tatălui Meu asupra voastră: să zăboviți în cetatea Ierusalimului, până când veți fi înzestrați cu putere din înalturi”. Știi cum pot fi explicate aceste cuvinte? Ești acum înzestrat cu puterea Lui? Înțelegi la ce se referă „putere”? Isus a proclamat că Duhul adevărului va fi dat omului în zilele de pe urmă. Acum sunt zilele de pe urmă; înțelegi cum exprimă cuvinte Duhul adevărului? Unde Se arată și unde lucrează Duhul adevărului? În cartea profetică a profetului Isaia, din Vechiul Testament, nu s-a menționat niciodată că, în epoca Noului Testament, Se va naște un copil numit Isus, ci s-a spus doar că se va naște un prunc care se va numi Emanuel. De ce nu a fost specificat numele „Isus”? Nicăieri în Vechiul Testament nu apare acest nume, deci de ce crezi în continuare în Isus? Doar nu L-ai văzut pe Isus cu ochii tăi înainte de a crede în El, nu-i așa? Sau ai început să crezi după primirea unei revelații? Ți-ar arăta Dumnezeu într-adevăr un astfel de har? Ar revărsa El asupra ta asemenea mărețe binecuvântări? Care este temelia credinței tale în Isus? De ce nu crezi că Dumnezeu S-a întrupat în zilele noastre? De ce spui că absența unei revelații de la Dumnezeu pentru tine dovedește că El nu a devenit trup? Dumnezeu trebuie să-l anunțe pe om înainte de a-Și începe lucrarea? Trebuie să primească, mai întâi, aprobarea omului? Isaia a proclamat doar că un prunc se va naște într-o iesle; niciodată nu a profetizat că Maria Îl va naște pe Isus. Pe ce anume îți întemeiezi credința în Isus cel născut din Maria? Sigur credința ta nu este confuză? Unii spun că numele lui Dumnezeu nu se schimbă. Atunci de ce numele lui Iahve a devenit Isus? S-a profetizat despre venirea lui Mesia, atunci de ce a venit un om cu numele de Isus? De ce s-a schimbat numele lui Dumnezeu? Nu a fost făcută o asemenea lucrare acum mult timp? Se poate ca Dumnezeu să nu facă o lucrare mai nouă astăzi? Lucrarea de ieri poate fi modificată, iar lucrarea lui Isus poate urma după aceea a lui Iahve. Nu poate atunci lucrarea lui Isus să fie urmată de o altă lucrare? Dacă numele lui Iahve poate fi schimbat în Isus, atunci nu poate fi schimbat și numele lui Isus? Nimic din acestea nu este neobișnuit; doar că oamenii sunt prea înguști la minte. Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu. Indiferent de schimbarea lucrării Sale și a numelui Său, firea și înțelepciunea Lui rămân neschimbate pentru totdeauna. Dacă tu crezi că Dumnezeu poate fi numit doar prin numele de Isus, atunci cunoașterea ta este mult prea limitată. Îndrăznești să afirmi că Isus este numele veșnic al lui Dumnezeu, că Dumnezeu va fi cunoscut de-a pururi sub numele de Isus și că acest lucru nu se va schimba niciodată? Îndrăznești să afirmi cu certitudine că numele lui Isus a încheiat Epoca Legii și că va încheia și epoca finală? Cine poate spune că harul lui Isus poate încheia epoca? Dacă acum nu poți înțelege clar aceste adevăruri, nu numai că nu vei putea să predici Evanghelia, dar nici tu însuși nu vei reuși să rămâi neclintit. Când va veni ziua în care vei rezolva toate dificultățile acelor oameni religioși și vei respinge toate raționamentele lor greșite, aceea va fi dovada că ești absolut sigur de acest stadiu al lucrării și că nu ai nici cea mai mică îndoială. Dacă nu reușești să respingi raționamentele lor greșite, atunci îți vor întinde o capcană și te vor defăima. Nu ar fi acest lucru rușinos?

Toți evreii citiseră Vechiul Testament și știau despre profeția lui Isaia că un prunc se

va naște într-o iesle. De ce, atunci, în ciuda faptului că erau pe deplin conștienți de această profeție, tot L-au persecutat pe Isus? Nu a fost din cauza naturii lor răzvrătite și a faptului că ignorau lucrarea Duhului Sfânt? La vremea aceea, fariseii au crezut că lucrarea lui Isus era diferită de ceea ce ei știau despre copilul proorocit, iar oamenii de astăzi Îl resping pe Dumnezeu pentru că lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu se conformează Bibliei. Nu este esența răzvrătirii lor față de Dumnezeu una și aceeași? Poți să accepți, fără îndoială, toată lucrarea Duhului Sfânt? Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci este drumul cel drept și ar trebui să Îl accepți fără nici cea mai mică îndoială; nu ar trebui să triezi și să alegi ce să accepți. Dacă dobândești mai mult discernământ cu privire la Dumnezeu și ești mai precaut față de El, atunci nu e indezirabil acest lucru? Nu trebuie să cauți o fundamentare suplimentară în Biblie; dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci trebuie să o accepți, pentru că tu crezi în Dumnezeu ca să-L urmezi pe Dumnezeu și nu ar trebui să Îl investighezi. Nu ar trebui să cauți alte dovezi despre Mine pentru a arăta că Eu sunt Dumnezeul tău, ci ar trebui să discerți dacă îți sunt de folos – acesta este lucrul decisiv. Chiar dacă găsești multe dovezi incontestabile în Biblie, ele nu te pot aduce pe deplin înaintea Mea. Tu ești cel care trăiește în limitele Bibliei și nu înaintea Mea; Biblia nu te poate ajuta să Mă cunoști, nici nu îți poate adânci dragostea pentru Mine. Deși Biblia a profețit că se va naște un prunc, nimeni nu putea să înțeleagă asupra cui se va împlini profeția, pentru că omul nu a cunoscut lucrarea lui Dumnezeu și asta a făcut ca fariseii să se ridice împotriva lui Isus. Unii știu că lucrarea Mea este în interesul omului, dar ei continuă să creadă că Isus și cu Mine suntem două ființe complet separate, incompatibile. În vremea aceea, Isus doar le-a spus apostolilor o serie de predici în Epoca Harului, cum ar fi: cum să practice, cum să se adune, cum să ceară în rugăciune, cum să-i trateze pe alții și așa mai departe. Lucrarea pe care a realizat-o a fost cea a Epocii Harului și El a explicat numai modul în care ucenicii și cei care Îl urmau ar trebui să practice. El a făcut doar lucrarea Epocii Harului și niciuna din lucrările zilelor de pe urmă. Când Iahve a stabilit legea Vechiului Testament în Epoca Legii, de ce nu a făcut atunci lucrarea Epocii Harului? De ce nu a clarificat în prealabil lucrarea Epocii Harului? Acest lucru nu l-ar fi ajutat pe om să o accepte? El a profețit doar că un prunc se va naște și va veni la putere, dar nu a îndeplinit în prealabil lucrarea Epocii Harului. Lucrarea lui Dumnezeu din fiecare epocă are hotare clare; El face doar lucrarea epocii actuale și nu trece niciodată la următoarea etapă de lucru în avans. Doar în acest fel, lucrarea Sa reprezentativă pentru fiecare epocă poate fi adusă la vedere. Isus a vorbit numai despre semnele din zilele de pe urmă, despre cum să fii răbdător și cum să fii mântuit, cum să te căiești și să mărturisești, precum și cum poți purta crucea și îndura suferința; niciodată nu a vorbit despre cum ar trebui omul din zilele de pe urmă să dobândească pătrunderea, nici despre cum ar trebui să încerce să mulțumească voia lui Dumnezeu. Ca atare, nu este ridicol să cauți în Biblie lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Ce poți vedea doar ținând Biblia strâns în mâinile tale? Fie că este vorba de un analist al Bibliei sau de un predicator, cine ar fi putut vedea în avans lucrarea de astăzi?

„Cine are urechi, să audă ceea ce spune Spiritul bisericilor.” Ați auzit acum cuvintele Duhului Sfânt? Cuvintele lui Dumnezeu au venit peste voi. Le auziți? Dumnezeu face lucrarea cuvintelor în zilele de pe urmă și astfel de cuvinte sunt cele ale Duhului Sfânt, căci Dumnezeu este Duhul Sfânt și poate deveni și trup; prin urmare, cuvintele Duhului Sfânt, așa cum au fost spuse în trecut, sunt cuvintele Dumnezeului întrupat astăzi. Există mulți oameni absurzi care cred că, din moment ce este Duhul Sfânt cel care vorbește, glasul Său ar trebui să se coboare din ceruri, ca oamenii să îl audă. Oricine crede în felul acesta nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu. Într-adevăr, cuvântările rostite de Duhul Sfânt sunt cele rostite de Dumnezeu întrupat. Duhul Sfânt nu-i poate vorbi direct omului; nici chiar în Epoca Legii, Iahve nu le-a vorbit direct oamenilor. Nu ar fi cu atât mai puțin probabil ca El să facă acest lucru în această epocă, astăzi? Pentru ca Dumnezeu să poată rosti cuvântări pentru a-Și îndeplini lucrarea, El trebuie să devină trup; altfel, lucrarea Lui nu și-ar putea atinge scopul. Cei care Îl neagă pe Dumnezeu întrupat sunt aceia care nu cunosc Duhul sau principiile prin care lucrează Dumnezeu. Cei care cred că acum este epoca Duhului Sfânt, dar încă nu acceptă noua Sa lucrare, sunt cei care trăiesc într-o credință nedeslușită și abstractă. Astfel de oameni nu vor primi niciodată lucrarea Duhului Sfânt. Cei care doresc doar ca Duhul Sfânt să vorbească și să-Și îndeplinească lucrarea direct, dar nu acceptă cuvintele sau lucrarea lui Dumnezeu întrupat, nu vor putea niciodată să pășească în noua epocă sau să fie aduși la mântuirea completă de către Dumnezeu!

Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi

Lucrarea lui Dumnezeu întrupat include două părți. Când S-a întrupat prima dată, oamenii nu au crezut în El și nu L-au cunoscut și L-au răstignit pe Isus pe cruce. Apoi, când S-a întrupat a doua oară, oamenii tot nu au crezut în El și cu atât mai puțin L-au cunoscut și L-au răstignit încă o dată pe Isus pe cruce. Nu este omul dușmanul lui Dumnezeu? Dacă omul nu Îl cunoaște, cum ar putea fi apropiatul lui Dumnezeu? Cum s-ar putea califica să fie mărturie pentru Dumnezeu? Oare afirmațiile omului, cum că-L iubește, slujește și slăvește pe Dumnezeu, nu sunt toate minciuni amăgitoare? Dacă îți dedici viața acestor lucruri nerealiste și nepractice, nu lucrezi în zadar? Cum ai putea fi apropiatul lui Dumnezeu când nici măcar nu știi cine este Dumnezeu? O astfel de căutare nu este vagă și abstractă? Nu este amăgitoare? Cum poate fi cineva apropiatul lui Dumnezeu? Care este semnificația practică de a fi un apropiat al lui Dumnezeu? Poți fi un apropiat al Duhului lui Dumnezeu? Poți vedea cât de minunat și preamărit este Duhul? A fi apropiatul unui Dumnezeu invizibil, intangibil – nu este acest lucru vag și abstract? Care este semnificația practică a unei astfel de căutări? Nu e totul o minciună amăgitoare? Ceea ce urmărești este să devii apropiatul lui Dumnezeu, însă, de fapt, ești

cățelușul Satanei, pentru că nu Îl cunoști pe Dumnezeu și urmărești „Dumnezeul inexistent al tuturor lucrurilor”, care este invizibil, intangibil și un rezultat al propriilor tale noțiuni. Vorbind nedeslușit, un astfel de „Dumnezeu” este Satana și, vorbind practic, ești tu însuși. Cauți să fii propriul tău apropiat, cu toate acestea, încă afirmi că urmărești să devii apropiatul lui Dumnezeu – nu este aceasta o blasfemie? Care este valoarea unei astfel de căutări? Dacă Duhul lui Dumnezeu nu devine trup, atunci substanța lui Dumnezeu este pur și simplu un Duh invizibil, intangibil al vieții, fără formă și amorf, imaterial, inabordabil și de neînțeles pentru om. Cum ar putea fi omul un apropiat al unui Duh neîtrupat, nemaipomenit, de neînțeles, precum acesta? Nu este o glumă? Un raționament atât de absurd nu este valabil și practic. Omul creat este de un tip în mod inerent diferit față de Duhul lui Dumnezeu, deci cum ar putea fi apropiați cei doi? Dacă Duhul lui Dumnezeu nu S-ar întrupa, dacă Dumnezeu nu ar deveni trup și nu S-ar smeri devenind o ființă creată, atunci omul creat ar fi atât necalificat, cât și incapabil să devină apropiatul Său și, în afară de acei credincioși evlavioși care ar putea avea șansa de a fi apropiații lui Dumnezeu după intrarea sufletelor lor în rai, majoritatea oamenilor ar fi incapabili să fie apropiații Duhului lui Dumnezeu. Iar dacă oamenii își doresc să devină apropiații lui Dumnezeu în Ceruri, sub îndrumarea lui Dumnezeu întrupat, nu sunt ei neoameni uimitor de naiv? Oamenii urmăresc doar „credința” față de un Dumnezeu invizibil și nu-l oferă nici cea mai mică atenție lui Dumnezeu care poate fi văzut, căci este ușor să urmezi un Dumnezeu invizibil. Oamenii pot face acest lucru cum doresc, însă urmarea Dumnezeului vizibil nu este atât de ușoară. Persoana care caută un Dumnezeu nedeslușit este complet incapabilă să-L câștige pe Dumnezeu, căci toate lucrurile care sunt nedeslușite și abstracte sunt toate imaginate de om și nu pot fi câștigate de om. Dacă Dumnezeul care ar veni printre voi ar fi un Dumnezeu trufaș și înălțat, inaccesibil vouă, atunci, cum ați putea pricepe voia Lui? Și cum ați putea să-L cunoașteți și să-L înțelegeți? Dacă Și-ar săvârși doar lucrarea și nu ar avea niciun contact obișnuit cu omul, nu ar poseda o umanitate normală și ar fi inabordabil pentru muritorii de rând, atunci, chiar dacă ar săvârși multă lucrare pentru voi, dar nu ați avea contact cu El și nu ați putea să-L vedeți, cum L-ați putea cunoaște? Dacă acest trup nu ar fi în posesiunea umanității normale, omul nu ar avea nicio modalitate de a-L cunoaște pe Dumnezeu; doar datorită întrupării lui Dumnezeu, omul este calificat să fie apropiatul Dumnezeului în trup. Oamenii devin apropiații lui Dumnezeu deoarece intră în contact cu El, trăiesc alături de El și Îi țin companie și, astfel, treptat, ajung să-L cunoască. Dacă nu ar fi astfel, nu ar fi căutarea omului în zadar? Cu alte cuvinte, nu datorită lucrării lui Dumnezeu este omul capabil să fie apropiatul lui Dumnezeu, ci datorită realității și normalității lui Dumnezeu întrupat. Doar pentru că Dumnezeu devine trup au oamenii șansa de a-și face datoria și de a-L venera pe adevăratul Dumnezeu. Nu este acesta cel mai real și practic adevăr? Acum, încă mai vrei să fii apropiatul lui Dumnezeu în Ceruri? Doar atunci când Dumnezeu Se umilește până la un anumit punct, adică, doar atunci când Dumnezeu devine trup, poate omul să fie apropiatul și confidentul Lui.

Dumnezeu aparține Duhului: cum sunt oamenii calificați să fie apropiații acestui Duh, care este atât de solemn și de neînțeles? Doar atunci când Duhul lui Dumnezeu coboară în trup și devine o creatură cu același exterior ca al omului, pot oamenii să-l înțeleagă voia și să fie câștigați, în realitate, de El. El vorbește și lucrează în trup, împărtășește bucuriile, tristețile și necazurile omenirii, trăiește în aceeași lume ca omenirea, o protejează și o ghidează și, prin acestea, îi curăță pe oameni și le permite să dobândească mântuirea și binecuvântarea Lui. După ce câștigă aceste lucruri, oamenii înțeleg cu adevărat voia lui Dumnezeu și, abia atunci, pot fi apropiații lui Dumnezeu. Doar acest lucru este practic. Dacă Dumnezeu ar fi invizibil și intangibil pentru oamenii, cum ar putea oamenii să fie apropiații Săi? Nu este aceasta o doctrină goală?

Crezând în Dumnezeu până acum, mulți oameni încă urmăresc ceea ce este nedeslușit și abstract. Nu au nicio înțelegere a realității lucrării lui Dumnezeu de astăzi și încă trăiesc printre slove și doctrine. Mai mult, majoritatea trebuie încă să pătrundă în realitatea unor fraze noi precum „noua generație a celor care Îl iubesc pe Dumnezeu”, „apropiatul lui Dumnezeu”, „exemplul și modelul dragostei față de Dumnezeu” și „stilul lui Petru”; în schimb, căutarea lor este încă nedeslușită și abstractă, ei încă bâjbâie, în doctrină și nu au nicio înțelegere a realității acelor cuvinte. Atunci când Duhul lui Dumnezeu devine trup, poți vedea și atinge lucrarea Lui în trup. Totuși, dacă încă nu ești capabil să devii apropiatul Lui, dacă încă nu ești capabil să fii confidentul Lui, atunci cum ai putea fi confidentul Duhului lui Dumnezeu? Dacă nu Îl cunoști pe Dumnezeu de astăzi, cum poți fi unul din generația nouă a celor care Îl iubesc pe Dumnezeu? Nu sunt aceste expresii slove și doctrine goale? Ești capabil să vezi Duhul și să-l pricepi voia? Nu sunt acestea expresii goale? Nu este suficient doar să rostești aceste fraze și termeni, și nici nu poți să-L mulțumești pe Dumnezeu doar prin hotărâre. Ești mulțumit doar cu rostirea acestor cuvinte și faci aceasta pentru a-ți satisface propriile dorințe, idealurile nerealiste, și a-ți satisface noțiunile și gândirea. Dacă nu Îl cunoști pe Dumnezeu de astăzi, atunci, indiferent ce faci, nu vei putea satisface dorința inimii lui Dumnezeu. Ce înseamnă să fii un confident al lui Dumnezeu? Încă nu înțelegi? Din moment ce apropiatul lui Dumnezeu este omul, și Dumnezeu este om. Adică Dumnezeu S-a întrupat și a devenit om. Doar cei care sunt de același fel se pot numi confidenți, doar atunci ei pot fi considerați apropiați. Dacă Dumnezeu ar fi din Duh, cum ar putea omul creat să fie apropiatul Său?

Credința ta în Dumnezeu, urmărirea adevărului de către tine și chiar și comportamentul tău ar trebui să se bazeze toate pe realitate: tot ceea ce faci ar trebui să fie practic și nu ar trebui să urmărești lucruri care sunt iluzorii și fanteziste. Nu există nicio valoare în a te purta astfel și, mai mult, nicio însemnătate a unei astfel de vieți. Deoarece căutarea și viața ta sunt consumate doar pentru neadevăruri și înșelăciuni și deoarece nu urmărești lucrurile care au valoare și semnificație, singurele lucruri pe care le câștigi sunt raționamentul și doctrina absurde, care nu reprezintă adevărul. Astfel de lucruri nu au nicio legătură cu semnificația și valoarea existenței tale și pot doar să te

aducă pe un tărâm pustiu. În acest fel, toată viața ta va fi lipsită de orice valoare sau semnificație – iar dacă nu urmărești o viață plină de însemnătate, atunci ai putea trăi o sută de ani și tot ar fi degeaba. Cum ar putea fi aceea numită viață umană? Nu este de fapt viața unui animal? La fel, dacă voi încercați să urmați cărarea credinței în Dumnezeu, dar nu faceți nicio încercare de a-L urma pe Dumnezeu care poate fi văzut și, în schimb, venerați un Dumnezeu invizibil și intangibil, atunci nu este această căutare și mai zadarnică? În cele din urmă, căutarea ta va deveni o grămadă de ruine. Ce beneficii îți aduce o astfel de căutare? Cea mai mare problemă a omului este că el iubește doar lucrurile pe care nu le poate vedea sau atinge, lucruri care sunt misterioase și nemaipomenite în mod suprem și care nu pot fi imaginate de către om sau atinse de către muritorii de rând. Cu cât sunt mai nerealiste aceste lucruri, cu atât sunt analizate mai mult de către oameni, iar oamenii chiar le urmăresc nepăsători față de orice altceva și încearcă să le obțină. Cu cât sunt mai nerealiste, cu atât le examinează și le analizează mai îndeaproape oamenii, mergând chiar până acolo încât își concep propriile idei complete despre ele. Din contră, cu cât sunt mai realiste lucrurile, cu atât sunt mai indiferenți oamenii față de ele; pur și simplu le privesc de sus și sunt chiar disprețuitori la adresa lor. Nu este aceasta exact atitudinea voastră față de lucrarea realistă pe care o săvârșesc Eu astăzi? Cu cât sunt mai realiste astfel de lucruri, cu atât aveți mai multe prejudecăți față de ele. Nu petreceți deloc timp examinându-le, pur și simplu le ignorați; vă uitați de sus la aceste cerințe realiste cu standarde scăzute și chiar păstrați numeroase noțiuni despre acest Dumnezeu, care este Cel mai real și sunteți pur și simplu incapabili să acceptați realitatea și normalitatea Lui. Astfel, nu păstrați o credință nedeslușită? Aveți o credință nezduncinată în Dumnezeul nedeslușit al timpurilor trecute și niciun interes față de Dumnezeul real din prezent. Nu este acest lucru din cauză că Dumnezeu de ieri și Dumnezeu de astăzi fac parte din două epoci diferite? Nu este acest lucru și din cauză că Dumnezeul de ieri este Dumnezeul preamărit din Ceruri, în timp ce Dumnezeul de azi este o mică ființă umană pe pământ? Nu este mai ales din cauză că Dumnezeul venerat de om este Cel produs de noțiunile lui, în timp ce Dumnezeul de azi este un trup real, produs pe pământ? Când totul e spus și săvârșit, oare nu datorită faptului că Dumnezeul de astăzi este prea real, omul nu îl urmează? Căci ceea ce Dumnezeul de astăzi cere de la oameni este exact ceea ce oamenii sunt cel mai puțin dispuși să facă, ceea ce-i rușinează. Nu îngreunează aceste lucruri situația oamenilor? Nu le dezgolesc rănile? Astfel, mulți oameni nu-L urmează pe Dumnezeul adevărat, pe Dumnezeul practic și, astfel, devin dușmanii Dumnezeului întrupat, adică antihriști. Nu este acesta un adevăr evident? În trecut, când Dumnezeu urma să Se întrupeze, poate că ai fost o figură religioasă sau un credincios devotat. După ce Dumnezeu a devenit trup, mulți astfel de credincioși devotați au devenit antihriști, fără să știe. Știi ce se întâmplă aici? În credința ta față de Dumnezeu, nu te concentrezi pe realitate sau pe urmărirea adevărului, în schimb, te preocupi de neadevăruri – nu este aceasta cea mai clară sursă a dușmăniei tale față de Dumnezeu

înrupat? Dumnezeu înrupat este numit Hristos, deci nu sunt toți cei care nu cred în Dumnezeu înrupat antihriști? Așadar, este Cel în care crezi și pe care Îl iubești cu adevărat acest Dumnezeu înrupat? Este cu adevărat acest Dumnezeu viu, care respiră, cel mai real și extraordinar de normal? Care este, mai exact, obiectivul căutării tale? Se află în cer sau pe pământ? Este o noțiune sau este adevărul? Este Dumnezeu sau este o ființă supranaturală? De fapt, adevărul este cel mai real aforism al vieții și cel mai înalt dintre aforismele omenirii. Deoarece este cerința pe care o are Dumnezeu de la om și este lucrarea săvârșită personal de Dumnezeu, motiv pentru care este numit „aforismul vieții”. Nu este un aforism alcătuit din nimic, nici nu este un citat celebru al unei persoane importante. În schimb, este cuvântarea către omenire a Stăpânului Cerului și al pământului și al tuturor lucrurilor; nu reprezintă niște cuvinte adunate de om, ci viața inerentă a lui Dumnezeu. De aceea este numit „cel mai înalt dintre aforismele vieții”. Căutarea oamenilor de a pune adevărul în practică reprezintă îndeplinirea datoriei lor, cu alte cuvinte – adică încercarea de a răspunde cerințelor lui Dumnezeu. Esența acestei cerințe este cel mai real dintre toate adevărurile, mai degrabă decât doctrina goală, care nu poate fi obținută de niciun om. Dacă urmărirea ta nu este altceva decât doctrina și nu conține realitate, nu te răzvrătești împotriva adevărului? Nu ești cineva care atacă adevărul? Cum ar putea o astfel de persoană să fie cineva care caută să-L iubească pe Dumnezeu? Oamenii care nu au realitate sunt cei care trădează adevărul și toți sunt răzvrătiți din fire!

Indiferent cum urmărești, trebuie, mai presus de toate lucrurile, să înțelegi lucrarea pe care o săvârșește Dumnezeu astăzi și să cunoști semnificația acestei lucrări. Trebuie să înțelegi și să cunoști ce lucrare aduce Dumnezeu atunci când vine în zilele de pe urmă, ce fire aduce și ce va fi făcut complet în om. Dacă nu cunoști sau nu înțelegi lucrarea pe care El a venit să o săvârșească în trup, cum poți pricepe voia Lui și cum poți deveni apropiatul Lui? De fapt, nu este complicat să fii apropiatul lui Dumnezeu, dar nu este nici simplu. Dacă oamenii pot să înțeleagă pe deplin acest lucru și să-l pună în practică, atunci devine simplu; dacă oamenii nu pot să-l înțeleagă întru totul, atunci devine mult mai greu și, mai mult, ei devin predispuși la a se lăsa conduși de către căutarea lor spre lucruri nedesluite. Dacă, în căutarea lui Dumnezeu, oamenii nu au propria poziție de susținut și nu știu adevărul pe care ar trebui să-l respecte, înseamnă că nu au o fundație și, astfel, pentru ei devine dificil să fie fermi. În prezent, există foarte mulți care nu înțeleg adevărul, care nu pot să distingă între bine și rău sau să spună ce să iubească sau să urască. Astfel de oameni nu pot fi fermi. Cheia credinței în Dumnezeu constă în capacitatea de a transpune adevărul în practică, de a-ți păsa de voia lui Dumnezeu, cunoașterea lucrării lui Dumnezeu asupra omului atunci când Se întrupează și principiile după care vorbește. Nu urma masele. Trebuie să ai principii în care ar trebui să pătrunzi și trebuie să le menții. Ți va fi de ajutor dacă vei fi ferm față de acele lucruri din interiorul tău care sunt aduse de luminarea lui de Dumnezeu. Dacă nu faci acest lucru, astăzi vei schimba direcția într-un sens, mâine vei schimba direcția în

sens opus și nu vei câștiga niciodată nimic real. Nu îți este deloc benefic propriei vieți să fii astfel. Cei care nu înțeleg adevărul îi urmează mereu pe ceilalți: dacă oamenii spun că aceasta este lucrarea Sfântului Duh, atunci și tu spui că este lucrarea Sfântului Duh; dacă oamenii spun că este lucrarea unui spirit rău, atunci și tu ai îndoieli sau spui că este lucrarea unui spirit rău. Tu repeți mereu cuvintele altora și ești incapabil să distingi orice pe cont propriu, ești incapabil și să gândești pe cont propriu. Înseamnă să fii o persoană fără poziție, incapabilă să distingă – o astfel de persoană este un nenorocit fără valoare! Tu repeți întotdeauna cuvintele altora: astăzi, se spune că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt, însă există probabilitatea ca, într-o zi, cineva să spună că nu este lucrarea Duhului Sfânt și că, în realitate, nu reprezintă nimic altceva decât faptele omului – cu toate acestea, nu poți discerne acest lucru, iar când ești martor la rostirea lui de către alții, spui același lucru. De fapt, este lucrarea Duhului Sfânt, dar tu spui că este lucrarea omului; nu ai devenit unul dintre cei care blasfemiează lucrarea Duhului Sfânt? Prin aceasta, nu l-ai te-ai opus lui Dumnezeu, pentru că nu poți deosebi? Poate, într-o zi, va apărea vreun nesăbuit care va spune că „aceasta este lucrarea unui spirit rău”, iar atunci când vei auzi aceste cuvinte, vei fi dezorientat și încă o dată legat de cuvintele celorlalți. De fiecare dată când cineva agită apele, ești incapabil să-ți menții poziția și toate acestea se întâmplă din cauză că nu deții adevărul. A crede în Dumnezeu și a căuta să-L cunoști pe Dumnezeu nu sunt chestiuni simple. Aceste lucruri nu pot fi obținute pur și simplu prin adunări și ascultarea predicilor și nu poți fi desăvârșit doar prin pasiune. Trebuie să experimentezi, să cunoști, să ai principii în acțiunile tale și să câștigi lucrarea Duhului Sfânt. După ce ai trăit experiențe, vei putea deosebi multe lucruri – vei putea face distincția între bine și rău, între dreptate și ticăloșie, între ceea ce aparține de trup și sânge și ceea ce aparține de adevăr. Ar trebui să poți distinge între toate aceste lucruri și, în acest proces, indiferent de circumstanțe, nu vei fi niciodată pierdut. Doar aceasta este statura ta reală.

Cunoașterea lucrării lui Dumnezeu nu este o chestiune simplă. Ar trebui să ai standarde și un obiectiv în căutarea ta, ar trebui să știi cum să cauți adevărata cale, cum să determini dacă este adevărata cale sau nu și dacă este lucrarea lui Dumnezeu sau nu. Care este principiul cel mai de bază în căutarea adevăratei căi? Trebuie să te uiți dacă lucrarea Duhului Sfânt se află sau nu în această cale, dacă aceste cuvinte sunt expresia adevărului sau nu, cine este mărturisit și ce îți poate aduce. Distincția între adevărata cale și cea falsă necesită câteva aspecte ale cunoștințelor de bază, dintre care cel mai fundamental este acela de a spune dacă lucrarea Duhului Sfânt este prezentă acolo. Căci esența credinței oamenilor în Dumnezeu este credința în Duhul lui Dumnezeu și chiar și credința lor în Dumnezeu întrupat se datorează faptului că acest trup este întruchiparea Duhului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că o astfel de credință este tot credință în Duh. Există diferențe între Duh și trup, dar pentru că acest trup vine de la Duh și este Cuvântul devenit trup, așadar, tot esența inherentă a lui Dumnezeu este cea în care crede omul. Deci, în deosebirea dintre adevărata cale și cea falsă, trebuie,

mai presus de toate, să te uiți dacă are lucrarea Duhului Sfânt sau nu, după care trebuie să te uiți dacă există sau nu adevăr în această cale. Adevărul este firea vieții umanității normale, adică, ceea ce i-a cerut Dumnezeu omului atunci când l-a creat la început, cu alte cuvinte, umanitatea normală în întregimea sa (inclusiv rațiunea umană, înțelegerea, înțelepciunea și cunoștințele de bază de a fi om). Altfel spus, trebuie să te uiți dacă această cale poate sau nu să îi ducă pe oameni într-o viață de umanitate normală, dacă adevărul rostit este sau nu necesar în conformitate cu realitatea umanității normale, dacă acest adevăr este sau nu practic și real și dacă este sau nu cel mai oportun. Dacă există adevăr, atunci poate să-i conducă pe oameni în experiențe normale și reale; oamenii, mai mult, devin și mai normali, rațiunea lor umană devine și mai completă, viața lor în trup și viața spirituală devin și mai organizate, iar emoțiile lor devin și mai normale. Acesta este cel de-al doilea principiu. Mai există un principiu, și anume dacă oamenii au sau nu tot mai multe cunoștințe despre Dumnezeu, și dacă experimentarea unei astfel de lucrări și a unui astfel de adevăr pot inspira sau nu iubirea față de Dumnezeu în ei și îi pot aduce și mai aproape de Dumnezeu. Prin asta se poate determina dacă aceasta este sau nu adevărata cale. Cel mai important este dacă această cale este realistă, mai degrabă decât supranaturală și dacă poate aproviziona sau nu viața omului. Dacă se conformează acestor principii, se poate concluziona că aceasta este calea adevărată. Spun aceste cuvinte nu pentru a vă face să acceptați alte căi în experiențele viitoare, nici ca o previziune că va exista lucrarea unei alte epoci noi în viitor. Le spun pentru ca voi să aveți certitudinea că această cale de astăzi este adevărata cale, astfel încât să nu fiți siguri doar parțial de credința voastră în lucrarea de astăzi și să nu puteți obține înțelegerea despre aceasta. Încă există mulți care, în ciuda faptului că sunt siguri, încă sunt confuzi; o astfel de certitudine nu are principii și asemenea oameni trebuie alungați mai devreme sau mai târziu. Chiar și cei care sunt foarte înflăcărați în urmărirea lor sunt pe trei părți siguri și cinci părți nesiguri, ceea ce demonstrează că nu au o bază. Deoarece calibrul vostru este prea slab și baza voastră prea superficială, nu puteți înțelege diferența. Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, nu săvârșește o lucrare nerealistă, nu are cerințe excesive de la om și nu săvârșește o lucrare dincolo de simțul omului. Toată lucrarea pe care o săvârșește se află în sfera simțului normal al omului și nu depășește simțul umanității normale, iar lucrarea Lui este săvârșită conform cerințelor normale ale omului. Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, oamenii devin și mai normali, iar umanitatea lor devine și mai normală. Oamenii dobândesc tot mai multe cunoștințe în ceea ce privește firea lor satanică stricată și substanța omului, și dobândesc o și mai mare dorință pentru adevăr. Cu alte cuvinte, viața omului crește și crește, iar firea coruptă a omului devine din ce în ce mai capabilă de schimbare – toate fiind semnificația lui Dumnezeu care devine viața omului. Dacă o cale este incapabilă să dezvăluie acele lucruri care formează esența omului, este incapabilă să modifice firea omului și, mai mult, este incapabilă să-i aducă pe oameni în fața lui Dumnezeu sau să le ofere o înțelegere reală a lui Dumnezeu, înjosindu-le chiar umanitatea și făcându-le simțurile să

fie și mai anormale, atunci această cale nu trebuie să fie adevărata cale și poate fi lucrarea unui spirit rău sau calea veche. Pe scurt, nu poate fi lucrarea prezentă a Duhului Sfânt. Voi ați crezut în Dumnezeu în toți acești ani, însă nu aveți nici cea mai mică bănuială în ceea ce privește principiile pentru a face diferența dintre calea adevărată și cea falsă sau pentru a căuta calea adevărată. Majoritatea oamenilor nici măcar nu sunt interesați de aceste chestiuni; pur și simplu merg acolo unde merge majoritatea și repetă ceea ce spune majoritatea. Cum este aceasta o persoană care caută calea adevărată? Și cum pot găsi astfel de persoane calea adevărată? Dacă înțelegi aceste câteva principii cheie, atunci, indiferent ce se întâmplă, nu vei fi înșelat. În prezent, este esențial ca oamenii să poată face distincții; acesta ar trebui să fie lucrul deținut de umanitatea normală și ceea ce oamenii trebuie să dețină în experiența lor. Dacă, chiar și în prezent, oamenii încă nu disting nimic în procesul urmăririi, iar rațiunea lor umană încă nu s-a dezvoltat, atunci oamenii sunt prea naivi, iar căutarea lor este greșită și deviată. Nu există nici cea mai mică diferențiere în căutarea ta de azi și, chiar dacă este adevărat, după cum spui, că ai găsit calea adevărată, ai și obținut-o? Ai fost capabil să distingi ceva? Care este esența adevăratei căi? În adevărata cale, nu ai câștigat adevărata cale, nu ai câștigat nimic din adevăr. Cu alte cuvinte, nu ai obținut ceea ce Dumnezeu cere de la tine și, astfel, nu a existat nicio schimbare a corupției tale. Dacă vei continua să urmezi această cale, în cele din urmă, vei fi alungat. După ce ai urmat-o până în prezent, ar trebui să fii sigur că această cale pe care ai pășit este calea corectă și să nu mai ai dubii. Mulți oameni sunt întotdeauna nesiguri și încetează să urmeze adevărul, din cauza unor probleme mici. Astfel de oameni sunt cei care nu au cunoștințe despre lucrarea lui Dumnezeu; sunt cei care Îl urmează pe Dumnezeu în confuzie. Oamenii care nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu sunt incapabili să-l fie apropiați sau să-l stea mărturie. Îi sfătuiesc pe cei care caută doar binecuvântări și care urmăresc doar ceea ce este nedeslușit și abstract să urmărească adevărul cât mai curând posibil, astfel încât viața lor să poată avea însemnătate. Nu vă mai păcăliți singuri!

Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului

Trebuie să ajungeți să cunoașteți viziunile lucrării lui Dumnezeu și să înțelegeți direcția generală a lucrării Sale. Aceasta este intrarea pozitivă. Odată ce ai ajuns să stăpânești precis adevărul viziunilor, intrarea ta va fi asigurată; indiferent de modul în care se schimbă lucrarea lui Dumnezeu, vei rămâne neclintit în inima ta, vei fi lămurit în privința viziunilor și vei avea un țel pentru pătrunderea și căutarea ta. În acest fel, toată experiența și cunoștințele acumulate în tine se vor adânci și vor deveni mai detaliate. Odată ce ai înțeles în totalitate imaginea de ansamblu, nu vei avea parte de pierderi în viața ta, nici nu o vei lua pe drumul greșit. Dacă nu ajungi să cunoști acești pași ai lucrării,

vei avea de pierdut la fiecare pas și îți va lua mai mult de câteva zile să redresezi lucrurile și nu vei fi capabil să apuci pe calea cea bună nici chiar în câteva săptămâni. Nu va cauza asta întârzieri? Sunt multe lucruri în calea de pătrundere și practică pozitivă pe care trebuie să le stăpânești. Cât despre viziunile lucrării lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi următoarele puncte: semnificația lucrării Sale de cucerire, calea viitoare de a deveni desăvârșit, ce trebuie obținut prin experimentarea încercărilor și tribulațiilor, semnificația judecății și muștrării, principiile din spatele lucrării Duhului Sfânt și principiile din spatele desăvârșirii și cuceririi. Acestea aparțin toate adevărului viziunilor. Restul sunt cele trei etape ale lucrării din Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției, precum și mărturia viitoare. Și acestea sunt adevărul viziunilor și sunt ceea ce este fundamental, cât și cel mai important. În prezent, există atât de multe lucruri în care ar trebui să intrați și pe care să le practicați, iar acum sunt mai stratificate și mai detaliate. Dacă nu cunoști aceste adevăruri, asta dovedește că încă trebuie să dobândești intrarea. De cele mai multe ori, cunoștințele oamenilor despre adevăr sunt prea superficiale; ei nu sunt capabili să pună în practică anumite adevăruri de bază și nu știu cum să trateze nici măcar chestiuni triviale. Motivul pentru care oamenii nu sunt capabili să practice adevărul este că firea lor e răzvrătită, iar cunoștințele lor despre lucrarea de astăzi sunt prea superficiale și unilaterale. Astfel, pentru oameni nu-i o sarcină ușoară să fie desăvârșiți. Ești mult prea răzvrătit și păstrezi prea multe din vechiul tău sine; ești incapabil să stai de partea adevărului și ești incapabil să practici până și adevărurile de la sine evidente. Astfel de oameni nu pot fi mântuiți și sunt cei care nu au fost cucerți. Dacă pătrunderea ta nu este detaliată și nici nu are obiective, creșterea va veni la tine lent. Dacă pătrunderea ta nu conține nici cea mai mică realitate, atunci căutarea ta va fi în van. Dacă nu cunoști esența adevărului, vei rămâne neschimbat. Creșterea în viața omului și schimbările în firea sa sunt obținute prin pătrunderea în realitate și, mai mult, prin pătrunderea în experiențe detaliate. Dacă ai multe experiențe detaliate pe parcursul intrării tale și ai multe cunoștințe concrete și intrare, firea ta se va schimba rapid. Chiar dacă, în prezent, nu ești întru totul lămurit privind practica, trebuie cel puțin să fii lămurit în legătură cu viziunile lucrării lui Dumnezeu. În caz contrar, vei fi incapabil de pătrundere; pătrunderea e posibilă doar odată ce ai cunoașterea adevărului. Numai dacă Duhul Sfânt te luminează în experiența ta, vei obține o înțelegere mai profundă a adevărului și o pătrundere mai adâncă. Trebuie să ajungeți să cunoașteți lucrarea lui Dumnezeu.

La început, după crearea omenirii, israeliții au fost cei care au slujit drept fundament al lucrării lui Dumnezeu. Întregul Israel a fost temelia lucrării lui Iahve pe pământ. Lucrarea lui Iahve a fost de a-l călăuzi și păstori direct pe om prin stabilirea legilor, astfel încât omul să poată duce o viață normală și să-L venereze pe Iahve într-o manieră normală pe pământ. În Epoca Legii, Dumnezeu nu putea fi nici văzut, nici atins de către om. Deoarece tot ce a făcut El a fost să îi conducă pe cei dintâi oamenii corupți de Satana, să-i învețe și să-i păstorească, cuvintele Lui nu conțineau altceva decât legi, statute și normele comportamentului uman și nu le-au furnizat adevărurile vieții. Israelii

de sub comanda Lui nu fuseseră profund corupți de Satana. Lucrarea legii făcute de El a fost doar prima etapă în lucrarea mântuirii, chiar începutul lucrării de mântuire și, practic, nu avea nimic de-a face cu schimbările din firea vieții omului. De aceea, la începutul lucrării de mântuire, El nu a fost nevoit să Se întrupeze pentru lucrarea Sa în Israel. Din acest motiv a avut nevoie de un mijloc – o unealtă – prin care să Se relaționeze cu omul. Astfel, s-au ridicat printre ființele create aceia care au vorbit și au lucrat în numele lui Iahve, fel în care fiii omului și profeții au ajuns să lucreze printre oameni. Fiii omului au lucrat printre oameni în numele lui Iahve. A fi numiți „fiii omului” de către Iahve înseamnă că astfel de oameni au stabilit legile în numele lui Iahve. Ei erau, de asemenea, preoți în poporul lui Israel, preoți care erau vegheați și protejați de Iahve și în care Duhul lui Iahve lucra; erau lideri în rândul poporului și Îl serveau direct pe Iahve. Profeții, în schimb, erau cei hărăziți să vorbească în numele lui Iahve oamenilor din toate ținuturile și triburile. Ei profețeau, de asemenea, lucrarea lui Iahve. Fie ei fii ai oamenilor sau profeți, toți au fost crescuți de Duhul lui Iahve Însuși și aveau lucrarea lui Iahve în ei. Printre oameni, ei erau aceia care Îl reprezentau pe Iahve în mod direct; ei și-au făcut lucrarea doar pentru că au fost crescuți de Iahve și nu pentru că erau trupul în care Duhul Sfânt Însuși era întrupat. Prin urmare, deși se asemănau în privința felului în care vorbeau și lucrau în numele lui Dumnezeu, acești fii ai omului și profeți din Epoca Legii nu erau trupul Dumnezeului întrupat. Lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Harului și în ultima etapă au fost tocmai contrariul, deoarece lucrarea de mântuire și judecată a omului au fost făcute ambele de Însuși Dumnezeu întrupat, și astfel, pur și simplu nu a fost nevoie să ridice încă o dată profeții și pe fiii omului ca să lucreze în numele Lui. În ochii omului, nu sunt diferențe esențiale între esența și metoda lucrării lor. Și, tocmai din acest motiv, oamenii confundă mereu lucrarea Dumnezeului întrupat cu cea a profeților și a fiilor omului. Arătarea lui Dumnezeu întrupat a fost, de fapt, aceeași cu cea a profeților și a fiilor omului. Iar Dumnezeu întrupat era chiar mai normal și mai real decât profeții. Prin urmare, omul este incapabil să facă deosebirea între ei. Omul se concentrează exclusiv asupra aparențelor, pe deplin inconștient că, deși cei doi sunt asemănători în felul în care lucrează și vorbesc, există o diferență esențială între ei. Deoarece capacitatea omului de a deosebi lucrurile este prea sărăcăcioasă, el e incapabil de a distinge între chestiuni simple, cu atât mai puțin ceva atât de complex. Când profeții și acei oameni folosiți de Duhul Sfânt vorbeau și lucrau, aceasta era pentru a îndeplini îndatoririle omului, era pentru a servi funcției unei ființe create și era ceva ce omul se cuvenea să facă. Cu toate acestea, cuvintele și lucrarea Dumnezeului întrupat erau pentru a îndeplini lucrarea Sa de slujire. Deși forma Sa exterioară era cea a unei ființe create, lucrarea Sa nu era pentru a-Și îndeplini funcția, ci lucrarea Sa de slujire. Termenul „datorie” este utilizat cu privire la ființele create, în timp ce „lucrarea de slujire” se utilizează cu privire la trupul Dumnezeului întrupat. Există o diferență substanțială între cele două; ele nu sunt interschimbabile. Lucrarea omului constă doar în îndeplinirea datoriei sale, în timp ce lucrarea lui Dumnezeu este gestionarea și împlinirea lucrării Sale

de slujire. Prin urmare, deși mulți apostoli au fost folosiți de Duhul Sfânt și mulți profeți au fost plini de Duh Sfânt, lucrarea și cuvintele lor erau doar pentru a-și îndeplini datoria de ființe create. Profețiile lor poate că au depășit calea vieții despre care a vorbit Dumnezeu întrupat, iar umanitatea lor poate chiar să fi o depășit pe cea a Dumnezeului întrupat, dar ei tot își îndeplineau datoria lor, și nu împlineau o lucrare de slujire. Datoria omului se referă la funcția omului; este ceea ce poate fi realizat de către om. Cu toate acestea, lucrarea de slujire îndeplinită de Dumnezeu întrupat are legătură cu gestionarea Sa și acest lucru este irealizabil pentru om. Dacă Dumnezeu întrupat vorbește, lucrează sau face minuni, El întreprinde o lucrare măreață în cadrul gestionării Sale și o astfel de lucrare nu poate fi făcută de om în locul Lui. Lucrarea omului este doar de a-și face datoria, în calitate de ființă creată, într-o anumită etapă a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Fără gestionarea lui Dumnezeu, adică, dacă lucrarea de slujire a Dumnezeului întrupat s-ar fi pierdut, și datoria unei ființe create s-ar fi pierdut. Lucrarea lui Dumnezeu în îndeplinirea lucrării Sale de slujire constă în gestionarea omului, în timp ce îndeplinirea de către om a datoriei sale este realizarea propriei obligații de a satisface cererile Creatorului și nu poate fi considerată în niciun caz împlinirea lucrării de slujire. Pentru substanța inherentă a lui Dumnezeu – pentru Duhul Său – lucrarea lui Dumnezeu este gestionarea Lui, dar pentru Dumnezeul întrupat, care îmbracă forma exterioară a unei ființe create, lucrarea Sa este îndeplinirea lucrării Sale de slujire. Orice lucrare pe care El o face este pentru îndeplinirea lucrării Sale de slujire; tot ceea ce poate omul să facă e să dea tot ce are mai bun în sfera gestionării lui Dumnezeu și sub călăuzirea Lui.

De fapt, îndeplinirea de către om a datoriei sale este realizarea a tot ceea ce e inherent omului, cu alte cuvinte, a ceea ce este posibil pentru om. Doar atunci este îndeplinită datoria sa. Defectele omului în timpul acestei slujiri sunt reduse treptat prin experiență progresivă și prin procesul prin care îndură judecata; acestea nu împiedică sau afectează datoria omului. Cei care încetează a mai sluji sau cedează și dau înapoi de teamă că ar putea exista obstacole în slujirea lor sunt cei mai lași dintre toți oamenii. Dacă oamenii nu pot exprima ceea ce ar trebui să exprime în timpul slujirii sau să împlinească ceea ce le este posibil în mod inherent și, în schimb, se prostesc și fac totul mecanic, atunci ei au pierdut funcția pe care ar trebui să o aibă o ființă creată. Astfel de oameni sunt cunoscuți drept „mediocrități”; ei sunt gunoaie fără folos. Cum pot astfel de oameni să fie numiți în mod corespunzător ființe create? Nu sunt ei ființe corupte care strălucesc din exterior, dar sunt putrede în interior? Dacă un om își spune Dumnezeu, dar nu este în stare să exprime ființa divinității, să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși sau să-L reprezinte pe Dumnezeu, fără îndoială el nu este Dumnezeu, deoarece nu are substanța lui Dumnezeu și ceea ce Dumnezeu poate înfăptui în mod inherent nu există în el. Dacă omul pierde ceea ce este realizabil în mod inherent de către el, nu mai poate fi considerat om și nu mai este vrednic de statutul de ființă creată sau să vină înaintea lui Dumnezeu și să-L slujească. În plus, nu este vrednic să primească harul lui Dumnezeu sau să fie vegheat, protejat și desăvârșit

de Dumnezeu. Mulți care au pierdut încrederea lui Dumnezeu ajung să piardă harul lui Dumnezeu. Nu doar că nu-și detestă nelegiuirile, ci răspândesc cu obraznicie ideea conform căreia calea lui Dumnezeu este incorectă, iar cei răzvrătiți chiar neagă existența lui Dumnezeu. Cum pot astfel de oameni, care au o astfel de răzvrătire, să fie îndreptățiți să se bucure de harul lui Dumnezeu? Cei care nu-și îndeplinesc datoria se răzvrătesc foarte mult împotriva lui Dumnezeu și, deși Îi datorează mult, se întorc și-L critică pe Dumnezeu că nu are dreptate. Cum ar putea astfel de oameni să fie vrednici de a fi desăvârșiți? Nu este oare acesta precursorul alungării și pedepsirii? Oamenii care nu-și fac datoria față de Dumnezeu sunt deja vinovați de cele mai atroce crime, pentru care nici măcar moartea nu este o pedeapsă suficientă, cu toate acestea au obraznicia de a se certa cu Dumnezeu și de a se compara cu El. Ce folos este în a desăvârși astfel de oameni? Când oamenii nu reușesc să își facă datoria, ar trebui să simtă vinovăția și îndatorarea; ar trebui să-și disprețuiască slăbiciunile și inutilitatea, răzvrătirea și corupția și, mai mult decât atât, ar trebui să-și dea viața lui Dumnezeu. Doar atunci sunt ființe create care-L iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt vrednici de a se bucura de binecuvântările și promisiunile lui Dumnezeu și de a fi desăvârșiți de către El. Cât despre cei mai mulți dintre voi? Cum Îl tratați pe Dumnezeul care trăiește printre voi? Cum v-ați îndeplinit datoria înaintea Lui? Ați îndeplinit tot ceea ce ați fost chemați să îndepliniți, chiar și cu prețul vieții voastre? Ce ați sacrificat? Nu ați primit multe din partea Mea? Puteți discerne? Cât de loiali Îmi sunteți? Cum Mi-ați slujit? Și cum rămâne cu tot ce v-am acordat și am făcut pentru voi? Ați luat în calcul toate acestea? Ați judecat și comparat cu toții acest aspect cu puțină conștiință pe care o aveți în voi? De cine ar putea să fie demne cuvintele și acțiunile voastre? S-ar putea oare ca astfel de sacrificii minuscule din partea voastră să fie vrednice de tot ceea ce v-am dăruit? Nu am altă alternativă și, cu toate că v-am fost devotat din toată inima, tot nutriți intenții rele și sunteți fără tragere de inimă în privința Mea. Aceasta este dimensiunea datoriei voastre, singura voastră funcție. Nu e așa? Nu știți că ați eșuat complet să îndepliniți datoria unei ființe create? Cum puteți fi considerați o ființă creată? Nu vă este clar ce anume exprimați și trăiți? Ați eșuat în îndeplinirea datoriei voastre, dar căutați să obțineți toleranța și harul bogat al Lui Dumnezeu. Un astfel de har nu a fost pregătit pentru unii atât de lipsiți de valoare și de josnici ca voi, ci pentru aceia care nu cer nimic și se sacrifică cu bucurie. Astfel de oameni ca voi, astfel de mediocrități, sunt total nevrednice să se bucure de harul cerului. Doar dificultățile și suferințele interminabile vă vor acompania zilele! Dacă nu-Mi puteți fi credincioși, soarta voastră va fi una a suferinței. Dacă nu puteți fi răspunzători față de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, rezultatul vostru va fi unul al pedepsirii. Orice har, binecuvântare și viața minunată în Împărăție nu vor avea nimic de-a face cu voi. Acesta este finalul de care meritați să aveți parte și este consecința propriilor voastre fapte! Nu doar că cei nechibzuți și aroganți nu încearcă tot posibilul, nu și îndeplinesc datoria, ci își întind mâinile după har, ca și când merită ceea ce ei cer. Și, dacă nu reușesc să obțină ceea ce cer, devin și mai puțin credincioși. Cum pot fi considerați rezonabili astfel de

oameni? Sunteți de calibru slab și lipsiți de rațiune, complet incapabili de a vă îndeplini datoria pe care se cuvine să o îndepliniți pe parcursul lucrării de gestionare. Valoarea voastră s-a prăbușit deja. Eșecul vostru de a Mă răsplăti pentru că v-am arătat un astfel de har este deja un act extrem de răzvrătire, suficient pentru a vă condamna și demonstra lașitatea, incompetența, josnicia și nevrednicia voastră. Ce vă îndreptățește să vă întindeți încă mâinile? Faptul că nu sunteți în stare să fiți de cel mai mic ajutor lucrării Mele, incapabili de a fi loiali și incapabili de a-Mi fi martori reprezintă nelegiuirile și eșecurile voastre, și totuși Mă atacați în schimb pe Mine, răspândiți lucruri false despre Mine și vă plângeți că sunt nedrept. În asta constă loialitatea voastră? În asta constă dragostea voastră? Ce altă lucrare mai puteți întreprinde în afară de aceasta? Cum ați contribuit la toată lucrarea care a fost făcută? Cât ați sacrificat? M-am arătat deja foarte tolerant prin faptul că nu v-am învinovățit, totuși Îmi cereți cu nerușinare scuze și vă plângeți de Mine în privat. Aveți măcar cea mai mică urmă de umanitate? Deși datoria omului este mângâiată de mintea omului și de noțiunile sale, trebuie să îți faci datoria și să-ți arăți loialitatea. Impuritățile din lucrarea omului sunt o problemă a calibrului său, în timp ce, dacă omul nu-și îndeplinește datoria, acest lucru îi arată răzvrătirea. Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântat este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemat este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; acesta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea lui. Tocmai prin procesul îndeplinirii datoriei sale omul se schimbă treptat și prin acest proces el își demonstrează loialitatea. Ca atare, cu cât ești mai capabil să-ți faci datoria, cu atât mai mult adevăr vei primi și cu atât mai reală va deveni expresia ta. Cei care își îndeplinesc datoria doar în mod mecanic și nu caută adevărul vor fi alungați în final, deoarece astfel de oameni nu-și îndeplinesc datoria în practicarea adevărului și nu practică adevărul în îndeplinirea datoriei lor. Ei sunt aceia care rămân neschimbați și vor fi blestemați. Nu doar că expresiile lor sunt impure, ci tot ceea ce exprimă ei este malefic.

În Epoca Harului, Isus a grăit de asemenea multe cuvinte și a făcut multe lucrări. Cum a fost El diferit de Isaia? Cum a fost El diferit de Daniel? A fost El un profet? De ce se spune că este Hristos? Care sunt diferențele dintre ei? Toți erau doar oameni care grăiau cuvinte și cuvintele lor păreau a fi pentru om mai mult sau mai puțin la fel.

Toți au grăit cuvinte și au făcut lucrări. Profeții Vechiului Testament au rostit profeții și, în mod similar, și Isus a putut face asta. De ce este oare așa? Deosebirea, aici, se bazează pe natura lucrării. Pentru a discerne această chestiune, nu trebuie să iei în calcul natura trupului, nici nu ar trebui să iei în calcul profunzimea sau superficialitatea cuvintelor lor. Întotdeauna trebuie să iei în calcul în primul rând lucrarea lor și efectele pe care le atinge lucrarea lor în om. Profețiile rostite de profeți la timpul lor nu au alimentat viața omului, iar inspirațiile primite de cei precum Isaia și Daniel erau pur și simplu profeții, și nu calea vieții. Dacă nu ar fi fost revelația directă a lui Iahve, nimeni nu ar fi putut îndeplini acea lucrare, care nu este posibilă pentru muritori. Și Isus a rostit multe cuvinte, dar astfel de cuvinte reprezentau calea vieții din care omul putea găsi o cale de urmat. Cu alte cuvinte, în primul rând, El a putut oferi viață omului, deoarece Isus este viață; în al doilea rând, El a putut inversa deviațiile omului; în al treilea rând, lucrarea Sa a putut să o succedă pe cea a lui Iahve cu scopul de a continua epoca; în al patrulea rând, El a putut sesiza nevoile interioare ale omului și înțelege ce-i lipsește omului; în al cincilea rând, El a putut să inaugureze o epocă nouă și să o încheie pe cea veche. Din acest motiv Se numește Dumnezeu și Hristos; nu este diferit doar de Isaia, ci și de toți ceilalți profeți. Luați-l pe Isaia drept termen de comparație pentru lucrarea profeților. În primul rând, nu putea oferi viață omului; în al doilea rând, nu putea inaugura o epocă nouă. Lucra sub conducerea lui Iahve și nu pentru a inaugura o epocă nouă. În al treilea rând, cuvintele pe care le rostea erau dincolo de el. Primea revelații direct de la Duhul lui Dumnezeu și alții nu le înțelegeau, nici măcar după ce le ascultau. Aceste puține lucruri sunt suficiente în sine pentru a demonstra că nu erau mai mult decât niște profeții cuvintele lui, nimic mai mult decât un aspect al lucrării făcute în locul lui Iahve. În orice caz, nu putea să-L reprezinte pe Iahve în totalitate. A fost un rob al lui Iahve, un instrument în lucrarea Lui. Doar lucra în Epoca Legii și în cadrul sferei lucrării lui Iahve; nu a lucrat dincolo de Epoca Legii. Lucrarea lui Isus, dimpotrivă, era diferită. El a depășit sfera lucrării lui Iahve; El a lucrat ca Dumnezeu întrupat și a suferit răstignirea pentru a răscumpăra toată omenirea. Cu alte cuvinte, a făcut o lucrare nouă, în afara celei făcute de Iahve. Aceasta a fost introducerea unei epoci noi. În plus, El putea vorbi despre ceea ce omul nu putea dobândi. Lucrarea Sa era o lucrare în cadrul gestionării lui Dumnezeu și cuprindea întreaga umanitate. Nu Și-a făcut lucrarea doar în câțiva oameni, nici nu era lucrarea Lui menită să conducă un număr limitat de oameni. Cât despre modul în care Dumnezeu S-a întrupat ca om, cum Duhul a transmis revelațiile în acel timp și cum Se pogora Duhul asupra unui om ca să lucreze – acestea sunt chestiuni pe care omul nu le poate vedea sau atinge. Este absolut imposibil ca aceste adevăruri să servească drept dovadă că El este Dumnezeu întrupat. Ca atare, se poate face distincție doar între cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, care sunt tangibile pentru om. Doar acest aspect este real. Aceasta se datorează faptului că ție nu îți sunt vizibile chestiunile Duhului și acestea sunt cunoscute în mod clar doar de Dumnezeu Însuși, și nici chiar trupul întrupat al lui Dumnezeu nu știe totul; poți doar să verifici dacă

El este Dumnezeu din lucrarea făcută de El. Din lucrarea Sa, se poate vedea că, în primul rând, El este capabil să deschidă o nouă eră; în al doilea rând, este capabil să ofere viață omului și să-i arate omului calea de urmat. Aceasta este suficient pentru stabilirea faptului că El este Dumnezeu Însuși. Cel puțin, lucrarea pe care o face El poate reprezenta în totalitate Duhul lui Dumnezeu și, dintr-o astfel de lucrare, se poate vedea că Duhul lui Dumnezeu este înăuntrul Lui. Deoarece lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat a fost îndeosebi pentru a inaugura o nouă epocă, a dirija o lucrare nouă și a deschide un nou tărâm, acestea sunt suficiente ca atare pentru a stabili că El este Dumnezeu Însuși. Așadar, aceasta Îl deosebește pe El de Isaia, Daniel și ceilalți mari profeți. Isaia, Daniel și ceilalți făceau toți parte dintr-o clasă de oameni foarte educați și culti; erau oameni extraordinari sub conducerea lui Iahve. Și trupul lui Dumnezeu întrupat era bun cunoscător și nu era lipsit de rațiune, dar umanitatea Sa era deosebit de normală. Era un om obișnuit și cu ochiul liber nu se putea discerne nicio umanitate specială legată de persoana Lui sau detecta în umanitatea Lui ceva diferit de cea a altora. Nu era deloc supranatural sau unic și nu avea nicio educație, cunoștințe sau teorii elevate. Viața despre care vorbea și calea pe care o urma nu erau obținute prin teorie, prin cunoștințe, prin experiențe de viață sau prin educația din familie. Mai degrabă, era lucrarea directă a Duhului, care este lucrarea trupului încarnat. Deoarece omul are multe noțiuni despre Dumnezeu și, mai ales deoarece aceste noțiuni sunt alcătuite din prea multe elemente nedesluite și supranaturale, în ochii omului, un Dumnezeu normal cu slăbiciuni omenești, care nu poate face semne și minuni, în mod cert nu este Dumnezeu. Nu sunt acestea noțiunile eronate ale omului? Dacă trupul Dumnezeului întrupat nu era al unui om normal, atunci cum s-ar putea afirma că El S-a întrupat? A avea trup înseamnă a fi un om obișnuit, normal; dacă El ar fi fost o ființă transcendentă, atunci nu ar fi fost trupesc. Pentru a dovedi că este trupesc, Dumnezeu întrupat trebuia să aibă un trup normal. Acest lucru a fost pur și simplu pentru a completa semnificația întrupării. Totuși, nu a fost la fel în cazul profeților și al fiilor oamenilor. Erau oameni înzestrați folosiți de către Duhul Sfânt; în ochii omului, umanitatea lor era deosebit de măreață și au săvârșit multe acte care au depășit limitele umanității normale. Din acest motiv, omul i-a socotit drept Dumnezeu. Acum, trebuie ca toți să înțelegeți asta în mod clar, deoarece a fost problema cea mai ușor confundată de către toți oamenii din epocile trecute. În plus, întruparea este cel mai misterios lucru și Dumnezeu întrupat este cel mai greu lucru de acceptat pentru om. Ceea ce spun favorizează împlinirea funcției tale și a înțelegerii tale privind misterul întrupării. Acestea toate au legătură cu gestionarea lui Dumnezeu, cu viziunile. Înțelegerea acestor lucruri va fi mai benefică în dobândirea cunoștințelor legate de viziuni, adică, de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. În acest fel vei dobândi și o înțelegere sporită a datoriei pe care diferite tipuri de oameni se cuvine să o îndeplinească. Deși aceste cuvinte nu vă arată în mod direct calea, sunt totuși de mare ajutor pentru intrarea voastră deoarece, în prezent, viețile voastre sunt extrem de lipsite de viziuni și acest fapt va deveni un

obstacol semnificativ ce vă va îngreuna intrarea. Dacă nu ați fost capabili să pătrundeți aceste chestiuni, atunci nicio motivație nu vă va conduce intrarea. Și cum poate o astfel de căutare să vă permită cel mai bine să vă îndepliniți datoria?

Dumnezeu este Domnul întregii creații

O etapă a lucrării din cele două epoci anterioare a fost îndeplinită în Israel și una a fost îndeplinită în Iudeea. General vorbind, niciuna dintre etapele acestei lucrări nu a părăsit Israelul și fiecare a fost săvârșită asupra primului popor ales. Drept urmare, israeliții cred că Iahve Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților. Întrucât Isus a lucrat în Iudeea, unde a îndeplinit lucrarea de răstignire, evreii Îl văd drept Răscumpărătorul poporului evreu. Ei cred că El este numai Împăratul evreilor, nu și al altor popoare; că El nu este Domnul care răscumpără englezii, nici Domnul care răscumpără americanii, ci Domnul care răscumpără israeliții; și că evreii au fost cei pe care i-a răscumpărat în Israel. De fapt, Dumnezeu este Stăpânul tuturor lucrurilor. El este Dumnezeul întregii creații. Nu este numai Dumnezeul israeliților și nici al evreilor; El este Dumnezeul întregii creații. Cele două etape anterioare ale lucrării Sale au avut loc în Israel, fapt ce a creat anumite noțiuni în mintea oamenilor. Ei cred că Iahve Și-a făcut lucrarea în Israel, că Isus Însuși Și-a desfășurat lucrarea în Iudeea și, în plus, că El S-a întrupat ca să lucreze – și, oricare ar fi fost cazul, această lucrare nu s-a extins dincolo de Israel. Dumnezeu nu a lucrat asupra egiptenilor sau asupra indienilor; El a lucrat doar asupra israeliților. Astfel, oamenii își formează diverse noțiuni și descriu lucrarea lui Dumnezeu într-o anumită sferă. Ei spun că, atunci când Dumnezeu lucrează, El trebuie s-o facă printre oamenii aleși și în Israel; cu excepția israeliților, Dumnezeu nu mai lucrează asupra nimănui, nici nu există vreo sferă mai mare pentru lucrarea Sa. Aceștia sunt foarte stricți când e vorba de a-L ține sub control pe Dumnezeu întrupat și nu Îi permit să Se miște în afara hotarelor Israelului. Nu sunt toate acestea doar noțiuni omenești? Dumnezeu a făcut tot cerul și pământul și toate lucrurile, a făcut întreaga creație, deci cum ar putea El să Își limiteze lucrarea numai la Israel? Dacă așa ar fi stat lucrurile, cu ce scop ar fi făcut întreaga creație? El a creat întreaga lume și a îndeplinit planul Său de gestionare de șase mii de ani nu numai în Israel, ci asupra fiecărei persoane din univers. Indiferent dacă locuiește în China, în Statele Unite, în Regatul Unit sau în Rusia, fiecare persoană este un descendent al lui Adam; cu toții sunt făcuți de Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu poate să scape dintre hotarele creației și niciunul dintre ei nu poate să se separe de eticheta de „descendent al lui Adam”. Ei sunt toți creaturile lui Dumnezeu, toți sunt urmașii lui Adam și sunt, de asemenea, toți descendenții corupți ai lui Adam și ai Evei. Nu numai israeliții sunt creația lui Dumnezeu, ci toți oamenii; numai că unii au fost blestemați, iar alții au fost binecuvântați. Sunt multe lucruri corespunzătoare despre israeliți; Dumnezeu a lucrat asupra lor la început pentru că ei erau cel mai puțin corupți. Chinezii nu se pot

compara cu ei; sunt net inferiori. Așadar, Dumnezeu a lucrat inițial printre oamenii din Israel, iar a doua etapă a lucrării Sale a avut loc doar în Iudeea – ceea ce a dus la multe noțiuni și reguli printre oameni. De fapt, dacă Dumnezeu ar fi să acționeze conform noțiunilor omenești, El ar fi doar Dumnezeul israeliților și ar fi, prin urmare, incapabil să își extindă lucrarea către națiunile neamurilor, întrucât ar fi numai Dumnezeul israeliților și nu Dumnezeul întregii creații. Prorociile spuneau că numele lui Iahve va fi mărit printre națiunile neamurilor, că se va răspândi în rândul națiunilor neamurilor. De ce a fost prorocit acest lucru? Dacă Dumnezeu ar fi numai Dumnezeul israeliților, atunci ar lucra doar în Israel. În plus, El nu ar răspândi această lucrare și nu ar face o astfel de prorocie. De vreme ce El a făcut această prorocie, sigur își va extinde lucrarea printre națiunile neamurilor, printre toate țările și printre toate ținuturile. De vreme ce a spus aceasta, trebuie să o facă; acesta este planul Său, deoarece El este Domnul care a creat cerul, pământul și toate lucrurile și Dumnezeul întregii creații. Indiferent dacă El lucrează printre israeliți sau pretutindeni în Iudeea, lucrarea pe care El o face este lucrarea întregului univers și a întregii umanități. Lucrarea pe care o face El astăzi în națiunea marelui balaur roșu – într-o națiune a neamurilor – este tot lucrarea întregii umanități. Israelul ar putea fi baza pentru lucrarea Sa pe pământ; tot astfel, China poate fi și ea baza pentru lucrarea Sa printre națiunile neamurilor. Nu a împlinit El acum cumva prorocirea că „Numele lui Iahve va fi mărit printre națiunile neamurilor”? Primul pas al lucrării Sale printre națiunile neamurilor este această lucrare, lucrarea pe care El o face în națiunea marelui balaur roșu. Ca Dumnezeu întrupat să lucreze în această țară și să lucreze printre acești oameni blestemați este deosebit de contrar noțiunilor omenești; aceștia sunt cei mai umili oameni dintre toți, nu au nicio valoare și inițial au fost părăsiți de Iahve. Oamenii pot fi abandonați de către alți oameni, dar dacă sunt abandonați de Dumnezeu, atunci nimeni nu este mai lipsit de statut, nimeni nu are o valoare mai insignifiantă ca ei. Pentru o creatură a lui Dumnezeu, să fie posedată de Satana sau abandonată de către oameni este un lucru foarte dureros – dar dacă o creatură este abandonată de Creator, aceasta înseamnă că nu poate avea un statut mai scăzut. Descendenții lui Moab au fost blestemați și s-au născut în această țară înapoiată; fără nicio îndoială, dintre toți oamenii de sub influența întunericului, descendenții lui Moab au cel mai scăzut statut. Deoarece acești oameni au avut până acum cel mai scăzut statut, lucrarea făcută asupra lor este cea mai capabilă să spulbere noțiunile omenești și este, de asemenea, cea mai benefică pentru întregul plan de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu. Să facă o astfel de lucrare printre acești oameni este cea mai bună cale de a spulbera noțiunile omenești și, cu aceasta, Dumnezeu lansează o epocă; cu aceasta, El spulberă toate noțiunile omenești; cu aceasta, El încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Prima Sa lucrare a fost realizată în Iudeea, între granițele Israelului; printre națiunile neamurilor, El nu a făcut nicio lucrare de lansare a noii epoci. Etapa finală a lucrării nu este realizată numai printre neamuri, ci, mai mult decât atât, printre cei care au fost blestemați. Acest singur punct este dovada cea mai capabilă de a-l umili

pe Satana și, astfel, Dumnezeu „devine” Dumnezeul întregii creații din univers și Domnul tuturor lucrurilor, obiectul închinării pentru tot ce are viață.

În prezent, există unii care încă nu înțeleg ce lucrare nouă a început Dumnezeu. Printre națiunile neamurilor, Dumnezeu a introdus un nou început. A început o nouă epocă și a inițiat o nouă lucrare și înfăptuiește această lucrare printre descendenții lui Moab. Nu este aceasta cea mai nouă lucrare a Lui? Nimeni, de-a lungul istoriei, nu a mai experimentat această lucrare. Nici măcar nu a auzit nimeni despre ea, și, cu atât mai puțin, nu a apreciat-o. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu, măreția lui Dumnezeu și sfințenia Lui se manifestă toate prin această etapă a lucrării, lucrarea din zilele de pe urmă. Nu este aceasta o nouă lucrare, o lucrare care spulberă noțiunile umane? Există unii care gândesc astfel: „De vreme ce Dumnezeu l-a blestemat pe Moab și a spus că îi va abandona pe descendenții lui, cum ar putea să-i mântuiască acum?” Acestea sunt neamurile care au fost blestemate de Dumnezeu și alungate din Israel; israeliții le-au numit „câinii neamurilor”. După părerea tuturor, nu sunt numai câinii neamurilor, ci, mai rău, fiii distrugerii; adică, ei nu sunt aleșii lui Dumnezeu. Poate că s-au născut între granițele Israelului, dar ei nu aparțin poporului din Israel și au fost expulzați în națiunile neamurilor. Ei sunt cei mai umili dintre toți oamenii. Tocmai fiindcă sunt cei mai umili din omenire, Dumnezeu Își desfășoară lucrarea Sa de a lansa o nouă epocă printre ei, pentru că sunt reprezentanți ai omenirii corupte. Lucrarea lui Dumnezeu este selectivă și are o țintă precisă; lucrarea pe care El o face astăzi în acești oameni este, de asemenea, o lucrare care s-a desfășurat în timpul creației. Noe era o creatură a lui Dumnezeu, la fel ca descendenții lui. Oricine din lume care este din carne și oase este o creatură a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este îndreptată asupra întregii creații; nu depinde de faptul că cineva a fost blestemat sau nu, după ce a fost creat. Lucrarea Sa de gestionare este îndreptată asupra întregii creații, nu asupra poporului ales, care nu a fost blestemat. De vreme ce Dumnezeu dorește să-Și realizeze lucrarea în creația Sa, El cu siguranță o va duce la îndeplinire cu succes și va lucra printre acei oameni care sunt folositori pentru lucrarea Lui. Prin urmare, El spulberă toate convențiile când lucrează printre oameni; pentru El, cuvintele „blestemat”, „muștrat” și „binecuvântat” sunt lipsite de sens! Poporul evreu este bun, la fel și aleșii Israelului; sunt oameni de un calibru și o umanitate bună. La început, printre ei Și-a lansat Iahve lucrarea și a înfăptuit lucrarea cea mai timpurie – dar să înfăptuiască lucrarea de cucerire asupra lor acum ar fi lipsit de sens. Și ei poate că fac parte din creație și poate că există multe aspecte pozitive în ceea ce îi privește, dar să realizeze această etapă a lucrării printre ei ar fi lipsit de sens; Dumnezeu nu ar putea să-i cucerească pe oameni, nici nu ar putea să convingă toată creația, ceea ce este întocmai scopul schimbării direcției lucrării Sale către acești oameni ai națiunii marelui balaur roșu. Cel mai important aici este că El lansează o epocă, spulberă toate regulile și toate noțiunile omenești și încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Dacă lucrarea Lui actuală s-ar desfășura printre israeliți, până

când planul Său de gestionare de șase mii de ani s-ar încheia, toți ar crede că Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților, că doar israeliții sunt aleșii lui Dumnezeu, că numai ei merită să moștenească binecuvântarea și făgăduința lui Dumnezeu. Întruparea lui Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă în rândul națiunii neamurilor din țara marelui balaur roșu realizează lucrarea care este cea a Dumnezeului întregii creații; El termină întreaga lucrare de mântuire și încheie partea centrală a lucrării Sale în națiunea marelui balaur roșu. Miezul acestor trei etape ale lucrării este mântuirea omului – și anume, să facă întreaga creație să se închine Creatorului. Prin urmare, fiecare etapă a acestei lucrări este foarte semnificativă; Dumnezeu nu face ceva fără semnificație sau valoare. Pe de o parte, această etapă a lucrării introduce o nouă epocă și încheie cele două epoci anterioare; pe de altă parte, spulberă toate noțiunile umane și toate căile vechi de credință și de cunoaștere umană. Lucrarea celor două epoci anterioare a fost efectuată potrivit diferitelor noțiuni umane; totuși, această etapă elimină complet noțiunile omenești, prin aceasta cucerind pe deplin omenirea. Prin cucerirea descendenților lui Moab, prin lucrarea realizată printre descendenții lui Moab, Dumnezeu va cuceri toți oamenii din univers. Aceasta este cea mai profundă semnificație a acestei etape din lucrarea Sa, fiind și cel mai valoros aspect al acestei etape a lucrării Sale. Chiar dacă acum știi că propriul tău statut este inferior și că ai o valoare umilă, vei simți, totuși, că ai cunoscut cel mai îmbucurător lucru: ai moștenit o mare binecuvântare, ai primit o mare făgăduință și poți ajuta la realizarea acestei lucrări mărețe a lui Dumnezeu. Ai văzut chipul adevărat al lui Dumnezeu, cunoști firea inerentă a lui Dumnezeu și faci voia lui Dumnezeu. Cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu s-au desfășurat în Israel. Dacă această etapă a lucrării Sale, din timpul zilelor de pe urmă, s-ar realiza tot printre israeliți, nu numai că întreaga creație ar crede că doar israeliții au fost aleșii lui Dumnezeu, dar întregul plan de gestionare al lui Dumnezeu nu și-ar atinge efectul dorit. În perioada în care cele două etape ale lucrării Lui s-au desfășurat în Israel, nicio lucrare nouă – și nici vreo lucrare de lansare a unei noi epoci – nu fuseseră realizate printre națiunile neamurilor. Etapa actuală a lucrării – lucrarea de lansare a unei noi epoci – este mai întâi realizată printre națiunile neamurilor și, în plus, este realizată mai întâi printre descendenții lui Moab, lansând astfel întreaga epocă. Dumnezeu a spulberat toate cunoștințele conținute în noțiunile omenești, nepermițându-i niciuneia să rămână. În lucrarea Sa de cucerire, El a spulberat noțiunile umane, acele căi omenești învechite de cunoaștere, de mai demult. El permite oamenilor să vadă că în ceea ce-L privește pe Dumnezeu nu există reguli, că nu este nimic vechi la Dumnezeu, că lucrarea pe care o face El este în întregime eliberată, în întregime liberă și că El are dreptate în tot ceea ce face. Tu trebuie să te supui pe deplin oricărei lucrări pe care o face El în creație. Toată lucrarea pe care o face El are însemnătate și este executată după voia și înțelepciunea Lui, și nu potrivit alegerilor și noțiunilor omenești. Dacă un lucru este în beneficiul lucrării Lui, El face acel lucru; și dacă ceva nu este benefic lucrării Sale, El nu face acel lucru, indiferent cât de bun este! El lucrează și selectează destinatarii și locația lucrării Sale

conform sensului și scopului ei. El nu respectă reguli trecute atunci când lucrează, nici nu urmează formule vechi. În schimb, El își planifică lucrarea după semnificația lucrării. În cele din urmă, El va obține un efect adevărat și scopul anticipat. Dacă nu înțelegi aceste lucruri astăzi, această lucrare nu va avea niciun efect asupra ta.

Unde te situezi cu privire la cele treisprezece epistole?

Noul Testament din Biblie cuprinde cele treisprezece epistole ale lui Pavel. De-a lungul timpului în care și-a făcut lucrarea, Pavel a scris aceste treisprezece scrisori bisericilor care credeau în Isus Hristos. Adică, Pavel a fost ridicat și a scris aceste scrisori după ce Isus S-a înălțat la ceruri. Scrisorile lui sunt mărturii despre învierea și înălțarea Domnului Isus la ceruri după moartea Sa, ele răspândind, de asemenea, calea căinței și a purtării crucii. Desigur, toate aceste mesaje și mărturii erau menite să-i învețe pe frații și surorile din diferite locuri din Iudeea de pe vremea aceea, deoarece, pe atunci, Pavel era slujitorul Domnului Isus și fusese ridicat ca să fie mărturie pentru Domnul Isus. În fiecare perioadă a lucrării Duhului Sfânt, diferiți oameni sunt ridicați pentru a îndeplini lucrarea Sa diferită, adică pentru a face lucrarea apostolilor, continuând lucrarea pe care Însuși Dumnezeu o încheie. Dacă Duhul Sfânt ar face-o direct și niciun om nu ar fi ridicat, atunci ar fi foarte dificil ca lucrarea să fie dusă la bun sfârșit. Ca atare, Pavel a ajuns să fie doborât în timp ce se afla pe drumul spre Damasc și, apoi, ridicat ca să fie martor pentru Domnul Isus. El a fost un apostol deosebit de cei doisprezece ucenici ai lui Isus. Pe lângă răspândirea Evangheliei, el a întreprins și lucrarea de păstorie a bisericilor din diferite locuri, inclusiv îngrijirea fraților și surorilor din biserici – cu alte cuvinte, conducerea fraților și surorilor întru Domnul. Menirea mărturiei lui Pavel a fost să facă știut adevărul învierii Domnului Isus și al înălțării la ceruri, precum și să-i învețe pe oameni să se căiască, să se spovedească și să meargă pe calea crucii. El a fost unul dintre martorii lui Isus Hristos din acea vreme.

Cele treisprezece epistole ale lui Pavel au fost selectate pentru a fi folosite în Biblie. El le-a scris pe toate treisprezece pentru a se adresa diferitelor stări ale oamenilor din diverse locuri. A fost mișcat de Duhul Sfânt pentru a le scrie și i-a învățat pe frații și surorile de pretutindeni, din poziția unui apostol (din punctul de vedere al unui slujitor al Domnului Isus). Astfel, scrisorile lui Pavel nu proveneau din profeții sau direct din viziuni, ci din lucrarea pe care el a întreprins-o. Aceste epistole nu sunt neobișnuite și nici nu sunt la fel de greu de înțeles ca profețiile. Sunt pur și simplu niște scrisori și nu includ nici profeții, nici taine; ele conțin doar cuvinte de învățătură obișnuite. Deși multe dintre cuvintele din ele ar putea fi greu de priceput pentru oameni sau dificil de înțeles, acestea au apărut numai din propriile interpretări ale lui Pavel și din luminarea Duhului Sfânt. Pavel era doar un apostol; el a fost un slujitor folosit de Domnul Isus, nu un profet. În timp ce străbătea diferite ținuturi, el scria scrisori fraților și surorilor din biserici sau, când

era bolnav, scria bisericilor pe care le avea cu precădere în minte, dar la care nu putea merge. În consecință, scrisorile sale au fost păstrate de oameni și mai târziu adunate, organizate și aranjate de generațiile viitoare după cele Patru Evanghelii din Biblie. Desigur, ei au selectat și au făcut o culegere din cele mai bune scrisori pe care le scrisese. Aceste epistole erau de folos pentru viața fraților și surorilor din biserici și aveau un renume deosebit în vremea sa. Când Pavel le-a scris, nu a făcut-o cu scopul de a scrie o operă spirituală care să permită fraților și surorilor sale să găsească o cale de practică, ori o biografie spirituală pentru a-și exprima propriile experiențe; nu intenționa să scrie o carte pentru a deveni autor. El pur și simplu scria scrisori către frații și surorile sale din biserica Domnului Isus Hristos. Pavel își învăța frații și surorile, din poziția sa de slujitor, pentru a le spune despre povara lui, despre voia Domnului Isus și despre ce sarcini le încredințase El oamenilor pentru viitor. Aceasta a fost lucrarea îndeplinită de Pavel. Cuvintele lui au fost foarte edificatoare pentru experiența tuturor fraților și surorilor din viitor. Adevărurile pe care le-a comunicat în aceste numeroase scrisori erau ceea ce se cuvenea să practice oamenii din Epoca Harului, motiv pentru care aceste scrisori au fost adunate în Noul Testament de către generațiile de mai târziu. Indiferent care ajungea să fie sfârșitul lui Pavel, el a fost un om care a fost folosit la vremea lui și care și-a sprijinit frații și surorile din biserici. Sfârșitul său a fost determinat de esența sa, precum și de faptul că, inițial, a fost doborât. El a fost capabil să rostească acele cuvinte pe atunci deoarece avea lucrarea Duhului Sfânt și, datorită acestei lucrări, Pavel a suportat o povară pentru biserici. Ca atare, el a fost capabil să-și aprovizioneze frații și surorile. Cu toate acestea, din cauza anumitor împrejurări speciale, Pavel nu reușea să meargă personal la biserici pentru a lucra, așa că le scria scrisori pentru a-și dojeni frații și surorile întru Domnul. La început, Pavel îi persecuta pe ucenicii Domnului Isus, dar, după ce Isus S-a înălțat la ceruri – adică după ce Pavel „a văzut lumina” – a încetat să-i persecute pe ucenicii Domnului Isus și nu i-a mai persecutat nici pe sfinții care predicau Evanghelia de dragul căii Domnului. După ce Pavel L-a văzut pe Isus arătându-i-Se ca o lumină strălucitoare, el a acceptat însărcinarea Domnului și, astfel, a devenit cineva folosit de Duhul Sfânt pentru a răspândi Evanghelia.

Lucrarea lui Pavel de atunci era pur și simplu pentru a-și susține și aproviziona frații și surorile. El nu era ca unii oameni, care doreau să-și croiască o carieră sau să creeze opere literare, să exploreze alte căi de ieșire sau să găsească alte căi în afară de Biblie prin care să-i conducă pe acești oameni în biserici astfel încât să poată dobândi o nouă intrare. Pavel a fost o persoană care era folosită; făcând lucrurile pe care le făcea, el doar își îndeplinea datoria. Dacă nu ar fi îndurat o povară pentru biserici, atunci s-ar fi considerat că și-a neglijat datoria. Dacă s-ar fi întâmplat ceva perturbator sau dacă în biserică ar fi comis cineva un act de trădare care să fi dus la o stare anormală a oamenilor de acolo, atunci s-ar fi putut considera că nu și-a îndeplinit lucrarea în mod corespunzător. Dacă un lucrător îndură o sarcină față de biserică și, de asemenea, lucrează la maximul abilităților sale, atunci asta dovedește că el e un lucrător care este

calificat – calificat pentru a fi folosit. Dacă o persoană nu simte nicio povară pentru biserică și nu obține rezultate în lucrarea sa, iar majoritatea oamenilor pe care îi conduce sunt slăbiți sau chiar se prăbușesc, atunci un astfel de lucrător nu și-a îndeplinit datoria. La fel, Pavel nu făcea excepție, motiv pentru care trebuia să aibă grijă de biserici și să scrie frecvent scrisori către frații și surorile lui. Acesta a fost felul în care a putut să aprovizioneze bisericile și să aibă grijă de frații și surorile lui; numai în acest fel bisericile puteau primi aprovizionare și păstorire de la el. Cuvintele din scrisorile pe care le-a scris erau foarte profunde, dar ele au fost scrise fraților și surorilor sale în condițiile în care atinsese luminarea Duhului Sfânt, iar el a împletit în scrierile sale experiențele personale și povara pe care o simțea. Pavel a fost doar o persoană care era folosită de Duhul Sfânt, iar conținutul scrisorilor sale a fost presărat cu experiențele lui personale. Lucrarea pe care a făcut-o reprezintă pur și simplu lucrarea unui apostol, nu o lucrare îndeplinită direct de Duhul Sfânt și, de asemenea, diferă de lucrarea lui Hristos. Pavel doar își îndeplinea datoria, motiv pentru care și-a aprovizionat frații și surorile întru Domnul cu povara lui, precum și cu experiențele și înțelegerile personale. Pavel îndeplinea pur și simplu lucrarea însărcinării de la Dumnezeu, oferindu-și cunoștințele și înțelegerea personală; acesta, desigur, nu era un exemplu de lucrare îndeplinită direct de Dumnezeu Însuși. Ca atare, lucrarea lui Pavel era amestecată cu experiența umană și cu păreri și înțelegeri umane despre lucrarea bisericii. Totuși, despre aceste concepții și înțelegeri umane nu se poate spune că sunt lucrarea duhurilor rele sau lucrarea trupului și sângelui; se poate spune doar că sunt cunoștințele și experiențele unei persoane care fusese luminată de Duhul Sfânt. Prin aceasta, vreau să spun că scrisorile lui Pavel nu sunt cărți din ceruri. Ele nu sunt sfinte și nu au fost rostite sau exprimate de Duhul Sfânt; ele sunt doar o expresie a poverii lui Pavel pentru biserică. Vă spun toate acestea ca să vă fac să înțelegeți diferența dintre lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului: lucrarea lui Dumnezeu Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși, în timp ce lucrarea omului reprezintă datoria și experiențele omului. Nu ar trebui să privim lucrarea normală a lui Dumnezeu ca pe voia omului, iar lucrarea Lui supranaturală ca pe voia lui Dumnezeu; în plus, nu ar trebui să privim predicarea semeață a omului ca pe cuvântările lui Dumnezeu sau ca pe cărți din ceruri. Toate aceste opinii ar fi lipsite de etică. Mulți oameni, după ce M-au auzit analizând cele treisprezece epistole ale lui Pavel, cred că scrisorile lui Pavel nu trebuie citite și că Pavel a fost un om teribil de păcătos. Există chiar și mulți oameni care cred că ale Mele cuvinte sunt nepăsătoare, că aprecierea Mea privind epistolele lui Pavel este inexactă și că acele scrisori nu pot fi considerate expresii ale experiențelor și poverilor omului. Ei cred că, în schimb, ar trebui privite drept cuvintele lui Dumnezeu, că sunt la fel de importante ca și Apocalipsa lui Ioan, că nu pot fi prescurtate sau adăugite și, în plus, că nu pot fi explicate cu lejeritate. Nu sunt incorecte toate aceste afirmații umane? Nu se datorează asta în întregime faptului că oamenii nu au judecată? Scrisorile lui Pavel sunt de mare folos oamenilor și au deja o istorie de peste 2000 de ani. Cu toate acestea, chiar și în zilele noastre, există încă multe persoane

care nu pot înțelege ceea ce a spus el atunci. Oamenii consideră că scrisorile lui Pavel sunt cele mai mari capodopere ale întregului creștinism și că nimeni nu le poate desluși și nimeni nu le poate înțelege pe deplin. De fapt, aceste scrisori sunt la fel ca biografia unei persoane spirituale și nu pot fi comparate cu cuvintele lui Isus sau cu viziunile mărețe văzute de Ioan. În schimb, ceea ce a văzut Ioan au fost viziuni mărețe din ceruri – profeții despre lucrarea lui Dumnezeu – care nu puteau fi obținute de om, pe când scrisorile lui Pavel sunt doar descrieri a ceea ce a văzut și a experimentat un om. Ele reprezintă ceea ce omul este capabil să facă, dar nu sunt nici profeții, nici viziuni; sunt pur și simplu scrisori care au fost trimise în diverse locuri. Pentru oamenii vremii, însă, Pavel era un lucrător, așadar cuvintele sale aveau valoare, pentru că el era cineva care acceptase ceea ce i-a fost încredințat. Prin urmare, scrisorile sale au fost de folos tuturor celor care Îl căutau pe Hristos. Chiar dacă acele cuvinte nu au fost rostite personal de către Isus, ele au fost, până la urmă, esențiale pentru timpul lor. Ca atare, oamenii care au venit după Pavel i-au adunat scrisorile în Biblie, permițându-le astfel să fie transmise până astăzi. Înțelegeți ce vreau să spun? Eu vă ofer pur și simplu o explicație exactă a acestor scrisori și le cercetez fără a le tăgădui beneficiile și valoarea de referință pentru oameni. Dacă, după ce ai citit cuvintele Mele, tu nu numai că negi scrisorile lui Pavel, ci stabilești că sunt o erezie sau sunt lipsite de valoare, atunci se poate spune doar că abilitatea ta de a înțelege este prea slabă, după cum și modul în care înțelegi și judeci lucrurile este prea slab; cu siguranță nu se poate spune că ale Mele cuvinte sunt peste măsură de părtinitoare. Înțelegeți acum? Lucrurile importante pe care trebuie să le înțelegeți sunt situația reală a lucrării lui Pavel la momentul respectiv și contextul în care au fost scrise scrisorile sale. Dacă aveți o viziune corectă a acestor împrejurări, atunci veți avea și o viziune corectă a epistolelor lui Pavel. În același timp, după ce ai priceput esența acelor scrisori, vei evalua corect Biblia și vei înțelege de ce epistolele lui Pavel au fost atât de adorate atâția ani de generațiile de mai târziu, precum și de ce există chiar și mulți oameni care îl tratează ca pe Dumnezeu. Nu e asta ceea ce ai crede și tu, dacă nu ai înțelege?

Cineva care nu este Dumnezeu Însuși nu Îl poate reprezenta pe Dumnezeu Însuși. Se poate spune doar că lucrarea lui Pavel este o parte a viziunii umane și o parte a luminării Duhului Sfânt. Pavel a scris aceste cuvinte dintr-un punct de vedere uman, cu luminare de la Duhul Sfânt. Nu este un lucru rar. Prin urmare, era inevitabil ca ale sale cuvinte să fie presărate cu unele experiențe umane și, mai târziu, el și-a folosit experiențele personale pentru a-și aproviziona și susține frații și surorile de la acea vreme. Scrisorile pe care le-a scris nu pot fi clasificate ca studiu de viață și nici nu pot fi clasificate ca biografii sau mesaje. Mai mult, acestea nu erau nici adevăruri practice de biserică, nici decrete administrative ale bisericii. Pentru cineva cu o povară – o persoană desemnată de către Duhul Sfânt să lucreze – acesta este un lucru pe care trebuie pur și simplu să îl facă. Dacă Duhul Sfânt ridică oamenii și le acordă o povară, dar ei nu își asumă lucrarea bisericii și nu pot să gestioneze bine treburile acesteia sau

să-i rezolve în mod satisfăcător toate problemele, atunci asta dovedește că acei oameni nu-și îndeplinesc datoriile cum se cuvine. Prin urmare, nu era un lucru foarte ciudat ca un apostol să poată scrie scrisori pe parcursul lucrării sale. Asta făcea parte din meseria lor; erau obligați să o facă. Nu le scriau cu scopul de a întocmi un studiu de viață sau o biografie spirituală, și cu siguranță nu scriau pentru a deschide o altă cale de ieșire pentru sfinți. Mai degrabă, o făceau pentru a-și îndeplini propria funcție și a fi slujitori fideli ai lui Dumnezeu, astfel încât să poată da socoteală lui Dumnezeu, ducând la bun sfârșit sarcinile încredințate de El. În lucrarea lor, trebuiau să-și asume responsabilitatea pentru ei înșiși și pentru frații și surorile lor și trebuiau să-și facă munca bine și să pună la inimă treburile bisericii: toate acestea erau doar parte din munca lor.

Dacă ați dobândit o înțelegere a scrisorilor lui Pavel, veți avea, de asemenea, o idee și o apreciere corectă atât a epistolelor lui Petru, cât și a celor ale lui Ioan. Nu veți mai privi niciodată aceste scrisori drept cărți din ceruri, care sunt sfinte și inviolabile, cu atât mai puțin îl veți considera pe Pavel drept Dumnezeu. La urma urmei, lucrarea lui Dumnezeu este diferită de lucrarea oamenilor și, în plus, cum ar putea expresiile Lui să fie la fel ca ale lor? Dumnezeu are propria Sa fire specială, în timp ce omul are datorii pe care se cuvine să le îndeplinească. Firea lui Dumnezeu este exprimată în lucrarea Sa, în timp ce datoria omului este întruchipată de experiențele omului și exprimată în căutările omului. Prin urmare, devine evident prin lucrarea care se face dacă un lucru este expresia lui Dumnezeu sau expresia omului. Nu trebuie să fie explicată de Dumnezeu Însuși și nici nu-i cere omului să se străduiască pentru a fi martor; în plus, nu este nevoie ca Dumnezeu Însuși să suprimă vreo persoană. Toate acestea vin ca o revelație naturală; nu este nici forțat, nici ceva în care omul să se poată amesteca. Datoria oamenilor poate fi cunoscută prin experiențele lor și nu le impune să facă vreo lucrare experimentală suplimentară. Toată esența omului poate fi dezvăluită pe măsură ce acesta își îndeplinește datoria, pe când Dumnezeu Își poate exprima firea inerentă în timp ce Își îndeplinește lucrarea. Dacă este lucrarea omului, atunci nu poate fi ascunsă. Dacă este lucrarea lui Dumnezeu, atunci firea lui Dumnezeu este și mai imposibil de ascuns de către cineva, cu atât mai puțin de controlat de către om. Nu se poate spune despre vreun om că este Dumnezeu, și nici lucrarea și cuvintele vreunui om nu pot fi privite ca sfinte sau considerate imuabile. Se poate spune despre Dumnezeu că este uman pentru că El S-a îmbrăcat în trup, dar lucrarea Lui nu poate fi considerată lucrarea omului sau datoria omului. Mai mult, cuvântările lui Dumnezeu și scrisorile lui Pavel nu pot fi echivalate, și nici judecata și mustrarea lui Dumnezeu și cuvintele de învățătură ale omului nu pot fi menționate în condiții de egalitate. Prin urmare, există principii care disting lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea omului. Acestea sunt diferențiate în funcție de esențele lor, nu de sfera lucrării sau de eficiența temporară. Pe această temă, majoritatea oamenilor fac greșeli de principiu. Acest lucru se datorează faptului că omul privește exteriorul, pe care îl poate atinge, în timp ce Dumnezeu privește esența, care nu poate fi observată cu ochii fizici ai oamenilor. Dacă priviți cuvintele și lucrarea lui

Dumnezeu ca pe datoriile unui om obișnuit și considerați lucrarea pe scară largă a omului ca pe lucrarea lui Dumnezeu înfățișat în trup, mai degrabă decât ca pe datoria pe care omul o îndeplinește, atunci oare principiul vostru nu este greșit? Scrisorile și biografiile omului pot fi scrise cu ușurință, dar numai pe temelia lucrării Duhului Sfânt. Cu toate acestea, cuvântările și lucrarea lui Dumnezeu nu pot fi îndeplinite cu ușurință de om sau obținute prin înțelepciunea și gândirea umană, și nici oamenii nu le pot explica în detaliu după ce le cercetează. Dacă aceste chestiuni de principiu nu stârnesc nicio reacție în voi, atunci credința voastră evident nu e adevărată sau rafinată. Se poate spune doar că a voastră credință e plină de nedeslușire și este atât confuză, cât și neprincipială. Fără a înțelege măcar chestiunile cele mai simple și mai importante despre Dumnezeu și om, o astfel de credință nu este, oare, întru totul lipsită de receptivitate? Cum ar putea Pavel să fie singura persoană folosită de-a lungul întregii istorii? Oare cum ar putea el să fie singurul care a lucrat vreodată pentru biserică? Cum ar putea să fie singurul care a scris bisericilor pentru a le sprijini? Indiferent de amploarea sau influența lucrării acestor oameni, sau chiar de rezultatele lucrării lor, oare nu sunt asemănătoare toate principiile și substanța unei astfel de lucrări? Oare în legătură cu aceasta nu există lucruri care să fie complet diferite de lucrarea lui Dumnezeu? Chiar dacă în fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu există diferențe clare și chiar dacă multe dintre metodele Sale de a lucra nu sunt cu desăvârșire aceleași, oare nu au toate doar o singură substanță și sursă? În consecință, dacă o persoană nu s-a lămurit nici acum în privința acestor lucruri, atunci este prea lipsită de rațiune. Dacă, după ce a citit aceste cuvinte, o persoană tot spune că scrisorile lui Pavel sunt sfinte și inviolabile și că sunt diferite de biografiile oricărei figuri spirituale, atunci motivația acestei persoane este prea anormală, iar o astfel de persoană este, fără îndoială, un expert doctrinar complet lipsit de noimă. Chiar dacă te închini lui Pavel, nu te poți folosi de sentimentele tale calde pentru el ca să răstălmăcești adevărul faptelor sau ca să respingi existența adevărului. În plus, ceea ce am spus Eu nu aruncă defel în foc toate lucrările și scrisorile lui Pavel și nu le neagă întru totul valoarea ca referințe. Oricum ar fi, când rostesc aceste cuvinte, intenția Mea este ca voi să dobândiți o înțelegere corectă și o apreciere rezonabilă a tuturor lucrurilor și oamenilor: numai acesta este un motiv normal; numai cu asta se cuvine să se înzestreze oamenii drepti care au adevărul.

Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul

Cei mai mulți oameni cred în Dumnezeu de dragul destinației lor finale sau pentru desfătare temporară. Aceia care nu au îndurat nicio tratare cred în Dumnezeu pentru a intra în ceruri, pentru a câștiga răsplăți. Ei nu cred în Dumnezeu pentru a fi desăvârșiți sau pentru a îndeplini datoria de creatură a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, majoritatea

oamenilor nu cred în Dumnezeu pentru a-și îndeplini responsabilitățile sau pentru a-și încheia datoria. Rareori cred oamenii în Dumnezeu cu scopul de trăi vieți pline de semnificație, nici nu există aceia care cred că din moment ce omul este în viață, ar trebui să-L iubească pe Dumnezeu pentru că este predestinat de Cer și recunoscut de pământ și este vocația naturală a omului. În acest mod, chiar dacă diferiți oameni își urmăresc fiecare propriile scopuri, ținta căutării lor și motivația din spatele ei sunt similare și, mai mult, pentru majoritatea dintre ei, obiectele închinării lor sunt aproape aceleași. Pe parcursul ultimelor câteva mii de ani, mulți credincioși au murit, și mulți au murit și au fost născuți din nou. Nu e vorba doar de un om sau doi care Îl caută pe Dumnezeu, nici măcar de o mie sau două, totuși, majoritatea acestor oameni caută de dragul propriilor perspective sau al speranțelor glorioase pentru viitor. Aceia care Îi sunt devotați lui Hristos sunt puțini și rari. Totuși, mulți credincioși devotați au murit prinși în propriile mreje și, pe lângă aceasta, numărul oamenilor care au fost victorioși este imperceptibil de mic. Până în această zi, motivele pentru care oamenii eșuează, sau secretele victoriei lor, le sunt încă necunoscute. Aceia care sunt obsedați de a-L urmări pe Hristos nu și-au avut încă momentul de percepție bruscă, nu au dat de capăt acestor mistere pentru că pur și simplu nu știu. Chiar dacă fac eforturi minuțioase în căutarea lor, cărarea pe care umblă este cărarea eșecului pe care au umblat odată înaintașii lor, și nu cea a succesului. În acest fel, indiferent de cum caută, nu umblă ei pe cărarea care conduce spre întuneric? Ceea ce câștigă ei nu sunt fructe amare? Este destul de greu de prezis dacă oamenii care rivalizează cu cei care au avut succes în vremuri trecute vor ajunge în final la șansă sau nenorocire. La urma urmelor, cât de slabe sunt probabilitățile pentru oamenii care caută, urmând pașii celor care au eșuat? Nu au ei și mai mari șanse de eșec? Ce valoare are cărarea pe care ei umblă? Nu își irosc ei timpul? Indiferent dacă oamenii au succes sau eșuează în căutarea lor, există, pe scurt, un motiv pentru care ei procedează astfel, și nu este vorba de faptul că succesul sau eșecul lor este determinat de faptul că ei caută după cum vor.

Cea mai fundamentală cerință pentru credința omului în Dumnezeu este ca acesta să aibă o inimă sinceră și să se dedice în întregime pe sine și să se supună cu adevărat. Ceea ce este cel mai greu pentru om este să-și pună la dispoziție întreaga viață în schimbul credinței adevărate prin care poate obține adevărul deplin și să-și îndeplinească datoria ca și creatură a lui Dumnezeu. Acest lucru este inaccesibil celor care eșuează și chiar și mai inaccesibil celor care nu pot să-L găsească pe Hristos. Pentru că omul nu este bun la a se dedica în întregime lui Dumnezeu, pentru că omul nu este dispus să își facă datoria față de Creator, pentru că omul a văzut adevărul, dar îl evită și merge pe propria cărare, pentru că omul caută întotdeauna să urmeze cărarea celor care au eșuat, pentru că omul sfidează întotdeauna Cerul, prin urmare, omul eșuează mereu, întotdeauna este înșelat de tertipurile Satanei și prins în propriile mreje. Pentru că omul nu Îl cunoaște pe Hristos, pentru că omul nu este adeptul înțelegerii și experimentării adevărului, pentru că omul se închină prea mult lui Pavel și râvnește prea

mult cerul, pentru că omul solicită întotdeauna ca Hristos să-l asculte și-l poruncește lui Dumnezeu, prin urmare, acele figuri importante și aceia care au experimentat vicisitudinile lumii sunt încă muritori și încă mor în mijlocul muștrării lui Dumnezeu. Tot ceea ce pot spune despre astfel de oameni este că mor de o moarte tragică și că consecința pentru ei – moartea lor – nu este fără justificare. Nu este eșecul lor chiar mai intolerabil pentru legea Cerului? Adevărul vine din lumea omului, totuși, adevărul dintre oameni este dat mai departe de Hristos. Își are originea de la Hristos, adică de la Dumnezeu Însuși, iar asta nu este ceva de care omul este capabil. Cu toate acestea, Hristos oferă doar adevărul; El nu vine să decidă dacă omul va avea succes în căutarea lui după adevăr. Din aceasta decurge faptul că succesul sau eșecul în adevăr se reduce la căutarea omului. Niciodată succesul sau eșecul omului în adevăr nu a avut de-a face nimic cu Hristos, ci este în schimb determinat de căutarea lui. Destinația omului și succesul sau eșecul lui nu pot fi puse în seama lui Dumnezeu, așa încât Dumnezeu Însuși să trebuiască să le poarte, pentru că nu este o problemă a lui Dumnezeu Însuși, ci este direct legată de datoria pe care ar trebui să o îndeplinească creaturile lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor au puține cunoștințe despre căutarea și destinația lui Pavel și a lui Petru, totuși, oamenii nu cunosc nimic mai mult decât finalul lui Petru și cel al lui Pavel și sunt ignoranți în privința secretului din spatele succesului lui Petru sau a deficiențelor care au condus la eșecul lui Pavel. Și astfel, dacă sunteți complet incapabili să vedeți în profunzime esența căutării lor, atunci căutarea majorității dintre voi tot va eșua și chiar dacă un număr mic dintre voi vor avea succes, totuși, nu vor fi egali cu Petru. Dacă, însă, cărarea căutării tale este cea corectă, atunci ai o speranță de succes; dacă, însă, cărarea pe care pășești în căutarea adevărului este cea greșită, atunci vei fi veșnic incapabil de succes și vei întâmpina același final ca și Pavel.

Petru a fost un om care a fost făcut desăvârșit. Doar după ce a experimentat muștrare și judecată și a obținut astfel o dragoste pură pentru Dumnezeu, a fost făcut pe deplin desăvârșit; cărarea pe care a umblat a fost cărarea care l-a dus la desăvârșire. Cu alte cuvinte, încă de la început, Petru a mers pe cărarea corectă, și motivația lui pentru a crede în Dumnezeu a fost cea corectă și, astfel, a devenit cineva care a fost făcut desăvârșit și a călcat pe o cărare nouă pe care omul nu mai umblase înainte. Totuși, cărarea pe care umblase Pavel încă de la început a fost cărarea împotrivirii la adresa lui Hristos, și faptul că el a lucrat pentru Hristos câteva decenii a fost doar pentru că Duhul Sfânt dorea să-l folosească și să profite de darurile lui și de toate meritele pentru a face lucrarea Lui. El a fost pur și simplu cineva folosit de Duhul Sfânt și nu a fost folosit pentru că Isus s-a uitat binevoitor la umanitatea lui, ci datorită darurilor lui. El a putut să lucreze pentru Isus pentru că a fost doborât, nu pentru că a fost fericit să o facă. El a fost capabil să facă o astfel de lucrare datorită luminării și călăuzirii Duhului Sfânt, și lucrarea pe care a făcut-o nu reprezenta în niciun caz căutarea lui sau umanitatea lui. Lucrarea lui Pavel reprezenta lucrarea unui slujitor, ceea ce înseamnă că el a făcut lucrarea unui apostol. Petru, însă, a fost diferit: și el a făcut o lucrare; nu a

fost atât de măreață ca și lucrarea lui Pavel, dar el a lucrat în timp ce-și căuta propria intrare, iar lucrarea lui a fost diferită de lucrarea lui Pavel. Lucrarea lui Petru a fost îndeplinirea datoriei unei creaturi a lui Dumnezeu. El nu a lucrat în rolul unui apostol, ci în timp ce căuta o dragoste pentru Dumnezeu. Cursul lucrării lui Pavel a conținut și căutarea lui personală: căutarea lui a fost de dragul a nimic mai mult decât speranțele lui pentru viitor și dorința lui după o destinație bună. El nu a acceptat rafinare în timpul lucrării lui, nici emondare sau tratare. El credea că atâta timp cât lucrarea pe care o făcea satisfăcea dorințele lui Dumnezeu și tot ce făcea era plăcut lui Dumnezeu, atunci îl aștepta o răsplată la final. Nu au existat experiențe personale în lucrarea lui – totul a fost de dragul lucrării, și nu a fost dus la îndeplinire pe fondul căutării schimbării. Totul din lucrarea lui a fost o tranzacție, nu a conținut nimic din datoria sau supunerea unei creaturi a lui Dumnezeu. Pe parcursul lucrării lui, nu a intervenit nicio schimbare în firea veche a lui Pavel. Lucrarea lui a meritat pur și simplu altora și era incapabilă să aducă schimbări în firea lui. Pavel și-a dus la îndeplinire lucrarea în mod direct, fără să fi fost făcut desăvârșit sau să fi fost tratat, motivat fiind de răsplată. Cu Petru a fost diferit: el a fost unul care a trecut prin emondare și tratare și a trecut prin rafinare. Scopul și motivația lucrării lui Petru au fost fundamental diferite de cele ale lui Pavel. Chiar dacă Petru nu a avut o lucrare foarte mare, firea lui a trecut prin multe schimbări, și ceea ce a căutat el au fost adevărul și schimbarea reală. Lucrarea lui nu a fost îndeplinită doar de dragul lucrării în sine. Chiar dacă Pavel a avut o lucrare mare, a fost toată lucrarea Duhului Sfânt și chiar dacă Pavel a cooperat în această lucrare, el nu a experimentat-o. Faptul că Petru a lucrat mult mai puțin a fost doar datorită faptului că Duhul Sfânt nu a făcut atât de multă lucrare prin el. Nu cantitatea lucrării lor a determinat dacă au fost făcuți desăvârșiți sau nu; căutarea unuia a fost pentru a primi răsplăți, iar a celuilalt pentru a dobândi o dragoste supremă pentru Dumnezeu și de a-și îndeplini datoria de creatură a lui Dumnezeu până într-acolo încât putea să trăiască o imagine plăcută pentru a satisface dorința lui Dumnezeu. La exterior erau diferiți, și la fel de diferite erau și esențele lor. Nu se poate stabili care dintre ei a fost făcut desăvârșit pe baza a cât de mult a slujit. Petru a căutat să trăiască conform unui om care Îl iubește pe Dumnezeu, să fie cineva care să Îl asculte pe Dumnezeu, să fie cineva care acceptă tratarea și emondarea și să fie cineva care și-a îndeplinit datoria de creatură a lui Dumnezeu. El a fost capabil să se dedice pe sine lui Dumnezeu, să se pună în întregime în mâinile lui Dumnezeu și să Îl asculte până la moarte. Aceasta a fost ceea ce a vrut să facă și, mai mult decât atât, a fost ceea ce a realizat. Acesta este motivul fundamental pentru care, în cele din urmă, sfârșitul său a fost diferit de cel al lui Pavel. Lucrarea pe care Duhul Sfânt a făcut-o în Petru a fost să îl desăvârșească, și lucrarea pe care Duhul Sfânt a făcut-o în Pavel a fost să îl folosească. Aceasta a fost pentru că naturile lor și viziunile lor asupra căutării nu erau la fel. Ambii au avut lucrarea Duhului Sfânt. Petru a aplicat această lucrare pentru sine și a oferit-o și altora; Pavel, în schimb, a oferit toată lucrarea Duhului Sfânt altora și nu și-a însușit nimic din ea pentru sine. Astfel, după ce a

experimentat lucrarea Duhului Sfânt atât de mulți ani, schimbările din Pavel erau aproape inexistente. El a rămas aproape în starea lui naturală și încă era Pavel de dinainte. Numai după ce a îndurat greutățile multor ani de muncă a învățat cum să „lucreze” și a învățat rezistența, însă natura lui veche – natura lui competitivă și mercantilă – a rămas încă. Chiar și după ce a lucrat atât de mulți ani, nu și-a cunoscut firea coruptă, nici nu s-a debarasat de vechea fire care încă era vizibilă în mod clar în lucrarea sa. În el era pur și simplu mai multă experiență de lucru, însă această experiență puțină nu a fost capabilă de una singură să îl schimbe și nu i-a putut schimba viziunea asupra existenței sau semnificației căutării lui. Deși a lucrat mulți ani pentru Hristos și nu L-a mai persecutat niciodată pe Domnul Isus, în inima lui nu a fost nicio schimbare în privința cunoașterii lui Dumnezeu. Asta înseamnă că nu a lucrat pentru a se dedica pe sine lui Dumnezeu, ci mai degrabă, el a fost obligat să lucreze de dragul destinației lui viitoare. Pentru că la început L-a persecutat pe Hristos și nu s-a supus lui Hristos; a fost un rebel înnăscut care s-a împotrivit lui Hristos în mod deliberat și cineva care nu avea nicio cunoștință despre lucrarea Duhului Sfânt. Când lucrarea lui era aproape încheiată, el nu cunoștea încă lucrarea Duhului Sfânt și pur și simplu acționa de bună voie după îndemnul caracterului său propriu, fără să acorde nici cea mai mică atenție la voința Duhului Sfânt. Și, astfel, natura sa a fost vrăjmașă lui Hristos și nu s-a supus adevărului. O astfel de persoană care a fost părăsită de lucrarea Duhului Sfânt, care nu a cunoscut lucrarea Duhului Sfânt și care, de asemenea, s-a împotrivit lui Hristos – cum ar putea o astfel de persoană să fie mântuită? Dacă un om poate sau nu să fie mântuit, nu depinde de cât de multă lucrare face, sau cât de mult se dedică, ci dacă acel om cunoaște sau nu lucrarea Duhului Sfânt, dacă poate sau nu să pună adevărul în practică și dacă viziunea lui asupra căutării este sau nu în conformitate cu adevărul.

Chiar dacă au avut loc revelații reale după ce Petru a început să-L urmeze pe Isus, el a fost în natura sa, încă de la început, cineva dispus să se supună Duhului Sfânt și să-L caute pe Hristos. Ascultarea lui față de Duhul Sfânt a fost pură: el nu a căutat faimă și avere, ci a fost în schimb motivat de ascultarea de adevăr. Chiar dacă au fost trei situații în care Petru s-a lepădat de Hristos și chiar dacă L-a ispitit pe Domnul Isus, asemenea slăbiciune umană nu a avut nicio legătură cu natura sa, nu a afectat căutarea lui ulterioară, și nu poate dovedi suficient că ispitirea aceasta a fost acțiunea unui antihrist. Slăbiciunea umană obișnuită e ceva ce toți oamenii din lume împărtășesc – vă așteptați ca Petru să fie diferit? Nu au oamenii anumite opinii despre Petru pentru că acesta a făcut câteva greșeli prostești? Și nu e așa că oamenii îl adoră mult pe Pavel pentru toată lucrarea pe care a făcut-o și toate epistolele pe care le-a scris? Cum ar putea fi omul capabil să vadă esența omului dincolo de toate acestea? Pot fără îndoială aceia care au simțământ cu adevărat să vadă ceva atât de nesemnificativ? Chiar dacă anii mulți de experiențe dureroase ai lui Petru nu sunt documentați în Biblie, aceasta nu înseamnă că Petru nu a avut experiențe reale sau că Petru nu a fost făcut desăvârșit. Cum poate fi pătrunsă pe deplin de către om lucrarea lui Dumnezeu? Consemnările din

Biblie nu au fost selectate personal de Isus, ci puse împreună de generațiile de mai târziu. Astfel stând lucrurile, oare tot ceea ce a fost consemnat în Biblie nu a fost ales potrivit ideilor oamenilor? Mai mult, sfârșiturile lui Petru și Pavel intenționat nu sunt expuse în epistole, așa că omul îi judecă pe Petru și Pavel potrivit propriilor percepții și potrivit propriilor preferințe. Și pentru că Pavel a făcut atât de multă lucrare, pentru că „contribuțiile” lui au fost atât de mari, el a câștigat încrederea maselor. Nu se concentrează omul doar pe ceea ce este superficial? Cum ar putea fi omul capabil să vadă în profunzime esența omului? Ca să nu mai spunem, dat fiind faptul că Pavel a fost un obiect al închinării pentru mii de ani, cine ar îndrăzni să-i nege lucrarea în pripă? Petru a fost doar un pescar, prin urmare, cum ar putea fi contribuția lui la fel de mare ca cea a lui Pavel? În ceea ce privește contribuțiile pe care le-au adus, Pavel ar fi trebuit să fie răsplătit înaintea lui Petru și ar fi trebuit să fie cel care a fost mai bine calificat să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Cine și-ar fi putut imagina că atunci când s-a ocupat de Pavel, Dumnezeu pur și simplu l-a făcut să lucreze prin darurile lui, în timp ce pe Petru Dumnezeu l-a făcut desăvârșit. Nu este cazul, sub nicio formă, ca Domnul Isus să își fi făcut planuri pentru Petru și Pavel chiar de la început: ei au fost, mai degrabă, făcuți desăvârșiți sau puși la lucru conform naturilor lor inerente. Așa că, ceea ce văd oamenii sunt, pur și simplu, contribuțiile exterioare ale omului, în timp ce Dumnezeu vede esența omului, cât și cărarea pe care omul o urmează de la început, și motivația din spatele căutării omului. Lumea evaluează un om după noțiunile sale și după percepțiile proprii, însă finalul unui om nu este determinat de lucrurile exterioare care îl caracterizează. Așa că eu spun că dacă această cărare pe care o iei de la început este cărarea succesului, iar punctul tău de vedere asupra căutării este cel corect de la început, atunci tu ești ca și Petru; dacă această cărare pe care pășești este cea a eșecului, atunci oricare ar fi prețul pe care îl plătești, sfârșitul tău va fi tot ca cel al lui Pavel. Oricare ar fi cazul, destinația ta, și dacă vei avea succes sau vei eșua, sunt ambele determinate de cărarea pe care o cauți, dacă e cea corectă sau nu, mai degrabă decât de devotamentul tău sau de prețul pe care îl plătești. Esențele lui Petru și Pavel și țelurile pe care le-au urmat ei au fost diferite; omul este incapabil să descopere aceste lucruri și doar Dumnezeu le poate cunoaște pe deplin. Pentru că ceea ce vede Dumnezeu este esența omului, în timp ce omul nu își cunoaște propria esență. Omul este incapabil să vadă esența din om sau statura lui adevărată și prin urmare este incapabil să identifice motivele pentru eșecul și succesul lui Pavel și Petru. Motivul pentru care majoritatea oamenilor se închină lui Pavel și nu lui Petru, este pentru că Pavel a fost folosit pentru lucrare publică, și omul este capabil să perceapă această lucrare, și, prin urmare, oamenii recunosc „realizările” lui Pavel. În schimb, experiențele lui Petru sunt invizibile omului și ceea ce a căutat el este de neatins de către om, așa că omul nu e interesat de Petru.

Petru a fost făcut desăvârșit prin experimentarea tratării și a rafinării. El a spus: „Trebuie să satisfac mereu dorința lui Dumnezeu. În tot ceea ce fac, caut doar să satisfac dorința lui Dumnezeu și, chiar dacă sunt muștrat sau judecat, tot sunt fericit să o fac”.

Petru a dat totul pentru Dumnezeu și lucrarea lui, cuvintele și toată viața lui au fost de dragul iubirii pentru Dumnezeu. A fost o persoană care a căutat sfințenia și, cu cât experimenta mai mult, cu atât era mai mare și mai profundă dragostea lui pentru Dumnezeu în inima sa. Între timp, Pavel a făcut doar o lucrare exterioară și, chiar dacă a lucrat din greu, strădaniile lui au fost de dragul de a-și face lucrarea în mod corespunzător și de a câștiga, ca urmare, o răsplată. Dacă ar fi știut că nu ar primi nicio răsplată, ar fi renunțat la lucrarea lui. Ceea ce îl interesa pe Petru era dragostea adevărată din inima lui și ceea ce era practic și putea fi realizat. Lui nu îi păsa dacă urma să primească o răsplată, ci dacă firea lui putea fi schimbată. Pe Pavel îl interesa să lucreze și mai din greu, îi păsa de lucrarea și dedicarea exterioară și de doctrinele neexperimentate de oamenii normali. Lui nu îi păsa deloc să existe schimbări adânci în interiorul lui, nici de dragostea adevărată pentru Dumnezeu. Experiențele lui Petru erau pentru a obține dragostea adevărată și cunoașterea adevărată de Dumnezeu. Experiențele lui erau menite să îi aducă o relație mai apropiată cu Dumnezeu și să aibă o trăire practică. Lucrarea lui Pavel a fost săvârșită datorită a ceea ce i-a încredințat Isus și a avut scopul de a obține lucrurile după care tânjea, însă acestea nu aveau legătură cu cunoașterea lui de sine și cu Dumnezeu. Lucrarea lui a fost doar de dragul de a scăpa de mustrare și de judecată. Ceea ce a căutat Petru a fost dragoste pură și ceea ce a căutat Pavel a fost cununa dreptății. Petru a experimentat mulți ani din lucrarea Duhului Sfânt și L-a cunoscut pe Hristos în mod practic, și a avut o cunoaștere profundă de sine. Așa că dragostea lui pentru Dumnezeu a fost pură. De-a lungul a mulți ani de rafinare cunoștințele despre Isus și despre viață i-au fost înnobilate, și dragostea lui a fost una necondiționată, a fost o dragoste spontană, iar el nu a cerut nimic în schimb, nici nu a sperat să obțină beneficii. Pavel a lucrat mulți ani, cu toate acestea nu L-a cunoscut foarte bine pe Hristos, și cunoașterea lui de sine a fost, de asemenea, jalnic de mică. El, pur și simplu, nu a avut nicio dragoste pentru Hristos, și lucrarea lui și cursa pe care a alergat-o au avut scopul de a obține cununa de lauri finală. Ceea ce a căutat el a fost cea mai bună cunună, nu cea mai pură dragoste. El nu a căutat activ, ci pasiv; el nu și-a îndeplinit datoria, ci a fost constrâns în căutarea lui după ce lucrarea Duhului Sfânt a pus stăpânire pe el. Prin urmare, căutarea lui nu dovedește că a fost o creatură calificată a lui Dumnezeu; Petru, în schimb, a fost o creatură calificată a lui Dumnezeu, care și-a îndeplinit datoria. Omul crede că toți cei care își aduc contribuția lui Dumnezeu ar trebui să primească o răsplată și, cu cât este mai mare aportul, cu atât mai mult este luat de bun faptul că ar trebui să primească favoarea lui Dumnezeu. Esența punctului de vedere al omului este tranzacțională și el nu caută activ să își îndeplinească datoria de creatură a lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, cu cât oamenii caută mai mult o dragoste adevărată pentru Dumnezeu și ascultare totală de Dumnezeu – ceea ce implică și a căuta să-și îndeplinească datoria de creatură a lui Dumnezeu – cu atât mai mult sunt capabili să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Punctul de vedere al lui Dumnezeu este să ceară ca omul să-și recupereze statutul și datoria inițiale. Omul este o creatură a lui

Dumnezeu și, prin urmare, omul nu ar trebui să-și depășească limitele prin a-l face cereri lui Dumnezeu, și nu ar trebui să facă mai mult decât să-și îndeplinească datoria de creatură a lui Dumnezeu. Destinațiile lui Pavel și Petru au fost măsurate în funcție de capacitatea lor de a-și îndeplini datoria de creaturi ale lui Dumnezeu, și nu după amploarea aportului lor; destinațiile lor au fost determinate în funcție de ceea ce au căutat ei de la început, nu în funcție de cât de multă muncă au făcut sau de estimările altor oameni în privința lor. Așa că, a căuta să-ți îndeplinești în mod activ datoria de creatură a lui Dumnezeu este calea către succes; a căuta cărarea dragostei adevărate pentru Dumnezeu este cea mai corectă cărare; a căuta să-ți schimbi vechea fire și a căuta dragostea pură pentru Dumnezeu este cărarea către succes. O astfel de cărare către succes este cărarea recuperării datoriei originare, cât și a înfățișării inițiale a unei creaturi a lui Dumnezeu. Este cărarea recuperării și este, de asemenea, scopul întregii lucrări a lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Dacă însă căutarea omului este pătată de cerințe personale extravagante și tânjiri iraționale, atunci efectul obținut nu va fi cel al schimbărilor în firea omului. Aceasta este în dezacord cu lucrarea de recuperare. Nu este în niciun caz lucrare făcută de Duhul Sfânt și, așadar, asta dovedește că o astfel de căutare nu este acceptată de Dumnezeu. Ce semnificație are o căutare care nu este acceptată de Dumnezeu?

Lucrarea făcută de Pavel a fost expusă oamenilor, dar cât de pură a fost dragostea lui pentru Dumnezeu și cât de mult L-a iubit pe Dumnezeu adânc în inima lui sunt lucruri pe care omul nu poate să le vadă. Omul poate vedea doar lucrarea pe care a făcut-o. De acolo omul știe cu siguranță că a fost folosit de Duhul Sfânt și, prin urmare, omul crede că Pavel a fost mai bun decât Petru, că lucrarea lui a fost mai mare pentru că el a putut să se îngrijească de biserici. Petru s-a ocupat doar de experiențele lui personale și a câștigat doar câțiva oameni în timpul lucrării lui ocazionale. De la el avem doar câteva epistole puțin cunoscute, dar cine știe cât de mare și profundă a fost dragostea lui pentru Dumnezeu în inima sa? Cât era ziua de lungă, Pavel a lucrat pentru Dumnezeu: atâta timp cât era o lucrare de făcut, el o făcea. El simțea că în acest fel putea să obțină cununa și îl putea mulțumi pe Dumnezeu, însă nu a căutat modalități să se schimbe pe sine prin lucrarea lui. Orice din viața lui Petru care nu satisfăcea dorința lui Dumnezeu, îl făcea să se simtă neliniștit. Dacă nu satisfăcea dorința lui Dumnezeu, atunci avea remușcări și căuta o modalitate potrivită prin care se putea strădui să mulțumească inima lui Dumnezeu. Chiar și în cele mai mici și mai neimportante aspecte ale vieții lui, el își impunea să satisfacă dorința lui Dumnezeu. Nu era mai puțin exigent când venea vorba de firea lui veche, ci era mai riguros în cerințele pe care le avea de la sine de a progresa mai adânc în adevăr. Pavel a căutat doar o reputație și un statut superficiale. El a căutat să se laude înaintea oamenilor și nu a căutat să facă un progres mai adânc în intrarea în viață. Ceea ce îl interesa era doctrina, nu realitatea. Unii oameni spun: „Pavel a lucrat atât de mult pentru Dumnezeu, de ce nu a fost ținut minte de către Dumnezeu? Petru a lucrat doar puțin pentru Dumnezeu și nu a adus un aport important

bisericilor, așa că de ce a fost făcut desăvârșit?” Petru L-a iubit pe Dumnezeu până la un punct care era cerut de Acesta; doar astfel de oameni au o mărturie. Dar ce putem spune despre Pavel? Știi tu cât de mult L-a iubit Pavel pe Dumnezeu? Știi? De ce s-a săvârșit lucrarea lui Pavel? Și de ce s-a săvârșit lucrarea lui Petru? Petru nu a lucrat foarte mult, însă știi tu ce era adânc în inima lui? Lucrarea lui Pavel avea de-a face cu purtarea de grijă față de biserici și sprijinirea bisericilor. Ceea ce a experimentat Petru au fost schimbări în firea vieții lui; el a experimentat dragostea pentru Dumnezeu. Acum, că știi diferențele dintre esențele lor, poți vedea cine a crezut cu adevărat în Dumnezeu în cele din urmă, și cine nu a crezut cu adevărat în Dumnezeu. Unul din ei L-a iubit cu adevărat pe Dumnezeu, iar celălalt nu L-a iubit cu adevărat pe Dumnezeu; unul a suferit schimbări în firea sa, iar celălalt nu; unul a slujit umil și nu a fost observat cu ușurință de oameni, iar celălalt a fost venerat de oameni și a avut o imagine de seamă; unul a căutat sfințenia, iar celălalt nu, și chiar dacă nu era lipsit de puritate, totuși, nu era stăpânit de o dragoste pură; unul era stăpânit de umanitate adevărată, iar celălalt nu; unul avea simțământul unei creaturi a lui Dumnezeu, iar celălalt nu. Astfel sunt diferențele dintre esențele lui Pavel și ale lui Petru. Căderea pe care a umblat Petru a fost cea a succesului, care a fost, de asemenea, căderea recuperării umanității normale și a recuperării datoriei de creatură a lui Dumnezeu. Petru îi reprezintă pe toți cei care au succes. Căderea pe care a umblat Pavel a fost cea a eșecului și el îi reprezintă pe toți aceia care se supun, care se lasă folosiți doar superficial și care nu Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Pavel îi reprezintă pe toți aceia care nu dețin adevărul. Petru, în credința lui în Dumnezeu, a căutat să-L mulțumească pe Dumnezeu în tot și a căutat să asculte de tot ceea ce venea de la Dumnezeu. Fără nici cea mai mică obiecție, el a putut să accepte atât mustrarea și judecata, cât și rafinarea, necazul și lipsurile din viața lui, niciuna din acestea neputând să-i altereze dragostea pentru Dumnezeu. Nu era aceasta dragostea supremă pentru Dumnezeu? Nu era aceasta împlinirea datoriei unei creaturi a lui Dumnezeu? Fie că ești mustrat, judecat sau în necaz, ești mereu capabil să obții ascultare până la moarte, aceasta fiind ceea ce o făptură a lui Dumnezeu ar trebui să realizeze și aceasta fiind puritatea dragostei pentru Dumnezeu. Dacă omul poate obține atât de mult, atunci este o creatură calificată a lui Dumnezeu și nimic nu satisface mai bine dorința Creatorului. Imaginează-ți că poți lucra pentru Dumnezeu, dar nu Îl ascuți și ești incapabil să-L iubești cu adevărat pe El. În acest fel, nu numai că nu îți vei fi îndeplinit datoria de creatură a lui Dumnezeu, dar vei fi și condamnat de El pentru că ești o persoană care nu deține adevărul, care este incapabilă să asculte de Dumnezeu și care este nesupusă Lui. Îți pasă doar să lucrezi pentru Dumnezeu și nu îți pasă să pui adevărul în practică sau să te cunoști pe tine însuși. Nu Îl înțelegi și nu Îl cunoști pe Creator; nu Îl ascuți și nu Îl iubești. Ești o persoană care, din naștere, e neascultătoare față de Dumnezeu și, prin urmare, astfel de oameni nu sunt iubiți de Creator.

Unii oameni spun: „Pavel a lucrat extrem de mult, a dus pe umerii lui poveri mari pentru biserici și a contribuit mult în cadrul lor. Cele treisprezece epistole ale lui Pavel

au confirmat 2000 de ani ai Epocii Harului și sunt inferioare doar celor Patru Evanghelii. Cine se poate compara cu el? Nimeni nu poate descifra Apocalipsa lui Ioan în timp ce epistolele lui Pavel aduc viață și lucrarea pe care a făcut-o el a folosit bisericilor. Cine altcineva ar mai fi putut obține astfel de lucruri? Și ce lucrare a făcut Petru?” Când oamenii îi evaluează pe alții, o fac în funcție de aportul acestora. Când Dumnezeu evaluează omul, o face în funcție de natura omului. Dintre cei care caută viața, Pavel era cineva care nu își cunoștea propria esență. El nu a fost în niciun caz umil sau ascultător, nici nu și-a cunoscut esența care era împotrivoare lui Dumnezeu. Și prin urmare, era cineva care nu trecuse prin experiențe detaliate și cineva care nu pusese adevărul în practică. Petru a fost diferit. El și-a cunoscut imperfecțiunile, slăbiciunile și firea coruptă ca și creatură a lui Dumnezeu, așa că avea o cale de practică prin care să-și schimbe firea; nu a fost unul din aceia care avea doar doctrină, dar nu trăia în realitate. Aceia care se schimbă sunt oameni noi care au fost mântuiți, ei sunt aceia calificați să caute adevărul. Oamenii care nu se schimbă aparțin acelor care sunt învechiți prin natură; ei sunt aceia care nu au fost mântuiți, adică, aceia care sunt detestați și respinși de Dumnezeu. Ei nu vor fi ținuti minte de Dumnezeu indiferent cât de măreață este lucrarea lor. Când compari toate acestea cu propria ta căutare, ar trebui să fie de la sine evident dacă ești în final același tip de persoană ca și Petru sau Pavel. Dacă încă nu este niciun adevăr în ceea ce cauți, și dacă până și azi ești la fel de arogant și impertinent ca Pavel și ești la fel de nonșalant și lăudăros el, atunci ești fără îndoială un degenerat care eșuează. Dacă însă cauți la fel ca și Petru, dacă tu cauți practici și schimbări adevărate și nu ești arogant sau îndărătnic, ci cauți să îți îndeplinești datoria, atunci vei fi o creatură a lui Dumnezeu care poate obține victoria. Pavel nu și-a cunoscut propria esență sau stricăciune, cu atât mai puțin nu și-a cunoscut propria neascultare. El nu a menționat niciodată sfidarea lui detestabilă la adresa lui Hristos, nici nu a avut mari regrete. El a oferit doar o explicație sumară și, adânc în inima lui, nu s-a supus pe deplin lui Dumnezeu. Chiar dacă a căzut pe drumul Damascului, el nu s-a uitat adânc în interiorul lui. El era mulțumit pur și simplu să continue să lucreze și nu s-a gândit să se cunoască pe sine și să-și schimbe firea veche care era cea mai critică dintre probleme. El era mulțumit pur și simplu să rostească adevărul, să se îngrijească de alții ca și un remediu pentru propria conștiință și folosea faptul că nu mai persecuta ucenicii lui Isus pentru a se consola și a se ierta de păcatele lui trecute. Țelul pe care l-a urmărit nu a fost nimic mai mult decât o cunună viitoare și o lucrare tranzitorie; țelul pe care l-a urmărit a fost harul din abundență. El nu a căutat suficient adevărul, nici nu a căutat să înainteze mai adânc în adevărul pe care mai înainte nu-l înțelesese. Așadar, se poate spune despre cunoașterea lui de sine că a fost falsă și că el nu a acceptat mustrarea sau judecata. Faptul că a fost capabil să lucreze nu înseamnă că el a deținut o cunoaștere a propriei naturi sau esențe; concentrarea lui era doar pe practici exterioare. Mai mult, el nu a năzuit spre schimbare, ci spre cunoștință. Lucrarea lui a fost rezultatul exclusiv al arătării lui Isus pe drumul către Damasc. Nu a fost ceva ce hotărâse să facă inițial,

nici nu a fost o lucrare care să aibă loc după ce a acceptat emondarea firii sale vechi. Indiferent de cum a lucrat, firea lui veche nu s-a schimbat și, prin urmare, lucrarea lui nu a ispășit păcatele lui din trecut, ci a jucat pur și simplu un rol anume printre bisericile din acea vreme. Pentru o astfel de persoană, a cărei fire veche nu s-a schimbat – cu alte cuvinte, care nu a obținut mântuirea și a fost chiar mai mult fără adevăr – el a fost absolut incapabil să devină unul dintre aceia acceptați de Domnul Isus. El nu a fost o persoană care să fie umplută de dragoste și adorație pentru Isus Hristos, nici nu a fost adeptul căutării adevărului, cu atât mai puțin nu a fost cineva care să pătrundă misterul întrupării. El a fost pur și simplu o persoană pricepută în sofism și care nu ar fi cedat cuiva care era mai sus decât el sau care era stăpânit de adevăr. El invidia oamenii sau adevărurile potrivnice lui sau în vrăjmășie cu el, preferând oamenii aceia talentați care prezentau o imagine bună și dețineau cunoștințe profunde. Lui nu îi plăcea să interacționeze cu oamenii săraci care căutau adevărata cale și cărora nu le păsa de nimic decât de adevăr și, în schimb, se preocupa de persoanele mai în vârstă din organizațiile religioase care vorbeau doar de doctrine și stăpâneau cunoștințe abundente. El nu a avut nicio dragoste pentru lucrarea nouă a Duhului Sfânt și nu i-a păsat de mișcarea lucrării noi a Duhului Sfânt. În schimb, a favorizat acele reguli și doctrine care erau mai presus de adevărurile generale. În esența sa înăscută și în totalitatea a ceea ce a căutat el, nu merită să fie numit un creștin care a căutat adevărul, cu atât mai puțin un slujitor credincios în casa lui Dumnezeu, pentru că ipocrizia lui a fost prea multă și neascultarea lui prea mare. Chiar dacă este cunoscut drept un slujitor al Domnului Isus, el nu a fost deloc potrivit să intre pe poarta împărăției cerurilor, pentru că acțiunile lui de la început la sfârșit nu pot fi numite drepte. El poate fi văzut pur și simplu ca unul care a fost ipocrit și care a făcut nedreptate, dar care, cu toate acestea, a și lucrat pentru Hristos. Chiar dacă nu poate fi numit rău, este potrivit să îl numim un om care a făcut nedreptate. El a făcut multă lucrare, însă nu trebuie judecat după cantitatea lucrării pe care a făcut-o, ci doar după calitatea și esența ei. Doar în acest fel se poate da de cap acestei chestiuni. El a crezut întotdeauna despre sine: „Sunt capabil să lucrez, sunt mai bun decât majoritatea oamenilor; sunt atent la povara Domnului ca nimeni altcineva și nimeni nu se căiește la fel de profund ca și mine, pentru că marea lumină a strălucit peste mine și eu am văzut marea lumină, așa că pocăința mea este mai profundă decât oricare alta”. La acea vreme, aceasta a crezut în inima sa. La finalul lucrării sale, Pavel a spus: „Am purtat lupta, am terminat alergarea și mă așteaptă cununa dreptății”. Lupta lui, lucrarea și cursa au fost exclusiv de dragul cununii dreptății și el nu a mers înainte în mod activ cu un efort sporit. Chiar dacă lucrarea sa nu a fost făcută de mântuială, se poate spune că lucrarea sa a fost pur și simplu săvârșită cu scopul de a se revanșa pentru greșelile lui, pentru a aplană acuzațiile conștiinței lui. El a sperat doar să își încheie lucrarea, să termine cursa și să poarte lupta cât mai curând posibil, pentru a câștiga mai devreme mult dorita cunună a dreptății. El nu a tânjit să-L întâlnească pe Domnul Isus prin experiențele lui și adevărata cunoștință, ci să-și termine lucrarea cât mai repede posibil, cu scopul de a-și

primi răsplățile câștigate prin munca sa, atunci când avea să Îl întâlnească pe Domnul Isus. El și-a folosit lucrarea pentru a se alina și pentru a face o înțelegere în schimbul cununii viitoare. Ceea ce a căutat el nu a fost adevărul sau pe Dumnezeu, ci doar cununa. Cum poate fi o astfel de căutare la standardul cerut? Motivația lui, lucrarea lui, prețul pe care l-a plătit și toate eforturile lui – fanteziile lui minunate le-a impregnat pe toate și a lucrat în totalitate conform propriilor dorințe. În toată lucrarea sa nu a existat nici cea mai mică bunăvoință în prețul pe care l-a plătit; el a fost pur și simplu angajat în încheierea unei înțelegeri. Eforturile lui nu au fost făcute de bunăvoie cu scopul de a-și face datoria, ci au fost făcute de bunăvoie cu scopul de a atinge obiectivul înțelegerii. Există vreo valoare în asemenea eforturi? Cine ar lăuda eforturile lui lipsite de puritate? Cine are vreun interes în astfel de eforturi? Lucrarea lui a fost plină de vise pentru viitor, plină de planuri minunate și nu a conținut nicio cărare prin care să schimbe firea umană. Așa că multă din binefacerea lui a fost amăgire; lucrarea lui nu a adus viață, ci a fost o înșelăciune a civilizației; a fost încheierea unei înțelegeri. Cum poate o astfel de lucrare să conducă omul pe cărarea recuperării îndatoririi sale inițiale?

Tot ceea ce a căutat Petru era după inima lui Dumnezeu. El a căutat să împlinească dorința lui Dumnezeu și, în ciuda suferinței și adversității, el a fost în continuare dispus să împlinească dorința lui Dumnezeu. Nu este o căutare mai mare pe care poate să o facă un credincios în Dumnezeu. Ceea ce a căutat Pavel a fost pătat de propriul trup, de propriile noțiuni și de propriile planuri și aranjamente. El nu a fost sub nicio formă o creatură calificată a lui Dumnezeu, nu a fost cineva care a căutat să împlinească dorința lui Dumnezeu. Petru a căutat să se supună orchestrărilor lui Dumnezeu și, chiar dacă lucrarea pe care a făcut-o nu a fost mare, motivarea din spatele căutării sale și cărarea pe care a umblat au fost corecte; chiar dacă nu a reușit să câștige mulți oameni, el a reușit să urmeze calea adevărului. Datorită acestui fapt se poate spune că a fost o creatură calificată a lui Dumnezeu. Astăzi, chiar dacă nu ești un lucrător, ar trebui să îți poți îndeplini datoria de ființă creată a lui Dumnezeu și să urmărești să te supui tuturor orchestrărilor lui Dumnezeu. Ar trebui să poți să te supui la orice spune Dumnezeu și să experimentezi tot felul de nenorociri și rafinări și, chiar dacă ești slab, ar trebui să Îl poți iubi în continuare pe Dumnezeu în inima ta. Aceia care își asumă responsabilitatea pentru propria viață sunt dispuși să îndeplinească datoria unei creaturi a lui Dumnezeu, perspectiva unor astfel de oameni asupra căutării fiind cea corectă. Aceștia sunt oamenii de care are nevoie Dumnezeu. Dacă ai făcut multă lucrare și alții au beneficiat de învățăturile tale, dar tu însuși nu te-ai schimbat și nu ai depus nicio mărturie, sau nu ai avut nicio experiență reală, iar la finalul vieții tale, nimic din ce ai făcut nu stă mărturie, se poate spune oare că ești o persoană schimbată? Ești o persoană care urmărește adevărul? La acea vreme, Duhul Sfânt te-a folosit, dar atunci când te-a folosit, El a folosit partea din tine care putea fi folosită pentru a lucra, și nu a folosit partea din tine care nu putea fi folosită. Dacă ai căuta să te schimbi, atunci ai fi făcut desăvârșit în mod treptat în timpul procesului de a fi folosit. Însă, Duhul Sfânt nu acceptă nicio responsabilitate în

ceea ce privește câștigarea ta în cele din urmă, ea depinzând de maniera urmăririi tale. Dacă nu există schimbări în firea ta personală, este pentru că perspectiva ta asupra căutării este greșită. Dacă nu primești nicio răsplată, este problema ta personală, și este datorită faptului că tu însuși nu ai pus adevărul în practică și nu ești în stare să împlinești dorința lui Dumnezeu. Prin urmare, nimic nu este mai important decât experiențele tale personale și nimic nu este mai decisiv decât intrarea ta personală! Unii oameni vor ajunge să spună: „Am făcut atât de multă lucrare pentru Tine și, deși s-ar putea să nu fi avut nicio realizare memorabilă, totuși, am fost sânguincios în eforturile mele. Nu mă poți lăsa pur și simplu în rai să mănânc fructul vieții?” Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, dacă ești jalnic de murdar, atunci legea Raiului nu va tolera dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și care sunt dispuși să fie mărturie pentru Dumnezeu și să-și îndeplinească datoria în calitate de creatură a lui Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți. Dacă tot ceea ce cauți sunt recompensele și nu încerci să-ți schimbi propria fire a vieții, atunci toate eforturile tale vor fi în zadar – acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat!

Din diferențele esențelor lui Petru și Pavel ar trebui să înțelegem că toți aceia care nu urmăresc viața, lucrează în zadar! Crezi în Dumnezeu și Îl urmezi pe Dumnezeu și, prin urmare, trebuie să Îl iubești pe Dumnezeu în inima ta. Trebuie să îți alungi firea coruptă, trebuie să cauți să îndeplinești dorința lui Dumnezeu și trebuie să îndeplinești datoria de creatură a lui Dumnezeu. Din moment ce crezi în Dumnezeu și Îl urmezi, ar trebui să Îi oferi totul, nu ar trebui să faci alegeri sau cereri personale, și ar trebui să obții îndeplinirea dorinței lui Dumnezeu. Din moment ce ești o ființă creată, ar trebui să te supui Domnului care te-a creat, deoarece ești prin natură fără stăpânire de sine și nu ai nicio capacitate să-ți controlezi destinul. Din moment ce ești o persoană care crede în Dumnezeu, ar trebui să cauți sfințenia și schimbarea. Din moment ce ești o creatură a lui Dumnezeu, ar trebui să rămâi fidel datoriei tale și să-ți păstrezi locul și nu ar trebui să-ți depășești îndatorirea. Acest lucru nu are menirea să te constrângă sau să te suprimă prin doctrină, ci, în schimb, este calea prin care îți poți îndeplini datoria și care poate fi obținută – și ar trebui să fie obținută – de către toți aceia care fac ce este drept. Dacă compari esențele lui Petru și Pavel vei ști cum să cauți. Dintre cărările pe care au umblat Petru și Pavel, una este cărarea care te duce la desăvârșire și una este cărarea spre a fi alungat; Petru și Pavel reprezintă două cărări diferite. Chiar dacă fiecare a primit lucrarea Duhului Sfânt și fiecare a obținut iluminarea și luminarea Duhului Sfânt și fiecare a acceptat ceea ce i-a fost încredințat de către Domnul Isus, rodul pe care l-a dat fiecare a fost diferit: unul a dat rod

cu adevărat pe când celălalt nu. Din esențele lor, din lucrarea pe care au făcut-o, din ceea ce a fost exprimat în exterior de către ei, și din finalurile lor, ar trebui să înțelegi pe care cărare să o iei, pe care cărare ar trebui să alegi să umbli. Ei au umblat pe două cărări clar diferite. Pavel și Petru au fost chintesența fiecărei cărări, așa că de la bun început ei au reprezentat prototipul acestor două cărări. Care sunt punctele cheie ale experiențelor lui Pavel și de ce nu a reușit el? Care sunt punctele cheie ale experiențelor lui Petru și cum a experimentat el desăvârșirea? Dacă compari ceea ce i-a interesat pe fiecare, atunci vei ști exact ce tip de persoană vrea Dumnezeu, care este voia lui Dumnezeu, care este firea lui Dumnezeu, ce fel de persoană va fi desăvârșită în final și ce fel de persoană nu va fi desăvârșită; vei ști care este firea celor care vor fi desăvârșiți și care este firea celor care nu vor fi desăvârșiți – aceste chestiuni de substanță se pot vedea în experiențele lui Petru și Pavel. Dumnezeu a creat toate lucrurile, așa că El face toată creația să vină sub stăpânirea Lui și să se supună stăpânirii Lui; El va porunci tuturor lucrurilor, astfel încât toate lucrurile să fie în mâinile Lui. Toată creația lui Dumnezeu, inclusiv animalele, plantele, omenirea, munții, râurile și lacurile – toate trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Tot ce este pe cer și pe pământ trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Ele nu pot alege, ci trebuie să se supună tuturor orchestrărilor Lui. Acest lucru a fost decretat de Dumnezeu și reprezintă autoritatea lui Dumnezeu. Dumnezeu poruncește tuturor și comandă și este peste toate lucrurile, fiecare clasificat după felul lui și după poziția repartizată după voia lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare e un lucru sau persoană, nimeni sau nimic nu este mai mare decât Dumnezeu, toate lucrurile slujesc omenirii create de Dumnezeu și niciun lucru nu îndrăznește să nu Îl asculte pe Dumnezeu sau să-L aducă vreo cerere. Prin urmare, omul, ca ființă creată de Dumnezeu, trebuie, de asemenea, să-și îndeplinească datoria de om. Indiferent dacă omul este domnul sau îngrijitorul tuturor lucrurilor, indiferent cât de înalt este statutul omului printre toate lucrurile, el este, totuși, doar o ființă umană mică sub stăpânirea lui Dumnezeu, și nu este nimic mai mult decât o ființă umană neînsemnată, o creatură a lui Dumnezeu care nu va fi niciodată deasupra lui Dumnezeu. Ca și creatură a lui Dumnezeu, omul ar trebui să caute să îndeplinească datoria unei creaturi a lui Dumnezeu și să caute să-L iubească pe Dumnezeu fără să facă alte alegeri, pentru că Dumnezeu este vrednic de dragostea omului. Aceia care caută să-L iubească pe Dumnezeu nu ar trebui să caute vreun beneficiu personal sau să caute ceva după care tânjesc în mod personal; aceasta este cea mai corectă metodă de a urmări. Dacă ceea ce cauți este adevărul, dacă ceea ce pui în practică este adevărul, și dacă ceea ce obții este o schimbare în firea ta, atunci cărarea pe care calci este cea corectă. Dacă ceea ce cauți este binecuvântarea trupului și ceea ce pui în practică este adevărul propriilor noțiuni, și dacă nu există nicio schimbare în firea ta, nu ești deloc ascultător lui Dumnezeu în trup și încă trăiești în neclaritate, atunci ceea ce cauți te va duce cu siguranță în iad, deoarece cărarea pe care mergi este cărarea eșecului. Dacă vei fi făcut desăvârșit sau dacă vei fi alungat, depinde de propria ta căutare. Cu alte cuvinte, succesul sau eșecul depind de cărarea pe care merge omul.

Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului

Cât de mult din lucrarea omului este lucrarea Duhului Sfânt și cât de mult este experiența omului? Se poate spune că oamenii tot nu înțeleg aceste întrebări, iar motivul pentru care se întâmplă asta este că ei nu înțeleg principiile lucrării Duhului Sfânt. Când spun „lucrarea omului”, Mă refer, desigur, la lucrarea celor care dețin lucrarea Sfântului Duh sau a acelor care sunt folosiți de Sfântul Duh. Nu mă refer la lucrarea care provine din voința omului, ci la lucrarea apostolilor, a lucrătorilor sau a fraților și surorilor care se încadrează în sfera lucrării Duhului Sfânt. Aici, „lucrarea omului” nu se referă la lucrarea lui Dumnezeu întrupat, ci la sfera și principiile lucrării pe care Duhul Sfânt o face asupra oamenilor. Deși aceste principii sunt principiile și scopul lucrării Duhului Sfânt, acestea nu sunt aceleași cu principiile și scopul lucrării lui Dumnezeu întrupat. Lucrarea omului are esența și principiile omului, iar lucrarea lui Dumnezeu are esența și principiile lui Dumnezeu.

Lucrarea din curentul Duhului Sfânt, fie că este propria lucrare a lui Dumnezeu sau lucrarea oamenilor folosiți, este lucrarea Duhului Sfânt. Esența lui Dumnezeu Însuși este Duhul, care poate fi numit Duhul Sfânt sau Duhul intensificat de șapte ori. Per total, Ei sunt Duhul lui Dumnezeu, deși Duhul lui Dumnezeu a avut diferite nume în diferite ere. Esența Lor este aceeași. Drept urmare, lucrarea lui Dumnezeu Însuși este lucrarea Duhului Sfânt, în vreme ce lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este altceva decât lucrarea Duhului Sfânt. Lucrarea oamenilor folosiți este, de asemenea, lucrarea Duhului Sfânt. Totuși lucrarea lui Dumnezeu este expresia completă a Duhului Sfânt, ceea ce este absolut adevărat, în timp ce lucrarea oamenilor folosiți este amestecată cu multe lucruri umane și nu reprezintă expresia directă a Duhului Sfânt, cu atât mai puțin expresia Sa completă. Lucrarea Duhului Sfânt este variată și nu este limitată de nicio condiție. Lucrarea Duhului Sfânt diferă în cazul oamenilor diferiți; manifestă esențe diferite și diferă în funcție de eră, precum și de țară. Desigur, deși Duhul Sfânt lucrează în multe feluri diferite și în baza multor principii, indiferent de cum este săvârșită lucrarea sau cu ce fel de oameni, esența este mereu diferită; toată lucrarea săvârșită asupra diversilor oameni are principiile ei și ea în întregime reprezintă esența obiectelor sale. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea Duhului Sfânt are un scop destul de specific și este destul de măsurată. Lucrarea săvârșită în trupul încarnat nu este aceeași cu lucrarea săvârșită asupra oamenilor, iar lucrarea variază și în funcție de calibrul persoanei asupra căreia este făcută. Lucrarea săvârșită în trupul încarnat nu este săvârșită asupra oamenilor și nu este aceeași lucrare ca aceea săvârșită asupra oamenilor. Pe scurt, indiferent cum este făcută, lucrarea săvârșită asupra obiectelor diferite nu este niciodată la fel, iar principiile după care lucrează El diferă în funcție de stările și naturile diversilor oameni asupra cărora El lucrează. Duhul Sfânt lucrează asupra diferiților oameni în funcție de esența lor intrinsecă și nu le cere lucruri care le depășesc acea esență și nici nu face asupra lor o lucrare care le depășește calibrul inerent. Deci, lucrarea Duhului Sfânt asupra omului îi permite acestuia să vadă esența acelui obiect al lucrării. Esența lăuntrică

a omului nu se schimbă; calibrul lui inerent este limitat. Duhul Sfânt folosește oamenii sau lucrează asupra lor în concordanță cu limitările calibrului lor, ca ei să poată beneficia de pe urma acestui lucru. Atunci când Duhul Sfânt lucrează asupra oamenilor folosiți, înzestrările acelor oameni și calibrul lor inerent sunt dezlănțuite, nu reținute. Calibrul lor inerent este folosit în serviciul lucrării. S-ar putea spune că El folosește părțile oamenilor care pot fi folosite în lucrarea Sa, pentru a obține rezultate în acea lucrare. Din contră, lucrarea săvârșită în trupul încarnat exprimă direct lucrarea Duhului și nu este întinată de mintea și gândurile umane; nici înzestrările omului, nici experiența, nici condiția înăscută a omului nu o poate ajunge. Lucrarea infinită a Duhului Sfânt are scopul de a fi în beneficiul omului și de a-l edifica. Cu toate astea, unii oameni pot fi desăvârșiți în timp ce alții nu au condițiile pentru desăvârșire, ceea ce înseamnă că ei nu pot fi desăvârșiți și cu greu pot fi mântuiți și, chiar dacă au avut probabil lucrarea Duhului Sfânt, ei vor fi în cele din urmă alungați. Cu alte cuvinte, deși lucrarea Duhului Sfânt este de a edifica oamenii, nu putem spune că toți cei care au avut lucrarea Duhului Sfânt vor fi desăvârșiți complet, deoarece calea pe care o urmează mulți oameni în căutarea lor nu este calea către desăvârșire. Ei au doar lucrarea unilaterală a Duhului Sfânt, nu cooperarea subiectivă umană și nici căutarea corectă a umanității. Așadar, lucrarea Duhului Sfânt asupra acestor oameni vine în serviciul acelor care sunt desăvârșiți. Lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi văzută direct de oameni și nici atinsă direct de oamenii înșiși. Aceasta poate fi exprimată de cei care au darul lucrării, ceea ce înseamnă că lucrarea Duhului Sfânt este oferită adeptilor prin intermediul expresiilor oamenilor.

Lucrarea Sfântului Duh este săvârșită și finalizată prin multe tipuri de oameni și multe condiții diferite. Deși lucrarea lui Dumnezeu întrupat poate reprezenta lucrarea unei ere întregi și intrarea oamenilor într-o nouă eră, lucrarea despre detaliile intrării oamenilor tot trebuie săvârșită de către oamenii care sunt folosiți de Duhul Sfânt, nu de Dumnezeu întrupat. Deci, lucrarea lui Dumnezeu sau lucrarea de slujire a Sa este lucrarea lui Dumnezeu întrupat, pe care omul nu o poate săvârși în locul Lui. Lucrarea Duhului Sfânt este finalizată prin multe tipuri diferite de oameni; nicio persoană nu o poate îndeplini complet și nicio persoană nu o poate exprima complet. Nici cei care conduc bisericile nu pot reprezenta lucrarea Duhului Sfânt pe deplin; ei pot doar să săvârșească o oarecare lucrare de îndrumare. Lucrarea Duhului Sfânt poate fi astfel împărțită în trei părți: propria lucrare a lui Dumnezeu, lucrarea oamenilor care sunt folosiți și lucrarea asupra tuturor celor care sunt în curentul Duhului Sfânt. Lucrarea proprie a lui Dumnezeu este de a conduce întreaga eră; lucrarea celor folosiți este, prin a fi trimiși sau a primi porunci după ce Dumnezeu Și-a făcut propria lucrare, de a conduce toți adeptii lui Dumnezeu, iar aceștia sunt cei care cooperează cu lucrarea lui Dumnezeu; lucrarea săvârșită de Duhul Sfânt asupra acelor din curent este pentru a-Și păstra întreaga lucrare, adică, a-Și susține întreaga coordonare și mărturie, în același timp, desăvârșindu-i pe cei care pot fi desăvârșiți. Împreună, aceste trei părți sunt lucrarea completă a Sfântului Duh, dar, fără lucrarea lui Dumnezeu Însuși, lucrarea de gestionare ar stagna cu totul. Lucrarea

lui Dumnezeu Însuși implică lucrarea întregii omeniri și, de asemenea, reprezintă lucrarea unei întregi ere, ceea ce înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu reprezintă fiecare dinamică și tendință a lucrării Duhului Sfânt, în timp ce lucrarea apostolilor vine după lucrarea lui Dumnezeu, urmează din ea și nu conduce era, nici nu reprezintă tendințe ale lucrării Duhului Sfânt în întreaga eră. Ei săvârșesc doar lucrarea pe care oamenii ar trebui să o săvârșească, ceea ce nu are nicio legătură cu lucrarea de gestionare. Lucrarea pe care Dumnezeu o face El Însuși este un proiect din cadrul lucrării de gestionare. Lucrarea omului este doar datoria pe care o îndeplinesc oamenii care sunt folosiți și nu are legătură cu lucrarea de gestionare. În ciuda faptului că ambele sunt lucrarea Duhului Sfânt, datorită diferențelor din identitățile și reprezentările lucrării, există diferențe clare și esențiale între lucrarea proprie a lui Dumnezeu și cea a omului. În plus, amploarea lucrării săvârșite de Duhul Sfânt variază asupra subiecților cu identități diferite. Acestea sunt principiile și sfera lucrării Duhului Sfânt.

Lucrarea omului semnifică experiența și umanitatea lui. Ceea ce oferă omul și lucrarea pe care o săvârșește îl reprezintă. Înțelegerea omului, raționamentul, logica și imaginația lui bogată sunt incluse toate în lucrarea lui. Experiența omului este capabilă în special să-i reprezinte lucrarea, iar experiențele unui om vor deveni componentele lucrării lui. Lucrarea omului îi poate exprima experiența. Când unii oameni experimentează într-un mod negativ, cea mai mare parte a limbajului părtășiei lor va fi compusă din elemente negative. Dacă experiența lor pentru o perioadă de timp este pozitivă și au în special o cale pe aspect pozitiv, părtășia lor este foarte încurajatoare, iar oamenii pot obține provizii pozitive de la ei. Dacă un lucrător devine negativ pentru o perioadă de timp, părtășia lui va purta mereu elemente negative. Acest tip de părtășie este deprimant, iar alții, în mod inconștient, vor deveni deprimați după părtășia lui. Starea adeptilor se schimbă în funcție de cea a liderului. Oricum ar fi un lucrător în sinea lui, asta e ceea ce el exprimă, iar lucrarea Duhului Sfânt se schimbă adesea după starea omului. El lucrează în funcție de experiența oamenilor și nu îi forțează pe aceștia, ci le adresează acestora solicitări în funcție de cursul normal al experienței lor. Acest lucru înseamnă că părtășia omului diferă de cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce transmit părtășiiile oamenilor sunt înțelegerea și experiența lor individuală, exprimând ceea ce înțeleg și experimentează în baza lucrării lui Dumnezeu. Responsabilitatea lor este de a descoperi, după ce Dumnezeu lucrează sau vorbește, care parte a lucrării ar trebui să o practice sau în ce parte a acesteia trebuie să intre și, apoi, să o transmită adeptilor. Prin urmare, lucrarea omului reprezintă intrarea și practica lui. Bineînțeles, o asemenea lucrare este amestecată cu lecții de viață și experiență sau cu câteva gânduri omenești. Oricum lucrează Duhul Sfânt, fie asupra oamenilor sau asupra lui Dumnezeu întrupat, lucrătorii exprimă întotdeauna ceea ce sunt. Deși Duhul Sfânt este Cel care lucrează, lucrarea se bazează pe ceea ce omul este din fire, deoarece Duhul Sfânt nu lucrează fără o temelie. Cu alte cuvinte, lucrarea nu vine din nimic, ci este întotdeauna săvârșită în concordanță cu circumstanțele și condițiile reale. Doar astfel poate fi transformată

firea omului și pot fi schimbate vechile sale noțiuni și gânduri. Ceea ce exprimă omul este ceea ce vede, experimentează, își imaginează și poate fi obținut prin gândirea omului, chiar dacă sunt doctrine sau noțiuni. Lucrarea omului nu poate depăși sfera experienței lui, nici ceea ce vede și nici ceea ce își poate imagina sau concepe, indiferent de proporțiile acelei lucrări. Tot ceea ce exprimă Dumnezeu este ceea ce El Însuși este, iar aceasta este de neatins pentru om – adică dincolo de gândirea omului. El își exprimă lucrarea de a conduce întreaga omenire, iar acest lucru nu are legătură cu detaliile experienței umane, ci are legătură, în schimb, cu propria Lui coordonare. Ceea ce exprimă omul este propria sa experiență, în timp ce ceea ce exprimă Dumnezeu este ființa Lui, care este firea Lui inerentă, inaccesibilă omului. Experiența omului este înțelegerea sa și cunoștințele dobândite pe baza exprimării lui Dumnezeu a ființei Sale. Asemenea înțelegere și cunoaștere se numesc ființa omului și baza exprimării lor este firea inerentă a omului și calibrul său; de aceea acestea se numesc, de asemenea, ființa omului. Omul este capabil să aibă părtașie despre ceea ce experimentează și vede. Nimeni nu poate avea părtașie despre ceea ce nu a experimentat sau văzut sau ceea ce gândirea lui nu poate cuprinde, acestea fiind lucruri pe care nu le are în el. Dacă ceea ce exprimă omul nu este din experiența lui, este atunci imaginația sau doctrina lui. Pe scurt, nu există nicio urmă de realitate în cuvintele lui. Dacă nu ai fi intrat niciodată în contact cu societatea, nu ai putea comunica cu claritate relațiile complexe ale societății. Dacă nu ai avut familie, dacă ceilalți ar vorbi despre problemele de familie, nu ai putea înțelege cea mai mare parte din ceea ce au spus. Deci, ceea ce comunică omul și lucrarea pe care o săvârșește reprezintă ființa sa interioară. Dacă cineva ar fi avut părtașie despre înțelegerea asupra muștrării și judecății, dar tu nu ai fi avut experiență în acest sens, nu ai îndrăzni să îi negi cunoștințele, cu atât mai mult să fii sută la sută sigur de asta. Acest lucru se întâmplă deoarece părtașia lui este ceva ce tu nu ai mai experimentat înainte, ceva ce tu nu ai știut niciodată, iar mintea ta nu își poate imagina așa ceva. Din cunoștințele lui, tot ce poți lua este o cale de a trece prin muștrare și judecată în viitor. Dar aceasta nu poate fi decât una de cunoaștere doctrinară; nu poate lua locul propriei tale înțelegeri, cu atât mai puțin al experienței tale. Poate crezi că ceea ce îți spune el este destul de corect, dar în propria ta experiență, îți dai seama că e un lucru impracticabil din multe puncte de vedere. Poate că simți că o parte din ceea ce auzi este complet nerealistă; tu culegi noțiuni despre ea în acel moment și, deși o accepți, faci acest lucru doar cu reticență. Dar în propria ta experiență, cunoștințele din care ai derivat noțiuni vor deveni un mod de practică și, cu cât exersezi mai mult, cu atât înțelegi mai mult adevărata valoare și înțelesul cuvintelor pe care le-ai auzit. După ce ai trăit propria experiență, poți vorbi atunci despre cunoștințele pe care ar trebui să le ai despre ceea ce ai experimentat. În plus, vei putea să faci diferența între cei ale căror cunoștințe sunt reale și practice și cei ale căror cunoștințe sunt bazate pe doctrine și lipsite de valoare. Deci, dacă această cunoaștere pe care o proclami este în conformitate cu adevărul depinde într-o mare măsură de faptul dacă ai avut o experiență practică a

acesteia. Acolo unde există adevăr în experiența ta, cunoștințele tale vor fi practice și valoroase. Prin experiența ta, poți să dobândești și discernământ și înțelegere, să aprofundezi cunoștințele și să îți sporești înțelepciunea și simțul practic în felul în care ar trebui să te porți. Cunoștințele exprimate de oameni care nu dețin adevărul sunt doctrine, oricât de mărețe ar fi. O astfel de persoană poate să fie foarte inteligentă atunci când vine vorba de chestiuni trupești, dar nu poate face distincții atunci când vine vorba de probleme spirituale. Acest lucru se întâmplă deoarece astfel de persoane nu au deloc o experiență a problemelor spirituale. Acestea sunt persoane care nu sunt iluminate în problemele spirituale și nu înțeleg chestiunile spirituale. Orice fel de cunoaștere exprimi, atât timp cât este despre ființa ta, atunci este experiența ta personală, adevărata ta cunoaștere. Lucrurile despre care discută oamenii care vorbesc numai despre doctrine – aceia fiind oameni care nu dețin nici adevărul, nici realitatea – pot fi numite și ființa lor, deoarece au ajuns la doctrina lor numai prin contemplare profundă și este rezultatul cugetării lor profunde. Totuși este doar o doctrină, nimic mai mult decât imaginație! Experiențele tuturor felurilor de oameni reprezintă lucrurile din sinea lor. Oricine nu are nicio experiență spirituală nu poate vorbi despre cunoașterea adevărului și nici despre cunoștințele corecte privind diferite lucruri spirituale. Ceea ce exprimă omul este ceea ce este în sinea lui – asta este o certitudine. Dacă cineva își dorește să cunoască lucrurile spirituale și să cunoască adevărul, el trebuie să aibă o experiență reală. Dacă nu poți vorbi clar despre bunul simț în viața umană, cu cât mai puțin vei putea vorbi despre lucrurile spirituale? Aceia care pot să conducă biserici și să le ofere oamenilor viață și să fie apostoli pentru oameni trebuie să aibă o experiență reală; trebuie să înțeleagă corect lucrurile spirituale și să aibă o apreciere și o experiență corecte ale adevărului. Doar astfel de oameni sunt calificați să fie lucrători sau apostoli care conduc biserici. În caz contrar, pot cel mult să urmeze și nu să conducă, cu atât mai puțin să fie apostoli care sunt capabili să aprovizioneze oamenii cu viață. Acest lucru se întâmplă deoarece responsabilitatea apostolilor nu este de a alerge de colo colo sau de a lupta; este de a face lucrarea de slujire a vieții și de a-i conduce pe ceilalți spre a-și transforma firile. Cei care îndeplinesc această funcție sunt însărcinați să își asume o responsabilitate apăsătoare, una pe care nu și-o poate asuma oricine. Acest tip de lucrare poate fi întreprins doar de către cei care au trăire de viață, adică aceia care au experiența adevărului. Nu poate fi îndeplinită de oricine poate să renunțe, să alerge de colo colo sau care este dispus să se sacrifice; oamenii care nu au experiența adevărului, cei care nu au fost emondați sau judecați nu pot îndeplini acest tip de lucrare. Oamenii fără experiență, care sunt oameni fără realitate, sunt incapabili să vadă clar realitatea deoarece ei înșiși sunt lipsiți de acest fel de ființă. Deci, acest tip de persoane nu numai că nu pot săvârși o lucrare de conducere, dar dacă rămân lipsiți de adevăr o perioadă lungă de timp, urmează să fie alungați. Înțelegerea pe care o exprimi poate fi o dovadă a greutăților pe care le-ai experimentat în viață, a lucrurilor pentru care ești muștrat și a problemelor pentru care ai fost judecat. Acest lucru este adevărat și în ceea ce privește

încercările: unde un om este rafinat, unde un om este slab – acestea sunt domeniile în care un om are experiență, în care un om are o cale. De exemplu, dacă cineva suferă unele frustrări în mariaj, adesea, va avea părtășie; „Mulțumesc, Doamne! Slavă Domnului, trebuie să satisfac dorințele din inima lui Dumnezeu, să Îi ofer toată viața mea și trebuie să-mi încredințez căsnicia cu totul în mâinile lui Dumnezeu. Sunt dispus să îmi închin întreaga viață lui Dumnezeu”. Toate lucrurile din om pot demonstra ceea ce este el prin părtășie. Ritmul discursului unei persoane, fie că vorbește tare sau încet – astfel de situații nu au legătură cu experiența și nu pot reprezenta ceea ce el are sau este. Aceste lucruri pot să exprime doar dacă un om are un caracter bun sau rău sau dacă natura lui este bună sau rea, dar nu pot arăta dacă cineva are experiență. Capacitatea de a te exprima atunci când vorbești sau viteza de vorbire sunt doar o chestiune de practică și nu pot înlocui experiența cuiva. Atunci când vorbești despre experiențele tale individuale, comunică acele lucruri pe care le consideri importante alături de toate lucrurile din sinea ta. Discursul Meu reprezintă ființa Mea, dar ceea ce spun este inaccesibil omului. Ceea ce spun Eu nu este ceea ce experimentează omul și nu este ceva ce omul poate vedea; nu este nici ceva ce omul poate atinge, ci ceea ce sunt Eu. Unii oameni își dau seama doar că ceea ce comunic Eu este ceea ce am experimentat, dar ei nu recunosc că este expresia directă a Duhului. Desigur, ceea ce spun Eu este ceea ce am experimentat. Eu sunt Cel care a săvârșit lucrarea de gestionare timp de șase mii de ani. Am experimentat totul de la începutul facerii omenirii până în prezent; cum aş putea fi Eu incapabil să discut despre asta? Atunci când vine vorba despre natura omului, am văzut foarte clar; am observat-o de mult. Cum aş putea fi Eu incapabil să vorbesc clar despre asta? Din moment ce am văzut substanța omului cu claritate, sunt calificat pentru a-l muștra și judeca, deoarece toți oamenii au venit din Mine, dar au fost corupți de Satana. Desigur, sunt calificat și să evaluez lucrarea pe care Eu am săvârșit-o. Deși această lucrare nu este săvârșită de către trupul Meu, este expresia directă a Duhului și este ceea ce am și ceea ce sunt. Prin urmare, sunt calificat să o exprim și să săvârșesc lucrarea pe care trebuie să o săvârșesc. Ceea ce spun oamenii sunt lucruri pe care ei le-au experimentat. Este ceea ce ei au văzut, ceea ce mințile lor pot înțelege și ceea ce simțurile lor pot detecta. Aceasta este ceea ce pot comunica ei. Cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat sunt expresia directă a Duhului și ele exprimă lucrarea care a fost săvârșită de Duh, pe care trupul nu a experimentat-o sau văzut-o, totuși El tot exprimă ființa Sa, deoarece esența trupului este Duhul, iar El exprimă lucrarea Duhului. Este lucrarea săvârșită deja de Duh, deși trupul nu o poate atinge. După întrupare, prin expresia trupului, El le permite oamenilor să cunoască ființa lui Dumnezeu și le permite oamenilor să vadă firea lui Dumnezeu și lucrarea pe care El a săvârșit-o. Lucrarea omului le oferă oamenilor mai multă claritate asupra lucrurilor în care ar trebui să pătrundă și a ce ar trebui să înțeleagă; acest lucru implică ghidarea oamenilor către înțelegerea și experimentarea adevărului. Lucrarea omului este pentru a sprijini oamenii; lucrarea lui Dumnezeu este de a deschide căi noi și ere noi pentru

omenire și de a revela oamenilor lucruri care nu sunt cunoscute de muritori, de a le permite să Îi cunoască firea. Lucrarea lui Dumnezeu este de a conduce toată omenirea.

Toată lucrarea Duhului Sfânt este săvârșită în beneficiul oamenilor. Are scopul de a edifica oamenii; nu există lucrare care să nu le ofere beneficii oamenilor. Indiferent dacă adevărul este profund sau superficial și indiferent de calibrul acelora care acceptă adevărul, orice ar săvârși Duhul Sfânt este în beneficiul oamenilor. Dar lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi săvârșită direct; aceasta trebuie să fie exprimată prin oamenii care colaborează cu El. Doar în acest fel pot fi obținute rezultatele lucrării Duhului Sfânt. Desigur, atunci când Duhul Sfânt lucrează direct, lucrarea nu este denaturată deloc; dar atunci Duhul Sfânt lucrează prin intermediul omului, lucrarea devine foarte amestecată și nu este lucrarea originală a Duhului Sfânt. Dat fiind acest lucru, adevărul se schimbă în măsuri diferite. Adepții nu primesc intenția originală a Duhului Sfânt, ci o combinație dintre lucrarea Duhului Sfânt și experiența și cunoștințele omului. Partea lucrării Duhului Sfânt pe care o primesc adepții este corectă, în vreme ce experiența și cunoștințele omenești pe care le primesc variază deoarece lucrătorii sunt diferiți. Muncitorii cu iluminarea și îndrumarea Duhului Sfânt vor ajunge să aibă experiențe în baza acestei iluminări și îndrumări. În cadrul acestor experiențe se combină mintea și experiența omului, precum și ființa umanității și, după aceea, ei câștigă cunoștințele sau înțelegerea pe care ar trebui să le aibă. Aceasta este calea practicii pe care o are omul după ce a experimentat adevărul. Această cale a practicii nu este mereu la fel, deoarece oamenii experimentează diferit, iar lucrurile pe care oamenii le experimentează sunt diferite. În acest fel, aceeași iluminare a Duhului Sfânt are ca rezultat cunoștințe și practici diferite, deoarece aceia care primesc iluminarea sunt diferiți. Unii oameni fac mici greșeli în timpul practicii, în timp ce alții fac greșeli majore, iar alții fac numai greșeli. Acest lucru se întâmplă deoarece oamenii sunt diferiți cu privire la capacitatea lor de a înțelege și, de asemenea, deoarece calibrele lor inerente diferă. Unii oameni au un fel de înțelegere după ce aud un mesaj, iar alți oameni au un alt fel după ce aud un adevăr. Unii oameni se abat ușor, în vreme ce alții nu înțeleg sensul real al adevărului. Drept urmare, înțelegerea unui om dictează modul în care îi va conduce pe alții; acesta este adevărul, deoarece lucrarea unui om este doar o expresie a ființei sale. Persoanele conduse de aceia care au o înțelegere corectă a adevărului vor avea, de asemenea, o înțelegere corectă a adevărului. Chiar dacă există persoane cu erori în înțelegerea lor, acestea sunt foarte puține și nu toată lumea va avea erori. Dacă o persoană face erori în înțelegerea adevărului, și cei care o urmează vor face, fără îndoială, erori, iar aceste persoane vor greși în toate sensurile cuvântului. Gradul în care adepții înțeleg adevărul depinde într-o mare măsură de lucrători. Desigur, adevărul de la Dumnezeu este corect și fără erori și este o certitudine. Cu toate acestea, lucrătorii nu sunt pe deplin corecți și nu se poate spune că sunt complet de încredere. Dacă lucrătorii au o metodă de a practica adevărul, care este foarte eficientă, atunci adepții vor avea, de asemenea, o metodă de a practica. Dacă lucrătorii nu au o metodă de a practica adevărul și au doar

o doctrină, atunci adepții nu vor avea nicio realitate. Calibrul și natura adepților sunt determinate prin naștere și nu sunt asociate cu lucrătorii, dar măsura în care adepții înțeleg adevărul și Îl cunosc pe Dumnezeu depinde de lucrători (acest lucru este valabil doar pentru unii oameni). Așa cum este un lucrător vor fi și adepții pe care îi conduce. Ceea ce exprimă un lucrător este propria ființă, fără rezerve. Cerințele pe care le are de la cei care îl urmează sunt cele pe care el însuși este dispus sau capabil să îndeplinească. Majoritatea lucrătorilor folosesc ceea ce pot face ei înșiși drept fundament pentru a le cere lucruri adepților pe care îi au, în ciuda faptului că există multe lucruri pe care adepții lor nu le pot îndeplini deloc, iar ceea ce un om nu poate îndeplini devine un impediment pentru intrarea lui.

Există mult mai puține abateri în lucrarea celor care au fost supuși emondării, tratării, judecății și muștrării, iar expresia lucrării lor este mult mai precisă. Cei care se bazează pe naturalețea lor pentru a lucra săvârșesc unele greșeli majore. Lucrarea oamenilor nedeșăvârșiți exprimă prea mult din naturalețea lor, ceea ce prezintă un obstacol major în lucrarea Duhului Sfânt. Oricât de bun este calibrul unei persoane, și aceasta trebuie să fie supusă emondării, tratării și judecății înainte de a putea săvârși lucrarea însărcinării date de Dumnezeu. Dacă nu a fost supusă unei astfel de judecăți, lucrarea sa, indiferent cât de bine e săvârșită, nu poate fi în acord cu principiile adevărului și este întotdeauna un produs al naturaleții și bunătății sale umane. Lucrarea celor care au trecut prin emondare, tratare și judecată este mult mai precisă decât lucrarea celor care nu au fost emondați, tratați și judecați. Cei care nu au fost judecați nu exprimă decât trupul uman și gândurile umane, amestecate cu multă inteligență umană și talent înăscut. Lucrul acesta nu este expresia exactă a omului cu privire la lucrarea lui Dumnezeu. Aceia care urmează astfel de oameni sunt aduși în fața lor prin calibrul lor înăscut. Deoarece ei exprimă prea mult din înțelegerea și experiența omului, care sunt aproape detașate de intenția inițială a lui Dumnezeu și deviază prea mult de la aceasta, lucrarea acestui tip de persoană nu poate aduce oamenii în fața lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, îi aduce înaintea omului. Așadar, cei care nu au fost supuși judecății și muștrării nu sunt calificați să săvârșească lucrarea însărcinării date de Dumnezeu. Lucrarea unui lucrător calificat îi poate aduce pe oameni pe calea dreaptă și le poate îngădui o mai mare pătrundere în adevăr. Lucrarea lui îi poate aduce pe oameni înaintea lui Dumnezeu. În plus, lucrarea pe care el o săvârșește poate varia de la individ la individ și nu este condiționată de reguli, oferindu-le oamenilor liberare și libertate și capacitatea de a se dezvolta treptat în viață și de a avea o intrare mai profundă în adevăr. Lucrarea unui muncitor necalificat nu este la înălțime. Lucrarea lui este nesăbuită. El poate doar să le impună reguli oamenilor, iar ceea ce le cere oamenilor nu diferă de la individ la individ; el nu lucrează conform nevoilor reale ale oamenilor. În acest tip de lucrare, există prea multe reguli și doctrine, iar aceasta nu îi poate aduce pe oameni la realitate, nici la practica normală a dezvoltării în viață. Acest lucru doar le poate permite oamenilor să respecte câteva reguli fără valoare. O astfel de îndrumare poate doar să-i ducă pe

oameni pe căi greșite. El te conduce să devii ca el; el te poate aduce către ceea ce are și este el. Pentru ca adepții să discearnă dacă liderii sunt calificați, cheia constă în a privi calea pe care îi îndrumă ei și rezultatele lucrării lor, a vedea dacă adepții primesc principii în acord cu adevărul și dacă primesc căi de practică potrivite pentru transformarea lor. Ar trebui să distingi între lucrările diferite ale diverselor tipuri de oameni; nu ar trebui să fii un adept naiv. Acest lucru influențează situația intrării oamenilor. Dacă nu ești capabil să distingi conducerea cărei persoane are o cale și a căreia nu are, vei fi foarte ușor înșelat. Toate acestea au o influență directă asupra vieții tale. Există prea multă naturalețe în lucrarea persoanelor nedesăvârșite; este amestecată cu prea multă dorință umană. Ființa lor reprezintă naturalețea – ceva cu care s-au născut. Nu este viața ce urmează tratării sau realitatea de după transformare. Cum poate o astfel de persoană să îi sprijine pe cei care caută viața? Viața pe care o are inițial omul este inteligența sau talentul său înăscut. Acest tip de inteligență sau talent este destul de departe de cerințele exacte pe care le are Dumnezeu de la om. Dacă un om nu a fost desăvârșit, iar firea lui coruptă nu a fost emondată și tratată, va exista o prăpastie între ceea ce exprimă el și adevărul; ceea ce exprimă el va fi amestecat cu lucruri neclare, precum imaginația lui și o experiență unilaterală. Mai mult, indiferent cum lucrează, oamenii simt că nu există niciun obiectiv general și niciun adevăr potrivit pentru intrarea tuturor oamenilor. O mare parte din ceea ce li se cere oamenilor le depășește abilitatea, de parcă ei ar fi rațe obligate să stea pe stîngii. Aceasta este lucrarea voinței umane. Firea coruptă a omului, gândurile și noțiunile lui îi străbat toate părțile corpului. Omul nu se naște cu instinctul de a practica adevărul și nici nu are instinctul de a înțelege adevărul direct. Împreună cu firea coruptă a omului, când acest tip de persoană naturală lucrează, oare nu cauzează întreruperi? Însă un om care a fost desăvârșit are experiența adevărului pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă și cunoștințe despre firile lor corupte, astfel că lucrurile vagi și ireale din lucrarea lui dispar treptat, denaturările umane se împuținează, iar lucrarea și slujirea lui se apropie și mai mult de standardele impuse de Dumnezeu. Astfel, lucrarea lui a pătruns în realitatea adevărului și, de asemenea, a devenit realistă. Gândurile omului blochează în special lucrarea Duhului Sfânt. Omul are o imaginație bogată, o logică rezonabilă și o experiență vastă în rezolvarea problemelor. Dacă aceste aspecte ale omului nu sunt supuse emondării și corectării, devin, toate, obstacole în lucrare. Prin urmare, lucrarea omului nu poate atinge cel mai înalt grad de precizie, mai ales lucrarea oamenilor nedesăvârșiți.

Lucrarea omului rămâne într-un anumit registru și este limitată. O persoană poate doar săvârși lucrarea unei anumite etape și nu poate săvârși lucrarea întregii ere – altfel, ar conduce oamenii în mijlocul regulilor. Lucrarea omului se poate aplica doar unui anumit interval sau unei anumite etape. Acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului are propria sferă. Nimeni nu poate compara lucrarea omului cu lucrarea lui Dumnezeu. Căile de practică ale omului și cunoștințele lui referitoare la adevăr sunt toate aplicabile într-o anumită sferă. Nu se poate spune că drumul pe care omul pășește

este în totalitate dorința Duhului Sfânt, deoarece omul poate doar să fie luminat de Duhul Sfânt și nu poate fi umplut complet de Duhul Sfânt. Lucrurile pe care omul le poate experimenta sunt incluse toate în sfera umanității normale și nu pot depăși șirul de gânduri din mintea umană obișnuită. Toți cei care pot trăi realitatea adevărului experimentează în cadrul acestei sfere. Atunci când ei experimentează adevărul, este mereu o experiență a vieții umane obișnuite, luminată de Duhul Sfânt; nu este o cale de a experimenta care deviază de la viața umană normală. Ei experimentează adevărul fiind luminați de Duhul Sfânt pe baza trăirii vieților lor umane. Mai mult decât atât, acest adevăr diferă de la om la om, iar profunzimea sa este legată de starea omului. Se poate spune doar că acea cale pe care merg ei este viața umană normală a cuiva care urmărește adevărul și poate fi numită calea parcursă de un om normal, luminat de Duhul Sfânt. Nu se poate spune că acea cale pe care calcă este calea pe care merge de Duhul Sfânt. În experiența umană normală, deoarece oamenii care urmează adevărul nu sunt la fel, nici lucrarea Duhului Sfânt nu este la fel. În plus, deoarece mediile pe care oamenii le experimentează și gama lor de experiențe nu sunt la fel și din cauza amestecului minții și gândurilor lor, experiența lor este amestecată în proporții diferite. Fiecare persoană înțelege un adevăr în funcție de natura sa diferită, individuală. Înțelegerea lor a sensului real al adevărului nu este completă și reprezintă doar unul sau mai multe aspecte ale acestuia. Sfera adevărului pe care îl experimentează omul diferă de la om la om conform condițiilor fiecărei persoane. În acest mod, cunoașterea aceluiasi adevăr, așa cum este exprimat de către oameni diferiți, nu este aceeași. Cu alte cuvinte, experiența omului are întotdeauna limitări și nu poate reprezenta complet voia Duhului Sfânt și nici lucrarea omului nu poate fi percepută drept lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă ceea ce este exprimat de om corespunde foarte mult cu voia lui Dumnezeu și chiar dacă experiența omului este foarte aproape de lucrarea de desăvârșire pe care Duhul Sfânt o săvârșește. Omul nu poate fi decât slujitorul lui Dumnezeu și să săvârșească lucrarea pe care Dumnezeu i-o încredințează. Omul poate exprima cunoștințe doar sub luminarea Duhului Sfânt și adevăruri dobândite din experiențele sale personale. Omul nu este calificat și nu îndeplinește condițiile pentru a fi emisarul Duhului Sfânt. El nu are dreptul de a spune că lucrarea sa este lucrarea lui Dumnezeu. Omul are principiile lucrării omului și toți oamenii au experiențe diferite și condiții care variază. Lucrarea omului include toate experiențele lui sub luminarea Duhului Sfânt. Aceste experiențe pot doar să reprezinte ființa omului și nu reprezintă ființa lui Dumnezeu sau voia Duhului Sfânt. Prin urmare, nu se poate spune că acea cale pe care merge omul este calea parcursă de către Duhul Sfânt, deoarece lucrarea omului nu poate reprezenta lucrarea lui Dumnezeu, iar lucrarea omului și experiența lui nu sunt voia completă a Duhului Sfânt. Lucrarea omului este predispusă a se încadra în reguli, iar metoda lui de lucru este ușor limitată la un domeniu de aplicabilitate și nu poate conduce oamenii către o cale liberă. Majoritatea adeptilor trăiesc într-o sferă limitată, iar modul lor de a experimenta este, de asemenea, limitat la această sferă. Experiența omului este întotdeauna limitată; metoda

lucrării lui este, de asemenea, limitată la câteva tipuri și nu poate fi comparată cu lucrarea Duhului Sfânt sau cu lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului, în cele din urmă, este limitată. Cu toate acestea, Dumnezeu Își săvârșește lucrarea și aceasta nu este restricționată de reguli; indiferent de cum este săvârșită, nu este limitată la o singură metodă. Nu există niciun fel de reguli în lucrarea lui Dumnezeu – toată lucrarea Lui este eliberată și liberă. Indiferent de cât timp petrece omul urmându-L pe El, nu poate rezuma nicio lege care guvernează metodele lucrării lui Dumnezeu. Deși lucrarea Lui are principii ferme, este săvârșită mereu în feluri noi, are întotdeauna evoluții noi și este inaccesibilă omului. Într-un singur interval, Dumnezeu ar putea avea diferite tipuri de lucrări și moduri diferite de a conduce oamenii, făcând astfel încât oamenii să aibă mereu intrări și schimbări noi. Nu poți discerne legile lucrării Lui, deoarece El lucrează mereu în moduri noi și doar așa pot adeptii lui Dumnezeu să nu devină restricționați de reguli. Lucrarea lui Dumnezeu Însuși evită întotdeauna noțiunile oamenilor și le contracarează. Doar aceia care Îl caută și Îl urmează pe El cu inima curată pot avea firile transformate și pot trăi liber, nesupuși regulilor sau înfrânați de vreo noțiune religioasă. Lucrarea omului are cerințe de la ceilalți pe baza propriei lui experiențe și a ceea ce el însuși poate înfăptui. Standardul acestor cerințe este limitat la o anumită sferă, iar metodele de practică sunt, de asemenea, foarte limitate. Astfel, adeptii trăiesc inconștient în cadrul acestei sfere limitate; și, pe măsură ce timpul trece, aceste lucruri devin reguli și ritualuri. Dacă lucrarea unei anumite perioade este condusă de cineva care nu a trecut prin desăvârșirea personală a lui Dumnezeu și nu a primit judecata, adeptii lui vor deveni bigoți și experți în împotrivirea față de Dumnezeu. Drept urmare, dacă o persoană este un lider calificat, acea persoană trebuie să fi fost supusă judecății și să fi acceptat desăvârșirea. Cei care nu au fost supuși judecății, chiar dacă poate au lucrarea Duhului Sfânt, exprimă doar lucruri neclare și ireale. Cu timpul, ei vor conduce oamenii către reguli neclare și supranaturale. Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu este în acord cu trupul omului. Ea nu este în acord cu gândurile omului, ci contraatacă noțiunile omului; nu este întinată cu niște culori religioase nedesluite. Rezultatele lucrării lui Dumnezeu nu pot fi obținute de cineva care nu a fost desăvârșit de El; ele sunt peste puterea de gândire a omului.

Lucrarea din mintea omului este prea ușor de realizat de către el. Pastorii și liderii din lumea religioasă, de exemplu, se bazează pe darurile și pozițiile lor pentru a-și săvârși lucrarea. Oamenii care îi urmează pentru o perioadă lungă vor fi infectați de darurile lor și influențați de parte din ființa lor. Ei se concentrează pe darurile, abilitățile și cunoștințele oamenilor și acordă atenție unor lucruri supranaturale și multor doctrine profunde și nerealiste (desigur, aceste doctrine profunde sunt inaccesibile). Ei nu se concentrează pe schimbările din firile oamenilor, ci mai degrabă asupra formării oamenilor ca ei să predice și să lucreze, îmbunătățind cunoștințele oamenilor și doctrinele religioase abundente. Ei nu se concentrează pe cât de mult se schimbă firea omului și nici pe cât de mult înțeleg oamenii din adevăr. Ei nu se preocupă de esența

oamenilor și cu atât mai puțin încearcă să cunoască starea normală și anormală a oamenilor. Ei nu contracarează noțiunile oamenilor și nici nu își dezvăluie noțiunile, cu atât mai puțin emondează oamenii pentru lipsurile sau corupția lor. Majoritatea celor care îi urmează îi servesc cu darurile lor naturale, iar tot ceea ce lansează ei sunt noțiuni religioase și teorii teologice, care nu au legătură cu realitatea și sunt complet incapabile să îi ofere viață omului. De fapt, esența lucrării lor este cultivarea talentului, educarea unei persoane care nu are nimic într-un absolvent talentat al unui seminar care, mai târziu, va merge să lucreze și să conducă. Poți găsi vreo lege în lucrarea de șase mii de ani a lui Dumnezeu? Există multe legi și restricții în lucrarea pe care o săvârșește omul, iar creierul uman este prea dogmatic. Ceea ce exprimă omul reprezintă așadar cunoștințe și realizări care se află în sfera experienței lui. Omul nu poate exprima nimic mai mult de atât. Experiența omului sau cunoștințele nu provin din darurile lui înnăscute sau din instinctul lui; acestea apar datorită îndrumării lui Dumnezeu și a păstoritului Său direct. Omul are doar capacitatea de a accepta acest păstorit și nicio capacitate care poate exprima direct ce este divinitatea. Omul nu poate fi sursa, el poate fi doar vasul care acceptă apa de la sursă. Acesta este instinctul uman, înzestrarea pe care trebuie să o avem ca ființe umane. Dacă o persoană pierde capacitatea care acceptă cuvântul lui Dumnezeu și instinctul uman, acea persoană pierde, de asemenea, ceea ce este cel mai de preț și datoria omului creat. Dacă o persoană nu are cunoștințe sau experiență cu privire la cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea Lui, acea persoană își pierde datoria pe care ar trebui să o săvârșească în calitate de ființă creată și demnitatea unei ființe create. Este instinctul lui Dumnezeu să exprime ce este divinitatea, fie că aceasta este exprimată prin trup sau direct de către Duh; aceasta este lucrarea de slujire a lui Dumnezeu. Omul își exprimă propriile experiențe sau cunoștințe (adică exprimă ceea ce este el) în timpul lucrării lui Dumnezeu sau după aceea; acestea sunt instinctul și datoria omului și ceea ce ar trebui omul să îndeplinească. Deși expresia omului nu este la înălțimea a ceea ce exprimă Dumnezeu și deși expresia omului este restricționată de multe reguli, el trebuie să îndeplinească datoria pe care ar trebui să o îndeplinească și să facă ceea ce trebuie să facă. Omul ar trebui să facă tot ce este cu putință pentru a-și îndeplini datoria și nu ar trebui să aibă nicio urmă de reținere.

După ce a lucrat ani de zile, omul va rezuma experiența numeroșilor săi ani de lucru, precum și înțelepciunea și regulile pe care le-a acumulat. Un om care a lucrat multă vreme poate să simtă mișcarea lucrării Duhului Sfânt; știe când Duhul Sfânt lucrează și când nu lucrează; știe cum să aibă părtășie atunci când poartă o povară; și este conștient de starea normală a lucrării Duhului Sfânt și de starea normală a dezvoltării oamenilor pe parcursul vieții. Așa este o persoană care a lucrat ani de zile și cunoaște lucrarea Duhului Sfânt. Cei care au lucrat mult timp vorbesc cu siguranță și fără grabă; chiar și atunci când nu au nimic de spus sunt calmi. În sinea lor, ei pot continua să se roage pentru a găsi lucrarea Duhului Sfânt. Ei au experiență în muncă. O persoană care a lucrat multă vreme, care are multă experiență și a învățat multe lecții, are multe în

sinea sa care blochează lucrarea Duhului Sfânt; acesta este un defect al lucrării ei pe termen lung. Un om care abia a început să lucreze nu este întinat de lecții umane sau experiență și este confuz în special cu privire la modul în care lucrează Duhul Sfânt. Cu toate acestea, în timpul lucrării lui, învață treptat să simtă cum lucrează Duhul Sfânt și devine conștient de ce trebuie să facă pentru a obține lucrarea Duhului Sfânt, ce să facă pentru a atinge exact vulnerabilitățile altora și de alte lucruri cunoscute, pe care cei care lucrează ar trebui să le știe. Cu timpul, ajunge să aibă această înțelepciune și să știe aspectele cunoscute despre lucrare pe de rost și începe să o folosească cu ușurință atunci când lucrează. Cu toate acestea, atunci când Duhul Sfânt Își schimbă modul de lucru, el încă aderă la vechile lui cunoștințe de lucru și la vechile reguli de lucru și nu știe foarte multe despre noua dinamică a lucrării. Anii de lucru și de plenitudine a prezenței și îndrumării Duhului Sfânt îi oferă tot mai multe lecții despre lucrare și tot mai multă experiență. Aceste lucruri îi conferă încredere în sine, care nu este mândrie. Cu alte cuvinte, el este destul de mulțumit de lucrarea lui și bucuros de lucrurile cunoscute pe care le-a aflat despre lucrarea Duhului Sfânt. În special, obținerea și realizarea acelor lucruri pe care alții nu le-au obținut sau realizat îi oferă și mai multă încredere în el; se pare că lucrarea Duhului Sfânt în el nu poate fi niciodată distrusă, în timp ce alții nu se califică pentru acest tratament special. Doar persoanele de felul lui, care au lucrat ani de zile și a căror utilitate este foarte valoroasă, sunt calificate pentru a se bucura de acest lucru. Aceste lucruri devin un obstacol mare în acceptarea noii lucrări a Duhului Sfânt. Chiar dacă poate accepta noua lucrare, nu o poate face peste noapte. Cu siguranță va trece prin mai multe schimbări de situație și transformări înainte de a accepta. Această situație poate fi schimbată doar treptat, după ce se vor lua măsuri asupra vechilor lui noțiuni, iar firea lui veche va fi judecată. Fără să parcurgă acești pași, el nu va renunța și nu va accepta ușor noi învățături și lucrări care nu sunt în armonie cu vechile lui noțiuni. Acesta este cel mai dificil lucru de confruntat în ceea ce-l privește pe om și nu este ușor de schimbat. Dacă, în calitate de lucrător, el este capabil simultan să obțină și să înțeleagă lucrarea Duhului Sfânt și să rezume dinamica ei și dacă este capabil să nu fie restricționat de experiențele lui de lucru și să accepte lucrarea nouă în lumina celei vechi, atunci el este un om înțelept și un lucrător calificat. De multe ori, oamenii sunt așa: lucrează mai mulți ani fără să fie capabili să-și rezume experiența de lucru sau, după ce și-au rezumat experiența și înțelepciunea referitoare la lucrare, sunt împiedicați să accepte lucrarea nouă și nu pot să înțeleagă bine sau să trateze corect lucrarea veche și pe cea nouă. Oamenii sunt cu adevărat dificil de stăpânit! Majoritatea dintre voi sunteți așa. Acelora care au experimentat ani de zile lucrarea Duhului Sfânt le este foarte greu să accepte lucrarea nouă și sunt mereu plini de noțiuni pe care nu le pot lăsa deoparte, în timp ce omului care abia a început să lucreze îi lipsesc cunoștințele comune despre lucrare și nu știe nici măcar cum să se descurce cu unele dintre cele mai simple probleme. Voi, oamenii, sunteți foarte dificili! Cei cu vechime sunt atât de mândri și de încrezuți, încât au uitat de unde au venit. Ei îi privesc întotdeauna de sus

pe cei tineri și, cu toate acestea, sunt incapabili să accepte lucrarea nouă și să renunțe la noțiunile pe care ei le-au strâns și păstrat de-a lungul anilor. Deși acei tineri ignoranți sunt capabili să accepte puțin din noua lucrare a Duhului Sfânt și sunt destul de entuziaști, ei devin întotdeauna confuzi și nu știu ce să facă atunci când apar probleme. Ei sunt entuziaști, dar ignoranți. Ei au doar câteva cunoștințe despre lucrarea Duhului Sfânt și nu sunt capabili să le folosească în viețile lor; este doar o doctrină care nu este de niciun folos. Există prea mulți oameni ca voi; câți pot să se supună luminării și iluminării Duhului Sfânt și reușesc să împlinească voia lui Dumnezeu? Se pare că aceia dintre voi care ați fost adepți până acum ați fost foarte ascultători, dar, de fapt, nu ați renunțat la noțiunile voastre, încă mai căutați în Biblie, credeți în lucruri neclare sau vă rătăciți în noțiuni. Nu mai există nimeni care să investigheze cu atenție lucrarea actuală sau să o aprofundeze. Voi acceptați calea de astăzi cu noțiunile voastre vechi. Ce puteți obține cu o asemenea credință? S-ar putea spune că ascundeți în voi multe noțiuni care nu au fost dezvăluite și că doar depuneți un efort suprem pentru a le ascunde și pentru a nu le dezvălui cu ușurință. Nu acceptați noua lucrare cu sinceritate și nu intenționați să renunțați la vechile noțiuni; aveți prea multe, prea cumplite filosofii de viață și sunt prea substanțiale. Voi nu renunțați la vechile noțiuni și tratați cu reticență noua lucrare. Inimile voastre sunt prea sinistre și, pur și simplu, nu acceptați pașii noii lucrări. Pot astfel de risipitori ca voi să își asume lucrarea de răspândire a Evangheliei? Sunteți voi capabili să vă asumați lucrarea și să o răspândiți în întregul univers? Aceste practici ale voastre vă împiedică să vă transformați firea și cunoașterea lui Dumnezeu. Dacă veți continua așa, inevitabil veți fi alungați.

Trebuie să știți cum să diferențiați lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea omului. Ce poți vedea în lucrarea omului? Există multe elemente ale experienței omului în lucrarea sa; ceea ce exprimă omul este ceea ce este el. Lucrarea lui Dumnezeu, de asemenea, exprimă ce este El; dar ființa Lui e diferită cea a omului. Ființa omului reprezintă experiența și viața lui (ceea ce omul experimentează sau întâlnește în viața lui sau filosofii de viață pe care le are), iar oamenii care trăiesc în medii diferite exprimă ființe diferite. Indiferent dacă ai sau nu experiențe sociale, iar ceea ce trăiești și experimentezi de fapt în familia ta poate fi văzut în ceea ce exprimi, tu nu poți vedea în lucrarea lui Dumnezeu întrupat dacă El are sau nu experiențe sociale. El cunoaște foarte bine substanța omului și poate revela toate tipurile de practici legate de toate tipurile de persoane. El se pricepe și mai bine la revelarea firilor corupte și a comportamentelor răzvrătite ale oamenilor. El nu trăiește printre oamenii lumii, dar El este conștient de natura muritorilor și de corupția oamenilor lumii. Aceasta este ființa Sa. Deși El nu are de-a face cu lumea, El cunoaște regulile lumii, deoarece El înțelege natura umană pe deplin. El știe despre lucrarea Duhului pe care ochii omului nu o pot vedea și pe care urechile omului nu o pot auzi, atât pe cea de azi, cât și pe cea din trecut. Aceasta include înțelepciunea care nu este o filosofie de viață și miracole care sunt greu de pătruns pentru oameni. Aceasta este ființa Lui, care a fost dezvăluit oamenilor și, de asemenea,

ascuns de oameni. Ceea ce exprimă El nu este ființa unei persoane extraordinare, ci atributele inerente și ființa Duhului. El nu cutreieră lumea, dar știe totul despre aceasta. El contactează „antropozii” care nu au cunoștințe sau înțelegere, dar El exprimă cuvinte care sunt mai mărețe decât cunoașterea și deasupra celor mai mari oameni. El trăiește într-un grup de oameni obtuși și amorțiți care sunt lipsiți de umanitate și care nu înțeleg convențiile și viața omenirii, dar El poate cere omenirii să trăiască umanitatea normală și, în același timp, să dezvăluie baza și umanitatea inferioară a omenirii. Toate acestea sunt ființa Lui, mai măreață decât ființa oricărei persoane în carne și oase. Pentru El, nu este necesar să experimenteze o viață socială complicată, greoaie și sordidă pentru a săvârși lucrarea pe care trebuie să o săvârșască și să dezvăluie complet substanța coruptă a omenirii. O viață socială sordidă nu edifică trupul Său. Lucrarea și cuvintele Lui dezvăluie doar nesupunerea omului și nu îi oferă omului experiența și lecțiile pentru a face față lumii. El nu trebuie să cerceteze societatea sau familia omului atunci când îi oferă omului viață. Expunerea și judecarea omului nu sunt o expresie a experienței trupului Lui; este dezvăluirea Sa a caracterului nedrept al omului după ce a știut despre nesupunerea omului multă vreme și despre corupția detestată a omenirii. Lucrarea pe care El o săvârșește are în întregime scopul de a dezvălui omului firea Lui și de a-Și exprima ființa. Doar El poate face această lucrare; nu este ceva ce poate fi săvârșit de o persoană în carne și oase. Din lucrarea Lui, omul nu poate distinge ce tip de persoană este El. De asemenea, omul nu e capabil să Îl clasifice pe El ca ființă creată în baza lucrării Lui. Ființa Sa Îl face imposibil de clasificat drept o persoană creată. Omul Îl poate considera doar drept o persoană non-umană, dar nu știe în ce categorie să Îl includă, astfel că omul este silit să Îl încadreze în categoria lui Dumnezeu. Nu este nerezonabil ca omul să facă asta, deoarece Dumnezeu a lucrat mult în rândul oamenilor, fapt pe care omul nu este capabil să îl săvârșască.

Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu este reprezentativă pentru experiența trupului Lui; lucrarea pe care omul o săvârșește este reprezentativă pentru experiența sa. Toată lumea vorbește despre experiența personală. Dumnezeu poate exprima adevărul direct, în timp ce omul poate exprima doar experiența care corespunde cu experimentarea adevărului. Lucrarea lui Dumnezeu nu are reguli și nu este supusă restricțiilor temporale sau geografice. El poate exprima ce este El oricând, oriunde. El lucrează după cum dorește. Lucrarea omului are condiții și context; fără ele, el ar fi incapabil să lucreze și să-și exprime cunoștințele cu privire la Dumnezeu sau experiența lui referitoare la adevăr. Pentru a putea să-ți dai seama dacă un lucru este lucrarea lui Dumnezeu sau lucrarea omului, trebuie pur și simplu să compari diferențele dintre cele două. Dacă nu există nicio lucrare săvârșită de Dumnezeu Însuși și există doar lucrarea omului, vei ști pur și simplu că învățăturile omului sunt mari, peste capacitățile celorlalți; tonul vocii lui, principiile în modul de gestionare a lucrurilor și experiența lui și maniera constantă de a lucra sunt inaccesibile altora. Voi toți îi admirați pe acești oameni cu un calibru bun și cunoștințe mărețe, dar nu puteți vedea din lucrarea și cuvintele lui

Dumnezeu cât de mare este umanitatea Lui. În schimb, El este obișnuit, iar atunci când lucrează, El este normal și real, și totuși nemărginit pentru muritori, ceea ce îi face pe oameni să simtă un fel de venerație pentru El. Poate că experiența unei persoane în lucrarea sa este destul de avansată sau imaginația și raționamentul acesteia sunt deosebit de avansate, iar umanitatea sa este bună în special; astfel de însușiri pot atrage doar admirația oamenilor, dar nu vor stârni venerație și teamă. Toți oamenii îi admiră pe aceia care pot lucra bine, care au o experiență deosebit de profundă și care pot practica adevărul, dar astfel de oameni nu pot stârni venerație, doar admirație și invidie. Dar oamenii care au experimentat lucrarea lui Dumnezeu nu Îl admiră pe Dumnezeu; în schimb, ei simt că lucrarea Lui este inaccesibilă omului și este de nepătruns pentru om, că este proaspătă și minunată. Când oamenii experimentează lucrarea lui Dumnezeu, primele lor cunoștințe despre El sunt că El este de nepătruns, înțelept și minunat și Îl venerază inconștient și simt misterul lucrării pe care o săvârșește El, care depășește sfera cunoașterii minții omului. Oamenii își doresc doar să fie capabili să-l îndeplinească cerințele, să-l satisfacă dorințele; ei nu își doresc să Îl depășească, deoarece lucrarea pe care El o săvârșește depășește gândirea și imaginația omului și nu ar putea fi săvârșită de om în locul Său. Nici măcar omul însuși nu își cunoaște imperfecțiunile, totuși Dumnezeu a făurit o cale nouă și a venit pentru a-l aduce pe om într-o lume mai nouă și mai frumoasă și, astfel, omenirea a făcut un progres nou și a avut un început nou. Ceea ce simt oamenii pentru Dumnezeu nu este admirație sau, mai degrabă, nu este numai admirație. Experiența lor cea mai profundă este venerație și dragoste; sentimentul lor este acela că Dumnezeu este cu adevărat minunat. El săvârșește lucrarea pe care omul este incapabil să o săvârșască și spune lucrurile pe care omul este incapabil să le spună. Oamenii care au experimentat lucrarea lui Dumnezeu au întotdeauna un sentiment indescritibil. Oamenii cu o experiență destul de profundă pot înțelege iubirea de Dumnezeu; ei pot simți frumusețea Lui, că lucrarea Lui este atât de înțeleaptă, de minunată și astfel o putere infinită generată printre ei. Nu este teamă sau iubire ocazională și respect, ci un sentiment profund al compasiunii și toleranței lui Dumnezeu față de om. Totuși, persoanele care au experimentat mustrarea și judecata Lui simt mărirea Lui și faptul că este de neofensat. Chiar și persoanele care au experimentat mai mult din lucrarea Lui sunt incapabile de a-L înțelege; toți cei care Îl venerază cu adevărat știu că lucrarea Lui nu este în concordanță cu noțiunile oamenilor, ci mereu se împotrivește noțiunilor lor. El nu are nevoie ca oamenii să-L admire pe deplin sau să dea impresia de supunere față de El; mai degrabă ei ar trebui să ajungă la o venerație și supunere adevărate. În atât de multe dintre lucrările Lui, oricine cu experiență adevărată simte venerație pentru El, ceea ce este mai presus de admirație. Oamenii l-au văzut firea datorită lucrării Lui de mustrare și judecare și, astfel, Îl venerază în inimile lor. Menirea lui Dumnezeu este de a fi venerat și ascultat, deoarece ființa și firea Lui nu sunt la fel ca acelea ale unei ființe create și sunt deasupra celor ale ființelor create. Dumnezeu există de la Sine, este etern, El nu este o ființă

creată și doar Dumnezeu este vrednic de venerație și supunere; omul nu este calificat pentru aceasta. Deci, toți cei care au experimentat lucrarea Lui și Îl cunosc cu adevărat simt venerație pentru El. Cu toate acestea, aceia care nu renunță la noțiunile lor despre El – aceia care pur și simplu nu Îl privesc ca fiind Dumnezeu – nu au venerație pentru El și, chiar dacă Îl urmează, nu sunt cucerți; sunt persoane neascultătoare prin natura lor. Ce vrea El să obțină lucrând în felul acesta este ca toate ființele create să aibă inimi care să Îl venereze pe Creator, să Îl adore și să se supună necondiționat stăpânirii Lui. Acesta este rezultatul final pe care toată lucrarea Lui este menită să îl obțină. Dacă oamenii care au experimentat o asemenea lucrare nu-L venerază pe Dumnezeu nici măcar un pic și dacă nesupunerea lor din trecut nu se schimbă deloc, atunci ei vor fi alungați cu siguranță. Dacă atitudinea unei persoane față de Dumnezeu este doar să-L admire sau să-L respecte de la distanță și nu să Îl iubească măcar puțin, atunci acesta este rezultatul la care a ajuns o persoană lipsită de o inimă care să-L iubească pe Dumnezeu, iar acelei persoane îi lipsesc condițiile de a fi desăvârșită. Dacă atâta muncă nu poate obține iubirea adevărată a unei persoane, atunci acea persoană nu L-a câștigat pe Dumnezeu și nu urmărește sincer adevărul. O persoană care nu Îl iubește pe Dumnezeu nu iubește adevărul și, astfel, nu Îl poate câștiga pe Dumnezeu, cu atât mai puțin nu poate să primească aprobarea lui Dumnezeu. Astfel de persoane, oricum experimentează lucrarea Duhului Sfânt și oricum experimentează judecata, nu sunt capabile să Îl venereze pe Dumnezeu. Acestea sunt persoane a căror natură nu se poate schimba și care au firi extrem de păcătoase. Toți cei care nu Îl venerază pe Dumnezeu vor fi alungați, vor fi obiectele pedepsirii și vor fi pedepsiți precum cei care fac rău, să sufere mult mai mult decât cei care au săvârșit lucruri nedrepte.

Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu

Lucrarea de gestionare a omenirii este împărțită în trei etape, ceea ce înseamnă că lucrarea de mântuire a omenirii este împărțită în trei etape. Aceste trei etape nu includ lucrarea de creare a lumii, dar sunt mai degrabă cele trei etape ale lucrării din Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Lucrarea de creare a lumii a fost lucrarea de producere a întregii omeniri. Nu a fost lucrarea de mântuire a omenirii și nu are nicio legătură cu lucrarea de mântuire a omenirii, pentru că atunci când lumea a fost creată, omenirea nu fusese coruptă de către Satana și, ca urmare, nu era nevoie să se realizeze lucrarea de mântuire a omenirii. Lucrarea de mântuire a omenirii a început numai după ce omenirea fusese coruptă de Satana și, așa, lucrarea de gestionare a omenirii a început, de asemenea, numai după ce omenirea fusese coruptă. Cu alte cuvinte, gestionarea omului de către Dumnezeu a început ca rezultat al lucrării de mântuire a

omenirii și nu a izvorât din lucrarea creării lumii. Numai după ce omenirea a căpătat o fire coruptă a luat naștere lucrarea de gestionare și, astfel, lucrarea de gestionare a omenirii cuprinde trei părți, iar nu patru părți sau patru epoci. Numai aceasta este formula corectă de a face referire la gestionarea omenirii de către Dumnezeu. Când se încheie epoca finală, lucrarea de gestionare a omenirii va fi ajuns la un sfârșit complet. Încheierea lucrării de gestionare înseamnă că lucrarea de mântuire a întregii omeniri va fi fost complet finalizată și că, prin urmare, această fază se va fi încheiat pentru omenire. Fără lucrarea de mântuire a întregii omeniri, lucrarea de gestionare a omenirii nu ar exista, nici cele trei etape ale lucrării nu ar exista. Tocmai din cauza depravării omenirii și pentru că omenirea avea nevoie atât de urgentă de mântuire, a încheiat la hve crearea lumii și a început lucrarea din Epoca Legii. Numai atunci a început lucrarea de gestionare a omenirii, ceea ce înseamnă că numai atunci a început lucrarea de mântuire a omenirii. „Gestionarea omenirii” nu înseamnă călăuzirea vieții omenirii nou create pe pământ (adică, o omenire care nu fusese coruptă încă). Mai degrabă, este mântuirea unei omeniri care a fost coruptă de către Satana, adică este transformarea acestei omeniri corupte. Aceasta este semnificația „gestionării omenirii”. Lucrarea de mântuire a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii și, în consecință, nici lucrarea de gestionare a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii, ci include mai degrabă numai trei etape ale lucrării, care sunt separate de crearea lumii. Pentru a înțelege lucrarea de gestionare a omenirii, este necesar să fii conștient de istoria celor trei etape ale lucrării – acesta este lucrul de care fiecare trebuie să fie conștient pentru a fi mântuit. Ca fapte ale lui Dumnezeu, ar trebui să recunoașteți că omul a fost creat de către Dumnezeu și ar trebui să recunoașteți sursa corupției omenirii și, mai mult, procesul mântuirii omului. Dacă știți doar să acționați conform doctrinei, în încercarea de a câștiga favoarea lui Dumnezeu, dar nu aveți nici cea mai vagă idee despre felul în care Dumnezeu mântuiește omenirea sau despre sursa corupției omenirii, atunci asta vă lipsește ca fapte ale lui Dumnezeu. Nu ar trebui să fii satisfăcut numai cu înțelegerea acelor adevăruri care pot fi puse în practică, în timp ce rămâi ignorant cu privire la anvergura mai mare a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu – dacă așa stau lucrurile, atunci ești prea dogmatic. Cele trei etape ale lucrării sunt adevărul care se află în interiorul gestionării omului de către Dumnezeu, sosirea Evangheliei întregii lumi, cel mai mare mister din întreaga omenire și sunt, de asemenea, fundamentul răspândirii Evangheliei. Dacă te concentrezi numai asupra înțelegerii adevărilor simple care au legătură cu viața ta și nu știi nimic despre acest lucru, cel mai mare dintre toate misterele și viziunile, atunci nu este viața ta asemănătoare cu un produs defect, bun de nimic în afară de a fi privit?

Dacă omul se concentrează doar asupra practicii și vede lucrarea lui Dumnezeu și ceea ce ar trebui să cunoască omul ca secundare, nu e cumva este scump la țărâțe și ieftin la făină? Ceea ce trebuie să știi, trebuie să știi; ceea ce trebuie să pui în practică, trebuie să pui în practică. Numai atunci vei fi cineva care știe cum să urmeze adevărul. Când vine ziua ca tu să răspândești Evanghelia, dacă ești capabil să spui doar că

Dumnezeu este un Dumnezeu măreț și drept, că El este Dumnezeul suprem, un Dumnezeu cu care nu se poate compara niciun om de seamă și că El este un Dumnezeu față de care nu este nimeni mai presus..., dacă poți spune numai aceste cuvinte irelevante și superficiale, în timp ce ești complet incapabil să rostești cuvinte care sunt de o importanță crucială și care au esență, dacă nu ai nimic de spus despre cunoașterea lui Dumnezeu sau despre lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, dacă nu poți explica adevărul sau oferi ceea ce îi lipsește omului, atunci cineva ca tine este incapabil să-și facă datoria bine. Mărturisirea lui Dumnezeu și răspândirea Evangheliei Împărăției nu sunt chestiuni simple. Trebuie mai întâi să fii echipat cu adevărul și cu viziunile care trebuie să fie înțelese. Când îți sunt clare viziunile și adevărul diferitelor aspecte ale lucrării lui Dumnezeu, și în inima ta ajungi să cunoști lucrarea lui Dumnezeu și, indiferent de ceea ce face Dumnezeu – fie judecată dreaptă sau rafinarea omului – deții cea mai măreață viziune drept fundament și deții adevărul corect pentru a-l pune în practică, atunci vei fi capabil să-L urmezi pe Dumnezeu până la capăt. Trebuie să știi că, indiferent de lucrarea pe care o face, scopul lucrării lui Dumnezeu nu se schimbă, inima lucrării Lui nu se schimbă și voința Lui în privința omului nu se schimbă. Oricât de severe ar fi cuvintele Lui, oricât de potrivit ar fi mediul, principiile lucrării Lui nu se vor schimba și intenția Lui de a mântui omul nu se va schimba. Dacă nu este lucrarea de revelare a sfârșitului omului sau a destinației omului și nu este lucrarea din ultima fază sau lucrarea de a pune capăt întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu și dacă este în timpul în care El prelucrează omul, atunci inima lucrării Lui nu se va schimba. Va fi mereu mântuirea omenirii. Acesta ar trebui să fie fundamentul credinței voastre în Dumnezeu. Scopul celor trei etape ale lucrării este mântuirea întregii omeniri – asta înseamnă completa mântuire a omului de sub domeniul Satanei. Cu toate că fiecare dintre cele trei etape ale lucrării are un obiectiv și o semnificație diferite, fiecare este parte a lucrării de mântuire a omenirii și fiecare este o lucrare de mântuire diferită, desfășurată conform cerințelor omenirii. Odată ce ești conștient de scopul acestor trei etape ale lucrării, vei fi conștient de cum să apreciezi semnificația fiecărei etape a lucrării și vei recunoaște cum să acționezi pentru a-l satisface dorința lui Dumnezeu. Dacă poți să atingi acest punct, atunci aceasta, cea mai măreață dintre toate viziunile, va deveni fundamentul credinței tale în Dumnezeu. Nu ar trebui să cauți doar căi ușoare de practică sau adevăruri profunde, ci ar trebui să combini viziunile cu practica, astfel încât să fie atât adevăruri care pot fi puse în practică, cât și cunoaștere care se bazează pe viziuni. Numai atunci vei fi o persoană care caută pe deplin adevărul.

Cele trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu și în ele sunt exprimate firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt incapabili să realizeze cum Își exprimă Dumnezeu firea, nici nu cunosc înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu. De asemenea, rămân ignoranți cu privire la multele feluri în care El mântuiește omenirea și la voia Lui pentru întreaga omenire. Cele trei etape ale lucrării sunt expresia completă a lucrării de mântuire a

omenirii. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării vor fi ignoranți cu privire la diferitele metode și principii ale lucrării Duhului Sfânt, iar cei care doar se țin strict de doctrina rămasă dintr-o anumită etapă a lucrării sunt oameni care Îl limitează pe Dumnezeu la doctrină și a căror credință în Dumnezeu este vagă și nesigură. Asemenea oameni nu vor primi niciodată mântuirea lui Dumnezeu. Numai cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu pot exprima pe deplin întreaga fire a lui Dumnezeu și pot exprima complet intenția lui Dumnezeu de a mântui întreaga omenire și întregul proces de mântuire a omenirii. Aceasta este dovada că El l-a înfrânt pe Satana și a câștigat omenirea; este dovada victoriei lui Dumnezeu și este expresia întregii firi a lui Dumnezeu. Cei care nu înțeleg decât una dintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu nu cunosc decât o parte a firii lui Dumnezeu. În noțiunile omului, este ușor ca această singură etapă a lucrării să devină doctrină, și va deveni probabil ca omul să stabilească reguli fixe în privința lui Dumnezeu, iar omul va folosi această singură parte a firii lui Dumnezeu ca pe o reprezentare a întregii firi a lui Dumnezeu. Mai mult, se amestecă și o mare parte din imaginația omului, în așa fel încât omul constrânge cu rigiditate firea, ființa și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și principiile lucrării lui Dumnezeu, între parametri limitați, crezând că dacă Dumnezeu a fost odată astfel, atunci El va rămâne același pe vecie și nu Se va schimba niciodată. Numai aceia care cunosc și apreciază cele trei etape ale lucrării Îl pot cunoaște corect și complet pe Dumnezeu. Cel puțin, ei nu-L vor defini pe Dumnezeu ca pe Dumnezeul israeliților sau al evreilor și nu Îl vor vedea ca pe un Dumnezeu care va fi pe vecie răstignit pe cruce de dragul omului. Dacă omul ajunge doar să-L cunoască pe Dumnezeu numai dintr-o etapă a lucrării Sale, atunci și cunoașterea lui este mult prea mică, nici cât o picătură în ocean. Dacă nu, de ce mulți din vechea gardă religioasă L-ar răstigni pe Dumnezeu pe cruce de viu? Nu pentru că omul Îl limitează pe Dumnezeu în anumiți parametri? Nu se opun mulți oameni lui Dumnezeu și nu împiedică lucrarea Duhului Sfânt pentru că nu cunosc lucrarea variată și diversă a lui Dumnezeu și, mai mult, pentru că nu posedă decât o fărâma de cunoaștere și doctrină cu care să măsoare lucrarea Duhului Sfânt? Cu toate că experiențele unor asemenea oameni sunt superficiale, ei sunt aroganți și indulgenți din fire și privesc lucrarea Duhului Sfânt cu dispreț, ignoră disciplinele Duhului Sfânt și, mai mult, își folosesc vechile argumente banale ca să „confirme” lucrarea Duhului Sfânt. Ei joacă și un rol și sunt convinși pe deplin de propria lor știință și erudiție și de faptul că sunt în stare să călătorească în toată lumea. Nu sunt asemenea oameni cei care sunt disprețuiți și respinși de către Duhul Sfânt și nu vor fi ei alungați de noua epocă? Nu sunt aceia care vin înaintea lui Dumnezeu și l se opun în mod deschis răufăcători ignoranți și neinformați, care încearcă pur și simplu să arate cât sunt de geniali? Având doar o cunoaștere insuficientă a Bibliei, ei încearcă să răstoarne „sistemul academic” al lumii; având doar o doctrină superficială de a-i învăța pe oameni, ei încearcă să răstoarne lucrarea Duhului Sfânt și încearcă să o facă să se învârtască în jurul propriului lor proces de gândire. Miopi cum sunt, încearcă să cuprindă dintr-o privire 6000 de ani de

lucrare a lui Dumnezeu. Acești oameni nu au vreo rațiune care merită menționată! De fapt, cu cât mai mare este cunoașterea de Dumnezeu a oamenilor, cu atât sunt mai lenți în a-l judeca lucrarea. Mai mult, ei vorbesc doar puțin despre știința lor cu privire la lucrarea lui Dumnezeu astăzi, dar nu sunt pripiți în judecățile lor. Cu cât oamenii cunosc mai puțin despre Dumnezeu, cu atât mai aroganți și mai îngâmfați sunt și cu atât mai nesăbuit proclamă ființa lui Dumnezeu – și totuși ei nu vorbesc decât de teorie și nu oferă nicio dovadă reală. Asemenea oameni nu au nicio valoare. Cei care văd lucrarea Duhului Sfânt ca pe un joc sunt frivoli! Aceia care nu sunt precauți când întâlnesc noua lucrare a Duhului Sfânt, care vorbesc prea mult, se grăbesc să judece, dau frâu liber temperamentului de a nega dreptatea lucrării Duhului Sfânt și care, de asemenea, o insultă și blasfemiază – astfel de oameni nerespectuoși nu sunt oare ignoranți față de lucrarea Duhului Sfânt? Nu sunt ei, mai mult, oameni foarte aroganți, oameni care sunt inerent mândri și neguvernabili? Chiar dacă sosește ziua în care asemenea oameni acceptă noua lucrare a Duhului Sfânt, Dumnezeu tot nu îi va tolera. Nu doar că ei se uită de sus la cei care lucrează pentru Dumnezeu, dar și blasfemiază împotriva lui Dumnezeu Însuși. Asemenea oameni disperăți nu vor fi iertați, nici în epoca aceasta nici în cea ce va să vie, și vor pieri pe vecie în iad! Astfel de oameni nerespectuoși, indulgenți pretind a crede în Dumnezeu și cu cât mai mult sunt astfel oamenii, cu atât mai dispuși sunt să ofenseze decretele administrative ale lui Dumnezeu. Nu merg oare toți cei aroganți care sunt nestăpâniți în mod natural și care niciodată nu au ascultat de nimeni, pe această cale? Nu se opun ei lui Dumnezeu zi după zi, lui Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi? Astăzi, ar trebui să înțelegeți de ce trebuie să cunoașteți importanța celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu. Cuvintele pe care le spun sunt în avantajul vostru și nu doar vorbărie goală. Dacă doar le citiți ca și cum ați admira florile în timp ce treceți galopând pe lângă ele, nu va fi toată munca Mea grea de pomană? Fiecare dintre voi ar trebui să-și cunoască propria natură. Majoritatea dintre voi sunteți talentați la argumentare, răspunsurile la întrebările teoretice vi se rostogolesc din gură, dar nu aveți nimic de spus la întrebări care implică esența. Chiar și astăzi, încă vă mai dedați la conversații frivole, incapabili să vă schimbați vechile firi, și majoritatea dintre voi nu aveți nicio intenție de a schimba felul în care urmați pentru a obține adevărul mai înalt, ci, în schimb, doar vă trăiți viețile fără tragere de inimă. Cum sunt asemenea oameni capabili să-L urmeze pe Dumnezeu până la capăt? Chiar dacă reușiți să ajungeți la capătul drumului, ce beneficiu vă va aduce asta? E mai bine să vă schimbați ideile înainte de a fi prea târziu, fie urmând cu adevărat, fie retrăgându-vă mai devreme. Pe măsură ce trece timpul veți deveni niște paraziți profitori – sunteți dispuși să jucați un rol atât de josnic și de dezonorant?

Cele trei etape ale lucrării sunt o dovadă a întregii lucrări a lui Dumnezeu, o mărturie a mântuirii omenirii de către Dumnezeu și nu sunt imaginare. Dacă vă doriți cu adevărat să căutați o cunoaștere a întregii firi a lui Dumnezeu, atunci trebuie să cunoașteți cele trei etape ale lucrării desfășurate de Dumnezeu și, mai mult, nu trebuie să omiteți nicio

etapă. Acesta este minimul care trebuie atins de către cei care caută să-L cunoască pe Dumnezeu. Omul însuși nu poate fabrica o cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu. Nu este ceva ce omul însuși își poate imagina, nici nu este acordării favorii speciale unei singure persoane de către Duhul Sfânt. Mai degrabă, este o cunoaștere care vine după ce omul a experimentat lucrarea lui Dumnezeu și este o cunoaștere a lui Dumnezeu care nu vine decât după experimentarea faptelor lucrării lui Dumnezeu. O asemenea cunoaștere nu poate fi primită de-a gata, și nici nu este ceva ce poate fi învățat. Are în întregime legătură cu experiența personală. Mântuirea omenirii de către Dumnezeu este în centrul acestor trei etape ale lucrării, totuși în cadrul lucrării de mântuire sunt incluse câteva metode de lucru și mijloace prin care se exprimă firea lui Dumnezeu. Acest lucru este cel mai dificil de identificat și dificil de înțeles de către om. Separarea epocilor, schimbările în lucrarea lui Dumnezeu, schimbările în locația lucrării, schimbările în beneficiarul acestei lucrări și așa mai departe – toate acestea sunt incluse în cele trei etape ale lucrării. În particular, diferența în modul de lucru al Duhului Sfânt, ca și schimbările în firea, imaginea, numele, identitatea lui Dumnezeu sau alte schimbări, fac toate parte din cele trei etape ale lucrării. O etapă a lucrării poate reprezenta doar o parte și este limitată la o anumită sferă. Nu implică separarea epocilor sau schimbări în lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin în celelalte aspecte. Acesta este un lucru absolut evident. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Omul trebuie să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și firea lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire; fără acest fapt, cunoașterea ta despre Dumnezeu nu e altceva decât vorbe goale, nimic mai mult decât pontificarea scaunului. O asemenea cunoaștere nu poate nici convinge, nici cuceri omul; este în contradicție cu realitatea și nu reprezintă adevărul. Poate fi abundentă și plăcută auzului, dar dacă este în dezacord cu firea inerentă a lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu te va cruța. Nu doar că nu îți va lăuda cunoașterea, dar te va și pedepsi pentru că ai fost un păcătos care L-a blasfemiât. Cuvintele cunoașterii lui Dumnezeu nu se rostesc cu ușurință. Chiar dacă tu poți fi bun de gură și elocvent și cuvintele tale sunt atât de abile încât poți să demonstrezi că negrul este alb și albul este negru, tot ești depășit când e cazul să vorbești despre cunoașterea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este cineva pe care să-L poți judeca cu nehibzuintă sau pe care-L poți preamări în treacăt sau denigra cu nonșalanță. Preamărești pe oricine și oricare și totuși te străduiești să cauți cuvintele potrivite ca să descrii harul suprem al lui Dumnezeu – de lucrul acesta ajunge să-și dea seama orice ratat. Chiar dacă există mulți maeștri ai limbajului în stare să-L descrie pe Dumnezeu, exactitatea a ceea ce descriu ei este doar o sutime din adevărul rostit de oamenii care îi aparțin lui Dumnezeu, oameni care, deși au numai un vocabular limitat, pot să apeleze la o experiență bogată. Astfel se poate vedea că cunoașterea lui Dumnezeu constă în exactitate și actualitate și nu în folosirea inteligentă a cuvintelor sau într-un vocabular bogat, și că a omului cunoaștere și cunoașterea lui Dumnezeu nu au absolut nicio legătură. Lecția cunoașterii lui Dumnezeu este mai presus de oricare dintre științele naturale ale omenirii. Este o lecție

care poate fi însușită doar de către un număr extrem de mic al celor care caută să-L cunoască pe Dumnezeu și nu poate fi însușită de orice persoană talentată. Așadar, nu trebuie să priviți cunoașterea lui Dumnezeu și urmarea adevărului ca și cum ar fi lucruri care ar putea fi atinse de către un simplu copil. Poate că ai avut succes deplin în viața ta de familie sau în carieră sau în căsnicie, dar, când vine vorba de adevăr și despre lecția cunoașterii lui Dumnezeu, nu ai cu ce te lăuda, și nu ai obținut nimic. Punerea adevărului în practică, se poate spune, este o mare dificultate pentru voi, și cunoașterea lui Dumnezeu este o problemă chiar mai mare. Aceasta este dificultatea voastră și este și dificultatea cu care se confruntă întreaga omenire. Printre cei care au avut unele realizări în cauza cunoașterii lui Dumnezeu nu este aproape niciunul care să se ridice la standardul cerut. Omul nu știe ce înseamnă să-L cunoască pe Dumnezeu sau de ce este necesar să-L cunoască pe Dumnezeu sau ce măsură trebuie să atingă pentru a-L cunoaște Dumnezeu. Acesta este lucrul atât de zăpăcitor pentru omenire și este, pur și simplu, cea mai mare enigmă cu care se confruntă omenirea – nimeni nu este capabil să răspundă la această întrebare, nici nu este cineva dispus să răspundă la această întrebare pentru că, până acum, nimeni din omenire nu a avut vreun succes în studiul acestei lucrări. Poate că atunci când enigma celor trei etape ale lucrării este făcută cunoscută omenirii, va apărea succesiv un grup de oameni talentați care Îl cunosc pe Dumnezeu. Bineînțeles, sper că așa va fi și, mai mult, sunt în procesul derulării acestei lucrări și sper să văd apariția mai multor asemenea oameni talentați în viitorul apropiat. Ei vor deveni acei ce depun mărturie faptului celor trei etape ale lucrării și, desigur, vor fi și primii care vor depune mărturie în favoarea acestor trei etape ale lucrării. Dar nimic nu ar fi mai dureros și mai regretabil decât neapariția unor asemenea oameni talentați în ziua în care lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, sau dacă ar exista numai unul sau doi astfel de oameni care au acceptat personal să fie desăvârșiți de către Dumnezeul întrupat. Totuși, acesta este doar cel mai rău caz. Oricum ar fi situația, încă mai sper că aceia care urmează cu adevărat pot obține această binecuvântare. De la începutul timpurilor, nu a mai existat niciodată o asemenea lucrare; un asemenea demers nu a avut loc niciodată în istoria dezvoltării umane. Dacă poți deveni cu adevărat unul dintre primii din rândul acelor care Îl cunosc pe Dumnezeu, nu ar fi aceasta cea mai mare onoare printre toate fapăturile? Ar fi o altă creatură din omenire mai apreciată de către Dumnezeu? O asemenea lucrare nu este ușor de obținut, dar în cele din urmă tot va culege răsplăți. Indiferent de genul sau naționalitatea lor, toți aceia care sunt capabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu vor primi, în cele din urmă, cea mai mare cinstire a lui Dumnezeu și vor fi singurii care posedă autoritatea lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea de astăzi și este, de asemenea, și lucrarea viitorului; este ultima și cea mai măreață lucrare care să fie realizată în 6000 de ani de lucru și este o metodă de lucru care dezvăluie fiecare categorie de oameni. Prin lucrarea de a face omul să-L cunoască pe Dumnezeu sunt dezvăluite diferitele categorii de oameni: cei care Îl cunosc pe Dumnezeu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-l accepte

făgăduințele, în timp ce aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu sunt apti să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-L accepte făgăduințele. Cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt apropiații Lui și cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu nu pot fi numiți apropiații Lui; apropiații lui Dumnezeu pot primi oricare dintre binecuvântările lui Dumnezeu, dar cei care nu sunt apropiații Lui nu sunt vrednici de niciuna dintre lucrările Lui. Indiferent dacă este vorba de nenorociri, rafinare sau judecată, toate aceste lucruri sunt pentru a-i permite omului să obțină, în final, o cunoaștere a lui Dumnezeu și, astfel, ca omul să se poată supune lui Dumnezeu. Acesta este singurul efect care va fi obținut până la urmă. Nimic din cele trei etape ale lucrării nu este ascuns, iar acest lucru este în avantajul cunoașterii lui Dumnezeu de către om și îl ajută pe om să obțină o cunoaștere mai completă și mai profundă a lui Dumnezeu. Toată această lucrare este în avantajul omului.

Lucrarea lui Dumnezeu Însuși este viziunea pe care omul trebuie să o cunoască, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi realizată de către om și nu este deținută de către om. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea gestionării lui Dumnezeu și nu există nicio viziune mai măreață care ar trebui cunoscută de către om. Dacă omul nu cunoaște această viziune măreață, atunci nu este ușor să-L cunoască pe Dumnezeu, nu este ușor să înțeleagă voia lui Dumnezeu și, mai mult, calea pe care pășește omul va deveni din ce în ce mai anevoioasă. Fără viziuni, omul nu ar fi fost capabil să ajungă atât de departe. Viziunile sunt cele care l-au ocrotit pe om până astăzi și care i-au oferit omului cea mai mare protecție. În viitor, cunoașterea voastră trebuie să se aprofundeze și voi trebuie să ajungeți să cunoașteți deplinătatea voii Lui și esența lucrării Lui înțelepte în cele trei etape ale lucrării. Numai aceasta este adevărata voastră statură. Etapa finală a lucrării nu este de sine stătătoare, ci face parte din întregul format împreună cu cele două etape anterioare, ceea ce înseamnă că este imposibil de finalizat întreaga lucrare de mântuire făcând numai una dintre cele trei etape ale lucrării. Chiar dacă etapa finală a lucrării este în stare să-l mântuiască pe om complet, asta nu înseamnă că este necesar să se desfășoare numai această etapă și că cele două etape anterioare ale lucrării nu sunt necesare ca să-l salveze pe om de sub influența Satanei. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi considerată ca unică viziune care trebuie să fie cunoscută de întreaga omenire, pentru că întregimea lucrării de mântuire sunt cele trei etape ale lucrării, nu o singură etapă dintre ele. Atât timp cât lucrarea de mântuire nu a fost realizată, gestionarea lui Dumnezeu nu va putea să ajungă la un final deplin. Ființa, firea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt exprimate în întregimea lucrării de mântuire; acestea nu revelate omului chiar de la început, ci au fost treptat exprimate în lucrarea de mântuire. Fiecare etapă a lucrării de mântuire exprimă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte a ființei Sale; nicio etapă individuală a lucrării nu poate exprima în mod direct și complet întregimea ființei lui Dumnezeu. Astfel, lucrarea de mântuire poate fi complet finalizată numai când cele trei etape ale lucrării au fost finalizate și, astfel, cunoașterea omului despre întregimea lui Dumnezeu este inseparabilă de cele trei etape

ale lucrării. Ceea ce obține omul dintr-o etapă a lucrării este numai firea lui Dumnezeu care este exprimată într-o singură parte a lucrării Sale. Nu poate reprezenta firea și ființa care sunt exprimate în etapa anterioară sau ulterioară. Asta pentru că lucrarea de mântuire a omenirii nu poate fi terminată imediat în timpul unei perioade sau într-un loc, ci devine treptat mai profundă, conform nivelului de dezvoltare a omului în diferite momente și locuri. Este o lucrare care se desfășoară în etape și nu se finalizează într-o singură etapă. Așadar, întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu este cristalizată în cele trei etape, în loc de o singură etapă. Întreaga Lui ființă și întreaga Sa înțelepciune sunt afișate în aceste trei etape și fiecare etapă conține ființa Lui și reprezintă o mărturie a înțelepciunii lucrării Lui. Omul ar trebui să cunoască întreaga fire a lui Dumnezeu exprimată în aceste trei etape. Toate acestea cu privire la ființa lui Dumnezeu sunt de cea mai mare importanță pentru întreaga omenire, și dacă oamenii nu au această cunoaștere când I se închină lui Dumnezeu, atunci ei nu sunt cu nimic diferiți de cei care I se închină lui Buddha. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu este ascunsă omului și ar trebui să fie cunoscută de toți aceia care I se închină lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu a desfășurat cele trei etape ale lucrării de mântuire printre oameni, omul ar trebui să cunoască expresia a ceea ce El are și ceea ce este în timpul acestor trei etape ale lucrării. Acesta este lucrul care trebuie făcut de om. Ceea ce Dumnezeu ascunde omului este ceea ce omul este incapabil să obțină și ceea ce omul nu ar trebui să cunoască, în timp ce ceea ce Dumnezeu îi arată omului este ceea ce omul ar trebui să știe și ceea ce omul ar trebui să dețină. Fiecare dintre cele trei etape ale lucrării este realizată pe fundamentul etapei anterioare; nu se desfășoară independent, separat de lucrarea de mântuire. Deși există diferențe mari în epoca și lucrarea care este efectuată, în esență este tot mântuirea omenirii, și fiecare etapă a lucrării de mântuire este mai profundă decât cea dinainte. Fiecare etapă a lucrării continuă de pe fundamentul ultimei, care nu este abolită. În acest fel, în lucrarea Lui care este mereu nouă și niciodată veche, Dumnezeu exprimă constant aspecte ale firii Lui care nu au fost niciodată exprimate omului și îi dezvăluie mereu omului noua Lui lucrare și noua Lui ființă și, chiar dacă vechile gărzi religioase fac tot ce pot să reziste și se opun deschis acestui lucru, Dumnezeu își face întotdeauna lucrarea cea nouă pe care intenționează să o facă. Lucrarea Lui se schimbă mereu și, din această cauză, întâmpină întotdeauna opoziția omului. La fel, firea Lui se schimbă întotdeauna, așa cum se schimbă epoca și cei care Îi primesc lucrarea. Mai mult, El face întotdeauna o lucrare care nu a mai fost făcută înainte, chiar făcând o lucrare care îi pare omului a fi în contradicție cu lucrarea făcută înainte, a fi împotriva aceleia. Omul nu este capabil să accepte decât un tip de lucrare sau un tip de practică și îi este dificil să accepte o lucrare sau feluri de a practica aflate în dezacord cu el sau mai presus de el. Dar Duhul Sfânt face mereu lucrări noi și așa apar grupuri după grupuri de experți religioși care se opun noii lucrări a lui Dumnezeu. Acești oameni au devenit experți tocmai pentru că omul nu are cunoștință despre felul în care Dumnezeu este mereu nou și niciodată vechi și nu are cunoștință despre

principiile lucrării lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, nu are cunoștință despre multele feluri prin care Dumnezeu îl mântuiește pe om. Astfel, omul este complet incapabil să își dea seama dacă este o lucrare care vine de la Duhul Sfânt și dacă este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Mulți oameni se agață de o atitudine în care, dacă un lucru corespunde cu cuvintele care au sosit înainte, atunci îl acceptă și dacă sunt diferențe față de lucrarea dinainte, atunci se opun și o resping. Astăzi, nu respectați cu toții asemenea principii? Cele trei etape ale lucrării de mântuire nu au avut vreun mare efect asupra voastră și există aceia care cred că cele două etape anterioare ale lucrării sunt o povară pe care pur și simplu nu e necesar să o cunoască. Ei cred că aceste etape nu ar trebui declarate maselor și că ar trebui retractate cât mai curând posibil, astfel încât oamenii să nu se simtă copleșiți de cele două etape anterioare din cele trei etape ale lucrării. Majoritatea cred că a face cunoscute cele două etape anterioare ale lucrării este un pas prea departe și că nu e de folos pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu – asta credeți voi. Astăzi, credeți cu toții că este corect să acționați astfel, dar va veni ziua când veți realiza importanța lucrării Mele: să știți că eu nu fac nicio lucrare care este lipsită de semnificație. De vreme ce vă declar cele trei etape ale lucrării, acestea trebuie să fie în folosul vostru; de vreme ce aceste trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu, ele trebuie să devină centrul atenției tuturor în întregul univers. Într-o zi, veți realiza cu toții importanța acestei lucrări. Să știți că vă opuneți lucrării lui Dumnezeu sau vă folosiți propriile noțiuni pentru a măsura lucrarea de astăzi, pentru că nu cunoașteți principiile lucrării lui Dumnezeu și din cauza nesăbuintei cu care tratați lucrarea Duhului Sfânt. Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de noțiunile și inerenta voastră arogantă. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea nesupuși. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb îl critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare; nu prin a critica după bunul plac ajunge omul să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât devine mai precisă cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Noțiunile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și perspectiva ta morală sunt capitalul cu care îi rezști lui Dumnezeu și, cu cât etica ta e mai coruptă, cu cât calitățile tale sunt mai odioase și cu cât umanitatea ta este mai

josnică, cu atât mai mult ești dușmanul lui Dumnezeu. Cei care au noțiuni puternice și o fire neprihănită de sine sunt încă și mai mult în vrăjmășie cu Dumnezeul întrupat; asemenea oameni sunt anticriști. Dacă noțiunile tale nu sunt corectate, atunci ele vor fi mereu împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu și vei fi pentru totdeauna separat de El.

Numai lăsând deoparte vechile tale noțiuni poți obține cunoaștere nouă; totuși, vechea cunoaștere nu este în mod necesar echivalentă cu vechile noțiuni. „Noțiuni” se referă la lucrurile imaginate de om care sunt în contradicție cu realitatea. Dacă vechea cunoaștere era deja depășită în epoca veche și l-a împiedicat pe om să intre în noua lucrare, atunci o asemenea cunoaștere este, de asemenea, o noțiune. Dacă omul este capabil să abordeze corect o asemenea cunoaștere și poate ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu din câteva aspecte diferite, combinând vechiul și noul, atunci vechea cunoaștere devine un ajutor pentru om și devine baza prin care omul pătrunde în noua epocă. Lecția cunoașterii lui Dumnezeu îți cere să stăpânești multe principii: cum să intri pe calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu, care sunt adevărurile pe care trebuie să le înțelegi pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și cum să te lepezi de noțiunile și de vechile tale firi, astfel încât să te poți supune tuturor aranjamentelor noii lucrări a lui Dumnezeu. Dacă folosești aceste principii drept fundament pentru a pătrunde în lecția cunoașterii lui Dumnezeu, atunci cunoașterea ta va deveni din ce în ce mai profundă. Dacă ai o cunoaștere clară a celor trei etape ale lucrării – adică, a întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu – și dacă poți corela pe deplin cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu cu etapa actuală și să vezi că aceasta este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu, atunci vei avea un fundament incomparabil mai ferm. Cele trei etape ale lucrării au fost făcute de un singur Dumnezeu; aceasta este viziunea cea mai măreață și aceasta este singura cale spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării nu ar fi putut fi făcute decât de Dumnezeu Însuși și niciun om nu ar putea face o asemenea lucrare în numele Lui – adică numai Dumnezeu Însuși Și-ar fi putut face propria lucrare de la început și până astăzi. Deși cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu au fost efectuate în diferite epoci și locuri și deși lucrarea fiecăreia dintre ele este diferită, totul este lucrare făcută de un singur Dumnezeu. Dintre toate viziunile, aceasta este cea mai măreață viziune pe care ar trebui să o cunoască omul, și dacă poate fi pe deplin înțeleasă de către om, atunci el va fi în stare să rămână ferm. Astăzi, cea mai mare problemă în confruntarea cu diferite religii și confesiuni este aceea că ele nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt și sunt incapabile să facă diferența între lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea care nu este a Duhului Sfânt – din cauza asta, nu pot să distingă dacă această etapă a lucrării este sau nu, ca și ultimele două etape ale lucrării, realizată tot de către Dumnezeu Iahve. Cu toate că oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, majoritatea sunt încă incapabili să spună dacă aceasta este sau nu calea cea dreaptă. Omul își face griji dacă această cale este calea deschisă personal de către Dumnezeu Însuși și dacă întruparea lui Dumnezeu este un fapt și majoritatea oamenilor încă nu au habar cum să

discearnă asemenea lucruri. Cei care Îl urmează pe Dumnezeu sunt incapabili să determine calea și, astfel, mesajele care sunt rostite nu au decât un efect parțial printre acești oameni și sunt incapabile să fie complet eficiente și, astfel, acest lucru afectează apoi intrarea în viață a unor asemenea oameni. Dacă omul poate vedea în cele trei etape ale lucrării că acestea au fost efectuate de către Dumnezeu Însuși în diferite vremuri, în diferite locuri și în diferiți oameni, dacă omul poate vedea că, deși lucrarea este diferită, este toată făcută de un singur Dumnezeu și că, de vreme ce este lucrare făcută de un singur Dumnezeu, trebuie să fie dreaptă și fără greșală și că, deși este în dezacord cu noțiunile omului, nu se poate nega că este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu – dacă omul poate spune cu siguranță că este lucrarea unui singur Dumnezeu, atunci noțiunile omului vor fi reduse la simple banalități, nedemne de a fi menționate. Pentru că viziunile omului sunt neclare și deoarece omul Îl cunoaște numai pe Iahve ca Dumnezeu și pe Isus ca Domnul și are dubii cu privire la Dumnezeul întrupat de astăzi, mulți oameni rămân devotați lucrării lui Iahve și Isus și sunt asaltați de noțiuni cu privire la lucrarea de astăzi, majoritatea oamenilor sunt mereu neîncrezători și nu iau în serios lucrarea de astăzi. Omul nu are noțiuni în privința ultimelor două etape ale lucrării, care au fost invizibile. Asta pentru că omul nu înțelege realitatea ultimelor două etape ale lucrării și nu a asistat personal la ele. Omul își imaginează ce vrea din cauza faptului că aceste etape ale lucrării nu pot fi văzute; indiferent de ceea ce spune el, nu există fapte care să dovedească asemenea închipuiri și nimeni care să le corecteze. Omul dă frâu liber temperamentului său natural, aruncând precauția pe fereastră și lăsându-și imaginația să zburde; nu există fapte care să îi verifice închipuirile și, astfel, închipuirile omului devin „realitate”, indiferent dacă există sau nu vreo dovadă pentru ele. Astfel, omul crede în propriul lui Dumnezeu imaginat în mintea lui și nu Îl caută pe Dumnezeul realității. Dacă o persoană are un tip de credință, atunci, într-o sută de persoane sunt o sută de feluri de credință. Omul deține asemenea credințe pentru că nu a văzut realitatea lucrării lui Dumnezeu, pentru că doar a auzit-o cu urechile lui și nu a văzut-o cu ochii lui. Omul a auzit legende și povești – dar rareori a auzit cunoștința faptelor lucrării lui Dumnezeu. Astfel, oamenii care sunt credincioși numai de un an ajung să creadă în Dumnezeu prin propriile noțiuni. Același lucru este valabil pentru cei care au crezut în Dumnezeu toată viața. Cei care nu pot vedea faptele nu vor fi niciodată în stare să scape de o credință în care au noțiuni despre Dumnezeu. Omul crede că s-a eliberat din legăturile vechilor sale noțiuni și că a pătruns într-un nou teritoriu. Nu știe omul că cunoașterea acelora care nu pot vedea adevărata față a lui Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât noțiuni și vorbe în vânt? Omul crede că noțiunile lui sunt corecte și fără greșală lui și crede că aceste noțiuni vin de la Dumnezeu. Astăzi, când omul este martor la lucrarea lui Dumnezeu, el dă frâu noțiunilor care s-au clădit de-a lungul multor ani. Închipuirile și ideile trecutului au devenit o piedică a lucrării din această etapă și a devenit dificil pentru om să renunțe la asemenea noțiuni și să respingă asemenea idei. Noțiunile multora dintre cei care L-au urmat pe Dumnezeu până astăzi, cu privire la această lucrare făcută pas

cu pas, au devenit mai deplorabile și acești oameni au format treptat o vrăjmășie încăpățânată față de Dumnezeu întrupat. Sursa acestei uri e în noțiunile și închipuirile omului. Noțiunile și închipuirile omului au devenit dușmanul lucrării de astăzi, lucrare ce e în contradicție cu noțiunile omului. Acest lucru s-a întâmplat tocmai pentru că faptele nu permit omului să-și dea frâu liber imaginației și, mai mult, nu pot fi cu ușurință combătute de către om, iar noțiunile și închipuirile nu suportă existența faptelor și, mai mult decât atât, pentru că omul nu se gândește la corectitudinea și veridicitatea faptelor, ci doar dă hotărât frâu noțiunilor sale și își folosește propria imaginație. Aceasta se poate spune că este doar vina noțiunilor omului și nu se poate spune că ar fi vina lucrării lui Dumnezeu. Omul își poate imagina ce pofteste, dar nu poate contesta liber nicio etapă a lucrării lui Dumnezeu sau oricare parte din ea; faptul lucrării lui Dumnezeu este inviolabil de către om. Poți să-ți dai frâu liber imaginației și poți chiar să compilezi povești frumoase despre lucrarea lui Iahve și a lui Isus, dar nu poți contesta faptul fiecărei etape a lucrării lui Iahve și a lui Isus; acesta este un principiu și este și un ordin administrativ și ar trebui să înțelegi importanța acestor chestiuni. Omul crede că această etapă a lucrării este incompatibilă cu noțiunile omului și că nu este așa pentru cele două etape precedente ale lucrării. În imaginația lui, omul crede că lucrarea celor două etape anterioare este cu siguranță diferită de lucrarea de astăzi – dar te-ai gândit vreodată că principiile lucrării lui Dumnezeu sunt aceleași, că lucrarea Lui este întotdeauna practică și că, indiferent de epocă, va exista întotdeauna un potop de oameni care rezistă și se opun faptului lucrării Sale? Toți aceia care astăzi rezistă și se opun acestei etape a lucrării s-ar fi opus fără îndoială lui Dumnezeu și în timpurile trecute, pentru că asemenea oameni vor fi întotdeauna dușmanii lui Dumnezeu. Oamenii care cunosc faptul lucrării lui Dumnezeu vor vedea cele trei etape ale lucrării drept lucrarea unui singur Dumnezeu și vor renunța la noțiunile lor. Aceștia sunt oamenii care Îl cunosc pe Dumnezeu și asemenea oameni sunt cei care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu. Când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, Dumnezeu va clasifica toate lucrurile după felul lor. Omul a fost făcut de mâinile Creatorului și, în final, El trebuie să-l întoarcă complet pe om sub stăpânirea Lui; aceasta este încheierea celor trei etape ale lucrării. Etapa lucrării din zilele de pe urmă și cele două etape precedente în Israel și Iudeea sunt planul de gestionare al lui Dumnezeu în întregul univers. Nimeni nu poate nega acest lucru și acesta este faptul lucrării lui Dumnezeu. Cu toate că oamenii nu au experimentat sau nu au fost martori la mult din această lucrare, faptele rămân fapte și acest lucru este incontestabil de către orice om. Oamenii care cred în Dumnezeu în orice loc al universului vor accepta cu toții cele trei etape ale lucrării. Dacă nu cunoști decât o anumită etapă a lucrării și nu înțelegi celelalte două etape ale lucrării, nu înțelegi lucrarea lui Dumnezeu în timpurile trecute, atunci ești incapabil să spui tot adevărul întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu, iar cunoașterea ta despre Dumnezeu este unilaterală, pentru că în credința ta în Dumnezeu tu nu-L cunoști sau înțelegi și, ca atare, nu ești potrivit să depui mărturie pentru Dumnezeu. Indiferent dacă știința ta actuală despre aceste lucruri este

profundă sau superficială, în final, trebuie să aveți cunoaștere și trebuie să fii pe deplin convins și toți oamenii vor vedea deplinătatea lucrării lui Dumnezeu și se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu. La finalul acestei lucrări, toate religiile vor deveni una singură, toate fapăturile se vor întoarce sub stăpânirea Creatorului, toate fapăturile se vor închina unui singur Dumnezeu adevărat și toate religiile rele vor fi reduse la zero, și nu vor mai apărea niciodată.

De ce această referire continuă la cele trei etape ale lucrării? Trecerea epocilor, dezvoltarea socială și fața schimbătoare a naturii urmează toate alterări în cele trei etape ale lucrării. Omenirea se schimbă cu timpul cu lucrarea lui Dumnezeu și nu se dezvoltă de la sine. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt menționate în scopul de a aduce toate creaturile și toți oamenii din fiecare religie și confesiune sub stăpânirea unui singur Dumnezeu. Indiferent cărei religii îi aparții, în cele din urmă, vă veți supune cu toții sub stăpânirea lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu Însuși poate efectua această lucrare; nu poate fi făcută de niciun conducător religios. Există câteva religii majore pe lume și fiecare are propriul conducător sau lider, iar credincioșii sunt răspândiți în diferite țări și regiuni din toată lumea; aproape fiecare țară, fie ea mare sau mică, are diferite religii în ea. Cu toate acestea, indiferent de cât de multe religii există în lume, toți oamenii din univers există, în cele din urmă, sub îndrumarea unui singur Dumnezeu, iar existența lor nu este îndrumată de conducători sau lideri religioși. Adică omenirea nu este îndrumată de un anumit conducător sau lider religios; mai degrabă, întreaga omenire este condusă de către Creator, care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și care a creat și omenirea – acesta este un fapt. Cu toate că lumea are câteva religii majore, indiferent de cât de mari sunt acestea, toate există sub stăpânirea Creatorului și niciuna dintre ele nu poate depăși sfera acestei stăpâniri. Dezvoltarea omenirii, schimbarea societății, dezvoltarea științelor naturale – fiecare dintre aceste lucruri este inseparabil de aranjamentele Creatorului, iar această lucrare nu este ceva ce poate fi făcut de către oricare conducător religios. Un conducător religios este doar liderul unei anumite religii și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu și nici pe Cel care a creat cerul și pământul și toate lucrurile. Un conducător religios îi poate conduce pe toți cei din întreaga religie, dar nu poate comanda tuturor fapăturilor de sub ceruri – acesta este un fapt universal cunoscut. Un conducător religios e doar un lider și nu poate fi la egalitate cu Dumnezeu (Creatorul). Toate lucrurile sunt în mâna Creatorului, iar la sfârșit se vor întoarce toate în mâna Creatorului. Omenirea a fost făcută de Dumnezeu și, indiferent de religie, fiecare om se va întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu – este inevitabil. Numai Dumnezeu este Cel Preaînalt între toate lucrurile și cel mai mare conducător al tuturor creaturilor trebuie să se întoarcă și el sub stăpânirea Lui. Indiferent cât de înalt este statutul unui om, acel om nu poate duce omenirea către o destinație potrivită și nimeni nu este capabil să clasifice toate lucrurile după felul lor. Iahve Însuși a creat omenirea și a clasificat fiecare lucru după fel, iar când va veni timpul sfârșitului, El încă Își va face singur propria lucrare, clasificând toate lucrurile după felul lor – această lucrare nu poate

fi făcută de nimeni în afară de Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării efectuate de la început până astăzi au fost toate efectuate de către Dumnezeu Însuși și au fost efectuate de către singurul Dumnezeu. Faptul celor trei etape ale lucrării este faptul conducerii întregii omeniri de către Dumnezeu, un fapt pe care nu îl poate nega nimeni. La finalul celor trei etape ale lucrării, toate lucrurile vor fi clasificate după felul lor și se vor întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu, pentru că în întregul univers există numai acest singur Dumnezeu și nu există alte religii. Acela care este incapabil să creeze lumea va fi incapabil să îi pună capăt, în timp ce Acela care a creat lumea cu siguranță va fi capabil să îi pună capăt. Așadar, dacă cineva este incapabil să pună capăt epocii și este doar capabil să îl ajute pe om să-și cultive mintea, atunci acesta, cu siguranță, nu va fi Dumnezeu și, cu siguranță, nu va fi Domnul omenirii. El va fi incapabil să facă o asemenea lucrare măreață; există unul singur care poate efectua o asemenea lucrare și toți cei ce sunt incapabili să facă această lucrare sunt cu siguranță dușmani, și nu Dumnezeu. Toate religiile rele sunt incompatibile cu Dumnezeu și, din moment ce sunt incompatibile cu Dumnezeu, ele sunt dușmane ale lui Dumnezeu. Toată lucrarea este realizată de acest singur Dumnezeu adevărat și întregul univers este comandat de acest singur Dumnezeu. Indiferent dacă este vorba de lucrarea Sa în Israel sau în China, indiferent dacă lucrarea Lui este săvârșită de Spirit sau de trup, toată este făcută de Dumnezeu Însuși și nu poate fi făcută de nimeni altcineva. Tocmai pentru că El este Dumnezeul întregii omeniri, El lucrează liber, neconstrâns de orice condiții – aceasta este cea mai măreață dintre toate viziunile. Ca o creatură a lui Dumnezeu, dacă vrei să îți faci datoria unei creaturi a lui Dumnezeu și să înțelegi voia lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi voința lui Dumnezeu pentru creaturi, trebuie să îi înțelegi planul de gestionare și trebuie să înțelegi întreaga semnificație a lucrării pe care o face El. Cei care nu înțeleg nu sunt creaturi calificate ale lui Dumnezeu! În calitate de creatură a lui Dumnezeu, dacă nu înțelegi de unde ai venit, nu înțelegi istoria omenirii și toată lucrarea făcută de către Dumnezeu și, în plus, nu înțelegi cum s-a dezvoltat omenirea până astăzi și nu înțelegi cine comandă întregii omeniri, atunci ești incapabil să-ți faci datoria. Dumnezeu a condus omenirea până astăzi și, de când l-a creat pe om pe pământ, nu l-a părăsit niciodată. Duhul Sfânt nu încetează niciodată să lucreze, nu a încetat niciodată să călăuzească omenirea și nu a părăsit niciodată omenirea. Dar omenirea nu-și dă seama că există un Dumnezeu, cu atât mai puțin îl cunoaște pe Dumnezeu. Există oare vreun lucru mai umilitor decât acesta pentru toate creaturile lui Dumnezeu? Dumnezeu personal îl conduce pe om, dar omul nu înțelege lucrarea lui Dumnezeu. Ești o creatură a lui Dumnezeu, și totuși nu-ți înțelegi propria istorie și nu ești conștient de cine te-a condus în călătoria ta, nu ești conștient de lucrarea făcută de către Dumnezeu și, ca atare, nu-L poți cunoaște pe Dumnezeu. Dacă încă nu știi acum, atunci nu vei fi niciodată apt să fii mărturie pentru Dumnezeu. Astăzi, Creatorul îi conduce personal încă o dată pe toți oamenii și îi face pe toți oamenii să-l vadă înțelepciunea, atotputernicia, mântuirea și minunăția. Totuși, tu încă nu îți dai seama sau

nu înțelegi – prin urmare, nu vei fi tu cel care nu va primi mântuirea? Cei care îi aparțin Satanei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, în vreme ce aceia care Îi aparțin lui Dumnezeu pot auzi vocea lui Dumnezeu. Toți aceia care realizează și înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc sunt cei care vor fi mântuiți și vor fi mărturie pentru Dumnezeu; toți aceia care nu înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc nu pot depune mărturie pentru Dumnezeu și sunt cei care vor fi alungați. Cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu și nu realizează lucrarea lui Dumnezeu sunt incapabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu, și asemenea oameni nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu. Dacă îți dorești să fii mărturie pentru Dumnezeu, atunci trebuie să Îl cunoști pe Dumnezeu; cunoașterea lui Dumnezeu este realizată prin lucrarea lui Dumnezeu. Una peste alta, dacă dorești să-L cunoști pe Dumnezeu, atunci trebuie să cunoști lucrarea lui Dumnezeu: cunoașterea lucrării lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță. Când cele trei etape ale lucrării ajung la final, va fi făcut un grup al acelor care depun mărturie pentru Dumnezeu, un grup al celor care-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni Îl vor cunoaște cu toții pe Dumnezeu și vor fi în stare să pună adevărul în practică. Ei vor poseda umanitate și rațiune și vor cunoaște cu toții cele trei etape ale lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care va fi realizată la sfârșit și acești oameni sunt cristalizarea lucrării de gestionare de 6000 de ani și sunt cea mai puternică mărturie a înfrângerii finale a Satanei. Cei care pot depune mărturie pentru Dumnezeu vor fi capabili să primească făgăduința și binecuvântarea lui Dumnezeu și vor fi grupul care rămâne la sfârșit, grupul care are autoritatea lui Dumnezeu și este mărturie pentru Dumnezeu. Poate că dintre voi puteți deveni toți membri ai acestui grup sau poate că numai jumătate sau numai câțiva – depinde de voința și de căutarea voastră.

Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat

Dumnezeu a devenit trup deoarece obiectul lucrării Sale nu este duhul lui Satana sau vreun lucru necorporal, ci omul, care este din trup și a fost corupt de Satana. Tocmai pentru că trupul omului a fost corupt, Dumnezeu a făcut omul trupesc obiectul lucrării Sale; în plus, deoarece omul este obiectul corupției, Dumnezeu l-a făcut pe om singurul obiect al lucrării Sale pe parcursul tuturor etapelor lucrării Sale de mântuire. Omul este o ființă muritoare, este din trup și sânge, iar Dumnezeu este Singurul care poate mântui omul. În acest fel, Dumnezeu trebuie să devină un trup care posedă aceleași attribute ca și omul pentru a-Și face lucrarea, astfel încât lucrarea Sa să poată obține efecte mai bune. Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și face lucrarea tocmai pentru că omul este din trup și este incapabil să învingă păcatul sau să se dezbrace pe sine de trup. Deși substanța și identitatea lui Dumnezeu întrupat diferă foarte mult de substanța și identitatea omului, totuși, arătarea Lui este identică cu cea a omului, El are aspectul unei

persoane normale și conduce viața unei persoane normale, iar cei care-L văd pe El nu pot distinge nicio diferență față de o persoană normală. Această arătare normală și umanitate normală sunt suficiente pentru ca El să-Și facă lucrarea divină în umanitate normală. Trupul Lui Îi permite să-Și facă lucrarea în umanitate normală și Îl ajută să-Și facă lucrarea printre oameni, iar umanitatea Sa normală, în plus, Îl ajută să îndeplinească lucrarea mântuirii printre oameni. Deși umanitatea Sa normală a provocat multă tulburare printre oameni, o asemenea tulburare nu a influențat efectele normale ale lucrării Sale. Pe scurt, lucrarea trupului Său normal este de un folos maxim pentru om. Deși majoritatea oamenilor nu acceptă umanitatea Sa normală, lucrarea Sa poate încă să obțină rezultate, iar aceste rezultate sunt obținute mulțumită umanității Sale normale. Despre aceasta nu există nicio îndoială. Din lucrarea Sa în trup, omul câștigă de zece ori sau de nenumărate ori mai multe lucruri decât noțiunile care există printre oameni despre umanitatea Sa normală și astfel de noțiuni vor fi toate, în cele din urmă, înghițite de lucrarea Sa. Iar efectul pe care lucrarea Sa l-a realizat, însemnând cunoașterea pe care omul o are față de El, depășește cu mult noțiunile omului despre El. N-ai cum să-ți imaginezi sau să măsoari lucrarea pe care El o face în trup, pentru că trupul Lui este diferit de cel al oricărei ființe omenești; deși învelișul exterior este identic, esența nu este aceeași. Trupul Său generează multe noțiuni în rândul oamenilor despre Dumnezeu, totuși trupul Lui poate, de asemenea, permite omului să dobândească multe cunoștințe și poate chiar să cucerească orice persoană înzestrată cu un înveliș exterior asemănător. Căci El nu este numai un om, ci este Dumnezeu cu învelișul exterior al unui om, și nimeni nu-L poate pătrunde sau înțelege complet. Un Dumnezeu nevăzut și de neatins este iubit și bine primit de toți. Dacă Dumnezeu este doar un Duh care este nevăzut omului, este atât de ușor pentru om să creadă în Dumnezeu. Oamenii pot să-și dea frâu liber închipuirilor, poate să aleagă, ca imagine a lui Dumnezeu, orice imagine le place ca să se mulțumească și să se simtă fericiți. În felul acesta, oamenii pot face orice Îi place mai mult propriului lor Dumnezeu și Își dorește ca ei să facă, fără niciun fel de scrupule. Mai mult, oamenii cred că nimeni nu este mai loial și mai devotat față de Dumnezeu decât ei și că toți ceilalți sunt câini de neamuri și neloiali lui Dumnezeu. Se poate spune că acesta este lucrul căutat de către cei a căror credință în Dumnezeu este nedeslușită și bazată pe doctrină; ceea ce caută ei este cam același lucru, cu mici variații. Este numai faptul că imaginile lui Dumnezeu în imaginația lor sunt diferite, totuși substanța lor este, de fapt, aceeași.

Omul este netulburat de credința sa lipsită de griji în Dumnezeu și crede în Dumnezeu oricum îi place. Acesta este unul dintre „drepturile și libertățile omului”, în privința căruia nimeni nu se poate amesteca, deoarece oamenii cred în propriul lor Dumnezeu și nu în Dumnezeul altcuiva; este propria lor proprietate privată și aproape toată lumea are o astfel de proprietate privată. Oamenii consideră această proprietate drept o comoară prețioasă, dar pentru Dumnezeu nu există nimic mai josnic sau nevrednic, deoarece nu există nicio indicație mai clară despre opoziția față de

Dumnezeu decât această proprietate privată a omului. Faptul că Dumnezeu devine un trup cu o formă tangibilă și care poate fi văzut și atins de către om se datorează lucrării Dumnezeului întrupat. El nu este un Duh fără formă, ci un trup pe care omul poate să-l vadă și cu care poate să intre în contact. Cu toate acestea, majoritatea Dumnezeilor în care cred oamenii sunt zeități lipsite de trup, care sunt fără formă, care au, de asemenea, o formă liberă. În felul acesta, Dumnezeul întrupat a devenit dușmanul majorității celor care cred în Dumnezeu, iar cei care nu pot accepta faptul întrupării lui Dumnezeu au devenit, în mod similar, adversarii lui Dumnezeu. Omul are noțiuni nu din cauza modului său de gândire sau din cauza răzvrătirii sale, ci din cauza acestei proprietăți private a omului. Din cauza acestei proprietăți, majoritatea oamenilor mor și acest Dumnezeu nedeslușit care nu poate fi atins, nu poate fi văzut și care, în realitate, nu există, este Cel care ruinează viața omului. Viața omului este confiscată nu de către Dumnezeul întrupat, cu atât mai puțin de către Dumnezeul din cer, ci de Dumnezeul propriei închipuiri a omului. Singurul motiv pentru care Dumnezeul întrupat a venit în trup este datorită nevoilor omului corupt. Este datorită nevoilor omului, nu ale lui Dumnezeu, iar toate jertfele și suferințele Lui sunt de dragul omenirii și nu în folosul lui Dumnezeu Însuși. Nu există argumente pro și contra sau recompense pentru Dumnezeu; El nu va culege vreo recoltă viitoare, ci pe aceea care l-a fost datorată Lui la început. Tot ceea ce face și sacrifică El pentru omenire nu este astfel încât El să poată câștiga mari recompense, ci strict de dragul omenirii. Deși lucrarea lui Dumnezeu în trup implică multe piedici de neimaginat, efectele pe care ea le atinge în cele din urmă le depășesc cu mult pe cele ale lucrării făcute direct de către Duh. Lucrarea trupului implică multe greutăți, iar trupul nu poate avea aceeași identitate mare ca și Duhul, El nu poate să îplinească aceleași fapte supranaturale ca Duhul, cu atât mai puțin poate El să aibă aceeași autoritate ca Duhul. Cu toate acestea, substanța lucrării făcute de acest trup obișnuit este mult superioară celei a lucrării făcute direct de către Duh, iar acest trup Însuși este răspunsul la nevoile întregii omeniri. Pentru aceia ce urmează a fi mântuiți, valoarea de utilizare a Duhului este cu mult inferioară celei a trupului: lucrarea Duhului este capabilă să acopere întregul univers, de-a curmezișul tuturor munților, râurilor, lacurilor și oceanelor, totuși, lucrarea trupului este legată mai eficient de fiecare persoană cu care El intră în contact. Mai mult, trupul lui Dumnezeu cu formă tangibilă poate fi mai bine înțeles și demn de încrederea omului și poate aprofunda mai departe cunoașterea omului despre Dumnezeu și poate lăsa asupra omului o impresie mai profundă a faptelor reale ale lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului este învăluită în mister; este dificil de înțeles pentru ființele muritoare și chiar mai greu pentru ele s-o vadă și, astfel, ele se pot baza doar pe închipuiri goale. Lucrarea trupului este, totuși, normală și bazată pe realitate și posedată de înțelepciune bogată și este un fapt care poate fi văzut de ochiul fizic al omului; omul poate experimenta personal înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și nu are deloc nevoie să-și folosească imaginația lui generoasă. Aceasta este precizia și valoarea reală a lucrării lui Dumnezeu în trup. Duhul poate doar face

lucruri care sunt nevăzute pentru om și dificil pentru el de imaginat, de exemplu: luminarea Duhului, mișcarea Duhului și îndrumarea Duhului. Dar pentru omul care are minte, acestea nu oferă niciun înțeles clar. Ele furnizează doar o mișcare sau un înțeles larg și nu pot da o îndrumare prin cuvinte. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este, totuși, foarte diferită: implică îndrumare precisă a cuvintelor, are voință clară și obiective clar cerute. Și, astfel, omul nu are nevoie să caute împrejur sau să-și folosească imaginația, cu atât mai puțin să facă presupuneri. Aceasta este claritatea lucrării în trup și marea ei diferență față de lucrarea Duhului. Lucrarea Duhului este potrivită doar pentru o rază limitată și nu poate înlocui lucrarea trupului. Lucrarea trupului dă omului scopuri mult mai precise și necesare și o cunoaștere mult mai reală și mai valoroasă decât lucrarea Duhului. Lucrarea care este de cea mai mare valoare pentru omul corupt este aceea care oferă cuvinte exacte, scopuri clare de urmărit și care poate fi văzută și atinsă. Doar lucrarea realistă și îndrumarea în timp util sunt potrivite gusturilor omului și doar lucrarea reală poate salva omul de firea sa coruptă și depravată. Acest lucru poate fi realizat doar de către Dumnezeu întrupat; doar Dumnezeu întrupat poate salva omul de firea sa anterioară coruptă și depravată. Deși Duhul este substanța inherentă a lui Dumnezeu, o astfel de lucrare poate fi făcută doar de către trupul Său. Dacă Duhul ar lucra cu o singură mână, atunci nu ar fi posibil ca lucrarea Lui să fie eficientă – acesta este un adevăr simplu. Deși majoritatea oamenilor au devenit dușmanii lui Dumnezeu din cauza acestui trup, atunci când El își încheie lucrarea, cei care sunt împotriva Lui nu doar că vor înceta să fie dușmanii Lui ci, dimpotrivă, vor deveni martorii Săi. Ei vor deveni martorii care au fost cuceriti de El, martori care sunt compatibili cu El și inseparabili de El. El va determina omul să cunoască importanța lucrării Sale în trupul omului și omul va cunoaște importanța acestui trup pentru semnificația existenței omului, va cunoaște valoarea Sa reală pentru creșterea vieții omului și, în plus, va ști că acest trup va deveni o fântână vie a vieții, de care omul nu poate suporta să se despartă. Deși trupul întrupat al lui Dumnezeu este departe de a se potrivi cu identitatea și poziția lui Dumnezeu și îi pare omului că este nepotrivit cu statutul Său actual, acest trup, care nu posedă adevărata imagine a lui Dumnezeu sau adevărata identitate a lui Dumnezeu, poate face lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Astfel este adevărata semnificație și valoare a întrupării lui Dumnezeu și această semnificație și valoare este cea pe care omul este incapabil să o aprecieze și să o recunoască. Deși toți oamenii privesc în sus către Duhul lui Dumnezeu și privesc în jos la trupul Lui, indiferent de modul în care ei văd sau gândesc, semnificația și valoarea reală a trupului le depășesc cu mult pe cele ale Duhului. Desigur că aceasta este doar cu privire la omenirea coruptă. Pentru oricine care caută adevărul și râvnește după arătarea lui Dumnezeu, lucrarea Duhului poate doar să furnizeze mișcare sau inspirație și o senzație a extraordinarului care este inexplicabil și de neimaginat și o senzație că este măreață, transcendentă și admirabilă, dar, de asemenea, de neatins și de neobținut pentru toți. Omul și Duhul lui Dumnezeu se pot doar considera unul pe celălalt de departe, de parcă

ar exista o distanță mare între ei și nu pot fi niciodată asemănători, ca și cum omul și Dumnezeu ar fi separați de o diviziune invizibilă. De fapt, aceasta este o iluzie dată omului de către Duh, deoarece Duhul și omul nu sunt de același fel și nu vor coexista niciodată în aceeași lume și pentru că Duhul nu posedă nimic de la om. Deci, omul nu are nevoie de Duh, pentru că Duhul nu poate face în mod direct lucrarea cea mai necesară omului. Lucrarea trupului îi oferă omului obiective reale de urmărit, cuvinte clare și un sentiment că El este real și normal, că El este umil și obișnuit. Deși omul se poate teme de El, pentru majoritatea oamenilor este ușor de relaționat cu El: omul îi poate vedea fața și auzi vocea și nu trebuie să se uite la El de departe. Acest trup apare accesibil omului, nu îndepărtat sau de neînțeles, ci vizibil și tangibil, căci acest trup este în aceeași lume ca și omul.

Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele reale și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi îndeplinite doar de trupul normal și real. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenii li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea de a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul potrivit. Imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor nu pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedesluite și supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul convenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el l-a căutat în vremuri trecute este nedesluit și supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Noțiunile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat își face în mod oficial lucrarea, deoarece normalitatea și realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza Dumnezeului nedesluit și supranatural în imaginația omului. Noțiunile originale ale omului pot fi dezvăluite doar când sunt comparate cu Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, noțiunile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără realitate drept contrast, lucrurile nedesluite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu Însuși poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Omul îl poate cunoaște mai practic pe Dumnezeu și îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu

lucrează personal printre oameni și Își arată în mod complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de nicio ființă umană cu trup. Desigur, Duhul lui Dumnezeu este, de asemenea, incapabil de a realiza acest efect. Dumnezeu poate mântui omul corupt de sub influența Satanei, dar această lucrare nu poate fi realizată în mod direct de Duhul lui Dumnezeu; mai degrabă, ea poate fi făcută doar de către trupul pe care Duhul lui Dumnezeu îl poartă, de către trupul întrupat al lui Dumnezeu. Acest trup este om și, de asemenea, este Dumnezeu, este un om care are umanitate normală și, de asemenea, Dumnezeu ce are divinitate deplină. Și astfel, chiar dacă acest trup nu este Duhul lui Dumnezeu și se deosebește foarte mult de Duh, El încă este Însuși Dumnezeul întrupat care îl mântuiește pe om, care este Duhul și, de asemenea, trupul. Indiferent de cum este El denumit, în cele din urmă, este tot Dumnezeu Însuși Cel care mântuiește omenirea. Pentru că Duhul lui Dumnezeu este indivizibil de trup și lucrarea trupului este, de asemenea, lucrarea Duhului lui Dumnezeu; doar că această lucrare nu este făcută folosind identitatea Duhului, ci este făcută folosind identitatea trupului. Lucrarea care trebuie să fie făcută direct de către Duh nu necesită întrupare, iar lucrarea care necesită trupul pentru a fi realizată nu poate fi făcută direct de către Duh, ci poate fi făcută doar de către Dumnezeu întrupat. Aceasta este ceea ce se cere pentru această lucrare și este ceea ce este cerut de către omenirea coruptă. În cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, doar o singură etapă a fost realizată în mod direct de către Duh, iar cele două etape rămase sunt realizate de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea Epocii Legii făcută de către Duh nu a implicat schimbarea firii corupte a omului și nici nu a avut nicio legătură cu cunoașterea omului despre Dumnezeu. Lucrarea trupului lui Dumnezeu în Epoca Harului și în Epoca Împărăției implică, totuși, firea coruptă a omului și cunoașterea lui despre Dumnezeu și este o parte importantă și esențială a lucrării mântuirii. De aceea, omenirea coruptă are nevoie mai mult de mântuirea Dumnezeului întrupat și are nevoie mai mult de lucrarea directă a Dumnezeului întrupat. Omenirea are nevoie de Dumnezeul întrupat s-o păstorească, s-o sprijine, s-o ude, s-o hrănească, s-o judece și s-o mustre și are nevoie de mai mult har și o răscumpărare mai mare de la Dumnezeul întrupat. Doar Dumnezeu în trup poate fi confidentul omului, păstorul omului, ajutorul cel mai de nădejde al omului și toate acestea sunt necesitatea întrupării atât astăzi, cât și în timpuri trecute.

Omul a fost corupt de Satana și este cea mai înaltă dintre toate creaturile lui Dumnezeu și, prin urmare, omul are nevoie de mântuirea lui Dumnezeu. Obiectul mântuirii lui Dumnezeu este omul, nu Satana, iar ceea ce va fi mântuit este trupul omului și sufletul omului și nu diavolul. Satana este obiectul nimicirii de către Dumnezeu, omul este obiectul mântuirii de către Dumnezeu, iar trupul omului a fost corupt de Satana, deci primul care trebuie să fie mântuit este trupul omului. Trupul omului a fost corupt în cel mai profund mod posibil și a devenit ceva care I se opune lui Dumnezeu, într-atât de mult încât chiar neagă existența lui Dumnezeu și i se împotrivesc deschis. Acest trup corupt este pur și simplu prea nesupus și nu e nimic mai dificil de tratat sau schimbat

decât natura coruptă a trupului. Satana se întrupează în om pentru a da naștere la tulburări și folosește trupul omului pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu și pentru a împiedica planul Lui și, astfel, omul a devenit Satana și dușmanul lui Dumnezeu. Pentru ca omul să fie salvat, prima dată trebuie să fie cucerit. Din acest motiv, Dumnezeu acceptă provocarea și Se întrupează, pentru a săvârși lucrarea pe care intenționează să o săvârșească și pentru a lupta cu Satana. Scopul său este salvarea omului, care a fost corupt și învingerea și anihilarea Satanei, care s-a răzvrătit împotriva Lui. El îl învinge pe Satana prin lucrarea Sa de cucerire a omului și, totodată, El mântuiește omenirea coruptă. Astfel, este o lucrare ce atinge două scopuri în același timp. El lucrează în trup și vorbește în trup și Se ocupă de întreaga lucrare în trup pentru a Se implica mai bine cu omul și pentru a-l cuceri mai bine pe om. Ultima dată când Dumnezeu devine trup, lucrarea Lui din zilele de pe urmă va fi încheiată în trup. El va clasifica toți oamenii după felul lor, Își va încheia întreaga gestionare și va încheia, totodată, lucrarea Sa în trup. După ce întreaga Sa lucrare pe pământ ajunge la capăt, El va fi complet învingător. Lucrând în trup, Dumnezeu va fi cucerit pe deplin omenirea și o va fi câștigat pe deplin. Nu înseamnă aceasta că întreaga Sa gestionare va fi ajuns la capăt? Când Dumnezeu Își încheie lucrarea în trup, pe măsură ce îl învinge complet pe Satana și este învingător, Satana nu va mai avea nicio ocazie să corupă omul. Lucrarea primei întrupări a lui Dumnezeu a fost răscumpărarea și iertarea păcatelor omului. Acum este lucrarea de cucerire și de câștigare deplină a omenirii, astfel încât Satana nu va mai avea nicio cale să-și facă lucrarea și va fi pierdut complet, iar Dumnezeu va fi fost complet învingător. Aceasta este lucrarea trupului și este lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși. Lucrarea inițială a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu a fost făcută direct de către Duh și nu de către trup. Lucrarea finală a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este, totuși, făcută de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea răscumpărătoare a etapei intermediare a fost făcută, de asemenea, de către Dumnezeu în trup. De la un capăt la altul al întregii lucrări de gestionare, cea mai importantă lucrare este de a-l mântui pe om de influența Satanei. Lucrarea cheie este cucerirea completă a omului corupt, restabilind astfel respectul inițial față de Dumnezeu în inima omului cucerit și permițându-i să realizeze o viață normală, adică, viața normală a unei creaturi a lui Dumnezeu. Această lucrare este decisivă și este miezul lucrării de gestionare. În cele trei etape ale lucrării mântuirii, prima etapă a lucrării Epocii Legii a fost departe de miezul lucrării de gestionare; a avut doar o ușoară arătare a lucrării mântuirii și nu a fost începutul lucrării lui Dumnezeu de a mântui omul din domeniul Satanei. Prima etapă a lucrării a fost făcută direct de către Duh, deoarece, sub lege, omul a știut doar să respecte legea și nu a avut mai mult adevăr și, deoarece lucrarea din Epoca Legii a implicat cu greu schimbări în firea omului, cu atât mai puțin era preocupată de lucrarea privitoare la modul de a mântui omul din domeniul Satanei. Astfel, Duhul lui Dumnezeu a completat această etapă extrem de simplă a lucrării, care nu a implicat firea coruptă a omului. Această etapă a lucrării nu avea prea multă legătură cu miezul gestionării și nu

avea o corelație prea mare cu lucrarea oficială a mântuirii omului și, astfel, nu a necesitat ca Dumnezeu să devină trup pentru a-Și face, în mod personal, lucrarea. Lucrarea săvârșită de Duh este subînțeleasă și de nepătruns și este profund înfricoșătoare și inaccesibilă pentru om; Duhul nu este potrivit pentru a face în mod direct lucrarea mântuirii și nu este potrivit pentru a furniza, în mod direct, viața omului. Cel mai potrivit pentru om este să transforme lucrarea Duhului într-o abordare care este apropiată omului, adică, ceea ce este cel mai potrivit pentru om este ca Dumnezeu să devină o persoană obișnuită și normală pentru a-Și face lucrarea. Aceasta cere ca Dumnezeu să fie întrupat pentru a lua locul Duhului în lucrarea Sa, iar pentru om, nu există nicio cale mai potrivită pentru ca Dumnezeu să lucreze. Printre aceste trei etape ale lucrării, două etape sunt realizate de către trup, iar aceste două etape sunt fazele cheie ale lucrării de gestionare. Cele două întrupări sunt reciproc complementare și se completează perfect una pe cealaltă. Prima etapă a întrupării lui Dumnezeu a pus bazele celei de-a doua etape și se poate spune că cele două întrupări ale lui Dumnezeu formează un întreg și nu sunt incompatibile una cu cealaltă. Aceste două etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt îndeplinite de către Dumnezeu în identitatea Sa întrupată, deoarece ele sunt atât de importante pentru întreaga lucrare de gestionare. S-ar putea spune aproape că, fără lucrarea celor două întrupări ale lui Dumnezeu, întreaga lucrare de gestionare ar fi rămas pe loc, iar lucrarea de mântuire a omenirii nu ar fi altceva decât o discuție goală. Faptul dacă această lucrare este sau nu importantă se bazează pe nevoile omenirii și pe realitatea depravării omenirii și pe gravitatea neascultării Satanei și a tulburării de către acesta a lucrării. Cel potrivit, care este pe măsura sarcinii, se bazează pe natura lucrării îndeplinite de lucrător și pe importanța lucrării. Când vine vorba de importanța acestei lucrări, în ceea ce privește metoda de lucru de adoptat – lucrare făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu sau lucrare făcută de către Dumnezeu întrupat sau lucrare făcută prin om – prima care trebuie eliminată este lucrarea făcută prin om. Și, pe baza naturii lucrării și a naturii lucrării Duhului contra celei a trupului, este hotărât în cele din urmă că lucrarea făcută de către trup este mai folositoare pentru om decât lucrarea făcută în mod direct de către Duh și că oferă mai multe avantaje. Acesta este gândul lui Dumnezeu în momentul în care a decis dacă lucrarea urma să fie făcută de către Duh sau de către trup. Există o semnificație și o bază pentru fiecare etapă a lucrării. Ele nu sunt închipuiri fără temei, nici nu sunt îndeplinite la întâmplare; au o anumită înțelepciune. Acesta este adevărul din spatele întregii lucrări a lui Dumnezeu. În special, există chiar mai mult din planul lui Dumnezeu într-o asemenea lucrare mare decât Dumnezeu întrupat care lucrează personal printre oameni. Prin urmare, înțelepciunea lui Dumnezeu și întreaga Sa ființă sunt reflectate în fiecare acțiune, gând și idee din lucrarea Sa; aceasta este ființa cea mai concretă și mai sistematică a lui Dumnezeu. Aceste gânduri și idei subtile sunt greu de imaginat pentru om și greu de crezut pentru om și, mai mult, greu de cunoscut de om. Lucrarea făcută de către om este săvârșită conform principiului general, care, pentru om, este foarte satisfăcătoare. Cu toate acestea, în comparație cu lucrarea

lui Dumnezeu, este pur și simplu o prea mare discrepanță; deși faptele lui Dumnezeu sunt mari și lucrarea lui Dumnezeu este la o scară magnifică, în spatele lor există multe planuri și aranjamente minuțioase și precise, care sunt de neimaginat de om. Fiecare etapă a lucrării Sale nu este săvârșită doar în conformitate cu principiul, ci conține, de asemenea, multe lucruri care nu pot fi exprimate de limbajul uman și acestea sunt lucrurile care sunt nevăzute pentru om. Indiferent dacă aceasta este lucrarea Duhului sau lucrarea lui Dumnezeu întrupat, fiecare conține planurile lucrării Sale. El nu lucrează fără temei și nu face o muncă neînsemnată. Când Duhul lucrează în mod direct, are scopurile Lui și atunci când El devine om (adică, atunci când El Își transformă învelișul exterior) pentru a lucra, este cu atât mai mult scopul Său. De ce altfel Și-ar schimba El grabnic identitatea? De ce altfel ar deveni El grabnic o persoană care este considerată inferioară și este persecutată?

Lucrarea Sa în trup este de cea mai mare însemnătate, lucru care este spus cu privire la lucrare, iar Cel care, în cele din urmă, încheie lucrarea este Dumnezeul întrupat și nu Duhul. Unii cred că Dumnezeu ar putea să vină într-un moment necunoscut pe pământ și să Se arate omului, după care El personal va judeca întreaga omenire, încercându-i pe oameni unul câte unul, fără ca cineva să fie omis. Cei care gândesc în acest fel nu cunosc această etapă a lucrării întrupării. Dumnezeu nu-i judecă pe oameni unul câte unul și nu îi testează pe oameni unul câte unul; făcând astfel, nu ar fi lucrarea judecății. Nu este la fel corupția întregii omeniri? Nu este substanța întregii omeniri la fel? Ceea ce este judecat este substanța coruptă a omenirii, substanța omului coruptă de către Satana și toate păcatele omului. Dumnezeu nu judecă greșelile mărunte și neînsemnate ale omului. Lucrarea de judecată este reprezentativă și nu este îndeplinită în mod special pentru o anumită persoană. Mai degrabă, este o lucrare în care un grup de oameni sunt judecați pentru a reprezenta judecata întregii omeniri. Îndeplinind în mod personal lucrarea Sa asupra unui grup de oameni, Dumnezeu în trup folosește lucrarea Sa pentru a reprezenta lucrarea întregii omeniri, după care ea este răspândită treptat. Tot așa este și lucrarea de judecată. Dumnezeu nu judecă un anumit tip de persoană sau un anumit grup de oameni, ci judecă, în schimb, nedreptatea întregii omeniri – împotrivirea omului față de Dumnezeu, de exemplu, sau nevenerarea Sa de către om sau tulburarea lucrării lui Dumnezeu de către om și așa mai departe. Ceea ce este judecat este substanța omenirii de împotrivire față de Dumnezeu, iar această lucrare este lucrarea de cucerire a zilelor de pe urmă. Lucrarea și cuvântul Dumnezeului întrupat, mărturisit de către om, sunt lucrarea judecății înaintea marelui tron alb în zilele de pe urmă, care a fost concepută de către om în timpul vremurilor trecute. Lucrarea care este făcută în prezent de către Dumnezeul întrupat este exact judecata din fața marelui tron alb. Dumnezeul întrupat de astăzi este Dumnezeul care judecă întreaga omenire în timpul zilelor de pe urmă. Acest trup și lucrarea, cuvântul Său și întreaga Sa fire sunt totalitatea Lui. Deși sfera lucrării Sale este limitată și nu implică în mod direct întregul univers, substanța lucrării de judecată este judecata directă a întregii omeniri –

nu doar pentru aleșii din China, și nici pentru un număr mic de oameni. În timpul lucrării lui Dumnezeu în trup, deși sfera acestei lucrări nu implică întregul univers, ea reprezintă lucrarea întregului univers și, după ce încheie activitatea în sfera lucrării trupului Său, El va extinde imediat această lucrare către întregul univers, în același fel în care Evanghelia lui Isus s-a răspândit în întregul univers, urmând învierii și înălțării Sale. Indiferent dacă este lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, este o lucrare care este îndeplinită într-o sferă limitată, dar care reprezintă lucrarea întregului univers. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu Își apărând în identitatea Sa întrupată, iar Dumnezeu în trup este Dumnezeul care judecă omul înaintea marelui tron alb. Indiferent dacă El este Duhul sau trupul, Cel care face lucrarea de judecată este Dumnezeul care judecă omenirea în timpul zilelor de pe urmă. Acest lucru este definit pe baza lucrării Sale și nu este definit în funcție de arătarea Sa exterioară sau de alți câțiva factori. Deși omul nutrește noțiuni despre aceste cuvinte, nimeni nu poate nega faptul judecății Dumnezeului întrupat și cucerirea întregii omeniri. Indiferent de ceea ce crede omul despre ea, faptele sunt, la urma urmei, fapte. Nimeni nu poate spune că: „Lucrarea este făcută de către Dumnezeu, dar trupul nu este Dumnezeu”. Aceasta este o absurditate, pentru că această lucrare nu poate fi făcută de nimeni decât de Dumnezeu în trup. Din moment ce această lucrare a fost deja completă, urmând această lucrare, lucrarea judecății lui Dumnezeu asupra omului nu se va arăta pentru a doua oară; Dumnezeu în cea de-a doua întrupare a încheiat deja întreaga lucrare a întregii gestionări și nu va exista o a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu. Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în lumea spirituală, ci printre oameni. Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înăscute și al caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se afle în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu ar însemna o victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată neascultarea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin noțiunile omului despre Dumnezeu, și omul

nu a avut niciodată noțiuni despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeu întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată neascultarea omenirii. Efectele lucrării Sale în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la opoziție la ascultare, de la persecuție la acceptare, de la noțiune la cunoaștere și de la respingere la iubire – acestea sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, omul doar treptat ajunge să Îl cunoască pe El prin cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării muștrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat este cea mai mare lucrare, iar lucrarea cea mai profundă și partea esențială a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt cele două etape ale lucrării de întrupare. Corupția profundă a omului este o mare piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu întrupat. În special, lucrarea înfăptuită asupra oamenilor din zilele de pe urmă este extrem de dificilă, iar mediul este ostil și calibrul fiecărui tip de persoană este destul de sărac. Cu toate acestea, la sfârșitul acestei lucrări, va continua să obțină efectul adecvat, fără niciun fel de defecte; acesta este efectul lucrării trupului, iar acest efect este mai convingător decât cel al lucrării Duhului. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu vor fi încheiate în trup și trebuie încheiate de către Dumnezeul întrupat. Cea mai importantă și esențială lucrare este făcută în trup, iar mântuirea omului trebuie să fie personal înfăptuită de către Dumnezeu în trup. Chiar dacă întreaga omenire simte că Dumnezeu în trup nu pare să aibă legătură cu omul, de fapt, acest trup implică soarta și existența întregii omeniri.

Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este implementată de dragul întregii omeniri și este îndreptată către întreaga omenire. Cu toate că este lucrarea Lui în trup, ea este încă îndreptată către întreaga omenire; El este Dumnezeul întregii omeniri și El este Dumnezeul tuturor ființelor create și necreate. Deși lucrarea Sa în trup este într-o sferă limitată, iar obiectul acestei lucrări este, de asemenea, limitat, de fiecare dată când El devine trup pentru a-Și face lucrarea, El alege un obiect al lucrării Sale, care este reprezentativ în cel mai înalt grad. El nu selectează un grup de oameni simpli și neînsemnați pe care să lucreze, ci alege în schimb, ca obiect al lucrării Sale, un grup de oameni capabili să fie reprezentanții lucrării Sale în trup. Acest grup de oameni este ales pentru că sfera lucrării Sale în trup este limitată și este pregătit în special pentru trupul Său întrupat și este ales, în mod special, pentru lucrarea Sa în trup. Selecția lui Dumnezeu cu privire la obiectele lucrării Sale nu este neîntemeiată, ci făcută conform principiului: obiectul lucrării trebuie să fie de folos lucrării lui Dumnezeu în trup și trebuie

să fie capabil să reprezinte întreaga omenire. De exemplu, evreii au putut să reprezinte întreaga omenire în acceptarea răscumpărării personale a lui Isus, iar chinezii pot să reprezinte întreaga omenire în acceptarea cuceririi personale a Dumnezeuului întrupat. Există o bază pentru reprezentarea întregii omeniri de către evrei și există, de asemenea, o bază pentru reprezentarea întregii omeniri de către poporul chinez în acceptarea cuceririi personale a lui Dumnezeu. Nimic nu dezvăluie semnificația răscumpărării mai mult decât lucrarea de răscumpărare făcută printre evrei și nimic nu dezvăluie mai mult îndeplinirea și succesul lucrării de cucerire decât lucrarea de cucerire care se săvârșește în rândul poporului chinez. Lucrarea și cuvântul lui Dumnezeu întrupat par să se adreseze doar unui mic grup de oameni, dar, de fapt, lucrarea Sa în acest grup mic este lucrarea întregului univers, iar cuvântul Său este îndreptat spre întreaga omenire. După ce lucrarea Sa în trup ajunge la sfârșit, cei care Îl urmează vor începe să răspândească lucrarea pe care a făcut-o El printre ei. Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și voia Sa precisă pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și voia Sa pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeuul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a doctrinei, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este real și obișnuit, care este drept și sfânt, care descrie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească voia Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El

le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inherentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat. Înfăptuind lucrarea Sa până la această etapă, lucrarea lui Dumnezeu a obținut deja efectul optim și a fost un succes complet. Lucrarea personală a lui Dumnezeu în trup a fost completată deja nouăzeci la sută din lucrarea întregii Sale gestionări. Acest trup a furnizat un început mai bun întregii Sale lucrări și un rezumat pentru întreaga Sa lucrare, a făcut publică întreaga Sa lucrare și a făcut ultima completare minuțioasă acestei întregi lucrări. De acum înainte, nu va fi un alt Dumnezeu întrupat care să facă a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu și nu va mai fi nicio lucrare minunată a unei a treia întrupări a lui Dumnezeu.

Fiecare etapă a lucrării de Dumnezeu în trup reprezintă lucrarea Lui din întreaga epocă, și nu reprezintă o anumită perioadă, ca lucrarea omului. Și, astfel, sfârșitul lucrării ultimei Sale întrupări nu înseamnă că lucrarea Lui a ajuns complet la sfârșit, căci lucrarea Lui în trup reprezintă întreaga epocă, și nu reprezintă doar perioada în care El Își face lucrarea în trup. Numai că El Își încheie lucrarea întregii epoci în timpul în care El este în trup, după care ea se răspândește în toate locurile. După ce Dumnezeul întrupat Își împlinește lucrarea Sa de slujire, El va încredința lucrarea Sa viitoare celor care Îl urmează. În felul acesta, lucrarea Lui din întreaga epocă va fi purtată neîncetat. Lucrarea întregii epoci a întrupării va fi considerată completă doar odată ce ea s-a răspândit în întregul univers. Lucrarea lui Dumnezeu întrupat începe o nouă eră, iar cei care continuă lucrarea Sa sunt cei care sunt folosiți de către El. Lucrarea făcută de către om este în întregime în lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și este incapabilă să depășească această sferă. Dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să-Și facă lucrarea, omul nu ar fost capabil să aducă vechea epocă la un sfârșit și nu ar fi putut să ghideze o nouă eră. Lucrarea făcută de către om este numai în limitele datoriei sale, care este omenește posibilă, și nu reprezintă lucrarea lui Dumnezeu. Doar Dumnezeul întrupat poate veni și completa lucrarea pe care El ar trebui s-o facă și, în afară de El, nimeni nu poate face această lucrare în numele Său. Bineînțeles, ceea ce spun este cu privire la lucrarea de întrupare. Acest Dumnezeu întrupat îndeplinește mai întâi un pas al lucrării care nu se

potrivește noțiunilor omului, după care El face mai multă lucrare care nu se potrivește noțiunilor omului. Scopul lucrării este cucerirea omului. Într-o anumită privință, întruparea lui Dumnezeu nu se potrivește noțiunilor omului, pe lângă care El face mai multă lucrare care nu se potrivește noțiunilor omului și, astfel, omul dezvoltă chiar și mai multe puncte de vedere critice despre El. El doar face lucrarea de cucerire printre oameni care au nenumărate noțiuni despre El. Indiferent de modul în care ei Îl tratează, odată ce El Și-a împlinit lucrarea Sa de slujire, toți oamenii vor fi devenit obiectul stăpânirii Sale. Faptul acestei lucrări nu este reflectat doar în rândul poporului chinez, ci reprezintă și modul în care întreaga omenire va fi cucerită. Efectele care sunt obținute asupra acestor oameni sunt un precursor al efectelor care vor fi obținute asupra întregii omeniri, iar efectele lucrării pe care El o face în viitor vor depăși chiar și efectele asupra acestor oameni. Lucrarea lui Dumnezeu în trup nu implică o mare ostentație, nici nu este împrejmuțată de obscuritate. Este reală și actuală și este o lucrare în care unu și cu unu fac doi. Nu este ascunsă de nimeni și nici nu înșală pe nimeni. Ceea ce oamenii văd sunt lucruri reale și autentice, iar ceea ce câștigă omul este adevăr real și cunoaștere. Când se termină lucrarea, omul va avea o nouă cunoaștere despre El, iar cei care caută cu adevărat nu vor mai avea nicio noțiune despre El. Acesta nu este doar efectul lucrării Sale asupra poporului chinez, ci reprezintă și efectul lucrării Sale în cucerirea întregii omeniri, căci nimic nu este mai folositor pentru lucrarea de cucerire a întregii omeniri decât acest trup, lucrarea acestui trup și tot ce este al acestui trup. Ele sunt folosite pentru lucrării Sale astăzi și lucrării Sale în viitor. Acest trup va cuceri întreaga omenire și va câștiga întreaga omenire. Nu există o lucrare mai bună prin care întreaga omenire Îl va vedea pe Dumnezeu, Îl va asculta și-L va cunoaște pe Dumnezeu. Lucrarea făcută de către om reprezintă doar o sferă limitată, iar când Dumnezeu Își face lucrarea, El nu vorbește unei anumite persoane, ci vorbește întregii omeniri și tuturor celor care acceptă cuvintele Lui. Sfârșitul pe care El îl proclamă este sfârșitul întregii omeniri, nu doar sfârșitul unei anumite persoane. El nu oferă nimănui un tratament special, nici nu victimizează pe nimeni, iar El lucrează pentru și vorbește cu întreaga omenire. Prin urmare, acest Dumnezeu întrupat a clasat deja întreaga omenire după natură, a judecat deja întreaga omenire și a stabilit o destinație potrivită pentru întreaga omenire. Deși Dumnezeu face lucrarea Sa doar în China, de fapt, El a hotărât deja lucrarea întregului univers. El nu poate aștepta până când lucrarea Lui se va răspândi în întreaga omenire, înainte de a-Și face cuvântările și aranjamentele Sale pas cu pas. Oare nu ar fi prea târziu? Acum, El este pe deplin capabil să completeze lucrarea viitoare în avans. Deoarece Cel care lucrează este Dumnezeu în trup, El face o lucrare nelimitată într-o sferă limitată, iar apoi îl va face pe om să-și îndeplinească datoria pe care trebuie să o îndeplinească; acesta este principiul lucrării Sale. El poate trăi cu omul doar pentru o vreme și nu poate însoți omul până când lucrarea întregii ere nu este încheiată. Tocmai pentru că El este Dumnezeu, El Își prezice lucrarea viitoare în avans. După aceea, El va clasifica întreaga omenire după natură, prin cuvintele Sale, iar omenirea va intra în lucrarea Sa pas cu

pas, potrivit cuvintelor Sale. Nimeni nu va scăpa și toți trebuie să practice potrivit cu aceasta. Așadar, în viitor, epoca va fi ghidată de către cuvintele Lui și nu va fi ghidată de către Duh.

Lucrarea lui Dumnezeu în trup trebuie făcută în trup. Dacă ar fi făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu, nu ar produce efecte. Chiar dacă ar fi făcută de către Duh, lucrarea nu ar fi de nicio însemnătate și, în cele din urmă, ar fi neconvingătoare. Toate creaturile doresc să știe dacă lucrarea Creatorului are semnificație, ce reprezintă ea, ce se face pentru ea, dacă lucrarea lui Dumnezeu este plină de autoritate și înțelepciune și dacă este de cea mai mare valoare și însemnătate. Lucrarea pe care El o face este săvârșită pentru mântuirea întregii omeniri, de dragul înfrângerii Satanei și pentru a fi mărturie Lui Însuși printre toate lucrurile. Ca atare, lucrarea pe care El o face trebuie să fie de mare însemnătate. Trupul omului a fost corupt de Satana și orbit în cel mai puternic mod cu putință și vătămat profund. Cel mai fundamental motiv pentru care Dumnezeu lucrează personal în trup este că obiectul salvării Sale este omul, care este trup, și pentru că Satana folosește, de asemenea, trupul omului, pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu. Lupta cu Satana este, de fapt, lucrarea de a-l cuceri pe om și, în același timp, omul este și obiectul salvării lui Dumnezeu. În acest mod, lucrarea lui Dumnezeu întrupat este esențială. Satana a corupt trupul omului, iar omul a devenit întruchiparea Satanei și obiectul care trebuie învins de Dumnezeu. În acest mod, lucrarea de a lupta cu Satana și de a salva omenirea se desfășoară pe pământ, iar Dumnezeu trebuie să devină uman pentru a lupta cu Satana. Această lucrare are caracterul cel mai practic posibil. Când Dumnezeu lucrează în trup, El duce de fapt o luptă cu Satana în trup. Când El lucrează în trup, Își face lucrarea în domeniul spiritual și Își extinde toată lucrarea pe tărâmul spiritual real, pe pământ. Cel care este cucerit este omul, omul care este neascultător față de El și care este învins este întruchiparea Satanei (desigur, acesta este și el om), care este în vrăjmășie cu El, iar cel care este în cele din urmă mântuit este, de asemenea, om. În acest fel, este chiar mai necesar ca Dumnezeu să devină un om care are învelișul exterior al unei creații, astfel încât El să poată duce o adevărată bătălie cu Satana, să cucerească omul care este neascultător față de El și înzestrat cu același înveliș exterior ca și El și, să salveze omul care este din același înveliș exterior ca El și a fost rănit de Satana. Dușmanul Său este omul, obiectul cuceririi sale este omul, iar obiectul mântuirii sale este omul, care a fost creat de El. Deci, El trebuie să devină om și, astfel, lucrarea Sa devine mult mai ușoară. El este capabil să învingă pe Satana și să cucerească omenirea și, în plus, este capabil să salveze omenirea. Deși acest trup este normal și real, El nu este un trup obișnuit: El nu este trup care este doar uman, ci trup care este atât uman, cât și divin. Aceasta este diferența dintre El și om și este semnul identității lui Dumnezeu. Doar un trup ca acesta poate face lucrarea pe care El intenționează să o facă, să împlinească lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și să completeze pe deplin lucrarea Sa printre oameni. Dacă nu ar fi așa, lucrarea Sa printre oameni ar fi întotdeauna goală și greșită. Cu toate că Dumnezeu Se poate lupta cu duhul

Satanei și poate ieși învingător, vechea natură a omului corupt nu poate fi niciodată rezolvată, iar cei care sunt neascultători față de Dumnezeu și l se împotrivesc Lui nu pot niciodată deveni, cu adevărat, obiectul stăpânirii Lui. Adică, El nu poate cuceri niciodată omenirea și niciodată nu poate câștiga întreaga omenire. Dacă lucrarea Sa pe pământ nu poate fi hotărâtă, atunci gestionarea Lui nu va fi niciodată adusă la capăt și întreaga omenire nu va fi capabilă să intre în odihnă. Dacă Dumnezeu nu poate să intre în odihnă cu toate creaturile Sale, atunci nu va fi niciodată un rezultat pentru o astfel de lucrare de gestionare, iar slava lui Dumnezeu va dispărea în consecință. Deși trupul Său nu are nicio autoritate, lucrarea pe care El o face își va fi atins efectul. Aceasta este direcția inevitabilă a lucrării Sale. Indiferent dacă trupul Său are sau nu posedat de autoritate, atât timp cât El este capabil să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, atunci El este Însuși Dumnezeu. Indiferent cât de normal și obișnuit este acest trup, El poate face lucrarea pe care ar trebui s-o facă, căci acest trup este Dumnezeu, și nu doar un om. Motivul pentru care acest trup poate face lucrarea pe care omul nu o poate face este acela că esența Lui lăuntrică este diferită de cea a oricărui om, iar motivul pentru care El poate mântui omul este acela că identitatea Sa este diferită de cea a oricărui om. Acest trup este atât de important pentru omenire, pentru că El este om și, chiar mai mult, El este Dumnezeu, pentru că El poate face lucrarea pe care niciun om obișnuit cu trup nu o poate face și pentru că El poate mântui omul corupt care locuiește împreună cu El pe pământ. Deși El este identic cu omul, Dumnezeul întrupat este mai important pentru omenire decât orice persoană de valoare, căci El poate face lucrarea care nu poate fi făcută de către Duhul lui Dumnezeu, este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să fie mărturie lui Dumnezeu Însuși și este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să câștige pe deplin omenirea. Ca urmare, deși acest trup este normal și obișnuit, contribuția Lui la omenire și semnificația Lui față de existența omenirii îl fac extrem de prețios, iar valoarea și semnificația reală a acestui trup este nemărginită pentru orice om. Deși acest trup nu îl poate distruge în mod direct pe Satana, El poate folosi lucrarea Sa pentru a cuceri omenirea, a-l învinge pe Satana și a-l face să se supună pe deplin stăpânirii Sale. Deoarece Dumnezeu este întrupat, El îl poate învinge pe Satana și poate mântui omenirea. El nu îl distruge în mod direct pe Satana, ci, în schimb, devine trup pentru a face lucrarea de cucerire a omenirii, care a fost coruptă de Satana. În felul acesta, El este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale și este mai în măsură să mântuiască omul corupt. Înfrângerea lui Satana de către Dumnezeu întrupat este o mărturie mai mare și este mai convingătoare decât distrugerea directă a Satanei de către Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu în trup este mai în măsură să-l ajute pe om să-L cunoască pe Creator și este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale.

Esența trupului locuit de Dumnezeu

Dumnezeu în prima Sa întrupare a trăit pe pământ timp de treizeci și trei de ani și jumătate și Și-a efectuat lucrarea de slujire timp de doar trei ani și jumătate din acei ani. Atât timp cât a lucrat și înainte de a-Și începe lucrarea, El a fost stăpânit de umanitate normală. El Și-a trăit umanitatea normală timp de treizeci și trei de ani și jumătate. Pe parcursul ultimilor trei ani și jumătate El S-a revelat pe Sine Însuși ca fiind Dumnezeul întrupat. Înainte de a începe efectuarea lucrării Sale de slujire, El a apărut cu umanitate obișnuită, normală, nearătând niciun semn al divinității Sale și doar după ce a început să efectueze în mod oficial lucrarea Sa de slujire, divinitatea Lui s-a manifestat. Viața și lucrarea Sa în timpul primilor douăzeci și nouă de ani au demonstrat că El a fost o ființă umană autentică, un fiu al omului și un trup de carne, pentru că lucrarea Sa de slujire a început cu adevărat doar după vârsta de douăzeci și nouă de ani. „Întruparea” este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om. Viața și lucrarea Sa întrupate pot fi împărțite în două etape. Prima este viața pe care El o trăiește înainte de a efectua lucrarea Sa de slujire. El trăiește într-o familie de oameni obișnuiți, într-o umanitate absolut normală, supunându-Se moralității normale și legilor vieții umane, cu nevoi umane normale (hrană, îmbrăcăminte, somn, adăpost), slăbiciuni umane normale și emoții umane normale. Cu alte cuvinte, în această primă etapă, El trăiește în umanitate ne-divină, umanitate complet normală, angajându-Se în toate activitățile umane normale. A doua etapă este viața pe care El o trăiește după ce începe să efectueze lucrarea Sa de slujire. El încă trăiește în umanitatea obișnuită cu un înveliș uman normal, nearătând niciun semn exterior al supranaturalului. Cu toate acestea, El trăiește numai de dragul lucrării Sale de slujire și, în acest timp, umanitatea Sa normală există în întregime pentru a sprijini lucrarea normală a divinității Sale, pentru că până atunci umanitatea Sa normală s-a maturizat până la punctul de a putea să efectueze lucrarea Sa de slujire. Deci, a doua etapă a vieții Sale este de a efectua lucrarea Sa de slujire în umanitatea Sa normală, când este o viață atât a umanității normale, cât și a divinității complete. Motivul pentru care, în timpul primei etape a vieții Sale, El trăiește în umanitate complet obișnuită este faptul că umanitatea Lui nu este încă în stare capabilă să mențină întreaga lucrare divină, nu este încă matură; numai după ce umanitatea Lui se maturizează, devine capabilă să poarte pe umeri lucrarea Sa de slujire, poate să se apuce de efectuarea lucrării de slujire pe care se cuvine să o săvârșească. Deoarece El, ca trup, are nevoie să crească și să Se maturizeze, prima etapă a vieții Sale este aceea a umanității normale – în timp ce, în a doua etapă, pentru că umanitatea Lui este capabilă să întreprindă lucrarea Sa și să efectueze lucrarea Sa de slujire, viața pe care

o trăiește Dumnezeu întrupat în timpul lucrării Sale de slujire, este una atât de umanitate, cât și de divinitate completă. Dacă, din momentul nașterii Sale, Dumnezeu întrupat Și-ar fi început lucrarea Sa de slujire în mod serios, efectuând semne și minuni supranaturale, atunci El nu ar avea o esență trupească. Prin urmare, umanitatea Lui există de dragul esenței Sale trupesti; nu poate exista niciun trup fără umanitate, iar o persoană fără umanitate nu este o ființă umană. În felul acesta, umanitatea trupului lui Dumnezeu este o proprietate intrinsecă a corpului întrupat al lui Dumnezeu. Să spui că „atunci când Dumnezeu devine trup, El este în întregime divin și nu este deloc uman” este o blasfemie, deoarece această afirmație pur și simplu nu există și încalcă principiul întrupării. Chiar și după ce El începe să realizeze lucrarea Sa de slujire, El tot trăiește în divinitatea Lui cu un înveliș exterior uman atunci când Își face lucrarea; este doar faptul că, în acel moment, umanitatea Lui servește unicul scop de a permite divinității Lui să efectueze lucrarea în trupul normal. Așadar, agentul lucrării este divinitatea care locuiește în umanitatea Sa. Divinitatea Sa, nu umanitatea Sa, este cea care lucrează, totuși, această divinitate e ascunsă în umanitatea Sa; în esență, lucrarea Lui este făcută prin divinitatea Sa completă, nu prin umanitatea Sa. Dar cel care efectuează lucrarea este trupul Său. S-ar putea spune că El este un om și, de asemenea, este Dumnezeu, pentru că Dumnezeu devine un Dumnezeu care trăiește în trup, cu un înveliș uman și o esență umană, dar, de asemenea esența lui Dumnezeu. Pentru că El este un om cu esența lui Dumnezeu, El este mai presus de toți oamenii creați, mai presus de orice om care poate efectua lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, printre toți cei cu un înveliș uman ca al Lui, printre toți cei care posedă umanitate, doar El Însuși este Dumnezeul întrupat – toți ceilalți sunt oameni creați. Chiar dacă ei toți au umanitate, oamenii creați nu au nimic altceva decât umanitate, în timp ce Dumnezeu întrupat este diferit: în trupul Lui, El nu are numai umanitate, dar, mai important, are divinitate. Umanitatea Lui poate fi văzută în aspectul exterior al trupului Său și în viața Sa de zi cu zi, dar divinitatea Lui este dificil de perceput. Pentru că divinitatea Lui este exprimată numai atunci când El are umanitate și nu este atât de supranaturală pe cât își imaginează oamenii că este, este extrem de dificil de văzut de către oameni. Chiar și astăzi, oamenilor le este extrem de dificil să înțeleagă adevărata esență a Dumnezeului întrupat. Chiar și după ce am vorbit despre aceasta atât de mult, Mă aștept să fie încă o taină pentru majoritatea dintre voi. De fapt, această problemă este foarte simplă: din moment ce Dumnezeu devine trup, esența Lui este o combinație de umanitate și divinitate. Această combinație se numește Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși pe pământ.

Viața pe care Isus a trăit-o pe pământ a fost o viață normală a trupului. El a trăit în umanitatea normală a trupului Său. Autoritatea Lui – de a-Și face lucrarea și de a-Și rosti cuvântul sau de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, de a face aceste lucruri extraordinare – nu s-a manifestat pe sine, în cea mai mare parte, până când El nu Și-a început lucrarea Sa de slujire. Viața Lui înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani, înainte de a-Și efectua lucrarea de slujire, a fost o dovadă suficientă că El a fost doar un

trup normal de carne. Din acest motiv și pentru că El nu începuse încă efectuarea lucrării Sale de slujire, oamenii n-au văzut nimic divin în El, nu au văzut nimic mai mult decât o ființă umană normală, un om obișnuit – întocmai ca de data aceea când unii oameni L-au crezut a fi fiul lui Iosif. Oamenii au crezut că El era fiul unui om obișnuit, nu aveau cum să spună că El era trupul întrupat al lui Dumnezeu; chiar și atunci când, pe parcursul efectuării lucrării Sale de slujire, El a săvârșit multe minuni, cei mai mulți oameni încă spuneau că El era fiul lui Iosif, pentru că El era Hristos cu învelișul exterior al umanității normale. Umanitatea Lui normală și lucrarea Lui, ambele au existat pentru a îndeplini semnificația primei întrupări, pentru a dovedi că Dumnezeu venise în întregime în trup, că El devenise un om absolut obișnuit. Umanitatea Lui normală înainte de a-Și începe lucrarea a fost dovada că El a fost un trup obișnuit; și faptul că El a lucrat după aceea a dovedit, de asemenea, că El a fost un trup obișnuit, pentru că El a realizat semne și minuni, a vindecat pe cei bolnavi și a scos demoni, în trupul cu umanitate normală. Motivul pentru care El putea face minuni era că trupul Lui purta autoritatea lui Dumnezeu, era trupul în care Duhul lui Dumnezeu S-a îmbrăcat. El stăpânea această autoritate datorită Duhului lui Dumnezeu și aceasta nu a însemnat că El nu era un trup. Vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor era lucrarea pe care El avea nevoie să o efectueze în lucrarea Sa de slujire, era o expresie a divinității Sale ascunse în umanitatea Sa și indiferent ce semne a arătat El sau cum Și-a demonstrat autoritatea, El a trăit totuși în umanitate normală și era încă un trup normal. Până la punctul în care El a fost înviat după ce a murit pe cruce, El a locuit într-un trup normal. Dăruind har, vindecând bolnavii și scoțând demoni au fost toate parte a lucrării Sale de slujire, au fost toate lucrarea pe care El a efectuat-o în trupul Său normal. Înainte de a merge către cruce, El nu S-a îndepărtat niciodată de trupul Său uman normal, indiferent de ceea ce făcea. El era Însuși Dumnezeu, făcând lucrarea proprie lui Dumnezeu, totuși, deoarece El a fost trupul întrupat al lui Dumnezeu, El a mâncat și a purtat haine, a avut trebuințe umane normale, a avut rațiune umană normală și o minte umană normală. Toate acestea au fost dovada că El a fost un om normal, care a demonstrat că trupul întrupat al lui Dumnezeu era un trup cu umanitate normală, și nu supranaturală. Slujba Sa a fost de a finaliza lucrarea primei întrupări a lui Dumnezeu, de a îndeplini lucrarea de slujire pe care se cuvenea să o îndeplinească prima întrupare. Semnificația întrupării este aceea că un om obișnuit, normal, efectuează lucrarea lui Dumnezeu Însuși; și anume, că Dumnezeu efectuează lucrarea Sa divină în umanitate și, astfel, îl înfrânge pe Satana. Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină. Dacă, în timpul primei Sale venitii, Dumnezeu nu ar fi avut umanitate normală înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani – dacă de îndată ce El S-a născut, putea face minuni, dacă de îndată ce El

a învățat să vorbească, a putut vorbi limba cerului, dacă din momentul în care El a pășit pentru prima oară pe pământ, putea înțelege toate problemele lumești, putea desluși gândurile și intențiile fiecărei persoane – o asemenea persoană nu ar fi putut fi numită un om normal, iar un asemenea trup nu ar fi putut fi numit trup omenesc. Dacă acesta ar fi fost cazul lui Hristos, atunci sensul și esența întrupării lui Dumnezeu s-ar pierde. Faptul că El are umanitate normală dovedește că El este Dumnezeu întrupat; faptul că El trece printr-un proces de creștere umană normală demonstrează în continuare că El este un trup normal; și, în plus, lucrarea Sa este o dovadă suficientă că El este Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, devenit trup. Dumnezeu devine trup datorită necesității lucrării Sale; cu alte cuvinte, această etapă a lucrării trebuie să fie făcută în trup, trebuie făcută în umanitate normală. Aceasta este condiția prealabilă pentru „Cuvântul care devine trup”, pentru „arătarea Cuvântului în trup” și este povestea adevărată din spatele celor două întrupări ale lui Dumnezeu. Oamenii pot crede că Isus a săvârșit minuni toată viața Sa, că, El nu a dat niciun semn de umanitate normală până nu s-a încheiat lucrarea Lui pe pământ, că El nu a avut trebuințe umane normale sau slăbiciuni ori emoții umane, nu a avut nevoi de viață fundamentale sau nu a întreținut gânduri umane normale. Ei își imaginează că El doar are o minte supraomenească, o umanitate transcendentă. Ei cred că de vreme ce El este Dumnezeu, El nu ar trebui să gândească și să trăiască așa cum fac oamenii normali, că numai o persoană normală, o ființă umană de bună-credință, poate avea gânduri umane normale și trăi o viață umană normală. Acestea sunt toate ideile și noțiuni omenești, iar aceste noțiuni sunt în contradicție cu intențiile inițiale ale lucrării lui Dumnezeu. Gândirea umană normală susține rațiunea umană normală și umanitatea normală; umanitatea normală susține funcțiile normale ale trupului; iar funcțiile normale ale trupului permit viața normală a trupului în integralitatea sa. Doar lucrând într-un astfel de trup, Dumnezeu poate să-Și îndeplinească scopul întrupării Sale. Dacă Dumnezeul întrupat ar stăpâni doar un înveliș exterior al trupului, dar nu ar avea gânduri umane normale, atunci acest trup nu ar avea rațiune umană, cu atât mai puțin umanitate de bună-credință. Cum ar putea un astfel de trup, fără umanitate, să îndeplinească lucrarea de slujire pe care Dumnezeul întrupat ar trebui s-o realizeze? O minte normală susține toate aspectele vieții umane; fără o minte normală, nu ai fi uman. Cu alte cuvinte, o persoană care nu are gânduri normale este bolnavă mintal, iar despre un Hristos care nu are nicio umanitate, ci doar divinitate, nu se poate spune că este trupul întrupat al lui Dumnezeu. Deci, cum ar putea trupul întrupat al lui Dumnezeu să nu aibă nicio umanitate normală? Nu este blasfemie să spui că Hristos nu are nicio umanitate? Toate activitățile în care se angajează oamenii normali se bazează pe funcționarea unei minți umane normale. Fără ea, oamenii s-ar comporta aberant; le-ar fi chiar imposibil să spună diferența dintre negru și alb, bine și rău; iar ei n-ar avea nicio etică umană și principii morale. În mod similar, dacă Dumnezeul întrupat n-ar fi gândit ca un om normal, atunci El nu ar fi un trup de bună-credință, un trup normal. Un astfel de trup ne-gânditor nu ar fi capabil să-Și asume lucrarea divină.

El nu ar putea să se implice în activitățile trupului normal, cu atât mai puțin să trăiască împreună cu oamenii pe pământ. Și astfel, semnificația întrupării lui Dumnezeu, însăși esența venirii lui Dumnezeu în trup, ar fi fost pierdută. Umanitatea lui Dumnezeu întrupat există pentru a menține lucrarea divină normală în trup; gândirea Sa umană normală susține umanitatea Sa normală și toate activitățile Sale trupești normale. S-ar putea spune că gândirea Sa umană normală există pentru a susține întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup. Dacă acest trup nu ar poseda o minte umană normală, atunci Dumnezeu nu ar putea lucra în trup și ceea ce El este nevoie să facă în trup nu ar putea fi niciodată realizat. Deși Dumnezeul întrupat posedă o minte umană normală, lucrarea Sa nu este alterată de gândul uman; El întreprinde lucrarea umanității cu o minte normală, cu condiția preliminară de a avea umanitatea cu o minte, nu prin exercițiul gândirii umane normale. Indiferent cât de mărețe sunt gândurile trupului Său, lucrarea Sa nu este întinată de logică sau gândire. Cu alte cuvinte, lucrarea Sa nu este concepută de mintea trupului Său, ci este o expresie directă a lucrării divine în umanitatea Sa. Toată lucrarea Sa este lucrarea de slujire pe care trebuie ca El s-o îndeplinească și nimic din aceasta nu este conceput de creierul Său. De exemplu, vindecarea bolnavilor, scoaterea demonilor și răstignirea n-au fost produse ale minții Sale umane, și n-ar fi putut fi efectuate de niciun om cu o minte umană. De asemenea, lucrarea de cucerire de astăzi este o lucrare de slujire care trebuie să fie efectuată de către Dumnezeul întrupat, dar nu este lucrarea unei voințe umane, este lucrarea pe care divinitatea Sa ar trebui s-o facă, lucrare de care niciun om în trup nu este capabil. Astfel că Dumnezeul întrupat trebuie să aibă o minte umană normală, trebuie să posede umanitate normală, pentru că El trebuie să efectueze lucrarea Sa în cadrul umanității cu o minte normală. Aceasta este esența lucrării Dumnezeului întrupat, însăși esența Dumnezeului întrupat.

Înainte ca Isus să efectueze lucrarea, El a trăit doar în umanitatea Sa normală. Nimeni nu putea spune că El era Dumnezeu, nimeni nu a aflat că El era Dumnezeul întrupat; oamenii L-au cunoscut doar ca pe un om complet obișnuit. Umanitatea Lui cu totul obișnuită, normală, a fost dovada că Dumnezeu S-a întrupat în trup și că Epoca Harului a fost epoca lucrării Dumnezeului întrupat, nu epoca lucrării Duhului. A fost dovada că Duhul lui Dumnezeu a fost realizat complet în trup, că, în epoca întrupării lui Dumnezeu, trupul Lui ar efectua întreaga lucrare a Duhului. Hristos cu umanitate normală este un trup în care Duhul este realizat, și care are umanitate normală, rațiune normală și gândire umană. „A fi realizat” înseamnă Dumnezeu ce devine om, Duhul ce devine trup; în termeni mai simpli, este atunci când Dumnezeu Însuși locuiește într-un trup cu umanitate normală și prin acesta Își exprimă lucrarea Sa divină – aceasta este ceea ce înseamnă a fi realizat sau întrupat. În timpul primei Sale întrupări, a fost necesar ca Dumnezeu să vindece pe cei bolnavi și să scoată demoni, pentru că lucrarea Sa era să răscumpere. Pentru a răscumpăra întreaga rasă umană, era nevoie ca El să fie plin de compasiune și iertare. Lucrarea pe care El a făcut-o înainte de a fi crucificat a fost vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor, care au prevestit mântuirea omului din

păcat și mizerie, de către El. Pentru că a fost Epoca Harului, a fost necesar ca El să vindece pe cei bolnavi, prin aceasta arătând semne și minuni, care erau reprezentative pentru harul din acea epocă – pentru că Epoca Harului s-a axat în jurul revărsării harului, simbolizată de pace, bucurie și binecuvântări materiale, toate fiind semne ale credinței oamenilor în Isus. Adică, vindecarea bolnavilor, alungarea demonilor și revărsarea harului erau abilități instinctive ale trupului lui Isus în Epoca Harului, erau lucrarea pe care Duhul a efectuat-o în trup. Dar, în timp ce El efectua o astfel de lucrare, El trăia în trup, și El nu a trecut dincolo de trup. Indiferent ce acte de vindecare a efectuat, El încă a stăpânit umanitate normală, încă a trăit o viață umană normală. Motivul pentru care spun că, în timpul epocii întrupării lui Dumnezeu, trupul a efectuat întreaga lucrare a Duhului, este că, indiferent ce fel de lucrare a făcut, El a făcut-o în trup. Dar datorită lucrării Sale, oamenii nu au privit trupul Său ca având o esență complet trupească, pentru că acest trup putea face minuni și în anumite momente speciale putea face lucruri care treceau dincolo de trup. Desigur, toate aceste întâmplări au avut loc după ce El Și-a început lucrarea de slujire, cum ar fi ispitirea Lui pentru patruzeci de zile sau transformarea de pe munte. Deci, cu Isus, sensul întrupării lui Dumnezeu nu a fost finalizat, ci doar parțial îndeplinit. Viața pe care El a trăit-o în trup înainte de a-Și începe lucrarea a fost absolut normală în toate privințele. După ce El Și-a început lucrarea, Și-a păstrat doar învelișul exterior al trupului Său. Deoarece lucrarea Sa a fost o expresie a divinității, aceasta a depășit funcțiile normale ale trupului. Până la urmă, trupul întrupat al lui Dumnezeu a fost diferit de oamenii în carne și oase. Desigur, în viața Sa de zi cu zi, El a avut nevoie de mâncare, îmbrăcăminte, somn și adăpost ca oricine altcineva, a avut nevoie de toate necesitățile normale, a avut rațiunea unui om normal și a gândit ca o ființă umană normală. Oamenii tot L-au considerat a fi un om normal, cu excepția faptului că lucrarea pe care El a făcut-o a fost supranaturală. De fapt, indiferent de ceea ce a făcut, El a trăit într-o umanitate obișnuită și normală și, atâta timp cât El a efectuat lucrarea, rațiunea Sa a fost deosebit de normală, gândurile Sale îndeosebi de lucide, mai mult decât cele ale oricărui alt om normal. A fost necesar ca Dumnezeul întrupat să aibă o asemenea gândire și rațiune, pentru că lucrarea divină era necesar să fie exprimată printr-un trup a cărei rațiune era foarte normală și ale cărei gânduri erau foarte lucide – doar în acest fel putea trupul Său să exprime lucrarea divină. De-a lungul tuturor celor treizeci și trei de ani și jumătate în care Isus a trăit pe pământ, El Și-a păstrat umanitatea Sa normală, dar datorită lucrării Sale în timpul lucrării Lui de slujire de trei ani și jumătate, oamenii au crezut că El era foarte transcendent, că El era mult mai supranatural decât înainte. În realitate, umanitatea normală a lui Isus a rămas neschimbată înainte și după ce Și-a început lucrarea Sa de slujire; umanitatea Sa a fost la fel pe tot parcursul, dar din cauza diferenței dintre înainte și după ce Și-a început lucrarea Sa de slujire, au apărut două puncte de vedere diferite în ceea ce privește trupul Său. Indiferent de ceea ce oamenii au crezut, Dumnezeu întrupat Și-a păstrat tot timpul umanitatea Sa originală, normală, deoarece de când Dumnezeu a fost întrupat, El a trăit

în trup, trupul care a avut umanitate normală. Indiferent dacă El Își efectua sau nu lucrarea Sa de slujire, umanitatea normală a trupului Său nu putea fi ștearsă, pentru că umanitatea este esența de bază a trupului. Înainte ca Isus să-Și efectueze lucrarea Sa de slujire, trupul Lui a rămas complet normal, angajându-Se în toate activitățile umane obișnuite; El nu a apărut câtuși de puțin supranatural, nu a arătat niciun semn miraculos. La acel moment, El a fost pur și simplu un om foarte comun, care Se închina lui Dumnezeu, deși căutarea Lui era mai cinstită, mai sinceră decât a oricui altcuiva. Acesta a fost modul în care s-a manifestat umanitatea Sa cu totul normală. Deoarece El nu a înfăptuit nicio lucrare înainte de a-Și asuma lucrarea Sa de slujire, nimeni nu a fost conștient de identitatea Sa, nimeni nu a putut spune că trupul Lui a fost diferit de toate celelalte, pentru că El nu a lucrat nici măcar o singură minune, nu a efectuat niciun pic din lucrarea proprie lui Dumnezeu. Cu toate acestea, după ce El a început să efectueze lucrarea Sa de slujire, Și-a păstrat învelișul exterior al umanității normale și a trăit încă cu rațiune umană normală, dar pentru că El începuse să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, să Își asume lucrarea de slujire a lui Hristos și să facă lucrarea de care ființele muritoare, oameni în carne și oase, erau incapabili, oamenii au presupus că El nu a avut umanitate normală și nu a fost un trup complet normal, ci un trup incomplet. Datorită lucrării pe care El a efectuat-o, oamenii au spus că El a fost un Dumnezeu în trup care nu a avut umanitate normală. O astfel de înțelegere este eronată, pentru că oamenii nu au înțeles semnificația întrupării lui Dumnezeu. Această neînțelegere a apărut din faptul că lucrarea exprimată de Dumnezeu în trup a fost lucrarea divină, exprimată într-un trup care a avut umanitate normală. Dumnezeu a fost îmbrăcat în trup, El a locuit în trup, iar lucrarea în umanitatea Lui a ascuns normalitatea umanității Lui. Pentru acest motiv, oamenii au crezut că Dumnezeu nu a avut umanitate, ci doar divinitate.

Dumnezeu în prima Sa întrupare nu a terminat lucrarea de întrupare; El doar a terminat primul pas al lucrării pe care era necesar ca Dumnezeu să o facă în trup. Astfel, pentru a termina lucrarea de întrupare, Dumnezeu a revenit încă o dată în trup, trăind întreaga normalitate și realitate a trupului, adică, scoțând la iveală Cuvântul lui Dumnezeu într-un trup în întregime normal și obișnuit, încheind, prin urmare, lucrarea pe care El a lăsat-o neterminată în trup. În esență, doilea trup întrupat este ca primul, dar este chiar mai real, chiar mai normal decât primul. În consecință, suferința pe care o îndură al doilea trup întrupat este mai mare decât cea a celui dintâi, dar această suferință este un rezultat al lucrării Sale de slujire în trup, care nu seamănă cu suferința omului corupt. Ea, de asemenea, provine din normalitatea și realitatea trupului Său. Deoarece El efectuează lucrarea Sa de slujire în trup complet normal și real, trupul trebuie să îndure o mulțime de greutăți. Cu cât este mai normal și real acest trup, cu atât mai mult El va suferi în realizarea lucrării Sale de slujire. Lucrarea lui Dumnezeu este exprimată printr-un trup foarte comun, unul care nu este deloc supranatural. Deoarece trupul Lui este normal și trebuie, de asemenea, să poarte pe umeri lucrarea de mântuire a omului, El suferă într-o și mai mare măsură decât ar suferi un trup supranatural – și

toată această suferință provine din realitatea și normalitatea trupului Său. Din suferința pe care cele două trupuri întrupate au suferit-o în timpul efectuării lucrărilor Lor de slujire, se poate vedea esența trupului întrupat. Cu cât este mai normal trupul, cu atât mai mari sunt greutatea pe care El trebuie să le îndure în momentul desfășurării lucrării; cu cât este mai real trupul care desfășoară lucrarea, cu atât sunt mai dure noțiunile oamenilor și mai multe pericole sunt susceptibile să I se întâmple. Și totuși, cu cât este mai real trupul și cu cât mai mult trupul posedă nevoile și rațiunea completă a unei ființe umane normale, cu atât este El mai capabil de a prelua lucrarea lui Dumnezeu în trup. A fost trupul lui Isus care a fost pironit pe cruce, trupul Său la care El a renunțat ca pe o jertfă pentru păcat; a fost prin intermediul unui trup cu umanitate normală că El l-a învins pe Satana și l-a mântuit complet pe om de la cruce. Și tot ca trup complet săvârșește lucrarea de cucerire Dumnezeu în cea de-a doua Sa întrupare și îl înfrânge pe Satana. Doar un trup care este complet normal și real poate efectua lucrarea de cucerire în totalitatea sa și poate să fie o mărturie puternică. Cu alte cuvinte, cucerirea omului este făcută eficient prin realitatea și normalitatea lui Dumnezeu în trup, nu prin minuni și revelații supranaturale. Lucrarea de slujire a acestui Dumnezeu întrupat este să vorbească și, astfel, să cucerească și să desăvârșească omul; cu alte cuvinte, lucrarea Duhului efectuată în trup, datoria trupului este să vorbească și, astfel, să cucerească, să dezvăluie, să desăvârșească și să alunge complet omul. Și astfel, este în lucrarea de cucerire faptul că lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi îndeplinită în întregime. Lucrarea de răscumpărare inițială a fost doar începutul lucrării de întrupare; trupul care săvârșește lucrarea de cucerire va completa întreaga lucrare a întrupării. După gen, unul este de gen masculin și celălalt de gen feminin, întregind astfel semnificația întrupării lui Dumnezeu a fost întregită și risipind e noțiunile greșite ale omului despre Dumnezeu: Dumnezeu poate deveni atât de sex masculin cât și feminin, și, în esență, Dumnezeul întrupat este fără gen. El a făcut atât bărbatul cât și femeia, iar pentru El nu există divizare de gen. În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu efectuează semne și minuni, astfel încât lucrarea își va atinge rezultatele sale prin intermediul cuvintelor. În plus, motivul acestui lucru este că, de data aceasta, lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a cuceri omul prin vorbire, ceea ce înseamnă că abilitatea nativă posedată de acest trup întrupat al lui Dumnezeu este de a spune cuvinte și de a cuceri omul, nu de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. Lucrarea Sa în umanitate normală nu este de a face minuni, de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a vorbi și, deci, al doilea trup întrupat le pare oamenilor mult mai normal decât primul. Oamenii văd că întruparea lui Dumnezeu nu este o minciună; dar acest Dumnezeu întrupat este diferit de Isus întrupat și, totuși, Ei sunt amândoi Dumnezeu întrupat, Ei nu sunt complet la fel. Isus a avut umanitate normală, umanitate obișnuită, dar El a fost însoțit de multe semne și minuni. În acest Dumnezeu întrupat, ochii umani nu vor vedea niciun semn sau minune, nici vindecarea bolnavilor, nici scoaterea demonilor, nici mersul pe mare, nici postitul pentru patruzeci

de zile... El nu face aceeași lucrare pe care a făcut-o Isus, nu pentru că trupul Său nu este în esență deloc diferit de al lui Isus, ci pentru că lucrarea Sa de slujire nu este de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. El nu-Și dăruie propria lucrare, nu-Și tulbură propria lucrare. De vreme ce El cucerește omul prin cuvintele Sale reale, nu este nicio nevoie de a-l supune cu minuni și astfel, această etapă este de a completa lucrarea de întrupare. Dumnezeu întrupat pe care Îl vezi astăzi este în întregime un trup și nu este nimic supranatural în privința Lui. El Se îmbolnăvește ca și ceilalți, are nevoie de mâncare și îmbrăcăminte exact așa cum au și ceilalți; El este într-un trup. Dacă, de data aceasta, Dumnezeu întrupat ar efectua semne și minuni supranaturale, dacă El ar vindeca pe cei bolnavi, ar alunga demoni, sau ar putea ucide cu un cuvânt, cum ar putea fi întreprinsă lucrarea de cucerire? Cum ar putea fi răspândită lucrarea printre națiunile neamurilor? Vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor a fost lucrarea din Epoca Harului, primul pas în lucrarea de răscumpărare și acum, că Dumnezeu a mântuit omul de la cruce, El nu mai efectuează această lucrare. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, un „Dumnezeu” la fel ca Isus S-ar arăta, unul care ar vindeca pe cei bolnavi, ar scoate demoni și ar fi crucificat pentru om, acel „Dumnezeu,” deși identic cu descrierea lui Dumnezeu în Biblie și ușor pentru om de acceptat, nu ar fi, în esența sa, trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu, ci de un duh rău. Pentru că este principiul lucrării lui Dumnezeu de a nu repeta niciodată ceea ce El a finalizat deja. Și astfel, lucrarea celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu este diferită de lucrarea celei dintâi. În zilele de pe urmă, Dumnezeu înfăptuiește lucrarea de cucerire într-un trup obișnuit, normal; El nu vindecă pe cei bolnavi, nu va fi crucificat pentru om, dar pur și simplu spune cuvinte în trup, și cucerește omul în trup. Doar un astfel de trup este trupul întrupat al lui Dumnezeu; doar un astfel de trup poate întregi lucrarea lui Dumnezeu în trup.

Dacă în acest stadiu Dumnezeu întrupat îndură greutăți sau efectuează lucrarea Sa de slujire, El face acest lucru pentru a întregi sensul întrupării, pentru că aceasta este ultima întrupare a lui Dumnezeu. Dumnezeu poate fi întrupat doar de două ori. Nu poate fi o a treia oară. Prima întrupare a fost masculină, a doua feminină și, astfel, imaginea trupului lui Dumnezeu este întregită în mintea omului; în plus, cele două întrupări au terminat deja lucrarea lui Dumnezeu în trup. Prima dată, Dumnezeu întrupat a posedat umanitate normală, pentru a întregi sensul întrupării. De această dată El posedă, de asemenea, umanitate normală, dar sensul acestei întrupări este diferit: este mai profund și lucrarea Lui este de o importanță mai profundă. Motivul pentru care Dumnezeu a devenit trup încă o dată este pentru a întregi sensul întrupării. Când Dumnezeu a încheiat pe deplin această etapă a lucrării Sale, întregul sens al întrupării, care este lucrarea lui Dumnezeu în trup, va fi completă și nu va mai fi nicio altă lucrare spre a fi făcută în trup. Adică, de acum încolo, Dumnezeu nu va mai intra vreodată în trup pentru a-Și face lucrarea. Dumnezeu face lucrarea de întrupare doar pentru a mântui și desăvârși omenirea. Cu alte cuvinte, nu este în niciun caz obișnuit pentru Dumnezeu să vină în trup, decât de dragul lucrării. Prin venirea în trup pentru a lucra, El îi arată Satanei

că Dumnezeu este un trup, o persoană normală, o persoană obișnuită – și că El încă poate domni triumfător peste lume, poate învinge pe Satana, răscumpăra omenirea, cuceri omenirea! Scopul lucrării Satanei este să corupă omenirea, în timp ce scopul lui Dumnezeu este de a mântui omenirea. Satana îl prinde pe om într-un abis fără fund, în timp ce Dumnezeu îl salvează din el. Satana îi face pe toți oamenii să i se închine, în timp ce Dumnezeu îi face pe ei obiectul stăpânirii Lui, pentru că El este Domnul creației. Toată această lucrare este înfăptuită prin cele două întrupări ale lui Dumnezeu. În esență, trupul Lui este uniunea umanității și divinității și are umanitate normală. Deci, fără trupul întrupat al lui Dumnezeu, El n-ar fi putut atinge rezultatele mântuirii omenirii și fără umanitatea normală a trupului Său, lucrarea Sa în trup nu putea încă să obțină aceste rezultate. Esența întrupării lui Dumnezeu este aceea că El trebuie să posede umanitate normală; pentru că dacă aceasta ar fi altfel, ar fi contrar intenției originare a lui Dumnezeu de a fi întrupat.

De ce spun Eu că sensul întrupării nu a fost completat în lucrarea lui Isus? Deoarece Cuvântul nu a devenit în întregime trup. Ce a făcut Isus a fost doar o parte din lucrarea lui Dumnezeu în trup; El doar a făcut lucrarea de răscumpărare, și nu a făcut lucrarea de câștigare completă a omului. Din acest motiv, Dumnezeu a devenit trup din nou în zilele de pe urmă. Această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută într-un trup obișnuit; este săvârșită de către o ființă umană cu totul normală, una a cărei umanitate nu este câtuși de puțin transcendentă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a devenit o ființă umană completă; El este o persoană a cărei identitate este aceea a lui Dumnezeu, o ființă umană completă, un trup complet, care efectuează lucrarea. Ochii oamenilor văd un trup de carne care nu este deloc transcendent, o persoană foarte obișnuită, care poate vorbi limba cerului, care nu arată niciun semn miraculos, nu face minuni, cu atât mai puțin expune adevărul interior despre religie în săli mari de adunări. Oamenilor, lucrarea celui de-al doilea trup întrupat li se pare cu totul deosebită față de cea a primului, atât de mult încât cele două par să nu aibă nimic în comun și nimic din cea dintâi lucrare nu poate fi văzut de această dată. Deși lucrarea celui de-al doilea trup întrupat este diferită de prima, aceasta nu dovedește că sursa Lor nu este una și aceeași. Dacă sursa Lor este aceeași depinde de natura lucrării făcute de către trupuri și nu de învelișurile Lor exterioare. În timpul celor trei etape ale lucrării Sale, Dumnezeu a fost întrupat de două ori și, de ambele dăți, lucrarea lui Dumnezeu întrupat inaugurează o nouă epocă, introduce o lucrare nouă; întrupările se completează reciproc. Este imposibil pentru ochii umani să spună că cele două trupuri vin de fapt din aceeași sursă. E de la sine înțeles că acest lucru este dincolo de capacitatea ochiului uman sau a minții umane. Dar în esența Lor, Ei sunt la fel, pentru că lucrarea Lor provine de la același Duh. Faptul că cele două trupuri întrupate iau naștere din aceeași sursă, nu poate fi judecat după epocă și după locul în care Ei S-au născut sau alți asemenea factori, ci după lucrarea divină exprimată de Ei. Al doilea trup întrupat nu efectuează nimic din lucrarea pe care Isus a făcut-o, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu aderă la convenție, dar ea deschide un nou

drum de fiecare dată. Al doilea trup întrupat nu are ca scop să aprofundeze sau să consolideze impresia primului trup în mințile oamenilor, ci s-o completeze și s-o desăvârșească, să aprofundeze cunoștințele omului despre Dumnezeu, să încalce toate regulile care există în inimile oamenilor și să șteargă imaginile greșite despre Dumnezeu din inimile lor. Se poate spune că niciun stadiu individual al lucrării proprii lui Dumnezeu nu poate da omului o cunoaștere completă despre El; fiecare dă doar o parte, nu întregul. Deși Dumnezeu Și-a exprimat firea Sa în totalitate, din cauza facultăților limitate de înțelegere ale omului, cunoștințele sale despre Dumnezeu rămân încă incomplete. Este imposibil, folosind limbajul uman, să transmiți întreaga fire a lui Dumnezeu; mai mult, poate o singură etapă a lucrării Sale să-L exprime pe deplin pe Dumnezeu? El lucrează în trup sub acoperirea umanității Sale normale, iar cineva Îl poate cunoaște doar prin expresia divinității Sale, nu prin învelișul Său trupesc. Dumnezeu vine în trup pentru a-i permite omului să-L cunoască prin intermediul lucrării Sale diverse, iar două faze diferite ale lucrării Sale nu sunt la fel. Numai în acest fel poate omul să aibă o cunoaștere completă a lucrării lui Dumnezeu în trup, nelimitată la o singură fațetă. Deși lucrarea celor două trupuri întrupate este diferită, esența trupurilor și sursa lucrării Lor sunt identice; este doar că Ei există pentru a realiza două etape diferite ale lucrării și pentru a apărea în două epoci diferite. Orice s-ar întâmpla, trupurile întrupate ale lui Dumnezeu împart aceeași esență și aceeași origine – acesta este un adevăr pe care nimeni nu-l poate nega.

Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului

Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni este inseparabilă de om, deoarece omul reprezintă scopul acestei lucrări și este singura creatură a lui Dumnezeu care poate fi mărturie lui Dumnezeu. Viața omului și toate activitățile lui sunt inseparabile de Dumnezeu și sunt toate controlate de mâinile lui Dumnezeu, și se poate spune chiar că nicio persoană nu poate exista independent de Dumnezeu. Nimeni nu poate nega acest lucru, pentru că este un fapt. Tot ceea ce face Dumnezeu este în avantajul omenirii și este îndreptat împotriva uneltirilor Satanei. Tot ceea ce omul are nevoie vine de la Dumnezeu, iar Dumnezeu este sursa vieții omului. Astfel, omul este pur și simplu incapabil să se despartă de Dumnezeu. Mai mult, Dumnezeu nu a intenționat niciodată să se despartă de om. Lucrarea pe care o face Dumnezeu este de dragul omenirii, iar gândurile Sale sunt întotdeauna bune. Astfel, pentru om, lucrarea lui Dumnezeu și gândurile lui Dumnezeu (adică voința lui Dumnezeu) sunt ambele „viziuni” pe care omul trebuie să le cunoască. Astfel de viziuni reprezintă, de asemenea, gestionarea lui Dumnezeu și o lucrare imposibil de realizat de către om. Între timp, cerințele pe care Dumnezeu le are pentru om în timpul lucrării Sale se numesc „practica” omului. Viziunile sunt lucrarea lui Dumnezeu Însuși sau reprezintă voința Sa pentru omenire sau scopurile

și semnificația lucrării Sale. Se poate spune despre viziuni că sunt parte din gestionare, deoarece această gestionare este lucrarea lui Dumnezeu și este îndreptată către om, ceea ce înseamnă că este lucrarea pe care Dumnezeu o face printre oameni. Această lucrare este dovada și calea prin care omul ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu, și este de cea mai mare importanță pentru om. Dacă, în loc să fie atenți la cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, oamenii sunt atenți numai la doctrinele credinței în Dumnezeu sau numai la detaliile neimportante și mărunte, atunci ei, pur și simplu, nu Îl vor cunoaște pe Dumnezeu și, mai mult, nu vor fi pe placul lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu, care este extrem de folositoare pentru cunoașterea lui Dumnezeu de către om, se numește viziuni. Aceste viziuni sunt lucrarea lui Dumnezeu, voia lui Dumnezeu și scopurile și semnificația lucrării lui Dumnezeu; ele sunt toate de folos omului. Practica se referă la ceea ce trebuie făcut de către om, și la ceea ce trebuie făcut de făpturile care Îl urmează pe Dumnezeu și este, de asemenea, datoria omului. Ceea ce ar trebui să facă omul nu este ceva care a fost înțeles de la început de el, ci sunt cerințele pe care Dumnezeu le are pentru om în timpul lucrării Sale. Aceste cerințe devin treptat din ce în ce mai profunde și mai înalte, pe măsură ce Dumnezeu lucrează. De exemplu, în timpul Epocii Legii, omul a trebuit să respecte legea, iar în timpul Epocii Harului, omul a trebuit să poarte crucea. Epoca Împărăției este diferită: cerințele pentru om sunt mai complexe decât cele din timpul Epocii Legii și Epocii Harului. Pe măsură ce viziunile devin tot mai ample, cerințele omului devin chiar mai mari, mai limpezi și mai reale. De asemenea, viziunile devin și ele din ce în ce mai reale. Aceste multe viziuni reale nu sunt doar favorabile ascultării omului față de Dumnezeu ci, mai mult, sunt favorabile cunoașterii sale de Dumnezeu.

În comparație cu epocile anterioare, lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Împărăției este mai practică, mai îndreptată către esența omului și către schimbările firii sale, și este mai aptă de a fi mărturie lui Dumnezeu Însuși pentru toți aceia care Îl urmează. Cu alte cuvinte, în timpul Epocii Împărăției, în timp ce lucrează, Dumnezeu Se arată omului mai mult decât oricând în trecut, ceea ce înseamnă că viziunile care trebuie cunoscute de către om sunt mai complexe decât în oricare altă epocă anterioară. Deoarece lucrarea lui Dumnezeu printre oameni a intrat pe un teritoriu fără precedent, viziunile cunoscute de om în timpul Epocii Împărăției sunt cele mai complexe dintre toate cele din întreaga lucrare de gestionare. Lucrarea lui Dumnezeu a intrat pe un teritoriu nemaiauzit, și, astfel, viziunile care trebuie cunoscute de către om au devenit cele mai complexe dintre toate, iar practica emergentă a omului este, de asemenea, mai măreață decât în oricare epocă anterioară, pentru că practica omului se modifică în pas cu viziunile, iar desăvârșirea viziunilor marchează și desăvârșirea cerințelor omului. De îndată ce întreaga gestionare a lui Dumnezeu încetează, la fel se întâmplă și cu practica omului și, fără lucrarea lui Dumnezeu, omul nu va avea altă alternativă decât să nu se abată de la doctrinele din vremurile trecute, altfel, pur și simplu, nu va avea încotro să o apuce. Fără viziuni noi, nu va exista nicio practică nouă din partea omului; fără viziuni

complete, nu va exista nicio practică perfectă din partea omului; fără viziuni mai complexe, nu va exista o practică mai complexă din partea omului. Practica omului se schimbă odată cu pașii lui Dumnezeu și, de asemenea, cunoașterea și experiența omului se modifică și ele odată cu lucrarea lui Dumnezeu. Indiferent cât de capabil este omul, totuși, el este inseparabil de Dumnezeu, iar dacă Dumnezeu S-ar opri din lucrare chiar și pentru un moment, omul ar muri imediat de mânia Lui. Omul nu are nimic cu care să se mândrească, pentru că oricât de multă cunoaștere are omul astăzi, oricât de profunde sunt experiențele sale, este inseparabil de lucrarea lui Dumnezeu – deoarece practica omului și ceea ce el trebuie să caute în credința lui în Dumnezeu sunt inseparabile de viziuni. În fiecare exemplu al lucrării lui Dumnezeu există viziuni pe care omul ar trebui să le cunoască și, ca urmare a acestora, omului i se fac cerințele potrivite. Fără aceste viziuni ca piatră de temelie, omul ar fi pur și simplu incapabil de practică și nu ar fi în stare să Îl urmeze pe Dumnezeu fără șovăială. Dacă omul nu Îl cunoaște pe Dumnezeu sau nu înțelege voința lui Dumnezeu, atunci, tot ceea ce face omul este în zadar și este nevrednic de a primi încuviințarea lui Dumnezeu. Oricât de bogate sunt darurile omului, totuși, el este inseparabil de lucrarea și îndrumarea lui Dumnezeu. Oricât de bune sunt acțiunile omului și oricât de multe acțiuni face omul, totuși, ele nu pot înlocui lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, practica omului nu este, în nicio împrejurare, separabilă de viziuni. Cei care nu acceptă viziunile noi nu au o practică nouă. Practica lor nu are nicio legătură cu adevărul, deoarece ei se supun doctrinei și nu se abat de la legea fără viață; nu au viziuni noi de loc și, ca urmare, nu pun nimic în practică din epoca nouă. Au pierdut viziunile și, astfel, au pierdut și lucrarea Duhului Sfânt, și au pierdut adevărul. Cei care sunt fără de adevăr sunt progeniturile absurdității, ei sunt întruparea Satanei. Indiferent ce fel de persoană sunt, ei nu pot exista fără viziunile lucrării lui Dumnezeu și nu pot fi lipsiți de prezența Duhului Sfânt; de îndată ce pierd viziunile, coboară imediat în Infern și trăiesc în întuneric. Oamenii fără viziuni sunt aceia care Îl urmează pe Dumnezeu în mod nesăbuit, sunt aceia care sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt și trăiesc în iad. Astfel de oameni nu se află în căutarea adevărului, ci, în schimb, etalează numele lui Dumnezeu ca pe un panou publicitar. Cei care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt, care nu Îl cunosc pe Dumnezeu întrupat, care nu cunosc cele trei etape de lucru în totalitatea gestionării lui Dumnezeu – nu cunosc viziunile și, astfel, sunt fără adevăr. Și, oare, nu sunt cei fără adevăr făcători de rele? Cei care sunt dornici să pună adevărul în practică, care sunt dornici să caute o cunoaștere a lui Dumnezeu și care colaborează cu adevărat cu Dumnezeu sunt oameni pentru care viziunile reprezintă o piatră de temelie. Ei sunt încuviințați de Dumnezeu deoarece colaborează cu Dumnezeu, și această colaborare este cea care trebuie pusă în practică de către om.

În viziuni sunt incluse multe căi de a practica. Cerințele practice făcute de om sunt, de asemenea, incluse în viziuni, așa cum este lucrarea lui Dumnezeu care trebuie cunoscută de către om. În trecut, în timpul adunărilor speciale sau în timpul marilor adunări care aveau loc în diferite locuri, se vorbea numai de un singur aspect referitor la

calea către practică. O astfel de practică era aceea care urma să fie pusă în practică în timpul Epocii Harului și nu avea aproape nicio legătură cu cunoașterea lui Dumnezeu, deoarece viziunea Epocii Harului era numai viziunea crucificării lui Isus, și nu erau viziuni mai mari. Omul nu trebuia să cunoască mai multe decât lucrarea Sa de răscumpărare a omenirii prin crucificare și, astfel, în timpul Epocii Harului, nu mai erau alte viziuni pe care omul să le cunoască. În acest fel, omul avea doar o cunoaștere foarte limitată a lui Dumnezeu și, în afară de cunoașterea dragostei și compasiunii lui Isus, avea la dispoziție doar câteva lucruri simple și demne de milă de pus în practică, lucruri care erau foarte diferite față de cele de astăzi. În trecut, indiferent de forma pe care o lua adunarea sa, omul era incapabil să vorbească de o cunoaștere practică a lucrării lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin putea cineva să spună în mod clar care este cea mai potrivită cale de practică pe care omul trebuie să apuce. Omul a adăugat doar câteva detalii simple la o piatră de temelie a îndurării și răbdării; nu a existat, pur și simplu, nicio schimbare în esența practicii sale, pentru că în timpul aceleiași epoci, Dumnezeu nu a făcut nicio lucrare mai nouă și singurele cerințe pe care El le-a avut de la om au fost îndurarea și răbdarea, sau purtarea crucii. În afară de astfel de practici, nu existau viziuni mai complexe decât crucificarea lui Isus. În trecut, nu erau menționate alte viziuni, deoarece Dumnezeu nu a lucrat mult și pentru că El a impus cerințe limitate omului. În acest fel, indiferent de ceea ce a făcut omul, acesta a fost incapabil să depășească aceste limite, limite care nu erau decât niște lucruri simple și superficiale pe care omul să le pună în practică. Astăzi vorbesc despre alte viziuni, deoarece astăzi s-a făcut o lucrare mai mare, o lucrare care este de câteva ori mai mare decât în vremea Epocii Legii și a Epocii Harului. Cerințele omului, de asemenea, sunt de câteva ori mai mari decât în epocile trecute. Dacă omul este incapabil să cunoască în totalitate o astfel de lucrare, atunci aceasta nu are nicio semnificație măreață; se poate spune că omul va avea dificultăți să cunoască în întregime o astfel de lucrare dacă nu își dedică în viață tot efortul pentru acest scop. În lucrarea de cucerire, să vorbești numai despre calea de practică ar face cucerirea omului imposibilă. Simpla discuție despre viziuni, fără nicio cerință pentru om, ar face, de asemenea, imposibilă cucerirea omului. Dacă nu s-ar vorbi despre nimic altceva decât despre calea de practică, atunci, ar fi imposibil de atins punctul slab al omului sau de a risipi noțiunile omului, și la fel de imposibil ar fi și cucerirea completă a omului. Viziunile sunt instrumentul principal de cucerire a omului și, totuși, dacă nu ar exista nicio altă cale de practicare în afară de viziuni, atunci omul nu ar avea nicio cale de urmat, și cu atât mai puțin ar dispune de o modalitate de intrare. Acesta a fost principiul lucrării lui Dumnezeu de la început până la sfârșit: viziunile cuprind tot ceea ce poate fi pus în practică, la fel cum există viziuni ce se adaugă practicii. Gradul schimbărilor atât în viața omului, cât și în firea lui, însoțește schimbările din viziuni. Dacă omul s-ar baza numai pe propriile sale eforturi, atunci i-ar fi imposibil să atingă vreun grad ridicat de schimbare. Viziunile vorbesc despre lucrarea lui Dumnezeu însuși și despre gestionarea lui Dumnezeu. Practica se referă la calea

practicii omului și la modul de existență a omului; în întreaga gestionare a lui Dumnezeu, legătura dintre viziuni și practică este legătura dintre Dumnezeu și om. Dacă viziunile ar fi înlăturate, sau dacă s-ar vorbi despre ele fără a aduce în discuție practica, sau dacă ar fi numai viziuni, iar practica omului ar fi eliminată, atunci, astfel de lucruri nu ar putea fi considerate gestionarea lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin s-ar putea spune că lucrarea lui Dumnezeu este săvârșită de dragul omenirii; în acest fel, nu numai că datoria omului ar fi eliminată, dar ar însemna o negare a scopului lucrării lui Dumnezeu. Dacă, de la început până la sfârșit, omului nu i s-ar cere decât să practice, fără implicare în lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, dacă omului nu i s-ar cere să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, atunci o astfel de lucrare cu atât mai puțin s-ar putea numi gestionarea lui Dumnezeu. Dacă omul nu l-ar cunoaște pe Dumnezeu și nu ar cunoaște voința lui Dumnezeu și ar pune lucrurile în practică orbește, într-un mod vag și abstract, atunci nu ar deveni niciodată o făptură demnă pe deplin. Și astfel, aceste două lucruri sunt ambele indispensabile. Dacă ar exista numai lucrarea lui Dumnezeu, adică, dacă ar exista numai viziunile, și dacă nu ar fi nicio colaborare sau practică din partea omului, atunci, astfel de lucruri nu ar putea fi numite gestionarea lui Dumnezeu. Dacă ar fi numai practica și intrarea omului, atunci, indiferent de cât de înaltă este calea pe care a intrat omul, acest lucru ar fi, de asemenea, de neacceptat. Intrarea omului trebuie să se schimbe treptat în pas cu lucrarea și viziunile; nu se poate schimba spontan. Principiile practicii omului nu sunt libere și neîngrădite, ci sunt stabilite în anumite limite. Astfel de principii se modifică în pas cu viziunile lucrării. Prin urmare, gestionarea lui Dumnezeu se reduce, în ultimă instanță, la lucrarea lui Dumnezeu și la practica omului.

Lucrarea de gestionare a avut loc numai datorită omenirii, ceea ce înseamnă că s-a născut numai datorită existenței omenirii. Nu a existat gestionare înainte de apariția omenirii, sau la început, când au fost create cerurile și pământul și toate lucrurile. Dacă, în toată lucrarea lui Dumnezeu, nu ar exista nicio practică benefică pentru om, adică, dacă Dumnezeu nu ar face cerințe potrivite pentru omenirea coruptă (dacă, în lucrarea făcută de Dumnezeu, nu ar exista o cale potrivită pentru practica omului), atunci această lucrare nu ar putea fi numită gestionarea lui Dumnezeu. Dacă totalitatea lucrării lui Dumnezeu ar implica numai să spună omenirii corupte cum să se ocupe de practica sa, și Dumnezeu nu ar duce la îndeplinire niciuna din strădaniile Sale, și nu ar arăta nicio urmă din atotputernicia și înțelepciunea Sa, atunci, oricât de mari ar fi cerințele lui Dumnezeu pentru om, oricât de mult ar trăi Dumnezeu printre oameni, omul nu ar cunoaște nimic din firea lui Dumnezeu; dacă așa ar sta lucrurile, atunci, o lucrare de acest fel ar fi chiar mai puțin demnă de a fi numită gestionarea lui Dumnezeu. Mai simplu spus, lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu este lucrarea făcută de Dumnezeu și toată lucrarea împlinită sub îndrumarea lui Dumnezeu de aceia care au fost câștigați de Dumnezeu. O astfel de lucrare poate fi rezumată ca gestionare. Cu alte cuvinte, lucrarea lui Dumnezeu printre oameni, precum și colaborarea cu El a tuturor acelor care Îl urmează sunt numite, împreună, gestionare. Aici, lucrarea lui Dumnezeu este numită

viziuni, iar colaborarea omului se numește practică. Cu cât lucrarea lui Dumnezeu este mai avansată (adică, cu cât viziunile sunt mai avansate), cu atât firea lui Dumnezeu este expusă mai clar omului, cu atât este mai mult în contradicție cu noțiunile omului și cu atât mai avansate devin practica și colaborarea omului. Cu cât cerințele omului sunt mai mari, cu atât lucrarea lui Dumnezeu este mai mult în contradicție cu noțiunile omului și, ca urmare, încercările omului, precum și standardele pe care acesta trebuie să le respecte, devin și ele mai avansate. La încheierea acestei lucrări, toate viziunile se vor fi realizat, iar ceea ce omului i se cere să pună în practică va fi atins culmea perfecțiunii. Acesta va fi și momentul când fiecare va fi clasificat în funcție de tip, pentru că tot ceea ce omului i se va cere să cunoască i se va fi arătat deja. Astfel, atunci când viziunile ating apogeul, lucrarea se va apropia și ea de sfârșit, iar practica omului va fi ajuns și ea la punctul culminant. Practica omului se bazează pe lucrarea lui Dumnezeu, iar gestionarea lui Dumnezeu este exprimată în întregime numai datorită practicii și colaborării omului. Omul este capodopera lucrării lui Dumnezeu, și scopul întregii lucrări de gestionare a lui Dumnezeu, precum și produsul întregii gestionări a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar lucra singur, fără colaborarea omului, atunci nu ar exista nimic care să ajute la cristalizarea întregii Sale lucrări și, astfel, nu ar avea nici cea mai mică importanță pentru gestionarea lui Dumnezeu. În afară de lucrarea lui Dumnezeu, doar prin alegerea de către Dumnezeu a obiectelor potrivite pentru a exprima lucrarea Lui și a demonstra atotputernicia și înțelepciunea acesteia poate Dumnezeu să atingă scopul gestionării Sale și să atingă scopul de a folosi toată această lucrare pentru înfrângerea totală a Satanei. Așadar, omul este o parte indispensabilă din lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu, iar omul este singurul care poate face ca gestionarea lui Dumnezeu să dea roade și să își atingă scopul final; în afară de om, nicio altă formă de viață nu poate să își asume un astfel de rol. Dacă omul urmează să devină adevărata cristalizare a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu, atunci, neascultarea omenirii corupte trebuie înlăturată în totalitate. Acest lucru necesită ca omului să i se dea practica potrivită pentru vremuri diferite și ca Dumnezeu să înfăptuiască lucrarea corespunzătoare printre oameni. Numai în acest fel se va câștiga, în cele din urmă, un grup de oameni care să reprezinte cristalizarea lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu poate fi mărturie lui Dumnezeu Însuși numai prin intermediul lucrării lui Dumnezeu; pentru a fi realizată, o astfel de mărturie necesită, de asemenea, ființe umane vii care sunt potrivite pentru lucrarea Sa. Dumnezeu va lucra mai întâi asupra acestor oameni, prin care lucrarea Sa va fi apoi exprimată, și, astfel, o mărturie a voinței Lui va fi purtată printre fapte și, prin aceasta, Dumnezeu va fi atins scopul lucrării Sale. Dumnezeu nu lucrează singur pentru a-l înfrânge pe Satana, deoarece El nu poate fi mărturie directă pentru El Însuși între toate faptele. Dacă El ar face acest lucru, ar fi imposibil de convins omul pe deplin, astfel că Dumnezeu trebuie să lucreze asupra omului pentru a-l cuceri, și abia atunci El va putea să câștige mărturia în rândul tuturor fapturilor. Dacă Dumnezeu ar fi lucrat singur, fără cooperarea omului, sau dacă omului

nu i s-ar cere să colaboreze, atunci, omul nu ar putea niciodată să cunoască firea lui Dumnezeu și nu ar cunoaște niciodată voința lui Dumnezeu; lucrarea lui Dumnezeu nu s-ar putea numi, apoi, lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Dacă numai omul însuși s-ar strădui, ar căuta și ar munci din greu, fără să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu, atunci înseamnă că omul ar juca fete. Fără lucrarea Duhului Sfânt, ceea ce face omul este de la Satana, este neascultător și făcător de rele; Satana este expus în toate cele întreprinse de omenirea coruptă și nimic din toate acestea nu este compatibil cu Dumnezeu, și tot ceea ce face omul e manifestarea Satanei. Nimeni din cele despre care s-a vorbit nu este în afara viziunilor și a practicii. La piatra de temelie a viziunilor, omul găsește practica și calea către ascultare, astfel încât să poată lăsa la o parte noțiunile sale și să câștige acele lucruri pe care nu le-a avut în trecut. Dumnezeu îi cere omului să colaboreze cu El, îi cere să se supună total cerințelor Sale, iar omul cere să privească lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși, să simtă atotputernicia lui Dumnezeu și să cunoască firea lui Dumnezeu. Pe scurt, acestea reprezintă gestionarea lui Dumnezeu. Legătura lui Dumnezeu cu omul este gestionarea și e cea mai mare gestionare.

Ceea ce implică viziunile se referă în principal la lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar ceea ce implică practica trebuie făcut de om și nu are nicio legătură cu Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este împlinită de Dumnezeu Însuși, iar practica omului este obținută de om însuși. Ceea ce trebuie făcut de Dumnezeu Însuși nu trebuie făcut de om, iar ceea ce trebuie practicat de către om nu are legătură cu Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este lucrarea Sa de slujire și nu are nicio legătură cu omul. Nu este nevoie ca această lucrare să fie făcută de om și, mai mult, omul nu ar fi în stare să înfăptuiască lucrarea care va fi înfăptuită de Dumnezeu. Ceea ce i se cere omului să practice trebuie împlinit de către om, fie că este vorba să își sacrifice viața, sau să se predea lui Satana pentru a mărturisi ferm – toate acestea trebuie împlinite de către om. Dumnezeu Însuși desăvârșește toată lucrarea pe care El trebuie să o facă, iar ceea ce trebuie să facă omul îi este arătat omului, și lucrarea rămasă îi rămâne omului. Dumnezeu nu face lucrări suplimentare. El face numai lucrarea care ține de slujirea Lui, și doar îi arată omului calea, și înfăptuiește doar lucrarea de a deschide calea, și nu face lucrarea de pregătire a acestei căi; acest lucru trebuie înțeles de toți. A pune adevărul în practică înseamnă a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică, și toate acestea reprezintă datoria omului, este ceea ce trebuie făcut de om și nu are nicio legătură cu Dumnezeu. Dacă omul pretinde ca și Dumnezeu să îndure chinuri și rafinare în adevăr, la fel ca omul, atunci omul este neascultător. Lucrarea lui Dumnezeu este pentru a împlini lucrarea Sa de slujire, iar datoria omului este de a asculta toată îndrumarea lui Dumnezeu, fără nicio împotrivire. Ceea ce omul trebuie să realizeze este de datoria lui să împlinească, indiferent de modul în care Dumnezeu lucrează sau trăiește. Numai Dumnezeu Însuși poate să stabilească cerințe omului, adică, numai Dumnezeu Însuși este potrivit să stabilească cerințe omului. Omul nu ar trebui să aibă nicio altă alternativă și nu ar trebui să facă altceva decât să se supună întru-totul și să practice; aceasta este rațiunea pe

care trebuie să o aibă omul. Odată ce lucrarea care trebuie îndeplinită de Dumnezeu Însuși este încheiată, omului i se cere să o trăiască, pas cu pas. Dacă, la sfârșit, când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se va fi încheiat, omul tot nu a făcut ceea ce i se cere de către Dumnezeu, atunci omul trebuie pedepsit. Dacă omul nu îndeplinește cerințele lui Dumnezeu, atunci acest lucru se datorează neascultării omului; nu înseamnă că Dumnezeu nu a fost suficient de meticulos în lucrarea Sa. Toți aceia care nu pot pune cuvintele lui Dumnezeu în practică, aceia care nu pot îndeplini cerințele lui Dumnezeu, și aceia care nu își pot dedica dăruirea și nu își pot îndeplini datoria vor fi pedepsiți. Astăzi, ceea ce vi se cere să îndepliniți nu sunt cerințe suplimentare, ci doar datoria omului și ceea ce trebuie făcut de către toți oamenii. Dacă nu sunteți vrednici nici măcar să vă îndepliniți datoria sau să o îndepliniți așa cum trebuie, atunci nu înseamnă că vă faceți singuri probleme? Nu dați voi târcoale morții? Cum mai puteți să vă așteptați să aveți un viitor și planuri? Lucrarea lui Dumnezeu este îndeplinită de dragul omenirii, iar colaborarea omului este oferită de dragul gestionării lui Dumnezeu. După ce Dumnezeu a îndeplinit tot ceea ce El trebuie să îndepluiască, omului i se cere să fie generos în practica sa și să colaboreze cu Dumnezeu. În lucrarea lui Dumnezeu, omul trebuie să nu-și menajeze niciun efort, trebuie să își dăruiască loialitatea și nu trebuie să se lase târât în numeroase noțiuni sau să fie pasiv și să aștepte moartea. Dumnezeu Se poate sacrifica pe El Însuși pentru om, atunci de ce omul nu își poate oferi loialitatea lui Dumnezeu? Dumnezeu este cu inima și cu sufletul pentru om, de ce omul nu poate oferi puțină colaborare? Dumnezeu lucrează pentru omenire, așadar, de ce omul nu poate să îndeplinească o parte din datoria sa de dragul gestionării lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns până în acest punct, și, totuși, voi tot vedeți, dar nu acționați, auziți, dar nu vă mișcați. Nu sunt astfel de oameni obiectele pierzaniei? Dumnezeu S-a dedicat deja întru totul omului, atunci, de ce astăzi omul este incapabil să își îndeplinească datoria cu sinceritate? Pentru Dumnezeu, lucrarea Lui este principala Sa prioritate, iar lucrarea gestionării Sale este de cea mai mare importanță. Pentru om, a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și a îndeplini cerințele lui Dumnezeu reprezintă principala sa prioritate. Toți trebuie să înțelegeți acest lucru. Cuvintele care vi s-au rostit au atins cea mai profundă coardă a substanței voastre, iar lucrarea lui Dumnezeu a pătruns pe un teritoriu nou. Mulți oameni încă nu înțeleg adevărul sau falsitatea acestei căi; ei încă stau și se uită și nu își îndeplinesc datoria. În schimb, ei analizează fiecare cuvânt și acțiune a lui Dumnezeu, se concentrează pe ceea ce mănâncă și poartă Dumnezeu, iar noțiunile lor devin încă și mai cumplite. Nu fac astfel de oameni mult zgomot pentru nimic? Cum ar putea astfel de oameni să fie aceia care Îl caută pe Dumnezeu? Și cum ar putea ei să fie cei care au intenția de a se supune lui Dumnezeu? Ei uită cu totul de dăruirea și de datoria lor și, în schimb, se concentrează pe locul unde se află Dumnezeu. Sunt revoltători! Dacă omul a înțeles tot ceea ce trebuie să înțeleagă și a pus în practică tot ceea ce trebuie să pună în practică, atunci Dumnezeu Își va revărsa cu siguranță binecuvântările Sale asupra omului, pentru că ceea ce El cere de la om este datoria

omului și ceea ce trebuie făcut de către om. Dacă omul nu este în stare să înțeleagă ceea ce trebuie să înțeleagă și nu este în stare să pună în practică ceea ce trebuie să pună în practică, atunci omul va fi pedepsit. Cei care nu colaborează cu Dumnezeu Îi sunt ostili lui Dumnezeu, cei care nu acceptă lucrarea nouă și se opun ei, chiar dacă astfel de oameni nu fac nimic care să îi contravină în mod evident. Toți aceia care nu pun în practică adevărul cerut de Dumnezeu sunt oameni care se opun în mod deliberat și sunt neascultători față de cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă astfel de oameni acordă o atenție specială lucrării Duhului Sfânt. Oamenii care nu ascultă cuvintele lui Dumnezeu și nu se supun lui Dumnezeu sunt neascultători și se opun lui Dumnezeu. Oamenii care nu își îndeplinesc datoria sunt aceia care nu colaborează cu Dumnezeu, iar oamenii care nu colaborează cu Dumnezeu sunt cei care nu acceptă lucrarea Duhului Sfânt.

Când lucrarea lui Dumnezeu ajunge într-un anumit punct, și gestionarea Sa atinge un anumit punct, cei care sunt pe placul inimii Sale sunt cu toții capabili să îndeplinească cerințele Sale. Dumnezeu impune cerințe omului după standardele Sale proprii și în funcție de ceea ce omul este capabil să obțină. În timp ce vorbește despre gestionarea Sa, El îi și arată omului calea și îi oferă acestuia o cale pentru supraviețuire. Gestionarea lui Dumnezeu și practica omului sunt ambele parte din aceeași etapă a lucrării și sunt îndeplinite în același timp. Discuția despre gestionarea lui Dumnezeu are legătură cu schimbările din firea omului, iar discuția despre ceea ce trebuie să facă omul și despre schimbările din firea omului are legătură cu lucrarea lui Dumnezeu; aceste două aspecte nu pot fi separate în niciun moment. Practica omului se schimbă, pas cu pas. Aceasta se întâmplă pentru că cerințele lui Dumnezeu pentru om se schimbă și ele și pentru că lucrarea lui Dumnezeu este în continuă schimbare și dezvoltare. Dacă practica omului rămâne înrădăcinată în doctrină, acest lucru dovedește că este lipsit de lucrarea și îndrumarea lui Dumnezeu; dacă practica omului nu se schimbă niciodată sau nu devine și mai profundă, atunci, acest lucru dovedește că practica omului este îndeplinită conform voinței omului, și nu este practica adevărului; dacă omul nu are o cale de urmat, atunci el a căzut deja pradă Satanei și este controlat de Satana, ceea ce înseamnă că este controlat de duhurile rele. Dacă practica omului nu devine mai profundă, atunci lucrarea lui Dumnezeu nu se dezvoltă, și dacă nu există nicio schimbare în lucrarea lui Dumnezeu, atunci intrarea omului va ajunge într-un punct mort; acest lucru este inevitabil. În întreaga lucrare a lui Dumnezeu, dacă omul ar fi să se supună întotdeauna legii lui Iahve, atunci lucrarea lui Dumnezeu nu ar putea progresa, cu atât mai puțin ar fi posibil să sfârșească o întreagă epocă. Dacă omul ar ține întotdeauna de cruce și ar practica răbdarea și smerenia, atunci ar fi imposibil ca lucrarea lui Dumnezeu să își continue progresul. Șase mii de ani de gestionare nu se pot sfârși pur și simplu printre oamenii care doar se supun legii sau care doar țin de cruce și practică răbdarea și smerenia. În schimb, întreaga lucrare de gestionare a lui Dumnezeu este încheiată printre aceia din zilele de pe urmă, care Îl cunosc pe Dumnezeu, care au fost scăpați din ghearele Satanei și care s-au dezbărat complet de influența Satanei. Aceasta este

direcția inevitabilă a lucrării lui Dumnezeu. De ce se spune că practica celor din bisericile religioase este învechită? Deoarece ceea ce ei pun în practică este separat de lucrarea de astăzi. În Epoca Harului, ceea ce ei au pus în practică a fost corect dar, pe măsură ce epoca a trecut și lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, practica lor a devenit, încetul cu încetul, învechită. A fost lăsată în urmă de lucrarea nouă și de lumina nouă. Pe baza pietrei de temelie inițială, lucrarea Duhului Sfânt a progresat cu câțiva pași mai adânc. Totuși, acei oameni rămân încă prinși în etapa inițială a lucrării lui Dumnezeu și încă se agață de vechile practici și de vechea lumină. Lucrarea lui Dumnezeu se poate schimba dramatic în trei sau cinci ani, așa că nu ar fi normal să aibă loc transformări și mai mari pe parcursul a 2000 de ani? Dacă omul nu are o lumină sau o practică nouă, înseamnă că nu a ținut pasul cu lucrarea Duhului Sfânt. Acesta este eșecul omului; existența lucrării noi a lui Dumnezeu nu poate fi negată deoarece, astăzi, cei care au avut în prealabil lucrarea Duhului Sfânt se supun încă practicilor învechite. Lucrarea Duhului Sfânt merge întotdeauna înainte, și toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt trebuie și ei să progreseze mai adânc și să se schimbe, pas cu pas. Ei nu trebuie să se oprească la o singură etapă. Numai aceia care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt vor rămâne la stadiul lucrării Sale inițiale și nu vor accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Numai aceia care sunt neascultători vor fi nevrednici să câștige lucrarea Duhului Sfânt. Dacă practica omului nu ține ritmul cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt, atunci practica omului este cu siguranță separată de lucrarea de astăzi și este cu siguranță incompatibilă cu lucrarea de astăzi. Astfel de oameni învechiți ca aceștia sunt, pur și simplu, nevrednici să împlinească voința lui Dumnezeu, cu atât mai puțin ar putea ei să devină oameni care, în cele din urmă, vor mărturisi ferm pentru Dumnezeu. Mai mult, întreaga lucrare de gestionare nu ar putea fi săvârșită în rândul unui astfel de grup de oameni. Pentru aceia care au ținut, odinioară, legea lui Iahve, și aceia care au suferit, odată, pentru cruce, dacă nu pot accepta etapa lucrării din zilele de pe urmă, atunci, tot ceea ce au făcut va fi fost în van și inutil. Cea mai limpede expresie a lucrării Duhului Sfânt este acceptarea ei aici și acum, și nu agățarea de trecut. Aceia care nu au ținut pasul cu lucrarea de astăzi și care s-au separat de practica de astăzi sunt cei care se opun și nu acceptă lucrarea Duhului Sfânt. Astfel de oameni sfidează lucrarea de astăzi a lui Dumnezeu. Deși ei păstrează lumina din trecut, nu se poate nega că nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt. De ce au avut loc toate aceste discuții despre schimbările din practica omului, despre diferențele din practica din trecut și cea de astăzi, despre cum practica era împlinită în epoca anterioară și despre cum se împlinește ea astăzi? Se vorbește întotdeauna despre astfel de împărțiri în practica omului pentru că lucrarea Duhului Sfânt merge în mod constant înainte și, de aceea, este necesar ca practica omului să se schimbe permanent. Dacă omul se împotmolește într-o singură etapă, atunci acest lucru dovedește că nu este capabil să țină pasul cu noua lucrare și cu noua lumină a lui Dumnezeu; nu dovedește că planul de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu nu s-a schimbat. Cei care se află în afara curentului Duhului Sfânt cred că

au întotdeauna dreptate dar, de fapt, lucrarea lui Dumnezeu în ei a încetat cu mult timp în urmă, iar lucrarea Duhului Sfânt lipsește din ei. Lucrarea lui Dumnezeu a fost mutată demult către un alt grup de oameni, un grup asupra căruia El intenționează să Își completeze noua Sa lucrare. Pentru că cei cufundați în religie sunt nevrednici să accepte lucrarea nouă a lui Dumnezeu și țin numai de lucrarea veche din trecut, Dumnezeu S-a lepădat de acești oameni și Își face noua lucrare asupra oamenilor care acceptă această lucrare nouă. Aceștia sunt oameni care colaborează în lucrarea Sa nouă și numai în acest fel poate fi împlinită gestionarea Sa. Gestionarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte, iar practica omului se înalță întotdeauna mai sus. Dumnezeu lucrează întotdeauna, și omul are mereu nevoie de ceva, astfel că amândoi ajung la apogeu, iar Dumnezeu și omul ating legătura completă. Aceasta este expresia împlinirii lucrării lui Dumnezeu și este rezultatul final al întregii gestionări a lui Dumnezeu.

În fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu sunt și cerințe corespunzătoare de la om. Toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt au prezența și disciplina Duhului Sfânt, iar aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt sunt sub comanda Satanei și fără nimic din lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu și care colaborează la lucrarea nouă a lui Dumnezeu. Dacă aceia care se află în acest curent nu sunt în stare să colaboreze și nu pot să pună în practică adevărul cerut de Dumnezeu în acest timp, atunci ei vor fi disciplinați și, în cel mai rău caz, vor fi lepădați de Duhul Sfânt. Aceia care acceptă lucrarea nouă a Duhului Sfânt vor trăi în curentul Duhului Sfânt și vor primi grija și protecția Duhului Sfânt. Aceia care sunt dornici să pună adevărul în practică sunt luminați de Duhul Sfânt, iar aceia care nu sunt dornici să pună adevărul în practică sunt disciplinați de Duhul Sfânt și pot fi chiar pedepsiți. Indiferent ce fel de oameni sunt, cu condiția ca ei să se afle în curentul Duhului Sfânt, Dumnezeu Își va asuma responsabilitatea pentru toți aceia care acceptă lucrarea Sa nouă de dragul numelui Său. Aceia care preamăresc numele Său și sunt dornici să Îi pună cuvintele în practică vor primi binecuvântările Sale; cei care nu Îl ascultă și nu Îi pun cuvintele în practică vor primi pedeapsa Sa. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă noua lucrare și, pentru că au acceptat noua lucrare, ar trebui să colaboreze cum se cuvine cu Dumnezeu, și nu să se comporte ca niște răzvrătiți care nu își îndeplinesc datoria. Aceasta este singura cerință a lui Dumnezeu de la om. Nu este același lucru pentru oamenii care nu acceptă lucrarea nouă: ei se află în afara curentului Duhului Sfânt, iar disciplina și reproșul Duhului Sfânt nu li se aplică. Toată ziua, acești oameni trăiesc în trup, trăiesc în mintea lor, și tot ce fac este conform doctrinei rezultată din analiza și cercetarea propriilor lor creiere. Nu asta e ceea ce se cere de către lucrarea nouă a Duhului Sfânt, cu atât mai puțin este colaborare cu Dumnezeu. Aceia care nu acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu sunt lipsiți de prezența lui Dumnezeu și, mai mult, lipsiți de binecuvântările și protecția lui Dumnezeu. Majoritatea cuvintelor și acțiunilor lor țin de cerințele din trecut ale lucrării Duhului Sfânt; ele sunt doctrină, nu adevăr. O astfel

de doctrină și de reglementare sunt suficiente pentru a demonstra că adunarea acestor oameni laolaltă nu este altceva decât religie; ei nu sunt cei aleși sau obiectele lucrării lui Dumnezeu. Adunarea tuturor celor din mijlocul lor se poate numi doar un mare congres al religiei și nu poate fi numită o biserică. Acesta este un fapt de nestrămutat. Ei nu au lucrarea nouă a Duhului Sfânt; ceea ce fac pare să amintească de religie, ceea ce trăiesc ei pare să abunde în religie; ei nu sunt în posesia prezenței și lucrării Duhului Sfânt, cu atât mai puțin sunt eligibili să primească disciplina și luminarea Duhului Sfânt. Acești oameni sunt toți leșuri fără de viață și viermi lipsiți de spiritualitate. Ei nu cunosc răzvrătirea și neascultarea omului, nu cunosc toate faptele rele ale omului și cu atât mai puțin nu cunosc toată lucrarea lui Dumnezeu și voința de astăzi a lui Dumnezeu. Sunt cu toții ignoranți, oameni infami și gunoaie care nu merită să fie numiți credincioși! Nimic din ceea ce ei fac nu are nicio relevanță asupra gestionării lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poate să afecteze planurile lui Dumnezeu. Cuvintele și acțiunile lor sunt prea dezgustătoare, prea patetice și sunt pur și simplu nedemne de a fi menționate. Nimic din ceea ce este făcut de aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt nu are de a face cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Din această cauză, orice ar face, ei nu au disciplina Duhului Sfânt și, mai mult decât atât, nu au luminarea Duhului Sfânt. Pentru că ei sunt cu toții oameni fără dragoste de adevăr și care au fost disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Sunt denumiți făcători de rele pentru că umblă în trup și fac tot ceea ce le face plăcere sub stindardul lui Dumnezeu. În vreme ce Dumnezeu lucrează, ei sunt ostili lui Dumnezeu cu bună știință și aleargă în direcția opusă Lui. Neputința omului de a colabora cu Dumnezeu reprezintă neascultarea supremă în sine, așadar, acei oameni care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu, nu își vor primi, cu precădere, răsplata dreaptă? Când se pomenește de faptele rele ale acestor oameni, unii oameni sunt nerăbdători să îi blesteme, în vreme ce Dumnezeu îi ignoră. Pentru om, se pare că acțiunile lor implică numele lui Dumnezeu dar, de fapt, pentru Dumnezeu, ei nu au nicio legătură cu numele Său sau cu mărturisirea pentru El. Indiferent ce fac acești oameni, nu are legătură cu Dumnezeu: nu are legătură nici cu numele Său, nici cu lucrarea Sa actuală. Acești oameni se umilesc și sunt manifestarea Satanei; sunt făcători de rele care se adună pentru ziua mâniei. Astăzi, indiferent de acțiunile lor și cu condiția ca ei să nu stingherească gestionarea lui Dumnezeu și să nu aibă nimic de a face cu noua lucrare a lui Dumnezeu, astfel de oameni nu vor fi supuși răsplății ce li se cuvine, pentru că ziua mâniei nu a sosit încă. Sunt multe lucruri despre care oamenii cred că Dumnezeu ar fi trebuit să Se ocupe deja, și ei cred că acelor făcători de rele trebuie să li se dea răsplata cât mai curând cu putință. Dar, deoarece lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu încă nu s-a încheiat și ziua mâniei nu a sosit încă, cei nedrepți continuă, încă, să își împlinească faptele necinstite. Unii spun: „Aceia implicați în religie sunt fără prezența sau lucrarea Duhului Sfânt și aduc rușine asupra numelui lui Dumnezeu; așadar, de ce nu îi distruge Dumnezeu în loc să le tolereze purtarea neînfrânată?” Acești oameni, care sunt manifestarea Satanei și a trupului, sunt ignoranți, oameni simpli, sunt oameni

absurzi. Ei nu vor fi martorii venirii mâniei lui Dumnezeu înainte ca ei să ajungă să înțeleagă cum Își împlinește Dumnezeu lucrarea Sa printre oameni și, când vor fi fost cucerii pe deplin, acei făcători de rele își vor primi cu toții răsplata, și nici măcar unul nu va putea scăpa de ziua mâniei. Acum nu este timpul pentru pedepsirea omului, ci este timpul pentru împlinirea lucrării de cucerire, dacă nu sunt cei care împiedică gestionarea lui Dumnezeu, caz în care vor fi supuși pedepsei după gravitatea acțiunilor lor. În timpul gestionării omenirii de către Dumnezeu, toți cei care trăiesc în curentul Duhului Sfânt au o legătură cu Dumnezeu. Aceia care sunt disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt trăiesc sub influența Satanei, iar ceea ce ei pun în practică nu are nicio legătură cu Dumnezeu. Numai aceia care acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu și colaborează cu Dumnezeu au legătură cu Dumnezeu, deoarece lucrarea lui Dumnezeu este îndreptată numai asupra acelor care o acceptă, nu asupra tuturor oamenilor, indiferent dacă ei o acceptă sau nu. Lucrarea făcută de Dumnezeu are întotdeauna un scop și nu este făcută la întâmplare. Aceia care sunt asociați cu Satana nu sunt potriviți să fie martorii lui Dumnezeu, cu atât mai puțin sunt ei potriviți să colaboreze cu Dumnezeu.

Fiecare etapă a lucrării Duhului Sfânt necesită și mărturia omului. Fiecare etapă a lucrării este o bătălie între Dumnezeu și Satana, iar ținta bătăliei este Satana, în vreme ce acela care va fi desăvârșit de această lucrare este omul. Dacă lucrarea lui Dumnezeu va da roade sau nu depinde de modul în care omul mărturisește în fața lui Dumnezeu. Această mărturie este ceea ce Dumnezeu cere de la aceia care Îl urmează; este mărturia făcută în fața Satanei și, de asemenea, dovada rezultatelor lucrării Sale. Întreaga gestionare a lui Dumnezeu este împărțită în trei etape și, în fiecare etapă, sunt stabilite cerințe potrivite omului. Mai mult, cu trecerea și progresul epocilor, cerințele lui Dumnezeu pentru întreaga omenire devin și mai mari. Astfel, pas cu pas, această lucrare de gestionare a lui Dumnezeu atinge punctul culminant, până când omul percepe faptul „arătării Cuvântului în trup” și, în acest fel, cerințele pentru om devin și mai mari, ca și cerințele pentru om de a fi mărturie. Cu cât omul este mai vrednic de a colabora cu adevărat cu Dumnezeu, cu atât mai mult câștigă Dumnezeu slava. Colaborarea omului este mărturia care i se cere să o facă, iar mărturia pe care o face este practica omului. Prin urmare, dacă lucrarea lui Dumnezeu poate avea sau nu efectul dorit, și dacă poate exista sau nu mărturie adevărată, sunt legate în mod indisolubil de colaborarea și mărturia omului. Când lucrarea este finalizată, cu alte cuvinte, când întreaga gestionare a lui Dumnezeu a ajuns la final, omului i se va cere să depună mărturie și mai înaltă, iar când lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, practica și intrarea omului vor atinge punctul culminant. În trecut, omului i s-a cerut să respecte legea și poruncile și i s-a cerut să fie răbdător și smerit. Astăzi, omului i se cere să asculte de toate orânduirile lui Dumnezeu și să aibă o dragoste supremă de Dumnezeu, și i se cere, în cele din urmă, să Îl iubească pe Dumnezeu în mijlocul încercărilor. Aceste trei etape sunt cerințele pe care Dumnezeu le stabilește pentru om, pas cu pas, în întreaga Sa gestionare. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este mai profundă decât precedenta și, în fiecare etapă, cerințele pentru

om sunt mai profunde decât cele anterioare și, în acest fel, întreaga gestionare a lui Dumnezeu prinde treptat contur. Tocmai datorită faptului că cerințele pentru om sunt din ce în ce mai mari, firea omului se apropie mai mult ca niciodată de standardele cerute de Dumnezeu, și numai atunci începe întreaga omenire să se îndepărteze treptat de influența Satanei până când, atunci când lucrarea lui Dumnezeu este pe deplin finalizată, întreaga omenire va fi fost salvată de influența Satanei. Când va sosi acel moment, lucrarea lui Dumnezeu va fi ajuns la final, iar colaborarea omului cu Dumnezeu pentru a obține schimbări în cadrul firii sale va înceta, și întreaga omenire va trăi în lumina lui Dumnezeu și, din acel moment, nu va mai exista răzvrătire sau opoziție față de Dumnezeu. Dumnezeu nu va mai stabili cerințe omului, și va fi o colaborare mai armonioasă între om și Dumnezeu, una care va fi viața omului și a lui Dumnezeu împreună, viața care vine după ce gestionarea lui Dumnezeu se va fi încheiat complet și după ce omul va fi fost salvat în întregime din ghearele Satanei. Aceia care nu pot urma îndeaproape pașii lui Dumnezeu sunt nevrednici de a obține o astfel de viață. Ei se vor fi coborât în întuneric, acolo unde vor jeli și își vor scrâșni dinții; ei sunt oameni care cred în Dumnezeu, dar nu Îl urmează, care cred în Dumnezeu, dar nu se supun întregii Sale lucrări. Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce”. Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi slovele și doctrinele sunt aceia care au fost alungați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu” și „Isus este Hristos”, care sunt adevăruri ce se aplică numai epocilor respective, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape. În acest fel, cum poate omul să fie alungat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată. Dar omul este diferit: câștigând doar o fărâmbă din lucrarea Duhului Sfânt, el o tratează ca și cum aceasta nu se va schimba niciodată; după ce a câștigat puțină cunoaștere, nu continuă să urmeze pașii celei mai noi lucrări a lui Dumnezeu; după ce a văzut doar un pic din lucrarea lui Dumnezeu, el Îl decretează imediat pe Dumnezeu ca un chip cioplit anume și crede că Dumnezeu va rămâne mereu în această formă pe care o vede în fața lui, că este la fel ca în trecut și că așa va fi mereu și în viitor; după ce a câștigat doar o cunoaștere superficială, omul este atât de mândru încât uită de sine și

Începe să proclame din senin o fire și o ființă a lui Dumnezeu care pur și simplu nu există; și, după ce a devenit sigur de o singură etapă a lucrării Duhului Sfânt, indiferent de ce fel de persoană vestește lucrarea nouă a lui Dumnezeu, omul nu o acceptă. Aceștia sunt oameni care nu pot accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt; sunt prea conservatori și incapabili de a accepta lucruri noi. Astfel de oameni sunt aceia care cred în Dumnezeu, dar care Îl și resping pe Dumnezeu. Omul crede că israeliții au greșit „să creadă numai în Iahve și să nu creadă în Isus”, totuși, majoritatea oamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus” și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus”. Nu este de mirare, atunci, că oamenii încă trăiesc pe teritoriul Satanei după ce au acceptat o etapă din lucrarea Duhului Sfânt și încă nu primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu este acesta rezultatul răzvrătirii omului? Creștinii din întreaga lume care nu au ținut pasul cu lucrarea nouă de astăzi se agață toți de speranța că vor fi norocoși, presupunând că Dumnezeu le va îndeplini fiecare dorință. Și, totuși, ei nu pot spune cu certitudine de ce Dumnezeu îi va lua în al treilea cer, și nici nu sunt siguri de modul în care Isus va veni călare pe un nor alb să îi primească, și cu atât mai puțin pot spune cu încredere deplină dacă Isus va sosi într-adevăr pe un nor alb în ziua pe care ei și-o imaginează. Toți sunt nerăbdători și în impas; ei înșiși nici nu știu dacă Dumnezeu îi va lua pe fiecare dintre ei, un număr mic de oameni diferiți, care aclamă din fiecare confesiune. Lucrarea pe care o face Dumnezeu acum, în epoca actuală, voința lui Dumnezeu – ei nu înțeleg nimic din aceste lucruri și nu pot face nimic altceva decât să numere zilele pe degetele de la mâini. Numai aceia care urmează pașii Mielului până la sfârșit pot obține binecuvântarea finală, în vreme ce acei „oameni deștepți”, care sunt nevrednici să urmeze până la sfârșit și cred, totuși, că au câștigat totul, sunt nevrednici să fie martori la arătarea lui Dumnezeu. Ei cred cu toții că sunt cei mai inteligenți oameni de pe pământ, și scurtează dezvoltarea continuă a lucrării lui Dumnezeu fără a avea vreun motiv, și par să aibă încredere deplină că Dumnezeu îi va lua la cer, pe ei care „au cea mai profundă dăruire față de Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu și ascultă de cuvintele lui Dumnezeu”. Chiar dacă ei au „cea mai profundă dăruire” față de cuvintele rostite de Dumnezeu, cuvintele și acțiunile lor sunt încă atât de dezgustătoare deoarece se opun lucrării Duhului Sfânt și înșală și sunt aducătoare de rele. Aceia care nu urmează până la sfârșit, care nu țin pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și care doar se agață de lucrarea veche nu numai că nu au reușit să obțină dăruirea față de Dumnezeu ci, dimpotrivă, au ajuns să fie cei care se opun lui Dumnezeu, au devenit cei care sunt respinși de epoca nouă și care vor fi pedepsiți. Există oameni mai demni de milă decât aceștia? Mulți cred chiar că toți aceia care resping legea veche și acceptă lucrarea nouă sunt fără conștiință. Acești oameni, care vorbesc numai despre „conștiință” și nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt își vor vedea, în cele din urmă, planurile curmate de propriile lor conștiințe. Lucrarea lui Dumnezeu nu se supune doctrinei și, chiar dacă poate fi propria Sa lucrare, Dumnezeu nu Se agață, totuși, de ea. Ceea ce trebuie negat este negat, ceea ce trebuie alungat, este alungat. Și, totuși, omul devine

ostil lui Dumnezeu, agățându-se doar de o mică parte a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Nu este aceasta dovada absurdității omului? Nu este aceasta dovada ignoranței omului? Cu cât oamenii sunt mai timizi și mult prea precauți din cauza faptului că le este teamă că nu obțin binecuvântările lui Dumnezeu, cu atât sunt mai nevrednici să câștige binecuvântări și mai mari și să primească binecuvântarea de pe urmă. Acei oameni care respectă legea în mod servil afișează cu toții cea mai profundă dăruire față de lege, și cu cât mai mult afișează această dăruire față de lege, cu atât mai mult sunt răzvrătiți care se opun lui Dumnezeu. Pentru că acum este Epoca Împărăției și nu Epoca Legii, iar lucrarea de astăzi și lucrarea din trecut nu pot fi menționate dintr-o suflare, nici nu se poate compara lucrarea din trecut cu lucrarea de astăzi. Lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, iar practica omului s-a schimbat și ea; nu înseamnă să te agăți de lege sau să porți crucea – așadar, dăruirea oamenilor față de lege și cruce nu va primi îngăduința lui Dumnezeu.

Omul va fi făcut complet în totalitate în Epoca Împărăției. După lucrarea de cucerire, omul va fi supus rafinării și încercărilor. Aceia care pot îndura și pot mărturisi ferm în timpul acestor încercări sunt aceia care vor fi, în cele din urmă, făcuți compleți; ei sunt biruatorii. În timpul acestor încercări, omului i se cere să accepte această rafinare, iar această rafinare este ultimul aspect al lucrării lui Dumnezeu. Este ultima dată când omul va fi rafinat înainte de încheierea întregii lucrări de gestionare a lui Dumnezeu, și toți aceia care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să accepte acest test final, trebuie să accepte această ultimă rafinare. Aceia care sunt copleșiți de încercări sunt fără lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu, dar cei care au fost cu adevărat cuceriti și care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, neclintiți; ei sunt cei care au umanitate și care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, acești victorioși nu vor fi lipsiți de viziuni, și vor continua să pună adevărul în practică fără greș în mărturia lor. Ei sunt cei care vor scăpa, în cele din urmă, din marile încercări. Chiar dacă aceia care pescuiesc în ape tulburi încă se pot distra astăzi pe seama altora, nimeni nu va putea scăpa de încercarea finală și nimeni nu va putea să fugă de testul final. Pentru aceia care reușesc, o astfel de încercare reprezintă o rafinare extraordinară; dar pentru aceia care pescuiesc în ape tulburi reprezintă lucrarea de alungare cu totul. Indiferent de modul în care sunt încercați, loialitatea celor care Îl au pe Dumnezeu în inima lor rămâne neschimbată; dar cei care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor, când lucrarea lui Dumnezeu nu le aduce avantaj trupului, își schimbă părerea despre Dumnezeu și chiar se îndepărtează de Dumnezeu. Astfel sunt aceia care nu vor rămâne pe loc la sfârșit, cei care caută numai binecuvântările lui Dumnezeu și nu sunt dornici să se sacrifice pentru Dumnezeu și să se dedice Lui. Acest fel de oameni infami va fi eliminat cu totul atunci când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, și ei sunt nevrednici de orice compasiune. Cei fără umanitate sunt incapabili să Îl iubească pe Dumnezeu cu adevărat. Atunci când mediul este sigur și protejat sau e vreun profit de tras, ei ascultă întru totul de Dumnezeu dar, atunci când ceea ce doresc

este compromis sau este respins, ei se revoltă imediat. Chiar și pe parcursul unei singure nopți, ei se pot transforma dintr-o persoană zâmbitoare, „bună la suflet”, într-un ucigaș urât și feroce, care își tratează binefăcătorul de ieri ca pe inamicul lor de moarte, fără niciun motiv. Dacă acești demoni nu sunt alungați, acești demoni care ar ucide fără să clipească, nu vor deveni ei un pericol ascuns? Lucrarea de salvare a omului nu se obține ca urmare a finalizării lucrării de cucerire. Deși lucrarea de cucerire s-a terminat, lucrarea de purificare a omului nu s-a încheiat; această lucrare va fi încheiată atunci când omul va fi fost purificat în totalitate, atunci când cei care se supun cu adevărat lui Dumnezeu vor fi fost făcuți compleți, și atunci când cei prefăcuți care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor vor fi fost îndepărtați. Aceia care nu Îl mulțumesc pe Dumnezeu în etapa finală a lucrării Sale vor fi alungați cu desăvârșire, iar cei care sunt alungați aparțin diavolului. Pentru că sunt nevrednici să Îl mulțumească pe Dumnezeu, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și chiar dacă acești oameni Îl urmează pe Dumnezeu astăzi, acest lucru nu dovedește că ei sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. În cuvintele „cei care Îl urmează pe Dumnezeu până la sfârșit vor primi mântuirea”, sensul lui „urmează” este de a sta neclintit în mijlocul încercărilor. Astăzi, mulți cred că este ușor să Îl urmezi pe Dumnezeu, dar atunci când lucrarea lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, tu vei cunoaște adevăratul sens al cuvântului „urmează”. Doar pentru că tu ești încă vrednic să Îl urmezi pe Dumnezeu astăzi, după ce ai fost cucerit, nu înseamnă că ești unul dintre aceia care vor fi desăvârșiți. Aceia care nu sunt vrednici să suporte încercările, care nu sunt vrednici de a ieși victorioși din încercări, vor fi, în cele din urmă, nevrednici să rămână neclintiți și, astfel, vor fi nevrednici să Îl urmeze pe Dumnezeu până la sfârșit. Aceia care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu sunt vrednici să îndure încercarea lucrării lor, în vreme ce aceia care nu Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu nu sunt vrednici să îndure nicio încercare a lui Dumnezeu. Ei vor fi îndepărtați mai devreme sau mai târziu, în vreme ce biruatorii vor rămâne în Împărăție. Dacă omul caută sau nu cu adevărat pe Dumnezeu este stabilit de încercarea lucrării sale, adică de încercările lui Dumnezeu, și nu are nimic de a face cu hotărârea omului însuși. Dumnezeu nu respinge nicio persoană la întâmplare; tot ceea ce El face poate convinge omul pe deplin. El nu face nimic invizibil omului și nicio lucrare care nu îl poate convinge pe om. Dacă credința omului este adevărată sau nu se demonstrează prin fapte și nu poate fi hotărât de om. Faptul că „grâul nu poate fi transformat în neghină și că neghina nu poate fi transformată în grâu” este de netăgăduit. Toți aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, în împărăție, și Dumnezeu nu se va purta urât cu nimeni care Îl iubește cu adevărat. Pe baza diferitelor funcții și mărturii, biruatorii din împărăție vor servi ca preoți sau discipoli, iar toți aceia care ies victorioși din încercări vor forma tagma preoților din împărăție. Tagma preoților va fi formată atunci când lucrarea Evangheliei se va încheia în întregul univers. Când acea vreme va sosi, ceea ce trebuie făcut de către om va fi îndeplinirea datoriei sale în împărăția lui Dumnezeu și locuirea lui împreună cu Dumnezeu în împărăție. În tagma preoților vor fi marii preoți și preoți, iar ceilalți vor fi fiii

și oamenii lui Dumnezeu. Toate acestea sunt stabilite prin mărturiile lor în fața lui Dumnezeu în timpul încercărilor; acestea nu sunt titluri care se dau la întâmplare. Atunci când statutul omului a fost stabilit, lucrarea lui Dumnezeu va înceta, pentru că fiecare va fi clasificat în funcție de tip și adus la poziția sa inițială, și acesta este semnul împlinirii lucrării lui Dumnezeu, acesta este rezultatul final al lucrării lui Dumnezeu și al practicii omului, și este cristalizarea viziunilor lucrării lui Dumnezeu și a colaborării omului. În final, omul își va găsi odihna în împărăția lui Dumnezeu, și Dumnezeu, de asemenea, Se va întoarce la locul Său de odihnă. Acesta va fi rezultatul final a 6000 de ani de colaborare între Dumnezeu și om.

Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc

Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos nu este din carne și oase; El este întruparea Duhului. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este stăpânită de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa desfășoară lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Fie umanitatea sau divinitatea Sa, ambele se supun voinței Tatălui ceresc. Esența lui Hristos este Duhul, adică divinitatea. Prin urmare, esența Lui este cea a lui Dumnezeu Însuși; această esență nu va întrerupe propria Sa lucrare și nu ar fi posibil ca El să facă ceva care să distrugă lucrarea Sa, nici n-ar rosti vreodată cuvinte care să fie împotriva voinței Lui proprii. Prin urmare, Dumnezeu întrupat nu ar face absolut niciodată vreo lucrare care să-l întrerupă propria Sa gestionare. Asta este ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. Esența lucrării Duhului Sfânt este de a mântui omul și este întreprinsă de dragul propriei gestionări a lui Dumnezeu. În mod asemănător, lucrarea lui Hristos este și pentru a mântui omul și este întreprinsă de dragul voinței lui Dumnezeu. Având în vedere faptul că Dumnezeu devine trup, El își împlinește esența în trupul Său, astfel încât trupul Său este suficient pentru a-l întreprinde lucrarea. De aceea, toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu este înlocuită de lucrarea lui Hristos în timpul întrupării, iar în centrul întregii lucrări de-a lungul perioadei întrupării este lucrarea lui Hristos. Nu poate fi amestecată cu lucrarea din nicio altă epocă. Și, din moment ce Dumnezeu Se întrupează, El lucrează în identitatea trupului Său; deoarece El vine în trup, El termină, așadar, în trup lucrarea pe care ar trebui să o facă. Fie Duhul lui Dumnezeu sau Hristos, ambii sunt Dumnezeu Însuși, și El face lucrarea pe care ar trebui să o facă și își îndeplinește slujirea pe care ar trebui să o îndeplinească.

Însăși esența lui Dumnezeu Însuși exercită autoritate, dar El este capabil să Se supună pe deplin autorității care vine de la El. Fie lucrarea Duhului sau lucrarea trupului,

niciuna nu intră în conflict cu cealaltă. Spiritul lui Dumnezeu este autoritatea asupra întregii creații. Trupul ce conține esența lui Dumnezeu este, de asemenea, pătruns de autoritate, dar Dumnezeu în trup poate face toată lucrarea care se supune voinței Tatălui ceresc. Acest lucru nu poate fi atins sau conceput de niciun om. Dumnezeu Însuși este autoritate, dar trupul Său se poate supune autorității Sale. Asta se înțelege atunci când se spune că „Hristos ascultă de voia lui Dumnezeu Tatăl”. Dumnezeu este un Duh și poate să facă lucrarea mântuirii, așa cum Dumnezeu poate deveni om. În orice caz, Dumnezeu Însuși își face propria Sa lucrare; El nici nu întrerupe, nici nu intervine, cu atât mai puțin desfășoară o lucrare care se contrazice, deoarece esența lucrării Duhului e similară celei a trupului. Fie Duhul sau trupul, ambele lucrează pentru a împlini o voință și pentru a gestiona aceeași lucrare. Deși Duhul și trupul au două calități disparate, esențele lor sunt aceleași; ambele au esența lui Dumnezeu Însuși și identitatea Sa. Dumnezeu Însuși nu are elemente de neascultare; esența Sa este bună. El este expresia tuturor frumuseților și a bunătății, precum și a întregii iubiri. Chiar și în trup, Dumnezeu nu face nimic care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu Tatăl. Chiar și cu prețul de a-Și sacrifica viața, El ar fi dispus din toată inima să o facă și nu ar face nicio altă alegere. Dumnezeu nu are elemente de neprihănire de Sine și de importanță de Sine sau de îngâmfare și aroganță; El nu are elemente de necinste. Tot ce se răzvrătește față de Dumnezeu vine de la Satana; Satana este izvorul întregii urătenii și răutăți. Motivul pentru care omul are calități similare celor ale Satanei este că omul a fost corupt și procesat de Satana. Hristos nu a fost corupt de Satana, de aceea El are numai caracteristicile lui Dumnezeu, și niciuna dintre cele ale Satanei. Indiferent de cât de grea este lucrarea sau de cât de slab este trupul, Dumnezeu, cât timp trăiește în trup, nu va face niciodată nimic care să întrerupă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, cu atât mai puțin va lepăda voința lui Dumnezeu Tatăl în neascultare. El ar prefera să sufere dureri trupești decât să încalce voia lui Dumnezeu Tatăl; este exact așa cum a spus Isus în rugăciune: „Tată, dacă este posibil, să fie îndepărtat de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Oamenii fac propriile alegeri, dar nu și Hristos. Deși El are identitatea lui Dumnezeu Însuși, El continuă să caute voia lui Dumnezeu Tatăl și îndeplinește ceea ce Îi este încredințat de Dumnezeu Tatăl, din perspectiva trupului. Aceasta este ceva care nu poate fi atins de om. Ceea ce vine de la Satana nu poate avea esența lui Dumnezeu; poate avea doar una care nu se supune și se opune lui Dumnezeu. Nu poate să se supună pe deplin lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se supună de bunăvoie voinței lui Dumnezeu. Toți oamenii, în afară de Hristos, pot face ceea ce I se opune lui Dumnezeu, și niciun om nu poate să întreprindă direct lucrarea încredințată de Dumnezeu; niciunul nu este capabil să considere gestionarea lui Dumnezeu drept datoria lor de a face. Supunerea față de voia lui Dumnezeu Tatăl este esența lui Hristos; neascultarea față de Dumnezeu este caracteristica Satanei. Aceste două calități sunt incompatibile și oricine are calitățile Satanei nu poate fi numit Hristos. Motivul pentru care omul nu poate să întreprindă lucrarea lui Dumnezeu în locul Său

este pentru că omul nu are nicio substanță a lui Dumnezeu. Omul lucrează pentru Dumnezeu din pricina intereselor personale ale omului și a perspectivelor viitoare, dar Hristos lucrează pentru a face voia lui Dumnezeu Tatăl.

Umanitatea lui Hristos este guvernată de divinitatea Sa. Deși El este în trup, umanitatea Sa nu este în întregime ca cea a unui om format din trup. El are propriul Său caracter unic, iar acest lucru este, de asemenea, guvernat de divinitatea Sa. Divinitatea Sa nu are nicio slăbiciune; slăbiciunea lui Hristos se referă la cea a umanității Sale. Într-o anumită măsură, această slăbiciune Îi constrânge divinitatea, dar astfel de limite se regăsesc într-un anumit scop și timp și nu sunt nelimitate. Când vine timpul să-Și îndeplinească lucrarea divinității Sale, aceasta se face indiferent de umanitatea Sa. Umanitatea lui Hristos este în întregime dirijată de divinitatea Sa. În afară de viața normală a umanității Sale, toate celelalte acțiuni ale umanității Sale sunt influențate, afectate și regizate de divinitatea Sa. Deși Hristos are o umanitate, ea nu întrerupe lucrarea divinității Sale, și aceasta este tocmai pentru că umanitatea lui Hristos este dirijată de divinitatea Sa; deși umanitatea Lui nu este matură în modul în care se comportă cu alții, nu afectează lucrarea normală a divinității Sale. Când spun că umanitatea Sa nu a fost coruptă, vreau să spun că umanitatea lui Hristos poate fi direct comandată de către divinitatea Sa și că El are un simț mai înalt decât cel al omului obișnuit. Umanitatea Sa este cea mai potrivită pentru a fi condusă de divinitate în lucrarea Sa; umanitatea Sa este cea mai competentă să exprime lucrarea divinității, precum și cea mai capabilă să se supună unei astfel de lucrări. Întrucât Dumnezeu lucrează în trup, El nu pierde niciodată din vedere datoria pe care un om în trup ar trebui să o îndeplinească; El este capabil să Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă sinceră. El are esența lui Dumnezeu, iar identitatea Sa este cea a lui Dumnezeu Însuși. Doar că El a venit pe pământ și a devenit o ființă creată, cu învelișul exterior al unei ființe create și acum înzestrate cu o umanitate pe care El nu a avut-o înainte; El este capabil să Se închine lui Dumnezeu din cer; aceasta este ființa lui Dumnezeu Însuși și este inimitabilă pentru om. Identitatea Sa este Însuși Dumnezeu. El I se închină lui Dumnezeu din perspectiva trupului; prin urmare, cuvintele „Hristos I se închină lui Dumnezeu din cer” nu sunt greșite. Ceea ce Îi cere omului este tocmai ființa Sa; El a realizat deja tot ceea ce Îi cere omului înainte de a-i cere așa ceva. El niciodată nu le-ar cere altora ceva în timp ce El Însuși este liber, căci toate acestea constituie ființa Sa. Indiferent de modul în care El Își îndeplinește lucrarea, El nu ar acționa într-o manieră de nesupunere față de Dumnezeu. Indiferent de ceea ce Îi cere omului, nicio cerere nu depășește ceea ce poate fi atins de om. Tot ceea ce face El este ce împlinește voia lui Dumnezeu și este de dragul gestionării Sale. Divinitatea lui Hristos este mai presus de toți oamenii, prin urmare, El este autoritatea cea mai înaltă dintre toate ființele create. Această autoritate este divinitatea Sa, adică firea și ființa lui Dumnezeu Însuși, care Îi determină identitatea. Prin urmare, indiferent de cât de normală este umanitatea Sa, este incontestabil faptul că El are identitatea lui Dumnezeu Însuși; indiferent de punctul de vedere din care

vorbește și de modul în care I se supune voii lui Dumnezeu, nu se poate spune că El nu este Însuși Dumnezeu. Oamenii neînțelepți și ignoranți privesc adesea umanitatea normală a lui Hristos ca pe un defect. Indiferent de modul în care El își exprimă și dezvăluie ființa divinității Sale, omul nu poate să recunoască faptul că El este Hristos. Și, cu cât Hristos își demonstrează mai mult ascultarea și umilința Sa, cu atât mai mult oamenii nesăbuiți Îl privesc pe Hristos cu nesocotință. Există chiar și aceia care adoptă față de El o atitudine de excludere și dispreț, totuși, îi situează pe acei „oameni mari” cu chipuri trufașe pe masă pentru a fi venerați. Împotrivirea omului și neascultarea lui față de Dumnezeu provin din faptul că esența Dumnezeului întrupat se supune voinței lui Dumnezeu, precum și din umanitatea normală a lui Hristos; asta e sursa împotrivirii și neascultării omului față de Dumnezeu. Dacă Hristos nu ar fi avut nici învelișul umanității Sale, și nici nu ar fi căutat voia lui Dumnezeu Tatăl din perspectiva unei ființe create, ci ar fi fost, în schimb, înzestrat cu o super umanitate, atunci probabil neascultarea nu ar fi existat în rândul oamenilor. Motivul pentru care omul este întotdeauna dispus să creadă într-un Dumnezeu invizibil din cer este acela că Dumnezeu din cer nu are umanitate și nici măcar nu are nicio singură calitate a unei ființe create. Prin urmare, omul Îl privește întotdeauna cu cea mai mare considerație, dar are o atitudine de dispreț față de Hristos.

Deși Hristos poate să lucreze pe pământ în numele lui Dumnezeu Însuși, El nu vine cu intenția de a le arăta tuturor oamenilor chipul Său în trup. El nu vine pentru ca toți oamenii să-L vadă; El vine să permită omului să fie condus de mâna Sa și, astfel, omul intră în noua epocă. Funcția trupului lui Hristos este pentru lucrarea lui Dumnezeu Însuși, adică pentru lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu pentru a permite omului să înțeleagă pe deplin esența trupului Său. Indiferent de modul în care lucrează, nimic din ceea ce face El nu depășește ceea ce este realizabil trupește. Indiferent de modul în care lucrează, El o face în trup cu o umanitate normală, și nu dezvăluie pe deplin omului adevărata față a lui Dumnezeu. În plus, lucrarea Sa în trup nu este niciodată așa de supranaturală sau de inestimabilă precum o concepe omul. Chiar dacă Hristos Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși în trup și îndeplinește în mod personal lucrarea pe care Dumnezeu Însuși ar trebui să o facă, El nu neagă existența lui Dumnezeu din cer și nici nu-Și proclamă febril propriile fapte. Mai degrabă, rămâne ascuns, umil, în trupul Său. În afară de Hristos, cei care pretind în mod fals că sunt Hristos nu au calitățile Sale. Când se juxtapune împotriva firii arogante și înălțătoare a falșilor Hristoși, devine evident ce fel de trup are Hristos cu adevărat. Cu cât sunt mai falși, cu atât mai mult astfel de Hristoși falși se dau în spectacol și cu atât mai capabili sunt de a face semne și minuni pentru a înșela omul. Hristoșii falși nu au calitățile lui Dumnezeu; Hristos nu este întinat de vreun element care aparține Hristoșilor falși. Dumnezeu Se întrupează doar pentru a finaliza lucrarea trupului, nu doar pentru a permite pur și simplu oamenilor să-L vadă. Mai degrabă, lasă lucrarea Sa să-I afirme identitatea și permite ca ceea ce El descoperă să-I ateste esența. Esența Sa nu este neîntemeiată; identitatea Sa nu a fost acaparată de mâna Sa; este determinată de lucrarea Sa și de esența Sa. Deși El are esența lui

Dumnezeu Însuși și este capabil să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, El este, în cele din urmă, trup, spre deosebire de Duh. El nu este Dumnezeu cu calitățile Duhului; El este Dumnezeu cu un înveliș trupesc. Prin urmare, indiferent de cât de normal și de cât de slab este El și indiferent de cum caută voia lui Dumnezeu Tatăl, divinitatea Sa este incontestabilă. În Dumnezeul întrupat nu există numai o umanitate normală și slăbiciunile sale; există și nepătrunsa și minunata Sa divinitate, precum și toate faptele Sale în trup. Prin urmare, atât umanitatea, cât și divinitatea există de fapt și practic în Hristos. Nu este în niciun caz ceva gol sau supranatural. El vine pe pământ cu scopul principal de a-Și desfășura lucrarea; este imperativ să fie înzestrat cu o umanitate normală pentru a lucra pe pământ; altfel, oricât de mare ar fi puterea divinității Sale, funcția sa inițială nu poate fi folosită. Deși umanitatea Sa este de mare importanță, nu este esența Sa. Esența Sa este divinitatea; prin urmare, momentul în care El începe să-Și îndeplinească lucrarea de slujire pe pământ este momentul în care El începe să-Și exprime ființa divinității Sale. Umanitatea Sa există doar pentru a susține viața normală a trupului Său, astfel încât divinitatea Sa să poată lucra în mod normal în trup; divinitatea este cea care îndrumă în întregime lucrarea Sa. Când Își va termina lucrarea, Își va fi împlinit lucrarea de slujire. Ceea ce se cuvine să știe omul este ansamblul lucrării Sale și, prin lucrarea Sa, El îi permite omului să-L cunoască. Pe parcursul lucrării Sale, Își exprimă pe deplin ființa divinității Sale, care nu este o fire întinată de umanitate sau o ființă întinată de gândire și comportament uman. Când va veni timpul ca toată lucrarea Sa de slujire să se sfârșească, El va fi exprimat deja perfect și deplin firea pe care ar trebui să o exprime. Lucrarea Sa nu este îndrumată de instrucțiunile niciunui om; expresia firii Sale este, de asemenea, destul de liberă, și nu este controlată de minte sau procesată de gândire, ci descoperită în mod natural. Acest lucru nu poate fi atins de niciun om. Chiar dacă împrejurările sunt dure sau condițiile sunt nefavorabile, El este în stare să-Și exprime firea la momentul potrivit. Cel care este Hristos exprimă ființa lui Hristos, în timp ce cei care nu sunt, nu au firea lui Hristos. Prin urmare, chiar dacă toți l se împotrivesc Lui sau au noțiuni despre El, niciunul nu poate nega pe baza noțiunilor omenești că firea exprimată de Hristos nu este cea a lui Dumnezeu. Toți cei care Îl caută pe Hristos cu o inimă adevărată sau Îl caută pe Dumnezeu cu intenție vor recunoaște că El este Hristos, pe baza expresiei divinității Sale. Ei nu L-ar nega niciodată pe Hristos pe baza vreunui aspect al Său care nu se conformează noțiunilor omului. Deși omul este foarte nesăbuit, toți știu exact care este voința omului și ceea ce provine de la Dumnezeu. Numai că mulți oameni se opun în mod deliberat lui Hristos, ca urmare a propriilor intenții. Dacă nu ar fi aceasta, atunci niciun om nu ar avea motive să nege existența lui Hristos, pentru că divinitatea exprimată de Hristos există într-adevăr, iar lucrarea Sa poate fi văzută cu ochiul liber.

Lucrarea și manifestarea lui Hristos determină esența Sa. El este capabil să îndeplinească cu o inimă adevărată ceea ce l-a fost încredințat. El este capabil să l Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă adevărată și să caute cu o inimă adevărată voia

lui Dumnezeu Tatăl. Toate acestea sunt determinate de esența Sa. Și tot astfel este și revelația Sa firească determinată de esența Sa; numesc astfel „revelația Sa firească” deoarece manifestarea Sa nu este o imitație sau rezultatul educației omului, ori rezultatul multor ani de cultivare de către om. Nu a învățat-o, nici nu S-a împodobit cu ea; mai degrabă, Îi este inerentă. Omul poate nega lucrarea Sa, manifestarea Sa, umanitatea Sa și întreaga viață a umanității Sale normale, dar nimeni nu poate nega faptul că I Se închină lui Dumnezeu din ceruri cu o inimă adevărată; niciunul nu poate nega faptul că a venit să îndeplinească voința Tatălui ceresc, și nimeni nu poate nega sinceritatea cu care Îl caută pe Dumnezeu Tatăl. Deși imaginea Sa nu este plăcută simțurilor, discursul Său nu este înzestrat cu un aer extraordinar, iar lucrarea Sa nu este atât de înfricoșătoare și de zguduitoare, precum își închipuie omul, El este într-adevăr Hristos, care împlinește voia Tatălui ceresc cu o inimă adevărată, Se supune în întregime Tatălui ceresc și este ascultător până la moarte. Aceasta deoarece esența Sa este esența lui Hristos. Omului îi este greu să creadă acest adevăr, dar este o realitate. Când lucrarea de slujire a lui Hristos s-a împlinit pe deplin, omul va putea vedea din lucrarea Sa că firea și ființa Sa reprezintă firea și ființa lui Dumnezeu din cer. În momentul acela, însumarea întregii Sale lucrări poate afirma că El este într-adevăr trupul în care Cuvântul se întrupează, și nu la fel ca acela al unui om din carne și oase. Fiecare pas al lucrării lui Hristos pe pământ are semnificația lui reprezentativă, dar omul care trăiește lucrarea reală a fiecărui pas nu poate înțelege semnificația lucrării Sale. Acest lucru este valabil mai ales pentru următorii pași ai lucrării efectuați de Dumnezeu în a doua întrupare a Sa. Majoritatea celor care doar au auzit sau văzut cuvintele lui Hristos, dar care încă nu L-au văzut vreodată, nu au nicio noțiune despre lucrarea Sa; celor cărora L-au văzut pe Hristos și au auzit cuvintele Sale și au experimentat, de asemenea, lucrarea Sa, le este greu să-l accepte lucrarea. Nu este aceasta deoarece apariția și umanitatea normală a lui Hristos nu sunt pe gustul omului? Cei care acceptă lucrarea Sa după ce Hristos a plecat nu vor avea astfel de dificultăți, pentru că ei doar acceptă lucrarea Sa și nu vin în contact cu umanitatea normală a lui Hristos. Omul nu este în stare să renunțe la noțiunile sale despre Dumnezeu și, în schimb, Îl examinează intens; acest lucru se datorează faptului că omul se concentrează numai pe aspectul Său și nu este în stare să-l recunoască esența pe baza lucrării și a cuvintelor Sale. Dacă omul își închide ochii la apariția lui Hristos sau evită să discute despre umanitatea Sa și vorbește numai despre divinitatea Lui, a cărei lucrare și cuvinte sunt inaccesibile oricărui om, atunci noțiunile omului vor scădea cu jumătate, chiar și în măsura în care toate dificultățile omului vor fi rezolvate. În timpul lucrării Dumnezeului întrupat, omul nu-L poate tolera și este plin de numeroase noțiuni despre El, iar cazurile de împotrivire și neascultare sunt comune. Omul nu poate tolera existența lui Dumnezeu, nu poate arăta toleranță față de umilința și discreția lui Hristos, nici nu poate ierta esența lui Hristos, care se supune Tatălui ceresc. De aceea, El nu poate rămâne cu omul pentru veșnicie după ce Își termină lucrarea, pentru că omul nu dorește să-L lase să trăiască alături de el. Dacă omul nu-l

poate arăta indulgență în timpul perioadei Sale de lucru, atunci cum ar putea să-L tolereze ca să trăiască alături de el după ce Și-a împlinit lucrarea de slujire, în timp ce-l urmărește treptat cum experimentează cuvintele Sale? Nu ar cădea atunci mulți din cauza Lui? Omul Îi permite doar să lucreze pe pământ; aceasta este cea mai mare extindere a indulgenței omului. Dacă nu ar fi fost lucrarea Sa, omul L-ar fi alungat de pe pământ cu mult timp în urmă, deci, cât de puțină indulgență ar arăta el odată ce lucrarea Sa este terminată? Atunci, omul nu L-ar condamna și tortura până la moarte? Dacă nu ar fi numit Hristos, atunci nu ar putea să lucreze printre oameni; dacă nu ar lucra cu identitatea lui Dumnezeu Însuși, ci, în schimb, ar lucra doar ca un om normal, atunci omul nu ar tolera ca El să rostească o singură propoziție, cu atât mai puțin ar tolera câtuși de puțin din lucrarea Sa. Deci, nu poate purta decât această identitate cu El în lucrarea Sa. În felul acesta, lucrarea Sa este mai puternică decât dacă nu ar fi făcut astfel, căci toți sunt dispuși să se supună unei identități mari și statornice. Dacă nu ar fi purtat identitatea lui Dumnezeu Însuși, pe măsură ce lucra sau apărea ca Dumnezeu Însuși, atunci El nu ar fi avut ocazia să întreprindă deloc lucrarea. În ciuda faptului că El are esența lui Dumnezeu și ființa lui Hristos, omul nu s-ar împlânzi și nu l-ar permite să lucreze cu ușurință printre oameni. El poartă identitatea lui Dumnezeu Însuși în lucrarea Sa; deși o astfel de lucrare este de zeci de ori mai puternică decât cea făcută fără o astfel de identitate, omul nu Îi este totuși supus în întregime, pentru că omul se supune numai statutului Său, nu și esenței Sale. Dacă așa stau lucrurile, atunci, poate, într-o bună zi, când Hristos va coborî de la postul Său, ar putea omul să-L lase să rămână în viață măcar pentru o zi? Dumnezeu este dispus să trăiască pe pământ cu omul, astfel încât El să poată vedea efectele pe care le va produce lucrarea întreprinsă de mâna Sa în anii care urmează. Cu toate acestea, omul nu este în stare să-L tolereze prezența nici măcar pentru o zi, astfel că El nu a putut decât să renunțe. Este deja cea mai mare extindere a indulgenței și harului omului de a-l permite lui Dumnezeu să întreprindă printre oameni lucrarea pe care ar trebui să o întreprindă și să-Și îndeplinească lucrarea de slujire. Deși aceia care au fost cuceriti personal de El Îi arată o astfel de grație, ei, totuși, Îi permit să rămână doar până când lucrarea Sa se va termina și nicio clipă în plus. Dacă așa stau lucrurile, ce este cu acele persoane pe care El nu le-a cucerit? Nu este motivul pentru care omul Îl tratează astfel pe Dumnezeu întrupat, pentru că El este Hristos cu învelișul unui om normal? Dacă ar fi avut numai divinitatea, nu și o umanitate normală, atunci dificultățile omului nu ar fi fost rezolvate cu cea mai mare ușurință? Omul recunoaște fără tragere de inimă divinitatea Sa și nu manifestă niciun interes față de învelișul Său de om obișnuit, în ciuda faptului că esența Sa este exact aceea a lui Hristos, care Se supune voinței Tatălui ceresc. Ca atare, nu putea decât să-Și anuleze lucrarea de a fi printre oameni, de a împărtăși cu ei atât bucuriile, cât și necazurile, deoarece omul nu mai putea să-L tolereze existența.

Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată

Omul înțelege puțin din lucrarea de azi și din lucrarea viitorului, dar el nu înțelege destinația în care va pătrunde omenirea. Ca făptură, omul ar trebui să îndeplinească datoria unei făpturi: omul ar trebui să Îl urmeze pe Dumnezeu în orice face El; voi ar trebui să acționați în orice mod vă spun Eu. Tu nu ai cum să te ocupi de lucruri pentru tine însuși și nu ai deloc stăpânire de sine; totul trebuie lăsat sub orchestrarea lui Dumnezeu și totul este ținut în mâinile Sale. Dacă lucrarea lui Dumnezeu i-ar oferi omului un final, o destinație minunată, înainte de vreme, și dacă Dumnezeu ar folosi aceasta pentru a-l tenta pe om și a-l face să-L urmeze – dacă El ar face o înțelegere cu omul – atunci, aceasta nu ar fi cucerire, nici nu ar însemna că prelucrează viața omului. Dacă Dumnezeu ar folosi finalul omului pentru a-l controla și a-i câștiga inima, atunci, prin aceasta, El nu l-ar desăvârși pe om, nici nu ar putea să-l câștige pe om ci, în schimb, ar folosi destinația pentru a-l controla. Omului nu-i pasă de nimic altceva decât de viitorul final, de destinația finală și dacă există ceva bun la care să spere. Dacă omului i s-ar da o speranță frumoasă în timpul lucrării de cucerire și dacă, înainte de cucerirea omului, lui i s-ar da o destinație bună de urmărit, atunci nu numai că cucerirea omului nu și-ar atinge efectul, ci și efectul lucrării de cucerire ar fi, de asemenea, influențat. Adică, lucrarea de cucerire își atinge efectul înlăturând soarta și perspectivele omului și judecând și muștrând firea răzvrătită a omului. Nu se realizează făcând o înțelegere cu omul, adică, oferind omului binecuvântare și har, ci mai degrabă dezvăluind loialitatea omului prin depozitarea lui de „libertatea” sa și eradicarea perspectivelor lui. Aceasta este esența lucrării de cucerire. Dacă omului i s-ar oferi o speranță frumoasă chiar de la bun început, iar lucrarea de muștrare și cea de judecată ar fi făcute ulterior, atunci omul ar accepta această muștrare și judecată pe baza faptului că are perspective, iar în final, închinarea și ascultarea necondiționată față de Creator, de către toate făpturile Sale, nu ar fi realizate; ar exista doar o ascultare oarbă, ignorantă, sau omul ar face orbește cereri către Dumnezeu, și inima omului ar fi imposibil de cucerit complet. În consecință, ar fi imposibil ca o astfel de lucrare de cucerire să câștige omul, ba, mai mult decât atât, de a fi mărturie pentru Dumnezeu. Astfel de făpturi nu ar putea să își îndeplinească datoria, și doar ar face înțelegeri cu Dumnezeu; aceasta nu ar fi cucerire, ci milă și binecuvântare. Cea mai mare problemă cu omul este faptul că el nu se gândește la nimic, decât la soarta și la perspectivele sale, și că idolatrizează aceste lucruri. Omul Îl caută pe Dumnezeu de dragul sortii și perspectivelor sale; el nu l se închină lui Dumnezeu datorită iubirii sale pentru El. Și astfel, în cucerirea omului, egoismul omului, lăcomia și lucrurile care îl împiedică cel mai mult în venerarea lui Dumnezeu, toate trebuie tratate și, astfel, eliminate. Făcând acest lucru, vor fi obținute efectele cuceririi omului. Drept rezultat, în primele etape ale cuceririi omului este necesar să fie purificat de ambițiile fantastice și de cele mai fatale slăbiciuni ale sale și, prin aceasta, să fie

dezvăluită iubirea omului față de Dumnezeu și să fie schimbată cunoașterea lui despre viața umană, modul în care Îl vede pe Dumnezeu și semnificația existenței sale. În acest mod, iubirea omului față de Dumnezeu este curățată, adică, inima omului este cucerită. Dar, în atitudinea lui Dumnezeu față de toate fapăturile, Dumnezeu nu cucerește doar de dragul cuceririi; mai degrabă, El cucerește pentru a-l câștiga pe om, pentru propria Sa slavă și pentru a recupera cea mai timpurie, inițială asemănare a omului. Dacă El ar cuceri doar de dragul cuceririi, atunci semnificația lucrării de cucerire ar fi pierdută. Aceasta înseamnă că dacă, după cucerirea omului, Dumnezeu S-ar fi spălat pe mâini de om și nu ar fi ținut cont de viața sau de moartea omului, atunci aceasta nu ar reprezenta gestionarea omenirii și nici cucerirea omului nu ar fi de dragul mântuirii sale. În centrul lucrării de mântuire se află doar câștigarea omului după cucerirea sa și sosirea lui finală la o destinație minunată, și doar aceasta poate atinge scopul mântuirii omului. Cu alte cuvinte, doar sosirea omului la o destinație frumoasă și intrarea sa în odihnă reprezintă perspectivele pe care ar trebui să le aibă toate fapăturile, și lucrarea care ar trebui făcută de Creator. Dacă omul ar trebui să facă această lucrare, atunci aceasta ar fi prea limitată: l-ar duce pe om până la un anumit punct, dar nu ar putea să îl conducă pe om până la destinația eternă. Omul nu poate să decidă destinul omului, și mai mult decât atât, nu poate să asigure perspectivele omului și destinația sa viitoare. Cu toate acestea, lucrarea făcută de Dumnezeu este diferită. Dat fiind că El l-a creat pe om, El îl conduce; dat fiind că El îl mântuiește pe om, El îl va salva în mod desăvârșit și îl va câștiga pe deplin; dat fiind că El îl conduce pe om, El îl va aduce la destinația corespunzătoare; și dat fiind că El l-a creat și îl gestionează pe om, El trebuie să își asume responsabilitatea pentru soarta omului și pentru perspectivele sale. Aceasta este lucrarea făcută de Creator. Deși lucrarea de cucerire este obținută prin purificarea omului de perspectivele sale, omul trebuie, în cele din urmă, să fie adus la destinația corespunzătoare pregătită pentru el de către Dumnezeu. Faptul că omul are o destinație și că soarta lui este asigurată se întâmplă tocmai deoarece Dumnezeu prelucrează omul. Aici, destinația potrivită la care se face referire nu este reprezentată de speranțele și perspectivele purificate în trecut; cele două sunt diferite. Acele lucruri la care omul speră și pe care le urmărește sunt dorul arzător care se naște din căutarea dorințelor extravagante ale trupului, mai degrabă decât a destinației cuvenite omului. Între timp, ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru om sunt binecuvântările și promisiunile pentru om odată ce el a fost purificat, ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru om după ce a creat lumea, iar acestea nu sunt întinate de alegerile, noțiunile, închipuirile sau trupul omului. Această destinație nu este pregătită pentru o anumită persoană, dar este locul de odihnă al întregii omeniri. Și astfel, această destinație este cea mai potrivită pentru omenire.

Creatorul intenționează să orchestreze toate fapăturile creației. Trebuie să dai ascultare și să nu renunți la nimic din ceea ce face El, nici nu trebuie să te răzvrătești față de El. Când lucrarea pe care o face El va atinge în cele din urmă scopurile Sale, prin aceasta El va câștiga slavă. Astăzi, de ce nu se spune că ești descendentul lui Moab

sau odrasla marelui balaur roșu? De ce nu se vorbește de oamenii aleși și se discută doar despre făpturile create? Făptura creată – aceasta era denumirea inițială a omului și aceasta este identitatea sa înăscută. Numele variază doar deoarece epocile și perioadele lucrării variază; de fapt, omul este o făptură obișnuită. Toate creaturile, fie ele cele mai corupte sau cele mai sfinte, trebuie să îndeplinească datoria unei făpturi create. Când Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea de cucerire, El nu te controlează folosind perspectivele, soarta sau destinația ta. De fapt, nu este nevoie să se lucreze în acest fel. Scopul lucrării de cucerire este de a-l face pe om să-și îndeplinească datoria de făptură creată, de a-l face să l se închine Creatorului; doar după aceasta poate el să intre în destinația minunată. Soarta omului este controlată de mâinile lui Dumnezeu. Ești incapabil de a te controla pe tine însuși: în ciuda faptului că omul întotdeauna se agită și își găsește ocupații în nume propriu, el rămâne incapabil de a se controla. Dacă ai putea să-ți cunoști propriile perspective, dacă ai putea să-ți controlezi propria soartă, ai mai fi o făptură creată? Pe scurt, indiferent cum lucrează Dumnezeu, toată lucrarea Sa este de dragul omului. Ia, de exemplu, cerurile și pământul și toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a creat pentru a-i sluji omului: luna, soare și stelele pe care El le-a făcut pentru om, animalele și plantele, primăvara, vara, toamna și iarna și așa mai departe – toate sunt create pentru existența omului. Și astfel, indiferent de modul în care Dumnezeu mustră și judecă omul, totul este pentru mântuirea omului. Deși El îl depozedează pe om de speranțele lui lumești, este pentru a-l purifica, iar purificarea omului este săvârșită pentru ca el să poată supraviețui. Destinația omului este în mâinile Creatorului, deci cum ar putea omul să se controleze pe sine însuși?

De îndată ce a fost finalizată lucrarea de cucerire, omul va fi adus într-o lume frumoasă. Desigur, această viață se va desfășura în continuare pe pământ, dar va fi cu totul diferită de viața omului de astăzi. Este viața pe care omenirea o va avea după ce toți oamenii au fost cucerți, va fi un nou început pentru om pe pământ, iar faptul că oamenii ar putea să aibă o asemenea viață va fi dovada că omenirea a intrat într-un târâm nou și frumos. Va fi începutul vieții omului și al lui Dumnezeu pe pământ. Premisa unei vieți atât de frumoase trebuie să fie faptul că, după ce omul a fost purificat și cucerit, el se supune înaintea Creatorului. Și astfel, lucrarea de cucerire este ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu înainte ca omenirea să pătrundă în minunata destinație. O astfel de viață este viața viitoare a omului pe pământ, cea mai frumoasă viață pe pământ, tipul de viață după care tânjește omul, tipul pe care omul nu l-a mai reușit niciodată înainte, în istoria lumii. Este rezultatul final al celor 6000 de ani de lucrare de gestionare; este acel lucru după care tânjește omenirea cel mai mult și este, de asemenea, promisiunea lui Dumnezeu pentru om. Dar această promisiune nu se poate împlini imediat: omul va intra în viitoarea destinație doar după ce lucrarea zilelor de pe urmă a fost finalizată și el a fost complet cucerit, adică, odată ce Satana a fost complet înfrânt. După ce va fi rafinat, omul va fi lipsit de o natură păcătoasă, deoarece Dumnezeu îl va fi înfrânt pe Satana, adică nu va exista nicio năvălire a forțelor ostile și nici forțe ostile care să poată ataca

trupul omului. Și astfel, omul va fi liber și sfânt – el va fi intrat în eternitate. Doar dacă forțele ostile ale întunericului sunt ținute în robie va fi omul liber oriunde merge și, astfel, va fi lipsit de răzvrătire sau împotrivire. Satana nu are decât să fie ținut în robie și totul va fi în regulă cu omul; situația actuală există pentru că Satana încă provoacă probleme peste tot pe pământ și deoarece întreaga lucrare de gestionare a lui Dumnezeu nu a ajuns încă la final. Odată ce Satana a fost înfrânt, omul va fi eliberat pe deplin; când omul îl câștigă pe Dumnezeu și iese de sub stăpânirea Satanei, el va privi Soarele dreptății. Viața cuvenită omului normal va fi recâștigată; tot ceea ce ar trebui avut de omul normal – precum abilitatea de a deosebi binele de rău și înțelegerea modului în care să mănânce și să se îmbrace și abilitatea de a trăi normal – toate acestea vor fi recâștigate. Dacă Eva nu ar fi fost ispitită de șarpe, omul ar fi trebuit să aibă acest tip de viață normală după ce el a fost creat la început. El ar fi trebuit să mănânce, să fie îmbrăcat și să ducă viața normală a omului pe pământ. Totuși, după ce omul a devenit vicios, această viață a devenit o iluzie de neatins și nici măcar astăzi omul nu îndrăznește să-și imagineze astfel de lucruri. De fapt, această viață frumoasă după care tânjește omul este o necesitate. Dacă omul ar fi fără o astfel de destinație, atunci viața sa vicioasă pe pământ nu ar înceta niciodată, iar dacă nu ar exista o astfel de viață frumoasă, atunci nu ar exista nicio încheiere a sorții Satanei sau a epocii în care Satana are putere asupra pământului. Omul trebuie să ajungă într-un ținut neatins de forțele întunericului și, când ajunge, aceasta va dovedi că Satana a fost înfrânt. În acest mod, odată ce nu există niciun deranj din partea Satanei, Dumnezeu Însuși va controla omenirea, iar El va porunci și va controla întreaga viață a omului; doar atunci va fi fost Satana cu adevărat înfrânt. Viața omului de astăzi este în mare parte o viață de întinare; este tot o viață de suferință și chin. Aceasta nu ar putea fi numită înfrângerea Satanei; omul încă nu a scăpat de marea suferinței, încă nu a scăpat de greutatea vieții omenești sau de influența Satanei, iar el încă are cunoștințe infime despre Dumnezeu. Toate greutățile omului au fost create de Satana; Satana a fost cel care a adus suferințele în viața omului și doar după ce Satana este înrobit va putea omul să scape complet din marea suferinței. Totuși, încătușarea Satanei se obține prin cucerirea și câștigarea inimii omului, făcându-l pe om prada de război a luptei cu Satana.

Astăzi, căutarea omului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit sunt lucrurile pe care le caută înainte ca el să aibă viața umană normală pe pământ și acestea sunt obiectivele pe care el le urmărește înainte ca Satana să fie înrobit. În esență, căutarea omului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit sau de a fi de mare folos, este de a scăpa de sub influența Satanei: căutarea omului este de a deveni un biruitor, dar rezultatul final va fi scăparea sa de sub influența Satanei. Doar prin scăparea de sub influența Satanei poate omul să ducă viața umană normală pe pământ, viața de închinare lui Dumnezeu. Astăzi, căutarea omului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit sunt lucrurile care sunt urmărite înainte de a avea viața umană normală pe pământ. Ele sunt urmărite în principal de dragul de a fi curățit și pentru a pune adevărul

În practică și pentru a se închina Creatorului. Dacă omul are viața umană normală pe pământ, o viață fără greutate sau suferință, atunci omul nu se va implica în căutarea de a deveni un biruitor. „A deveni un biruitor” și „a fi desăvârșit” sunt obiectivele pe care Dumnezeu le dă omului pentru a le urmări și, prin urmărirea acestor obiective, El îl face pe om să pună adevărul în practică și să trăiască o viață plină de înțeles. Obiectivul este de a-l desăvârși pe om și de a-l câștiga, iar urmărirea țelului de a deveni un biruitor și de a fi desăvârșit este doar un mijloc. Dacă, în viitor, omul intră într-o destinație minunată, nu vor exista referiri la a deveni un biruitor și la a fi desăvârșit; va exista doar fiecare făptură creată care își îndeplinește misiunea sa. Astăzi, omul este făcut să urmărească aceste lucruri doar pentru a defini un scop pentru om, astfel încât căutarea omului să poată fi mai orientată și mai practică. Altfel, omul ar trăi printre abstractizări nedesluite și ar urmări intrarea în viața veșnică, iar dacă aceasta ar fi astfel, nu ar fi omul mai demn de milă? Să urmărești în modul acesta, fără scopuri sau principii – nu este aceasta auto-amăgire? În cele din urmă, această căutare ar fi, în mod natural, inutilă; în final, omul încă ar trăi sub stăpânirea Satanei și ar fi incapabil de a se elibera de aceasta. De ce să se supună unei astfel de urmăriri fără scop? Când omul intră în destinația eternă, omul l se va închina Creatorului, iar datorită faptului că omul a câștigat mântuirea și a intrat în eternitate, omul nu va urmări niciun obiectiv și, mai mult decât atât, nici nu va trebui să se îngrijoreze că va fi asaltat de Satana. În acest moment, omul își va cunoaște locul și își va îndeplini misiunea, și chiar dacă nu este muștrat sau judecat, fiecare își va îndeplini datoria. În acel moment, omul va fi o făptură, atât în identitate, cât și în statut. Nu va mai exista o distincție între superior și inferior; fiecare persoană doar va îndeplini o funcție diferită. Totuși, omul va trăi în continuare într-o destinație ordonată și potrivită pentru omenire; omul își va îndeplini datoria de dragul de a se închina Creatorului, și aceasta e omenirea care va deveni omenirea eternității. În acel moment, omul va fi câștigat o viață luminată de Dumnezeu, o viață sub protecția și grija lui Dumnezeu, o viață împreună cu Dumnezeu. Omenirea va duce o viață normală pe pământ și toți oamenii vor intra pe calea cea dreaptă. Planul de gestionare (planul mântuirii) de 6000 de ani îl va fi învins cu totul pe Satana, adică Dumnezeu va fi recuperat imaginea inițială a omului de după crearea lui și, astfel, intenția originală a lui Dumnezeu va fi fost îndeplinită. La început, înainte ca omenirea să fie coruptă de Satana, omenirea ducea o viață normală pe pământ. Mai târziu, când a fost corupt de Satana, omul a pierdut această viață normală și, astfel, a început lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu și bătălia cu Satana pentru a recupera viața normală a omului. Abia când lucrarea de 6000 de ani de gestionare a lui Dumnezeu ajunge la final, va începe oficial viața întregii omeniri pe pământ; doar atunci omul va avea o viață minunată, iar Dumnezeu își va redobândi scopul pentru care a creat omul la început, precum și asemănarea inițială a omului. Și astfel, odată ce are viața normală a omenirii pe pământ, omul nu va mai urmări să devină un biruitor sau să fie desăvârșit, pentru că omul va fi sfânt. „Biruatorii” și „a fi desăvârșit” despre care vorbește omul sunt obiectivele oferite omului pentru a le urmări în timpul

luptei dintre Dumnezeu și Satana, iar acestea există doar pentru că omul a fost corupt. Prin a-ți da un obiectiv și a te convinge să urmărești acest obiectiv, Satana va fi înfrânt. A-ți cere să fii un biruator sau să fii desăvârșit ori să fii folosit necesită să fii mărturie pentru a-l face de rușine pe Satana. În final, omul va duce viața umană normală pe pământ și omul va fi sfânt; când se va întâmpla asta, vor mai căuta oamenii să devină biruatori? Nu sunt ei toți făpturi ale creației? Când se vorbește despre a fi un biruator și a fi desăvârșit, aceste cuvinte sunt îndreptate către Satana și către murdăria omului. Nu face acest „biruator” referire la victoria asupra Satanei și asupra forțelor ostile? Când spui că ai fost desăvârșit, ce anume din tine a fost desăvârșit? Nu-i așa că te-ai lepădat de firile tale corupte satanice, astfel încât să poți obține dragostea supremă pentru Dumnezeu? Astfel de lucruri sunt spuse cu referire la lucrurile imorale din om și referitor la Satana; ele nu sunt rostite cu privire la Dumnezeu.

Dacă nu urmărești să devii un biruator și să fii desăvârșit acum, atunci, în viitor, când omenirea va duce o viață normală pe pământ, nu va mai exista oportunitatea pentru o astfel de căutare. În acel moment, finalul fiecărui tip de persoană va fi fost dezvăluit. În acel moment, va fi clar ce fel de lucru ești, iar dacă dorești să fii un biruator sau să fii făcut desăvârșit va fi imposibil. Din cauza răzvrătirii sale, omul va fi pedepsit după ce va fi dat în vileag. În acel moment, scopul omului nu va fi o poziție superioară față de alții, pentru ca unii să fie biruatori și alții să fie desăvârșiți sau pentru ca unii să fie întâi-născuții lui Dumnezeu, iar alții să fie fiii lui Dumnezeu; oamenii nu vor urmări aceste lucruri. Toți vor fi făpturile lui Dumnezeu, toți vor trăi pe pământ și toți vor trăi împreună cu Dumnezeu pe pământ. Acum este momentul luptei dintre Dumnezeu și Satana, este o perioadă în care această luptă încă nu s-a încheiat, o perioadă în care omul încă nu a fost complet câștigat; este o perioadă de tranziție. Și astfel, omului i se cere să devină fie biruator, fie unul dintre oamenii lui Dumnezeu. Astăzi există deosebiri în statut, dar când vine vremea, nu vor exista astfel de deosebiri: statutul tuturor celor care au fost victorioși va fi același, toți vor membri calificați ai omenirii și vor trăi în mod egal pe pământ, însemnând că toți vor fi făpturi create calificate și că tuturor li se vor da aceleași lucruri. Deoarece epocile lucrării lui Dumnezeu sunt diferite, iar obiectele lucrării Sale sunt diferite, dacă această lucrare este făcută în voi, sunteți potriviți pentru a fi desăvârșiți și pentru a deveni biruatori; dacă ar fi făcută în altă parte, atunci oamenii de acolo ar fi potriviți să devină primul grup de oameni care să fie cuceriti și primul grup de oameni care să fie desăvârșiți. Astăzi, această lucrare nu este făcută în altă parte, deci oamenii din alte țări nu sunt potriviți să fie desăvârșiți și să devină biruatori și este imposibil pentru ei să devină primul grup. Deoarece obiectul lucrării lui Dumnezeu este diferit, epoca lucrării lui Dumnezeu este diferită și sfera sa este diferită, există primul grup, adică, există biruatorii, și la fel va exista un al doilea grup care va fi desăvârșit. Odată ce există un prim grup care a fost desăvârșit, va exista un exemplu și un model, astfel încât în viitor vor exista un al doilea și un al treilea grup al celor care au fost desăvârșiți, dar, în eternitate, ei toți vor fi la fel și nu vor exista clasificări ale statutului. Ei doar vor fi fost

desăvârșiți în momente diferite și nu vor exista diferențe ale statutului. Când vine vremea în care toată lumea a fost desăvârșită și lucrarea întregului univers a fost încheiată, nu vor exista deosebiri în statut și toți vor avea statut egal. Astăzi, această lucrare este făcută printre voi astfel încât voi să deveniți biruatorii. Dacă ar fi făcută în Marea Britanie, atunci Marea Britanie ar avea primul grup, la fel cum veți fi voi primul grup. Doar că ați fost deosebit de binecuvântați cu har prin felul în care lucrarea este îndeplinită în voi, iar dacă această lucrare nu ar fi făcută în voi, atunci ați al doilea grup, sau al treilea, ori al patrulea, sau al cincilea. Aceasta este doar datorită diferenței în ordinea lucrării; primul grup și al doilea grup nu arată că unul este mai sus sau mai jos decât celălalt, arată doar ordinea în care acești oameni sunt desăvârșiți. Astăzi, aceste cuvinte vă sunt comunicate, dar de ce nu ați fost informați mai devreme? Deoarece, fără un proces, oamenii tind spre extreme. De exemplu, Isus a zis la vremea Lui: „Cum am plecat, așa voi sosi”. Astăzi, mulți sunt orbiți de aceste cuvinte și ei doar vor să poarte veșminte albe și să își aștepte răpirea la cer. Astfel, există multe cuvinte care nu pot fi rostite prea devreme; dacă ar fi rostite prea devreme, omul ar tinde spre extreme. Statura omului este prea mică și el este incapabil să-și dea seama de adevărul acestor cuvinte.

Când omenirea obține viața adevărată a omului pe pământ și când toate forțele Satanei sunt înrobite, omul va trăi cu ușurință pe pământ. Lucrurile nu vor fi la fel de complexe precum sunt astăzi: relațiile umane, relațiile sociale, relațiile familiale complexe – aduc atât de multe probleme, atât de multă durere! Viața omului aici este așa de nefericită! Odată ce omul a fost cucerit, inima și mintea lui se vor schimba: el va avea o inimă care îl slăvește pe Dumnezeu și care îl iubește pe Dumnezeu. Odată ce toți cei din univers care caută să-L iubească pe Dumnezeu au fost cucerți, adică, odată ce Satana a fost înfrânt, și odată ce Satana – toate forțele întunericului – a fost înrobite, atunci viața omului pe pământ va fi netulburată, iar el va putea să trăiască în mod liber pe pământ. Dacă viața omului ar fi lipsită de relații lumești și de complexitățile trupului, atunci ar fi mult mai ușor. Relațiile trupești ale omului sunt prea complicate, iar faptul că omul are astfel de lucruri dovedește că el încă nu s-a eliberat de influența Satanei. Dacă ai avea aceeași relație cu fiecare dintre frații și surorile tale, dacă ai avea aceeași relație cu fiecare membru al familiei tale, atunci nu ai avea griji și nu ar trebui să te îngrijorezi în privința nimănui. Nimic nu ar putea fi mai frumos și, în acest mod, omul ar fi eliberat de jumătate din suferința lui. Trăind o viață omenească normală pe pământ, omul va fi asemănător îngerilor; deși încă aparținând trupului, el va fi foarte asemănător unui înger. Aceasta este promisiunea finală, ultima promisiune acordată omului. Astăzi, omul îndură mustrare și judecată; crezi că experiența omului privind astfel de lucruri este fără sens? Se poate ca lucrarea de mustrare și judecată să fie făcută fără motiv? Înainte a fost spus că a mustra și a judeca omul înseamnă să-l pui într-o groapă fără fund, ceea ce înseamnă să-i iei soarta și perspectivele. Aceasta are un singur scop: curățarea omului. Omul nu este pus în groapa fără fund în mod intenționat, după care Dumnezeu își spală mâinile de el. În schimb, este pentru a trata răzvrătirea din om, astfel ca în final lucrurile

din om să fie curățate, astfel încât el să poată avea o cunoștință adevărată despre Dumnezeu și să fie ca o persoană sfântă. Dacă aceasta este făcută, atunci totul va fi realizat. De fapt, când acele lucruri din om care trebuie tratate sunt tratate și omul este mărturie răsunătoare, Satana va fi, de asemenea, înfrânt și, deși pot fi câteva din acele lucruri care sunt inițial în om care nu sunt complet curățate, odată ce Satana este înfrânt, ele nu vor mai cauza probleme și, în acel moment, omul va fi fost complet curățat. Omul nu a experimentat niciodată o astfel de viață, dar când Satana este înfrânt, totul va fi rezolvat, iar acele lucruri neînsemnate din om vor fi toate soluționate; și, odată ce problema principală a fost rezolvată, toate celelalte neazuri se vor sfârși. În timpul acestei întrupări a lui Dumnezeu pe pământ, când El face personal lucrarea Sa printre oameni, toată lucrarea pe care o face El este săvârșită pentru a-l înfrânge pe Satana, iar El îl va înfrânge pe Satana prin cucerirea omului și prin desăvârșirea voastră. Când sunteți mărturie răsunătoare, aceasta, de asemenea, va fi un semn al înfrângerii Satanei. Omul este mai întâi cucerit și în final desăvârșit complet pentru a-l înfrânge pe Satana. În esență, totuși, împreună cu înfrângerea Satanei, aceasta este și mântuirea întregii omeniri din această mare goală a suferinței. Indiferent dacă lucrarea este îndeplinită prin întreg universul sau în China, totul este pentru a-l înfrânge pe Satana și a aduce mântuire întregii omeniri, astfel încât omul să poată intra în locul de odihnă. Dumnezeu întrupat, acest trup normal, este întocmai pentru a-l înfrânge pe Satana. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este folosită pentru a aduce mântuire tuturor celor de sub ceruri care Îl iubesc pe Dumnezeu, este pentru a cuceri întreaga omenire și, mai ales, pentru a-l înfrânge pe Satana. Esența întregii lucrări de gestionare este inseparabilă de înfrângerea Satanei pentru a aduce mântuirea întregii omeniri. De ce, în mare parte din această lucrare, se vorbește mereu despre faptul că trebuie să fiți mărturie? Și către cine este îndreptată această mărturie? Nu este îndreptată către Satana? Această mărturie este adusă lui Dumnezeu și este făcută pentru a confirma că lucrarea lui Dumnezeu și-a atins scopul. A sta mărturie are legătură cu lucrarea de înfrângere a Satanei; dacă nu ar exista o luptă cu Satana, atunci omului nu i s-ar cere să stea mărturie. Pentru că Satana trebuie înfrânt, în același timp cu salvarea omului, Dumnezeu cere ca omul să-l stea mărturie în fața Satanei, mărturie pe care El o folosește pentru a salva omul și pentru a lupta cu Satana. Drept rezultat, omul este atât obiect al mântuirii, cât și instrument al înfrângerii Satanei și, astfel, omul este în centrul lucrării întregii gestionări a lui Dumnezeu, în vreme ce Satana este doar obiectul distrugerii, dușmanul. Poți simți că nu ai făcut nimic, dar din cauza schimbărilor din firea ta, mărturia a fost dată, iar această mărturie este îndreptată către Satana și nu este făcută omului. Omul nu este potrivit pentru a se bucura de o asemenea mărturie. Cum ar putea el să înțeleagă lucrarea făcută de Dumnezeu? Obiectul luptei lui Dumnezeu este Satana; omul, între timp, este doar obiectul mântuirii. Omul are firi corupte satanice și este incapabil de a înțelege această lucrare. Aceasta este datorită stricăciunii Satanei și nu este ceva inerent omului, ci este regizată de Satana. Astăzi, principala lucrare a lui Dumnezeu este

de a-l înfrânge pe Satana, adică, de a-l cuceri cu totul pe om, astfel încât omul să poată fi mărturie finală a lui Dumnezeu înaintea Satanei. În acest fel, toate lucrurile vor fi realizate. În multe cazuri, cu ochiul liber pare că nu a fost făcut nimic, dar, de fapt, lucrarea a fost deja finalizată. Omul necesită ca toată lucrarea de finalizare să fie vizibilă, totuși, fără a o face vizibilă ție, Eu am terminat lucrarea Mea, căci Satana s-a supus, ceea ce înseamnă că a fost cu totul înfrânt, că toată înțelepciunea, puterea și autoritatea lui Dumnezeu l-au învins pe Satana. Aceasta este exact mărturia care trebuie dată și, deși nu are o expresie clară în om, deși nu este vizibil cu ochiul liber, Satana a fost deja înfrânt. Ansamblul acestei lucrări este îndreptat împotriva Satanei și este îndeplinit ca urmare a luptei cu Satana. Și astfel, există multe lucruri pe care omul nu le vede ca fiind de succes, dar care, în viziunea lui Dumnezeu, au fost cu succes terminate demult. Acesta este unul din adevărurile interioare ale întregii lucrări a lui Dumnezeu.

Odată ce Satana a fost înfrânt, adică, odată ce omul a fost complet cucerit, omul va înțelege apoi că toată această lucrare este pentru mântuire și că mijloacele acestei mântuiri sunt pentru smulgerea oamenilor din mâinile Satanei. Lucrarea de 6000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este împărțită în trei etape: Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Aceste trei etape de lucru sunt toate pentru mântuirea omenirii, adică, sunt pentru mântuirea omenirii care a fost coruptă în mod grav de Satana. În același timp, totuși, acestea sunt, de asemenea, pentru ca Dumnezeu să poată lupta cu Satana. Astfel, la fel precum lucrarea de mântuire este împărțită în trei etape, așa este și lupta cu Satana împărțită în trei etape, iar aceste două aspecte ale lucrării lui Dumnezeu sunt realizate în mod simultan. Lupta cu Satana este de fapt pentru mântuirea omenirii și, deoarece lucrarea mântuirii omenirii nu este ceva ce poate fi finalizat cu succes într-o singură etapă, lupta cu Satana este, de asemenea, împărțită în faze și perioade, iar războiul este purtat împotriva Satanei în conformitate cu nevoile omului și gradul de corupție al Satanei din el. Poate, în închipuirea omului, el crede că, în această luptă, Dumnezeu va ridica armele împotriva Satanei în același mod în care s-ar lupta două armate una cu cealaltă. Aceasta este doar ceea ce intelectul omului este capabil să și-l închipuie; este o idee nerealistă și extrem de vagă, totuși, este ceea ce crede omul. Și, deoarece Eu spun aici că modalitatea de mântuire a omului este prin intermediul luptei cu Satana, omul își imaginează că acesta este modul în care se desfășoară lupta. Lucrarea de mântuire a omului are trei etape, ceea ce înseamnă că lupta cu Satana a fost împărțită în trei etape pentru a-l învinge pe acesta odată și pentru totdeauna. Totuși, adevărul interior al întregii lucrări a luptei cu Satana este că efectele sale sunt obținute prin diferiți pași ai lucrării: acordarea harului asupra omului, devenirea jertfei de păcat a omului, iertarea păcatelor omului, cucerirea omului și desăvârșirea acestuia. De fapt, lupta cu Satana nu este ridicarea armelor împotriva Satanei, ci mântuirea omului, prelucrarea vieții omului și schimbarea firii omului pentru ca el să poată fi martor pentru Dumnezeu. Acesta este modul în care Satana este înfrânt. Satana este înfrânt prin schimbarea firii corupte a omului. Când Satana va fi înfrânt, adică, atunci când omul va

fi complet mântuit, atunci Satana cel umilit va fi complet încătușat și, în acest mod, omul va fi fost complet mântuit. Așadar, esența mântuirii omului este războiul cu Satana, iar acest război este în primul rând reflectat în mântuirea omului. Etapa zilelor de pe urmă, în care omul trebuie cucerit, este ultima etapă în lupta cu Satana și, de asemenea, lucrarea mântuirii complete a omului de sub stăpânirea Satanei. Semnificația interioară a cuceririi omului este întoarcerea întrupării Satanei – omul care a fost corupt de Satana – la Creator după cucerirea lui, prin care el îl va abandona pe Satana și se va întoarce complet la Dumnezeu. În acest mod, omul va fi complet mântuit. Și astfel, lucrarea cuceririi este ultima lucrare în lupta împotriva Satanei și etapa finală în gestionarea lui Dumnezeu pentru înfrângerea Satanei. Fără această lucrare, mântuirea completă a omului ar fi în cele din urmă imposibilă, înfrângerea totală a Satanei ar fi de asemenea imposibilă, iar omenirea nu ar putea niciodată să intre în destinația minunată sau să se elibereze de influența Satanei. În consecință, lucrarea mântuirii omului nu poate fi finalizată înainte ca lupta cu Satana să fie încheiată, căci esența lucrării gestionării lui Dumnezeu este pentru mântuirea omenirii. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este capitalul pe care-l folosește Dumnezeu ca să ducă la bun sfârșit întreaga gestionare, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a omului, schimbări care redau omului simțul inițial al rațiunii. În acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, atunci Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată ce bătălia s-a încheiat, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

Dumnezeu nu are nicio urmă de răutate față de făpturile creației și dorește doar să îl învingă pe Satana. Toată lucrarea Sa – fie ea muștrare sau judecată – este îndreptată împotriva Satanei; este îndeplinită pentru mântuirea omenirii, iar totul este pentru a-l învinge pe Satana, și are un singur obiectiv: să se lupte cu Satana până la sfârșit! Dumnezeu nu Se va odihni niciodată înainte de a-l fi biruit pe Satana! El se va odihni doar după ce l-a înfrânt pe Satana. Deoarece toată lucrarea făcută de Dumnezeu este îndreptată împotriva Satanei și pentru că aceia care au fost corupți de Satana sunt toți sub influența stăpânirii Satanei și toți trăiesc sub stăpânirea Satanei, fără a se lupta împotriva acestuia și a se distanța de el, Satana nu și-ar fi slăbit strânsoarea asupra acestor oameni, iar ei nu ar fi putut fi cucerți. Dacă ei nu ar fi fost cucerți, ar dovedi că Satana nu a fost înfrânt, că el nu a fost învins. Și astfel, în planul de gestionare (planul

mântuirii) de 6000 de ani al lui Dumnezeu, în timpul primei etape, El a făcut lucrarea legii, în timpul celei de-a doua etape El a făcut lucrarea Epocii Harului, adică, lucrarea răstignirii, iar în cea de-a treia etapă, face lucrarea cuceririi omenirii. Toată această lucrare este îndreptată către măsura în care Satana a corupt omenirea, totul este pentru a-l învinge pe Satana și fiecare etapă este pentru a-l învinge pe Satana. Esența lucrării de 6000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este lupta împotriva marelui balaur roșu, iar lucrarea de gestionare a omenirii este, de asemenea, lucrarea de înfrângere a Satanei, lucrarea luptei cu Satana. Dumnezeu a luptat timp de 6000 de ani și, astfel, a lucrat timp de 6000 de ani pentru a aduce în cele din urmă omul într-un nou ținut. Când Satana este înfrânt, omul va fi complet eliberat. Nu este aceasta direcția lucrării lui Dumnezeu astăzi? Aceasta este exact direcția lucrării de azi: eliberarea completă și scăparea omului, astfel încât el să nu mai fie supus niciunei reguli, nici limitat de vreo legătură sau restricție. Toată această lucrare este făcută în conformitate cu statura voastră și în conformitate cu nevoile voastre, însemnând că vi se oferă orice puteți realiza. Nu este un caz de a obliga pe cineva să facă ceva peste puterile sale, de a vă impune vreun lucru; mai degrabă, toată această lucrare este îndeplinită în conformitate cu nevoile voastre actuale. Fiecare etapă a lucrării se desfășoară în conformitate cu nevoile actuale și cerințele pentru om; fiecare etapă a lucrării este pentru a-l învinge pe Satana. De fapt, la început nu existau bariere între Creator și făpturile Sale. Toate aceste impedimente au fost cauzate de Satana. Omul a devenit incapabil să vadă sau să atingă orice din cauza modului în care Satana l-a tulburat și corupt pe om. Omul este victima, cel care a fost înșelat. Odată ce Satana a fost înfrânt, făpturile create Îl vor privi pe Creator, iar Creatorul va privi asupra făpturilor create și va putea să le conducă El Însuși. Doar aceasta este viața pe care omul ar trebui să o aibă pe pământ. Și astfel, lucrarea lui Dumnezeu este în principal pentru a-l înfrânge pe Satana și, odată ce Satana a fost înfrânt, totul va fi rezolvat. Astăzi, ai văzut că nu este simplu ca Dumnezeu să vină printre oameni. El nu a venit pentru a-Și petrece fiecare zi criticându-vă, să vă spună una și alta sau doar să vă permită să vedeți cum arată și cum vorbește și trăiește. Dumnezeu nu a devenit trup doar pentru a vă permite să Îl priviți sau pentru a vă deschide ochii, ori pentru a vă permite să auziți tainele despre care El a vorbit și cele șapte peceti pe care le-a deschis. În schimb, El a devenit trup pentru a-l înfrânge pe Satana. El a venit personal printre oameni pentru a-l salva pe om și pentru a Se lupta cu Satana; aceasta este semnificația întrupării Sale. Dacă nu ar fi pentru a-l învinge pe Satana, atunci El nu ar face personal această lucrare. Dumnezeu a venit pe pământ pentru a-Și face lucrarea printre oameni, pentru a Se dezvălui personal omului și pentru a-i permite omului să-L privească; este aceasta puțin lucru? Chiar nu este simplu! Nu este așa cum își imaginează omul: că Dumnezeu a venit ca omul să Îl poată privi, pentru ca omul să poată înțelege că Dumnezeu este real, și nu nedeslușit sau lipsit de valoare, și că Dumnezeu este trufaș, dar și umil. Ar putea fi atât de simplu? Tocmai pentru că Satana a corupt trupul omului, și omul este cel pe care Dumnezeu intenționează să îl salveze,

Dumnezeu trebuie să-Și poarte trupul pentru a lupta cu Satana și pentru a-l păstori personal pe om. Doar acest lucru este benefic pentru lucrarea Sa. Cele două întrupări ale lui Dumnezeu au existat pentru a-l înfrânge pe Satana și, de asemenea, pentru a-l mântui mai bine pe om. Aceasta se întâmplă pentru că cel care se luptă cu Satana poate fi doar Dumnezeu, indiferent dacă este Duhul lui Dumnezeu sau trupul întrupat al lui Dumnezeu. Pe scurt, cei care se luptă cu Satana nu pot fi îngerii, cu atât mai puțin poate fi omul, care a fost corupt de Satana. Îngerii nu au puterea de a duce bătălia aceasta, iar omul este și mai lipsit de putere. Astfel, dacă Dumnezeu dorește să prelucraze viața omului, dacă El dorește să vină personal pe pământ pentru a-l mântui pe om, atunci El trebuie personal să devină trup – adică, El trebuie să își asume personal trupul și, cu identitatea Sa inerentă și lucrarea pe care trebuie să o facă, să vină printre oameni și să îl salveze personal pe om. Dacă nu, dacă ar fi Duhul lui Dumnezeu sau omul care ar face această lucrare, atunci nu s-ar alege niciodată nimic din această luptă și nu s-ar sfârși niciodată. Omul are șansa la mântuire doar când Dumnezeu devine trup pentru a porni personal la război împotriva Satanei printre oameni. În plus, doar atunci este rușinat Satana și lăsat fără nicio oportunitate de exploatat și fără niciun plan de executat. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat nu poate fi realizată de Duhul lui Dumnezeu și ar fi și mai imposibil de făcut de orice trup lumesc, pentru că lucrarea pe care El o face este pentru viața omului și pentru schimbarea firii corupte a omului. Dacă omul ar participa în această luptă, el doar ar fugi într-o confuzie dureroasă și ar fi pur și simplu incapabil de a schimba firea lui coruptă. El ar fi incapabil de a-l salva pe om de la cruce sau de a cuceri toată omenirea răzvrătită, ci ar fi în stare doar să facă puțină lucrare veche care nu merge dincolo de principii, sau o lucrare care nu are legătură cu înfrângerea Satanei. Deci, de ce să vă obosiți? Care este semnificația unei lucrări care nu poate să câștige omenirea, cu atât mai puțin să-l înfrângă pe Satana? Și astfel, lupta cu Satana poate fi purtată doar de Dumnezeu Însuși și omului i-ar fi imposibil să o facă. Datoria omului este de a se supune și de a urma, căci omul nu poate face o lucrare asemănătoare cu crearea cerurilor și a pământului și, mai mult decât atât, nici nu poate îndeplini lucrarea de a se lupta cu Satana. Omul poate doar să-L mulțumească pe Creator sub conducerea lui Dumnezeu Însuși, prin care Satana este înfrânt; acesta este singurul lucru pe care îl poate face omul. Și astfel, de fiecare dată când începe o nouă luptă, adică, de fiecare dată când începe lucrarea unei noi epoci, această lucrare este făcută personal de Însuși Dumnezeu, prin care El conduce întreaga epocă și deschide o nouă cale pentru toată omenirea. Răsăritul fiecărei noi epoci este un nou început în lupta cu Satana, prin care omul pătrunde într-un ținut mai nou, mai frumos, și o nouă epocă condusă personal de Însuși Dumnezeu. Omul este stăpânul tuturor lucrurilor, dar aceia care au fost câștigați vor deveni roadele tuturor luptelor cu Satana. Satana este corupătorul tuturor lucrurilor, este cel învins la finalul tuturor luptelor și este, de asemenea, cel care va fi pedepsit după aceste lupte. Dintre Dumnezeu, om și Satana, doar Satana este cel care va fi detestat și respins. Aceia care au fost câștigați de Satana,

dar care nu sunt recuperați de Dumnezeu, devin, între timp, cei care vor primi pedeapsă în numele Satanei. Dintre aceștia trei, doar Dumnezeu ar trebui să fie venerat de toate lucrurile. Aceia care au fost corupți de Satana, dar care sunt recuperați de Dumnezeu și care urmează calea lui Dumnezeu, devin, între timp, cei care vor primi promisiunea lui Dumnezeu și îi vor judeca pe cei răi pentru Dumnezeu. Dumnezeu va fi cu siguranță triumfător, iar Satana cu siguranță va fi învins, dar printre oameni există cei care vor câștiga și cei care vor pierde. Aceia care vor câștiga vor aparține de biruitori, iar cei care vor pierde vor aparține de învinși; aceasta este clasificarea conform tipului, este sfârșitul final al întregii lucrări a lui Dumnezeu. Este, de asemenea, scopul întregii lucrări a lui Dumnezeu, și nu se va schimba niciodată. Esența principalei lucrări a planului de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu se concentrează pe mântuirea omului, iar Dumnezeu Se întrupează în principal pentru acest lucru esențial, pentru această lucrare și pentru a-l înfrânge pe Satana. Prima dată când Dumnezeu a devenit trup a fost, de asemenea, pentru a-l înfrânge pe Satana: El, personal, a devenit trup și a fost personal răstignit pentru a finaliza lucrarea primei lupte, care a fost lucrarea de răscumpărare a omenirii. La fel, această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu, care a devenit trup pentru a-Și face lucrarea printre oameni, pentru a rosti personal cuvântul Său și pentru a-i permite omului să-L vadă. Desigur, este inevitabil ca El să facă și altă lucrare pe parcurs, dar principalul motiv pentru care El Își îndeplinește personal lucrarea este pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a cuceri întreaga omenire și pentru a-i câștiga pe acești oameni. Așadar, lucrarea întrupării lui Dumnezeu chiar nu este simplă. Dacă scopul Său ar fi doar să-i arate omului că Dumnezeu este umil și ascuns, și că Dumnezeu este adevărat, dacă ar fi doar pentru a face această lucrare, atunci nu ar fi nevoie să devină trup. Chiar dacă Dumnezeu nu a devenit trup, El a putut să-Și dezvăluie în mod direct omului umilința și caracterul tainic, măreția și sfîntenia Sa, dar astfel de lucruri nu au nimic de-a face cu lucrarea de gestionare a omenirii. Acestea sunt incapabile să-l mântuiască sau să-l întregească pe om, cu atât mai puțin pot acestea să-l înfrângă pe Satana. Dacă înfrângerea Satanei ar implica doar Duhul care luptă împotriva duhului, atunci, o astfel de lucrare ar avea o valoare și mai puțin practică; ar fi incapabilă de a câștiga omul și ar ruina soarta și perspectivele omului. Astfel, lucrarea de astăzi a lui Dumnezeu are o semnificație profundă. Nu este doar pentru ca omul să-L poată vedea sau pentru ca ochii omului să poată fi deschiși, ori pentru a-i oferi o ușoară senzație de emoționare sau încurajare; o astfel de lucrare nu are nicio însemnătate. Dacă poți vorbi doar de acest tip de cunoaștere, atunci dovedești că nu cunoști adevărata semnificație a întrupării lui Dumnezeu.

Lucrarea întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu este făcută personal de către Însuși Dumnezeu. Prima etapă – crearea lumii – a fost făcută personal de Dumnezeu Însuși și, dacă n-ar fi fost făcută, nimeni n-ar fi fost capabil să creeze omenirea; a doua etapă a fost răscumpărarea întregii omeniri și a fost, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu Însuși; a treia etapă este de la sine înțeleasă: există o și

mai mare nevoie pentru ca finalul întregii lucrări a lui Dumnezeu să fie făcut de Însuși Dumnezeu. Întreaga lucrare de răscumpărare, cucerire, câștigare și desăvârșire a întregii omeniri este îndeplinită personal de Însuși Dumnezeu. Dacă El nu ar face personal această lucrare, atunci identitatea Sa nu ar putea fi reprezentată de om, și nici lucrarea Sa să fie făcută de om. Pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a câștiga omenirea și pentru a-i da omului o viață normală pe pământ, El îl conduce personal pe om și lucrează personal printre oameni; pentru întregul Său plan de gestionare (planul mântuirii) și pentru toată lucrarea Sa, El trebuie să facă personal această lucrare. Dacă omul crede doar că Dumnezeu a venit ca el să-L vadă și pentru a-l face fericit, atunci, astfel de credințe nu au nicio valoare, nicio însemnătate. Înțelegerea omului este prea superficială! Doar ducând la bun sfârșit El Însuși această lucrare poate Dumnezeu să facă această lucrare complet și cu temeinicie. Omul este incapabil să o facă în numele lui Dumnezeu. Dat fiind că nu are identitatea lui Dumnezeu sau esența Sa, el este incapabil să facă lucrarea lui Dumnezeu și, chiar dacă omul ar face această lucrare, nu ar avea niciun efect. Prima dată când Dumnezeu a devenit trup a fost pentru răscumpărare, pentru a răscumpăra toată omenirea din păcat, pentru a face omul capabil de a fi curățat și de a fi iertat de păcatele sale. Lucrarea de cucerire este, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu printre oameni. Dacă, în timpul acestei etape, Dumnezeu doar ar rosti profeții, atunci un profet sau cineva înzestrat ar putea fi găsit pentru a-l lua locul; dacă doar profețiile ar fi rostite, omul ar putea să-l țină locul lui Dumnezeu. Totuși, dacă omul ar încerca să facă personal lucrarea lui Dumnezeu Însuși și dacă ar încerca să prelucreze viața omului, i-ar fi imposibil să facă această lucrare. Trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu: Dumnezeu trebuie să devină personal trup pentru a face această lucrare. În Epoca Cuvântului, dacă profețiile ar fi doar rostite, atunci Isaia sau profetul Elia ar putea fi găsiți pentru a face această lucrare, și nu ar fi nevoie ca Dumnezeu Însuși să o facă personal. Deoarece lucrarea făcută în această etapă nu este doar despre rostirea unor profeții și deoarece are o mai mare valoare ca lucrarea cuvintelor să fie folosită pentru a cuceri omul și a-l înfrânge pe Satana, această lucrare nu poate fi făcută de om și trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu. În Epoca Legii, Iahve a făcut o parte din lucrarea Lui, după care El a rostit anumite cuvinte și a făcut o parte din lucrare prin profeți. Aceasta este deoarece omul putea să-L înlocuiască pe Iahve în lucrarea Sa, iar prorocii puteau prevesti lucruri și interpreta anumite vise în numele Lui. Lucrarea făcută la început nu a fost lucrarea pentru a schimba direct firea omului și nu a avut legătură cu păcatul omului, iar omului i se cerea doar să respecte legea. Astfel, Iahve nu a devenit trup și nu S-a dezvăluit pe Sine omului; în schimb, El a vorbit direct lui Moise și celorlalți, i-a făcut să vorbească și să lucreze în numele Lui și i-a determinat să lucreze direct printre oameni. Prima etapă a lucrării lui Dumnezeu a fost conducerea oamenilor. A fost începutul luptei împotriva Satanei, iar această luptă încă nu începuse în mod oficial. Războiul oficial împotriva Satanei a început odată cu prima întrupare a lui Dumnezeu și a continuat până în ziua de astăzi. Prima bătălie a acestui

război a fost când Dumnezeu întrupat a fost răstignit pe cruce. Răstignirea lui Dumnezeu întrupat l-a înfrânt pe Satana și a fost prima etapă de succes în război. Când Dumnezeu întrupat a început să lucreze direct viața omului, acesta a fost începutul oficial al lucrării de recâștigare a omului și, deoarece aceasta a fost lucrarea de schimbare a vechii firi a omului, a fost lucrarea de luptă cu Satana. Etapa lucrării făcută de Iahve la început a fost doar conducerea vieții omului pe pământ. A fost începutul lucrării lui Dumnezeu și, deși nu a implicat nicio luptă și nicio lucrare majoră, a pus temelia pentru lucrarea luptei ce avea să vină. Mai târziu, a doua etapă a lucrării în timpul Epocii Harului a presupus schimbarea vechii firi a omului, ceea ce înseamnă că Însuși Dumnezeu a făurit viața omului. Aceasta trebuia să fie făcută personal de Dumnezeu: era necesar ca Dumnezeu să devină personal trup. Dacă El nu ar fi devenit trup, nimeni altcineva nu ar fi putut să Îl înlocuiască în această etapă a lucrării, deoarece reprezenta lucrarea luptei directe împotriva Satanei. Dacă omul ar fi făcut această lucrare în numele lui Dumnezeu, când omul ar fi stat înaintea Satanei, Satana nu s-ar fi supus și ar fi fost imposibil de înfrânt. Trebuia să fie Dumnezeu întrupat care să vină să îl înfrângă, pentru că esența lui Dumnezeu întrupat este tot Dumnezeu, El este tot viața omului și este tot Creatorul; orice se întâmplă, identitatea și esența Sa nu se vor schimba. Și astfel, El Și-a asumat trupul și a făcut lucrarea care să ducă la supunerea completă a Satanei. În timpul acestei etape a lucrării din zilele de pe urmă, dacă omul ar trebui să facă această lucrare și ar trebui să rostească cuvintele direct, atunci el nu ar putea să le rostească, iar dacă profețiile ar fi rostite, atunci această profeție nu ar fi reușit să cucerească omul. Luând trup, Dumnezeu vine să îl înfrângă pe Satana și să ducă la supunerea sa completă. Când îl înfrânge total pe Satana, îl cucerește complet pe om și îl câștigă cu totul pe om, această etapă a lucrării va fi încheiată, iar succesul, obținut. În gestionarea lui Dumnezeu, omul nu Îi poate ține locul lui Dumnezeu. În special, lucrarea conducerii epocii și lansarea unei noi lucrări au o și mai mare nevoie de a fi făcute personal de Însuși Dumnezeu. Să dea omului revelații și să îi ofere profeții sunt lucruri care pot fi făcute de om, dar dacă este vorba de o lucrare care trebuie făcută personal de Dumnezeu, lucrarea luptei dintre Dumnezeu Însuși și Satana, atunci această lucrare nu poate fi făcută de către om. În timpul primei etape a lucrării, când nu exista lupta cu Satana, Iahve conducea personal poporul lui Israel, folosind profețiile rostite de profeți. După aceea, a doua etapă a lucrării a fost lupta cu Satana, și Dumnezeu Însuși a devenit trup și a venit în trup pentru a face această lucrare. Orice lucru care implică lupta împotriva Satanei implică, de asemenea, întruparea lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că această luptă nu poate fi dusă de către om. Dacă omul ar trebui să lupte, el ar fi incapabil de a-l înfrânge pe Satana. Cum ar putea el să aibă puterea de a lupta împotriva lui în timp ce este încă sub stăpânirea lui? Omul se află la mijloc: dacă înclini spre Satana, aparții Satanei, dar dacă Îl mulțumești pe Dumnezeu, aparții lui Dumnezeu. Dacă omul ar încerca să-l țină locul lui Dumnezeu în lucrarea acestei lupte, ar putea el să o facă? Dacă el ar fi făcut-o, n-ar fi pierit el cu mult timp în urmă? Nu ar fi intrat el

demult în iad? Astfel, omul nu Îl poate înlocui pe Dumnezeu în lucrarea Sa, ceea ce înseamnă că omul nu are esența lui Dumnezeu, iar dacă tu ai lupta cu Satana, ai fi incapabil să-l înfrânghi. Omul poate face doar o anumită lucrare; el poate convinge anumiți oameni, dar el nu Îl poate ține locul lui Dumnezeu în cadrul lucrării lui Dumnezeu Însuși. Cum ar putea omul să lupte cu Satana? Satana te-ar lua prizonier înainte ca tu să fi început măcar. Doar atunci când Dumnezeu Însuși luptă cu Satana și, pe această bază, omul Îl urmează pe Dumnezeu și I se supune, poate omul să fie câștigat de Dumnezeu și poate scăpa din legăturile Satanei. Lucrurile pe care omul le poate obține cu propria sa înțelepciune și propriile sale abilități sunt prea limitate; el este incapabil de a-l întregi pe om, de a-l conduce și, mai ales, de a-l înfrânge pe Satana. Inteligența și înțelepciunea omului nu pot să stea împotriva uneltirilor Satanei, deci, cum ar putea omul să se lupte cu el?

Toți aceia care sunt dispuși să fie desăvârșiți au șansa de a fi desăvârșiți, deci, toată lumea trebuie să se relaxeze: în viitor, voi toți veți pătrunde în destinație. Dar, dacă nu ești dispus să fii desăvârșit și nu ești dispus să intri în ținutul minunat, atunci, aceea este propria ta problemă. Toți aceia care sunt dispuși să fie desăvârșiți și care sunt credincioși lui Dumnezeu, toți aceia care se supun și aceia care își îndeplinesc funcția cu credință – oricare astfel de oameni pot fi desăvârșiți. Astăzi, toți aceia care nu își îndeplinesc cu credință datoria, toți aceia care nu sunt credincioși lui Dumnezeu, toți aceia care nu se supun lui Dumnezeu, mai ales aceia care au primit luminarea și iluminarea Duhului Sfânt, dar care nu o pun în practică – oricare astfel de oameni nu pot fi desăvârșiți. Toți aceia care sunt dispuși să fie credincioși și să-L asculte pe Dumnezeu pot fi desăvârșiți, chiar dacă sunt puțin ignoranți; toți aceia care sunt dispuși să-L urmeze pot fi desăvârșiți. Nu e nevoie să te îngrijorezi în privința acestui lucru. Atât timp cât ești dispus să mergi în această direcție, poți fi desăvârșit. Nu sunt dispus să abandonez sau să alung pe niciunul dintre voi, dar dacă omul nu se străduiește să facă bine, atunci te ruinezi pe tine însuți; nu sunt Eu cel care te alungă, ci tu însuți. Dacă tu însuți nu te străduiești să faci bine – dacă ești leneș sau nu îți îndeplinești datoria, sau nu ești credincios ori nu urmărești adevărul și întotdeauna faci precum dorești, dacă ești nesăbuit în comportament, lupți pentru propria faimă și avere și ești lipsit de scrupule în relațiile cu sexul opus, atunci vei purta povara propriilor tale păcate; nu ești demn de mila nimănui. Intenția Mea este ca voi toți să fiți desăvârșiți și cel puțin să fiți cucerțiți, astfel ca această etapă a lucrării să fie finalizată cu succes. Dorința lui Dumnezeu este ca fiecare persoană să fie desăvârșită, să fie în final câștigată de El, să fie complet curățită de El și să devină un om pe care El îi iubește. Nu contează dacă vă spun că sunteți înapoiați sau de calibru slab – acestea sunt toate adevărate. Faptul că Eu spun aceasta nu dovedește că intenționez să vă abandonez, că mi-am pierdut speranța în voi, cu atât mai puțin că nu sunt dispus să vă mântuiesc. Astăzi, am venit să fac lucrarea mântuirii voastre, ceea ce înseamnă că lucrarea pe care o fac Eu este o continuare a lucrării de mântuire. Fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită: dacă ești dispus,

dacă urmărești, în final vei putea să obții acest rezultat, și niciunul dintre voi nu va fi abandonat. Dacă ești de calibru slab, cerințele Mele pentru tine vor fi conform calibrului tău slab; dacă ești de calibru înalt, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu calibrul tău înalt; dacă ești ignorant și analfabet, cerințele Mele vor fi în conformitate cu analfabetismul tău; dacă ești un om cu știință de carte, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu faptul că ai carte; dacă ești în vârstă, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu vârsta ta; dacă ești capabil să oferi ospitalitate, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu această abilitate; dacă spui că nu poți oferi ospitalitate și poți doar să îndeplinești o anumită funcție, fie ea propovăduirea Evangheliei sau îngrijirea bisericii, ori participarea la celelalte treburi generale, desăvârșirea ta de către Mine va fi în conformitate cu funcția pe care o îndeplinești. Să fii credincios, să te supui până la sfârșit și să cauți să ai iubirea supremă pentru Dumnezeu – aceasta este ceea ce trebuie să realizezi și nu există practici mai bune decât aceste trei lucruri. În final, omul trebuie să obțină aceste trei lucruri și, dacă el le poate obține, atunci va fi desăvârșit. Dar, mai presus de toate, trebuie să urmărești cu adevărat, trebuie în mod activ să înaintezi cu hotărâre, înainte și în sus, și să nu fii pasiv în privința asta. Am spus că fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită și este capabilă să fie desăvârșită, și lucrul acesta e adevărat, dar nu încerci să fii mai bun în urmărirea ta. Dacă nu obții aceste trei criterii, atunci în final trebuie să fii alungat. Vreau ca toată lumea să recupereze, vreau ca toată lumea să aibă lucrarea și luminarea Duhului Sfânt și să poată să se supună până la sfârșit, deoarece aceasta este datoria pe care fiecare dintre voi trebuie să o îndeplinească. Când toți v-ați îndeplinit misiunea, veți fi desăvârșiți cu toții și veți fi și o mărturie răsunătoare. Toți aceia care dau mărturie sunt aceia care au fost triumfători asupra Satanei și au câștigat promisiunea lui Dumnezeu și ei sunt cei care vor rămâne să trăiască în destinația minunată.

Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună

La început, Dumnezeu Se odihnea. Nu existau oameni sau orice altceva pe pământ la acea vreme și Dumnezeu nu făcuse încă nicio lucrare. El Și-a început lucrarea de gestionare doar odată cu existența omenirii și după ce omenirea a fost coruptă; din acel moment, El nu S-a mai odihnit, ci în schimb a început să Își petreacă timpul în mijlocul omenirii. Din cauza corupției omenirii și a răzvrătirii arhanghelului Și-a pierdut Dumnezeu odihna. Dacă Dumnezeu nu îl învinge pe Satana și nu mântuiește omenirea coruptă, El nu va mai putea niciodată să intre în odihnă. Precum îi lipsește omului odihna, așa Îi lipsește și lui Dumnezeu, iar când El Se va odihni din nou, și oamenii o vor face. A trăi în odihnă înseamnă o viață fără război, fără murdărie și fără vreo nedreptate stăruitoare. Cu alte cuvinte, e o viață lipsită de tulburările Satanei (aici „Satana” se referă la forțe inamice) și de corupția Satanei, și nici nu e predispusă să fie invadată de vreo forță în

opozitie cu Dumnezeu; e o viață în care totul își urmează propriul fel și Îl poate venera pe Domnul creației și în care cerul și pământul sunt cu desăvârșire liniștite – asta se înțelege prin cuvintele „viața tihnită a oamenilor”. Când Dumnezeu Se odihnește, nedreptatea nu va mai zăbovi pe pământ, nici nu va mai fi vreo altă invazie a forțelor inamice, iar omenirea va intra într-un ținut nou – nu va mai fi o omenire coruptă de Satana, ci mai degrabă o omenire care a fost mântuită după ce a fost coruptă de Satana. Ziua de odihnă a omenirii va fi și ziua de odihnă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a pierdut odihna din cauza incapacității omenirii de a intra în odihnă, nu din cauza că inițial nu fusese capabil să Se odihnească. Intrarea în odihnă nu înseamnă că totul încetează să se miște sau încetează să se dezvolte, nici nu înseamnă că Dumnezeu încetează să lucreze sau că oamenii încetează să trăiască. Semnul intrării în odihnă va fi când Satana a fost distrus, când acei oameni răi care i s-au alăturat în fărădelegile lui au fost pedepsiți și nimiciți și când toate forțele ostile față de Dumnezeu încetează să existe. Intrarea lui Dumnezeu în odihnă înseamnă că El nu-Și va mai îndeplini lucrarea de mântuire a omenirii. Intrarea omenirii în odihnă înseamnă că întreaga omenire va trăi în lumina lui Dumnezeu și sub binecuvântările Sale, lipsită de corupția Satanei, și nicio nedreptate nu se va întâmpla. Sub îngrijirea lui Dumnezeu, oamenii vor trăi normal pe pământ. Când Dumnezeu și omenirea intră în odihnă împreună, înseamnă că omenirea a fost mântuită și că Satana a fost distrus, că lucrarea lui Dumnezeu în oameni este într-un total completă. Dumnezeu nu va mai continua să lucreze în oameni, iar ei nu vor mai trăi sub domeniul Satanei. Ca atare, Dumnezeu nu va mai fi ocupat, iar oamenii nu vor mai fi constant în mișcare; Dumnezeu și omenirea vor intra simultan în odihnă. Dumnezeu Se va întoarce la locul Său inițial și fiecare persoană se va întoarce la locul său respectiv. Acestea sunt destinațiile în care Dumnezeu și oamenii vor locui odată ce întreaga gestionare a lui Dumnezeu se va sfârși. Dumnezeu are destinația lui Dumnezeu, iar omenirea are destinația omenirii. În timp ce Se odihnește, Dumnezeu va continua să ghideze toți oamenii în viețile lor pe pământ și, în timp ce se află în lumina Lui, ei se vor închina unicului adevărat Dumnezeu din ceruri. Dumnezeu nu va mai trăi în mijlocul omenirii, nici oamenii nu vor putea să trăiască alături de Dumnezeu în destinația Lui. Dumnezeu și oamenii nu pot trăi în același ținut; mai degrabă, amândoi au propriile moduri respective de a trăi. Dumnezeu este Cel care ghidează întreaga omenire și întreaga omenire este cristalizarea lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Oamenii sunt cei care sunt conduși, și ei nu sunt din aceeași substanță ca Dumnezeu. A se „odihni” înseamnă a se întoarce la locul de origine al fiecăruia. De aceea, când Dumnezeu intră în odihnă, înseamnă că S-a întors la locul Său de origine. El nu va mai trăi pe pământ și nu va mai fi în mijlocul omenirii pentru a împărtăși bucuria și suferința ei. Când oamenii intră în odihnă, înseamnă că au devenit adevărate obiecte ale creației; ei l se vor închina lui Dumnezeu de pe pământ și vor trăi vieți umane normale. Oamenii nu vor mai fi neascultători față de Dumnezeu și nu l se vor mai împotrivi și se vor întoarce la viața inițială a lui Adam și a Evei. Acestea vor fi viețile și destinațiile respective ale lui

Dumnezeu și ale oamenilor după ce intră în odihnă. Înfrângerea Satanei este o tendință inevitabilă în războiul dintre acesta și Dumnezeu. Ca atare, intrarea lui Dumnezeu în odihnă după finalizarea lucrării Sale de gestionare și mântuirea completă și intrarea în odihnă a omenirii au devenit, în același mod, tendințe inevitabile. Locul de odihnă al omenirii este pe pământ, iar locul de odihnă al lui Dumnezeu este în ceruri. În timp ce oamenii îl venerază pe Dumnezeu în odihnă, ei vor locui pe pământ, iar în timp ce Dumnezeu conduce restul omenirii în odihnă, El o va conduce din ceruri, nu de pe pământ. Dumnezeu încă va fi Duhul, în timp ce oamenii vor fi tot trup. Dumnezeu și oamenii se odihnesc în moduri diferite. În timp ce Dumnezeu Se va odihni, El va veni și Se va arăta printre oameni; în timp ce oamenii se vor odihni, ei vor fi conduși de Dumnezeu să viziteze cerurile și să se bucure de viața de acolo. După ce Dumnezeu și omenirea vor intra în odihnă, Satana nu va mai exista; la fel, și oamenii răi vor înceta să mai existe. Înainte ca Dumnezeu și omenirea să se odihnească, acei indivizi răi care odată L-au persecutat pe Dumnezeu pe pământ, cât și dușmanii care nu L-au ascultat acolo, vor fi fost deja distruși; vor fi fost eradicați de marile dezastre ale zilelor de pe urmă. Odată ce acei oameni răi vor fi pe deplin anihilați, pământul nu va mai cunoaște vreodată hărțuirea Satanei. Doar atunci va obține omenirea mântuirea deplină și lucrarea lui Dumnezeu se va încheia cu totul. Acestea sunt condițiile necesare pentru ca Dumnezeu și omenirea să intre în odihnă.

Apropierea sfârșitului tuturor lucrurilor indică încheierea lucrării lui Dumnezeu, cât și un și un sfârșit al dezvoltării omenirii. Aceasta înseamnă că oamenii corupți de Satana vor fi ajuns în ultima etapă a dezvoltării lor, iar urmașii lui Adam și ai Evei nu se vor mai înmulți. Înseamnă, de asemenea, că pentru o asemenea omenire, care a fost coruptă de Satana, va fi imposibil să continue să se dezvolte. Adam și Eva de la început nu fuseseră corupți, dar Adam și Eva care au fost alungați din Grădina Edenului au fost corupți de Satana. Când Dumnezeu și oamenii vor intra în odihnă împreună, Adam și Eva – care au fost alungați din Grădina Edenului – și urmașii lor vor ajunge, în cele din urmă, la un sfârșit. Omenirea viitorului va fi încă formată din urmașii lui Adam și ai Evei, însă aceia nu vor fi oameni care trăiesc sub stăpânirea Satanei. Mai degrabă, vor fi oameni care au fost mântuiți și purificați. Aceasta va fi o omenire care a fost judecată și muștrată și una care este sfântă. Aceste popoare nu vor fi ca rasa umană, așa cum a fost aceasta inițial; se poate chiar spune că va fi un tip de omenire cu totul diferită de aceea a lui Adam și a Evei de la început. Acești oameni vor fi fost selectați dintre toți aceia care au fost corupți de Satana și ei vor fi cei care, în final, au rămas neclintii în timpul judecării și muștrării lui Dumnezeu; ei vor fi ultimul grup de oameni rămas în mijlocul omenirii corupte. Doar acești oameni vor putea să intre în odihna finală odată cu Dumnezeu. Cei care pot rămâne neclintii în timpul lucrării de judecată și muștrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost cu toții eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu

după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei sale finală; fără o astfel de curățire, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente neascultătoare ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost muștrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepti. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și muștrați; pe lângă acestea, ei au făcut odată serviciu lui Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi alungați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a neascultării și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și ei nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepti și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți ce săvârșesc răul vor fi distruși în cele din urmă și toți cei care sunt drepti vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, este stabilit în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau neascultători față de Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea, vor fi, fără îndoială, ținte pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți, vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt, El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepti și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și apoi imediat să treacă la

îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa este pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi distrus pe cei răi, ci le-ar fi permis în schimb să rămână, atunci toți oamenii încă ar fi incapabili să intre în odihnă, iar Dumnezeu nu ar fi putut să aducă întreaga omenire într-un ținut mai bun. Astfel de lucrare nu ar fi completă. Când lucrarea Sa va fi încheiată, întreaga omenire va fi complet sfântă; doar în acest fel va reuși Dumnezeu să trăiască pașnic în odihnă.

Astăzi, oamenii tot nu sunt capabili să renunțe la lucrurile trupesti; ei nu pot renunța la bucuriile trupului, la lume, bani sau la firile lor corupte. Majoritatea oamenilor își abordează urmărirea într-o manieră superficială. De fapt, acești oameni nu Îl au adăpostesc pe Dumnezeu în inimile lor; ba mai rău, lor nu le este teamă de Dumnezeu. Ei nu Îl au pe Dumnezeu în inimile lor și, astfel, nu pot să înțeleagă tot ceea ce face Dumnezeu și cu atât mai puțin sunt capabili să creadă cuvintele pe care le rostește. Asemenea oameni aparțin prea mult trupului; ei sunt prea profund corupți și lipsiți de orice fel de adevăr. Mai mult, ei nu cred că Dumnezeu poate deveni trup. Oricine nu crede în Dumnezeu întrupat – adică, oricine nu crede în Dumnezeul vizibil sau în lucrarea și cuvintele Sale și, în schimb, I se închină Dumnezeului invizibil din ceruri – este o persoană care nu Îl are pe Dumnezeu în inima sa. Asemenea oameni sunt răzvrățiți și potrivnici lui Dumnezeu. Sunt lipsiți de umanitate și rațiune, ca să nu mai vorbim de adevăr. În plus, pentru acești oameni, Dumnezeul vizibil și tangibil nu poate cu atât mai mult să fie crezut, dar consideră că Dumnezeul invizibil și intangibil este cel mai credibil și mai îmbucurător pentru inimile lor. Ceea ce caută ei nu este adevărul propriu-zis, și nici nu este adevărata esență a vieții; cu atât mai puțin este voia lui Dumnezeu. Mai degrabă, ei caută exaltarea. Acele lucruri care le permit să își îndeplinească dorințele sunt, fără îndoială, cele în care cred și ceea ce ei caută. Ei cred în Dumnezeu doar pentru a-și satisface propriile dorințe, nu pentru a căuta adevărul. Nu sunt răufăcători astfel de oameni? Sunt extrem de încrezători în sine și deloc nu cred că Dumnezeu din ceruri va distruge asemenea „oameni buni” ca ei. În schimb, cred că Dumnezeu le va permite să rămână și, mai mult, că îi va răsplăti generos, pentru că au făcut multe lucruri pentru Dumnezeu și și-au afișat considerabil „loialitatea” față de El. Dacă ar fi să Îl urmeze și pe Dumnezeul vizibil, odată ce dorințele lor nu s-ar îndeplini, ar răspunde violent imediat împotriva lui Dumnezeu sau ar da curs furiei. Se dovedesc a fi oameni vrednici de dispreț care caută mereu să își satisfacă propriile dorințe; ei nu sunt oameni cu integritate în căutarea adevărului. Astfel de oameni sunt așa-numiții răi care Îl urmează pe Hristos. Oamenilor care nu caută adevărul le este cu neputință să creadă adevărul și sunt cu atât mai incapabili să înțeleagă viitorul final al omenirii, căci nu cred nicio lucrare sau niciun cuvânt al Dumnezeului vizibil – și acest lucru include și

incapacitatea de a crede în destinația viitoare a omenirii. De aceea, chiar dacă ei Îl urmează pe Dumnezeu vizibil, tot fac rău, nu caută deloc adevărul și nici nu practică adevărul pe care îl cer Eu. Acei oameni care nu cred că vor fi distruși sunt, dimpotrivă, chiar aceia care vor fi distruși. Ei toți se consideră foarte deștepți și cred că sunt oameni care practică adevărul. Consideră că purtarea lor rea este adevărul și, prin urmare, o prețuiesc. Asemenea oameni răi sunt foarte încrezători în sine; ei iau adevărul drept doctrină și faptele lor rele drept adevăr, dar, în final, pot culege doar ceea ce au semănat. Cu cât oamenii sunt mai încrezători în sine și cu cât sunt mai teribil de aroganți, cu atât sunt mai incapabili să obțină adevărul; cu cât oamenii cred mai mult în Dumnezeu din ceruri, cu atât mai mult se împotrivesc lui Dumnezeu. Acești oameni sunt cei care vor fi pedepsiți. Înainte ca omenirea să intre în odihnă, pedepsirea sau recompensarea tuturor felurilor de persoane va fi determinată în funcție de faptul dacă acestea au căutat adevărul, dacă Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă se pot supune Dumnezeului vizibil. Acelora care au slujit pe Dumnezeu vizibil și, totuși, nu Îl cunosc și nici nu I se supun, le lipsește adevărul. Asemenea oameni sunt răufăcători, iar răufăcătorii sunt, fără îndoială, țintele pedepsei; în plus, ei vor fi pedepsiți conform comportamentului lor rău. Dumnezeu există ca oamenii să creadă în El și este, de asemenea, vrednic de ascultarea lor. Aceia care doar au credință în Dumnezeu nedeslușit și invizibil sunt oamenii care nu cred în Dumnezeu și sunt incapabili de a I se supune lui Dumnezeu. Dacă acești oameni tot nu reușesc să creadă în Dumnezeul vizibil înainte ca lucrarea Sa de cucerire să se termine, continuă să fie neascultători și să se împotrivescă Dumnezeului care este vizibil în trup, atunci acești „iubitori ai nedeslușitului” urmează să fie, în cele din urmă, alungați și distruși. Este exact ca atunci când unii dintre voi – oricine Îl recunoaște verbal pe Dumnezeu întrupat, dar nu poate practica adevărul supunerii față de Dumnezeu întrupat – vor deveni în final țintele eliminării și ale pieirii. În plus, oricine Îl recunoaște verbal pe Dumnezeu vizibil, mâncând și bând din adevărul exprimat de El, în timp ce Îl caută pe Dumnezeu nedeslușit și invizibil, va fi cu siguranță obiectul distrugerii. Niciunul dintre acești oameni nu va putea rămâne până la timpul de odihnă ce va veni după terminarea lucrării lui Dumnezeu și niciun individ asemănător acestor oameni nu poate să rămână în acel timp al odihnei. Oamenii demonici sunt cei care nu practică adevărul; esența lor este una de împotrivire și de neascultare față de Dumnezeu, iar ei nu au nici cea mai infimă intenție de a I se supune Lui. Astfel de oameni vor fi cu toții distruși. Dacă ai adevărul și dacă I te împotrivești lui Dumnezeu depind de înfățișarea ta sau modul în care ai putea să vorbești sau să te porți ocazional. Esența unui individ stabilește dacă va fi sau nu distrus; aceasta se hotărăște conform esenței dezvăluite de comportamentul său și de căutarea adevărului de către acesta. Printre oamenii care sunt la fel, în sensul că lucrează și că fac un număr similar de lucrări, ale căror esențe sunt bune și care au adevărul, sunt oamenii cărora li se va permite să rămână, în timp ce aceia ale căror esențe umane sunt rele și care nu Îl ascultă pe Dumnezeu vizibil vor fi țintele distrugerii. Toate lucrările sau cuvintele lui Dumnezeu

care au legătură cu destinația omenirii vor trata oamenii conform esenței fiecărui individ; nu va exista nici cea mai mică eroare și nu se va face nicio greșeală. Emoția sau înțelesul uman se amestecă doar atunci când oamenii lucrează. Lucrarea pe care o face Dumnezeu este cea mai potrivită; El cu siguranță nu aduce acuzații false împotriva niciunei fapturi. Există în prezent mulți oameni care sunt incapabili să înțeleagă destinația viitoare a omenirii și care, de asemenea, nu cred cuvintele pe care le rostesc Eu. Toți aceia care nu cred, cât și aceia care nu practică adevărul, sunt demoni!

În zilele noastre, aceia care caută și aceia care nu caută sunt două tipuri de persoane cu totul diferite, ale căror destinații sunt, de asemenea, foarte diferite. Aceia care caută cunoașterea adevărului și practică adevărul sunt cei cărora Dumnezeu le va aduce mântuirea. Aceia care nu cunosc adevărata cale sunt demoni și dușmani; ei sunt urmașii arhanghelului și vor fi țintele distrugerii. Chiar și aceia care sunt credincioși pioși ai unui Dumnezeu nedeslușit – nu sunt și ei demoni? Oamenii care au conștiințe bune, dar nu acceptă adevărata cale sunt demoni; esența lor este una de împotrivire față de Dumnezeu. Aceia care nu acceptă adevărata cale sunt aceia care l se împotrivesc lui Dumnezeu și, chiar dacă asemenea oameni îndură multe greutăți, ei tot vor fi distruși. Toți aceia care nu sunt dispuși să abandoneze lumea, care nu pot suporta să se despartă de părinții lor și care nu pot îndura să se elibereze de propriile plăceri ale trupului sunt neascultători față de Dumnezeu și toți vor fi țintele distrugerii. Oricine nu crede în Dumnezeul întrupat este demonic și, mai mult, va fi distrus. Aceia care au credință, dar nu practică adevărul, aceia care nu cred în Dumnezeul întrupat și aceia care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu vor fi, de asemenea, ținte ale distrugerii. Toți cei cărora li se va permite să rămână sunt oameni care au trecut prin suferința rafinării și au rămas neclintiți; aceștia sunt oameni care au îndurat cu adevărat încercările. Oricine nu îl recunoaște pe Dumnezeu este un dușman; adică, oricine nu îl recunoaște pe Dumnezeul întrupat – indiferent dacă se află în acest curent sau în afara lui – este un antihrist! Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care nu îl ascultă pe Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în timp ce nu sunt în stare să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și acorzi importanță conștiinței și iubirii față de ei, dar, în cazul acesta, nu ai intenții bune față de Satana? Nu complotezi cu demonii? Dacă oamenii din zilele noastre sunt încă incapabili să distingă între bine și rău și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio intenție de a căuta voia lui Dumnezeu și fără a fi capabili în vreun fel de a nutri intențiile lui Dumnezeu ca pe ale lor, atunci sfârșiturile lor vor fi cu atât mai jalnice. Oricine nu crede în Dumnezeul întrupat este un dușman al lui Dumnezeu. Dacă tu poți să acorzi importanță conștiinței și iubirii față de un dușman, nu îți lipsește un simț al dreptății? Dacă tu ești compatibil cu aceia pe care Eu îi detest și îi dezaprob, și tot îi iubești sau ai sentimente personale față de ei, atunci nu ești tu neascultător? Nu te

împotrivești intenționat lui Dumnezeu? Are o astfel de persoană adevărul? Dacă oamenii acordă importanță conștiinței față de dușmani, iubirii pentru demoni și îndurării față de Satana, atunci nu întrerup ei în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu? Acei oameni care cred doar în Isus și nu cred în Dumnezeu întrupat în timpul zilelor de pe urmă, cât și aceia care pretind verbal că ei cred în Dumnezeu întrupat, dar fac rău, sunt cu toții antihriști, fără a-i mai menționa pe aceia care nici măcar nu cred în Dumnezeu. Toți acești oameni vor fi țintele distrugerii. Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror comportament este abominabil sunt răi. Criteriul după care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu l se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă cuvintele sale sunt corecte sau incorecte. Unii oameni doresc să folosească faptele bune pentru a obține o destinație bună în viitor și unii oameni doresc să folosească vorbe prețioase pentru a obține o destinație bună. Toată lumea crede în mod greșit că Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor după ce le-a urmărit comportamentul sau după ce i-a ascultat vorbind; prin urmare, mulți oameni vor să profite de lucrul acesta ca să-L înșele pe Dumnezeu să le ofere favoruri temporare. În viitor, oamenii care vor supraviețui într-o stare de odihnă vor fi îndurați cu toții ziua nenorocirii și, de asemenea, vor fi fost martori pentru Dumnezeu; toți vor fi oameni care își vor îndeplinit îndatoririle și care se vor fi supus lui Dumnezeu în mod voit. Celor care vor doar să folosească oportunitatea de a face servicii cu intenția de a evita să practice adevărul nu li se va permite să rămână. Dumnezeu are standarde corespunzătoare pentru aranjarea finalului fiecărui individ; El pur și simplu nu ia aceste decizii conform cuvintelor și comportamentului unei persoane și nici nu le ia în baza comportamentului său într-o singură perioadă de timp. El nu va fi deloc tolerant față de comportamentul rău al unei persoane datorită serviciului pe care l l-a făcut în trecut și nici nu o va cruța de la moarte datorită unui singur efort pentru Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de răsplata pentru răutatea sa și nimeni nu își poate ascunde comportamentul rău și, prin aceasta, să scape de chinurile distrugerii. Dacă oamenii pot într-adevăr să-și îndeplinească datoria, înseamnă că sunt credincioși veșnic lui Dumnezeu și nu caută recompense, indiferent dacă primesc binecuvântări sau suferă nenorociri. Dacă oamenii sunt credincioși lui Dumnezeu când văd binecuvântări, dar își pierd credința când nu pot să vadă nicio binecuvântare și, în final, tot nu pot să fie martori pentru Dumnezeu sau să îndeplinească îndatoririle care le-au revenit, tot vor fi țintele distrugerii, în ciuda faptului că, odată, l-au făcut servicii lui Dumnezeu cu credință. Pe scurt, oamenii răi nu pot supraviețui în eternitate și nici nu pot intra în odihnă; doar cei drepti sunt stăpânii odihnei. Odată ce omenirea va fi pe calea cea dreaptă, oamenii vor avea vieți umane normale. Ei toți își vor îndeplini îndatoririle și vor fi absolut credincioși lui Dumnezeu. Vor renunța cu totul la neascultare și la firile lor corupte și vor trăi pentru

Dumnezeu și datorită lui Dumnezeu, lipsiți de neascultare și împotrivire. Toți vor fi capabili să se supună întru totul lui Dumnezeu. Aceasta va fi viața lui Dumnezeu și a omenirii; va fi viața Împărăției și va fi o viață de odihnă.

Toți aceia care își târâie copiii și rudele complet necredincioase la biserică sunt extrem de egoiști și pur și simplu își arată bunătatea. Acești oameni se concentrează doar la a fi iubitori, indiferent dacă ei cred sau nu și indiferent dacă este sau nu voia lui Dumnezeu. Unii își aduc soțiile în fața lui Dumnezeu sau își târâie părinții înaintea lui Dumnezeu și, chiar dacă Duhul Sfânt este sau nu de acord cu asta sau lucrează asupra lor, ei continuă orbește să „adopte oameni înzestrați” pentru Dumnezeu. Ce beneficiu poate fi câștigat din oferirea generozității către acești necredincioși? Chiar dacă ei, cărora le lipsește prezența Duhului Sfânt, se străduiesc să Îl urmeze pe Dumnezeu, tot nu pot fi mântuiți așa cum s-ar putea crede. Aceia care pot să primească mântuire nu sunt atât de ușor de obținut. Oamenii care nu au trecut prin lucrarea și încercările Duhului Sfânt și care nu au fost desăvârșiți de Dumnezeul întrupat, nu pot nici în ruptul capului să fie făcuți compleți. De aceea, din momentul în care încep să Îl urmeze convențional pe Dumnezeu, acei oameni sunt lipsiți de prezența Duhului Sfânt. Ținând cont de condițiile și stărilor lor actuale, ei pur și simplu nu pot fi făcuți compleți. Prin urmare, Duhul Sfânt decide să nu consume multă energie asupra lor și nici nu le oferă luminare sau nu îi călăuzește în vreun fel; El doar le permite să urmeze și, în cele din urmă, le va dezvălui finalurile – lucrul acesta este suficient. Entuziasmul și intențiile omenirii vin de la Satana și acestea nu pot îndeplini în niciun fel lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent cum sunt oamenii, ei trebuie să aibă lucrarea Duhului Sfânt. Pot oamenii să facă alți oameni compleți? De ce un soț își iubește soția? De ce o soție își iubește soțul? De ce sunt copiii ascultători față de părinții lor? De ce părinții își adoră copiii? Ce gen de intenții nutresc, de fapt, oamenii? Oare intenția lor nu e de a-și satisface propriile planuri și dorințe egoiste? Chiar își doresc să acționeze de dragului planului de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu? Oare chiar acționează de dragul lucrării lui Dumnezeu? Este intenția lor să îndeplinească îndatoririle unei ființe create? Aceia care, din momentul în care au început să creadă în Dumnezeu, nu au reușit să dobândească prezența Duhului Sfânt, nu pot să câștige niciodată lucrarea Duhului Sfânt; acești oameni sunt, fără îndoială, ținte ale distrugerii. Indiferent cât de multă iubire are cineva pentru ei, aceasta nu poate înlocui lucrarea Duhului Sfânt. Entuziasmul și iubirea oamenilor reprezintă intențiile umane, dar nu pot reprezenta intențiile lui Dumnezeu și nici nu pot să fie un substitut pentru lucrarea lui Dumnezeu. Chiar dacă cineva oferă cea mai multă iubire sau îndurare posibilă față de acei oameni care cred convențional în Dumnezeu și pretind că Îl urmează, fără să știe ce înseamnă de fapt să creadă în Dumnezeu, tot nu va obține simpatia lui Dumnezeu și nici nu va câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Chiar dacă oamenii care Îl urmează cu sinceritate pe Dumnezeu au un calibru slab și nu sunt în stare să înțeleagă multe adevăruri, ei tot pot câștiga ocazional lucrarea Duhului Sfânt; totuși, aceia care au un calibru foarte bun, dar nu cred sincer, pur și simplu nu pot câștiga prezența

Duhului Sfânt. Nu există absolut nicio posibilitate de mântuire cu asemenea oameni. Chiar dacă ei citesc ale lui Dumnezeu cuvinte sau ascultă ocazional predici sau chiar cântă laude lui Dumnezeu, în cele din urmă nu vor putea supraviețui până la vremea odihnei. Dacă oamenii caută cu sinceritate nu este un fapt determinat de modul în care îi judecă ceilalți sau de cum îi văd oamenii din jur. Contează doar dacă Duhul Sfânt lucrează asupra lor și dacă au dobândit sau nu prezența Duhului Sfânt. Mai mult, depinde dacă și-au schimbat sau nu firea și dacă au dobândit vreun strop de cunoaștere de Dumnezeu după ce au trecut prin lucrarea Duhului Sfânt de-a lungul unei anumite perioade. Dacă Duhul Sfânt lucrează asupra unei persoane, firea acestei persoane se va schimba treptat, iar perspectiva sa referitoare la credința în Dumnezeu va deveni, treptat, mai pură. Indiferent de cât de mult timp Îl urmează oamenii pe Dumnezeu, câtă vreme s-au schimbat, aceasta înseamnă că Duhul Sfânt lucrează asupra lor. Dacă nu s-au schimbat, înseamnă că Duhul Sfânt nu lucrează asupra lor. Chiar dacă acești oameni oferă unele servicii, ceea ce îi impulsionează să facă asta este o dorință de a primi binecuvântări. Serviciile ocazionale nu pot înlocui experimentarea unei schimbări a propriilor firi. În final, ei tot vor fi distruși, căci în Împărăție nu va fi nevoie de făcători de servicii și nici de cineva a cărui fire nu s-a schimbat pentru a fi de folos acelor oameni care au fost desăvârșiți și care sunt credincioși lui Dumnezeu. Acele cuvinte rostite în trecut, „Când cineva crede în Domnul, norocul zâmbește asupra întregii sale familii”, sunt potrivite pentru Epoca Harului, dar nu au legătură cu destinația omenirii. Acestea au fost corespunzătoare doar pentru o etapă în timpul Epocii Harului. Conotația acelor cuvinte viza pacea și binecuvântările materiale de care se bucurau oamenii; nu însemnau că întreaga familie a unuia care crede în Domnul va fi mântuită și nici că atunci când cineva va primi binecuvântări, întreaga familie a acestei persoane va putea fi, de asemenea, adusă în odihnă. Faptul că o persoană primește binecuvântări sau îndură necazuri este stabilit conform esenței acesteia și nu conform vreunei esenței comune pe care s-ar putea să o împartă cu alții. Acel tip de zicală sau regulă pur și simplu nu are loc în Împărăție. Dacă o persoană este, în cele din urmă, capabilă să supraviețuiască, este datorită faptului că a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu și, dacă, în final, nu poate să rămână până la vremea odihnei, este deoarece nu l-a ascultat pe Dumnezeu și nu l-a îndeplinit cerințele. Toată lumea are o destinație potrivită. Aceste destinații sunt determinate conform esenței fiecărui individ și nu au absolut nicio legătură cu alți oameni. Comportamentul rău al unui copil nu poate fi transferat părinților lui și nici dreptatea unui copil nu poate fi împărtășită cu părinții lui. Comportamentul rău al unui părinte nu poate fi transferat copiilor lui și nici dreptatea unui părinte nu poate fi împărtășită cu copiii lui. Fiecare își poartă păcatele și fiecare se bucură de binecuvântările proprii. Nimeni nu poate fi un înlocuitor pentru o altă persoană; aceasta este dreptatea. Din perspectiva omului, dacă părinții primesc binecuvântări, atunci și copiii lor ar trebui să o poată face, iar în cazul în care copiii fac rele, atunci părinții lor trebuie să se căiască pentru acele păcate. Aceasta este o perspectivă și o cale umană de a face lucrurile; nu este

perspectiva lui Dumnezeu. Finalul tuturor este determinat conform esenței care vine din comportamentul lor și este întotdeauna stabilit corespunzător. Nimeni nu poate duce păcatele altcuiva; mai mult, nimeni nu poate primi pedeapsa în locul altcuiva. Acest lucru este incontestabil. Grija unui părinte pentru copilul său nu indică faptul că poate face fapte bune în locul copilului, și nici afecțiunea respectuoasă a unui copil pentru părinții săi nu înseamnă că poate face fapte bune în locul lor. Aceasta înseamnă cu adevărat cuvintele „Doi bărbați vor fi la câmp – unul va fi luat, iar altul va fi lăsat. Două femei vor măcina la moară – una va fi luată, iar alta va fi lăsată”. Oamenii nu își pot duce odraslele răufăcătoare la odihnă pe baza iubirii profunde pentru ele, nici nu poate cineva să își ducă soția (sau soțul) la odihnă pe baza propriului comportament drept. Aceasta este o regulă administrativă; nu pot exista excepții pentru nimeni. În cele din urmă, făcătorii de dreptate sunt făcători de dreptate, iar răufăcătorii sunt răufăcători. În cele din urmă, făcătorilor de dreptate li se va permite să supraviețuiască, în timp ce răufăcătorii vor fi distruși. Cei sfinți sunt sfinți; ei nu sunt întinați. Cei întinați sunt întinați și nicio parte din ei nu este sfântă. Toți oamenii care vor fi distruși sunt cei răi și toți oamenii care vor supraviețui sunt drepti – chiar dacă odraslele celor răi fac fapte drepte și chiar dacă părinții celor drepti comit fapte rele. Nu există nicio legătură între un soț care crede și o soție care nu crede și nu există nicio legătură între copiii care cred și părinții care nu cred; aceste două tipuri de oameni sunt cu totul incompatibile. Înainte de a intra în odihnă, o persoană are rude fizice, dar odată ce va intra în odihnă, această persoană nu va mai avea rude fizice despre care să vorbească. Aceia care își fac datoria sunt dușmanii celor care nu și-o fac; aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și aceia care Îl urăsc sunt în opoziție unii față de alții. Aceia care vor intra în odihnă și aceia care vor fi fost distruși sunt două tipuri de fapte incompatibile. Făpturile care își îndeplinesc îndatoririle vor putea supraviețui, în vreme ce acelea care nu și le îndeplinesc vor fi ținte ale distrugerii; și mai mult, aceasta va dura în eternitate. Îți iubești soțul pentru a-ți face datoria de ființă creată? Îți iubești soția pentru a-ți face datoria de ființă creată? Ești ascultător față de părinții tăi necredincioși pentru a-ți face datoria de ființă creată? Este corectă sau nu perspectiva umană asupra credinței în Dumnezeu? De ce crezi în Dumnezeu? Ce îți dorești să câștigi? Cum Îl iubești pe Dumnezeu? Aceia care nu își pot îndeplini îndatoririle de ființe create și care nu pot depune un efort suprem vor deveni ținte ale distrugerii. Între oamenii de astăzi există relații fizice, precum și asocieri prin sânge, dar, în viitor, toate acestea vor fi nimicite. Credincioșii și necredincioșii nu sunt compatibili; mai degrabă, sunt opuși unii altora. Aceia din odihnă vor crede că există un Dumnezeu și se vor supune lui Dumnezeu, iar aceia care sunt neascultători față de Dumnezeu vor fi fost distruși cu toții. Familiile nu vor mai exista pe pământ; cum ar mai putea fi părinți, copii sau relații între soți și soții? Chiar incompatibilitatea credinței și a necredinței va fi desfăcut întru totul asemenea relații fizice!

Inițial, în omenire nu existau familii; existau doar un bărbat și o femeie – două tipuri diferite de oameni. Nu existau țări, ca să nu mai vorbim de familii, dar ca urmare a

coruperii omenirii, toate tipurile de oameni s-au organizat în clanuri individuale, dezvoltându-se mai târziu în țări și etnii. Aceste țări și etnii erau formate din familii mici individuale și, în acest mod, toate felurile de oameni au fost distribuite printre diverse rase, pe baza diferențelor de limbaj și a granițelor. De fapt, indiferent câte rase ar putea exista în lume, omenirea are un singur strămoș. La început, au existat doar două tipuri de oameni, iar aceste două tipuri au fost bărbații și femeile. Totuși, datorită progresului lucrării lui Dumnezeu, a parcursului istoriei și a schimbărilor geografice în diverse grade, aceste două tipuri de oameni s-au dezvoltat în chiar mai multe tipuri de oameni. La bază, indiferent câte rase ar putea alcătui omenirea, întreaga omenire este tot creația lui Dumnezeu. Indiferent căror rase aparțin oamenii, ei sunt cu toții creaturile Sale; ei toți sunt urmașii lui Adam și ai Evei. Chiar dacă nu au fost făcuți de mâinile lui Dumnezeu, sunt urmașii lui Adam și ai Evei, pe care Dumnezeu i-a creat personal. Indiferent cărui tip de ființă aparțin oamenii, toți sunt făpturile Lui; din moment ce aparțin omenirii, care a fost creată de Dumnezeu, destinația lor este aceea pe care ar trebui să o aibă omenirea, iar ei au fost împărțiți conform regulilor care organizează oamenii. Adică, toți răufăcătorii și toți dreptii sunt, până la urmă, făpturi. Făpturile care fac rău vor fi în final distruse, iar cele care fac fapte bune vor supraviețui. Acesta este cel mai potrivit aranjament pentru aceste două tipuri de făpturi. Din cauza neascultării lor, răufăcătorii nu să nege că, deși sunt creațiile lui Dumnezeu, au fost înșfăcați de Satana și, prin urmare, nu pot fi mântuiți. Făpturile care se poartă drept, în baza faptului că vor supraviețui, nu pot nega că au fost create de Dumnezeu și, totuși, au primit mântuirea după ce au fost corupte de Satana. Răufăcătorii sunt făpturi care nu Îl ascultă pe Dumnezeu; sunt făpturi care nu pot fi mântuite și care au fost deja în întregime prinse de Satana. Oamenii care fac rău sunt și ei oameni; sunt oameni care au fost corupți în cea mai mare măsură și care nu pot fi mântuiți. La fel cum sunt și ei făpturi, oamenii cu un comportament drept au fost corupți la rândul lor, dar sunt oameni care sunt dispuși să se elibereze de firile lor corupte și au devenit capabili să se supună lui Dumnezeu. Oamenii cu un comportament drept nu sunt plini de dreptate; mai degrabă, ei au primit mântuirea și s-au eliberat de firile lor corupte; pot să se supună lui Dumnezeu. Ei vor rămâne neclintiți în final, deși asta nu înseamnă că nu au fost niciodată corupți de Satana. După ce lucrarea lui Dumnezeu se va termina, printre toate făpturile Sale, vor exista aceia care vor fi distruși și aceia care vor supraviețui. Acesta este o direcție inevitabilă a lucrării Sale de gestionare; nimeni nu poate nega aceasta. Răufăcătorilor nu li se va permite să supraviețuiască; aceia care I se supun lui Dumnezeu și Îl urmează până la final vor supraviețui cu siguranță. Întrucât aceasta e lucrarea de gestionare a omenirii, vor exista cei care rămân și cei care sunt alungați. Acestea sunt diferitele finaluri ale unor tipuri diferite de oameni și cele mai potrivite aranjamente pentru făpturile lui Dumnezeu. Aranjamentul final al lui Dumnezeu pentru omenire este de a o împărți prin despărțirea familiilor, strivirea etniilor și nimicirea granițelor naționale într-un aranjament fără familii sau granițe naționale, căci, până la urmă, oamenii sunt urmașii

unui singur strămoș și sunt creația lui Dumnezeu. Pe scurt, toate creaturile răufăcătoare vor fi distruse, iar făpturile care I se supun lui Dumnezeu vor supraviețui. În acest mod, nu vor exista familii, țări și mai ales etnii la vremea odihnei ce va să vină; acest tip de omenire va fi cel mai sfânt. Adam și Eva au fost creați inițial pentru ca omenirea să poată avea grijă de toate lucrurile de pe pământ; inițial, oamenii au fost stăpânii tuturor lucrurilor. Intenția lui Iahve în creare oamenilor a fost de a le permite să existe pe pământ și să aibă grijă de toate lucrurile de pe pământ, căci, la început, omenirea nu fusese coruptă și era incapabilă să facă rău. Totuși, după ce oamenii au devenit corupți, nu au mai fost îngrijitorii tuturor lucrurilor. Scopul mântuirii lui Dumnezeu este de a restitui această funcție a omenirii, de a restitui motivul inițial al omenirii și supunerea inițială; umanitatea în odihnă va fi însăși reprezentarea rezultatului pe care Dumnezeu speră să-l obțină cu lucrarea Sa de mântuire. Deși nu va mai fi o viață ca aceea din Grădina Edenului, esența sa va fi aceeași; omenirea nu va mai fi doar sinele necorupt de mai devreme, ci, mai degrabă, o omenire care a devenit coruptă și a primit mai târziu mântuirea. Acești oameni care au primit mântuirea vor intra, în cele din urmă, (adică, după terminarea lucrării lui Dumnezeu) în odihnă. La fel, finalurile celor care vor fi pedepsiți vor fi, de asemenea, dezvăluite într-un tot în final și ei vor fi distruși doar după ce lucrarea lui Dumnezeu se va fi terminat. Cu alte cuvinte, după ce lucrarea Lui se va termina, acei răufăcători și aceia care au fost mântuiți vor fi cu toții expuși, căci lucrarea de expunere a tuturor tipurilor de oameni (indiferent dacă sunt răufăcători sau se numără printre cei mântuiți) va fi îndeplinită asupra tuturor, în mod simultan. Răufăcătorii vor fi alungați, iar cei cărora li se permite să rămână vor fi dezvăluiți simultan. De aceea, finalurile tuturor tipurilor de oameni vor fi dezvăluite în același timp. Dumnezeu nu va permite unui grup de oameni cărora li s-a adus mântuirea să intre în odihnă înainte de a da deoparte răufăcătorii și de a-i judeca sau pedepsi câte puțin odată; lucrul acesta nu ar fi conform realității. Când răufăcătorii vor fi distruși și aceia care pot supraviețui vor intra în odihnă, lucrarea lui Dumnezeu în întreg universul se va încheia. Nu va exista o ordine a priorității printre aceia care primesc binecuvântări și aceia care suferă necazuri; aceia care primesc binecuvântări vor trăi pentru totdeauna, în timp ce aceia care suferă necazuri vor pieri pentru întreaga eternitate. Aceste două etape ale lucrării se vor încheia simultan. Tocmai din cauza existenței oamenilor neascultători dreptatea celor care se supun va fi dezvăluită și tocmai din cauza faptului că există aceia care au primit binecuvântări necazurile suferite de răufăcători pentru comportamentul lor rău vor fi dezvăluite. Dacă Dumnezeu nu ar da în vileag răufăcătorii, atunci acei oameni care I se supun lui Dumnezeu cu sinceritate nu ar vedea niciodată soarele; dacă Dumnezeu nu i-ar lua pe aceia care I se supun într-o destinație potrivită, atunci aceia care nu-L ascultă pe Dumnezeu nu ar putea să își primească răzbunările meritate. Acesta este procesul lucrării lui Dumnezeu. Dacă El nu ar săvârși această lucrare de pedepsire a răului și de recompensare a binelui, creaturile Sale nu ar putea niciodată să intre în respectivele lor destinații. Odată ce omenirea va intra în odihnă, răufăcătorii vor fi fost distruși și întreaga

omenire va fi pe calea cea dreaptă; toate tipurile de oameni vor fi cu ai lor, conform funcțiilor pe care ar trebui să le îndeplinească. Doar aceasta va fi ziua de odihnă a omenirii, va fi direcția inevitabilă pentru dezvoltarea omenirii și doar când omenirea va intra în odihnă va ajunge la îndeplinire reușita măreață și finală a lui Dumnezeu; aceasta va fi ultima parte a lucrării Sale. Această lucrare va încheia toată viața trupească decadentă a omenirii, cât și viața omenirii corupte. Din acel moment, oamenii vor intra într-un nou ținut. Deși toți oamenii vor trăi în trup, vor exista diferențe semnificative între esența acestei vieți și esența vieții omenirii corupte. Semnificația acestei existențe și cea a existenței omenirii corupte sunt, de asemenea, diferite. Deși aceasta nu va fi viața unui nou tip de persoană, se poate spune că este viața unei omeniri care a primit mântuirea, cât și o viață în care umanitatea și rațiunea au fost recâștigate. Aceștia sunt oameni care odată au fost neascultători față de Dumnezeu, care au fost cucerți de Dumnezeu și apoi mântuiți de El; aceștia sunt oameni care L-au făcut de ocară pe Dumnezeu și care, mai târziu, l-au fost martori. După ce au fost supuși și au supraviețuit încercării Sale, existența lor va fi cea mai semnificativă existență; ei sunt oameni care au fost martori pentru Dumnezeu înaintea Satanei și sunt oameni potriviți pentru a trăi. Aceia care vor fi distruși sunt cei care nu pot mărturisi ferm pentru Dumnezeu și nu sunt potriviți pentru a mai trăi. Distrugerea lor va fi rezultatul comportamentului lor rău, iar o asemenea distrugere este cea mai bună destinație. În viitor, când omenirea va intra în frumosul ținut, nu va exista niciuna dintre relațiile dintre soț și soție, dintre tată și fiică sau dintre mamă și fiu pe care oamenii își imaginează că le vor găsi. În acel moment, fiecare om își va urma propriul tip, iar familiile vor fi fost deja nimicite. Deoarece a eșuat pe deplin, Satana nu va mai deranja niciodată omenirea, iar oamenii nu vor mai avea firi corupte satanice. Acei oameni neascultători vor fi fost deja distruși și doar oamenii care se supun vor rămâne. Și astfel, foarte puține familii vor supraviețui intacte; cum vor mai putea să existe relațiile fizice? Viața trupească din trecut a omenirii va fi complet interzisă; așadar, cum vor putea să existe relațiile fizice între oameni? Fără firile corupte satanice, viața nu va mai fi vechea viață a trecutului, ci mai degrabă una nouă. Părinții vor pierde copii, iar copiii vor pierde părinți. Soții vor pierde soțiile, iar soțiile vor pierde soții. Relațiile fizice există în prezent între oameni, dar nu vor mai exista după ce toată lumea va intra în odihnă. Doar o astfel de omenire va fi dreaptă și sfântă; doar acest fel de omenire poate să se închine lui Dumnezeu.

Dumnezeu a creat oamenii și i-a așezat pe pământ și i-a condus de atunci înainte. Apoi, El i-a mântuit și a servit ca jertfă de păcat pentru omenire. În final, El tot trebuie să cucerească omenirea, să mântuiască pe oameni în întregime și să le restituie asemănarea inițială. Aceasta este lucrarea în care S-a angajat El încă de la bun început – de a le reda oamenilor imaginea și asemănarea lor inițială. Dumnezeu Își va întemeia Împărăția și va restitui asemănarea originală a ființelor umane, ceea ce înseamnă că Își va restaura autoritatea pe pământ și în toată creația. Omenirea și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu, precum și funcția cuvenită creaturilor lui Dumnezeu după ce a fost coruptă

de Satana, devenind astfel un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omenirea a trăit atunci sub domeniul Satanei și a urmat ordinele Satanei; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre creaturile Sale și a devenit, cu atât mai mult, incapabil să câștige venerația lor temătoare. Oamenii au fost creați de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, l-au întors spatele și l-au venerat pe Satana în schimb. Satana a devenit idolul din inimile lor. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inimile lor, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația din spatele creării omenirii de către El. Prin urmare, pentru a restabili această semnificația, El trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să scape oamenii de firile lor corupte. Pentru a-i recupera pe oameni de la Satana, El trebuie să-i salveze de păcat. Doar așa poate Dumnezeu să restabilească treptat asemănarea și funcția inițială a acestora și, în cele din urmă, să-Și restabilească Împărăția. Distrugerea supremă a acelor fii ai nesupunerii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a le permite oamenilor să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ. Deoarece Dumnezeu i-a creat pe oameni, El îi va face să-L venereze; deoarece vrea să restabilească funcția inițială a omenirii, o va restabili complet și fără nicio alterare. A-Și restabili autoritatea înseamnă a-i face pe oameni să-L venereze și să l se supună; înseamnă că Dumnezeu îi va face pe oameni să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară ca urmare a autorității Sale. Înseamnă că Dumnezeu va face ca fiecare parte din El să persiste printre oameni fără vreo rezistență din partea nimănui. Împărăția pe care Dumnezeu vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Umanitatea pe care Și-o dorește este una care-L va venera, una care l se va supune pe deplin și care Îl va manifesta gloria. Dacă Dumnezeu nu mântuiește omenirea coruptă, atunci sensul din spatele creării omenirii de către El va fi pierdut; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar Împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă Dumnezeu nu-i va distruge pe acei dușmani care sunt neascultători față de El, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze Împărăția pe pământ. Acestea vor fi semne ale finalizării lucrării Sale și ale marii Sale realizări: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care nu Îi sunt supuși și de a îi aduce în odihnă pe cei care au fost făcuți compleți. Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească respectivele îndatoriri, să-și păstreze propriile locuri convenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și de asemenea, va fi întemeiat o Împărăție pe pământ care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care l se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îl va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îl va restaura autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale totale. De atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu umanitatea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și neascultarea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea

se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

**CUVINTELE LUI HRISTOS
CÂND A MERS ÎN BISERICI
IV**

(DIN 1994 PÂNĂ PE 23 MARTIE 2010)

Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul

Dorești să Îl vezi pe Isus? Vrei să trăiești cu Isus? Dorești să auzi cuvintele rostite de Isus? Dacă da, atunci cum vei întâmpina reîntoarcerea lui Isus? Ești total pregătit? În ce fel vei întâmpina reîntoarcerea lui Isus? Cred că fiecare frate și soră care Îl urmează pe Isus ar dori să Îl întâmpine bine. Dar v-ați gândit la acest lucru: îl veți cunoaște cu adevărat pe Isus atunci când El va reveni? Veți înțelege cu adevărat tot ce spune El? Veți accepta, cu adevărat și necondiționat, toată lucrarea pe care o face El? Toți cei care au citit Biblia știu despre revenirea lui Isus și toți cei care au citit Biblia Îi așteaptă cu atenție venirea. Sunteți cu toții fixați pe sosirea acelui moment, iar sinceritatea voastră este de lăudat, credința voastră este cu adevărat de invidiat, dar vă dați seama că ați comis o greșeală gravă? Sub ce formă Se va întoarce Isus? Voi credeți că Isus Se va întoarce pe un nor alb, dar Eu vă întreb: la ce se referă acest nor alb? Cu atâția urmași ai lui Isus care Îi așteaptă revenirea, printre ce oameni va coborî El? Dacă voi sunteți primii printre care Isus coboară, nu vor considera alții acest lucru ca fiind extrem de nedrept? Știu că sunteți foarte sinceri și loiali lui Isus, dar L-ați cunoscut vreodată pe Isus? Îi cunoașteți firea? Ați trăit vreodată cu El? Cât de mult înțelegeți, cu adevărat, despre El? Unii vor spune că aceste cuvinte îi pun într-o situație neplăcută. Ei vor spune: „Am citit Biblia din scoarță în scoarță de atâtea ori. Cum aș putea să nu-L înțeleg pe Isus? Nu contează firea lui Isus – eu știu chiar și culoarea hainelor pe care Îi plăcea să le poarte. Nu cumva mă subapreciezi atunci când spui că nu-L înțeleg?” Îți sugerez să nu intri în dispută asupra acestor probleme; este mai bine să te liniștești și să ai părtașie asupra următoarelor întrebări: în primul rând, tu știi ce este realitate și ce este teorie? În al doilea rând, știi tu ce sunt noțiunile și ce este adevăr? În al treilea rând, știi tu ce este imaginar și ce este real?

Unii oameni neagă faptul că ei nu Îl înțeleg pe Isus. Și, cu toate acestea, Eu zic că voi nu Îl înțelegeți nici în cea mai mică măsură, și nu înțelegeți nici un singur cuvânt de-al lui Isus. Aceasta datorită faptului că fiecare dintre voi Îl urmează datorită relatărilor Bibliei, datorită celor ce au fost spuse de alții. Nu L-ați văzut niciodată pe Isus, cu atât mai puțin ați trăit cu El, și nici măcar nu L-ați ținut companie pentru un scurt timp. Astfel, nu este înțelegerea voastră despre Isus nimic mai mult decât teorie? Nu este lipsită de realism? Poate că unii oameni au văzut portretul lui Isus, sau poate unii au vizitat personal casa lui Isus. Poate că unii au atins hainele Lui. Și totuși, înțelegerea ta despre El încă este teoretică și nu practică, chiar dacă ai gustat personal mâncarea consumată de Isus. Oricare ar fi cazul, tu nu L-ai văzut niciodată pe Isus, și nu L-ai ținut niciodată companie în formă trupească, și astfel, înțelegerea ta despre Isus va rămâne întotdeauna doar teorie goală, lipsită de realitate. Poate cuvintele Mele prezintă puțin interes pentru tine, dar Eu te întreb aceasta: deși se poate să fi citit multe lucrări de autorul pe care-l admiri cel mai mult, poți tu să-l înțelegi deplin fără să fi petrecut vreodată

timp cu el? Știi care este personalitatea lui? Știi ce fel de viață duce? Știi ceva despre starea lui emoțională? Tu nu poți să înțelegi deplin nici măcar un om pe care îl admiri, deci cum ar fi posibil să-L înțelegi pe Isus Hristos? Tot ce înțelegi despre Isus este plin de închipuiri și noțiuni, și nu conține niciun adevăr sau realitate. Miroase urât și este plin de trup. Cum ar putea o asemenea înțelegere să te califice pentru a întâmpina revenirea lui Isus? Isus nu îi va primi pe cei care sunt plini de fantezii și de noțiuni ale trupului. Cum sunt cei care nu Îl înțeleg pe Isus potriviți pentru a fi credincioșii Lui?

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit adevărul vieții. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă? Vă întreb mai departe: nu este extrem de ușor pentru voi să săvârșiți greșelile celor dintâi farisei, dat fiind faptul că nu aveți cea mai mică înțelegere a lui Isus? Ești capabil să discorni calea adevărului? Poți să garantezi, cu adevărat, că nu I te vei împotrivi lui Hristos? Ești capabil să urmezi lucrarea Duhului Sfânt? Dacă nu știi dacă I te vei împotrivi lui Hristos, atunci, Eu zic că deja ești cu un picior în groapă. Cei care nu L-au cunoscut pe Mesia au fost cu toții în stare să I se împotrivească lui Isus, să Îl respingă pe Isus și să-L defăimeze. Oamenii care nu Îl înțeleg pe Isus sunt cu toții în stare să Îl respingă și să Îl vorbească de rău. Mai mult, ei sunt în stare să vadă întoarcerea lui Isus ca pe înșelăciunea lui Satana și mai mulți oameni Îl vor condamna pe Isus întors în trup. Nu vă fac toate aceste lucruri să vă fie teamă? Lucrul cu care vă veți confrunța va fi blasfemie împotriva Duhului Sfânt, stricarea cuvintelor Duhului Sfânt către Biserici și respingerea a tot ceea ce este exprimat de Isus. Ce puteți câștiga de la Isus dacă voi sunteți atât de confuzi? Cum puteți înțelege lucrarea lui Isus atunci când El revine la trup pe un nor alb, dacă refuzați cu încăpățânare să vă conștientizați greșelile? Vă spun aceasta: oamenii care nu primesc adevărul și, totuși, așteaptă orbește sosirea lui Isus pe nori albi, vor blasfemia, cu siguranță, împotriva Duhului Sfânt și ei sunt categoria care va fi distrusă. Voi doriți doar harul lui Isus și vreți doar să vă bucurați de tărâmul binecuvântat al cerului, dar nu ați ascultat niciodată cuvintele rostite

de Isus și nu ați primit niciodată adevărul exprimat de Isus când Se întoarce la trup. Ce veți da în schimbul faptului că Isus Se întoarce pe un nor alb? Cumva sinceritatea cu care săvârșiți păcate în mod repetat și apoi vă spuneți spovedania, la nesfârșit? Ce veți oferi ca sacrificiu lui Isus care Se întoarce pe un nor alb? Anii de muncă cu care vă înălțați pe voi înșivă? Ce veți arăta pentru a-L face pe Isus Cel reîntors să aibă încredere în voi? Natura voastră arogantă care nu ascultă de niciun adevăr?

Loialitatea voastră este doar în cuvinte, cunoștințele voastre sunt doar intelectuale și conceptuale, munca voastră este de dragul câștigării binecuvântărilor cerului, deci cum trebuie să fie credința voastră? Chiar și astăzi, vă faceți că nu auziți niciun cuvânt al adevărului. Voi nu știți ce este Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să Îl venerați pe Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și înșelăciunile omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este ascultarea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este venerația ta pentru Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să primească cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiești la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos” vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută;

numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că cei care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și reverențioși. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuși prea mult. Cu inima ta, care conține atât de puțină venerație pentru Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt” sau: „Este un Hristos fals venit să înșele oamenii”. Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării Hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiează împotriva Duhului Sfânt pentru că vă temeți de înșelăciune. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripă și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuși, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?

Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu

Toți oamenii doresc să vadă fața adevărată a lui Isus și toți doresc să fie cu El. Nu cred că vreun frate sau vreo soră ar spune că nu dorește să-L vadă pe Isus sau să fie cu El. Înainte de a-L fi văzut pe Isus – înainte de a-L fi văzut pe Dumnezeu întrupat – e probabil să cochetăți cu tot felul de idei, de exemplu, cu privire la înfățișarea lui Isus, la felul Său de a vorbi, la modul Său de viață și așa mai departe. Dar odată ce L-ați văzut

cu adevărat, ideile voastre se vor schimba rapid. De ce? Doriți să știți? Gândirea omului nu poate fi trecută cu vederea, ceea ce e adevărat – dar, mai mult decât atât, esența lui Hristos nu suportă modificare de către om. Voi Îl credeți pe Hristos un nemuritor sau un înțelept, dar nimeni nu Îl consideră un om normal care are esență divină. Ca atare, mulți dintre cei care tânjesc zi și noapte să-L vadă pe Dumnezeu sunt, de fapt, dușmani ai lui Dumnezeu și sunt incompatibili cu El. Nu este aceasta o greșeală din partea omului? Chiar și acum încă socotiți că loialitatea și credința voastră sunt suficiente pentru a vă face vrednici de a vedea chipul lui Hristos, dar vă sfătuiesc să vă echipați cu mai multe lucruri care sunt practice! Aceasta deoarece, în trecut, prezent și viitor, mulți dintre cei care vin în contact cu Hristos au eșuat sau vor eșua; toți joacă rolul fariseilor. Care este motivul eșecului vostru? Este tocmai faptul că există în noțiunile voastre un Dumnezeu care este înalt și vrednic de admirație. Dar adevărul nu este așa cum dorește omul. Nu numai că Hristos nu este foarte înalt, ci este deosebit de mic; nu numai că El este un om, ci este un om obișnuit; nu numai că nu Se poate înălța la cer, dar nici măcar nu Se poate mișca liber pe pământ. Și așa stând lucrurile, oamenii Îl tratează așa cum ar trata un om obișnuit; ei Îl tratează cu dezinvoltură atunci când sunt cu El și vorbesc cu El cu nepăsare, așteptând încă între timp venirea „adevăratului Hristos”. Îl luați pe Hristos care a venit deja drept un om obișnuit și Îi luați cuvintele drept cele ale unui om obișnuit. Din acest motiv, nu ați primit nimic de la Hristos și, în schimb, v-ați expus la lumină propria urâtenie.

Înainte de a lua legătura cu Hristos, ai putea crede că firea ți s-a transformat în întregime, că ești un discipol loial al lui Hristos, că nimeni nu e mai demn de a primi binecuvântările lui Hristos decât tine – și că, fiindcă ai străbătut multe drumuri, ai făcut multă lucrare și ai adus mult rod, vei fi cu siguranță unul dintre aceia care vor primi, în cele din urmă, cununa. Totuși, există un adevăr pe care ai putea să nu-l știi: firea coruptă a omului și răzvrătirea și împotrivirea lui sunt expuse când Îl vede pe Hristos, iar răzvrătirea și împotrivirea expuse în acest moment sunt în mod absolut și complet expuse mai mult decât în oricare altul. Tocmai pentru că Hristos este Fiul Omului – un Fiu al Omului care posedă umanitate normală – omul nici nu Îl cinstește, nici nu Îl respectă. Tocmai pentru că Dumnezeu trăiește în trup răzvrătirea omului este adusă la lumină atât de amănunțit și cu detalii atât de vii. Așa că Eu spun că venirea lui Hristos a dezgropat toată răzvrătirea omenirii și a scos puternic în evidență natura omenirii. Acest lucru se numește „ademenirea unui tigru de pe munte” și „ademenirea unui lup afară din peștera lui”. Îndrăznești să-ți permiți să spui că Îi ești loial lui Dumnezeu? Îndrăznești să-ți permiți să spui că arăți ascultare absolută față de Dumnezeu? Îndrăznești să-ți permiți să spui că nu ești răzvrătit? Unii vor spune: „Ori de câte ori Dumnezeu mă instalează într-un mediu nou, eu mă supun în mod invariabil, fără o șoaptă și, în plus, nu am în minte nicio noțiune despre Dumnezeu”. Unii vor spune: „Orice sarcină îmi dă Dumnezeu, o îndeplinesc cât de bine pot și nu dau niciodată dovadă de neglijență”. În acest caz, vă întreb: puteți fi compatibili cu Hristos atunci când trăiți alături de El? Și cât timp veți fi compatibili cu El? O zi? Două zile? O oră? Două ore? Credința voastră poate fi lăudabilă,

dar nu aveți prea multă statornicie. Odată ce trăiești cu adevărat cu Hristos, neprihănirea de sine și autoimportanța îți vor fi expuse prin intermediul cuvintelor și al acțiunilor tale puțin câte puțin și tot astfel vor fi dezvăluite în mod firesc dorințele tale înfumurate, mentalitatea ta neascultătoare și nemulțumirea ta. În cele din urmă, aroganța ta va deveni tot mai mare, până când vei fi în dezacord cu Hristos la fel de mult cum este apa cu focul, și atunci natura ta va fi complet expusă. În acel moment, noțiunile tale nu vor mai putea fi acoperite, plângerile tale, și ele, vor ieși la iveală în mod natural, iar umanitatea ta depravată va fi complet expusă. Totuși, chiar și atunci, tot refuzi să-ți conștientizezi propria răzvrătire, crezând în schimb că un Hristos ca acesta nu este ușor de acceptat pentru om, că este prea exigent cu omul și că te-ai supune pe deplin doar dacă ar fi un Hristos mai binevoitor. Voi credeți că răzvrătirea voastră e justificată, că vă răzvrătiți împotriva Lui numai când vă împinge prea departe. Nici măcar o singură dată nu ați luat în considerare că nu Îl priviți pe Hristos ca pe Dumnezeu, că vă lipsește intenția de a asculta de El. Mai degrabă, insistați cu încăpățănare ca Hristos să lucreze în conformitate cu dorințele voastre și, de îndată ce face un singur lucru care e în dezacord cu gândirea voastră, credeți că El nu este Dumnezeu, ci un om. Nu sunt mulți printre voi care s-au certat cu El în acest fel? În cine credeți voi, până la urmă? Și în ce fel căutați?

Mereu doriți să-L vedeți pe Hristos, dar vă îndemn să nu vă stimați atât de mult; oricine Îl poate vedea pe Hristos, dar spun că nimeni nu este vrednic să-L vadă pe Hristos. Fiindcă natura omului debordează de răutate, aroganță și răzvrătire, în momentul în care Îl vezi pe Hristos, natura ta te va distruge și te va condamna la moarte. Asocierea ta cu un frate (sau cu o soră) poate să nu arate prea mult despre tine, dar nu este atât de simplu atunci când te asociezi cu Hristos. În orice moment, noțiunile tale pot prinde rădăcini, aroganța ta începe să încolțească, iar răzvrătirea ta face smochine. Cum poți tu, cu o asemenea umanitate, să fii vrednic de a te asocia cu Hristos? Ești cu adevărat capabil să-L tratezi ca pe Dumnezeu în fiecare moment al fiecărei zile? Vei avea cu adevărat realitatea supunerii față de Dumnezeu? Vă închinați la Dumnezeul Cel preaînalt din inimile voastre ca fiind Iahve, în timp ce-L priviți pe Hristos Cel vizibil ca pe un om. Rațiunea voastră este inferioară, iar umanitatea voastră, prea depravată! Voi sunteți incapabili să-L priviți întotdeauna pe Hristos ca pe Dumnezeu; doar ocazional, când aveți chef, Îl apucați cu putere și vă închinați Lui ca lui Dumnezeu. De aceea, vă spun că nu sunteți credincioși ai lui Dumnezeu, ci o poteră de complici care luptă împotriva lui Hristos. Chiar și oamenii care arată bunăvoință față de alții sunt răsplătiți și, totuși, Hristos, care a făcut o asemenea lucrare între voi, nu a primit nici dragostea omului, nici răsplata și supunerea lui. Nu este acest lucru ceva sfâșietor?

Poate că, în toți anii tăi de credință în Dumnezeu, nu ai blestemat niciodată pe nimeni sau nu ai săvârșit o faptă rea, totuși, în asocierea ta cu Hristos, nu poți spune adevărul, nu poți să acționezi onest sau să dai ascultare cuvântului lui Hristos; în acest caz, Eu spun că ești cea mai sinistră și mai malițioasă persoană din lume. Poți să fii extrem de

cordial și devotat rudelor tale, prietenilor tăi, soției tale (sau soțului tău), fiilor tăi și fiicelor tale și părinților tăi și să nu profiți niciodată de alții, dar, dacă ești incapabil de a fi compatibil cu Hristos, dacă ești incapabil de a interacționa în armonie cu El, atunci, chiar dacă cheltuiești tot ce ai pentru ajutorarea vecinilor tăi sau ai grijă cu meticulozitate de tatăl tău, de mama ta și de membrii familiei tale, aș spune că tot ești rău și, în plus, plin de trucuri viclene. Să nu te crezi compatibil cu Hristos doar pentru că te înțelegi cu ceilalți sau faci câteva fapte bune. Crezi că intenția ta caritabilă poate să îți obțină pe furiș binecuvântările Cerului? Crezi că a face câteva fapte bune se poate substitui ascultării tale? Niciunul dintre voi nu este în stare să accepte să fie tratat și emondat și tuturor vi se pare dificil să îmbrățișați umanitatea normală a lui Hristos, în ciuda faptului că vă trâmbițați constant ascultarea față de Dumnezeu. O astfel de credință ca a voastră va aduce o răsplată pe potrivă. Încetați să vă lăsați în voia iluziilor fantastice și să vă doriți să-L vedeți pe Hristos, căci sunteți prea mici de statură, atât de mult, încât nu sunteți nici măcar demni să-L vedeți. Când vei fi purificat complet de răzvrătirea ta și vei putea fi în armonie cu Hristos, în acel moment Dumnezeu ți Se va arăta în mod firesc. Dacă vei merge să-L vezi pe Dumnezeu fără să fi trecut prin emondare sau judecată, atunci vei deveni, cu siguranță, un adversar al lui Dumnezeu și ești destinat distrugerii. Natura omului e în mod inerent ostilă lui Dumnezeu, căci toți oamenii au fost supuși corupției cele mai profunde a Satanei. Dacă omul încearcă să se asocieze cu Dumnezeu din mijlocul propriei sale corupții, este sigur că nimic bun nu poate ieși din asta; acțiunile și cuvintele lui îi vor expune cu siguranță corupția la fiecare cotitură și, asociindu-se cu Dumnezeu, răzvrătirea lui va fi dezvăluită în fiecare aspect. Fără să știe, omul ajunge să l se opună lui Hristos, să-L înșele pe Hristos și să se lepede de Hristos; când se întâmplă acest lucru, omul se va afla într-o stare și mai precară și, dacă acest lucru va continua, va deveni obiectul pedepsei.

Unii ar putea să creadă că, dacă asocierea cu Dumnezeu este atât de periculoasă, atunci ar fi mai înțelept să-L țină pe Dumnezeu la distanță. Ce pot oare să câștige oamenii ca aceștia? Îi pot ei fi loiali lui Dumnezeu? Cu siguranță, asocierea cu Dumnezeu este foarte dificilă, dar acest lucru este pentru că omul e corupt, iar nu pentru că Dumnezeu nu este în măsură să Se asocieze cu el. Ar fi mai bine pentru voi să dedicați mai mult efort adevărului cunoașterii sinelui. De ce nu ați fost lăudați de Dumnezeu? De ce este firea voastră abominabilă pentru El? De ce discursul vostru Îi provoacă dezgust? De îndată ce ați dat dovadă de un pic de loialitate, vă cântați propriile laude și cereți recompensă pentru o contribuție mică; vă uitați de sus la alții când ați arătat un minimum de ascultare și deveniți disprețuitori față de Dumnezeu după îndeplinirea unei sarcini minore. Pentru a-L primi pe Dumnezeu, cereți bani, daruri și complimente. Vă doare inima să dați un ban sau doi; când dați zece, vă doriți binecuvântări și să fiți tratați cu deosebire. Despre o umanitate ca a voastră este, în mod indiscutabil, jignitor să se vorbească sau să se audă. Există ceva demn de laudă în vorbele și acțiunile voastre? Cei care își fac datoria și cei care nu și-o fac, cei care

conduc și cei care îi urmează, cei care Îl primesc pe Dumnezeu și cei care nu Îl primesc, cei care fac donații și cei care nu fac, cei care predică și cei care primesc cuvântul și așa mai departe, toți acești oameni se laudă pe ei înșiși. Nu găsiți acest lucru ridicol? Să știți foarte bine că voi credeți în Dumnezeu și, cu toate acestea, să nu puteți fi compatibili cu Dumnezeu. Știind foarte bine că sunteți pe deplin nevrednici, insistați, totuși, în a vă lauda. Nu simțiți că rațiunea vi s-a deteriorat până într-acolo încât nu mai aveți autocontrol? Cu o rațiune ca aceasta, cum sunteți vrednici de a vă asocia cu Dumnezeu? Nu vă temeți pentru voi, în acest moment? Firea voastră s-a deteriorat deja până în punctul în care nu puteți fi compatibili cu Dumnezeu. Astfel, nu este ridicolă credința voastră? Nu este credința voastră fără noimă? Cum ai să-ți abordezi viitorul? Cum vei alege ce cale să urmezi?

Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși

Am căutat mulți oameni pe pământ să Mă urmeze. Printre toți acei care Mă urmează sunt cei care slujesc ca preoți, cei ce conduc, cei care sunt fiii lui Dumnezeu, cei care sunt oamenii lui Dumnezeu și cei care fac servicii. Îi clasific în funcție de loialitatea pe care Mi-o arată. După ce toți vor fi fost clasificați după clasa lor, adică atunci când natura fiecărui tip de persoană a fost clarificată, voi clasifica pe fiecare dintre ei în rândul categoriei și locului de care aparțin de drept, pentru a-Mi îndeplini scopul de a mântui omenirea. În grupuri, Eu voi chema pe cei pe care doresc să-i mântuiesc să revină în casa Mea și apoi voi face ca toți să accepte lucrarea Mea din zilele de pe urmă. În același timp, îi voi clasifica potrivit tipului lor și apoi voi răsplăti sau pedepsi pe fiecare în funcție de acțiunile sale. Aceștia sunt pașii care alcătuiesc lucrarea Mea.

Astăzi, Eu trăiesc pe pământ și trăiesc printre oameni. Oamenii experimentează lucrarea Mea și Îmi urmăresc cuvântările, iar odată cu aceasta Eu așez toate adevărurile peste fiecare dintre cei ce Mă urmează, ca să poată primi viață de la Mine și, astfel, să dobândească o cale pe care să poată merge. Căci Eu sunt Dumnezeu, de viață Dătătorul. Pe parcursul multilor ani ai lucrării Mele, oamenii au câștigat mult și au renunțat la mult, dar tot spun că ei nu cred cu adevărat în Mine. Căci oamenii nu fac decât să recunoască cu gura că Eu sunt Dumnezeu, dar nu sunt de acord cu adevărurile pe care le rostesc și, mai mult, nu practică adevărurile pe care le cer de la ei. Adică, oamenii recunosc existența lui Dumnezeu, însă nu și pe cea a adevărului; oamenii recunosc numai existența lui Dumnezeu, însă nu și pe cea a vieții; oamenii recunosc numai numele lui Dumnezeu, însă nu și esența Lui. Îi disprețuiesc din pricina zelului lor, căci folosesc doar cuvinte plăcute urechii ca să Mă amăgească; niciunul dintre ei nu Mi se închină. Cuvintele voastre conțin ispita șarpelui; mai mult, sunt cât se poate de trufașe, o adevărată proclamație a arhanghelului. Mai mult, faptele voastre sunt atât de roase și sfâșiate încât sunt rușinoase; dorințele voastre deșănțate și intențiile hrăpărețe

aduc ofensă auzului. Voi toți ați devenit niște molii în casa Mea, niște obiecte care trebuie aruncate cu dezgust. Căci niciunul dintre voi nu iubește adevărul; în schimb, râvniți să fiți binecuvântați, să vă înălțați la cer și să vedeți arătarea măreață a lui Hristos folosindu-Și puterea pe pământ. Dar v-ați gândit vreodată cum ar putea cineva ca voi, oameni atât de adânc corupți și care habar nu au ce este Dumnezeu, să fie vrednici de a-L urma pe Dumnezeu? Cum ați putea voi să vă înălțați la cer? Cum ați putea fi demni să vedeți scene atât de mărețe, scene fără precedent în splendoarea lor? Gurile voastre sunt pline de cuvinte înșelătoare și obscene, trădătoare și arogante. Nu ați rostit niciodată cuvinte sincere către Mine, nici cuvinte sfinte, nici cuvinte de supunere față de Mine, după ce ați experimentat cuvântul Meu. Cum este credința voastră, la urma urmelor? În inimile voastre nu se află decât dorința și banii și doar lucruri materiale în mintea voastră. În fiecare zi, calculați cum să obțineți ceva de la Mine. În fiecare zi, numărați cât de multă bogăție și cât de multe lucruri materiale ați dobândit de la Mine. În fiecare zi, așteptați ca și mai multe binecuvântări să se pogoare asupra voastră, ca să vă puteți bucura de acele lucruri care pot aduce bucurie în cantități mai mari și la un standard mai înalt. Nu Eu sunt în cugetul vostru în fiecare moment, nici adevărul care de la Mine porcede, ci soții sau soțiile voastre, fiii voștri, fiicele, și lucrurile pe care le mâncați și îmbrăcați. Vă gândiți cum să dobândiți o și mai importantă, și mai mare bucurie. Însă chiar și după ce vă umpleți stomacul până la refuz, oare nu sunteți tot niște cadavre? Chiar și atunci când vă împodobiți, la exterior, cu ținute atât de frumoase, nu sunteți oare tot niște cadavre ambulante, lipsite de vitalitate? Vă spetiți de dragul stomacului vostru, până când părul vostru ajunge să fie presărat cu fire cărunte, dar niciunul dintre voi nu sacrifică un singur fir de păr pentru lucrarea Mea. Sunteți mereu pe fugă, solicitându-vă trupul și storcându-vă creierul, de dragul trupului vostru și pentru fiii și fiicele voastre, însă niciunul dintre voi nu arată vreo preocupare sau vreo grijă față de voia Mea. Oare ce mai sperați să obțineți de la Mine?

Eu nu Mă grăbesc niciodată când lucrez. Indiferent cum mă urmează oamenii, Eu Îmi fac lucrarea pas cu pas, în conformitate cu planul Meu. Așadar, în ciuda întregii voastre revolte împotriva Mea, Eu tot lucrez fără încetare și tot continuu să rostesc cuvintele pe care trebuie să le rostesc. Chem în casa Mea pe cei pe care i-am predestinat, ca să poată să-Mi asculte cuvintele. Și pe toți cei care dau ascultare cuvintelor Mele, care tânjesc după cuvintele Mele i îi aduc înaintea tronului Meu; pe toți cei care întorc spatele cuvintelor Mele, care nu Mă ascultă și care Mă sfidează pe față îi voi da la o parte, să-și aștepte pedeapsa finală. Toți oamenii trăiesc în mijlocul stricăciunii și sub mâna celui rău și, astfel, nu mulți dintre cei care Mă urmează tânjesc după adevăr. Adică, majoritatea nu Mi se închină cu adevărat; nu Mi se închină cu adevărul, ci încearcă să-Mi câștige încrederea prin stricăciune și răzvrătire și mijloace înșelătoare. Acesta este motivul pentru care spun: mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Cei care sunt chemați au fost profund corupți și trăiesc cu toții în aceeași epocă – însă cei care sunt aleși reprezintă o parte din ei, sunt cei care cred în adevăr și îl

recunosc și care practică adevărul. Acești oameni nu sunt decât o foarte mică parte din întreg, iar din rândul lor Eu voi primi mai multă slavă. Măsurându-vă pe voi cu aceste cuvinte, știți dacă sunteți printre cei aleși? Oare cum va fi sfârșitul vostru?

Așa cum am spus, aceia care Mă urmează sunt mulți, însă aceia care Mă iubesc într-adevăr sunt puțini. Unii vor spune poate: „Aș fi plătit eu un preț atât de mare dacă nu Te-aș fi iubit? Te-aș fi urmat până aici dacă nu Te-aș fi iubit?” Ai cu siguranță multe motive, iar iubirea ta cu siguranță este foarte mare, dar care este esența iubirii tale față de Mine? „Iubirea”, cum este ea numită, se referă la o emoție care este pură și fără cusur, în care îți folosești inima pentru a iubi, a simți și a fi grijuliu. În iubire, nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În iubire, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În iubire, nu există niciun comerț și nimic necurat. Dacă iubești, atunci nu vei înșela, nu te vei plânge, nu vei trăda, nu te vei răzvrăti, nu vei pretinde și nu vei căuta să câștigi ceva sau să obții o anumită sumă. Dacă iubești, atunci te vei dedica cu bucurie, vei îndura greutatea cu bucurie, vei fi compatibil cu Mine, vei renunța la tot ce ai pentru Mine, vei renunța la familia ta, la viitorul tău, la tinerețea și căsnicia ta. În caz contrar, iubirea ta nu ar fi deloc iubire, ci înșelăciune și trădare! Ce fel de iubire este a ta? Este o iubire adevărată? Sau este falsă? La cât de multe ai renunțat? Cât de mult ai oferit? Cât de multă iubire am primit Eu de la tine? Oare știi? Inimile voastre sunt pline de răutate, trădare și înșelăciune – și, așa stând lucrurile, cât de mult din iubirea voastră este impură? Credeți că ați renunțat deja la multe pentru Mine; credeți că iubirea voastră pentru Mine este deja suficientă. Dar atunci, de ce oare cuvintele și faptele voastre sunt întotdeauna răzvrătite și înșelătoare? Voi Mă urmați, dar nu Îmi recunoașteți cuvântul. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar apoi Mă dați la o parte. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu aveți încredere în Mine. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu puteți accepta existența Mea. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu Mă tratați așa cum se cade și Îmi îngreunați situația la fiecare pas. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar încercați să Mă păcăliți și să Mă amăgiți în orice privință. Se consideră asta iubire? Mă slujiți, dar nu vă este frică de Mine. Se consideră asta iubire? Vă opuneți Mie în toate privințele și în toate lucrurile. Oare toate acestea sunt considerate iubire? Ați dedicat multe, este adevărat, dar nu ați practicat niciodată ceea ce Eu cer de la voi. Oare se poate considera asta iubire? O socoteală atentă arată că nu există nici urmă de iubire pentru Mine în voi. După atâția ani de lucrare și după atât de multe cuvinte oferite de Mine, cât de mult ați câștigat efectiv? Oare aceasta nu merită o privire atentă în urmă? Vă previn: cei pe care îi chem la Mine nu sunt cei care nu au fost niciodată corupți; mai degrabă, cei pe care îi aleg sunt cei care Mă iubesc cu adevărat. Prin urmare, trebuie să fiți vigilenți cu ale voastre cuvinte și fapte și să vă examinați intențiile și gândurile, pentru ca ele să nu meargă prea departe. În momentul zilelor de pe urmă, depuneți toate eforturile pentru a vă oferi iubirea dinaintea Mea, ca nu cumva mânia Mea să nu vă părăsească niciodată!

Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos

Am făcut multă lucrare în rândul oamenilor, perioadă în care am și exprimat numeroase cuvinte. Aceste cuvinte sunt toate de dragul mântuirii omului, și au fost exprimate pentru ca omul să poată deveni compatibil cu Mine. Totuși, am câștigat pe pământ doar o mână de oameni care sunt compatibili cu Mine, așa că spun că omul nu-Mi prețuiește cuvintele – asta pentru că omul nu este compatibil cu Mine. Astfel, lucrarea pe care o înfăptuiesc nu este doar pentru ca omul să Mi se poată închina; mai important, este pentru ca omul să poată fi compatibil cu Mine. Omul a fost corupt și trăiește în capcana Satanei. Toți oamenii trăiesc în trup, în dorințe egoiste și nu există unul singur între ei care să fie compatibil cu Mine. Există oameni care spun că sunt compatibili cu Mine, dar asemenea oameni se închină la idoli neclari. Deși recunosc numele Meu ca fiind sfânt, ei merg pe o cărare opusă Mie, iar cuvintele lor sunt pline de aroganță și siguranță de sine. Asta fiindcă, la bază, ei sunt cu toții împotriva Mea și incompatibili cu Mine. În fiecare zi, ei caută urmele Mele în Biblie și găsesc, la întâmplare, pasaje „potrivite”, pe care le citesc la nesfârșit și le recită ca pe scripturi. Ei nu știu cum să fie compatibili cu Mine, nici ce înseamnă să fie împotriva Mea. Ei doar citesc scripturile orbește. În Biblie, închid un Dumnezeu nedeslușit, pe care nu L-au văzut niciodată și pe care sunt incapabili să-L vadă, și pe care Îl scot afară să Îl contemple în tihnă. Ei cred în existența Mea numai prin prisma Bibliei și pun semnul egal între Mine și Biblie; fără Biblie Eu nu exist, iar fără Mine nu există Biblie. Ei nu dau nicio atenție existenței sau acțiunilor Mele, ci dedică o atenție extremă și deosebită fiecărui cuvânt din Scriptură. Mult mai mulți chiar cred că Eu nu ar trebui să fac nimic din ce doresc să fac decât dacă acest lucru este profețit de Scriptură. Ei acordă prea multă importanță Scripturii. Se poate spune că văd cuvintele și expresiile ca fiind prea importante, mergând până la a folosi versete din Biblie pentru a măsura fiecare cuvânt spus de Mine și pentru a Mă condamna. Ceea ce caută ei nu este calea compatibilității cu Mine sau calea compatibilității cu adevărul, ci calea compatibilității față de cuvintele Bibliei, și cred că orice lucru care nu este conform Bibliei este, fără excepție, în afara lucrării Mele. Oare nu sunt astfel de oameni urmașii ascultători ai fariseilor? Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât, după ce L-au condamnat pentru că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia – în cele din urmă, L-au pironit pe inocentul Isus pe cruce. Care era substanța lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt al Scripturii, nedând nicio atenție voii Mele, și nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până

acolo încât L-au răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Prin urmare, au preferat să renunțe la viitorul lor și la jertfa de păcat pentru a-L condamna pe Isus, care nu era în conformitate cu doctrina Scripturii. Oare nu erau ei toți niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

Dar oamenii de astăzi? Hristos a venit ca să elibereze adevărul, însă aceștia mai degrabă L-ar alunga din această lume pentru a-și putea câștiga intrarea în rai și pentru a primi har. Mai degrabă ar nega complet venirea adevărului, pentru a proteja interesele Bibliei, și mai degrabă L-ar crucifica din nou pe Hristosul reîntors în trup, pentru a asigura existența veșnică a Bibliei. Cum poate omul să primească mântuirea Mea când inima sa este atât de înrăită, iar natura sa atât de potrivnică Mie? Trăiesc printre oameni, însă omul nu îmi cunoaște existența. Când îmi revărs lumina asupra omului, el tot rămâne neștiutor de existența Mea. Când îmi dezlănțui mânia asupra omului, el îmi neagă existența cu și mai mare tărie. Omul caută compatibilitate cu cuvintele și compatibilitate cu Biblia, însă nici măcar o singură persoană nu vine dinaintea Mea să caute calea compatibilității cu adevărul. Omul se uită în sus către Mine în rai și are un deosebit interes pentru existența Mea în rai, dar nimănui nu îi pasă de Mine Cel întrupat, fiindcă Eu, Cel care trăiesc printre oameni, sunt pur și simplu prea neînsemnat. Cei care caută doar compatibilitate cu cuvintele Bibliei și cei care caută numai compatibilitate cu un Dumnezeu nedeslușit sunt o priveliște neplăcută ochilor Mei. Aceasta pentru că ceea ce venerează ei sunt cuvinte moarte și un Dumnezeu care le poate da comori nemăsurate; ceea ce venerează ei este un Dumnezeu care S-ar lăsa la mila omului și un Dumnezeu care nu există. Prin urmare, ce ar putea astfel de oameni să câștige de la Mine? Omul este, pur și simplu, neînsemnat dincolo de cuvinte. Cei care sunt împotriva Mea, care vin cu cereri nelimitate la Mine, care nu au nicio dragoste de adevăr, care se răzvrătesc împotriva Mea – cum ar putea fi ei compatibili cu Mine?

Cei care sunt împotriva Mea sunt cei care nu sunt compatibili cu Mine. În aceeași situație se află și cei care nu iubesc adevărul. Cei care se răzvrătesc împotriva Mea sunt și mai mult împotriva Mea și incompatibili cu Mine. Pe toți cei care nu sunt compatibili cu Mine îi las în mâinile celui rău și îi abandonez stricăciunii celui rău, le dau frâu liber să-și arate răutatea, iar în cele din urmă îi abandonez cu totul pe mâna celui rău pentru a fi devorați. Nu Mă interesează câți se închină la Mine, cu alte cuvinte, nu Mă interesează câți oameni cred în Mine. Tot ce Mă interesează este cât de mulți sunt compatibili cu Mine. Aceasta pentru că toți cei care nu sunt compatibili cu Mine sunt oameni răi, care Mă trădează; ei sunt inamicii Mei, iar Eu nu voi ridica „altar” inamicilor Mei în casa Mea. Cei care sunt compatibili cu Mine Mă vor slăvi în veci în casa Mea, iar cei care Mi se împotrivesc vor suferi în veci pedeapsa Mea. Cei care se îngrijesc doar de cuvintele Bibliei și pe care nu-i preocupă nici adevărul și nici să calce pe urmele Mele – aceia sunt împotriva Mea, căci Mă limitează după cuvântul Bibliei, Mă îngrădesc în Biblie, astfel că hulesc din cale afară la adresa Mea. Cum ar putea astfel de oameni să vină înaintea

Mea? Ei nu țin seama de faptele Mele sau de voința Mea, și nici de adevăr, însă sunt obsedați de cuvinte – cuvinte careucid. Cum ar putea astfel de oameni să fie compatibili cu Mine?

Am exprimat atât de multe cuvinte și, de asemenea, Mi-am exprimat voința și firea, însă chiar și așa oamenii sunt în continuare incapabili să Mă cunoască și să creadă în Mine. Sau, se poate spune că sunt în continuare nepregătiți să se supună Mie. Cei care trăiesc în Biblie, cei care trăiesc în lege, cei care trăiesc pe cruce, cei care trăiesc după doctrină, sau cei care trăiesc în mijlocul lucrării pe care o fac Eu astăzi – care dintre aceștia este compatibil cu Mine? Nu vă gândiți decât să primiți binecuvântări și răsplăți, dar nu ați stat niciodată să vă gândiți cum să fiți cu adevărat compatibili cu Mine, sau cum să preveniți să fiți împotriva Mea. Sunt atât de dezamăgit de voi, fiindcă v-am dat atât de multe, dar am primit atât de puțin de la voi. Viclenia, aroganța, lăcomia voastră, dorințele voastre extravagante, trădarea voastră, neascultarea voastră – care dintre acestea ar putea scăpa atenției Mele? Sunteți neatenți cu Mine, Mă înșelați, Mă insultați, Mă lingușiți, Îmi pretindeți lucruri și smulgeți sacrificii de la Mine – cum ar putea această pornire spre rele să ocolească pedeapsa Mea? Toată nemernicia voastră este mărturia dușmăniei voastre față de Mine și este mărturia incompatibilității voastre cu Mine. Fiecare dintre voi crede că este atât de compatibil cu Mine, dar dacă așa ar sta lucrurile, atunci cui i s-ar aplica aceste dovezi de netăgăduit? Credeți despre voi că dețineți cea mai mare sinceritate și loialitate față de Mine. Credeți că sunteți atât de buni la inimă, atât de milostivi și că Mi-ați dedicat atât de multe. Credeți că ați făcut mai mult decât destule pentru Mine. Dar ați comparat vreodată aceste convingeri cu propriile acțiuni? Eu vă spun că sunteți cât se poate de aroganți, cât se poate de lacomi, cât se poate de superficiali; vicleșugurile cu care voiți să Mă păcăliți sunt cât se poate de iscusite și aveți din belșug intenții și metode demne de dispreț. Loialitatea voastră este prea puțină, seriozitatea voastră prea neînsemnată, iar conștiința voastră are lipsuri încă și mai mari. În inimile voastre este prea multă răutate și nimeni nu este scutit de ranchiuna voastră, nici chiar Eu. Mă ignorați de dragul copiilor voștri, ori al soțului, ori din propriul instinct de conservare. În loc să Mă iubiți pe Mine, vă iubiți familia, copiii, statutul, viitorul și propria satisfacție. Oare v-ați gândit vreodată la Mine atunci când vorbeați sau acționați? În zilele geroase, gândurile voastre se îndreaptă spre copiii voștri, spre soțul sau soția voastră, ori spre părinți. Nici în zilele caniculare nu am loc în gândurile voastre. Când îți îndeplinești sarcinile, te gândești la propriile interese, la siguranța personală, la membrii familiei tale. Ce ai făcut tu vreodată pentru Mine? Când te-ai gândit tu vreodată la Mine? Când te-ai devotat tu vreodată Mie și lucrării Mele, cu orice preț? Unde este dovada compatibilității tale cu Mine? Unde este realitatea loialității tale față de Mine? Unde este realitatea ascultării tale față de Mine? Când au avut intențiile tale față de Mine alt scop decât obținerea binecuvântării Mele? Mă înșelați și Mă amăgiți, vă jucați cu adevărul, ascundeți existența adevărului și trădați esența adevărului. Ce vă așteaptă în viitor, dacă vă împotriviți Mie în acest fel? Nu faceți decât să căutați compatibilitate cu un Dumnezeu

neclar și să căutați o credință vagă, însă nu sunteți compatibili cu Hristos. Oare răutatea voastră nu va primi aceeași răsplată ca și cea meritată de cei nelegiuiți? În acel moment, vă veți da seama că niciun om care este incompatibil cu Hristos nu poate scăpa de ziua mâniei și veți descoperi ce fel de răsplată le va fi dată celor care sunt împotriva lui Hristos. Când va veni acea zi, visul vostru de a fi binecuvântați pentru credința voastră în Dumnezeu și de a fi primiți în rai se va spulbera cu totul. Însă, altfel vor sta lucrurile pentru cei care sunt compatibili cu Hristos. Chiar dacă au pierdut atât de mult, chiar dacă au suferit multe greutăți, ei vor primi întreaga moștenire pe care am să o încredințez omenirii. În cele din urmă, veți înțelege că doar Eu sunt Dumnezeul dreptății și că doar Eu pot duce omenirea către minunata sa destinație.

Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?

Poate c-ai umblat pe calea credinței în Dumnezeu mai mult de un an sau doi și poate în viața ta, de-a lungul acestor ani, ai îndurat multe greutăți și, în schimb, ai primit mult har. Se poate, de asemenea, să nu fi experimentat nici greutăți, nici binecuvântări, ci să fi trăit o viață destul de comună. Indiferent de acestea, tot Îl urmezi pe Dumnezeu, deci haide ca subiectul părtășiei noastre să fie urmarea lui Dumnezeu. Totuși, trebuie să reamintesc tuturor care citesc aceste cuvinte că al lui Dumnezeu cuvânt se adresează tuturor celor care Îl recunosc și Îl urmează, nu tuturor oamenilor, indiferent dacă Îl recunosc sau nu. Dacă tu crezi că Dumnezeu vorbește mulțimii, tuturor oamenilor din lume, atunci cuvântul lui Dumnezeu nu va avea niciun efect asupra ta. Așadar, ar trebui să-ți amintești toate aceste cuvinte în inima ta și să nu te excluzi niciodată din preajma lor. În orice caz, să vorbim despre ce se petrece în casa noastră.

Acum, ar trebui să înțelegeți cu toții adevăratul sens al credinței în Dumnezeu. Sensul credinței în Dumnezeu despre care am vorbit anterior are legătură cu intrarea voastră pozitivă. Astăzi e diferit: astăzi, aș dori să analizez esența credinței voastre în Dumnezeu. Desigur, aceasta este îndrumarea voastră dintr-un aspect negativ; dacă nu aș face acest lucru, atunci voi nu v-ați cunoaște niciodată adevărata față și v-ați lăuda mereu cu evlavia și fidelitatea voastră. Este corect să spun că, dacă nu aș da în vileag urâtenia din adâncul inimilor voastre, atunci fiecare dintre voi și-ar pune o coroană pe cap și ar păstra toată gloria pentru sine. Naturile voastre arogante și vanitoase vă împing să vă trădați conștiințele, să vă răzvrățiți și să vă împotriviți lui Hristos și să vă dezvăluți urâtenia, prin aceasta scoțând la lumină intențiile, noțiunile, dorințele voastre extravagante și ochii plini de lăcomie. Și totuși, turuiți într-una despre pasiunea voastră de o viață pentru lucrarea lui Hristos și repetați iar și iar adevărurile rostite de Hristos acum mult timp. Aceasta este „credința” voastră – „credința voastră fără pată”. În toate privințele am avut așteptări stricte de la om. Dacă loialitatea ta vine cu intenții și condiții, atunci mai degrabă Mă lipsesc de așa-zisa ta loialitate, căci îi urăsc pe toți cei care Mă

înșală prin intențiile lor și Mă șantajează cu condiții. Tot ce Îmi doresc este ca omul să Îmi fie absolut loial și să facă toate lucrurile pentru a dovedi și de dragul celui unic cuvânt: credință. Disprețuiesc faptul că voi folosiți cuvinte dulci pentru a încerca să Mă faceți să Mă bucur, căci Eu v-am tratat întotdeauna cu sinceritate, și deci Îmi doresc ca și voi să vă purtați față de Mine cu credință adevărată. Când vine vorba de credință, mulți pot crede că Îl urmează pe Dumnezeu pentru că au credință și că altfel nu ar îndura atâta suferință. Atunci te întreb aceasta: dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, de ce nu Îl slăvești? Dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, de ce în inima ta nu te temi câtuși de puțin de El? Accepți faptul că Hristos este întruparea lui Dumnezeu, așadar, de ce Îl disprețuiești? De ce te porți necuviincios față de El? De ce Îl judeci făturiș? De ce întotdeauna Îi spionezi mișcările? De ce nu te supui aranjamentelor Lui? De ce nu acționezi conform cuvântului Lui? De ce încerci să Îl șantajezi și-l furi jertfele? De ce vorbești din poziția lui Hristos? De ce judeci dacă sunt corecte cuvântul Lui și lucrarea Lui? De ce îndrăznești să-L blasfemiezi pe la spatele Lui? Acestea și altele reprezintă credința voastră?

Elementele necredinței în Hristos sunt dezvăluite în cuvintele și comportamentul vostru. Necredința pătrunde în motivele și obiectivele tuturor faptelor voastre. Necredința în Hristos se vede până și în natura privirii voastre. Se poate spune că, în fiecare minut, fiecare dintre voi nutrește elemente ale necredinței. Acesta înseamnă că, în fiecare moment, riscați să Îl trădați pe Hristos, pentru că sângele care curge prin corpul vostru este îmbibat cu necredința în Dumnezeul întrupat. De aceea, Eu spun că amprente pe care le lăsați pe cărarea credinței în Dumnezeu nu sunt reale; mergând pe calea credinței în Dumnezeu, nu pășiți ferm pe pământ – pur și simplu faceți ceva doar ca să ziceți că a fost făcut. Niciodată nu credeți pe deplin cuvântul lui Hristos și nu sunteți în stare să Îl puneți imediat în practică. Acesta este motivul pentru care nu aveți credință în Hristos. Faptul că întotdeauna aveți noțiuni legate de El este un alt motiv pentru care nu credeți în Hristos. A fi mereu sceptici în legătură cu lucrarea lui Hristos, a ignora cuvântul lui Hristos, a avea o părere despre lucrarea făcută de Hristos și a nu fi în stare să înțelegeți în mod corect această lucrare, a vă lupta să vă lăsați deoparte noțiunile, indiferent ce explicație primiți și așa mai departe – toate acestea sunt elemente ale necredinței amestecate în inimile voastre. Deși urmați lucrarea lui Hristos și nu rămâneți niciodată în urmă, există prea multă răzvrătire amestecată în inimile voastre. Această răzvrătire reprezintă o impuritate în credința voastră în Dumnezeu. Poate nu credeți că asta e situația, dar dacă nu ești în stare să-ți recunoști propriile intenții din aceasta, atunci cu siguranță te vei număra printre cei care vor pieri, căci Dumnezeu îi desăvârșește doar pe aceia care cred cu adevărat în El, nu pe cei care sunt sceptici față de El, și cu atât mai puțin pe toți aceia care Îl urmează fără tragere de inimă în ciuda faptului că nu au crezut niciodată că El este Dumnezeu.

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în

lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și mintea cu totul, gurile lor vorbesc despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care l-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de venerație. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu prețuiesc adevărul sunt necredincioși și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință este în voi și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii și nici vreunei alte persoane, ci tuturor acelor care cred cu adevărat în El, tuturor acelor care Îl venerază și tuturor acelor care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

Astăzi, rămâne încă multă necredință în voi. Analizați-vă cu atenție și veți găsi cu siguranță răspunsul vostru. Atunci când găsești răspunsul adevărat, atunci vei admite că nu ești un credincios în Dumnezeu, ci mai degrabă unul care înșală, blasfemiează și Îl trădează și unul care nu este loial Lui. Atunci vei realiza că Hristos nu este om, ci Dumnezeu. Când vine acea zi, Îl vei slăvi, te vei teme și Îl vei iubi cu adevărat pe Hristos. În prezent, doar treizeci la sută din inima voastră e plină de credință, în timp ce restul de șaptezeci la sută este plină de îndoială. Tot ce spune și face Hristos vă poate face să aveți noțiuni și opinii despre El, noțiuni și opinii care își au originea în necredința voastră totală în El. Voi Îl admirați și vă temeți doar de Dumnezeul nevăzut din cer și nu aveți niciun respect față de Hristos care trăiește pe pământ. Nu reprezintă și aceasta necredința voastră? Tânjiți doar după Dumnezeu care a făcut lucrarea în trecut, dar nu dați ochii cu Hristos Cel de astăzi. Toate acestea sunt „credință”, amestecată pentru totdeauna în inimile voastre, credința care nu crede în Hristos Cel de astăzi. Nu vă subestimez în niciun caz, căci este prea multă necredință în voi, prea multe din voi care sunt impure și trebuie analizate. Aceste impurități sunt un semn că nu aveți deloc credință; sunt un semn al renunțării voastre la Hristos și vă marchează ca trădători ai lui Hristos. Ele sunt un vâl peste cunoașterea lui Hristos, o barieră către ființa voastră câștigată de Hristos, un obstacol în compatibilitatea voastră cu Hristos și dovada că Hristos nu vă aprobă. Acum este timpul să examinați toate părțile vieții voastre! Făcând astfel veți avea beneficii în toate sensurile imaginabile!

Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr

Lucrarea zilelor de pe urmă constă în împărțirea tuturor după felul lor și în încheierea planului de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii), deoarece clipa se apropie și ziua lui Dumnezeu a sosit. Dumnezeu îi aduce pe toți cei care intră în Împărăția Sa, adică pe toți cei care Îi sunt credincioși până la sfârșit, în epoca lui Dumnezeu Însuși. Cu toate acestea, înainte de venirea epocii lui Dumnezeu Însuși, lucrarea lui Dumnezeu nu este de a observa faptele oamenilor sau de a le cerceta traiul, ci de a le judeca neascultarea, deoarece Dumnezeu îi va purifica pe toți cei care vin în fața tronului Său. Toți cei care au călcat pe urmele lui Dumnezeu până în ziua de azi sunt aceia care vin în fața tronului lui Dumnezeu, și așa stând lucrurile, fiecare persoană care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală este obiectul purificării lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, toți cei care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală fac obiectul judecății lui Dumnezeu.

În legătură cu judecata ce începe de la casa lui Dumnezeu, despre care s-a vorbit în vremurile trecute, cuvântul „judecată” se referă la judecata pe care Dumnezeu o săvârșește azi asupra celor care vin în fața tronului Său în zilele de pe urmă. Poate că există unii care cred în astfel de închipuiri supranaturale precum aceea că, atunci când

vor veni zilele de pe urmă, Dumnezeu va ridica o masă mare în ceruri, peste care va întinde o față de masă albă și, apoi, așezat pe un tron măreț, cu toți oamenii îngenunchiați la pământ, El va dezvălui păcatele tuturor și astfel, va decide dacă se vor înălța la ceruri sau vor fi trimiși jos, în iazul de foc și pucioasă. Indiferent de închipuirile omului, ele nu pot modifica esența lucrării lui Dumnezeu. Închipuirile oamenilor nu sunt nimic altceva decât proiecții ale gândurilor acestora și vin din mintea lor, adunate și puse cap la cap din cele văzute și auzite de om. De aceea, spun că, indiferent cât de uimitoare sunt imaginile create, acestea nu sunt nimic altceva decât desene pe hârtie și nu pot înlocui planul lucrării lui Dumnezeu. La urma urmei, omul a fost corupt de Satana, deci cum ar putea el înțelege gândurile lui Dumnezeu? Omul concepe lucrarea de judecată a lui Dumnezeu ca pe ceva fantastic. El crede că, din moment ce Dumnezeu însuși săvârșește lucrarea judecării, atunci aceasta trebuie să fie de o amploare fără egal și de neînțeles pentru muritori și trebuie să răsunе de la un capăt la altul al cerurilor și să cutremure pământul; altfel, cum ar putea fi lucrarea de judecată a lui Dumnezeu? El crede că, din moment ce aceasta este lucrarea judecării, Dumnezeu trebuie să fie deosebit de impunător și măreț atunci când lucrează, iar cei care sunt judecați trebuie să se tânguiască în lacrimi și să cadă în genunchi implorând milă. O astfel de scenă trebuie să fie foarte spectaculoasă și să însuflețească profund... Toată lumea își imaginează lucrarea de judecată a lui Dumnezeu ca fiind ceva miraculos. Știi, totuși, că în timp ce Dumnezeu Își începuse demult lucrarea de judecată printre oameni, tu te cuibăreai într-o ignoranță liniștită? Că în momentul în care vei crede că lucrarea de judecată a lui Dumnezeu a început oficial, Dumnezeu va fi făcut deja din nou cerurile și pământul? În acel moment, poate că tocmai vei fi ajuns să înțelegi sensul vieții, dar nemiloasa lucrare de pedepsire a lui Dumnezeu te va duce, încă adormit adânc, în iad. Doar atunci vei realiza dintr-o dată că lucrarea de judecată lui Dumnezeu s-a încheiat deja.

Să nu mai pierdem timp prețios și să nu mai vorbim despre aceste subiecte respingătoare și detestabile. Să vorbim, în schimb, despre ce înseamnă judecata. Atunci când vine vorba despre „judecată”, te gândești probabil la cuvintele rostite de Iahve pentru a-i învăța pe oamenii din toate regiunile și la cuvintele pe care Isus le-a rostit pentru a-i dojeni pe farisei. În ciuda severității lor, aceste cuvinte nu erau judecata lui Dumnezeu asupra omului, ci doar cuvinte rostite de Dumnezeu în medii diferite, adică în contexte diferite. Ele se deosebesc de cuvintele rostite de Hristos al zilelor de pe urmă când judecă omul în zilele de pe urmă. Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare

a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâtenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu. Dacă nu acorzi importanță acestor adevăruri, dacă nu te gândești decât la cum să le eviți sau cum să găsești un nou drum pentru a te îndepărta de ele, atunci Eu spun că ești un păcătos deplorabil. Dacă ai credință în Dumnezeu și, totuși, nu cauți adevărul sau voia lui Dumnezeu și nici nu iubești calea care te aduce mai aproape de Dumnezeu, atunci Eu spun că ești cineva care încearcă să scape de judecată și că ești o marionetă și un trădător care fuge de marele tron alb. Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre răzvrătiții care fug de sub ochii Lui. Astfel de oameni vor primi o pedeapsă și mai aspră. Cei care vin înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați și, mai mult, au fost purificați, vor trăi veșnic în Împărăția lui Dumnezeu. Desigur, acest lucru se va întâmpla în viitor.

Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu. Mulți au un sentiment neplăcut cu privire la a doua întrupare a lui Dumnezeu, deoarece oamenilor le este greu să creadă că Dumnezeu Se va întrupa pentru a săvârși lucrarea de judecată. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că, de cele mai multe ori, lucrarea lui Dumnezeu depășește cu mult așteptările omului și este greu de acceptat pentru mintea omenească. Căci oamenii sunt doar niște viermi pe pământ, în timp ce Dumnezeu este Cel suprem, care umple universul; mintea omului este asemenea unei gropi cu apă murdară care dă naștere doar viermilor, în timp ce fiecare etapă a lucrării dirijate de gândurile lui Dumnezeu este rodul înțelepciunii lui Dumnezeu. Oamenii încearcă în permanență să

rivalizeze cu Dumnezeu, iar Eu spun că este de la sine înțeles cine va ieși în pierdere în cele din urmă. Vă îndemn pe toți să nu vă considerați mai de preț decât aurul. Dacă alții pot accepta judecata lui Dumnezeu, atunci voi de ce nu puteți? Cu ce sunteți mai presus decât alții? Dacă alții pot să-și plece capul în fața adevărului, de ce nu puteți și voi să faceți la fel? Lucrarea lui Dumnezeu are un avânt de neoprit. El nu va repeta lucrarea judecății de dragul „contribuției” pe care ai adus-o, iar tu vei fi copleșit de regrete, deoarece ai lăsat o oportunitate atât de bună să-ți scape. Dacă nu crezi cuvintele Mele, atunci așteaptă ca acel tron alb măreț din cer să săvârșească judecata asupra ta! Trebuie să știi că toți israeliții L-au respins și L-au negat pe Isus și, totuși, adevărul răscumpărării omenirii de către Isus tot s-a răspândit până la capătul universului. Nu este aceasta o realitate pe care Dumnezeu a săvârșit-o cu mult timp în urmă? Dacă încă mai aștepti ca Isus să te ridice la ceruri, atunci Eu îți spun că ești o bucată îndărătnică de ramură uscată.^a Isus nu va recunoaște un credincios fals ca tine, care nu este loial adevărului și caută doar binecuvântări. Din contră, Lui nu Îi va fi milă să te arunce în iazul de foc pentru a arde zeci de mii de ani.

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu detestați și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să facă servicii, vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, căroră le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu l-au fost niciodată loiali lui Hristos

^a O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care fac un serviciu care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre necredincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor

Vechea epocă a trecut, iar cea nouă a sosit. An după an și zi după zi, Dumnezeu a lucrat mult. El a venit pe lume și apoi a plecat. Acest ciclu s-a repetat pe parcursul mai multor generații. Astăzi, Dumnezeu continuă, la fel ca înainte, să săvârșească lucrarea pe care trebuie să o săvârșească, lucrarea pe care trebuie încă să o completeze, pentru că până astăzi, încă nu a intrat în odihnă. De la momentul creației până astăzi, Dumnezeu a lucrat mult. Dar știai că El face astăzi mai multă lucrare decât înainte și că scara la care este lucrarea Sa este mult mai mare decât înainte? De aceea spun că Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor. Toată lucrarea lui Dumnezeu este foarte importantă, atât pentru om, cât și pentru Dumnezeu, pentru că fiecare element al lucrării Lui are legătură cu omul.

De vreme ce lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi văzută sau atinsă – cu atât mai puțin văzută de lume – cum poate să fie ceva minunat? Anume ce fel de lucru ar fi considerat minunat? Desigur, nimeni nu poate nega că orice lucrare face Dumnezeu, aceasta poate fi considerată minunată, dar de ce spun asta despre lucrarea pe care El o săvârșește astăzi? Când spun că Dumnezeu a făcut un lucru minunat, acest lucru, fără îndoială, implică multe taine pe care omul trebuie încă să le înțeleagă. Să vorbim despre ele acum.

Isus S-a născut într-o iesle, existența Sa nefiind tolerată de epocă aceea, dar chiar și așa, lumea nu l-a putut sta în cale, iar El a trăit printre oameni timp de treizeci și trei de ani sub protecția lui Dumnezeu. În acești mulți ani de viață, El a experimentat amărăciunea lumii și a gustat viața nefericită pe pământ. El Și-a asumat grozava povară

de a fi crucificat pentru a răscumpăra toată omenirea. El a răscumpărat toți păcătoșii care trăiau sub domeniul Satanei și, în cele din urmă, trupul Său înviat S-a întors în locul de odihnă. Acum, noua lucrare a lui Dumnezeu a început și este, de asemenea, începutul unei noi epoci. Dumnezeu îi aduce în casa Lui pe cei care au fost răscumpărați pentru ca El să-Și înceapă noua lucrare a mântuirii. De data aceasta, lucrarea de mântuire este mai amănunțită decât în trecut. Nu Duhul Sfânt este Cel care lucrează în om pentru a-i permite să se schimbe el însuși și nici trupul lui Isus nu este cel care apare printre oameni pentru a-Și face lucrarea și cu atât mai puțin nu este această lucrare făcută într-o altă manieră. Mai degrabă, Dumnezeu Însuși întrupat este Cel care face lucrarea și o cârmuiește. El face acest lucru astfel pentru a călăuzi omul în lucrarea nouă. Nu-i așa că este un lucru minunat? Dumnezeu nu săvârșește această lucrare prin intermediul unei părți a omenirii sau prin intermediul profețiilor; mai degrabă, Dumnezeu o face El Însuși. Unii ar putea spune că acesta nu este un lucru mareț și că nu îi poate aduce exaltare omului. Însă îți spun ție că lucrarea lui Dumnezeu nu este numai aceasta, ci ceva mult mai mareț și mai mult.

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este lucrul care întruchiează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă voia lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-l poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări vii și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să asculte de El, să Îl venereze și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. Deși ceea ce vede omul în această zi este un Dumnezeu asemenea omului, un Dumnezeu cu un nas și doi ochi,

un Dumnezeu obișnuit, în cele din urmă, El vă va arăta că dacă acest om n-ar exista, cerul și pământul ar trece printr-o schimbare teribilă; dacă acest om n-ar exista, cerurile s-ar tulbura, pământul s-ar cufunda în haos, iar toată omenirea ar trăi în mijlocul foametei și a ciumei. El vă va arăta că dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să vă mântuiască în zilele de pe urmă, atunci Dumnezeu ar fi distrus de mult timp omenirea întreagă în iad; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci ați fi veșnic conducători ai păcătoșilor și ați fi cadavre pentru totdeauna. Trebuie să știți că dacă acest trup n-ar fi existat, toată omenirea s-ar confrunta cu o calamitate inevitabilă și i-ar fi imposibil să scape de pedeapsa mult mai aspră pe care Dumnezeu o aplică omenirii în zilele de pe urmă. Dacă acest trup obișnuit nu s-ar fi născut, ați fi cu toții într-o stare în care implorați pentru viața voastră fără să fiți capabili să trăiți sau să vă rugați pentru moartea voastră, fără să puteți muri; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci nu ați putea să câștigați adevărul și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu astăzi, ci, mai degrabă, ați fi pedepsiți de Dumnezeu din cauza păcatelor voastre cumplite. Știați că dacă n-ar fi fost reîntruparea lui Dumnezeu, nimeni nu ar avea o șansă la mântuire; și dacă nu ar fi existat venirea acestui trup, Dumnezeu ar fi încheiat de mult epoca veche? Dat fiind acest fapt, mai sunteți capabili să respingeți a doua întrupare a lui Dumnezeu? Din moment ce puteți trage multe foloase de pe urma acestui om obișnuit, de ce nu l-ați accepta cu dragă inimă?

Lucrarea lui Dumnezeu este un lucru pe care nu-l poți înțelege. Dacă nu poți să îți dai seama pe deplin dacă alegerea ta este corectă și nici nu poți să știi dacă lucrarea lui Dumnezeu va reuși, atunci de ce să nu îți încerci norocul și să vezi dacă acest om obișnuit ți-ar putea fi de mare ajutor și dacă El a săvârșit într-adevăr o lucrare minunată? Cu toate acestea, trebuie să îți spun că pe vremea lui Noe, oamenii mâncau și beau, se căsătoreau și dădeau în căsătorie într-o asemenea măsură, că a devenit de nesuportat pentru Dumnezeu să fie martor, astfel că a trimis un mare potop pentru a distruge omenirea, cruțându-i doar pe cei opt membri ai familiei lui Noe și tot soiul de păsări și animale. În zilele de pe urmă, însă, cei cruțați de Dumnezeu sunt toți cei care l-au fost credincioși până la sfârșit. Deși ambele epoci au fost timpuri de mare corupție de nesuportat pentru Dumnezeu ca martor, iar omenirea în ambele epoci a devenit atât de coruptă și a negat faptul că Dumnezeu era Domnul lor, Dumnezeu a distrus doar oamenii din vremea lui Noe. Omenirea din ambele epoci l-a provocat lui Dumnezeu multă mâhnire, dar, cu toate acestea, El a rămas răbdător cu oamenii din zilele de pe urmă până acum. De ce este astfel? V-ați întrebat niciodată de ce? Dacă nu știți, atunci permiteți-Mi să vă spun. Motivul pentru care Dumnezeu le poate oferi har oamenilor în zilele de pe urmă nu este pentru că aceștia sunt mai puțin corupți decât oamenii din vremea lui Noe sau pentru că și-au arătat pocăința în fața lui Dumnezeu și cu atât mai puțin datorită faptului că tehnologia din zilele de pe urmă este atât de avansată încât Dumnezeu nu Se poate îndupleca să distrugă oamenii. Mai degrabă, Dumnezeu are de săvârșit o lucrare într-un grup de oameni în zilele de pe urmă și că Dumnezeu va face El Însuși această lucrare în întruparea Sa. Mai mult decât atât, Dumnezeu va alege o

parte din acest grup ca să devină obiect al mântuirii Lui, fructul planului Său de gestionare (planului de mântuire), și îi va aduce pe acești oameni în epoca următoare. Drept urmare, indiferent cum, acest preț plătit de Dumnezeu a fost pregătit în întregime pentru lucrarea pe care întruparea Lui o va face în zilele de pe urmă. Faptul că ați ajuns în această zi e mulțumită acestui trup. Aveți șansa de a supraviețui pentru că Dumnezeu trăiește în trup. Toată această avere a fost câștigată de pe urma acestui om obișnuit. Și nu numai asta, dar, în final, fiecare națiune l se va închina acestui om obișnuit și Îl va mulțumi și va asculta de acest om nesemnificativ, deoarece adevărul, viața și calea pe care El le-a adus au mântuit omenirea întreagă, au potolit conflictul dintre om și Dumnezeu, au micșorat distanța dintre ei și au creat o legătură între gândurile lui Dumnezeu și ale omului. Tot El este Cel care a obținut o și mai mare slavă pentru Dumnezeu. Oare un astfel de om obișnuit este nedemn de încrederea și adorația ta? Este un asemenea trup obișnuit nepotrivit de a fi numit Hristos? Poate un asemenea om obișnuit să nu devină expresia lui Dumnezeu în rândul oamenilor? Oare un astfel de om, care a cruțat omenirea de dezastru, nu merită iubirea și dorința voastră de a-L păstra? Dacă respingeți adevărurile exprimate de gura Lui și detestați existența Lui printre voi, atunci ce se va alege de voi în final?

Toată lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este făcută prin intermediul acestui om obișnuit. El îți va oferi totul ție și, mai mult, El va putea decide totul în legătură cu tine. Poate un asemenea om să fie așa cum credeți voi că e: un om atât de simplu încât să nu fie demn de a fi menționat? Nu este adevărul Lui suficient pentru a vă convinge în totalitate? Mărturia faptelor Lui nu este suficientă pentru a vă convinge în totalitate? Sau calea pe care El o aduce nu este vrednică să fie urmată? La urma urmelor, ce vă determină să-L urâți, să-L alungați și să-L evitați? Acest om este Cel care exprimă adevărul, acest om este Cel care furnizează adevărul și acest om este Cel care vă oferă o cale pe care să o urmați. Este oare posibil ca voi încă să nu fiți capabili să găsiți urmele lucrării lui Dumnezeu în aceste adevăruri? Fără lucrarea lui Isus, omenirea nu ar fi putut să coboare de pe cruce, iar fără întruparea de astăzi, cei care au coborât de pe cruce nu ar putea să câștige niciodată aprobarea lui Dumnezeu sau să intre în epoca nouă. Fără venirea acestui om obișnuit, voi nu ați fi avut niciodată ocazia de a vedea adevăratul chip al lui Dumnezeu și nici nu ați fi fost calificați să o faceți, pentru că voi sunteți toți obiecte care ar fi trebuit să fie distruse cu mult timp în urmă. Datorită celei de-a doua întrupări ale lui Dumnezeu, El v-a iertat și v-a arătat milă. Cu toate acestea, cuvintele pe care trebuie să vi le transmit în final sunt tot acestea: acest om obișnuit, care este întruparea lui Dumnezeu, este de o importanță vitală pentru voi. Acesta este lucrul minunat pe care Dumnezeu l-a săvârșit deja în rândul oamenilor.

Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice

Calea vieții nu este ceva ce poate fi deținut de oricine și nici nu poate fi obținută cu ușurință de către toți. Acest lucru se întâmplă deoarece viața poate veni doar de la Dumnezeu, cu alte cuvinte, doar Dumnezeu Însuși are esența vieții și doar Dumnezeu Însuși are calea vieții. Și astfel, doar Dumnezeu este sursa vieții și izvorul nesecat al apei vieții. Încă de când a creat lumea, Dumnezeu a săvârșit multă lucrare care implică vitalitatea vieții, a săvârșit multă lucrare care îi aduce viața omului și a plătit un preț mare pentru ca omul să poată câștiga viață. Asta deoarece Dumnezeu Însuși este viața veșnică și Dumnezeu Însuși este calea prin care omul este reînviat. Dumnezeu nu este niciodată absent din inima omului și El trăiește printre oameni tot timpul. El a fost motorul vieții omului, rădăcina existenței omului și un depozit bogat pentru existența omului după naștere. El face ca omul să renască și îi permite să trăiască cu perseverență în fiecare rol al său. Datorită puterii Lui și forței Lui vitale de nestins, omul a trăit generații la rând, de-a lungul cărora puterea vieții lui Dumnezeu a fost stâlpul existenței omului, iar Dumnezeu a plătit un preț pe care niciun alt om obișnuit nu l-a mai plătit. Forța vieții lui Dumnezeu poate triumfa asupra oricărei puteri; mai mult decât atât, ea depășește orice putere. Viața Lui este veșnică, puterea Lui este extraordinară, iar forța vieții Lui nu poate fi întrecută de nicio ființă creată sau forță inamică. Forța vieții lui Dumnezeu există și emană strălucirea sa uimitoare, indiferent de timp sau loc. Cerul și pământul pot suferi mari schimbări, dar viața lui Dumnezeu este veșnic aceeași. Toate lucrurile se pot stinge, dar viața lui Dumnezeu tot va rămâne, deoarece Dumnezeu este sursa existenței tuturor lucrurilor și rădăcina existenței lor. Viața omului provine de la Dumnezeu, existența cerului se datorează lui Dumnezeu, iar existența pământului ia naștere din puterea vieții lui Dumnezeu. Niciun obiect ce are vitalitate nu poate transcende suveranitatea lui Dumnezeu și niciun lucru ce are vigoare nu poate să se desprindă de sub stăpânirea autorității lui Dumnezeu. În această manieră, indiferent cine sunt, toți oamenii trebuie să se supună stăpânirii lui Dumnezeu, toată lumea trebuie să trăiască sub porunca lui Dumnezeu și nimeni nu poate să scape din mâinile Lui.

Poate că ceea ce îți dorești acum e să dobândești viața sau poate că îți dorești să dobândești adevărul. Indiferent de caz, îți dorești să Îl găsești pe Dumnezeu, să găsești Dumnezeul pe care să te poți baza și care să-ți poată oferi viața veșnică. Dacă dorești să dobândești viața veșnică, trebuie, în primul rând, să înțelegi sursa vieții veșnice și să știi mai întâi unde Se află Dumnezeu. Am spus deja că doar Dumnezeu este viață neschimbătoare și că doar Dumnezeu are calea vieții. Din moment ce Dumnezeu este viață neschimbătoare, El este astfel și viață eternă; din moment ce doar Dumnezeu este calea vieții, Dumnezeu Însuși este, prin urmare, calea vieții veșnice. Ca atare, ar trebui întâi să înțelegi unde este Dumnezeu și cum să dobândești această cale a vieții veșnice. Iar acum, să ne dedicăm separat părtășiei asupra acestor două chestiuni.

Dacă îți dorești cu adevărat să dobândești calea vieții veșnice și ești avid în căutarea ei, atunci răspunde mai întâi la această întrebare: Unde este Dumnezeu astăzi? Poate că ai răspunde: „Dumnezeu locuiește în ceruri, bineînțeles – El nu ar locui în casa ta, nu-i așa?” Poate că ai putea spune că Dumnezeu cu siguranță locuiește printre toate lucrurile. Sau ai putea spune că Dumnezeu locuiește în inima fiecărei persoane sau că Dumnezeu este în lumea spirituală. Nu neg nimic din toate acestea, dar trebuie să clarific chestiunea. Nu este pe deplin corect să spui că Dumnezeu locuiește în inima omului, dar nici nu este greșit în întregime. Acest lucru se întâmplă deoarece, printre credincioșii în Dumnezeu, există cei a căror credință este adevărată și cei a căror credință este falsă, există cei pe care Dumnezeu îi aprobă și cei pe care El îi dezaprobă, există cei care Îl mulțumesc și cei pe care îi disprețuiește și există cei pe care El îi face desăvârșiți și cei pe care îi alungă. Și astfel, spun că Dumnezeu locuiește doar în inimile puținor oameni și că acei oameni sunt, fără îndoială, cei care cred cu adevărat în Dumnezeu, cei pe care Dumnezeu îi aprobă, cei care Îl mulțumesc și cei pe care El îi face desăvârșiți. Ei sunt aceia care sunt conduși de Dumnezeu. Din moment ce ei sunt conduși de Dumnezeu, ei sunt oamenii care au auzit și au văzut deja calea vieții veșnice a lui Dumnezeu. Aceia a căror credință în Dumnezeu este falsă, cei care nu sunt aprobați de Dumnezeu, care sunt disprețuiți de Dumnezeu, cei care sunt alungați de Dumnezeu – ei sunt destinați să fie respinși de Dumnezeu, sunt destinați să rămână fără calea vieții și sunt destinați să rămână neștiutori de locul în care Se află Dumnezeu. În schimb, cei care Îl au pe Dumnezeu în inimile lor știu unde Se află El. Ei sunt oamenii asupra cărora Dumnezeu revarsă calea vieții veșnice și ei sunt cei care Îl urmează pe Dumnezeu. Acum știi unde este Dumnezeu? Dumnezeu este și în inima omului, precum și alături de el. El nu este numai în lumea spirituală și deasupra tuturor lucrurilor, ci și mai mult pe pământul pe care există omul. Și astfel, venirea zilelor de pe urmă a purtat pașii lucrării lui Dumnezeu pe un teritoriu nou. Dumnezeu deține suveranitatea asupra a tot dintre toate lucrurile din univers și El este stâlpul din inima omului și, mai mult decât atât, El există printre oameni. Doar în felul acesta poate El să-i aducă omenirii calea vieții și să aducă omul pe calea vieții. Dumnezeu a venit pe pământ și trăiește printre oameni, astfel ca omul să poată dobândi calea vieții și astfel ca omul să poată exista. În același timp, Dumnezeu stăpânește și totul dintre toate lucrurile, pentru a facilita cooperarea cu gestionarea pe care El o face în rândul oamenilor. Astfel, dacă doar recunoști doctrina potrivit căreia Dumnezeu este în cer și în inima omului, dar nu recunoști adevărul existenței lui Dumnezeu printre oameni, nu vei dobândi niciodată viața și nu vei dobândi niciodată calea adevărului.

Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi doar slove, doctrine și, mai presus de toate, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți

dobândi provizia vieții, atunci cu siguranță nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de închipuiri și noțiuni, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trupul tău, trupul tău spurcat. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață, istoria scrisă nu poate fi venerată ca adevăr, iar reglementările din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când El vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, voia lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra. Dacă aplici prezentului consemnările cuvintelor rostite de Dumnezeu în veacurile trecute, asta face din tine un arheolog, iar cel mai bun mod de a te descrie este ca pe un expert în patrimoniul istoric. Asta deoarece tu crezi mereu în urmele lucrării pe care Dumnezeu a săvârșit-o în vremuri trecute, crezi doar în umbra lui Dumnezeu lăsată de atunci când a lucrat mai înainte printre oameni și crezi doar în calea pe care a dăruit-o Dumnezeu discipolilor Lui în vremurile trecute. Tu nu crezi în direcția lucrării lui Dumnezeu de astăzi, nu crezi în chipul slăvit al lui Dumnezeu de astăzi și nu crezi în calea adevărului exprimat în prezent de către Dumnezeu. Și astfel ești, fără îndoială, un visător complet deconectat de realitate. Dacă acum încă te mai agăți de cuvinte care nu pot aduce viață omului, atunci ești o bucată de ramură uscată,^a fără speranță, deoarece ești prea conservator, prea refractar, prea insensibil în fața rațiunii!

Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt Hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci este acceptată și decisă de Dumnezeu Însuși. Astfel, dacă îți dorești cu adevărat să cauți calea vieții, trebuie înainte să conștientizezi că prin venirea Sa pe pământ înfăptuiește Dumnezeu lucrarea de a dăruia omului calea vieții și trebuie să conștientizezi că în timpul zilelor de pe urmă, vine El pe pământ pentru a-i dăruia omului calea vieții. Acesta nu este trecutul; acest lucru se întâmplă astăzi.

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată

^a O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepti pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeu de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să primești adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia

Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu l-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedepsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiează pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia l te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta

Am făcut multă lucrare printre voi și, bineînțeles, am rostit și o serie de cuvântări. Totuși, nu pot să nu simt că cuvintele Mele și lucrarea Mea nu au împlinit în întregime scopul lucrării Mele din zilele de pe urmă. Căci, în zilele de pe urmă, lucrarea Mea nu este de dragul unei anumite persoane sau a unor anumiți oameni, ci pentru a demonstra firea Mea inerentă. Cu toate acestea, pentru o multitudine de motive – poate o lipsă de timp sau un program frenetic de lucru – oamenii nu au reușit să Mă cunoască prin firea Mea. Astfel, Îmi încep noul plan, lucrarea Mea finală, și deschid o nouă pagină în lucrarea Mea, pentru ca toți cei ce Mă văd să se bată cu pumnul în piept și să plângă și să jalească fără încetare din cauza existenței Mele. Acest lucru se datorează faptului că Eu aduc sfârșitul omenirii în lume și, de acum înainte, Îmi dezvălui întreaga Mea fire înaintea omenirii pentru ca toți cei ce Mă cunosc și toți cei ce nu Mă cunosc să își poată desfăta ochii și să vadă că într-adevăr am venit în lumea oamenilor, am venit pe pământ unde toate lucrurile se înmulțesc. Acesta este planul Meu și singura Mea „confesiune” de la crearea omenirii de către Mine. Fie ca voi să vă îndreptați toată atenția către fiecare mișcare a Mea, căci toiagul Meu apasă încă o dată aproape de omenire, către toți cei care Mi se împotrivesc.

Împreună cu cerurile, încep lucrarea pe care trebuie să o realizez. Și astfel, Îmi croiesc calea prin valurile de oameni și Mă mișc între cer și pământ, fără ca cineva să-Mi perceapă mișcările sau să-și dea seama de cuvintele Mele. Prin urmare, planul Meu continuă să progreseze fără probleme. Numai că toate simțurile voastre au devenit atât de amorțite încât nu sunteți conștienți de pașii lucrării Mele. Dar cu siguranță va veni o zi când vă veți da seama de intențiile Mele. Astăzi, trăiesc împreună cu voi și sufăr

împreună cu voi, și de mult timp am ajuns să înțeleg atitudinea pe care o are omenirea față de Mine. Nu doresc să vorbesc mai mult despre asta, cu atât mai puțin să aduc rușinea asupra voastră dând alte exemple privind subiect dureros. Sper doar ca voi să vă amintiți tot ceea ce ați făcut în inimile voastre, pentru a ne putea potrivi conturile în ziua în care ne vom întâlni din nou. Nu doresc să acuz pe nedrept pe niciunul dintre voi, căci am acționat întotdeauna drept, corect și cu onoare. Bineînțeles, Îmi doresc, de asemenea, să puteți fi integri și să nu faceți nimic care să fie împotriva cerului și a pământului sau a conștiinței voastre. Acesta este singurul lucru pe care îl cer de la voi. Mulți oameni se simt neliniștiți și stânjeniți deoarece au comis greșeli atroce și mulți se simt rușinați de ei înșiși pentru că nu au făcut niciodată nici măcar o singură faptă bună. Și totuși, există și mulți care, departe de a se simți rușinați de păcatele lor, merg din rău în mai rău, distrugând complet masca ce ascunde trăsăturile lor respingătoare – care trebuie să fie pe deplin expuse – pentru a testa firea Mea. Nu Îmi pasă de acțiunile niciunei persoane și nici nu le acord o atenție deosebită. Mai degrabă, Eu fac lucrarea pe care ar trebui să o realizez, fie aceea de a colecta informații, de a călători pe pământ, fie de a face ceva ce Mă interesează. În momentele cheie, Îmi voi continua lucrarea printre oameni așa cum a fost planificată inițial, nicio secundă mai devreme sau mai târziu, cu ușurință cât și cu promptitudine. Cu toate acestea, cu fiecare etapă a lucrării Mele, unii oameni sunt aruncați deoparte, căci Eu disprețuiesc căile lor măgulitoare și obediența lor prefăcută. Cei care sunt în opoziție cu Mine vor fi cu siguranță părăsiți, fie în mod intenționat, fie neintenționat. Pe scurt, Mi-aș dori ca toți cei pe care îi disprețuiesc să rămână departe de Mine. E inutil să spun că nu voi cruța pe cei răi care rămân în casa Mea. Deoarece se apropie ziua pedepsirii omenirii, nu Mă grăbesc să izgonesc toate acele suflete mizerabile din casa Mea, căci am un plan al Meu.

Acum este momentul în care voi decide sfârșitul fiecărei persoane, nu etapa în care am început să prelucrez omul. Îmi scriu în cartea Mea, rând pe rând, cuvintele și acțiunile fiecărei persoane, calea pe care M-au urmat, trăsăturile lor inerente și cum s-au purtat în cele din urmă. În felul acesta, indiferent ce tip de persoană este, niciun om nu va scăpa de mâna Mea și toți vor fi cu neamul lor așa cum hotărâsc. Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați și că toți cei care nu respectă voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți întru dreptatea lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele. Nu am făcut nicio modificare la planul Meu încă de la începuturile sale. Doar că, în ceea ce privește omul, cei cărora le adresez cuvintele Mele par să scadă în număr, la fel ca și aceia pe care îi aprob cu adevărat. Totuși, încă susțin că planul Meu nu s-a schimbat niciodată; mai degrabă, credința și dragostea omului se schimbă mereu, pălesc mereu, în măsura în care este posibil ca fiecare persoană să treacă de la lingușire la a fi rece față de Mine și chiar să

Mă izgonească. Atitudinea Mea față de voi nu va fi nici caldă, nici rece, până când voi simți dezgust și repulsie și, în cele din urmă, voi împărți pedeapsa. Totuși, în ziua pedepsei voastre, vă voi vedea încă, dar voi nu veți putea să Mă mai vedeți. Cum viața din voi a devenit deja obositoare și plictisitoare pentru Mine, nu mai e nevoie să spun că am ales medii diferite în care să trăiesc, cu atât mai bine pentru a evita să fiu lovit de cuvintele voastre răutăcioase și pentru a Mă îndepărta de comportamentul vostru insuportabil de sordid, și că nu Mă mai puteți păcăli sau trata în mod superficial. Înainte să vă părăsesc, trebuie să vă îndemn încă să vă abțineți de la a face ceea ce nu este în conformitate cu adevărul. Mai degrabă, ar trebui să faceți ceea ce este plăcut pentru toți, ceea ce aduce beneficii tuturor și ceea ce aduce beneficii propriei voastre destinații, altfel cel care suferă în mijlocul dezastrului nu va fi nimeni altul decât tu.

Milostenia Mea se manifestă către cei care Mă iubesc și se neagă pe ei înșiși. Pedeapsa aruncată asupra celor păcătoși, pe de altă parte, este tocmai o dovadă a firii Mele drepte și, mai mult, a mărturiei mâniei Mele. Când va veni nenorocirea, toți cei care Mi se împotrivesc se vor tângui când vor cădea victime foametei și ciumei. Cei care au comis tot felul de ticăloșii, dar care M-au urmat mulți ani, nu vor scăpa de plata pentru păcatele lor; vor fi aruncați și ei în dezastru, cum rareori s-a văzut de-a lungul milioanelor de ani, și vor trăi într-o stare constantă de panică și frică. Iar cei ai urmașilor Mei, care Mi-au arătat credință, se vor bucura și vor aplauda atotputernicia Mea. Ei vor simți mulțumirea inefabilă și vor trăi în sânul unei bucurii așa cum nu am mai oferit niciodată înainte omenirii. Căci Eu prețuiesc faptele bune ale omului și îi detest faptele rele. De când am început să conduc omenirea, am sperat cu nerăbdare să câștig un grup de oameni care să fie în asentiment cu Mine. Pe de altă parte, nu-i uit niciodată pe aceia care nu sunt în asentiment cu Mine; Îi detest mereu în inima Mea, așteptând șansa de a abate pedeapsa asupra lor, lucru ce Mă va delecta. Acum ziua Mea a venit în sfârșit și nu mai trebuie să aștept!

Lucrarea Mea finală nu este numai de dragul pedepsirii omului, ci și de dragul pregătirii destinației omului. Mai mult, este pentru ca toți oamenii să poată să-Mi recunoască faptele și acțiunile. Vreau ca fiecare persoană să vadă că tot ceea ce am făcut este drept și că tot ceea ce am făcut este o expresie a firii Mele. Nu fapta omului, cu atât mai puțin natura, este cea care a dat naștere omenirii, ci Eu, care hrănesc fiecare ființă vie în creație. Fără existența Mea, omenirea poate doar să piară și să îndure biciuirea calamității. Nimeni nu va mai vedea vreodată soarele și luna frumoasă sau lumea verde; omenirea se va confrunta numai cu noaptea geroasă și cu valea inexorabilă a umbrei morții. Eu sunt singura mântuire a omenirii. Eu sunt singura speranță a omenirii și, Mai mult, Eu sunt Cel pe care se bazează existența întregii omeniri. Fără Mine, omenirea va ajunge într-un impas. Fără Mine, omenirea va îndura catastrofe și va fi călcată în picioare de tot felul de fantome, deși nimeni nu ține seama de Mine. Am făcut o lucrare care nu poate fi făcută de nimeni altcineva și sper doar ca omul să Mă poată răsplăti cu câteva fapte bune. Deși foarte puțini au putut să Mă

răsplătească, Îmi voi încheia totuși călătoria în lumea oamenilor și voi începe următoarea etapă a lucrării Mele în desfășurare, pentru că toată alergătura Mea încoace și încolo în mijlocul omului în acești mulți ani a fost roditoare și Eu sunt foarte mulțumit. Ceea ce Mă interesează acum nu este numărul oamenilor, ci mai degrabă faptele lor bune. În orice caz, sper că pregătiți suficiente fapte bune pentru propria voastră destinație. Atunci voi fi mulțumit; în caz contrar, niciunul dintre voi nu va putea scăpa de dezastrul care se va abate asupra voastră. Dezastrul provine de la Mine și, bineînțeles, este condus de Mine. Dacă nu puteți părea îndeajuns de buni în ochii Mei, atunci nu veți scăpa de suferința dezastrului. În mijlocul necazului, acțiunile și faptele voastre nu au fost considerate în întregime potrivite, pentru că credința și dragostea voastră au fost goale și voi doar ați părut când timizi, când duri. În acest sens, voi face doar o judecată ca fiind buni sau răi. Preocuparea mea continuă este modul în care fiecare dintre voi acționează și se exprimă, pe baza căruia vă voi determina sfârșitul. Cu toate acestea, trebuie să fac acest lucru clar: față de cei care nu Mi-au arătat niciun strop de credință în vremuri de necaz nu voi mai fi milostiv, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune pentru cineva care M-a trădat odată, cu atât mai puțin Îmi place să Mă asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana. Trebuie să vă spun: oricine Îmi va frânge inima, nu va primi de la Mine îndurare a doua oară, și oricine Mi-a fost credincios va rămâne în inima Mea pentru totdeauna.

Cui îi ești credincios?

Acum, fiecare zi pe care o trăiți este decisivă și de maximă importanță pentru soarta și destinația voastră, astfel că trebuie să apreciați tot ceea ce aveți astăzi și să prețuiți fiecare minut care trece. Trebuie să vă acordați cât mai mult timp posibil ca să vă oferiți cele mai mari câștiguri, astfel încât să nu fi trăit în zadar această viață. Motivul pentru care vă spun asemenea cuvinte s-ar putea să vă bulverseze. Sincer să fiu, nu sunt deloc mulțumit de comportamentul niciunuia dintre voi, căci nu sunteți cum speram să fiți astăzi. Prin urmare, pot să spun următoarele: fiecare dintre voi este la un pas de pericol, iar strigătele voastre de ajutor de altădată și aspirațiile anterioare de a urmări adevărul și de a căuta lumina se apropie de final. Aceasta este afișarea finală a răsplății și e ceva la care nu M-am așteptat niciodată. Nu doresc să vorbesc contrar faptelor, pentru că M-ați dezamăgit peste măsură. Poate că nu doriți să acceptați situația fără să vă împotriviți și nici să confrunțați realitatea – totuși, trebuie să vă adresez cu seriozitate această întrebare: în toți acești ani, ce anume v-a umplut inimile? Cui le sunt ele fidele? Să nu spuneți că aceste întrebări au apărut din senin și nu-Mi cereți să vă spun de ce am întrebat astfel de lucruri. Să știți acest lucru: deoarece vă cunosc prea bine, țin la voi prea mult și am pus prea mult suflet în comportamentul și faptele voastre v-am chemat

În mod repetat să dați socoteală și am îndurat greutăți amare. Totuși, nu Mă răsplătiți decât cu indiferență și resemnare insuportabilă. Ați fost atât de nepăsători față de Mine; e posibil să nu știu nimic despre acest fapt? Dacă asta credeți voi, aceasta dovedește și mai mult că într-adevăr nu Mă tratați cu bunătate. Și, așadar, spun că vă ascundeți capul în nisip. Cu toții sunteți atât de isteți, încât nici măcar nu știți ce faceți – deci, pentru a-Mi da socoteală, cum veți proceda?

Întrebarea care Mă preocupă cel mai mult este cui, mai exact, le sunt inimile voastre credincioase? Sper, de asemenea, că fiecare dintre voi va încerca să-și pună ordine în gânduri și să se întrebe cui îi este devotat și pentru cine trăiește. Poate că nu ați acordat niciodată o atenție deosebită acestor întrebări, așadar, ce-ar fi să vă dezvălui răspunsurile?

Oricine are ținere de minte va recunoaște acest fapt: omul trăiește pentru sine și își este loial sieși. Nu cred că răspunsurile voastre sunt întru totul corecte, pentru că fiecare dintre voi există în propria viață și fiecare se căznește cu suferința sa. Prin urmare, sunteți credincioși oamenilor pe care îi iubiți și lucrurilor care vă plac; nu sunteți întru totul loiali față de voi înșivă. Pentru că toți sunteți influențați de oameni, de evenimente și de obiectele din jurul vostru, nu sunteți cu adevărat loiali față de voi înșivă. Eu rostesc aceste cuvinte nu pentru a susține loialitatea pe care o aveți față de voi înșivă, ci pentru a scoate la iveală loialitatea voastră față de orice lucru căci, de-a lungul atâtor ani, nu am primit niciodată loialitate de la niciunul dintre voi. Toți M-ați urmat în acești ani, dar nu Mi-ați dat niciodată o iotă de loialitate. În schimb, ați gravitat în jurul celor pe care îi iubiți și al lucrurilor care vă plac – atât de mult încât tot timpul și oriunde vă duceți, le țineți mereu aproape de inimile voastre și nu le-ați abandonat niciodată. Ori de câte ori deveniți dornici sau pasionați de un anume lucru pe care-l iubiți, aceasta se petrece chiar în timp ce Mă urmați sau chiar când Îmi ascultați cuvintele. Așadar, Eu spun că folosiți loialitatea pe care o cer de la voi, ca, de fapt, să prețuiți „animalele de companie” și să le fiți loiali. Cu toate că puteți sacrifica un lucru sau două pentru Mine, aceasta nu vă reprezintă pe toți și nu dovedește că Eu sunt Acela căruia Îi sunteți cu adevărat loiali. Vă implicați în acțiunile de care sunteți pasionați: unii oameni sunt loiali fiilor și fiicelor, alții sunt bărbaților, soțiilor, bogăției, muncii, superiorilor, statutului social sau femeilor. Niciodată nu vă simțiți obosiți sau supărați în privința lucrurilor cărora le sunteți credincioși; în schimb, deveniți și mai dornici să aveți aceste lucruri în cantități mai mari și de o mai bună calitate și niciodată nu renunțați. Eu și cuvintele Mele suntem întotdeauna împinși în spatele lucrurilor de care sunteți pasionați. Și nu aveți de ales decât să le plasați la urmă. Sunt chiar unii care păstrează acest ultim loc pentru lucruri cărora le sunt credincioși, dar pe care încă nici nu le-au descoperit. În inimile lor, n-a existat niciodată nicio fărâmbă din Mine. S-ar putea să credeți că vă cer prea mult sau că vă acuz pe nedrept, dar v-ați gândit vreodată că, deși vă petreceți fericiți timpul cu familia, nu Mi-ați fost credincioși nici măcar o dată? În astfel de momente, nu vă doare? Atunci când inimile voastre sunt pline de bucurie și sunteți răsplătiți pentru munca voastră, nu vă simțiți descurajați că nu v-ați aprovizionat cu suficient adevăr? Când ați

plâns pentru că nu ați primit aprobarea Mea? Vă frământați creierii și suferiți mult pentru fiii și fiicele voastre, dar totuși nu sunteți mulțumiți; mai credeți că nu ați făcut destul pentru ei, că nu ați făcut tot ce v-a stat în puteri pentru ei. Totuși, față de Mine, ați fost mereu nepăsători și neglijenți; sunt doar în amintirile voastre, dar nu rezist în inimile voastre. Pentru voi, devotamentul și eforturile Mele rămân întotdeauna insesizabile, iar voi nu le-ați apreciat niciodată. Voi doar vă angajați într-o scurtă reflecție și aveți impresia că este suficient. O astfel de „loialitate” nu este aceea după care mult am râvnit, ci mai degrabă ceea ce de multă vreme disprețuiesc. Totuși, indiferent ce spun, veți continua să recunoașteți doar un lucru sau două; nu puteți să-l acceptați pe deplin, deoarece toți sunteți foarte „încrezători” și întotdeauna alegeți cu multă grijă ceea ce acceptați din cuvintele pe care vi le-am spus. Dacă astăzi mai sunteți astfel, am niște metode prin care să Mă ocup de siguranța voastră de sine – și, mai mult, vă voi face să admiteți că toate cuvintele Mele sunt adevărate și că niciunul dintre ele nu denaturează realitatea.

Dacă aș pune chiar acum niște bani în fața voastră și v-aș da libertatea să alegeți și dacă nu v-aș condamna pentru alegerea voastră, atunci majoritatea dintre voi ați alege banii și v-ați lepăda de adevăr. Cei mai buni dintre voi ar renunța la bani și ar alege cu reticență adevărul, în timp ce alții, nehotărâți, ar lua banii într-o mână și adevărul în cealaltă. Oare adevărata voastră fire nu ar ieși, astfel, la iveală? Atunci când alegeți între adevăr și orice altă valoare căreia îi sunteți loiali, ați face această alegere și atitudinea voastră ar rămâne aceeași. Nu-i așa? Nu sunt mulți printre voi care au ezitat între bine și rău? În competiția dintre pozitiv și negativ, dintre alb și negru, sunteți cu siguranță conștienți de alegerile pe care le-ați făcut între familie și Dumnezeu, copii și Dumnezeu, pace și tulburare, bogăție și sărăcie, statut social și normalitate, a fi susținuți și a fi marginalizați și așa mai departe. Între o familie liniștită și una destrămată, ați ales-o pe cea dintâi și ați făcut-o fără nicio ezitare; între bogăție și datorie, din nou ați ales-o pe cea dintâi, chiar lipsiți de voința de a vă întoarce la țarm;^a între lux și sărăcie, ați ales prima opțiune; când alegeți între fiii, fiicele, soțiile, soții voștri și Mine, i-ați ales pe cei dintâi; și între noțiune și adevăr, ați ales-o, încă o dată, pe cea dintâi. Fiind confruntat cu toate faptele voastre rele, pur și simplu Mi-am pierdut încrederea în voi. Sunt pur și simplu uimit că inimile voastre se împotrivesc atât de mult să fie înmuiate. Mulți ani de dăruire și de efort nu Mi-au adus aparent decât resemnarea și deznădejdea voastră, dar speranțele Mele pentru voi cresc cu fiecare zi care trece, căci ziua Mea a fost deja dezvăluită tuturor. Cu toate acestea, insistați să căutați lucruri întunecate și rele și refuzați să vă slăbiți strânsoarea asupra lor. Așadar, care va fi, atunci, finalul vostru? V-ați gândit vreodată cu atenție la acest lucru? Dacă vi s-ar cere să alegeți din nou, care ar fi poziția voastră? Ar mai fi tot prima? Mi-ați mai aduce dezamăgire și întristare jalnică? Ar mai avea inimile voastre un minimum de căldură? Tot n-ați ști ce ar trebui să faceți

^a A se întoarce la țarm: un proverb chinezesc, care are sensul de „a se întoarce de la căile sale rele”.

pentru a-Mi mângâia inima? În acest moment, ce alegeți? Vă veți supune cuvintelor Mele sau veți fi sătui de ele? Ziua Mea a fost dezvăluită chiar în fața ochilor voștri, iar ceea ce vă așteaptă este o viață nouă și un nou punct de plecare. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că acest punct de plecare nu este începutul unei lucrări noi din trecut, ci încheierea celei vechi. Adică, acesta este actul final. Cred că toți puteți să înțelegeți ce este neobișnuit cu privire la acest punct de plecare. Totuși, într-o zi apropiată, veți înțelege adevăratul sens al acestui punct de plecare, așa că haideți să trecem de el împreună și să întâmpinăm finalul ce va să vină! Cu toate acestea, ceea ce continuă să Mă neliniștească în privința voastră este faptul că, atunci când vă confrunțați cu injustiția și justiția, o alegeți întotdeauna pe cea dintâi. Dar toate acestea sunt de domeniul trecutului. Și Eu sper să uit evenimentele din trecutul vostru, cu toate că acest lucru este foarte greu de înfăptuit. Totuși, am o metodă foarte bună de a face asta: lăsați viitorul să înlocuiască trecutul și permiteți umbrelor din trecutul vostru să fie înlocuite cu sinele vostru adevărat de astăzi. Așadar, trebuie să vă deranjez să faceți din nou alegerea: cui, mai exact, îi sunteți loiali?

Despre destinație

Ori de câte ori este menționată destinația, o tratați cu o seriozitate aparte; mai mult, este un lucru în privința căruia toți sunteți deosebit de sensibili. Unii oameni de-abia așteaptă să-și atingă capetele de pământ, să se ploconească înaintea lui Dumnezeu pentru a obține o destinație bună. Mă pot identifica cu râvna voastră, care nu are nevoie să fie exprimată în cuvinte. Nu vreți cu niciun chip ca trupul vostru să ajungă în nenorocire și cu atât mai puțin vă doriți să cădeți în veșnica pedeapsă ce va să vină. Voi doar sperați să vă permiteți să trăiți un pic mai liber, un pic mai ușor. Și, astfel, vă simțiți deosebit de neliniștiți ori de câte ori se menționează destinația, profund temători că, dacă nu sunteți suficient de atenți, s-ar putea să-L ofensați pe Dumnezeu și, prin urmare, să fiți supuși răzbunării pe care o meritați. Nu ați ezitat să faceți compromisuri de dragul destinației voastre și chiar mulți dintre voi care erați cândva prefăcuți și neserioși ați devenit deosebit de blânzi și sinceri; aparenta voastră sinceritate îi înfioară pe oameni până-n măduva oaselor. Cu toate acestea, aveți cu toții inimi „sincere” și v-ați dezvăluit pe deplin secretele din inimi înaintea Mea, fără să tăinuți nimic, fie că e vorba de doleanțe, înșelăciune sau devotament. Una peste alta, Mi-ați „mărturisit” lucrurile fundamentale care se găsesc în cele mai adânci cotloane ale ființei voastre. Bineînțeles, Eu nu am ocolit niciodată asemenea lucruri, căci pentru Mine au devenit prea cunoscute. Ați trece mai degrabă prin marea de foc de dragul destinației voastre finale, decât să pierdeți un singur fir de păr pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Nu e vorba că sunt prea dogmatic cu voi; e vorba că vă lipsește prea mult o inimă devotată pentru a înfrunta tot ce fac Eu. S-ar putea să nu înțelegeți ce tocmai am spus, așa că permiteți-Mi să vă

ofer o simplă explicație: nu adevărul și viața și nici principiile modului de a vă comporta nu sunt ceea ce vă trebuie, cu atât mai puțin lucrarea Mea migăloasă. Mai degrabă, vă trebuie tot ce posedăți în trup – bogății, statut, familie, căsnicie și așa mai departe. Sunteți complet neinteresați de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, așadar vă pot rezuma credința într-un singur cuvânt: superficială. Vă veți da toată osteneala pentru a obține lucrurile cărora le sunteți total devotați, dar am descoperit că nu ați proceda la fel de dragul chestiunilor ce țin de credința voastră în Dumnezeu. Mai degrabă, sunteți relativ loiali și relativ sinceri. De aceea spun că aceia care nu au o inimă cât se poate de sinceră au eșuat în ce privește credința lor în Dumnezeu. Gândiți-vă bine – sunt mulți care au eșuat printre voi?

S-ar cuveni să știți că succesul în credința în Dumnezeu se obține în urma acțiunilor unei persoane; când oamenii nu au succes, ci eșuează, acest lucru se datorează tot acțiunilor lor și niciun alt factor nu are vreun rol. Cred că voi ați face orice este nevoie pentru a înfăptui un lucru mai dificil și care presupune mai multă suferință decât a crede în Dumnezeu și că ați trata acel lucru foarte serios, atât de serios încât ați fi dispuși chiar și să nu tolerați nicio greșeală; acesta este genul de eforturi constante pe care fiecare dintre voi le-a depus în viața sa. Ba chiar sunteți capabili să-Mi înșelați trupul în situații în care nu ați înșela niciun membru al propriei familii. Acestea sunt comportarea voastră constantă și principiul după care vă trăiți viața. Oare încă nu proiectați o fațadă falsă ca să Mă înșelați, de dragul destinației voastre și ca destinația voastră să fie deosebit de frumoasă și tot ceea ce vă doriți? Sunt conștient că devotamentul vostru este temporar, ca și sinceritatea voastră. Oare hotărârea voastră și prețul pe care îl plătiți nu sunt doar de dragul prezentului, și nu pentru viitor? Vreți doar să depuneți un ultim efort pentru a vă căzni să vă asigurați o destinație frumoasă, cu unicul scop de a face un schimb. Nu depuneți acest efort pentru a evita să deveniți îndatorați adevărului, și cu atât mai puțin pentru a Mă răsplăti pentru prețul ce l-am plătit. Pe scurt, sunteți dispuși doar să folosiți trucuri inteligente ca să obțineți ce vreți, dar nu să luptați cinstit. Nu este aceasta dorința voastră arzătoare? Nu trebuie să vă prefaceți, și nici să vă stoarceți creierii cu privire la destinația voastră, până într-acolo încât nu mai puteți mânca sau dormi. Nu este adevărat că finalul vostru va fi fost deja stabilit în cele din urmă? Fiecare dintre voi ar trebui să își facă datoria cât mai bine cu putință, cu inima deschisă și sinceră și să fie dispus să plătească orice preț necesar. Așa cum ați spus și voi, când va veni acea zi, Dumnezeu nu va fi nepăsător față de nimeni care a suferit sau a plătit un preț pentru El. Acesta este tipul de convingere de care merită să vă țineți strâns și e corect să nu uitați asta niciodată. Numai așa pot fi cu mintea împăcată în privința voastră. Altfel, veți fi întotdeauna oameni în privința cărora nu pot să-Mi liniștesc mintea și veți fi pe veci obiectul antipatiei Mele. Dacă voi toți puteți să vă urmați conștiința și să dați totul pentru Mine, neprecupețind niciun efort pentru lucrarea Mea și dedicând energia unei întregi vieți pentru lucrarea Evangheliei Mele, atunci nu va tresări adesea inima Mea de bucurie pentru voi? Astfel, voi putea să-Mi liniștesc pe deplin mintea cu privire la voi, nu-i așa? Este păcat că nu

puteți face decât o parte jalnic de mică din lucrurile la care Eu Mă aștept. Aceasta fiind situația, cum puteți avea obrăznicia de a Mă căuta pentru ceea ce sperați?

Destinația și soarta voastră sunt foarte importante pentru voi – sunt de maxim interes. Credeți că dacă nu faceți lucrurile cu mare grijă, va însemna că nu veți mai avea o destinație și că v-ați distrus soarta. Dar v-a trecut vreodată prin minte că oamenii care depun eforturi doar de dragul destinației lor, nu fac decât să muncească în zadar? Astfel de eforturi nu sunt autentice – reprezintă falsitatea și înșelătoria. Dacă așa stau lucrurile, atunci aceia care lucrează doar de dragul destinației lor se află în pragul ultimei înfrângeri, deoarece eșecul în credința în Dumnezeu e cauzat de înșelăciune. Am spus mai devreme că nu-Mi place să fiu flatat sau lingușit, sau tratat cu entuziasm. Îmi place ca oamenii sinceri să-Mi înfrunte adevărul și așteptările. Mai mult, Îmi place când oamenii pot arăta cea mai mare grijă și considerație pentru inima Mea și când sunt în stare să renunțe la toate lucrurile de dragul Meu. Numai astfel poate fi inima Mea mângâiată. În acest moment, câte sunt lucrurile care Îmi displac la voi? Câte sunt lucrurile care Îmi plac la voi? E posibil ca niciunul dintre voi să nu-și fi dat seama de toate diferitele manifestări ale urăteniei pe care ați dezvăluit-o de dragul destinației voastre?

În inima Mea, nu doresc să rănesc nicio inimă care este pozitivă și aspiră la înălțime, și cu atât mai puțin nu doresc să diminuez energia nimănui care își face datoria cu credincioșie. Cu toate acestea, trebuie să reamintesc fiecăruia dintre voi despre neajunsurile voastre și sufletul murdar care zace în cele mai adânci cotloane ale inimilor voastre. Fac asta cu speranța că vă veți putea oferi inima cinstită în fața cuvintelor Mele, deoarece lucrul pe care îl urăsc cel mai tare este înșelăciunea oamenilor față de Mine. Sper doar că în ultima etapă a lucrării Mele veți putea să vă străduiți din răspuțeri, că vă veți devota cu toată inima, fără să mai fiți șovăielnici. Bineînțeles, mai sper ca toți să aveți parte de o destinație bună. Cu toate acestea, continuu să am o cerință de la voi și anume să luați cea mai bună decizie de a-Mi oferi devotamentul vostru deplin și complet. Dacă îi lipsește cuiva acel devotament deplin, acel om va deveni negreșit un bun de preț de-al Satanei, iar Eu nu îl voi mai păstra, ci îl voi trimite acasă, ca părinții lui să se îngrijească de el. Lucrarea Mea este de mare ajutor pentru voi; ceea ce sper să primesc de la voi este o inimă sinceră și care aspiră la înălțime, dar, deocamdată, mâinile Mele rămân goale. Gândiți-vă: dacă într-o zi voi fi tot atât de mâhnit, de nedescris în cuvinte, care va fi atitudinea Mea față de voi? Voi fi la fel de binevoitor ca acum? Va fi inima Mea la fel de liniștită ca acum? Înțelegeți sentimentele unei persoane care, muncind din greu pământul, n-a recoltat nici măcar un bob? Înțelegeți cât de grav rănită e inima unui om care a suferit o lovitură puternică? Puteți gusta amărăciunea unei persoane, cândva atât de plină de speranță, dar care a fost nevoită să se despartă în condiții de ceartă? Ați văzut mânia eliberată a unei persoane care a fost provocată? Cunoașteți dorința de răzbunare a unei persoane care a fost tratată cu dușmănie și înșelăciune? Dacă înțelegeți mentalitatea acestor oameni, cred că nu ar trebui să vă fie greu să vă imaginați atitudinea pe care Dumnezeu o va avea la vremea răzbunării Sale! În cele din urmă,

sper ca fiecare din voi să depună eforturi serioase de dragul propriei destinații, deși ar fi mai bine să nu recurgeți la mijloace necinstite în eforturile voastre, sau voi fi în continuare dezamăgit de voi în inima Mea. Și la ce duce o astfel de dezamăgire? Oare nu vă amăgiți singuri? Cei care se gândesc la destinația lor, însă și-o năruie, sunt oamenii cel mai puțin capabili de a fi mântuiți. Chiar dacă ar ajunge să fie disperat și furios, cui i s-ar face milă de un asemenea om? Pe scurt, Eu încă vă doresc să aveți o destinație potrivită și bună și, chiar mai mult, sper ca niciunul din voi să nu cadă în dezastru.

Trei avertismente

În calitate de credincioși în Dumnezeu, ar trebui să Îi fiți loiali doar Lui în toate lucrurile și să fiți capabili să vă conformați voii Sale în toate lucrurile. Cu toate acestea, deși toată lumea înțelege acest mesaj, din cauza diferitelor dificultăți ale omului – din cauza ignoranței, absurdității și corupției lui, de exemplu – aceste adevăruri, care sunt cele mai evidente și de bază dintre toate, nu sunt pe deplin evidente în el și, astfel, înainte ca sfârșitul vostru să devină bătut în cuie, s-ar cuveni să vă spun, mai întâi, câteva lucruri care sunt de maximă importanță pentru voi. Înainte de a continua, voi ar trebui să înțelegeți mai întâi acest lucru: cuvintele pe care le spun sunt adevăruri adresate întregii omeniri; ele nu se adresează numai unei anumite persoane sau unui tip de persoană. De aceea, voi ar trebui să vă concentrați să înțelegeți cuvintele Mele din punctul de vedere al adevărului și trebuie să aveți o atitudine de concentrare exclusivă și sinceritate; nu ignorați niciun cuvânt sau adevăr pe care-l spun și nu tratați cu ușurință toate cuvintele pe care le rostesc. În viața voastră, văd că ați făcut multe care sunt irelevante pentru adevăr, așa că vă cer în mod expres să deveniți servitori ai adevărului, să nu fiți înrobiți de răutate și ură și să nu călcați în picioare adevărul și să nu pângăriți niciun colț al casei lui Dumnezeu. Acesta este avertismentul Meu pentru voi. Acum voi vorbi despre subiectul de față.

În primul rând, de dragul destinului vostru, ar trebui să căutați aprobarea lui Dumnezeu. Adică, din moment ce recunoașteți că voi sunteți membri ai casei lui Dumnezeu, s-ar cuveni atunci să-l aduceți liniște sufletească lui Dumnezeu și să-L mulțumiți în toate lucrurile. Trebuie, cu alte cuvinte, să fiți principali în acțiunile voastre și să vă conformați adevărului din ele. Dacă acest lucru te depășește, atunci vei fi detestat și respins de Dumnezeu și disprețuit de fiecare om. Odată ce ai căzut într-o astfel de ananghie, atunci nu te poți număra printre cei din casa lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă tocmai a nu fi aprobat de Dumnezeu.

În al doilea rând, s-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este loial și, astfel, puteți avea încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruieți inima lui Dumnezeu,

să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. Ceea ce spun este foarte simplu, dar pentru voi este de două ori mai dificil. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pregătit pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești. Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte unul, în dezastru pentru a fi „școliți” prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios”, după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!” Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși”, așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți” în prezența lui Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în „relațiile interpersonale”, atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric. Dacă a căuta calea adevărului este pe placul tău, atunci tu ești unul care locuiește întotdeauna în lumină. Dacă ești foarte bucuros să fii un făcător de servicii în casa lui Dumnezeu, lucrând cu sârguință și conștiincios în anonimat, dăruind mereu și neluând niciodată, atunci Eu spun că ești un sfânt credincios, deoarece nu cauți nicio recompensă și, pur și simplu, ești un om onest. Dacă ești dispus să fii deschis, dacă ești dispus să cheltuiești tot ce ai, dacă poți să-ți sacrifici viața pentru Dumnezeu și să mărturisești ferm, dacă ești cinstit până într-acolo încât nu știi decât să-L mulțumești pe Dumnezeu și să nu te gândești doar la tine sau să iei pentru tine însuși, atunci Eu spun că acești oameni sunt cei hrăniți în lumină și care vor trăi veșnic în Împărăție. Tu ar trebui să știi dacă în tine există credință adevărată și loialitate adevărată, dacă ai un trecut în care ai suferit pentru Dumnezeu și dacă te-ai supus pe deplin lui Dumnezeu. Dacă îți lipsesc acestea, atunci rămân în tine neascultarea, înșelăciunea, lăcomia și nemulțumirea. De vreme ce inima ta este departe de a fi sinceră, nu ai primit niciodată o recunoaștere pozitivă de la Dumnezeu și nu ai trăit niciodată în lumină. Care va fi soarta cuiva la sfârșit depinde de faptul dacă acea persoană are o inimă cinstită și sângerie și dacă are un suflet pur. Dacă tu ești un om

foarte necinstit, care are o inimă plină de răutate și un suflet necurat, atunci fii sigur că vei sfârși în locul unde omul este pedepsit, așa cum este scris în consemnarea sorții tale. Dacă tu pretinzi că ești foarte cinstit și, totuși, nu reușești niciodată să acționezi în conformitate cu adevărul sau să rostești o vorbă adevărată, atunci tot mai aștepti ca Dumnezeu să te răsplătească? Tu încă mai speri ca Dumnezeu să te considere lumina ochilor Lui? Nu este acesta un mod absurd de gândire? Tu Îl înșeli pe Dumnezeu în toate lucrurile, deci cum poate casa lui Dumnezeu să găzduiască pe unul ca tine, ale cărui mâini sunt necurate?

Al treilea lucru pe care vreau să vi-l spun este acesta: fiecare persoană, în cursul vieții sale de credință în Dumnezeu, a făcut lucruri care se împotrivesc lui Dumnezeu și Îl înșală. Anumite fărâdelegi nu trebuie să fie consemnate ca o ofensă, dar unele sunt de neiertat; căci există multe fapte care încalcă decretele administrative, care ofensează firea lui Dumnezeu. Mulți care sunt preocupați de soarta lor se pot întreba care sunt aceste fapte. Ar trebui să știți că voi sunteți îngâmfați și aroganți prin natura voastră și nu doriți să vă supuneți realității. Din acest motiv, vă voi spune puțin câte puțin, după ce ați reflectat asupra voastră. Vă îndemn să înțelegeți mai bine conținutul decretelor administrative și să depuneți eforturi pentru a cunoaște firea lui Dumnezeu. Dacă nu, va fi greu să vă țineți buzele pecetluite, limbile voastre se vor angaja prea liber în conversații pompoase și veți ofensa, fără să vreți, firea lui Dumnezeu și veți cădea în întuneric, pierzând prezența Duhului Sfânt și lumina. Pentru că voi nu sunteți principali în acțiunile voastre, pentru că faceți și spuneți ceea ce nu ar trebui, veți primi răsplata cuvenită. Ar trebui să știi că, deși tu ești neprincipalial în cuvânt și faptă, Dumnezeu este cât se poate de principalial în ambele. Motivul pentru care tu primești condamnarea este că ai ofensat pe Dumnezeu, nu o persoană. Dacă în viața ta comiți multe infracțiuni împotriva firii lui Dumnezeu, atunci ești destinat să devii un copil al iadului. Pentru om, poate părea că ai comis numai câteva fapte care sunt în dezacord cu adevărul și nimic mai mult. Cu toate acestea, ești conștient că, în ochii lui Dumnezeu, tu ești deja cineva pentru care nu mai există nicio jertfă pentru păcat? Pentru că tu ai încălcat decretele administrative ale lui Dumnezeu mai mult decât o singură dată și, în plus, nu ai arătat niciun semn de pocăință, prin urmare, nu ai altă scăpare decât să plonjezi în iad, unde Dumnezeu pedepsește omul. Un număr mic de oameni, în timp ce-L urmau pe Dumnezeu, au săvârșit unele fapte care încălcau principiile, dar după ce au fost tratați și îndrumați, și-au descoperit treptat propria stricăciune, apoi au intrat pe calea cea bună a realității și rămân fundamentați și astăzi. Astfel de oameni sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. Cu toate acestea, Eu îi caut pe cei onești; dacă tu ești o persoană cinstită și care acționează conform principiului, atunci tu poți fi un prieten apropiat al lui Dumnezeu. Dacă în acțiunile tale nu jignești firea lui Dumnezeu și cauți voia lui Dumnezeu și ai o inimă plină de evlavie față de Dumnezeu, atunci credința ta este la nivelul cerut. Oricine nu-L venerază pe Dumnezeu și nu are o inimă care tremură de frică e foarte predispus să încalce decretele administrative ale lui Dumnezeu. Mulți Îl slujesc pe Dumnezeu cu

puterea pasiunii lor, dar nu au nicio înțelegere a decretelor administrative ale lui Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo bănuială cu privire la implicațiile cuvintelor Sale. Și astfel, cu intențiile lor bune, deseori sfârșesc prin a face lucruri care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. În cazuri grave, ei sunt îndepărtați, lipsiți de orice altă șansă de a-L urma, și sunt aruncați în iad, orice asociere cu casa lui Dumnezeu luând sfârșit. Acești oameni lucrează în casa lui Dumnezeu prin puterea bunelor lor intenții ignorante și sfârșesc prin a mânii firea lui Dumnezeu. Oamenii își aduc căile de a sluji oficiali și domni în casa lui Dumnezeu și încearcă să le pună în practică, gândindu-se în zadar că pot fi aplicate cu ușurință și fără efort aici. Niciodată nu își închipuie că Dumnezeu nu are firea unui miel, ci a unui leu. De aceea, cei care se asociază cu Dumnezeu pentru prima dată nu sunt în stare să comunice cu El, căci inima lui Dumnezeu este diferită de cea a omului. Numai după ce înțelegi multe adevăruri poți ajunge să-L cunoști continuu pe Dumnezeu. Această cunoaștere nu este compusă din cuvinte și doctrine, dar poate fi folosită ca o comoară prin care tu intri în confidență apropiată cu Dumnezeu și ca dovadă că El Se bucură de tine. Dacă ești lipsit de realitatea cunoașterii și nu ești înzestrat cu adevărul, atunci slujirea ta înflăcărată poate aduce asupra ta doar disprețul și aversiunea lui Dumnezeu. Până acum, tu ar fi trebuit să înțelegi că nu se aseamănă credința în Dumnezeu cu studiul teologiei!

Deși cuvintele cu care vă avertizez sunt concise, tot ce am descris este ceea ce vă lipsește cel mai mult. Ar trebui să știți că lucrurile despre care vă vorbesc acum sunt pentru binele lucrării Mele finale printre oameni, de dragul determinării sfârșitului omului. Nu doresc să fac mai multă lucrare care nu are niciun scop și nici nu doresc să continuu să îndrum acei oameni care sunt la fel de fără speranță ca lemnul putred, cu atât mai puțin să continuu să-i conduc pe cei care nutresc în mod intenționat intenții rele. Poate că într-o zi voi veți înțelege intențiile serioase care stau în spatele cuvintelor Mele și contribuțiile pe care le-am adus omenirii. Poate că într-o zi veți înțelege mesajul care vă permite să vă decideți propriul sfârșit.

Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad

V-am avertizat de multe ori și v-am dăruit multe adevăruri menite să vă cucerească. Toți vă simțiți deja semnificativ mai îmbogățiți decât în trecut, ați ajuns să înțelegeți multe aspecte despre cum ar trebui să fie un om, și ați ajuns să aveți mult bun simț pe care ar trebui să-l aibă credincioșii. Toate acestea sunt recolta pe care ați cules-o de-a lungul mai multor ani. Nu vreau să neg realizările voastre, dar, de asemenea, trebuie să spun foarte deschis că nu contest nici numeroasele neascultări și răzvrătiri împotriva Mea în acești mulți ani, căci niciun sfânt nu se află printre voi. Sunteți, fără excepție, oameni care au fost stricați de Satana; sunteți dușmani ai lui Hristos. Până în prezent, fărădelegile și neascultările voastre au fost prea multe pentru a fi numărate, așa că nu

se prea poate considera ciudat că vă cicălesc mereu. Nu Îmi doresc să coexist în acest mod cu voi, dar de dragul viitorului vostru, de dragul destinațiilor voastre, acum vă voi mai cicăli o dată. Sper că Îmi veți face pe plac și, mai mult, că veți putea să credeți fiecare cuvântarea Mea și să pătrundeți implicațiile profunde ale cuvintelor Mele. Să nu vă îndoiiți de ceea ce spun și nicicum să-Mi interpretați cuvintele după placul vostru și să vă lepădați de ele după bunul plac; lucrul acesta Mi se pare intolerabil. Nu-Mi judecați cuvintele și cu atât mai mult nu ar trebui să le nesocotiți sau să spuneți că Eu vă ispitesc mereu sau, mai rău, că ceea ce v-am spus nu este exact. Și aceste lucruri Mi se par inacceptabile. Fiindcă Mă tratați pe Mine și ceea ce vă spun cu atâta suspiciune, neținând niciodată cont de cuvintele Mele și ignorându-Mă, vă spun fiecăruia cu toată seriozitatea: nu asociați ceea ce vă spun cu filosofia; nu-Mi legați cuvintele de minciunile șarlatanilor. Cu atât mai mult nu ar trebui să răspundeți cuvintelor Mele cu dispreț. Probabil că în viitor nimeni nu va putea să vă spună ce vă spun Eu, sau nu vă va vorbi cu atâta îngăduință, sau cu atât mai puțin nu va putea să vă explice aceste lucruri cu atâta răbdare. Vă veți petrece acele zile care vor veni amintindu-vă de vremurile bune sau plângând în hohote, ori gemând de durere, sau veți trăi în nopți întunecate, fără provizia unei fărâme de adevăr sau de viață, sau doar așteptând în zadar, ori stăruind în regrete atât de amarnice încât vă veți pierde toată rațiunea... Practic, niciunul dintre voi nu poate scăpa de aceste posibilități. Căci niciunul dintre voi nu ocupă un loc din care să-L preaslăviți cu adevărat pe Dumnezeu, ci vă cufundați într-o lume imorală și rea, amestecând în credințele voastre, în spiritul vostru, în suflete și în trupuri atât de multe lucruri care nu au nimic de-a face cu viața și cu adevărul și care, de fapt, se opun lor. Așadar, ceea ce sper pentru voi este să puteți fi aduși pe calea luminii. Singura Mea speranță este să deveniți capabili să vă pese de voi, să aveți grijă de voi înșivă și să nu puneți atât de mult accent pe destinație, iar între timp să vă priviți cu indiferență comportamentul și fărădelegile.

Multă vreme, toți oamenii care cred în Dumnezeu au sperat sincer la o destinație frumoasă și toți credincioșii lui Dumnezeu speră că norocul le va surâde deodată. Toți speră că, înainte să-și dea seama, se vor instala liniștiți într-un loc sau altul în rai. Dar Eu spun că acești oameni, cu gândurile lor minunate, n-au știut niciodată dacă sunt vrednici să primească asemenea daruri căzute din cer, sau chiar să stea pe un scaun acolo. Acum, voi vă cunoașteți foarte bine, dar cu toate acestea, încă sperați să scăpați de dezastrele din zilele de pe urmă și de mâna Celui Atotputernic atunci când îi va pedepsi pe cei răi. Se pare că a avea vise plăcute și a-și dori lucrurile exact cum le plac este o trăsătură obișnuită a tuturor oamenilor corupți de Satana, și nu scripirea de geniu a vreunui om singuratic. Chiar și așa, Eu tot Îmi doresc să pun capăt dorințelor voastre extravagante, cât și nerăbdării voastre de a dobândi binecuvântări. Fiindcă fărădelegile voastre sunt nenumărate și vă răzvrătiți din ce în ce mai mult, cum se pot împăca aceste lucruri cu planurile voastre minunate de viitor? Dacă vrei să faci greșeli după bunul tău plac, fără ca nimic să te oprească, dar totodată vrei ca visele tale să devină realitate,

atunci te îndemn să trăiești în continuare în amorțeala ta și să nu te trezești niciodată, căci visul tău este gol, iar în prezența lui Dumnezeu Cel drept, El nu va face o excepție pentru tine. Dar dacă pur și simplu vrei ca visele tale să devină realitate, atunci nu visa niciodată; mai degrabă confruntă mereu adevărul și realitatea. Doar astfel vei putea fi mântuit. În termeni concreți, care sunt pașii acestei metode?

În primul rând, cercetează-ți fărădelegile și examinează toate comportamentele și gândurile tale care nu corespund adevărului.

Acesta este un lucru pe care îl poți face ușor, iar Eu cred că toți oamenii inteligenți pot face asta. Totuși, cei care nu știu niciodată ce înseamnă fărădelegea și adevărul sunt o excepție fiindcă, la nivel fundamental, nu sunt oameni inteligenți. Mă refer la oameni care au fost aprobați de Dumnezeu, care sunt cinstiți, nu au încălcat în mod grav vreun decret administrativ, și care își pot identifica ușor propriile fărădelegi. Deși acest singur lucru pe care vi-l cer este ușor de îndeplinit, nu este singurul pe care vi-l cer. Oricum, sper că nu veți râde în secret cu privire la această cerință și mai ales că nu o veți privi cu dispreț sau cu nepăsare. Tratați-o cu seriozitate, și nu o nesocotiți.

În al doilea rând, pentru fiecare dintre fărădelegile și neascultările tale, ar trebui să cauți un adevăr echivalent și apoi să folosești aceste adevăruri pentru a reconcilia acele probleme. După aceea, înlocuiește faptele tale nelegiuite și gândurile de neascultare cu fapte și practicarea adevărului.

În al treilea rând, ar trebui să fii cinstit, nu cineva care este mereu isteț și înșelător tot timpul. (Aici îți cer din nou să fii o persoană cinstită.)

Dacă poți împlini toate aceste trei lucruri, atunci te numeri printre cei norocoși – ești un om ale cărui visuri s-au îndeplinit și care are noroc. Poate veți trata aceste trei cerințe neatrăgătoare cu seriozitate, sau poate le veți trata cu iresponsabilitate. Oricare ar fi situația, scopul Meu este să vă îndeplinesc visurile și să vă pun idealurile în practică, nu să râd de voi sau să vă fac de râs.

Se poate ca cererile Mele să fie simple, dar ceea ce vă spun nu este la fel de simplu ca unu plus unu fac doi. Dacă tot ceea ce faceți este să vorbiți nonșalant despre asta sau să faceți afirmații pompoase, atunci planurile și dorințele voastre vor fi veșnic doar o coală albă. Nu voi avea niciun pic de milă pentru aceia dintre voi care suferă atât de mulți ani și lucrează din greu, dar fără niciun rezultat. Dimpotrivă, pe cei care nu Mi-au respectat cererile îi voi trata cu pedepse, nu cu recompense, cu atât mai puțin cu compasiune. S-ar putea să vă imaginați că, fiind discipoli atât de mulți ani, v-ați străduit în toate și că ar trebui să vi se ofere un bol de orez în casa lui Dumnezeu doar pentru că ați fost făcători de servicii. Aș spune că majoritatea dintre voi gândesc în acest fel, căci mereu ați urmat principiul modului de a profita de lucruri, fără a se profita de voi. Așadar, vă spun acum cu toată seriozitatea: nu Mă interesează cât de meritorie este lucrarea ta, cât de impresionantă sunt calificările tale, cât de îndeaproape Mă urmezi, cât de renumit ești, sau cât de mult ți-ai îmbunătățit atitudinea; atât timp cât nu Mi-ai respectat cererile, nu vei putea dobândi niciodată lauda Mea. Renunțați la toate acele

idei și calcule ale voastre cât mai repede cu putință, și începeți să-Mi tratați cerințele cu seriozitate; altfel, voi prefăce pe toți în cenușă pentru a pune capăt lucrării Mele și, în cel mai rău caz, voi transforma anii Mei de muncă și suferință în nimic, pentru că nu pot să aduc în Împărăția Mea sau să duc în noua epocă pe dușmanii Mei și acei oameni care duhnesc a răutate și au înfățișarea Satanei.

Am multe speranțe. Sper să vă puteți purta într-un mod cuviincios și plăcut, să vă îndepliniți îndatoririle cu credință, să aveți adevăr și omenie, să fiți oameni care pot renunța la tot ce au și chiar la viața lor pentru Dumnezeu, și așa mai departe. Toate aceste speranțe izvorăsc din neajunsurile voastre, din stricăciunea voastră și din neascultare. Dacă niciuna dintre conversațiile pe care le-am purtat cu voi nu a fost suficientă pentru a vă atrage atenția, atunci, după câte se pare, tot ce pot face acum este să nu mai spun nimic. Totuși, înțelegeți care ar fi consecințele acelui lucru. Eu nu Mă odihnesc adeseori, așadar, dacă nu vorbesc, voi face ceva pentru ca oamenii să aibă ce să privească. Aș putea face să putrezească limba cuiva sau ca cineva să moară dezmembrat, sau să le dau oamenilor o boală nervoasă și să-i fac să arate hidos în foarte multe feluri. Sau, iarăși, aș putea să-i fac pe oameni să îndure chinurile pregătite anume pentru ei. În acest fel M-aș simți bucurios, foarte fericit și cu totul încântat. S-a spus dintotdeauna că „Binele este răsplătit cu bine și răul cu rău” așadar, de ce nu și acum? Dacă îți dorești să Mi te împotrivești și să Mă judeci, atunci voi face ca gura ta să putrezească, iar asta Mă va desfăta nespus de mult. Aceasta pentru că, în cele din urmă, ceea ce ai făcut nu este adevărul, și cu atât mai puțin are ceva de-a face cu viața, pe când tot ce fac Eu este adevărul; toate faptele Mele sunt relevante pentru principiile lucrării Mele și decretele administrative pe care le proclam. Prin urmare, îndemn pe fiecare dintre voi să acumuleze o oarecare virtute, să înceteze să mai facă atâta rău și să asculte de cererile Mele în timpul liber. Apoi voi fi bucurios. Dacă ați contribui (sau ați dăru) adevărului chiar și o miime din efortul pe care îl acordați trupului, atunci aș spune că nu săvârșiți frecvent fărădelegi și nu aveți guri putrezite. Nu e evident acest lucru?

Cu cât mai multe fărădelegi săvârșești, cu atât mai puține oportunități vei avea să câștigi o destinație bună. Invers, cu cât mai puține fărădelegi faci, cu atât se îmbunătățesc șansele să fii lăudat de Dumnezeu. Dacă fărădelegile tale se înmulțesc până în punctul în care Îmi este imposibil să te mai iert, atunci ți-ai irosit amarnic șansele de a fi iertat. Ca atare, destinația ta nu va fi sus, ci jos. Dacă nu Mă crezi, atunci fii curajos și greșește, și vei vedea ce ți se întâmplă. Dacă ești o persoană care practică foarte sincer adevărul, atunci cu siguranță vei avea o să fii iertat pentru fărădelegile tale, iar tu vei fi neascultător din ce în ce mai rar. Dacă ești o persoană care nu dorește să practice adevărul, atunci fărădelegile tale înaintea lui Dumnezeu se vor înmulți negreșit, iar tu vei fi neascultător din ce în ce mai des, până când vei atinge limita, care va fi clipa distrugerii tale depline. Acesta va fi momentul când visul tău plăcut de a primi binecuvântări va fi distrus. Nu-ți considera fărădelegile ca simplele greșeli ale unei persoane imature sau nechibzuite; nu folosi scuza că nu ai practicat adevărul deoarece

slabul tău calibru a făcut imposibil acest lucru. Mai mult, nu privi fărădelegile pe care le-ai săvârșit ca pe faptele cuiva care n-a știut mai mult. Dacă te pricepi să te ierți pe tine și să te tratezi cu generozitate, atunci îți spun că ești un laș care nu va câștiga niciodată adevărul, iar fărădelegile tale te vor bântui fără încetare; te vor împiedica să îndeplinești cerințele adevărului și te vor face să rămâi de-a pururi un tovarăș credincios al Satanei. Sfatul pe care ți-l dau e același: nu te preocupa doar de destinația ta, cât timp nu-ți observi fărădelegile ascunse; ia aminte la fărădelegi și nu nesocoti niciuna dintre ele din grijă pentru destinația ta.

Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu

Sunt multe lucruri pe care sper să le realizați, dar nu toate acțiunile voastre și tot ceea ce ține de viețile voastre pot să-Mi împlinească pe deplin ce Eu cer, deci nu pot face altceva decât să trec direct la subiect și să vă explic voia Mea. Dat fiind că discernământul vostru este slab și la fel este și capacitatea voastră de apreciere, sunteți aproape cu desăvârșire neștiutori cu privire la firea și esența Mea – și, astfel, este imperios necesar să vă înștiințez despre acestea. Indiferent cât de mult ai înțeles până acum, indiferent dacă îți dorești sau nu să înțelegi aceste lucruri, Eu tot trebuie să vi le explic în amănunt. Aceste lucruri nu vă sunt în întregime străine, dar sensul pe care-l conțin nu vă este foarte cunoscut, nu-l înțelegeți prea bine. Mulți dintre voi au doar o oarecare înțelegere neclară, una parțială și incompletă. Pentru a vă ajuta să practicați mai bine adevărul – să puneți mai bine cuvintele Mele în practică – acestea consider că sunt lucrurile de care trebuie să fiți conștienți în primul rând. În caz contrar, credința voastră va rămâne vagă, ipocrită și plină de înfloriturile religiei. Dacă nu înțelegi firea lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să faci lucrarea pe care trebuie să o faci pentru El. Dacă nu cunoști esența lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să Îl venerezi și să te temi de El; altfel, vei da dovadă numai de complezență nepăsătoare și subterfugii și, în plus, o blasfemie incorrigibilă. Deși înțelegerea firii lui Dumnezeu este cu adevărat importantă, iar cunoașterea esenței lui Dumnezeu nu poate fi trecută cu vederea, nimeni nu a examinat vreodată până la capăt și nu a cercetat amănunțit aceste lucruri. Este limpede ca bună ziua că ați respins cu toții decretul administrativ pe care le-am proclamat. Dacă nu înțelegeți firea lui Dumnezeu, foarte probabil Îi veți ofensa ușor firea. Ofensarea firii Lui echivalează cu provocarea mâniei lui Dumnezeu Însuși, caz în care rodul ultim al acțiunilor tale va fi încălcarea decretelor administrative. Acum, ar trebui să conștientizezi că, atunci când cunoști esența lui Dumnezeu poți să-l cunoști și esența – și când înțelegi firea lui Dumnezeu, vei fi înțeles, de asemenea, și decretul administrativ. E de prisos să spun că o mare parte din conținutul decretelor administrative are legătură cu firea lui Dumnezeu, însă nu întreaga Lui firea este exprimată în acestea; prin urmare, trebuie să

mai faceți un pas înainte pentru a vă dezvolta înțelegerea firii lui Dumnezeu.

Vă vorbesc astăzi nu ca într-o conversație obișnuită, deci se cuvine ca voi să-Mi abordați cuvintele cu grijă și, mai mult, să reflectați profund asupra lor. Ceea ce vreau să spun prin aceasta este că ați dedicat prea puțin efort cuvintelor rostite de Mine. Sunteți și mai puțin dispuși să cugetați asupra firii lui Dumnezeu; rareori depune cineva efort pentru aceasta. Din acest motiv consider credința voastră ca fiind doar grandilocvență. Chiar și acum, nici măcar unul singur dintre voi nu a dedicat un efort serios slăbiciunii voastre celei mai funeste. M-ați dezamăgit, după toate ostenele pe care Mi le-am dat pentru voi. Nu este de mirare că nu aveți respect pentru Dumnezeu și că viețile voastre sunt lipsite de adevăr. Cum ar putea astfel de oameni să fie considerați sfinți? Legea cerurilor nu va tolera așa ceva! Dat fiind că înțelegeți atât de puțin acest lucru, nu am de ales decât să vin să vă mai vorbesc.

Firea lui Dumnezeu este un subiect care pare tuturor foarte abstract; mai mult, nu este ușor de acceptat de către oricine, deoarece firea Lui se deosebește de personalitatea unei ființe umane. Și Dumnezeu Își are propriile emoții: bucurie, mânie, tristețe și fericire, dar aceste emoții diferă de cele ale omului. Dumnezeu este ceea ce El este și are ceea ce El are. Tot ceea ce exprimă și dezvăluie El sunt reprezentări ale esenței Lui și ale identității Lui. Ceea ce El este și ceea ce El are, precum și esența și identitatea Sa, sunt lucruri care nu pot fi înlocuite de către niciun om. Firea Lui conține iubirea Lui pentru omenire, alinarea pe care o aduce El omenirii, ura față de omenire și, mai mult, o înțelegere deplină a omenirii. Personalitatea omului, în schimb, poate fi optimistă, energică sau nesimțitoare. Firea lui Dumnezeu aparține Cărmuitorului tuturor lucrurilor și ființelor vii, Domnului întregii creații. Firea Sa înseamnă onoare, putere, noblețe, măreție și, mai presus de orice, supremație. Firea Lui este simbolul autorității, simbolul a tot ceea ce este drept, simbolul a tot ceea ce este frumos și bun. Mai mult decât atât, este un simbol al Celui care nu poate fi înfrânt sau invadat de întuneric și de nicio forță inamică, precum și un simbol al Celui care nu poate fi ofensat (și care nu va tolera să fie ofensat) de nicio ființă creată. Firea Lui este simbolul celei mai înalte puteri. Nicio persoană sau persoane nu pot și nu au voie să-l tulbure lucrarea sau firea. Însă personalitatea omului nu este mai mult decât un simbol al ușoarei superiorități a omului asupra animalelor. Omul ca atare nu are nicio autoritate, nicio autonomie și nicio capacitate de a-și transcende sinele, ci este, în esența sa, o ființă care se pleacă la mila a tot felul de persoane, evenimente și lucruri. Bucuria lui Dumnezeu se datorează existenței și manifestării dreptății și luminii, distrugerii întunericului și a răului. El Se bucură să aducă omenirii lumina și o viață bună; bucuria Lui este una dreaptă, un simbol al existenței tuturor lucrurilor pozitive și, mai mult, un simbol al favorabilității. Mânia lui Dumnezeu e cauzată de răul pe care-l aduc omenirii Lui existența și interferența nedreptății, de existența răului și întunericului, a lucrurilor care alungă adevărul, ba mai mult, de existența lucrurilor care se opun la ceea ce este bine și frumos. Mânia Lui este un simbol al faptului că toate lucrurile negative nu mai există și, mai mult decât atât, este

un simbol al sfințeniei Lui. Tristețea Lui se datorează omenirii, pentru care El nutrește speranțe, dar care a căzut în întuneric, fiindcă lucrarea Lui asupra omului nu se ridică la așteptările Sale și fiindcă omenirea pe care El o iubește nu poate trăi în întregime în lumină. El simte tristețe pentru omenirea inocentă, pentru omul onest, dar ignorant și pentru cel care este bun, dar cu deficiențe în ceea ce privește concepțiile proprii. Tristețea Lui este un simbol al bunătății și milei Lui, un simbol al frumuseții și bunătății. Fericirea Lui, bineînțeles, se naște prin înfrângerea dușmanilor Săi și prin câștigarea bunei credințe a omului. Mai mult, ea apare atunci când toate forțele inamice sunt izgonite și distruse și pentru că omenirii i se dă o viață bună și pașnică. Fericirea lui Dumnezeu nu seamănă cu bucuria omului, ci este sentimentul de a culege roadă bună, un sentiment mai înalt chiar decât bucuria. Fericirea Lui este un simbol al eliberării omenirii de suferință începând din acest moment și un simbol al faptului că omenirea intră într-o lume a luminii. Emoțiile oamenilor, pe de altă parte, se nasc toate de dragul propriilor lor interese, nu în numele dreptății, al luminii sau al frumuseții și cu atât mai puțin de dragul harului dăruit din Cer. Emoțiile omenirii sunt egoiste și aparțin lumii întunericului. Ele nu există de dragul liberului arbitru, cu atât mai puțin de dragul planului lui Dumnezeu, astfel că, despre om și Dumnezeu nu se poate niciodată vorbi împreună. Dumnezeu este mereu suveran și pururi onorabil, în timp ce omul este pururi ignobil, pururi lipsit de valoare. Aceasta pentru că Dumnezeu face pururi sacrificii și Se devotază omenirii; omul, însă, pururi ia și se străduie doar pentru sine. Dumnezeu Își dă pururi osteneala pentru supraviețuirea omenirii, însă omul nu contribuie niciodată cu nimic de dragul luminii sau al dreptății. Chiar dacă omul face un efort o perioadă, acesta nu poate rezista nici măcar unei singure lovitură, fiindcă efortul omului este întotdeauna pentru el însuși, iar nu pentru alții. Omul este întotdeauna egoist, în timp ce Dumnezeu este pururi altruist. Dumnezeu este sursa a tot ceea ce este just, bun și frumos, pe când omul este cel care urmează și dă dovadă de toată urâtenia și răul. Dumnezeu nu-Și va schimba niciodată esența de neprihănire și frumusețe, însă omul este perfect capabil, în orice moment și în orice situație, să trădeze neprihănirea și să se abată departe de Dumnezeu.

Fiecare propoziție pe care am rostit-o conține în ea firea lui Dumnezeu. Ați face bine să cugetați atent la vorbele Mele, iar ele vă vor fi, cu siguranță, de mare folos. Esența lui Dumnezeu este foarte dificil de pătruns, dar am încredere că voi toți aveți măcar o oarecare idee despre firea lui Dumnezeu. Sper, prin urmare, că veți avea să-Mi arătați mai multe din lucrurile care nu aduc ofensă firii lui Dumnezeu. Atunci Eu voi fi liniștit. De exemplu, păstrează-l pe Dumnezeu în inima ta în orice moment. Când acționezi, fă-o conform cuvintelor Lui. Caută-l intențiile în toate lucrurile și abține-te să faci ceea ce arată lipsă de respect și de cinstire față de Dumnezeu. Chiar mai mult să te ferești să nu te preocupi de Dumnezeu, pentru a umple golul din inima ta din viitor. Făcând acest lucru, vei fi adus ofensă firii lui Dumnezeu. Din nou, presupunând că nu faci niciodată, în toată viața ta, remarci blasfematoare sau nu aduci plângeri împotriva lui Dumnezeu și presupunând, din nou, că ești capabil să te achiți bine de tot de ceea ce El ți-a

încredințat, precum și să te supui tuturor cuvintelor Lui pe parcursul întregii tale vieți, vei fi evitat să încalci decretele administrative. De exemplu, dacă ai spus vreodată: „De ce nu cred eu că El este Dumnezeu?” „Cred că aceste cuvinte nu sunt nimic mai mult decât o anumită iluminare venită de la Duhul Sfânt,” „În opinia mea, nu tot ce face Dumnezeu este neapărat drept,” „Umanitatea lui Dumnezeu nu este superioară umanității mele,” „Cuvintele lui Dumnezeu sunt pur și simplu imposibil de crezut,” sau alte asemenea remarci critice, te îndemn să-ți mărturisești păcatele și să te căiești mai des de ele. Altfel, nu vei avea niciodată șansa să fii iertat, căci nu ofensezi un om, ci pe Dumnezeu Însuși. Poate crezi că judeci un om, însă Duhul lui Dumnezeu nu este de aceeași părere. Lipsa ta de respect pentru trupul Lui este egală cu lipsa de respect față de El. Așa stând lucrurile, nu ai adus oare ofensă firii lui Dumnezeu? Trebuie să-ți amintești că tot ceea ce face Duhul lui Dumnezeu este pentru a proteja lucrarea Lui în trup și pentru ca această lucrare să fie bine făcută. Dacă neglijezi aceste lucruri, voi spune că ești o persoană care nu va reuși niciodată să creadă în Dumnezeu. Fiindcă ai provocat mânia lui Dumnezeu și, așadar El va utiliza o pedeapsă potrivită pentru a-ți da o lecție.

A ajunge să cunoști esența lui Dumnezeu nu este puțin lucru. Trebuie să înțelegi firea Lui. Astfel vei ajunge să cunoști, treptat și pe nesimțite, esența lui Dumnezeu. După ce vei pătrunde această cunoaștere, te vei pomeni pășind într-o stare mai înaltă și mai frumoasă. În final, vei ajunge să te rușinezi de sufletul tău hidos și, mai mult, vei simți că nu ai unde să te ascunzi de rușinea ta. În acel moment, în comportamentul tău vor exista din ce în ce mai puține lucruri care să ofenseze firea lui Dumnezeu, inima ta se va apropia tot mai mult de cea a lui Dumnezeu și, treptat, în inima ta va crește o iubire pentru El. Acesta este un semn că omenirea intră într-o stare frumoasă. Însă voi încă nu ați atins acea stare. În timp ce toți vă îmbulziți de dragul destinului vostru, cine este interesat să încerce să cunoască esența lui Dumnezeu? Dacă acest lucru va continua, veți încălca fără să vă dați seama decretele administrative, fiindcă veți fi înțeles mult prea puțin din firea lui Dumnezeu. Deci, oare ceea ce faceți voi acum nu pune temelia ofenselor voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Faptul că vă cer să înțelegeți firea lui Dumnezeu nu este separat de lucrarea Mea. Fiindcă, dacă încălcați des decretele administrative, care dintre voi va putea să scape de pedeapsă? Nu va fi fost lucrarea Mea atunci în întregime în van? Prin urmare, încă vă cer, pe lângă cercetarea propriului vostru comportament, să fiți atenți la pașii pe care-i veți face. Aceasta este cererea mai înaltă pe care v-o fac și sper ca voi toți să chibzuiți atent asupra ei și să-i acordați considerația voastră cu seriozitate. De va veni o zi când acțiunile voastre vor stârni în Mine o mânie nestăpânită, consecințele vor cădea doar asupra voastră și nu va exista nimeni altcineva care să sufere pedeapsa în locul vostru.

Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeu de pe pământ

Cu toții vă doriți să fiți răsplătiți înaintea lui Dumnezeu și favorizați de Dumnezeu; toți speră la asemenea lucruri când încep să creadă în Dumnezeu, căci toți sunt preocupați să caute lucruri mai înalte și nimeni nu vrea să rămână în urma celorlalți. Exact așa sunt oamenii. Tocmai din acest motiv, mulți dintre voi încercați constant să intrați în grațiile Dumnezeului din cer când, de fapt, loialitatea și candoarea voastră față de Dumnezeu sunt cu mult mai prejos decât loialitatea și candoarea voastră față de voi înșivă. De ce spun asta? Deoarece Eu nu recunosc deloc loialitatea voastră față de Dumnezeu și, mai mult, pentru că neg existența Dumnezeului care este în inimile voastre. Adică, Dumnezeul căruia vă închinați, Dumnezeul nedeslușit pe care Îl admirați, nu există deloc. Motivul pentru care pot spune acest lucru atât de categoric este că sunteți prea departe de Dumnezeul adevărat. Motivul loialității voastre este idolul din inimile voastre; cât despre Mine, deocamdată, Dumnezeul pe care nu-L considerați nici mare, nici mic, doar Îl recunoașteți cu cuvinte. Când spun că sunteți departe de Dumnezeu, vreau să spun că sunteți distanți față de Dumnezeul adevărat, în timp ce Dumnezeul nedeslușit pare la îndemână. Când spun „nici mare”, are legătură cu faptul că Dumnezeul în care credeți în ziua de azi pare a fi doar o persoană fără abilități mărețe, o persoană care nu e foarte elevată. Iar când spun „nici mic”, aceasta înseamnă că, deși această persoană nu poate invoca vântul sau porunci ploii, El poate totuși chema Duhul lui Dumnezeu să facă o lucrare ce zguduie cerurile și pământul, lăsând oamenii de-a dreptul buimaci. Din afară, toți păreți să dați foarte multă ascultare acestui Hristos de pe pământ, dar, în esență, nu aveți credință în El, nici nu-L iubiți. Adică, acela în care aveți credință cu adevărat este Dumnezeul nedeslușit al sentimentelor voastre, iar cel pe care Îl iubiți cu adevărat este Dumnezeul după care tânjiți zi și noapte, dar pe care nu L-ați văzut niciodată în persoană. Față de acest Hristos, credința voastră este doar parțială, iar dragostea voastră este zero. Credința înseamnă convingere și încredere; dragostea înseamnă adorare și admirație în inimă, care nu se separă niciodată. Cu toate acestea, credința voastră în Hristosul de azi și dragostea față de El nu se ridică la acest nivel. Când este vorba de credință, cum aveți credință în El? Când este vorba de dragoste, în ce mod Îl iubiți? Pur și simplu nu-L cunoașteți firea, cu atât mai puțin esența Lui, așadar cum aveți credință în El? Unde este realitatea credinței voastre în El? Cum Îl iubiți? Unde este realitatea dragostei voastre pentru El?

Mulți M-ați urmat fără ezitare până în ziua de azi. Așadar, toți ați suferit o epuizare puternică în ultimii câțiva ani. Eu v-am înțeles limpede caracterul înnăscut și obiceiurile fiecăruia dintre voi; a fost extrem de anevoios să interacționez cu voi. Partea tristă e că, deși am priceput multe despre voi, voi nu înțelegeți nimic despre Mine. Nu-i de mirare că oamenii spun că ați căzut în capcană într-un moment de confuzie. Într-adevăr, nu înțelegeți nimic despre firea Mea și nu pricepeți nici atât ce este în mintea Mea. Astăzi, înțelegerile voastre greșite vizavi de Mine se întetesc, iar credința voastră în Mine

rămâne o credință confuză. În loc să spunem că aveți credință în Mine, ar fi mai potrivit să spunem că încercați cu toții să intrați în grațiile Mele și să vă lingușiți pe lângă Mine. Motivele voastre sunt foarte simple: voi urma pe oricine mă poate răsplăti și voi crede în oricine îmi permite să scap de marile nenorociri, fie că acel cineva este Dumnezeu sau orice alt Dumnezeu. Nu mă interesează niciunul dintre aceste lucruri. Sunt mulți astfel de oameni printre voi, iar această stare este una foarte gravă. Dacă, într-o zi, s-ar da un test care să arate câți dintre voi aveți credință în Hristos deoarece l-ați înțeles esența, atunci Mă tem că niciunul din voi nu ar putea să Mă mulțumească. Prin urmare, n-ar fi rău ca fiecare dintre voi să ia această întrebare în considerare: dat fiind că Dumnezeul în care credeți este extrem de diferit de Mine, care este atunci esența credinței voastre în Dumnezeu? Cu cât credeți mai mult în așa-zisul Dumnezeu al vostru, cu atât vă îndepărtați de Mine. Ce este, așadar, esența acestei chestiuni? Este sigur că niciunul din voi nu a luat în considerare o asemenea întrebare, dar v-a trecut vreodată prin minte gravitatea ei? Ați stat să meditați la consecințele stăruirii într-o credință ca acesta?

Astăzi, vă confrunțați cu multe probleme și niciunul din voi nu e expert în găsirea soluțiilor, Dacă această situație va continua, singurii care vor avea de pierdut sunteți voi înșivă. Eu vă voi ajuta să identificați problemele, dar depinde de voi să găsiți soluțiile.

Îmi găsesc plăcerea în aceia care nu îi suspectează pe alții și Îmi plac aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; față de aceste două tipuri de oameni Eu dau dovadă de mare grijă, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești înșelător, atunci vei fi precaut și bănuitor cu privire la toți oamenii și toate lucrurile și, astfel, credința ta în Mine se va clădi pe o temelie a suspiciunii. Nu aș putea recunoaște niciodată o astfel de credință. Din cauza lipsei credinței adevărate, ești și mai lipsit de dragostea adevărată. Iar dacă ești predispus să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci ești, fără îndoială, cel mai înșelător dintre toți oamenii. Tu speculezi dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici răutăcioase, trădătoare și viclene, încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Motivul pentru care oamenii au astfel de gânduri nu este acela că nu-L cunosc pe Dumnezeu câtuși de puțin? O astfel de credință este pur și simplu păcat! Sunt unii care chiar cred că aceia care sunt pe placul Meu sunt tocmai cei care lingușesc și lingăii și că aceia cărora le lipsesc asemenea abilități nu vor fi bineveniți în casa lui Dumnezeu și își vor pierde locul acolo. Sunt acestea singurele cunoștințe pe care le-ați acumulat de-a lungul anilor? Aceasta este ceea ce ați câștigat? Iar cunoașterea voastră despre Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea cerului. De aceea spun că o astfel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai mult de Mine și să-Mi fiți și mai potrivnici. De-a lungul multor ani de lucrare, ați văzut multe adevăruri, dar știți ce au auzit urechile Mele? Câți dintre voi sunt dispuși să accepte adevărul? Voi toți credeți că sunteți dispuși să plătiți prețul pentru adevăr, dar câți dintre voi au suferit cu adevărat

pentru adevăr? În inimile voastre nu există decât nedreptate, ceea ce vă face să credeți că oricine, indiferent cine e, este la fel de înșelător și necinstit – până în punctul în care chiar credeți că Dumnezeu întrupat ar putea, ca orice persoană obișnuită, să nu aibă o inimă bună sau o dragoste binevoitoare. Mai mult decât atât, credeți că un caracter nobil și o natură miloasă și binevoitoare se găsesc numai la Dumnezeu din cer. Credeți că un asemenea sfânt nu există, că pe pământ domnesc doar întunericul și răul, în timp ce Dumnezeu este ceva căruia oamenii îi încredințează tânjirea lor după bine și frumos, o imagine de legendă născocită de ei. În mințile voastre, Dumnezeu din cer este integru, drept și măreț, vrednic de închinare și admirație; între timp, acest Dumnezeu de pe pământ este doar un înlocuitor și un instrument al Dumnezeului din cer. Voi credeți că acest Dumnezeu nu ar putea fi egalul Dumnezeului din cer, nici măcar menționat alături de El. Când vine vorba de măreția și onoarea lui Dumnezeu, ele aparțin slavei Dumnezeului din cer, dar când vine vorba de natura și stricăciunea omului, ele sunt atributele în care Dumnezeu de pe pământ are o parte. Dumnezeu din cer este veșnic elevat, în timp ce Dumnezeul de pe pământ este veșnic neînsemnat, slab și incompetent. Dumnezeu din cer nu este predispus la emoții, doar la dreptate, pe când Dumnezeul de pe pământ are motive egoiste și este lipsit de corectitudine și rațiune. Dumnezeu din cer n-are nici cea mai mică înșelăciune și este mereu credincios, pe când Dumnezeul de pe pământ are mereu o latură necinstită. Dumnezeu din cer iubește omul nespus de mult, pe când Dumnezeul de pe pământ nu se îngrijește suficient de om, ba chiar îl neglijează complet. Această cunoaștere eronată și-a făcut loc demult în inimile voastre și se poate perpetua și în viitor. Voi priviți toate faptele lui Hristos din punctul de vedere al celor nedrepti și Îi evaluați toată lucrarea, precum și identitatea și esența Sa, din perspectiva celor răi. Ați făcut o greșală gravă și ați făcut ceea ce nicicând n-a fost făcut de cei care au venit înaintea voastră. Și anume, voi Îl slujiți doar pe Dumnezeul elevat din cer, cu o coroană pe capul Său, și nu țineți cont niciodată de Dumnezeul pe care Îl considerați atât de neînsemnat încât pentru voi este invizibil. Nu este acesta păcatul vostru? Nu este acesta un exemplu clasic al ofensei voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Voi vă închinați Dumnezeului din cer. Adorați imaginile elevate și îi stimați pe cei renumiți pentru elocvența lor. Primești cu bucurie poruncile Dumnezeului care îți umple mâinile de bogății și tânjești după Dumnezeu care îți poate împlini orice dorință. Singurul Căruia nu l te închini este acest Dumnezeu care nu e elevat; singurul lucru pe care-l urăști este asocierea cu acest Dumnezeu pentru care nimeni nu are o stimă deosebită. Singurul lucru pe care nu ești dispus să-l faci este să-L slujești pe acest Dumnezeu care nu ți-a dat niciun ban vreodată, iar Singurul care nu te poate face să tânjești după El este acest Dumnezeu neatrăgător. Acest Dumnezeu nu te poate ajuta să-ți lărgesci orizontul, să te simți de parcă ai găsit o comoară, cu atât mai puțin să îndeplinească ce-ți dorești. De ce Îl urmezi atunci? Ai reflectat la asemenea întrebări? Ceea ce faci nu-L ofensează doar pe Hristos; mai important, Îl ofensează pe Dumnezeul din cer. Eu cred că nu acesta este scopul credinței voastre în Dumnezeu!

Voi tânjiți ca Dumnezeu să-Și găsească plăcerea în voi, dar, cu toate acestea sunteți departe de Dumnezeu. Care este problema aici? Voi acceptați doar cuvintele Lui, însă nu și tratarea și emondarea Lui, și cu atât mai puțin sunteți capabili să-l acceptați toate orânduirile, să aveți credință totală în El. Care este atunci problema? La o analiză finală, credința voastră este o coajă goală de ou din care nu ar ieși niciodată un pui. Căci credința voastră nu v-a adus adevărul, nici nu v-a dat viața, ci v-a oferit, în schimb, un sentiment iluzoriu de susținere și speranță. Acest sentiment de susținere și speranță e scopul credinței voastre în Dumnezeu, nu adevărul și viața. Așadar, Eu vă spun că demersul credinței voastre în Dumnezeu nu a fost altul decât încercarea de a intra în grațiile lui Dumnezeu prin servilism și nerușinare, iar aceasta nu poate fi considerată sub nicio formă credință adevărată. Cum ar putea să se nască un pui dintr-o astfel de credință? Cu alte cuvinte, ce poate împlini o credință ca aceasta? Scopul credinței voastre în Dumnezeu este de a vă folosi de El pentru a vă atinge propriile obiective. Nu este aceasta încă o certitudine a ofensei voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Voi credeți în existența Dumnezeului din cer și o negați pe cea a Dumnezeului de pe pământ, însă Eu nu recunosc perspectiva voastră; îi laud doar pe aceia care-și țin picioarele pe pământ și Îl slujesc pe Dumnezeul de pe pământ, dar niciodată pe aceia care nu Îl recunosc vreodată pe Hristosul de pe pământ. Indiferent cât de loiali sunt acești oameni Dumnezeului din cer, până la urmă nu vor scăpa de mâna Mea care pedepsește pe cei răi. Acești oameni sunt cei imorali; ei sunt cei răi care se opun lui Dumnezeu și nu au ascultat niciodată de Hristos cu dragă inimă. Bineînțeles, numărul lor îi cuprinde pe toți aceia care nu Îl cunosc și, mai mult, nu Îl recunosc pe Hristos. Crezi tu că te poți comporta cum vrei față de Hristos, atâta timp cât ești loial Dumnezeului din cer? Greșit! Când Îl ignori pe Hristos, Îl ignori și pe Dumnezeul din cer. Indiferent cât de loial ești Dumnezeului din cer, sunt doar vorbe goale și prefăcătorie, căci Dumnezeul de pe pământ nu doar că ajută omul să primească adevărul și să aibă o cunoaștere mai profundă, ci, mai mult, are un rol în condamnarea omului și adunarea ulterioară a faptelor în vederea pedepsirii celor răi. Ai înțeles urmările benefice dar și cele dăunătoare de aici? Le-ai experimentat? Îmi doresc ca voi să înțelegeți în curând acest adevăr: pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu trebuie să-L cunoașteți nu doar pe Dumnezeul din cer ci, chiar mai important, pe Dumnezeul de pe pământ. Nu îți încurca prioritățile și nu permite lucrurilor din plan secundar să le înlocuiască pe cele din prim-plan. Doar în acest mod poți clădi cu adevărat o relație bună cu Dumnezeu, te poți apropia de Dumnezeu și îți poți apropia inima mai mult de El. Dacă ai fost de credință timp de mulți ani și te-ai asociat demult cu Mine, dar cu toate acestea ești distant față de Mine, atunci Eu spun că trebuie să fie faptul că tu ofensezi des firea lui Dumnezeu, iar sfârșitul tău va fi foarte greu de apreciat. Dacă acești mulți ani de asociere cu Mine nu doar că nu au reușit să te schimbe într-o persoană care are umanitate și adevăr, ci, mai mult, au insuflat căile rele în natura ta, iar tu nu doar că ești de două ori mai arogant decât înainte, ci s-au înmulțit și înțelegerile tale greșite vizavi de Mine, așa încât ai ajuns să Mă vezi drept

micul tău camarad, atunci îți zic că boala de care suferi nu mai e una superficială, ci ți-a pătruns până în măduva oaselor. Tot ce-ți rămâne de făcut este să-ți aștepți pregătirile de înmormântare. Nu va trebui atunci să mă implori să fiu Dumnezeuul tău, căci ai comis un păcat vrednic de moarte, un păcat de neiertat. Chiar dacă aş putea avea milă de tine, Dumnezeuul din cer va insista să-ți ia viața, căci ofensa ta la adresa firii lui Dumnezeu nu este o problemă obișnuită, ci una foarte serioasă. Când vine vremea, nu Mă învinovăți pe Mine că nu ți-am spus dinainte. Totul se rezumă la aceasta: când te asociezi cu Hristos – Dumnezeuul de pe pământ – ca și cu o persoană obișnuită, adică atunci când crezi că acest Dumnezeu nu este altceva decât o persoană, acela este momentul în care vei pieri. Aceasta este singura Mea admonestare pentru voi toți.

O problemă foarte serioasă: trădarea (1)

Cât de curând, lucrarea Mea va fi terminată, iar numeroșii ani împreună au devenit o amintire de neîndurat. V-am repetat neîncetat cuvintele Mele și Mi-am desfășurat constant noua lucrare. Desigur, sfatul Meu este o componentă necesară a fiecărei lucrări în parte pe care o fac. Fără sfatul Meu, v-ați rătăci cu toții și chiar v-ați găsi pe deplin neputincioși. Lucrarea Mea este acum pe punctul de a se termina și este în etapa finală. Încă Îmi doresc să fac lucrarea de a da sfaturi, adică de a vă oferi sfaturi pe care să le auziți. Sper doar că sunteți în stare să nu lăsați ca suferințele pe care le-am îndurat să se irosească și, mai mult decât atât, că puteți să înțelegeți grija atentă pe care am avut-o și să-Mi tratați cuvintele ca pe fundamentul felului în care vă comportați ca ființe umane. Indiferent dacă sunt sau nu genul de cuvinte pe care sunteți dispuși să le ascultați, indiferent dacă vă bucurați să le acceptați sau le puteți accepta doar cu disconfort, trebuie să le tratați cu seriozitate. În caz contrar, firile și conduitele voastre ușuratică și indiferente Mă vor supăra serios și chiar că Mă vor dezgusta. Sper cu adevărat că toți veți putea să-Mi citiți cuvintele în repetate rânduri – de mii de ori – și că veți putea chiar ajunge să le știți pe de rost. Numai astfel veți putea să nu-Mi înșelați așteptările. Cu toate acestea, niciunul dintre voi nu trăiește așa acum. Dimpotrivă, sunteți cu toții cufundați într-o viață destrăbălată, o viață în care mâncați și beți după placul inimii și niciunul dintre voi nu-Mi folosește cuvintele pentru a-și îmbogăți inima și sufletul. Din acest motiv, am ajuns la o concluzie despre adevărata față a omenirii: omul Mă poate trăda în orice moment și nimeni nu poate fi absolut fidel cuvintelor Mele.

„Omul a fost atât de corupt de Satana, încât nu mai are asemănarea omului.” Majoritatea oamenilor de astăzi recunosc această afirmație într-o oarecare măsură. O spun pentru că „recunoașterea” la care Mă refer este doar un fel de recunoaștere superficială, spre deosebire de cunoașterea adevărată. Cum niciunul dintre voi nu poate nici să se evalueze cu exactitate și nici să se analizeze în profunzime, rămâneți nesiguri cu privire la cuvintele Mele. Dar de data aceasta, Mă folosesc de fapte pentru a explica

cea mai gravă problemă care există înlăuntrul vostru. Această problemă este trădarea. Tuturor vă este cunoscut cuvântul „trădare”, deoarece majoritatea oamenilor au făcut ceva care să-l trădeze pe altul, cum ar fi un soț care își trădează soția, o soție care își trădează soțul, un fiu care își trădează tatăl, o fiică ce își trădează mama, un sclav care își trădează stăpânul, prieteni care se trădează reciproc, rude care se trădează reciproc, vânzătorii ce-și înșală cumpărătorii și așa mai departe. Toate aceste exemple conțin esența trădării. Pe scurt, trădarea este o formă de comportament care încalcă o promisiune, violează principiile morale sau acționează contrar eticii umane, demonstrând o pierdere a umanității. În general, ca ființă umană care s-a născut în această lume, vei fi făcut ceva care să constituie o trădare a adevărului, indiferent dacă-ți amintești că ai făcut vreodată ceva pentru a trăda o persoană sau dacă i-ai trădat pe alții de multe ori înainte. Întrucât ești capabil să-ți trădezi părinții sau prietenii, atunci ești capabil să-i trădezi și pe alții și, mai mult decât atât, ești capabil să Mă trădezi pe Mine și să faci lucruri pe care Eu le disprețuiesc. Cu alte cuvinte, trădarea nu este un simplu comportament superficial imoral, ci un lucru ce intră în conflict cu adevărul. Tocmai aceasta este sursa împotrivirii și neascultării omenirii față de Mine. Acesta este motivul pentru care am rezumat-o în următoarea afirmație: trădarea este natura omului și această natură este marele dușman al armoniei fiecărei persoane cu Mine.

Comportamentul care nu Mi se poate supune în mod absolut înseamnă trădare. Comportamentul care nu poate fi loial față de Mine înseamnă trădare. A Mă înșela și a folosi minciuni pentru a Mă înșela înseamnă trădare. A nutri multe noțiuni și a le răspândi peste tot este trădare. A fi incapabili să-Mi sprijiniți mărturiile și interesele este trădare. A afișa zâmbete false dacă în inimi sunteți departe de Mine este trădare. Acestea sunt toate acte de trădare de care voi ați fost întotdeauna capabili și sunt ceva obișnuit printre voi. Poate că niciunul dintre voi nu se gândește la asta ca la o problemă, dar Eu nu cred asta. Nu pot trata faptul că o persoană Mă trădează ca pe o chestiune mărunță și cu siguranță nu o pot ignora. Acum, când lucrez printre voi, vă comportați în acest fel – dacă va veni ziua când nu va fi nimeni care să vă supravegheze, nu veți fi ca niște bandiți care s-au declarat regii micilor munți proprii? Când se va întâmpla asta și veți provoca o catastrofă, cine va fi acolo pentru a curăța după voi? Voi credeți că unele acte de trădare sunt simple incidente ocazionale, nu comportamentul vostru insistent, și că nu meritați să fiți puși în discuție cu atâta severitate, într-un mod care vă rănește orgoliul. Dacă voi credeți cu adevărat astfel, atunci vă lipsește judecata. A gândi așa înseamnă a fi un specimen și un arhetip de răzvrătire. Natura omului este viața lui; este un principiu pe care se bazează pentru a supraviețui și nu îl poate schimba. Luați ca exemplu natura trădării. Dacă poți face ceva pentru a trăda o rudă sau un prieten, acest lucru dovedește că asta face parte din viața ta și este o natură cu care te-ai născut. E ceva ce nimeni nu poate nega. De exemplu, dacă unei persoane îi place să fure de la alții, atunci această plăcere de a fura este o parte din viața ei, deși poate că uneori fură, iar alteori nu fură. Indiferent dacă fură sau nu, asta nu poate dovedi că furtul său este doar un tip de comportament. Mai

degrabă, dovedește că furtul său este o parte din viața sa – adică natura sa. Unii se vor întreba: dat fiind că este natura lor, atunci de ce atunci când văd lucruri drăguțe, câteodată nu le fură? Răspunsul este foarte simplu. Există multe motive pentru care nu fură. Poate că nu fură un lucru deoarece este prea mare pentru a-l înșfăca de sub ochi atenți sau pentru că nu există un moment potrivit ca să acționeze, sau ceva este prea scump, păzit prea strict, sau poate că nu îi interesează în mod special sau nu pot vedea ce folos poate avea pentru ei și așa mai departe. Toate aceste motive sunt posibile. Dar, orice-ar fi, indiferent că fură sau nu ceva, asta nu poate dovedi că acest gând există doar ca o sclipire momentană, trecătoare. Dimpotrivă, este o parte a naturii lor greu de schimbat în bine. O astfel de persoană nu se mulțumește să fure o singură dată; astfel de gânduri de revendicare a bunurilor altora drept ale lor apar oricând întâlnesc ceva frumos sau o situație potrivită. De aceea spun că originea acestui gând nu este ceva detectat pur și simplu din când în când, ci este în natura proprie a acestei persoane.

Oricine își poate folosi propriile cuvinte și acțiuni pentru a-și reprezenta adevărata față. Această adevărată față este, desigur, natura sa. Dacă ești cineva care vorbește într-un mod întortocheat, atunci ai o natură întortocheată. Dacă natura ta este vicleană, atunci tu acționezi în mod viclean și e foarte ușor ca ceilalți să fie păcăliți de tine. Dacă natura ta este sinistră, cuvintele tale ar putea să fie plăcute auzului, dar acțiunile tale nu-ți pot ascunde șiretlicurile sinistre. Dacă natura ta este leneșă, atunci tot ce spui este menit să te sustragă de la responsabilitatea ta din cauza superficialității și leneviei tale, iar acțiunile tale vor fi lente și superficiale și destul de pricepute să ascundă adevărul. Dacă natura ta este empatică, cuvintele tale vor fi rezonabile, iar acțiunile tale se vor conforma și ele bine cu adevărul. Dacă natura ta este fidelă, atunci cuvintele tale sunt cu siguranță sincere, iar modul în care acționezi este întemeiat, lipsit de vreun lucru care ar putea să-L neliniștească pe stăpânul vostru. Dacă natura ta este lascivă sau lacomă de bani, atunci inima ta va fi adesea umplută de aceste lucruri, iar tu vei săvârși în mod involuntar fapte deviate, imorale, pe care oamenii nu le vor uita ușor și care îi vor dezgusta. Așa cum am mai spus, dacă ai o natură a trădării, atunci cu greu te poți descotorosi de ea. Să nu crezi în norocul că, dacă nu i-ai nedreptățit pe alții, atunci nu ai o natură a trădării. Dacă asta gândești, atunci într-adevăr ești revoltător. Toate cuvintele Mele, de fiecare dată când vorbesc, sunt destinate tuturor oamenilor, nu doar unei persoane sau unui singur tip de persoană. Doar pentru că nu M-ai trădat într-o chestiune, nu dovedește că nu Mă poți trăda într-o orice altă chestiune. Unii oameni, în timpul obstacolele din căsnicia lor, își pierd încrederea în căutarea adevărului. Unii oameni renunță la obligația de a-Mi fi loiali în timpul unei crize familiale. Unii Mă abandonează pentru a căuta un moment de bucurie și de emoție. Unii ar prefera să cadă într-o răpă întunecată decât să trăiască în lumină și să dobândească bucuria lucrării Duhului Sfânt. Unii ignoră sfaturile prietenilor de dragul de a-și satisface pofta de bogăție și nici măcar acum nu pot să-și recunoască greșeala și să-și schimbe direcția. Unii oameni trăiesc doar temporar sub numele Meu, pentru a-Mi primi protecția, în timp ce

alții Mi se dedică doar puțin, fără tragere de inimă, pentru că se agață de viață și se tem de moarte. Nu sunt acestea și alte acțiuni care, mai mult, sunt lipsite de integritate, doar comportamente cu care oamenii M-au trădat demult în adâncul inimilor lor? Desigur, știu că oamenii nu planifică în prealabil să Mă trădeze; trădarea lor este o dezvăluire naturală a naturii lor. Nimeni nu vrea să Mă trădeze și nimeni nu e fericit pentru că a făcut ceva pentru a Mă trăda. Dimpotrivă, tremură de frică, nu-i așa? Deci, vă gândiți cum să răscumparați aceste trădări și cum să schimbați situația actuală?

O problemă foarte serioasă: trădarea (2)

Natura omului este destul de diferită de esența Mea, deoarece natura coruptă a omului provine în întregime de la Satana; natura omului a fost prelucrată și coruptă de către Satana. Adică, omul trăiește sub influența răutății și a urâteniei acestuia. Omul nu crește într-o lume a adevărului sau într-un mediu sfânt și cu atât mai puțin trăiește el în lumină. De aceea, nu este posibil pentru nimeni să aibă adevărul în natura sa din momentul nașterii și cu atât mai puțin cineva se poate naște cu o esență care se teme de Dumnezeu și ascultă de El. Din contră, oamenii posedă o natură care se împotrivesc lui Dumnezeu, nu-l dă ascultare lui Dumnezeu și nu are nicio dragoste de adevăr. Această natură este problema despre care vreau să discut – trădarea. Trădarea este sursa rezistenței față de Dumnezeu a fiecărei persoane. Aceasta este o problemă care există numai în om, nu și în Mine. Unii vor întreba: de vreme ce oamenii trăiesc în lume întocmai cum trăiește Hristos, de ce toți oamenii au naturi care Îl trădează pe Dumnezeu, dar Hristos nu are? Aceasta este o problemă care trebuie să vă fie explicată clar.

Baza existenței omenirii este reîntruparea repetată a sufletului. Cu alte cuvinte, fiecare persoană dobândește o viață omenească în trup când sufletul său este reîntrupat. După ce se naște trupul unei persoane, viața sa continuă până când trupul, în cele din urmă, își atinge limitele, care este momentul final, când sufletul își părăsește învelișul. Acest proces se repetă iar și iar, cu sufletul unei persoane venind și plecând de repetate ori și, astfel, existența întregii omeniri este menținută. Viața trupului este și viața sufletului omului, iar sufletul omului susține existența trupului omului. Adică, viața fiecărei persoane provine din sufletul ei, iar viața nu este inherentă trupului. Astfel, natura omului provine din suflet, nu din trup. Numai sufletul fiecărei persoane știe cum a experimentat ispitele, chinul și stricăciunea Satanei. Aceste lucruri nu pot fi cunoscute de către trupul omului. Prin urmare, omenirea devine, fără să știe, din ce în ce mai întunecată, mai murdară și din ce în ce mai rea, în timp ce distanța dintre om și Mine devine din ce în ce mai mare, iar viața devine din ce în ce mai întunecată pentru omenire. Satana ține sufletele omenirii în prinsoarea lui, așa că, desigur, și trupul omului a fost ocupat de Satana. Cum ar putea un asemenea trup și o asemenea omenire să nu l se împotrivescă lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să fie în mod înăscut compatibili cu El?

Motivul pentru care l-am azvârlit pe Satana în văzduh este că M-a trădat. Cum ar putea oamenii, atunci, să fie liberi de implicarea lor? De aceea trădarea este natura umană. Am încredere că, odată ce înțelegeți acest raționament, ar trebui și să aveți un oarecare nivel de credință în esența lui Hristos. Trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu este însuși trupul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este suprem; El este atotputernic, sfânt și drept. În mod similar, și trupul Lui este suprem, atotputernic, sfânt și drept. Un astfel de trup poate doar să facă ceea ce este drept și benefic pentru omenire, ceea ce este sfânt, glorios și puternic; El este incapabil să facă ceva ce încalcă adevărul, ce încalcă moralitatea și justiția, și cu atât mai puțin este capabil să facă ceva ce ar trăda Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este sfânt, și astfel trupul Lui este incoruptibil de către Satana; trupul Lui este de o esență diferită decât trupul omului. Căci este omul, nu Dumnezeu, cel care este corupt de către Satana; ar fi imposibil ca Satana să corupă trupul lui Dumnezeu. Astfel, în ciuda faptului că omul și Hristos locuiesc în același spațiu, doar omul este cel posedat, folosit și prins în capcană de Satana. Prin contrast, Hristos este veșnic impenetrabil la corupția Satanei, pentru că Satana nu va fi niciodată capabil să se ridice la locul cel mai înalt și niciodată nu va putea să se apropie de Dumnezeu. Astăzi, ar trebui să înțelegeți toți că numai omenirea, coruptă cum e ea de către Satana, este cea care Mă trădează. Trădarea nu va fi niciodată o problemă care să-L implice pe Hristos câtuși de puțin.

Toate sufletele corupte de Satana sunt ținute în robie în domeniul Satanei. Numai cei care cred în Hristos au fost separați, salvați din tabăra Satanei și aduși în Împărăția de astăzi. Acești oameni nu mai trăiesc sub influența Satanei. Chiar și așa, natura omului este încă înrădăcinată în trupul omului, adică, deși sufletele voastre au fost mântuite, natura voastră este tot cum era înainte, iar șansa că Mă veți trăda rămâne de sută la sută. Iată de ce lucrarea Mea durează atât de mult, fiindcă natura voastră este refractară. Acum, cu toții îndurați greutatea la maximul capacității voastre în timp ce vă îndepliniți datoriile, totuși fiecare dintre voi este capabil să Mă trădeze și să se întoarcă în domeniul Satanei, în tabăra lui, și să se întoarcă la vechea sa viață – acesta este un lucru de netăgăduit. În acel moment, nu vă va fi cu putință să arătați o urmă de umanitate sau de asemănare umană, așa cum faceți acum. În cazuri grave, veți fi distruși și, mai mult decât atât, veți fi damnați pe vecie, pedepsiți cu severitate, fără să vă mai reîntrupați vreodată din nou. Aceasta este problema pusă în fața voastră. Vă aduc aminte astfel, în primul rând, pentru ca lucrarea Mea să nu fi fost în van și, în al doilea rând, pentru ca să puteți trăi cu toții în zile de lumină. Cu adevărat, dacă lucrarea Mea este sau nu zadarnică nu este problema crucială. Ce este crucial este ca voi să fiți în stare să aveți vieți fericite și un viitor minunat. Lucrarea Mea este lucrarea de mântuire a sufletelor oamenilor. Dacă sufletul tău va cădea în mâinile Satanei, atunci trupul tău nu va trăi în pace. Dacă Eu îți protejerez trupul, atunci și sufletul tău va fi cu siguranță în grija Mea. Dacă voi simți cu adevărat dezgust pentru tine, atunci trupul și sufletul tău vor cădea deodată în mâinile Satanei. Îți poți imagina cum va fi situația ta, atunci? Dacă, într-o zi,

cuvintele Mele nu vor fi prețuite de voi, atunci fie vă voi preda pe toți Satanei, care vă va supune unui chin atroce, până când mânia Mea se va fi disipat complet, fie am să vă pedepsesc personal pe voi, oameni de nerăscumpărat, căci inimile voastre care Mă trădează nu se vor fi schimbat niciodată.

Ar trebui să priviți acum cu toții în voi înșivă, cât de repede puteți, ca să vedeți cât de multă trădare față de Mine rămâne în voi. Aștept cu nerăbdare răspunsul vostru. Nu fiți superficiali când tratați cu Mine. Eu nu Mă joc niciodată cu oamenii. Dacă spun că voi face ceva, atunci cu siguranță o voi face. Sper că fiecare dintre voi va fi cineva care Îmi ia cuvintele în serios și nu se gândește că ele ar fi științifico-fantastice. Ceea ce vreau de la voi este acțiune concretă, nu închipuirile voastre. Apoi, trebuie să răspundeți la întrebările Mele, care sunt următoarele:

1. Dacă ești, cu adevărat, un făcător de servicii, atunci poți să Îmi faci serviciu cu credință, fără vreun element de slăbiciune sau negativitate?

2. Dacă descoperi că nu te-am apreciat niciodată, vei mai fi în stare să rămâi și să Mă slujești pe viață?

3. Dacă Eu sunt încă foarte rece față de tine, în ciuda faptului că ai cheltuit mult efort, vei fi tu în stare să continui să lucrezi pentru Mine în obscuritate?

4. Dacă, după ce ai făcut cheltuieli pentru Mine, Eu nu-ți îndeplinesc cererile mărunte, vei deveni tu descurajat și dezamăgit de Mine sau vei deveni chiar furios și vei huli?

5. Dacă ai fost întotdeauna foarte loial, cu multă iubire față de Mine, și totuși pătimești chinul bolii, sărăcia și părăsirea de către prieteni sau rude, ori dacă înduri orice alte nenorociri în viață, atunci tot vor continua loialitatea și iubirea ta pentru Mine?

6. Dacă nimic din ce ți-ai imaginat în inima ta nu se potrivește cu ce am făcut Eu, atunci cum îți vei parcurge calea viitoare?

7. Dacă nu primești niciunul dintre lucrurile pe care ai sperat să le primești, atunci poți continua să Mă urmezi?

8. Dacă nu ai înțeles niciodată scopul și semnificația lucrării Mele, atunci poți tu fi o persoană ascultătoare care nu emite judecăți și nu trage concluzii la întâmplare?

9. Poți prețui toate cuvintele pe care le-am rostit și toată lucrarea pe care am făcut-o în timp ce am fost împreună cu omenirea?

10. Ești în stare să Mă urmezi cu credință, dispus să înduri o suferință pe viață pentru Mine, chiar dacă nu primești nimic?

11. De dragul Meu, ești în stare să te lipsești de gânduri, planuri sau pregătiri pentru calea ta viitoare de supraviețuire?

Aceste întrebări reprezintă cerințele Mele finale de la voi și sper ca toți să-Mi puteți da răspunsuri. Dacă ai îndeplinit unul sau două dintre lucrurile pe care aceste întrebări le cer de la tine, atunci trebuie să continui să te străduiești. Dacă nu poți împlini măcar una dintre aceste cerințe, atunci ești, cu siguranță, tipul de persoană care va fi aruncat în iad. Unor asemenea oameni, nu trebuie să le mai spun nimic, pentru că ei, cu

siguranță, nu sunt oameni care pot fi în conformitate cu Mine. Cum aş putea ține în casa Mea pe cineva care ar putea să Mă trădeze în orice împrejurare? În ce îi privește pe cei care tot M-ar putea trăda în cele mai multe împrejurări, le voi examina performanțele înainte de a face alte aranjamente. În orice caz, pe toți cei care sunt capabili de a Mă trăda, indiferent în ce condiții, nu-i voi uita niciodată; Îmi voi aminti de ei în inima Mea și voi aștepta ocazia de a le plăti pentru faptele lor rele. Cerințele pe care le-am stabilit sunt toate probleme pe care trebuie să le cercetați în voi înșivă. Sper ca toți să le puteți lua în considerare cu seriozitate și să nu Mă tratați superficial. În viitorul apropiat, voi compara răspunsurile pe care Mi le-ați dat cu cerințele Mele. Până atunci, nu vă voi cere nimic altceva și nu vă voi mai oferi alte dojeni în mod serios. În schimb, Îmi voi exercita autoritatea. Toți cei care ar trebui să fie păstrați vor fi păstrați, cei care ar trebui să fie răsplătiți, vor fi răsplătiți, cei care ar trebui predați Satanei, vor fi predați Satanei, cei care ar trebui fie pedepsiți cu severitate, vor fi pedepsiți cu severitate și cei care ar trebui să piară, vor fi nimiciți. Astfel, nu va mai exista nimeni care să Mă tulbure în zilele Mele. Crezi cuvintele Mele? Crezi în răsplată? Crezi că îi voi pedepsi pe toți acei răi care Mă înșală și Mă trădează? Speri ca ziua aceea să vină mai curând sau ca ea să vină mai târziu? Ești tu cineva îngrozit de pedeapsă sau cineva care Mi s-ar împotrivi, deși trebuie să îndure pedeapsă? Când acea zi va veni, îți poți imagina dacă vei trăi în mijlocul veseliei și râsetelor sau dacă vei plânge și vei scrâșni din dinți? Ce fel de sfârșit speră că vei întâmpina? Te-ai gândit vreodată, în mod serios, dacă crezi în Mine sută la sută sau te îndoiești de Mine sută la sută? Te-ai gândit vreodată, cu atenție, ce fel de consecințe și rezultate vor aduce asupra ta purtarea ta și acțiunile tale? Speri tu cu adevărat că toate cuvintele Mele se vor împlini rând pe rând, sau ești îngrozit că, rând pe rând, cuvintele Mele se vor împlini? Dacă speră ca Eu să plec curând pentru a-Mi împlini cuvintele, atunci cum ți-ai putea considera propriile tale cuvinte și acțiuni? Dacă nu speră ca Eu să plec și nu speră ca toate cuvintele Mele să se împlinească imediat, atunci de ce mai crezi în Mine? Știi cu adevărat de ce Mă urmezi? Dacă motivul tău e doar să-ți lărgesci orizonturile, atunci nu e nevoie să te deranjezi astfel. Dacă e pentru a fi binecuvântat și a scăpa de dezastrul iminent, atunci de ce nu te preocupă propria ta purtare? De ce nu te întrebi dacă poți sau nu să-Mi satisfaci cerințele? De ce nu te întrebi și dacă ești sau nu calificat să primești binecuvântările viitoare?

Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre

Fiecare faptă și acțiune din viața voastră arată că trebuie să fiți aprovizionați cu un pasaj din cuvintele Mele în fiecare zi pentru a vă reface, pentru că voi sunteți prea necorespunzători, iar cunoștințele și abilitățile voastre de a primi sunt prea slabe. În viețile voastre de zi cu zi trăiți în mijlocul unei atmosfere și a unui mediu care sunt lipsite de adevăr sau bun simț. Vă lipsește sursa pentru supraviețuire și nu aveți fundamentul

pentru a Mă cunoaște pe Mine sau adevărul. Credința voastră este construită pe nimic altceva decât o credință vagă și abstractă sau pe cunoștințe foarte dogmatice și ritualuri religioase. În fiecare zi vă urmăresc mișcările, examinându-vă intențiile și fructele rele și n-am găsit niciodată nici măcar un om care să-și pună cu adevărat inima și spiritul pe altarul Meu veșnic neclintit. Prin urmare, nu doresc să pierd timpul revărsând toate cuvintele pe care vreau să le exprim unei astfel de omeniri; singurele planuri din inima Mea sunt pentru lucrarea Mea neterminată și pentru cei din omenire pe care nu i-am mântuit încă. Cu toate acestea, doresc ca toți cei care Mă urmează să primească mântuirea Mea și adevărurile date omului prin cuvântul Meu. Sper că într-o zi, când îți vei închide ochii, vei vedea un tărâm unde parfumul umple aerul și curenții de ape vii curg – nu o lume pustie și rece, în care nori întunecați acoperă cerurile și țipetele de durere nu încetează nicicând.

În fiecare zi, faptele și gândurile fiecărui om sunt privite de ochii Unicului și, în același timp, se pregătesc pentru propria lor zi de mâine. Aceasta este calea care trebuie străbătută de către toți cei vii; este calea pe care am predestinat-o pentru toți și nimeni nu poate scăpa de ea sau deveni o excepție. Cuvintele pe care le-am rostit sunt nenumărate și, mai mult decât atât, lucrarea pe care am făcut-o este nemăsurată. În fiecare zi, privesc cum fiecare persoană își desfășoară în mod firesc tot ce are de făcut în conformitate cu natura sa inerentă și cu dezvoltarea naturii sale. Fără să-și dea seama, mulți au împresurat deja „calea cea dreaptă” pe care am creat-o pentru evidențierea diferitelor feluri de oameni. Am plasat de mult aceste feluri diferite de oameni în diferite medii, și fiecare dintre ei, în locul său, și-a exprimat atributele sale inerente. Nu este nimeni care să-i constrângă, nimeni care să-i ispitească. Ei sunt în întregime liberi și ceea ce exprimă vine în mod natural. Un singur lucru îi ține în frâu: cuvintele Mele. Și așa, unii oameni Îmi citesc în silă cuvintele, fără a le practica vreodată, făcând astfel doar pentru a evita moartea; altora, între timp, li se pare dificil să îndure zilele fără cuvintele Mele care să-i ghideze și să îi alimenteze, așa că ei păstrează, în mod firesc, cuvintele Mele tot timpul. Pe măsură ce trece timpul, ei descoperă secretul vieții omenești, destinația omenirii și valoarea de a fi uman. Pur și simplu așa este omenirea în prezența cuvintelor Mele, iar Eu doar permit lucrurilor să-și urmeze cursul. Nu fac nicio lucrare care să-i forțeze pe oameni să facă din cuvintele Mele fundamentul existenței lor. Astfel, cei care nu au avut niciodată o conștiință și a căror existență nu a avut niciodată vreo valoare, renunță cu îndrăzneală la cuvintele Mele și fac după cum doresc, după ce observă liniștiți cum merg lucrurile. Ei încep să deteste adevărul și tot ce vine de la Mine. Mai mult decât atât, detestă să rămână în casa Mea. De dragul destinațiilor lor și pentru a scăpa de pedeapsă, acești oameni locuiesc pentru o vreme în casa Mea, chiar dacă fac servicii. Totuși intențiile și acțiunile lor nu se schimbă niciodată. Aceasta le sporește dorința pentru binecuvântări și le sporește dorința de a intra în Împărăție o singură dată și de a rămâne pentru totdeauna după aceea – chiar să intre în cerul veșnic. Cu cât ei tânjesc mai mult ca ziua Mea să vină cât mai curând, cu atât ei simt mai mult că adevărul a devenit un obstacol, o piatră de

încercare în calea lor. Ei abia așteaptă să pășească în Împărăție pentru a se bucura întotdeauna de binecuvântările Împărăției cerurilor – toate fără a fi nevoie să urmărească adevărul sau să accepte judecata și mustrarea și, mai presus de toate, fără să fie nevoiți să se umilească în casa Mea și să facă precum poruncesc Eu. Acești oameni intră în casa Mea nu pentru a-și satisface dorința de a căuta adevărul și nici ca să coopereze cu planul Meu de gestionare (planul mântuirii); ținta lor este doar să fie printre aceia care nu sunt distruși în epoca viitoare. De aceea, inimile lor nu au știut niciodată ce este adevărul sau cum să accepte adevărul. Acesta este motivul pentru care astfel de oameni nu au practicat niciodată adevărul sau nu au realizat profunzimea stricăciunii lor și, totuși, au locuit în casa Mea ca „slujitori” tot acest timp. Ei așteaptă „răbdători” venirea zilei Mele și sunt neobosiți pe măsură ce sunt aruncați înapoi și încolo de felul lucrării Mele. Însă indiferent cât de mari le sunt eforturile și ce preț plătesc, nimeni nu i-a văzut niciodată suferind pentru adevăr sau oferind ceva de dragul Meu. În inimile lor, sunt nerăbdători să vadă ziua în care Eu pun capăt vechii epoci și, în plus, abia așteaptă să afle cât de mare este puterea și autoritatea Mea. Ceea ce ei nu s-au grăbit niciodată să facă este să se schimbe și să urmărească adevărul. Ei iubesc lucrurile de care M-am săturat și sunt sătui de ceea ce Eu iubesc. Ei tânjesc după ceea ce urăsc Eu, dar se tem să nu piardă ceea ce Eu detest. Ei trăiesc în această lume rea, fără să le fie vreodată silă de ea și totuși profund înfricoșați că o voi distruge. În mijlocul intențiilor contradictorii pe care le au, ei iubesc această lume pe care Eu o detest dar, totuși, își doresc cu înfocare ca eu să o distrug cât mai curând, ca ei să fie cruțați de suferința distrugerii și transformați în stăpânii veacului următor, înainte ca ei să se îndepărteze de calea adevărată. Acest lucru se datorează faptului că ei nu iubesc adevărul și sunt sătui de tot ceea ce vine de la Mine. Poate că vor deveni „oameni supuși” pentru o scurtă perioadă, pentru a nu-și pierde binecuvântările, dar nerăbdarea lor de a fi binecuvântați și teama lor de a pieri și de a intra în iazul de foc care arde nu pot fi ascunse niciodată. Pe măsură ce ziua Mea se apropie, dorința lor crește mai puternică în mod constant. Și cu cât este mai mare dezastrul, cu atât devin mai neajutorați, fără să știe de unde să înceapă, pentru a Mă face să Mă bucur și pentru a evita pierderea binecuvântărilor pe care le-au dorit cu înfocare. Astfel de oameni sunt dornici să ia măsuri pentru a servi drept avangardă de îndată ce mâna Mea își începe lucrarea. Ei se gândesc doar să se avânte până în prima linie a trupelor, profund temători de faptul că nu îi voi vedea. Ei fac și spun ceea ce cred ei că este drept, fără să știe cătuși de puțin că faptele și acțiunile lor nu au fost nicicând relevante pentru adevăr, și că faptele lor doar perturbă și interferează cu planul Meu. Poate că au depus un efort considerabil și poate sunt sinceri în voința și intenția lor de a îndura greutatea, dar nimic din ceea ce fac nu are legătură cu Mine, căci n-am văzut niciodată ca faptele lor să provină din intenții bune, cu atât mai puțin i-am văzut să pună ceva pe altarul Meu. Astfel sunt faptele pe care le-au făcut înaintea Mea de-a lungul acestor mulți ani.

Inițial am vrut să vă ofer mai multe adevăruri, dar a trebuit să Mă abțin de la asta deoarece atitudinea voastră față de adevăr este prea rece și indiferentă; nu doresc ca

eforturile Mele să fie irosite, nici nu vreau să-i văd pe oameni ținându-se de cuvintele Mele, totuși, în toate privințele, făcând ceea ce Mi se împotrivesc, Mă calomniază și Mă blasfemiază. Din cauza atitudinilor și a umanității voastre, vă ofer doar o mică și, pentru voi, foarte importantă parte din cuvintele, care servește drept lucrarea mea de încercare în rândul omenirii. Abia acum confirm cu adevărat că deciziile și planul pe care le-am făcut corespund nevoilor voastre și, mai mult decât atât, că atitudinea Mea față de omenire este cea corectă. Numeroșii voștri ani de comportament înaintea Mea Mi-au dat un răspuns fără precedent și întrebarea la acest răspuns este: „Care este atitudinea omului înaintea adevărului și a adevăratului Dumnezeu?” Eforturile pe care le-am consacrat oamenilor dovedesc esența Mea de iubire față de om, iar fiecare acțiune a omului înaintea Mea dovedește esența omului de ură față de adevăr și împotrivire față de Mine. Tot timpul sunt îngrijorat pentru toți cei care Mă urmează, cu toate acestea, cei care Mă urmează nu pot să primească niciodată cuvintele Mele; ei nici măcar nu sunt capabili să-Mi accepte sugestiile. Aceasta este ceea ce Mă întristează cel mai mult. Nimeni nu a fost niciodată capabil să Mă înțeleagă și, în plus, nici nu a fost nimeni capabil vreodată să Mă accepte, chiar dacă atitudinea Mea este sinceră și cuvintele Mele sunt blânde. Toți încearcă să facă lucrarea pe care le-am încredințat-o conform propriilor lor idei; ei nu caută intențiile Mele, darămite să Mă întrebe ce anume cer de la ei. Ei încă pretind că Mă slujesc cu credință, totul în timp ce se răzvrătesc împotriva Mea. Mulți cred că adevărurile care sunt de neacceptat pentru ei sau pe care nu le pot practica nu sunt adevăruri. În astfel de oameni, adevărurile Mele devin ceva ce este negat și respins. În același timp, oamenii Mă recunosc drept Dumnezeu doar cu vorba dar, de asemenea, Mă cred a fi un străin care nu este adevărul, calea sau viața. Nimeni nu știe acest adevăr: cuvintele Mele sunt adevărul invariabil etern. Eu sunt alimentarea cu viață pentru om și singurul ghid pentru omenire. Valoarea și semnificația cuvintelor Mele nu sunt determinate de faptul că sunt sau nu recunoscute sau acceptate de către omenire, ci de esența cuvintelor înseși. Chiar dacă nicio singură persoană de pe acest pământ nu poate primi cuvintele Mele, valoarea cuvintelor Mele și ajutorul lor pentru omenire sunt inestimabile pentru orice om. Prin urmare, atunci când se confruntă cu mulți oameni care se răzvrătesc, resping sau sunt complet disprețuitori față de cuvintele Mele, poziția Mea este numai aceasta: lăsați timpul și faptele să fie mărturia Mea și să arate cum cuvintele Mele sunt adevărul, calea și viața. Lăsați-le să arate că tot ceea ce am spus este drept, că este ceea ce ar trebui furnizat omului și, de asemenea, ceea ce omul ar trebui să accepte. Îi voi lăsa pe toți cei care Mă urmează să știe acest lucru: cei care nu pot accepta pe deplin cuvintele Mele, aceia care nu pot să-Mi practice cuvintele, cei care nu pot găsi un scop în cuvintele Mele și aceia care nu pot primi mântuirea din cauza cuvintelor Mele, sunt cei care au fost condamnați prin cuvintele Mele și, mai mult decât atât, au pierdut mântuirea Mea, iar toiagul Meu nu se va depărta de la ei.

16 aprilie 2003

Dumnezeu este sursa vieții omului

Din momentul în care vii plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Pentru planul lui Dumnezeu și pentru predestinarea Lui, îți îndeplinești rolul și îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și aranjamentele pe care le-a pregătit Cerul și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar Cel care domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare. Din ziua în care omul a luat ființă, Dumnezeu a lucrat mereu astfel, gestionând universul, direcționând regulile pentru schimbarea tuturor lucrurilor și traiectoria mișcării lor. La fel ca toate lucrurile, omul, în tăcere și fără să știe, e hrănit de dulceața, de ploaia și roua de la Dumnezeu; la fel ca toate lucrurile, omul trăiește, fără să știe, sub orchestrarea mâinii lui Dumnezeu. Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu, totul din viața lui este văzut de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor.

Pe măsură ce noaptea se apropie tăcută, omul nu este conștient, deoarece inima omului nu poate percepe cum se apropie noaptea, nici de unde vine. Pe măsură ce noaptea dispare în tăcere, omul întâmpină lumina zilei dar, de unde a venit lumina și cum a alungat ea întunericul nopții, omul știe și mai puțin și e și mai puțin conștient. Aceste alternări repetate între noapte și zi poartă omul dintr-o perioadă în alta, dintr-un context istoric în următorul, garantând totodată că lucrarea lui Dumnezeu în fiecare perioadă și planul Lui pentru fiecare epocă sunt săvârșite. Omul a parcurs aceste perioade împreună cu Dumnezeu, dar nu știe că Dumnezeu stăpânește destinul tuturor lucrurilor și ființelor vii, nici cum orchestrează și dirijează Dumnezeu toate lucrurile. Acest lucru este ceva ce i-a scăpat omului din cele mai vechi timpuri până în prezent. În ceea ce privește motivul, nu este acela că faptele lui Dumnezeu sunt prea ascunse, nici că planul lui Dumnezeu încă urmează să fie împlinit, ci faptul că inima și duhul omului sunt prea departe de Dumnezeu, într-atât încât omul rămâne în slujirea Satanei chiar în timp ce Îl urmează pe Dumnezeu – și tot nu știe asta. Nimeni nu caută în mod activ urmele pașilor lui Dumnezeu și arătarea lui Dumnezeu și nimeni nu e dornic să existe în grija și protecția lui Dumnezeu. În schimb, ei doresc să se bazeze pe corозиunea Satanei, cel rău, pentru a se adapta acestei lumi și regulilor existenței pe care omenirea cea netrebnică le urmează. În acest punct, inima și duhul omului au devenit tributul omului pentru Satana și au devenit mâncarea Satanei. Mai mult decât atât, inima și duhul omului au devenit un loc în care Satana poate locui și terenul lui de joacă potrivit. Astfel, omul, fără să își dea seama, își pierde pe neștiute înțelegerea principiilor de a fi om și a valorii și semnificației existenței umane. Legile lui Dumnezeu și legământul dintre Dumnezeu și om se sting treptat în inima omului și acesta încetează să-L caute pe Dumnezeu sau să-L dea ascultare. Cu trecerea timpului, omul nu mai înțelege de ce l-a creat Dumnezeu,

nici nu mai înțelege cuvintele din gura lui Dumnezeu și tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Omul începe atunci să se împotrivescă legilor și decretelor lui Dumnezeu, iar inima și duhul omului devin amorțite... Dumnezeu îl pierde pe omul pe care l-a creat inițial, iar omul pierde rădăcina pe care a avut-o la început: aceasta este durerea rasei umane. De fapt și de drept, încă de la început și până acum, Dumnezeu a înscenat pentru omenire o tragedie, una în care omul este și protagonist și victimă. Și nimeni nu poate răspunde cu privire la cine este regizorul acestei tragedii.

În întinderea nemărginită a lumii, oceanele inundă câmpiile, câmpiile se revarsă în oceane, iarăși și iarăși. În afară de El, care stăpânește totul printre toate lucrurile, nimeni nu este capabil să conducă și să ghideze rasa umană. Nu există nimeni atotputernic care să trudească sau să facă pregătiri pentru această rasă umană, cu atât mai puțin există cineva care să poată conduce această rasă umană spre destinația luminii și să o elibereze de nedreptățile pământești. Dumnezeu deplânge viitorul omenirii, El jalește căderea omenirii și e îndurerat de faptul că omenirea mășăluiește, pas cu pas, spre decădere și spre calea fără întoarcere. Nimeni nu s-a gândit vreodată la direcția în care această omenire, care a frânt inima lui Dumnezeu și a renunțat la El pentru a-l căuta pe cel rău, s-ar putea îndrepta. Tocmai din acest motiv, nimeni nu simte mânia lui Dumnezeu, nimeni nu caută o cale de a-L mulțumi pe Dumnezeu și nu încearcă să se apropie mai mult de Dumnezeu și, mai mult decât atât, nimeni nu caută să înțeleagă mâhnirea și durerea lui Dumnezeu. Chiar și după ce aude glasul lui Dumnezeu, omul continuă pe propriul drum, insistă să stea departe de Dumnezeu, ocolind harul și grija lui Dumnezeu, ferindu-se de adevărul Lui, preferând să se vândă Satanei, dușmanul lui Dumnezeu. Și cine s-a gândit vreodată – în caz că omul ar stăruî în încăpățânarea sa – cum va acționa Dumnezeu față de această omenire care L-a respins fără a se uita în urmă? Nimeni nu știe că motivul atenționărilor și îndemnurilor repetate ale lui Dumnezeu este că El a pregătit în mâinile Lui o calamitate cum nu a mai fost vreodată, una care va fi de nesuportat pentru trupul și sufletul omului. Această calamitate nu este numai o pedeapsă a trupului, ci și a sufletului. Trebuie să știi asta: atunci când planul lui Dumnezeu eșuează și când atenționările și îndemnurile Lui nu sunt răsplătite, ce fel de furie va dezlănțui El? Va fi total diferit de ceea ce a fost vreodată experimentat sau auzit până acum de vreo ființă creată. Și astfel îți spun că această calamitate este fără precedent și nu va mai fi repetată niciodată. Căci planul lui Dumnezeu este să creeze omenirea doar de data aceasta și să mântuiască omenirea doar de data aceasta. Aceasta este prima dată, și este și ultima. Prin urmare, nimeni nu poate înțelege intențiile sânguincioase și anticiparea înflăcărată cu care Dumnezeu mântuiește omenirea de data aceasta.

Dumnezeu a creat această lume și a adus în ea omul, o ființă vie căreia El i-a dăruit viață. Mai departe, omul a ajuns să aibă părinți și rude și nu a mai fost singur. Încă de când omul a zărit prima oară această lume materială, a fost menit să existe sub predestinarea lui Dumnezeu. Suflarea vieții de la Dumnezeu susține fiecare ființă vie în parte pe parcursul creșterii sale și până la maturitate. În acest proces, nimeni nu simte

că omul crește sub îngrijirea lui Dumnezeu; mai degrabă, el consideră că omul face asta sub dragostea grijulie a părinților săi și că este propriul său instinct al vieții cel care îi dirijează creșterea. Acest lucru e cauzat de faptul că omul nu știe cine i-a dăruit viața sau de unde a venit aceasta, cu atât mai puțin felul în care instinctul vieții creează miracole. El știe doar că hrana este baza pe care viața sa continuă, că perseverența este sursa existenței sale și că acele credințe din mintea lui sunt capitalul de care depinde supraviețuirea lui. Cu privire la harul și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul e total uituc, și astfel el își irosește viața oferită lui de Dumnezeu... Nimeni din această omenire, de care Dumnezeu are grijă zi și noapte, nu ia hotărârea de a l se închina. Dumnezeu doar continuă, așa cum a plănuit, să lucreze asupra omului, de la care El nu are nicio așteptare. El face acest lucru în speranța că, într-o zi, omul se va trezi din visul lui și va realiza brusc valoarea și semnificația vieții, prețul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru tot ce i-a dat și bunăvoința sânguincioasă cu care Dumnezeu așteaptă ca omul să se reîntoarcă la El. Nimeni nu a cercetat vreodată secretele ce guvernează originea și continuarea vieții omului. Doar Dumnezeu, care înțelege toate acestea, îndură în tăcere durerea și loviturile pe care omul, care a primit totul de la Dumnezeu, dar nu e recunoscător, l le dă. Omul se bucură de tot ceea ce îi aduce viața ca de ceva de la sine înțeles și, la fel, e „de la sine înțeles” că Dumnezeu este trădat de om, uitat de om și alungat de către om. Cumva planul lui Dumnezeu chiar are atâta importanță? Cumva omul, această ființă vie care a venit din mâna lui Dumnezeu, chiar are atâta importanță? Planul lui Dumnezeu este, negreșit, de o importanță absolută; totuși, această ființă vie creată de mâna lui Dumnezeu există de dragul planului Său. Drept urmare, Dumnezeu nu poate să-și risipească planul din ură față de această rasă umană. De dragul planului Lui și pentru suflarea pe care a insuflat-o, Dumnezeu îndură toate chinurile, nu pentru trupul omului, ci pentru viața omului. El face asta ca să recupereze nu trupul omului, ci viața pe care i-a insuflat-o. Acesta este planul Lui.

Toți cei care vin pe această lume trebuie să treacă prin viață și moarte, iar majoritatea lor au trecut prin ciclul morții și al renașterii. Cei care trăiesc vor muri în curând, iar cei morți se vor întoarce în curând. Toate acestea reprezintă cursul vieții rânduite de Dumnezeu pentru fiecare ființă vie. Totuși, acest curs și acest ciclu sunt tocmai adevărul pe care Dumnezeu își dorește ca omul să-l vadă: că viața dăruită omului de către Dumnezeu este nelimitată, neîngrădită de trup, timp sau spațiu. Acesta este misterul vieții dăruite omului de către Dumnezeu și dovada că viața a venit de la El. Deși mulți ar putea să nu creadă că viața a venit de la Dumnezeu, omul se bucură inevitabil de tot ceea ce vine de la Dumnezeu, fie că acesta crede în El sau lî neagă existența. Dacă Dumnezeu S-ar răzgândi într-o zi și ar dori să revendice tot ceea ce există pe lume și să ia înapoi viața pe care El a dat-o, atunci nimic nu va mai exista. Dumnezeu își folosește viața pentru a alimenta toate lucrurile, atât pe cele vii, cât și pe cele fără viață, aducându-le pe toate la o bună rânduială, în virtutea puterii și autorității Lui. Acesta este un adevăr care nu poate fi conceput sau înțeles de nimeni, iar aceste adevăruri de

neînțeles reprezintă însăși manifestarea și testamentul forței vieții lui Dumnezeu. Acum permite-Mi să îți spun un secret: măreția vieții lui Dumnezeu și puterea vieții Lui sunt de nepătruns pentru orice creatură. Așa este acum, precum a fost în trecut, și așa va fi în timpul ce va veni. Al doilea secret pe care am să-l împărtășesc este acesta: sursa vieții pentru toate ființele create vine de la Dumnezeu, oricât ar putea fi de diferite ca formă de viață sau structură; indiferent ce tip de ființă vie ești, nu te poți împotrivi traiectoriei vieții stabilite de Dumnezeu. În orice caz, tot ce Îmi doresc să înțeleagă omul e asta: fără grija, ocrotirea și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul nu poate primi tot ceea ce i-a fost hărăzit să primească, indiferent cu câtă strădanie încearcă sau cu câtă ardoare se zbate. Fără provizia de viață de la Dumnezeu, omul pierde sensul valorii vieții și al semnificației vieții. Cum ar putea Dumnezeu să îi permită omului, care irosește cu frivolitate valoarea vieții Lui, să fie atât de lipsit de griji? Așa cum am spus înainte, nu uita că Dumnezeu este sursa vieții tale. Dacă omul nu reușește să prețuiască tot ceea ce i-a dăruit Dumnezeu, nu numai că Dumnezeu va lua înapoi ceea ce i-a dat la început, ci îl va face pe om să plătească dublu prețul a tot ceea ce El i-a dat.

26 mai 2003

Suspînul Celui Atotputernic

Există un secret enorm în inima ta de care nu ai fost niciodată conștient, fiindcă trăiești într-o lume fără lumină. Inima și duhul ți-au fost acaparate de cel rău. Vederea ți-a fost întunecată de tenebre și nu poți vedea nici soarele de pe cer, nici acea stea scânteietoare a nopții. Urechile îți sunt înfundate de cuvinte înșelătoare și nu auzi nici glasul tunător al lui Iahve, nici sunetul apelor care curg de la tron. Ai pierdut tot ce este pe bună dreptate al tău, tot ceea ce ți-a dăruit Cel Atotputernic. Ai intrat într-o nesfârșită mare a suferinței, fără nicio putere de a te salva, fără speranță de supraviețuire și tot ce faci este să te zbați și să alergi înapoi și încolo... Din acel moment, ai fost condamnat să fii chinuit de cel rău, departe de binecuvântările Celui Atotputernic, acolo unde proviziile Celui Atotputernic îți sunt inaccesibile, coborând pe un drum fără întoarcere. Un milion de chemări abia pot să-ți trezească inima și duhul. Dormi adânc în mâinile celui rău, care te-a ademenit într-un nemărginit tărâm, unde nu există direcție sau indicatoare de drum. Din acel moment, ți-ai pierdut inocența și puritatea de la început și ai început să eviți îngrijirea Celui Atotputernic. În inima ta, cel rău te conduce în toate lucrurile și a devenit viața ta. Nu te mai temi de el, nu-l mai eviți și nu te mai îndoiești de el; în schimb, îl tratezi ca pe Dumnezeu în inima ta. Ai început să-l pui în raclă și să i te închini și voi doi ați devenit la fel de inseparabili precum trupul și umbra sa, hotărâți să trăiți și să muriți împreună. Nu ai nicio idee de unde ai venit, de ce te-ai născut sau de ce vei muri. Îl consideri pe Cel Atotputernic un străin; nu-l cunoști originile și cu atât mai

puțin tot ceea ce a făcut El pentru tine. Toate lucrurile care vin de la El au devenit odioase pentru tine; nici nu le prețuiești, nici nu le cunoști valoarea. Umbli alături de cel rău, începând din ziua în care ai primit proviziile Celui Atotputernic. Ai suferit mii de ani de vijelii și furtuni alături de cel rău și te-ai unit cu el împotriva Dumnezeuului care a fost sursa vieții tale. Nu știi nimic despre pocăință, ca să nu mai vorbim că ai ajuns la un pas de pieire. Ai uitat că cel rău te-a sedus și te-a chinuit; ți-ai uitat începuturile. Așadar, cel rău te-a chinuit în fiecare clipă până în ziua de azi. Inima și duhul îți sunt amorțite și decăzute. Ai încetat să te plângi de necazurile lumii omului; nu mai crezi că lumea este nedreaptă și cu atât mai puțin îți pasă dacă Cel Atotputernic există. Acest lucru este din cauză că, în urmă cu mult timp, l-ai considerat pe cel rău adevăratul tău tată și nu te poți despărți de el. Acesta este secretul din inima ta.

Pe măsură ce se ivesc zorile, o stea a dimineții începe să strălucească în est. E o stea care nu a mai fost niciodată acolo și luminează cerul senin, scânteietor, aprinzând din nou în inima oamenilor lumina stinsă. Datorită acestei lumini, care strălucește deopotrivă asupra ta și a altora, omenirea nu mai este singură. Cu toate acestea, doar tu continui să dormi adânc în noaptea întunecată. Nu auzi niciun sunet și nu vezi nicio lumină; nu ești conștient de apariția unui nou cer și pământ, a unei noi ere, pentru că tatăl tău îți spune: „Copilul meu, nu te ridica, e încă devreme. Vremea este rece, așa că nu merge afară, ca nu cumva să fii străpuns în ochi de sabie și de sulită”. Tu ai încredere doar în avertismentele tatălui tău, deoarece crezi că doar tatăl tău are dreptate, fiindcă tatăl tău este mai în vârstă decât tine și te iubește foarte mult. Astfel de avertismente și o astfel de dragoste te determină să nu mai crezi în legenda că există lumină în lume; ele nu te lasă să-ți pese dacă mai există adevăr în această lume. Tu nu mai îndrăznești să speri la salvarea oferită de Cel Atotputernic. Ești mulțumit cu situația actuală, nu te mai aștepti la apariția luminii, nu mai ești atent la venirea Celui Atotputernic așa cum este spusă în legendă. În ceea ce te privește, nimic din ceea ce este frumos nu poate fi readus la viață, nu poate exista. În ochii tăi, ziua de mâine a omenirii, viitorul omenirii, dispare pur și simplu, spulberat. Te ții strâns de hainele tatălui tău cu toată puterea, dorindu-ți să-i împărtășești greutatea, profund temător să nu-ți pierzi tovarășul de drum și direcția călătoriei tale îndepărtate. Lumea vastă și tulbure a oamenilor i-a format pe mulți dintre voi, neclintii și neînfricați în a îndeplini diferitele roluri ale acestei lumi. Ea a creat mulți „războinici” fără vreo teamă de moarte. Mai mult decât atât, ea a produs grămadă peste grămadă de ființe umane amorțite și paralizate care nu cunosc scopul creației lor. Ochii Celui Atotputernic cercetează fiecare membru al rasei umane profund afectate. Ceea ce aude El este plânsetul celor care suferă, ce vede El este nerușinarea celor care sunt chinuți și ce simte El este neajutorarea și groaza unei rase umane care a pierdut harul mântuirii. Omenirea respinge îngrijirea Lui, alegând să meargă pe propria ei cale și încearcă să evite cercetarea ochilor Lui, preferând să savureze până la ultima picătură amărăciunea mării adânci în compania dușmanului. Suspinul Celui Atotputernic nu mai este auzit de omenire; mâinile Celui Atotputernic nu mai sunt dispuse să mângâie

această funestă umanitate. De nenumărate ori El câștigă din nou și de nenumărate ori pierde din nou și astfel se repetă lucrarea pe care o face El. Din acel moment, El începe să obosească, să se simtă epuizat și, astfel, oprește lucrarea pe care o are în mână și încetează să umble în mijlocul omenirii... Omenirea este complet inconștientă de oricare dintre aceste schimbări, de venirea și plecarea, de tristețea și melancolia Celui Atotputernic.

Totul din această lume se schimbă rapid odată cu gândurile Celui Atotputernic și sub ochii Lui. Lucruri despre care omenirea nu a auzit niciodată își fac brusc apariția, în timp ce lucruri pe care omenirea le-a avut de mult timp în stăpânire dispar fără ca ea să-și dea seama. Nimeni nu poate pătrunde locul în care se află Cel Atotputernic și cu atât mai puțin poate cineva să simtă transcendența și măreția forței de viață a Celui Atotputernic. El este transcendent prin faptul că poate să perceapă ceea ce oamenii nu pot. El este măreț prin faptul că El este Cel părăsit de omenire și, totuși, El mântuiește omenirea. El cunoaște semnificația vieții și a morții și, mai mult decât atât, El cunoaște legile existenței pe care oamenii, pe care i-a creat, ar trebui să le respecte. El este temelia existenței umane și El este Răscumpărătorul care învie din nou omenirea. El împovărează inimile fericite cu întristare și ridică inimile întristate cu fericire, toate de dragul lucrării Sale și de dragul planului Său.

Omenirea, după ce s-a abătut de la provizia de viață a Celui Atotputernic, nu cunoaște scopul existenței, dar se teme, totuși, de moarte. Nu are niciun ajutor sau sprijin, dar totuși ezită să-și închidă ochii și se călește pentru a prelungi o existență dezonorantă în această lume – saci de carne fără niciun simț al propriilor suflete. Tu trăiești astfel, fără speranță, la fel ca ceilalți, fără scop. Doar Cel Sfânt din legendă va mântui oamenii care, gemând în mijlocul suferinței lor, tânjesc cu disperare după sosirea Lui. Până acum, o astfel de credință nu a luat ființă în aceia cărora le lipsește conștiința. Cu toate acestea, oamenii încă tânjesc mult după ea. Cel Atotputernic are milă de acești oameni care au suferit profund; în același timp, El este sătul de acești oameni care nu au conștiință, fiindcă a trebuit să aștepte prea mult timp un răspuns din partea omenirii. El dorește să caute, să caute inima ta și duhul tău, să-ți aducă apă și mâncare și să te trezească, ca să nu-ți mai fie sete și foame. Când ești epuizat și când începi să simți puțin din dezolarea sumbră a acestei lumi, nu te pierde, nu plânge. Dumnezeu Atotputernic, Veghetorul, va întâmpina cu brațele deschise sosirea ta în orice moment. El stă de veghe lângă tine, așteptând să te întorci înapoi. El așteaptă ziua în care îți vei recăpăta brusc memoria: când vei realiza că ai venit de la Dumnezeu, că, la un moment dat, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut direcția, că, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut conștiința pe drum și că, fără să-ți dai seama, ai dobândit un „tată”; când realizezi, de asemenea, că Cel Atotputernic a stat întotdeauna de veghe, așteptând acolo mult, mult timp întoarcerea ta. El a vegheat cu dorință intensă, așteptând o reacție, dar fără a primi răspuns. Veghea și așteptarea Lui sunt dincolo de orice preț și sunt de dragul inimii omului și al duhului omului. Poate această veghe și această așteptare sunt

nedeterminate și poate sunt pe sfârșite. Dar tu ar trebui să știi exact unde îți sunt inima și duhul în acest moment.

28 mai 2003

Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției

1. Omul nu ar trebui să se preamărească, nici să se înalțe pe sine. El ar trebui să se închine și să-L înalțe pe Dumnezeu.

2. Fă orice este benefic pentru lucrarea lui Dumnezeu și nu face nimic care este în detrimentul intereselor lucrării lui Dumnezeu. Apără numele lui Dumnezeu, mărturia lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu.

3. Bani, obiectele materiale și toate bunurile din gospodăria lui Dumnezeu sunt ofrandele care ar trebui să fie oferite de om. De aceste ofrande nu se pot bucura decât preotul și Dumnezeu, căci ofrandele omului sunt pentru bucuria lui Dumnezeu. Dumnezeu doar împărtășește aceste ofrande cu preotul; nimeni altcineva nu este calificat sau îndreptățit să se bucure de nicio parte din ele. Toate jertfele omului (inclusiv bani și lucruri materiale de care se poate bucura) sunt date lui Dumnezeu, nu omului și astfel, de aceste lucruri nu ar trebui să se bucure oamenii; dacă omul ar fi să se bucure de ele, atunci ar fura ofrandele. Oricine face acest lucru este un luda, căci, pe lângă faptul că a fost trădător, luda a furat ce era în sacul de bani.

4. Omul are o fire coruptă și, în plus, este stăpânit de emoții. Ca atare, este absolut interzis ca doi membri de sex opus să lucreze împreună neînsoțiți atunci când slujesc lui Dumnezeu. Orice persoană descoperită făcând acest lucru va fi expulzată, fără excepție.

5. Nu Îl judeca pe Dumnezeu, nici nu dezbate ocazional lucruri legate de Dumnezeu. Fă ceea ce ar trebui să facă omul și vorbește așa cum omul ar trebui să vorbească, și nu depăși limite, și nici nu încălca granițe. Pune-ți lacăt la gură și ai grijă unde pășești, pentru a evita să faci ceva care să ofenseze firea lui Dumnezeu.

6. Fă ceea ce ar trebui să fie făcut de om, îndeplinește-ți obligațiile, îndeplinește-ți responsabilitățile și respectă-ți datoria. De vreme ce crezi în Dumnezeu, ar trebui să-ți aduci contribuția la lucrarea lui Dumnezeu; dacă nu faci astfel, atunci nu ești potrivit să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, și nu ești potrivit să trăiești în casa lui Dumnezeu.

7. În lucrarea și problemele bisericii, în afară de a-L asculta pe Dumnezeu, urmează instrucțiunile omului care este folosit de Duhul Sfânt în toate. Chiar și cea mai mică infracțiune este inacceptabilă. Trebuie să Fii absolut în ascultarea ta și nu analiza ce

este bine sau rău; ce este bine sau rău nu are nimic de a face cu tine. Singura ta grijă trebuie să fie ascultarea deplină.

8. Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să se supună lui Dumnezeu și să se închine Lui. Nu înălța sau admira pe nimeni; nu-L pune pe Dumnezeu primul, oamenii pe care-i admiri pe locul doi și pe tine pe al treilea. Nicio persoană nu ar trebui să aibă un loc în inima ta și nu ar trebui să consideri că oamenii – în special cei pe care îi venerezi – sunt comparabili cu Dumnezeu sau că sunt egali Săi. Acest lucru este intolerabil pentru Dumnezeu.

9. Gândește-te doar la lucrarea bisericii. Renunță la perspectivele propriului trup, să fii ferm în chestiuni legate de familie, să te dedici din toată inima lucrării lui Dumnezeu și să pui lucrarea lui Dumnezeu pe primul loc, iar viața ta pe al doilea loc. Aceasta este decența unui sfânt.

10. Rudele care nu sunt credincioase (copiii tăi, soțul sau soția ta, surorile sau părinții tăi și așa mai departe) nu ar trebui să fie forțate în biserică. Casa lui Dumnezeu nu este lipsită de membri și nu este nevoie să își constituie numărul cu oameni care nu au niciun folos. Toți aceia care nu cred cu bucurie nu trebuie să fie conduși în biserică. Acest decret este adresat tuturor oamenilor. Ar trebui să vă verificați, să vă monitorizați și să vă reamintiți unii celorlalți de această chestiune; nimeni nu o poate încălca. Chiar și atunci când rudele care nu sunt credincioase intră fără tragere de inimă în biserică, nu trebuie să li se procure cărți, nici să li se dea un nou nume; astfel de oameni nu sunt din casa lui Dumnezeu, iar intrarea lor în biserică trebuie oprită prin toate mijloacele necesare. Dacă asupra bisericii se abate un necaz din cauza invaziei demonilor, atunci voi înșivă veți fi expulzați sau restricții vor fi puse asupra voastră. Pe scurt, toată lumea are o responsabilitate în privința acestei chestiuni, totuși, nu ar trebui să fii nesăbuit, nici să o folosești pentru a-ți rezolva problemele personale.

Anexa 1

Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă

Planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu se apropie de sfârșit și poarta Împărăției s-a deschis deja tuturor celor care caută arătarea Sa. Dragi frați și surori, ce așteptați? Ce anume căutați? Așteptați să Se arate Dumnezeu? Căutați urmele Sale? Ce mult trebuie dorită arătarea lui Dumnezeu! Și cât de dificil este să se găsească urmele Lui! Într-o astfel de epocă, într-o astfel de lume, ce trebuie să facem ca să fim martorii zilei în care Se arată Dumnezeu? Ce trebuie să facem pentru a ține pasul cu urmele lui Dumnezeu? Toți cei care așteaptă arătarea lui Dumnezeu se confruntă cu întrebări de acest gen. Cu toții ați reflectat asupra lor de mai multe ori, dar cu ce rezultat? Unde Se arată Dumnezeu? Unde sunt urmele Lui? Ați primit răspunsul? Mulți oameni ar răspunde astfel: „Dumnezeu Se arată printre toți cei care Îl urmează, iar urmele Sale sunt printre noi; este atât de simplu!” Oricine poate da un răspuns convențional, dar înțelegeți ce înseamnă arătarea lui Dumnezeu sau urmele Sale? Arătarea lui Dumnezeu se referă la venirea Lui pe pământ pentru a-Și face lucrarea în persoană. Cu propria Lui identitate și fire și în modul care Îi este specific, El Se pogoară printre oameni pentru a înfăptui lucrarea de inaugurare a unei epoci și de terminare a unei epoci. Acest gen de arătare nu este o formă de ceremonie. Nu este un semn, o imagine, un miracol sau un fel de viziune măreață și, cu atât mai puțin, nu este un soi de proces religios. Este un fapt real și concret, care poate fi atins și privit de oricine. Acest tip de arătare nu este de dragul de a face lucrurile pe jumătate sau pentru vreun angajament pe termen scurt; în schimb, este pentru o etapă a lucrării din planul Lui de gestionare. Arătarea lui Dumnezeu este întotdeauna plină de înțeles și are mereu o legătură cu planul Lui de gestionare. Ce se numește arătare aici diferă întru totul de tipul de „arătare” în care Dumnezeu îl îndrumă, conduce și luminează pe om. Dumnezeu realizează o etapă din măreața Lui lucrare de fiecare dată când Se dezvăluie. Această lucrare este diferită de cea din orice altă epocă. Ea este de neimaginat pentru om și nu a fost niciodată cunoscută de om. Este o lucrare care începe o nouă epocă și o încheie pe cea veche, fiind o formă de lucrare nouă și îmbunătățită pentru mântuirea omenirii; mai mult, este o lucrare care aduce omenirea în noua epocă. Aceasta este semnificația arătării lui Dumnezeu.

După ce ați înțeles ce înseamnă arătarea lui Dumnezeu, cum ar trebui să căutați urmele Sale? Această întrebare nu are o explicație dificilă: oriunde Se arată Dumnezeu, acolo veți găsi urmele Sale. O astfel de explicație pare simplă, dar nu este atât de ușoară în practică, întrucât mulți oameni nu știu unde Se arată Dumnezeu, cu atât mai puțin unde este dispus sau unde ar trebui să Se arate. Unii cred în mod impulsiv că Dumnezeu Se arată oriunde lucrează Duhul Sfânt. Alții cred că Dumnezeu Se arată oriunde există figuri spirituale. Sau, dacă nu, cred că Dumnezeu Se arată oriunde sunt oameni cu o înaltă reputație. Pentru moment, să lăsăm deoparte întrebarea dacă astfel de convingeri

sunt corecte sau greșite. Pentru a explica o astfel de întrebare, trebuie să avem mai întâi un obiectiv clar: căutăm urmele lui Dumnezeu. Nu căutăm figuri spirituale și cu atât mai puțin urmărim figuri renumite; căutăm urmele lui Dumnezeu. Din acest motiv, întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm voia lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și tot cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-L ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să asculte.

Indiferent dacă ești american, britanic sau de altă naționalitate, ar trebui să-ți depășești granițele propriei naționalități, trecând dincolo de sinele propriu, și să vezi lucrarea lui Dumnezeu din locul unei ființe create. Astfel, nu vei aduce limitări urmelor lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, în zilele noastre, mulți oameni consideră că este imposibil ca Dumnezeu să Se arate într-o națiune anume sau în rândul unui anumit popor. Cât de profundă este semnificația lucrării lui Dumnezeu și cât de importantă este arătarea Lui! Cum este cu puțință ca gândirea și noțiunile oamenilor să o măsoare? Prin urmare, spun că ar trebui să-ți depășești noțiunile privind naționalitatea și etnia pentru a căuta arătarea lui Dumnezeu. Doar astfel nu vei fi constrâns de propriile tale noțiuni; doar astfel vei fi în măsură să întâmpini arătarea lui Dumnezeu. Altminteri, vei rămâne în întunericul veșnic și nu vei dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Dumnezeul întregii rase umane. El nu Se consideră proprietatea privată a niciunei națiuni sau a niciunui popor, ci Își îndeplinește lucrarea așa cum a planificat-o, fără a fi constrâns de vreo formă, națiune sau de vreun popor. Poate nu ți-ai imaginat niciodată această formă, poate atitudinea ta față de această formă este una de negare sau poate națiunea în care Se arată Dumnezeu și poporul în rândul căruia

Se arată este discriminat întâmplător de toată lumea și este, întâmplător, cel mai înapoiat de pe pământ. Cu toate acestea, Dumnezeu are înțelepciunea Lui. Cu marea Lui putere și cu ajutorul adevărului Său și al firii Sale, El a câștigat cu adevărat un grup de persoane care sunt în asentiment cu El și un grup de persoane pe care Și-a dorit să-l facă complet – un grup cucerit de El, care, după ce a îndurat tot felul de încercări, de necazuri și de persecuții, Îl poate urma până la capăt. Scopul arătării lui Dumnezeu, care nu e limitat de vreo formă sau națiune, este de a-l permite să-Și termine lucrarea așa cum Și-a planificat-o. Este întocmai ca atunci când Dumnezeu S-a întrupat în Iudeea; scopul Său era de a termina lucrarea de răstignire pentru răscumpărarea întregii rase umane. Cu toate acestea, evreii credeau că Dumnezeu nu poate face acest lucru și considerau că este imposibil ca Dumnezeu să Se întrupeze și să ia forma Domnului Isus. Ceea ce considerau „imposibil” a devenit baza pe care Îl condamnau și l se opuneau lui Dumnezeu și care a condus, în cele din urmă, la distrugerea Israelului. În prezent, mulți oameni au comis o eroare asemănătoare. Ei proclamă din răspuțeri arătarea iminentă a lui Dumnezeu, dar Îl condamnă în același timp arătarea; ceea ce consideră „imposibil” restrânge, încă o dată, arătarea lui Dumnezeu în limitele imaginației lor. Astfel, am văzut mulți oameni care izbucnesc într-un răs nebun și strident după ce dau de cuvintele lui Dumnezeu. Dar este acest răs diferit de condamnarea și blasfemia evreilor? Nu sunteți respectuoși în prezența adevărului și cu atât mai puțin aveți o atitudine de dorință arzătoare. Tot ce faceți este să studiați fără discriminare și să așteptați cu o nepăsare senină. Ce puteți câștiga studiind și așteptând astfel? Credeți că veți primi o îndrumare personală de la Dumnezeu? Dacă nu poți discerne cuvântările lui Dumnezeu, cum ești în măsură să fii martor al arătării Lui? Oriunde Se arată Dumnezeu, acolo este exprimat adevărul și acolo va fi glasul Lui. Doar cei care pot accepta adevărul vor fi în stare să audă glasul lui Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt în măsură să fie martori ai arătării Lui. Renunță la noțiunile tale! Liniștește-te și citește cu atenție aceste cuvinte. Dacă tânjești după adevăr, Dumnezeu te va lumina și Îl vei înțelege voia și cuvintele. Renunțați la opiniile voastre despre „imposibil”! Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este imposibil, cu atât este mai probabil să se întâmple, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se înalță mai sus de ceruri, gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile omului și lucrarea Lui transcende limitele gândirii și noțiunilor omului. Cu cât acel ceva este mai imposibil, cu atât mai mult deține adevăr ce poate fi căutat; cu cât ceva depășește mai mult noțiunile și imaginația omului, cu atât mai mult conține voia lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, indiferent unde Se arată, Dumnezeu este tot Dumnezeu și esența Lui nu se va schimba niciodată din cauza locului sau a modului în care Se arată. Firea lui Dumnezeu rămâne aceeași oriunde sunt urmele Lui și, oriunde sunt urmele lui Dumnezeu, El este Dumnezeul întregii omeniri, întocmai așa cum Domnul Isus nu este doar Dumnezeul israeliților, ci este și Dumnezeul tuturor popoarelor din Asia, Europa și America și, chiar mai mult, El este singurul Dumnezeu din întregul univers. Așadar, să căutăm voia lui Dumnezeu, să-l descoperim arătarea în

cuvântările Lui și să ținem pasul cu urmele Lui! Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Cuvintele și arătarea Lui există în același timp, iar firea și urmele Lui sunt deschise în permanență omenirii. Dragi frați și surori, sper că puteți să vedeți arătarea lui Dumnezeu în aceste cuvinte și să începeți să-l urmați pașii în timp ce vă îndreptați spre o nouă epocă și intrați în frumosul nou cer și pământ pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îi așteaptă arătarea!

Anexa 2

Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri

Ca membri ai rasei umane și creștini devotați, este responsabilitatea și obligația noastră, a tuturor, să ne oferim mințile și trupurile pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu, deoarece întreaga noastră ființă a venit de la Dumnezeu și există grație suveranității Lui. Dacă mințile și trupurile noastre nu susțin însărcinarea dată de Dumnezeu și cauza dreaptă a omenirii, atunci sufletele noastre se vor simți nevrednice de cei care au fost martirizați pentru însărcinarea dată de Dumnezeu și mult mai nevrednice de Dumnezeu, care ne-a oferit totul.

Dumnezeu a creat această lume, El a creat această omenire și, mai mult decât atât, El a fost arhitectul culturii Greciei antice și al civilizației umane. Doar Dumnezeu consolează această omenire și doar lui Dumnezeu Îi pasă de aceasta noapte și zi. Dezvoltarea și progresul umanității sunt inseparabile de suveranitatea lui Dumnezeu, iar istoria și viitorul umanității sunt inextricabile în raport cu planurile lui Dumnezeu. Dacă ești un creștin adevărat, atunci vei crede cu siguranță că ascensiunea sau prăbușirea oricărei țări sau națiuni are loc în funcție de planurile lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu cunoaște destinul unei țări sau națiuni și doar Dumnezeu controlează cursul acestei omeniri. Dacă omenirea își dorește să aibă un destin bun, dacă o țară își dorește să aibă un destin bun, atunci omul trebuie să se plece în fața lui Dumnezeu în închinare, să se căiască și să mărturisească înaintea lui Dumnezeu, altfel, destinul și destinația omului vor fi o catastrofă inevitabilă.

Privește înapoi spre vremea când Noe a construit arca: omenirea era foarte coruptă, oamenii se abătuseră de la binecuvântarea lui Dumnezeu, nu mai erau îngrijiiți de Dumnezeu și pierduseră promisiunile lui Dumnezeu. Oamenii trăiau în întuneric, fără lumina lui Dumnezeu. Atunci au devenit imorali prin natură și s-au dedat unei stricăciuni respingătoare. Astfel de oameni nu au mai putut primi promisiunea lui Dumnezeu; ei nu erau vrednici să fie martori ai chipului lui Dumnezeu, nici să audă vocea lui Dumnezeu, deoarece ei Îl abandonaseră pe Dumnezeu, aruncaseră deoparte tot ceea ce El le dăruise și uitaseră învățămintele Lui. Inimile lor s-au îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu și, pe măsură ce au făcut asta, au devenit tot mai stricați dincolo de orice rațiune și omenie și au devenit tot mai răi. Apoi, ei s-au apropiat și mai mult de moarte

și au căzut sub mânia și pedeapsa lui Dumnezeu. Doar Noe L-a venerat pe Dumnezeu și s-a ferit de rău și astfel a putut să audă vocea lui Dumnezeu și să-L audă instrucțiunile. El a construit arca după instrucțiunile cuvântului lui Dumnezeu și a adunat acolo tot felul de creaturi vii. Și astfel, de îndată ce totul a fost pregătit, Dumnezeu a dezlănțuit nimicirea Lui asupra lumii. Doar Noe și ceilalți șapte membri ai familiei lui au supraviețuit distrugerii, deoarece Noe L-a venerat pe Dumnezeu și s-a ferit de rău.

Acum, privește epoca actuală: astfel de oameni drepti precum Noe, care a putut să-L venereze pe Dumnezeu și să se ferească de rău, nu mai există. Totuși, Dumnezeu este încă milostiv față de această omenire și încă o iartă în această epocă finală. Dumnezeu îi caută pe cei care tânjesc după arătarea Lui. El îi caută pe aceia care sunt capabili să audă cuvintele Lui, aceia care nu au uitat trimiterea Lui și care Îi oferă Lui inimile și trupurile lor. El îi caută pe aceia care sunt la fel de ascultători precum niște prunci în fața Lui și care nu L se împotrivesc. Dacă Îi ești devotat lui Dumnezeu, neîngrădit de vreo putere sau forță, atunci Dumnezeu te va privi favorabil și îți va dăruia binecuvântările Lui. Dacă ești de rang înalt, ai o reputație onorabilă, deții foarte multe cunoștințe, ești proprietarul multor bunuri și ești susținut de multe persoane și totuși toate aceste lucruri nu te împiedică să vii în fața lui Dumnezeu, să accepți chemarea Lui și însărcinarea dată de El și să faci ceea ce îți cere Dumnezeu, atunci tot ceea ce vei face va fi cea mai semnificativă cauză de pe pământ și cel mai drept angajament pentru omenire. Dacă respingi chemarea lui Dumnezeu de dragul statutului și a propriilor tale obiective, tot ceea ce vei face va fi blestemat și chiar urât de Dumnezeu. Poate că ești un președinte sau un om de știință, un pastor sau un prezbiter, dar indiferent cât de importantă este funcția ta, dacă te bazezi pe cunoștințele și abilitățile tale în ceea ce faci, atunci vei avea întotdeauna parte de eșec și vei fi mereu lipsit de binecuvântările lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu acceptă nimic din ceea ce faci și nu recunoaște angajamentul tău ca fiind unul drept și nici nu acceptă că tu lucrezi în beneficiul omenirii. El va spune că tot ceea ce faci e făcut ca să folosești cunoștințele și forța omenirii pentru a împinge protecția lui Dumnezeu departe de om și că e făcut pentru a nega binecuvântările lui Dumnezeu. El va spune că tu conduci omenirea către întuneric, către moarte și către începutul unei existențe nelimitate, în care omul L-a pierdut pe Dumnezeu și a pierdut binecuvântările Lui.

Din momentul în care omenirea a născocit științele sociale, mintea omului a ajuns ocupată de știință și cunoaștere. Știința și cunoașterea au devenit apoi instrumente pentru guvernarea omenirii și nu mai este suficient loc pentru ca omul să-L venereze pe Dumnezeu și nu au mai rămas condiții favorabile pentru venerarea Lui. Locul lui Dumnezeu s-a scufundat și mai adânc în inima omului. Fără Dumnezeu în inima sa, lumea launtrică a omului este întunecată, fără speranță și goală. Ulterior, mulți oameni de știință, istorici și politicieni au ieșit în evidență pentru a-și exprima teoriile asupra științei sociale, teoria evoluției omenirii și alte teorii care contrazic adevărul că Dumnezeu a creat omul, pentru a umple inimile și mințile oamenilor. Și astfel, cei care

cred că Dumnezeu a creat totul au devenit tot mai puțini, iar cei care cred în teoria evoluției au devenit tot mai mulți la număr. Tot mai multe persoane tratează consemnările lucrării lui Dumnezeu și cuvintele Lui din epoca Vechiului Testament drept mituri și legende. În inimile lor, oamenii devin indiferenți față de demnitatea și măreția lui Dumnezeu, față de dogma potrivit căreia Dumnezeu există și stăpânește toate lucrurile. Supraviețuirea omenirii și destinul țărilor și națiunilor nu mai sunt importante pentru ei, iar omul trăiește într-o lume goală, preocupat doar de a mânca, a bea și a-și satisface plăcerile... Puțini sunt oamenii care își asumă responsabilitatea de a căuta locul unde Dumnezeu Își săvârșește azi lucrarea sau de a căuta modul în care El conduce și planuiește destinația omului. Și astfel, fără știrea omului, civilizația umană devine din ce în ce mai puțin capabilă să se alinieze dorințelor omului și există mulți oameni care simt că, trăind într-o astfel de lume, sunt mai puțin fericiți decât cei care s-au stins deja. Chiar și oamenii din țările care obișnuiau să fie foarte civilizate prezintă astfel de nemulțumiri. Deoarece, fără îndrumarea lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți conducători și sociologi își storc creierii pentru a conserva civilizația umană, totul este în zadar. Nimeni nu poate umple golul din inima omului, deoarece nimeni nu poate fi viața omului și nicio teorie socială nu poate elibera omul de golul care îl chinuie. Știința, cunoașterea, libertatea, democrația, relaxarea, confortul: aceasta îi aduc omului doar o consolare temporară. Chiar și cu aceste lucruri, omul tot păcătuiește inevitabil și deplânge nedreptățile societății. Aceste lucruri nu pot înăbuși pofta și dorința omului de a explora. Asta deoarece omul a fost creat de Dumnezeu, iar sacrificiile fără sens și explorările omului îl vor duce doar către și mai multă suferință și îl pot doar face pe omul să existe într-o stare permanentă de frică, neștiind cum să facă față viitorului omenirii și nici cum să facă față căii care se află înaintea lui. Omul ajunge chiar să se teamă de știință și cunoaștere și să se teamă și mai mult de sentimentul de goliciune din el. În această lume, indiferent dacă trăiești într-o țară liberă sau în una fără drepturi ale omului, ești complet incapabil să scapi de soarta omenirii. Fie că ești conducător sau condus, ești complet incapabil să scapi de dorința de explorare a destinului, a misterelor și a destinației omenirii, și cu atât mai mult ești incapabil să scapi de sentimentul năucitor de goliciune. Astfel de fenomene, care sunt comune întregii omeniri, sunt numite de către sociologi fenomene sociale și, totuși, niciun om important nu poate să pășească în față pentru a rezolva astfel de probleme. Omul, până la urmă, este tot om, iar poziția și viața lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de niciun om. Omenirea nu are nevoie doar de o societate corectă în care fiecare este bine hrănit, egal și liber; ce îi este necesar omenirii e mântuirea lui Dumnezeu și provizia Lui de viață pentru ea. Doar atunci când omul primește provizia de viață a lui Dumnezeu și mântuirea Lui, nevoile, dorința de explorare și golul spiritual ale omului vor putea fi rezolvate. Dacă oamenii unei țări sau ai unei națiuni sunt incapabili să primească mântuirea și grija lui Dumnezeu, atunci o astfel de țară sau națiune va merge pe calea spre declin, spre întuneric și va fi anihilată de Dumnezeu.

Poate că în prezent țara ta prosperă, dar dacă le vei permite oamenilor tăi să se abată de la Dumnezeu, atunci va fi tot mai privată de binecuvântările lui Dumnezeu. Civilizația țării tale va fi tot mai călcată în picioare, iar în scurt timp, oamenii se vor ridica împotriva lui Dumnezeu și vor blestema Cerul. Și astfel, fără știrea omului, destinul unei țări va fi ruinat. Dumnezeu va ridica țări puternice pentru a lua măsuri împotriva acelor țări care au fost blestemate de Dumnezeu și ar putea chiar să le șteargă de pe fața pământului. Ascensiunea sau prăbușirea unei țări sau națiuni este determinată de disponibilitatea liderilor de a Îl venera pe Dumnezeu sau de a-și conduce oamenii să devină mai apropiați de Dumnezeu și să Îl venereze pe El. Și totuși, în această epocă finală, deoarece aceia care într-adevăr Îl caută și Îl venerază pe Dumnezeu sunt tot mai puțini, Dumnezeu acordă favoruri speciale țărilor în care creștinismul este religia de stat. El adună toate acele țări pentru a forma tabăra relativ virtuoasă a lumii, în timp ce țările atee și acelea care nu Îl venerază pe adevăratul Dumnezeu vor deveni adversarele taberei virtuozilor. Astfel, Dumnezeu nu numai că are un loc în rândul omenirii în care să Își săvârșească lucrarea, ci, de asemenea, câștigă țări care pot exercita o autoritate virtuoasă, îngăduind să fie impuse sancțiuni și restricții acelor țări care I se opun. În ciuda acestui fapt, tot nu mai ies în față alți oameni pentru a-L venera pe Dumnezeu, deoarece omul s-a îndepărtat prea mult de El și omul L-a uitat pe Dumnezeu prea multă vreme. Vor rămâne pe pământ doar țările care practică dreptatea și se împotrivesc nelegiuirilor. Însă acest lucru este departe de dorințele lui Dumnezeu, deoarece niciun conducător de țară nu Îi va permite lui Dumnezeu să îi conducă poporul și niciun partid politic nu Își va aduna oamenii pentru a-L venera pe Dumnezeu; Dumnezeu Și-a pierdut locul de drept din inima fiecărei țări, națiuni, partid de guvernământ și chiar din inima fiecărei persoane. Deși forțe virtuozilor există cu adevărat în această lume, o conducere în care Dumnezeu nu are loc în inima oamenilor este fragilă. Fără binecuvântarea lui Dumnezeu, arena politică va cădea în neorânduială și va deveni incapabilă să reziste unei singure lovituri. Pentru umanitate, a trăi fără binecuvântarea lui Dumnezeu este precum a trăi fără soare. Indiferent cât de asiduu vor aduce conducătorii contribuții pentru poporul lor, indiferent cât de multe conferințe virtuozilor va susține omenirea, niciuna dintre acestea nu va răsturna situația și nu va modifica soarta omenirii. Omul crede că o țară în care oamenii sunt hrăniți și îmbrăcați, în care trăiesc împreună în pace, este o țară bună și una cu o conducere bună. Dar Dumnezeu nu este de aceeași părere. El crede că o țară în care nimeni nu Îl venerază este una pe care El o va anihila. Mentalitatea omului este prea mult în contradicție cu cea a lui Dumnezeu. Astfel, dacă liderul unei țări nu Îl venerază pe Dumnezeu, atunci soarta acelei țări va fi una tragică, iar țara nu va avea nicio destinație.

Dumnezeu nu participă la politicile omului, dar, cu toate acestea, soarta unei țări sau națiuni este controlată de Dumnezeu. Dumnezeu controlează această lume și întregul univers. Destinul omului și planul lui Dumnezeu sunt strâns conectate și niciun om, țară sau națiune nu sunt scutite de suveranitatea lui Dumnezeu. Dacă omul dorește să își

cunoască destinul, atunci trebuie să vină în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu va face ca aceia care Îl urmează și Îl venerază să prospere și va aduce declinul și nimicirea asupra celor care L se împotrivesc și Îl resping.

Amintiți-vă scena din Biblie când Dumnezeu a provocat distrugerea Sodomei și gândiți-vă, de asemenea, la cum soția lui Lot a devenit un stâlp de sare. Gândiți-vă cum s-au pocăit oamenii din Ninive pentru păcatele lor, în sac și cenușă și amintiți-vă ce a urmat după ce evreii L-au răstignit pe Isus pe cruce acum 2000 de ani. Evreii au fost goniți din Israel și au fugit în țări din întreaga lume. Mulți au fost uciși, iar întreaga națiune evreiască a fost supusă durerii fără precedent a nimicirii țării lor. Ei L-au bătut în cuie pe Isus pe cruce – au comis un păcat atroce – și au provocat firea lui Dumnezeu. Ei au fost obligați să plătească pentru ceea ce au făcut și au fost obligați să suporte toate consecințele acțiunilor lor. Ei L-au condamnat pe Dumnezeu, L-au respins pe Dumnezeu și astfel nu au avut decât un destin: acela de a fi pedepsiți de Dumnezeu. Aceasta a fost consecința amară și dezastrul pe care conducătorii lor le-au adus asupra țării și națiunii lor.

Astăzi, Dumnezeu S-a întors în lume pentru a-Și săvârși lucrarea. Prima Lui oprire este exemplarul de conducere dictatorială: China, bastionul ferm al ateismului. Dumnezeu a câștigat un grup de oameni prin înțelepciunea și puterea Lui. În această perioadă, El a fost vânat de partidul de guvernământ al Chinei prin toate mijloacele și supus unei suferințe mari, fără să aibă un loc unde să Își poată odihni capul, fără posibilitatea de a-Și găsi un adăpost. În ciuda acestora, Dumnezeu Își continuă lucrarea pe care intenționează să o săvârșească: El își face auzită vocea și răspândește evanghelia. Nimeni nu poate pătrunde atotputernicia lui Dumnezeu. În China, o țară care Îl privește pe Dumnezeu ca pe un dușman, Dumnezeu nu Și-a încetat niciodată lucrarea. În schimb, tot mai mulți oameni au acceptat lucrarea și cuvântul Lui, deoarece Dumnezeu mântuiește fiecare membru al omenirii în parte, în cea mai mare măsură posibilă. Avem încrederea că nicio țară sau putere nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu dorește să împlinească. Cei care împiedică lucrarea lui Dumnezeu se opun cuvântului lui Dumnezeu și tulbură și subminează planul lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, pedepsiți de Dumnezeu. Cel care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi trimis în iad; orice țară care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi distrusă; orice națiune care se ridică pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu va fi ștearsă de pe fața pământului și va înceta să mai existe. Îndemn oamenii de toate naționalitățile, din toate țările și chiar din toate industriile să asculte vocea lui Dumnezeu, să privească lucrarea lui Dumnezeu și să acorde atenție destinului umanității, pentru a-L face pe Dumnezeu cel mai sfânt, cel mai onorabil, cel mai măreț și singurul obiect al venerării în rândul omenirii și a permite astfel întregii omeniri să trăiască sub binecuvântarea lui Dumnezeu, așa cum au trăit descendenții lui Avraam sub făgăduința lui Iahve și așa cum Adam și Eva, pe care Dumnezeu i-a creat mai întâi, au trăit în grădina Edenului.

Lucrarea lui Dumnezeu se dezlănțuie ca un val foarte puternic. Nimeni nu Îl poate reține și nimeni nu Îi poate opri marșul. Doar cei care ascultă cu grijă cuvintele Lui și care

caută și sunt însetați după El pot păși pe urmele Lui și primi făgăduința Lui. Cei care nu vor face aceasta vor fi supuși unui dezastru copleșitor și unei pedepse bine-meritate.

Anexa 3

Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu

În ochii fiecărei persoane, gestionarea lui Dumnezeu este un lucru foarte straniu deoarece oamenii cred că gestionarea Sa nu are absolut nicio legătură cu ei. Oamenii cred că gestionarea lui Dumnezeu este numai lucrarea Sa și că Îl privește doar pe El – și, așadar, omenirea este indiferentă față de gestionarea Sa. În acest fel, mântuirea omenirii a devenit vagă și neclară și acum nu este decât retorică goală. Chiar dacă omul Îl urmează pe Dumnezeu pentru a primi mântuirea și a intra în minunata destinație, pe el nu îl preocupă deloc modul în care Dumnezeu Își desfășoară lucrarea. Omului nu-i pasă de ceea ce a plănuit Dumnezeu să facă și nici de rolul pe care trebuie să îl joace pentru a fi mântuit. Acest lucru e cu adevărat tragic! Mântuirea omului nu poate fi separată de gestionarea lui Dumnezeu, și nici despărțită de planul Său. Cu toate acestea, omul nu gândește nimic despre gestionarea lui Dumnezeu și, astfel, se îndepărtează din ce în ce mai mult de El. Acest lucru a făcut ca un număr din ce în ce mai mare de oameni care nu sunt deloc conștienți de chestiunile strâns legate de problema mântuirii – cum ar fi ce este creația, ce este credința în Dumnezeu, cum să se închine lui Dumnezeu și așa mai departe – să se alăture celor care-L urmează. Prin urmare, trebuie să discutăm acum despre gestionarea lui Dumnezeu, astfel încât fiecare dintre adepții Lui să înțeleagă în mod clar ce înseamnă să-L urmeze și să creadă în El. De asemenea, vor fi capabili să aleagă calea pe care ar trebui să o urmeze cu mai multă precizie, în loc să-L urmeze pe Dumnezeu numai pentru a câștiga binecuvântări sau pentru a evita dezastrul ori pentru a ieși în evidență printre ceilalți.

Deși gestionarea lui Dumnezeu este profundă, nu depășește înțelegerea omului. Asta pentru că toată lucrarea lui Dumnezeu este legată de gestionarea Lui și de lucrarea Lui pentru a mântui omenirea și pentru că se referă la viața, traiul și destinația omenirii. Se poate spune că lucrarea pe care Dumnezeu o face printre oameni și în oameni este foarte practică și semnificativă. Ea poate fi văzută și trăită de om și este departe de a fi ceva abstract. Dacă omul este incapabil să accepte toată lucrarea pe care o face Dumnezeu, atunci care este semnificația lucrării Sale? Și cum poate o astfel de gestionare să ducă la mântuirea omului? Pe mulți care Îl urmează pe Dumnezeu îi preocupă doar cum să obțină binecuvântări sau să prevină dezastrul. De îndată ce se menționează lucrarea și gestionarea lui Dumnezeu, ei tac și își pierd orice interes. Ei cred că înțelegerea unor chestiuni atât de plictisitoare nu le va ajuta viața să crească și nici nu le va oferi vreun beneficiu. De aceea, deși au auzit despre gestionarea lui

Dumnezeu, îi acordă puțină atenție. Ei nu văd acest lucru ca fiind ceva prețios de acceptat, cu atât mai puțin îl primesc ca parte a vieții lor. Acești oameni au doar un scop foarte simplu în a-L urma pe Dumnezeu, iar acel scop este de a primi binecuvântări. Astfel de oameni nu se pot deranja să țină cont de orice altceva care nu implică direct acest scop. Pentru ei, nu există un scop mai legitim decât credința în Dumnezeu pentru a primi binecuvântări – este însăși valoarea credinței lor. În caz că ceva nu contribuie la acest scop, lucrul acela nu îi mișcă deloc. Acesta este cazul majorității oamenilor care cred astăzi în Dumnezeu. Scopul și intenția lor par legitime, pentru că, în timp ce ei cred în Dumnezeu, se și sacrifică pentru Dumnezeu, se dedică lui Dumnezeu și își îndeplinesc datoria. Ei renunță la tinerețe, își părăsesc familia și cariera și chiar își petrec ani de zile departe de casă, găsindu-și ceva de făcut. De dragul scopului lor final, își schimbă interesele, viziunea asupra vieții și chiar direcția pe care o caută; totuși, ei nu pot schimba scopul credinței lor în Dumnezeu. Ei aleargă pentru a-și gestiona propriile idealuri; indiferent cât de departe este drumul și indiferent cât de multe greutăți și obstacole întâmpină pe drum, continuă să fie insistenți și netemători de moarte. Ce putere îi constrânge să continue să se dedice în acest fel? Este conștiința lor? Este caracterul lor minunat și nobil? Este hotărârea lor să se lupte cu forțele răului până la sfârșit? Este credința lor de a fi mărturie lui Dumnezeu fără să caute recompense? Este loialitatea lor în a fi dispuși să renunțe la toate pentru a împlini voia lui Dumnezeu? Sau este spiritul lor de devotament, de a renunța întotdeauna la cererile extravagante personale? Ca o persoană care nu a înțeles niciodată lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu să dea încă atât de mult este, pur și simplu, un miracol! Pentru moment, să nu discutăm despre cât de mult au oferit acești oameni. Comportamentul lor, totuși, este foarte demn de analiza noastră. În afară de beneficiile care sunt atât de strâns asociate cu ei, ar putea exista alte motive pentru care acești oameni, care nu îl înțeleg niciodată pe Dumnezeu, l-ar da atât de mult? În aceasta, descoperim o problemă neidentificată anterior: relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există nicio afecțiune, ci doar o tranzacție. Nu există a iubi sau a fi iubit, numai caritate și milă. Nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie. Nu există intimitate, numai o prăpastie de netraversat. Acum că lucrurile au ajuns până în acest punct, cine poate inversa o astfel de tendință? Și câți oameni sunt capabili să înțeleagă cu adevărat cât de cumplită a devenit această relație? Cred că atunci când oamenii se scufundă în bucuria de a fi binecuvântați, niciunul nu-și poate imagina cât de jenantă și de dizgrațioasă este o astfel de relație cu Dumnezeu.

Cel mai trist lucru referitor la credința oamenilor în Dumnezeu este că omul își conduce propria gestionare în mijlocul lucrării lui Dumnezeu și, totuși, nu acordă atenție gestionării lui Dumnezeu. Cel mai mare eșec al omului constă în modul în care, în același timp cu

încercarea de a se supune lui Dumnezeu și de a l se închina, omul își construiește propria destinație ideală și urzește cum să primească cea mai mare binecuvântare și cea mai bună destinație. Chiar dacă oamenii înțeleg cât de jalnici, detestabili și vrednici de milă sunt ei, câți pot să renunțe cu ușurință la idealurile și la speranțele lor? Și cine poate să-și oprească proprii pași și să nu se mai gândească doar la el însuși? Dumnezeu are nevoie de cei care vor coopera strâns cu El pentru a-Și completa gestionarea. El are nevoie de cei care l se vor supune dedicându-și toată mintea și tot trupul lucrării Sale de gestionare. Nu are nevoie de oameni care întind mâinile ca să cerșească de la El în fiecare zi, cu atât mai puțin de cei care dau puțin și apoi așteaptă să fie răsplătiți. Dumnezeu îi disprețuiește pe cei care fac o contribuție mărunță și apoi se culcă pe lauri. El îi urăște pe acei oameni cu sânge rece care-l resping lucrarea de gestionare și care vor să vorbească numai despre a merge în rai și a câștiga binecuvântări. Îi urăște și mai mult pe cei care profită de ocazia ivită din lucrarea pe care El o face pentru a mântui omenirea. Asta pentru că acestor oameni nu le-a părut niciodată de ceea ce dorește Dumnezeu să realizeze și să dobândească prin lucrarea gestionării Sale. Lor le pasă doar de modul în care pot folosi ocazia oferită de lucrarea lui Dumnezeu pentru a câștiga binecuvântări. Nu le pasă de inima lui Dumnezeu, fiind preocupați în totalitate de propriile perspective și propria soartă. Cei care resping lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu și nu au nici cel mai mic interes pentru modul în care Dumnezeu mântuiește omenirea și pentru voința Lui fac doar ceea ce le place, într-un mod detașat de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Comportamentul lor nu este nici amintit de Dumnezeu, nici aprobat de Dumnezeu – cu atât mai puțin este privit favorabil de Dumnezeu.

În vastitatea cosmosului și a cerului, nenumărate creaturi trăiesc și se reproduc, urmează legea vieții și respectă o lege constantă. Cei care mor iau cu ei poveștile celor vii, iar cei care trăiesc repetă aceeași istorie tragică a celor care au pierit. Și astfel, oamenii nu pot să nu se întrebe: de ce trăim? Și de ce trebuie să murim? Cine conduce această lume? Și cine a creat această omenire? Oare omenirea chiar a fost creată de Mama Natură? Își controlează într-adevăr omenirea propria soartă?... Acestea sunt întrebările pe care omenirea și le-a pus neîncetat de mii de ani. Din păcate, cu cât omul a devenit mai obsedat de aceste întrebări, cu atât mai mult a dezvoltat o sete pentru știință. Știința oferă o scurtă satisfacție și o bucurie temporară a trupului, dar este departe de a fi suficientă pentru a elibera omul de solitudinea, singurătatea, teroarea și neajutorarea ascunse adânc în sufletul său. Omul folosește numai cunoștințe științifice pe care poate să le vadă cu ochiul liber și pe care le înțelege cu creierul pentru a-și ameți inima. Totuși, o astfel de cunoaștere științifică nu este îndeajuns pentru a opri omenirea din a explora misterele. Omenirea nu știe cine este suveranul tuturor lucrurilor din univers, și cu atât mai puțin începutul și viitorul omenirii. Omenirea trăiește pur și simplu, vrând-nevrând, în mijlocul acestei legi. Nimeni nu poate scăpa de ea și nimeni nu o poate schimba, căci printre toate lucrurile și în ceruri nu este decât Cel de la veșnicie în veșnicie care deține suveranitatea peste tot. El este Cel care nu a fost niciodată văzut

de om, Cel pe care omenirea nu L-a cunoscut niciodată, în a cărei existență omenirea n-a crezut niciodată – totuși, El este Cel care a dat suflare strămoșilor omenirii și a dat viață omenirii. El este Cel care aprovizionează și hrănește omenirea, permițându-i să existe; El este Cel care a călăuzit omenirea până în prezent. Mai mult decât atât, El și numai El este Cel de care depinde omenirea pentru a supraviețui. El deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și domnește peste toate ființele vii din univers. El stăpânește cele patru anotimpuri și El este Cel care cheamă vântul, înghețul, zăpada și ploaia. El aduce omenirii soare și vestește noaptea. El a fost Cel care a creat cerurile și pământul, oferind omului munții, lacurile și râurile și toate creaturile vii din ele. Faptele Lui sunt omniprezente, puterea Lui este omniprezentă, înțelepciunea Lui este omniprezentă, iar autoritatea Lui este omniprezentă. Fiecare dintre aceste legi și reguli este întruchiparea faptelor Sale, și fiecare dintre ele dezvăluie înțelepciunea și autoritatea Lui. Cine se poate eschiva de la suveranitatea Sa? Și cine se poate elibera de proiectele Sale? Toate lucrurile există sub privirea Lui și, în plus, toate creaturile trăiesc sub suveranitatea Lui. Faptele și puterea Lui nu dau omenirii altă posibilitate decât să admită că El există cu adevărat și că deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Nimic în afară de El nu poate avea control asupra universului, cu atât mai puțin să aibă grijă la nesfârșit de această omenire. Indiferent dacă ești în stare să recunoști faptele lui Dumnezeu și indiferent dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, nu există nicio îndoială că soarta ta este stabilită de Dumnezeu și nu există nicio îndoială că Dumnezeu va păstra întotdeauna suveranitatea peste toate lucrurile. Existența și autoritatea Lui nu se bazează pe faptul că ele sunt sau nu recunoscute și înțelese de om. Numai El știe trecutul, prezentul și viitorul omului, și numai El poate hotărî soarta omenirii. Indiferent dacă ești capabil sau nu să accepți acest lucru, nu va mai dura mult înainte ca omenirea să fie martoră la toate acestea, iar aceasta este realitatea pe care Dumnezeu o va îndeplini. Omenirea trăiește și moare sub ochii lui Dumnezeu. Omul trăiește pentru gestionarea lui Dumnezeu și, când acesta închide ochii pentru ultima oară, îi închide și pentru această gestionare. Omul vine și pleacă, iarăși și iarăși, înainte și înapoi. Fără excepție, toate fac parte din suveranitatea și planul lui Dumnezeu. Gestionarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată; avansează veșnic. El va face omenirea conștientă de existența Sa, o va face să aibă încredere în suveranitatea Lui, să-l vadă faptele și să revină la împărăția Lui. Acesta este planul Lui și aceasta e lucrarea pe care o gestionează de mii de ani.

Lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu a început la crearea lumii, iar omul este în centrul acestei lucrări. Crearea de către Dumnezeu a tuturor lucrurilor, se poate spune că este de dragul omului. Deoarece lucrarea gestionării Sale se întinde pe parcursul a mii de ani și e săvârșită în doar câteva minute sau secunde, ori într-o clipire, sau într-un an sau doi, El a trebuit să creeze mai multe lucruri necesare supraviețuirii omenirii, cum ar fi soarele, luna, tot felul de creaturi vii, hrană și un mediu de viață primitiv. Acesta a fost începutul gestionării lui Dumnezeu.

După aceea, Dumnezeu a predat omenirea Satanei, iar omul a trăit sub domeniul Satanei, lucru care a dus treptat la lucrarea lui Dumnezeu din prima epocă: povestea Epocii Legii... În multele mii de ani din Epoca Legii, omenirea s-a obișnuit cu îndrumarea Epocii Legii și a considerat că e de la sine înțeleasă. Treptat, oamenii au renunțat la grija lui Dumnezeu. Și astfel, în timp ce respectau legea, se închinau și la idoli și făceau fapte rele. Erau lipsiți de protecția lui Iahve și doar își trăiau viața înaintea altarului din templu. De fapt, lucrarea lui Dumnezeu i-a părăsit cu mult timp în urmă și chiar dacă israeliții au rămas încă atașați de lege și au rostit numele lui Iahve și chiar au crezut cu mândrie că numai ei erau poporul lui Iahve și aleșii Acestuia, gloria lui Dumnezeu i-a părăsit în liniște...

Când Dumnezeu Își face lucrarea, El pleacă întotdeauna în liniște dintr-un loc și Își duce ușor la bun sfârșit noua lucrare pe care o începe într-un alt loc. Acest lucru pare incredibil pentru oamenii care sunt amortiți. Oamenii au prețuit întotdeauna lucrurile vechi și au privit lucrurile noi, nefamiliare, cu vrăjmășie sau le-au văzut ca pe o provocare. Și astfel, indiferent ce lucrare nouă face Dumnezeu, de la început până la sfârșit, omul este ultimul dintre toți care află despre ea.

Așa cum s-a întâmplat întotdeauna, după lucrarea lui Iahve din Epoca Legii, Dumnezeu Și-a început noua lucrare a celei de-a doua etape: asumarea trupului – întruparea ca om timp de zece, douăzeci de ani – vorbirea și lucrarea Sa printre credincioși. Cu toate acestea, nimeni nu a știut asta, și numai un număr mic de oameni au recunoscut că El a fost Dumnezeu devenit trup după ce Domnul Isus a fost răstignit și înviat. În mod problematic, a apărut cineva numit Pavel, care s-a pus în vrăjmășie de moarte cu Dumnezeu. Chiar și după ce a fost doborât la pământ și a devenit apostol, Pavel nu și-a schimbat vechea natură, ci a mers în continuare pe calea împotrivirii față de Dumnezeu. În timpul în care a lucrat, Pavel a scris multe epistole; din nefericire, generațiile următoare i-au savurat epistolele ca fiind cuvintele lui Dumnezeu, iar acestea chiar au fost incluse în Noul Testament și confundate cu cuvintele rostite de Dumnezeu. Aceasta a fost cu adevărat o groaznică rușine de la apariția Scripturii! Și nu a fost această greșeală comisă din cauza nebuniei extreme a omului? Habar nu avea că, în consemnările lucrării lui Dumnezeu în Epoca Harului, epistolele sau scrierile spirituale ale omului pur și simplu nu ar fi trebuit să fie acolo pentru a simula lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu. Dar asta nu are relevanță, așa că să ne întoarcem la subiectul nostru principal. De îndată ce a fost terminată a doua etapă a lucrării lui Dumnezeu – după răstignire – lucrarea lui Dumnezeu de recuperare a omului din păcat (adică, recuperarea omului din mâinile Satanei) a fost realizată. Și astfel, din acel moment, omenirea a trebuit doar să-L accepte pe Domnul Isus ca Mântuitor pentru ca păcatele ei să fie iertate. Oficial vorbind, păcatele omului nu mai erau o barieră pentru a-și atinge mântuirea și a veni înaintea lui Dumnezeu, și nu mai erau pârghiile prin care Satana acuza omul. Asta pentru că Dumnezeu Însuși a făcut o lucrare reală, a devenit înfățișarea și anticiparea unui trup păcătos, iar Dumnezeu Însuși a fost jertfa de păcat. În felul acesta, omul a coborât de pe cruce și a fost răscumpărat și mântuit prin trupul

lui Dumnezeu – asemănarea cu acest trup păcătos. Astfel, după ce a fost luat captiv de Satana, omul s-a apropiat cu un pas de a accepta mântuirea Lui înaintea lui Dumnezeu. Bineînțeles, această etapă de lucru a fost mai profundă și mai dezvoltată decât gestionarea lui Dumnezeu din Epoca Legii.

Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu: să dea omenirea Satanei – o omenire care nu știe ce este Dumnezeu, ce este Creatorul, cum să se închine lui Dumnezeu sau de ce este necesar să se supună lui Dumnezeu – și să permită Satanei să o corupă. Pas cu pas, Dumnezeu recuperează apoi omul din mâinile Satanei, până când omul se închină pe deplin lui Dumnezeu și îl respinge pe Satana. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Poate sună ca o poveste mitică și poate pare uimitor. Oamenilor li se pare că este o poveste mitică, pentru că nu au nicio bănuială despre cât de multe s-au petrecut cu omul în ultimele câteva mii de ani, cu atât mai puțin știu câte povestiri au existat în întinderea acestui univers. Mai mult decât atât, e din cauză că ei nu pot aprecia lumea mai surprinzătoare și mai înfricoșătoare care există dincolo de lumea materială, dar pe care ochii lor muritori îi împiedică să o vadă. Pare de neînțeles pentru om, pentru că omul nu înțelege semnificația mântuirii omenirii de către Dumnezeu ori semnificația lucrării Sale de gestionare, și nu înțelege cum vrea Dumnezeu, în cele din urmă, să fie omenirea. Vrea să fie pe deplin necoruptă de Satana, cum au fost Adam și Eva? Nu! Scopul gestionării lui Dumnezeu este să câștige un grup de oameni care se închină lui Dumnezeu și se supun Lui. Deși acești oameni au fost corupți de Satana, ei nu-l mai văd pe Satana ca fiind tatăl lor; ei recunosc chipul urât al Satanei și îl resping și vin înaintea lui Dumnezeu pentru a accepta judecata și mustrarea Sa. Ajung să știe ce este urât și cum contrastează cu ceea ce este sfânt și să recunoască măreția lui Dumnezeu și răul Satanei. O astfel de omenire nu va mai lucra pentru Satana, nici nu se va închina Satanei, nici nu va proslăvi pe Satana. Asta pentru că sunt un grup de oameni care au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu. Aceasta este semnificația lucrării de gestionare a omenirii de către Dumnezeu. În timpul lucrării de gestionare a lui Dumnezeu din prezent, omenirea este atât obiectul corupției Satanei, cât și al mântuirii lui Dumnezeu, iar omul este produsul pentru care se luptă Dumnezeu și Satana. În timp ce Dumnezeu își săvârșește lucrarea, recuperează treptat omul din mâinile Satanei și, astfel, omul se apropie tot mai mult de Dumnezeu...

Apoi a venit Epoca Împărăției, care este o etapă mai practică de lucru și care, totuși, este și cea mai dificilă de acceptat pentru om. Asta se datorează faptului că, cu cât omul se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult toiagul lui Dumnezeu se apropie de om, și cu atât mai clar fața lui Dumnezeu se dezvăluie omului. După răscumpărarea omenirii, omul se întoarce oficial în sânul lui Dumnezeu. Omul a crezut că acum era timpul să se bucure, totuși el este supus unui asalt total frontal din partea lui Dumnezeu, pe care nimeni nu ar fi putut vreodată să-l prevadă: așa cum se pare, este vorba despre un botez de care poporul lui Dumnezeu trebuie să „se bucure”. Sub o astfel de îngrijire, oamenii nu au de ales decât să se oprească și să se gândească la ei înșiși: „Eu sunt

mielul, pierdut de mulți ani, pentru care Dumnezeu a cheltuit atât de mult ca să-l răscumpere, atunci de ce mă tratează Dumnezeu așa? Este felul lui Dumnezeu de a râde de mine și de a mă demasca?...” După ce ani la rând au trecut, omul a devenit bătut de vreme, îndurând greutățile rafinării și muștrării. Deși omul a pierdut „gloria” și „romantismul” vremurilor trecute, fără să știe a ajuns să înțeleagă principiile comportamentului uman și a ajuns să aprecieze anii de devotament ai lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Omul începe încet să-și deteste propria barbarie. El începe să urască cât de sălbatic este, toate neînțelegerile lui față de Dumnezeu și cererile lipsite de logică pe care le-a făcut către El. Ceasul nu poate fi dat înapoi. Evenimentele trecute devin amintirile regretabile ale omului, iar cuvintele și dragostea lui Dumnezeu devin forța motrică a noii vieți a omului. Rănile omului se vindecă pe zi ce trece, puterea îi revine, iar el se ridică și se uită la fața Celui Atotputernic... doar pentru a descoperi că El a fost mereu lângă mine și că zâmbetul și înfățișarea Lui sunt încă atât de tulburătoare. Inima Lui încă se mai preocupă de omenirea pe care El a creat-o și mâinile Sale sunt încă la fel de calde și de puternice așa cum erau la început. Este ca și cum omul s-ar fi întors în Grădina Edenului, dar de data aceasta omul nu se mai lasă ademenit de șarpe și nu se mai îndepărtează de fața lui Iahve. Omul îngenunchează înaintea lui Dumnezeu, privește fața zâmbitoare a lui Dumnezeu și oferă sacrificiul său cel mai prețios – O! Doamne, Dumnezeul meu!

Dragostea și compasiunea lui Dumnezeu pătrund în fiecare detaliu al lucrării Sale de gestionare și, indiferent dacă oamenii sunt capabili sau nu să înțeleagă intențiile bune ale lui Dumnezeu, El continuă să facă neobosit lucrarea pe care a hotărât să o ducă la bun sfârșit. Indiferent cât de mult înțeleg oamenii din gestionarea lui Dumnezeu, ajutorul și beneficiile aduse omului de lucrarea lui Dumnezeu pot fi apreciate de toți. Poate că, astăzi, nu ai simțit nici dragostea, nici viața oferite de Dumnezeu, dar atât timp cât nu-L părăsești pe Dumnezeu și nu renunți la hotărârea ta de a căuta adevărul, va veni o zi când Dumnezeu îți va zâmbi. Căci scopul lucrării de gestionare a lui Dumnezeu este de a recupera oamenii care se află sub domeniul Satanei, nu de a-i abandona pe cei care au fost corupți de Satana și care se opun lui Dumnezeu.

23 septembrie 2005

Anexa 4

Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa

Precum sutele de milioane de alți oameni care Îl urmează pe Domnul Isus Hristos, noi respectăm legile și poruncile Bibliei, ne bucurăm de harul abundent al Domnului Isus Hristos, ne adunăm împreună, ne rugăm, dăm slavă și servim în numele Domnului Isus Hristos – și toate acestea le facem sub protecția și grija Domnului. Deseori suntem slabi și deseori suntem și puternici. Credem că toate acțiunile noastre sunt în conformitate cu învățăturile Domnului. Se înțelege de la sine, atunci, că noi credem, de asemenea, despre noi înșine că suntem pe calea de a face voia Tatălui din ceruri. Tânjim după întoarcerea Domnului Isus, după coborârea Lui glorioasă, după sfârșitul vieții noastre pe pământ, după apariția Împărăției și după tot, așa cum a fost prezis în Cartea Apocalipsei: Domnul sosește, aduce dezastru și răsplătește binele și îi pedepsește pe cei răi și îi înalță pe toți aceia care Îl urmează și care se bucură de întoarcerea Sa, pentru a-L întâlni în văzduh. De câte ori ne gândim la aceasta, nu putem decât să fim copleșiți de emoție, bucuroși că ne-am născut în zilele de pe urmă și că avem marele noroc de a fi martori ai venirii Domnului. Deși am suferit persecuție, am obținut în schimb o „glorie excepțională și eternă”. Ce binecuvântare! Toată această dorință și acest har trimis de Domnul ne face, constant, atenți la rugăciune și mai sânguincioși când ne adunăm împreună. Poate următorul an, poate mâine și poate într-un interval de timp mai scurt decât își poate imagina omul, Domnul va coborî deodată, apărând într-un grup de oameni care L-au așteptat cu multă nerăbdare. Ne repezim să ajungem unul în fața celuilalt, niciunul dispus să rămână în urmă, de dragul de a fi în primul grup care va privi apariția Domnului, de a fi printre aceia care sunt răpiți. Am dat totul, nepăsători față de cost, pentru venirea acestei zile; unii renunțând la slujbe, unii abandonându-și familiile, unii renunțând la căsătorie, iar unii donându-și chiar toate economiile. Ce acte de devotament lipsite de egoism! O astfel de sinceritate și loialitate sigur îi depășește chiar și pe sfinții din epocile trecute! Așa cum Domnul trimite harul asupra oricui binevoiește și arată milă față de oricine binevoiește, actele noastre de devotament și de sacrificiu, credem noi, au fost demult văzute de ochii Săi. Astfel, rugăciunile noastre din inimă au ajuns, de asemenea, la urechile Lui și avem încredere că Domnul ne va oferi răsplată pentru dăruirea noastră. În plus, Dumnezeu fusese darnic cu noi înainte de a crea lumea și nimeni nu ne poate lua binecuvântările și promisiunile pe care ni le-a dat. Noi, cu toții, ne facem planuri de viitor și, cum era de așteptat, am făcut din dăruirea și sacrificiul nostru monezi de schimb sau capital pentru răpirea noastră, ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh. Ba mai mult, fără cea mai mică ezitare, ne-am plasat pe tronul viitorului, pentru a fi în fruntea tuturor neamurilor și popoarelor sau pentru a domni ca regi. Toate acestea le considerăm ca pe un dat, ca pe ceva care este de așteptat.

Îi disprețuim pe toți cei care sunt împotriva Domnului Isus; toată finalitatea lor va fi

anihilarea. Cine le-a spus să nu creadă că Domnul Isus este Mântuitorul? Desigur, există momente când Îl imităm pe Domnul Isus, fiind plini de compasiune față de oamenii lumii, căci ei nu înțeleg și este drept să fim toleranți și iertători față de ei. Tot ceea ce facem este conform cuvintelor din Biblie, căci tot ceea ce nu se conformează cu Biblia este heterodoxie și erezie. O credință de acest fel este adânc înrădăcinată în mintea fiecăruia dintre noi. Domnul nostru este în Biblie și, dacă noi nu ne îndepărtăm de Biblie, nu ne vom îndepărta de Domnul; dacă respectăm acest principiu, vom câștiga mântuirea. Ne îmboldim unul pe celălalt, fiecare susținându-l pe celălalt și, de fiecare dată când ne adunăm, sperăm că tot ceea ce spunem și facem este în conformitate cu voia Domnului și va fi acceptat de Domnul. În ciuda ostilității severe a mediului nostru, inimile noastre sunt pline de încântare. Când ne gândim la binecuvântările care sunt atât de la îndemână, există ceva ce nu putem lăsa deoparte? Există ceva de care ezităm să ne despărțim? Toate acestea se înțeleg de la sine și toate acestea se află sub privirea atentă a lui Dumnezeu. Noi, o mână de sărmani care au fost ridicați din grămada de bălegar, suntem exact la fel ca toți adepții obișnuiți ai Domnului Isus, visând să fim răpiți, binecuvântați și să conducem toate neamurile. Corupția noastră a fost dezvăluită în ochii lui Dumnezeu, iar dorințele și lăcomia noastră au fost condamnate în ochii lui Dumnezeu. Totuși, toate acestea se întâmplă într-un mod atât de firesc și atât de logic, încât niciunul dintre noi nu se întreabă dacă dorințele noastre sunt corecte, cu atât mai puțin vreunul dintre noi se îndoiește de acuratețea a tot ceea ce credem. Cine poate ști voia lui Dumnezeu? Nu știm să căutăm exact pe ce fel de cale merge omul sau să explorăm și cu atât mai puțin suntem interesați să cercetăm. Căci nouă nu ne pasă decât dacă putem fi răpiți, dacă putem fi binecuvântați, dacă există un loc pentru noi în Împărăția Cerurilor și dacă vom avea o parte din apa râului vieții și din fructul copacului vieții. Nu credem oare noi în Domnul și nu suntem oare urmași ai Domnului de dragul obținerii acestor lucruri? Păcatele noastre au fost iertate, ne-am căit, am băut din paharul amar de vin și ne-am luat crucea în spate. Cine poate spune că Domnul nu va accepta prețul pe care l-am plătit? Cine poate spune că nu am pregătit destul ulei? Nu dorim să fim acele fecioare nechibzuite sau una dintre acelea care sunt părăsite. În plus, ne rugăm constant, cerându-l Domnului să ne ferească de-a fi înșelați de Hristoși falși, căci se spune în Biblie: „Atunci, de vă va zice cineva «Iată, aici e Hristos, sau acolo!», să nu credeți. Că se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și minuni ca să amăgească, de se va putea, și pe cei aleși” (Matei 24:23-24). Noi am memorat cu toții aceste versete ale Bibliei; le cunoaștem pe de rost și le considerăm o comoară prețioasă ca viața și o scrisoare de credit care decide dacă putem fi mântuiți sau răpiți...

Timp de mii de ani, cei vii au murit, luându-și dorințele și visele cu ei, dar nimeni nu știe cu adevărat dacă s-au dus în Împărăția Cerurilor. Cei morți se întorc, uitând toate poveștile care s-au întâmplat odată și încă urmează învățăturile și căile înaintașilor. Și în acest fel, pe măsură ce anii trec și zilele se scurg, nimeni nu știe dacă Domnul Isus,

Dumnezeul nostru, acceptă cu adevărat tot ceea ce facem noi. Tot ce putem să facem este să așteptăm cu nerăbdare să avem un rezultat și să speculăm despre tot ce se va întâmpla. Totuși, Dumnezeu Și-a păstrat tăcerea pe toată perioada, nearătându-ni-Se niciodată, nevorbindu-ne niciodată. Și astfel, urmând Biblia și în conformitate cu semnele, emitem judecăți în mod intenționat despre voia și firea lui Dumnezeu. Ne-am obișnuit cu tăcerea lui Dumnezeu; ne-am obișnuit cu măsurarea binelui și a răului din purtarea noastră, prin intermediul propriului mod de gândire; ne-am obișnuit să ne bazăm pe cunoașterea noastră, pe noțiunile și principiile noastre etice, în locul cerințelor avute de Dumnezeu pentru noi; ne-am obișnuit să ne bucurăm de harul lui Dumnezeu; ne-am obișnuit ca Dumnezeu să ne ofere ajutor de câte ori avem nevoie; ne-am obișnuit să întindem mâinile către Dumnezeu pentru toate lucrurile și să Îi dăm ordine lui Dumnezeu; ne-am obișnuit, de asemenea, să ne conformăm regulamentelor, să nu dăm atenție modului în care Duhul Sfânt ne conduce, ba mai mult, ne-am obișnuit cu zile în care suntem propriul nostru stăpân. Credem într-un astfel de Dumnezeu, pe care nu L-am întâlnit niciodată față în față. Întrebări despre cum e firea Sa, ce are El și ce este, cum este înfățișarea Sa, dacă Îl vom recunoaște sau nu când sosește și așa mai departe – niciuna dintre acestea nu are importanță. Ceea ce este important este că El este în inimile noastre, că noi toți Îl așteptăm și că e suficient că suntem capabili să ne imaginăm că El este așa sau așa. Ne apreciem credința și ne prețuim spiritualitatea. Privim toate lucrurile ca fiind bălegar și le călcăm în picioare. Pentru că noi suntem credincioșii Domnului glorios, indiferent cât de lungă și grea este călătoria, indiferent ce greutăți și pericole se vor abate asupra noastră, nimic nu ne poate opri pașii în timp ce îl urmăm pe Domnul. „Râul apei vieții, scânteind ca și cristalul. El ieșea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului [...]. Pe fiecare mal al râului se afla pomul vieții, care făcea roade de douăsprezece ori, dându-și rodul o dată în fiecare lună. Frunzele pomului erau pentru vindecarea neamurilor. Nu va mai fi nimic blestemat acolo. Tronul lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în cetate, iar robii Lui I se vor închina. Îi vor vedea fața, iar Numele Lui va fi pe frunțile lor. Nu va mai fi noapte, nu vor mai avea nevoie de lumina lămpii și nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Ei vor domni în vecii vecilor” (Apocalipsa 22:1-5). De fiecare dată când cântăm aceste cuvinte, inimile noastre sunt pline de bucurie și satisfacție nemărginită, iar lacrimi ne curg din ochi. Mulțumiri fie Domnului pentru că ne-a ales, mulțumiri fie Domnului pentru harul Său. El ne-a dat rod însutit în această viață și El ne-a dat viață eternă în lumea care va să vină. Dacă El ne-ar cere acum să murim, noi am face-o fără cea mai mică plângere. O, Doamne! Te rugăm, vino curând! Având în vedere cu câtă disperare tânjim după Tine și că ne-am lepădat de toate pentru Tine, nu mai întârzia niciun minut, nicio secundă.

Dumnezeu e tăcut și nu ni S-a arătat niciodată, totuși, lucrarea Sa nu a încetat niciodată. El supraveghează întregul pământ și poruncește tuturor lucrurilor și Se uită la toate cuvintele și faptele omului. Își desfășoară gestionarea în etape chibzuite și conform planului Său, în tăcere și fără efecte dramatice, totuși, pașii Săi se apropie, unul câte

unul, tot mai mult de omenire, iar scaunul Său de judecător este așezat în univers cu viteza fulgerului, după care tronul Său coboară imediat printre noi. Ce scenă măreață este aceea, ce tablou grandios și solemn! Precum un porumbel și precum un leu care rage, Duhul vine printre noi. El este înțelepciune, El este dreptate și măreție, El vine pe ascuns printre noi, exercitând autoritate și plin de iubire și milă. Nimeni nu este conștient de sosirea Sa, nimeni nu întâmpină cu bucurie sosirea Sa, ba mai mult, nimeni nu știe tot ceea ce urmează să facă El. Viața omului continuă ca înainte, inima sa cu nimic nu diferită, iar zilele se scurg ca de obicei. Dumnezeu trăiește printre noi, un om ca alți oameni, ca unul dintre cei mai neimportanți adepți și un credincios obișnuit. El are propriile îndeletniciri, propriile Sale scopuri; ba mai mult, El are divinitatea pe care nu o au oamenii obișnuiți. Nimeni nu a observat existența divinității Sale și nimeni nu a perceput diferența dintre esența Sa și cea a omului. Trăim împreună cu El, fără limite și fără frică, căci în ochii noștri, El nu este decât un credincios neimportant. El ne urmărește fiecare mișcare și toate gândurile și ideile noastre sunt dezvăluite înaintea Lui. Nimeni nu se interesează de existența Sa, nimeni nu își imaginează nimic despre funcția Sa, ba mai mult, nimeni nu are nici cea mai vagă idee despre identitatea Lui. Tot ceea ce facem este să ne continuăm îndeletnicirile, ca și cum El nu are nimic de-a face cu noi...

Întâmplător, Duhul Sfânt exprimă un pasaj de cuvinte „prin” El și, chiar dacă pare foarte neașteptat, recunoaștem, totuși, că aceasta este o cuvântare care vine de la Dumnezeu și o acceptăm cu dragă inimă de la Dumnezeu. Aceasta este deoarece, indiferent cine exprimă aceste cuvinte, atât timp cât ele vin de la Duhul Sfânt, ar trebui să le acceptăm și nu le putem nega. Următoarea vorbire ar putea veni prin mine sau prin tine sau prin altcineva. Oricine e, harul lui Dumnezeu este în toate. Totuși, indiferent cine este, nu putem să ne închinăm acestei persoane, căci orice ar fi, această persoană nu are cum să fie Dumnezeu, nici nu vom alege în niciun fel o persoană obișnuită precum aceasta să ne fie Dumnezeu. Dumnezeul nostru este măreț și onorabil; cum ar putea să stea în locul Său o persoană atât de neimportantă? Mai mult decât atât, noi așteptăm ca Dumnezeu să vină și să ne ducă înapoi în Împărăția Cerurilor, așadar, cum ar putea cineva atât de neimportant să fie capabil de o sarcină atât de importantă și de dificilă? Dacă Domnul vine din nou, trebuie să fie pe un nor alb, astfel încât să-L vadă toate mulțimile. Ce glorios va fi acest lucru! Cum e posibil ca El să se poată ascunde pe furiș într-un grup de oameni obișnuiți?

Și totuși, este această persoană obișnuită, ascunsă în mijlocul oameni, cea care face noua lucrare de a ne mântui. El nu ne oferă nicio explicație, nici nu ne spune de ce a venit, ci doar face lucrarea pe care intenționează El să o facă în etape chibzuite și conform planului Său. Cuvintele și cuvântările Sale devin tot mai frecvente. De la consolare, predici, reamintire și avertizare, până la reproșuri și disciplinare; de la un ton care este blând și domol, până la cuvinte care sunt aprige și mărețe – toate conferă omului milă și îi inspiră îngrijorare. Tot ceea ce El spune își găsește ecou în secretele ascunse profund în interiorul nostru; cuvintele Sale ne înțeapă inimile, ne înțeapă

duhurile și ne lasă copleșiți de o rușine insuportabilă, de-abia știind unde să ne ascundem. Începem să ne întrebăm dacă Dumnezeu din inima acestei persoane ne iubește cu adevărat și ce anume pune la cale. Poate că putem fi răpiți doar după îndurarea acestor suferințe? În mințile noastre calculăm... referitor la destinația ce va veni și referitor la viitoarea noastră soartă. Totuși, ca înainte, niciunul dintre noi nu crede că Dumnezeu S-a întrupat deja, ca să lucreze în mijlocul nostru. Chiar dacă El ne-a însoțit atât de mult timp, chiar dacă El a rostit deja atât de multe cuvinte față în față cu noi, tot nu dorim să acceptăm un om atât de obișnuit ca Dumnezeu viitorului nostru și cu atât mai puțin suntem dispuși să încredințăm viitorul și soarta noastră acestei persoane atât de neimportante. De la El ne bucurăm de o sursă infinită de apă vie și prin El trăim față în față cu Dumnezeu. Dar suntem recunoscători doar pentru harul Domnului Isus din ceruri și nu am ținut niciodată cont de sentimentele acestei persoane obișnuite, care este umplută de divinitate. Totuși, ca înainte, El își face lucrarea ascuns în trup, cu smerenie, exprimând ce are în adâncul inimii, parcă insensibilă la refuzul omenirii față de El, parcă veșnic iertând infantilitatea și ignoranța omului și veșnic îngăduitor cu atitudinea lipsită de evlavie a omului față de El.

Fără ca noi să știm, acest om nesemnificativ ne-a condus dintr-o etapă în alta a lucrării lui Dumnezeu. Trecem prin nenumărate încercări, suportăm nenumărate muștrări și suntem testați prin moarte. Învățăm despre firea dreaptă și măreață a lui Dumnezeu, ne bucurăm, de asemenea, de iubirea și mila Lui, ajungem să apreciem marea putere și înțelepciune a lui Dumnezeu, suntem martori ai frumuseții lui Dumnezeu și privim dorința fierbinte a lui Dumnezeu de a mântui omul. După cum spun cuvintele acestei persoane obișnuite, ajungem să cunoaștem firea și esența lui Dumnezeu, să înțelegem voia lui Dumnezeu, să cunoaștem natura și esența omului și vedem calea spre mântuire și desăvârșire. Cuvintele Sale ne fac să „murim” și ne fac să „renaștem”; cuvintele Sale ne consolează, totuși, ne lasă copleșiți de vină și de un sentiment de datorie; cuvintele Sale ne aduc bucurie și pace, dar și durere nesfârșită. Uneori, suntem precum mieii la tăiere în mâinile Sale; uneori, suntem precum lumina ochilor Lui și ne bucurăm de iubirea Sa blândă; uneori, suntem precum dușmanul Său și, sub privirea Lui, suntem transformați în cenușă de mânia Sa. Suntem rasa umană mântuită de El, suntem viermii din ochii Lui și suntem mieii pierduți pe care, zi și noapte, El își pune în gând să îi găsească. El este milos față de noi, El ne disprețuiește, El ne înalță, El ne consolează și ne îndeamnă, El ne îndrumă, El ne luminează, El ne muștră și ne disciplinează și El chiar ne și blestemă. Zi și noapte, nu încetează să Se îngrijoreze pentru noi și ne protejează și are grijă de noi zi și noapte, nepărăsindu-ne niciodată, ci își varsă sângele inimii Sale de dragul nostru și plătește orice preț pentru noi. Printre cuvântările acestui trup mic și obișnuit, noi ne-am bucurat de întregimea lui Dumnezeu și am privit destinația pe care Dumnezeu ne-a acordat-o. În ciuda acestui lucru, mândria încă stârnește probleme în inimile noastre și tot nu suntem dispuși să acceptăm în mod activ o persoană ca aceasta drept Dumnezeul nostru. Deși El ne-a dat atât de multă mană, atât de multe de care să ne bucurăm, niciuna

dintre acestea nu poate lua locul Domnului în inimile noastre. Onorăm identitatea specială a acestei persoane și statutul doar cu mare reticență. Atât timp cât El nu deschide gura ca să ne ceară să recunoaștem că El este Dumnezeu, noi nu vom lua asupra noastră să Îl recunoaștem drept Dumnezeul care va sosi curând și care, totuși, a lucrat atât de mult timp în mijlocul nostru.

Dumnezeu Își continuă cuvântările, utilizând diverse metode și perspective pentru a ne povățui ce ar trebui să facem și, totodată, dând glas inimii Sale. Cuvintele Sale au puterea vieții, ne arată calea pe care ar trebui să mergem și ne permit să înțelegem care este adevărul. Începem să fim atrași de cuvintele Sale, începem să ne concentrăm pe tonul și maniera Sa de a vorbi și, în mod involuntar, începem să ne interesăm de cele mai lăuntrice sentimente ale acestei persoane neînsemnate. El Își varsă sângele inimii Sale în numele nostru, Își pierde somnul și apetitul de dragul nostru, plânge pentru noi, oftează pentru noi, ne poartă bolile în locul nostru, suferă umilință de dragul destinației și mântuirii noastre, iar împietrirea și răzvrătirea noastră varsă lacrimi și sânge din inima Sa. Acest fel de a fi și a avea nu aparține unei persoane obișnuite, nici nu poate fi avut sau obținut de nicio ființă umană coruptă. El arată îngăduința și răbdarea pe care nicio persoană obișnuită nu le are, iar iubirea Sa nu este ceva cu care este înzestrată orice ființă creată. Nimeni în afară de El nu poate ști toate gândurile noastre, sau nu poate avea o înțelegere atât de clară și deplină a naturii și esenței noastre, sau nu poate judeca răzvrătirea și corupția omenirii, sau vorbi și lucra asupra noastră astfel, în numele lui Dumnezeu din ceruri. Nimeni în afară de El nu e înzestrat cu autoritatea, înțelepciunea și demnitatea lui Dumnezeu; firea lui Dumnezeu și ce are Dumnezeu și ce este El sunt dezvăluite, în întregime, în El. Nimeni în afară de El nu ne poate arăta calea și nu ne poate aduce lumină. Nimeni în afară de El nu poate dezvălui tainele pe care Dumnezeu nu le-a divulgat de la creație până astăzi. Nimeni în afară de El nu ne poate mântui de robia Satanei și de firea noastră coruptă. El Îl reprezintă pe Dumnezeu. El exprimă cea mai tainică inimă a lui Dumnezeu, îndemnul lui Dumnezeu și cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu către toată omenirea. El a început o epocă nouă, o eră nouă și a inaugurat un pământ nou și cer nou, o lucrare nouă și El ne-a adus speranță, punând capăt vieții neclare pe care o duceam, și a permis întregii noastre ființe să vadă, cu deplină claritate, calea spre mântuire. El a cucerit întreaga noastră ființă și ne-a câștigat inimile. Din acel moment înainte, mințile noastre au devenit conștiente, iar duhurile noastre par să fie reînviat: această persoană obișnuită, nesemnificativă, care trăiește printre noi și care a fost demult respinsă de noi – nu este acesta Domnul Isus, care este mereu în gândurile noastre, fie că suntem treji, fie că visăm, și după care tânjim zi și noapte? Este El! Chiar este El! El este Dumnezeul nostru! El este adevărul, calea și viața! El ne-a îngăduit să trăim din nou și să vedem lumina și ne-a oprit inimile noastre de la rătăcire. Ne-am întors în casa lui Dumnezeu, ne-am întors înaintea tronului Său, suntem față în față cu El, am fost martori ai înfățișării Sale și am văzut drumul care ne așteaptă. În acest moment, inimile noastre sunt complet cucerite de El; nu ne mai îndoim

de cine este El, nu ne mai opunem lucrării Sale și cuvântului Său și cădem, prosternați, înaintea Lui. Nu ne dorim nimic mai mult decât să călcăm pe urmele lui Dumnezeu pentru tot restul vieții noastre și să fim desăvârșiți de El și să Îi răsplătim harul și să-l răsplătim iubirea pentru noi și să ne supunem aranjamentelor și orchestrărilor Sale, să cooperăm cu lucrarea Lui și să facem tot ce putem pentru a finaliza ceea ce El ne încredințează.

Să fim cuceriți de Dumnezeu este precum un concurs de arte marțiale.

Fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu ne lovește în unul din punctele noastre letale, lăsându-ne răniți și copleșiți de groază. El expune noțiunile, închipuirile și firea noastră coruptă. De la tot ceea ce spunem și facem și până la fiecare dintre gândurile și ideile noastre, natura și esența noastră sunt dezvăluite în cuvintele Sale, aducându-ne într-o stare de frică și tremurând, fără să avem unde să ne ascundem rușinea. Pe rând, El ne spune nouă despre toate acțiunile noastre, scopurile și intențiile noastre, chiar și despre firea coruptă pe care noi înșine nu am descoperit-o niciodată, făcându-ne să simțim că suntem expuși în toată imperfecțiunea noastră infamă și, chiar mai mult, complet cuceriți. El ne judecă pentru că l ne opunem, ne mustră pentru că-L hulim și condamnăm și ne face să simțim că, în ochii Lui, nu avem nicio trăsătură salvatoare, că suntem Satana în viață. Speranțele noastre sunt năruite; nu mai îndrăznim să emitem nicio pretenție nerezonabilă față de El sau să avem vreo intenție cu El și chiar și visele noastre dispar peste noapte. Acesta este un fapt pe care nimeni dintre noi nu și-l poate imagina și pe care niciunul dintre noi nu îl poate accepta. Preț de un moment, ne pierdem echilibrul intern și nu știm cum să continuăm pe drumul care ne așteaptă, nici cum să continuăm în credințele noastre. Pare că a noastră credință a revenit la zero și că nu l-am întâlnit niciodată pe Domnul Isus sau că nu am ajuns să Îl cunoaștem. Totul din fața ochilor noștri ne umple de nedumerire și ne face să oscilăm indeciși. Suntem consternați, suntem dezamăgiți și, adânc în inimile noastre, există furie și rușine de nestăvilit. Încercăm să ne descărcăm, să găsim o cale de scăpare, ba mai mult, să continuăm să Îl așteptăm pe Mântuitorul nostru Isus și să Îi putem spune ce avem pe suflet. Deși există momente când părem în exterior să fim pe picior de egalitate, nici încrezuți, nici umili, în inimile noastre suntem afectați de un sentiment de pierdere pe care nu l-am mai simțit niciodată. Deși uneori putem părea neobișnuit de calmi pe dinafară, mințile noastre sunt învolburate de chin, ca o mare furtunoasă. Judecata și mustrarea Lui ne-au dezbrăcat de speranțele și visele noastre, punând capăt dorințelor noastre extravagante și făcându-ne refractari în a crede că El este Mântuitorul și că e capabil să ne mântuiască. Judecata și mustrarea Lui au deschis un abis între noi și El, unul atât de adânc încât nimeni nu este dispus să îl treacă. Judecata și mustrarea Lui sunt prima dată când am suferit un astfel de mare regres, o astfel de mare umilință în viețile noastre. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut cu adevărat să apreciem onoarea și intoleranța lui Dumnezeu față de ofensa omului, comparativ cu care suntem extrem de josnici, extrem de impuri. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut să realizăm pentru prima dată cât de aroganți și pompoși suntem și cum omul nu va fi niciodată egalul lui Dumnezeu sau la același nivel

cu Dumnezeu. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut să tânjim să nu mai trăim cu o astfel de fire coruptă, să ne eliberăm de această natură și esență pe cât de curând posibil și să încetăm să mai fim josnici și detestabili pentru El. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut fericiți să ne supunem cuvintelor Sale, fără să ne mai răzvrătim împotriva orchestrărilor și aranjamentelor Lui. Judecata și mustrarea Lui ne-au dat încă o dată dorința de a supraviețui și ne-au făcut fericiți să-L acceptăm drept Mântuitorul nostru... Am ieșit din lucrarea de cucerire, din iad, din valea umbrei morții... Dumnezeu Atotputernicul ne-a câștigat, pe acest grup de oameni! El a triumfat asupra Satanei și Și-a învins mulțimile de dușmani!

Suntem doar un grup obișnuit de oameni stăpâniți de o fire satanică stricată, cei predestinați de Dumnezeu din vechime și cei în nevoie pe care Dumnezeu i-a ridicat din grămada de bălegar. Cândva, L-am respins și condamnat pe Dumnezeu, dar acum am fost cuceriti de El. De la Dumnezeu, am primit viață și calea vieții veșnice. Indiferent unde putem fi pe pământ, orice persecuții și nenorociri suportăm, nu putem fi despărțiți de mântuirea lui Dumnezeu Atotputernic. Căci El este Creatorul nostru și singura noastră răscumpărare!

Iubirea lui Dumnezeu avansează precum apa unui izvor și îți este dată ție, și mie, și celorlalți și tuturor celor care chiar caută adevărul și așteaptă apariția lui Dumnezeu.

Exact cum soarele și luna răsar pe rând, lucrarea lui Dumnezeu nu încetează niciodată și este îndeplinită asupra ta, asupra mea, asupra celorlalți și asupra tuturor celor care calcă pe urmele lui Dumnezeu și Îi acceptă judecata și mustrarea.

23 martie 2010

Epilog

Chiar dacă aceste cuvinte nu includ toate exprimările lui Dumnezeu, ele sunt suficiente ca oamenii să atingă scopul de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a fi supuși unei schimbări a firii. Poate sunt unii care cred că, deoarece lucrarea lui Dumnezeu în China continentală s-a încheiat, aceasta înseamnă că El a terminat de rostit toate cuvintele pe care ar trebui să le rostească și că nu e posibil ca El să mai aibă ceva nou de spus, căci Dumnezeu poate rosti doar aceste cuvinte. Mai mult, sunt aceia care cred că „Cuvântul Se arată în trup” conține toate exprimările lui Dumnezeu în Epoca Împărăției și că a obține această carte înseamnă a obține totul de la Dumnezeu sau că această carte va ghida omenirea în viitor, tot așa cum a făcut-o Biblia. Am convingerea că aceia care au astfel de concepții nu sunt în minoritate, pentru că oamenilor le place întotdeauna să îi impună limitări lui Dumnezeu. Chiar dacă toți proclamă că Dumnezeu e omnipotent și atotcuprinzător, natura lor tot face să le fie ușor să Îl limiteze pe Dumnezeu unei anumite sfere. Toți ajung să Îl cunoască pe Dumnezeu, dar, deocamdată, I se și opun și Îl limitează.

Lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției abia a început. Toate cuvântările lui Dumnezeu incluse în această carte sunt pur și simplu menite celor care Îl urmau la acea vreme și sunt doar o parte din exprimările Lui care s-au făcut în întruparea Sa actuală; nu Îl reprezintă cu desăvârșire pe Dumnezeu. Mai mult decât atât, nu se poate spune că aceasta conține toată lucrarea pe care Dumnezeu o va face în această întrupare. Dumnezeu Își va adresa cuvintele oamenilor de diferite etnii și din diferite medii și El va cuceri toată omenirea și va încheia epoca veche. Prin urmare, cum ar putea El să încheie totul după ce tocmai Și-a exprimat o parte atât de mică din cuvintele Sale? Pur și simplu, lucrarea Lui este împărțită în diferite perioade de timp și în diferite etape; El lucrează conform planului Său și Își exprimă cuvintele conform pașilor Lui. Cum ar putea omul să înțeleagă omnipotența și înțelepciunea lui Dumnezeu? Faptul pe care vreau să îl explic aici este acesta: ceea ce este Dumnezeu și ceea ce are El este pururea inepuizabil și infinit. Dumnezeu este sursa vieții și a tuturor lucrurilor; El nu poate fi înțeles de nicio ființă creată. În cele din urmă, trebuie să continui să le amintesc tuturor: să nu Îl mai limitați vreodată pe Dumnezeu la cărți, cuvinte sau la cuvântările Lui din trecut. Există un singur cuvânt pentru a descrie lucrarea lui Dumnezeu: nouă. Lui nu Îi place să ia căi vechi sau să Își repete lucrarea; mai mult, nu vrea ca oamenii să I se închine limitându-L unei anumite sfere. Aceasta este firea lui Dumnezeu.

Website evanghelic
Cod QR

Aplicația Biserica
lui Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei

<https://ro.kingdomsalvation.org>

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/ro/video>

E-mail: contact.ro@kingdomsalvation.org
